ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கீதா
வ்யாக்யானம்

(முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள்)

[பகவத் கீதையும், அதற்கு ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யமும், ஆளவந்தார் அருளிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹமும், வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவும், ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அருளிய கீதார்த்தஸங்க்ரஹமும் 'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர் இயற்றிய கீதார்த்த விவரணம் என்னும் தமிழ் வ்யாக்யானமும்; கீதாச்லோகார்த்தச் சுருக்கமும் அடங்கியது.]

கிடைக்குமிடம் —

ஸ்ரீ உ. வே.

S கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

அட்வகேட்,

'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்

3 புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி 17

விலை ரூ 10-00 தபால்கூலி 1-50

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ் 3 புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி 17

கீ3தையைப்பற்றி ரிஷி வாக்கு

ஸர்வோபநிஷதோ3 கா3வ:
தோ3க்3தா4 கோ3பாலநந்த3ந: ।
பார்த்தோ2 வத்ஸ: ஸுதீ4ர் போ4க்தா
து3க்3த4ம் கீ3தாம்ருதம் மஹத் ॥

[எல்லா உபனிஷத்துக்களுமே பசுக்களாகும். அவற்றை கறப்பவன் ஆய்ப்பிள்ளையான கண்ணன். அர்ஜுனனோ கன் யிருப்பவன். ஞானியே அப்பாலைப் பருகுமவன். சி சிறந்த கீ3தையாகிற அமுதமே பாலாகும்.]

கீதையைப்பற்றித் திருமழிசைப்பிரான்

சேயன் அணியன் சிறியன் மிகப்பெரியன்
ஆயன் துவரைக்கோனாய்நின்ற—மாயன் அன்(று)
ஓதிய வாக்கதனைக் கல்லார் உலகத்தில்
ஏதிலராம் மெய்ஞ்ஞான மில்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கீ3தா வ்யாக்2யானம்

முன்னுரை

[ஸ்ரீ உ. வே. வாக3ம்ருதவர்ஷி
வேளுக்குடி வரத3ாசார்ய ஸ்வாமி]

"அஜாயமாந: ப3ஹுதா4 விஜாயதே" என்கிறபடியே, கர்ம வஶ்யனன்றிக்கே க்ருபாபரவஶனாய் எம்பெருமான் பல படிகளாக அவதரிக்கிறான் என்பர் பெரியோர். ப4க3வத3வதாரங்களுள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரம் பரமப்ரதா4நமாகும். மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து மாதவனே கண்ணுற நிற்கிலும் காண கில்லா உலகோர்க்கு, ஓர் சேமவைப்பாக கீ3தாஶாஸ்த்ரத்தை அருளிச்செய்தது ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தின் தனிச்சிறப்பாகும். ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் "மித்ர பா4வேந" "ஸக்ருதே3வ" இத்யாதி3யான அவன் வாக்யங்கள் நாலிரண்டு காணக்கிடைக்குமாயினும், பரமவேதா3ந்த ஸாரார்த்த2 க3ர்ப்பி4தமானதோர் தி3வ்யஶாஸ்த்ரம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்திலேயே அவதரித்தது.

"ஸர்வஸ்ய வஶீ—ஸர்வஸ்ய ஈஶாந:" "வஷட்கார:" "ஹ்ருஷீகேஶ:" என்று ஏழுலகும் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தாவாகக் கூறப்படும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, யுத்3த4த்தில் நாட்டமில்லாத அர்ஜுநனை யுத்3த4த்தில் விருப்பம் உள்ளவனாக ஆக்குவது ஓர் அரிய பெரிய செயல் அன்று. ஸங்கல்பமாத்ரத்தால் செய்ய வல்லவனே. ஆயினும் அர்ஜுநனை வ்யாஜமாகக்கொண்டு, உலகத்தார்க்கு ஆத்மக்ஷேமங்கரமான ஶாஸ்த்ரத்தை வெளியிடத் திருவுள்ளம்பற்றியிறே அர்ஜுநனை "ந யோத்ஸ்யே" என்ற ஸங்கல்பம் மாறாதவனாக ஸங்கல்பித்தது. கீ3தை கேட்ட பிறகன்றோ "ஸ்தி2தோஸ்மி—கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்றான். ஸ்ரீராமாவதாரகாலத்தில் ப4க3வான் தூயசிந்தையளான கைகேயியின் உள்ளத்தைக் கலக்கியது ஸ்வகல்யாண கு3ண ப்ரகாஶநத்திற்காக—என்பர் பெரியோர். "ராமே வா

ப்4ரதே வாஹம் விஶேஷேண போபலக்ஷயே" என்று உள்ளத்தில் வேற்றுமையில்லா நங்கையாம் கைகேயி [illegible] தனளானது மந்த2ரா வாக்யத்தால் [illegible] பரக்கும் தொல்புகழ் பரவச்செய்யத் திருவுள்ளம் [illegible] ப்4க3வானுமேயிறே [illegible] ஆருரோஹ யத்3ருச்ச2யா என்று [illegible] காலே ஸ்ரீவால்மீகி ப்4க3வான் இதைச் [illegible] செய்தார் கம்பரும்

அரக்கர் பாவமும் அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
துரக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்
இரக்கமின்மையன்றோ இன்றிவ்வுலகங்கள் இராமன்
பரக்கும் தொல்புகழ் அமுதினைப் பருகுகின்றது இன்றே

என்றார் கைகேயி உள்ளம் மாறிற்று — நமக்கு ஸ்ரீரா மாயணமுழுதும் கிடைத்தது. அஃதேபோல், அர்ஜுனன் உள்ளம் மாறினபடியாலேயிறே நமக்கு கீ3தாம்ருதம் கிடைத்தது ஸர்வோபநிஷதோ3 கா3வ [illegible] கோ3பால நந்த3ந: | பார்த2 வத்ஸ: ஸுதீ4 போ4க்தா து3க்3த4ம் கீ3தாம்ருதம் மஹத் || இறே

ப்4ராத பஞ்சமோ வேத3 என்றும் மஹாபா4ரதம் ப்4ராரவத்த்வாச்ச மஹாபா4ரதம் உச்யதே' என்றும் "கோ ஹ்யந்யோ பு4வி மைத்ரேய மஹாபா4ரதக்ருத் ப4வேத்" என்றும் விஷய கௌ3ரவத்தாலும் ப்ரதிபாத3க கௌ3ரவத்தாலும், வக்த்ரு கௌ3ரவத்தாலும் பரம ப்ரமாணமிறே மஹாபா4ரதம் தே3வர்களுக்கு ஈஶ்வரன் கொடுத்த அமிர்தம் போல ஸ்ரீவேத3வ்யாஸ ப4க3வான் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கொடுத்த மஹாபா4ரதம் ஸம்ஸார விமோசகமிறே அம் மஹாபா4ரதமதான் கோது என்னும்படியாயத்து ஸ்ரீகீ3தை. வேதே3ஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் த4ர்மஶாஸ்த்ரேஷு மாநவம் | பா4ரதே ப4க3வத்3கீ3தா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம் என்னக்கடவதிறே கீ3தா ஸுகீ3தா கர்த்த

வ்யா கிமந்யை: ஶாஸ்த்ர ஸங்க்₃ரஹை: | யா ஸ்வயம் பத்₃மநாப₄ஸ்ய முக₂பத்₃மாத் வி₃நிஸ்ஸ்ருதா ||" "யஸ்மிந் ப்ரஸாத₃ஸுமுகே₂ கவயோऽபி யே தே ஶாஸ்த்ராண்யஶாஸு: இஹ தந்மஹிமாஶ்ரயாணி | க்ருஷ்ணேந தேந யதி₃ஹ ஸ்வயமேவ கீ₃தம். ஶாஸ்த்ரஸ்ய தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் கிமிஹாஸ்தி ஶாஸ்த்ரம் ||" என்னுமிவையாதி₃களிலே கீ₃தாவைப₄வம் ஸுப்ரஸித்₃த₄ம். நாராயணரூபாவதாரமான ஶ்ரீ வேத₃வ்யாஸர் தம்முடைய ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ரபத₃ங்களிலே "ஸ்ம்ருதேஶ்ச" (1-2-6) என்றும், "ஸ்மரந்தி ச" (4-1-10) என்றும் கீ₃தையை ஸ்ம்ருதித்வேந ப்ரமாணமாகக் காட்டியருளினாரிறே.

"பார்த₂ம் ப்ரபந்நமுத்₃தி₃ஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்" என்றருளிச்செய்தார் ஆளவந்தார். "உத்₃தி₃ஶ்ய" என்றது "வ்யாஜீக்ருத்ய" என்றபடி. ஆளவந்தார் இப்படி அருளிச்செய்கைக்கடி ஆழ்வார் திருவாக்கிறே. "அறிவினால் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி" என்கிற ஆழ்வார் திருவாக்கு. நாட்டார் அந்நபாநாதி₃களெல்லாவற்றிலும் கார்யம் உடையராயிருப்பார்களிறே. அறிவொன்றிலுமாய்த்து குறைவுபட அறியாதது. அறிவினால் குறைவுபட அறியாத; அறிவால் கார்யமின்றிக்கேயிருப்பாராயிற்று. ஶாஸ்த்ரார்த₂ஜ்ஞாநமின்றிக்கே, அறிவில்லாமையைப் பற்றிக் குறைவுமின்றிக்கே இருக்கும் ஸம்ஸாரிகள் என்றபடி. ப்ராப்தரான இவர்கள் படும் அநர்த₂த்தைக் கண்டு ஆற்றாமையாலும், மிக்க க்ருபையாலுமிறே, ப₄க₃வான் கீ₃தோபதே₃ஶம் பண்ணியருளிற்று. இவன் உபதே₃ஶத்துக்கு ஆஶ்ரித வ்யாமோஹமும் ஓர் காரணமாகும். "அர்ஜுநனுக்கு தூ₃த்யஸாரத்₂யங்கள் பண்ணிற்றும், ப்ரபத்த்யுபதே₃ஶம் பண்ணிற்றும் இவனுக்காக" என்கிற பிள்ளை உலகாரியன் திருவாக்கு. "மால் என்கோ" என்றருளிச் செய்தார் ஆழ்வார்.

(மால் என்கோ) இப்பாசுரத்தை (சரமச்லோகத்தை)ச் சொல்லா. "இத3ம் தே நாதபஸ்காய" என்னும் வ்யாமுக்3த4ன் என்பேனோ? "இத3ம் து தே கு3ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி" என்றவோபாதி, "இத3ம் தே நாதபஸ்காய" என்றதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே அடுப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, முந்துறச் சொலவி, பின்னை. "இத3ம் தே நாதபஸ்காய" என்றுலிறே. இதுகளுக்கு அடிப்படி? என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க. "த்3ரௌபதீ3 (சரமிசையாய்க்) துக்கிடக்கையாலே, அது முடிக்கைக்காக. செய்வதரியாமை யாலே மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தேயிட்டான். பின்னை அர்த்த2த்தின் சீர்மையை அநுஸந்தி4யா. 'ஆர் அதி4காரிக ளாகச் சொன்னோம்? கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே யிட்டோம்' என்று பதண் பதண் என்றான் காணும்' என்றருளிச்செய்தார் — என்ற ஈட்டு தி3வ்யஸூக்திகள் இங்கே அநுஸந்தே4யங்கள். "உபநிஷது3த்3தா4ராம் உத்3வமந் க்வாபி லக்ஷ்மீய. ஶரணமுபக3தாந் நஸ் த்ராயதாம் ஶார்ங்க3த4ந்வா" என்றுரின்றதிறே.

இனி கீ3தாப்ரமேயத்தை அநுப4விப்போம். "தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷலாப4: அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:" என்பர் பெரியோர். மோக்ஷப்ரயோஜநதத்வஜ்ஞாந ஜநக ஶாஸ்த்ரம உபநிஷத். கீ3தை. ப்3ரஹ்மஸூத்ரம் என மூவகைப்படும். உபநிஷத் வேத3வாக்யம். கீ3தை வேதா3ந்தவாக்யம். ப்3ரஹ்ம ஸூத்ரம் வைதி3கவாக்யம். இம்மூன்று ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே வைதி3கர்கள் தத்வஹிதபுருஷார்த்த2நிர்ணயம் செய்கிறார்கள். "நாதே2நாபஜ்ஞும் ப்ரவ்ருத்தம் ப3ஹு பி4ருபசிதம் யாமுநேய ப்ரப3ந்தை4:. த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்3ரை: இத3ம் அகி2லதம:கர்ஶநம் த3ர்ஶநம் ந:" என்றும், "எம்பெருமானார் தரிசனம் என்றே இதற்கு நம் பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார். அப்படியே இந்தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார் வளர்த்த அந்தச் செயல அறிகைக்கா" என்றும் இத்யாதி3ப்படியே ப்ரஸித்3த4,

மான எம்பெருமானார் த3ர்ஶநத்தில் தத்வாதி4நிஷ்கர்ஷமிருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்:— "தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபி4: ஸர்வதோமுகை2: । தத்வமேகோ மஹாயோகீ3 ஹரிர் நாராயண: ஸ்ம்ருத: ॥" என்றும், "ஆலோட்3ய ஸர்வஶாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: । இத3மேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்4யேயோ நாராயணஸ் ஸதா3 ॥" என்றும் இத்யாதி3ப்படியே ஸகலப்ரமாணமாயும் உபாஸநபரமாயுமிறே மோக்ஷஶாஸ்த்ரங்களிருப்பது. பரப்3ரஹ்மஶப்3த3வாச்யனான நாராயணனே பரதத்வம் என்றும், ப்ரஸாத3விஶிஷ்டனான அவனே பரமஹிதம் என்றும், போ4க்3யதாவிஶிஷ்டனான அவனே பரமப்ராப்யம் என்றுமிறே வேதா3ந்த ஸாரார்த்த2ம். இவ்வர்த்த2ங்களையே ப4க3வான் கீ3தையிலே உபதே3ஶிக்கிறான்.

"ஶாஸ்த்ராரம்ப4ம் சதுஸ்ஸூத்ரீ அத4டயத்" என்கிற படியே. ஶாரீரகமீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரத்தில் முதல் நான்கு ஸூத்ரங்கள் உபோத்3கா4தமானாப்போலே. கீ3தையிலே முதல் அத்4யாயமும், இரண்டாம் அத்4யாயத்தில் பதினொரு ஶ்லோகங்களுமே உபோத்3கா4தமாகும். "ந த்வேவாஹம்" (2-12) முதலாக. "ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" (18-66) ஈறாக கீ3தாஶாஸ்த்ரம் என்பர் நம் பெரியோர். ஆக. த்3விதீயாத்4யாயைகதே3ஶமும் உபோத்3கா4தம் என்றதாய்த்து. ஆகையாலிறே. கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹத்தில் ஆளவந்தார். அத்4யாயார்த்த2 ஸங்க்3ரஹ ஶ்லோகங்களில் "த்3விதீயே" "த்ருதீயே" "சதுர்த்த2ாத்4யாயே" என்றருளிச்செய்தவர். "அஸ்த்தா2ந" என்கிற ஶ்லோகத்தில் "ப்ரத2மாத்4யாயே" என்றருளிச்செய்யாதிருந்தது. ஆக, "அஶோச்யாந்" (2-11) என்ற ஶ்லோகம் முடிவாக கீ3தோபோத்3கா4தம் என்றதாயிற்று.

நாராயணனே கீ3தாப்ரதிபாத்3ய பரதத்வம்

"நாராயண பரம் ப்3ரஹ்ம" என்று அவிப4க்திக நாராயணநுவாக வாக்யத்தில் நாராயணபத3த்தை விஸர்க3ாந்த

மாகவே கொள்ளவேணும் பூர்வாபரப்ராப்த [illegible] ஸாக்ஷாத்காரகத்தஸ்விலாக்ஷபாட்யகாலும் [illegible] யிடப்பட்டது இந்த விஷயத்தை ஆளவந்தார் ஸ்ரீ [illegible] ஸங்க்3ரஹத்தில் நாராயண பரம் ப்3ரஹ்ம" என்று ஸ்விஸாக்3 நாராயணபத3 [illegible] ப்ரயோக3த்தாலே காட்டி யருளினார் இத்தால ஸகு3ணப்3ரஹ்மமான நாராயணன அவரப்3ரஹ்மம் நிர்கு3ணப்3ரஹ்மமே பர ப்3ரஹ்மம் என்ற குத்3ருஷ்டிமதம் நிரஸ்தம் இந்த ஸகு3ணநிர்கு3ண [illegible] விபா4க3மே அப்ராமாணிகம் பரதயுத [illegible] த3ஹரோபாஸநத்தாலே பரஞ்ஜ்யோதி [illegible] மோக்ஷம்" என்கிற ஸ்ருதி ஓதுகிற பரஞ்ஜ்யோதி ப்ராப்தியைக் காட்டிலும் வேறான மோக்ஷம் [illegible] ஆகையால் ஸகு3ணப்3ரஹ்மமான நாராயணனே பரப்3ரஹ்ம [illegible] ப்ரதிபாத்3யன் அன்னே பரதத்வமென்று கூறப்பட்டது கீ3தையில்—என்றபடி ஸ்வாபா4விகாநவதி4காதிசயமான [illegible] ருதவம் நாராயணத்வயின் மருமயதிகைவத் [illegible] ஆளவந்தாருடைய அபிசாரமாபரமாம். பரதத்வமான நாராயணன், கீ3தையில், ஸமயாபியாபகங்களுக்கு [illegible] யின்றிக்கே பூமப்ரயோகத்வ பரப்பகத்வ [illegible] காரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஸம்ஹாரத்வ ஸர்வாதி4கத்வ [illegible] த்4ரத்வ ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸர்வசேஷித்வ ஸர்வவேத3 வேத்3யத்வ ஸர்வஶரீரத்வ [illegible] ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயத்வாதி3விஶிஷ்டனாகக் கூறப்பட்டவன் என்பதை ஆளவந்தார் கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்து [illegible] பரமேஸ்ரீத என்ற பத3த்தாலே ப்ரகாசிப்பித்தருளினார்.

கீ3தை, ஜக3த்துக்கும் ப்3ரஹ்மத்துக்கும் உள்ள [illegible] மாத்திரைப்பேத3த்தைக் கூறும் இதனை உள்ளுகுமவாறு வேதா3ந்த வாக்யார்த்த2ம் ஜீவபரபே4த3பரம் அபே4த3பரம் என்று விசாரித்துள்ளனர் நம் பூர்வாசார்யர் [illegible] அபே4த3ஸ்ருதி பே4த3ஸ்ருதி க4டகஸ்ருதி என்ற இம்மூன்று ஸ்ருதிகளை [illegible] ருள் வேதா3ந்த ஶாஸ்த்ரத்தாலே போ3த4கம் [illegible]

என்று ப்ரச்நம். வேத³வேத்³யமானதையால் மூன்றும் ஸமர்த்தி²க்கப்படுகிறது என்று உத்தரம். ஸகல வஸ்துக்களையும் ஸரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால். ஸகலத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைய ப்³ரஹ்மம் ஒன்றே. ஆகையால் அபே⁴த³ம் ஸமர்த்தி²தம். ஸூக்ஷ்ம ப்³ரஹ்மம் பலவகைப்பட்ட சேதநாசேதநவஸ்துக்களை ப்ரகாரமாக உடையதாய்க் கொண்டு பலவாக இருக்கிறது. ஆகையால் பே⁴தா³பே⁴த³ம் ஸமர்த்தி²தம். அசித்³வஸ்துக்களும் சித்³வஸ்துக்களும் ஸ்வரூபம் ஸ்வபா⁴வம் ஆகிய இரண்டாலும் பரஸ்பர விலக்ஷணங்கள். ஸகல சேதநாசேதநவிலக்ஷணன் ஸர்வேச்வரன். ஆகையால் பே⁴த³ம் ஸமர்த்தி²தம். ஆகையால் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம் என்றதாயிற்று. பரஸ்பரவிருத்தங்களான அபே⁴த³ம் பே⁴தா³பே⁴த³ம் பே⁴த³ம் [illegible] ப்ரமாணங்கள். பே⁴த³ப்ரதிக்கு [illegible] பே⁴தா³பே⁴த³மும் அபே⁴த³மும் ப்ரமாணங்கள் [illegible] முக்யம் என்றபடி. ஆக நம் பூர்வர்கள் பக்ஷம் பே⁴த³வாத³மே என்றதாயிற்று. [illegible] இத்து மஹாமுநி [illegible] "[illegible] பே⁴த³ ஏவ ச" என்கிறது. "ப்ருத²கா³த்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" என்கிற வேதா³ந்தவாக்யம். "[illegible]" என்கிற வேதா³ந்தவாக்யம். ஆக ப்ரமாணத்தாலும் [illegible] ஆத்மாக்களுள் பரஸ்பரம் ஸ்வரூபபே⁴த³மும் ஜீவபரபே⁴த³மும் என்றிப்படிப்பட்ட பே⁴த³ங்கள் பாரமார்த்தி²கங்கள் என்கிற வேதா³ந்த ஸித்³தா⁴ந்தங்கள் [illegible]. இவ்வர்த்த²மே [illegible] உக்தம் என்பதனை விளக்குகின்றன.

"ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதி⁴பா:।
ந சைவ ந ப⁴விஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் ॥" [2-12]

என்றிறே கீ3தாஶாஸ்த்ராரம்ப4ஶ்லோகம். இது ஜீவபர பே4த3 ப்ரதிபாத3க ஶ்லோகமாகும். இங்கு ஶ்லோகத்தில் "அஹம்" என்ற தன்னையும், "த்வம்" என்று புரத: ஸ்தி2தனான அர்ஜுனனையும் பிரித்துச்சொல்லுகையால் ஜீவபரபே4த3மும். "த்வம்" என்று அர்ஜுனனையும், "இமே" என்று அரசர்களையும் பிரித்துச்சொல்லுகையால் ஆத்மாக்களுள் பரஸ்பரம் பே4த3மும் உக்தமாயிற்று. இங்கே உக்தமான பே4த3ம் பாரமார்த்தி2கமே. அவித்3யா கல்பிதமன்று என்ற இவ்விஷயத்தை "ஜ்ஞாநேந து தத் அஜ்ஞாநம் யேஷாம் நாஶிதம் ஆத்மந:। தேஷாம் ஆதி3த்யவத் ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஶயதி தத்பரம்॥" [5-16] என்று கீ3தாசார்யன் மூதலித்துக் காட்டுகிறான். "அஜ்ஞாநத்தாலே கல்பிதம் பே4த3ம். அஜ்ஞாநமாகிற காரணம் நஶித்தவாறே பே4த3மான கார்யம் நஶிக்கும்" என்கிற அத்3வைதிகளின் மதம். அஜ்ஞாநம் நீங்கியவர்களை "தேஷாம்" [5-16] என்று ப3ஹுவசநாந்த தச்ச2ப்3த3த்தாலே நிர்தே3ஶித்த கீ3தாசார்யனுக்குத் திருவுள்ளம் "பே4த3ம் பாரமார்த்தி2கம்" என்பதே என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. "யோ மாம் அஜமநாதி3ம் ச வேத்தி லோகமஹேஶ்வரம்। அஸம்மூட4: ஸ மர்த்யேஷு ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே॥" [10-3] என்றும். "யோ மாம் ஏவம் அஸம்மூட4: ஜாநாதி புருஷோத்தமம்। ஸ ஸர்வவித் ப4ஜதி மாம் ஸர்வ பா4வேந பா4ரத॥" [15-19] என்றும் கீ3தையிலே ப4க3வான், பே4த3ஜ்ஞாநமுடையவனையிறே "அஸம்மூட4ன்" என்று கொண்டாடியுள்ளான். பே4த3ஜ்ஞாநம் ஸம்மோஹமிறே ம்ருஷாவாதி3மதத்தில். அதனையடியறுக்கும் வாக்யமிறே *மாயன் அன்றோதிய வாக்கு.

ஜக3த்3ப்3ரஹ்மபே4த3விருத்3த4மான அத்3வைதம் கீ3தையில் கூறப்பட்டுள்ளதை இனி நாம் அநுப4விப்போம். வேதா3ந்த ஸித்3த4மான அத்3வைதம் இருவகைப்படும்— ஜீவாத்3வைதம் என்றும் ப்3ரஹ்மாத்3வைதம் என்றும்.

இவை தன்னையே முறையே ப்ரகாராத்வைதம் என்றும் ப்ரகார்யத்வைதம் என்றும் கூறுவர் நம் பெரியோர். புராணரத்நமாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில், ஆதிபரத சது:ஶ்லோகியால் ஜீவாத்வைதத்தையும், ஸ்ரீ வராஹஸ்துதியான மஹர்ஷி சது:ஶ்லோகியால் ப்ரஹ்மாத்வைதத்தையும் வெளியிட்டார் ஸ்ரீபராஶர பகவான். கீதாசார்யனும் இம்முறையிலே பதின்மூன்றாம் அத்யாயத்திலே "வித்யாவிநய ஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி। ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்ஶிந:॥" என்று ஜீவாத்வைதத்தையும், ஏழாம் அத்யாயத்தில் "மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய" என்று ப்ரஹ்மாத்வைதத்தையும் உபதேசித்தான். அதாவது:— எம்பெருமானார் தர்ஶநத்தில் ஜகத்ப்ரஹ்மங்களுக்கு உள்ள ஸம்பந்தம் ப்ரகார ப்ரகாரி பாவமாகும். புருஷனுக்கு தண்டகுண்டலாதிகள் அந்யத ப்ரகாரங்கள். அங்ஙனன்றிக்கே, வஸ்த்ரத்துக்கு வெண்மைநிறம் போலேயும், வ்யக்திக்கு ஜாதிபோலேயும், ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத் நியத ப்ரகாரமாகும். அப்ருதக்ஸித்தவிஶேஷணம் — விட்டுப் பிரியாத விஶேஷணம் என்றபடி. ப்ரகாரியான (விஶேஷ்யமான) ப்ரஹ்மம் ஒன்றே தன்னையொழிந்த ஸர்வத்தையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்டது. அதுபோன்ற ஸர்வப்ரகாரியான வஸ்த்வந்தரம் இல்லை என்றபடி. இதுவே ப்ரகார்யத்வைதம் அல்லது ப்ரஹ்மாத்வைதம் எனப்படுகிறது. ப்ரகாரிண: அத்வைதம்—விஶிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—ஸர்வசேதநாசேதநவிஶிஷ்டஸ்ய அத்வைதம் — அஶேஷசித்சித்ப்ரகாரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஏகத்வம் என்றபடி. ஆகையாலே நம் மதம் விஶிஷ்டாத்வைதம் எனப்படுகிறது. இது தன்னையே "பரமார்த்த: த்வமேவைக: நாந்யோஸ்தி ஜகத: பதே" என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணமும், "மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி" என்று கீதையும் கூறுகின்றன. ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு பரஸ்பரம் ஸ்வாபாவிக: பேதமும் இருந்தாலும், ஸர்வப்ரகாரவிஶிஷ்டமான ப்ரஹ்ம

மம் ஒன்றே ப்ரகாரி என்றதாயிற்று; இதனால் ப்ரகாரிநாநாத்வ நிஷேத4ம் ஸித்3தி4க்குமேயல்லது, ப்ரகாரநாநாத்வநிஷேத4ம் ஸித்3தி4யாது. அங்ஙனாயின் "ஜக3த: ப்ரகாரீ" என்ற வாக்யார்த2ம் அஸங்க3தமாகும். கீ3தையில் "மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித3ஸ்தி த4நஞ்ஜய" என்கிற வாக்யத்தில் "அந்ய" பத3த்துக்கு வையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்கும். "மத்த: அந்யத் பரதரம் நாஸ்தி" என்கிற அந்வயம். இதனால் ப்3ரஹ்மம் ஸமாப்4யதி4க த3ரித்3ரம் என்று ப2லிக்கும். "ஜக3த: பதே த்வத3ந்ய: ந" என்னும் வாக்யத்தாலும் ஸஜாதீயவஸ்த்வந்தரநிஷேத4ம் ப2லிக்குமேயல்லது, ப்ரகாராந்தரநிஷேத4ம் ப2லியாது. "ஹே! ந்ருப! ஏக த்வத3ந்ய: ந" என்றால் அவனுக்குத் துல்யனான மற்றொரு அரசன் இல்லை என்கிற ஸித்3தி4க்குமேயல்லது. இவனுக்கே வ்ருத்3தியான ப்4ருத்யர் இல்லை என்று ப2லிக்காது. ஆக ஜக3தே3ககாரணமாயும், ஜக3தே3கஶேஷியாயும், ஜக3தே3கப்ரகாரியாயும் உள்ளது ப்3ரஹ்மம் ஒன்றே—மற்றொன்று இல்லை என்றதாயிற்று. இதுவே ப்ரகாரித்3வைதமான ப்3ரஹ்மாத்3வைதம். இது ஜக3த்3ப்3ரஹ்மங்களுக்குள்ள ஸ்வரூபபே4த3த்துக்கு அவிருத்3த4மாகும்.

இனி ப்ரகாராத்3வைதமான ஜீவாத்3வைதமாவது:— ஒரு க்3ராமத்தில் உள்ள க்3ருஹங்களில் உள்ள நெல், வ்ரீஹி ஜாதி என்றுகொண்டு, "ஒரே நெல்" என்று வ்யவஹரிக்கப்படுவதுபோல, ஸகல ஶரீரக3தர்களான ஜீவாத்மாக்கள் ஸ்வரூபத: பி4ந்நர்களாயினும், ஏகஜாதீயர்கள்—ஏகப்ரகார விஶிஷ்டர்கள் என்றுகொண்டு, ஏகஜீவவாத3மான ஜீவாத்3வைதவாத3மும் ஸங்க3தமாகும். இது ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ள ஸ்வரூபபே4த3த்துக்கு அவிருத்3த4மாகும். அதாவது—"ஶரீரக3தங்களான ப்3ராஹ்மணத்வ அப்3ராஹ்மணத்வரூப வைஷம்யமும், ஸ்த்ரீத்வபுருஷத்வரூபவைஷம்யமும், தே3வத்வமநுஷ்யத்வரூபவைஷம்யமும், ஆத்மஸ்வரூபத்திலே இல்லை. ஸகலாத்மாக்களும், நித்யத்வ அணுத்வஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வ ஜ்ஞாநகு3ணகத்வ ப4க3வச்சே2ஷத்வரூபஸமாந

ப்ரகாரவிசிஷ்டர்கள் என்றபடி. இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் ஜடபரத ஸம்வாதமெல்லாம் விஸ்தரம். கீதையில் ஸாங்க்ய அத்யாயத்தில் "வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே" என்ற ச்லோகத்தில். இதுவன்றியே கீதாசார்யனே உபதேசித்தான். இவ்வொ ப்ரகாரங்களைப் ப்ரகாரத்தை அத்வைதம் ஐக்யம். ஸப்ரகாரகத்வம் என்றபடி. ஆக அத்வைதமும் ஐக்யம் ஸித்தம் என்றும், விசிஷ்டர்களான பரமாத்மாவுக்கு ஸரீரமான ஜீவாத்ம ப்ரகாரமென்றும். ஸரீர ஸரீரி ஸம்பந்தத்தாலும் என்றும் தேறியது. ஆக பேதாபேத விருத்தங்கள் என்றும் கடகச்ருதியாலும் ஸமந்வயமாகவே நிர்வஹிக்கலாம் என்றும் ஏற்பட்டது. இத்தால் ப்ரதம வாக்யம் 'த்வம்' பதார்த்தபரம். மத்யமவாக்யம் 'தத்' பதார்த்தபரம், சரமவாக்யம் 'அஸி' பதார்த்தபரம். ஆக 'தத்த்வமஸி' என்ற சாந்தோக்ய வாக்யவிவரணமான ஜீவபர ஐக்யமே கீதார்த்தமும்" என்ற பக்ஷம் நிரஸ்தம். "வாஸுதேவ: ஸர்வம்" என்ற வாக்யத்துக்கு, "அடியார்க்கு பகவான் தாரகபோஷகபோக்யபூதன் ப்ராப்யப்ராபகபூதன்" என்ற பொருளும், "ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ" என்ற வாக்யத்துக்கு "பரமாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநீ தாரகன். ஜ்ஞாநிவிரஹம் பரனுக்கு துஸ்ஸஹம்" என்ற பொருளும் கீதாபாஷ்யத்தில் எம்பெருமானாரே நிரூபிதம். இவர் இப்படி அருளிச்செய்கைக்கடி — "மஹாத்மபிர் மாம் அவலோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத்விரஹோऽதிதுஸ்ஸஹ:" என்ற ஆளவந்தார் திவ்யஸூக்தியே. ஜீவபரர்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், "க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்தி" (13-2) என்றவிடத்தில் "அபி ச" என்றது வ்யர்த்தமாகும். "அபி" ஶப்தத்தை அநுக்தஸமுச்சயார்த்தகமாகக்கொள்ளவேணும். அன்றேல் வையர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஜீவனுக்கும் தச்சரீரத்துக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யமாக நிர்தேஶத்துக்கு எது ஹேதுவோ அது ஜகத்ப்ரஹ்மங்களுக்கும் உண்டு என்றபடி.

அப்ருதக்ஸித்த விஸேஷண விஸேஷ்யங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண நிர்தேஸம் முக்யம் என்றதாயிற்று. ஆக கீதையில் நாராயணனே பரதத்வமென்றும், ஸமாப்யதிக தரித்ரன் என்றும் நிரூபிதம் என்றதாயிற்று.

கீதார்த்தங்களில் மற்றும் சிலவற்றை இனியநுபவிப்போம். மூன்றும் அத்யாயத்தில், "மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்ய அத்யாத்மசேதஸா। நிராஸீர் நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர:॥" (3-30) என்று த்ரிவிதத்யாக விஸிஷ்டகர்மாநுஷ்டாநத்தை உபதேஸித்து, அது தன்னையே, பதினெட்டாம் அத்யாயத்தில் "த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித:" என்று உபஸம்ஹாரத்திலும் கூறினான். வேதாந்தத்தில் கூறப்படும் த்யாகமும் ஸந்ந்யாஸமும் இரண்டும் ஒன்றே என்பதனை, பதினெட்டாம் அத்யாயாரம்பத்தில் ஸ்வகோக்ப்ரமாணத்தாலே நிரூபித்து, ஸந்ந்யாஸமான த்யாகமாவது, கர்மங்களை பகவதாராதநமாகச் செய்துகொண்டே, கர்த்ருத்வபுத்தி-மமதா-பலஸங்கங்களை விடுவது என்று கூறினான்.

இத்தால், "கர்மம் பேதகடிதமாகையால் அத்வைத ஜ்ஞாநத்துக்கு விருத்தம். ஆகையால் த்யாஜ்யம்" என்ற பக்ஷம் நிரஸ்தம். "யஜ்ஞதாநதப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத்। யஜ்ஞோ தாநம் தபஸ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம்॥" என்றிறே கீதாசார்ய ஸித்தாந்தம். "வர்ணாஸ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந்। விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா: நாந்ய: தத்தோஷகாரக:॥" என்றிறே ஸ்ரீபராஸரபகவான் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் அறுதியிட்டார். "தோஷகாரக:" என்று, கர்மத்துக்கு பகவத்தோஷஹேதுத்வ த்வாரா ஜ்ஞாநாங்கத்வம் உக்தம். ஆக உபாயமான ஜ்ஞாநம் கர்மாங்கம் என்றதாயிற்று.

நான்காம் அத்யாயத்தில் அவதார ரஹஸ்யப்ரகரணத்தில் ஸம்ஸாரிகள் கண்காண நிற்கும் தன்னுடைய எளி

மையையும். பதினைந்தாம் அத்யாயத்தில் புருஷோத்தமவித்யா ப்ரகரணத்தில் தன்னுடைய மேன்மையையும் அருளிச்செய்து, பதினெட்டாம் அத்யாயத்தில் சரமஶ்லோகத்தில், தன்னுடைய ஶரண்யத்வத்தை உபதேஶிக்கிறான். "தஸ்மின் த்ருஷ்டே பராவரே" என்று வேதாந்தம் பகவானைப் "பராவரன்" என்றே நிரூபிக்கிறது. தத்வடீகையில், "பராவர" ஶப்தத்துக்கு அநேகார்த்தங்கள் அருளிச்செய்யும் அடைவிலே, "பரத்வ ஸௌலப்ய பூர்ணன் பராவரன்" என்று, இதுதன்னையும் தேஶிகன் அருளிச்செய்தாரிறே. பரத்வ ஸௌலப்ய பூர்ணனே ஶரண்யன் என்று ஸம்ப்ரதாய நிஷ்கர்ஷம். ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகம் ஸௌலப்யம். ஆஶ்ரிதகார்யாபாதகம் பரத்வம் என்று விபாகமும் பூர்வர்கள் க்ரந்தங்களிலே காட்டப்பட்டுள்ளது.

தேஹாத்மாபிமானத்தாலே அர்ஜுனன் ஶோகிக்க, அதனைக்கண்ட பகவான் "தஸ்மாத் அபரிஹார்யேऽர்த்தே ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி" என்று தேஹாத்மாக்களின் நித்யத்வாநித்யத்வங்களை நன்கு உபதேஶித்து, ஶோகத்தைப் போக்கினான். இது இரண்டாவது அத்யாயத்தின் ஸாரம். தைவ ஆஸுர ஸம்பத் விஶேஷங்களைக்கேட்ட அர்ஜுனன், தன்னை பகவான் எந்த கோடியிலே திருவுள்ளம்பற்றினானோ என்று ஶோகிக்க, அதனைக் கண்ட பகவான், "மாஶுச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோऽஸி பாண்டவ" என்று தைவீஸம்பத்விஶிஷ்டனாகவே அர்ஜுனனைக் கொண்டாடி, அவனுக்கு ஏற்பட்ட ஶோகத்தைப் போக்கினான். இது பதினாறாம் அத்யாயத்தின் ஸாரம். துஷ்கரங்களாயும் ஜீவஸ்வரூபமான பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விருத்தங்களாயும் உள்ள கர்மாத்யுபாயாந்தரங்களைக்கேட்டு ஶோகித்தான் அர்ஜுனன். அதனைக் கண்ட பகவான் "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ। அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாஶுச:॥" என்று உபா

யாந்தரங்களைத் துறந்து தன்னையே உபாயமாகப் பற்றச் சொல்லி ஶோகத்தைப் போக்கினன். ஸ்ரீ வால்மீகி ப4க3வானுக்கு உட்கிடந்த ஶோகமே ஶ்லோகமாகப் புறப்பட்டது. "ஶோக: ஶ்லோகத்வமாக3த:" என்கிறபடியே ஶோககார்யமிறே ஶ்லோகம் அங்கு. இங்கு கீ3தாசார்யனுடைய ஶ்லோகங்கள் ஆஶ்ரித ஶோக நிவர்த்தகங்களிறே என்றபடி. "ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம்" என்று ஜீவபர பே4த3த்திலே தொடங்கி, "மாம் ஶரணம் வ்ரஜ அஹம் த்வா மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஶரண்ய ஶரணாக3த ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பே4த3த்திலே தலைக்கட்டுகிறதிறே பே4த3 ஶ்ருதி ப்ரதிபாத3கமான கீ3தா ஶாஸ்த்ரம். "ஜீவபரயாதா2த்ம்ய ஜ்ஞாந பூர்வக வர்ணாஶ்ரம த4ர்மாங்க3க பரமபுருஷசரணயுக3ள ப4க்தி—ப4க3வத் ப்ராப்தி ஹேதுவாகும். இதற்கு ப்ரபத்தி அங்க3மாகும்" என்றிங்ஙனே ஒருபடி கீ3தா நிர்வாஹமாய. அங்ஙனன்றிக்கே, "ப4க3வானே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வ புருஷார்த்த2ப்ராப்திக்கும் ஸித்3தோ4பாயபூ4தன், ஸாக்ஷாத் த4ர்மபூ4தன்" என்று இங்ஙனே ஒருபடி கீ3தாநிர்வாஹம். பூர்வோக்தநிர்வாஹத்தில் கீ3தை அங்க3ப்ரபத்திபரம் என்றும், உத்தரநிர்வாஹத்தில் கீ3தை ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திபரம் என்றும் தேறும். நான்காம் அத்4யாயத்தில் த4ர்மஸம்ஸ்தா2பநம் ஸ்வாவதார ப்ரயோஜநம் என்று கூறின கீ3தாசார்யன் பதினெட்டாம் அத்4யாயத்தில் "எல்லா த4ர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று" என்கையாலே ஸாக்ஷாத் த4ர்மம் அவனே என்று விளங்கும். "யே ச வேத3விதோ3 விப்ரா: யே ச அத்4யாத்மவிதோ3 ஜநா:। தே வத3ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்॥" என்னுமிறே ஆக அவனே உபாயபூ4தன் என்றதாயிற்று.

"மத்3ப4க்தா யாந்தி மாமபி" "மம ஸாத4ர்ம்யமாக3தா:" "மாமேதி ஸோऽர்ஜுந" "மாமேவ ஏஷ்யஸி" என்று இங்ஙனே ப4க3வான் ப்ராப்யனாகவும் கூறப்பட்டான். ஆக பரதத்வ பரமஹித பரம ப்ராப்யபூ4தன் நாராயணனே

என்றே நாராயணனவதாரமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கீதையில் உபதேசித்தான் என்றதாயிற்று.

"தர்மக்ஷேத்ரே" என்ற த்ருதராஷ்ட்ரவாக்யத்திலே தொடங்கி, "யத்ர யோகேச்வர:" என்ற ஸஞ்ஜயவாக்யத்திலே ஸமாப்தமாகிறது கீதை. க்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதத்தை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற ஸஞ்ஜய த்ருதராஷ்ட்ர ஸம்வாதமே இப்ரகரணம்.

தத்வவிவேக நித்யத்வா நித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்ய அஹங்கார இந்த்ரிய தேஹாஷ்டய மந: ப்ராதாந்ய கரண நியமந ஸாக்ருதிபேத தேவாஸுர விபாக விபூதியோக விச்வரூபதர்சந ஸாங்க பக்தி ப்ரபத்திகளையித்யாதிகள் கீதார்த்தங்களாகும். "ஆயன் துவரைக்கோனாய் நின்ற மாயன் அன்றோதிய வாக்கு" வாழ்க வாழ்க.

கீதார்த்தங்களை உள்ளபடி நாம் அறியும்படி அவதரித்த கீதா வ்யாக்யானங்கள் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம். எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கீதா பாஷ்யம். தேசிகன் அருளிச்செய்த கீதா பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகை. வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச் சீயர் அருளிய கீதை வெண்பா என்றிவையாம். இவற்றில் தாத்பர்யசந்த்ரிகை தவிர்ந்த மற்ற க்ரந்தங்களுடனும், தாத்பர்யசந்த்ரிகையின் அர்த்தங்களையும் உள்ளடக்கி பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அறியலாம்படி செந்தமிழாலே தாமியற்றிய கீதார்த்த விவரணத்துடனும் கீதையை அச்சிட்டு ஆஸ்திக உலகுக்கு மஹோபகாரம் புரிந்துள்ளார் நமக்குப் பரமாப்தரான ஸ்ரீ. உ. வே. புத்தூர். S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி. அன்னாருடைய நற்பணி மேன்மேலும் தழைத்தோங்க ஸ்ரீ ருக்மிணீ ஸமேத ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமியுடைய திருவடித் தாமரைகளில் இறைஞ்சி நிற்கிறேன்.

சென்னை. பரிதாபி பங்குனி உத்திரம் கி. வரதாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்3 ப4க3வத்3 கீ3தா

ப்ரத2மஷட்க பாதா3நுக்ரமணிகை

[இதில் முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் உள்ள ஶ்லோகங்களின் பாத3ங்களின் அட்டவணை அத்4யாய ஶ்லோக எண்களுடன தரப்பட்டுள்ளது. அந்த ஶ்லோகங்களின் முதல் பாத3ப்பகுதிகள் பருத்த எழுத்துக்களில் அவை தொடங்கும் பக்கங்களுடன அச்சிடப்பட்டுள்ளன.]

தவ ஶிஷ்யேண	1- 3
தஸ்மாத் த்வ 463	3-41
தஸ்மாத் ஸர்வ கதம்	3-15
தஸ்மாத் ஸர்வாணி	2 30
தஸ்மாதஜ்ஞாந 664	4 42
தஸ்மாதபரிஹார்யே	2 27
தஸ்மாதஸக்த: 386	3·19
தஸ்மாதுத்திஷ்ட	2 37
தஸ்மாதேவம்	2-25
தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி	5·19
தஸ்மாத்யஸ்ய 301	2 68
தஸ்மாத்யுத்யஸ்வ	2-18
தஸ்மாத்யோகாய	2 50
தஸ்மாத்யோகீ	6·46
தஸ்மாந்நார்ஹா 57	1·37
தஸ்ய கர்தாரமபி	4·13
தஸ்ய கார்யம் ந	3.17
தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதி	2-57
..	2 58
..	2.61
..	2·68
தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் 31	1·12
தஸ்யாம் ஜாகர்தி	2 69
தஸ்யாஹம் ந ப்ரண	6·30
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம்	6·34
தாம்ஸ்ததைவ பஜா	4 11
தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ	2·14
தாநக்ருத்ஸ்நவிதோ	3-29
தாநி ஸர்வாணி 287	2·61
தாந்நிபோத த்விஜோத்தம	1· 7
தாந்யஹம் வேத	4· 5
தாந் ஸமீக்ஷ்ய ஸ	1·27
தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு	2·46
துமுலோ வ்யநுநாத	1·19
தே த்வகம் புஞ்ஜதே	3 13
தே தேவா பாவயந்து	3-11
தேந முஹ்யந்தி	5-15
தேऽவஸ்திதா:	2- 6
தேஷாமாதித்யவத்	5·16
தைர்தத்தாநப்ரதா	3·12
தௌ ஹ்யஸ்ய பரி	3-34
த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ:	4 21
த்யக்த்வா கர்ம 592	4 20
த்யக்த்வா தேஹம் பு	4- 9
த்யக்த்வா ஸர்வாந	6 24
த்யக்த்வோத்திஷ்ட	2- 3
த்ராயதே மஹதோ பயா	2 40
த்ரிஷு லோகேஷு	3-22
த்ரைகுண்யவிஷ 236	2-45
த்வக்சைவ பரிதஹ்ய	1 30
த்வதந்ய: ஸம்ஶயஸ்ய	6-39
த்வமாதௌ ப்ரோக்தவா	4- 4
த	
தாஸ்யந்தே யஜ்ஞ	3-12
திவ்யௌ ஶங்கௌ	1-14
திஶஶ்சாநவலோக	6-13
து:கமாப்துமயோக	5- 6
து:கயோநய ஏவ	5-22
து:கேஷ்வநுத் 774	2-56
துர்கதிம் தாத	6-40
துஷ்பூரேணாநலேந ச	3-39
துஷ்ப்ராப இதி மே	6-36
தூரேண ஹ்யவர 254	2 49
த்ருஷ்ட்வா து பாண்ட 20	1- 2
த்ருஷ்ட்வேமம் ஸ்வஜ	1-28
தேவதத்தம் தநஞ்ஜ	1-15
தேவாந்பாவயதா 365	3-11
தேஹிநோऽஸ்மிந் 112	2-13
தேஹீ நித்யமவ 186	2 30
தேஹே ஸர்வஸ்ய	2-30
தைவமேவாபரே 610	4-25
தோஷைரேதை: 61	1-41
த்ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்ய	4-35
த்ரவ்ய யஜ்ஞாஸ்த 619	4-28
த்ருபதஶ்ச மஹாரத:	1- 4
த்ருபதோ த்ரௌ 37	1-18
த்ரோணம் ச மது	2- 4
த்வந்த்வாதீதோ விம	4-22

த$_4$

ந

ப

ஹ

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	31	வியாக்கியனம்	வியாக்கியானம்
5	5	भत्येक	भक्त्येक
6	29	ஷட்கங்கள்	அத்தியாயங்கள்
12	8	உத்$_{3}$தி$_{2}$ஶ்ய	உத்$_{3}$தி$_{3}$ஶ்ய
13	5	यत्पदाम्भोरु	यत्पदाम्भोरुह
16	5	स्ववमेव	स्वयमेव
,,	9	இருப்பிடமாமக்	இருப்பிடமாகக்
,,	14	பரப்ப்ரஹ்ம	பரப்$_{3}$ரஹ்ம
,,	19	பதத்திலிருககும்	பத$_{3}$த்திலிருக்கும்
38	29	சங்கோஷம்	ஸங்க$_{2}$கே$_{4}$ாஷம்
39	5	राष्ठान्	राष्ट्रान्
41	12	தேஷாமீஷா	தேஷாமீஶா
42	23	யிருப்பதலாலே	யிருப்பதனாலே
46	16	சதாரம்	சகாரம்
53	19	தஙகள்	தங்கள்
53	32	பொருளும்,	பொருளும், அறிவும்,
56	31	களையோ	களையே
60	6	வார்ஷ்ணயே	வார்ஷ்ணேய
64	18	ரதே$_{3}$ா	ரதே$_{2}$ா
75	25	பை$_{3}$க்ஷம்	பை$_{4}$க்ஷம்
77	1	तेष्वसनेपू	तेष्वासनेषू
88	19	வுள்ளவனுகி	வுள்ளவனுகில்
93	4	द्न्तरे	द्नन्तरे
95	30	அந்த:கர	அந்த:
98	4	கூடஸத	கூடஸ்த$_{2}$
99	6	புருஷன	புருஷன்
99	12	பொருள்கனை	பொருள்களை
104	9	உணமை	உண்மை
109	20	காணகிற	காண்கிற
109	28	உண்மையான	உண்மையான
113	2	यौवाना	यौवना

114	11	பவனே	வனே
116	2	து:க்₃க₂	து₃:க்க₂
118	30	ஸபர்ச	ஸ்பர்ஶ
121	4	निद्यते	विद्यते
127	27	வ்யுத்பத்தி—	வ்யுத்பத்தி.
133	2	चानेकोपचाया	चानेकोपचया
134	3	द्यापक	द्व्यापक
,,	4, 5	அவய	அவயவ
139	32	தனமை	தன்மை
145	1	हेतुनैनं	हेतुनैनं
146	13	பிரரணி	பிராணி
154	22	நித்யமேன்றறி	நித்யமென்றறி
158	20	வஸதிர	வஸ்திர
159	7	சே₂த்₃யோயமத₂ா	சே₂த்₃யோயமத₃ா
161	3	பொருள்களை	பொருள்கள்
162	3	सनातनः	सनातनः-
163	5	நித்ய	நித்ய:
166	23	அனுமானமுமை	அனுமானமும்
170	14	அழித்த	அழிந்த
171	6	அழித்த	அழிந்த
174	2	द्रव्यास्या	द्रव्यस्या
176	11	என்றும்	என்னும்
179	23	எனை	என்
188	24	றனை:	றது:
198	3	பூ₄நாநி	பூ₄தாநி
198	4	ஸம்ப₃ா	ஸம்ப₄ா
199	4	शौय	शौर्य
200	4	தவர்ம்	த்வாம்
200	24	அகீர்த்திர்	அகீர்த்திர்
202	1	शूरणां	शूराणां
203	2	बहून्	बह्नून्

204	27	பேரபகாரம	பேரபகாரம்
205	1	अतशूर	अतः शूर
206	20	சிறக்த	சிறந்த
209	2	परजय	पराजय
209	13	து2:க்கே2	து3:க்கே2
212	1	धारयणी	धारणीय
218	25	காம்யகர்ம	காம்யப2ல
218	31	ஜானமும்	ஜ்ஞாநமும்
219	18	யாத2ாதம்ய	யாதா2த்ம்ய
221	3	ப2ஹூசாகா2	ப3ஹூஶாகா2
221	19	இவற்றை	இவை
221	25	மோஷம்	மோக்ஷம்
226	5	भौगै	भोगै
228	25	ஸவர்க்கம்	ஸ்வர்க்க3ம்
230	23	த3ராதி3நீ	த3ராதி3நி
231	17	புஷ்பிதம்	புஷ்பிதாம்
231	22	ம்ற்றொன்று	மற்றொன்று
231	27	ஏஷமிதி	ஏஷாமிதி
233	23	பரதி	ப்ரதி
233	7	போகைச்வர்யர்	போ4கை3ஶ்வர்யங்
233	10	வயவ	வ்யவ
237	30	உண்டாக்குகின்வை	உண்டாக்குகின்றவை
238	22	ஸ்வர்க்கதி	ஸ்வர்க்க3ாதி3
238	24	முடியாம	வேண்டாம
239	21	முதலாறு	முதலான
242	21	கழித்து	குறைத்து
246	31	முமுக்ஷூ	முமுக்ஷூ
247	4	,,	,,
,,	8	,,	,,
,,	31	,,	,,
248	3	हैतुर्भूः	हेतुर्भूः

248	14	முமுக்ஷு	முமுக்ஷு
,,	15	பவதா	ப4க3வத3ா
,,	19	காம	கர்ம
,,	24	கொளளுமது	கொள்ளுவது
258	21	மபுண்யமபுண்ய	மபுண்ய
264	31	சீ3ல	சீ3ல
269	19	ஸதி2க	ஸ்தி2க
271	27	என்ப்படுபவன்	எனப்படுபவன்
274	3	वितराग	वीतराग
278	24	எனறு	என்று
282	3	दृष्टा	दृष्ट्वा
284	8	தாநீந்த்2ரி	தாநீந்த்3ரி
286	2	पृरुष	पुरुष
304	23	நிக்3ரஹம	நிக்3ரஹம்
305	5	த3த்வத்	தத்3வத்
310	7	ब्रह्य	ब्रह्म
314	14	வரணாச்ரம	வர்ணாஶ்ரம
319	21	முயைதி	முபைதி
321	1	த்4யாயுத2	த்4யாயீத2
322	24	நீரீல்	நீரில்
325	8	दर्शन	दर्शनं
329	15	இவ்வுலப்	இவ்வுலகப்
330	1	नियोजयसीति	नियोजयसीति।
333	3	ஜஞாந	ஜ்ஞாந
334	3	सिद्विं	सिद्धिं
335	5	बुद्विः	बुद्धिः
338	15	கர்மீ	கர்ம
340	19	வாழும	வாழும்
342	26	ஈடுபட்டாலும்	ஈடுபாட்டாலும்
349	1	पपद्यते	पपद्यते।
349	2	ज्ञान-।	ज्ञान-

350	14	என்க.	என்கை.
353	4	पुरुस्य	पुरुषस्य
355	17	செய்யபடு	செய்யப்படு
357	3	पुजावाच	पुरोवाच
364	1	सृष्टै	सृष्ट्वै
367	13	கருத்நு.	கருத்து.
..	22	ஸ்வார்க்காதி	ஸ்வர்க்க3ாதி3
..	31	ஸத்தாயம்	ஸத்தாயாம்
371	2	बुधि	बुद्धि
375	1	पापामानो	पापात्मानो
377	31	அனன	அன்ன
379	10	முதிஷ்ட2தே	முயதிஷ்ட2தே
380	32	பவதாகக்	படுவதாகக்
382	2	चकम्	चक्रम्
,,	21	அங்கம	அங்கம்
385	2	पवन्द्रि	पवेन्द्रि
386	7	कायं	कार्यं
389	16	ஆகமாவையே	ஆத்மாவையே
..	20	வ்யவச்சே2தத்2தைச்	வ்யவச்சே2த3த்தைச்
390	19	களுக்கு	க்கு
391	1	वृत्य	वृत्त्य
399	1	यत्प्रमणं	यत्प्रमाणं-
407	1	सर्व दा	सर्वदा
..	2	वेत्म	वेर्त्म
409	2	विदशिशाष्ठा	विदश्शिराष्ठा
..	18	ஸஹோதர்களின்	ஸஹோத3ரர்களின்
411	30	பயற்சி	பயிற்சி
412	26	ஸ்வாநுஷ்ட2ாதே	ஸ்வாநுஷ்ட2ாநே
413	3	कमयोगा	कर्मयोगा
..	23	புத்3தி3	பு3த்3தி4
414	7	वाहो	बाहो

414	17	யுக்த:	யுக்த:—
415	1	க்ரியமாணுதி	க்ரியமாணுநி
417	15	திஷேத4	நிஷேத4
..	19	மந்தே	மந்யதே
423	25	சாஸதிரம்	ஶாஸ்த்ரம்
424	22	கர்த்ருத்வத்தையும்.	கர்த்ருத்வத்தையும்—
425	30	இருககும்	இருக்கும்
426	24,26	இவை	அவை
431	5	ஶரத்3த4ா	ஶ்ரத்3த4ா
..	9	இவர்	அவர்
437	15	மில்லாததாகை	மில்லாத
441	25	கர்மேந்தி3ரியம்	கர்மேந்த்3ரியம்
442	11	வெண்ணுமல்	வொண்ணுமல்
..	18	கின்றன	கின்றனவோ
443	7	பரிஹத்து	பரிஹரித்து
449	22	வழியிலும்	வழியினும்
450	17	மாகவுமாகவுமாம்	மாகவுமாம்
452	4	परिहिंसा	परहिंसा
455	27	அந்நதி	அநாதி3
459	30	இவ்வ	இவ்
..	31	(ஜஞாநம்	(ஜ்ஞாநம்
463	22	ஸ்வத்ந்த்ரா	ஸ்வதந்த்ரா
465	15	ஸவரூப	ஸ்வரூப
470	11	மைலேயியே	மையிலேயே
471	15	ப்4யயஶ்ச	ப்4யஶ்ச
475	2	[3-3]	[33]
,,	10	எனறு	என்று
476	7	ஸம்ஸதப்4ய	ஸம்ஸ்தப்4ய
476	20	வ்ருத்தியாகும்	வ்ருத்2க4மாகும்
480	4	प्रसङ्गगा	प्रसङ्गा
482	1	चतुर्थाध्यायः	चतुर्थोऽध्यायः

482	5	व्शापदे	व्यपदे
485	12	எனறுலே	என்றுலே
,,	31	எனனே	என்னே
486	16	கூறுவதன	கூறுவதன்
,,	20	எனறு	என்று
488	22	எனறு	என்று
,,	24	பரத்ய	ப்ரத்ய
,,	29	அனறை	அன்றை
490	18	பதனறே	பதன்றே
,,	27	விவதி$_3$ஷ	விவிதி$_3$ஷு
491	8	முன	முன்
492	1	च तु र्युग	चतुर्युग
494	2	नाराद	नॉरद
,,	20	கேடடி	கேட்டி
503	21	த$_4$ா நு	த$_4$ாது
504	5	பத்தாலே	பத$_3$்தாலே
505	10	மூர்ந்திகள்	மூர்த்திகள்
506	28	நாலாவது	இது நாலாவது
508	13	மாகவும	மாகவும்
509	20	உபாஸன	மோக்ஷார்த்த$_3$ உபாஸன
510	29	மாகையாலும்	மாகையால்
511	16	வோகவத்	லோகவத்
512	22	தஸ்யா	தஸ்ய
513	29	ஶ்லோகத்திவ்	ஶ்லோகத்தில்
515	2	चातुर्वेण्य	चातुर्वर्ण्य
516	28	அக$_3$ாப்$_3$ய: அதோ	அக$_3$ாப்$_4$ய: ததோ
519	17	தொழுதொழு	தொழுதெழு
,,	26	படடு	பட்டு
522	15	க$_3$ச்ச$_4$ாநு	க$_3$ச்ச$_2$ாநு
524	34	பிறபபாய்	பிறப்பாய்
525	24	நுஷ்ட$_3$ாந	நுஷ்ட$_2$ாந

527	14	தி₄ஷ்ட₄ாய	தி₄ஷ்ட₄ாய
532	10	பராரப்₃த₄	ப்ராரப்₃த₄
,,	14	உபாஸிகரும்	உபாஸிக்கும்
533	32	முற்கூடிய	முற்கூறிய
537	2	मन्यया	मन्मया
538	34	ப₄விகக	ப₄விக்க
544	23	வேண்டும்.	கொள்ளவேண்டும்.
547	8	சித்தித்து	சிந்தித்து
548	26	அவனுகும	அவனுக்கும்
,,	29	இதிஹயர்களும்	இதிஹயங்களும்
,,	30	கரண	காண
550	1	दर्शयाभि।	दर्शयामि।
557	6	அறம	அறம்
,,	9	புருஷன்	புத்திரன்
,,	29	பூஜயாம்	பூஜாயாம்
559	18	(ஸித்₂தி₄ர்	(ஸித்₃தி₄ர்
,,	23	க்ஷுத்₂ரப₃ல	க்ஷுத்₃ரப₂ல
563	17	என்றும் கூறும்	என்று கூறும்
,,	34	க்ஷுத்₂ர	க்ஷுத்₃ர
564	13	கட்டுப்படுவ	கட்டப்படுவ
565	4	யகலவான்	யகல்வான்
566	2	संवध्नन्ति	संबध्नन्ति
,,	13	ப்ரக்ரண	ப்ரகரண
567	3	भुज्जते	भुञ्जते
,,	9	ஜீவா	ஜீவர்
,,	16	அகர்த்ருத்வதை	அகர்த்ருத்வத்தை
,,	24	போக்₃யப	போ₄க்₃யப்
,,	28	ஸங்கல்பத்தால்	ஸங்கல்பத்தால் மட்டும்
567	7	எனனுல்	என்னுல்
570	1	करणी भूता	कारणी भूता
570	12	புருஷனின	புருஷனின்

570	23	கரண	காரண
571	14	எனனும்	என்னும்
..	18	கரணஸப்தம்	காரண ஸப்₃த₃ம்
..	24	ப்ரத₄ாநகரண	ப்ரத₄ாந காரண
575	22	முமுக்ஷுக்களால்	முமுக்ஷுக்களாலும்
577	1	विं रूपम्	किंरूपम्
578	18	முத்கூறியபடி	முற்கூறியபடி
,,	23	என்று	என்றும்
580	32	சொனனபடி	சொன்னபடி
581	11	பொருநதாது	பொருந்தாது
586	11	விவக்ஷாயம்	விவக்ஷாயாம்
590	20	வல்லதான	வல்லாததான
590	27	வெனறு	வென்று
607	14	பத்தியரல்	பத்தியால்
608	31	சொனன	சொன்ன
610	1	பாயுபாஸகே ।	பர்யுபாஸதே ।
,,	2	ப்₂ரஹ்மா	ப்₃ரஹ்மா
611	20	ப்₃ரஹ்மாத்மாக	ப்₃ரஹ்மாத்மகமாக
..	26	வளைத்	வர்களைத்
616	9	நியமிபபது	நிமிமிப்பது
622	16	கொள்வது	கொள்வதும்
,,	34	வேதமோதுதலோடு	வேதமோதுதலைக் குறிக்கும் ஸ்வாத்₄யாய ஸப்₃த₃த்தோடு
623	8	ப்ராணுந்	ப்ராணாந்
624	1	ப்ராணுயாம	ப்ராணாயாம
625	7	ஶ்லோகங்களாலே	ஶ்லோகத்தாலே
626	8	முற்கூடியபடி	முற்கூறியபடி
,,	15	ஒன்றுகப்	ஒன்றுக்கப்
,,	32	கையாயால்	கையால்
628	23	அநுஷ்டிப்பனையும்	அநுஷ்டிப்பதையும்

628	27	எனனும்	என்னும்
629	23	என்றும்	என்று
632	21	முக்2யம், த்3வாரம்.	முக்2யம்.
636	20	ஞாநமஸ்த்தை	ஜ்ஞாநம்ஸ்த்தை
637	25	விளங்கிறது	விளங்குகிறது
640	14	பிள்ளை	பிள்ளை.
,,	,,	ப்ரணியாத:	ப்ரணிபாத:
641	24	பரிப்ங்ஶ்ந:	பரிப்ரஶ்ந:
645	11	பெறுமபோது	பெறும்போது
,,	18	மாட்டயோ	மாட்டாயோ
,,	19	நந்தமயமன	நந்த3மயமான
647	13	பே4த4ா	பே4த3ா
648	10	ஸமமமாக	ஸமமாக
649	6	அபிசேத	அபிசேத்
,,	8	ஜஞாந	ஜ்ஞாந
,,	23	லடல்கிய	லடங்கிய
651	4	ஜஞாநா	ஜ்ஞாநா
652	14	ஸ்மித்3த4:	ஸமித்3த4:
653	8	மேலும்	மேலும் இங்கு
654	18	முயனறு	முயன்று
657	9	த4ாங்:	த4ாந:
658	1	विषाक	विपाक
660	18	அள்றிக்கே.	அன்றிக்கே,
,,	19	மநோ....யமநா:	ஆத்மா....யாத்மா
,,	28	யிருந்தது வந்தது	யிருந்து வந்தது
663	22	பரப்ரஹ்மாத்	பரப்3ரஹ்ம
664	10	கீத3ா	கீ3தா
666	18	சித்2வா	சி2த்வா
,,	19	கக்தி	கத்தி
670	26	தெளிதா	கெளிதா
672	2	कर्मण क्रणा	कर्मणां क्रण

677	23	ஷங்கிககமாக	ஷங்கி$_3$கமாக
681	30	தயோஸ்	தயோஸ்து
682	6	நுபபத்ய	நுபபத்த்ய
684	31	ஸம்யக	ஸம்யக்
686	1	ज्ञाननिष्ठैः।	ज्ञाननिष्ठैः
,,	9	ஸாங்க்$_2$ய	ஸாங்க்$_2$ய
,,	16	ஸாங்க்$_2$யை	ஸாங்க்$_2$யை :
687	34	மாகக் தனி	மாகத்தனி
688	2	दुःखामा	दुःखमा
691	5	மாக்கொண்டு	மாகக்கொண்டு
,,	10	இப்படி ஜ்ஞாந யோகத்திற்குக் கர்ம யோகத்தைக் காட்டிலும்	இப்படி கர்மயோக$_3$த் திற்கு ஜ்ஞாநயோக$_3$த் தைக் காட்டிலும்
,,	33	ஸ்தேஹ	ஸ்நேஹ
694	1	भूतात्मा सर्वेषां	भूतात्मा—सर्वेषां
696	17	நிஷ்டடனை	நிஷ்ட்ட$_2$னை
,,	25	யாகையாகையாலே	யாகையாலே
700	28	வத்வாத்	வந்த்வாத்
702	21	ஆழ்தி	ஆழ்த்தி
703	14	சொலல	சொல்ல
705	5	ஶாத்$_2$க$_3$யே	ஶாத்$_2$க$_4$யே
708	12	ஶப்$_3$ாதி$_3$	ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$
709	4	आत्मावलो	आत्मावलो
,,	20	வ்யத்பத்தி	வ்யுத்பத்தி
712	1	नवद्वारे	नवद्वारे
717	6	பரக்ருதி	ப்ரக்ருதி
,,	26	விருநது	விருந்து
718	26	அத்தந்த	அந்தந்த
722	3	त्मामिमानः	त्मा।भिमानः
727	3	உபக்ரோ	உபக்ர

744	1	वाह्य	बाह्य
751	7	தவனுன்	தவனுன
753	27	கிருகையாலே	கிருனைகயாலே
754	17	பரம் பெறு	பதம் பெறு
755	9	த்₃வைத₄ா:	த்₃வைத₄ா:
757	16	மனதனத வென்	மனத்தை வென்
768	5	पारस्य	पारस्यं
771	4	आनाश्रितः	अनाश्रितः
779	30	கைவல்ய	கைவல்யம்
783	22	ஸாக்ஷாகார	ஸாக்ஷாத்கார
786	5	மாநவமாந	மாநாவமாந
787	27	ஞைகயாவே	ஞைகயாலே
792	29	சேநத	சேதந
797	21	கடவன	கடவன்
799	6	நாதயு	நாத்யு
..	17	ஏகாக்₃ரம்	ஏகாக்₃ரம்
800	1	ச்ரியை	க்ரியை
,,	3	ஸம்ஸார	தனக்கு ஸம்ஸார
803	34	செய்ய	சமைக்க
804	10	க்₃ரீம்	க்₃ரீவம்
..	16	விக₃த₄பீ₄:	விக₃தபீ₄:
..	18	மச்சிந்த:	மச்சித்த:
809	32	நிர்வ்ருதி	நிர்வ்ருதி
810	10	யோக₃ா	யோக₃ா
..	15	மைது₄ந	மைது₂ந
812	24	ப₄க₄வ	ப₄க₃வ
814	12	விக்₃ரஹத்தொடு	விக்₃ரஹத்தோடு
..	13	நியநமாநஸ:	நியதமாநஸ:
..	33	ப்₃ரஹ்ம	ப்₃ரஹ்ம
818	2	ஶாந்திம்	ஶாந்திம்
819	16	ப₄க₄வ	ப₄க₃வ

824	1	बोधस्व	बोधस्य
826	19	தை$_3$ஶயை	த$_3$ைஶயை
834	3	துன்பத்தை	துன்பம்
836	5	துஷ்யேதி	துஷ்யதி
..	22	மைக்கும்	மையும்
837	13	யோக$_3$ாப்$_3$யாஸ	யோக$_3$ாப்$_4$யாஸ
839	13	வியுஜ்யுதே	வியுஜ்யதே
840	12	திர்வேக$_3$	நிர்வேத$_3$
847	17	பரஶாந்த	ப்ரஶாந்த
..	25	ஶுத்$_4$த$_4$மான	ஶுத்$_3$த$_4$மான
866	3	पश्याभि	पश्यामि
876	9	एवं मे	एतं मे
877	4	யோ$_3$க	யோக$_3$
893	29	சேர்த்தியையையே	சேர்த்தியையே
903	10	காட்டிலும	காட்டிலும்
..	25	முதான	முதலான
905	19	ஸாக்ஷாத்காரத்தைக்	ப்ராப்தியைக்
906	18	சிறந்தவன	சிறந்தவன்
..	27	பனமை	பன்மை
912	35	நியக்குமி	நியமிக்கு

கீ$_3$தா வ்யாக்$_2$யான பிழை திருத்தம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

உரையாசிரியரின் முன்னுரை

(ப்ரத₂ம ஷட்கம்)

"அறிவினால் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவர் அறிய நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி" [திருவாய் 4-8-6] என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த படியே, 'அறிவில்லையே' என்று குறைவுபட அறியாத இவ்வுலகத்தவர் அறியும்படியாக, அவரவர் பக்குவத்திற்கு ஏற்றபடி பற்பல மோக்ஷோபாயங்களை ஸர்வஜ்ஞனான கண்ணன் அருளிச்செய்த தி₃வ்யக்₃ரந்த₂ம் கீ₃தா ஶாஸ்த்ரம் என்று உலகில் புகழ்பெற்று விளங்குகிறது. "மாயன் அன்று ஐவர் தெய்வத் தேரினிற் செப்பிய கீதையின் செம்மைப பொருள் தெரியப் பாரினிற் சொன்ன இராமாநுசன்" [இராமாநுசநூற்றந்தாதி 68] என்று திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்தபடியே அந்த கீ₃தாஶாஸ்திரத்தின் உண்மையான பொருளை உலகினர் அறியும்படி பா₄ஷ்யம் அருளியவர் 'எம்பெருமானார்' என்று புகழ் பெற்ற ஸ்ரீ ப₄க₃வத்₃ராமாநுஜமுனிவர் ஒருவரேயாவர். அந்த பா₄ஷ்யத்தின் ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் கவிதார்க்கிககேஸரியான ஸ்ரீ வேதா₃ந்ததே₃ஶிகர் தமது தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையென்னும் கீ₃தாபா₄ஷ்யடீகையில் விவரித்தருளினார். இந்த பா₄ஷ்யமும் டீகையும் வடமொழியில் அமைந்தவை. அந்த கீ₃தாபா₄ஷ்யத்தை அநுஸரித்து கீ₃தா ஶ்லோகங்களை ஒன்றுவிடாமல் தமிழில் வெண்பாவாகப் பாடியருளினார் பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் சிஷ்யரான வாதி₃கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர். இவற்றில் தாத்பர்யசந்த்₃ரிகை க்₃ரந்த₂மாலைப் பதிப்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மற்றவையனைத்தையும், கீ₃தா பா₄ஷ்யத்திற்கு வழிவகுத்துக்கொடுத்த ஆளவந்தாரின் கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹத்தையும், அதைத் தமிழ்ப் பாட்டாகிய ஸ்ரீ வேதா₃ந்ததே₃ஶிகரின் கீதார்த்த சங்கிரகத்தையும் பத்₃யங்களுக்குப் பதவுரைகளோடு வெளியிட்டு இவையனைத்தின் ஆழ்பொருள்களையும் எளிய தமிழ் நடையில் விளக்கும் கீ₃தாவ்யாக்₂யானம் ஒன்றையும் வெளியிட வேண்டும் என்னும் ஆசை பல வருடங்கட்கு முன்னமே அடியேற்கு உண்டாயிற்று. பல ஆயிரம் பக்கங்கள் வரக்

கூடிய இந்நூலை மாதா மாதம் (எட்டு பக்கங்கள்கொண்ட) ஒரு பாரமாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுத3ர்ஶனம் என்னும் (அடியேனை ஆசிரியனாகக்கொண்ட) மாதப்பத்திரிகையில் சார்வரி வருஷம் மார்கழி மாதத்திலிருந்து தொடர்ந்து வெளியிடலானேன். அந்நூலின் (முதலாறு அத்தியாயங்களடங்கிய) ப்ரத2மஷட்கம் சுமார் ஆயிரம் பக்கம்கொண்டதாக ப்ரமாதி3 (ப்ரமாதீ3ச)ஹு சித்திரையில் ரேவதியில் நம்பெருமாள் ரதோ2த்ஸவம் கொண்டாடும் இன்று நிறைவு பெறுகின்றது.

இரண்டாவது அத்தியாயத்திலிருந்து தொடங்கி ஒவ்வோரத்தியாயத்தின் கடைசியிலும் கீ3தா ஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் என்னும் பகுதியில் ஒவ்வோரத்தியாயத்தின் முக்கிய விஷயங்கள் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. இது இந்நூலுக்கு ஓர் விஷயஸூசிகையாகவும் அமைந்துள்ளது. முதல் ஷட்கத்திலுள்ள கீ3தா ஶ்லோகங்களின் பாத3ாநுக்ரமணிகை ஒவ்வொரு ஶ்லோகத்தின் அத்4யாய ஶ்லோக எண்களுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அதில் ஶ்லோகாதி3யான முதல் பாத3மும் தடித்த எழுத்தில் ஶ்லோகம் தொடங்கும்பக்கத்தின் எண்களோடும்அச்சிடப்பட்டுள்ளது. பிழை திருத்தமும் பூர்ணமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நூலின் பின் பகுதிகளில் அச்செழுத்துக்களின் தேய்மானத்தினால் புள்ளி விழாமலிருத்தல் போன்ற சில எளிய பிழைகள் திருத்தப்படாமலிருக்கலாம். அவற்றைத்திருத்திக் கொள்வது. கீ3தாபா4ஷ்யத்திலும், தாத்பர்யசந்த்3ரிகையிலும் எடுக்கப்பட்டுள்ள ப்ரமாணங்கள் கீ3தார்த்த2 விவரணம் என்னும் அடியேனது தமிழ் வ்யாக்2யானத்தில் (நமது மற்ற நூல்களிற்போல்) ஆகரத்தோடும் அர்த்த2த்தோடும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சென்ற பரிதா4வி கார்த்திகையில், இந்நூலில் இப்பரிஷ்காரங்களில் சில அச்சிடப்படாமலிருந்தபோதே, ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுத3ர்ஶனத்திற்கு வெள்ளி விழா கொண்டாடப்பட்டபோது, திருவரங்கராஜன் மற்ற பல தி3வ்ய க்3ரந்த2ங்களோடு இந்நூலையும் தனது கஜேந்திராழ்வானின் மீது அமர்த்தி ஸ்தோத்ரபாட2 கோ3ஷ்டி2யுடன் சித்திரைவீதியை வலம்வரச்செய்து பெருமைப்படுத்தியருளினான்.

உண்மையில் இவ்வியாக்யானத்தை அடியேனை எழுதுகோலாகக்கொண்டு, அத்திருவரங்கராஜனே எழுதி வருகிறான் என்பதை அடியேன் மாதந்தோறும் அநுப4வித்து வருகிறேன். கீ3தாசார்யனான அத்திருவரங்கராஜனுக்கும், அந்த கீ3தையின் செம்பொருளைத் தமது தி3வ்யக்3ரந்த2ங்களிலே அருளிச்செய்த ஆழ்வார்களுக்கும், கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம் அருளிய ஆளவந்தார், கீ3தாசரமஶ்லோகார்த்த2த்தை எம்பெருமானார்க்கு உபதே3ஶித்தருளிய திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள், கீ3தாபா4ஷ்யகாரர், பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான தி3வ்யப்ரப3ந்த4 வ்யாக்2யாதாக்கள், பிள்ளையுலகாசிரியர், மாமுனிகள் முதலிய ரஹஸ்ய வ்யாக்2யாதாக்கள், கீ3தாபா4ஷ்யடீகையருளிய ஸ்ரீ வேதா3ந்த தே3ஶிகர், ப4க3வத்கீ3தை வெண்பாவை அருளிய வாதிகேஸரி ஜீயர் முதலான ஆசார்யர்களுக்கும், கீ3தாபா4ஷ்யத்தை அடியேனுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்துப் பிறகு துரீயாஶ்ரமத்தை அலங்கரித்த (கீர்த்திமூர்த்தி) ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி3 (திருமலை ஈச்சம்பாடி) திருவேங்கட ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமிக்கும், தாத்பர்யசந்த்3ரிகையை அடியேனுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்துவரும் ந்யாயவேதா3ந்த வித்3வத்3வரிஷ்ட2ரான கோழியாலம் ரங்க3நாதா2சார்ய ஸ்வாமிக்கும், இந்த கீ3தாவ்யாக்2யானத்திற்கு மிகவழகிய முகவுரை அருளியவராய், வாக்3மிருதவர்ஷீ, அத்4யாத்ம தத்வபோ3த4பா4ஸ்கரர் முதலான பல விருதுகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவராய், உலகம் நிறைந்த புகழாளராய், உப4யவேதா3ந்த வித்3வத்3வரிஷ்ட2ரான வேளுக்குடி வரதா3சார்ய ஸ்வாமிக்கும், மற்றும கீ3தார்த்த2த்தைத் தமது பல நூல்களில் விவரித்து உபகரித்திருக்கும் பற்பல மஹநீயர்களுக்கும் அடியேனது க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்து, இந்நூலின் மேலிரண்டு ஷட்கங்களும் அவ்வனைவரது பரிபூர்ணாநுக்3ரஹத்தால் நிறைவுபெறவேண்டும் என்று அவர்களது திருவடிகளில் இறைஞ்சி நிற்கின்றேன்.

ப்ரமாதீச சித்திரை ரேவதி (1—5—73)	இங்ஙனம், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தா3ஸாநுதா3ஸன், ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், 'ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த

பகவத்கீதை வெண்பா

[பதவுரையாசிரியர்:—'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்]

<u>பாயிரம்.</u>

1. கண்ணா நீ பார்த்தற்குக் காத்தற் கினிதுரைத்த
திண்ணார் திறமருளுஞ் சீர்கீதை யெண்ணாரு
நன்பொருளை யெங்கட்கு நாதா வருளுதலாற்
புன்பொருளிற் போகா புலன்.

எங்கட்கு நாதா! கண்ணா!—*எங்களுடைய ஸ்வாமியான கண்ணனே!* **காத்தற்கு**—*(எல்லாச் சேதனரையும்) ரக்ஷிப்பதற்காக.* **நீ**—*(ஸர்வேச்வரனை) நீ.* **பார்த்தற்கு**—*அர்ஜுனனுக்கு.* **இனிது உரைத்த**—*அழகாக அருளிச்செய்த.* **திண்ணார் திறம் அருளும்**—*உறுதியான உபாயங்களை உரைக்கும்.* **சீர் கீதை**—*அழகிய கீதையினுடைய.* **எண்ணாரும் நன்பொருளை**-*மதிக்கத்தக்க நல்லபொருளை.* **அருளுதலால்**—*தெரியவைத்த*

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸுதர்சன பத்ராதிபனை

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸன் இயற்றிய

<u>கீதார்த்த விவரணம்</u>

नत्वा यतिपतिमनघं वैराग्यज्ञानभक्तिसंपन्नम् ।
व्याख्यां करोमि हृद्यां गीताशास्त्रस्य सुमनसां तृप्त्यै ॥

[குற்றமற்றவரும், வைராக்யம், ஞானம், பக்தி முதலான செல்வங்கள் நிறைந்தவருமான எம்பெருமானாரை வணங்கி,

லால், புலன்—(எங்களுடைய) இந்திரியங்கள், புன் பொரு ளில்-(சப்தம் முதலான) தாழ்ந்த விஷயங்களில் போகா செல்லமாட்டா. 1.

2. மாதவனு மாமாது மாறனும்வண் பூதூர்வாழ்
போதமுனி யுந்தந்தம் பொற்கோடிகள்—மீதருள
வுச்சிமேற் கொண்டே யுயர்கீதை மெய்ப்பொருள்கா
நச்சிமேற் கொண்டுரைப்பன் நான்.

மாதவனும்—லக்ஷ்மீநாதனும், மா மாதும் ... யும், மாறனும்—நம்மாழ்வாரும், வண் பூதூர் வாழ் போத முனியும்—வண்மைமிக்க பெரும்பூதூரில் வாழும் ... வடிவெடுத்த இராமாநுசமுனிவரும், தம் தம் பொன் அடி கள்—தந்தாமுடைய அழகிய திருவடிகளை, மீது அருள-(... தலை)மீதுவைக்க, உச்சி மேல் கொண்டே—(...) ... தலையுச்சியில் கொண்டே, உயர் கீதை மெய் பொருளை—உயர்ந்த கீதையின் உண்மைப்பொருளை, நான்—(...வாச்சான்பிள்ளையின் அருள்நோக்குப்பெற்ற) நான், நச்சி—விரும்பி,' மேற்கொண்டு உரைப்பன்—விவரிப்பேன். 2.

3. நாத னருள்புரியு நற்கீதை யின்படியை
வேதம் வகுத்த வியன்முனிவன்—பூதலத்துப்
பாரதத்தே காட்டும் பதினெட்டோத் தும்பகர்வன்
சீர்தழைத்த வெண்பாத் தெரிந்து.

நன்னெஞ்சினையுடைய நல்லோர்கள் ... சாஸ்திரத்திற்கு நெஞ்சிற்கினியதொரு வியாக்கியானத்தை இயற்றுகிறேன்.]

அவதாரிகை

பல்லாயிரம் வருஷங்களாக, பகவத்கீதைக்கு வடமொழி யிலும் தென்மொழியிலும், பிறமொழிகளிலும் பல்லாயிரக் கணக்கான வியாக்கியானங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்

நாதன்—எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனான கண்ணன், அருள் புரியும்—அருளிச்செய்யும், நற்கீதையின் படியை—சிறந்த கீதையின் வடிவத்தை. வேதம் வகுத்த வியன் முனிவன்—வேதத்தைப் பிரித்த ஆச்சர்யசக்தியுடைய வியாசமுனிவர், பூதலத்து—இவ்வுலகிலே, பாரதத்தே காட்டும்—மஹாபாரதத்திலே காட்டுகிற. பதினெட்டு ஓத்தும்—பதினெட்டு அத்தியாயங்களையும், தெரிந்து—ஆராய்ந்து, சீர் தழைத்த வெண்பா—சீர்கள் பொருந்தியிருக்கும் வெண்பாக்களில், பகர்வன்—உரைப்பேனாக. 3.

4 வேதப் பொருளை விசயற்குத் தேர்மீது
போதப் புகன்ற புகழ்மாயன்—கீதைப்
பொருள்விரித்த பூதூர்மன் பொன்னருளால் வந்த
தெருள்விரிப்ப னந்தமிழாற் றேர்ந்து.

விசயற்கு—அர்ஜுனனுக்கு. தேர்மீது—இரதத்தட்டின்மீது இருந்துகொண்டு, வேதப்பொருளை—வேதத்தின் பொருளை, போத புகன்ற—தெரியும்படியாகச் சொன்ன, புகழ் மாயன்—(எல்லாராலும்) புகழப்படும் கண்ணன் அருளிய, கீதைப்பொருள் விரித்த-கீதையின் பொருளை (பாஷ்யத்தின் மூலம்) விளக்கிய, பூதூர்மன்—ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் அவதரித்த எம்பெருமானாருடைய. பொன் அருளால் வந்த—அழகிய அருளால் உண்டான, தெருள்—அறிவுமயமான பாஷ்யத்தை, தேர்ந்து—ஆராய்ந்து, அம்தமிழால்—அழகிய தமிழ்ப்பாடல்களாலே, விரிப்பன்—விளக்கிக்காட்டுவேன். 4.

5. தேயத்தோ ருய்யத் திருமா லருள்கீதை
நேயத்தோ ரெண்ணெய் நிறைவித்துத்—தூய
தெருளாலே தேபெரிய தீபத்தை நெஞ்சி
லிருளற வேற்றுகேன் யான்.

றில் காலத்தால் மறைந்தவைபோக எஞ்சியிருப்பவையே நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளன. உலகம் முழுவதும் மதிக்கப் படும் இதுபோன்ற நூல் வேறொன்று உலகில் இல்லை

திருமால் அருள் கீதை—லக்ஷ்மீநாதனான கண்ணன் அரு ளிய கீதை விஷயமான, நேயத்து ஓர் எண்ணெய் நிறைவித்து—ஸ்நேஹமாகிற ஓர் எண்ணெயை நிறைய இட்டு, தூய தெருள் நூல் அதே—பரிசுத்தமான அத்யாத்மமான அந்தக் கீதைய நூலாகக்கொண்டு, நெஞ்சில்-மனத்தில், இருள் நூற—இருள் அழியும்படியும், தேயத்தோர் உய்ய—நாட்டிலுள்ளார் உய்ந்து ஜீவிக்கும்படியும், பெரிய தீபத்தை—(ஞானமயமான) பெரிய விளக்கை, யான்—நான், ஏற்றுகேன் ஏற்றுகிறேன். 5.

6. சுத்தியார் நெஞ்சிற்றந் தொல்கரும ஞானத்தா
லத்தியா தொன்றை யறந்துறந்தோர்—பத்தியா
னண்ணும் பரமனு நாரணனே நற்கீதைக்
கெண்ணும் பொருளா மிசைந்து.

தொல் கரும ஞானத்தால்—பழைமையான உபாயங்க ளான கர்மயோகத்தாலும் ஞானயோகத்தாலும், சுத்தி ஆர் தம் நெஞ்சில்—பரிசுத்தியடைந்த தம் நெஞ்சில், ஒன்றை அ(ர்)த்தியாது—(பகவத் கைங்கர்யம்தவிர) வேறொன்றை விரும்பாது, அறத்துறந்தோர்—மிகவும் வைராக்யமுடையவர் கள், பத்தியால்-(முற்கூறிய கர்மஜ்ஞாநவைராக்யங்களாலே உண்டான) பக்தியோகத்தாலே, நண்ணும்—அடையும், பர மன்—பரப்ரஹ்மமாகிற, நாரணனே—நாராயணனே, நற்

யென்றே கூறலாம். இதற்கமைந்த வியாக்கியானங்களிலும் பகவத்ராமாநுஜ பாஷ்யத்தைப்போன்றதொரு உரை இல்லை யென்பதே நடுநிலைநிற்கும் அறிவாளிகளின் துணிபு. அந்த பாஷ்யத்தைத் தழுவித் தமிழிலே வியாக்யானமெழுதத் துணிகின்றேன். பெரியோர்கள் குற்றம் நீக்கிக்கொண்டு கொள்வார்களாக.

"கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி முதலான உபாயங்களால் அடை யப்படும் பரம்பொருள்நாராயணனே" என்பதே ஸ்ரீபகவத் கீதையின் திரண்ட பொருள். ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர், தம் கீதா பாஷ்ய தாத்பர்யசந்திரிகையின் கடைசியில் கீதைக்குப் பல் வேறு மதத்தைச்சேர்ந்த பல்லாயிரவர் வியாக்கியனம் செய்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பகவத் யாமுநாசார்யர் அருளிய

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

स्वधर्मज्ञानवैराग्यसाध्यभक्त्येकगोचरः ।
नारायणः परं ब्रह्म गीताशास्त्रे समीरितः ॥ १ ॥

1. ஸ்வத$_4$ர்ம ஜ்ஞாந வைராக்$_3$ய
ஸாத்$_4$ய ப$_4$க்த்யேக கோ$_3$சர: ।
நாராயண: பரம் ப்$_3$ரஹ்ம
கீ$_3$தாஶாஸ்த்ரே ஸமீரித: ॥

ஸ்வத$_4$ர்ம ஜ்ஞாநவைராக்$_3$யஸாத்$_4$ய ப$_4$க்த்யேக கோ$_3$சர:- *தன் (வர்ணாச்ரம) கர்மரூபமாயிருக்கும் கர்மயோகத்தாலும், ஞானயோகத்தாலும், இதரவிஷயங்களில் பற்றின்மையாலும் உண்டாகும் பக்தியொன்றுக்கே விஷயமாகுமவனும்,* **பரம் ப்$_3$ரஹ்ம**—*பரப்ரஹ்மமான,* **நாராயண:**—*நாராயணன்,* **கீ$_3$தாஶாஸ்த்ரே**—*கீதையாகிற சாஸ்திரத்தில்,* **ஸமீரித:**—*அறிவிக்கப்பட்டுள்ளான்.*

கீதைக்கு—*மிகச்சிறந்த பகவத்கீதைக்கு,* **இசைந்து**—*(அறிவாளிகள் அனைவரும்) அங்கீகரித்து,* **எண்ணும் பொருளாம்**—*நினைக்கும் பொருளாவான்.* *6.*

[இப்பாசுரம் மேலே காட்டப்பட்ட கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் முதல் ச்லோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும்.]

7. ஞானங் கரும நலஞ்சேர் நிலையதனை
யான மனயோகத் தாராய்ந்திங்—கூனமறத்
தன்னு ருயிருணருந் தன்மையினை நற்கீதை
முன்னுரைத் தோதும் முயன்று.

திருப்பதையும் அவர்கள் எல்லோரும் இவ்வொரு விஷயத்தில் ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பதையும் காட்டினர். இப்போதுமுள்ள சங்கர பாஷ்யத்திலும் இவ்விஷயம் பலவிடங்களில் பேசப்பட்டிருப்பதை ஆங்காங்கு காட்டுவோம்.

ज्ञानकर्मात्मिके निष्ठे योगलक्ष्ये सुसंस्कृते ।
आत्मानुभूतिसिद्ध्यर्थं पूर्वषट्केन चोदिते ॥ २ ॥

2. ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே₂
யோக₃லக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே |
ஆத்மாநுபூ₄தி ஸித்₃த்₄யர்த்₂தே₂,
பூர்வஷட்கேந சோதி₃தே ||

ஸுஸம்ஸ்க்ருதே—(*சேஷத்வஜ்ஞாநம், பலாந்தரங்களில் பற்றின்மை முதலான புத்தியின் ஸம்ஸ்காரங்களாலே) நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட,* **ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே₂**—*ஞான யோகமும், கர்மயோகமும்,* **யோக₃லக்ஷ்யே**—(*ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற) யோகத்தை அடையும் பொருட்டும்,* **ஆத்மாநுபூ₄தி ஸித்₃த்₄யர்த்₂தே₂**—(*அதற்குப்பின்) ஆத்மாநுபவத்தை அடையும் பொருட்டும்,* **பூர்வஷட்கேந**—(*கீதையின்) முதல் ஆறு அத்தியாயங்களாலும்,* **சோதி₃தே**—*விதிக்கப்பட்டன.*

ஞானம் கரும நலம் சேர் நிலையதனை—*ஞானயோகத்தையும், கர்மயோகத்தையும்,* **ஆன மனயோகத்து**—(*அவற்றின் காரியம்) ஆன மானஸ ஸாக்ஷாத்காரத்தின் பொருட்டும்,* **ஆராய்ந்து**—*எண்ணி அநுஷ்டித்து,* **இங்கு**-[illegible], **ஊனம் அற**—*குறைவில்லாமல்,* **தன் ஆர் உயிர் உணரும் தன்மையினை**—*தன் ஆத்மாவை அநுபவிக்கும் தன்மையை,* **நற்கீதை**—*மிகச்சிறந்த கீதையின்,* **முன் ஆறு ஓத்து**-*முற்பட்ட ஆறு அத்தியாயங்கள்,* **முயன்று ஓதும்**-*உறுதியுடன் கூறும்.* [*மேலே எடுக்கப்பட்ட கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் இரண்டாம் ச்லோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு இது.*]

கீதையில் பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் உள்ளன. அவற்றில் முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள் பூர்வஷட்கம் என்றும், நடு ஆறு அத்தியாயங்கள் மத்₄யமஷட்கம் என்றும், கடைசி ஆறு ஷட்கங்கள் அந்திமஷட்கம் என்றும் கூறப் படுகின்றன. பூர்வஷட்கத்தில் சொல்லப்படுவதாவது:— பகவச் சேஷத்வஜ்ஞானம், பலாந்தரங்களில் பற்றின்மை

मध्यमे भगवत्तत्त्वयाथात्म्यावाप्तिसिद्धये ।
ज्ञानकर्माभिनिर्वर्त्यो भक्तियोगः प्रकीर्तितः ॥ ३ ॥

3. மத்$_4$யமே ப$_4$க$_3$வத்தத்வ
யாதா$_2$த்ம்யாவாப்தி ஸித்$_3$த$_4$யே ।
ஜ்ஞாநகர்மாபி$_4$ நிர்வர்த்யோ
ப$_4$க்தியோக$_3$: ப்ரகீர்த்தித: ॥

மத்$_4$யமே— நடு ஆறு அத்யாயங்களில், ப$_4$க$_3$வத் தத்வ யாதா$_2$த்ம்ய அவாப்தி ஸித்$_3$த$_4$யே பகவானுடைய பரதத்துவத்தின் உண்மையான அநுபவம் உண்டாவதன் பொருட்டு,

---

8. உள்ளபடி யிறையை யுற்றெய்த முற்றறஞ்சேர்
தெள்ளறிவில் வந்து திகழ்பத்தி—வெள்ள
நடையாடும் யோகத்தை நாதனருள் கீதை
யிடையாறோத் தோது மெடுத்து.

உள்ளபடி இறையை உற்று எய்த—பகவானை உள்ளபடி அறிந்து அநுபவிப்பதன்பொருட்டு. முற்று அறம் சேர் தெள் அறிவில வந்து திகழ்—பரிபூர்ணமான கர்மயோகத்தோடு கூடிய தெளிந்த ஞானயோகத்தால் உண்டாகும். பத்திவெள்ளம் நடையாடும் யோகத்தை—பக்திவெள்ளம் பெருகிவரும் பக்தியோகத்தை, நாதன் அருள் கீதை—ஸர்வஸ்வாமியான பகவான் அருளும் கீதையின், இடை ஆறு ஓத்து—இடையிலுள்ள ஆறு அத்தியாயங்கள், எடுத்து ஓதும்–அறியும்படி ஓதும்.

[இது மேல் எடுத்த கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் மூன்றும் ச்லோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.]

முதலான புத்திவிசேஷங்களோடு கூடிய கர்மஜ்ஞாந யோகங்களை அநுஷ்டிப்பதால் 'யோகம்' எனப்படும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிறது. அதற்குப்பின் ஆத்மாநுப$_4$வம் ஏற்படுகிறது; ஆகையால் ஆத்மாநுபவத்தைப்பெறக் கர்மஜ்ஞாநயோகங்களை அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது.

நடுவிலுள்ள மத்யமஷட்கத்தில் கூறப்படுவதாவது— கர்மஜ்ஞாநயோகத்தினாலுண்டாகும் ஆத்மாநுபவத்தில் கால்

ஜ்ஞாந கர்ம அபி$_4$நிர்வர்த்ய:—*ஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய கர்ம யோகத்தாலே உண்டாகும்.* **ப$_4$க்தியோக$_3$:**—*பக்தியோகம்.* **ப்ரகீர்த்தித:**—*சொல்லப்படுகிறது.*

प्रधानपुरुषव्यक्तसर्वेश्वरविवेचनम् ।
कर्म धीर्भक्तिरित्यादिः पूर्वशेषोऽन्तिमोदितः ॥ ४ ॥

4. ப்ரத$_4$ாந புருஷவ்யக்த ஸர்வேச்வர விவேசநம் ।
கர்ம தீ$_4$ர் ப$_4$க்திரித்யாதி$_3$: பூர்வசேஷோऽந்திமோதி$_3$த: ॥

---

9. கருமமறி வன்பிவற்றின் கண்ணார் தெளிவில்
வருஞ்சித் தசித்திறையோன் மாட்சி—யருமையற
வென்னாதன் றந்த வெழிற்கீதை வேதாந்தப்
பின்னாறேத் தோதும் பெயர்ந்து.

கருமம் அறிவு அன்பு இவற்றின் கண் ஆர் தெளிவில் வரும்—*கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் ஆகிய இவற்றி னால் வரும் தெளிவினாலே அறியப்படும்.* **சித்து அசித்து இறையோன் மாட்சி**—*சேதனம், (ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலரூபமான) அசேதனம், ஸர்வேச்வரன் ஆகியவற்றின் பெருமையை.* **அருமை அற**—*சிரமம் இல்லாமல்.* **என் நாதன் தந்த எழில் கீதை வேதாந்த**—*என் ஸ்வாமியான கண்ணன் அருளிய அழகிய கீதையாகிற உபனிஷத்தின்,* **பின் ஆறு ஒத்து**—*பின் ஆறு அத்தியாயங்களும்.* **பெயர்ந்து ஓதும்**—*(முன்சொல்லப்படாத அம்சங்களை) மறுபடியும் ஓதும்.*

[இது மேலெடுத்த கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் நாலாம் ச்லோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.]

தாழாமல் பகவானைப் பெறவேணுமென்றிருப்பார்க்கு, கர்மஜ்ஞாநயோகங்களாலே பக்தியோகம் உண்டாகிறதென்றும், அந்த பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிப்பவர்கள் முடிவில் பகவானை உள்ளபடி அநுபவிப்பதாகிற மோக்ஷத்தை அடைவார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது.

ப்ரதாந புருஷ வ்யக்த ஸர்வேச்வர விவேசநம்—*ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதி, ஜீவன், ஸ்தூலமான அசேதனம், ஸர்வேச்வரன் ஆகியவற்றைப் பற்றிய விளக்கமும்,* **கர்ம**—*கர்மயோகமும்,* **தீ₄:** *ஜ்ஞானயோகமும்,* **ப₄க்தி:**—*பக்தியோகமும்,* **இத்யாதி₃**—*இவற்றை அடையும்முறை முதலானவையும்,* *(ஆகியவற்றில்)* **பூர்வஶேஷ:**—*முன் அத்தியாயங்களில் சொல்லாமல் விடப்பட்டவை* **அந்திமோதி₃த:**—*கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களிலும் சொல்லப்பட்டன.*

---

10. தானமுடனீர்த்தந் தவம்புரித லைவேள்வி
யானமுத லாறு மறமிறைவற்—கேநயந்த
தன்மையாற் றன்னகத்தைச் சங்கமபய ன்றுறத்தல்
கன்மயோ கத்தின் கணக்கு.

தானமுடன் தீர்த்தம் தவம்புரிதல் ஐவேள்வி ஆனமுதல் ஆறும் அறம்—*தானமளித்தல், தீர்த்தமாடுதல், தவம்செய்தல், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை அநுஷ்டித்தல் முதலான ஸாதனங்கள் கர்மம் எனப்படுகின்றன.* **இறைவற்கே நயந்த தன்மையால்**—*(இக்கர்மங்களை) ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கரியமாகவே செய்யும் தன்மையால்,* **சங்கம பயன் துறத்தல்**—*(இவற்றில்) பற்றையும் பயனையும் விடுவது,* **கன்ம யோகத்தின் கணக்கு**—*கர்மயோகத்தின் ஸ்வரூபமாகும்.*

கடைசியிலுள்ள அந்திமஷட்கத்தில் கூறப்படுவதாவது:—ஸூக்ஷ்மமாகவும், ஸ்தூலமாகவுமிருக்கும் அசேதன தத்துவத்தைப்பற்றியும், சேதனதத்துவத்தைப் பற்றியும் ஸர்வேச்வரனைப்பற்றியும், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தியோகங்களைப் பற்றியும் முன்னிரண்டு ஷட்கங்களில் சொல்லாமல் விடப்பட்டவையும், அவசியம் சொல்லவேண்டியவையுமான சில விஷயங்கள் இவ்வந்திமஷட்கத்தில் கூறப்படுகின்றன.

கர்மயோகமாவது:—*தவம்புரிதல், தீர்த்தமாடுதல், தானமளித்தல், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையநுஷ்டித்தல் முதலான*

11. அற்ற முரைக்கி லதுகேண்மி னம்புயத்தாள்
கொற்றவனை நெஞ்சிற் குடியிருத்தி —மற்றொன்றை
யத்தியா தொன்று மவன்பா னலம்புனைதல்
பத்தியோ கத்தின் படி.

அற்றம் உரைக்கில்—*உண்மையை உரைக்கப் புகுவனாஞல்,* **அது கேண்மின்**—*அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்;* **அம்புயத்தாள் கொற்றவனை**—*லக்ஷ்மீநாதனை,* **நெஞ்சில் குடியிருத்தி**-*நெஞ்சில் அமைத்து,* **மற்றொன்றை ஆ(ர்)த்தியாது** *வேறு பலன்களை விரும்பாமல்,* **ஒன்றும அவன் பால்** *-அவனிடம் பொருந்தும் அவனிடம்,* **நலம் புனைதல்** *-தியானம், அர்ச்சனம் முதலானவற்றைச் செய்வது,* **பத்தியோகத்தின் படி.** —*பக்தியோகத்தின் ஸ்வரூபமாகும்.*

12. புலன் பொறியை நீக்கித்தம் புத்தியினிற் செம்மை
யலம்புரிவார்க் குற்றவுயிர் மாட்சி—நலம்புனைந்து
மானயோ கத்திறையை மன்னுநிலை காண்பதே
ஞானயோ கத்தி னலம்.

புலன் பொறியை நீக்கி—*விஷயங்களில் மேயாதபடி இந்திரியங்களைத் தவிர்த்து.* **தம் புத்தியினில்**—*தம் நெஞ்சில்.* **செம்மை அலம்புரிவார்க்கு**—*நேர்மைக்குணத்தைப் பிரதிபாத*

வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய தர்மங்கள் கர்மம் எனப்படுகின்றன. இவற்றை பகவச்சேஷத்வஜ்ஞானத்தோடு பற்றில்லாமல், பலனைக் கருதாமல் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு உபாயமாக அநுஷ்டிப்பது கர்மயோகமாகிறது.

ஜ்ஞாநயோகமாவது:—*விஷயங்களில் இந்திரியங்களை மேய விடாமல் யமநியமாதியோகமுறைகளாலே பரிசுத்தமான ஆத்மாவையே தியானிப்பது ஜ்ஞாநயோகமாகிறது.*

பக்தியோகமாவது:—*வேறொன்றில் மனம் வைக்காமல் லக்ஷ்மீநாதனை பகவான் ஒருவனிடமே அன்பு வைத்து, அவன் விஷயமான தியானம், அர்ச்சனம், ப்ரணாமம்*

உடையவர்களுக்கு, **உற்ற** தோன்றும், **உயிர் மாட்சி நலம் புனைந்து**—உயிரின் பெருமையிலே நன்றாக ஊன்றி, **மான யோகத்து**-யோகமுறைகளினாலே, **இறையை**-(தேஹத்துக்கு) ஈச்வரனான ஜீவனுடைய, **மன்னுநிலை**—நிலைக்கும் நிலையை, **காண்பதே** அனுபவிக்கையே, **ஞானயோகத்தின் நலம்**—ஞான யோகத்தின் ஸ்வரூபமாகும்.

13. இந்த வகையமைந்த யோகங்க ளிம்மூன்றுந்
தந்த மிடையிற் றனித்தனிசே—ரந்தமிலா
வானந்த வின்பத் தணையநெறி யாகுமே
மானந் தருமியல்பால் வாய்ந்து.

ஆய்ந்து மானம் தரும் இயல்வால்—ஆராய்ந்து பார்த்த பிரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடி, **இந்த வகை அமைந்த யோகங்கள் இம்முன்றும்** இப்படிப்பட்ட தன்மைகளையுடைய இந்த மூன்று யோகங்களும், **தந்தம் இடையே தனித்தனி சேர்**—ஒவ்வொரு யோகமும் மற்ற இரு யோகங்களோடு தனித்தனியாகச் சேர்ந்திருப்பதன்மூலம், **அந்தம் இலா ஆனந்த இன்பத்து அணைய நெறி ஆகுமே**—அந்தமில் பேரின்பத்தை அடைய உபாயங்களாகும்.

[10, 11, 12, 13-பாட்டுகள், இந்நூலின் கடைசியில் எடுக்கப்போகிற ஸ்ரீகீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 23, 24-சுலோகங்களின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாகும்.]

முதலானவற்றில் நிலைநிற்பது. கர்மயோகத்தில் ஜ்ஞாந பக்திகளும், ஜ்ஞாநயோகத்தில் கர்மபக்திகளும், பக்தி யோகத்தில் கர்மஜ்ஞானங்களும் கலந்திருந்தபோதிலும் முறையே கர்மஜ்ஞாநபக்திகளின் ப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற கர்மஜ்ஞானபக்தியோகங்கள் என வழங்கப்படுகின்றன. இவை மூன்றும் மோக்ஷமடைய உபாயங்களாகின்றன.

अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाऽऽकुलम् ।
पार्थं प्रपन्नमुद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम् ॥ ५ ॥

5. அஸ்தா₂ந ஸ்நேஹகாருண்ய த₄ர்மாத₄ர்மதி₄யா(அ)ஆகுலம் |
பார்த்த₂ம் ப்ரபந்நமுத்₃தி₃ஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் ||

அஸ்தா₂ந ஸ்நேஹகாருண்ய த₄ர்மாத₄ர்மதி₄யா — *தகாத பந்துக்களிடம் பற்றினாலும், கருணையினாலும் [illegible] தர்மத்தில அதர்மபுத்தியாலே,* **ஆகுலம்** — *கலங்கிப்போனவனாய்,* **ப்ரபந்நம்**—*சரணமடைந்தவனான* **பார்த்த₂ம் உத்₃தி₃ஶ்ய** — *அர்ஜுனனைக் குறித்து,* **ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்**—*சாஸ்திரம் (முதலத்தியாயத்தில்) தொடங்கப்பட்டது.*

ஸ்ரீ:

பகவத்கீதை வெண்பா

அத்தியாயம் 1

அர்ஜுனவிஷாதயோகம்

அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்

வேண்டிடத்தி லன்றி வெறுத்து நலமிரக்கம்
பூண்டவற்றைப் பொல்லாப் புலமென்று—மீண்டகன்று
சுற்றமது நோக்கியே சோகித்த தேர்விசய
னுற்றமயல் சொல்லுமுத லோத்து.

வேண்டிடத்தில் அன்றி—*தகாத இடத்தில்,* **நலம் இரக்கம் பூண்டு**—*அன்பையும் கருணையையும் கொண்டு,* **வெறுத்து**-*(யுத்தம் முதலான ஸ்வதர்மங்களை) வெறுத்து,* **அவற்றை**—*அந்த ஸ்வதர்மங்களை,* **பொல்லா புலம் என்று**—*தர்மம் அல்லாதவை என்றுகூறி,* **மீண்டு அகன்று**—*(யுத்தத்தினின்று) மீண்டு விலகிபோய்,* **சுற்றம அது நோக்கியே**—*(பற்றுவைக்கத்தகாத) அந்த உறவினர்களைப்பார்த்து,* **சோகித்த**-*வருத்தமுற்ற,* **தேர் விசயன்**—*தேரிலுள்ள அர்ஜுனன்,* **உற்ற**—*அடைந்த,* **மயல்**—*மயக்கத்தை,* **முதல் ஓத்து சொல்லும்**—*முதல் அத்தியாயம் உரைக்கும்.*

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

श्रीगीताभाष्यम्

* यत्पदाम्भोरुहध्यानविध्वस्ताशेषकल्मषः ।
वस्तुतामुपयातोऽहं यामुनेयं नमामि तम् ॥

இனி, **முதல அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:**—*பாரதயுத்தத்தின் தொடக்கத்தில், பற்றுவைக்கத்தகாத துரியோதனன், பீஷ்மர், துரோணர் முதலானோரிடத்தில் பற்றும், கருணையும் கொண்டான் அர்ஜுனன். அதனாலே, யுத்தம்செய்வது முதலான ஸ்வத$_4$ர்மங்களை அவன் அத$_4$ர்மங்களாக நினைக்கத் தொடங்கினான். அதனாலே யுத்தம் செய்யலாமா கூடாதா என்று கலக்கமுற்றான். என்னுடைய இக்கலக்கத்தை நீக்க வேணுமென்று ஸாரதியாயிருந்த கண்ணனைச் சரணடைந்தான். அவனுடைய கலக்கத்தை நீக்குவதற்காகக் கண்ணன் கீதோபதேசம் செய்யத் தொடங்கினான். இவ்விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது முதலத்தியாயம்.*

ஆராய்ச்சிசெய்து பார்த்தால் அர்ஜுனனுடைய கலக்கத்தை நீக்கி அவனைப் போர்புரியச் செய்வது என்னும் வியாஜத்தாலே மோக்ஷோபாயங்களை உலகினருக்கு கீதையில் உபதேசிக்கிறான் கண்ணன் என்று விளங்கும். இதை இனி விவரிப்போம்.

இதன் பொருள்:*—யத் பத$_3$ம்போருஹ த்$_4$யாந வித்$_4$வஸ்த அஶேஷ கல்மஷ:**—*எவருடைய திருவடித்தாமரையிணையை தியானிப்பதால் எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றவனாய்,* **அஹம்**—*அடியேன்.* **வஸ்துதாம்**—*ஒரு பதார்த்தமாயிருக்கும் தன்மையை,* **உபயாத:**—*அடைந்தேனோ,* **தம் யாமுனேயம்**—*அப்பெருமையையுடைய யாமுனாசார்யர் என்னும் ஆளவந்தாரை,* **நமாமி**—*வணங்குகிறேன்.*

श्रियःपतिः, निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानः, स्वेतरसमस्तवस्तुविलक्षणानन्तज्ञानानन्दैकस्वरूपः, स्वाभाविकानवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजःप्रभृत्यसंख्येयकल्याणगुणगणमहोदधिः, स्वाभिमतानुरूपैकरूपाचिन्त्यदिव्याद्भुतनित्यनिरवद्यनिरतिशयौज्ज्वल्यसौन्दर्यसौकन्ध्यसौकुमार्यलावण्ययौवनाद्यनन्तगुणनिधिदिव्यरूपः, स्वोचितविविधविचित्रानन्ताश्चर्यनित्यनिरवद्यापरिमितदिव्यभूषणः, स्वानुरूपासंख्येया-

---

ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக்கூறும் ஸ்ரீதேவியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன், தாழ்வுகள் அனைத்துக்கும் மாறுபட்டவனா யிருக்கிறான். மங்களங்கள் முழுவதுக்கும் இருப்பிடமானவனா யிருக்கிறான். தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட எல்லாப் பொருள்களிலும் சிறந்தவனாயிருக்கிறான். காலத்தாலும், தேசத்தாலும், வஸ்துவாலும் அளவுபடாதவனாயிருக்கிறான். அறிவையும், ஆநந்தத்தையுமே ஸ்வரூபமாக உடையவனா யிருக்கிறான். இயற்கையானவையும், எல்லையற்ற மேன்மையை உடையனவுமான அறிவு, பலம் (தாங்கும் ஸாமர்த்தியம்), ஐச்வர்யம் (நியமிக்கும் ஸாமர்த்தியம்), வீர்யம் (விகாரமில்லாமை) முடியாதவற்றையும் முடிக்கவல்ல (அகடிதகடநா)சக்தி, தேஜஸ்ஸு (அனைவரையும் வென்றிருக்கை) முதலான கல்யாணகுணக்கூட்டங்களுக்குக் கடலா யிருக்கிறான். தனக்கு இனியதாகவும், தகுந்ததாகவும், எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டதாகவும், எண்ண அரியதாகவும், அப்ராக்ருதமாகவும், அற்புதமாகவும், என்றுமிருப்பதாகவும், குற்றமற்றதாகவும், மிகச்சிறந்த ஒளி, அவயவங்களின் அழகு, நறுமணம், மென்மை, திருமேனியழகு, யௌவனம் முதலான கணக்கற்ற குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகவுமிருக்கும் திவ்யரூபத்தையுடையவனாயிருக்கிறான். தனக்குத் தகுந்தவையாகவும், பலவிதமாகவும், விசித்திரமாகவும், கணக்கற்ற ஆச்சரியங்களையுடையனவாகவும், என்றுமுள்ளனவாகவும், குற்றமற்றனவுமான கிரீடம் முதலான அளவற்ற ஆப

चिन्त्यशक्तिनित्यनिरवद्यनिरतिशयकल्याणदिव्यायुधः, स्वाभिमतानुरूपनित्यनिरवद्यस्वरूपरूपगुणविभवैश्वर्यशीलाद्यनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणश्रीवल्लभः, स्वसङ्कल्पानुविधायिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदाशेषशेषतैकरतिरूपनित्यनिरवद्यनिरतिशयज्ञानक्रियैश्वर्याद्यनन्तगुणगणापरिमितसूरिभिरनवरताभिष्टुतचरणयुगलः, वाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावः, स्वोचितविविधविचित्रानन्तभोग्यभोगोपकरणभोगस्थानसमृद्धानन்तாश्चर्यानन्तमहा –

ரணங்களை உடையவனுயிருக்கிறுன். தனக்குத் தகுந்தவையும், கணக்கற்றவையும், எண்ணமுடியாத சக்தியையுடையவையும், என்றுமிருப்பவையும், குற்றமற்றவையும், மிகச்சிறந்த மங்களத்தை அளிப்பவையுமான சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களை உடையவனுயிருக்கிறுன். தனக்கு இனியவளாயும், தகுந்தவளாயும், என்றுமிருப்பனவும், குற்றமற்றனவுமான ஸ்வரூபத்தையும், ரூபகுணத்தையும், செல்வம், ஐச்வர்யம், சீலம் முதலான எல்லையற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற மங்கள குணகணங்களையுமுடையவளாகவுமுள்ள ஸ்ரீதேவியின் நாயகனுயிருக்கிறுன். தன் ஸங்கல்பத்தைப் பற்றிநிற்கும் ஸ்வரூபம் (இருப்பு), ஸ்திதி (வாழ்ச்சி), ப்ரவ்ருத்தி (செயல்) ஆகியவற்றை உடையவர்களும், ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனுய் மன்னி வழுவிலா அடிமைசெய்வதையே இன்பமாகக்கொண்டவர்களும், என்றுமிருப்பவர்களும், குற்றமற்றவர்களும், மிகச்சிறந்த அறிவு, செயல், ஐச்வர்யம் முதலான கணக்கற்ற குணங்களை உடையவர்களுமான கணக்கற்ற நித்யஸூரிகளாலே எப்போதும் பல்லாண்டு பாடப்படும் திருவடியிணையை உடையவனுயிருக்கிறுன். வாக்குக்களாலும், மனத்தாலும் அளவிடவொண்ணுத ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வபாவங்களையும் உடையவனுயிருக்கிறுன். தனக்குத் தகுந்ததும், பலவிதமானதும், விசித்திரமானதும், அளவற்ற போக்யப்பொருள்களும், போகத்திற்குக் கருவிகளும், போகஸ்தானங்களும் நிறைந்ததும், அளவற்ற ஆச்சர்யத்தையும், அள

विभवानन्तपरिमाणनित्यनिरवद्याक्षरपरमव्योमनिलयः, विविधविचित्रानन्तभोग्यभोक्तृवर्गपरिपूर्णनिखिलजगदुदयविभवलयलीलः, परं ब्रह्म, पुरुषोत्तमो नारायणः ब्रह्मादिस्थावरान्तमखिलं जगत्सृष्ट्वा स्वेन रूपेणावस्थितः, ब्रह्मादिदेवमनुष्याणां ध्यानाराधनाद्यगोचरः, अपारकारुण्यसौशील्यवात्सल्यौदार्यमहोदधिः, स्वमेव रूपं तत्तत्सजातीयसंस्थानं स्वस्वभावमजहदेव कुर्वंस्तेषु तेषु लोकेष्ववतीर्यावतीर्य तैस्तैराराधितः

வற்ற பெருஞ்செல்வங்களையும், அளவற்ற பரிமாணத்தையும் உடையதும், என்றுமிருப்பதும், குற்றமற்றதும், அழிவற்றதுமான பரமபதத்தைத் திருப்பிடமாகக் கொண்டவனாயிருக்கிறான். பலவிதமாகவும், விசித்திரமாகவும், கணக்கற்ற போக்யங்களும், அவற்றை அனுபவிக்கும் ஜீவர்களும் நிறைந்ததாகவுமுள்ள ப்ராக்ருதமான எல்லாவுலகின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலயங்களை விளையாட்டாகக் கொண்டவனுயிருக்கிறான். பரப்ரஹ்மமென்றும், புருஷோத்தமனென்றும், நாராயணனென்றும் லோகவேதங்களில் அழைக்கப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட இப்பரமபுருஷன் ஜீவர்கள் தன்னை அடையக்கூடும் என்னுமாசையாலே பிரமன்முதல் புல்வரையிலுள்ள எல்லா உலகையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். பரமபதத்திலிருககும் தன்னைக் குறித்துப் பிரமன் முதலான தேவர்களும் மனிதர்களும் தியானம், ஆராதனம் முதலானவற்றைச் செய்யமுடியாமலிருப்பதைக்கண்டு, எல்லையற்ற கருணை, (பெரியவன் சிறியவர்களோடு புரையறக்கலந்து பரிமாறுகையாகிற) நீர்மை, வாத்ஸல்யம், வண்மை முதலான குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனுகையாலே, தன்னுடைய பரரூபத்தையே தேவர், மனிதர் முதலான அமைப்புக்களை உடையதாகவும், தன் பெருமைகளைக் கைவிடாததாகவும், செய்துகொண்டு, அந்தந்த உலகங்களில் பலகால் அவதரித்தருளுகிறான். பிரமன் முதலான அந்தந்த தேவர்களாலும், மனிதர்களாலும் அவ்வவதாரதசைகளில் ஆராதிக்கப்படுகிறான்.

तत्तदिष्टानुरूपं धर्मार्थकाममोक्षाख्यं फलं प्रयच्छन्, भूभारावतारणापदेशेनास्मदादीनामपि समाश्रयणीयत्वायावतीर्योर्व्यां सकलमनुजनयनविषयतां गतः, परावरनिखिलजनमनोनयनहारिदिव्यचेष्टितानि कुर्वन्, पूतनाशकटयमलार्जुनारिष्टप्रलम्बधेनुककालियकेशिकुवलयापीडचाणूरमुष्टिकतोसल - कंसादीन्निहत्य अनवधिकदयासौहार्दानुरागगर्भावलोकनालापामृतैर्विश्वमाप्याययन्, निरतिशयसौन्दर्यसौशील्यादिगुणगणाविष्कारेणाक्रूरमालाकारादीन् परमभागवतान् कृत्वा, पाण्डुतनययुद्धप्रोत्साहनव्याजेन परम-

---

அப்படி ஆராதிக்கும் அவரவர் விருப்பத்திற்குத் தக்கபடி அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாலு புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கிறான். "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" [திருவாய் 9-1-10] என்கிறபடியே நம்மைப்போன்ற மனிதர்களும் தன்னையடைந்துய்வதற்காக மண்ணின் பாரம் நீக்குவது என்னும் ஒரு வியாஜத்தை யிட்டு இந்நிலவுலகில் கண்ணனாகப் பிறந்தான். வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமில்லாமல் எல்லா மனிதர்களின் கண்ணுக்கும் இலக்கானான். 'மேலோர் கீழோர் என்னும் வாசியில்லாமல் எல்லா ஜந்துக்களுடைய கண்ணையும் கருத்தையும் இழுக்கும் திவ்யசேஷ்டிதங்கள் பலவற்றைப் புரிந்தான். பூதனை, சகடாஸுரன், "**பொய்ம்மாயமருதான அசுரர்**" [பெரியாழ்திரு 3-1-3] என்கிறபடியே இரட்டைமருதமரமாய் நின்ற அசுரர், அரிஷ்டன், ப்ரலம்பன், கேசி, குவலயாபீடம், சாணூரன், முஷ்டிகன், தோஸலன், கம்ஸன் முதலான துஷ்டர்களைக் கொன்றான். எல்லையற்ற கருணையும் நட்பும் அன்பும் ததும்பும் அமுதிலுமினிய கடாக்ஷங்களாலும், பேச்சுக்களாலும் உலகனைத்தையும் நிறைவுபெறச் செய்தான். மிகச்சிறந்த அழகு, நீர்மை முதலான ஸ்வரூபரூப குணங்களைக் காட்டி அக்ரூரர், மாலாகாரர் முதலானவர்களைப் பரமபாகவதர்களாகச் செய்தான். மஹாபாரத

पुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनतया वेदान्तोदितं स्वविषयं ज्ञानकर्मानुगृहीतं भक्तियोगमवतारयामास ।

तत्र पाण्डवानां कुरूणां च युद्धे प्रारब्धे स भगवान् पुरुषोत्तमः सर्वेश्वरेश्वरो जगदुपकृतिमर्त्यः आश्रितवात्सल्यविवशः पार्थं रथिनमात्मानं च सारथिं सर्वलोकसाक्षिकं चकार ।

एवं ज्ञात्वाऽपि सर्वात्मनाऽन्धो धृतराष्ट्रः सुयोधनविजयबुभुत्सया सञ्जयं पप्रच्छ ॥

யுத்தகளத்திலே பாண்டுவின் பிள்ளையான அர்ஜுனனைப் போர்புரியத்தூண்டும் வியாஜத்தாலே, புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக வேதாந்தங்களில் ஓதப்படுகின்றதும், தன்னை விஷயமாகக்கொண்டதும், ஜ்ஞாநகர்மயோகங்களைத் துணையாகக் கொண்டதுமான பக்தியோகத்தை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தினான்.

அப்போது முதலில் பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் போர் தொடங்கினவளவில் புருஷோத்தமனும் எல்லா ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனும் உலகிற்கு உதவுவதற்காக மனிதனுய் அவதரித்திருப்பவனுமான அந்த பகவான் அடியானுன அர்ஜுனனிடம் வாத்ஸல்யத்தாலே தன் அத்தை மகனுன அவனை ரதத்திலேயும், தன்னைத் தேரோட்டியின் ஸ்தானத்திலேயும் இருத்தி இதை எல்லா வுலகமும் காணவைத்தான்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

பகவத்கீதை முதலத்தியாயம்

இப்படி ஸர்வேச்வரனுன கண்ணன் பாண்டவர்களுக்குத் துணையாயிருப்பதை அறிந்து வைத்தும், புறக்கண்மாத்திரமல்லாமல நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணும் குருடாயிருக்கப் பெற்ற த்ருதராஷ்டிரன் தன் மகன் துர்யோதனன் ஜயிப்பானே என்று அறிவதற்காக ஸஞ்ஜயனை முதல் ச்லோகத்திலுள்ளபடி கேட்கிறுன்.

॥ श्रीभगवद्गीता ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

◇◇◇◇◇◇

धृतराष्ट्र उवाच—
धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।
मामकाः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सञ्जय ॥ १ ॥

த்₄ருதராஷ்ட்ர உவாச—
1. த₄ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: ।
மாமகா: பாண்ட₃வாச்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய ॥

ஸஞ்ஜய—*ஸஞ்ஜயனே!* த₄ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே—*தர்மபூமியான குருக்ஷேத்ரத்தில்,* யுயுத்ஸவ:—*போர்புரிய விரும்பியவர்களாய்,* ஸமவேதா:—*கூடியிருந்தும்,* மாமகா:—*என்*

---

1. தன்மநில மாகுங் குருநிலத்துத் தாஞ்சேர்ந்து
வன்மையம ரிச்சித்தென் மைந்தருந்—தன்மையுறப்
பஞ்சவரு மென்செய்தா ரென்றந்தன் பண்புரைப்பச்
சஞ்சயனுஞ் சொன்னான் சமைந்து.

தன்மநிலம் ஆகும் குருநிலத்து—*தர்மபூமியான குருக்ஷேத்திரத்திலே,* தாம்சேர்ந்து—*அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து,* தம் தன்மை உற—*தம் க்ஷத்திரிய தர்மம் பொருந்துவதற்காக,* வன்மை அமர் இச்சித்து—*வலிமையான போரை விரும்பி,* என்

---

1. (த₄ர்மக்ஷேத்ரே) தர்மத்திற்கு இருப்பிடமாகையாலே, யுத்தமாகிற யாகத்திற்குத் தகுந்த இடம் என்று கருத்து. (குருக்ஷேத்ரே) பாண்டவர்களுக்கும், கௌரவர்களுக்கும் தம் முன்னோர்களான 'குரு'க்களின் பெயரைத் தாங்கியிருக்கையாலே கௌ₃ரவிக்கத்தக்க இடம் என்று கருத்து. (யுயுத்ஸவ: ஸமவேதா:) ஒருவரோடொருவர் போர் புரிவதற்காகக் கூடியிருக்கிறார்கள் என்கை. (மாமகா: பாண்ட₃வா:) தம்பி பிள்ளைகளைத் தன் பிள்ளைகளாகவே பாவிக்க

பிள்ளைகளும், பாண்டவா: ச ஏவ-பாண்டவர்களும், கிம் அகுர்வத-என்ன செய்தார்கள்? (என்று) த்4ருதராஷ்ட்ர:—திருதராஷ்டரன், உவாச—கூறினான்.

सञ्जय उवाच--

दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं व्यूढं दुर्योधनस्तदा ।
आचार्यमुपसङ्गम्य राजा वचनमब्रवीत् ॥ २ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

2. த்3ருஷ்ட்வா து பாண்ட3வாநீகம் வ்யூட4ம் து3ர்யோத4நஸ் ததா3 |
ஆசார்யமுபஸங்க3ம்ய ராஜா வசநமப்3ரவீத் ||

மைந்தரும்—என் மக்களான துரியோதனாதியரும், பஞ்சவரும—பஞ்சபாண்டவர்களும், என் செய்தார்—என்ன செய்தார்கள்” என்று—என்று, அந்தன்—உள்ளும்புறமும் குருடனான திருதராஷ்டிரன், பண்பு உரைப்ப—தன் தன்மைக்குத் தக்க வார்த்தையைச் சொல்ல, சஞ்சயனும்—ஸஞ்சயனும், சமைந்து சொன்னான்—ஒருப்பட்டுச் சொன்னான்.

2. பாண்டவர்க டங்கள் படைவகுத்த பாங்கதனைப்
பூண்டுமிக நோக்கிப் பொருமையினாற்—றூண்டுபரித்
தேரார் துரோணன்பாற் சென்றடைந்து செப்பினான்
றாரார் துரியோ தனன்.

வேண்டியிருக்க, தன்பிள்ளைகளென்றும், பாண்டவர்களென்றும் பிரித்துச் சொல்லுகையாலே இவனுடைய பக்ஷபாதம் உணர்த்தப்படுகிறது. பக்ஷபாதத்தாலே தன் மக்களின் அழிவைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் இவன் உள்ளக் குருடும் தெளிவாகிறது. (ச) என்றது பாண்டவர்களையும் கௌரவரையும் கூட்டுகிறது. (ஏவ) மற்ற அரசர்கள் அனைவரும் இவ்விருகோஷ்டிகளில் ஒன்றில் சேர்ந்திருக்கையாலே, போர் புரிபவர்கள் இவ்விரு குழுவினருமே என்கை. (கிம் அகுர்வத) என்ன செய்தார்கள். 'அகுர்வத' என்ற ஆத்மநேபத3த்தாலே சுயநலத்தை விரும்பிக்கேட்கிறான் என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

ராஜா து₃ர்யோத₄ந: - அரசனான துர்யோதனன், வ்யூட₄ம்-அணிவகுக்கப்பட்ட, பாண்ட₃வாநீகம் — பாண்டவர்களின் ஸேனையை, த்₃ருஷ்ட்வா து-பார்த்தபின்பு, தத₃ா-அந்த சமயத்திலே, ஆசார்யம் துரோணாசார்யரை, உபஸங்க₃ம்ய—அணுகி, வசநம்—பின்வரும் வார்த்தையை, அப்₃ரவீத்—உரைத்தான்.

தார் ஆர் துரியோதனன் -(ஆத்தி) மாலையையணிந்த துரியோதனன், பாண்டவர்கள் தங்கள் படை வகுத்த பாங்கு அதனை பூண்டு மிக நோக்கி— பாண்டவர்கள் தங்களுடைய சேனையை அணிவகுத்திருக்கும் அழகை பயங்கொண்டு மிகவும் பார்த்து, தூண்டு பரி தேர் ஆர் துரோணன் பால்—தூண்டப்படும் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் வீற்றிருக்கும் துரோணாசாரியரிடம், பொறாமையினால் சென்று அடைந்து—(பாண்டவ சேனையைக் கண்டதினால் வளர்ந்த) பொறாமையினால் சென்று அணுகி, செப்பினான்—(பின்வருமாறு) உரைத்தான்.

---

2. இனி, கீதை முடியும்வரை ஸஞ்ஜயனின் பதில். மூன்றும் ச்லோகம் முதல் மற்றுள்ளாரின் வார்த்தைகளையும் ஆங்காங்கு ஸஞ்ஜயன் அநுவதிக்கிறான். இரண்டாம் ச்லோகம் நேரே ஸஞ்ஜயனின் வார்த்தை. (து₃ர்யோத₄ந:) 'தீயவழிகளில் போர்புரிபவன்' என்னும் பொருத்தமான பெயரையுடையவன். (பாண்ட₃வாநீகம் வ்யூட₄ம் த்₃ருஷ்ட்வா) பாண்டவ சேனை அணிவகுக்கப்பட்டதைக்கண்டு என்கையாலே துரியோதனனுக்கு பயமேற்பட்டதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறது. (த்₃ருஷ்ட்வா து) என்றவிடத்தில் 'து' சப்தத்தால் பார்த்தபின் அவனுக்கு ஏற்பட்ட மனநிலையின் மாறுபாட்டைக்காட்டுகிறது. 'பாண்ட₃வாநீகம்து' என்று கூட்டினால், கௌரவஸேனையைக் காட்டிலும், பாண்டவஸேனை வலிமைமிக்கிருப்பதைக் காட்டுகிறது. (வ்யூட₄ம்) பத்₃மம் (தாமரை), ஶகடம் (வண்டி), ஸூசி (ஊசி) முதலான உருவங்களிலே ஸேனையை அணிவகுப்பதுண்டு. அப்படி அழகாக அணிவகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டமையால் துரியோதனனுக்குப் பொறாமையும்,

पश्यैतां पाण्डुपुत्राणामाचार्य महतीं चमूम्।
व्यूढां द्रुपदपुत्रेण तव शिष्येण धीमता॥३॥

3. பச்யைதாம் பாண்டு$_3$புத்ராணும் ஆசார்ய மஹதீம் சமூம் |
வ்யூட$_4$ாம் த்$_3$ருபத$_3$புத்ரேண தவ ஶிஷ்யேண தீ$_4$மதா ||

ஆசார்ய—*ஆசார்யரே!* தவ சிஷ்யேண—*உம்முடைய சிஷ்யனும்,* தீ$_4$மதா—*புத்திசாலியுமான,* த்$_3$ருபத$_3$புத்ரேண—*பாஞ்சாலதேசத்து அரசனின் பிள்ளையான த்ருஷ்டத்யும்னனால்,* வ்யூட$_4$ாம்—*அணிவகுக்கப்பட்டதாய்,* மஹதீம்—*பெரியதான...*

---

3. பாரா ரியனேயிப் பாண்டவர்கள் சேனையினைத்
தாராரும் பாஞ்சாலன் றந்தமகன்—சீரார்
மதியுடைமை நீகொடுத்த வண்மையினுற் காக்கும்
விதியுடைமை பூண்ட வியப்பு.

ஆரியனே!-*ஆசாரியனே!* தார் ஆரும் பாஞ்சாலன் தந்த மகன்—*மாலை அணிந்த பாஞ்சாலதேசத்தரசனுடைய குமாரனை திருஷ்டத்யும்னன்,* சீர் ஆர் மதி உடைமை நீ கொடுத்த வண்மையினுல்—*நல்ல புத்தியுடைமையை நீர் கொடுத்த அந்த ஒளதார்யகுணமே ஹேதுவாக,* இப்பாண்டவர்கள் சேனையினை—*இந்தப் பாண்டவர்களுடைய சேனையை,*

பயமும் ஏற்பட, அதனுல் துரோணுசாரியரிடம் சென்று பின்வருமாறு வார்த்தை சொல்லுகிருன். 2

3. (பாண்டு$_3$புத்ராணுமாசார்ய) என்பவை பாண்டவர்களிடம் இவருக்குள்ள பக்ஷபாதம் தொனிக்கப்படுகிறது. (தவ சிஷ்யேண) உம்மாலேயே வில்வித்தை கற்பிக்கப்பட்டவன் உமக்கெதிரே நிற்கிருன் என்று கருத்து. (தீ$_4$மதா) உம்மால் போரறிவூட்டப்பெற்றவன் உம்முடனேயே போர் புரியவிருக்கிருன். (த்$_3$ருபத$_3$ புத்ரேண) உம்மைக் கொல்ல வென்றே உண்டாக்கப்பட்டவன் என்று கருத்து, (வ்யூட$_4$ாம் மஹதீம் சமூம் பச்ய) அணிவகுக்கப்பட்ட பெரிய

பதான, ஏதாம்-இந்த. பாண்டுபுத்ராணும் சமூம்—பாண்டவர்களின் ஸேனையை, பச்ய—காண்பீராக.

अत्र शूरा महेष्वासा भीमार्जुनसमा युधि।
युयुधानो विराटश्च द्रुपदश्च महारथः॥ ४॥

4. அத்ர ஶூரா மஹேஷ்வாஸா பீ₄மார்ஜுநஸமா யுதி₄।
யுயுத₄ாநோ விராடச்ச த்₃ருபத₃ச்ச மஹாரத₂:॥

धृष्टकेतुश्चेकितानः काशिराजश्च वीर्यवान्।
पुरुजित्कुन्तिभोजश्च शैब्यश्च नरपुङ्गवः॥ ५॥

5. த்₄ருஷ்டகேதுச்சேகிதாந: காஶீராஜச்ச வீர்யாவாந்।
புருஜித்குந்திபோ₄ஜச்ச ஶைப்₃யச்ச நரபுங்க₃வ.॥

युधामन्युश्च विक्रान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान्।
सौभद्रो द्रौपदेयाश्च सर्व एव महारथाः॥ ६॥

5. யுத₄ாமந்யுச்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாச்ச வீர்யவாந்।
ஸௌப₄த்₃ரோ த்₃ரௌபதே₃யாச்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரத₂ா:॥

மஹேஷ்வாஸா:—பெரிய வில்லாளிகளும், யுதி₄-போர் புரியும் விஷயத்தில், பீ₄மார்ஜுநஸமா:-பீமனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இணையானவர்களும், ஶூரா:—சூரர்களுமான

காக்கும் விதியுடைமை பூண்ட வியப்பு—காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் ஆச்சரியமான செயலை, பார்—காண்பீராக.

4. வென்றியமர் வில்லாளர் வீமன் விசயனென
நன்றியமர் தன்னு ணலம்புனைவோர்—நின்றிகல்வோன்
வெல்லும் விராடன் மிகுதேரான் பாஞ்சாலன்
சொல்லு மளவோ தொகை

5. மற்றும் பலவரசர் மாரதராய் நிற்கின்றார்
முற்று மபிமனுடன் முந்துற்றுப்—பற்றி
யமர்முயற்றி சேர்வ ரதுநிற்க கேளாய்
நமர் முயற்றி தன்னை நயந்து.

பாண்டவசேனையைப் பாரீர். இவைகளெல்லாம் துரியோதனனுக்கு ஏற்பட்ட பயத்தைத் தெரிவிக்கின்றன.

அரசர்கள், **அத்ர**—*இப்பாண்டவஸேனையில், (உள்ளனர்);* *(அவர்களாவார்:-)* **யுயுத₄ாந:**—*ஸாத்யகியும்,* **விராட: ச**—*விராடராஜனும்,* **மஹாரத₂:**-*பெரும் தேராளியான,* **த்₃ருபத₃:**-*பாஞ்சாலராஜனும்,* **த்₄ருஷ்டகேது:**—*த்₄ருஷ்டகேதுவென்னு மரசனும்,* **சேகிதாந:**—*சேகிதானனும்,* **வீர்யவாந்**—*வீரியமுடைய,* **காஶீராஜ: ச**—*காசிராஜனும்,* **புருஜித்**—*புருஜித்தும்,* **குந்திபோ₄ஜ: ச**—*குந்திபோஜனும்,* **நரபுங்கவ:** *மனிதருள் சிறந்த,* **சைப்₄ய:**—*சிபியின் வமிசத்துதித்த அரசனும்,* **விக்ராந்த:**—*பராக்ரமமுடைய,* **யுதா₄மந்யு: ச** *-யுதாமந்யுவும்,* **வீர்யவாந்**—*வீரியமுடைய,* **உத்தமௌஜா: ச** — *'உத்தமௌஜா:' என்னுமரசனும்,* **ஸௌப₄த்₃ர:**—*சுபத்திரையின் பிள்ளையான அபிமன்யுவும்,* **த்₃ரௌபதே₄யா:**—*திரௌபதியின் பிள்ளைகளான ஐந்து இளம்பாண்டவர்களும் (ஆவர்).* **ஸர்வ ஏவ**—*இவர்கள் அனைவருமே,* **மஹாரத₂ா:**-*மஹாரதர்களாவர்.*

வீமன் விசயன் என—*பீமனையும் அர்ஜுனனையும்போலே,* **வென்றி அமர் வில்லாளர்** — *வெற்றிபொருந்திய வில்லாளிகள்,* **நன்றியமர் தன்னுள் நலம் புனைவோர்**—*நல்ல போரிலே வீரத்தைக் காட்டவிருக்கிறார்கள்,* **நின்று இகல்வோன்**—*நிலை நின்று போர்புரிபவன் (யுயுதானன்) என்னும் பெயருடைய ஸாத்யகியும்,* **வெல்லும் விராடன்**—*வெற்றியேகாணும் விராடனும்,* **மிகுதேரான் பாஞ்சாலன்** — *சிறந்த தேராளியான பாஞ்சாலவரசனும் (உளர்).* **தொகை சொல்லும் அளவோ?** *அவர்களுடைய எண்ணிக்கை சொல்லக்கூடிய அளவோ?*

மற்றும் பல அரசர் மாரதராய் நிற்கின்றார்—*மற்றும் பல அரசர்கள் மஹாரதர்களாயுள்ளனர்.* **முற்றும் அபிமனுடன்**—*வலிமை முற்றுகிற அபிமன்யுவுடன்,* **முந்துற்று பற்றி அமர் முயற்றி சேர்வர்** — *முன்னிடம்தேடி போர்க்களத்தின் முன்னணியை அடைவர்.* **அதுநிற்க**—*அது இருக்கட்டும்;* **நமர் முயற்றிதனை**—*நம்முடைய முன்னணியை.* **நயந்து கேளாய்**—*விரும்பிக் கேட்பீராக.*

4, 5, 6. (அக்ரமூரா:) மூன்று ச்லோகங்களாலே பாண்டவஸேனையின் பெருமையைக் காட்டுகிறான். (மஹேஷ்வாஸா;) "இஷவ: அஸ்யந்தே ஏபி₄: இதி இஷ்வாஸா:" [அம்புகள் இவைகளால் எய்யப்படுகின்றனவாகையாலே விற்கள் இஷ்வாஸங்கள் எனப்படுகின்றன] என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே விற்கள் இஷ்வாஸங்கள் எனப்படுகின்றன. "மஹாந்த: இஷ்வாஸா: யேஷாம் தே" [பெரிய விற்களையுடையவர்கள் மஹேஷ்வாஸர்கள்] என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படி மஹேஷ்வாஸசப்தம் பெரியவில்லாளிகளைக் குறிக்கிறது. (யுயுத₄ாந:) 'நின்று போரிடவல்லவன்' என்று பொருள். ஸாத்யகியைக்குறிக்கும் என்று கீதார்த்தஸங்க்ரஹதீபிகை கூறும். (விராட:) அஜ்ஞாதவாஸத்தின்போது பாண்டவர்க்குதவிய விராடவரசன். (த்₃ருபத₃:) திரௌபதியையும் திருஷ்டத்யும்னனையும் பெற்ற பாஞ்சாலவரசன். (சைப்₃ய:) சிபியின் வமிசத்துதித்த அரசன். (ஸௌப₄த்ர:) சுபத்திரையின் பிள்ளையான அபிமந்யு. (த்₃ரௌபதே₃யா:) திரௌபதியிடம் பஞ்சபாண்டவர்களுக்கும் பிறந்த பிரதிவிந்த்யன் முதலான ஐந்து இளம்பாண்டவர்கள். (ஸர்வ ஏவ மஹாரத₂ா:) இவர்களில் ஒருவர் தவறாமல் அனைவரும் மஹாரத₂ர்கள் என்றபடி.

"ஏகாத₃ஶஸஹஸ்ராணி யோத₄யேத்₃யஸ்து த₄ந்விநாம் ।
ஶஸ்த்ரஶாஸ்த்ரப்ரவீணஶ்ச ஸ மஹாரத₂ உச்யதே ॥
அமிதாந் யோத₄யேத்₃யஸ்து ஸம்ப்ரோக்தோதிரத₂ஸ்து ஸ:।
ரதே₂நைகேந யோ யோத்₃த₄ா ஸ ந்யூநோர்த்த₄ரதே₂ாத்தம:॥"

[பதினோராயிரம் வில்லாளிகளோடு ஒருவனைப் போர்புரிய வல்லவனும், படைக்கருவிகளைப்பற்றிய சாஸ்திரங்களில் வல்லவனுமாயிருப்பவன் மஹாரதன் எனப்படுகிறான். பலரோடு போர்புரியவல்லவன் அதிரத₂ன் என்று கூறப்படுகிறான். ஒரு தேராளியோடு மாத்திரம் போர்புரியவல்லவன் அர்த்த₄ரதன் எனப்படுகிறான். அவன் வீரர்களில் தாழ்ந்த

अस्माकं तु विशिष्टा ये तान्निबोध द्विजोत्तम।
नायका मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान् ब्रवीमि ते॥ ७॥

7. அஸ்மாகம் து விஶிஷ்டா யே தாந்நிபோ$_3$த$_4$ த்$_3$விஜோத்தம।
நாயகா மம ஸைந்யஸ்ய ஸம்ஜ்ஞார்த்த$_2$ம் தாந் ப்$_3$ரவீமி தே॥

भवान् भीष्मश्च कर्णश्च कृपश्च समितिञ्जयः।
अश्वत्थामा विकर्णश्च सौमदत्तिस्तथैव च॥ ८॥

8. ப$_4$வாந் பீ$_4$ஷ்மஶ்ச கர்ணஶ்ச க்ருபஶ்ச ஸமிதிஞ்ஜய:।
அச்வத்த$_2$ாமா விகர்ணஶ்ச ஸௌமத$_3$த்திஸ் ததை$_2$வ ச॥

अन्ये च बहवः शूरा मदर्थे त्यक्तजीविताः।
नानाशस्त्रप्रहरणाः सर्वे युद्धविशारदाः॥ ९॥

---

6. மின்னுநூல் வேதியனே வெற்றியரை யானுரைக்கேன்
முன்னுநீ பாட்டன் முயல்கன்னன்—முன்னங்
கிருபனச்வத் தாமா விகன்னனுடன் கேளிர்
நிருபர் பலரு நிறைந்து.

மின்னு நூல வேதியனே—*நூலால் விளங்கப்பெற்ற அந்தணனே!* **வெற்றியரை**—*(நம் சேனையிலுள்ள) வெற்றிவீரர்களை,* **யான் உரைக்கேன்**—*நான் உரைக்கின்றேன்;* **முன்னும் நீ**—*(வீரத்தில்) முந்திநிற்கும் நீயும்,* **பாட்டன்**—*பிதாமஹரான பீஷ்மரும்,* **முயல்கன்னன்**—*முயற்சியையுடைய கர்ணனும்,* **முன்னம் கிருபன்**—*முன்னணியில்நிற்கும் கிருபன்,* **அச்வத்தாமா**—*(துரோணபுத்திரனை) அச்வத்தாமாவும்,* **விகன்னனுடன்**—*தம்பி விகர்ணனோடுகூட,* **கேளிர் நிருபர் பலரும்**—*உறவினரும் அரசரும் பலரும்,* **நிறைந்து**—*நிறைந்துள்ளனர்.*

வன்.] என்னும் மஹாரத$_2$ அதிரத$_2$ அர்த்த$_4$ரத$_2$லக்ஷணம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. **"ஶூரா:" "மஹேஷ்வாஸா:" "பீ$_4$மார்ஜுநஸமாயுதி$_4$" "ஸர்வ ஏவ மஹாரத$_2$ா:"** *என்னும் பதங்கள் பாண்டவஸேனை கௌரவஸேனையைக் காட்டிலும் வலிமிகுந்தது என்பதை உணர்த்துகின்றன.* *4. 5. 6.*

9. அந்யே ச ப₃ஹவ: ஶூரா மத₃ர்த்தே₂ த்யக்தஜீவிதா: ।
நாநா ஶஸ்த்ரப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்₃த₄விஶாரதா₃: ॥

த்₃விஜோத்தம—*அந்தணர் தலைவரே!* **அஸ்மாகம் து**—*நம்மிடையேயோவெனில்,* **மம ஸைந்யஸ்ய**—*என்னுடைய சேனையின்,* **விஶிஷ்டா: நாயகா: யே (ஸந்தி)**—*சிறந்த சேனைத் தலைவர்கள் எவர்கள் உள்ளனரோ,* **தாந்**—*அவர்களை,* **தே**-*உமக்கு,* **ஸம்ஜ்ஞார்த்த₂ம்**—*நன்கு அறிவதற்காக,* **ப்₃ரவீமி**—*கூறுகிறேன்,* **தாந்**—*அவர்களை,* **நிபோ₃த₄** *(நான் கூறக்) கேட்பீராக,* **ப₄வாந்**—*துரோணசார்யரான தேவரீரும்;*

---

7 வேறும் பலசூரர் மெய்யே யெனக்காக
ஊறு படவுடல முள்ளுயிர்விட்—டேறு
நிலையுடைய பல்படையார் நின்றமரு ளென்று
மலையுமவ ரெல்லாரும் வந்து.

வேறும் பல சூரர்—*மற்றும் பல சூரர்கள்,* **மெய்யே**—*உண்மையாகவே,* **எனக்காக**—*என் நன்மையின் பொருட்டு,* **உடலம் ஊறுபட உள் உயிர் விட்டு**—*தம் உடம்புக்குத் தீங்கு விளையப்பெற்றுப் பிராணனைவிட்டு,* **ஏறு நிலை உடைய**—*சிறந்த*

7, 8, 9. பாண்டவசேனைத்தலைவர்களை முன் மூன்று சுலோகத்தாலே கூறிவிட்டு, தன் சேனைத்தலைவர்களை இம் மூன்று சுலோகங்களாலே கூறுகிறான் துரியோதனன். (ப₄வாந்) பாண்டவர்களோடு எங்களோடு வாசியற ஆசார்யராயிருந்தும், பாண்டவர்களிடமும், அர்ஜுனனிடமும் விசேஷ ப்ரீதியுள்ள தேவரீர் எங்கள் சேனைக்குத்தலைவர். (பீ₄ஷ்மச்ச) இருவருக்கும் பாட்டனாராயிருந்தும் பாண்டவர்களிடமும் கிருஷ்ணனிடமும் பக்ஷபாதமுள்ள பீஷ்மரும் எங்கள் சேனைத்தலைவர். (கர்ணச்ச...ஶூரா:) கர்ணன் முதலான சூரர்களிருந்தபோதிலும் பாண்டவர்களின் தலைவர்களைப்போல் அனைவரும் மஹாரதர்களல்லர். (மத₃ர்த்தே₂ த்யக்தஜீவிதா:) இவர்களிடத்திலுள்ள ஒரு நன்மை யாதெனில் எனக்காக உயிரையே விட்டிருக்கின்றார்களென்

பீ$_4$ஷ்ம: ச—பீஷ்மரும், கர்ண: ச—கர்ணனும், ஸமிதிஞ்ஜய: க்ருப: ச—போரில் வெற்றிபெறும் கிருபாசார்யரும், அச்வத்த$_2$ாமா -(துரோணபுத்திரனை) அச்வத்தாமாவும், விகர்ண: ச—(தம்பி) விகர்ணனும், ஸௌமத$_3$த்தி:—ஸோமதத்தனின் பிள்ளையும், அந்யே—மற்றுமுள்ள, ப$_3$ஹவ: ஶூரா: ச—பல வீரர்களும், (ஸந்தி)—உள்ளனர்; (அவர்கள்) மத$_3$ர்த்தே$_2$—எனக்காக, த்யக்தஜீவிதா:—உயிரையே விட்டிருப்பவர்கள்; நாநாஶஸ்த்ர ப்ரஹரணா:—பல அஸ்திரங்களையும் ஆயுதங்களையும் உடையவர்கள்; ஸர்வே யுத்$_3$த$_4$விஶாரத$_3$ா:—எல்லோரும் போரில் வல்லவர்கள்.

अपर्याप्तं तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम् ।
पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं भीमाभिरक्षितम् ॥ १० ॥

10. அபர்யாப்தம் தத$_3$ஸ்மாகம் ப$_3$லம் பீ$_4$ஷ்மாபி$_4$ரக்ஷிதம் ।
பர்யாப்தம் த்வித$_3$மேதேஷாம் ப$_3$லம் பீ$_4$மாபி$_4$ரக்ஷிதம் ॥

தத்—ஆகையால், பீ$_4$ஷ்மாபி$_4$ரக்ஷிதம்—பீஷ்மரால் காக்கப்படும், அஸ்மாகம் ப$_3$லம்—நம்சேனை, அபர்யாப்தம்—(அவர்

நிலையுடைய, பல் படையார்—பல ஆயுதங்களை உடையவர்களாய், எல்லாரும் வந்து—அனைவரும் (யுத்தத்துக்கு) வந்து, அமருள் என்றும் நின்று—யுத்தத்தில் எப்போதும் நின்று, அலையுமவர்—திரியவிருக்கின்றனர்கள்.

8. நங்கள்படை பாட்ட னயந்தினிது காக்கவே
யிங்கமைவு போதா திராநிற்கு—மங்கவர்தம்
வீமன் மிகக்காக்கும் வென்றிப் படையமைந்து
சேம முறுதிபெறுஞ் சேர்ந்து.

பதே. நடக்கப்போவதை விதி இவன் வாயாலேயே சொல்ல வைக்கிறது. (நாநாஶஸ்த்ர...விஶாரத$_3$ா:) எல்லோரும் பலவிதமான ஆயுதங்களையுடையவர்கள்தான்; போர்புரிவதில் வல்லவர்கள்தான்; ஆனாலும் அவர்களைப்போலே அனைவரும் மஹாரதர்களாகார்கள்.

7, 8, 9.

களை வெற்றிகொள்ளப்) போதாதது. **பீ₄மாபி₄ரக்ஷிதம்**— பீமஸேனனால் காக்கப்படும், **இதம் ஏதேஷாம் ப₃லம் து**— இந்தப் பாண்டவர்களின் ஸேனையோவெனில், **பர்யாப்தம்**— (நம்மை வெற்றிகொள்ளப்) போதுமானது.

இங்கு—இவ்விடத்தில், **பாட்டன் நயந்து இனிது காக்கவே** பீஷ்மன் விரும்பி அழகாகக் காக்கவிருக்கும், **நங்கள் படை**— நம்முடைய ஸேனை, **அமைவு போதாது இராநிற்கும்**—(அவர்களை ஜயிக்க) வல்லமை அற்றதாயிருக்கிறது. **அங்கு**—அவர்களிருக்குமிடத்தில, **வீமன் மிக் காக்கும்**—பீமஸேனன் மிகவும் ரக்ஷிக்கும், **அவர் தம் வென்றி படை**—அவர்களுடைய வெற்றியுடைய ஸேனை, **அமைந்து**—(நம்மை வெல்லத) தகுதிபெற்று, **சேர்ந்து**—ஒன்றுசேர்ந்து, **சேமம் உறுதி பெறும்**—ரக்ஷையையும், உறுதியையும் பெற்றிருக்கிறது.

---

*10. சென்ற ஏழு சுலோகங்களால் சொன்னவற்றினால் பலித்த அர்த்தத்தை இந்த ச்லோகத்தில் கூறுகிறான். (தத்) தஸ்மாத். ஆகையால் முன்சுலோகங்களில் சொன்ன காரணங்களால். (பீ₄ஷ்மாபி₄ரக்ஷிதம் அஸ்மாகம் ப₃லம் அபர்யாப்தம்) பாண்டவகிருஷ்ண பக்ஷபாதியென்று பிரஸித்தரான பீஷ்மரால் ரக்ஷிக்கப்படும் நம் ஸேனை பாண்டவர்களை வெல்லப் போதாதது. (பீ₄மாபி₄ரக்ஷிதம் ஏதேஷாம் இத₃ம் ப₃லம் து பர்யாப்தம்) மஹாபலசாலியும், கொடூரமானவனும், கௌரவர்களனைவரையும் கொல்லப் பிரதிஜ்ஞை செய்திருப்பவனுமான பீமனால் ரக்ஷிக்கப்படும் பாண்டவர்களுடைய இந்த ஸேனை நம்மை வெற்றிகொள்ளப்போதுமானது. இது துரியோதனனின் மனவருத்தத்தைக்காட்டுகிறது. "**அபர்யாப்தம்**—அபரிமிதம் (அளவற்றது)" "பர்யாப்தம்—அளவுள்ளது" என்று பொருள் கொள்வதன்மூலமும், மற்றும் வ்யவஹிதாந்வயம், பாடபேதம் முதலான அஸ்வாரஸ்யங்களை ஸஹித்துக்கொண்டும் துர்யோதனன் பதினொரு அக்ஷௌஹிணியுள்ள தன்சேனையின் பெருமையையும், ஏழு அக்ஷௌ*

अयनेषु च सर्वेषु यथाभागमवस्थिताः।
भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्व एव हि॥ ११॥

11. அயனேஷு ச ஸர்வேஷு யதா2பா4க3மவஸ்தி2தா:।
பீ4ஷ்மமேவாபி4ரக்ஷந்து ப4வந்த: ஸர்வ ஏவ ஹி॥

ஸர்வே ஏவ ப4வந்த:—*நீங்கள் எல்லாரும்,* **ஸர்வேஷு அயனேஷு ச**—*(வியூஹத்தினுள் நுழையும்) எல்லா வழிகளிலும்,* **யதா2பா4க3ம் அவஸ்தி2தா:**—*உங்கள் பகுதிகளைக் கைவிடாமல் நிற்பவர்களாய்,* **பீ4ஷ்மம் ஏவ**—*பீஷ்மரையே,* **அபி4ரக்ஷந்து**—*சூழ்ந்துநின்று காப்பாற்றுங்கள்.*

॥भा॥ दुर्योधनः स्वयमेव भीमाभिरक्षितं पाण्डवानां बलं, आत्मीयं च भीष्माभिरक्षितं बलमवलोक्य, आत्मविजये तस्य बलस्य पर्याप्ततां, आत्मीयस्य बलस्य तद्विजये चापर्याप्ततामाचार्याय निवेद्य, अन्तर्विषण्णोऽभवत्।

---

9. வேகப் படைநடைப்பி லெல்லாம் வியந்துமது
பாகத்தை நீங்காது பாட்டனையே—யேகமா
யாங்கமர்ந்து சூழ்ந்தே யமர்முகதது நோக்குங்கோள்
பாங்கமர்ந்து நீங்கள் பலர்.

நீங்கள் பலர்—*பலராயிருக்கும் நீங்கள்,* **வேக படை நடப்பில் எல்லாம் வியந்து**—*வேகமாகப் படையை நடத்துவதில் எல்லாவகையிலும் சிறந்துநின்று,* **உமது பாகத்தை நீங்காது**—*(போர்க்களத்தில்) உங்கள் பகுதிகளைக் கைவிடாமல்,* **ஏகமாய் ஆங்கு அமர்ந்து**—*ஒருமுகமாய்ப் போர்க்களத்தில் நின்று,* **சூழ்ந்து**—*சூழ்ந்திருந்து,* **பாட்டனையே**—*பிதாமஹரான பீஷ்மரை,*

ஹிணியுள்ள பாண்டவசேனையின் தாழ்வையும் கூறுவதாகச் சிலர் பொருள்கொள்வர். அது முன்பின் ப்ரகரணங்களுக்கு ஒட்டாததாகையாலே அநாதரிக்கத்தக்கது. 10

11. முற்கூறிய காரணத்தால், துரியோதனன் தன் சேனைத்தலைவர்கள் நடக்கவேண்டிய முறையைத் தெரிவிக்கிறான். (அயனேஷு ச ஸர்வேஷு) வியூஹத்தில் நுழையும்

तस्य सञ्जनयन् हर्षं कुरुवृद्धः पितामहः।
सिंहनादं विनद्योच्चैः शङ्खं दध्मौ प्रतापवान्॥१२॥

12. தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்$_3$த$_4$: பிதாமஹ:|
ஸிம்ஹநாத$_3$ம் விநத்$_3$யோச்சை: ஶங்க$_2$ம் த$_3$த்$_4$மௌ
ப்ரதாபவாந்||

ப்ரதாபவாந்—*மஹாபராக்ரமமுடையவரும்*, குருவ்ருத்$_3$த$_4$:—*குருவமிசத்தில் முதிர்ந்தவர்களில் சிறந்தவரும்*, பிதாமஹ:—*பாட்டனுருமான பீஷ்மர்*, தஸ்ய—*அந்த துரியோதனனுக்கு*,

யரையே, அமர்முகத்து—*போர்முனையிலே*, பாங்கு அமர்ந்து—*பக்கத்தில் இருந்து*, நோக்குங்கோள்—*காப்பாற்றுங்கள்*.

10. இவ்வா றியம்பு மிகலரச னுண்மகிழ
தெவ்வார் குருமுதலாஞ் சீர்பாட்ட—னெவ்வாறுஞ்
சிங்க வரவஞ் செலுத்தினன் வீடுமனற்
சங்கு முழங்குவித்தான் றன்.

இவ்வாறு இயம்பும்—*இம்மாதிரியாய் பேசுகிற*, இகல் அரசன்—*வலிமிக்க அரசனான துரியோதனன்*, உள்மகிழ—*ஸந்தோஷப்படும்படியாக*, தெவ்வார் குரு முதலாம் சீர் பாட்டன் வீடுமன்—*வீரம் நிறைந்த, குருக்களிற்சிறந்த, குணம் மிக்க*

வழி 'அயநம்' எனப்படுகிறது. படையை நடத்துவதைக் கூறுவதாகவுமாம். (யதா$_2$பா$_4$க$_3$ம் அவஸ்தி$_2$தா:) அவரவர்க்குரிய பகுதியைக் கைவிடாமலிருக்கவேண்டும் என்றுகருத்து. (பீ$_4$ஷ்மமேவாபி$_4$ரக்ஷந்து) சேனைத்தலைவரான பீஷ்மரையே சூழ்ந்து நின்று காப்பாற்றுங்கள். 'எல்லாரும் சேர்ந்து கொண்டு பீஷ்மரைக்காப்பாற்றுங்கள்' என்று கூறுகிறபடியால், முன்சுலோகத்தில் தன் சேனையின் வலிமைக்குறைவே இவன் நெஞ்சில் ஓடுகிறதென்பது தெளிவு.

12, 13. துரியோதனனுடைய வருத்தம் போவதற்காக பீஷ்மர் செய்த காரியத்தைச் சொல்லுகின்றன இரண்டு சுலோகங்களும். (தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம்) அவனுக்கு

ஹர்ஷம்-ஸந்தோஷத்தை, ஸஞ்ஜநயந்-உண்டுபண்ணுவதற்காக, உச்சை:-பலமாக, ஸிம்ஹநாதம் விநத்ய-ஸிம்ஹநாதம் செய்து, ஶங்கம்-சங்கத்தை, தத்மௌ-ஊதினார்.

ततः शङ्खाश्च भेर्यश्च पणवानकगोमुखाः।

सहसैवाभ्यहन्यन्त स शब्दस्तुमुलोऽभवत्॥ १३॥

13. தத: ஶங்காச்ச பேர்யச்ச பணவாநககோமுகா: ।
ஸஹஸைவாப்யஹந்யந்த ஸ ஶப்தஸ்துமுலோऽபவத் ॥

தத:—அதற்குப்பின், ஶங்கா: ச பேர்ய: ச பணவாநக கோமுகா:—சங்கங்கள், பேரிகள், பணவங்கள், ஆநகங்கள் கோமுகங்கள் முதலான பல வாத்தியங்களும், ஸஹஸா ஏவ-உடனேயே அப்யஹந்யந்த-சப்திக்கச் செய்யப்பட்டன, ஸ: சப்த:-அந்த சப்தம், துமுல: அபவத்-மிகப்பெரியதாக ஆயிற்று.

பாட்டனை பீஷ்மர், எவ்வாறும சிங்க அரவம் செலுத்தினான்-எல்லாப்புறத்திலும் தன் சிங்கநாதத்தை முழக்கச்செய்தான்; தான்—தானே, நல் சங்கு முழங்குவித்தான் — தன்னுடைய நல்ல சங்கை முழங்கச்செய்தான்.

11. பின்னும் பலசங்கம் பேரி பெருமுரசு
துன்னும் பணவமுதற் றொல்லியங்கள் - பன்னி
யறைந்தெழுந்த வந்தவொலி மேலாகு மாழி
நிறைந்தெழுந்த பேரொலிபோ னின்று.

பின்னும் பல சங்கம் பேரி பெருமுரசு துன்னும் பணவம் முதல் தொல்லியங்கள்—மேலும் பல சங்கங்களும், பெருமுரசங்களும், பணவம் முதலான வாத்தியங்களும், பன்னி அறைந்து எழுந்த-பலதரம் ஒலித்து எழுந்தன, அந்த ஒலி—அந்த சப்தம், மேல் ஆகும் ஆழி நிறைந்து எழுந்த பேர் ஒலி போல் நின்று—மேலான கடல் நிறைந்து எழுந்ததால் உண்டான பெருமுழக்கம்போல்நின்று ஒலித்தது.

உகப்பை உண்டுபண்ணுவதற்காகத் தான் சிங்கசங்கநாதங்களைச்செய்து, தன் சேனை வீரர்களையும் விஜயத்தைத் தெரிவிக்கும் வாத்தியநாதங்களையும் செய்வித்தார் என்கிறது. 'ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு' என்றதாலும் முன் துரியோதனனுக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டிருந்தது என்பது விளங்குகிறது.
12,13.

॥ भा ॥ तस्य विषादमालक्ष्य भीष्मस्तस्य हर्षं जनयितुं सिंहनादं शङ्खध्मानं च कृत्वा, शङ्खभेरीनिनादैश्च विजयाभिशंसिनं घोषं चाकारयत् ॥

ततः श्वेतैर्हयैर्युक्ते महति स्यन्दने स्थितौ।
माधवः पाण्डवश्चैव दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः ॥ १४ ॥

14\. தத: ஶ்வேதைர் ஹயைர்யுக்தே
மஹதி ஸ்யந்த₃னே ஸ்தி₂தௌ ।
மாத₃வ: பாண்ட₃வஶ்சைவ
தி₂வ்யௌ ஶங்கௌ₂ ப்ரத₃த்₄மது: ॥

தத:—அதற்குப்பின், மாத₄வ:—லக்ஷ்மீநாதனை கண்ணனும், பாணட₃வ: ச ஏவ—பாண்டுபுத்திரனை அர்ஜுனனுமே, ச்வேதை: ஹயை: யுக்தே — வெள்ளைக்குதிரைகள்

12\. ஆங்கதற்பின் வெள்ளைப் புரவியணி தேரின்மேற்
பாஙகமரு மாதவனும் பாண்டவனு—மோங்கரவச்
சங்கமலர்க் கைகளினுற் றம்முகம்வைத் தூதினு
ரங்கமலத் தன்னமது வாம்.

ஆங்கு-அந்த யுத்தபூமியில். அதன்பின்–அதற்குப்பின். வெள்ளை புரவி அணிதேரின் மேல்—வெள்ளைக் குதிரைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரின்மேல். பாங்கு அமரும் மாதவனும் பாண்டவனும்—அருகில் அமர்ந்திருக்கும் கண்ணனும், அர்ஜுனனும். அம் கமலத்து அன்னம் அதுவாம் அழகிய

14\. (தத:) கௌரவஸேனையின் அந்த ஒலியைக் கேட்டபின்பு. (ச்வேதைர் ஹயைர் யுக்தே மஹதி ஸ்யந்த₃னே ஸ்தி₂தௌ) வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டிய பெரிய தேரின்மேல் இருப்பவர்கள். இத்தேரில் இருந்து யுத்தம் செய்பவன் ஸாமாந்யனுயினும் மூவுலகையும் வெற்றி கொள்ளலாம். மாதவனும் பாண்டவனும் இத்தேரிலிருந்து கொண்டு கௌரவர்களை வெல்லச்சொல்லவேணுமோ என்று கருத்து. (ஸ்தி₂தௌ) நின்ற நிலையிலே மூவுலகும் நடுங்

பூட்டியதான, மஹதி ஸ்யந்த$_3$நே-பெரியதேரில், ஸ்தி$_2$தௌ இருப்பவர்களாய், தி$_3$வ்யௌ ஶங்கௌ$_2$-அப்ராக்ருதங்களான சங்கங்களை, ப்ரத$_3$த்$_4$மது:—ஊதினார்கள்.

पाञ्चजन्यं हृषीकेशो देवदत्तं धनञ्जयः।
पौण्ड्रं दध्मौ महाशङ्खं भीमकर्मा वृकोदरः॥ १५॥

15. பாஞ்சஜந்யம் ஹ்ருஷீகேஶோ தே$_3$வத$_3$த்தம் த$_4$நஞ்ஜய: |
பௌண்ட்$_3$ரம் த$_3$த்$_4$மௌ மஹாஶங்க$_2$ம் பீ$_4$மகர்மா
வ்ருகோத$_3$ர: ||

ஹ்ருஷீகேஶ:— இந்திரியங்களுக்கு ஈசனான கண்ணன், பாஞ்சஜந்யம் மஹாஶங்கம்—பாஞ்ச சன்னியமெனும் பெருஞ்

தாமரையில் அன்னம்போல் உள்ள, ஓங்கு அரவச் சங்கம்—ஓங்கும் ஒலியையுடைய சங்கங்களை, மலர் கைகளினால் தம் முகம் வைத்து—(தாமரை) மலர்போன்ற கைகளினால் தம் முகங்களிலே வைத்து, ஊதினார்—ஊதினார்கள்.

13. பன்னியசீர்ப் பாஞ்ச சனியப் பணவத்தை
முன்னிருடீ கேசன் முழக்கினான்—மன்னியபூந்
தாரார் தனஞ்சயனுந் தன்றேவ தத்தமெனுஞ்
சீரார்சங் கூதினான் சேர்ந்து.

பன்னிய சீர் பாஞ்சசனியப் பணவத்தை-பெருமையமைந்த பாஞ்சஜந்யமெனும் சங்கத்தை, முன்-முதலில், இருடீகேசன் -

---

கும்படி நின்றனர். கண்ணன் ஸாரதியாகவும், அர்ஜுனன் ரதியாகவும் இருந்தனர் என்று கருத்து. (மாத$_4$வ: பாண்ட$_3$வஶ்சைவ) ஶ்ரிய:பதியான கண்ணனும், பாண்டுபுத்திரனான அர்ஜுனனும். ஸாரதியாயிருந்தபோதிலும் லக்ஷ்மீநாதனாயிருக்கையாகிற பிராதாந்யத்தைப்பற்றக் கண்ணனை முதலில் எடுக்கிறார். 'மாதவன்' [லக்ஷ்மீநாதன்] என்கையாலே இவனே 'லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' என்று புருஷஸூக்தத்தில் ஓதப்பட்ட ஸர்வேச்வரேச்வரன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (தி$_3$வ்யௌ ஶங்கௌ$_2$ ப்ரத$_3$த்$_4$மது:) சிறப்புடைய சங்கங்களை ஊதினார்கள்.

சங்கத்தை, த₃த்₄மௌ—ஊதிஞன்; த₄நஞ்ஜய:—அர்ஜுனன், தே₃வத₃த்தம்—தேவதத்தமெனும் பெருஞ்சங்கை ஊதிஞன்; பீ₄மகர்மா–பயங்கரமான செயல்களையுடைய, வ்ருகோத₃ர:—பீமஸேனன், பௌண்ட்₃ரம்—பௌண்ட்ரம் எனும் பெருஞ்சங்கை ஊதிஞன்.

॥भा॥ ततः–तं घोषमाकर्ण्य, सर्वेश्वरेश्वरः पार्थसारथी रथी च पाण्डुतनयः त्रैलोक्यविजयोपकरणभूते महति स्यन्दने स्थितौ त्रैलोक्यं कम्पयन्तौ श्रीमत्पाञ्चजन्यदेवदत्तौ दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः॥

अनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः।
नकुलः सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ॥ १६॥

16. அநந்தவிஜயம் ராஜா குந்தீபுத்ரோ யுதி₄ஷ்டி₂ர:।
நகுல. ஸஹதே₃வஶ்ச ஸுகோ₄ஷமணிபுஷ்பகௌ ॥

குந்தீபுத்ர:—குந்தியின் பிள்ளையும், ராஜா—அரசனுமான யதி₄ஷ்டி₂ர:—தர்மபுத்திரன், அநந்தவிஜயம்—அநந்தவிஜயம்

கண்ணன், முழக்கினன்—முழங்கச்செய்தான், மன்னிய பூ தார் ஆர் தனஞ்சயனும் — (அரசர்க்குரிய) பூமாலையால் விளங்காநிற்கும் அர்ஜுனனும், தன் தேவதத்தம் எனும் சீரார் சங்கு—தன்னுடைய தேவதத்தம் என்னும் பெருமை பொருந்திய சங்கத்தை, சேர்ந்து—(கண்ணனோடு) சேர்ந்து, ஊதினன்—ஊதினன்.

14. பாடார் பவுண்டிரமாம் பாரப் பணிலத்தை
யோடா விறல்வீம ஞாதினன்—சேடார்ந்த
வந்தருமன் மைந்த னனந்த விசயமெனு
நந்தரவஞ் செய்தா னயந்து.

15–18. ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்ஜுன பீமயுதிஷ்டிர நகுலஸஹ தேவர்களின் சங்கங்களின் பெருமையை உணர்த்துவதற்காக முறையே பாஞ்சஜந்யம், தேவதத்தம், பௌண்ட்ரம், அநந்தவிஜயம், ஸுகோஷம், மணிபுஷ்பகம் என்று அவற்

எனும் சங்கத்தை ஊதினன்; நகுல: ஸஹதே$_3$வஶ்ச—(மாத்$_3$ரீபுத்திரரான) நகுலனும் ஸஹதேவனும் (முறையே) ஸுகோ$_4$ஷமணிபுஷ்பகௌ — ஸுகோ$_4$ஷம் மணிபுஷ்பகம் என்னும் தம் சங்குகளை ஊதினார்கள்.

काश्यश्च परमेष्वासः शिखण्डी च महारथः।
धृष्टद्युम्नो विराटश्च सात्यकिश्चापराजितः॥ १७॥

பாடு ஆர் பவுண்டிரமாம பாரப் பணிலத்தை—நாதம் நிறைந்த பௌண்ட்$_3$ரம் என்னும் பெருஞ்சங்கத்தை, ஓடாவிறல் வீமன் ஊதினன்—(போரில் புறமுதுகுகாட்டி) ஓடாத பலத்தையுடைய பீமஸேனன் ஊதினான்; சேடு ஆர்ந்த அம தருமன் மைந்தன்—(அரசனெனும்) பெருமையுடைய அழகிய தர்மபுத்தின், அனந்தவிசயம் எனும் நந்து—அநந்தவிஜயம் எனும் சங்கத்தை, நயந்து—விரும்பி, அரவம் செய்தான்—ஒலித்தான்.

15. துங்கப் பரிநகுலன் றொல்சீர்ச் சுகோடமெனுஞ்
சங்கத் தரவந் தனைவிளைத்தான்—றுங்கமலர்
மிக்கமணிப் புட்பகத்தை வென்றிச் சகதேவ
னொக்கவெடுத் தூதினா னுற்று.

துங்கப் பரி நகுலன்—உயர்ந்த குதிரைகளையுடைய நகுலன், தொல் சீர் சுகோடம் எனும் சங்கத்து—தொன்மையான பெருமையை உடைய ஸுகோ$_4$ஷம் என்னும் தன் சங்கத்திலே, அரவம் தனை விளைத்தான்—ஒலியை உண்டாக்கினான்; வென்றி சகதேவன்-வெற்றியையடையும் ஸஹதேவன், துங்கமலர் மிக்க மணிப் புட்பகத்தை—உயர்ந்த மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற மணிபுஷ்பகமெனும் சங்கை, உற்று எடுத்து—உறுதியுடன் எடுத்து, ஒக்கஊதினன்-ஒலித்தான்.

றைப் பெயரையிட்டுக் காட்டுகிறார். அனைவரிலும் கண்ணன் உயர்ந்தவனாயிருப்பதுபோலே, எல்லாச் சங்கங்களிலும் பாஞ்சஜந்யம் பெருமைபெற்றது என்று காட்டுவதற்காக அதை முதலில் எடுக்கிறார். "காஶ்யஶ்ச" என்று

17. காஶ்யஶ்ச பரமேஷ்வாஸ: ஶிக₂ண்டீ₃ ச மஹாரத₂: ।
த்₄ருஷ்டத்₃யும்நோ விராடஶ்ச ஸாத்யகிஶ்சாபராஜித: ॥

द्रुपदो द्रौपदेयाश्च सर्वतः पृथिवीपते।
सौभद्रश्च महाबाहुः शङ्खान् दध्मुः पृथक् पृथक्॥ १८॥

18. த்₃ருபதோ₃ த்₃ரௌபதே₃யாஶ்ச ஸர்வத: ப்ருதி₂வீபதே ।
ஸௌப₄த்₃ரஶ்ச மஹாபா₃ஹு: ஶங்கா₂ந் த₃த்₄மு: ப்ருத₂க் ப்ருத₂க் ॥

ப்ருதி₂ வீபதே—*திருதராஷ்ட்ரவரசனே!* பரமேஷ்வாஸ:- *சிறந்த வில்லாளியான,* காஶ்ய: ச-*காசிராஜனும்,* மஹாரத₂:— *மஹாரதனை,* ஶிக₂ண்டீ₃ச—*சிகண்டியும்,* த்₄ருஷ்டத்₃யும்ந:— *திருஷ்டத்யும்னனும்,* விராட: ச — *விராடவரசனும்,* அபராஜித:—*போரில் தோல்வியுறாத,* ஸாத்யகி: ச—*ஸாத்யகியும்,* த்₃ருபத₃:—*பாஞ்சாலவரசனும்,* த்₃ரௌபதே₃யா: ச— *திரௌபதியின் புத்திரர்களும்,* மஹாபா₃ஹு:-*நீண்ட கையை*

16. வில்லாண்மைக் காசிமனும் வென்றிச் சிகண்டியுடன்
மல்லார்பாஞ் சாலனவன் மைந்தனுமற்—றெல்லாருஞ்
சாத்திகியுஞ் சௌபத் திரனுந் தனித்தனியே
வாய்த்ததஞ்சங் கூதினர் மற்று.

வில் ஆண்மை காசிமனும்—*வில்லாளியான காசியரசனும்,* வென்றி சிகண்டியுடன்—*வெற்றிபெறும் சிகண்டியோடு,* மல் ஆர் பாஞ்சாலனவன் மைந்தனும்—*மற்போரில் வல்ல பாஞ் சாலன் மைந்தனை திருஷ்டத்யும்னனும்,* சாத்திகியும் *ஸாத்யகியும்,* சௌபத்திரனும்—*சுபத்திரையின் பிள்ளையான*

தொடங்கி இரண்டு ச்லோகங்களாலே பாண்டவஸேனையில் மற்றுமுள்ள அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் சங்கங்களைத் தனித்தனியே ஊதினார்கள் என்கிறார் (ப்ருத₂க் ப்ருத₂க்) தனித்தனியே தங்கள் தங்களுடைய பெருமை தோற்றும் படி வரிசையாக ஊதினார்கள் என்று *கருத்து.* ஒரு *சங்கத்*

யுடையவனுன, ஸௌப$_4$த்$_3$ர: – அபிமன்யுவும், ஸர்வத: – எல்லாப்பக்கங்களிலும், ப்ருத$_2$க் ப்ருத$_2$க் — தனித்தனியாக, ஶங்$_2$கா$_2$ந் – சங்கங்களை, த$_3$த்$_4$மு: — ஊதினார்கள்.

स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत् ।
नभश्च पृथिवीं चैव तुमुलो व्यनुनादयन् ॥ १९ ॥

19. ஸ கோ$_4$ஷோ தா$_4$ர்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத$_3$யாநி வ்யதா$_3$ரயத் ।
நப$_4$ஶ்ச ப்ருதி$_2$வீம் சைவ துமுலோ வ்யநுநாத$_3$யந் ॥

நப$_4$: ச–ஆகாயத்தையும், **ப்ருதி$_2$வீம் ச ஏவ** -பூமியையுமே, **வ்யநுநாத$_3$யந்**–எதிரொலிக்கச்செய்தவனாய், **துமுல: ஸ கோ$_4$ஷ:**–ஒன்று சேர்ந்த அந்த சங்கநாதம், **தா$_4$ர்த்தராஷ்ட்ராணாம்** — திருதராஷ்ட்ர புத்திரர்களுடைய, **ஹ்ருத$_3$யாநி** - இருதயங்களை, **வ்யதா$_3$ரயத்**–நன்றாகப் பிளந்தது.

அபிமன்யுவும், **மற்று எல்லாரும்**—*(பாண்டவர் பக்கலிலுள்ள வேறு ரான) மற்றுமுள்ள அனைவரும்,* **தனித்தனியே** - *தனித் தனியாக,* **வாய்த்த தம் சங்கு** *தமக்கென்று ஏற்பட்ட சங் கங்களை,* **ஊதினர்**–*ஒலித்தனர்.*

17. அக்கடிய பேரரவ மந்தன் சுதரிதயஞ்
சிக்கெனத் தீரச் சிதைத்ததே—தொக்கெழுந்து
வான்றிசையு மண்ணகமு மற்றும் பலவிடமுந
தான்றிகழ வோங்கித் தழைத்து

அக்கடிய பேர் அரவம்—*அந்த வலிமைமிக்க பேரொலி* **தொக்கு எழுந்து**—*கிளர்ந்து எழுந்து,* **வான்திசையும்**—*ஆகா*

தின் ஒலியே துரியோதனாதியரின் இதயத்தைப் பிளக்கப் போதுமாயிருந்தது என்னும் கருத்தைத் தெரிவிப்ப தாகவுமாம். *15—18.*

19. (நப$_4$ஶ்ச...வ்யநுநாத$_3$யந் ஸகோ$_4$ஷ:...வ்யதா$_3$ரயத்) ஆகாயத்தையும், பூமியையும் எதிரொலிக்கச்செய்தவனாய் அந்த சங்கோஷம் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களின் இதயங் களைப்பிளந்தது. உலகெங்கும் வியாபித்தபோதிலும், பிரதி கூலரான துரியோதனாதியரின் இதயங்களையே பிளந்தது

॥ भा ॥ ततो युधिष्ठिरो वृकोदरादयश्च स्वकीयान् शङ्खान् पृथक्-पृथक् प्रदध्मुः। स घोषो दुर्योधनप्रमुखानां सर्वेषामेव भवत्पुत्राणां हृदयानि बिभेद। अद्यैव नष्टं कुरूणां बलमिति धार्तराष्ट्रा मेनिरे। एवं तद्विजयाभिकाङ्क्षिणे धृतराष्ट्राय सञ्जयोऽकथयत्॥

अथ व्यवस्थितान् दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान् कपिध्वजः।
प्रवृत्ते शस्त्रसंपाते धनुरुद्यम्य पाण्डवः॥ २०॥

யத்திலும், **மண்ணகமும்**—பூமியிலும். **மற்றும் பல இடமும்**—மற்றும் பல இடங்களிலும், **தான் திகழ ஓங்கித் தழைத்து**—தானே விளங்கும்படியாக ஓங்கி நிலைத்துநின்று, **அந்தன் சூதர் இதயம்**—குருடனை திருதராஷ்டிரனின் பிள்ளைகளுடைய இருதயங்களை, **சிக்கென தீர சிதைத்தது**—உறுதியாகவும் முடியவும் பிளந்தது.

என்று கருத்து. பாண்டவர்கள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங்கொலியை அறுவரும் ஆஸ்ரயித்திருப்பார்களாகையாலே அவர்களுடைய நெஞ்சை உகப்பித்து. பெருமுழக்கால் அடங்காரை எரியுமாப்போலே ஊதுவதாகையாலே எதிரிகளின் நெஞ்சைப் பிளந்தது. (தார்த்தராஷ்ட்ராணாம்) துர்யோதனன் முதலான பந்துவரின் நெஞ்சங்களையும் பிளந்தது. அவர்களில் ஒலியைக் கேட்டபின் உறுதிகொண்ட நெஞ்சினனாயிருந்தவன் ஒருவனும் இல்லை என்று கருத்து. (வ்யதாரயத்) நன்றாகப் பிளந்தது. ஒலியானது மனத்தைப் பிளப்பதாவது என்? என்னில்: 'இன்றே கௌரவ சேனை முழுவதும் அழிந்தது' என்று எண்ணவைப்பதன் மூலம் நெஞ்சைக் கலக்கிற்று என்று கருத்து. துரியோதனாதியரின் வெற்றியை விரும்பிக்கேட்ட திருதராஷ்டிரனுக்கு அவர்களுடைய தோல்வியையே காட்டும் இவ்வார்த்தைகளை ஸஞ்ஜயன் இவ்வாறாகச் சொன்னான்.

20. அத2வ்யவஸ்தி2தாந் த்3ருஷ்ட்வா தா4ர்த்தராஷ்ட்ராந் கபித்4வஜ: ।
ப்ரவ்ருத்தே ஶஸ்த்ரஸம்பாதே த4நுருத்3யம்ய பாண்ட3வ: ॥

हृषीकेशं तदा वाक्यमिदमाह महीपते।
अर्जुन उवाच—
सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत॥ २१॥

21. ஹ்ருஷீகேஶம் தத3ா வாக்யமித3மாஹ மஹீபதே ।
அர்ஜுந உவாச—
ஸேநயோருப4யோர் மத்4யே ரத2ம் ஸ்தா2பய மேऽச்யுத ॥

மஹீபதே—*திருதராஷ்டிரனே!* **அத2** *[illegible] களின் முழக்கத்திற்குப்பின்,* **கபித்4வஜ:** *[illegible] யோனை அர்ஜுனன்,* **ஶஸ்த்ரஸம்பாதே ப்ரவ்ருத்தே ஸதி** *போர் தொடங்கியவளவில்,* **வ்யவஸ்தி2தாந் தா4ர்தராஷ்ட்ராந் த்3ருஷ்ட்வா**-*முன்னணியில்நிற்கும் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களை நோக்கி,* **த4நு:**-*காண்டீபவில்லை,* **உத்3யம்ய**-*எடுத்துக்கொண்டு,* **தத3ா**—*அக்காலத்தில்,* **ஹ்ருஷீகேஶம்**—*இருடீகேசனான கண்ணனைக் குறித்து,* **இத3ம்**--*பினவரும்,* **வாக்யம்** -*வாக்யத்தை,* **ஆஹ**-*சொன்னான்,* **அச்யுத**-*அச்சுதனே!* **உப4யோ: ஸேநயோ: மத்4யே**-*இரண்டு சேனைகளுக்கும் நடுவில்,* **மே** *என்னுடைய.* **ரத2ம்**—*தேரை,* **ஸ்தா2பய**-*நிலைநிறுத்துவாயாக.*

---

18. போர்முகத்தில் வந்துன் புதல்வர் தமைநோக்கிக்
காண்முகத்தை வாங்கிக் கவித்துவசன்—பார்முகத்து
நின்றா ரிருபடைக்கு ணீநிறுத்தென் தேர்கண்ணா
வென்றாங் குரைத்தா னிது.

கவித்துவசன்— *அனுமக்கொடியோனை அர்ஜுனன்.* **போர்முகத்தில் வந்து**—*போர் முனையில் வந்து,* **உன் புதல்வர் தமை நோக்கி**—*உன் பிள்ளைகளைக்கண்டு,* **கார்முகத்தை வாங்கி**-*காண்டீபமெனும் வில்லையெடுத்து,* '**கண்ணா**-*கண்ணனே!* **போர்முகத்து நின்றார் இருபடைக்குள்**—*போர் முனையில் நிற்கும் அரசர்களின் இரண்டு படைகளின் நடுவில்,* **என் தேர்** -*என்தேரை,* **நீ நிறுத்து**—*நீ நிறுத்துவாயாக',* **என்று**-*என்று,* **இது**—*இவ்வார்த்தையை,* **ஆங்கு** *அப்போர் தொடங்கிய வளவில்,* **உரைத்தான்**—*சொன்னான்.*

20-23. இச்சமயத்தில் கண்ணனைக் குறித்து அர்ஜுனன் சொன்ன வார்த்தைகளை விளக்குகின்றன நான்கு ச்லோகங்களும். (வ்யவஸ்தி$_2$தாந்) விசேஷமான அவஸ்தி$_2$தாந். போர் புரிய விரும்புகின்றவர்கள் என்கை. (கபித்$_4$வஜ:) அனுமக் கொடியோன். சாதாரணக் குரங்கன்று இவனுக்குக் கொடியாயிருப்பது. இலங்கையைச் சுட்டெரித்த வானரமே இவனுக்குக் கொடியாயிருப்பது. ஸௌகந்திகயாத்திரையின் போது, அர்ஜுனனுக்குக் கொடியாவதாகவும், தன்னைக் கண்டவுடனே அர்ஜுனனுடைய எதிரிகள், மாயவிரோதிகளான அரக்கர் நடுங்கியதைப்போலவே நடுங்குவரென்றும் அனுமன் அருளிய வரத்தை உணர்த்துகிறார். (ஹ்ருஷீகேசம்) **"ஹ்ருஷீகாணீந்த்$_3$ரியாண்யாஹுஸ் தேஷாமீசோ யதோ ப$_4$வாந் | ஹ்ருஷீகேச இதி க்$_2$யாத:"** [(ஹர்ஷஸாதனமான) இந்திரியங்கள் ஹ்ருஷீகங்கள் எனப்படுகின்றன; அவற்றுக்கு ஈசனாகையாலே ஹ்ருஷீகேசன் எனப்படுகிறீர் தேவரீர்.] என்கிறபடியே மேலோர் கூறுவர் என்னும் வாசியில்லாமல் அனைவருடைய வெளியிந்திரியங்களையும் உள்ளிந்திரியமான மனத்தையும் எல்லாவிதமாகவும் நியமிப்பவனை என்கை.

"க்ரீட$_3$யா ஹ்ருஷ்யதி வ்யக்தம் ஈச: ஸந் ஸ்ருஷ்டிரூபயா |
ஹ்ருஷீகேசத்வமீசத்வம் தே$_3$வத்வம் சாஸ்ய தத் ஸ்பு$_2$டம் ||
அவிகாரிதயா ஜுஷ்டோ ஹ்ருஷீகோ வீர்யரூபயா |
ஈச: ஸ்வாதந்த்ர்யயோகே$_3$ந நித்யம் ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$கர்மணி ||
ஐச்வர்ய வீர்யரூபத்வம் ஹ்ருஷீகேசத்வமுச்யதே ||"

[அஹிர்புத்$_4$ந்ய 53-44, 45, 46]

[ஈசனாயிருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டிரூபமான விளையாட்டாலே ஹர்ஷம் (இன்பம்) அடைகிறான். ஆகையாலே ஹ்ருஷீகேசத்வமும், ஈசனாயிருக்கையும், தேவனாயிருக்கையும் இவனுக்கு மிகத் தெளிவாய் விளங்குகிறது. விகாரமின்மையாகிற வீர்ய குணம் நிறைந்தவனாகையாலே 'ஹ்ருஷீகன்' எனப்படுகிறான். படைத்தளித்துக் காக்கும் தொழிலில் எப்போதும் சுதந்

यावदेतान् निरीक्षेऽहं योद्धुकामानवस्थितान् ।
कैर्मया सह योद्धव्यमस्मिन् रणसमुद्यमे ॥ २२ ॥

22. யாவதே₃தாந் நிரீக்ஷேऽஹம் யோத்₃து₄காமாநவஸ்தி₂தாந் ।
கைர்மயா ஸஹ யோத்₃த₄வ்யமஸ்மிந் ரணஸமுத்₃யமே ॥

யோத்₃து₄காமாந்—*போர்புரியவிருப்பமுள்ளவர்களாய்,* **அவஸ்தி₂தாந்**—*முன்னே நிற்பவர்களான,* **ஏதாந்**—*இந்த அரசர்களை,* **யாவத் நிரீக்ஷே**—*எதுவரையில் நான் பார்க்கிறேனே,* **அஸ்மிந் ரணஸமுத்₃யமே**—*இந்தப் போர் முயற்சியில,* **மயா**—*என்னாலே,* **கை: ஸஹ யோத்₃த₄வ்யம்**—*யாரோடு கூடப் போர்புரியவேணும் (என்பதை),* **யாவத் நிரீக்ஷே**—*அது வரையில் காண்கிறேனே (அதுவரையில் தேரை நிறுத்து.)*

திரனுயிருக்கையாலே ஈசனுகிறான். ஆகையால் ஐச்வர்யமும் வீர்யமுமுடைய பரமபுருஷன் ஹ்ருஷீகேசனுகிறான்". / என்னும் வசனத்தின்படி ஹ்ருஷீகேசனப் தன் ஸங்கல்பத்தாலே உலகைப் படைத்தளித்துக் காப்பவன் என்றும், ஜ்ஞாநஶக்தி பலைச்வர்ய வீர்யதேஜஸ்ஸுக்களான ஆறு குணங்களுக்கும் ஓரிருப்பிடமாயிருப்பவனென்றும் காட்டுகிறது. (ஸேநயோருப₄யோர் மத்₄யே) இரண்டு சேனைகளையும் பார்க்கலாம்படி இரண்டுக்கும் நடுவில் நிறுத்தவேணும் என்கை. (அச்யுத) "நச்யாவயதீத்யச்யுத:" [அடியவரை நழுவவிடாதவனுகையாலே அச்யுதனுகிறான்] என்பது அச்யுத சப்த வ்யுத்பத்தி. அடியானை அர்ஜுனன் விஷயத்தில் வாத்ஸல்ய பரவசனுயிருப்பதலாலே(தேரை நிறுத்து)என்று ஏவலாம்படி அவனுக்கு ஸாரதியாய் விளங்குகிறான் என்று கருத்து. (யாவத்) ஸாகல்யவாசியாய், முழுவதும் காணக்கடவேன் என்கை. (யாவத் நிரீக்ஷே) என்று கூட்டி. 'பார்க்கும்வரையில்' என்றும் கொள்ளலாம். "யாவத்புராநிபாதயோர் லட்" [அஷ்டா 3-3-4] என்னும் பாணினிஸூத்ரத்தின்படி 'காணப்போகிறேன்' என்று வருங்காலத்தைச் சொல்லுவதாகவும கொள்ளலாம். (நிரீக்ஷே) உள்ளபடி.

**योत्स्यमानानवेक्षेऽहं य एतेऽत्र समागताः।
धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेर्युद्धे प्रियचिकीर्षवः॥ २३॥**

**23. யோத்ஸ்யமாநாநவேக்ஷேऽஹம் ய ஏதேऽத்ர ஸமாக$_3$தா:।
த$_4$ார்த்தராஷ்ட்ரஸ்ய து$_3$ர்பு$_3$த்$_3$தே$_4$ர் யுத்$_3$தே$_4$ ப்ரியசிகீர்ஷவ:॥**

து$_3$ர்பு$_3$த்$_3$தே$_4$:—*தீயறிவையுடைய*, **த$_4$ார்த்தராஷ்ட்ரஸ்ய**—*துரியோதனனுக்கு*, **யுத்$_3$தே$_4$**—*போரிலே*, **ப்ரியசிகீர்ஷவ:**—*இனியதைச்செய்யவிரும்பியவர்களாய்*, **அத்ர**-*இப்போர்க்களத்தில்*, **யே ஏதே**-*எந்த பீஷ்மர், துரோணர் முதலானோர்*, **ஸமாக$_3$தா:** *குழுமியுள்ளார்களோ*, **யோத்ஸ்யமாநாந்**-*நம்மோடுபோர்புரிய விருப்பவர்களான அவர்களை*, **அஹம அவேக்ஷே**-*நான் காண்பேன்*; **(இதி) அர்ஜுந உவாச**-*என்று அர்ஜுனன் கூறினான்*.

**19. பொல்லாத வந்தன் புதலவனுக்குப் போர்முயல
வெல்லாரும் வந்திங் கெதிர் நின்றே—வில்லாண்மை
யேவருடன் காட்டுவதென் றேவும் படைமுனையில்
யாவரையுங் காண்பனினி யான்.**

யான்—*நான்*, **பொல்லாத அந்தன் புதல்வனுக்கு**—*திருதராஷ்டிரனுடைய தீயபுத்திரனுக்காக*, **போர் முயல**—*போர் புரிய*, **எல்லாரும் இங்கு வந்து** *அனைவரும் இங்கு வந்து*, **எதிர் நின்றே**—*(நமக்கு) எதிரே நின்று*, **ஏவும் படைமுனையில்**—

காண்பேன். *(கைர்மயா ஸஹயோத்$_3$த$_4$வ்யம்—யோத்ஸ்யமாநாந்) எவர்களோடு கூட நான் போர்புரியவேண்டுமோ, என்னோடு எவர்கள் போர்புரியவிருக்கிறார்களோ என்று பொருள் வேறுபடுகையாலே புனருக்தியில்லை. அன்றிக்கே "கைர் மயா ஸஹ (ஸ்தித்வா) (பரை:) யோத்தவ்யம்" என்று கொண்டு 'எவர்கள் என்னோடு கூட நின்று எதிரிகளுடன் போர்புரியவேண்டுமோ' என்று தன் பக்ஷத்தவர்களையும், 'யோத்ஸ்யமாநாந்' என்று எதிரிகளையும் குறிக்கையாலே புனருக்தியில்லை. இருபத்து மூன்றும் சுலோகத்தில் துர்யோதநனுடைய தோஷம் அதிகப்படியாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறபடியாலும் புனருக்தியில்லை ... ... 20-23.*

सञ्जय उवाच–

एवमुक्तो हृषीकेशो गुडाकेशेन भारत।
सेनयोरुभयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम्॥ २४॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

24. ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீகேசோ குடா3கேசேந பா4ரத।
ஸேநயோருப4யோர் மத்4யே ஸ்தா2பயித்வா ரதோ2த்தமம்॥

भीष्मद्रोणप्रमुखतः सर्वेषां च महीक्षिताम्।
उवाच पार्थ पश्यैतान् समवेतान् कुरूनिति॥ २५॥

25. பீ4ஷ்மத்3ரோணப்ரமுக2த: ஸர்வேஷாம் ச மஹீக்ஷிதாம।
உவாச பார்த்த2 பச்யைதாந் ஸமவேதாந் குரூநிதி॥

ஸஞ்ஜய உவாச—*ஸஞ்ஜயன் கூறினான்;*— **பா4ரத** *பரத குலத்துதித்த திருதராஷ்டிரனே!* **ஹ்ருஷீகேச:**—*இந்திரியங்களுக்கு ஈசனான கண்ணன்,* **குடா3கேசேந**—*தூக்கத்தை ஜயித்த அர்ஜுனனால்,* **ஏவம்**—*இவ்வண்ணமாக,* **உக்த:**—*சொல்லப்பட்டவனாய்,* **உப4யோ: ஸேநயோ: மத்4யே** *இரண்டு சேனைகளுக்கும் நடுவில்,* **பீ4ஷ்மத்3ரோண ப்ரமுக2த:** *பீஷ்ம துரோணர்களின் முன்னிலையில்,* **ஸர்வேஷாம் மஹீக்ஷிதாம் ச (ப்ரமுக2த.)**—*எல்லா அரசர்களுக்கும் முன்னிலையில்,* **ரதோ2த்தமம்**—*(அர்ஜுனனுடைய) சிறந்த தேரை,* **ஸ்தா2பயித்வா**—*நிறுத்தி,* **பார்த்த2**—*குந்திபுத்திரனே!* **ஸமவேதாந்**—*(போர்*

(சேனைகளை) ஏவும் போர்முனையில், **வில்லாண்மை**—*(என்) வில்திறமையை,* **ஏவருடன் காட்டுவது என்று**—*எவர்களுடன் காட்டுவது என்று,* **யாவரையும்**—*(பீஷ்மர் துரோணர் முதலான) அனைவரையும்,* **இனி**—*(நீ தேரை நிறுத்தியவுடன்)* **காண்பன்**—*காணக்கடவேன்.*

20. என்று விசய னிசைப்ப வெழிற்கண்ணன்
சென்றங் கிருபடையுட் டேர்நிறுத்தி—நின்றணியும
பாட்டன் றுரோணன்முன் பார்த்தனே பல்குருக்க
ளீட்டம்பா ரென்று ளெடுத்து

புரியக்) குழுமியுள்ள, ஏதாங் குரூந் — குருவம்சத்துதித்த இந்த துரியோதனுதியரை, பஶ்ய—காண்பாய், இதி—என்று, உவாச – கூறினன்.

॥ भा ॥ अथ युयुत्सूनवस्थितान्धार्तराष्ट्रान्दृष्ट्वा लङ्कादहनवानरध्वजः पाण्डुतनयो ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजसां निधिं स्वसङ्कल्पकृतजगदुदय-विभवलयलीलं हृषीकेशं परावरनिखिलजनान्तरबाह्यकरणानां सर्वप्रकार-नियमनेऽवस्थितमाश्रितवात्सल्यविवशतया स्वसारथ्येऽवस्थितं युयुत्सून् यथावदवेक्षितुं तदीक्षणक्षमे स्थाने रथं स्थापयेत्यचोदयत्॥ स च तेन चोदितस्तत्क्षणादेव भीष्मद्रोणादीनां सर्वेषामेव महीक्षितां पश्यतां यथा-चोदितमकरोत्। ईदृशी भवदीयानां विजयस्थितिरिति चावोचत्॥२०-२५॥

என்று விசயன் இசைப்ப—இவ்வண்ணமாக அர்ஜுனன் கூற, எழில் கண்ணன்–அழகனான கண்ணன், அங்கு சென்று–அவன் சொன்னவிடத்திற்குச் சென்று, இருபடையுள்—இரண்டு ஸேனைகளுக்கு நடுவிலே, நின்று அணியும் பாட்டன் துரோணன் முன்–நின்று விளங்கும் பீஷ்ம துரோணர்களுக்கு முன்னே, தேர் நிறுத்தி—தேரை நிறுத்தி, 'பார்த்தனே!—அர்ஜுனா! பல்குருக்கள்— பலராயிருக்கும் கௌரவர்களின், ஈட்டம்—கூட்டத்தை, எடுத்து பார்—நன்றாகப்பார் என்றான்—என்று கூறினன்

24–25. அர்ஜுனன் சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிறகு கண்ணன் செய்த காரியத்தைக் காட்டுகின்றன இரண்டு ச்லோகங்கள் •(குடாகேசேந)குடாகா-நித்திரை; அதற்கு ஈசன் குடாகேசன்புருஷன். தூக்கத்தை ஜயித்தவன் என்றபடி. அர்ஜுனனுக்குப்பெயர். (பீஷ்மத்ரோணப்ரமுகதஃ; ..) 'ப்ரமுக' ஶப்தம் முதலானோர் என்னும் பொருளுடையதாகவும், ஸார்வவிபக்திகமான (எந்த வேற்றுமையையும் குறிக்கக்கூடிய) தஸில் ப்ரத்யயம் இங்கு ஆரும் வேற்றுமையைக் குறிப்பதாகவும் கொண்டு, ஆரும் வேற்றுமைய

तत्रापश्यत्स्थितान् पार्थः पितॄनथ पितामहान्।
आचार्यान्मातुलान् भ्रातॄन् पुत्रान् पौत्रान् सखींस्तथा ॥ २६ ॥

26. தத்ராபஶ்யத் ஸ்தி₂தாந் பார்த்த₂: பித்ரூநத₂ பிதாமஹாந் |
ஆசார்யாந் மாதுலாந் ப்₄ராத்ரூந் புத்ராந் பௌத்ராந் ஸகீ₂ம்ஸ்தத₂ா ||

श्वशुरान् सुहृदश्चैव सेनयोरुभयोरपि।॥ * २७॥

*27. ச்வசுராந் ஸுஹ்ருத₃ச்சைவ ஸேநயோருப₄யோரபி |

---

21. பந்தமுற வாங்கவனும் பார்த்தான் படையிரண்டிற்
றந்தையர்கள் பாட்டர்தாந் தாழ்குருக்கள்—மைந்த
ருடன்பிறந்தார் பேர ருயர்மாமர் தோழர்
மடந்தையருண் மாமடிகண் மற்று.

அநாதரப்பொருளதாகவும் கொண்டால், "பீஷ்மத்ரோணர் முதலானோரும், எல்லா அரசர்களுமே பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அவர்களை அநாதரித்து இரண்டு சேனைகளின் நடுவில் தேரை நிறுத்தினான்" என்று பொருளாகிறது. 'ஸர்வேஷாம் ச' என்றவிடத்தில் சகாரம் ஏகாரப்பொருளையுடையது. அன்றிக்கே, சகாரத்தை ஸமுச்சயமாகக் கொண்டு 'ப்ரமுகத:' என்றதை முன்னிலையில் என்றுகொண்டு "பீஷ்மத்ரோணர்கள் முன்னிலையிலும், எல்லா அரசர்கள் முன்னிலையிலும் தேரை நிறுத்தினான்" என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (உவாச பார்த்த₂ பச்யைதாந் ஸமவேதாந் குருநிதி) 'அர்ஜுனா! இங்கு குழுமியிருக்கும் கௌரவர்களைப் பார்' என்று கூறினான். 'உன்னால் ஜயிக்கப்பட வேண்டியவர்களைப்பார்; உன்னைச்சேர்ந்தவர்களின் வெற்றியிருக்கும் நிலையைப் பார்' என்பது இதன் கருத்து என்று பாஷ்யம். (ஸஞ்ஜய உவாச) இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் ஸஞ்ஜயனின் வார்த்தை. "த்ருதராஷ்டிரனே! உன் புத்திரரின் வெற்றியின்நிலை இருக்கிறபடிபாராய்!" என்னும் ஸஞ்ஜயனின் கருத்தை இருபத்தைந்தாம் சுலோகபாஷ்யத்தின் கடைசி வாக்கியம் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ... 24-25.

அத₂—பிறகு, தத்ர—அங்கு, பார்த₂: — அர்ஜுனன், உப₄யோ: அபி ஸேநயோ: ஸ்தி₂தாந்—இரண்டு ஸேனையிலும் இருக்கும், பித்ரூந்—(பெரிய சிறிய) தந்தையரையும், பிதாமஹாந்—பீஷ்மர் முதலான பாட்டன்மாரையும், ஆசார்யாந்-துரோணர் முதலான ஆசார்யர்களையும், மாதுலாந்-மாமன்மாரையும், ப்₄ராத்ரூந்—அண்ணன் தம்பிகளையும், புத்ராந்—பிள்ளைகளையும், பௌத்ராந்—பேரரையும், ஸகீந்—நண்பரையும், ச்வசுராந் — மாமனார்களையும், ஸுஹ்ருத₃: நன்மை செய்தவர்களையும், அபச்யத்—பார்த்தான்.

ஆங்கு—அந்தப் போர்க்களத்தில், அவனும்—அந்த அர்ஜுனனும், படை இரண்டில் — இரண்டு ஸேனையிலும், தந்தையர்கள்–சிறிய பெரிய தகப்பன்மார்களையும், பாட்டர்–பாட்டன்மார்களையும், தாம் தாழ் குருக்கள்–தாம் வணங்கும் ஆசாரியர்களையும், மைந்தர்–புத்திரரையும், உடன் பிறந்தார்-கூடப்பிறந்தவர்களையும், பேரர்-பேரர்களையும், உயர் மாமர்—பெருமைபெற்ற மாமன்மாரையும், தோழர்—நண்பரையும், மற்று—மேலும், மடந்தை அருள் மாமடிகள்—மனைவியைப் பெற்றுக்கொடுத்த மாமனார்களையும், பந்தம் உற பார்த்தான்-அன்போடு பார்த்தான்.

---

*26–*27. தேரை நிறுத்தியவுடன் அர்ஜுனன் தன் உறவினர்களனைவரையும் இரண்டு சேனைகளிலும் கண்டமையைச் சொல்லுகிறது. 'ஸகீ₂ந்' என்று ஒத்தவயதை யுடைய நண்பர்களையும், 'ஸுஹ்ருத₃:' வயது வேறுபட்ட போதிலும் நன்மை விரும்புகிறவர்களையும் குறிக்கையாலே புநருக்தியில்லை. ... ... 26-*27.*

---

* இக்குறி எண்ணுக்கு முன்னுலிருந்தால் சுலோகத்தின் முற்பகுதியென்றும், பின்னுலிருந்தால் சுலோகத்தின் பிற்பகுதியென்றும் கொள்க.

तान् समीक्ष्य स कौन्तेयः सर्वान् बन्धूनवस्थितान् ॥ २७* ॥
कृपया परयाऽऽविष्टो विषीदन्निदमब्रवीत । *२८ ॥

27* தாந் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேய: ஸர்வாந் ப₄ந்தூ₄நவஸ்தி₂தாந் ||

*28. க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீத₃ந்நித₃மப்₃ரவீத் |

ஸ கௌந்தேய.—*குந்தியின் பிள்ளையான அந்த அர்ஜு*னன், அவஸ்தி₂தாந்-*(போர்முனையில்) நிற்கும்*, தாந் ப₄ந்தூ₄ந் - *அந்த எல்லா உறவினரையும்*, ஸமீக்ஷ்ய *நன்கு பார்த்து*, பரயா க்ருபயா ஆவிஷ்ட:-*மேலான கருணையால் நிறைந்தவ*னாய், விஷீத₃ந்-*துன்புறவனாய்*, இதம்—*பின்வரும் வார்த்தை*களை, அப்₃ரவீத்—*சொன்னான்*.

---

22. மேவலராய் நின்றெதிர்ந்த மிக்கபெருஞ் சுற்றமாம்
காவலரை நோக்கிக் கவுந்தேய—னோவதனன்
மிக்கமனம் பேரிரக்க மேவிப் பிரான்முன்றான்
றக்கவுரை செய்தான் றளர்ந்து.

கவுந்தேயன்-*குந்திபுத்திரன்*, மேவலராய் நின்று எதிர்ந்த-*உறவற்றவர்களாய்நின்று போரிடவந்த*, மிக்க பெரும் சுற்றம் ஆம் காவலரை நோக்கி — *எண்ணிக்கையிலும் உறவிலும் பெருத்துநின்ற அரசர்களைப் பார்த்து*, பேர் இரக்கம் மேவி - *பெரும் கருணைகொண்டு*, மிக்க மனம் நோவதனல்—*மிகவும் மனம் துன்புற்றதனால்*, தளர்ந்து-*தளர்வெய்தி*, பிரான்முன் - *கண்ணபிரான்முன்*, தான் தக்க உரை செய்தான் — *தன தன்மைக்கேற்ற வார்த்தையைச் சொன்னான்*.

27-*28. உறவினரைக் கண்டபின் பார்த்தன் செய்த காரியத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸ கௌந்தேய:) முன் சொல்லப்பட்ட துரியோதனனைக் காட்டிலும் இவனுடைய வேறுபாடு 'ஸ:' [அந்த] என்னும் பதத்தின்மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது. (க்ருபயா பரயாऽऽவிஷ்டோ விஷீதந்) மேலான கருணையால நிரம்பியவனாய், அதனாலே மிக்க மன வருத்தமுடையவனாய். இதனால், பிறர்க்கு நேரவிருக்கும் துன்பத்தைக்கண்டு தானும் துன்புறுகையே மேலான கருணைக்கு இலக்கணம் என்று காட்டப்படுகிறது. 27*-*28.*

अर्जुन उवाच–

दृष्ट्वेमं स्वजनं कृष्ण युयुत्सुं समुपस्थितम् ।। २८* ।।

सीदन्ति मम गात्राणि मुखं च परिशुष्यति ।

वेपथुश्च शरीरे मे रोमहर्षश्च जायते ।। २९ ।।

அர்ஜுந உவாச—

28* த$_3$ருஷ்ட்வேமம்ஸ்வஜநம்க்ருஷ்ணயுயுத்ஸும்ஸமுபஸ்தி$_2$தம்॥

29. ஸீத$_3$ந்தி மம கா$_3$த்ராணி முக$_2$ம் ச பரிஶுஷ்யதி।
வேபது$_2$ஶ்ச ஶரீரே மே ரோமஹர்ஷஶ்ச ஜாயதே ॥

க்ருஷ்ண—*கண்ணா!* யுயுத்ஸும்—*போர்புரிய விரும்பியவ ராய்*, ஸமுபஸ்தி$_2$தம்-*முன்னே நிற்கும்*, இமம் ஸ்வஜநம *இந்த உறவினரை*, த$_3$ருஷ்ட்வா—*பார்த்து*, மம—*என்னுடைய*, கா$_3$த்ர

23. நன்றி புனையு நமரெல்லா நாளமருட்
கன்றி வரக்கண்டு கண்ணனே—குன்றி
முகஞ்சுவறி மெய்ந்நடுங்கி முற்றுந் தளர்ந்தென்
னகங்குழைய ரோமாஞ்ச மாம.

கண்ணனே!—*கண்ணா!* நன்றி புனையும் நமர் எல்லாம்—*நன்றியுள்ள உறவினர் அனைவரும்*, நாள் அமருள்—*இன்று தொடங்கும் யுத்தத்தில்*, கன்றிவர-*எதிர்த்துவர*, கண்டு—*(அதைப்)பார்த்து*, குன்றி—*(அவயவங்கள்) மெலிந்து*, முகம்

28 29. இனி பதினெட்டளவு ச்லோகம் அர்ஜுனனின் வருத்தத்தைக் காட்டும் வார்த்தைகள். (க்ருஷ்ணா) கறுப்பு நிறமுடைய வனுகையாலே கிருஷ்ணன் எனப்படுகிறான்.*

"க்ருஷிர் பூ$_4$வாசக: ஶப்$_3$த$_3$: ணஶ்ச நிர்வ்ருதி வாசக: ।
விஷ்ணுஸ் தத்$_3$ப$_4$ாவ யோகா$_3$ச்ச க்ருஷ்ண இத்யபி$_4$தீ$_4$யதே ॥

[க்ருஷிசப்தம் பூமியைக்குறிக்கிறது; 'ண' என்பது ஆனந்தத்தைக் குறிப்பது. (பாரத்தின் பாரம் நீக்கி) பூமிக்கு ஆனந்தத்தை அளித்தவனாகையாலே பரமபுருஷன் கிருஷ்ணன் எனப்படுகிறான்.]

ராணி—கைகால் முதலான அவயவங்கள். ஸீத$_3$ந்தி—ஓய்வி கின்றன; முக$_2$ம்-முகமும். பரிஶுஷ்யதி-முழுவதும் வாடுகிறது; மே ஶரீரே—என்னுடைய சரீரத்தில். வேபது$_2$:—நடுக்கமும். ஜாயதே-உண்டாகிறது; ரோமஹர்ஷ: ச ஜாயதே-மயிர்க்கூச் செறிகிறது.

गाण्डीवं स्रंसते हस्तात् त्वक्चैव परिदह्यते।
न च शक्नोम्यवस्थातुं भ्रमतीव च मे मनः॥ ३०॥
निमित्तानि च पश्यामि विपरीतानि केशव।*३१.

30. க$_3$ாண்டீ$_3$வம் ஸ்ரம்ஸதே ஹஸ்தாத் த்வக் சைவ பரித$_3$ஹ்யதே।
ந ச ஶக்நோம்யவஸ்த$_2$ாதும் ப்$_4$ரமதீவ ச மே மந:॥
*31 நிமித்தாநி ச பச்யாமி விபரீதாநி கேஶவ।

ஹஸ்தாத் — கையிலிருந்து, க$_3$ாண்டீ$_3$வம் — காண்டீவ மெனும் என் வில், ஸ்ரம்ஸதே-நழுவுகிறது; த்வக் ச ஏவ

சுவறி—முகம்வாடி. மெய் நடுங்கி—உடல் நடுங்கி. முற்றும் தளர்ந்து-(உடல்) முழுவதும் தளர்ந்து. என் அகம் குழைய—என் மனம் (இரக்கத்தால்) குழையும்படி., ரோமாஞ்சம் ஆம்—மயிர்க்கூச்சு எறியும்.

24. கைந்நின்றுங் காண்டீவம் வீழுங் கனன்றுடற்றோன்
மெய்யநின்று தாங்கமிகமாட்டேன்—மைந்நின்ற
நெஞ்சந் திகைக்கு நிமித்தங் களுந்தீதா
வஞ்சும் படியா மவை.

கை நின்றும் காண்டீவம் வீழும்—என் கையிலிருந்து காண்டீவம் என்னும் என் வில் நழுவும்; உடல் தோல்—உடம்பிலுள்ள தோல். கனன்று—எரிந்து. மெய் நின்று

என்கிறபடியே பூமிக்கு இன்பத்தையளித்தவன் என்றும் கொள்ள லாம். அனைவர்க்கும வருததம் நீக்கும் நீ எனக்கும் வருத்தம் போக்கவேணும் என்று கருத்து 28* 29

(என்) தோலுமே, பரிதஹ்யதே—முழுவதும் எரிகின்றது. அவஸ்தாதுமசம்—நிலையாக நிற்பதற்கும், ந ஶக்நோமி—வல்லமையற்றவனாயிருக்கிறேன். மே மந: ச—என் மனமும், ப்ரமதி இவ—சுழல்வதுபோலேயுள்ளது கேஶவ—கேசவனே! விபரீதாநி நிமித்தாநி ச—தீமையைக் குறிக்கும் கெட்டசகுனங்களையும், பஶ்யாமி—காண்கிறேன்.

न च श्रेयोऽनुपश्यामि हत्वा स्वजनमाहवे ॥ ३१* ॥
न काङ्क्षे विजयं कृष्ण न च राज्यं सुखानि च । *३२.

31* ந ச ச்ரேயோऽநுபச்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜநமாஹவே ॥
*32 ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநி ச ।

தாங்க மிக மாட்டேன்—உடம்பை நிலைநிறுத்திக் தாங்க மிகவும் முடியாதவனாயிருக்கிறேன்; மை நின்ற நெஞ்சம்—(தர்மாதர்மபயத்தால்) கறுத்து நிற்கும் நெஞ்சம், திகைக்கும்—கலங்கும். நிமித்தங்களும் அவை—(நான்காணும்) அந்த சகுனங்களும், தீதா — தீயதாகவும், அஞ்சும்படி ஆம்—பயப்படும்படியாகவும் உள்ளன.

25. தன்றமரைக் கொன்று சமரத்துத் தான்சேரு
நன்றி தனையொன்று நான்காணேன்—கொன்ற
விசையமுநான் கண்ணனே வேண்டே னரசு
மசைவில் வருஞ்சுகமு மாங்கு.

---

29 *31. (கேசவ) 'ப்ரசஸ்தகேசன்' [அழகிய திருக்குழல் கற்றைகளையுடையவன்] என்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனென்றும்,

"க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈஶோऽஹம் ஸர்வதேஹிநாம் ।
ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேஶவநாமவாந்॥"

['க:' என்பது பிரமனின் பெயர்; (சிவனுகிற) நான் தேகமுள்ளார் அனைவர்க்கும் ஈசன். நாங்கள் இருவரும் உன் அங்கத்திலிருந்து தோன்றினோம். ஆகையால் நீ கேசவனெனும் பெயருடையவனாகிறாய்] என்னும் ஹரிவம்சச்லோகத்தின்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களையுடையவன் என்றும் கொள்ளலாம். 29 *31

ஆஹவே—போரில். ஸ்வஜநம்—சுற்றத்தாரை. ஹத்வா—கொன்று. ச்ரேய:—நற்பயனை. ந ச அநுபச்யாமி—காண்கின்றிலேன். க்ருஷ்ண—கண்ணா! விஜயம் ந காங்க்ஷே—வெற்றியை நான் விரும்பவில்லை; ராஜ்யம்—அரசையும். ஸுகாநி ச—ஸுகங்களையும். ந காங்க்ஷே—நான் விரும்பவில்லை.

किं नो राज्येन गोविन्द किं भोगैर्जीवितेन वा ॥ ३२* ॥
येषामर्थे काङ्क्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च ।
त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि च ॥ ३३ ॥

சமரத்து—போரிலே. தன் தமரை கொன்று—தன் உறவினரைக் கொன்று. தான் சேரும் நன்றிதனை—தான் அடையும் நன்மையை, ஒன்றும்—சிறிதும். நான் காணேன்—நான் காணவில்லை, கண்ணனே—கண்ணா! கொன்ற விசையமும்—கொலையினால் வரும் வெற்றியையும். ஆங்கு—அதனாலேற்படும். அரசும்—ராஜ்யத்தையும். அசைவில் வரும் சுகமும்—அழியாமல் ஏற்படும் சுகத்தையும். நான் வேண்டேன்—நான் விரும்பவில்லை.

26. இந்த வுயிரரசு போகங்க ளாலெமக்கென்
அந்தவவை யாவர்க்கா வத்தித்தோ—ரந்தமரா
மங்கவர்க ளெலலா மமர்த்தலேயி லேநின்றார்
தங்களுயிர் வித்தர் தவிர்ந்து.

31*-*32. உறவினரைக் கொன்றதால் நன்மையொன்றுமில்லை என்றான் அர்ஜுனன். 'ஏனில்லை? வெற்றியும், அதனால் வரும் அரசும், அதனால் ஏற்படும் சுகங்களும் பெரும்பயனல்லவோ?' என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு. "கொலைசெய்து கிடைக்கும் இப் பயன்களை நான் ஒரு பொருளாகக் கருதவில்லை; ஆகையால் எனக்கு இவை நன்மையல்ல" என்கிறான். இவ்வார்த்தைகளிலிருந்தும் முன் பின் வார்த்தைகளிலிருந்தும் இவன் பெருந்தன்மையுள்ளவனென்பதும், பரமகாருணிகனென்பதும், உறவினரிடம் பேரன்புள்ளவனென்பதும் வெளியாகிறது.

31*-*32.

32* கிம் நோ ராஜ்யேந கோ₃விந்த₃ கிம் போ₄கைர் ஜீவிதேந வா||
33 யேஷாமர்த்தே₂ காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம்போ₄கா₃:ஸுகா₂நி ச|
த இமேऽவஸ்தி₂தா யுத்₃தே₄ ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா த₄நாநி ச||

கோ₃விந்த₃—*கோவிந்தனே!* ந:—*எங்களுக்கு,* ராஜ்யேந கிம்—*அரசினால் என்ன பயன்?* போ₄கை₃:—*(மாலை, ஆபரணம் முதலான) போகங்களாலோ,* ஜீவிதேந வா—*எங்களுடைய உயிரினாலோ,* கிம்—*என்ன பயன்?* யேஷாம அர்த்தே₂—*எந்த ஆசாரியர்கள் முதலானோரின் பொருட்டு,* ந.—*எங்களுக்கு,* ராஜ்யம்—*அரசும்,* போ₄கா₃:—*போகங்களும்,* ஸுகா₂நி ச—*ஸுகங்களும்,* காங்க்ஷிதம்—*விரும்பப்படுகின்றனவோ,* தே இமே—*அந்த ஆசார்யாதிகளான இவர்கள்,* யுத்₃தே₄—*போரிலே,* ப்ராணாந்-*உயிர்களையும்,* த₄நாநி ச-*செல்வங்களையும்,* த்யக்த்வா-*கைவிட மனங்கொண்டு,* அவஸ்தி₂தா:—*நேர்நிற்கிறார்கள்.*

இந்த உயிர் அரசு போகங்களால் எமக்கு என்—*இந்த உயிர்களாலும், ராஜ்யத்தாலும், போகங்களாலும் எமக்கு என்ன பயன்?* அந்த அவை—*அந்த உயிர் அரசு போகங்களை,* யாவர்க்கா அ(ர்)த்தித்தோம்—*எவர்களுக்காக விரும்பினோமோ,* நம் தமராம் அவர்கள் எல்லாம்—*நம் உறவினரான அவர்கள் அனைவரும்,* தங்கள்—*தங்களுடைய,* உயிர்—*உயிர்களையும்* வித்தம்—*செல்வங்களையும்,* தவிர்ந்து—*கைவிட்டவர்*

32*-33. (கிம்நோ ராஜ்யேந கோவிந்த₃) கோவிந்தனே! எங்களுக்கு ராஜ்யத்தால் என்ன பயன்? பிரளயகாலத்தில கோசப்தவாச்யமான பூமியை எடுத்து ரக்ஷித்தவன் கோவிந்தனாகிறான். நீ உயிர்களை அளிப்பதற்காக பூமியை அடைந்தாய்; நாங்கள் உறவினரை அழித்து பூமியை அடையவேணுமோ? என்று கருத்து. பசுக்களைக் கல்மழையிலிருந்து காத்து கோவிந்த பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டதைக் குறிப்பதாகவுமாம். உன்னையண்டிய பசுக்களை அருஞ்செயல்களைச் செய்தும் ரக்ஷிப்பவனாயிருக்க, நாங்கள் அரசின்மேலே ஆசையாலே உற்றுருறவினரை அழிப்பதோ என்று கருத்து. (யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம்...) "சரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்மகு₃ணாநஸூந் குர்வர்த்தே₂ம் த₄ாரயேத்" [உடம்பும், பொருளும், இருப்பிடமும், செயலும், குணமும்,

आचार्याः पितरः पुत्रास्तथैव च पितामहाः ।
मातुलाः श्वशुराः पौत्राः स्यालाः संबन्धिनस्तथा ॥ ३४ ॥
एतान्न हन्तुमिच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन । *३५.

34. ஆசார்யா: பிதர: புத்ராஸ் ததை$_2$வ ச பிதாமஹா: ।
மாதுலா: ச்வசுரா: பௌத்ரா: ஸ்யாலா: ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$நஸ்ததா$_2$ ॥
***35** ஏதாந்ந ஹந்துமிச்சா$_2$மி க்$_4$நதோऽபி மது$_4$ஸூத$_3$ந ।

ஆசார்யா:—*ஆசாரியர்களும்,* **பிதர:**—*தந்தையர்களும்,* **புத்ரா:**—*பிள்ளைகளும்,* **தத$_2$ா:**—*அவ்வண்ணமே,* **பிதாமஹா: ஏவ ச**—*பாட்டன்மார்களும்,* **மாதுலா:**—*மாமன்களும்,* **ச்வசுரா:**—*மாமனார்களும்,* **பௌத்ரா:**—*பேரர்களும்,* **ஸ்யாலா:**—*மைத்துனர்களும்,* **தத$_2$ா ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$ந:**—*அவ்வண்ணமே ஸம்பந்திகளும் (இங்கு நிற்கின்றனர்.)* **மது$_4$ஸூத$_3$ந**—*மதுஸூதனனே!* **க்$_4$நத: அபி**—*(எம்மைக்) கொல்லுகின்றவர்களாயினும்,* **ஏதாந்**—*இவர்களை,* **ஹந்தும் ந இச்சா$_2$மி**—*கொல்ல விரும்புகின்றேனல்லேன்.*

களாய், அங்கு அமர் தலையிலே நின்றார்—*முன்னே போர் முனையில் நிற்கிறார்கள்.*

27. தந்தை குருபாட்டர் தம்மாமர் மாமடிகண்
மைந்த ரவர்மைந்தர் மற்றுள்ள—பந்தத்
தியன்ற விவர் தம்மை யான்கொல்ல வெண்ணேன்
முயன்று கொலினுமெனை மொய்த்து.

தந்தை—*தந்தையரும்,* **குரு**—*ஆசாரியரும்,* **பாட்டர்**—*பாட்டன்மாரும்,* **தம் மாமர்**—*மாமன்மாரும்,* **மாமடிகள்**—*மாமனார்களும்,* **மைந்தர்**—*பிள்ளைகளும்,* **அவர் மைந்தர்**—*அவர் பிள்ளைகளும்,* **மற்றுள்ள பந்தத்து இயன்ற இவர் தம்மை**—*மற்றுள்ள உறவுடையவர்களுமாகிற இவர்களை.*

உயிர்களும் குருவுககாகவே வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது] என்று சாஸ்திரம் சொல்லும்போது, நாங்கள் அந்த குருக்களையும், அவர்களுகந்தவர்களையும் அழித்து உடலையும் உயிரையும் பேணவோ?
32*-33.

अपि त्रैलोक्यराज्यस्य हेतोः किन्तु महीकृते ॥ ३५* ॥
निहत्य धार्तराष्ट्रान्नः का प्रीतिः स्याज्जनार्दन । *३६.

என்னை மொய்த்து—என்னைச் சூழ்ந்து நின்று, **முயன்று கொலினும்**—முயற்சி செய்து கொன்றாலும், **யான் கொல்ல எண்ணேன**—நான் கொல்ல எண்ணேன்.

---

*34 *35. (ஏதாந ஹந்துமிச்சா2மி மது4ஸூத3ந) மதுவைக் கொன்றவனே! மது4வைப்போன்ற அஸுரர்களைக் கொல்லாமே யொழிய ஆசாரியர்களையும் உறவினர்களையுமா அழிப்பது? (க்4நதோऽபி) என்னைக் கொல்கின்றவர்களாயினும்.*

"கு3ரும் வா பா3லவ்ருத்3தௌ4 வா ப்3ராஹ்மணம் வா
ப3ஹுச்ருதம் ।
ஆததாயிநமாயாந்தம் ஹந்யாதே3வாவிசாரயந் ॥
நாததாயிவதே4 தோ3ஷோ ஹந்துர்ப4வதி கச்சந ।
உத்3யதாஸி விஷாக்3நிஞ்ச சாபோத்3யதகரம் தத2ா ॥
ஆத2ர்வணேந ஹந்தாரம் பிசுநம் சைவ ராஜஸு ।
பா4ர்யாதிக்ரமிணம் சைவ வித்3யாத் ஸப்தாததாயிந: ॥"
[விஷ்ணுஸ்மிருதி 5-185...188]

[ஆசாரியனாயினும், சிறுவனாயினும், முதியவனாயினும், பெருங்கேள்வியறிவுடைய அந்தணனாயினும், (தன்னைநோக்கி)வரும் ஆததாயியைக் (கொல்லலாமோ கூடாதோ என்று)ஆராயாமலே கொல்லவேண்டும். ஆததாயியைக் கொல்லுமவனுக்கு அதனால் ஒரு தோஷமும் இல்லையாது. (1, 2, 3.) (தன்னைக்கொல்ல) கத்தி, விஷம், அகனி ஆகியவற்றை ஏந்திநிற்பவர் மூவர், 4. சாபங் கொடுக்கக் கைதூக்கிநிற்பவன் 5. அபிசாரத்தால் கொல்லவிருப்பவன் 6. (தன்னைப்பற்றி) அரசர்களிடம் கோட்சொல்லுமவன். 7. தன் மனைவியிடம் தகாதசெயலைப் புரிபவன் ஆகிய எழுவரையும் ஆததாயிகள் என்று அறியவேண்டும்.] என்று சாஸ்திரம் சொல்லிற்று. துரியோதனாதியர் அரக்குமாளிகையில் எம்மை வைத்து எரித்தவர்கள். பீமனுக்கு விஷமூட்டியவர்கள்; பல ஆயுதங்களால் எம்மைக் கொல்லப் பலதடவை முயன்றயவர்கள்; இப்போதும் எம்மைக் கொல்லநிற்பவர்கள். எங்கள் பத்தினியான திரௌபதியை அவமதித்தவர்கள். இப்படிப் பலவிதங்களிலும் இவர்கள் ஆததாயிக

35* அபி த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய ஹேதோ: கிம் நு மஹீக்ருதே||
***36 நிஹத்ய தா$_4$ர்த்தராஷ்ட்ராந்ந: கா ப்ரீதி: ஸ்யாஜ்ஜநார்த்த$_3$ந|**

ஜநார்த்த$_3$ந—*ஜநார்த்தனனே!* **த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய அபி ஹேதோ:**-*மூவுலகவரசுக்காகவும்,* **தா$_4$ர்த்தராஷ்ட்ராந்** -*திருதராஷ்ட்ரபுரத்திரர்களை,* **நிஹத்ய** -*கொன்று.* **ந:**-*நமக்கு,* **கா ப்ரீதி: ஸ்யாத்**—*என்ன ப்ரீதி உண்டாகும்?* **கிம் நு மஹீக்ருதே**—*இந்த பூமிக்காகக் கொல்லுவதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?*

---

28. மூவுலகும் பேறெனினு முன்னேன் கொலையதனிற்
பாவுதரைக் காகப் பகைப்பனோ—மேவுசினத்
தந்தன் புதல்வர்களை யாங்கமருட் கொன்றெங்கட்
கெந்தவுகப் புண்டா மினி.

மூவுலகும பேறு எனினும் — *மூவுலகமும் பேறாகக் கிடைத்தாலும்.* **கொலையதனில்**-*(உறவினரைக்) கொல்வதை.* **உன்னேன்**—*நினைக்கவும் மாட்டேன்,* **பாவுதரைக்காக**—*கால்பாவும் இந்த பூமிக்காக,* **பகைப்பனோ** *(உறவினரைப்) பகைத்துக் கொள்வேனோ?* **மேவு சினத்து அந்தன் புதல்வர்களை**—*சினங்கொண்ட திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை,* **ஆங்கு அமருள் கொன்று**–*போரில் கொன்று,* **எங்கட்கு**–*எங்களுக்கு* **இனி எந்த உகப்பு உண்டாம்**—*இனிமேல் எந்த மகிழ்ச்சி உண்டாகும்.*

ளாகையாலே கொல்லத்தக்கவரானாலும் உறவினர்களாகையாலே இவர்களைக் கொல்ல விரும்பவில்லை என்று கருத்து. 34- *35.

35*–*36. (*ஜநார்த்தந*) "**ரக்ஷாப்ரதிபக்ஷாந் ஜநாந் அநபேக்ஷ: அர்த்த$_3$யதீதி ஜநாரதந:**" *[ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம்-128] [தன்னுடைய ரக்ஷைக்கு விரோதிகளாயிருக்கும் ஜனங்களை அபேக்ஷையை எதிர் பாராமல் ஹிம்ஸிக்கிறான்] என்கிறபடியே வேண்டியவர்களுக்கு விரோதியாயிருப்பவர்களை ஹிம்ஸிப்பவன் ஜநார்த்தனனாகிறான்.* "**த$_3$ஸ்யுத்ராணாத் ஜநார்த்த$_3$ந:**" *என்று நிர்வசனம். வேண்டியவர்களுக்கு விரோதிகளை ஹிம்ஸிக்கலாமேயொழிய வேண்டியவர்களையோ ஹிம்ஸிக்கலாமோ?* 35*–*36

पापमेवाश्रयेदस्मान् हत्वैतानाततायिनः ।। ३६* ।।
तस्मान्नार्हा वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रान् सबान्धवान् ।
स्वजनं हि कथं हत्वा सुखिनः स्याम माधव ।। ३७ ।।

36*. பாபமேவாச்ரயேத$_3$ஸ்மாந் ஹத்வைதாநாததாயிந: ||
37. தஸ்மாந் நார்ஹா வயம் ஹந்தும் தா$_4$ர்த்தராஷ்ட்ராந் ஸப$_3$ாந்த$_4$வாந் |
ஸ்வஜநம் ஹி கத$_2$ம ஹத்வா ஸு$_2$கி$_2$ந: ஸ்யாம மாத$_4$வ ||

ஆததாயிந:(அபி) *ஆததாயிகளானபோதிலும்*, ஏதாந்—*இவர்களை*, ஹத்வா—*கொல்வதினால்*, அஸ்மாந்—*நம்மை*, பாபம்—*பாவம்*, ஆச்ரயேத் ஏவ—*வந்தடைந்தேதீரும்*; தஸ்மாத்—*ஆகையால்*, வயம்—*நாங்கள்*, ஸப$_3$ாந்த$_4$வாந்—*உறவினர்களோடு கூடிய*, தா$_4$ர்த்தராஷ்ட்ராந்—*துரியோதனாதியரை*, ஹந்தும் அர்ஹா: ந—*கொல்லவல்லவராகின்றிலோம்*, மாத$_4$வ—*லக்ஷ்மீ*

29 பாவிகளா மற்றிவரைக் கொன்றாலும் பாவமே
மேவுமெமை யாதலினிம மேவலரைச்—சாவநினைந்
தேதமுயல் கிற்கிலோ மென்சுற்றங் கொன்றிங்கே
மாதவனே யாம்சுகிப்போம் வந்து.

மற்று—*மேலும்*, பாவிகளாம் இவரை — *பாவிகளான இவர்களை*, கொன்றாலும்—*போரில் அழித்தாலும்*, எ(ம்)மை—*எங்களை*, பாவமே மேவும்—*பாவமே வந்தடையும்*, ஆதலின்—*ஆகையால்*, இம்மேவலரை—*இந்த எதிரிகளை*, சாவநினைந்து—*சாகவேணுமென்று நினைத்து*, ஏதம் முயல்கிற்கிலோம்—*தீங்கு செய்ய முயலவல்லோமல்லோம்*, மாதவனே—*லக்ஷ்மீநாதனே!*

36–37. (ஆததாயிந:) 'க்நத:' [*35] என்றவிடத்து வியாக்கியானத்திலெடுக்கப்பட்ட வசனத்தையும், "அக்$_3$நிதோ$_3$ க$_3$ரத$_3$ச்சைவ சஸ்த்ரபாணிர் த$_4$நாபஹ:, க்ஷேத்ரதா$_3$ரஹரச்சைவ ஷடேதே ஆததாயிந:" [(1) நெருப்பைவைப்பவன்; (2) விஷமிடுபவன்; (3) ஆயுதமேந்தியவன்; (4) பணத்தை அபஹரிப்பவன்; (5) வயலையும் (6) மனைவியையும் திருடியவன் என்னும் அறுவரும் ஆததாயி*

நாதனே! ஸ்வஜநம்—உறவினரை, ஹத்வா—கொன்று, கதம் ஸுகிந: ஸ்யாம—எப்படி ஸுகமுடையவராவோம்?

यद्यप्येते न पश्यन्ति लोभोपहतचेतसः।
कुलक्षयकृतं दोषं मित्रद्रोहे च पातकम्॥ ३८॥
कथं न ज्ञेयमस्माभिः पापादस्मान्निवर्तितुम्।
कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन॥ ३९॥

38. யத்யப்யேதே ந பச்யந்தி லோபோபஹதசேதஸ:।
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் மித்ரத்ரோஹே ச பாதகம்॥

39. கதம் ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந் நிவர்த்திதும்।
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர் ஜநார்த்தந॥

ஜநார்த்தந-ஜநார்த்தனனே! லோபோபஹதசேதஸ:-ராஜ்யத்தில் பேராசையினலை பகுத்தறிவற்ற மனத்தையுடைய, ஏதே-இந்த துரியோதனுதியர், குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம்—குலத்தின் அழிவினுல் உண்டாகும் பாவத்தையும், மித்ர

இங்கே வந்து-போர்முனையில்வந்து, சுற்றம் கொன்று-உறவினரைக்கொன்று, என்சுகிப்போம்—என்ன சுகத்தை அடைவோம்?

30. கோதில் குலஞ்செற்ற குற்றங் குலக்கேளைக்
காதி வரும்பாவங் காணுத—வேதிலர்க
ளீங்கிவர்க ளேலு மிஃதறிந்த யாந்தவிர்த
லாங்கிசைகை யான வமைவு.

கோது இல்—குற்றமற்ற, குலம்-குலத்தை, செற்றகுற்றம்-அழித்த பாவத்தையும், குலக்கேளை காதிவரும் பாவம்—குலத்தின் நண்பர்களுக்குத் தீங்கிழைப்பதனுல் உண்டாகும் பாவத்தையும், காணுத—அறியாத, ஏதிலர்கள்—பகைவர்களாக, ஈங்கு இவர்களேலும்-இங்குள்ள துரியோதனுதியர் இருந்து

சன்] என்ற வசனத்தையும் காண்பது. (பரத்வ) மங்கள ஸ்வரூபிணியான பிராட்டிக்குப் பதியாயிருந்து வைத்தும் இந்த அமங்களமான காரியத்தில் என்னை ஏவலாமோ? என்று கருத்து. 56—57.

த்₃ரோஹே பாதகம் ச—நண்பர்களுக்குத் தீங்கிழைப்பதனுல் ஏற்படும் பாவத்தையும், யத்₃யபி ந பச்யந்திதத₂ாபி—காண விலலேயாஞலும், குலக்ஷயக்ருதம் தே₃ாஷம்—குலத்தின் அழி விஞல் உண்டாகும் தீங்கை, ப்ரபச்யத்₃பி₄:—நன்கு காண் கின்றவர்களான, அஸ்மாபி₄:—எங்களால், அஸ்மாத் பாபாத்- முற்கூறிய இருபாபங்களினின்றும்,நிவர்த்திதும்-மீள்வதற்கு, கத₂ம ந ஜ்ஞேயம—எப்படி அறியாமலிருக்கமுடியும்?

कुलक्षये प्रणश्यन्ति कुलधर्माः सनातनाः।
धर्मे नष्टे कुलं कृत्स्नमधर्मोऽभिभवत्युत॥ ४०॥
अधर्माभिभवात्कृष्ण प्रदुष्यन्ति कुलस्त्रियः।
स्त्रीषु दुष्टासु वार्ष्णेय जायते वर्णसङ्करः॥ ४१॥
सङ्करो नरकायैव कुलघ्नानां कुलस्य च।*४२

40. குலக்ஷயே ப்ரணச்யந்தி குலத₄ர்மா: ஸநாதநா:।
தர்மே நஷ்டே குலம க்ருத்ஸநமத₄ர்மோऽபி₄பவத்யுத் ॥
41. அத₄ர்மாபி₄ப₄வாத் க்ருஷ்ண ப்ரது₃ஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய:।
ஸத்ரீஷு து₃ஷ்டாஸு வாாஷ்ணேய ஜாயதேவர்ணஸங்கர:॥
*42. ஸஙகரோ நரகாயைவ குலக்₄நாநாம் குலஸ்ய ச।

போதிலும், இஃது அறிந்த யாம— இப்பாவங்களே அறிந்த நாங்கள், ஆங்கு தவிர்தல் இசைகை—அறிந்தபின்பு மீள இசைவதே, ஆன அமைவு—பொருத்தமானதாகும்.

31. குலங்குறையின் மாளுங் குலத்தறங்கண் மீது
விலங்கு நெறியமுக்கி மேலா—நலங்குலேந்து
மாதர் நெறியழிவர் வண்ணங் கெடுமதுவே
போத நரகப் புணர்ப்பு.

38-39. (ஜநார்த்த₃ந) துஷ்ட ஜனங்களே ஹிம்ஸிப்பவனே! பந்துவதமும், மித்ரதுரோகமும் துஷ்டர்களின் காரியம். அதைச் செய்யும்படி நீயே எங்களே ஏவலாமோ? என்று கருத்து. 38-39.

குலக்ஷயே(ஸதி)—*குலத்தின் அழிவு உண்டானவளவில்.* **ஸநாதநா:** -*பழமையானவையான.* **குலத₃ர்மா:**—*குலதர்மங்கள்.* **ப்ரணச்யந்தி**—*அழிகின்றன.* **த₄ர்மே நஷ்டே (ஸதி)**—*தர்மங்கள் அழிந்தவளவில்.* **க்ருத்ஸ்நம் குலம்**—*குலம் முழுவதையும்.* **அத₄ர்ம:உத**—*அதர்மமும்.* **அபி₄ப₄வதி**—*சூழ்ந்து (குலத்தை) வெற்றி கொள்கிறது;* **வார்ஷ்ணேய க்ருஷ்ண!**—*விருஷ்ணிகுலத்துதித்த கண்ணனே!.* **அத₄ர்மாபி₄ப₄வாத்**—*(குலத்தை) அதர்மம் சூழ்ந்து கொள்வதால்.* **குலஸ்த்ரிய:**—*குலப்பெண்கள்.* **ப்ரது₃ஷ்யந்தி**—*மிகவும் கெடுகின்றனர்;* **ஸ்த்ரீஷு து₃ஷ்டாஸு (ஸதீஷு)** — *குலப்பெண்கள் கெட்டுப் போனவளவில்.* **வர்ணஸங்கர:**—*நான்கு வர்ணங்களிலும் கலப்பு.* **ஜாயதே**—*உண்டாகிறது.* **ஸங்கர:**—*வர்ணக்கலப்பு.* **குலக்₄நாநாம்**—*குலத்தை அழித்தவர்களுக்கும்.* **குலஸ்ய ச**—*குலத்திற்கும்.* **நரகாய ஏவ** — *நரக வாஸம் ஏற்படவே காரணமாகிறது.*

குலம் குறையின்—*குலம் அழிந்ததாகில்.* **குலத்து அறங்கள் மாளும்**-*குலதர்மங்கள் அழியும்; (அப்போது)* **விலங்கு நெறி**—*விலக்கத்தக்க அதர்மங்கள்.* **மீது அமுக்கி மேல் ஆம்**—*(குலத்தின்) மீது சூழ்ந்து வெற்றிகொள்ளும்; (அப்போது)* **மாதர்**—*குலப்பெண்கள்* **நலம் குலைந்து**—*குணங்கள் அழிந்து.* **நெறி அழிவர்**—*கற்புநெறி தவறுவர்; (அப்போது)* **வண்ணம்**-*நாலுவர்ணங்களும்,* **கெடும்**—*அழிந்துபோகும்;* **அதுவே**—*அந்த வர்ணக்கலப்பே.* **போதநரகப் புணர்ப்பு**-*சாஸ்திரங்களில் அறியப்படும் நரகத்திற்குக் காரணமாகும்.*

40—*42. (அத₄ர்மாபி₄ப₄வாத்) 'மறம் மேலோங்குவது' என்று மனத்தில் உண்டாகும் குற்றம் சொல்லப்படுகிறது. (ப்ரது₃ஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய:) என்று உடலாலும் கற்புநெறி தவறுவதாகிற தோஷம் சொல்லப்படுகிறது. (வார்ஷ்ணேய) விருஷ்ணிகுலத்திற்குச் சிறப்பையளித்தவனே! உன்னோடு உறவுபூண்ட பாண்டுவின் குலத்திற்குத் தாழ்வைத் தரலாமோ? என்று கருத்து. 40-*42.

पतन्ति पितरो ह्येषां लुप्तपिण्डोदकक्रियाः ॥ ४२* ॥
दोषैरेतैः कुलघ्नानां वर्णसङ्करकारकैः ।
उत्साद्यन्ते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शाश्वताः ॥ ४३ ॥
उत्सन्नकुलधर्माणां मनुष्याणां जनार्दन ।
नरके नियतं वासो भवतीत्यनुशुश्रुम ॥ ४४ ॥

42*. பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்தபிண்டோ₃த₃கக்ரியா. ॥

43. தோ₃ஷைரேதை: குலக்₄நாநாம் வர்ணஸங்கரகாரகை: ।
உத்ஸாத்₃யந்தே ஜாதித₄ர்மா: குலத₄ர்மாச்ச ஶாச்வதா: ॥

44. உத்ஸந்நகுலத₄ர்மாணாம் மநுஷ்யாணாம் ஜநார்த்த₃ந ।
நரகே நியதம் வாஸோ ப₄வதீத்யநுசுச்ரும ॥

ஏஷாம்—*குலத்தைக்கெடுத்த இவர்களுடைய,* **பிதர:**—*பித்ருக்களும்,* **லுப்தபிண்டோ₃த₃கக்ரியா:**-*பிண்டக்ரியை, உதகக்ரியை ஆகியவற்றை இழந்தவர்களாய்,* **பதந்தி**-*(கீழுலகுகளில்) விழுகின்றனர்,* **குலக்₄நாநாம்**-*குலத்தை அழித்தவர்களுடைய,* **வர்ணஸங்கரகாரகை:**—*வர்ணக்கலப்பை ஏற்படுத்துகிற,* **ஏதை: தோ₃ஷை:**—*இந்த தோஷங்களாலே.*

---

32. மீது மவர்பிதுக்கள் வீழ்வர் மிகுபழியாற்
சாதி குலதன்மந் தானழியு—மாதலினு
னீங்கா நிரயத்து நிற்பவ ரென்றுரைக்கும்
பாங்கார் சுருதிப் பயன்.

மீதும்—*மேலும்,* **அவர் பிதுக்கள்**-*குலத்தையழித்தவர்களுடைய பித்ருக்கள்,* **வீழ்வர்**—*கீழுலகங்களில் விழுவர்;* **மிகுபழியால்**-*(முற்கூறிய)மிகுந்த தோஷங்களால்,* **சாதி குல தன்மம் தான் அழியும்**-*சாதி தர்மங்களும், குலதர்மங்களும் தாமே அழியும்;* **ஆதலினுல்**—*இக்காரணங்களால்,* **நீங்கா நிரயத்து நிற்பவர்**-*மீளமுடியாத நரகத்தில் (அவர்கள்)வஸிப்*

42-44. (நரகே நியதம் வாஸ...அநுசுச்ரும) "ப்ராயச்சித்தமகுர்வாணு: பாபேஷு நிரதா நரா:, அபச்சாத்தாபிந: கஷ்டாந் நிரயாந் யாந்தி தா₃ருணாந்" [பாபத்தில் ஈடுபட்ட ஜனங்கள் பிராயச்சித்தமும் செய்யாமல், பச்சாதத்தாபமும் படாமலிருப்பார்களா*

சாச்வதா:—நிலையானவையான, **ஜாதித₄ர்மா:** --பிராம்மணர் முதலான ஜாதிதர்மங்களும், **குலத₄ர்மா: ச** குலதர்மங்களும் **உத்ஸாத்₃யந்தே**—அழிகின்றன. **ஜநார்த்தந** -ஜனார்த்தனனே! **உத்ஸந்நகுலத₄ர்மாணும்**—அழியப்பெற்ற குலதர்மங்களை உடையவர்களான, **மநுஷ்யாணும**—மனிதர்களுக்கு, **நரகே**—நரகங்களில், **நியதம் வாஸ: ப₄வதி**—எப்போதும் வாஸம் ஏற்படுகிறது, **இதி**—என்று, **அநுசுச்ருமு**—கேள்விப்படுகிறோம்.

अहो बत महत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम्।
यद्राज्यसुखलोभेन हन्तुं स्वजनमुद्यताः॥ ४५॥

यदि मामप्रतीकारमशस्त्रं शस्त्रपाणयः।
धार्तराष्ट्रा रणे हन्युस्तन्मे क्षेमतरं भवेत्॥ ४६॥

45. அஹோ ப₃த மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம் ।
யத்₃ராஜ்யஸுக₂லோபே₄ந ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்₃யதா: ॥

46. யதி₃ மாமப்ரதீகாரமசஸ்த்ரம் சஸ்த்ரபாணய: ।
தா₄ர்த்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹந்யுஸ் தந்மே க்ஷேமதரம் ப₄வேத் ॥

வயம்—நாம், **ராஜ்யஸுக₂லோபே₄ந** — ராஜ்யத்தினை வரும் இன்பத்தில் பேராசையால், **ஸ்வஜநம்**—உறவினரை, **ஹந்தும் உத்₃யதா:**—கொல்ல முயல்கின்றோம்; **(இதி)யத்**—என்பது யாதொன்றுண்டோ, **(தத்)**—அது, **மஹத்**-பெரிதான

பார்கள்; **என்று**—என்று, **பாங்கு ஆர் சுருதி பயன் உரைக்கும்**-சிறப்புடைய வேதசாஸ்திரங்கள் உரைக்கும்.

33. ஐயோ பெரும்பாவத் தாங்கமைந்தோ மாதலினன்
மெய்யோருஞ் சுற்றத்தை வீழ்த்துதலால்-வையோவாச்
சத்திரத்தால் வீண்கையெனைத் தாந்தடிவரேன்மாற்று
ரத்திரத்தா லஃதே கடன்.

மெய் ஓரும் சுற்றத்தை—உண்மையாகவே (நாம்) அறிந்த உறவினரை, **வீழ்த்துதலால்**—அழிப்பதால், **பெரும் பாவத்து அமைந்தோம் ஐயோ**—பெரும் பாவம் செய்யத்துணிந்தோம்!

கில் மிகத்துன்பத்தை விளைக்கும் கொடிய நரகங்களை அடைவர்] முதலான சாஸ்திரவசனங்களில் கேட்கிறோம் என்று கருத்து. 42*-44.

பாபம்—பாவத்தை, **கர்த்தும்**—செய்வதற்கு, **வ்யவஸிதா:**—துணிந்துள்ளோம்; **அஹோ**—ஆச்சர்யம்! **பத-கஷ்டம்!** **ரணே**—போரிலே, **அப்ரதீகாரம**—(இங்கிறற்குப்) பழிவாங்காதவனுய், **அஶஸ்த்ரம**-ஆயுதமற்றவனை, **மாம**—என்னை **ஶஸ்த்ரபாணய:**-ஆயுதத்தைக் கையிலேந்தியவர்களான, **தார்த்தராஷ்ட்ரா:**—துரியோதனுதியர், **யதி ஹந்யு**-கொல்லுவார்களாகில், **தத்**—அந்தக்கொலையே, **மே**—எனக்கு, **க்ஷேமதரம் பவேத்**—மிகவும் நன்மையாகும் (என்று அர்ஜுனன் சொன்னுன்).

सञ्जय उवाच—

एवमुक्त्वाऽर्जुनः सङ्ख्ये रथोपस्थ उपाविशत्।
विसृज्य सशरं चापं शोकसंविग्नमानसः ॥ ४७ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச:—

47. ஏவமுக்த்வார்ஜுந: ஸங்க்யே ரதோபஸ்த உபாவிஶத் ।
விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ஶோகஸம்விக்நமாநஸ: ॥

இதி ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா ஸூ உபநிஷத்ஸூ ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதே
அர்ஜுநவிஷாதயோகோ நாம ப்ரதமோத்யாய:

ஆதலினுல்-ஆகையால், **மாற்றுர்**-எதிரிகள், **வீண்கைகளை**-ஆயுதமற்ற என்னை; **வை ஓவாச் சத்திரத்தால்**-கூர்மை நீங்காத ஆயுதங்களாலும், **அத்திரத்தால்**-அம்புகளாலும், **தாம் தடிவரேல்**—தாமே கொல்லுவராகில், **அஃதே கடன்**—அதுவே நன்மை.

45–46. இந்த ச்லோகங்களோடு அர்ஜுனனின் வாக்கியம் முடிகிறது. இவ்வளவால், இவர்கள் ஆததாயிகளாயிருந்தபோதிலும், இப்போது எம்மைக் கொல்லநிற்பவர்களாயினும், யுத்தத்திலிருந்து திரும்புவது அதர்மம், கீர்த்தி முதலானவற்றை அளிப்பதாயினும், போர்புரிவது மூலம் ஐச்வர்யம், தர்மம், கீர்த்தி முதலானவற்றை அளிப்பதாயினும், ஸர்வேச்வரனை தேவரீரே என்னை நியமித்தபோதிலும் நான் உறவினரோடு போர் புரியமாட்டேன் என்று அர்ஜுனன் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தானுயிற்று. "க்ஷேமதரம் பவேத்" என்றதுடன் "இதி" [என்று] என்னும் பதத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு, கீழே "அர்ஜுந உவாச" என்ற வாக்கியத்தோடாவது, "விஷீதந்நிதமப்ரவீத்" என்ற ச்லோகப்பகுதியோடாவது அந்வயித்துக்கொள்ளவேண்டும். 45–46.

ஏவம்—*இம்மாதிரியாக*, **உக்த்வா**—*சொல்லி*, **ஸஶரம்** **சாபம்**—*அம்போடுகூடியவில்லை*, **விஸ்ருஜ்ய**—*கைவிட்டு*, **ஶோகஸம் விக்₃நமாநஸ:**—*துன்பத்தால் கலங்கும் மனத்தை* *யுடையவனாய்*, **ஸங்க்யே**—*யுத்தத்தில்*, **ரதோ₂பஸ்தே₂**— *தேரின்மேல்*, **உபாவிசத்**-*உட்கார்ந்துவிட்டான்* (*என்று ஸஞ்* *ஜயன் சொன்னான்*.)

---

34. இவ்வாறு சொல்லி யிகல்விசய னம்புடனே
தெவ்வார் சிலைபொகட்டுச் சிந்தைதளர்ந் தவ்வாறு
நின்றதேர் மீது நிலைகுலைந்து தானிருந்தான்
துன்றுசோ கத்தாற் றிகைத்து.

இகல் விசயன்—*போர்வீரனான அர்ஜுனன்*, **இவ்வாறு சொல்லி**—*இப்படிச்சொல்லி*, **அம்புடனே தெவ்வார் சிலை பொகட்டு**—*அம்போடு கூட*, *பகைவரை அடக்கும் வில்லைக் கீழே எறிந்து*, **அவ்வாறு நின்ற தேர் மீது**—*அப்படி* (*காம்பீர்யத்தோடு*)*நின்றதேரின் மேல்*, **நிலைகுலைந்து**-*தன் நிலைகுலைந்து* **துன்று சோகத்தால் திகைத்து**—*மிக்க வருத்தத்தால திகைப்* *படைந்து*, **தான் இருந்தான்**--*தானே உட்கார்ந்துவிட்டான்*.

---

47. (ரதோ₂பஸ்தே₂ உபாவிசத்) தேரின் நடுவில் உயர்ந்திருக்கும் ஸ்தானம் 'ரதீ' எனப்படும் தேராளியுடையது; முன்னால் தாழ்ந்திருக்கும் ஸ்தானம் ஸாரதியினுடையது. இரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள ஸ்தானம் தேரின் உபஸ்த₂ம் எனப்படுகிறது.ரதிஸ்தானத்திலிருந்து இறங்கி பிராயோபவேசம் செய்பவன்போலே உபஸ்தத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டான் அர்ஜுனன் என்று கருத்து. (விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம்) யுத்த யாகததுக்கு ஸ்ருக்காகவும் ஸ்ருவமாகவுமிருக்கும் அம்போடுகூடிய வில்லைக் கையிலிருந்து எறிந்துவிட்டான். (ஶோகஸம் விக்₃நமாநஸ:) பந்து விநாசத்தால் ஏற்படுவது சோகம். இங்கு பந்து விநாசம் ஸித்தம் என்னும் உறுதியால் சோகம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அல்லது சோகசப்தம் பொதுவான வருத்தத்தைக் காட்டுவதாகவுமாம். ஸம்விக்₃நமநஸ:— "ஓவிஜீ ப₄யசலநயோ:" என்று தாதுவாகையாலே சோகத்தாலே போரில் உறுதி மிகவும் சலிக்கப்(தளரப்) பெற்றவன்என்று பொருளாகிறது. இப்படிப் போர்புரிவதில் உறுதி தளர்ந்துபோனதாலேயே வில்லையும் அம்பையும் கைவிட்டுவிட்டான் என்றுகருத்து. 47.

॥ भा ॥ स तु पार्थो महामनाः परमकारुणिको दीर्घबन्धुः परमधार्मिकः सभ्रातृको भवद्भिरतिघोरैर्मारणैः जतुगृहदाहादिभिरसकृद्वञ्चितोऽपि परमपुरुषसहायेनात्मना हनिष्यमाणान् भवदीयान् विलोक्य बन्धुस्नेहेन परया कृपया धर्माधर्मभयेन चातिमात्रसन्नसर्वाङ्गः सर्वथाऽहं न योत्स्यामीत्युक्त्वा बन्धुविश्लेषजनितशोकसंविग्नमानसः सशरं चापं विसृज्य रथोपस्थ उपाविशत् ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीभगवद्गीताभाष्ये प्रथमोऽध्यायः ॥

இப்படியார் பார்த்த னெழுந்தபெருஞ் சோகத்தாற்
றப்படியாந் தன்மையினைச் சார்ந்தனை—மைப்படியா
மாயனருள் கீதை மன்னுமுத லோத்துரைக்கு
மேய பொருண்முடிந்த திங்கு.

இப்படி ஆர் பார்த்தன்–இப்படியாக அர்ஜுனன், *எழுந்த பெரும் சோகத்தால்*—உண்டான பெரிய வருத்தத்தால், *தப்பு அடியாம் தன்மையினை சார்ந்தனை*–தர்மாதர்ம மயக்கத்துக்குக் காரணமான தன்மையை அடைந்தனை, *மைப்படியாம் மாயன் அருள் கீதை மன்னும் முதல் ஓத்து உரைக்கும்*–மையை ஒத்த மேனியை உடைய கண்ணன் அருளிய கீதையின் விளங்காநிற்கும் முதல் அத்தியாயம்

ஆக இவ்வத்தியாயத்தின் ஸாரார்த்தமாவது; உதாரமான மனத்தையுடையவனும், மிகச்சிறந்த கருணையுடையவனும், உறவினரிடம் பெருங்காதல் கொண்டவனும், அறவழியில் நிற்பவர்களிற் சிறந்தவனுமான அர்ஜுனன் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களாலே, அரக்குமாளிகைக்குத் தீயிடுவது முதலான மிகக்கொடிய வதோபாயங்களாலே பலதடவை வஞ்சிக்கப்பட்ட போதிலும் பரமபுருஷனைத் துணையாகக்கொண்ட தன்னாலே கொல்லப்பட இருக்கும் துரியோதனாதியரைக் கண்டு, உறவினரான அவர்களிடம் அன்பாலும், மேலான கருணையாலும், தர்மாதர்ம பயத்தினாலும் மிகவும் சோர்வுற்ற அவயவங்களையுடையவனாய், 'எப்படியாலும் நான் போர்புரியமாட்டேன்' என்று கூறி உறவினர்களின் பிரிவினால் உண்டான வருத்தத்தால் சலிக்கப்பெற்ற மனத்தையுடையவனாய்

ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் அருளிய
கீதார்த்த சங்கிரகம்

தனியன்கள்

◊◊◊◊◊◊

கட்டப் பொருள்விரித்த காசினியி ஞன்மறையி
னிட்டப் பொருளியம்பு மின்பொருளைச்- சிட்டர்தொழும்
வேதாந்த தேசிகனை மேவுவார் தங்கடிருப்
பாதாம் புயமடியேன் பற்று.

காசினியில்—*பூமியில்,* **கட்டப்பொருள் விரித்த**—*(அறிவதற்கு) கடினமான அர்த்தங்களை விரித்துக்கூறுகின்ற,* **நான மறையின்**—*நான்கு வேதங்களின்,* **இட்டப்பொருள் இயம்பும்**—*இஷ்டமான அர்த்தங்களைக் கூறுகின்ற,* **இன் பொருளை**—*இனிய ப்ராப்ய வஸ்துவாயுள்ளவரும்,* **சிட்டர் தொழும்**—*நலலோர்களால் தொழப்படுமவருமான,* **வேதாந்ததேசிகனை**—*ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனை,* **மேவுவார்தங்கள்** — *அடைகின்றவர்களுடைய,* **திருப்பாதாம்புயம்**—*திருவடிகளாகிய தாமரை* **அடியேன் பற்று**—*அடியேனுக்கு அடைக்கலமாகும்.*

கீதை மொழிந்தருளும் வேதாந்த தேசிகனூர்
பாதார விந்தமலர் பற்று.

கீதை மொழிந்தருளும் — *கீதையின் ஸாரப்பொருளை, (கீதார்த்தசங்கிரகமென்னும் நூலில்) அருளிச்செய்தவரான,*

உரைக்கின்ற, *மேய பொருள் இங்கு முடிந்தது*—பொருந்திய பொருள் இங்கு முடிவுபெற்றது.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பாவில் முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அம்போடுகூடிய வில்லைக் கைவிட்டுத் தேரின உபஸ்தப்ரதேசத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டான் என்கை.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயறறிய
கீதார்த்த விவரணத்தில் முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

வேதாந்த தேசிகனுர்—ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய பாதார விந்தமலர் திருவடித்தாமரை, பற்று—(எனக்குத்) தஞ்சமாகும்.

கீதை முழுவதின் ஸாரப்பொருள்.

1, கருமமு ஞானமுங் கொண்டெழுங் காதலுக் கோரிலக்கென்
றருமறை யுச்சியு ளாதரித் தோது மருமபிரமந்
திருமக ளோடு வருந்திரு மாலென்று தானுரைத்தான்
றருமமுகந்த தனஞ்சய னுக்கவன் சாரதியே

தருமம் உகந்த—தர்மத்தில் விருப்பமுள்ள, தனஞ்சயனுக்கு—அர்ஜுநனுக்கு, அவன சாரதி—அவனுடைய தேர்ப்பாகனுகிய கண்ணன், கருமமும ஞானமும் கொண்டு—கர்மயோகத்தையும் ஜ்ஞாநயோகத்தையும் (அங்கமாகக்) கொண்டு, எழும்—தோன்றி வளர்கின்ற, காதலுக்கு—பக்தியோகத்திற்கு, ஓர் இலக்கு என்று—ஒரே விஷயம் என்று, அரு மறை உச்சியுள்—(அறிதற்கு) அரிய வேதாந்தத்தில், ஆதரித்து ஓதும—கொண்டாடிக் கூறப்படுகின்ற, அரும் பிரமம்—(அடைதற்கு) அரிய ப்ரஹ்மம், திருமகளோடு வரும்—(எப்பொழுதும்) பெரியபிராட்டியாரோடு தோன்றுகிற, திருமால் என்று—நாராயணனே என்று, தான் உரைத்தான்—தானே அருளிச்செய்தான்.

முதல் அத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்.

2. உகவை யடைந்த வுறவுடை யார்பொர லுற்றவந்நாட்
டகவுட னன்பு கரைபுர ளத்தரு மத்தளவின்
மிகவுள மஞ்சி விழுந்தடி சேர்ந்த விசயனுக்கோர்
நகையுட னுண்மை யுரைக்க வமைந்தன ரணனே.

உகவை அடைந்த—ஐச்வர்யச் செருக்கையுடையராயிருந்த, உறவுடையார்—துரியோதனுதியரான உறவினர், பொரலுற்ற அந்நாள்—போர்செய்யத்தொடங்கிய அக்காலத்தில், தகவுடன்—கருணையுடன், அன்பு கரைபுரள—அன்பு கரைபுரண்டோட, தருமத்து அளவில்—யுத்த தர்மவிஷயத்திலும், உளம் மிக அஞ்சி—(அதர்மமென) மனம் மிகப்பயந்து, விழுந்து அடி சேர்ந்த—திருவடிகளில் விழுந்து சரணமடைந்த, விசயனுக்கு—அர்ஜுநனுக்கு, நாரணன்—(கண்ணனுக அவ

ஆளவந்தார் அருளிய
கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
[இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

नित्यात्मासङ्गकर्मेहागोचरा सांख्ययोगधीः ।
द्वितीये स्थितधीलक्षा प्रोक्ता तन्मोहशान्तये ॥ ६ ॥

6. நித்யாத்மாஸங்க₃கர்மேஹாகோ₃சரா ஸாங்க்₂யயோக₃தீ₄:
த்₃விதீயே ஸ்தி₂தகீ₄லக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹஶாந்தயே||

நித்ய ஆத்ம அஸங்க₃ கர்ம ஈஹா கோ₃சரா—*என்றுமிருக்கும் ஆத்மதத்துவமென்ன, பற்றற்ற கர்மாநுஷ்டான மென்ன இவற்றை விஷயமாகக்கொண்டதாய்,* **ஸ்தி₂ததீ₄ லக்ஷா**—*ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞ தசையை லட்சியமாகக்கொண்டதான,* **ஸாங்க்₂ய யோ₃கதீ₄:**—*ஆத்மஜ்ஞானமும், கர்மயோகத்தைப் பற்றிய அறிவும்,* **தந்மோஹஶாந்தயே**—*அர்ஜுனனுடைய மயக்கம் நீங்குவதற்காக,* **த்₃விதீயே**—*இரண்டாம் அத்தியாயத்தில்,* **ப்ரோக்தா**—*உபதேசிக்கப்படுகிறது.*

தரித்த) ஸ்ரீமந்நாராயணன், **ஓர் நகையுடன்**—*ஒப்பற்ற புன்சிரிப்புடன்,* **உண்மை உரைக்க**—*உண்மையை உபதேசிக்க,* **அமைந்தனன்**—*பொருந்திநின்றான்.*

கீதார்த்த விவரணம் இரண்டாமத்தியாயம்

இரண்டாவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:—இவ்வத்தியாயத்திற்கு ஸாங்க்யயோகம் என்று பெயர் கூறப்படுகிறது. ஸங்க்யையாவது புத்தி. புத்தியால அறியப்படும் நித்யமான ஆத்மதத்துவம் ஸாங்க்யம எனப்படுகிறது. "யோக₃: ஸந்நஹநோபாய" என்கிற நிகண்டுவின்படியே யோக₃சபதம உபாயத்தைக் குறிக்கிறது; இங்கு முன் ஸாங்க்யமெனப்பட்ட நித்யமான ஆத்மதத்துவத்தை அடையும் வழியான கர்மயோகம் கூறப்படுகிறது. பற்றுவைக்காமல் செய்யப்படும கர்மாநுஷ்டானமாகிற இக்கர்மயோகத்தைப்பற்றிய அறிவும், ஸாங்க்யம் எனப்படும் ஆத்மதத்வத்தைப்பற்றிய அறிவும் இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்படுகின்றன. "ஏஷா தே பி₄ஹிதா

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 2.

ஸாங்க்யயோகம்

அத்தியாயப்பொருளின் சுருக்கம்

மேலிரண்டா மோத்தால் விசயன் வெறுப்பகற்றக்
கோலி யுயிருடலின் கூற்றிவைகள்—காலியுடன்
போமாயன் மன்னுயிர்கள் பொன்றுமை முன்னகமா
மாமாயன் சொன்னான் மகிழ்ந்து.

காலியுடன் போம் ஆயன்—பசுக்களின் பின்போகும் இடையனும், *மாமாயன்* — பேராச்சரியமான ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடையவனுமான கண்ணன், *விசயன் வெறுப்பு அகற்ற கோலி*—அர்ஜுனனுக்கு (யுத்தத்தினாலுண்டான) வெறுப்பை நீக்கநினைத்து, *மன் உயிரின் பொன்றுமை முன்னகமா*—நிலைநிற்கும் ஆத்மாவின் அழியாமையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, *உயிர் உடலின் கூற்றிவைகள்*—உயிரினுடையவும், உடலினுடையவும் (அழியாமை, அழியும் தன்மை முதலான) இத்தன்மைகளை, *மேல் இரண்டாம் ஓத்தால்*—அடுத்ததான இரண்டாமத்தியாயத்தினால், *மகிழ்ந்து சொன்னான்*—மகிழ்ச்சியுடன் உபதேசித்தான்.

1. **தண்கொ ளருளாலே சூழ்வுற்ற தார்விசயன்**
கண்க ளழுநீர்க் கலுழியெழ--வெண்குலைந்த
வண்ணங்கண் டாங்கே மதுசூ தனனவன்ற
னெண்ணங்கொண் டதுரைத்தா னேன்று.

ஸாங்க்யே பு3த்3தி4ர்யோகே த்விமாம் ச்ருணு" [கீதை 2-39] [ஸாங்க்யமாகிற ஆத்மதத்துவத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டேன்; யோகவிஷயத்தில் இனிவரும் வார்த்தைகளைக் கேட்பாயாக.] என்கிற ச்லோகத்திற்குமுன் பல ச்லோகங்களில் ஆத்மதத்துவத்தைப்பற்றிய அறிவும் பின் ச்லோகங்கள் பலவற்றில் கர்மயோகத்தைப்பற்றிய அறிவும் கூறப்படுகின்றன. அதற்குப்பின் இக்கர்மயோகாநுஷ்டானத்தால இச்சேதனனுக்கு ஸ்திதப்ரஜ்ஞனாயிருக்கும் நிலையொன்று ஏற்படுகிறது (இதுவே ஜ்ஞாநயோகம் எனப்படுகிறது) என்பதும் இந்த ஜ்ஞாநயோகத்தால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறது என்பதும் இவ்வத்தியாயத்தில் அர்ஜுனனின் மயக்கம் தெளிவதற்காகக் கூறப்படுகின்றன.

॥ श्रीमद्भगवद्गीतायां द्वितीयोऽध्यायः ॥

பகவத்கீதை இரண்டாமத்தியாயம்

सञ्जय उवाच—

तं तथा कृपयाविष्टमश्रुपूर्णाकुलेक्षणम् ।
विषीदन्तमिदं वाक्यमुवाच मधुसूदनः ॥ १ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—
தம் ததா₂ க்ருபயாऽऽவிஷ்டமஶ்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம் ।
விஷீத₃ந்தமித₃ம் வாக்ய முவாச மது₄ஸூத₃ந: ॥

ஸஞ்ஜய: உவாச—*ஸஞ்ஜயன் கூறினான்:*— **ததா₂**—*அவ்வண்ணமாக,* **க்ருபயா ஆவிஷ்டம்**--*கருணையால் நிறையப் பெற்றவனும்,* **அஶ்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம்**-*கண்ணீர் நிறைந்து கலங்கி நிற்கும் கண்களையுடையவனும்,* **விஷீத₃ந்தம்**—*எண்ணங்குலைந்திருப்பவனுமான,* **தம்**-*அவ்வர்ஜுனனைக்குறித்து,* **மது₄ஸூத₃ந:**—*மதுசூதனன்,* **இத₃ம வாக்யம் உவாச**-*இந்த வாக்கியத்தை உபதேசித்தான்.*

தண்கொள் அருளாலே சூழ்வுற்ற தார் விசயன்—*தண்மையான மிக்க அருளாலே நிறையப்பெற்ற மாலையணிந்த அர்ஜுனன்,* **கண்கள் அழு நீர் கலுழி எழ** *கண்களில் கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகும் படியாக,* **எண்குலைந்த வண்ணம் கண்டு**—*எண்ணம் நிலைகுலைந்த நிலைமையைக் கண்டு,* **மதுசூதனன்**—*கண்ணன்,* **அவன் தன் எண்ணம் கொண்டு**—*அவ்விசயனின நினைவை உள்ளத்தில் கொண்டு,* **ஏன்று ஈது உரைத்தான்**—*(அவன் காரியத்தைத் தன்னுடையதாக) ஏறிட்டுக்கொண்டு இவ் வார்த்தையை உரைத்தான்.*

---

1. (ததா₂) தகாதவிடத்தில். (க்ருபயாவிஷ்டம்) 'கிருபையால் வந்து மனத்திலுள்ள வருத்தம' என்று தாத்பர்யசந்திரிகை. (அஶ்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம்) 'உள்ளிருக்கும் வருத்தம கண்ணீரினமூலம் வெளியேயும் வெள்ளமிட்டது. (விஷீத₃ந்தம்) முன் அத்தியாயத்தில் சொல்லியபடி வருத்தத்தையடைநது உட்கார்ந்து விட்டவனை. (மது₄ஸூத₃ந:) ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் வடிவெடுத்த மதுகைடபர்களை அழிததவன் என்கையாலே, அர்ஜுனனுடைய சோகந்

श्रीभगवानुवाच—
कुतस्त्वा कश्मलमिदं विषमे समुपस्थितम्।
अनार्यजुष्टमस्वर्ग्यमकीर्तिकरमर्जुन ॥ २ ॥

ஸ்ரீப4க3வாநுவாச—
குதஸ்த்வா கச்மலமித3ம் விஷமே ஸமுபஸ்தி2தம் ।
அநார்யஜுஷ்டமஸ்வர்க்3யமகீர்த்திகரமர்ஜுந ॥

அர்ஜுந—*அர்ஜுநா!* அநார்யஜுஷ்டம்-*அறிவற்றவர்களால் அடையப்படுவதும்,* அஸ்வர்க்3யம்—*மறுமைக்குத் தடையாயிருப்பதும்,* அகீர்த்திகரம்—*இகழ்வுக்குக் காரணமானதுமான,* இத3ம் கச்மலம்—*இந்த வருத்தம்,* விஷமே—

2, எத்தாலே யுன்னைத் தகாவிடத்தே யிக்கலக்கஞ்
சத்தானோர் சாராது சார்ந்ததுதா - னித்தாலே
மேலுலக மில்லை மிகுபழியாம் பார்த்தனே
யேலுமதன் றேகா ணிது.

பார்த்தனே!—*அர்ஜுனனே!* சாத்தனோர் சாராது-*நல்லவர்களை வந்தடையாததான,* இக்கலக்கம்-*இந்தக்கலக்கம்,* தகா இடத்தே-*தகாத இடத்தில்,* எத்தாலே உன்னைச் சார்ந்ததுதான்-*எதனால் உன்னை வந்தடைந்தது?* இத்தாலே—*இதனாலே,* மேல் உலகம இல்லை-*மேலுலகங்கள் இல்லாமற்போகும்;* மிகு

நிற்கும் காரணமான ரஜஸ்தமோகுணங்களை அழிக்கப்போகிறான் என்று உணர்த்துகிறார்.

2. (கச்மலம்) மூர்ச்சையடைந்தாற்போல் என்னத்தக்க வருத்தம். (விஷமே) வருந்தத்தகாத உறவினர் விஷயத்தில். (அநார்யஜுஷ்டம்) "அதத்வேப்4ய: குதர்க்கேப்4ய: ஆராத்-தூ3ராத் யாதா பு3த்3தி4ர் யேஷாம் தே ஆர்யா:" [பொய்களினின்றும் குயுக்திகளினின்றும் வெகுதூரத்தில் நிற்கும் அறிவையுடையவர்கள் ஆர்யர்கள்] என்பது ஆர்யசப்தவ்யுத்பத்தி. ஆர்யரல்லாதவர்களால் அடையப்படுவது என்றோ ஆர்யர்களால் அடையப்படாதது என்றோ கொள்ளலாம். (அஸ்வர்க்3யம்) ஸுவர்க்கசப்தம் மோக்ஷமுள்ளிட்ட மறுமைப்

தகாதவிடத்தில், குத:-எதற்காக, த்வா—உன்னை, ஸமுபஸ்திதம்—வந்தடைந்திருக்கிறது?

क्लैव्यं मा स्म गमः पार्थ नैतत्त्वय्युपपद्यते।
क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं त्यक्त्वोत्तिष्ठ परन्तप ॥ ३ ॥

3. க்லைப்$_3$யம் மா ஸ்ம க$_3$ம: பார்த்த$_2$ நைதத் த்வய்யுபபத்$_3$யதே।
க்ஷுத்$_3$ரம் ஹ்ருத$_3$யதௌ$_3$ர்ப்ப$_3$ல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட$_2$
பரந்தப ॥

பார்த்த$_2$—குந்தீபுத்திரனே! க்லைப்$_3$யம்—பயங்கொள்ளித் தனத்தை, மா ஸ்ம க$_3$ம:-அடையாதே; (ஏனெனில்) ஏதத்-இத் தன்மை, த்வயி—உன்னிடத்தில, ந உபபத்$_3$யதே-பொருந்து வில்லை; பரந்தப—எதிரிகளை அழிப்பவனே! க்ஷுத்$_3$ரம்—மிகத் தாழ்ந்ததான, ஹ்ருத$_3$யதௌ$_3$ர்ப்ப$_3$ல்யம் — மனோபலமின் மையை த்யக்த்வா-விட்டு, உத்திஷ்ட$_2$—எழுந்திரு.

பழி ஆம்—மிகுந்த பழி உண்டாகும்; இது—இக்கலக்கம், ஏலுமது அன்றே காண்-ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியது அன்றல்லவோ?

3. இந்த வலித்தனத்தை யெய்தாதே யீதுன்பால்
வந்தணைவ தல்லகாண் மன்னவனே—குந்தி
சிறுவனே நெஞ்சிளைப்பாஞ் சிற்றியல்பை நீங்கி
யுறுவதே கொண்டெழுநீ யுற்று.

குந்தி சிறுவனே! மன்னவனே!—குந்தியின் பிள்ளையான அரசனே! இந்த அலித்தனத்தை எய்தாதே—இந்தப பேடித் தனத்தை அடையாதே! ஈது—இது, உன்பால்—உன்னிடம் வந்து அணைவது அல்லகாண்—வந்து அடையுககூடியதல்லகாண்! நெஞ்சிளைப்பாம சிற்றியல்பை—மனவலியினமையாகிற தாழ்ந்த தன்மையினின்றும், நீங்கி-நீங்கப்பெற்று, உறுவதே கொண்டு-அடையத்தக்க மனோபலத்தையேகொண்டு உற்று-(உன்னிருப்பிடத்தை) அடைந்து, எழு-(போர்புரிய) எழுந்திருப்பாயாக.

பலன்கள் எல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். 'விரோதி' என்னு மாத்தத்தில் 'நஞ்' பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. மறுமைப்பலன்களுக்கு விரோதி என்றபடி. (அகீர்த்திகரம்) புகழுக்கு விரோதியான பழியை விளைப்பது

॥भा॥ एवमुपविष्टे पार्थे कुतोऽयमस्थाने समुपस्थितः शोक इत्याक्षिप्य तमिमं विषमस्थं शोकमविद्वत्सेवितं परलोकविरोधिनमकीर्तिकरमतिक्षुद्रं हृदयदौर्बल्यकृतं परित्यज्य युद्धायोत्तिष्ठेति श्रीभगवानुवाच॥

अर्जुन उवाच—

कथं भीष्ममहं संख्ये द्रोणं च मधुसूदन।
इषुभिः प्रतियोत्स्यामि पूजार्हावरिसूदन॥ ४॥

---

3. (க்லைப்₃யம) 'க்லீப₃:' என்றால் அலியைகக்குறிக்கும்; க்லீபனின் (அலியின்) தன்மை க்லைப்₃யமாகிறது. இங்கு அலித்தனமாவது பயங்கொள்ளித்தனம். (பார்த்₂ரம்) மஹாவீரனான அர்ஜுனன் இந்த பயங்கொள்ளித்தனத்தை அடைவது மிகத்தாழ்ந்தது என்று கருத்து. (க்ஷுத்₃ரம் ஹ்ருத₃யதௌ₃ர்ப₃ல்யம் த்யக்த்வா) மநோபலமின்மையை விட்டு; இதை விட்டால் உன் வருத்தமும் நீங்கும் என்று கருத்து. காரணசப்தத்தையிட்டுக் காரியத்தைக் குறிக்கிறதாய், ஹ்ருத₃யதௌர்ப்பல்யத்தால் ஏற்பட்ட க்லைப்யம் (பயங்கொள்ளித்தனம்) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (உத்திஷ்ட₂ பரந்தப) பரந்தபன் (எதிரிகளைத் தவிக்கச்செய்பவன்) என்னும் பெயரை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளப் பார்த்தாயாகில் போர்புரிய எழுந்திருப்பாய் என்று கருத்து. அர்ஜுனனுடைய நற்குடிப்பிறப்பு, கல்வி கேள்விகள், சௌர்யவீர்யாதிகள் முதலியவற்றை உணர்த்துவதற்காக, 'அர்ஜுந', 'கௌந்தேய', 'த்வா', 'த்வயி', 'பரந்தப' என்னும் சப்தங்களையிட்டு அவன் வருத்தமடைவது பொருந்தாது என்று காட்டுகிறார்.

ஆக, இம்மூன்று ச்லோகங்களாலே, முன் அத்தியாயத்திற் சொல்லியபடி அர்ஜுனன் ரதோபஸ்தத்தில் உட்கார்ந்தவுடன் 'தகாதவிடத்தில் இந்த சோகம் உனக்கு ஏன் ஏற்பட்டது?' என்று ஆக்ஷேபித்து, தகாதவிடத்திலுண்டானதும், அறிவற்றவர்களாலேயே அடையப்படுவதும், பரலோகவிரோதியும், இகழ்ச்சியை அளிப்பதும், மிகத்தாழ்ந்ததும், மனவலியின்மையால் ஏற்படுவதுமான இந்த வருத்தத்தைவிட்டுப் போர்புரிய எழுந்திருப்பாயாக என்று பகவான் அருளினன் என்றதாயிற்று. 3.

4 கத₂ம் பீ₄ஷ்மமஹம் ஸங்க்₂யே த்₃ரோணம் ச மது₄ஸூத₃ந ।
இஷுபி₄: ப்ரதியோத்ஸ்யாமி பூஜார்ஹாவரிஸூத₃ந ॥

அரிஸூத₄ந—*எதிரிகளை அழிப்பவனே!* **மது₄ஸூத₃ந** - *மதுவெனும் அசுரனை அழித்தவனே!* **அஹம்**—*நான்,* **ஸங்க்₂யே**— *யுத்தத்தில்,* **பூஜார்ஹௌ**—*பூஜிக்கத்தக்கவர்களான,* **பீஷ்மம்**— *(பாட்டனான) பீஷ்மரையும்,* **த்₃ரோணம் ச ப்ரதி**—*(ஆசார்ய ரான) துரோணரையும் குறித்து,* **கத₂ம்**—*எப்படி,* **யோத்ஸ்யாமி**—*சண்டை செய்வேன்?*

---

4. அவ்வளவி லந்த வருச்சுனனு மண்ணலைப்பார்த்
தெவ்வகையாம் பாட்ட னெழிற்குருவா—மிவ்வவரைப்
பூசிப்ப தன்றிப் பொருவதேதம் பாலென்று
வாசிப் படவுரைத்தான் மற்று.

அவ்வளவில்—*இப்படிக் கண்ணன் உரைத்தவளவில்,* **அந்த அருச்சுனனும**—*அந்த அர்ஜுனனும்,* **அண்ணலைப் பார்த்து**-*புருஷோத்தமனைப் பார்த்து,* **'பாட்டன்**-*பாட்டனாகிற பீஷ்மர்,* **எழில் குருவாம் இவ்வவரை**—*அழகிய ஆசாரியரான துரோணர் ஆகிய இவர்களை,* **யாம்**—*நாம்,* **பூசிப்பது அன்றி**— *பூஜிக்கலாமேயல்லாமல்,* **எவ்வகை அம்பால் பொருவது ஏது**— *எந்தவிதமான அம்பாலும் சண்டைபுரிவது எப்படி?'* **என்று**- *என்று,* **வாசிபட உரைததான்**- *(போர்புரிய நிற்பவர்களின்) பெருமை தெரியும்படியாகச் சொன்னான்.*

---

4. (அர்ஜுந உவாச) மறுபடியும் பார்த்தன் உறவினர்களிடம் அன்பினாலும் கருணையினாலும் க்ஷத்ரியதர்மத்தையே அதர்மமாக எண்ணி பயந்து கலங்கிப் பரமபுருஷன் சொன்ன நல்வார்த்தையை உணராமல் மறுபடியும் சில வார்த்தைகள் சொன்னான் என்கிறார். (த்₃ரோணம் ச) சகாரம் அநுக்தஸமுச்சயமாய், மற்றுமுள்ள துரி யோதனுதியரையும் காட்டுகிறது. (பூஜார்ஹௌ இஷுபி₄: கத₂ம் ப்ரதியோத்ஸ்யாமி) பூக்களையிட்டுப் பூசிக்கத்தக்கவர்களை அம்புக ளாலே எப்படி அடிப்பேன்? (மது₄ஸூத₃ந அரிஸூத₃ந) நீயும் மது முதலான எதிரிகளை அழித்தாயேயொழிய, ஸாந்தீபினி முத லான ஆசார்யர்களின்பேரிலோ அம்புவிட்டாய்? 'அஹம்' என்னும்

गुरूनहत्वा हि महानुभावान् श्रेयश्चर्तुं [श्रेयो भोक्तुं] भैक्षमपीह लोके।
हत्वार्थकामांस्तु गुरूनिहैव भुञ्जीय भोगान् रुधिरप्रदिग्धान् ॥ ५ ॥

5. கு$_3$ரூநஹத்வா ஹி மஹாநுபா$_4$வாந்
ச்ரேயச்சர்த்தும் [ச்ரேயோ போ$_4$க்தும்] பை$_4$க்ஷமபீஹ லோகே |

ஹத்வாऽர்த்த$_2$காமாம்ஸ்து கு$_3$ரூநிஹைவ
பு$_4$ஞ்ஜீய போ$_4$கா$_3$ந் ருதி$_4$ரப்ரதி$_3$க்$_3$தா$_4$ந் ||

மஹாநுபா$_4$வாந்-*மதிக்கத்தக்கவர்களான*, கு$_3$ரூந்-*(பீஷ்மர் துரோணர் முதலான) பெரியவர்களை*, அஹத்வா—*கொல்லாமல்*, இஹலோகே—*இவ்வுலகில்*, பை$_4$க்ஷம போ$_4$க்தும் அபி-*பிச்சை எடுத்து உண்பதும்*, ச்ரேய: ஹி—*சிறந்ததன்றோ*,

---

5. தொழப்படுமே லோரைத் தொலையா துலகி
லெழப்படுத னன்றே யிரப்பில்—விழப்படுத்தி
வாய்ந்த பொருள் காமித்த மற்றவரை யக்குருதி
தோய்ந்ததுவோ போகத்தின் றுய்ப்பு.

தொழப்படும் மேலோரை— *(நம்மால்) வணங்கப்படுகிற பெரியவர்களை*, தொலையாது—*அழிக்காமல்*, உலகில-*இவ்வுலகில்*, இரப்பில் எழப்படுதல் நன்றே—*பிச்சையெடுத்து அழிந்தொழிவது நல்லதே*, மற்று வாய்ந்த பொருள் காமித்த அவரை-

---

பதத்தாலே தன்னுடைய நற்குடிப் பிறப்பு முதலானவற்றை உணர்த்துவதனாலும், இவ்விதம் செயலைச் செய்வது தனக்குத் தகாது என்று உணர்த்துகிறான். 4.

5. 'பீஷ்மத்ரோணாதிகளைக் கொல்லவில்லையாகில் உண்ண உணவும் உனக்குக் கிடைக்காதே' என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிறான்; (கு$_3$ரூநஹத்வா... பை$_4$க்ஷம் சர்த்தும் ச்ரேய:) பீஷ்மாதிகளைக் கொல்லாவிடில் உணவு கிடைக்காதெனில், பிச்சையெடுத்து உண்பதும், பிச்சை கிடைக்காவிடில் அழிந்தொழிவதுங்கூட மிகச்சிறந்தது. இவர்களைக் கொல்வதால் வரும் நரகத்துன்பத்தைக் காட்டிலும், இவர்களைக்கொல்லாமல் பிச்சையெடுப்பதனால் வரும் இழிவும் அழிவுங்கூடச் சிறந்தது என்று

அர்த்த₂காமாந்—பொருளில் மிகவும் பற்றுள்ள, கு₃ரூந் ஹத்வா து—பெரியவர்களைக் கொன்றுவிட்டு, ருதி₄ரப்ரதி₃க்₃த₄ாந்—(அவர்களுடைய) ரத்தத்தால் நனைந்திருக்கும், போ₄கா₃ந்—(அவர்களுடைய) போகங்களை, இஹ ஏவ—அவர்களுடைய இடத்திலேயே (இருந்துகொண்டு), கத₂ம் பு₄ஞ்ஜீய-எப்படிப் புசிப்போம்?

॥ भा ॥ पुनरपि पार्थः स्नेहकारुण्यधर्माधर्मभयाकुलो भगवदुक्तं हिततममजानन्निदमुवाच– भीष्मद्रोणादिकान् गुरून् बहुमन्तव्यान् कथमहं हनिष्यामि? कथंतरां भोगेष्वतिमात्रसक्तान् तान् हत्वा तैर्भुज्य-

---

அப்படியல்லாமல், தமக்கு வாய்த்த பொருளை மிகவிரும்பும் அவர்களை, விழப்படுத்தி—(போரில்) விழும்படியாக அழித்து, அக்குருதி தோய்ந்ததுவோ — அவர்களுடைய ரத்தத்தைத் தோய்த்து உண்பதோ, போகத்தின் துய்ப்பு—போகத்தின் அனுபவமாகும்?

கருத்து. (அர்த்தகாமாந்குரூந்) அவர்கள் பொருளை விரும்பாதவராயிருந்தாலும் ஒருவாறு அவர்களுடைய போகங்களை நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர்கள் பொருளில் பெரும்பற்று வைத்திருக்கையில் பசித்தவன் கையிலுள்ள சோற்றைப்பிடுங்குவது போல் நாம் அவர்களுடைய போகத்தை பலாத்கரித்து அபஹரிக்கலாமோ? (ஹத்வா ருதி₄ரப்ரதி₃க்₃த₄ாந் போ₄கா₃ந் இஹைவ கத₂ம் பு₄ஞ்ஜீய) அவர்களைக் கொன்று, அவர்களனுபவித்த போகங்களை அவர்களுடைய ஆஸனங்களிலேயே உட்கார்ந்துகொண்டு, அவர்களுடைய ரத்தத்திலேயே தோய்த்து ருசிபார்த்து எப்படி உண்பது? 'கத₂ம்' [எப்படி] எனபதை முன்ச்லோகத்திலிருந்து வருவித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அவர்களைக் கொன்று பெறும் போகம் ரத்தத்தால் நனைந்த அவர்களை நினைவுறுத்துவதன்மூலம், தானும் ரத்தச் சோறுபோலே புஜிக்கத்தகாததாயிருக்குமாகையாலே இம்மையிலும் இன்பமில்லை என்று கருத்து. ஆக, இந்த ச்லோகத்தால் பீஷ்மத்ரோணாதிகளைக் கொல்வது இம்மை மறுமைகளிரண்டிலும் துன்பத்தையேதரும் என்று உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று. பீஷ்மத்ரோணாதிகளோடு போர்புரிவது இகழத்தக்கது என்றுன் முந்திய ச்லோகத்

मानांस्तानेव भोगान् तद्रुधिरेणोपसिच्य तेष्वासनेपूपविश्य भुञ्जीय ? ॥४॥५॥

न चैतद्विद्मः कतरन्नो गरीयो यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः ।
यानेव हत्वा न जिजीविषामः तेऽवस्थिताः प्रमुखे धार्तराष्ट्राः ॥ ६ ॥

6. ந சைதத்$_3$வித்$_3$ம: கதரந்நோ க$_3$ரீய:
யத$_3$வா ஜயேம யதி$_3$வா நோ ஜயேயு: ।
யாநேவ ஹத்வா ந ஜிஜீவிஷாம:
தேऽவஸ்தி$_2$தா: ப்ரமுகே$_2$ த$_4$ார்த்தராஷ்ட்ரா: ॥

யத்$_3$வா ஜயேம—*நாங்கள் (அவர்களை) ஜயிப்போமோ,* யதி$_3$வா ந: ஜயேயு:– *(அவர்கள்) நம்மை ஜயிப்பார்களோ (என்றும்),* கதரத் ந: க$_3$ரீய:–*(இவ்விரண்டினுள்) எது நமக்குச் சிறந்தது (என்றும்)* ந வித்$_3$ம:–*அறியோம், (வயம்–*

---

6. ஏதறியோஞ் சீரிதென யாம்வெல் லவுமாகு
மீதவர்கள் வெல்லவுமாம் வேறில்லை—பூதலத்தில்
யாவரைநாங் கொன்று விராதே முடிகின்றோ
மாவரிவர் போர்முன் னமர்ந்து.

யாம் வெல்லவும் ஆகும்—*(இப்போரில்) நாம் ஜயித்தாலும் ஜயிக்கலாம்;* அவர்கள் மீது வெல்லவும் ஆம்—*அவர்கள் எங்களை ஜயித்தாலும் ஜயிக்கலாம்;* வேறில்லை–*(இவ்விரண்டு நிலையைத்தவிர) வேறு நிலையில்லை;* ஏது சீரிது என—*இவ்விரண்டினுள் எது சிறந்தது என்று,* அறியோம்–

தில்; அவர்களைக் கொன்று அவர்களுடைய போகங்களை அனுபவிப்பது மிகவும் இகழத்தக்கது என்கிறான் இந்த ச்லோகத்தில். 5.

6. 'போரைத் தொடங்கினபின்பு போரிலிருந்து மீண்டீர்களாகில், துரியோதனாதியர் உன்னையும் உன்னுடைய அண்ணன் தம்பிகளையும் கொன்று விடுவரே; ஆகையால் அவர்களை ஜயிப்பதற்காக நீ அவசியம் போர்புரிந்தே தீரவேண்டும்' என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிறான்,-(ந சைதத்$_3$ வித்$_3$ம:-யத்$_3$வா ஜயமே யதி$_3$வா நோ ஜயேயு:) நாங்கள் அவர்களை ஜயிப்போமா?

நாங்கள்) யாந் ஹத்வா—எவர்களைக்கொன்று, ந ஜிஜீவிஷாம:- வாழவே விரும்பவில்லையோ. தே தா₄ர்த்தராஷ்ட்ரா: ஏவ— அந்த துரியோதனதியரே, ப்ரமுகே₂-நமக்கு முன்னிலையில். அவஸ்தி₂தா:-(போர்புரிய) நிற்கிறார்கள்.

कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः
पृच्छामि त्वा धर्मसम्मूढचेताः।
यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे
शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्॥७॥

நாம் அறியமாட்டோம். பூதலத்தில்—இவ்வுலகில், நாம்— நாங்கள், யாவரை கொன்றால் இராதே முடிகின்றோம்—எவர் களைக் கொன்றுவிட்டு உயிர்தரியாமல் (நாமும்) அழிந்து விடுவோமோ, இவர்—அப்படிப்பட்ட இந்த துரியோதனாதி யர், போர் முன் அமர்ந்து ஆவர்- (நம்மோடு சண்டைசெய்ய) யுத்தகளத்தின் முன்னிலையிலே பொருந்திநிற்கின்றனர்.

அல்லது அவர்கள் எங்களை ஜயிப்பார்களா என்பதை நாங்கள் அறியோம். யுத்தத்தில் ஜயபராஜயங்கள் (வெற்றி தோல்விகள்) நிலையற்றவையாகையாலே. (ந சைதத் வித்₃ம: கதரந்நோ க₃ரீய:) நாங்கள் ஜயிப்பது, அவர்கள் ஜயிப்பது ஆகிய இரண்டில் எது எங்களுக்குச் சிறந்தது என்றும் தெரியவில்லை. எங்களுக்கு எல்லா மான நீயோவெனில நாஙகள் அவர்களை ஜயிப்பதே எங்களுக்கு நலலது என்கிறாய். நான் மாறாக நினைக்கிறேன். ஆகையால் எது சிறந்தது என்று முடிவுகட்டமுடியவில்லை. 'நான் கருதுவதற்கு மாறாக நீ ஏன் நினைக்கிறாய்?' எனில்,-(யாநேவ...தா₄ர்த்தராஷ்ட்ரா:) எந்த துரியோதனாதியராகிற சகோதரரைக் கொன்றபின்பு நாங்கள் உயிர்வாழ விரும்பவில்லையோ, அந்த துரியோதனாதியர் எங்களுக் கெதிராகப் போர்முனையில் நிற்கின்றனர். ஆகையால் அவர்களை நாங்கள் ஜயிப்பதாலும் எங்களுக்கு வாழ்ச்சியில்லை. ஆகையால் தர்மிஷ்டரான நாம் அதர்மவழியிலே அவர்களைக் கொன்று வெற்றி பெறுவதிலும், தர்மாதர்மங்களை அறியாத அவர்களால் கொல்லப் படுவதே எங்களுக்குச் சிறப்பென்று நான் எண்ணுகிறேன் என்று கருத்து. 6.

7. கார்ப்பண்யதோ₃ஷோபஹதஸ்வபா₄வ:
ப்ருச்சா₂மி த்வா த₄ர்மஸம்மூட₄சேதா: |
யச்ச்₂ரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்₃ரூஹி தந்மே
ஶிஷ்யஸ் தேஹம் ஶாதி₄மாம த்வாம ப்ரபந்நம் ||

கார்ப்பண்ய தோ₃ஷோபஹதஸ்வபா₄வ:—*மனவலியின்மையாகிற தோஷத்தால் அழிக்கப்பட்ட ஸ்தைரியத்தை உடையவனாய்,* த₄ர்மஸம்மூட₄சேதா:—*தர்மவிஷயத்தில் மயங்கிய நெஞ்சையுடையவனாய்,* த்வா—*உன்னை,* ப்ருச்சா₂மி—*கேட்கிறேன்,* *(இவ்விஷயத்தில்)* யத் நிச்சிதம் ச்ரேய: ஸ்யாத்—

---

7. கார்ப்பணியத் தாற்கலங்கிக் கண்ணு தருமமனத்து
ஓர்ப்பதிலேன் கேட்கின்றே னுன்னையான்—ருற்பரியத்
தேதிறலாஞ் சொல்லதுநீ யானுன் னடியனெனைச்
சாதியுனைத் தாழ்ந்தேனைச் சார்ந்து.

கண்ணு — *கண்ணனே!* கார்ப்பணியத்தால் — *மனவலியின்மையால்,* கலங்கி—*கலக்கமடைந்து,* தருமம் மனத்து ஓர்ப்பது இலேன்—*தருமத்தை மனத்தால் ஆராய்ந்து அறியாதவனாயிருக்கிறேன்.* யான் உன்னை கேட்கின்றேன்—*நான் உன்னையே கேட்கின்றேன்;* தாற்பரியத்தே—*ஆராய்ந்து பார்த்*

---

7. *'உன் கருத்து என்கருத்திலும் வேறுபடுகிறதாகில் நான் செய்யக்கூடியதென்ன?' எனில் கூறுகிறான்; (கார்ப்பண்யதோ₃ஷோபஹதஸ்வபா₄வ:) ஸ்வபாவம்—தைர்யம். கார்ப்பண்யமாவது; 'இவர்களைக்கொன்று நாம் எப்படி உயிர்வாழ்வோம்' என்னும் மனவலியின்மை; அதுவே தோஷம். அன்றிகே, தோஷமாவது, "குலக்ஷயக்ருதம் தோ₃ஷம" [கீதை 1·38] என்கிறபடியே குலத்தின் அழிவினால் ஏற்படுவது என்றுமாம். கார்ப்பண்ய தோஷங்களினால் அழிக்கப்பட்ட தைரியமாகிற தன்மையை உடையவன் என்கை. (த₄ர்மஸம்மூட₄சேதா:) 'குருவதத்தைச் செய்தாவது ராஜ்யஸுகத்தை அனுபவிப்பது தர்மமா? குருவதத்தைச் செய்யாமல் பிச்சையெடுத்தாவது ஜீவிப்பது தர்மமா?' என்று தர்மவிஷயத்தில் மயங்கின நெஞ்சையுடையவன். (த்வா ப்ருச்ச₂ாமி) உன்னைக் கேட்கிறேன். எதையெனில்: (யத் நிச்சிதம் ச்ரேய: ஸ்யாத் தத் மே*

(எனக்கு) எது உறுதியாக நன்மை பயக்குமோ, தத்— அதை, மே—எனக்கு, ப்₃ரூஹி—சொல்லுவாயாக, அஹம்—நான், தே—உனக்கு, ஶிஷ்ய:—சிஷ்யனாகிறேன், த்வாம் ப்ரபந்நம்—உன்னை சரணடைந்த, மாம்—என்னை, ஶாதி₄—சிக்ஷிப்பாயாக.

॥भा॥ एवं युद्धमारभ्य निवृत्तव्यापारान् भवतो धार्तराष्ट्राः प्रसह्य हन्युरिति चेत्; अस्तु। तद्वधलब्धविजयादधर्म्यादस्माकं धर्माधर्मावजानद्भिस्तैर्हननमेव [श्रेय] गरीय इति मे प्रतिभातीत्युक्त्वा, यन्मह्यं श्रेय इति निश्चितं, तत् शरणागताय तव शिष्याय मे ब्रूहीत्यतिमात्रकृपणो भगवत्पादावुपससाद॥६॥७॥

न हि प्रपश्यामि ममापनुद्याद्यच्छोकमुच्छोषणमिन्द्रियाणाम्।
अवाप्य भूमावसपत्नमृद्धं राज्यं सुराणामपि चाधिपत்யम्॥८॥

தால், திறலாம அது—சிறந்ததாயிருப்பதை. நீ சொல—நீ சொல்லுவாயாக. யான் உன் அடியன்—நான் உன்னுடைய அடியை அடைந்த சீடன்; உனைச் சார்ந்து—உன்னை அடைந்து தாழ்ந்தேனை எனை—சரணடைந்தவனான என்னை; சாதி—சிக்ஷிப்பாயாக.

8. சாலவெதி ரற்றித் தலத்தரசில் வீற்றிருப்பு
மேலமரர் நாயகமு மேவிடினு—ஞாலத்தென்
றெல்லைப் புலனுலர்த்துஞ் சோகத்தைப் போக்குவதோ
ரெல்லைப் பொருள் காணேன் யான்.

ப்₃ரூஹி) எது உறுதியாக எனக்கு நல்லதோ அதை எனக்குச் சொல்லுவாய் எனக் கேட்கிறேன். உனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்னும் நிர்ப்பந்தமென்ன? எனில்: (சிஷ்யஸ் தேஹம் ஶாதி, மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்) நான் உனக்கு சீடன்; அதோடு உன்னை சரணமடைந்தவன்; ஆகையால் நீ எனக்கு அவசியம் உபதேசிக்கவேணும் என்று கருத்து. (சிஷ்யம் ப்ரபந்நம்) வத்₄யன் (கொல்லத்தக்கவன்) ஆயினும், ப்ரபன்னனைக் கைவிடலாகாது என்று வேதம் ஓதாநிற்க, சிஷ்யனாய் ப்ரபந்நனான என்னைக் கைவிடலாமோ என்கை. 7.

8. ந ஹி ப்ரபச்யாமி மமாபநுத்₃யாத்
யச்சே₂ாகமுச்சே₂ாஷணமிந்த்₃ரியாணும் |
அவாப்ய பூ₄மாவஸபத்நம் ருத்₃த₄ம்
ராஜ்யம ஸுராணுமபி சாதி₄பத்யம் ||

இந்த்₃ரியாணும்—*கண் முதலான இந்திரியங்களை,* **உச்சே₂ாஷணம்**—*மிகவும் உலர்த்துவதான,* **மம ஶோகம்**—*என்னுடைய வருத்தத்தை,* **யத் அபநுத்₃யாத்**—*யாதொன்று போக்கடிக்குமோ,* (**தத்**-*அதை*) **அஹம்**—*நான்,* **பூ₄மௌ**-*இப்புவியில்,* **அஸபத்நம்**—*எதிரிகளற்றதும்,* **ருத்₃த₄ம்**—*செழிப்புள்ளதுமான,* **ராஜ்யம்**—*அரசையும்,* **ஸுராணும் ஆதி₄பத்யம் அபி ச**—*தேவர்*

சால எதிர் அற்று—*எதிரிகள் அடியோடு இல்லாமல்,* **இத்தலத்து அரசில வீற்றிருப்பும்**-*இப்புவியில் அரசனுக வீற்றிருப்பதையும்,* **மேல் அமரர் நாயகமும்**—*மேலான அமரர்க்குத் தலைமையையும்,* **மேவிடினும்**—*அடைந்தாலும்,* **ஞாலத்து**—*இவ்வுலகில்,* **என் தொல்லை புலன் உலர்த்தும் சோகத்தை**—*என் பழமையான இந்திரியங்களை வறச்செய்யும் வருத்*

---

8. நீயே ஆராய்ந்து தகுந்ததைச் செய்தாலாகாதோ? என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிருன்: (ந ஹி ப்ரபச்யாமி) நான் காணவேயில்லையே. எதையெனில்: (மமாபநுத்₃யாத் யச்சே₂ாகமுச்சே₂ாஷணமிந்த்₃ரியாணும்) என் இந்திரியங்களை உலர்த்தும் வருத்தத்தைப்போக்கும் சிறந்தவழியைக் காண்கின்றிலேன். உங்களுக்குரிய அரசைப்பெற்றால் இவ்வருத்தம நீங்காதோ? எனில்: (அவாப்யபூ₄மாவஸபத்நம் ருத்₃த₄ம் ராஜ்யம்) (பூ₄மௌ ராஜ்யம்) பூமண்டலம் முழுவதையும் ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் அரசைப் பெற்றாலும் நீங்காது; (அஸபத்நம் ராஜ்யம்) அதிலும் எதிரிகளேயில்லாத அரசைபபெற்றாலும் நீங்காது. (ருத்₃த₄ம் ராஜ்யம்) போகங்கள் (இனியபொருள்கள்) போகஉபகரணங்கள் (அவற்றை அனுபவிக்கும் கருவிகள்), போகஸ்தா₂னங்கள் (அவற்றை அநுபவிக்கும் இடங்கள்) ஆகியவற்றால் நிரம்பிய எதிரற்ற பூமண்டல ராஜ்யத்தைப்பெற்றாலும் என்வருத்தம் நீங்காது. (ராஜ்யம்) அரசனின் தன்மையை. இம்மைப்பெருமையைவிடச் சிறந்த மறுமைப் பெருமையைப் பெற்றால் நீங்காதோ? எனில்: (ஸுராணும் ஆதி₄

களுக்குத் தலைவனுயிருக்கும் தன்மையையுங்கூட, அவாப்ய அடைந்தாலும், ந ஹி ப்ரபச்யாமி—காண்கின்றேனல்லேன்.

*सञ्जय उवाच–

एवमुक्त्वा हृषीकेशं गुडाकेशः परन्तपः।
न योत्स्यामीति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह॥९॥

*ஸஞ்ஜய உவாச—
9 ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேசம் கு₃டா₃கேச பரந்தப:।
ந யோத்ஸ்யாமீதி கோ₃விந்த₃முக்த்வா தூஷ்ணீம ப₃பூ₄வ ஹ॥

பரந்தப—எதிரிகளைத் தவிக்கச்செய்யுமவனை, கு₃டா₃கேச:—அர்ஜுனன், ஹ்ருஷீகேசம்—இருடீகேசனைக்குறித்து, ஏவம் உக்த்வா—இவ்வண்ணம் கூறிவிட்டு, ('அஹம்—நான்,) ந யோத்ஸ்யாமி — போர்புரியமாட்டேன்' இதி — என்று,

---

தத்தை, போக்குவது—போக்குவதான, ஓர் எல்லைப்பொருள்—ஒரு சிறந்த வழியை, யான் காணேன்—நான் காணமாட்டேன்.

9. மைவண்ண மாயவனை மன்னன் குடாகேச
னிவ்வண்ணம் வார்த்தை யியம்பியே—தெவ்வண்ணங்
கோலேன்யான் போரென்று கோவிந் தனையுரைத்து
மேலேதுஞ் செய்யான் வெறுத்து.

மை வண்ணம் மாயவனை—மையின் நிறத்தையுடைய கண்ணனை, மன்னன் குடாகேசன்—அரசனை அர்ஜுனன், இவ் வண்ணம்-இப்படியாக, வார்த்தை இயம்பியே-வார்த்தை சொல்லி, 'யான்—நான், போர்—போரிலே, தெவ்வண்ணம்

பத்யம்) தேவர்களுக்குத் தலைவனுயிருக்கும் இந்திரனின் பதவியைப் பெற்றாலும் எனவருத்தம் நீங்காது. இவற்றால் பெறும் இன்பத்தைக் காட்டிலும், ப₃ந்து₄வத₄த்தாலுண்டான துன்பமே பெரிதாயிருக்குமாகையால, இவையும அவ்வருத்தத்தைப் போக்கடிக்காது என்று கருத்து. 8.

---

* பொருள் தெளிவாகையால், 'ஸஞ்ஜய உவாச' 'பகவாநுவாச' 'அர்ஜுந உவாச' முதலான வாக்கியங்களுக்கு இனி பதவுரை எழுதப்படமாட்டாது.

கே₃ாவிந்த₃ம உக்த்வா—கோவிந்தனைக்குறித்துச் சொல்லி விட்டு, தூஷ்ணீமப₃பூ₄வ—பேசாமலிருந்தான் (ஹ—வருத் ததனைக் குறிப்பது).

கோலேன்—சண்டைசெய்யமாட்டேன்' என்று கோவிந்தனை உரைத்து–என்று கோவிந்தனிடம் கூறி, வெறுத்து -(போரில்) வெறுப்படைந்து, மேல் ஏதும்செய்யான்—மேலே ஒன்றும் செய்யாமலிருந்தான்.

---

9. இபபடிக கூறியபின் அர்ஜுனன் என்ன செய்தான்? என்ன, ஸஞ்ஜயன் கூறுகிறான்:–(ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேசம்) இருடீ கேசனைககுறித்து இப்படிச்சொல்லிவிட்டு. (ஹ்ருஷீகேசம்) "ஹ்ருஷ யந்தி ஹர்ஷயந்தீதிவா ஹ்ருஷீகாணி" [தாங்கள் ஹர்ஷத்தை (இன்பத்தை) அடைகின்றன; அல்லது (ஜீவனை) இன்பததை அடைவிககினறன. ...ுகையால் ஹ்ருஷீகங்கள் எனப்படுகின்றன.] என்று ஹ்ருஷீகசப்தவ்யுத்பத்தி. இவ்விந்திரியங்களுககுக் கண்ணன் ஈசனுகையாலே கண்ணன் ஹ்ருஷீகேசன் எனப்படுகிறான. முன் ச்லோகத்தில் என் இந்திரியங்களை உலர்த்தும் வருத்தத்தைப் போக்க வழிகாணேன் என்று கூறி ஹ்ருஷீகேசனை (இந்திரியங் களுக்கு ஈசனை) சரணமடைகையாலே, இவனுடைய வருத்தம் நீங்கும் என்று கருத்து. உடையவன் உடைமையை நலிவடைய விடமாட்டா னன்றே. இனிச் சொல்லப்போகும் நல்வார்த்தைகளைக் கேட்கலாம படி அர்ஜுனனுடைய இந்திரியங்களை நியமிக்கக் கூடியவன் கண் ணன் எனகிறதாகவுமாம். இப்படி உரைத்தவன்தான் யாரெனில்: (கு₃டா₃கேச:)"நித்₃ராலஸ்யே கு₃டா₃கா ஸ்யாத்"[தூக்கமும் சோம்பலும் 'கு₃டா₃கா' எனப்படுகின்றன.] என்கிறபடியே தூக்கமும சோம்ப லும் 'கு₃டா₃கா' என்பபடுகின்றன. அவற்றை நியமித்து அடக்கிய வனுகையாலே அர்ஜுனன கு₃டா₃கேசன் எனபபடுகிறான். தமோகுணகாரியமான தூக்கத்தையும், சோம்பலையும் அடக்கிய வனுககு, அத்தமோகுணத்தால் ஏற்படும் சோகமோஹங்கள் பொருந்தாது என்று கருத்து. (குடா₃கேச.) கற்றையாயிருக்கும் மயிர்முடியையுடையவன் என்றுமாம். (பரந்தப:...) எதிரிகளைப் போரில் தவிக்கச்செய்பவன் சோகமோஹங்களை அடைவதும் 'நான் போர்புரியமாட்டேன்' என்பதும் தகாது என்கை. (நயோத்ஸ்யாமீதி கே₃ாவிந்த₃முக்தவா)'நான் போர் புரியமாட்டேன்' என்று கோவிந்த னிடம் சொல்லி. (கே₃ாவிந்த₃ம்) கோசப்தம் வாக்கைக்குறிக்கும்;

॥भा॥ एवमस्थाने समुपस्थितस्नेहकारुण्याभ्यामप्रकृतिं गतं, क्षत्रियाणां युद्धं परमधर्ममप्यधर्मं मन्वानं धर्मबुभुत्सया च शरणागतं पार्थमुद्दिश्यात्मयाथात्म्यज्ञानेन युद्धस्य फलाभिसन्धिरहितस्यात्मप्राप्त्युपायताज्ञानेन च विना अस्य मोहो न शाम्यतीति मत्वा, भगवता परमपुरुषेण अध्यात्मशास्त्रावतरणं कृतम्। तदुक्तम्—अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाऽऽकुलम्। पार्थं प्रपन्नमुद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम्॥ ॥इति॥८॥९॥

तमुवाच हृषीकेशः प्रहसन्निव भारत।
सेनयोरुभयोर्मध्ये सीदमानमिदं वचः॥ १०॥

அர்ஜுனனுடைய வருத்தத்தைப்போக்கத்தகும் வாக்கையுடையவன் என்கை. கோ3சப்தம் பூமியையும் குறிக்கும். "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" [திருவாய் 9-1-10] என்கிற படியே மண்ணின் பாரம் நீக்குவதற்காக இப்புவியை அடைந்தவனாகையாலே, அவனிடம் அர்ஜுனனுடைய யுத்தநிவ்ருத்தி வாக்கியம் செல்லாது என்கை. (தூஷ்ணீம் ப3பூ4வஹ) பரமபுருஷன் செய்யவேண்டிய பூபாராவதரணகாரியத்திற்குத் துணையாயிருக்க வேண்டியவன் முயற்சியற்றவனானேனே! என்று வருந்துகிறான் ஸஞ்ஜயன். 'ஹ' என்பது வருத்தத்தைக் குறிப்பது.

ஆக இச்லோகங்களால், தகாதவிடத்தில் உண்டான ஸ்நேஹ காருண்யங்களாலே நிலைகுலைந்தவனும், க்ஷத்ரியர்களுக்கு மேலான தர்மமான யுத்தத்தையும் அதர்மமென நினைப்பவனும், தர்மத்தை அறியவேண்டுமென்று சரணமடைந்தவனுமான பார்த்தனைக் குறித்து, 'ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவையும், பலனில் விருப்பமற்ற யுத்தமாகிற கர்மம் ஆத்மஜ்ஞானத்திற்கு உபாயமென்பதையும் அறிந்தாலொழிய இவனுடைய மயக்கம் தீராது' என்று எண்ணி, பகவானான பரமபுருஷன் ஆத்மாவைப்பற்றியதான இந்த சாஸ்திரத்தைத் தொடங்கினான் என்றதாயிற்று. "அஸ்தா2ந ஸ்நேஹ" என்று தொடங்கும் கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் முதல் ச்லோகத்தில் யாமுநாசார்யரும் இதையே அருளினார் 9.

10 தமுவாச ஹ்ருஷீகேஶ: ப்ரஹஸந்நிவ ப₄ாரத।
ஸேநயோருப₄யோர் மத்₄யே ஸீத₃மாநமித₃ம் வச:॥

ப₄ாரத—*பரதகுலத்துதித்த திருதராஷ்டிரனே!* ஹ்ருஷீகேஶ: — *கண்ணன்,* ப்ரஹஸந் இவ — *சிரிப்பவன்போலே,* உப₄யோ: ஸேநயோ: மத்₄யே-*இரண்டு சேனைகளுக்கும் நடுவில்,* விஷீத₃ந்தம்-*வருந்துகின்றவனை,* தம்-*அர்ஜுனனைக்குறித்து,* இத₃ம வச.—*இவ்வார்த்தையை,* உவாச—*கூறினான்.*

---

10 முன்ன மவனை முறுவலிப்பான் போன்மாயன்
மன்ன னிருபடையின் மத்தியத்தே—யின்னேதன்
சிந்தை யழிந்தோனைத் தெளிவித்தல் காரணமா
விந்தைமொழி சொன்னு னெடுத்து.

முன்னம்—*முதலில்,* மன்னவன் அவனை முறுவலிப்பான் போல்—*அரசனை அவனைப்பார்த்துச் சிரிப்பவன்போலே,* மாயன்-*கண்ணன்,* இருபடையின் மத்தியத்தே-*இருபடையின் நடுவிலே,* இன்னே—*இவ்வாறாக,* தன் சிந்தை அழிந்தோனை—*தன் மனம் கலங்கியவனை,* தெளிவித்தல் காரணமா—*தெளிவடையச் செய்வதற்காக,* இந்த மொழி—*இந்த வார்த்தையை,* எடுத்து சொன்னுன்—*நெஞ்சில் படும்படி சொன்னான்.*

---

10. *அதற்குமேல் நடந்ததைக் கூறுகிறான்: (தமுவாச ஹ்ருஷீகேச:) அனைவருடைய இந்திரியங்களையும் நியமிப்பவன், அர்ஜுனனுடைய இந்திரியங்களை நியமிப்பதற்காகச் சொன்னான். (ப்ரஹஸந்நிவ) பரிஹாஸவாக்கியத்தைச் சொல்லுவான்போலே கூறினான். காரணமில்லாமல் போரிலிருந்து நீங்குவது பரிஹஸிக்கத்தக்கதன்றோ. மேலும், இவன் தேஹத்தைப்பற்றியும் ஆத்மாவைப் பற்றியும் உண்மையறிவையடையாமல் அதனால் வருந்துகிறான் என்பதையும், அதே சமயத்தில் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது ஆத்மா என்று அறிந்தவன்போலே பேசுவதையும், இப்படி முன்னுக்குப்பின் முரணான குணங்களையுடையவனாயிருப்பதையும் கண்டு பரமபுருஷன் பரிஹஸிப்பதுபோலே சிரித்துக்கொண்டு வார்த்தை சொன்னான் என்கை. இப்பார்த்தன் கண்ணனுக்கு அத்தைபிள்ளையாகையாலே அவனோடு பரிஹஸித்து வாக்கியம் சொல்லுவதும் பொருத்தமே என்பதை ''பார்த்₃மாலோக்ய''*

॥भा॥ [तमेवं] एवं देहात्मनोर्याथात्म्याज्ञाननिमित्तशोकाविष्टम्, देहातिरिक्तात्मज्ञाननिमित्तं च धर्मं भाषमाणम्, परस्परविरुद्धगुणान्वितम्, उभयोस्सेनयोर्युद्धायोद्युक्तयोर्मध्ये अकस्मान्निरुद्योगम्, पार्थमालोक्य परमपुरुषः प्रहसन्निवेदमुवाच–परिहासवाक्यं वदन्निव आत्मपरमात्मयाथात्म्यतत्प्राप्त्युपायभूतकर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगगोचरं *न त्वेवाहं जातु नासमित्यारभ्य *अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः* इत्येतदन्तं वचनमुवाचेत्यर्थः ॥ १० ॥

என்று காட்டினார் ஸ்ரீபா$_4$ஷ்யகாரர். ப்ருதை$_2$ எனப்படுபவள் குந்தி; அவளுடைய பிள்ளை பார்த்தனாகிறான். மேலும், வேதஸாரார்த்தத்தை உபதேசிக்கும்போது முகத்தைக் கடுகடுவென்று வைத்துக்கொண்டு உபதேசித்தால் சுவையற்றதாகிவிடும்; கேட்பவனுக்கும் புரியாது; ஆயாஸமும் தோற்றும். இப்படியில்லாமல் சிரித்துக்கொண்டே பேசினான் கண்ணன் என்கையாலே, இவனுடைய உபதேசம் சுவையுடையதாயும், புரியும்படியும், அநாயாஸமாகவும் இருந்தது என்று கருத்து. (ஹ்ருஷீகேச: ப்ரஹஸந்நிவ) முதலில் இவன் மனத்தை மாற்றிப்போரிலிருந்து மீளச்செய்ததும் நாமே; இனிப் போரில ஈடுபடச்செய்யப்போவதும் நாமே; நம் கையிலே இவனிப்படிக் கருவியாயிருக்கும்படியென்! என்று கருதிச்சிரித்தானென்றுமாம். (ஹ்ருஷீகேச. உவாச) அர்ஜுனனின் மனத்தை ஸங்கல்பத்தால் நியமிப்பதன் மூலமே அர்ஜுனனுடைய கருத்தை மாற்றக் கூடியவனாயினும், உலகமெல்லாம் உய்வதற்காக கீதா சாஸ்திரத்தை உபதேசித்தே திருத்துவோம் என்று திருவுள்ளம் பற்றிக் கூறினான் என்கை. தீரனான அர்ஜுனனுடைய மனத்தை, நான் ஹ்ருஷீகேசனாகையாலே மாற்றி, உலகம் உய்ய கீதையைக் கூறினேன் என்றுமாம். (ப்ரஹஸந்நிவபா$_4$ரத) திருதராஷ்டிரனே! இச்சிரிப்பு வெறுஞ்சிரிப்பல்ல. உன் ஸந்ததிகளை வேரறுக்கப்போகும் ஊழிக்காலச்சிரிப்பாகும். (ஸேநயோருப$_4$யோர் மத்$_4$யே ஸீத$_3$மாநம் ப்ரஹஸந்நிவ) யுத்தம்செய்ய முற்பட்டுநிற்கும் இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் வருத்தமுற்று, சரியான காரணமில்லாமல் கைவாங்கி நிற்பவனைக் கண்டு சிரிப்பவன்போலே. (இத$_3$ம் வச: ப்ரஹஸந்நிவ உவாச) ஆத்மாவைப்பற்றியும், பரமாத்மாவைப்பற்றியுமான உண்மையறிவையும், அவ்வாத்மபரமாத்மாக்களை அடைய உபாயமாயிருக்கும் கர்மஜ்ஞாநபக்தியோகங்களையும் சொல்லுகின்ற "ந த்வேவாஹம்"

श्रीभगवानुवाच–
अशोच्यानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषसे।
गतासूनगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः॥ ११॥

ஶ்ரீப₄க₃வாநுவாச–
11. அஶோச்யாநந்வஶோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாத₃ாம்ஶ்ச பா₄ஷஸே।
க₃தாஸூநக₃தாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி பண்டி₃தா:॥

(*அர்ஜுநா!*) த்வம் - *நீ*, அஶோச்யாந்—*வருந்தத் தகாதவாகளைக் குறித்து*, அந்வஶோச.—*வருந்தினாய்*; ப்ரஜ்ஞாவாத₃ாந ச –*அறிவின் காரணமாக வரும் பேச்சுக்களையும்*, பா₄ஷஸே–*பேசுகிறாய்*; பண்டி₃தா–*அறிவாளிகள்*, க₃தாஸூந்–*உயிரற்ற தேஹங்களைக்குறித்தும்*, அக₃தாஸூந்–*உயிருள்ள ஜீவர்களைக் குறித்தும்*, ந அநுஶோசந்தி—*வருந்துவதில்லை*.

---

11. சோகிக்க லாதவற்றைச் சோகித்தாய் தொல்லறிவி
லாகப் படிபகர்வ தாகின்றாய்—யோகத்தான்
மாயு முயிர்களையு மாயா வுயிர்களையு
மாயுமவர் சோகியா ராங்கு

சோகிக்கலாதவற்றை-*வருந்தத்தகாதவற்றைக்குறித்து*, சோகித்தாய்—*வருந்தினாய்*; தொல் அறிவிலாக படி பகர்வது ஆகின்றாய்-*பழைமையான சாஸ்திரஜ்ஞானத்தின் காரணமாக வரும் வார்த்தைகளைப் பேசுகின்றாய்*; யோகத்தால்-(*உத்பத்தி விநாச*) *யோகத்தால்*, மாயும் உயிர்களையும்–*அழியும் உயிர்களையுடைய உடல்களையும்*, மாயா உயிர்களையும்—*அழியாத ஆத்மாக்களையும்*, ஆயுமவர்—*ஆராய்ந்தறியுமவர்*, ஆங்கு—*அவ்விரண்டின் விஷயமாகவும்*, சோகியார்–*வருந்தமாட்டார்கள்*.

[கீதை 2-12] என்று தொடங்கி, "ஸர்வத₄ர்மாந்...மாசுச:" [கீதை 18-16] என்பதீறாகவுள்ள பலநூறு வாக்கியங்களை ஒருகோபமோ, முகக்கடுப்போ இல்லாமல் சிரித்துக்கொண்டே பேசுவதுபோலே இங்கிதத்தாலேயே பல்லாயிரம் பாவங்களை உணர்த்திக்கொண்டு பேசினான் பரமபுருஷன் என்று கருத்து.

॥भा॥ अशोच्यान्प्रति अनुशोचसि। *पतन्ति पितरो ह्येषां लुप्तपिण्डोदकक्रियाः इत्यादिकान् देहात्मस्वभावप्रज्ञानिमित्तवादांश्च भाषसे। देहात्मस्वभावज्ञानवतां नात्र किंचिच्छोकनिमित्तमस्ति। गतासून् देहान् अगतासून् आत्मनश्च प्रति [तयोः] तत्स्वभावयाथात्म्यविदो न शोचन्ति।

---

11. பரிஹாஸத்திற்குக் காரணம் சொல்லுகிறது. (அசோச்யாந் அந்வசோச: த்வம்) வருந்தத்தகாதவற்றைக் குறித்து நீ வருந்துகிறாய். இப்போதும் வருந்தமிருக்கையாலும், 'பா₄ஷஸே' என நிகழ்காலமாயிருப்பதையொட்டியும், இறந்தகாலமாயிருக்கும் 'அந்வசோச:' என்பதையும் நிகழ்காலமாக மாற்றிக்கொள்வது. நெடுநேரமாக வருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கையாலே இறந்தகாலமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. அன்றிக்கே, 'பா₄ஷஸே' என்பதை "வர்த்தமாநஸாமீப்யே வர்த்தமாநவத்₃வா" [அஷ்டாத்யாயீ 3-3-131] [நிகழ்காலத்துக்கு அருகிலிருக்கும் மற்ற காலங்களையும் நிகழ்காலமாகவே பிரயோகம் செய்யலாம்] என்கிற ரீதியிலேயான பிரயோகம் என்று கொண்டு, இரண்டையும் இறந்தகாலமாகக் கொள்வது. (ப்ரஜ்ஞாவாதா₃ம்ச்ச பா₄ஷஸே) "பித்ருக்கள் பிண்டோதகக்ரியைகளையிழந்து வீழ்வர்" [1-42] முதலானவிடங்களிலே தேஹாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறிந்ததனால் ஏற்படும் பேச்சுக்களையும் பேசுகிறாய். உண்மையில் இவ்வறிவுள்ளவர்களுக்கு வருந்தத்தகாதவற்றைக் குறித்து வருந்த இடமில்லை. அவை எவையெனில்: (க₃தாஸூந் அக₃தாஸூம்ச்ச) அஸுசப்தம் பிராணனைக் குறிக்கும்; 'க₃தாஸூந்' என்றது உயிரற்றவர்களை என்றபடி; 'அக₃தாஸூந்' என்றது உயிருள்ளவர்களை என்றபடி. இப்பொருள் இங்கு பொருந்தாதாகையால் இங்கு அஸுசப்தம் லக்ஷணையாலே அழிவின்மையைக் குறிக்கிறது. ஆகையால், க₃தாஸுவெனப்படுவது அழிவுள்ள ஜடமான தேஹமாகும். அக₃தாஸுவெனப்படுவது எப்போதும் ஸத்தையுள்ளதாகையாலே அழிவற்ற ஆத்மாவாகும். (பண்டி₃தா: ந அநுசோசந்தி) பண்டா எனப்படுவது அறிவு; பண்டிதர்கள் அறிவாளிகள். தேஹாத்மஸ்வரூபங்களை அறிந்தவர்கள் தேஹத்தைக் குறித்தும் ஆத்மாவைக்குறித்தும் வருந்தமாட்டார்கள். நீயோ வருந்துகிறாய்; பண்டிதர்களின் பேச்சையும் பேசுகிறாய்; இது முன்னுக்குப்பின் முரணாகையாலே பரிஹஸிக்கத்தக்கது என்று கருத்து.

अतस्त्वयि विप्रतिषिद्धमिदमुपल[क्ष्य]भ्यते; यदेतान् हनिष्यामीत्यनुशोचनम्, यच्च देहातिरिक्तात्मज्ञानकृतं धर्माधर्मभाषणम्। अतो देहस्वभावं च न जानासि, तदतिरिक्तमात्मानं च नित्यम्; तत्प्राप्त्युपायभूतं युद्धादिकं धर्मं च। इदं च युद्धं फलाभिसन्धिरहितमात्मयाथात्म्यावाप्त्युपायभूतम्। आत्मा हि न जन्माधीनसद्भावो न मरणाधीनविनाशश्च, तस्य जन्ममरणयोरभावात्। अतः स न शोकस्थानम्। देहस्त्वचेतनः परिणामस्वभावः; तस्योत्पत्तिविनाशयोगः स्वाभाविक इति सोऽपि न शोकस्थानमित्यभिप्रायः॥ ११ ॥

'ப்ரஜ்ஞாவாதாங்' என்று கூறுகையாலே, இவனுக்கு உண்மையில் பல விஷயங்களைக்குறித்து அறிவில்லை; அறிவானது பேச்சளவிலேயே வெளிப்படுகிறது என்று கருத்து. இவன் அறியாத விஷயங்கள் எவையெனில்: 1. தேஹத்தின் தன்மையை அறியவில்லை 2. தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மா நித்யமானது என்று அறியவில்லை. 3. யுத்தம் முதலான வர்ணாச்ரமதர்மங்கள் அவ்வாத்மாவையடைய உபாயமாயிருப்பவையென்பதையும் அறியவில்லை.

கோரமான யுத்தம் எப்படி ஆத்மாவை அடைய உபாயமாகும்? எனில்: ராஜ்யப்ராப்தி முதலான பலன்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டதாகில், யுத்தம் முதலான வர்ணாச்ரமதர்மங்கள் ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் மேலும்மேலும் கட்டுப்படவே காரணமாகும்; இவையே ஒரு பலனையுத்தேசிக்காமல் பகவதாராதனமாகச் செய்யப்பட்டனவாகில் ஆத்மபரமாத்மாக்களை அடையக் காரணமாகும் என்று மேலே உபதேசிக்கப்போகிறாராகையாலே இவ்வாக்ஷேபம் எழ இடமில்லை. பலனையளிப்பவன் பகவானேயாயிருக்க, கர்மாதிகளை உபாயமாகச் சொல்லலாமோ? எனில்: பலனையளிப்பவனாகையாலே பரமபுருஷன் ஸித்தோபாயமாயிருந்தபோதிலும் கர்மாதிகளை அனுஷ்டித்தால்தான் பலனளிக்கிறானாகையாலும், அனுஷ்டிப்பவனும் அவற்றில் உபாயபுத்திவைப்பதாலும் இவற்றுக்கும பல கரணத்வமாகிற (பலத்துக்கு அஸாதாரண காரணமாயிருக்கையாகிற) ஸாத்யோபாயத்வம் உண்டு. 'பலப்ரதனுவதோடன்றியில் பலகரணமான உபாயமும் நீயேயாகவேணும்' எனனும் பிரார்த்தனையாகவேயிருக்கும் ப்ரபத்தி ஸ்தலமொன்றில்தான் ஸ்வீகாரரூபமான ப்ர

न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः।
न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम्॥१२॥

12. நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதி₄பா:।
ந சைவ ந ப₄விஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம்॥

அஹம்–(ஸர்வேச்வரனான) நான், ஜாது–(முற்காலத்தில்) எப்போதும், ந ஆஸம் (இதி) ந–இல்லாமலிருந்தேன் என்ப

---

12 இறையா கியநானு மிவ்வுயிரா நீயு
முறையா லரசரிவர் முற்று—மறையாலே
முன்னுளு மின்மையிலே முற்றுமிதன் மேலாகு
மெந்நாளு மின்மையிலம் யாம.

பத்திக்கு எவ்விதமான உபாயத்வமுமில்லை; அதிகாரி விசேஷணத்வமேயுண்டு என்பது நம் ஆசார்யர்கள திருவுள்ளம்.

இவன் ஆத்மஸ்வபாவத்தை அறியவில்லையென்பது எப்படியெனில்: "ந ஜாயதே ம்ரியதே" [கட 2-18] என்று கடர்மிருசுருதி சொல்லுகையாலே, ஆத்மாவுக்குப் பிறப்போ இறப்போ கிடையாது. ஆகையால் ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பினாலே ஸத்தை உண்டாகிறதென்பதுமில்லை. இறப்பினாலே அழிவு உண்டாகிறதென்பதுமில்லை. ஆகையால் அதைக்குறித்து வருந்த இடமில்லை. இவனோவெனில் உறவினரைக்குறித்து வருந்துகிறான். ஆகையால் இவன் ஆத்மஸ்வபாவத்தை அறியாதவனாகிறான்.

இவன் தேஹத்தின் தன்மையை அறியவில்லையென்பது எப்படியெனில்: தேஹமென்பது அறிவுள்ளதாய், விகாரமற்றதாய் பிறப்பிறப்பற்றதான ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது; அறிவற்றதாகவும், பரிணமத்தை (விகாரத்தை) இயற்கையாகக்கொண்டதாயுமிருப்பது. அதற்குப் பிறப்பிறப்புக்கள் இயற்கையானவை. அதற்கு ஆறிலும்சாவு, நூறிலும்சாவு. ஆகையால் அதனுடைய மரணத்தைக் குறித்தும் வருந்த இடமில்லை. இவனோவெனில் உறவினர்களின் சரீரநாசத்தைக்குறித்து வருந்துகிறான். ஆகையால் இவன் தேஹஸ்வபாவத்தையும் அறியாதவனாகிறான். இப்படிப் பலவிஷயங்களை அறியாதவனாயிருந்தும் எலலாமறிந்தவனபோலே பேசுகையாலே, 'ப்ரஹஸந்நிவ' என்கிறபடியே பரிஹஸிக்கத்தக்கவனாகிறான் என்று கருத்து.

இல்லை, த்வம்—(ஜீவனான) நீயும், (ஜாது நாஸீ: இதி) ந—(முற்காலத்தில் எப்போதும் இல்லாமலிருந்தாய் என்பது) இல்லை. இமே ஜநாதிப:-(ஜீவர்களான) இந்த அரசர்களும், (ஜாது நாஸந் இதி) ந-(முற்காலத்தில் எப்போதும் இல்லாம

இறையாகிய நானும—பெர்வேச்வரனான நானும், **இவ்வுயிராம் நீயும்**—ஜீவனாகிய நீயும், **முறையால் அரசர் இவர் முற்றும்**—முறைப்படி அரசராயிருக்கும் இவ்வரசர்கள் அனைவரும், **மறையாலே**—வேதவாக்கியத்தின்படி, **முன் நாளும்**

---

12. சென்ற சுலோகத்தில் உபேயமான (அடையத்தக்கதான) ஆத்மாவினுடையவும், அதற்கு உபாயமான (அடையும் வழியான) யுத்தம் முதலான கர்மங்களினுடையவும், அதை அடைவதற்கு விலக்கான தேஹாத்தினுடையவும நன்மைகளை அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணன் உபதேசிக்க விரும்பினான் என்று கூறப்பட்டது. இம்மூன்றினுள் உபேயமான ஆத்மாவின ஸ்வபாவங்களை முதலில் கூறத் தொடங்குகிறான் இந்த ச்லோகத்தில். உபாயத்தை அனுஷ்டித்த பின்பன்றோ உபேயத்தை அடைவது; ஆகையாலே உபாயத்தையன்றோ முதலிற் சொல்லவேண்டும் எனில்: அனுஷ்டானவேளையிலேயே அந்நியமமாகையாலே த்வயம் முதலானவற்றில் உபாயத்தை முதலிற்சொல்லிப் பிறகு உபேயத்தைச் சொல்லிற்று. உபதேசவேளையில் முதன்முதலில் புருஷார்த்தமாயிருக்கும் உபேயத்தின் பெருமையை உபதேசித்தால்தான் அதில் ருசிபிறந்து இதையடைய உபாயமென்ன, இதற்கு விலக்காயிருப்பவையாய் நம்மால் தள்ளப் படவேண்டியவையென்ன என்னும் ஆராய்ச்சியிலே இறங்குவானாகையாலே முதலில உபேயமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் பெருமைகளைக் கூறுகிறான் கீதாசாரியன். உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கும் அதிகாரியும் இவனேயாகையாலே இவனுடைய நன்மையை முதலில் உபதேசிப்பது பொருத்தமுடையது.

ஆத்மஸ்வரூபத்தின் நித்யத்வத்திற்கு திருஷ்டாந்தமாக ஈச்வர ஸ்வரூபத்தின் நித்யத்வத்தை எடுக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அதை முதலிற் சொல்லுகிறான் (அஹம் ஜாது ந ஆஸம் இதி ந) என்று. ஈச்வரன் நித்யமானவன் என்பது ஸுலபமாக அறியக் கூடியதாகையாலே, இங்கு ப்ரஸங்கமில்லாதபோதிலும் அதை திருஷ்டாந்தமாக எடுக்கிறான் கண்ணன். இவ்விடத்தில் ஓரா

விருந்தனர் என்பது) இல்லை; **ஸர்வே வயம்**—*(நானும் நீயும் இவர்களுமாகிய) நாம் அனைவரும்,* **அத: பரம்**—*இதற்குமேல் உள்ள காலத்திலும்,* **ந பவிஷ்யாம: ச ஏவ(இதி) ந**—*இருக்க மாட்டோம் என்பதும் இல்லவேஇல்லை.*

இன்மை இலை—*இறந்த காலத்திலும் இல்லாமலிருந்ததில்லை;* **இதன் மேல் ஆகும் எந்நாளும**—*இனிவரும் எல்லாக்காலத்திலும்,* **யாம்**—*நாம்,* **முற்றும் இன்மை இலம்**—*முழுவதும் இல்லாமலிருந்ததில்லை.*

க்ஷேபம் எழக்கூடும். அதாவது:-யோகிகளால் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணத்தக்கவனை ஆத்மாவைப்பற்றியே ஐயமுறும் இவ்வர்ஜுனன், "உணர்ந்துணர்ந்துரைிலும் இறைநிலை உணர்வரிது" [திருவாய் 1-3-6] என்கிறபடியே அவர்களாலும் காணமுடியாதவனுய், ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமானவனை பரமாத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்திருக்கமுடியுமோ எனில்: இவ்வர்ஜுனன் நாஸ்திகனன்று; நாரதர், அஸிதர், தேவலர், வியாஸர் முதலான பற்பல பரமரிஷிகளிடமிருந்து பரமபுருஷனைப்பற்றிய உண்மைகளை அறிந்துவைத்திருப்பவன்; "புருஷம் சாச்வதம் திவ்யம்" [கீதை 10-12] என்று பரமபுருஷன் நித்யமானவன் என்று தன்வாயாலே உரைப்பவன். இந்திரலோகத்திற்கும் சென்று வந்தவன்; அஸ்திரமந்திரங்களையும் தவத்தின் பெருமைகளையும் அறிந்து அனுஷ்டானத்தில் கொண்டு வந்திருப்பவன். மிகச்சிறந்த குருதேவதாபக்திகளையுடையவன். வர்ணாச்ரம தர்மங்களிலிருந்து வழுவாதவன். தர்மம் அழிந்துவிடுமோ என்று பயந்து வருந்திநிற்பவன்; ஆகையால இவன் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவையோ பரமாத்மாவையோ அடியோடு இல்லையென்று மயங்கவில்லை; ஐயமுறவுமில்லை. ஆத்மபரமாத்மாக்களின் சில தன்மைகள் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அதனாலே வருந்துகிறான். ஈச்வரனையும் அவன் நித்யமானவன் என்பதையும் பொதுப்படையாக அறிந்து வைத்திருககிறான். ஜீவனுக்கு உலகில் உத்பத்தி விநாசங்களிருப்பதாலும், "ந பரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாஸ்தி" [ப்ருஹ 4-4-12] முதலான சுருதிவாக்கியங்களை மேலெழப்பார்க்கும்போது ஜீவனுக்கு அழிவுளளதுபோலே தோற்றுகையாலும் ஜீவனுடைய நித்யத்வம் முதலானவற்றில் மாத்திரம் ஐயமுடையவனுயிருக்கிறான். ஆயைாலே ஜீவநித்யத்வத்திற்கு திருஷ்டாந்தமாகப் பரமாத்மாவின் **நித்யத்வ**த்தை எடுக்கக்குறையில்லை.

॥भा॥ अहं सर्वेश्वरस्तावत्, अतो वर्तमानात्पूर्वस्मिन् अनादौ काले, न नासम्–अपि त्वासम्। त्वन्मुखाश्चैते ईशितव्याः क्षेत्रज्ञा न नासन्–अपि त्वासन्। अहं च यूयं च सर्वे वयम्, अतः परम्–अस्मादन्तरे काले, न चैव न भविष्यामः–अपि तु भविष्याम एव। यथाऽहं सर्वेश्वरः परमात्मा नित्य इति नात्र संशयः, तथैव भवन्तः क्षेत्रज्ञा आत्मानोऽपि नित्या एवेति मन्तव्याः॥

(அஹம்) ஸர்வேச்வரனான நான்; எல்லாவற்றையும் படைத்து அழித்து நியமிக்கும் நான். முக்காலத்திலுமிருக்கும் எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனான நான் முக்காலத்திலுமில்லாமலிருப்பது எப்படி? எல்லாரையும் படைத்து அழித்து நியமிக்குமவனான நான் ஒருவனால் நியமிக்கப்படுவதோ படைக்கப்படுவதோ அழிக்கப்படுவதோ எப்படி முடியும்? ஆகையால் நான் நித்யமாயிருப்பவனென்பது வெளிப்படை. (ஜாது ந ஆஸம் இதி ந) இக்காலத்திற்குமுன் அநாதிகாலத்திலும் ஒருபோதாவது இல்லாமலிருந்தேன் என்பதில்லை. (ந ஆஸம் இதி து ந) இல்லாமலிருந்தேன் என்பதில்லை; இருக்கவே செய்தேன் என்கை. இரண்டு 'நஞ்'ஞையிடுவது அர்த்தத்தில் உறுதியைக் காட்டுகைக்காக. (ந த்வம் நேமே ஜநாதி₄பா:) த்வம் நாஸீரிதி ந; இமே ஜநாதி₄பா: ந ஆஸந் இதி ந என்று பரிணமம்செய்து கூட்டிக் கொள்வது. நீயும் இல்லையென்பதில்லை. இங்குள்ள மற்ற அரசர்களும் இல்லையென்பதில்லை. 'த்வம்' 'இமே' என்று அருகிலுள்ளாரை எடுத்தது பிரமன் தொடக்கமாகப் புல்லெறும்பீருகவுள்ள எல்லா ஜீவர்களுக்கும் உபலக்ஷணம். எல்லா ஜீவர்களும் என்னைப் போலே அநாதிகாலமாக இருந்தவர்களே என்கை. பின்னுள்ள காலத்தில் அழிவுண்டோ? எனில்: (ஸர்வே வயம் அத: பரம் ந ப₄விஷ்யாம: இதி ஏவ ந ச) நானும் நீயும் இவர்களுமாகிற நாம் அனைவரும் இதற்குப்பின்னுள்ள அனந்தமான காலத்திலும் இல்லாமலிருப்போம் என்பதில்லை. இருக்கவேபோகிறோம் என்றபடி. (ப₄விஷ்யாம: ஏவ) காலம் அநந்தமாகையாலே மிகவும் நிலையுள்ள பர்வதங்கள் கூட அழிவதைக்காண்கிறோம். அப்படி அநந்தகாலத்திலும் இவ்வாத்மாவுக்கு அழிவில்லையென்பதை ஏவகாரம் காட்டுகிறது. ஆக, இவ்வளவால், "ஸர்வேச்வரனாய், பரமாத்மாவான நான் நித்யன் என்பதில் எப்படி ஐயமில்லையோ, அப்படியே க்ஷேத்ரமெனப்படும் அசித்திலும் வேறுபட்டவர்களாகையாலே

॥भा॥ एवं भगवतः सर्वेश्वरात्, आत्मनां परस्परं च भेदः पारमार्थिक इति भगवतैवोक्तमिति प्रतीयते; अज्ञानमोहितं प्रति तन्नि-वृत्तये पारमार्थिकनित्यतत्त्वोपदेशसमये अहम्, त्वम्, इमे, सर्वे वयमिति

க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் எனப்படும் ஜீவர்களும் நித்யர்களே என்று நினைக்கவேண்டும்" என்று கண்ணன் அருளிச்செய்தானாயிற்று.

இவ்விடத்தில் கண்ணன தத்துவங்களை உபதேசிப்பதற்காகவே ஏற்பட்ட இந்த கீதாசாஸ்திரத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்குகிறான். இக்கண்ணன் ஒரு வழிப்போக்கனல்ல; "ஜ்ஞாநசக்திப₃லைச்வர்ய வீர்யதேஜாம்ஸ்யசேஷத: ப₄க₃வச்ச₂ப்₃த₃வாச்யாநி விநா ஹேயைர் கு₃ணாதி₃பி₄:" [வி-பு 6-5-79] [தாழ்ந்த குணம் முதலியவையில்லாத ஜ்ஞாநம், சக்தி, பலம, ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்ஸு என்னும் ஆறுகுணங்களும் ஒன்றுகூடி பகவான் என்னும் சப்தத்திற்குப் பொருளாகின்றன] முதலான விடங்களில் எல்லா நற்குணங்களையும் உடையவனாகவும், தாழ்ந்த குணம் ஒன்றுமில்லாதவனாகவும் பகவான் என்னும் பதத்திற்கு முக்கியவாச்யனாகவும் உத்கோஷிக்கப் படுபவன். அனைவரையும நியமிக்கும் ஸர்வேச்வரனென்று ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே ஓதப்படுபவன். "த்வமேவ த்வாம் வேத்த₂ யோஸி ஸோஸி" [யஜு-காடகம் 1-6] [நீ எப்படிப்பட்டவனென்பதை நீயே அறிவாய்.] முதலான வேதவாக்கியங்களிலே தன்னையுள்ளிட்ட அனைவரையும் அறிந்த ஒரே அறிவாளியாக ஓதப்படுமவன். அப்படிப்பட்டவன் தனக்கு மிகவினியவனான அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கும் வேளையிலே, 'அஹம்' 'த்வம்' 'இமே ஜநாதிபா:' 'ஸர்வே வயம்' என்று பதங்களையிடுகையாலே, ஸர்வேச்வரனை தன்னைக் காட்டிலும் ஜீவர்கள் உணமையில் வேறுபட்டவர்களென்றும், ஜீவர்கள தங்களுக்குள் உண்மையான வேறுபாடு உண்டு என்றும் காட்டுகிறான். அஜ்ஞானத்தால் மயங்கிநிற்கும் அர்ஜுனனைக் குறித்து இவன் உபதேசிக்கிறானாகையாலே, மயக்கநிலையில் பொய்யாகத்தோன்றும் பொருள்களை உபதேசிக்கமாட்டான். அர்ஜுனனின் மயக்கம நீங்குவதற்காக உண்மையாகவும், நித்யமாகவும் உள்ள தத்துவங்களை உபதேசிக்கும் சமயமாகையாலே, 'அஹம்' 'த்வம்' 'இமே' 'வயம்' என்னும் பதங்களில் ஜீவர்களிடையேயும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் பேதமே உண்மை என்பதே கண்ணனின் கருத்தாகமுடியும். 'அஹம்' என்று ஸர்வேச்வரனை தன்னைச்சொல்லுகிறது. 'த்வம்' என்று எதிரில் நிற்கும் மற்றொரு

व्यपदेशात्। औपाधिक[त्म]भेदवादे हि आत्मभेदस्यातात्त्विकत्वेन तत्त्वोपदेशसमये भेदनिर्देशो न संगच्छते। भगवदुक्तात्मभेदः स्वाभाविक

சேதனனை அர்ஜுனனைச் சொல்லுகிறது. 'இமே' என்று தங்களை எதிரிட்டுநிற்கும் பல சேதனர்களைச் சொல்லுகிறது. 'ஸர்வே வயம்' என்று இப்படிப் பரஸ்பரம் வேறுபட்ட சேதனர்கள் கணக்கற்ற வர்கள் என்று காட்டுகிறது. இப்படியிருக்கும்போது "தேஹபேத்₁ த₃ாபி₁பராயேண ப₃ஹுவசநம் நாத்மபே₁த₃ாபி₁பராயேண" [தேஹத்தில் பேதத்தைக்கருதிப் பன்மையில் பேசுகிறார்; ஆத்மாவில் பேதத்தைக் கருதியன்று] என்று சங்கரர் வியாக்கியானம் செய்தது நடுநிலை யாளர்களால் அநாதரிக்கத்தக்கது. உண்மையில் சங்கரருடைய பக்ஷத்தில் ஆத்மபேதத்தைப்போலே தேஹங்களும், தேஹபேதமும் பொய்யாகையாலே, "தேஹபேதத்தைக் கருதிப்பேசுகிறார்" என்று அவர் கூறியது பொருந்தாப்பேச்சேயாகும். தேஹாதிபேதத்தை உண்மையாகக்கொள்ளும் பாஸ்கரமதத்தவர்கள்தான் இவ்வாக்கி யத்தை எழுதலாம்.

ஆத்மாக்களுக்குள் பேதமில்லையென்று பாஸ்கரமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், சங்கரமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் இரண்டுமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் ஒரு முக்கியமான வேறுபாடு உண்டு. பாஸ்கரமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள உண்மை யான உபாதியினாலே, பேதமற்ற ஒரே ஆத்மா பல ஆத்மாக்க ளாகத் தோன்றுகிறது என்கிறார்கள். சங்கரமதத்தவர்களோவெனில் உண்மையல்லாத மாயை அல்லது அவித்யை எனப்படும் ஓர் உபாதியினாலே, பேதமற்ற ஒரே ஆத்மா பல ஆத்மாக்களாகத் தோன்றுகிறது என்கிறார்கள்.

பாஸ்கரமதத்தவர்கள் சொல்லுவதாவது:—ஒரே முகம் அல்லது சந்திரன், மணி, கத்தி, ஆறு, சமுத்திரம் முதலான உண்மையான உபாதிகளிலே பிரதிபலிக்கும்போது பலவாகத்தோற்றுகிறது. ஒரே ஆகாசம் குடம் கரகம் முதலான உண்மையான உபாதிகளினுள் ளிருக்கும்போது கடாகாசம் கரகாகாசம் என்று பலவாகத் தோற்று கிறது. இவைபோலவே ஒரே ஆத்மா உண்மையான அந்தஃகர கரணங்களாகிற உபாதிகளிலே பிரதிபலிக்கும்போது, அல்லது அவற்றோடு சேரும்போது பல ஆத்மாக்களாகத் தோன்றுகிறது என்கிறார்கள். இவர்களுடைய மதத்தின்படியும் உபாதி₁கள்

इति श्रुतिरप्याह–*नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानामेको बहूनां यो विदधाति कामान् (श्वे ६-१३; क ५-१३) इति। नित्यानां बहूनां चेतनानां य एको नित्यश्चेतनः, [स] कामान् विदधातीत्यर्थः। अज्ञानकृतभेददृष्टिवादे तु परमपुरुषस्य परमार्थदृष्टेर्निर्विशेषकूटस्थनित्यचैतन्यात्मयाथात्म्यसाक्षात्कारान्निवृत्ताज्ञानतत्कार्यतया अज्ञानकृतभेददर्शनं तन्मूलोपदेशादिव्यवहाराश्च न संगच्छन्ते।

உண்மையாயிருந்தபோதிலும் ஆத்மாவில் பேதம் பொய்யாகையாலே, உண்மையை உபதேசிக்கும் சமயத்தில் ஸர்வஜ்ஞன் இங்கு ஆத்மபேதத்தை உபதேசிப்பது இவர்களுக்கு கூடாது.

பொய்யான அந்தக்கரணங்களாகிற உபாதிகளிலே பிரதிபலிக்கும் ஒரே ஆத்மாவே பலவாகத்தோன்றுகின்றன என்று கூறும் சங்கரமதத்தவர்களுக்கும், உண்மையான உபாதிகளாலே ஆத்மபே$_4$த$_3$ம் தோற்றுகிறது என்று கூறும் பாஸ்கரமதத்தவர்களுக்கும் பல வேதவாக்கியங்களும் பொருந்தமாட்டா. உதாஹரணமாக, தானே ஸர்வஜ்ஞனை பகவானலே இங்கு காட்டப்பட்ட ஆத்மபேதம் இயற்கையாகவே உள்ளதென்பதை, "நித்யோ நித்யாநாம் சேதந: சேதநாநாம் ஏகோ ப$_3$ஹூநாம் யோ வித$_3$தா$_4$தி காமாந்" [ச்வே 6-13; கட 5-13] என்னும் வேதவாக்கியமும் மிகத்தெளிவாகக் காட்டியது. "நித்யர்களான பல சேதனர்களுக்கு எந்த ஒரு நித்யனை சேதனன் காமங்களை (விருப்பங்களை) அளிக்கிருனே" என்று இவ்வேதவாக்கியத்தின் பொருள். இவ்வேதவாக்கியத்தில் "நித்யோ நித்யாநாம்" என்று கூறுகையாலே ஆத்மாவை அநித்யம் என்று கூறும் பௌத்தர்களும், ஒருபாதி$_4$யினலே ஆத்மபேதம் என்று கூறும் சங்கரபாஸ்கரமதத்தவர்களும், 'சேதந: சேதநாநாம்' என்று இயற்கையாகவே அறிவுள்ளவர்களாகக் கூறுகையாலே அநித்யமான அறிவையுடையவர்கள் ஆத்மாக்கள் என்று கூறும் வைசேஷிகர்களும், 'ய: ஏக: நித்ய: சேதந:' என்று எப்போதும் பரம்பொருளாயிருப்பவன் ஒருவனேயென்று கூறுகையாலே திரிமூர்த்திகளும் மற்றும் பலதேவதைகளும் பரம்பொருளேயென்றும், ஒவ்வொரு கல்பத்தில் ஒவ்வொருவர் பரம்பொருள் என்றும் கூறும் வாதிகளும் "யோ வித$_3$தா$_4$தி காமாந்" என்கையாலே அபூர்வமே பலனையளிக்கிறது என்னும் மீமாம்ஸகர்களும் தள்ளப்படுகின்றனர்.

இனி, சங்கரமதத்தில் உள்ள மற்றும் பல அநுபபத்திகளும் (பொருந்தாமைகளும்) காட்டப்படுகின்றன. இவர்கள் அஜ்ஞானத்தாலே ஜீவர்கள் உலகம் முதலான பேததர்சனங்கள் உண்டாகின்றன. உண்மையில உள்ளது சிந்மாத்ரம் ஒன்றே. இதை உபதேசிக்கவே கீதாசாஸ்திரம் தோன்றியது என்கிறார்கள். இவர்களுடைய இப்பக்ஷத்தில் உபதேசமே பொருந்தாதாகையால, கீதா சாஸ்திரத்தையே ஆரம்பிக்கமுடியாது. எப்படியெனில்: நிர்விசேஷ கூடஸ்த₂நித்ய சைதந்யமாகிற ஒரே ஆத்மாவே உண்மை என்கிறார்கள் இவர்கள். நிர்விசேஷமாகையாவது, உலகிலகாணும் மூன்று விதமான பேதமும் அற்றிருக்கை; அவையாவன,- குடம முதலான பொருள்களுக்கு அதே ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்ற குடங்களைக் காட்டிலும் பேதம் உள்ளது. இது ஸஜாதீயபேதம் எனப்படும்; அதே குடம் முதலானவற்றுக்கு வேறு ஜாதியைச்சேர்ந்த படங்கள் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் பேதமும் உள்ளது. இது விஜாதீய பேதம எனப்படும். அதே குடம் முதலியவற்றுக்குத் தம்மிடமுள்ள க₄டத்வம்(குடமாயிருக்கை), நிறம் முதலான குணங்களைக் காட்டிலும் பேதமும் உள்ளது. இது ஸ்வக₃தபேதம் எனப்படும். நித்யசைதந்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு பொருளும இல்லையாகையால அதற்கு ஸஜாதீயபேதமும் விஜாயதீயபேதமும் கிடையாதென்றும் இந்தச் சைதந்யத்திற்கு எவ்விதமான குணமும் கிடையாதாகையால் இதற்கு ஸ்வக₃தபேதமும் கிடையதென்றும் அத்வைதிகள் கூறுகிறார்கள். இப்படி நிர்விசேஷமாயிருக்கும் இது கூடஸ்த₂ம் என்றும் கூறப்படுகிறது. "கூடயுத்₃தா₄ ஹி ராக்ஷஸா:" முதலானவிடங்களில் கூட சப்தம் வஞ்சனையையும் குறிப்பதைக் காண்கிறோம. இல்லாத பொருள்கள் இருப்பதாகத் தோன்றவைத்து வஞ்சிக்கும் மாயை— கூடம் எனத்தகுந்தது. அந்த மாயையோடு கூடியிருக்கையாலே நித்யசைதந்யம் கூடஸ்தம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அப்படியல்லாமல், கூடஸ்தம் என்னும் பதம் பலபொருள்களுக்குப் பொதுவான மூலப்பொருளையும் குறிக்குமாகையால, இங்கு உலகில் காணும் தோற்றங்களுக்கெல்லாம் பொதுவான மூலப்பொருளான நித்ய சைதந்யத்தைக் காட்டுகிறது. அப்படியுமல்லாமல், 'கூடம்' என்னும பதம் கொல்லனின் உலைக்களத்தில் பழுக்கக்காய்ச்சிய மற்றபொருள்களை இஷ்டப்படி இதில் வைத்து அடித்து மாற்றலாம்படி ஆதாரமாயிருக்கும் இரும்புக்குண்டைக் குறிப்பதுமுண்டாகையாலே, "கூடவத்திஷ்ட₂தீதி கூடஸ்த₂:" [கூடம்போலே இருப்பது கூடஸ்தம்]

என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படி, தான் விகாரமடையாமல் பிறபொருள்களை விகாரமடையச்செய்யும உலைக்களக் கூடம்போலே இச்சைதந்யமும தான் விகாரமடையாமலே மற்ற (பொய்ப்) பொருள்களின் விகாரத்திற்குக் காரணமாயிருக்கையாலே கூடஸ்தமெனப்படுவதாகவும கொள்ளலாம். இப்படி நிர்விசேஷமாகவும், கூடஸ்தமாகவுமிருக்கும் சைதந்யம் நித்யமாகவுமிருக்கிறது என்கிருர்கள் அத்வைதிகள். நித்யமாகையாவது, காலத்திஞல் அளவுபடாமை. இப்படிப்பட்ட சைதந்யமாகிற ஒரே ஆத்மாவே உண்மை, மற்ற பேதங்கள் எல்லாம் பொய் என்பது அத்வைதிகளின் மதம். இவ்விஷயத்தைக் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு கீதையில உபதேசிக்கிருன் என்று அத்வைதிகள் கூறுகிருர்கள். இது பலவிதத்திலும் பொருந்தாதென இனி நிரூபிப்போம்.

அத்வைதஜ்ஞானத்தைக் கண்ணன் உபதேசிப்பதாக அத்வைதிகள் கூறுவதில் பல கேள்விகள் கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. (1) கண்ணன் தான அறிந்த அர்த்தத்தை உபதேசிக்கிருனே? அறியாத அர்த்தத்தை உபதேசிக்கிருனு? (2) அறிந்ததையுபதேசிக்கிருனுலும், அதை நேரே கண்டு உபதேசிக்கிருனு, அல்லது கேட்டதை மாத்திரங்கொண்டு உபதேசிக்கிருனு? (3) அறிந்தோ அல்லது கேட்டோ உபதேசிக்கும்போதும் அக்கண்ணனுடைய அஜ்ஞானம் நீங்கிவிட்டதா அல்லது நீங்கவில்லையா (4) நீங்கிவிட்டதானுலும் அவ்வஜ்ஞானத்திஞலுண்டாகும் பேதமயக்கம் கண்ணனுக்கு நீங்கிவிட்டதா இல்லையா?

கண்ணனுடைய கீதைக்கு அத்வைதிகள் ஆதரத்தோடு வியாக்கியானம் எழுதுகையாலே முதல் கேள்வியில் அறியாத அர்த்தத்தைக் கண்ணன் உபதேசிப்பதாகக் கூறமாட்டார்கள்; மூன்ருவது கேள்வியிலும் கண்ணனுடைய அஜ்ஞானம் நீங்கவில்லையென்று கூறத் துணியமாட்டார்கள். ஆக, (1) கண்ணன் தான் நேரே கண்டு அறிந்ததை அஜ்ஞானமும் அதஞலுண்டாகும் பேதமயக்கமும் நீங்கப்பெற்று உபதேசிக்கிருன் என்ருே, (2) அப்படிக் கண்டறிந்தபடியாலே அஜ்ஞானம் நீங்கிஞலும் அதஞலுண்டான பேதமயக்கம் நீங்காமையாலே உபதேசிக்கிருன் என்ருே (3) கேட்டறிந்ததை அஜ்ஞானமும் பேதமயக்கமும் நீங்கப்பெற்று உபதேசிக்கிருன் என்ருே (4) கேட்டறிந்தபடியாலே அஜ்ஞானம் நீங்கிஞலும் பேதமயக்கம் நீங்காமலேயே உபதேசிக்கிருன என்ருே கூறும் இந்தநாலு பக்ஷங்களில் ஒன்றைத்தான் அத்வைதிகள் கைக்கொண்டாகவேண்டும்.

॥ भा ॥ अथ परमपुरुषस्याधिगताद्वैतज्ञानस्य बाधितानुवृत्तिरूपमिदं भेदज्ञानं दग्धपटादिवन्न बन्धकमित्युच्यते-नैतदुपपद्यते; मरीचिका-

---

இதில் கண்ணன் நிர்விசேஷ கூடஸ்த நித்யசைதந்யமாகிற ஆத்மாவை நேரே கண்டறிந்து அஜ்ஞானமும் பேதமயக்கமும நீங்கப்பெற்று உபதேசிக்கிருன் என்னும் முதலபக்ஷம் பொருநதாது. எப்படியெனில்; இக்கண்ணன் பரமபுருஷன். ஆகையால ஜீவனுக்குபபோலே இவனுக்குப் பொயயறிவு பொருந்தாது. மெய்யறிவே பொருந்தும். ஒருவனுக்கு ஒராத்நத்தை உபதேசிப்பதாகில உபதேசிப்பவன் பொருள்கள பலவற்றை இருப்பதாக அறிய வேண்டும். (1) உபதேசிக்கப்படும பொருள் (2) அதைச் சொலலும சப்தம் (3) அதைக்கேட்கத்தக்க சிஷ்யன் (4) ஆசாரயன் (5) கேடப தால் பயன முதலான பற்பலபொருள்களை உண்மையில வெவ்வேருகக் கண்டால்தான எவனும் உபதேசத்தில இழிவான. அத்வைதிகளின் மதத்திலோவெனில் இவ்வேறுபாடுகளெலலாம பொய்யானவை. ஆகையால பரமபுருஷனுகையாலே மெய்யறிவுடையவனுய், பொய்யறிவும் பேதமயக்கமும நீங்கப்பெற்ற கண்ணனுக்குப பொய்யறிவினுல் ஏற்படும் பேதமயக்கமும், அதனுல் ஏற்படும் உபதேசம், அநுஷ்டிப்பிக்கை முதலான காரியங்களும் உண்டாக மாட்டா. அப்படி உண்டாவதாக ஒப்புக்கொண்டால், காரணமான பொய்யறிவும, பேதமயக்கமும் நீங்கினபின்பும் கார்யமான உபதேசம் முதலானவை எப்படி உண்டாகின்றன? என்னும கேள்வி எழும். வ்யாகாதம் (முன்னுக்குப பின்முரண்) அபஸித்தாந்தம (தன ஸித்தாந்தத்துக்கு மாருகப்பேசுவது), சாஸ்திரத்தை ஆரமபிக்க முடியாமை, உபதேசம் கூடாமை, பயனற்ற பரிச்ரமம், வேத விரோதம் முதலான நூற்றுக்கணக்கான தோஷங்கள் இப்பக்ஷத்தில ஏற்படும். ஆகையால் முதலபக்ஷம் பொருந்தாது.

இனி, கண்ணனுக்குத் தான் நேரே கண்டறிந்தமையாலே பொய்யறிவு நீஙகினுலும் அதனுலுண்டான பேதமயக்கம் நீங்காமையினுல் உபதேசிக்கிருன் என்று கூறும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது என்று காட்டப்படுகிறது. அத்வைதிகள் கூறுவதாவது:— "வஸ்திரம் எரிந்தபின்பும், அதை எரிந்த வஸ்திரம் என்று அறிந்தவனுக்கும் அது வஸ்திரம்போலே காட்சியளிக்கிறது. கானல்நீரைக் கானல்நீர் என்று அறிந்தவனுக்கும் அது நீர்போலே காட்சியளிக்கிறது. இதுவே பாதிதாநுவ்ருத்தி என்று கூறப்படுகிறது: அது

जलज्ञानादिकं हि बाधितमनुवर्तमानं न जलाहरणादिप्रवृत्तिहेतुः। एवमत्राप्यद्वैतज्ञानेन बाधितं भेदज्ञानमनुवर्तमानमपि मिथ्यार्थविषयत्वनिश्चयान्नोपदेशादिप्रवृत्तिहेतुर्भवति। न चेश्वरस्य पूर्वमज्ञस्य शास्त्राधिगत-

---

போலே பேதமயக்கம் நீங்கிய கண்ணனுக்கும் பூர்வவாஸனையாலே இந்த பேதங்கள் காட்சியளிக்கக்கூடும். ஆகையால் அவன் உபதேசம் முதலானவற்றில் இழியலாம். எரிந்த வஸ்திரமும் கானல் நீரும் முறையே வஸ்திரத்தினுடையவும், நீரினுடையவும் காரியத்தைச் செய்யமாட்டாததுபோலே வாஸநாதிபலத்தாலே பேதமயக்கம் நீங்கப்பெறாத கண்ணனையும் இந்த பேதமயக்கம் கட்டுப்படுத்தாது" என்று அத்வைதிகள் கூறுகிறார்கள். இந்த பா3தி4தாநுவ்ருத்தி பக்ஷமும் பொருந்தாது. ஏனெனில்: எரிந்த வஸ்திரத்தை உள்ளபடி அறிந்தவன் வஸ்திரம்போலே தோனறினபோதும் அதை உடுத்திக் கொள்ள முயலமாட்டான். கானல்நீரை உள்ளபடி அறிந்தவன், நீர்போலே அது தோன்றினாலும் அதிலிருந்து நீர் எடுத்துவர முயலமாட்டான். அதுபோலே அத்வைதஜ்ஞானத்தாலே தள்ளப்பட்ட பேதமயககம் வாஸநாபலத்தாலே தொடர்ந்து வந்தாலும் 'இம் மயக்கத்தில் தோன்றும் பேதங்கள் பொய்' என்னும் நிச்சயம் ஏற்பட்டுவிட்டபடியாலே உபதேசம் முதலான காரியங்களில் அவன் ஈடுபடமாட்டான். ஆகையால் கண்ணனுக்கு பா3தி4தாநுவ்ருத்தியை ஒப்புக்கொண்டாலும், பாதிதாநுவ்ருத்தியின் பலமாக அத்வைதிகள் அபிமானிக்கும் உபதேசாதிகள் ஓட்டாமையாலே இவ்விரண்டாவதுபக்ஷமும் பொருந்தாது என்றதாயிற்று.

இனி, மூன்றாவது பக்ஷத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அஜ்ஞானமும், பேதமயக்கமும் நீங்கப்பெற்றபின் உபதேசிப்பதென்பது பொருந்தாது என்னும் விஷயம் முதல்பக்ஷத்தை விசாரிக்கும்போதே நிரூபிக்கபபட்டுவிடடது. நிர்விசேஷப்பொருளைக் கண்டறிவதும் கேட்டறிவதும் ஒன்றேயாகையால் முதற்பக்ஷம் தள்ளப்பட்டபோதே இப்பக்ஷமும் தளளப்பட்டதாயிற்று.

இனி, இம்மூன்றாவது பக்ஷத்திலும், நாலாவது பக்ஷத்திலும் ஸர்வேச்வரனை கண்ணன் முதலில் அறியாதவனாயிருந்து, பிறகு சாஸ்திரத்தைக் கேட்டறிந்து உண்மையை அறிகிறான் என்று அத்வைதிகள கூறுவதும நாலாவது பக்ஷத்தில் இப்படிக் கேட்

டறிந்தபடியாலே அஜ்ஞானம் நீங்கினாலும் பாதிநாநுவ்ருத்தியாலே பேதமயக்கம் நீங்காமையாலே கண்ணன உபதேசிக்கிறான் என்று கூறுவதும் பொருந்தாதென்று காட்டப்படுகிறது. கண்ணன் ஸர்வேச்வரனுடையாலே முதலில் அறியாதவனாயிருக்கிறான் என்று கூறுவது பொருந்தவேமாட்டாது. இல்லாவிடில் இவன் ஈச்வரனல்லாதவனாகவேண்டிவரும. ஈச்வரனே முதலில் அறியாதவனாயிருந்தான என்று கூறினால், அவன் சாஸ்திரத்தைக்கேட்டு உண்மையை அறிவதெனபதும் முடியாது. ஏனெனில் அவனைக்காட்டிலும் அதிகமான அறிவை உடையவனாய், அவனுக்கும் உபதேசிக்கக்கூடியவன் ஒருவனில்லையே. அப்படி ஒருவனிருந்தால, அவனுக்கு எப்படி அத்வைதஜ்ஞானம் ஏற்பட்டது என்னும் கேள்வி ஏற்பட்டு, அவனுக்கும் உபதேசிக்கக் கூடியவனாக ஒருவனை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவரும. இப்படியே முடிவில்லாமல் போய்க்கொண்டிருக்கும். இது அநவஸ்தை என்னும் தோஷமாகும. ப்ரவாஹேச்வரர்கள் பலர் என்று கூறவும் முடியாது, "ஏகோ தேவ:" "தேவ ஏகோ நாராயண:" என்று ஆயிரக்கணக்கான ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் ஸர்வேச்வரன ஒருவனே என்று கோஷிக்கையாலும், "நித்யோ நாராயண:" முதலான வாக்யங்கள் அவன் நித்யன் என்று கோஷிக்கையாலும ஈச்வரர் பலரென்பதொவ்வாது. ஒரே ஈச்வரனே தான் செய்த சாஸ்திரத்தினால உண்மையை அறிந்து கொள்கிறான் என்று கூறலாமேயெனில்: அபௌருஷேயமென்றும், நித்யமென்றும நாம் ஒப்புக்கொள்ளும் வேதம பௌருஷேயமும் அநித்யமும் ஆக வேண்டிவரும். மேலும் உண்மையை அறிந்தபினபே ஈச்வரன் வேதங்களைச் செய்யமுடியும். வேதங்களைக்கொண்டுதான் ஈச்வரன் உண்மையை அறியமுடியும என்று அந்யோந்யாச்ரயதோஷம வரும். அநாதியான வேதங்களை மறந்திருந்து, இப்போது நினைவுக்கு வந்த அவைகளைக்கொண்டு அத்வைதஜ்ஞானத்தை அடைகிறான் என்றும் கூறமுடியாது. இப்போது மறந்திருந்தாலும் முன் ஒருதடவை அனுபவித்திருந்தால்தான் மறுபடியும் நினைவுவரும். முன் அனுபவித்திருக்கிறான் என்று ஒப்புக்கொண்டால, அப்போது யார் அவனுக்கு உபதேசித்தார்கள் முதலான முன் எடுத்த கேள்விகளும தோஷங்களும் வந்தேதீரும. ஆகையால், கண்ணன் முதலில் அறியாதவனாயிருந்து, பிறகு சாஸ்திரத்தால் அறிவுபெற்றான் என்றும், இப்படி அறிவுபெற்று அஜ்ஞானம் நீங்கினாலும அதனாலுண்டான பேதமயக்கம் நீங்கவில்லையென்றும கூறும் மூன்றாவது நாலாவது பக்ஷங்கள் தவறு என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்படிக் கூறுவதில் ச்ருதிஸ்ம்ருதி

तत्त्वज्ञानतया बाधितानुवृत्तिः शक्यते वक्तुम्; *यः सर्वज्ञः सर्ववित् (मु १-२-९) *पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च (श्वे ६-७) *वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन। भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन॥ (गी ७-२६) इति श्रुतिस्मृतिविरोधात्।

விரோதமும் வரும். "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்" [முண்ட 1-2-9] [அந்தப் பரமபுருஷன் எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறிகிறான்] "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபா4விகீ ஜ்ஞாந ப3லக்ரியா ச" [ச்வே 6-7] [இப்பரமபுருஷனுக்கு இயற்கையானதும், மேலானதும், விதவிதமானதுமான சக்தியும், அறிவும், பலமும், கிரியையும் இருப்பதாக ஓதப்படுகிறது] என்று வேதவாக்கியங்களிலும், "வேதா3ஹம் ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி சார்ஜுந, ப4விஷ்யாணி ச பூ4தாநி மாம் து வேத3 ந கச்சந" [கீதை 7-26] [அர்ஜுனா! நான் முன் நடந்தவற்றையும், நடக்கின்றவற்றையும், நடக்கப்போகிறவற்றையும் அறிவேன். என்னை எவனுமறியான்.] என்று கீதை முதலான ஸ்ம்ருதிகளிலும் பரமபுருஷனான கண்ணன் ஒருவனே எப்போதும் இயற்கையான அறிவையுடையவனென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. இவற்றிலிருந்து ஈச்வரன் முதலில் அறியாதவனாயிருந்தான் என்றும், சாஸ்திரத்தினால் அவனுக்கு அறிவுண்டாயிற்று என்றும், அவனுக்கு ஒருவன் உபதேசித்தான் என்றும், அவனுக்கு மயக்கம் உள்ளது என்றும் கூறும் வாதங்கள் ச்ருதிஸ்ம்ருதிவிருத்தங்கள் என்பது தெளிவாகிறது. ஆக இவ்வண்ணமாக மூன்றுவது நாலாவது பக்ஷங்களும் தவறு என்று நிரூபிக்கப்பட்டன. ஆக, இவ்வளவால் சங்கரமதத்தில் கண்ணன் கீதையை உபதேசிக்கக் காரணமே இல்லை என்று காட்டப்பட்டதாயிற்று.

இனி, அத்வைதிகளின் மதத்தில் கண்ணன் உபதேசிக்கும் ஆசார்யனாகவும் அர்ஜுனன் உபதேசத்தைக் கேட்கும் சிஷ்யனாகவும் ஆகமுடியாது என்று காட்டப்படுகிறது. கண்ணன் மாத்திரமல்லாமல் இப்போது சங்கரமடங்களில் இருக்கும் அத்வைதாசார்யர்களும் தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கு அத்வைதமதத்தை உபதேசிக்க முடியாது. எப்படியெனில்: இவ்வாசார்யர்கள் ஒன்றேயான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் உபதேசிக்கிறார்கள் என்றோ அதைப் பற்றிய ஸந்தேஹத்தையுடையவர்கள் என்றோ, பொய்யை உப

॥ भा ॥ किंच परमपुरुषश्चेदानींतनगुरुपरम्परा च, अद्वितीयात्म-स्वरूपनिश्चये सति अनुवर्तमानेऽपि भेदज्ञाने, स्वनिश्चयानुरूपमद्वितीयात्मज्ञानं कस्मा उपदिशतीति वक्तव्यम्। प्रतिबिम्बवत्प्रतीयमानेभ्यो-

---

தேசிக்கும் வஞ்சகர்கள் என்றோ, யாரோ சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்லுகிறவர்கள் என்றோ, சிறுபிள்ளையைப்போலும் பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போலும் தோன்றியபடியெல்லாம் பிதற்றுகிறவர்கள் என்றோ கூறமுடியாது. ஆகையால் அறிந்து உபதேசிக்கிறார்கள் என்று கூறியே தீரவேண்டும். பேதமயக்கம் தொடர்ந்துவந்த போதிலும தாங்கள் நிச்சயித்தறிந்த இந்த அத்விதீயாத்ம தத்துவத்தை யாருக்கு உபதேசிக்கிறார்கள் என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இக்கேள்வியைப் பின்வருமாறு விரிவுபடுத்தலாம். (1) தனக்கே உபதேசிக்கிறானா அல்லது பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறானா? (2) தனக்கே யென்னும்போது தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக நிச்சயிக்கப் பட்ட தனக்கு உபதேசிக்கிறானா, அல்லது தன்னைக்காட்டிலும் வேறு படாதவனாக நிச்சயிக்கப்பட்ட தனக்கு உபதேசிக்கிறானா? (3) தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக நிச்சயிக்கப்பட்ட தனக்கு உபதேசிக்கிறான் என்னும்போதும, உண்மையில் வேறுபட்டவனாக நிச்சயிக்கப்பட்ட தனக்கு உபதேசிக்கிறானா, அல்லது பொய்யாக வேறுபட்டவனாக நிச்சயிக்கப்பட்ட தனக்கு உபதேசிக்கிறானா? (4) பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறான என்னும்போது உண்மையான பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறானா அல்லது பொய்யான பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறானா (5) பொய்யான பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறான் என்னும் போதும், இவன் பொய்யானவன் என்று அறிந்து உபதேசிக்கிறானா அல்லது மெய்யானவன் என்று நினைத்து உபதேசிக்கிறானா?

இவைகளில் எந்தப்பக்ஷத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் பொருந்தாது என்று இனி காட்டப்படுகிறது, (1) உண்மையில் வேறுபட்டவனாக நிச்சயிக்கப்பட்ட தனக்கு உபதேசிக்கிறான் என்றால் இது அத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கே விரோதமாகும். மேலும், தன்னைத் தன்னிலும் உண்மையில் வேறுபட்டவனாக அறிபவன் அறிவிலியுமாவான். (2) பொய்யாக வேறுபட்டவனாக நிச்சயிக்கப்பட்ட தனக்கு உபதேசிக்கிறான் என்றால், பொய்யாயிருந்துகொண்டு வேறு பட்டவனாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கும் மலடிமகன் முதலானோர்க்கும் உபதேசிக்கும்படி நேரிடும். (3) தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபடாதவ

ऽर्जुनादिभ्य इति चेत्–नैतदुपपद्यते; न ह्यनुन्मत्तः कोऽपि मणिकृपाण-दर्पणादिषु प्रतीयमानेषु स्वात्मप्रतिबिम्बेषु, तेषां स्वात्मनोऽनन्यत्वं जानन्, तेभ्यः [कमप्यर्थमु] किमप्युपदिशति।

வனாக நிச்சயிககப்பட்ட தனக்கு உபதேசிக்கிறான் என்றால், அர்ஜுனன் முதலான சிஷ்யர்களின் தோற்றமில்லாமலே எப்போதும் தனக்கே உபதேசித்துக்கொள்ள வேண்டிவரும். தனக்குத் தானே உபதேசித்துக் கொள்வதில் ஒரு பயனுமில்லை. (4) உண்மையான பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறான் என்னும் பக்ஷமும் சரீரபேதமிருந்தபோதிலும் உண்மையான ஆத்மபேதத்தை அத்வைதிகள் ஒப்புக்கொள்ளாமையால் பொருந்தாது. (5) பொய்யானவன் என்று அறியப்பட்ட பிறனுக்கு உபதேசிக்கிறான் என்றால், முன் சொன்னதுபோலே பொய்யானவரென்று அறியப்பட்ட மலடிமகன் பிரதிபிம்பம் முதலானவற்றுக்கும் உபதேசிக்கவேண்டிவரும். (6) பொய்யான பிறனையே மெய்யானவன் என்று நினைத்து உபதேசிக்கிறான் என்றால், உண்மையையே இவன் அறியவில்லையாகையால் உபதேசம் செய்யவே இவனுக்குத் தகுதியில்லை. (7) பிரதிபிம்பமபோலே உண்மையில் ஒன்றாகவேயிருந்தபோதிலும் மயக்கத்தினால் வேறாகத்தோன்றுகின்றவர்களும், அத்வைதஜ்ஞான பலத்தாலே வேறுபடாதவர்களென்று நிச்சயித்தறியப்பட்டிருப்பவர்களுமான அர்ஜுனன் முதலான சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கிறான் ஆசார்யன் என்று கூறினால், இதுவும் பொருந்தாது. பைத்தியம் பிடிக்காத எவனுமே, மணி, கத்தி, கண்ணாடி முதலானவற்றில் தோன்றும் தன் பிரதிபிம்பங்களுக்கு, அவை தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபடாதவை எனறு அறிந்துகொண்டே எந்த அர்த்தத்தையும் உபதேசிக்கமாட்டானன்றோ. ஸாமாந்யமான விஷயத்தைக் கூட எவனும் உபதேசிக்கமாட்டான் என்பது ஸித்தமாயிருக்க மோக்ஷத்திற்காக உபதேசிப்பானோ? சிறுபிள்ளை அல்லது பைத்தியம் பிடித்தவனைத் தவிர எவனுமே பிரதிபிம்பத்துக்கு உபதேசிக்கமாட்டான் என்பது திண்ணமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரனோ உபதேசிப்பான்? ஆகையால், கண்ணன் அத்வைதஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனாயிருப்பதும், அர்ஜுனன் அதைக்கேட்கும் சிஷ்யனாயிருப்பதும் எவ்வகையிலும் பொருந்தாது என்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாயிற்று.

बाधितानुवृत्तिरपि तैर्न शक्यते वक्तुम्; बाधकेनाद्वितीयात्मज्ञाने नात्मव्यतिरिक्तभेदज्ञानकारणस्या[ज्ञ]नादेर्विनष्टत्वात्। द्विचन्द्रज्ञानादौ

முன், (99, 100-வது பக்கங்களில்)ப₃ாதி₄தாநுவ்ருத்தி ஏற்படக் கூடும் என்று வைத்துக்கொண்டு, (அத்வைதஜ்ஞானத்தாலே தள்ளப் பட்ட பேதமயக்கம் வாஸநாபலத்தாலே தொடர்ந்து வந்தாலும்,) உபதேசம் முதலான காரியங்கள் ஓட்டாது என்று காட்டப்பட்டது. இனி, அத்வைதமதத்தில ப₃ாதி₄தாநுவ்ருத்தியே ஓட்டாது என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. அத்வைதமதத்தில் ஆத்மா ஒன்றே உண்மை என்னும் அறிவினாலே அவ்வாத்மாவைக்காட்டிலும் வேறான எல்லாப் பொருள்களும் ப₃ாதி₄க்கப்படுகின்றன, அதாவது பொய்யென்று அறியப்படுகின்றன. ஆகையால், பேதமயக்கத்துக்குக்காரணமாய் அநாதியாயிருந்துவரும் மாயை, அவித்யை (அஜ்ஞானம்) முத லானவையெல்லாம் அழிந்துவிடுகின்றன. இப்படிக் காரணமான மாயை முதலானவை அழிந்தபின்பு காரியமான பேதமயக்கம் தொடர்ந்துவரமுடியாது. தோஷம் நீங்கியபின் மயக்கம் போகாம லிருக்க இடமேயில்லை. மேலும், வேறொன்றாலும் அழிக்கப்படாமல் இந்நாள்வரை தொடர்ந்துவந்த அநாதியான பேதஜ்ஞானகாரண மான தோஷம் அத்வைதஜ்ஞானத்தாலும் அழியவில்லையானால், ஒன்றாலும் ஒருபோதும் அது அழியமுடியாது; ஆகையால் ப்ரஹ்மம் நித்யஸம்ஸாரியாயிருப்பதைத்தவிர வேறு வழியில்லை. இதற்குமேல் அத்வைதிகள் "கண்ணில் திமிரதோஷமுள்ளவன் ஒரு சந்திரனை இரண்டாகக் காண்கிறான். அவனுடைய நண்பனொருவன் 'சந்திரன் இரண்டல்ல; ஒன்றுதான்' என்று உபதேசித்தபின் சந்திரன் இரண்டு என்னும் மயக்கம் நீங்கிவிடுகிறது; இப்படி மயக்கம் நீங்கியபின்னும் சந்திரன் இரண்டாகவே காட்சியளிக்கிறது. இதுவே ப₃ாதி₄தாநுவ்ருத்தி எனப்படுகிறது. அப்படியே இங்கும் பேதமயக்கம் நீங்கியபோதிலும், பேதங்கள் தெரிகின்றன" என் கிறார்கள். இது சரியன்று. சந்திரன் இரண்டாகக் காட்சியளிக்கு மிடத்தில், நண்பனுடைய உபதேசத்தாலே 'சந்திரன் இரண்டு' என்னும் பொய்யறிவு நீங்கினாலும், அவ்வறிவுக்குக்காரணமான உண்மையான திமிரம் முதலான கண்தோஷங்கள் நீங்கவில்லை. ஆகையால் அங்கு சந்திரன் இரண்டாகக் காட்சியளிப்பது பொருந் தும். தோஷம் காரணமாக ஏற்படும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலே இரண்டாகக்

तु चन्द्रैकत्वज्ञानेन पारमार्थिकतिमिरादिदोषस्य द्विचन्द्रज्ञानहेतोरविनष्टत्वात् बाधितानुवृत्तिर्युक्ता; अनुवर्तमानमपि प्रबलप्रमाणबाधितत्वेना-

---

காட்சியளித்தாலும், தோஷமற்ற ஆப்தோபதேசத்தாலே அது பாதிக்கப்பட்டு விடுகிறபடியால் சந்திரன் இரண்டு என்றும் வியவஹாரம் முதலானவற்றை அவன் செய்யமாட்டான். இங்கோவெனில் 'ஆத்மாவொன்றே உண்மை, மற்றவை பொய்' என்னும் மெய்யறிவாலே ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், பேதமயக்கத்துக்குக் காரணமான அஜ்ஞானமாகிற பொய்யான தோஷமும் நீங்கியே தீரவேண்டும். அப்படி நீங்கவில்லையாகில் அது எப்போதும் நீங்காது. தோஷம் நீங்கியபிறகு பேதங்களைக் காண்பது அவைகளைப்பற்றி வியவஹரிப்பது முதலானவை ஒட்டவேமாட்டா. த்₃விசந்த்ரஜ்ஞானத்துக்குக் காரணமான உண்மையான திமிர தோஷம் 'சந்திரன் ஒன்றே' என்னும் ஆப்தோபதேசத்துக்கு விஷயமல்லாமையாலே அவ்வுபதேசத்தால் நீங்கமாட்டாது. சஸ்திர சிகிச்சை முதலானவற்றாலேயே நீங்கும். பே₄த₃ஜ்ஞாநகாரணமான பொய்யான அஜ்ஞானம், எல்லாப்பொய்யறிவுகளையும் போக்கும் 'ஆத்மா ஒன்றே மெய்' என்னும் அறிவுக்கு விஷயமாகையாலே அதனாலேயே நீங்கும். வேறொன்றாலும் நீங்காது. ஆகையால் த்₃விசந்த்ரஜ்ஞானஸ்தலத்தில் பா₃தி₄தாநுவ்ருத்தி ஒட்டும். பே₄தஜ்ஞான ஸ்தலத்தில் அது ஒட்டாது. மேலும், த்விசந்த்ரஜ்ஞான ஸ்தலத்தில் நிர்த்தோஷமான (தோஷம் காரணமாக ஏற்படாத) ஆப்தோபதேசம், தோஷம்காரணமாகவரும் ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காட்டிலும் ப்ரபலமானது. ஆகையால் அங்கு முன்னதுபின்னதை நீக்கக்கூடும். இங்கு பே₄த₃ப்₄ரமமும், அதைப்போக்கும் ஆத்மைக்யஜ்ஞானமும் அஜ்ஞானத்தால் ஏற்படுபவை. ஆகையால் துல்யப₃லமான இவ்விரண்டில் ஒன்றை ஒன்று நீக்கமுடியாது. நீக்கும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தால் துல்யபலமான இவ்விரண்டில் பேதஜ்ஞாநந்தான் ஆத்மைக்யஜ்ஞானத்தை நீக்கட்டுமேஎன்னும் கேள்வி எழும். பா₃த₄கஜ்ஞானமான ஆத்மைக்யஜ்ஞானம் அவித்யையாகிற தோஷத்தால் ஏற்படுவது என்பது அறியப்படவில்லை; பா₃த்₄யஜ்ஞானமான பே₄த₃ஜ்ஞானம் அந்த தோஷத்தால் ஏற்படுவது என்று அறியப்பட்டுவிட்டது. ஆகையால் முத்தியது பிந்தியதைப் போக்கடிக்கும் என்று அத்வைதிகள் கூறுவதும் சரியல்ல. முதலில் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் ஏற்படும்போதே ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான எல்லாப் பொருள்களும் பொய் என்பதை இவன் அறிந்துவிடுகிறான்.

किंचित्करम्। इह तु भेदज्ञानस्य सविषयस्य सकारणस्यापारमार्थिकत्वेन वस्तुयाथात्म्यज्ञानविनष्टत्वान्न कथञ्चिदपि बाधितानुवृत्तिः संभवति।

ஆகையால், 'ஆத்மாவொன்றே மெய்' எனனும இவ்வறிவும் பொய் யென்று அறிந்தேதீரவேண்டும். ஆகையால், ஆத்மைக்யஜ்ஞானம் பொய்யென்று இவனறியவில்லையென்று கூறுவது ஒட்டாது. ஆத்மைக்யஜ்ஞானம் மெய்யே என்று கூறினல், ப்ரஹ்மமும், இந்த ஜ்ஞானமுமாகிய இரண்டு உண்மைப்பொருள்கள் ஏற்பட்டுவிடுவ தால், ஒன்றே உண்மை என்று கூறும் அத்வைதம போய்விடுகிறது. ஆத்மைக்யஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே என்று கூறினல் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே எப்போதுமே மோக்ஷம் ஏற்படவேண்டி வரும். மேலும். 'ஆத்மைக்யஜ்ஞானம் பொய்யென்று அறியப்பட வில்லை; பேதஜ்ஞானம் பொய்யென்று அறியப்படுகிறது' என்ப தால்மாத்திரம் பேதஜ்ஞானவிஷயமான பேதங்கள் பொய்யாகி விடாது. இப்படி நிர்ப்பந்தம் கொண்டால், பின்வரும் விபரீதம ஏற்படும். உண்மையான வெள்ளியை ஒருவன் சுக்தி (கிளிஞ்சல்) என்று எண்ணிவிடுகிருன். இங்கு 'இது சுக்தி' என்னும் அறிவு 'இது வெள்ளி' என்னும் அறிவை பாதிக்கிறது. முந்திய அறிவு பொய்யானது என்று அறியப்படவில்லை. பிந்திய அறிவு பொய் என்று அறியப்படுகிறது. இதனல் பொய்யென்று அறியப்பட்ட பிந்திய அறிவுக்கு விஷயமான வெள்ளி பொய்யாகிவிடுவதில்லை; சுக்தியும் நிஜமாகிவிடுவதில்லை. இதுபோலவே அத்வைதமதத்தி லும் பேதங்கள் பொய்யாகமுடியாது; ஆத்மைக்யமும் மெய்யாக முடியாது. பேதஜ்ஞானமும், ஆத்மைக்யஜ்ஞானமும் ஆகிய இரண்டும் தோஷத்தால் ஏற்படுவதானலும், ஆத்மைக்யஜ்ஞானம் பிந்தியதாகையாலே முந்திய பேதஜ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கும் என்று அத்வைதிகள் கூறுவதும் சரியன்று. தோஷமூலம் என்று அறியப்பட்டவளவில், பிந்தியதாயிருக்கையால்மாத்திரம் அதற்கு முந்தியதை அடிக்கும் பலம் வந்துவிடாது. அப்படிக் கொண்டால் மயங்கியவன் ஒருவன் 'எல்லாம் பொய்' என்று கூறும் வாக்கியம், ஒவ்வொன்றையும் மெய்யென்று கூறும் எல்லா வாக் கியங்களுக்கும் பிந்தியதாகவேயிருக்கையாலே, அவை எல்லாவற்றை யும் அடிக்கவேண்டிவரும். 'வரட்டுமே' என்று அத்வைதிகள் கூறி னல், 'ஆத்மாவொன்றே மெய்' என்னும் அத்வைதியின் வாக்கியம் 'ஆத்மாவையுள்ளிட்ட எல்லாம் பொய்' என்னும்மாத்யமிக பௌத்த னின் வாக்யத்தால் தள்ளப்படவேண்டிவரும். ஆகையால் இரண்டும்

अतः सर्वेश्वरस्येदानींतनगुरुपरंपरायाश्च तत्वज्ञानमस्ति चेद्भेददर्शन-तत्कार्योपदेशाद्यसंभवः। नास्ति चेदज्ञानस्य तद्धेतोः स्थितत्वेनाज्ञत्वादेव सुतरामुपदेशो न संभवति॥

தோஷமூலமென்று அறியப்பட்டபோதிலும், பிந்திய வாக்கியம் முந்தியவாக்கியத்தை அடிக்கும் என்றது பொருந்தாது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது ஆக, இவ்வளவால் [பக்கம் 105 முதல் இது வரை] பேதஜ்ஞானமும், அதன் விஷயமான பேதங்களும், அதன் காரணமான அநாதிமாயையும் பொய்யானவையாகையாலே, ஆத்மா ஒன்றே உண்மை என்னும் மெய்யறிவாலே அழிக்கப்பட்டு விடுகின்றனவாகையாலே அத்வைதமதத்தில் அநாதியான அஜ்ஞானத்தாலோ, பேதஜ்ஞானத்தாலோ, பேதவாஸனை முதலான வற்ருலோ பாதிதாநுவ்ருத்தி ஏற்படமுடியாது என்று நிரூபிக்கப் பட்டதாயிற்று. ஆக, இவ்வளவால் [பக்கம் 98-முதல் இதுவரை] நிரூபிக்கப்பட்டவைகளின் ஸாராம்சமாவது:-ஸர்வேச்வரனிலிருந்து தொடங்கி இப்போதுள்ள அத்வைத குருபரம்பரையிலுள்ளவர்கள் வரையில் உள்ள ஆசார்யர்களில் ஒருவருக்காவது (அத்வைத மதத்தின்படி) உண்மையறிவு இருந்ததாகில், பேததர்சனமும் அத ஞல் உண்டாகும் உபதேசம் முதலானவையும் பொருந்தாது. உண்மையறிவு இல்லையாகில், அஜ்ஞானம், அதன் காரணமான அவித்யை முதலானவை இருக்கையாலே இவர்கள் அனைவரும் அறி வற்றவர்களாகையாலே உபதேசம் ஓட்டவே ஓட்டாது. உண்மை யறிவு உண்டென்ருல் பாதிதாநுவ்ருத்திக்கு த்விசந்திரஜ்ஞானத் தைப்போன்ற திருஷ்டாந்தமாத்ரமாவது உண்டு; அறிவுமில்லை யென்ருல் அதுவும் கிடையாது. கீதை முதலானவற்றுக்கு அத் வைதிகள் வியாக்கியானம் எழுதுவதும் பிரவசனம் செய்வதும் நிஷ்பலமேயாகும் என்றதாயிற்று.

இதுவரையில் அத்வைதமதத்தில் கீதையை உபதேசிக்கக் காரணமில்லையென்றும், கண்ணன் உபதேசிப்பவனுகவும், அர்ஜு னன் கேட்பவனுகவும் இருக்கமுடியாதென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி, அத்வைதோபதேசத்தால் ஒரு பயனுமில்லை என்று நிரூபிக் கப்படுகிறது. அத்வைதமதத்தில் ஜீவாஜ்ஞாநபக்ஷம், ப்ரஹ்மா ஜ்ஞானபக்ஷம் என்று இரண்டு பக்ஷங்கள் உண்டு. ஜீவாஜ்ஞான பக்ஷமாவது:— ஒன்ருன சிந்மாத்ரப்ரஹ்மம் மாயை, அதன் கார்ய மான அவித்யை ஆகியவற்றில் ப்ரதிபலிக்கும்போது ஸகுண

॥ भा ॥ किंच गुरोरद्वितीयात्मविज्ञानादेव ब्रह्माज्ञानस्य सकार्यस्य विनष्टत्वात् शिष्यं प्रत्युपदेशो निष्प्रयोजनः। गुरुस्तज्ज्ञानं च कल्पितमिति

ப்ரஹ்மம் எனப்படும் ஈச்வரனாகவும் பல ஜீவர்களாகவும் ஆகிறது; இந்த ஜீவேச்வரர்கள் அனைவருக்கும் அத்வைதஜ்ஞானம் ஏற்பட்ட பிறகே ஸம்ஸாரமோக்ஷம் ஏற்படும் என்னும் பக்ஷம். பைத்தியம் பிடிக்காத எவனும், தன்னுடைய பிம்பத்திற்கே உபதேசிக்கமாட்டான் என்பதும், அப்படி உபதேசிப்பதால் எவ்விதப் பயனும் ஏற்படாது என்பதும் சிறுவர்களுக்குக் கூடத்தெளிவாகும். ஆகையால் இப்பக்ஷத்திலும் உபதேசம் பயனற்றது என்பது தெளிவு. இந்த தூஷணம் ப்ரஹ்மாஜ்ஞானபக்ஷத்துக்கும் பொதுவானது. இனி, ப்ரஹ்மாஜ்ஞான பக்ஷமாவது:—ஒன்றேயான சிந்மாத்ரப்ரஹ்மம் அவித்யை எனப்படும் அஜ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டு ஒரே ஜீவனாக மாறுகிறது; ஒரு மனிதன் தன் ஸ்வப்னத்தில் பலரைக் காண்பதுபோல், ஒருவனான இந்த ஜீவனுடைய மயக்கத்தால் பல ஜீவர்களும், உலகமுமாகிற தோற்றம் உண்டாகிறது; அந்த ஒரு ஜீவனே உண்மையானவன்; மற்றவர்கள் அவனால் கற்பிக்கப்பட்டவர்கள்; அந்த ஒரு ஜீவன் எந்த தேசத்தில் அல்லது தேஹத்தில் இருக்கிறான் என்பது யாருக்கும் தெரியாது; அத்வைத உபதேசத்தால் அந்த ஒரு ஜீவனுக்குத் தத்வஜ்ஞானம் உண்டாகிவிட்டதானால், ஸ்வப்நம் காணகிறவன் விழித்தவுடன் அவனால் காணப்பட்ட மனிதர்கள், பொருள்கள் ஆகியவையெல்லாம் அழிந்து ஸ்வப்நம் காண்பவனை சுயநிலையடைவதுபோலே இந்த ஜீவனும் அஜ்ஞானம் நீங்கி சிந்மாத்ரப்ரஹ்ம நிலையை அடைகிறான் என்கிறார்கள் ப்ரஹ்மாஜ்ஞானவாதிகள். இப்பக்ஷத்திலும் அத்வைதோபதேசத்தால் ஒரு பயனும் விளையாது என்பதற்கு முன்காட்டியதற்கு மேலும் சிலகாரணங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன இனி.

இவர்களைச் சில கேள்விகள் கேட்கவேண்டியுள்ளது; இங்கு கீதையை உபதேசிக்கும் கண்ணன் உண்மையான ஜீவனா? அல்லது கல்பிதஜீவனா? என்பது முதற்கேள்வி. கண்ணனே உண்மையான ஜீவன் என்று கூறுவார்களாகில், ஆசார்யனை அவனுடைய அத்வைதாத்மஜ்ஞானத்தாலேயே ப்ரஹ்மாஜ்ஞானமும், அதன் கார்யமான சிஷ்யத்வம், ஆசார்யத்வம் முதலானவையும் அழிந்துவிடுகின்றனவாகையாலே, உபதேசிப்பவன் ஒருவனில்லை, கேட்பவனுமில்லை, உபதேசிக்கப்பரிகரமான அறிவு முதலானவையுமில்லை.

चेत्, शिष्यतज्ज्ञानयोरपि कल्पितत्वात्तदप्यनिवर्तकम्। कल्पितत्वेऽपि पूर्व-

---

ஆகையால் சிஷ்யனான அர்ஜுனனைக் குறித்துக் கண்ணன் உபதேசிக்கவும் முடியாது; உபதேசிப்பதால் பயனுமில்லை. இனி, அத்வைதிகள் கண்ணனும், அவனைப்போன்ற மற்ற அத்வைதாசார்யர்களும் கல்பித ஜீவர்களே என்று கூறியாகவேண்டும். ஸ்வப்னத்தில் காணப்பட்ட புருஷனின் அறிவினால் ஸ்வப்னம் பாதிக்கப்படாததுபோலே கல்பித ஜீவனான கண்ணனின் அறிவினால உலகம் பாதிக்கப்படாது. அது பாதிக்கப்படுவதற்காக உபதேசம் செய்வது பயனுடையதே என்று இவர்கள் கருத்து. இவர்களை மற்றொரு கேள்வி கேட்கிறோம். சிஷ்யனான அர்ஜுனன் உண்மையான ஜீவனா, அல்லது கல்பித ஜீவனா? என்று. அர்ஜுனனே உண்மையான ஜீவன் என்று கூறுவார்களாகில், அதற்கு என்ன ப்ரமாணம்? என்று அவர்களைக் கேட்கவேண்டும். ஒரு ப்ரமாணமும் அவர்களால் காட்டமுடியாது. மேலும், எந்த ஆசார்யனும், "இந்த என்னுடைய சிஷ்யனான ஜீவன் என் உபதேசத்தாலே முக்தனாகப்போகிறான்; ஸ்வப்னம் காணப்படுபவனைப்போலே நான் இவனாலே கல்பிக்கப்பட்டவன்" என்று நினைக்கமாட்டான்; அப்படி நினைத்தாலும், தன்னையே அழிக்கப்போகும் மஹாபகாரியான அவனுக்கு உபதேசிக்கவும் மாட்டான். "ஸ்வப்நம் தானே கலைகிறபோது கலையட்டும்; நாமாக எதற்கு இதைக் கலைய வைத்து நம்மையே அழித்துக்கொள்ளவேண்டும்?" என்றே நினைப்பான். ஆகையால் மோக்ஷோபாயத்தை அனுஷ்டிக்கவேமாட்டான். சிஷ்யனும் ஸ்வப்னத்தில் காணப்பட்டவனைப்போலே ஆசார்யனைத் தன்னால் கல்பிக்கப்பட்டவனாக நினைத்தானாகில் அவ்வாசார்யனிடம் ஒன்றையும் சேட்கவும் மாட்டான். குருவும், அவருடைய அறிவும் தன்மயகககத்தால் கல்பிக்கப்பட்டவை என்று அறிந்தானாகில் அவனிடமிருந்து எந்த அர்த்தத்தைக் கேட்பான்? தன்னால் கல்பிக்கப்பட்ட ஆசார்யன் செய்கிற உபதேசம் என்னும் பொய்யறிவாலே தன் மயக்கம் தீருகிறது என்பதும் பரிஹஸிக்கத்தக்கது. இப்படிக் கூறுவதைவிட தன் மயக்கத்தாலேயே தன் மயக்கம் தீர்ந்துவிடுகிறது என்று கூறுவதே சிறந்ததாகும். மேலும, அர்ஜுனனுக்கு உபதேசமாகி எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களாகிவிட்டது. இன்னமும் ஸம்ஸாரமயக்கம தீரவில்லை. ஆகையால் அர்ஜுனனும், இன்றளவும் இருந்த எல்லா அத்வைத சிஷ்யர்களும், எல்லா அத்வைதாசார்யர்களும் வேறு ஒரு உண்மையான ஜீவனாலே கல்-

विरोधित्वेन निवर्तकमिति चेत् , तदाचार्यज्ञानेऽपि समानमिति तदेव निवर्तकं भवतीत्युपदेशानर्थक्यमेव, इति कृतमसमीचीनवादैः [निरस्तैः] ॥ १२ ॥

பிக்கப்பட்டவர்கள் என்று. கூறவேண்டிய ஒரு வழியே அத்வைதிகளுக்கு உள்ளது. ஆக, ''சுகோ முக்த: வாமதே₃வோ விமுக்த:'' முதலான சாஸ்திரங்களெல்லாம் பலர் முக்தியடைந்தார்கள் என்று கூறுவதெல்லாம் அத்வைதிகளுக்குப் பொய்யாகிவிட்டது. கிருஷ்ணன். அர்ஜுனன், ஆதிசங்கராசார்யர் முதலான அனைவரும் மற்ற பலன்களையெல்லாம் விட்டு, மோக்ஷத்தை அடைவதற்காகப் பட்டபாடெல்லாம் வீண் என்று அத்வைதிகளே ஒப்புக்கொண்டதாகிவிட்டது. ஆகையால் கீதோபதேசம் அர்ஜுனன் காலத்திலிருந்து தொடங்கி, இன்றளவும் பயனற்றதேயாகும். இனி, எவனோவொரு ஜீவனால் கல்பிக்கப்பட்டவர்களே தாங்கள் என்று அறிந்தார்களாகில் எந்த ஆசாரியனும் தன் அழிவுக்குத் தானே உபதேசிக்கவும் மாட்டான்; எந்த சிஷ்யனும் தன் அழிவுக்காகத் தான் கேட்கவும்மாட்டான். ஆகையால் அந்த உண்மையான ஜீவனும் எக்காலத்திலும் மோக்ஷமடைய வழியேயில்லை. இனி, சிஷ்யனும் அவனுடைய அறிவும் கல்பிதமேயானாலும், சிஷ்யனுடைய ஆத்மைக்ய ஜ்ஞானமானது பேதஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகையாலே பேதஜ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கும் என்று அத்வைதிகள் கூறுவார்களாகில், ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானமும் பேதஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகையாலே அதுவே பேதஜ்ஞானத்தைப் போக்கடித்திருக்கவேண்டும். ஆகையால் ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பது பயனற்றதேயாகும். ஆக, இப்படி சாஸ்திரோபதேசம், அதை உபதேசிப்பவன், அதைக்கேட்பவன், அதன்பயன், ஆகிய எதுவுமே அத்வைதிகளின் மதத்தில் பொருந்தாது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 'கரடிக்குப் பிடித்த விடமெல்லாம் மயிர்' என்பதுபோலே அத்வைதமதத்தில் எந்த விஷயத்தையெடுத்தாலும் இப்படி தோஷமயமாயிருக்கிறது. குயுக்திவாதங்களும், பொருந்தாப்பேச்சுகளும், கற்பனைக் கோட்டைகளும் நிரம்பிய இவ்வத்வைதமதத்தை, கண்ணனின் கீதாமிருதத்தைப் பருகும் சமயத்தில் கண்டிக்க நேர்ந்தது குறித்து உண்மையில் வருந்தவேண்டியுள்ளது. ஆகையால், இதை இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறோம். விரிவு வேண்டுவார் ஸ்ரீபா₄ஷ்யம், ச்ருதப்ரகாசிகை, சததூஷணி முதலான பூர்வாசார்யக்ரந்தங்களிலே கண்டு கொள்வது. 12.

देहिनोऽस्मिन् यथा देहे कौमारं यौवनं जरा।
तथा देहान्तरप्राप्तिर्धीरस्तत्र न मुह्यति॥१३॥

13. தே₃ஹிநோऽஸ்மிந்யதா₂ தே₃ஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா।
ததா₂ தே₃ஹாந்தரப்ராப்திர் தீ₄ரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி॥

அஸ்மிந் தே₃ஹே—*இந்த உடம்பில் (இருக்கும்)*. தே₃ஹிந:—*ஆத்மாவுக்கு*, கௌமாரம்—*இளமையும்*, யௌவநம—*வாலிபப்பருவமும்*, ஜரா—*கிழத்தனமும்*, யதா₂ (ப₄வந்தி)—*எப்படி ஏற்படுகின்றனவோ*, ததா₂—*அப்படியே*, தே₃ஹாந்தர ப்ராப்தி:—*(இந்த தேஹத்தை விட்டவுடன்) மற்றொரு தேஹத்தை அடைவதும் ஏற்பட்டே தீரும்*. தீ₄ர:—*அறிவாளியாயிருப்பவன்*, தத்ர—*இந்த தேஹத்தைவிட்டு வேறொரு தேஹத்தை எடுப்பதில்*, ந முஹ்யதி—*மயக்கமடைவதில்லை*.

---

13. இந்தவுயிர் கௌமாரம் யௌவனமூப் பென்பவற்றை
வந்தவுட னின்று மருவுதல்போ—லந்தவுயிர்
வேறுடல மேவுதலு மிக்கன்ன தாங்கதனைத்
தேறுமவர் தாங்கலங்கார் தீர்ந்து.

இந்த உயிர்—*இந்த (உடம்பிலிருக்கும்) ஆத்மாவானது* வந்த உடல் நின்று—*வந்தேறியான உடலிலே இருந்துகொண்டு* கௌமாரம யௌவநம் மூப்பு என்பவற்றை—*இளமை, வாலிபத் தன்மை, கிழத்தனம் என்னும் நிலைகளை*, மருவுதல் போல்—*அடைவதுபோல்*, அந்த உயிர்—*அதே ஆத்மாவானது*, மிக்கு—*தேஹமரணத்திற்குப்பின்*, வேறு உடலம் மேவுதலும்—*வேறு உடம்பை அடைவதும்*, அன்னது—*தேஹஸம்பந்தத்தால் ஏற்படுவதேயொழிய ஆத்மாவின் தன்மையல்ல*. ஆங்கு அதனை தேறுமவர்—*பிறப்பு இறப்பு என்னுமிரண்டும் தேஹத்தின் தன்மையே என்பதை அறிகிறவர்கள்*, தாம் தீர்ந்து கலங்கார்—*தாமே (ஆத்மாவின் நித்யத்தன்மையில்) உறுதியுடனிருக்கையாலே கலங்கமாட்டார்கள்*.

॥ भा ॥ एकस्मिन् देहे वर्तमानस्य देहिनः कौमारावस्थां विहाय यौवानाद्यवस्थाप्राप्तावात्मनः स्थिरत्वबुद्ध्या यथाऽऽत्मा नष्ट इति न शोचति, देहाद्देहान्तरप्राप्तावपि तथैव स्थिर आत्मेति बुद्धिमान्न [शोचति] तत्र मुह्यति। अत आत्मनां नित्यत्वादात्मानो न शोकस्थानम्।

---

13. சென்ற சுலோகத்தில் ஆத்மாக்களைக்குறித்து வருந்தக் கூடாது என்று காட்டுவதற்காக ஆத்மாக்கள் நித்யமானவர்கள் என்று காட்டப்பட்டது. அதன்மேல், 'ஆத்மாக்கள் நித்தியமானல் பிறப்பு, இறப்பு முதலான வழக்குகள் எப்படி ஓட்டும்?' என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு ஸமாதானத்தை திருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டி விளக்குகிறது இந்த ச்லோகம் (அஸ்மிந் தே₃ஹே தே₃ஹிந:) இந்த தேஹத்திலிருக்கும் ஜீவனுக்கு. (தேஹிந:) தேஹத்தையுடைய வனுகையால் 'தே₃ஹீ' என்று ஜீவன் சொல்லப்படுகிருன். ஜீவனுக்கு இந்த தேஹத்தில் கௌமாரம் முதலான அவஸ்தைகளானுலும், இந்த தேஹத்திலேயே தேஹாந்தரப்ராப்தி கிடையாதாகையாலே, "தே₃ஹிந: அஸ்மிந் தே₃ஹே யதா₂ கௌமாரம்..." [ஜீவனுக்கு இந்த தேஹத்தில் எப்படிக் கௌமாரம் முதலிய நிலைகள் ஏற்படு கின்றனவோ] என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்ளாமல், "அஸ்மிந் தே₃ஹே (வர்த்தமாநஸ்ய) தே₃ஹிந: யதா₂கௌமாரம்..." [இந்த தேஹத்தில் இருக்கும் ஜீவனுக்கு எப்படிக் கௌமாரம் முதலான நிலைகள் ஏற்படுகின்றனவோ] என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. (கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா) ஒரு தேஹத் திலிருக்கும் ஜீவனுக்கு முதலில் குமாராவஸ்தை ஏற்படுகிறது. அதை விட்டவுடன் யௌவநாவஸ்தை ஏற்படுகிறது. அதைவிட்டவுடன் 'ஜரை' எனப்படும் கிழத்தனம் ஏற்படுகிறது. (யதா₂...) இப்படி ஒவ்வொரு நிலைகள் கழிந்து, மற்றொரு நிலை ஏற்பட்டாலும் எல்லா நிலைகளிலும் தேஹத்துக்கே மாறுபாடாகையாலும், ஆத்மா அழியாமல் நிலையாயிருக்கிருனுகையாலும் இந்நிலைமாறுபாடுகளைக் கண்டு 'நாம் (ஆத்மா) அழிந்து விட்டோமே' என்று அறிவாளியா யிருப்பவன் எவனும் எப்படி வருந்துவதில்லையோ, அப்படியே மற்றொரு தேஹத்தை இவ்வாத்மா எடுத்துக்கொள்வதிலும் வருந்த லாகாது. (ததா₂ தே₃ஹாந்தரப்ராப்தி:) ஒரே ஆத்மாவுக்கே எப்படிக் கௌமாரம் முதலான நிலைகள் ஏற்படுகின்றனவோ, அப்படியே அவ்வொரு ஆத்மாவுக்கே மற்றொரு தேஹத்தை அடைகையாகிற

एतावदत्र कर्तव्यम्—आत्मनां नित्यानामेवानादिकर्मवश्यतया तत्तत्कर्मोचितदेहसंसृष्टानां तैरेव देहैर्बन्धनिवृत्तये शास्त्रीयं स्ववर्णोचितं

நிலையும் ஏற்படுகிறது. கௌமார நிலைபோய் யௌவன நிலை வரும் போதும், யௌவன நிலைபோய் கிழத்தனம் வரும்போதும் முந்தின நிலை போய்விட்டதே என்று வேண்டுமானால் வருந்தலாமேயொழிய ஆத்மா அழிந்துவிட்டதே என்று எவரும் வருந்துவதில்லை. அப்படியே இந்த தேஹம் கழிந்து மற்றொரு தேஹம் ஏற்படும்போதும் இந்த தேஹம் அழியப்போகிறதே என்று வேண்டுமானால் வருந்தலாமேயொழியத் தானுகிற ஆத்மா அழியப்போகிறதே என்று எவனும் வருந்தமாட்டான். (தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி) அறிவாளியாயிருப்பவனேவெனில் கௌமாரம் முதலிய நிலைகள் ஜீவனுக்கு எப்படி வந்தே தீரவேண்டியவையோ, அப்படியே தேஹமும் என்றோ ஒரு நாள் அழிந்தே தீரக்கூடியதாகையாலே தேஹம் அழிவதற்காகவும் வருந்தமாட்டான். ஆத்மா நித்யமானவன் என்று அறிகையாலே ஆத்மாவுக்காக வருந்தவும் இடமில்லை.

முந்திய ச்லோகத்தில ப்ராப்யமான (அடையத்தக்கதான) ஆத்மாவின நித்தியத்தன்மை காட்டப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் கழிக்கப்படவேண்டியதான தேஹத்தின் நிலையின்மை உணர்த்தப்பட்டு, ஆத்மாவின் நித்தியத்தன்மை வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆத்மா அழியாதது என்றும், தேஹம் என்றும் ஒரு நாள் அழிந்தே தீரவேண்டியது என்றும அறிவுறுத்துவதன்மூலம் அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்யத் தயங்கக்கூடாது என்று காட்டினுன் கண்ணன. இனி, அர்ஜுனன் கேட்கக்கூடும்:—''ஆத்மா நித்தியமே; ஆகையாலே அது அழிந்து விடும் என்று நான வருந்தவில்லை. ஆயினும், யுத்தம முதலான வற்றைசெய்வதால், என்மேல் அம்பு முதலானவைபட்டு நான வருந்த நேரிடும். எனக்கு வேண்டியவர்கள அம்புபட்டு வருந்துவதைக் காண்பதாலும் நான் வருந்தநேரிடும். இதையெல்லாம் நான் எதற்காகப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும? இப்போதே யுத்தத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டால் இவ்வருத்தங்களை அடையாமல் தப்பிவிடலாமே'' என்று. இந்தக்கேள்விகுப் பின்வரும் இரண்டு ச்லோகங்களாலே பதில் கூறுகிறன கண்ணன். அவற்றின் ஸாராம்சமாவது:— ஆத்மாக்கள் நித்யர்களாயிருந்தபோதிலும் அநாதிகாலமாகத் தாங்கள் செய்த கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவிக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறர்கள். அந்தந்த கர்மங்களுக்குத் தகுந்த தேவர், மனிதர் முதலான சரீரங்களோடு படைக்கப்பட்டிருக்கிறர்கள். இவ்வண்ண

युद्धादिकमनभिसंहितफलं कर्म कुर्वतामवर्जनीयतया इन्द्रियैरिन्द्रियार्थस्पर्शाश्शीतोष्णादिप्रयुक्तसुखदुःखदा भवन्ति, ते तु यावच्छास्त्रीयकर्मसमाप्ति क्षन्तव्या इति ॥ १३ ॥

॥ भा ॥ इममर्थमनन्तरमेवाह—

मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्णसुखदुःखदाः।
आगमापायिनोऽनित्यास्तांस्तितिक्षस्व भारत ॥ १४ ॥

மாகக் கர்மங்களும் அதன் காரணமாக ஏற்படும் சரீரங்களும் ஜீவர்களை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சிறைப்படுத்தியிருக்கின்றன. இந்தச் சிறையிலிருந்து விடுபடவேண்டுமானல் இவன் சில உபாயங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். இவனைச் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் இந்த தேஹமே இவனுடைய உபாயானுஷ்டானத்துக்கும் உதவும்படி அமைத்துவைத்திருக்கிருன் ஸர்வேச்வரன். இவனுடைய பந்தம் கழலுவதற்கு உபாயம் யாதெனில்: சாஸ்திரங்களில் அந்தந்த வருணத்தார்க்கு எம்பெருமானல் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வர்ண தர்மங்களைப் பலனில ஆசை வைக்காமல் அனுஷ்டிப்பதேயாகும். ஆகையால் க்ஷத்ரியனை அர்ஜுனனும் தன் வருணத்திற்குரிய தர்மயுத்தத்தைப் பலனில் ஆசை வைக்காமல் செய்தால்தான் கர்ம பந்தம் கழலும்; மோக்ஷம் கிடைக்கும். ஆக, இப்படி மோக்ஷமாகிற அரும்பயனைப் பெறவேண்டுமானல் அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்தே தீரவேண்டும். மற்ற வர்ணங்களின் தர்மமான பிச்சையெடுப்பது முதலானவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது. யுத்தம் செய்யும்போது மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி முதலான இந்திரியங்கள் சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் முதலான விஷயங்களோடு ஸம்பந்தப்படும் போது குளிர், உஷ்ணம், அம்படிபடுதல் முதலானவற்றல் ஸுக துக்கங்கள் ஏற்பட்டேதீரும். மோக்ஷ பலனை அடைவதற்காக, மோக்ஷோபாயமாக சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட யுத்தம் முதலான கர்மங்கள் முடிவடையும் வரை அர்ஜுனன் இந்த ஸுகதுக்கங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டே தீரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் மோக்ஷமாகிற அரும்பயன் இவனுக்குக் கிடைக்காததோடன்றியில் பகவானுடைய ஆணையை மீறினதால் தண்டனையே கிடைக்கும். ஆகையால் யுத்தம் செய்வதாலுண்டான ஸுகதுக்கங்களை இவன் பொறுத்தேயாகவேண்டும் என்னும் இவ்வர்த்தத்தைப் பின்வரும் இரண்டு ச்லோகங்களாலே அருளிச்செய்கிருன் கண்ணன். 13.

14. மாத்ராஸ்பர்ஶாஸ்து கௌந்தேய ஶீதோஷ்ண ஸுக₂ து:க்₃க₂தா₃: ।
ஆக₃மாபாயிநோऽநித்யாஸ் தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ பா₄ரத ॥

கௌந்தேய—*குந்திபுத்ரனே!* **மாத்ராஸ்பர்ஶா:**—*தந்மாத்ரா கார்யமான சப்தஸ்பர்சரூபரஸகந்தங்களோடும், அவற்றை யுடைய பொருள்களோடும் (இந்திரியங்களின்) ஸம்யோகங் கள்,* **சீதோஷ்ண ஸுக₂து₃:க்க₂தா₃:**—*குளிர், உஷ்ணம் முதலான வற்றாலுண்டான ஸுகதுக்கங்களைத் தருகின்றன.* **ஆக₃ மாபாயிந:**-*(இவை) வந்து மீள்வதையே இயற்கையாகக்கொண் டவை;* **அநித்யா:**—*(மோக்ஷநிலையில்) அடியோடு அழியக்கூடி யவை.* **பா₄ரத**—*பரதவமிசத்துதித்தவனே!* **தாந்**—*ஸுகதுக் கத்தைத்தரும் அவ்விந்திரியார்த்தஸ்பர்சங்களை,* **திதிக்ஷஸ்வ**—*பொறுத்துக் கொள்வாயாக.*

---

14. தன்மாத் திரைதீண்டுந் தன்மையவை சீதமழ
லென்மாச் சுகதுக்க மெய்துவிக்கும்—புன்மாயம்
வந்தியன்று போமதனுன் மற்றவற்றை யெய்தலுருக்
குந்திசுதா நீபொறுத்துக் கொள்.

குந்தி சுதா—*குந்தியின் பிள்ளையே!* **தன்மாத்திரை தீண் டும் தன்மையவை**—*தன்மாத்திரையின் கார்யமான சப்தாதி விஷயங்கள் இந்திரியங்களைத் தொடுவதாலேற்படும் ஸம் யோகங்கள்,* **சீதம் அழல் என்(ம்) மா சுக துக்கம் எய்துவிக்கும்**—*குளிர் உஷ்ணம் என்கிற பெரிய சுகதுக்கங்களை அடைவிக்கும்.* **புன் மாயம்**—*மிகச்சிறிய இத்துன்பம்,* **வந்து இயன்றுபோம்**—*வந்து சிலகாலம் நின்று அழிந்துவிடும்.* **மற்று**—*(மோக்ஷ மாகிற) விலக்ஷணநிலையில்,* **அவற்றை எய்தல் உறு**-*(ஜீவர்கள்) இந்த சுகதுக்கங்களை அடையமாட்டார்கள்.* **அதனுல் நீ பொறுத்துக்கொள்**-*(மோக்ஷமடையும் வரையில்) இக்காரணத் தாலேயே (இச்சுகதுக்கங்களை) நீ பொறுத்துக்கொள்.*

---

14. முந்திய ச்லோகங்களில் ப்ராப்யமான ஆத்மாவின் நித்தியத் தன்மையும், ப்ராப்திவிரோதியாகையாலே கழிக்கப்படவேண்டிய

॥ भा ॥ शब्दस्पर्शरूपरसगन्धास्साश्रयास्तन्मात्राकार्यत्वान्मात्रा इत्युच्यन्ते। श्रोत्रादिभिस्तेषां स्पर्शाश्शीतोष्णमृदुपरुषादिरूपसुखदुःखदा भवन्ति। शीतोष्णशब्दः प्रदर्शनार्थः। तान् धैर्येण यावद्युद्धादिशास्त्रीय-

---

சரீரத்தின் அநித்தியத்தன்மையும் காட்டப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்திலும், அடுத்த ச்லோகத்திலும் ப்ராப்திக்கு உபாயததில் ஒரு பகுதி விளக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவின் நித்தியத்தன்மையை ஸாதிக்கத்தொடங்கி, அதை முடிப்பதற்கு முன்னமே இடையில் உபாயத்தைப்பற்றிய இப்பேச்சு எதற்கு எனில்: உபாயத்தைப்பற்றி இவனறியவேண்டியது மிகமுக்கியமாகையாலே ஆத்மநித்யத்வ ப்ரகரணம் முடியும்முன்னே இதை அருளிச்செய்கிருன். 'நான் ஆத்மாவின் நித்தியத் தன்மையையோ, தேஹத்தின் அநித்தியத் தன்மையையோ அறியாமல் வருந்தவில்லை. யுத்தத்தில் வரும் ஸுகதுக்கங்களைக் குறித்தே வருந்துகிறேன்' என்று அர்ஜுனனுககுக் கருத்தாகக்கொண்டு இந்த ச்லோகத்தை அருளிச்செய்கிருன் கண்ணன் என்றும் கொள்ளலாம். (மாத்ராஸ்பர்சாஸது) என்றவிடத்தில் 'து' சப்தம் அர்ஜுனனின் சங்கை போக்கடிக்கப்படுகிறது என்று காட்டுகிறது. (மாத்ராஸ்பர்சா:) ''சப்₃த₃மாத்ரம் தத₂ாகாசம்...ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸஸர்ஜ ஹ' [வி-பு 1-2-38] முதலான விடங்களில் சப்தஸபர்சரூபரஸகந்ததந்மாத்ரைகள் மாத்ர(ா) சப்தத்தாலே வழங்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். அந்தந்தத் தன்மாத்ரைகளிலிருந்து சப்தஸ்பர்சரூபரஸகந்தங்களும், அவைகளைத் தனிக்குணமாகக்கொண்ட வான், காற்று, தீ, நீர், பூமி என்னும் பஞ்சபூதங்களும் முறையே உண்டாகின்றன. காரணப்பொருளைக் குறிக்கும் சப்தத்தாலே கார்யப்பொருளைக் குறிப்பதென்று ஒரு முறையுண்டு. அந்த ரீதியிலே இங்கு காரணமான தந்மாத்ரைகளைக்குறிக்கும் மாத்ராசப்தம் கார்யமான சப்தஸ்பர்சரூபரஸகந்த குணங்களையும் அவைகளையுடைய விஷயங்களையும் குறிக்கிறது. அந்த மாத்ரைகளின் ஸபர்சமாவது,-சப்தாதிவிஷயங்கள் அவற்றை கிரஹிக்கும் மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் இந்திரியங்களோடு ஸம்பந்தப்படுகை. (சீதோஷ்ணஸுக₂து₃:க்க₂த₃ா:) இப்படிப்பட்ட விஷயேந்திரிய ஸ்பர்சங்கள் குளிர், உஷ்ணம், அணைத்தல் அடித்தல் ஆகியவற்ருலுண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை அளிக்கின்றன. சீதோஷ்ணம் என்றது அம்புபடுதல் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஆக₃மாபாயிந:) இவை எப்போதும் இருப்பவையல்ல.

कर्मसमाप्ति तितिक्षस्व। ते चागमापायित्वाद्धैर्यवतां क्षन्तुं योग्याः, अनित्याश्च ते-बन्धहेतुभूतकर्मनाशे सत्यागमापायित्वेनापि न वर्तन्त इत्यर्थः ॥ १४ ॥

॥ भा ॥ तत्क्षमा किमर्थेत्यत्राह—

यं हि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षभ।
समदुःखसुखं धीरं सोऽमृतत्वाय कल्पते॥ १५ ॥

15. யம் ஹி ந வ்யத₂யந்த்யேதே புருஷம புருஷர்ஷப₄।
ஸமது₃:க்க₂ஸுக₂ம் தீ₄ரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே॥

புருஷர்ஷப₄—*புருஷர் தலைவனே!* ஏதே—*இந்த இந்திரியார்த்த ஸ்பரிசங்கள்,* ஸமது₃:க்க₂ஸுக₂ம்—*சுகதுக்கங்களை*

வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டுமிருப்பவை. (அநித்யா:) வந்து கொண்டும் போய்க்கொண்டுமிருக்கும் ஆகாரமும நித்யமானதல்ல. ஸம்ஸாரபந்தத்துககுக் காரணமான கர்மம் கழிந்தவுடன் இந்த இந்திரியார்த்த ஸ்பர்சங்கள் அடியோடு கழிந்துவிடும். (தாந்திதி க்ஷஸ்வ) இப்படி வந்து கொண்டும் போய்க்கொண்டுமிருப்பவை யாகையாலும், மோக்ஷத்தில் அடியோடு கழியக்கூடியவையாகை யாலும், இவைகளை தைர்யத்தோடு மோக்ஷோபாயமான யுத்தம் முதலான சாஸ்திரோக்தகர்மங்கள் முடியும் வரையில் பொறுத்துக் கொள்வாயாக. (கௌந்தேயப₄ாரத) குந்தீபுத்திரனே! பரதவமிசத் துதித்தவனே! உன் தாய் வழியைப்பார்த்தாலும், தந்தை வமிசத்தைப் பார்த்தாலும் உயர்ந்த க்ஷத்ரிய வம்சமாயிராநின்றது. அப்படிப் பட்ட வமிசத்திலுதித்த உனக்கு யுத்தத்தில் அம்புவிடுதல் முதலான வற்றால் ஏற்படும் ஸுகதுக்கங்களைப் பொறுப்பது அரிதோ என்கை. (திதிக்ஷஸ்வ) தவம் புரியும்போதும், யாகாதிகளைச் செய்யும்போதும் காற்றடித்தல், வெயில், பசி, தாகம் முதலானவற்றை அவைமுடியும வரையில் பொறுத்திருபபதுபோலே, நீயும் இந்த யுத்தயஜ்ஞம முடியும்வரையில் இதனாலுண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களைப் பொறுத் திருககவேணும் என்று கருத்து. (திதிக்ஷஸ்வ) யுத்தத்தைவிட்டு நீ ஓடினாலும் இந்த தேஹத்தோடிருக்கும் வரையில் இந்திரியார்த்த ஸ்பர்சங்களும், அதனாலேற்படும் ஸுகதுக்கங்களும் உன்னை விடாது. ஆகையால், ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தைச் செய்துகொண்டே இவற்றைப் பொறுத்திருப்பதே நீ செய்யக்கூடியது என்று கருத்து.

ஒக்க எண்ணுமவனும், தீரம்—தைர்யமுடையவனை யம் புருஷம்—எந்தப் புருஷனை, ந வ்யதயந்தி—மனவுறுதியைக் குலைப்பதில்லையோ, ஸ:—அந்த மனிதனே, அம்ருதத்வாய கல்பதே—மோக்ஷமடையவல்லவனாவான்.

॥ भा ॥ यं पुरुषं धैर्ययुक्तमवर्जनीयदुःखं सुखवन्मन्यमानममृतत्वसाधनतया स्ववर्णोचितं युद्धादिकर्मानभिसंहितफलं कुर्वाणं तदन्तर्गताश्शस्त्र-

---

15. ஒத்த சுகதுக்க னுயர்தீர னொன்னுரை
யித்தகைய தன்மையிவை யீடழியா—முத்தனென
வாங்கவன்றா னாகுமே யாணேரும் பார்த்தனே
யோங்கமுதத் தன்மைக் குறுப்பு.

ஆண் ஏரும் பார்த்தனே!—புருஷர்தலைவனை அர்ஜுனா! ஒத்த சுகதுக்கன்—சுகதுக்கங்களை ஒக்க எண்ணுமவனும், ஒன்னுரை உயர் தீரன் — எதிரிகள் அனைவரைக்காட்டிலும் உயர்ந்திருக்கும் தீரனுமானவனை, இத்தகைய தன்மையிவை—இப்படிக் கொடுமைப்படுத்தும் இந்த இந்திரியார்த்தஸ்பரிசங்கள், ஈடழியா—மனவுறுதியைக் குலைக்கமாட்டா; ஆங்கு அவன்தான்—அப்படிப்பட்ட நிலையிலுள்ள அவனே, முத்தன் என—முக்தாத்மாவைப்போலே. ஓங்கு அமுதத்தன்மைக்கு உறுப்பு ஆகுமே—உயர்ந்த மோக்ஷநிலைக்குத் தகுந்தவனாவான்.

---

15. "சுகதுக்கங்களையளிக்கும் இந்திரியார்த்த ஸ்பரிசங்களை நான் எதற்காகப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்?" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு இந்த ச்லோகம் அருளிச்செய்கிறான். (யம் ஹி புருஷம்) அர்ஜுனனுக்கு இந்நிலையில்லையென்பதைக் காட்டுவதற்காக யத்தச்சப்தங்களாலே பரோக்ஷநிர்த்தேசம் பண்ணுகிறான். (புருஷம் ந வ்யதயந்தி) 'புரிசேத இதி புருஷ:' [உடலில் இருப்பவனாகையாலே புருஷனாகிறான்] என்று வ்யுத்பத்தியாகையாலே, 'இவ்வுடலிலிருக்கும்போதே எவனை இவ்விந்திரியார்த்த ஸ்பர்சங்கள் அசைப்பதில்லையோ' என்று கூறுவதன் மூலம் இவனுடைய சிறப்பைக் காட்டுகிறது. (நவ்யதயந்தி) இந்திரியார்த்த ஸ்பர்சத்தால் ஏற்படும் வருத்தம் விலக்கவொண்ணாததாகையாலே, 'வருத்தவில்லையோ' என்று இதற்குப் பொருளல்ல. 'வரக்கூடாதது வந்துவிட்டதே' என்னும் மனஸ்தாபத்தை ஏற்படுத்த

पातादिमृदुक्रूरस्पर्शा न व्यथयन्ति; स एवामृतत्वं साधयति। न त्वा-दृशो दुःखासहिष्णुरित्यर्थः। आत्मनां नित्यत्वादेतावदत्र कर्तव्य-मित्यर्थः॥ १५॥

வில்லையோ என்பதே இதன்பொருள். (ஏதே) முன் ச்லோகத்தில் சொன்ன சுகதுக்கங்களை அளிக்கும் இந்திரியார்த்த ஸ்பர்சங்கள். (புருஷர்ஷப) புருஷர்தலைவனுயிற்றே நீ! நீயும் இதனையவனாக முயலவேண்டாமோ? என்கை. அன்றிக்கே, முட்டாளைப் பரமபுத்திசாலி என்பதுபோலே விபரீதலக்ஷணையாய், துக்கங்களைப் பொறுக்க முடியாத உன்னைப்போன்ற புருஷாதமன் மோக்ஷத்தைப் பெற முடியாது என்கிறதாகவுமாம், இவன் மனவுறுதியைக் குலைக்க முடியாமைக்கு இரண்டு காரணங்களை இரண்டு விசேஷணங்களின் மூலம் காட்டுகிறது.- (ஸமது:க்கஸுகம்) துக்கத்தையும் ஸுகத்தையும் ஒக்கநினைப்பவனை. விலக்கவொண்ணுத துக்கத்தையும் ஸுகம்போலே எண்ணுகிறவனை, நோயாளியானவன நோய்தீருவதற்காக துக்கத்தையளிக்கும் கசப்புமருந்தையும் சுகஸாதனமாயிருக்கையாலே ஸுகமாக நினைத்துக் குடிப்பதுபோலவும், பொருளை விரும்பிக் கஷ்டப்பட்டுக் கடல்கடப்பது போலவும், மோக்ஷத்தின் பொருட்டு இவனும மோக்ஷோபாயமான யுத்தாதிகளில் வரும துக்கங்களை ஸுகமாக எண்ணுகிறுன் என்கை. ஸுகாநுபவத்தோடு துக்காநுபவத்தோடு வாசியற இரண்டிலும் மோக்ஷ விரோதியான புண்யபாபங்கள் கழிகிறபடியால் இரண்டிலும் ஒக்க ஆனந்தித்திருப்பவன் என்றுமாம். பொன்விலங்காலும், இரும்பு விலங்காலும் பூட்டப்பட்டிருப்பவன் இவற்றில் எந்த விலங்கு கழன்ருலும் ஒக்க ஸந்தோஷிப்பானன்றோ. இப்படி ஸமதுக்கஸுகனு யிருக்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது,- (தீரம்) தைர்யமுடையவனை "விகாரஹேதெள ஸதி விக்ரியந்தேயேஷாம ந சேதாம்ஸி த ஏவ தீரா:" எனகிறபடியே மனவிகாரஹேதுவான சுகதுக்கங்களிருந்தும் மன வுறுதி குலையாமலிருக்கிறுனன்றே இவன். (ஸ:) இப்படிப்பட்டவனு யிருக்கையால் மோக்ஷஸாதனமாகத் தன் வர்ணத்தவர்க்கு விதிக்கப் பட்டிருக்கும் யுத்தம் முதலான கர்மங்களை, அம்புபடுதல் முதலான வற்றுலுண்டாகும் சுகதுக்கங்களைக் கணிசியாமல், பலனிலும் விருப்பமில்லாமல் செய்கிறுன். (அம்ருதத்வாய கல்பதே) இப்படிப் பட்டவனே மோக்ஷமடையவல்லவன். உன்னைப்போலே துன்பத்தைப் பொறுக்கமுடியாதவனல் மோக்ஷமடையமுடியாது. ஆத்மாவானது நித்யமாயிருக்கையால் மோக்ஷமடைய விருப்பமுள்ளவன் இப் பொறுமையை அவசியம் கடைப்பிடித்தே தீரவேண்டும என்கை. 15.

॥भा॥ यत्त्वात्मनां नित्यत्वं देहानां स्वाभाविकं नाशित्वं च शोकानिमित्तमुक्तं *गतासूनगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिता इति; तदुपपादयितुमारभते—

नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः।
उभयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः॥१६॥

---

16. நில்லா வுடலசத்து நிற்குமுயிர் சத்ததனு
லில்லா ததுக்குண்மை யில்லையுண்மைக்—கில்லாத
தென்றிரண்டி னீறுங்கண் டேய்ந்தவத் தத்துவத்தை
நின்றென்றுங் காண்பார் நிகழ்ந்து.

---

16. "க$_3$தாஸூநக$_3$தாஸூம்ச்ச நாநுசோசந்தி பண்டி$_3$தா:" *[கீதை 2-11]* என்று முதலில் அர்ஜுனனுடைய சோகத்தைப் போக்குவதற்காகக் கூறப்பட்ட ஆத்மநித்யத்வமும், தேஹங்கள் எப்போதும் அநித்தியமாகவேயிருக்கும் என்பதும் இந்த ச்லோகம் தொடக்கமாக விவரிக்கப்படுகின்றன. அதில் இந்த ச்லோகத்தில் தேஹாத்மாக்களின் அநித்திய நித்தியத்தன்மைகள் பிரதிஜ்ஞை செய்யப்படுகின்றன. (அஸத: ப$_1$ாவ: ந வித்$_3$யதே ஸத: அப$_4$ாவ: ந வித்$_3$யதே) அஸத்துக்கு ப$_4$ாவம் கிடையாது; ஸத்துக்கு அப$_4$ாவம் கிடையாது. எப்போதும் 'உள்ளது, உள்ளது' என்றே கூறலாம்படி மாறுமலேயிருக்கும் ஆத்மா 'ஸத்' [உள்ளது] என்றும், எப்போதும் 'இல்லை, இல்லை' என்றே கூறலாம்படி மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் அசேதனம் 'அஸத்' [இல்லாதது] என்றும் கூறப்படுவதை சாஸ்திரங்களில் காண்கிறோம். இங்கு தேஹத்திற்கு மாறிக்கொண்டேயிருக்கையாகிற அநித்தியத்தன்மையையும், ஆத்மாவுக்கு மாறுமலேயிருக்கையாகிற நித்தியத்தன்மையையும் அர்ஜுனனுக்கு விளக்க வேண்டிய பிரகரணமாகையாலே, 'ஸத்' என்று ஆத்மாவும், 'அஸத்' என்று அசேதநவிசேஷமான தேஹமும் கூறப்படுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தமுடையது. இதையொட்டிப் பார்க்கும்போது 'ப$_4$ாவ:' [உள்ளதாயிருக்கும் தன்மை] என்று நித்தியத்தன்மையும், 'அப$_4$ாவ:' [இல்லாததாயிருக்கும் தன்மை] என்று அநித்தியத்தன்மையும் கூறப்

16. நாஸதோ வித்$_3$யதே ப$_4$ாவோ நாப$_4$ாவோ வித்$_3$யதே ஸத:।
உப$_4$யோரபி த்$_3$ருஷ்டோந்தஸ் த்வநயோஸ் தத்வத$_3$ர்சிபி$_4$:॥

அஸத:—'இல்லது' எனப்படும் தேஹத்திற்கு, **ப$_4$ாவ:**—உள்ளதின் தன்மையாகிற நித்தியத்தன்மை, **ந வித்$_3$யதே**—கூடாது, **ஸத:**—'உள்ளது' எனப்படும் ஆத்மாவிற்கு, **அப$_4$ாவ:**—இல்லதின் தன்மையாகிற அநித்தியத்வம், **நவித்$_3$யதே**-கூடாது, **அநயோ:**-தேஹம் ஆத்மா என்னும் இவ்விரண்டைப்பற்றிய, **அந்த:**-முடிவானது, **தத்வத$_3$ர்சிபி$_4$:**-உண்மையறிவாளிகளால், **த$_3$ருஷ்ட:**—(இவ்வண்ணமாக) அறியப்பட்டுள்ளது.

நிலலா உடல் அசத்து—நிலைநில்லாததான உடல் 'அஸத்' எனப்படுகிறது; **நிற்கும் உயிர் சத்து**—என்றும் நிலைநிற்கும் ஆத்மாவானது 'ஸத்' எனப்படுகிறது; **அதனால்**-இக்காரணத்தால், **இல்லாததுக்கு உண்மை இல்லை**—அஸத்தான உடலுக்கு நித்தியத்தன்மை இல்லை; **உண்மைக்கு இல்லாதது இல்லை**—ஸத்தான ஆத்மாவுக்கு அநித்தியத்தன்மை இல்லை; **என்று**—இவ்வண்ணமாக, **இரண்டின் ஈறும் கண்டு**—(உடல் உயிர் ஆகிய) இரண்டைப்பற்றிய முடிவையும் கண்டு, **ஏய்ந்த அத்தத்துவத்தை**—பொருந்திநிற்கும் அவ்வுண்மையை, **நின்று என்றும் நிகழ்ந்து காண்பார்**-(அறிவாளிகள்) எல்லா இடங்களிலும், காலங்களிலும் நிலைகளிலும் காண்பார்கள்.

படுகின்றன என்று கொள்வதே பொருந்தும். (நாஸதோ வித்$_3$யதே ப$_4$ாவ:) அஸத: ப$_4$ாவ: ந வித்$_3$யதே. மின்னின் நிலையற்றதாகையாலே 'அஸத்' எனப்படும் தேஹத்திற்கு நித்தியத்தன்மை கிடையாது. (நாப$_4$ாவோ வித்$_3$யதே ஸத:) ஸத: அப$_4$ாவ: ந வித்$_3$யதே. எப்போதும் உள்ளதேயாகையாலே 'ஸத்' எனப்படும் உயிருக்கு அநித்தியத்தன்மை கிடையாது. (அநயோ: உப$_4$யோ:) அனைவராலும் முறையே அழிவுள்ளதாகவும், அழிவற்றதாகவும் அறியப்படும் தேஹத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும். 'அநயோ:' என்னும் பதத்தாலே தேஹாத்மாக்கள் அனைவராலும் முறையே அநித்தியமாகவும், நித்தியமாகவும் அறியப்படுகின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (தத்வத$_3$ர்சிபி$_4$: து அந்த:

॥ भा ॥ असतो देहस्य सद्भावो न विद्यते। सतश्चात्मनो नासद्भावः। उभयोः—देहात्मनोरुपलभ्यमानयोर्यथोपलब्धि तत्त्वदर्शिभिरन्तो दृष्टः—निर्णयान्तत्वान्निरूपणस्य निर्णय इहान्तशब्देनोच्यते। देहस्याचिद्वस्तुनोऽसत्त्वमेव स्वरूपम्; आत्मनश्चेतनस्य सत्त्वमेव स्वरूपमिति निर्णयो दृष्ट इत्यर्थः। विनाशस्वभावो ह्यसत्त्वम्। अविनाशस्वभावश्च सत्त्वम्। यथोक्तं भगवता पराशरेण—*तस्मान्न विज्ञानमृतेऽस्ति किंचित्क्वचित्कदाचिद्द्विज वस्तुजातम् (वि २-१२-४३) *सद्भाव ए[वं]षो भवतो मयोक्तो ज्ञानं यथा सत्यमसत्यमन्यत् (वि २-१२-४५) *अनाशी परमार्थश्च प्राज्ञैरभ्युप-

---

த்₃ருஷ்ட:) உண்மையைக் காண்பவர்களாலே தேஹாத்மாக்களுக்கு இவ்வண்ணமாக முடிவு காணப்பட்டுள்ளது. (தத்வத₃ர்சிபி₄:து) உண்மையைக் காண்பவர்களன்றோ இவர்கள்; ஆகையாலே தாங்கள் கண்டபடியே முடிவுகட்டியுள்ளார்கள் என்று 'து' சப்தம் காட்டுகிறது, (அந்த:) ஆராய்ச்சியின முடிவு நிர்ணயமேயாகையால் இங்கு இப்பதம் நிர்ணயத்தைக் காட்டுகிறது. அறிவற்றபொருளான உடலுக்கு அஸத்தாயிருக்கும் தன்மையே ஸ்வரூபநிரூபகதர்மம்; அறிவுள்ள பொருளான உயிருக்கு ஸத்தாயிருக்கும் தன்மையே ஸ்வரூபநிரூபகதர்மம் என்று அறிவாளிகள் முடிவுகட்டியிருக்கிறார்கள் என்றபடி. அஸத்தாயிருக்கும் தன்மையாவது முயற்கொம்பைப் போலே அடியோடு இல்லாததாயிருக்கையன்று. அழியும் தன்மையே இங்கு அஸத்தாயிருக்கும் தன்மையென்றும் அப₄ாவம் என்றும் கூறப்படுகிறது. அவ்வண்ணமே, அழியாத்தன்மையே ஸத்தாயிருக்கும் தன்மையென்றும் ப₄ாவம் என்றும் கூறப்படுகிறது. பராசர மஹர்ஷியும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் இப்படிப் பிரயோகித்திருக்கிறார்: "தஸ்மாந் ந விஜ்ஞாநம் ருதேஸ்தி கிஞ்சித் க்வசித் கத₃ாசித் த்₃விஜ வஸ்துஜாதம்" [வி-பு 2-12-43] [அந்தணரே! ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறான எப்பொருளும் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் 'அஸ்தி' (உள்ளது) என்று கூறப்படமாட்டாது.] "ஸத்₃ப₄ாவ ஏவம் ப₄வதோ மயோக்தோ ஜ்ஞாநம் யத₂ா ஸத்யமஸத்யமந்யத்" [வி-பு 2-12-45] [ஸத்தின் தன்மை இவ்வண்ணமாக தேவரீருக்கு என்னால் உரைக்கப்பட்டது; ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவே ஸத்யமெனப்படுகிறது என்றும் அசேதனப்பொருள் அஸத்யமெனப்

गम्यते। तत्तु नाशि न संदेहो नाशिद्रव्योपपादितम्॥ (वि २-१४-२४) *यत्तु कालान्तरेणापि नान्यसंज्ञामुपैति वै। परिणामादिसंभूतां तद्वस्तु नृप तच्च किम्॥ (वि २-१३-१००) इति। अत्रापि—*अन्तवन्त इमे देहाः (२-१८) *अविनाशि तु तद्विद्धि (२-१७) इति ह्युच्यते। तदेव

படுகிறது என்றும் கூறப்பட்டது.] முதலான சுலோகங்களில் பராசரர் அழிவுள்ளதாகையாலே அசேதனத்தை 'நாஸ்தி' என்றும் 'அஸத்யம்' என்றும், 'அவஸ்து' என்றும், அழிவற்றதாகையாலே சேதனத்தை 'அஸ்தி' என்றும் 'ஸத்யம்' என்றும், 'வஸ்து' என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். உலகத்தில் முயற்கொம்புபோலே இல்லாத பொருளையன்றோ 'அஸத்' என்றும், 'நாஸ்தி' என்றும், 'அஸத்யம்' என்றும் 'அவஸ்து' என்றும் வழங்குகிறோம் எனில்: ரிஷிகள் அழியும் பொருளையும் இப்படி வழங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை, "அநாசீ பரமார்த்த₂ச்ச ப்ராஜ்ஞைரப்₄யுபக₃ம்யதே தத்து நாசி ந ஸந்தே₃ஹ: நாசித்₃ரவ்யோபபாதி₃தம்" [வி-பு 2-14-24] [நாசமற்ற பொருளே 'பரமார்த்தம்' (ஸத்யம்) என்று அறிவாளிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது; நாசமடையும் திரவியமாக நிருபிக்கப்பட்டது நாசி (அஸத்யம்) என்பதில் ஐயமில்லை.] "யத்து காலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதி வை பரிணாமாதி₃ ஸம்பூ₄தாம் தத்₃வஸ்து ந்ருப தச்ச கிம்"[வி-பு 2-13-100] [எப்பொருள் காலாந்தரத்திலும் பரிணாமம் முதலானவற்றாலுண்டாகும் வேறுபெயரை அடைவதில்லையோ, அதுவே வஸ்துவாகும்; அது (காணப்படும் பொருள்களில்) எதுவாகமுடியும்?] என்னும் சுலோகங்களிலிருந்து அறியலாம். கீதையிலும் இப்பிரகரணத்தில் அடுத்த சுலோகங்களில், "அந்தவந்த இமே தே₃ஹா:" [2-18] [இந்த தேஹங்கள அழிவையுடையவை] என்று தேஹங்களின் அழியும் தன்மையும், "அவிநாசி து தத்₃வித்₃தி" [2-17] [ஆத்மாவை அழியாதது என்று அறிவாயாக] என்று ஆத்மாவின் அழியாத்தன்மையும் நிருபிக்கப்பட்டன. ஆகையால் இந்த ச்லோகத்தில் 'ஸத்' 'அஸத்' என்று ஆத்மாவையும், தேஹத்தையும் வழங்குவதற்குக்காரணம் அவற்றின் அழியாத்தன்மையும், அழியும் த்ன்மையுமேயாகும் என்று விளங்குகிறது. "ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச" [தை-ஆ 6] என்று உபனிஷத்திலும், "இல்லதும் உள்ளதும்" [திருவாய் 1-2-4] "உள்ளதும் இல்லதுமாய்" [திருவாய் 7-8-4] என்று தமிழ்வேதத்திலும் சிதசித்துக்களை முறையே மெய்யாகவும் பொய்யாகவும் வழங்குவதற்குக்

सत्त्वासत्त्वव्यपदेशहेतुरिति गम्यते। अत्र तु सत्कार्यवादस्या[संगत] प्रस्तुतत्वान्न तत्परोऽयं श्लोकः। देहात्मस्वभावाज्ञानमोहितस्य तन्मोह- शान्तये ह्युभयोर्नाशित्वानाशित्वरूपस्वभावविवेक एव वक्तव्यः। स एव

காரணமும் இதுவேயாகும்*. "அஸதே₃வேத₃மக்₃ர ஆஸீத்" [சாந்6-2-1] [இவ்வுலகம் அஸத்தாகவேயிருந்தது] முதலான சிலவிடங்களில ஆத்மாவும் 'அஸத்' எனப்படுகிறதேயெனில்: அங்கு பிரளயாவஸ்தையில் நாமரூபங்கள் இல்லாமலிருந்த நிலையைநோக்கி ஆத்மாவையும் 'அஸத்' என்கிறதென்று கொள்ளவேணடும். அவ்வண்ணமே தேஹம முதலான அசேதனப்பொருள்களைச் சிலவிடங்களில் 'ஸத' எனபதும அவை முயற்கொம்புபோலே பொய்ப்பொருளல்ல எனறு காட்டுவதற்காகவாகும்.

"இல்லாத பொருள் புதிதாக உண்டாகாது; உள்ள பொருள் அடியோடு அழிநதும போகாது" என்று இந்தச்லோகத்தின் முதற் பாதிக்குப் பொருள் கொள்கிறார்கள் சிலர். இவ்வர்த்தம் வேதாந்திகள் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்ட ஸத்கார்ய வாதமாகும். ஆயினும இந்தப் பிரகரணத்தில அதுபற்றிய பிரஸ்தாவம் இல்லாமையாலே இப்பொருள் இங்கு பொருந்தாது. வைசேஷிகமதம் முதலான சில மதங்களில இந்த ஸத்கார்யவாதத்தை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அவர்களை நிரஸிக்கும பிரகரணமாயிருந்தால இங்கு இதைச்சொல்லலாம். 'ஒன்றையறிந்தால எல்லாமறிந்ததாகும்' என்னும் வேதாந்தக் கொள்கை ஸத்கார்யவாதத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டது. இஙகு இதை நிரூபிக்கும பிரகரணமாயிருந்தாலும் ஸத்கார்யவாதத்தைச் சொல்லலாம். ஸத்கார்யவாதத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் ஸாங்க்யமதம் முதலானவற்றை உபந்யாஸம் செய்யும் பிரகரணமாயிருந்தாலும் அதைச் சொல்லலாம. ஆனால், இங்கு இத்தகைய பிரஸ்தாவங்களே ஏற்படவில்லை. ஆகையால் இந்த ச்லோகத்தில் ஸத்கார்ய வாதத்தைச் சொல்லுவதாகக்கொள்ள ப்ரஸக்தியேயில்லை. தேஹாத்ம விவேகத்தை உபதேசிப்பதே இப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தும். இங்கு அர்ஜுனன் தேஹாத்மஸ்வபாவங்களை அறியாமல் மயங்கி நிற்கிறான். அவனுடைய மயக்கம் நீங்குவதற்கு தேஹம் அழியும்

* "உள்ளதும் இல்லதுமாய்" என்ற ஆழ்வார், இப்படிக் கூறுவதற்குக் காரணம் சிதசித்துக்கள் முறையே அழியாமலும் அழிந்துகொண்டு மிருப்பதேயென்பதை, அடுத்து "உலப்பில்லனவாய்' வியவாய்" என்று காட்டினான்றே.

*गतासूनगतासूंश्च इति च प्रस्तुतः। स एव च *अविनाशि तु तद्विद्धि *अन्तवन्त इमे देहाः इत्यनन्तरमुपपाद्यते। अतो यथोक्त एवार्थः॥ १६॥

॥भा॥ आत्मनस्त्वविनाशित्वं कथमवगम्यत इत्यत्राह—

अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम्।
विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित् कर्तुमर्हति॥ १७॥

17. அவிநாசி து தத்$_3$வித்$_3$தி$_4$ யேந ஸர்வமித$_3$ம் ததம்।
விநாஶமவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கச்சித் கர்த்துமர்ஹதி ||

யேந—எந்த ஆத்மவஸ்துவினால், **இத$_3$ம் ஸர்வம்**—இந்த எல்லா அசேதனப்பொருள்களும், **ததம்**—வியாபிக்கப்பட்டுள் ளனவோ, **தத் து**—அந்த ஆத்மவஸ்துவை, **அவிநாசி**—விநாச மற்றதாக, **வித்$_3$தி$_4$**—அறிவாயாக, **அவ்யயஸ்ய**—அழியாததான, **அஸ்ய**—இவ்வாத்மாவுக்கு, **கச்சித்**—எப்பொருளும், **விநாசம்**— அழிவை, **கர்த்தும்**—செய்வதற்கு, **ந அர்ஹதி**—முடியாது.

---

17. யாதினாலிந்த வசித்தெங்கும் யாப்புற்ற
தாதிதனை மாயாதென் றுங்குணர்வாய்—மீதுதனக்
கூன மிலாதா லிதற்கொருவ னாசத்தை
யான மியற்றுவா னல்.

யாதினால்—எதனால், **இந்த அசித்து**—இந்த அசேதனப் பொருள்கள், **எங்கும் யாப்புற்றது** - எல்லாவிடத்திலும் வியா பிக்கப்பட்டுள்ளதோ, **ஆது இதனை**—அப்படிப்பட்ட இவ் வாத்மவஸ்துவை, **மாயாது என்று**—அழியாதது என்று, **உணர்வாய்**—அறிவாய், **மீது**—மேலும், **தனக்கு**—(இவ்வாத்ம வஸ்து) தனக்கு, **ஊனமிலாதால்**—விநாசமில்லாததால், **இதற்கு**—இவ்வாத்மாவுக்கு, **யா(வ)னும் ஒருவன்**—எதுவும், **நாசத்தை**—அழிவை, **இயற்றுவான் அல்**—செய்யவல்லவதல்ல.

தன்மையுடையது, ஆத்மா அழியாதது என்னும் இத்தன்மைகளையே இங்கு உபதேசிக்கவேண்டிய அவசியமுள்ளது. ஸத்கார்யவாதத்தை

तत्-आत्मतत्त्वमविनाशीति विद्धि, येनात्मतत्त्वेन चेतनेन तद्व्यतिरिक्तमिदमचेतनतत्त्वं सर्वं ततं—व्याप्तम्। व्यापकत्वेन निरतिशयसूक्ष्म-

---

உபதேசிப்பதால் அர்ஜுனனுடைய சோகம் நீங்காது. இந்த ச்லோகத்திற்கு முன்னால் "க₃தாஸூந்க₃தாஸூம்ச்ச நாநுசோசந்தி பண்டி₃தா:" [2-11] [தேஹத்தைக்குறித்தும், ஆத்மாவைக்குறித்தும் பண்டிதர்கள் வருந்துவதில்லை] என்று தேஹாத்மஸ்வபாவத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாவம் செய்யப்பட்டுள்ளது. பின்னும் "அவிநாசி து தத்₃ வித்₃தி₄" 'அந்தவந்த இமே தே₃ஹா:' என்று இதுவே விவரிக்கப் படுகிறது. ஆகையால் இங்கு விவரிக்கப்பட்டதே சுலோகத்தின் உண்மைப்பொருளாகும். மற்றும் பல பாஷ்யகாரர்கள் பலபடியாக இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருளுரைப்பதும், பிரகரணம் முதலானவற்றுக்குப் பொருந்தாதாகையாலே ஏற்கத்தக்கதல்ல. 16.

17. சென்ற சுலோகத்தில் பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்ட தேஹாநித்யத்வத்தையும், ஆத்மநித்யத்வத்தையும் புத்திஸ்தக்ரமத்தில் விவரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, இந்த ச்லோகத்தில் ஆத்மாவின் நித்தியத்தன்மையை நிரூபிக்கிறான். ஆத்மாவானது ப்ராப்யமாகையாலும், அதன் நித்தியத்தன்மையை அறிவதே சோகம் நீங்குவதற்கு முக்கிய காரணமாகையாலும், ப்ரதிஜ்ஞை செய்த கிரமத்திலே விவரிக்காமல் முதலில் ஆத்மநித்யத்வத்தை நிரூபித்தருளுகிறான் கண்ணன். மேலும், தேஹம் அநித்தியமானது என்பது அர்ஜுனனையுள்ளிட்ட அனைவரும் நன்கு அறிந்ததாகும். ஆத்மாவின் நித்தியத்தன்மையே அறிவாளிகளைக்கூட ஐயமுறவைப்பது. ஆகையால் அதை முந்துற விளக்குகிறான். (அவிநாசி து தத்₃ வித்₃தி₄) அவ்வாத்மதத்வத்தை அழிவற்றதாக அறிவாயாக. 'து' சப்தத்தாலே அழிவுள்ளதான தேஹத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மாவுக்குள்ள வேறுபாடு உணர்த்தப் படுகிறது. (தத்) ஜீவாத்ம ஸமூஹம் முழுவதையும் குறிக்கிறது. (அவிநாசி) "ந விநஷ்டும் சீலம் அஸ்யேத்யவிநாசி" என்று வ்யுத்பத்தி அழியாமையையே இயற்கையாகக்கொண்டது ஆத்மா என்றபடி. ஆத்மா அழியாததென்பதை எப்படியறிவது? எனில்: (யேந ஸர்வமிதம் ததம்) ஆத்மதத்துவத்தினால் அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட அசேதனதத்துவம் முழுவதும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளமையாலே என்கை. (ஸர்வம் இத₃ம்) 'இவையெல்லாம்' என்று கையாலே காட்டுகையாலே தமக்குத்தாமே பிரகாசிக்காமல், பிறர்க்கே ஒளிவிடும் ப்ராக்திரவியங்களான அசேதன தத்துவங்கள் காட்டப்படு

त्वादात्मनो विनाशानर्हस्य तद्व्यतिरिक्तो न कश्चित्पदार्थो विनाशं कर्तुमर्हति, तद्व्याप्यतया तस्मात् स्थूलत्वात्। नाशकं हि शस्त्रजलाग्नि वाय्वादिकं नाश्यं व्याप्य शिथिलीकरोति। मुद्गरादयोऽपि हि वेगवत्संयोगेन वायुमुत्पाद्य तद्द्वारेण नाशयन्ति। अत आत்மतत्त्वमविनाशि ॥ १७ ॥

கின்றன. அதற்குப் பிரதிகோடியாக (யேந) என்று எடுக்கப்படுவது தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கும் ப்ரத்யக்த்ரவ்யமான சேதநஸமூஹமே யாகமுடியும். (ததம்) ஆத்மஸமூஹமானது எள்ளில் எண்ணெய் போலவும் கட்டையில்நெருப்பைப்போலவும் கறந்தபாலில் நெய்யைப் போலவும் அசேதநஸமூஹம் முழுவதையும் வியாபித்திருக்கிறது என்றுகருத்து. ஆத்மா அணுவாயினும், அநந்தமான ஆத்மாக்களின் கூட்டம் முழுவதும் சேர்ந்து அநந்தமான அசேதன ஸமூஹத்தை வியாபிக்கக் குறையில்லையன்றோ. அன்றிக்கே, ஒவ்வோராத்மாவும் அசேதநஸமூஹம் முழுவதையும் தேசகாலபேதத்தாலே வியாபிக் கத்தகுதியுள்ளது என்னும் கருத்திலே சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

ஆத்மதத்துவமானது வியாபகமாகவும், அசேதநதத்துவமானது அதனுல் வியாபிக்கப்படுவதாகவுமிருப்பதாலே ஆத்மா எப்படி நித்தியமாகிவிடமுடியும்? என்னும் கேள்விக்கு பதிலாக அமைந் திருக்கிறது உத்தரார்த்தம் (அவ்யயஸ்ய அஸ்ய) அசேதனப் பொருள்கள் அனைத்தையும் வியாபித்திருப்பதாகக் கூறியதிலிருந்து அவற்றைக்காட்டிலும் ஆத்மதத்துவம் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது என்று ஏற்படுகிறபடியால் ஸ்தூலமான அவற்ருலே அழிக்கத்தகாத இவ்வாத்மதத்துவத்திற்கு. (கச்சித்) அவ்வாத்மதத்துவத்தைக் காட் டிலும் வேறுபட்டதாய், அதனுல் வியாபிக்கப்படுவதாய், அதைக் காட்டிலும் ஸதூலமாயிருப்பதான அசேதனப்பொருள் எதுவும். (விநாசம் ந கர்த்தும் அர்ஹதி) அழிவைச்செய்ய வல்லமையுடைய தன்று. ஆத்மதத்துவம் ஸூக்ஷ்மமானதாகையாலும். அசேதனதத் துவம் ஸ்தூலமாகையாலும், உலகில் ஸூக்ஷ்மவஸ்துவே ஸ்தூல வஸ்துவின் உட்புகுந்து அதை அழிப்பதைக் காண்கையாலும், அசேதனப்பொருள் எதுவும் ஆத்மாவை அழிக்க சக்தியுடையதலல என்று கருத்து. ஸூக்ஷ்மவஸ்துவே ஸ்தூலவஸ்துவை அழிக்கும் என்பதை எங்கே காண்கிருேம்? எனில்: ஆயுதங்கள், நீர், நெருப்பு, வாயு முதலானவை தம்மைக்காட்டிலும் ஸ்தூலமான பொருள்களை உட்புகுந்து வியாபித்து அவற்றை உருக்குலையச்செய்து அழிப் பதைக் காண்கிருேமன்றே.

இனி, ஸூக்ஷ்ம வஸ்துக்களே ஸ்தூலப்பொருள்களை அழிக்கும் என்று கூறியதில் ஓர் ஐயம் ஏற்படுகிறது. உலக்கை முதலான ஸ்தூலப்பொருள்களே அவற்றைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான மண் குடம் முதலானவற்றை அழிப்பதைக் காண்கின்றோமாகையால, ஸூக்ஷ்மப்பொருளே ஸ்தூலப்பொருளை அழிக்கும் என்னும் நியமம ஸித்திக்கவில்லையே என்னும் ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது. இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:— உலக்கையும், குடமும் கூடுவதால் மாத்திரம் குடம் அழிந்துவிடாது; அப்படியானால் உலக்கையின் மேல் வைக்கப்பட்ட குடமும் அழியவேண்டிவரும். உலக்கையின் வேகம் மாத்திரம் குடத்தை அழிப்பதாகவும் கூறமுடியாது; அப்படியானால் வேகத்தோடு வரும் உலக்கை குடத்தைத் தொடாமலிருக்கும்போதே குடம் அழியவேண்டிவரும். வேகமும், ஸம்யோகமும் இருந்தாலும் புல்போன்ற பொருளால குடத்தை அழிக்கமுடிவதில்லை என்பதையும் காண்கிறோம்- வேகமுள்ள உலககையின் ஸமயோகமும், வேகமுள்ள திசைக்கு எதிர்த்திசையில் குடத்திற்கு ஏற்பட்டாலும் குடம் அழிவதில்லை என்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால் வேகமுள்ளதான ஒரு கடினப்பொருளின (வேகமுள்ள) ஒரு குறிப்பிட்ட பாகத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டால் தான் மண்குடம் முதலான பொருள்கள் அழிகின்றன என்று அறிகிறோம். கடினப் பொருள் வேகமாகச் செல்லும்போது வழியிலுள்ள அசையாத காற்றைத் தாம் செல்லும் திசையில் அசையவைக்கின்றன என்பதையும் காண்கிறோம். வெடி (வேட்டு) முதலானவற்றிலிருந்து கிளம்பும ஸூக்ஷ்மமான காற்றானது அதிஸ்தூலமான கட்டிடங்களையும் அதிர வைப்பதையும் காண்கிறோம். ஆகையால், வேகமாகவரும் உலக்கையானது காற்றை அசையவைத்து, ஸ்தூலமான குடத்தின் உட்புக வைத்து, அதை உருக்குலையச்செய்வித்துக் குடங்களை அக்காற்றைக் கொண்டு நாசமடையச்செய்கிறது எனறு கொள்வதே பொருததமாகும். ஆகையால், இங்கும் ஸூக்ஷ்மமான காற்றினாலேயே ஸ்தூலமான குடத்திற்கு நாசமாகையாலே நியமபங்கமில்லை. இதற்குமேல், மற்றொரு ஆக்ஷேபம்: மிகப்பெரிய பாறையை மண் குடததின்மேல் வேகமில்லாமல் வைத்தாலே மண் குடம் நொறுங்கிவிடுகிறதே; இங்கு காற்றில்லாமலே அழிவு ஏற்படுகிறதாகையாலே நியமபங்கம வருகிறதே எனில்: இங்கும், பாறையானது குடத்தின் ஒரு சிறு அவயவத்தைத் தன் பாரத்தாலே கீழ் நோக்கித் தள்ளுகிறது. ஸூக்ஷ்மமான இந்தச் சிறு அவயவம், தன்னைக்காட்டிலும் ஸ்தூல

॥भा॥ देहानां तु विनाशित्वमेव स्वभाव इत्याह—
अन्तवन्त इमे देहा नित्यस्योक्ताश्शरीरिणः।
अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्माद्युध्यस्व भारत॥१८॥

18. அந்தவந்த இமே தே₃ஹா நித்யஸ்யோக்தா: ஶரீரிண:।
அநாசிநோऽப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்₃யுத்₄யஸ்வ பா₄ரத॥

இமே தே₃ஹா:—*காண்கின்ற இந்த சரீரங்கள்,* **நித்யஸ்ய**—*தோற்றமில்லாதவனும்,* **அநாசிந:**—*அழிவற்றவனும்,* **அப்ரமேயஸ்ய**—*அனுபவிக்கப்படும் அசேதனத்திலும் வேறுபட்டு*

---

18. மாயா தளவின்றி மன்னுஞ் சரீரிதனக்
கோயாது மாறு முடலமிவை—மீயாரு
மந்த முடையவெனு மாதலினுற் பார்த்தனே
யிந்த வமர்முயல்வா யின்று.

மாயாது—*அழிவில்லாமல்,* **அளவின்றி** — *அறியப்படும் அசேதனத்திலும் வேறுபட்டதாய்,* **மன்னும்**—*தோற்றமுமில்லாமையாலே நிலைநிற்கும்,* **சரீரிதனக்கு**—*ஆத்மாவிற்கு,* **ஓயாது மாறும் உடலம இவை**—*இடைவிடாமல் மாறிக்*

மான அவயவங்களின் உட்புகுந்து அவற்றை உருககுலைத்து நாசமடையச் செய்கிறது. இப்படிப் பல சிறு அவயவங்களே ஸ்தூலமான பெரிய அவயவங்களை அழிப்பதன் மூலம் குடத்தை அழிக்கின்றன வாகையால் இங்கும் நியமபங்கமில்லை. ஆகவிப்படி ஆத்மாவானது வியாபகமாகையாலும், ஸூக்ஷ்மமாகையாலும், ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஸ்தூலமானவையும், அதை வியாபிக்கமாட்டாதவையுமான ஆயுதங்கள் ஆத்மாவை அழிக்கமாட்டா. ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான அசேதனம் எதுவுமில்லாமையாலே, எதுவுமே ஆத்மாவை அழிக்கமாட்டாது. "அணோரணீயாந்" என்கிறபடியே அணுவான ஜீவனைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான பரமாத்மாவால ஆத்மாவை அழிக்கமுடியாதோ? எனில்: முடியும்; ஆனாலும், தனக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே இனியதான ஆத்மவஸ்துவை அழிப்பதில்லை என்று அவன் ஒரு நித்யஸங்கல்பம் செய்துவைத்திருக்கிறுனகையாலே அவனாலும் இவ்வாத்மவஸ்து அழியாது. ஆகையால், ஆத்ம தத்வம் எவ்வகையாலும் அழியாதது என்று அறிவாயாக என்கை. 17.

அநுபவிப்பவனுயிருப்பவனுமான, **சரீரிண:**—ஆத்மாவிற்கு, **அந்தவந்த: உக்தா:**—(கர்மபலங்களை அநுபவிக்க ஏற்பட்டவையாகையாலே கர்மம் கழிந்தவுடன்) அழிவையடைகின்றன என்று (சாஸ்திரங்களில்) சொல்லப்படுகின்றன. **ப₄ாரத** — பரதகுலத்துதித்தவனே! **தஸ்மாத்** — ஆகையால், **யுத்₄யஸ்வ**—யுத்தம் செய்வாயாக.

॥ भा ॥ *दिह उपचये इत्युपचयरूपा इमे देहा अन्तवन्तः-विनाशस्वभावाः। उपचयात्मका हि घटादयोऽन्तवन्तो दृष्टाः। नित्यस्य शरीरिणः

கொண்டுவரும் இந்த தேஹங்கள், **அந்தம் உடைய எனுமமீயாரும்**—அழிவை உடையவை என்பர் அறிவுமிக்க எவரும். **பார்த்தனே!** — அர்ஜுனு! **ஆதலினுல்** — இக்காரணத்தால், **இன்று**–இன்று, **இந்த அமர் முயல்வாய்**–இந்த யுந்தத்திலே முயற்சி கொள்வாயாக.

---

18. ஆத்மாவின் நித்தியத்தன்மையைச் சென்ற ச்லோகத்தில் காரணங்காட்டி நிரூபித்தான். இந்த சலோகத்தில் தேஹம் எப்போதும அநித்தியமாகவே இருப்பதென்பதைக் காரணங்காட்டி நிரூபிக்கிருன். ''நாஸத:'' [2-16] என்று தொடங்கும் சுலோகம் இவ்விரண்டு சுலோகங்களாலும் நிலைநாட்டப்படுகிறது. (அந்தவந்த இமே தே₃ஹா:) இந்த தேஹங்கள் அழிவையுடையவை. (இமே தே₃ஹா:) என்று தன் முன்னேயிருக்கும் அர்ஜுனன் முதலாஞரின் பிராகிருததேஹங்களைக் காட்டுகிறன். (அந்தவந்த:) முடிவையுடையவை. அழிவையுடையவையென்றபடி. ஏனெனில்: (தே₃ஹா:) தேஹமாகையாலே. ''தி₃ஹ உபசயே'' என்ற தாதுவிலிருந்து தோன்றியதாகையாலே, தேஹசப்₃த₃ம் உபசயமடைவது [வளர்வது] என்னும பொருளையுடையது. அவயவங்கள் சேருவதால் உண்டான குடம் முதலானவற்றுக்கு அழிவைக காண்கிறேமாகையாலே அவயவங்கள் சேர்ந்து வளரும் தேஹத்திற்கும் அழிவுண்டென பதை அறியலாம் என்கை. ஆக, இத்தால் தேஹம் அழிவது என பதை அதனுடைய உபசயஸ்வபாவம் [வளரும் தன்மை] அல்லது ஸாவயவத்வம் [அவயவங்களோடு கூடியிருக்கை] ஆகிற ஹேதுவைக்கொண்டு அறியலாம் என்று கூறுவதன்மூலம தேஹாநித்தியத்தன்மைக்கு ஒரு ஹேது காட்டப்பட்டது. (நித்யஸ்ய அந்த

कर्मफलभोगार्थतया भूतसंघातरूपा देहाः*पुण्यः पुण्येन इत्यादिशास्त्रै-रुक्ताः कर्मावसानविनाशिनः। आत्मा त्वविनाशी; कुतः? अप्रमेय-त्वात्, न ह्यात्मा प्रमेयतयोपलभ्यते, अपि तु प्रमातृतया [च]। तथा

வந்த உக்தா: இமே) நித்தியனுன ஆத்மாவிற்கு சரீரமாயிருக்கும் இவை அநித்தியமாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. "நித்யோ'நித்யாநாம்" என்று சாஸ்திரங்களால் நித்தியமாகச் சொல்லப் படுவது ஆத்மா; "புண்ய: புண்யேந..." [ஜீவனுக்குபுண்யகர்மத்திஞல் புண்ணியசரீரம் உண்டாகிறது. பாபகர்மத்திஞல பாபசரீரம் உண் டாகிறது] என்று சாஸ்திரங்களில அநித்தியமாகச் சொல்லப்படு வது தேஹம். (சரீரிண: இமே) சரீரஸம்பந்தமுடையவனுகையாலே சரீரி எனப்படுகிருன ஆத்மா; அவனுடைய சரீரம் எனப்படுகிறது தேஹம. இவ்விரண்டுககும உள்ள தொடர்பு யாதென்று ஆராயப் புககால் கர்மஸம்பந்தமே என்று விளங்கும். கர்மபலனை அனுபவிப் பவன் ஆத்மா; அவ்வனுபவத்திற்காக ஏற்பட்டது இந்த சரீரம். ஆகையாலே கர்மாநுபவம கழிந்தவுடன இந்த சரீரம் அழிந்து விடும் எனறு ஸித்திக்கிறது. "சீர்யத இதி சரீரம்" [அழிகிறதாகை யாலே சரீரம்] என்னும் சரீரசப்த வ்யுத்பத்தியிலிருந்தும் இது விளங் கும். ஆக, இத்தால தேஹாநித்யத்வத்தை ஸாதிக்க கர்மபல போகத்துக்காயிருக்கை எனனும் மற்ருெரு ஹேது காட்டப்பட்ட தாயிற்று. (இமே தேஹா:) நம் கண்ணெதிரே ஐம்பெரும்பூதங்களின கூட்டரவாலே உண்டானதாகக் காணப்படுவதாகையாலும் தேஹம் அழிவையுடையதே. இத்தால் தேஹாநித்யத்வத்தை ஸாதிக்க அஞ்சுசேராக்கையாயிருக்கையாகிற மூன்ருவது ஹேதுவும் காட்டப் பட்டது. 'இமே' என்கையால் அஞ்சுசேராக்கையாயிருக்கையும், 'தேஹா:' எனகையாலே அவயவமுடைத்தாயிருக்கையும், 'சரீரிண:' என்கையாலே கர்மாநுபவத்துக்காயிருக்கையும் தேஹம் அநித்தியம் என்று காட்டித்தரும் மூன்று ஹேதுககள் என்று உணர்த்தப்பட்டது. சென்ற சுலோகத்தில் ஆத்மா எல்லாவற்றையும் வியாபிப்பதாகை யாலும், அதை வியாபிக்கும ஆயுதஙகள் முதலான அசேதனம் ஒன்று மில்லையாகையாலும் ஆதமாவுக்கு அழிவில்லை என்று உரைக்கப் பட்டது. இதிலிருந்து ஆயுதங்கள் முதலானவற்ருல் வியாபிக்கப் படுவதாகையாலும் சரீரம் அநித்தியம் என்று ஸித்திக்கும். ஆக, இவ்விரணடு சுலோகங்களிலிருந்தும் சரீரத்தின் அநித்தியத் தன்மையை நிருபிக்க நான்கு ஹேதுக்கள் காட்டப்பட்டன.

च वक्ष्यते–*एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः (गी. १३-१) इति। न चानेकोपचायात्मक आत्मोपलभ्यते, सर्वत्र देहे अहमिदं

இனி, (அநாசிந: அப்ரமேயஸ்ய) என்று ஆத்மாவின் நித்தியத் தன்மையை நிரூபிக்க மேலும சிலஹேதுக்களைக் காட்டுகிருன். 'நித்தியன்' என்று சுலோகத்தின் முற்பாதியில ஜீவனைச்சொன்னது எப்படி ஒட்டும்? என்னும் கேள்வியெழ, (அநாசிந:) என்கிருன்; நாசமடையத் தகாதவனுடைய என்றபடி. முற்பாதியில் சொன்ன நித்தியத்வத்தை ஸ்திரப்படுத்துகிருனுகையாலே புநருக்தியிலலை. அன்றிக்கே, 'நித்யஸ்ய' என்று உத்பத்தியின்மையும், 'அநாசிந:' என்று நாசமின்மையும் கூறப்படுகிறதாகையாலே புநருக்தியில்லையெனறுமாம். ஒரு பதம் ஸ்தூலநாசமின்மையையும், மற்றபதம் ஸூக்ஷ்மநாசமுமில்லையென்பதையும் குறிக்கிறதாகவுமாம். 'அநாசிந:' என்று ஆத்மாவை நாசமடையத்தகாததாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும? எனில்: (அப்ரமேயஸ்ய) அறியப்படுவதையே இயற்கையாகக்கொண்ட அசேதனத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், அறிவதையே இயற்கையாகக் கொண்டதாய் ஆத்மா இருக்கையாலே ஆத்மா அழியத்தகாதது என்கை. அறியப்படுவதாகவும், அநுபவிக்கப்படுவதாகவுமேயிருக்கும் அசேதனம் இங்கு 'ப்ரமேயம்' எனப்படுகிறது. இப்படி அறியப்படுவதாகவும்,அநுபவிக்கப்படுவதாகவுமேயிராமல்இயற்கையிலேயே அறிவதாகவும், அநுபவிப்பதாகவுமிருப்பதாகையாலே ஆத்மா 'அப்ரமேயம்' [ப்ரமேயத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது] என்று கூறப்படுகிறது. "ஏதத்₃யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்₃வித₃:" [கீதை 13-1] ['க்ஷேத்ரம்' எனப்படும் இந்த சரீரத்தை அறிபவனை ஜீவனை அறிவாளிகள் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்று கூறுகிருர்கள்] என்று கீதையிலும் அறிபவனுயிருக்கையே ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபம் என்று காட்டப்பட்டது. 'தத்₃வித₃:' என்று அவனை அறிபவர்களும் இருக்கிருர்கள என்று கூறுகையாலே, 'அப்ரமேயஸ்ய' என்றதற்கு 'அறியப்படாதவன் ஜீவன்' என்று பொருள் கூறுவது பொருந்தாது. ஆக, 'அப்ரமேயஸ்ய' என்று ஆத்மாவானவன் அறிபவன் என்றும், கர்மபலத்தை அனுபவிப்பவன் என்றும கூறியதாகிறது. முன் பாதியில் ஜீவன் கர்மபலத்தை அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கையாலே தேஹம் அநித்தியம் என்று காட்டப்பட்டது. இங்கு கர்மபலத்தை அனுபவிப்பவனுகையாலே ஆத்மா நித்யமாயிருப்பவன் என்று காட்டப்படுகிறது. இவ்வொரு ஹேது முன் பகுதியில் காட்டப்பட்ட மற்ற இரண்டு ஹேதுக்களின் எதிர்த்தட்டு

जानामि इति देहस्य चान्यस्य च प्रमातृतयैकरूपेणोपलब्धेः। न च देहादेरिव प्रदेशभेदे प्रमातुराकारभेद उपलभ्यते। अत एकरूपत्वेन अनुपचयात्मकत्वात् प्रमातृत्वाद्यापकत्वाच्च आत्मा नित्यः। देहस्तु उप-

---

களுக்கும் உபலக்ஷணம. ஆக, அவயமுள்ளதாகையாலே தேஹம் அநித்தியம் என்றதற்கு எதிர்த்தட்டாக, அவயமற்றதாகையாலே ஆத்மா நித்யம் என்றும, பலவற்றின சேர்க்கையாயிருக்கையாலே தேஹம் அநித்த்யம் என்றதற்கு எதிர்த்தட்டாக, ஏகரூபமாய் (ஒன்றேயாய்) இருக்கையாலே ஆத்மா நித்தியம என்றும் இங்கு கூறியதாகக கொள்ளவேண்டும். உலகில் காணும் எல்லா தேஹங்களிலும், ஒவ்வொரு தேஹத்தின எல்லா அவயவங்களிலும், 'நான் இதை அறிகிறேன்' என்று தேஹத்தையும் மற்ற பொருள்களையும் அறிபவனாக ஒருபடிப்பட்டவனாகவே ஆத்மா அறியப்படுகிறான். பல அவயவமுடையவனாக இருநதால் எப்போதாவது 'நாங்கள்' என்று தன்னைப்பலவாகச் சொல்லவேண்டிவரும். அவயவங்களில் ஒன்றுகொன்று கலஹம், அஸூயை, பொறுமை, நிக்ரஹம், அநுக்ரஹம் முதலானவை உண்டாகவேண்டிவரும். இப்படியெல்லாம் ஏற்படுவதில்லையாகையாலே ஆத்மா அவயவமற்றதே என்னத் தட்டில்லை. ஆகையால், அவயவமுடையதான தேஹத்திலும் விலக்ஷணமாய், அவயவமற்றதாயிருக்கையாலே ஆத்மா நித்தியமே என்கை. மேலும, தேஹத்தை ஆராய்ந்தால், அதில் ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கை இருப்பது தெரியும். பல், எலும்பு முதலானவற்றில் ப்ருதிவ்யம்சம் அதிகமாகவும், இரத்தம் முதலானவற்றில் ஜலாம்சம் அதிகமாகவும், இப்படியே ஒவ்வோரவயவத்தில் மற்ற பூதங்களின் அம்சம் அதிகமாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆத்மாவில் இப்படி ஒவ்வோரிடத்தில் வேறுபாடு இருப்பதாகக் காணவில்லை. "க்ருத்ஸ்நः ப்ரஜ்ஞாநகநः" [ப்ருஹ 6-5-13] என்று ஞானமொன்றேயாயிருப்பவனாக வேதத்திலும் ஓதப்படுகிறான் ஆத்மா. ஆகையால், அஞ்சுசேராக்கையிலும் விலக்ஷணமாய் ஒன்றாயிருக்கையாலும் ஆத்மா நித்யமே என்கை. சென்ற ச்லோகத்தில் ஆத்மநித்யத்வத்தை ஸாதிப்பதற்கு ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட வ்யாபகமாயிருக்கையையும் கூட்டின ஆத்மநித்யத்வத்திற்கும் நாலு ஹேதுக்கள் காட்டப்பட்டதாகிறது. 1. ஏகரூபமாய் (ஒன்றாய்) இருக்கை 2 அவயவமற்றதாயிருக்கை 3. அனுபவிப்பவனாயிருக்கை 4. வியாபகனாயிருக்கை என்னும் நாலு ஹேதுக்களாலும் ஆத்மாவை

चयात्मकत्वात् शरीरिणः कर्मफलभोगार्थत्वात् अनेकरूपत्वात् व्याप्यत्वाच्च विनाशी। तस्माद्देहस्य विनाशस्वभावत्वादात्मनो नित्यस्वभावत्वाच्च उभा-

---

நித்தியனென்று ஸாதிக்கலாம் என்றும், 1. பலவாயிருக்கை 2. அவயவமுடையதாயிருக்கை 3. கர்மபலாநுபவத்துக்காயிருக்கை 4. வியாபிக்கப்படுவதாயிருக்கை என்னும் நாலு ஹேதுக்களாலும தேஹத்தை அநித்தியமென்று ஸாதிக்கலாம என்றும் இவ்விரண்டு சுலோகங்களாலும் கூறப்பட்டதாயிற்று.

ஆத்மநித்யத்வத்தையும், தேஹாநித்யத்வத்தையும் ஸாதிக்கும் ஹேதுக்களாகக் கூறப்பட்ட இந்த நாலும் நாலும் எட்டு ஹேதுக்களும் பொருந்தமாட்டா என்று சில ஆக்ஷேபங்களும், அவற்றுக்கு ஸமாதானங்களும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரால் தாத்பர்யசந்திரிகையில் காட்டப்பட்டன. அவற்றைச் சுருக்கமாகக் காட்டுவோமினி

ஒன்றுயிருக்கையாலும், அவயவமற்றதாகையாலும் ஆத்மாநித்யன்

ஆக்ஷேபம்:—இவ்விரண்டு ஹேதுக்களும் ஆத்மாவின் நித்தியத்வத்தை ஸாதிக்கமாட்டா; ஏனெனில்: ரூபம், ரஸம் முதலான பூதகுணங்கள் ஒன்றுகவேயிருக்கின்றன; அவயவமற்றதாகவுமிருக்கின்றன. ஆனாலும் நெருப்பால் சுடும்போது ரூபம் ரஸம் முதலானவை அழிவதைக் காண்கிறோம். மஹான், அஹங்காரம், இந்திரியங்கள் ஆகியவை ஒன்றுகவும், அவயவமற்றதாகவுமேயிருக்கின்றன. ஆயினும், பிரளயத்தின்போது அவை அழிவதையும் காண்கிறோம். ஆகையால், ஒன்றுயிருப்பது, அவயவமற்றிருப்பது என்னும் காரணங்களைக்கொண்டு ஆத்மாவை எப்படி நித்யமாக (அழிவற்றதாக) ஸாதிக்கமுடியும்?

ஸமாதானம்:—அர்ஜுனன் இப்ரகரணத்தில் ஆயுதம் நெருப்பு முதலானவற்றுல் ஆத்மாவும் அழியக்கூடியதோ என்றே கலங்குகிறுன். ஆகையால் கண்ணனும் "ஆத்மா ஆயுதம் நெருப்பு முதலானவற்றுல் அழிக்கமுடியாதது; ஒன்றுகவும், அவயவமற்றதாகவும் இருக்கையால்" என்றே ஸாதிக்கவிரும்புகிறுன். ஒன்றுகவும், அவயவமற்றதாகவுமிருக்கும் மஹான், அஹங்காரம். இந்திரியங்கள் முதலானவற்றை ஆயுதங்களோ நெருப்போ அழிக்கமுடியாது. ஆகையால் ஆக்ஷேபத்தின் இப்பகுதி பயனற்றது. "ஆத்மா ஆயுதம் நெருப்பு முதலானவற்றுல் அழிக்கமுடியாதது; திரவியமாயிருக்கையில் ஒன்றுகவும், அவயவமற்றதாகவுமிருக்கையால்" என்று

वपि न शोकस्थानमिति शस्त्रपातादिपरुषस्पर्शानवर्जनीयान् स्वगतानन्यगतांश्च धैर्येण सोढ्वा अमृतत्वप्राप्तये अनभिसंहितफलं युद्धाख्यं कर्मारभस्व ॥ १८॥

ஹேதுவை விசேஷித்துவிட்டோமாகுல் ரூபரஸாதிகளைக்கொண்டு எழுந்த ஸந்தேஹமும் நீங்கிவிடும். ரூபம், ரஸம் முதலானவை திரவியங்களன்றே; குணங்களாயிற்றே. ஆகையால் ஆக்ஷேபத்தின் இரண்டு பகுதிகளுக்கும் ஸமாதானமுரைக்கப்பட்டது. இனி, ஜீவனும் ஒன்ருகவும், அவயவமற்றவனுகவுமிருந்தபோதிலும், அப்படியிருக்கும் மஹான் முதலானவற்றைப்போல் ஈச்வரஸங்கல்பத்தால் அழியக்கூடாதோ? எனனில்: ஈச்வரஸங்கல்பத்தால் ஜீவன் அழியமுடியுமாகுலும், "நித்யோ நித்யாநாம்" முதலான சுருதிகள் ஜீவனை நித்தியனுகச் சொல்லுகையாலே, ஈச்வரன் ஜீவனை அழிக்கும் ஸங்கல்பத்தை ஒருபோதும் செய்வதில்லை என்று விளங்குகிறது.

அநுபவிப்பவனுயிருப்பதால் ஆத்மா நித்யன்

ஆக்ஷேபம்:—அநுபவிப்பவன் என்பதற்குக் கர்மபலத்தை அனுபவிப்பவன் என்று பொருள்கொண்டால், "ஆத்மா அழிவில்லாதவன்; கர்மபலத்தை அனுபவிப்பவனுகையால்" என்னும் அனுமானத்தில் அஸாதாரண அநைகாந்த்யம என்னும தோஷம ஏற்படுகிறது. அதாவது: ஜீவர்களிடம் மாத்திரமே கர்மபலத்தை அனுபவிப்பனுயிருக்கை என்னும் ஹேது உள்ளது. ஜீவனிலும் வேறுபட்டவனுய் நித்யனுன (*ஸபக்ஷமான) ஈச்வரனிடமும் இந்த ஹேதுவில்லை; ஜீவனிலும் வேறுபட்டதாய் அநித்யமான (*விபக்ஷமான) அசேதனங்களிலும் இந்த ஹேதுவில்லை. ஆகையால், இந்த அனுமானத்திற்கு "எங்கெங்கெல்லாம் கர்மபலத்தை அனுபவிப்பனுயிருக்கை என்னும் ஹேது இருக்கிறதோ, அங்கங்கெல்லாம் அழிவில்லாமை உள்ளது" என்னும் *வியாப்தியும், திருஷ்டாந்தமும் காட்டமுடியாது. இதுவே அஸாதாரண அநைகாந்த்யம் என்னும் அனுமானதோஷமாகக் கூறப்படுகிறது. ஈச்வரனையும் சேர்த்து "சேதனர்கள் அனைவரும் நித்யர்கள்; கர்மபலபோக்தாக்களாகையாலே" என்று அனுமானம் உரைக்கலாம் என்று பார்த்தால், *பக்ஷததில் சேர்ந்த ஈச்வரனிடம் கர்மபலபோக்தாவாயிருக்கையாகிற ஹேதுவில்லாமையால பாகாஸித்தி என்னும தோஷமும் அனுமானத்திற்கு ஏற்படுகிறது.

*பக்ஷம், ஸபக்ஷம் முதலானவற்றின் லக்ஷணத்தை ஸந்மதகாரிகாவளி அநுமாநப்ரகரணத்தில காணலாம்.

அநுபவிப்பவன் என்பதற்குக் கர்மபலத்தை அநுபவிப்பவன் என்று பொருள் கொள்ளாமல், அநுபவம் முதலான அறிவுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பவன் என்று பொருள்கொண்டு, ஜீவேச்வரர்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கி, "சேதனர் அனைவரும் நித்யர்கள்; அறிவுடையவர்களாகையாலே" என்று அநுமானம் சொல்லப்பார்த்தால், அறிவுடைமையாகிய இந்த ஹேது ஜீவேச்வரர்களைத்தவிர வேறு எவரிடமுமில்லாமையாலே முன்போலே வியாப்தி திருஷ்டாந்தங்கள் காட்டமுடியாதாகையாலே அஸாதாரண அநைகாந்த்யம் எனனும் தோஷம்வரும். ஜீவர்களை மாத்திரம் அடக்கி, "ஜீவர்கள் அனைவரும் நித்யர்களே; அறிவுடையவர்களாகையாலே" என்று அநுமானம கூறி, ஈச்வரன் நித்யமாயிருப்பதைக்காட்டி வியாப்திதிருஷ்டாந்தங்கள் கூறலாமே என்று பார்த்தால், ஈச்வர நித்யத்வமும் நிச்சயமல்ல எனனும் ஆக்ஷேபம் வருகையாலே, அந்த திருஷ்டாந்தத்தில் ஸந்திக்தஸாத்யவைகல்யம் என்னும் தோஷம் வருகிறது.

ஸமாதாநம்:—கர்மபலத்தை அனுபவிப்பவனுயிருக்கையாவது, ப்ரமேயம்போலே கர்மபலத்தை அனுபவிப்பதற்காக உண்டானதாயில்லாமலிருக்கையாகும். இது உத்பத்தியில்லாததாயிருக்கையிலே முடிந்து நிற்கும். ஆக, "ஆத்மா நித்யன்; உத்பத்தியில்லாதவனுயிருக்கையாலே" என்று அநுமான சரீரம் ஸித்திக்கிறது. இவ்வனுமானத்தில் வியாப்தியும், ஈச்வரனுகிற திருஷ்டாந்தமும் காட்டலாமாகையாலே அஸாதாரண அநைகாந்த்யம் என்னும் தோஷம் வாராது. ஆத்மாவுக்கு உத்பத்தியில்லை என்னும் ஹேதுவையும சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு ஸாதித்துக்கொள்ளலாம் ஆகையால் ஸ்வரூபாஸித்திதோஷமும் வாராது. அநுபவிப்பவனுயிருக்கையாவது அறிவுடையவனுயிருக்கை என்று கொண்டால், ஜீவர்களை மாத்திரம் உள்ளடக்கி அனுமானம் சொல்லி ஈச்வரனை திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டலாம். அந்த திருஷ்டாந்தத்தில் ஈச்வரன் அநித்யனே? என்று எழும ஸாத்யஸந்தேஹமானது "ந த்வேவாஹம்" என்ற விடத்திலேயே போக்கடிக்கப்பட்டது. அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஈச்வரனை நித்யமாகக் கூறும் சாஸ்திரங்களும் இவ்விஷயத்தில் பிரமாணம்.

வ்யாபகனுயிருக்கையால் ஆத்மா நித்யன்.

ஆக்ஷேபம்:-வியாபகனுயிருக்கையாவது ஸர்வவ்யாபகனுயிருக்கையென்று கொண்டால், அணுவான ஜீவர்கள் ஸர்வத்தையும் வியா

பிக்க முடியாதாகையாலும், ஈச்வரனால் வியாபிக்கப்படுகையாலும் பக்ஷத்தில் ஹேதுவின ஸ்வரூபமே ஸித்திக்காது. ஆகையால் ஸ்வரூபாஸித்தி என்னும் தோஷம்வரும். வியாபகனாயிருக்கையாவது, சிலவற்றை வியாபித்திருக்கை என்று கொண்டால், சிலவற்றை வியாபித்திருக்கும் ஆயுதம், ஆகாசம் முதலானவை அநித்யமாயிருப்பதைக் காண்கிறோமாகையாலே வியபிசாரம் என்றும் அநைகாந்த்யம் என்றும் கூறப்படும் தோஷம் வரும்.

ஸமாதாநம்:—வ்யாபகனாயிருக்கையாவது சரீரத்தை அழிக்கும் ஆயுதம், அகநி முதலானவற்றை வியாபிக்கிறவனாயிருப்பதேயாகும். ஆகையால், "ஆத்மா ஆயுதம் முதலானவற்றால் அழிக்கமுடியாதது; அவற்றை வியாபிப்பதாகையாலே" என்னும் அநுமானம் ஸ்வரூபாஸித்தி, அநைகாந்த்யம் முதலான தோஷங்களை உடையதல்ல.

ஆக, ஆத்மா நித்யம் என்பதை நிரூபிக்கும் நாலு ஹேதுக்களும் குறையற்றவையே என்று காட்டப்பட்டது. இனி, தேஹம் அநித்தியம் என்று நிரூபிக்கும் நாலு ஹேதுக்களில் ஏற்படும் ஆக்ஷேபங்கள் பரிஹரிக்கப்படுகின்றன.

அவயவமுடையதாகையாலும், பலவாயிருப்பதாலும் சரீரம் அநித்யம்

ஆக்ஷேபம்:—அவயவமுடையதாயினும் பஞ்சோபநிஷத்திரவியம் எனும்ஐந்து உபநிஷத்துக்களின் கூட்டரவாயிருந்தபோதிலும் பகவானுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹம் ஆபரணம் ஆயுதம் முதலானவை நித்யமாயிருப்பதைக் காண்கிறோமாகையாலே, இவ்வநுமானத்திற்கு வியபிசாரதோஷம் ஏற்படுகிறது

ஸமாதாநம்:-"சரீரம் அநித்யம்; பிராகிருதமாகவும் அவயவமுடையதாகவுமிருக்கையால்" "சரீரம் அநித்யம்; பிராகிருதமாகவும்பலவாகவுமிருக்கையால்" என்று அநுமானங்களில் ஹேதுக்களை விசேஷித்துவிட்டால் வியபிசாரதோஷம் வாராது. ஆகையாலே குறையில்லை.

கர்மபலபோகத்துக்காயிருக்கையாலே சரீரம் அநித்யம்

ஆக்ஷேபம்:— கர்மபலபோகத்துக்காயிருக்கையாவது, கர்மபலபோகத்திற்குக் காரணமாயிருக்கை என்று கொண்டால், நித்யரான ஈச்வரனும், ஜீவனுங்கூடக் கர்மபலபோகத்திற்கு ஓவ்வொரு வகையில் காரணமேயாகையால் வியபிசாரதோஷம் வரும். கர்மபலபோகத்துக்காயிருக்கையாவது—கர்மபலபோகத்துக்காக உண்டான

தாயிருக்கை என்று கொண்டால், 'கர்மபலபோகத்துக்காக' என்றது தேவையற்ற விசேஷணம். 'உண்டானதாயிருக்கை' என்பதே போதும். ஆகையால் இதிலும் வ்யர்த்தவிசேஷணம் என்னும தோஷம் உண்டாகிறது.

ஸமாதாநம்:— கர்மபலபோகத்துக்காயிருக்கையாவது — கர்மபல போகத்துக்காக உண்டானதாயிருக்கையேயாகும். வ்யர்த்த₃ விசேஷ ணம் என்னும் தோஷமும் வாராது. ஏனெனில்: முக்தாத்மாவி னுடைய ஞானவிகாஸம் உண்டானதாயிருந்தபோதிலும் நித்யமா யிருக்கிறது. ஆகையால் "சரீரம் அநித்யம்; உண்டானதாயிருக்கை யால்" என்று அநுமானமுரைத்தால் முக்தாத்மஜ்ஞாநவிகாஸத்தில வியபிசாரம் வரும். "ப்ரகாச்யந்தே ந ஜந்யந்தே" [வி-தர் 104] என் கிறபடியே முக்தாத்மாவின் ஞானம் உண்டானதல்லவாயினும், அந்த ஞானத்தின் விகாஸம் (மலர்ச்சி) முகதி தசையில் உண் டானதேயாகும். "ஞானவிகாஸமாவது, ஞானத்தின் ஒருநிலையே யாகையாலே அவஸ்தை₂ (நிலை) ஆகிற அதற்கு உத்பத்தி கிடை யாதே" எனில்: அப்படியே கொண்டாலும, அந்த நிலையோடு கூடிய ஞானத்திற்கு உத்பத்தியுண்டெனறேயாகுமாகையாலே, அதைவேறுபடுத்துவதற்காக 'கர்மபலபோகத்திற்காக' என்று விசே ஷணமிடுவதாகக் கொள்ளலாம். இதைத்தேவையற்ற விசேஷண மென்றே கொண்டாலும், இவ்விசேஷணத்திற்கு ஒரு பிரயோஜன முண்டு. சில சரீரங்கள் உண்டாவதை நாம் அறிவதில்லை. கர்மபல போகத்திற்காக ஏற்பட்டதாகையாலே இவையும் உண்டாவதே என்று காட்டுவதற்காக இவ்விசேஷணமிடுவதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது, சரீரம் காமத்தின் முடிவில் அழிவது என்று காட்டுவதற்காக காமபலபோகத்திற்காக உண்டானதாயிருப்பதை ஹேதுவாகக் காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாப்யமாயிருக்கையால் சரீரம் அநித்யம்

வ்யாப்யமாயிருக்கையாவது, எல்லாவற்றாலும் வியாபிக்கப்படுவ தாயிருக்கை என்று கொண்டால் ஸ்வரூபாஸித்திதோஷம் வரும். சரீரம் பர்வதம் முதலானவற்றால் வியாபிக்கப்படுவதல்லவே. உண் மையில் (தன்னைத்தவிர்ந்த) எல்லாப்பொருளாலும் வியாபிக்கப்படுவ தாயிருக்கை என்னும் தன்மை எப்பொருளிலுமேயில்லையாகையாலே ஹேதுவுக்கு அப்ரஸித்தி என்னும் தோஷமும் வரும். வ்யாப்யமா யிருக்கை யாவது சிலவற்றால் வியாபிக்கப்படுவதாயிருக்கை என்று

கொண்டால், ஈச்வரனுல் வியாபிக்கப்படும் திவ்யமங்களவிக்ரஹம் முதலானவை அநித்யமாகவேண்டிவரும். ஜீவனுல் வியாபிக்கப் படுவதாயிருக்கை என்று கொண்டால், நித்யஸூரிகளால் வியா பிக்கப்படும் அவர்களுடைய திருமேனிகள் அநித்யமாகவேண்டி வரும். ஜீவர்களால வியாபிககப்படும் மூலப்ரக்ருதியும அநித்யமாக வேணடிவரும். வியாபிக்கப்படுகையாவது, வியாபகமல்லாததா யிருக்கை என்று கொண்டால், அணிமா முதலான ஸித்திகள் பெற்ற யோகிகளின சரீரங்கள் கல் முதலானவற்றையும் ஊடுருவி வியாபிக் கக் கூடியவையாகையாலே அஸித்திதோஷம் வரும்.

ஸமாதானம்:—வியாபிக்கப்படுகையாவது—ஆயுதம் முதலானவற் ருல் வியாபிக்கப்படுகையேயாகும். "சரீரம் ஆயுதம் முதலானவற் ருல் அழிவது; ஆயுதம் முதலானவற்ருல் வியாபிக்கப்படுவதாகை யாலே" என்று அனுமானம் கொண்டால் ஒருதோஷமும் வாராது. "எது எதனுல் வியாபிக்கப்படுகிறதோ, அது அதனுல் அழிவது" எனனும் ஸாமாந்ய வியாப்தியின்படி பார்த்தால், ஈச்வரனுல் வியாபிக்கப்படும் மூலப்ரக்ருதி, புருஷன், காலம் முதலானவையும் ஈச்வரனுல் அழியவேண்டிவருமே எனில்: "சரீரம் ஆயுதம் முதலான வற்ருல் அழியத்தக்கது; அவற்ருல் வியாபிக்கப்படுவதாகையாலே" என்றே அனுமானத்தின் கருத்தாகையாலே இக்குறையுமில்லை. பிரகிருதி முதலானவையும் ஈச்வரனுல் அழிக்கத்தக்கவையேயாகை யாலே. ஈச்வரன் ஜீவன முதலானுரை அழிக்க நினைத்தால் அவனை யார் தடுக்கமுடியும்? அப்படியழிப்பதில்லையென்று நித்யஸங்கல்பம் செய்திருப்பதாலன்ருே அவை அழிவதில்லை. ஆகையால் அவையும் அவனுல் அழிக்கத்தககவையே என்னக்குறையில்லை. ஆயினும, ஜீவனுலும் ஆகாசத்தாலும் வியாபிக்கப்படும் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் இந் திரியம் முதலானவை அவற்ருல் அழிவதில்லையே எனில்: ஜீவனுலும் ஆகாசததாலும் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் முதலானவை அழியத்தக்கவையே யானுலும் ஈச்வரன் ஜீவன் முதலானுரைக்கொண்டு அவற்றை அழிப்பதில்லை. ஆகையால் ஜீவாதிகளால் சரீராதிகள் அழியத் தக்கதே என்னக்குறையில்லை. ஆகையால், இந்த தோஷமும் இல்லை. ஸாமாந்ய வ்யாப்தியைக் கொள்ளாமல், "சரீரம் ஆயுதம் முதலான வற்ருல் அழிவது; அவற்ருல வியாபிக்கப்படுகையாலே" என்னும் அநுமானத்தில், "எது எது ஆயுதம் முதலானவற்ருல் வியாபிக்கப் படுகிறதோ அதெல்லாம் அவற்ருல் அழிவது. வாழைத்தண்டைப் போல்" என்னும் விசேஷ வ்யாப்தியைக்கொண்டுவிட்டால் முற்கூறிய ஆக்ஷேபங்கள் எழவே இடமில்லை. ஆகாசம் முதலானவை ஆயுதம்

முதலானவற்றால் வியாபிக்கப்படுபவையாகையாலும், அவற்றால் அழியாதவையாகையாலும் வியபிசாரம் வருமே எனில்: வாராது. வியாபிப்பதாவது— ஸூக்ஷ்மமாயிருந்துகொண்டு உள்நுழைவது. பல பொருள்களைத் தடுக்க வல்லமையுள்ள எப்பொருளில் (கத்தியில்) எப்பொருள் (ஆகாசம்) தடுக்கப்படுவதில்லையோ, அவற்றில் தடுக்கப்படாத பொருள் மற்ற பொருளைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாகும். ஆகையால், ஆகாசம் கத்தியைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமென்று தேறுகிறபடியால், ஆகாசம் கத்தியால் வியாபிக்கப்படமுடியாது. ஆகையால் வியபிசாரம் வாராது. யோகி முதலானோரின் சரீரங்கள் கத்தி முதலானவற்றால் வியாபிக்கப்படுவதாயிருந்தபோதிலும், அவற்றால் வெட்டமுடியாதவையாயிருக்கையாலே முற்கூறிய அனுமானத்தில் வியபிசாரதோஷம் வருகிறதே எனில்: யோகிசரீரங்களில் யோகமஹிமையாலே அணிமா முதலிய நிலைகள் ஏற்பட்டுவிடுகையாலே, அவற்றில் ஆயுதங்களால் வியாபிக்கப்படுவதாயிருக்கை என்னும் ஹேதுவேயில்லை உண்மையில் அவற்றின் சரீரம் ஆயுதங்களையே வியாபிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. ஆகையால், இங்கு வியபிசாரதோஷம் வாராது. யோகிசரீரம் ஆயுதம் முதலானவற்றால் அழிக்கமுடியாததானால் அதற்கு அழிவே கிடையாதோ? எனில்: அந்த சரீரத்தைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான ஈச்வரஸங்கல்பம் தன் ஸங்கலபம் முதலானவற்றால் அந்த சரீரமும் அழிவதே. காயகல்பம் முதலானவற்றால் மிகவும் உறுதியடைந்த சரீரங்கள் ஆயுதம் முதலானவற்றால் அழியாமலிருப்பதற்கும் இந்த நியாயத்தையே கொள்வது. ஆகையால் ஆத்மநித்யத்வத்தையும், சரீரத்தின் அநித்தியத்வத்தையும் ஸாதிக்கும இந்த எட்டுஹேதுக்களும் அசைக்கமுடியாதவை என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இங்கு சரீரத்தின் அநித்தியத்தன்மையை ஸாதிக்கும் நாலு ஹேதுக்களும் பயனற்றவை என்று ஓர் ஐயம் எழுகிறது. சரீரம் அநித்தியமானது என்பது அனைவரும் அறிந்ததேயாகும். இதை சில சரீரங்களில் நேரே காண்கிறோம். நாசமடையாத மற்ற சரீரங்களில் அனுமானத்தால் ஊகிக்கிறோம். சண்டைசெய்யும் எவனும் இதை அறியவில்லையானால் எதிரிகளைக் குறித்து ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கமாட்டான். எதிரிகள் தன்னைக் குறித்துவிடும் ஆயுதங்களைத் தடுக்கவும்மாட்டான். ஆக, இப்படி சரீரத்தின அநித்தியததன்மை அனைவருமறிந்ததேயாகையாலும், ஸந்தேஹப்படும் விஷயத்தையே யுகதிகளால் ஸாதிக்கவேண்டுமாகையாலும, இங்கு இதை ஹேதுக்களைக்காட்டி ஸாதிப்பது பயனற்றது என்னும் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது.

இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:—அனைவருக்கும் தெரிந்த சரீரா நித்யத்வமே இங்கு ஸாதிக்கப்படுகிறது என்பது உண்மையே. ஆயினும், அதற்குப் பயனில்லை என்று கூறமுடியாது. எட்டுவிதமான பயன்கள் இருக்கின்றன. அவையாவன:-(1) ஆத்மா நித்யமே என்று நிரூபிக்கும்போது அந்வயதிருஷ்டாந்தம், வ்யதிரேகதிருஷ்டாந்தம் என்னும் இருவகை திருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டவேண்டியிருக்கிறது. "ஆத்மா ஈச்வரனைப்போலே நித்யம்" என்பதில் ஈச்வரன் அந்வயதிருஷ்டாந்தம். "ஆத்மா சரீரத்தைப்போலே அநித்யமல்லன்" என்பதில் சரீரம் வ்யதிரேகதிருஷ்டாந்தம். இப்படி வ்யதிரேகதிருஷ்டாந்தத்தையும் அதையொட்டிய வ்யதிரேக வ்யாப்தியையும் காட்டுவது முதல்பயன். (2) தேஹமே ஆத்மா என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். தேஹாத்மாக்களுக்கு முறையே அநித்யத்வ நித்யத்வங்களைக் காட்டுவதன்மூலம் அவை வேறுபட்டவை என்று காட்டுவது ஒருபயன். (3) ஆயுதங்களால வெட்டமுடியாதபடி மருந்து முதலானவைகளை உபயோகித்து தேஹத்தை என்றும அழியாமல் காத்துவிடலாமோ என்னும் ஐயத்தைப் போக்குவது மற்றொரு பயன். (4) தேஹம் எப்படியும அழிவதே எனக்காட்டுவதன்மூலம் தேஹத்தில் வைராக்யத்தை விளைப்பது வேறொரு பயன். (5) தேஹம் எத்தனையோ காரணங்களால் அழிவதென்று காட்டுவதன்மூலம், தான் ஒருவனே எதிரிகள் அனைவருடைய தேஹங்களையும் அழிக்க வல்லவன் என்னும் மயக்கத்தை நீக்குவது மற்றுமொருபயன். (6) நாசகாரணமிருந்தால் தேஹம் அழிந்தேதீரும் என்று காட்டுவதன்மூலம், பலனில் விருப்பமற்ற கர்மம் முதலான உபாயங்களை அனுஷ்டித்தால் தேஹத்தை அடியோடு ஒழித்து மோக்ஷத்தைப் பெறலாம் என்று காட்டுவது பிறிதொருபயன். (7) அழியக்கூடியதாகையாலே தேஹம் வருந்தத்தக்கதல்ல என்று காட்டுவது வேறொரு பயன். (8) எந்த நிமிஷத்திலும் சரீரம் அழியக்கூடியதாகையாலே த₄ர்மஸாத₄நமான சரீரமிருக்கும்போது உடனேயே மோக்ஷஸாதனத்தில் இழியவேண்டும் என்று காட்டுவது மேலான பலன். இப்படியே பல பயன்களையும் கண்டுகொள்ளலாமாகையாலே சரீராநித்யத்வ ஸாதனம் பயனுள்ளதே. இனி, வியாக்கியானத்தைத் தொடர்வோம்.

(தஸ்மாத் யுத்₄யஸ்வ பா₄ரத) பரதகுலத்துதித்தவனே! ஆகையாலே யுத்தம் செய்வாயாக. (பா₄ரத) பரதகுலத்துதித்தவனே! நீ ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தைச் செய்யாவிடில் அது உன் குலத்துக்கே இழுக்கு என்று கருத்து. (தஸ்மாத) ஆகையாலே. தேஹமானது அழிவதையே இயற்கையாகக் கொண்டதாகையாலும, ஆத்மா

य एनं वेत्ति हन्तारं यश्चैनं मन्यते हतम्।
उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते॥ १९॥

19. ய ஏநம் வேததி ஹந்தாரம யச்சைநம் மந்யதே ஹதம் ।
உபெ₄ள தெள ந விஜாநீதோ நாயம ஹந்தி ந ஹந்யதே ||

ய:—எவனொருவன், ஏநம்—ஆத்மாவைக்குறித்து, ஹந்தாரம்-கொல்லுகிறதாக (அக்னி முதலானவற்றில்) ஒன்றை, வேத்தி—அறிகிறானோ, ய: ச-எவனொருவன், ஏநம்-இவ்வாத்மாவை, ஹதம்-கொல்லப்பட்டவனாக, மந்யதே-நினைக்கிறானோ, தெள உபெ₄ள-அவ்விருவரும், ந விஜாநீத:-அறிகிறார்களல்லர்:

---

19. யாவ னிவனை யிவன்கொல்வா னென்றறியும
யாவனிவன கொல்லுண்பா னென்றறியும்—மேவு
மறிவிருவ ருஞ்சாரா ராங்கிவனுங் கொல்லா
னெறியவனுங் கொல்லுண்ணா னோர்ந்து.

யாவன்—எவனொருவன், 'இவனை இவன் கொல்வான்—ஆத்மாவை மற்றொருவன் கொல்லுவான், என்று அறியும்—என்று அறிகிறானோ, யாவன்-எவனொருவன், 'இவன்-இவ்வாத்மாவானவன், கொல்லுண்பான் -- கொல்லப்படுவான்.' என்று அறியும்-என்று அறிகிறானோ, இருவரும்-இவ்விருவரும்,

---

வானது அரியாமையையே இயற்கையாகக்கொண்டதாகையாலும் இரண்டுமே வருந்தத்தக்கதல்ல என்னும காரணத்தாலே. (யுத்₄யஸ்வ) யுத்தமாகிற செயலைச் செய்வாயாக. 'யுத்தத்தாலே பலத்தைப் பெறுவாயாக" என்று யுத்தத்தைப் பலகரணமாகக் கொண்டு பொருள்கொள்வர் பூர்வமீமாம்ஸகர்கள். இது சரியன்று. யுத்தத்தைக் கர்மமாகக்கொண்டு பொருள்கொள்வதே பொருந்தியதாகும். எதற்காக யுத்தம் செய்யவேண்டும்? எனில்: "ஸோம்ருதத்வாயகல்பதே" [2-15] என்று மோக்ஷத்திற்காக என்பது முதலிலேயே உணர்த்தப்பட்டது. யுத்தம் செய்வதால துன்பங்கள் நேரிடுமே எனில்: தன்மேலும், பிறர்மேலும் ஆயுதங்கள் விழுவதால் உண்டாகும் தவிர்க்கவொண்ணாத துன்பங்களை தைரியத்தோடு பொறுக்கவேண்டும் எனபது "மாத்ராஸ்பர்சா:" [2-14] "யம் ஹி ந" [2-15] என்னும் ச்லோகங்களில் உரைககப்பட்டது. 18.

அயம்–இந்த அக்னி முதலானது **ந ஹந்தி** கொல்லுவதில்லை. அயம் — இவ்வாத்மாவானது. **ந ஹந்யதே (ச)**—கொல்லப் படுவதுமில்லை.

॥ भा ॥ एनम्–उक्तस्वभावमात्मानं प्रति, हन्तारं हननहेतुं कमपि यो मन्यते; यश्चैनं केनापि हेतुना हतं मन्यते; तावुभौ न विजानीतः,

---

மேவும் அறிவு சாரார் பொருந்திய அறிவை உடையவரல்லர்; **ஆங்கு**–ஆத்மாவின் விஷயத்தில். **இவனும**–மற்றொருவனும். **கொல்லான்**-(ஆத்மாவைக்) கொல்லமாட்டான்; **நெறி அவனும**–நித்தியத்தன்மையை உடைய ஆத்மாவும். **நேர்ந்து கொல்லுண்ணுன்**—எந்நிலையிலும் கொல்லப்படமாட்டான்.

---

19. "அவிநாசி து" என்னும் சுலோகத்தில் உரைத்த ஆத்ம நித்யத்வத்தை, அதை அறியாதவர்களை நிந்திப்பதன்மூலம் உறுதிப் படுத்துகிறுன். "நைநம் சிந்தந்தி" [2-23] என்னும் சுலோகத்தில் விவரிக்கப்போகிற ரீதியில் இவ்வாத்மாவை ஆயுதம் நெருப்பு முதலான எதுவும் அழிக்கமுடியாதென்றும், இவ்வாத்மாவும் அழிவடையமாட்டான் என்றும் கூறுகிறுன் கண்ணன் இந்த ச்லோகத்தில். (ஏநம் ஹந்தாரம் ய: வேத்தி) இவனைக் கொல்லுகிறதை எவன அறிகிறுனே. ஆயுதம், நெருப்பு முதலான எதையும் இவனைக் கொல்வதாக எவன் அறிகிறுனே என்றபடி. (ஏநம்) நித்தியனுக நிரூபிக்கப்பட்ட இவனை. (ய. ச ஏநம் ஹதம் மந்யதே)எவனொருவன் இவ்வாத்மாவை ஆயுதம், நெருப்பு முதலான எதனுலும் கொல்லப் பட்டவனுக அறிகிறுனே. (உபௌ தௌ ந விஜாநீத:) ஆயுதம் முதலானவற்றை ஆத்மாவைக் கொல்லுவதாக அறிபவனும், ஆத்மாவைக் கொல்லப்பட்டவனுக அறிபவனுமாகிய இருவரும் அறிகிறுர்களல்லர். (அயம் ந ஹந்தி) ஆத்மா முன் நிரூபித்த காரணங்களாலே நித்யமானையாலே ஆயுதம் முதலானவை அதைக் கொல்ல மாட்டா. (அயம் ந ஹந்யதே) இக்காரணத்தாலேயே இவ்வாத்மாவும் கொல்லப்படமாட்டாது. கருத்து வேறுபடுகையாலே, 'அயம்' என்னும் ஓரே பதம், 'ஹந்தி' என்னும் பதத்தோடு சேரும்போது ஆயுதம் முதலானவற்றையும, 'ஹந்யதே' என்னும் பதத்தோடு சேரும்போது ஆத்மாவையும் குறிக்கிறது. தந்த்ரேண உச்சரிக்கப் பட்டது இப்பதம்.

उक्तैर्हेतुभिरस्य नित्यत्वादे[वायं हननहेतुनैनं]नमयं हननहेतुर्न हन्ति, अत एव चायमात्मा न हन्यते। हन्तिधातुरप्यात्मकर्मकः शरीरवियोग-

இந்த ச்லோகத்தில் ஆத்மாவானவன் ஆயுதம் முதலானவற்றால் கொல்லப்படுவதில்லை என்று கூறப்படுகிறது. இது லோக வேதவழக்குகளுக்கு ஒட்டாது என்னும் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது.-லோகத்தில "மனிதனைக் கொல்லுகிறான" என்பதுபோனற வழக்குகள் உள்ளன. சாஸ்திரங்களிலும் "ந ஹிமஸ்யாத் ஸர்வா பூ₄தாநி" [எல்லா உயிர்களையும் கொல்லக்கூடாது] "ப்₃ராஹ்மணோ ந ஹநதவய:" [பிராஹ்மணனைக் கொல்லக்கூடாது.] முதலான வழக்குகள் உள்ளன. இங்கு "மனிதனை" "உயிர்களை" "பிராஹ்மணனை' என்றது அந்தந்த உடலைமாத்திரம் குறிப்தாகக்கொள்ளலாமே எனில்: அப்படிக்கொண்டால செத்த மனிதவுடலைக் கத்தியால் வெட்டும்போதும் "மனிதனைக் கொல்லுகிறான்" என்னும் வழக்கு ஏற்படவேண்டிவரும். உண்மையில் அப்படிப்பட்ட வழக்கு ஏற்படுவதில்லை. உயிருள்ள மனிதனின உடலைவெட்டினால்தான் மனிதனைக் கொல்லுவதாக வழங்குகிறார்கள். மனிதன் முதலான சப்தங்கள் உடலைமாத்திரமல்லாமல உயிரையும குறிக்கின்றன என்பதே நம் ஸித்தாந்தம். ஆகையால் ஆத்மாவுக்கும் கொல்லப்படும் தன்மையை ஒப்புக்கொளளவேண்டிவருகிறதே என்பது ஆக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதானம பினவருமாறு:—ஆத்மாவானவன் கொலைக்கு விஷயமாகிறான் என்பது உண்மையே. ஆனால், "மநுஷ்யம் ஹந்தி" [மனிதனைக் கொல்லுகிறான்] முதலானவிடங்களில் கொலையைக் குறிக்கும் ஹந்திதாதுவுக்குப் பொருள் என்ன என்று ஆராயவேண்டியது அவசியமாகிறது. அப்படி ஆராயுமளவில், ஹந்திதாதுவானது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபநாசத்தைக் குறிப்பதல்லவென்றும், அவனுடைய மரணத்தையே குறிககிறதென்றும் விளங்கும். அதாவது, "மனிதனைக் கொல்லுகிறான்" என்றால் "மனிதனை மரணமடைவிக்கிறான்" என்றே பொருள்படுகிறது. மரணமடைவித்தலாவது,—ஆத்மாவை சரீரத்திலிருந்து பிரித்தலாகும். "ம்ருங் ப்ராணத்யாகே₃" என்னும தாதுபாடமும் இதையே வலியுறுத்துகிறது. ஆகையால் "மனிதனைக் கொல்லுகிறான்" "எல்லா உயிர்களையும் கொல்லலாகாது" "அந்தணன் கொல்லத்தக்கவனல்ல" முதலான விடங்களில் கொலை என்பது சரீரவியோகம் என்னும் பொருளிலேயே பிரயோகிக்கப்படுகிறது. "அயம் (ஆதமா) நஹந்

करणवाची। *न हिंस्यात् सर्वा भूतानि, *ब्राह्मणो न हन्तव्यः इत्यादीन्यपि शास्त्राणि अविहितशरीरवियोगकरणविषयाणि ॥ १९ ॥

யதே" [ஆத்மாவானவன் கொல்லப்படுவதில்லை] என்றும் இவ்விதத் திலோவெனில் ஹந்திர்தாதுவானது ஸ்வாதந்த்ர்யம் என்றும் பொருளி லேயே பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக இப்படி ஆத்மாவுக்கு சரீர வியோகம் ஏற்படலாமாகையாலும், ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஏற்படமாட்டா தாகையாலும் இரண்டு வாக்குகளிடையேயும் விரோதமில்லை என்பது ஸமாதானம.

இங்கு ப்ரஸங்காத் மற்றும் ஒரு ஸந்தேஹத்திற்கும் பரிஹாரம செயயப்படுகிறது. "ந ஹிமஸயாத ஸர்வா பூதாநி" என்றும வேத வாக்கியத்தில் எவ்வுயிர்களையும கொல்லக்கூடாது என்று நிஷே திக்கப்படுகிறது. "அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத" என்றும் மற்றொரு வேதவாக்கியத்தில் அக்நீஷோமயாகத்தில் ஒரு பிராணியைக் கொல்லும்படி விதித்திருககிறது, இவ்விரண்டு வாக்கியங்களிடை யேயும் தோன்றும் விரோதத்தை எப்படிப்போக்குவது என்பது ஸந்தேஹம். இதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸகர்கள் பின்வருமாறு ஸமா தானமுரைத்தார்கள்:- "ந ஹிம்ஸ்யாத்" என்னும் வாக்கியம் உத் ஸர்க்கவாக்கியம் (Rule) ஆகும்; "அக்நீஷோமீயம்" என்னும வாக்கியம அபவாதவாக்கியம் (Exception) ஆகும். ஆகையால உத்ஸர்க்க வாக்கியமானது அபவாதவாக்கியமான அக்நீஷோமீய வாக்கியத்தில விதிக்கப்பட்ட பசுஹிம்ஸையைத் தவிர்ந்த மற்ற பசுஹிமஸைகளையே தள்ளும். இதையே உத்ஸர்க்காபவாத ந்யாயம் எனபது. நம் ஆசாரியர்கள் இங்கு வேறொரு வித மாகவும் ஸந்தேஹபரிஹாரம் செய்வார்கள். அதாவது:- இறுதியில ஏது துன்பததை விளைக்கிறதோ அதுவே ஹிம்ஸையெனப்படும். மருத்துவன் வாளாலறுத்துச்சுடுவது முதலில் துன்பத்தை விளைத் தாலும் இறுதியில் இனபத்தையே விளைப்பதால் அது ஹிமஸை யாகாது. அதுபோலவே யாகத்தில் பசுவைக்கொல்லுவது முதலில் அதற்குத் துன்பத்தை விளைத்தாலும், இறுதியில் அதற்கு ஸ்வர்க் கத்தைக் கொடுப்பதன் மூலம இன்பத்தையே விளைக்கிறது. ஆகை யால் அக்நீஷோமீயவாக்கியத்தில விதிக்கப்பட்டது பசுஹிம்ஸையே அல்ல; ஆகையால் இவ்விரண்டு வாக்கியங்களுக்கும் விரோதமே யில்லை என்பது நம ஆசாரியர்கள் உகக்கும ஸமாதானம்.

இனி, மற்றொரு ஸந்தேஹம் எழுகிறது அதாவது,—

"ஹந்தா சேந் மந்யதே ஹந்தும் ஹதச்சேந் மந்யதே ஹதம் ।
உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே ॥"
[கட 1-2-19]

[கொல்லுகிறவன் கொல்ல நினைத்தாலும், கொல்லப்பட்டவன் (தன்னை) கொல்லப்பட்டவனாக நினைத்தாலும் அவ்விருவரும் அறியாதவர்கள்; முதலவன் கொல்வதுமில்லை; இரண்டாமவன் கொல்லப்படுவதுமில்லை.] என்று கடோபனிஷத்திலுள்ள மந்திரத்தின் திருப்போலே அமைந்திருக்கும் இந்த ச்லோகம் அதற்கு விவரணமாயிருக்கிறது என்பது தெளிவு. இரண்டிலும் இரண்டாவது பாதி அப்படியேயிருக்க, முதற்பாதியில் மாத்திரம் சில பதபேதங்கள் உள்ளன. மந்திரத்தில் "ஹந்தாசேந் மந்யதே ஹந்தும்" என்னும் முதல் பாதத்தின் ஸ்தானத்தில் "ய ஏநம் வேத்தி ஹந்தாரம்" என்று கீதையின் முதற்பாதம் உள்ளது. ஆகையால் அதையொட்டி இதற்கும் [எவன் இவ்வாத்மாவைக் கொல்லுகிறவனாக அறிகிறானோ] என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் "கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்" [ப்ரஹ்மஸூ 2-3-33] என்னும் அதிகரணத்தில் "ஹந்தா சேத்" என்னும் மந்திரத்திற்கு இவ்வண்ணமாகவே பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அப்படியிருக்கும் போது இந்த கீதையில் "ய ஏநம் வேத்தி ஹந்தாரம்" என்னும் முதற்பாதத்திற்கு "எவன் இவ்வாத்மாவைக் கொல்லுகிறவனாக அறிகிறானோ" என்று பொருள் கொள்ளாமல், "எவன் இவ்வாத்மாவைக் கொல்லுபவனொருவனை அறிகிறானோ" என்று பொருள் கொள்ளக் காரணமென்ன? என்று ஸந்தேஹம் எழுகிறது. இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு: கடமந்திரத்தையே கீதையின் இந்த ச்லோகம் உபப்ரும்ஹணம் [விவரணம்] செய்கிறது என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. மந்திரத்தின் பொருளை மாத்திரம் அப்படியே உரைப்பது உபப்ரும்ஹணமல்ல; அதைமேலும் விவரித்துக் காட்டுவதே உபப்ரும்ஹணமாகும். "ஓராத்மாவை மற்றோராத்மா கொல்ல முடியாது என்று உபதேசித்தது உபனிஷத்து. இதைக்காண்பவர்களுக்கு "ஓராத்மாவை மற்றோராத்மா கொல்லமுடியாதானாலும், மற்றொரு அசேதனப்பொருள் கொல்லக்கூடுமோ?" என்னும் ஐயம் ஏற்படக்கூடும். இவ்வையத்தையும் தவிர்ப்பதற்காகவே கீதாசார்யன் இவ்வுபப்ரும்ஹண ச்லோகத்திலே "எவன் கத்திமுதலான அசேதனப்பொருளையோ, அல்லது வேறொரு சேதனப்பொருளையோ ஆத்மாவைக் கொல்லுபவனாக அறிகிறானோ" என்று பொருள்படும்படி

न जायते म्रियते वा कदाचिन्नायं भूत्वा भविता वा न भूयः।
अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न हन्यते हन्यमाने शरीरे॥ २०॥

20. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதா₃சித்
நாயம் பூ₄த்வா ப₄விதா வா ந பூ₄ய:।
அஜோ நித்ய: ஶாச்வதோऽயம புராணோ
ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே॥

அயம்—*ஆத்மா*, கதா₃சித் அபி—*ஒருபோதும்*, ந ஜாயதே—*உண்டாவதில்லை*. ந ம்ரியதே வா—*அழிவதுமில்லை*; அயம்—

---

20. என்றும் பிறவா னிவனிறவான் முன்புளனுய்ச்
சென்று பிறந்திலனுஞ் செய்தியில—னின்றென்றுந்
தொல்லையவ னுனவிவன் றேன்றுமுடல் கொன்றுலுங்
கொல்லரிய னுகுங் குறித்து.

இவன்—*இவ்வாத்மா*, என்றும் பிறவான்—*என்றுமே உண்டானவனல்லன்*; இறவான்—*அழியவும்மாட்டான்*; முனபு—

"ய ஏநம் வேத்தி ஹந்தாரம்" என்று பதப்பிரயோகம் செய்தருளியிருக்கிறுன். கடலில் குளப்படிபோலேயும், நூறில் பத்துபோலேயும் இந்த ச்லோகத்தின் பொருளில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் [2-3-33] ஆதரிக்கப்பட்ட உபனிஷதர்த்தமும் அடங்கியுள்ளது. மேலும், "ஹந்தாரம்" [கொல்லுகிறதை] என்ற பதத்தைக் காண்பார்க்கு 'யாரைக் கொல்லுகிறதை?' என்னும் ஆகாங்க்ஷை எழும். "ஏநம்" [இவ்வாத்மாவை] என்னும் பதம் அவ்வாகாங்க்ஷையை சமிப்பிக்கிறது என்று கொள்வதே ஸ்வரஸமானது. உபனிஷத்தில் வேறு வழியில்லாமை யாலே "ஆத்மாநம்" என்னும் பதத்தை அத்யாஹாரம் செய்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இங்கு அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும், இப்ரகரணத்தில் ஆயுதங்கள் முதலானவை ஆத்மாவைக்கொல்லுமோ என்று ஐயமுறும் அர்ஜுனனுக்கு, அவை ஆத்மாவைக் கொல்லமாட்டா என்று உபதேசிக்க வேண்டிய அவசியமும் உள்ளது "நைநம் சி₂ந்த₃ந்தி சஸ்த்ராணி" [2-23] என்று இவ்வர்த்தம் மேலேயும் விவரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் கீதாபாஷ்யத்தில் காட்டப்பட்ட பொருளில் ஒரு குறையுமில்லை, 19.

இவ்வாத்மா, பூ₄த்வா—(கல்பாதியில்) உண்டாகி, பூ₄ய:—மறு படியும் (கல்பத்தின்முடிவில்) ந ப₄விதா (இதி) ந—அழிவான் என்பதும் இல்லை. அயம்—இவன், அஜ:—உத்பத்தியற்றவன்; நித்ய:—அழிவற்றவன்; ஶாச்வத—பரிணமமற்றவன்; புராண:— பழையவனுயினும் புதியவனுயிருப்பவன். அத:—ஆகையால், ஶரீரே ஹந்யமானே (ஸதி)—சரீரம் அழிக்கப்படுமளவில், அயம்— இவ்வாத்மா, ந ஹந்யதே—அழிக்கப்படுவதில்லை.

॥ भा ॥ उक्तैरेव हेतुभिर्नित्यत्वेनापरिणामित्वादात्मनो जनन-मरणादयस्सर्व एवाचेतनदेहधर्मा न सन्तीत्युच्यते। तत्र जायते, म्रियते

பிரளயகாலத்தில், உளனுயச் சென்று பிறந்து — உண்டாகிச் சென்று பிறந்து, நின்று—கல்பமுடிவுவரை வாழ்ந்து, இலனும செய்தி இலன்—பிறகு இல்லாதவனுகும் தன்மையும் இல்லா தவன். என்றும் தொல்லையவனுன இவன் — எப்போதும் பிறப்பு இறப்பு முதலான விகாரங்களற்றவனுன இவ்வாத்மா, தோன்றும் உடல் கொன்ருலும்—கண்ணுக்குத் தெரியும் உடலை (ஒரு பொருள்) கொன்ருலும், குறித்து கொல்லரியன் ஆகும்— (எப்பொருளுக்கும்) இலக்காக்கிக் கொல்லமுடியாதவனுவன்.

---

20. முன் ச்லோகங்களில் ஆத்மாவுக்கு விநாசமில்லை என்று காரணங்களைக்காட்டி நிரூபிக்கப்பட்டது. இங்கு அக்காரணங்க ளாலேயே உத்பத்தி, விநாசம், பரிணமம் முதலான அறிவற்ற தேஹத்தின தன்மைகள் எல்லாமே ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. விநாசமில்லையென்றபோதே ஆத்மாவுக்குப் பரிணமம் முதலானவையும் இல்லையென்றே ஸித்திக்கும். எப்படி யெனில்: க₄டத்தின் விநாசமாவது, அது அடியோடு அழிவதன்று. கடமென்னும் நிலையைவிட்டு கபாலங்கள் (ஓடுகள்) என்னும் நிலையை அடைவதே கடத்தின் விநாசமாகும். அப்படியே ஆத் மாவுக்கும் ஒரு நிலையைவிட்டு மற்றொரு நிலை ஏற்பட்டால்தான் அதற்கு விநாசம் ஏற்படமுடியும். ஆகையால் விநாசம் இல்லையென்ற போதே பரிணமமும் (விகாரமும்) இல்லையென்றதாயிற்று. கடமானது கபாலங்களாக உடையும்தருவாயிலிருக்கும்போது கடத்திற்கு அப க்ஷயம் என்னும் நிலை ஏற்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. [உடைந்து

इति वर्तमानतया सर्वेषु देहेषु सर्वैरनुभूयमाने जननमरणे कदाचिदप्यात्मानं न स्पृशतः। नायं भूत्वा भविता वा न भूयः--अयं कल्पादौ

விட்டால் விநாசம்; உடையுந்தன்மையிருக்கும்போது உத்பத்தியாம்.] குடத்தின் விநாசநிலையே கபாலத்தின் உத்பத்தியாகும். தயாராயிருக்கும் ஈரமண் உருண்டையை சக்கரத்தில் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து கடம் என்னும் நிலையை உடையதாகிறது. மண் குயவனின் சக்கரத்தில் கடமாகச் செய்யப்படும்போது வளர்தல் என்னும் நிலையையும், செய்துமுடிந்ததும் பரிபூர்த்தி நிலையையும் உடையதாகிறது. இதிலிருந்து விநாசம (அழிவு) என்ற வஸ்துவுக்கே அபக்ஷயம (குறைதல), பரிணாமம் (மாறுபடுதல), விருத்தி (வளர்தல்) உத்பத்தி (உண்டாதல) என்னும் மற்ற விகாரங்களும் ஏற்படும் என்று விளங்கும். ஆகையால் விநாசமற்ற ஆத்மாவுக்கு 1. ஜாயதே (உண்டாகிறது), 2. பரிணமதே (மாறுதலடைகிறது), 3. விவர்த்ததே (வளர்கிறது), 4. அபக்ஷீயதே (குறைகிறது), 5. விநச்யதி (அழிகிறது), 6. அஸ்தி (இந்த இந்த விகாரங்களோடு இருக்கிறது) எனனும் ஷட்(ஆறு)பாவவிகாரங்களும் இல்லை என்றே ஸித்திக்கும். இதையே இந்த ச்லோகத்தில் நிரூபிக்கிறன் கீதாசார்யன். முன் ச்லோகத்தைப்போலே இந்தச்லோகமும் கடவல்லீ மந்திரம் ஒன்றின் நிழல்போலே அமைந்திருக்கிறது. முதற்பாதத்தில் மந்திரத்தில் "விபச்சித்" [அறிவுடையவனை ஜீவன] என்றுள்ள ஸ்தானத்தில் கீதையில் "கதாசித்" [ஒருபோதும்] எனறுள்ளது என்னுமிவ்வளவே வாசி. இனி ச்லோகத்தை விவரிப்போம்.

(ந ஜாயதே ம்ரியதே வா) ஆத்மாவானவன் பிறப்பதுமில்லை அழிவதுமில்லை. ['வா' சப்தம சகாரப்பொருளது.] அதாவது,-'பிறக்கிறது, இறக்கிறது' என்று அந்தந்தக் காலத்திலுள்ள புருஷர்களால் அந்தந்த சரீரங்கள் எல்லாமே பிறப்பு இறப்புக்களை அடைவதாகவே அநுபவிக்கப்படுகின்றன. அந்தப் பிறப்பிறப்புக்கள் ஆத்மாவை ஸ்பர்சிக்கமாட்டா என்கிறது. ஒருகாலத்தில் ஸ்பர்சிக்கமாட்டாவாயினும, மற்றொருகாலத்தில் ஸ்பர்சிக்கலாமோ எனில்: (கதாசித்) எககாலத்திலும ஜநநமரணங்கள் ஆத்மாவை ஸ்பர்சிக்கமாட்டா. (கதாசித்) ஸ்ருஷ்டி தொடங்கும் காலத்தையும, உலகம அழியும ப்ரளயகாலத்தையும் அடுத்த பாதத்தில் தனியாக எடுத்துக் கழிக்கப் போகிறாராகையாலே, இங்கு கல்பத்தின் ஆதியந்தகாலம் தவிர்ந்த மற்றகாலங்கள் அனைத்தும் எடுக்கப்படுகின்றன. ஆக, (ந ஜாயதே

भूत्वा भूयः कल्पान्ते च न न भविता; केषुचित्प्रजापतिप्रभृतिदेहेष्वागमेनोपलभ्यमानं कल्पादौ जननं कल्पान्ते च मरणमात्मानं न स्पृश-

---

மரியாதே வா கதாசித்) என்று ஆத்மாவுக்கு சரீரத்துக்குப்போலே நித்யோத்பத்தி விநாசங்கள் கிடையாது என்று உரைக்கப்பட்டது.

இனி, அடுத்த பாகத்தில் ஆத்மாவுக்கு நைமித்திகமான உத்பத்திவிநாசங்களும் கிடையாது என்று கோஷிக்கப்படுகிறது. அதாவது, ஆத்மாவுக்கு ஒவ்வொரு சரீரமும் பிறக்கும்போதும் இறக்கும்போதும் பிறப்பிறப்புகள் இல்லாவிடினும், ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் பிறப்பும், ப்ரளயகாலத்தில் இறப்பும் ஏற்படலாம்; "தோயேந ஜீவாந் வ்யஸஸர்ஜ பூம்யாம்" [தை-நா 1-4] [ஜலத்தோடு கூட ஜீவர்களை பூமியில் ஸ்ருஷ்டித்தான்.] என்று உபநிஷத்திலும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஜீவர்களை ஜலம் முதலானவற்றைப்போலே ஸ்ருஷ்டித்ததாக ஓதப்படுகிறது; ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயிருந்ததென்றும், பிறகு 'பலவாகிறேன்' என்று ஸங்கல்பித்துப் பலவாயிற்றென்றும், ப்ரஹ்மம் ஒன்றையறிந்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகும் என்றும் வேதாந்தங்கள் ஓதுகையாலே ஒன்றான ப்ரஹ்மம் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் புதிதாக ஜீவர்களை ஸ்ருஷ்டித்ததென்றும், ப்ரளயகாலத்தில் அந்த ஜீவர்கள் அழிகிறார்கள் என்றும், ஆகையால் ஜீவர்கள் ஒரு கல்பகாலம் வாழ்பவர்களே என்றும் சங்கிப்பதற்கு இடமுண்டு. இந்த சங்கை தவிர்க்கப்படுகிறது இனி.- (நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:) அயம் பூத்வா பூய: ந பவிதா இதி. இவ்வாத்மா கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் உண்டாகிப் பிறகு கல்பத்தின் முடிவில் இல்லையாகிறான் என்பதும் இல்லை. பிரமன் முதலான சில ஜீவர்களின் தேஹங்களுக்குக் கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் உத்பத்தியுண்டாகிக் கல்பத்தின் முடிவில் விநாசமுண்டாவதாக சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுகிறது. இவ்வுத்பத்தி விநாசங்களும் அவர்களுடைய ஆத்மாக்களைத் தொடுவதில்லை என்றும், எல்லா ஜீவர்களுக்குமே கல்பத்தின் ஆதியந்தங்களில் சொல்லப்படும் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களால் அவர்களின் ஆத்ம ஸ்வரூபம் புதிதாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதோ அழிவதோ இல்லை என்றும் கூறியதாகிறது. 'தோயேந ஜீவாந் வ்யஸஸர்ஜ" முதலான வேதாந்த வாக்கியங்களை எப்படிப் பொருள்கொள்வதெனில்: ஸ்ருஷ்டிகாலத்திற்கு முன் தேஹமற்றிருந்த ஜீவர்களை தேஹத்தோடு சேர்த்து வெளியிடுவதே இவ்வாக்கியங்களில் ஸ்ருஷ்டி எனப்படுகிறது.

तीत्यर्थः। अतस्सर्वदेहगत आत्मा अजः, अत एव नित्यः, शाश्वतः, प्रकृतिवदविशदसततपरिणामैरपि नान्वीयते, पुराणः-पुराऽपि नवः, सर्वदा अपूर्ववदनुभाव्य इत्यर्थः। अतश्शरीरे हन्यमाने न हन्यतेऽयमात्मा ॥ २० ॥

இப்படிக் கொள்ளாவிடில் "நித்யோ நித்யாநாம்" முதலான மற்ற பல வாக்கியங்களில் ஜீவர்களை நித்யர் என்றது விரோதிக்கும். ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஒன்றேயிருந்தது என்று சில வாக்கியங்கள் கூறுவதும் அப்போது சேதநாசேதநப்பொருள்கள் நாமரூபப்பிரிவற்றிருந்தமையாலேயே என்று நிச்சயிப்பதே பொருத்தமுள்ளது. ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதநங்களோடு கூடிய ப்ரஹ்மமே 'நான் பலவாகக் கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்து ஸ்தூலசேதநாசேதநப்ரஹ்மமாகப் பரிணமிப்பதால், ப்ரஹ்மமே பலவானதாகவும், ப்ரஹ்மத்தையறிந்தால் எல்லாமறிந்ததாவதாகவும் கூறும் வேதாந்த வாக்கியங்களும் பொருந்துகின்றன. ஆகையால் கல்பாதியிலும், அந்தத்திலும் ஜீவஸ்வரூபத்துக்கு உத்பத்திவிநாசங்கள் ஏற்படுவதாகக் கூறுவது பொருந்தாது என்றும் அப்போதும் தேஹஸம்யோகவியோகங்களே ஏற்படுகின்றன என்றும கருத்து.

இனி, மூன்றுவது பாதத்தாலே முன்னிரண்டு பாதங்களிற் சொன்ன அர்த்தங்களைச் சேர்த்துப்பிடித்துக் கூறுகிறார். முன் இரண்டு பாதங்களிலும் முக்காலங்களிலுமுள்ள ஜீவர்களுக்கும் உத்பத்தி முதலானவையில்லை யென்கையாலே எல்லா தேஹத்திலுமுள்ள ஆத்மாக்களுக்கும் உதபத்தி முதலானவையில்லை என்று இம் மூன்றுவது பாதத்தில கூறுகிறாராகவுமாம். ஆகையாலே புநருக்தி யில்லை. (அஜ:) ஜாத்யேகவசனமாகையாலே எல்லா தேஹத்திலுமுள்ள ஆத்மாக்கள் பிறப்பற்றவர்கள் என்றபடி. கீழும்மேலும் ஜாத்யேகவசனமே. (நித்ய:) பிறப்பற்றவனுகையாலே நாசமும் அற்றவன் ஆத்மா. இங்கு உத்பத்தி, விநாசம் என்னும் இரண்டு விகாரங்களின் இன்மையைக்கூறியது அபக்ஷயம், பரிணாமம், வ்ருத்தி முதலான மற்ற விகாரங்களின் இன்மைக்கும் உபலக்ஷணம். ஆதிஸ்ருஷ்டியிலிருந்து ஏற்படும் ஸ்தூலபரிணாமம் இல்லாவிடினும், "நித்யா ஸததவிக்ரியா" என்னும் பிரகிருதியைப்போலே ப்ரளயாவஸ்தையில் ஸூக்ஷ்மபரிணாமமுடையதாயிருக்குமோ இவ்வாத்மவஸ்து? எனில்: (சாச்வத:) எப்போதும் ஏகரூபமாயிருப்பது. பிரகிருதிக்கு எப்போதுமுள்ளதுபோன்ற ஸூக்ஷ்மபரிணாமமும் இவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு எக்காலத்திலும் கிடையாது என்று கருத்து.

वेदाविनाशिनं नित्यं य एनमजमव्ययम् ।
कथं स पुरुषः पार्थ कं घातयति हन्ति कम् ॥ २१ ॥

21. வேத₃ாவிநாஶிநம் நித்யம் ய ஏநமஜமவ்யயம் |
கத₂ம ஸ புருஷ: பார்த்த₂ கம் க₄ாதயதி ஹந்தி கம் ||

எப்போதும் ஏகரூபமாய் (ஒருபடிப்பட்டதாய்) இருக்குமாகில், இவ்வாத்மவஸ்துவை அனுபவிப்பார்க்குச் சலிப்பு ஏற்படுமோ? எனில், ஏற்படாது என்கிருர் அடுத்தபடியாக: (புராண:) "அக்ஷரஸாம்யாந் நிர்ப்₃ரூயாத்" [அக்ஷரஸாம்யத்தைக்கொண்டு நிர்வசனம் செய்யலாம்] என்னும் நியாயத்தாலே "புராபி நவ: புராண:" என்று நிர்வசனம். 'புரா' என்றதாலே இவ்வாத்மவஸ்து மிகப்பழையது என்றும், அப்படியிருந்தபோதிலும் எப்போதும் புதிதாகவேயிருப்பது என்றும் பொருளாகிறது. அல்லது புரா என்று முற்காலத்தைச் சொன்னது பிற்காலத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய் எப்போதும் புதிதாயிருப்பது என்கிறதாகவுமாம். 'புராபி' என்றதில் அபிசப்தம நிகழ்காலத்தையும், வருங்காலத்தையும் ஸமுச்சயிப்பதாகையாலே எக்காலத்திலும் புதிதாயிருப்பது என்கிறதாகவுமாம். 'நவ;' [புதிது] என்றது இங்கு ஆச்சரியமானது என்னும் கருத்தையுடையது· புதிதாயிருப்பதெல்லாம் ஆச்சரியமாயிருக்கிறதன்றோ. ஆக, எப்போதும் ஏகரூபமாயிருந்தபோதிலும், மிகவாச்சரியமாயிருப்பதாகையாலே எப்போதும் புதிதுபோலே அனுபவிக்கத்தக்கது என்று கருத்து. "ஆச்சர்யவத்" [2-29]என்று மேலேயும் இதை விவரிக்கப்போகிருனன்றோ. 'புரா' என்னும் சப்தம் முற்காலத்தை மாத்திரமே குறிப்பதாகக்கொண்டும் பொருள்கொள்ளலாம். அதாவது:— அவயவமுடைய வீடு முதலானவற்றைப் பிற்காலங்களில் வெள்ளையடிப்பது முதலானவற்ருலே புதிதாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வாத்மாவோ எனில் அவயவமற்றதாகையாலே ஏற்கனவே புதிதாயிருப்பதால் பிற்காலத்தில் புதிதாக்கவேண்டாதபடியிருப்பது என்று கருத்து. இனி நான்காவது பாதத்தாலே இக்காரணங்களாலேயே சரீரம் கொல்லப்படும்போது ஆத்மவஸ்துவானது கொல்லப்படுவதில்லை என்று அர்ஜுனனுக்கு உணர்த்துகிருன்:- (ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே) முற்கூறிய காரணங்களாலே சரீரம் கொல்லப்படும்போது ஆத்மாவானது கொல்லப்படுவதில்லை; ஆகையால் பீஷ்மதுரோணுதிகளைக் கொல்லப்போகிறேனே என்று நீ கலங்கவேண்டா என்று கருத்து. 20.

பார்த்த₂—அர்ஜுனா! ய: புருஷ:—எந்த மனிதன், ஏநம்—இவ்வாத்மாவை, அவிநாசிநம்—அழிவற்றவனாகவும், அஜம்—பிறப்பற்றவனாகவும், அவ்யயம் — குறைவற்றவனாகவும் (இருக்கையாலே), நித்யம்—என்றுமிருப்பவனாக, வேத₃—அறிகிறானோ, ஸ: புருஷ:—அந்த மனிதன், கம்—யாராத்மாவை, கத₂ம்—எப்படி, ஹந்தி—கொல்லுவான்? கம்—யாராத்மாவை, கத₂ம் (வா)—எப்படித்தான், க₄ாதயதி — (மற்றொருவனைக் கொண்டு) கொல்லுவிப்பான்?

॥ भा ॥ एवमविनाशित्वेनाजत्वेन व्ययानर्हत्वेन च नित्यमेनमात्मानं यः पुरुषो वेद स पुरुषो देवमनुष्यतिर्यक्स्थावरशरीरावस्थ-

21. உண்டாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தோங்கிக் குறைந்திறத்தல்
கொண்டோ டடம்பியல்வைக் கூடானைக்—கண்டா
னெவனைத்தான் கொல்லுவிக்க வேல்வான்மற் றெங்ஙு
னெவனைத்தான் கொல்வா னியன்று.

உண்டாய் — (அஸ்தி என்னலாம்படி விகாரங்களோடு) இருப்பதாய், பிறந்து—(ஜாயதே என்னலாம்படி) பிறப்பதாய், வளர்ந்து—(பரிணமதே என்னலாம்படி) மாறுபாட்டை அடைவதாய், ஓங்கி—(விவர்த்த₄தே என்னலாம்படி) விருத்தியடைவதாய், குறைந்து—(அபக்ஷீயதே என்னலாம்படி) க்ஷயத்தை

21. "ய ஏநம்" என்னும் சுலோகத்திலே, ஆத்மாவைக் கொல்லப்படுவதாக அறிந்தவன் அறிவற்றவன் என்றது. இந்த ச்லோகத்தில், ஆத்மா நித்யமேன்றறிந்தவன் எவனையும் கொல்லவோ, கொலலுவிக்கவோ முற்படமாட்டான் என்கிறது. (ய: புருஷ:) எந்தச்சேதனன். தன் ஸ்வரூபத்தைக் கூட அறியாவிடில் இவன் சேதனனே (அறிவுடையவனே) ஆகமாட்டான் என்று கருத்து. (ஏநம்) முன் சுலோகங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை. (அவிநாசிநம் வேத)அழிவற்றதாக அறிகிறானோ. இத்தால் விநச்யதி [அழிகிறான்] என்னும் விகாரம் இவனுக்கில்லை என்றதாகிறது. (அஜம் வேத₃) பிறப்பற்றவனாக அறிகிறானோ. இத்தால் "ஜாயதே" [பிறக்கிறான்] என்னும் விகாரம் இவனுக்கில்லை என்றதாகிறது.

तेष्वात्मसु कमप्यात्मानं कथं घातयति ? कं वा कथं हन्ति—कथं नाशयति; कथं वा तत्प्रयोजको भवतीत्यर्थः। एतानात्मनो घातयामि हन्मीत्यनुशोचनमात्मस्वरूपयाथात्म्याज्ञानमूलमेवेत्यभिप्रायः ॥ २१ ॥

அடையதாய், **இறத்தல் கொண்டு**–*(விநச்யதி என்னலாம்படி) அழிவையுடையதாய்,* **ஓடு**—*(இப்படி ஆறு விகாரங்களையும் உடையதாய்ச்) செல்லாநிற்கிற,* **உடம்பு இயலவை கூடாளை**–*உடம்பின் இவ்விகாரங்கள் பொருந்தப்பெறாத ஆத்மாவை,* **கண்டான்**-*(உள்ளபடி) அறிந்தவன்,* **எங்ஙன்**-*எப்படி,* **எவனை**-*எவ்வாத்மாவை,* **தான்**-*தானே,* **இயன்று கொல்வான்**-*முயன்று கொல்வான்?* **மற்று**—*மேலும்,* **(எங்ஙன்**—*எப்படி)* **எவனை**—*எவ்வாத்மாவை,* **தான்**–*தானே,* **கொல்லுவிக்க ஏல்வான்**—*(மற்றொருவனைக்கொண்டு) கொலை செய்விக்க முயலுவான்?*

(அவ்யயம் வேத₃) குறைவற்றவனாக அறிகிறானே. குறைவுடையவனுக்கே விருத்தியும மாறுபாடும் உண்டாகையாலே 'வ்யய' சப்தம் ஜந்மநாசம் தவிர்ந்த மற்ற எல்லாவிகாரங்களையும் குறிக்கிறது. இத்தால் "அபக்ஷீயதே" [குறைவடைகிறான்] "விவர்த்த₄தே" [வளருகிறான்] "பரிணமதே" [மாறுபாடடைகிறான்] "அஸ்தி" [விகாரங்களோடு இருக்கிறான்] என்னும் மற்ற நாலு விகாரங்களும் இவனுக்கு இல்லையென்றதாகிறது. அன்றிக்கே, (அவ்யயம்) என்றதில் 'அபக்ஷீயதே' என்னும் ஒருவிகாரத்தையே குறிப்பதாகக் கொண்டு, இங்கு மூன்று விகாரங்களைச் சொன்னது மற்ற மூன்று விகாரங்களுககும் உபலக்ஷணம் என்றும் கொள்ளலாம். (நித்யம் வேத₃) இப்படி எல்லா சரீரங்களுக்குமுள்ள ஷட்₃ப₄ாவ விகாரங்களுமில்லாமையாலே எவனொருவன் ஆத்மாவை நித்யனாக—என்றும் விகாரமற்றவனாக—அறிகிறானோ என்றபடி. (ஸ: புருஷ:) அந்தச் சேதனன் என்று அவனுக்குள்ள வைலக்ஷண்யத்தைக் (சிறப்பைக்) காட்டுகிறது. (பார்த்த₂) என் அத்தைக்குப் பிறந்த நீ அத்தகைய சிறந்த புருஷனாகவேண்டாமோ என்று கருத்து. (கம்) தேவர், மனிதர், திர்யக் (ஊர்வன), ஸ்தாவரம் (நிற்பன) என்னும் நான்குவிதமான சரீரங்களில் நிற்கும் ஆத்மாக்களில் எந்த ஒரு ஆத்மாவையும். (கத₂ம் ஹந்தி) எப்படித் தானே கொல்லுவான்? (கத₂ம் க₄ாதயதி) பிறரை விட்டுத்தான் எப்படிக் கொல்லுவிப்பான்? எந்த ஆயுதமும்,

वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि।
तथा शरीराणि विहाय जीर्णान्यन्यानि संयाति नवानि देही॥ २२॥

22. வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யத₂ா விஹாய
நவாநி க்₃ருஹ்ணாதி நரோ*ऽ*பராணி।
தத₂ா ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாநி
அந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தே₃ஹீ ||

நர:—*மனிதன்*, யத₂ா—*எப்படி*, ஜீர்ணாநி வாஸாம்ஸி—*கிழிந்த வஸ்திரங்களை*, விஹாய—*கைவிட்டு*, அபராணி நவாநி

---

22. பீறும் பழம்புடைவை பேணாது விட்டொருவன்
வேறு புதுப்புடைவை மேவுதல்போ—லீறிலவன்
முத்துடம்பை விட்டு முதிராது வேறுவரும்
புத்துடம்பைச் சேரும் புகுந்து.

ஒருவன்—*ஒரு மனிதன்*, பீறும் பழம் புடைவை—*கிழிந்த பழைய வஸ்திரத்தை*, பேணாது விட்டு—*ஆதரிக்காமல் கை*

எப்பொருளும் ஆத்மாவைக் கொல்லமுடியாது என்று அறிந்தவன் எப்பொருளாலும் ஆத்மாவைக் கொல்லவோ, பிறரைக்கொண்டு கொல்லுவிக்கவோ நினைக்கவும் மாட்டான் என்றபடி. இக்காரணத்தாலே பீஷ்மர், துரோணர், துரியோதனன் முதலானோரின் ஆத்மாக்களை நான் எப்படிக் கொல்லுவேன்? பீமாதிகளைக்கொண்டு எப்படிக் கொல்லுவிப்பேன் என்று நீ நினைப்பதும், அந்நினைவாலே வருந்துவதும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியாமையினாலேயே என்று கண்ணனின் திருவுள்ளம். 21.

22. "ஆத்மாக்கள் நித்யமே என்பதையும், அவற்றை சரீரத்திலிருந்து பிரிப்பதே யுத்தம் முதலானவற்றில் செய்யப்படுகிறது என்பதையும் நானறிகிறேன்; இருந்தபோதிலும், எத்தனையோ அழகிய போகங்களை அனுபவிக்க ஸாதனமாயிருக்கும் இந்த சரீரங்கள் அழியும்போது, அந்த சரீரங்களின் பிரிவினாலே எனக்கு வருத்தம் ஏற்படுவது நியாயம்தானே" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு இந்த ச்லோகத்தை அருளிச் செய்கிறான் கண்ணன்: (நர: யத₂ா ஜீர்ணாநி வாஸாம்ஸி விஹாய அபராணி நவாநி க்₃ருஹ்ணாதி) மனிதன் கிழிந்த வஸ்திரங்களை விட்டு எப்படி

(வாஸாம்ஸி) — வேறு புதிய வஸ்திரங்களை. க்₃ருஹ்ணுதி— கைக்கொள்ளுகிருனே. ததா₂—அப்படியே. தே₃ஹீ—ஆத்மா வானவன், ஜீர்ணுநி ஶரீராணி—கட்டுக்குலேந்த சரீரங்களை. விஹாய — கைவிட்டு, அந்யாநி நவாநி(ஶரீராணி) — வேறு புதிய சரீரங்களை, ஸம்யாதி—நன்ருக அடைகிருன்.

விட்டு. வேறு புதுப் புடைவை—வேருன புதிய வஸ்திரத்வை, மேவுதல்போல்—கைக்கொள்வதுபோலே, ஈறிலவன்—அழிவற்ற ஆத்மா, முத்துடம்பை—வயதான உடம்பை, விட்டு—கைவிட்டு, முதிராது—(தான்) வயதாகாமல், வேறு வரும் புத்துடம்பை—வேருக ஏற்படும் புதிய உடம்பை, புகுந்து சேரும்—அடைந்து பொருந்திநிற்கும்.

வேறு புதிய வஸ்திரங்களைக் கைக்கொள்ளுகிருனே. (ஜீர்ணுநி வாஸாம்ஸி) கிழிந்த வஸ்திரமாகையாலே கைவிடத்தக்கது; கை விடும்போதும் வருத்தம் ஏற்படாது என்று கருத்து. (நவாநி வாஸாம்ஸி) புதியதாய், அதனுலேயே அழகியதாயிருப்பதாகையாலே கைக்கொள்ளத்தக்கது; கைக்கொள்ளும்போது பேரானந்தம் உண் டாகும் என்று கருத்து. (ததா₂ தே₃ஹீ ஜீர்ணுநி சரீராணி விஹாய அந்யாநி நவாநி ஸம்யாதி) முற்கூறிய லோகதிருஷ்டாந்தத்திற் போலவே தேஹத்தையுடைய ஜீவன கட்டுக்குலேந்த சரீரங்களைக் கைவிட்டு வேறு புதிய சரீரங்களை அடைகிருன். (தே₃ஹீ) ஒரு தேஹத்திலிருந்து மற்ருெரு தேஹத்திற்குச் செல்வதையே இயற்கையாக உடையவன். (சரீராணி) "சீர்யதே இதி சரீரம்" என்கிறபடியே அழிவதையே இயற்கையாகக் கொண்டதாகை யாலே இதைக கைவிடுவதற்கு வருந்த இடமில்லை. (ஜீர்ணுநி சரீராணி) அதிலும் பீஷ்மாதி வ்ருத்₃த₄ சரீரங்கள் கட்டுக்குலேந்த சரீரங்களாகையாலே வெகுசீக்கிரம் அழியக்கூடியவை; இருக்கும் போதும் இவற்ருல் இன்பத்தைவிடத் துன்பமே அதிகம், (அந் யாநிநவாநி) கட்டுக்குலேந்த பழைய சரீரங்களைவிட்டு அவற்றினும் மிகஅழகியவையாய், புத்தம்புதியவையான வேறு சரீரங்களைக் கைக் கொள்ளும்போது, கிழிந்த வஸ்திரத்தைக் கைவிட்டுப் புதிய வஸ் திரத்தைக் கைக்கொள்வதுபோலே உண்மையில் ஆநந்தப்பட வேண்டுமேயொழிய, உன்னைப்போலே துன்பமுறக்கூடாது என்ற படி. அழியாத ஆத்மாவை அழிவதாக நினைத்துத் துன்பமுற்றபோது, துன்பமுறத்தகாத விஷயத்தில் துன்பமுற்ருய் என்னும் தோஷமே

॥ भा ॥ धर्मयुद्धे शरीरं त्यजतां त्यक्तशरीरादधिकतरकल्याण-शरीरग्रहणं शास्त्रादवगम्यत इति जीर्णानि वासांसि विहाय नवानि कल्याणानि वासांसि गृह्णतामिव हर्षनिमित्तमेवात्रोपलभ्यते ॥ २२ ॥

॥ भा ॥ पुनरपि *अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम् इति पूर्वोक्तमविनाशित्वं सुखग्रहणाय व्यञ्जयन् द्रढयति—

இருந்தது. இப்போது இன்பமுறவேண்டிய விஷயத்தில் துன்பமுறு கிறாய் என்னும் பெருந்தோஷம் ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. இதற்குமேலே அர்ஜுனன் பின்வருமாறு கேட்கக்கூடும். 'ஒரு சரீரத்தை விட்டு மற்றொரு சரீரத்தை அடையும்போதும் அழகிய சரீரத்தைத் தான் அடையவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையே; சக்ரவர்த்தியின் சரீரத்திலிருப்பவன், தன் கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு நரக சரீரத்திலும், திர்யக் ஸ்தாவரம் முதலான பாபசரீரங்களிலும் புகக்கூடும். ப்ரளயத்திற்போலே சரீரமெடுக்காமலுமிருக்கக்கூடும். ஆகையால் சரீரத்தை விடும்போதும், 'மேலே எவ்வகையான பாப சரீரத்தில் புகப்போகிறோமோ' என்று வருந்த இடமுண்டு. மேலும், புதியது என்றதால் மாத்திரம் ஸுகமளிப்பதாகிவிடாது. பழையதான அரண்மனையை விட்டுப்புதியதான சிறைக்குச் செல்லுவதால் இன்பமில்லை; துன்பமேயுண்டு. பழைய கிழிந்த வஸ்திரத்தைக் கைவிட்டுப் புதியதான சாக்கைக் கட்டிக்கொள்வதாலும் துன்பமே யொழிய இன்பமில்லை. மேலும், கிழிந்த வஸ்திரத்தைக் கைவிட்டுப் புதிய வஸ்திரத்தை உடுத்துக்கொள்வதை நேரே காண்பதுபோலே, இம்மனிதசரீரம் கழிந்தவுடன் புதியதாய் அழகியதான சரீரம் ஏற்படுவதை நாம் நேரே காண்பதில்லை. ஆகையால் நான் சரீரம் அழிவதைக் குறித்து வருந்துவது நியாயமே'' என்று. இதற்குக் கண்ணன் கருதும் பதில பின்வருமாறு:— ''நீ தர்மயுத்தத்திலேயே பிறருடைய சரீரத்தை அவர்களுடைய ஆத்மாவிலிருந்து பிரிக்கப் போகிறாய், தர்மயுத்தத்தில் சரீரத்தைக் கைவிடுபவர்களுக்கு வீர ஸ்வர்க்கம் கிடைப்பதாக சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. ஆகையால், இபபோதுள்ள மனிதசரீரத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் அழகிய தேவாதிசரீரங்களே பீஷ்மாதிகளுக்குக் கிடைக்கும். ஆகையால் நீ அது குறித்து இன்பமடையவேண்டுமேயொழியத் துன்பமுறக் கூடாது'' என்று. 22.

नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः।
न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः॥ २३॥

अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च।
नित्यस्सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः॥ २४॥

23. நைநம் சி2ந்த3ந்தி ஶஸ்த்ராணி நைநம் த3ஹதி பாவக: |
ந சைநம் க்லேத3யந்த்யாபோ ந ஶோஷயதி மாருத: ||

24. அச்சே3த்3யோயமதா2ஹ்யோऽயமக்லேத்3யோऽஶோஷ்ய ஏவ ச |
நித்ய: ஸர்வக3த: ஸ்தா2ணுரசலோऽயம் ஸநாதந: ||

ஶஸ்த்ராணி— *(கத்தி முதலான)* ஆயுதங்கள், ஏநம்— *இவ்வாத்மாவை,* ந சி2ந்த3ந்தி—*வெட்டுவதில்லை;* பாவக:— *நெருப்பு,* ஏநம்—*இவ்வாத்மாவை,* ந த3ஹதி—*எரித்து அழிப்பதில்லை;* ஆப:—*ஜலம்,* ஏநம்—*இவ்வாத்மாவை,* ந க்லேத3யந்தி— *கரைத்து அழிப்பதில்லை;* மாருத:—*காற்று,* ஏநம்—*இவ்வாத்மாவை,* ந ஶோஷயதி—*உலர்த்தி அழிப்பதில்லை.*

அயம்—*இவ்வாத்மா,* அச்சே2த்3ய:—*வெட்டத்தகாதவன்;* அயம்—*இவன்,* அதா3ஹ்ய:*(ச)*—*எரிக்கவும் தகாதவன்;* அக்லேத்3ய: *(ச)*—*கரைக்கவும் தகாதவன்;* அஶோஷ்ய: ஏவ ச— *உலர்த்தவுமே தகாதவன்.* அயம—*இவ்வாத்மா,* ஸர்வக3த:-

---

23 ஆயுதங்க ளாங்கிவனைச் சேதியா வன்னவகை
தீயு மவனைத் தெகியாது—பாயுஞ்
சலத்தாறு மற்றவனைத் தான்கரைக்க மாட்டா
துலர்த்தாது மாருதமு முற்று.

ஆங்கு—*தேஹம் அழியும்போது,* அவனை—*ஆத்மாவை,* ஆயுதங்கள்—*கத்தி முதலான ஆயுதங்கள்,* சேதியா—*வெட்ட மாட்டா;* அன்னவகை—*அவ்வழியிலேயே,* தீயும்—*நெருப்பும்,* அவனை தெகியாது—*ஆத்மாவை எரிக்கமாட்டாது;* மற்று—

எல்லா அசேதனங்களிலும் வியாபித்திருப்பவன்; **நித்ய:**—*(அதனாலேயே) நித்யனாயிருப்பவன்;* **ஸ்தா₂ணு:**—*நிலையான தன்மையுடையவன்;* **அசல:**-*அசைக்கமுடியாதவன்;* **ஸநாதந:**-*பழையோனாயிருப்பவன்.*

மேலும், **அவனை**—*அவ்வாத்மாவை,* **பாயும் சலத்து ஆறு தானும்**—*பாய்கின்ற நீரையுடைய ஆறுதானும்,* **கரைக்கமாட்டாது**—*கரைக்கவல்லதன்று;* **மாருதமும்**—*காற்றும்,* **உற்று**—*(அவனை) அடைந்து,* **உலர்த்தாது**—*உலர்த்தமாட்டாது.*

24. **அவ்வவற்றா லேது மழியா னிவனென்று**
மெவ்விடத்துந்தாணுவா யேய்ந்தசைவற்-றிவ்வகையென்
றாதுந் தெரியா னறிவரியா னென்றறிந்து
யாதுந் துயரேனீ யிங்கு.

அவ்வவற்றால்—*ஆயுதம், அக்னி, ஜலம், வாயு என்னும் இவற்றால்,* **ஏதும்** — *வெட்டப்பட்டோ, எரிக்கப்பட்டோ, கரைக்கப்பட்டோ, உலர்த்தப்பட்டோ,* **இவன்**—*ஆத்மா,* **அழியான்**—*அழியமாட்டான்;* **என்றும்**—*எல்லாக்காலத்திலும்,* **எவ்விடத்தும் ஏய்ந்து**—*எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்து,* **தாணுவாய்**—*நிலையான தன்மையை உடையவனாய்,* **அசைவற்று**—*அசைக்கமுடியாதவனாய்,* **இவ்வகை என்று**—*இப்படிப்பட்டது என்று,* **ஆதும் தெரியான்**-*(எவராலும்)எவ்வகையிலும் அறிய முடியாதவனாயிருப்பான்.* **அறிவு அரியான்**—*(எவராலும்) நினைக்கவும் முடியாதவன்;* **என்று அறிந்து**--*என இவ்வண்ணமாகத்தெளிந்து,* **நீ**--*(அர்ஜுனனாகிற) நீ,* **இங்கு**—*இவ்விஷயத்தில,* **யாதும் துயரேல்**—*எவ்வகையிலும் துன்பமுறாதே.*

23–24. "அவிநாசி து தத்₃வித்₃தி₄ யேந ஸர்வமித₃ம் ததம்" [2--17] [எல்லா அசேதனப் பொருள்களையும் வியாபித்திருக்கும் ஆத்மாவை அழிவற்றதென்று அறிவாயாக] என்ற ச்லோகத்தில் ஆத்மாவானது அழியாதது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்விஷயத்தை இவ்விரண்டு சுலோகங்களிலும் எளிதில் விளங்கவைத்து உறுதிப்படுத்துகிறான் கீதாசார்யன். ஆகையாலே புநருக்திதோஷம் இல்லை.

॥भा॥ शस्त्राग्न्यम्बुवायवः छेदनदहनक्लेदनशोषणान्यात्मानं प्रति कर्तुं न शक्नुवन्ति सर्वगतत्वादात्मनस्सर्वतत्त्वव्यापनस्वभावतया

(நைநம் சி₂ந்த₃ந்தி சஸ்த்ராணி) அசேதனப்பொருள்கள பல வற்றைக் கத்தி முதலான ஆயுதங்கள் வெட்டி உருவழிப்பதைக காண்கிறோம். அவ்வண்ணம் இவ்வாத்மாவை எந்த ஆயுதமும் வெட்டி அழிக்கமாட்டா என்கிறது. (ந சி₂ந்த₃ந்தி) வெட்டுகின்றன வல்ல. 'அச்சே₂த்₃யோயம்' [இவ்வாத்மா வெட்டத்தக்கவனல்லன்] என்று மேலே பிரயோகிக்கப்படுகையாலே, இங்கும் ஆயுதங்கள் வெட்ட வல்லவையல்ல என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (நைநம் த₃ஹதி பாவக:) அசேதனப்பொருள்கள் பலவற்றை நெருப்பு எரிந்து அழிப்பதைக் காண்கிறோம். அவ்வண்ணம் இவ் வாத்மாவை நெருப்பானது உருவழிக்கவல்லதல்ல. (ந சைநம் க்லேத₃ யந்த்யாப:) உப்பு, சர்க்கரை முதலானவற்றை ஜலமானது நனைத்துக் கரைத்து உருவழிப்பதைக் காண்கிறோம். அவ்வண்ணம் இவ்வாத் மாவை ஜலமானது கரைத்து உருவழிக்கவல்லதல்ல. (ந க்லேத₃யந்தி) 'நனைப்பதில்லை' என்று பொதுவாகப் பொருளானாலும், முன்பின் பதங்களைப்போலே 'உருவழிப்பதில்லை' என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டுமாகையால், 'கரைப்பதில்லை' என்று பொருளாகிறது. ''பாயும் சலத்தாறும் மற்றவனைத்தான் கரைக்கமாட்டாது'' என்றார் வாதிகேஸரி ஜீயரும். (ந சோஷயதி மாருத:) ஜலம் முதலான வற்றைக் காற்று உலர்த்தி உருவழிப்பதைக் காண்கிறோம். அவ் வண்ணம் இவ்வாத்மாவைக் காற்று உலர்த்தி உருவழிக்கவல்லதல்ல.

இனி, ஆயுதங்கள், நெருப்பு, ஜலம், காற்று ஆகியவை ஆத் மாவை உருவழிக்கவல்லவையல்லவானாலும், வேறு சில வஸ்துக்கள் இவ்வாத்மாவை வெட்டியும், எரித்தும், கரைத்தும், உலர்த்தியும் உருவழிக்கக்கூடுமோ எனில், இவ்வாத்மாவானது எதனாலும் வெட்டவோ, எரிக்கவோ, கரைக்கவோ, உலர்த்தவோ தக்கதல்ல என்று உணர்த்துகிறான் இருபத்திநாலாம் சுலோகத்தின் முற்பாதி யாலே. (அச்சே₂த்₃யோயம்) ஆயுதம் முதலான எதனாலும் இவ்வாத்மா வெட்டி உருவழிக்கத்தக்கதல்ல. (அதா₃ஹ்யோயம்) நெருப்பு முத லான எதனாலும் இவ்வாத்மா எரித்து உருவழிக்கத்தக்கதல்ல. (அக்லேத்₃ய:) ஜலம் முதலான எதனாலும் இவ்வாத்மா கரைத்து அழிக்கத்தக்கதல்ல. (அசோஷ்ய ஏவ ச) காற்று முதலான எதனாலும்

सर्वेभ्यस्तत्त्वेभ्यस्सूक्ष्मत्वादस्य तैर्व्याप्त्यनर्हत्वात्; व्याप्य कर्तव्यत्वाच्च छेदनदहनक्लेदनशोषणानाम्। अत आत्मा नित्यः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः स्थिरस्वभावोऽप्रकम्प्यः पुरातनश्च ॥ २३ ॥ २४ ॥

இவ்வாத்மா உலர்த்தி அழிக்கதக்கதுமல்ல. ஆத்மா வெட்டவோ, எரிக்கவோ, கரைக்கவோ, உலர்த்தவோ தக்கதல்லவாகையால் மற்ற பொருள்களைக்குறித்து இச் செயல்களைச் செய்யும் ஆயுதங்கள், அக்னி, ஜலம், காற்று ஆகியவையோ மற்றும் உலகினர்க்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் இச்செயல்களைச் செய்யும் வேறு பொருள்களோ ஆத்மாவைக் குறித்து இச்செயல்களைச் செய்ய வல்லமையுடையவை யல்ல என்று கருத்து. "அச்சே$_2$த்$_3$ய:" முதலான பதங்களில் யத்ப்ரத்யயம் அர்ஹார்த்தமாகையால், 'வெட்டத்தக்கது அல்ல, எரிக்கத்தக்கது அல்ல......உலர்த்தத்தக்கது அல்ல' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

இனி, இருபத்துநாலாவது சுலோகத்தின் பிற்பாதியாலே, இப்படி ஆத்மா நித்யமாயிருப்பதற்கு ஏற்கனவே நிரூபிக்கப்பட்ட காரணத்தைக் காட்டிக்கொண்டு, அந்த நித்யத்வத்தை விவரிக்கிறுன்,—(நித்ய:) கடந்த ஒனறரை சுலோகங்களில் காட்டியபடி எப்பொருளுமே ஆத்மாவை உருவழிக்க வல்லதல்லவாகையால் ஆத்மாவானது நாசமற்றது. எப்பொருளும் ஏன் ஆத்மாவை உருவழிக்க வல்லமையற்றதாகிறது.? எனில்: (ஸர்வக$_3$த:) ஆத்மாவானது எப்பொருளையும் வியாபிக்கவல்லதாகையால், உலகில் வெட்டுதல், எரித்தல், கரைத்தல், உலர்த்துதல் ஆகிய செயல்களைச் செய்யும் எப்பொருளைக்காட்டிலும் ஆத்மாவானது நுண்ணிய தாயிருக்கிறது. இச் செயல்களைச் செய்யும் பொருள்கள் எல்லாம் தம்மால் வெட்டியோ, எரித்தோ, கரைத்தோ, உலர்த்தியோ உருவழிக்கப்படும் பொருள்களை உட்புகுந்து வியாபித்தே இச்செயல்களைச் செய்யமுடியும். ஆத்மாவோவெனில் இந்த எல்லாப்பொருள்களையும் வியாபிப்பதாயிருக்கையால், அவற்றிலும் நுண்ணியதாய், அதனுலேயே அவற்ருல் வியாபித்து உருவழிக்கத்தகாததாயிருக்கிறது என்று கருத்து. (ஸர்வகத:) எல்லாவற்றையும் வியாபிப்பவன் என்ற இத்தால் ஆத்மா ஸ்வரூபத்தாலேயே எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விபு$_4$ என்று பொருள்கொள்வது ஆத்மாவை அணுவெனக் கூறும் சுருதி முதலான சாஸ்திரவசனங்களுக்கு விருத்தமாகும். ஆகையால், காலபேதத்தால் தன் ஸ்வரூபத்தாலும், தன் தர்மபூதஜ்ஞானத்தாலும் எல்லா அசேதனப் பொருள்களையும் வியாபிக்க

* अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते।
तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि॥ २५॥

*25. அவ்யக்தோऽயமசிந்த்யோऽயமவிகார்யோऽயமுச்யதே।
தஸ்மாதே₃வம் விதி₃த்வைநம் நாநுஶோசிதுமர்ஹஸி॥

வல்லவன் என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (ஸர்வக₃த: நித்ய) எல்லாப் பொருள்களையும் வியாபிக்கவல்லவனுகையால், அவற்றிலும் நுண்ணியனுயிருக்கையால், அவற்ருல் வெட்டியோ, எரித்தோ, கரைத்தோ, உலர்த்தியோ அழிக்கப்படமாட்டான். ஆத்மா ஒரு வஸ்துவாலே அழிக்கப்படாவிடிலும், பல அசேதனப்பொருள்கள்போலே காலத்தாலே தானே அழிவானே? எனில்: (ஸ்த₂ாணு:) இயற்கையாகவே நிலையாயிருப்பவனுகையால் காலத்தாலேற்படும் நாசத்தையும் அடையாதவன். காலத்தாலே ஸ்வரூபநாசமில்லாவிடிலும், ஸ்வபாவ நாசமேற்படுமோ எனில்: (அசல:) காலம் முதலான எதனுலும் ஞானம் முதலான ஸ்வபாவத்திலும் அழிவேற்படுத்தமுடியாதவன். ஞானத்தில் இவனுக்கு ஏற்றத்தாழ்வைக் காண்கிறேமே எனில்: "ப்ரகாச்யந்தே ந ஜந்யந்தே" [வெளிப்படுத்தப்படுறதேயொழிய (ஞானம் முதலிய குணங்கள்) உண்டாக்கப்படுவதில்லை] என்கிற ரீதியிலே, இவனுடைய அறிவு முதலானவற்றுக்கு மறைவும், மறைவுநீங்கப் பெறுதலும் உண்டேயொழிய உத்பத்திவிநாசங்கள் இல்லையன்றே. "ஸ்த₂ாணு:" என்று "அச்சே₂த்₃ய:" என்ற விடத்திற்போலே இவனுக்கு விநாசத்துக்குத் தகுதியேயில்லை என்பதையும் "அசல:" என்று "நைநம் சி₂ந்த₃ந்தி" என்ற ச்லோகத்திற் சொன்னபடி நாசமடைவிக்கும் வஸ்துக்களால் அசைக்கமுடியாதவன் என்பதையும் கூறி நிகமனம் செய்கிருனுகவுமாம். முன் நிரூபித்தபடி அழிவற்றவனுயிருந்தாலும், உத்பத்தியுள்ளவனுயிருப்பானே? எனில், அதுவுமில்லையென்கிறது கடைசியாக:– (ஸநாதந:) புராதந: என்றபடி. 'நித்ய:' என்னும்பதத்தால் நாசமில்லை என்று கூறிவிட்டபடியால ஸநாதன பதத்திற்கு ஆதியற்ற புராதனன் என்றே பொருள கொள்ளவேண்டும். இதனுலேயே "புராதநச்ச" என்று ஸநாதன பதத்திற்குப் பொருளுரைத்தார் ப₄ாஷ்யகாரர். வாதிகேஸரி ஜீயருமவெண்பாவில் "நித்ய: ஸநாதந:" என்னும் இரண்டு பதங்களுக்குமாகச் சேர்த்து "என்றும் ஏய்ந்து" என்று அருளினர். 23-24.

* 24, 25 சுலோகங்களுக்கு 24-வது வெண்பாவே மொழிபெயர்ப்பாய் அமைந்திருக்கிறது. "அச்சேத்ய: அதாஹ்ய: அக்லேத்ய: அசோஷ்ய: அவிகார்ய:" என்னும் பதங்களுக்கு, "அவ்வவற்ருல் ஏதுமழியான்" என மொழிபெயர்ப்பு.

அயம்—இவ்வாத்மா, அவ்யக்த:—(அழிவுடையவனுக) அறியப்படாதவனுகவும், அயம்—இவனே, அசிந்த்ய:—(அழிவுடையவற்றின் தன்மைகளை உடையவனுக) நினைக்கவும் தகாதவனுகவும், அயம்—இவனே, அவிகார்ய:—விகாரமற்வனுகவும், உச்யதே—கூறப்படுகிறுன். தஸ்மாத்—ஆகையால், ஏநம்-இவனை, ஏவம்-இவ்வண்ணமாக, விதி₃த்வா-அறிந்து, அநுஶோசிதும் ந அர்ஹஸி—நீ வருந்தக்கூடாது.

॥ भा ॥ छेदनादियोग्यानि वस्तूनि यैः प्रमाणैर्व्यज्यन्ते; तैरयमात्मा न व्यज्यत इत्यव्यक्तः; अतश्छेद्यादिविसजातीयः। अचिन्त्यश्च-

---

25. முன் சுலோகங்களில் அனுமானங்களைக் காட்டி ஆத்மாவின் நித்தியத்தனமை ஸாதிககப்பட்டது. ப்ரமாணத்தோடோ, அல்லது யுக்தியுடனே இவ்வனுமானங்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய விரோத சங்கைகளை இந்த ச்லோகத்தில் தவிர்த்துக்கொண்டு ஆத்ம நித்யத்வஸாத₄நப்ரகரணத்தை முடித்தருளுகிருன் கண்ணன். (அயம் அவ்யகத:) இவ்வாத்மா அறியப்படாதவன். சாஸ்திரம் முதலான பல ப்ரமாணங்களால் அறியத்தக்கவனுயிருக்கும் ஆத்மாவை அறியப்படாதவன் என்னலாமோ? எனில்: இங்குகருத்து அதுவன்று. சாஸ்திரவிரோதம வராமலிருக்கவும், ப்ரகரணத்தை ஓட்டியும் இதற்குப்பொருள பின்வருமாறு ஆகும்:–சரீரம் முதலான அசேதனப்பொருள்கள் எந்தப் பிரமாணங்களாலே வெட்டவும், எரிக்கவும், கரைக்கவும், உலர்த்தவும் தக்கவையாக அறியப்படுகின்றனவோ அந்தப்பிரமாணங்களால் அவ்வண்ணமாக இவ்வாத்மா அறியப்படாதவன் என்பதே இங்கு பொருள். எவ்விதமாகவும் இவன் அறியப்படாதவன் என்று கொண்டால் ப்ரத்யக்ஷம், சாஸ்திரம் முதலான எல்லாப்பிரமாணங்களும் விரோதிக்கும். அவனவனுடைய ஆத்மா அவனவனுக்கு ஞானனந்தமயமாகவும் அறிபவனுகவும் பிரகாசிக்கின்றது. சாஸ்திரங்களிலும், ஞானனந்தமயமாகவும், அறிபவனுகவும், நித்யமாகவும், பகவச்சேஷமாகவும் அறியப்படுகிறது ஆத்மா. சரீரம முதலானவற்றைப்போல் அழியத்தக்கதாக எந்தப் பிரமாணத்தாலும் ஆத்மா அறியப்படவில்லை. ஆகையால் ஆத்மநித்யத்வத்தை ஸாதிக்க முன் காட்டப்பட்ட அனுமானங்களுக்கு ப்ரமாணயுக்தி விரோதமில்லை என்று கருத்து. (அவ்யக்த.)

सर्ववस्तुविजातीयत्वेन तत्तत्स्वभावयुक्ततया चिन्तयितुमपि नार्हः; अतश्चाविकार्यः–विकारानर्हः। तस्मादुक्तलक्षणमेनमात्मानं विदित्वा तत्कृते नानुशोचितुमर्हसि ॥ २५ ॥

"இந்த்₃ரியைர் க்₃ருஹ்யதே யத்₃யத் தத்தத்₃ வ்யக்தமிதிஸ்தி₂தி: ।
அவ்யக்தமிதி விஜ்ஞேயம் லிங்க₃க்₃ராஹ்யமதீந்த்₃ரியம் ॥"
[பார-சாந்தி 330-41]

[எந்த எந்தப் பொருள்கள் வெளிஇந்திரியங்களால் அறியப்படுகின்றனவோ, அவையவை வ்யக்தமெனப்படுகின்றன. வெளி இந்திரியங்களால் அறியப்படாததாய், மானஸப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம் முதலான மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறியப்படுவது அவ்யக்தம் எனப்படுகிறது.] என்று பாரதம் மோக்ஷதர்மத்தில் அவ்யக்த சப்தார்த்தம் அறிவிக்கப்பட்டதால், அத்வைதிகள் கருதுவதுபோல் எல்லாப்படியாலும் அறியத்தகாதது ஆத்மா என்று பொருளாகாது. இனி, பௌத்தர் முதலானோர், "ஆத்மா முதலிய எல்லாமே க்ஷணிகம்; ஸத்தாயிருக்கையால்; ஸத்தாயிருப்பதெல்லாம் க்ஷணிகமாயிருப்பதைக் காண்கிறோமன்றோ; தீபஜ்வாலையைப்போலே" என்று அனுமானம் கூறுகிறார்கள். அவர்களை நிரஸிக்கிறான அடுத்தபடியாக,– (அசிந்த்யோயம்) முற்கூறியபடி அநித்யப் பொருள்கள் எந்தப் பிரமாணததால் அநித்யமாக அறியப்படுகின்றனவோ, அந்தப் பிரமாணத்தால் அவ்வண்ணமாக அறியப்படாமையால் அவற்றினின்றும் அடியோடு வேறுபட்டிருக்கையாலே, 'அவ்வநித்யப் பொருள்களின் தன்மை இவ்வாத்மாவிடமும் உண்டு என்று நினைக்கவும் தகாததாயிருக்கிறது இவ்வாத்மதத்வம் என்றபடி. ஸத்தாய் (உள்ளதாய்) இருக்கும் பொருள்கள் எல்லாம் க்ஷணிகமாயிருப்பதாக ப்ரத்யக்ஷத்தால் நாம் அறியவில்லையாகையாலும், சாஸ்திரமும் ஆத்மாவை நித்யமெனறே கூறுகையாலும் பௌத்தர் கூறிய அனுமானம் அடியோடு தவறு என்று கருத்து. இனி, அவ்யக்தனாகவும் அசிந்த்யனாகவுமிருக்கையால், ஆத்மாவுக்கு விகாரமில்லை என்று முடிவுகட்டுகிறான்,-(அவிகார்யோயமுச்யதே) 'அவ்யக்த: அசிந்த்ய:" என்னும் பதங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டபடியே, ஆத்மாவின் நித்யத்வத்தை ஸாதிக்க முன் கூறப்பட்ட நாலு அனுமானங்களுக்கும் பிரமாணயுக்திவிரோதம் இல்லாமையாலே ஆத்மா விகாரமற்றது என்று நல்லோர்களால் முடிவுகட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதை எவராலும் அசைக்கமுடியாது என்று கருத்து. இப்படியல்லாமல், ஆத்மா

अथ चैनं नित्यजातं नित्यं वा मन्यसे मृतम्।
तथाऽपि त्वं महाबाहो! नैवं शोचितुमर्हसि ॥ २६ ॥

வின் நித்யத்தன்மையை ஸாதிக்க, முன் கூறப்பட்ட நாலு அனுமானங்களுக்குமேலே ஐந்தாவது அனுமானம் ஒன்று இந்த ச்லோகத்தில் காட்டப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். அதாவது,-அவ்யக்தனுயிருக்கையால் ஆத்மா விகாரமற்றவன் என்று ஸாதிப்பதாகக் கொள்ளலாம். அநுமாநசரீரம் பின்வருமாறு:—" ஆத்மா விகாரத்திற்குத் தகுதியற்றவன்; விகாரமுடையவனென்று காட்டும் பிரமாணம் இல்லாமையால். ஈச்வரஸ்வரூபம்போலே" என்றபடி. இங்கு, விகாரமுடையது என்று காட்டும் பிரமாணம் இல்லாமையால், விகாரமற்றது என்று ஸித்திக்கும் ஈச்வரஸ்வரூபம் அந்வய (நேர்முக) திருஷ்டாந்தமாகும். விகாரமுடையது என்று காட்டும் (ப்ரத்யக்ஷம் முதலான) ப்ரமாணம் இருக்கையால் விகாரமுள்ளது என்று ஸித்திக்கும் கடம் முதலானவை வ்யதிரேக (மாறுமுக) திருஷ்டாந்தமாகும். இப்படி விசேஷவ்யாப்தியைக்கொண்டு ஸாதிப்பதோடன்றியில், "எது எத்தகைய ஆகாரத்தைக் காட்டும ப்ரமாணமற்றதாயிருக்கிறதோ, அது அத்தகைய ஆகாரம் அற்றதாயுள்ளது; கறுப்புநிறம் மஞ்சள்நிறமற்றதாயிருப்பதுபோலே" என்னும் ஸாமாந்யவ்யாப்தியின்மூலமும், ஆத்மாவானது அவ்யக்தனுயிருக்கையால்-(அதாவது,-விகாரம உடையவனென்று காட்டும் பிரமாணமற்றவனுயிருக்கையால்)-விகாரமற்றவனுயிருக்கிறுன் என்று ஸாதிக்கலாம். ஆக, இவ்வளவால ஆத்மாவின் நித்யத்வத்தை ஸாதிக்க ஐந்தாவது அனுமானமும காட்டப்பட்டதாயிற்று. (அவிகார்ய:) இங்கும் யத்ப்ரத்யயம் அாஹார்த்தமாகையாலே ஆத்மதத்வம் விகாரத்திற்குத் தகுதியுடையதேயன்று என்று காட்டுகிறது. 'அவிகார:' என்று கூறினுல், 'சில சமயம் விகாரமற்றவன ஆத்மா' என்றும் பொருள் கூறிவிடமுடியுமாகையாலே, அப்படியாகாமல விகாரத்திற்குத் தகுதியே உடையவனல்லன என்று காட்டுவதற்காக 'அவிகார்ய;' என்று சப்தப்ரயோகம் செய்கிறுன.

(தஸ்மாத்) இப்படி எவ்வகையிலும் விகாரமற்றவனுயிருக்கையால். (ஏநம ஏவம் விதித்வா) இவ்வாத்மாவை இப்படி விகாரத்திற்குத் தகுதியே அற்றவனுக அறிந்தபின்பு. (நாநுசோசிதுமர்ஹஸி) இவ்வாத்மாவைக் குறித்து நீ வருந்துவது தக்கதல்ல. (ந அர்ஹஸி) ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்த உனக்கு வருந்துவதற்குத் தகுதியே இல்லே என்று கருத்து. 25.

26. அத² சைநம் நித்யஜாதம் நித்யம் வா மந்யஸே ம்ருதம்।
தத²ாபி த்வம் மஹாபா³ஹோ நைவம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ॥

மஹாபா³ஹோ—*தடக்கையனே!* **அத²**—*முற்கூறியபடியல்லாமல்,* **ஏநம்**—*இவ்வாத்மாவை,* **நித்யஜாதம்**—*என்றும் உண்டாகிறதும்,* **நித்யம் ம்ருதம் வா ச**—*என்றும் இறக்கிறதுமான சரீரமாகவே,* **மந்யஸே (சேத்)**-*நினைக்கிறாயாகில்,* **தத²ா அபி**—*அப்படி நினைத்தாலும்,* **த்வம்**—*நீ,* **ஏவம்**—*இவ்வண்ணமாக,* **ஶோசிதும்**—*வருந்துவதற்கு,* **ந அர்ஹஸி** — *தகுதியுடையவனல்ல.*

**25. இத்தன்மை யன்றியிவ னென்றும் பிறந்திறக்கு
மத்தன்மை யாக வறிதியோ—சித்தந்
தளரும் படியிங்ஙன் றுன்வெறுக்க வேண்டா
வளருந் திரடோளாய் மற்று.**

வளரும் திரள் தோளாய்—*நீண்டு வளர்ந்து திரண்டிருக்கும் கைகளையுடைய அர்ஜுன!* **மற்று**-*முற்கூறியபடியல்லாமல்,* **இவன்**—*இவ்வாத்மாவை,* **இத்தன்மை அன்றி**-*நித்தியத்தன்மையற்றவனாய்,* **என்றும் பிறந்து இறக்கும் அத்தன்மை ஆக**-*என்றும் பிறப்பதும் இறப்பதும் செய்யும் தன்மையையுடைய சரீரமாகவே,* **அறிதியோ**—*அறிகின்றாயோ? (அப்படி அறிந்தாலும்),* **சித்தம் தளரும்படி**—*நெஞ்சு குலையும்படி,* **இங்ஙன் தான்**-*இவ்வண்ணமாகத்தானே,* **வெறுக்க வேண்டா**—*வருத்தத்தை அடையவேண்டாமே!*

---

26. இதுவரையில் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவின் நித்தியத்தன்மை ஸாதிக்கப்பட்டு, அதையறிந்தவனுக்கு சோகம் ஏற்படக்காரணம் இல்லை என்று காட்டப்பட்டது. இனி, மூன்று சுலோகங்களிலே அப்⁴யுபக³ம்யவாத³ம் [தான் இசையாததையும் ஏற்றுக்கொண்டு வாதம் செய்வது] புரியும் ரீதியிலே நாஸ்திகனைப்போலே நீ தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா இல்லை என்று நினைத்தாலும் வருந்துவதற்கு இடமில்லை என்று காட்டுகிறான். (அத²) முன் சொன்னதிலும் வேறான பக்ஷமென்று காட்டுகிறான். 'அத²மந்யஸே?' [நினைக்கிறாயோ?] என்று கேள்வியாகவு

॥ भा ॥ अथ नित्यजातं नित्यमृतं देहमेवैनमात्मानं मनुषे, न देहातिरिक्तमुक्तलक्षणम्; तथाऽप्येवमतिमात्रं न शोचितुमर्हसि, परिणामस्वभावस्य देहस्योत्पत्तिविनाशयोरवर्जनीयत्वात् ॥ २६ ॥

மாம். தேஹாத்மவாதத்தை ஒப்புக்கொண்டு வாதம் செய்வதைக் காட்டுவதாகவுமாம். (அத² ச நித்யஜாதம் நித்யம் ம்ருதம் வா ஏநம் மந்யஸே) வா சப்தம் சகாரப்பொருளையுடையது. சகாரம் ஏவ காரப்பொருளையுடையது. என்றும பிறப்பதும், என்றும் இறப்பதும் செய்யும் தேஹமாகவே இவ்வாத்மாவை நினைக்கிறாயாகில். (நித்யஜாதம் நித்யம் ம்ருதம்) நித்யமாயிருப்பதற்குப் பிறப்பிறப்புகள் பொருந்தாவாகையால், "நித்யமாயும பிறப்பிறப்புகள் உடையதாயும்" என்று பொருள் கொள்ளமுடியாது. பிறப்பிறப்புக்கள் ஒருபொருளுக்கே எப்போதுமே ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. ஆகையால், நியதமான (அவசியம் ஏற்பட்டே தீரவேண்டியதான) பிறப்பிறப்புக்களை உடையது என்றே கருத்து. இப்படிப்பட்ட தன்மையையுடையது தேஹமே யாகையால், இங்கு குறிக்கப்படுவது தேஹமே யாகமுடியும். (ஏநம் நித்யஜாதம் நித்யம் மருதம் மந்யஸே) முன் சொன்னபடி தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட நித்யப்பொருளாய் அறியாமல், பிறந்தும் இறந்தும் தீரவேண்டிய தேஹமாகவே இவ்வாத்மாவை நினைக்கிறாயாகில் என்றபடி. (ததா²பி) இப்படி பிறப்பிறப்புக்களை இயற்கையாகக்கொண்ட தேஹமே ஆத்மா என்று நினைத்தாயானாலும். (நைவம் சோசிதுமர்ஹஸி) இவ்வண்ணமாக நீ மிகவும் வருந்துவது தக்கதன்று. முன் ச்லோகங்களில், ஆத்மாவுக்கு நாசமில்லாமையால் வருந்துவதற்கு இடமேயில்லை என்று கூறப்பட்டது. இப்போது தேஹமாகிற ஆத்மாவிற்கு விநாசம் ஏற்படுகையால் சிறிது வருந்தலாமானாலும், பிறப்பிறப்புக்களையே இயற்கையாகக்கொண்ட தேஹத்திற்கு இவ்விநாசம் தவிர்க்கமுடியாததாகையால் நீ மிகவும் வருந்துவது தகாது என்கிறது. அன்றிக்கே, தேஹத்திலும் வேறான ஆத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளும்போதாவது ஆசார்யாதிவத⁴த்தால் நரகம் முதலான தீக்கதிகளுக்குச்சென்று விடுவோமோ என்று மிகவும் வருந்த இடமுண்டு. தேஹாத்மவாதம் செய்யும்போது நரகாதிகளுமில்லையாகையாலும், சரீர மரணமே ஸம்ஸார துக்க விடுதலையாகையாலும் மிகவும்ஆனந்தப்படவேண்டிய மரணத்தைக்குறித்துமிகவும் வருந்துவது பொருந்தாது என்றும் கொள்ளலாம். (மஹாபா³ஹோ த்வம்) மஹாவீரனான நீ, இயற்கையின் நியதியின்படி நடந்தே தீரவேண்டிய ஸ்வபரமரணத்திற்கு வருந்துவது தகாது. 26.

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च।
तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि॥

27. ஜாதஸ்ய ஹி த்$_4$ருவோ ம்ருத்யுர் த்$_4$ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச।
தஸ்மாத$_3$பரிஹார்யேऽர்த்தே$_2$ ந தவம் ஶோசிது மர்ஹஸி॥

ஜாதஸ்ய—*உண்டானதற்கு*, ம்ருத்யு:—*அழிவு*, த்$_4$ருவ:—*தவிர்க்கவொண்ணுதது;* ம்ருதஸ்ய—*அழிந்ததற்கு*, ஜந்ம ச-*மறுபிறப்பும்*, த்$_4$ருவம்—*தவிர்க்கவொண்ணுதது*, தஸ்மாத்—*ஆகையால்*, அபரிஹார்யே அர்த்தே$_2$ — *விலக்கவொண்ணுத இவ்விஷயத்தில்*, த்வம்—*நீ*, ஶோசிதும் — *வருந்துவதற்கு*, ந அர்ஹஸி—*தகுதியுடையவனல்லே*.

26. பிறந்தவனுக் காங்கிறத்தல் பின்னறுதி யவ்வா
றிறந்தவனுக் கும்பிறப்பு மெய்துந்—திறந்தன்னு
லொன்றும் பரிகார மில்லா வொருபொருட்கு
நின்று மனந்தளரே னீ.

பிறந்தவனுக்கு—*உண்டான சரீரத்திற்கு*, ஆங்கு-*அந்த ஜந்மத்தில்*, பின்—*பின் ஒருகாலத்தில்*, இறத்தல:—*இறந்து போவது என்பது*, அறுதி-*நிச்சயம்*, அவ்வாறு-*அப்படியே*, இறந்தவனுக்கும்—*அழிவடைந்த சரீரத்திற்கும்*, பிறப்பும்—*மறுபிறப்பும்*, எய்தும்—*வந்தே தீரும்:* திறம தன்னுல்—*இத்தன்மையாலே*, ஒன்றும் பரிகாரம் இல்லா ஒரு பொருட்கு-*எவ்விதத்திலும் தவிர்க்கமுடியாத இவ்விஷயத்தில்*, நீ—*நீ*, நின்று-*நிலேநின்று*, மனம் தளரேல்-*மனத்தைத் தளரவிடாதே*.

27. தேஹாத்மவாதியானுலும் நீ வருந்த இடமில்லே என்று முன் சுலோகத்தில் சொன்னதை விளக்குகிருன். (ஜாதஸ்ய ம்ருத்யு: த்ருவோஹி) பிறந்தது எதற்குமே அழிவு நிச்சயமன்ருே. (ம்ருத்யு:) அழிவு. (த்$_4$ருவ:) நிச்சயம். விலக்கவொண்ணுது என்றபடி. (ஹி) பிரஸித்தியைக்காட்டும் பதம். உலகில் எங்குமே இப்படியே [அதாவது,-பிறந்தது எல்லாமே அழிவுள்ளதாகக்] காணப்படுகிறது என்று கருத்து. (ஹி) முன் சுலோகத்தில் வருந்தக்கூடாது என்று கூறியதற்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறதாகவுமாம். (ம்ருதஸ்ய ச ஜந்ம த்$_4$ருவம்) அவ்வண்ணமே அழிந்தது எதற்குமே மறுபிறப்பும் நிச்

॥ भा ॥ उत्पन्नस्य विनाशो ध्रुवः--अवर्जनीय उपलभ्यते; तथा विनष्टस्यापि जन्म अवर्जनीयम्। कथमिदमुपपद्यते--विनष्टस्योत्पत्तिरिति, सत एवोत्पत्त्युपलब्धेः, असतश्चानुपलब्धेः। उत्पत्तिविनाशादयस्सतो

சயம். இங்கு ஓர் ஐயம் எழுகிறது: அதாவது: பிறந்தது எதுவுமே அழிகிறது என்பதை நாம் உலகில் காண்கிறோம். ஆனால் அழிந்தது எல்லாம் மறுபடி உண்டாவதைக் காணவில்லையே. ஆசாரியனாகிற நீ சொல்லுவதை சிஷ்யனாகிற நான் ஒப்புக்கொண்டே [illegible] என்கிற ரீதியிலே உபதேசிக்கப்பட்டதாகில் ஒப்புக்கொள்ளலாம்: இங்கோவெனில் 'ஹி' சப்தத்தாலே இவ்விஷயம் ப்ரஸித்தம் என்று காட்டப்படுகிறது. உலகிலோவெனில் முதலில் இல்லாத சட்டிபானைகள் புதிதாக உண்டாவதைக்காண்கிறோம். உண்டான சட்டிபானைகள் உடைந்தபின் மறுபடி சட்டிபானைகள் உண்டாவதைக் காணவில்லை. மேலும், அழிந்ததெல்லாம் மறுபடி உண்டாகியே தீரும் என்று கொண்டால், நாம் அனுபவித்து அழிந்த துன்பங்களெல்லாம் மறுபடி உண்டாகிக்கொண்டேயிருந்ததாகையால், துன்பங்கள் அடியோடு அழிவதாகிற மோக்ஷநிலை என்றுமே உண்டாகமாட்டாமல் போய்விடும். நோய்களையும், எதிரிகளையும் அழிக்க முயலுவதும் (மறுபடியும் அழிந்த அவை உண்டாகின்றனவாகையாலே) பயனற்றதாகிவிடும். (மறுபடியும் உண்டாகிவிடுவனவாகையாலே) உறவினர் மரணமடையும்போது உளம் நொந்து வருந்துவதும் பொருந்தாது. ஆகையால் அழிந்ததெல்லாம் மறுபிறப்படையும் என்றது பொருந்தாது என்னும் ஐயம் எழுகிறது. இந்த ஸந்தேஹத்திற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு:— உள்ள பொருளிலிருந்துதான் மற்றொரு பொருள் உண்டாகமுடியும். இல்லாத பொருளிலிருந்து எப்பொருளும் உண்டாகமுடியாது. 'இது எப்படி? ஏற்கனவே உள்ளபொருள் உண்டாகவேண்டிய அவசியமில்லையே; ஏற்கனவே இல்லாமலிருந்த சட்டிபானைகளன்றோ உண்டாவதாகக் காண்கிறோம்' எனில்: உத்பத்தி (உண்டாவது) என்பதும், விநாசம் (அழிவு) என்பதும் ஏற்கனவே உள்ள பொருள்களின் ஒவ்வொரு நிலைகளேயாகும். ஏற்கனவேயிருந்த நீரால் பிசையப்பெற்ற மண்கட்டி தடி, சக்கரம் முதலானவற்றின் உதவியாலே குடமாக ஆகும்போது குடம் உண்டாகிறது எனகிறோம். அப்போதே மண் கட்டியாயிருந்த நிலைக்கு அழிவும் ஏற்படுகிறதாகையால் மண்கட்டி அழிகிறது என்றும் கூறுகிறோம். இவ்வண்ணமாக மண்கட்டி குடமாகப் பரிணமிக்கும்போது மண்கட்டிநிலைக்கு அழிவும் குடநிலைக்கு உத்பத்தியும் ஏற்படுகின்றன. குடம் ஓடுகளாக உடையும்போது குட

நிலைத்த அறிவும் ஒடுக்கமாகிய நிலைக்கு உத்பத்தியும் ஏற்படுகின்றன. இதிலிருந்து ஒரு நிலையோடு ஒருபொருள் அழியும்போதே மற்றொரு நிலையோடு அப்பொருள் பிறக்கிறது என்று அறிகிறோம். ஆகையால் அழிந்ததெல்லாம் மறுபிறப்படைகிறது என்றதில் குறையில்லை. அழிந்ததெல்லாம் மறுபடி உண்டாகியே தீரும் என்றுகொண்டால், நாம் அனுபவித்து அழிந்த துன்பங்களெல்லாம் மறுபடி உண்டாகிக்கொண்டேயிருக்குமாகையால், துன்பங்கள் அடியோடு அழிவதாகிற மோக்ஷநிலை என்றுமே உண்டாகாமல் போய் விடும் என்றதும் சரியல்ல: துன்பம் என்பது நமது ஆத்மாவிலிருக்கும் (தர்மபூதஜ்ஞானம் எனப்படும்) அறிவின் ஒருநிலையேயாகும். அவ்வண்ணமே இன்பம் என்பதும் அதன் மற்றொருநிலையாகும், கர்மம், அது காரணமாகவரும் தேஹஸம்பந்தம் ஆகியவற்றால் இவ்வுலகிலிருக்கும்போது அறிவு விஷயானுபவத்தாலுண்டாகும் இன்பங்களாகவும், துன்பங்களாகவும் மாறிமாறிப் பரிணமிக்கிறது. கர்மமும் தேஹஸம்பந்தமும் நீங்கியவுடன் மோக்ஷநிலையில் அவ்வறிவானது அதற்கு இயற்கையானதாய், சாச்வதமான பேரின்ப நிலையை அடைந்துவிடுகிறது. ஆகையாலே குறையில்லை. உறவினர் மரணமடையும்போது உறவினர் என்னும் நிலைபோய், உறவற்ற மற்றொரு நிலையே ஏற்படுகிறபடியாலே உறவிலே இன்பங்காணும் உலகினர் வருந்துவதும் பொருந்தும். உடலுக்கு நோயுடன் கூடியிருக்கும் நிலை துன்பம் தருவது. நோய் நீங்கியிருக்கும் நிலை அது நிலைத்திருக்கும்வரையில் இன்பம் தருவது. ஆகையால் தாத்காலிகமான இன்பத்திற்காக நோய் நீங்கமுயலுவதும் பொருந்துமே. எதிரிகளை அழிக்கமுயலுவதும் இப்படியே. ஆகையால் அழிந்ததெல்லாம் மறுபிறப்படையும் என்பதில் எவ்வித தோஷமும் இல்லை என்றதாயிற்று.

இனி, நியாயவைசேஷிகமதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இக்கொள்கையின்மீது சில ஆக்ஷேபங்களைக் கிளப்புகிறார்கள். அவர்களுடைய கொள்கையாவது,-மண்கட்டியிலிருந்து தடி, சக்கரம் முதலானவற்றின் உதவியாலே குடமுண்டாகும்போது, மண்கட்டியைக் காட்டிலும் வேறான குடம் என்னும் புதியபொருள் ஒன்றே அங்கு உண்டாகிறது. அவ்வண்ணமே நூல்களைத் தறியில் நெய்யும்போது அந்த நூல்களைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்திரம் என்னும் புதிய பொருள் உண்டாகிறது. மண்ணிலிருந்து குடம் உண்டாவதற்குத் தடி, சக்கரம் முதலானவற்றின் உதவி தேவைப்படுகிறது. நூலி

லிருந்து துணி உண்டாவதற்குத் தறி முதலானவற்றின் உதவி தேவைப்படுகிறது. அப்படியே, தறி முதலானவற்றைக் கொண்டு செய்யும் செயல்கள் காரகவ்யாபாரங்கள் எனப்படுகின்றன. இவ்வண்ணமாக மண்கட்டி, நூல் முதலான காரணப்பொருள்களிலிருந்து குடம், துணி முதலான கார்யப்பொருள்கள் உண்டாவதற்குக் காரகவ்யாபாரங்கள் தேவைப்படுவதால், குடம், துணி முதலான கார்யப்பொருள்கள் ஏற்கனவே இல்லாமலிருந்து புதிதாக உண்டாகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும். அப்படியில்லாமல் கார்யப்பொருள் ஏற்கனவே இருக்குமாயின், காரகவ்யாபாரங்கள் பயனற்றவையாகும். மேலும், காரணப்பொருள்களுக்கும் கார்யப்பொருள்களுக்கும் பெயர்களும் வேறுபடுகின்றன. காரணமான மண்கட்டியைக்கொண்டு நீர் எடுத்துவர முடிவதில்லை; நூலை உடுத்த முடிவதில்லை. கார்யங்களான குடத்தையும், துணியையும் கொண்டே நீர் எடுத்துவருவது, உடுத்துவது முதலிய வியவஹார விசேஷங்களைச் செய்யமுடிகிறது. ஆக, காரகவ்யாபாரங்கள், நாமம், ப்ரயோஜனம் (வேறு பெயர், அதாவது) வியவஹார விசேஷங்கள் என்னும் மூன்று ஹேதுக்களாலே காரணப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாய், ஏற்கனவே இல்லாதவையான குடம், துணி முதலான கார்யப்பொருள்கள் புதிதாக உண்டாகின்றன என்று கூறுகிறார்கள் நியாய வைசேஷிகமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மேலும், காரணமான நூல்கள் பலவாகவும், கார்யமான துணி ஒன்றாகவுமுள்ளது. மண்கட்டியான காரணத்தைக் காட்டிலும் குடமாகிற கார்யத்தின் பரிமாணம் வேறுபடுகிறது. காரண கார்யங்களைப்பற்றிய அறிவும் வேறுபடுகிறது. காரண கார்யங்களின் அமைப்பும் வேறுபடுகிறது. அவையிருக்கும் காலமும் வேறுபடுகிறது. கார்யமான குடம் அழிந்தபின் காரணமான மண் அழியாமலிருப்பதைக் காண்கிறோம். இவையெல்லாம் காரணத்தைக் காட்டிலும் கார்யம் மிகவும் வேறுபட்டது என்பதை வலியுறுத்துகின்றன என்று கூறுகிறார்கள் அவர்கள். ஏற்கனவே இல்லாத கார்யப்பொருள் புதிதாக உண்டாவதாகக் கூறுகிறபடியாலே இவர்கள் அஸத்கார்யவாதிகள் எனப்படுகின்றனர். "த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச" [அழிந்தது மறுபிறப்பை அடைந்தேதீரும்] என்று கூறுவதன்மூலம் இவர்களை நிரஸிக்கிருன் கண்ணன் இந்த ச்லோகத்திலே.

இவர்களை நிரஸிக்கும் யுக்திகள் பின்வருமாறு:-உத்பத்தி, விநாசம் முதலான விகாரங்கள் எல்லாம் உள்ள பொருளின் நிலைகளே

द्रव्यस्यावस्थाविशेषाः। तन्तुप्रभृतीनि हि द्रव्याणि सन्त्येव रचनाविशेषयुक्तानि पटादीन्युच्यन्ते। असत्कार्यवादिनाऽप्येतावदेवोपलभ्यते। न हि तत्र तन्तुसंस्थानविशेषातिरेकेण द्रव्यान्तरं प्रतीयते। कारकव्यापार-

---

பொழிய. இவற்றில் புதிதாக எப்பொருளும் உண்டாவதில்லை. நூல், மண்கட்டி முதலான பொருள்களே ஒவ்வொருவிதமான அமைப்பைப் பெற்றவுடன் முறையே வஸ்திரம், குடம் முதலான பெயர்களைப் பெறுகின்றன. அவ்விடங்களில் புதிதாக எப்பொருளும் உண்டாவதில்லை. கடைசி நூலைச் சேர்ப்பதற்கு முன்னும் நையாயிகர்களும் அதை நூல்களின் ஒருவிதமான அமைப்பு என்று கூறமுடியுமேயொழிய வஸ்திரம் என்று கூறமுடியாது. கடைசி நூலைச் சேர்த்தபின்பும் அந்த நூல்களின் ஒருவிதமான அமைப்பேயென்றும், ஸௌகர்யத்திற்காகத் துணி முதலான பெயர்களால் வழங்கப்படுகின்றதென்றும் கொள்ளக் குறையில்லை. மிக நீளமான ஒரே நூலைக்கொண்டு துணி நெய்வதையும் காண்கிறோம். இந்த அவயவங்கள் இரண்டில்லாமையாலே, நையாயிகர்களும் இத்துணியை ஒரே நூலின் ஒருவிதமான அமைப்பு என்று கொள்ளமுடியுமேயொழியப் புதிதாக ஓரவயவி உண்டாவதாகக் கொள்ளமுடியாது. இப்படியே பல நூல்கள் சேர்ந்து ஒரு துணியுண்டாகும்போதும் நூல்களின் ஒருவிதமான அமைப்பே துணியெனப்படுகிறதென்று கொள்வதில் ஒரு குறையுமில்லையே. அஸத்கார்யவாதியான நையாயிகனை "அவயவ ஸமுதாயத்தைக் காட்டிலும் வேறான அவயவி என்று ஒன்றை நீ காண்கிறாயா? அல்லது கற்பிக்கிறாயா" என்றும் கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும். துணி முதலானவற்றில் நூல்களின் கூட்டரவால் ஏற்படும் ஓர் அமைப்பைக் காட்டிலும் வேறொன்றும் காணப்படாமையால், அவயவஸமுதாயத்தின் ஓர் அமைப்பைத்தவிர வேறு எதையும் காண்கிறேன் என்று அவன் கூறமுடியாது. ஆகையால், காரணத்திலிருந்து காரியமுண்டாவதற்கு வேண்டிய காரகவ்யாபாரங்கள், காரணகாரியங்களின் பெயர் வேறுபாடுகள், காரணகாரியங்களைக் கொண்டு செய்யக்கூடிய வியவஹார வேறுபாடுகள், காரணகாரியங்களின் எண்ணிக்கை, பரிமாணம், அறிவு, அமைப்பு, காலம் முதலானவற்றின் வேறுபாடுகள் ஆகியவற்றைக்கொண்டு காரணமாயிருக்கும் அவயவஸமுதாயத்தைக் காட்டிலும் வேறான காரியத்தைக் கல்பிக்கிறோம் என்றுதான் அவன் கூறமுடியும். இக்கற்பனையும் பொருந்தாது. ஏனெனில்: ஸாங்க்யர்களைப்போலே நாம் எல்லாப் பதார்த்தங்களும் புதிதாக உண்டாகாதவை என்று கொள்ள

नामान्तरभजनव्यवहारविशेषाणामेतावतैवोपपत्तेः न द्रव्यान्तरकल्पना युक्ता । अत उत्पत्तिविनाशादयस्सतो द्रव्यस्यावस्थाविशेषाः । उत्पत्त्याख्यामवस्था-

---

வில்லை. அப்படிக்கொண்டால் காரணவ்யாபாரம் முதலானவை பயனற்றதாகிவிடும் என்பது உண்மையே. நாமோவெனில், திரவியம் எதுவுமே புதிதாக உண்டாகாதென்றும், அவற்றின் விகாரங்களான அமைப்புக்களாகிற நிலைகள் புதிது புதிதாக உண்டாகக்கூடியவை என்றும் கொள்ளுகிறோம். ஆகையால், காரணவ்யாபாரம், பெயர் வேறுபாடுகள், வியவஹார வேறுபாடுகள், எண்ணிக்கை முதலானவற்றின் வேறுபாடுகள் ஆகிய எல்லாமே ஒரே பொருள் காரணமாயிருக்கும் நிலையை விட்டுக் காரியமாயிருக்கும் நிலையை அடைந்திருப்பதைக் காட்டுவதாகக்கொண்டு நிர்வஹித்துவிடலாம். இவ்வேறுபாடுகளைக்கொண்டு ப்ரமாணவிருத்தமாய் புதிதாக ஒரு திரவியம் உண்டானதாகக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும் நீர் பிசைந்த மண்கட்டி குடமாகும்போது, அந்த மண்கட்டியின் எடையும், குடத்தின் எடையும் ஒன்றாகவேயிருப்பதையும் காண்கிறோம். இப்படியே நூல்கள் அனைத்தின் எடையும் அவற்றால் உண்டான துணியின் எடையும் ஒன்றாகவேயிருப்பதைக் காண்கிறோம். காரணத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், புதிதான ஒரு கார்யம் உண்டாகிறதாகில் எடை அதிகரிக்கவேண்டும். காரண கார்யஸ்தலங்களில் எங்குமே இப்படி எடை வேறுபடுவதில்லை. அவயவ அவயவிகளின் எடைகளில் ஒன்று மற்றொன்றைத் தடுக்கிறது என்று கல்பிப்பதும் மிகவும் கிலேசமுள்ள கல்பனையாகும். ஆகையால் புதிதான கார்யத்தைக் கல்பிப்பது தவறே. இதுவே பாரதம் மோக்ஷதர்மத்தில்.

"யதி3 த்3ரவ்யாந்தரம் கார்யம் காரணேப்4யோ ப4வேதி3ஹ ।
கு3ருத்வமதிரிச்யேத கார்யே தச்ச ந த்3ருச்யதே ॥
த்3விபலம் க4ட இத்யேதத்3வ்யபதே3சோ ந யுஜ்யதே ॥"

[காரணங்களைக் காட்டிலும் கார்யம் வேறுபட்டதென்று கொண்டால், கார்யத்தின் எடை காரணத்தின் எடையைக்காட்டிலும் வேறுபட வேண்டும். அப்படிக் காணப்படவில்லை. (மண் கட்டியைப்போலவே) குடமும் இரண்டு பலமே எடையுள்ளது என்னும் உலகவழக்கு அஸத்கார்யவாதிக்குப் பொருந்தாது.] என்று கூறப்பட்டது. ஆக, இவ்வளவால் உத்பத்தி விநாசம் முதலான விகாரங்கள் உள்ளதான ஓரே பொருளுக்கு ஏற்படும் வெவ்வேறு நிலைகளே என்று காட்டுவதன்மூலம் நையாயிகமதம் நிரஸிக்கப்பட்டது.

मुपयातस्य द्रव्यस्य तद्विरोध्यवस्थान्तरप्राप्तिर्विनाश इत्युच्यते। मृद्द्रव्यस्य

இதற்குமேல் வேறொரு கேள்வி எழுகிறது. அதாவது: உத்பத்தியென்பதை ஒரு திரவியத்தின் நிலையாக ஒப்புக்கொண்டாலும் அபாவ (பொருளின் இன்மை)ரூபமாய், உத்பத்திக்கு நேரே விருத்தமான விநாசம் எப்படி அதே திரவியத்தின் நிலையாகமுடியும்? என்றும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதில் பின்வருமாறு:—அபாவம் என்று ஒரு பொருளை நாம் தனியாகக் காண்பதில்லை. அதனாலேயே நையாயிகர்களைப்போலே அபாவம் என்று ஒரு தனிப் பொருளை நாம் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. 'குடமில்லை; படமில்லை' முதலான உலகவழக்குகளில் 'இல்லை' 'இல்லை' என்று வழங்குவதற்குக் காரணமாக 'அபாவம்' என்று ஒரு பதார்த்தத்தைக் கல்பிக்க வேண்டாமோ? எனில்: அனைவரும் இசையும் பொருள்களின் நிலைகளைக்கொண்டே இவ்வழக்குகளையும் நிர்வஹித்துவிடலாமாகையால் இக்கற்பனைக்கும் அவசியமில்லை. அப்படியாகில், கடத்தின் நிறம் மாறுபடுவது முதலான மற்ற நிலைகளில் 'கடம் அழிகிறது' என்னும் வழக்கு ஏற்படுவதில்லையே; கடம் ஓடுகளாக உடையும்போதுதானே கடம் அழிகிறது என்னும் வழக்கு ஏற்படுகிறது; இது எப்படி? எனில்: நிலைகள் விரோதமற்ற நிலைகள் என்றும் விரோதமுள்ள நிலைகள் என்றும் இருவகைப்படும். தண்ட சக்கரங்களால் உண்டாக்கப்படும்போது பசுமைநிறமுள்ள குடம் சூளையில் சுட்டவுடன் சிவப்பு நிறமுள்ளதாக மாறும்போது கடமானது ஒரு நிலையிலிருந்து கடநிலையோடு விரோதமற்ற மற்றொரு நிலையை அடைகிறது. ஆகையாலேயே இங்கு கடவிநாசவழக்கு இல்லை. அதே குடம் ஓடுகளாக உடையும்போது குடநிலையோடு விரோதமுள்ள ஓடுகளாகிற நிலையை அடைகிறது. இதுவே குடத்தின் விநாசம் (அழிவு) எனப்படுகிறது. குடமும், ஓடுகளும் உள்ள பொருள்களாயிற்றே. அவற்றினிடையே விரோதம் எப்படி ஒட்டும்? பாவபதார்த்தமெனப்படும் உள்ளபொருளுக்கும் அபாவபதார்த்தமெனப்படும் இல்லாப்பொருளுக்குமிடையே தானே விரோதம் ஒட்டும்? எனில்: ஒளி இருள், குளிர் உஷ்ணம், வைக்கோல் நெருப்பு முதலான உள்ள பொருள்களிடையேயும் விரோதத்தைக் காண்கிறோமாகையாலே ஒட்டும். அபாவத்தின் அபாவத்தை பாவமாகவே நையாயிகரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறானாகையாலே அவ்விடத்தில் அவரும் பாவாபாவங்களிடையே விரோதம் கூறமுடியாது. ஆகையால் விரோதம் என்பது அந்தந்த வஸ்துக்களின் தன்மையைப் பொறுத்து ஏற்படுவதேயொழிய, பாவமென்றும், அபாவமென்றும்

पिण्डत्वघटत्वकपालत्वचूर्णत्वादिवत् परिणामिद्रव्यस्य परिणामपरम्परा अवर्जनीया। तत्र पूर्वावस्थस्य द्रव्यस्योत्तरावस्थाप्राप्तिर्विनाशः। सैव तदवस्थस्य चोत्पत्तिः। एवमुत्पत्तिविनाशाख्यपरिणामपरम्परा परिणामिनो द्रव्यस्यापरिहार्येति न तत्र शोचितुमर्हसि ॥ २७ ॥

வெவ்வேறு ராசியைச் சேர்ந்ததாயிருப்பதைப் பொறுத்து ஏற்படுவதன்று. இல்லாவிடில், பாவம், அபாவம் என்னும் இரண்டையும் பதார்த்தங்களாகிற ஒரே ராசியைச் சேர்ந்தவையாகத் தார்க்கிகள் ஒப்புக்கொள்ளுகையால் அவற்றினிடையேயும் விரோதம் ஏற்படாமல் போகவேண்டிவரும். நையாயிகள் (1) ப்ராகபாவம், (2) ப்ரத்வம்ஸாபாவம் (3) அந்யோந்யாபாவம் (4) அத்யந்தாபாவம் (5) ஸம்ஸர்க்காபாவம் என்றும் அபாவங்களை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். இவையெல்லாமே பாவபதார்த்தங்களில் சேர்ந்துவிடும் என்பதைக் காட்டுவோம்: (1) கடம் தோன்றுவதற்கு முன் கபாலத்தில் ப்ராகபாவம் உள்ளது என்கிறான் நையாயிகன். கடநிலையோடு விரோதமுள்ள முன் நிலையான மண்கட்டிநிலையே இப்ராகபாவமாகும். (2) கடம் அழிந்தவுடன் கடத்தின் ப்ரத்வம்ஸாபாவம் ஏற்படுகிறது என்கிறான்; கடநிலையோடு விரோதமுள்ள பின் நிலையான ஓடு நிலையே இந்த ப்ரத்வம்ஸாபாவமாகும். (3) 'கடம் படமல்ல' என்பதுபோலே ஒரேவேற்றுமையில் நிஷேதம் ஏற்படும்போது அந்யோந்யாபாவம் தோற்றுகிறது என்கிறான். படத்தன்மையோடு விரோதமுள்ள கடத்திற்கேயுரிய கடத்தன்மை முதலானவையே இவ்வபாவமாகும். (4) 'கடத்தில் படமில்லை' என்பதுபோலே வேறு வேற்றுமையில் நிஷேதம் ஏற்படும்போதும் அத்யந்தாபாவம் தோற்றுகிறது என்கிறான். இங்கும் படத்தன்மையோடு விரோதமுள்ள கடத்தன்மை முதலானவையே இவ்வபாவமாகும் (5) அந்யோந்யாபாவத்திலும் வேறுபட்ட ப்ராகபாவம், ப்ரத்வம்ஸம், அத்யந்தாபாவம் என்னும் மூன்றும் ஸம்ஸர்க்காபாவம் என்று பெயர்பெறும் என்கிறான். முன்பின் தேசகால ஸம்பந்தங்களோ, அதனாலேற்படும் சில நிலைகளோதான் இவ்வபாவம் என்று கொண்டுவிடலாம். ஆகையால் அபாவம் என்று ஒரு தனிப் பொருள் இல்லையென்றும், உத்பத்தி என்னும் நிலையை அடைந்த ஒரு திரவியமே அதற்கு விரோதியான மற்றொரு நிலையை அடையும்போது விநாசமென்னும் நிலையை அடைகிறது என்று வழங்கப்படுகிறது என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இதற்குமேல் மற்றொரு கேள்வி எழுகிறது. அதாவது:-விரோதமுள்ள பின்நிலையான ஓடுநிலையை அடைவதே கடத்தின் விநாசம் என்று கொண்டால், ஓடு உடைந்து பொடியாகும்போது கடவிநாசம் விநாசத்தை அடைகிறபடியால் கடம் மறுபடியும் உண்டாகவேண்டி வருமே. விரோதமுள்ள முன்நிலையான மண்கட்டிநிலையே கடத்தின் ப்ராகபாவம் என்றுகொண்டால், மண்ணைப் பிசைந்து கட்டியாக்குவதற்குமுன் ப்ராகபாவம் இல்லாமையால் கடமே இருக்கவேண்டியோ, அல்லது கடம் என்றுமே இல்லாமற்போகவேண்டியோ வருமே என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதில் பின் வருமாறு:—ஓடு நிலை என்னும் ஒரு பின்நிலை மாத்திரம் கடநிலையோடு விரோதமுள்ளது என்று கருதலாகாது. பொடி நிலை முதலான மற்ற பின்நிலைகளும் கடநிலையோடு விரோதமுள்ளவையே யாகும். கடநிலைக்குப்பின் கபால(ஓடு)நிலை, சூர்ண(பொடி)நிலை, அணுநிலை முதலான கடநிலையோடு விரோதமுள்ள நிலைகளின் பரம்பரை ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதால் முற்கூறிய ஆக்ஷேபம் எழ இடமில்லை. ப்ரத்வம்ஸத்தை அபாவமாக ஒப்புக்கொள்ளும் தார்க்கிகனும் விரோதிநிலைகளின் பரம்பரையை ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும். ஆக, "மஹீ கடத்வம் கடத: கபாலிகா கபாலிகா சூர்ணரஜஸ் ததோணு:" [வி-பு 2-12-42] [மண்கட்டி கடநிலையை யடைகிறது. கடத்திலிருந்து ஓடுகள் உண்டாகின்றன; ஓடு பொடித்துகளாகிறது; அதிலிருந்து அணுக்கள் உண்டாகின்றன.] என்கிற விஷ்ணுபுராணச்லோகத்தில் சொல்லியபடி ஓடுநிலை, பொடி நிலை, அணுநிலை ஆகிய அனைத்துமே கடநிலையோடு விரோதமுள்ளவையேயாகையால், அந்நிலைகளனைத்திலும் கடம் அழிந்தது என்னும் வழக்கு ஏற்படக்குறையில்லை. ப்ராகபாவவிஷயத்திலும், இவ்வண்ணமே விரோதமுள்ள முன்நிலைகளின் பரம்பரையை ஒப்புக்கொண்டு நிர்வஹித்துவிடலாம். இப்படி ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் அபாவம் என்பதைத் தனிப்பொருளாகக்கொள்ளும் தார்க்கிகனுடைய பக்ஷத்திலும் இவ்வாக்ஷேபங்களெல்லாம் ஏற்படும். ஆக, இவ்வளவால் மண்ணானது கட்டிநிலை, கடநிலை, கபாலநிலை, சூர்ண(பொடி)நிலை அணுநிலை முதலான நிலைகளை அடைவது போலே பரிணாமமுள்ள எந்த த்ரவியமும் பரிணாமபரம்பரையை அடைவது தவிர்க்கவொண்ணாதது என்று ச்லோகத்தின் முற்பாதியாலே நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இனி கடைசியாக ஒரு ந்யாயம் எழுகிறது. இப்போது நிரூபித்தபடி பார்த்தாலும் "உண்டான கடம் முதலானவற்றுக்கு அழிவு நிச்சயம்" என்பது பொருந்துகிறதேயொழிய, "அழிந்த கடம் முதலானவற்றுக்குப் பிறப்பு நிச்சயம்" என்பது பொருந்தவில்லை; அழிந்த சட்டிபானைகள் மறுபடி சட்டிபானைகளாவதை நாம் காண்பதில்லையே என்றும் "உண்டான சரீரம் அழிவதைக்கண்டு அர்ஜுனன் வருந்துவதுபோல், அழிந்த சரீரம் மறுபிறப்படைவதைக் கண்டு இவன் வருந்த இடமில்லையே; ஆகையால் அழிந்தது மறுபிறப்படைவதை இங்கு சொல்லக்காரணமுமில்லையே" என்றும் ஸந்தேஹம் எழுகிறது. இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு: ஒரு நிலையையுடைய ஒருபொருள் அழிந்ததோ, அந்நிலையுடனோ அது பிறக்கிறதென்று நாம் கூறவில்லை. வேறு நிலையுடன் அது பிறக்கிறது என்றே கூறுகிறோம். கடநிலையோடிருக்கும் ஒரு த்ரவ்யம் அழியும்போது அதுவே கபால (ஓடு) நிலையோடு பிறக்கிறது. ஓடு நிலையென்னும் நிலையே கடநிலையோடு கூடிய பொருளுக்கு அழிவாகவும், ஓடுநிலையோடு கூடிய அப்பொருளுக்கே உத்பத்தியாகவுமாகிறது. அழிவு ஏற்படும் எவ்விடத்திலும் முன் நிலையோடு கூடிய பொருளுக்குப் பின்நிலையை அடைவதே அழிவு எனப்படுகிறது; பின்நிலையை அடைவதே பின்னிலையோடு கூடிய அதே பொருளுக்கு உத்பத்தி என்றும் கூறப்படுகிறது. ஆகையால் அழிந்தது மறுபிறப்படையும் என்பது மிகப்பொருந்தும். மறுபிறப்படைவது தவிர்க்கவொண்ணாதது என்று இங்கு கூறுவதும் மறுபடியும் நாசம் அடைவது தவிர்க்கவொண்ணாதது என்று காட்டுவதற்காகவே. ஆகையால் அர்ஜுனனுக்கு அதைக்கூறுவது பொருத்தமே. அறிவற்ற இந்த சரீரம் அழிகிறதே என்று நீ வருந்துகிறாயாகில், அதே சரீரம் மற்றொரு நிலையோடு உண்டாகிறதே என்று நீ ஆநந்தமும் படலாமே; ஏன் ஆனந்தப்படவில்லை? என்று குத்திக்காட்டுவதற்காக அழிந்தது மறுபிறப்படைவதைக் கண்ணன் காட்டுகிறான் என்றும் கொள்ளலாம். ஆகையாலே எக்குறையுமில்லை.

(தஸ்மாதபரிஹார்யேர்த்தே ந த்வம் சோசிதுமர்ஹஸி) இவ்வண்ணமாக பரிணாமத்தையடையும் சரீரமெனும் பொருளுக்கு உத்பத்தி விநாசம் என்று பெயர்கொண்ட பரிணாமபரம்பரை தவிர்க்கவொண்ணாததாகையாலே, தவிர்க்கவொண்ணாத இவ்விஷயத்தில் நீ வருந்துவது பொருத்தமல்ல. (அபரிஹார்யே) வருந்தவொண்ணாமைக்குக் காரணத்தைக்காட்டும் பதம். 27.

॥भा॥ सतो द्रव्यस्य पूर्वावस्थाविरोध्यवस्थान्तरप्राप्तिदर्शनेन योऽल्पीयाञ्छोकः, सोऽपि मनुष्यादिभूतेषु न संभवतीत्याह—

अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत।
अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना॥२८॥

28. அவ்யக்தாதி3நி பூ4தாநி வ்யக்தமத்4யாநி பா4ரத।
அவ்யக்தநித4நாந்யேவ தத்ர கா பரிதே3வநா ॥

பா4ரத—*அர்ஜுநனே!* பூ4தாநி—*தேவர், மனிதர் முதலான சரீரங்கள்,* அவ்யக்தாதி3நி—*காணப்படாத முன்நிலையை உடையனவாகவும்,* வ்யக்தமத்4யாநி — *காணப்படும் நடு*

---

27. பூதங்க ளான புணர்ச்சி முதல்விளங்கா
சாதனங்க ளானவிடை தான்விளங்கு—மீதங்குப்
பொன்றுநிலை தான்விளங்கா போக்கா மதில்வெறுப்பென்
இன்றதனைக் கேளின்ன நீ.

பூதங்களான புணர்ச்சி—*ஐந்து பூதங்களின் கூட்டுறவு உண்டான சரீரங்கள்.* முதல் விளங்கா—*முன் நிலை விளங்காமல் உள்ளன;* சாதனங்கள் ஆன இடைதான்—*(போக மோக்ஷங்களுக்கு) சாதனங்களாய் உள்ள (அவற்றின்) நடு நிலைதான்,* விளங்கும்—*விளங்குகிறது;* மீது—*மேலே.* அங்கு—*மரணகாலத்தில்,* பொன்று நிலைதான் விளங்கா—*அழிந்தபின் ஏற்படும் நிலையும் விளங்கவில்லை.* போக்காம் அதில்—*நிலை*

---

28. *சட்டிபானை முதலான மற்றுள்ள அசேதநத்ரவ்யங்கள் அந்நிலைக்கு வேறுபட்ட ஓடு முதலான நிலைகளை அடைவதை நாம் காண்கையாலே, 'ஐயோ! பானை சட்டி போயிற்றே! பானை போயிற்றே' என்று நமக்குத் தோன்றி வருத்தமுண்டாகலாம்; முன்பின் நிலை தெரியாமையாலே, அந்த வருத்தமும் மனிதர் முதலான சரீரங்கள் அழியும் போது ஏற்பட இடமில்லை என்று கூறுகிறான் இந்த ச்லோகத்தில். முன்பின் நிலை தெரியாமையாலே ஏன் வருத்தமேற்பட இடமில்லை? எனில்: முன்பின் நிலைகள் இப்போதுள்ள நடுநிலையைக்காட்டிலும் துன்பமுள்ளதாயிருக்கும் என்று தெரிந்தால் அவற்றைக் குறித்து வருந்தலாம்; அவை இந்நிலையைக் காட்டிலும் துன்பமுள்ளதா, அல்*

நிலையை உடையனவாகவும். அவ்யக்தநித₄நாநி ஏவ— காணப்படாத பின்நிலையை உடையனவாகவுமே உள்ளன, தத்ர— அவ்விஷயத்தில், பரிதே₃வநா—அழுதுபுலம்பல் கா எதற்காக?

நிலைமையாயுள்ள இத்தன்மையில், வெறுப்பு என்—துன்பம் எதற்காக? இன்று—இன்று. அதனை—(சரீரங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட) ஆத்மாவின் மெய்த்தன்மையை. நீ—நீ. இன்னம்—மேலும், கேள்—கேட்பாயாக.

லது இன்பமுள்ளதா என்று நம்மால் அறியமுடியவில்லையாகையால் அவற்றைக்குறித்து வருந்த இடமில்லை என்று கருத்து. (பூ₄தாநி) தேஹாத்மவாதத்தை ஏற்று வார்த்தை சொல்லும் பிரகரணமாகையால் பஞ்சபூதங்களின் கூட்டால் உண்டான தேஹங்களைக் காட்டுகிறது இப்பதம். (பூ₄தாநி அவ்யக்தாதீ₃நி) சரீரங்கள் காணப்படாத முன்நிலையை உடையவை. அவ்யக்தம் எனப்படும் மூலப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றி மறைபவை பூதங்கள் என்று பொருள் கொள்வது பிரகரணத்தோடு ஒட்டாதாகையாலே பொருந்தாது.

> "அப₄ாவாதீ₃நி பூ₄தாநி ப₄ாவமத்₄யாநி பா₄ரத।
> அப₄ாவநித₄நாந்யேவ தத்ர கா பரிதே₃வநா ॥
> அத₃ர்ஶநாத₃ாபதிதா: புநச்சாத₃ர்ஶநம் க₃தா: ।
> நைதே தவ ந தேஷாம் த்வம் தத்ர கா பரிதே₃வநா ॥"
> [பார-ஸ்த்ரீ 2.6,13]

[திருதராஷ்டிரனே! அப₄ாவத்தை (அறியப்படாமையை) முதலாகவும் ப₄ாவத்தை(அறியப்படுகையை) நடுவாகவும், அப₄ாவத்தை (அறியப்படாமையை) முடிவாகவுமே கொண்டவை ஜீவராசிகள்: இதில் வருத்தமென்ன? காணப்படாத நிலையிலிருந்து வந்திருந்தார்கள்: மறுபடியும் காணப்படாதநிலையை அடைந்துவிட்டார்கள்: இவர்கள் உன்னுடையவர்களல்லர்; நீயும் அவர்களுடையவனல்லன்: இதில் வருத்தமென்ன?] என்று பாரதப்போரின் முடிவில் விதுரன் திருதராஷ்டிரனுக்கு ஆறுதல் கூறும்போது இந்த ச்லோகத்தின் நிழல் போலவே வார்த்தை சொல்லுமிடத்தில் 'அவ்யக்த' என்னும் ஸ்தானத்தில் 'அபாவ' 'அதர்சந' என்னும் பதங்களையிட்டு விவரித்திருப்பதும் (காணப்படாமை என்னும்) இப்பொருளையே காட்டு

॥ भा ॥ मनुष्यादीनि भूतानि सन्त्येव द्रव्याण्यनुपलब्धपूर्वावस्थान्युपलब्धमनुष्यत्वादिमध्यमावस्थान्यनुपलब்धोत्तरावस्थानि स्वेषु स्वभावेषु वर्तन्त इति न तत्र परिदेवनानिमित्तमस्ति ॥ २८ ॥

கிறது. (ப்ருதாநி வ்யக்தமத்யாநி) பிறப்பிலிருந்து மரணம் வரையிலுள்ள நடுநிலையொன்றே விளங்குவனவாக உள்ளன இந்த சரீரங்கள். (அவ்யக்தநிதநாநி) காணப்படாத பின்னிலையை உடையவை இந்த சரீரங்கள். (ஏவ) முன்பின் நிலைகள் காணப்படாமலிருப்பதும் நடுநிலை காணத்தக்கதாயிருப்பதும் தவிர்க்கவொண்ணாதது என்கை. மநுஷ்யாதிசரீரங்களுக்கு முன்பின் நிலைகள் காணப்படாமலிருக்கையும், நடுநிலை காணத்தக்கதாயிருக்கையுமே இயற்கை என்று கருத்து. பரிணமமடைவதே சரீரஸ்வபாவம் என்று இதிலிருந்து தேறுகிறது. (தத்ர கா பரிதேவநா) இப்படிப் பரிணமமடைவதே சரீரஸ்வபாவமானபின்பு வருந்துவது எதற்காக? வருந்தக்காரணமேயில்லையென்கை.

தேஹாத்மவாதம்செய்யும் லோகாயதமத ரஹஸ்யங்களின்படி ஆராய்ந்தாலும் வருந்தக்காரணமில்லையென்பது இந்தச்லோகத்தின் திரண்டபொருளாகும். எப்படியெனில்: மனிதநிலை முதலானவை கைகால் முதலானவற்றின் சேர்க்கையால் உண்டாவதாகையாலும், முன்னும்பின்னும் அவையில்லாமையாலும், அந்நிலைகளே சரீரங்களுக்கு இயற்கையென்று கூறமுடியாது. பின் நிலையானது மனுஷ்யாதிநிலை பிரிந்தபின்பே ஏற்படுகையாலும், முன்நிலையும் மனுஷ்யாதிநிலையிருக்கும்போது காணப்படாமையாலும் முன்பின் நிலைகளும் இயற்கையென்று கூறமுடியாது. ஆகையால் மநுஷ்யாதி சரீரங்களுக்குப் பரிணமித்வமாத்ரமே இயற்கை என்று தேறுகிறது. ஆகையால், பரிணமமுடைய இந்த சரீரங்களுக்குக் காணப்படாத முன் நிலையைக்குறித்தும் காணப்படும் நடுநிலையைக் குறித்தும் எவரும் வருந்தாமலிருப்பதுபோல், காணப்படாத பின்நிலையைக் குறித்தும் எவரும் வருந்த இடமில்லை. காணப்படாத முன்பின் நிலைகளே சரீரத்தின் இயற்கைநிலையாயிருக்கக் கூடாதோ? எனில்: அப்படியானால் இயற்கைமாறின நடுநிலையைக்கண்டு வருந்த வேண்டுமேயொழிய இயற்கைநிலையான (காணப்படாத) பின் நிலையைக்கண்டு வருந்தலாகாது. நடுநிலையான மனுஷ்யாதி நிலையே இயற்கைநிலை; ஒருதடையினால் முன்பின் நிலைகள் ஏற்படு

கின்றனை என்று சொல்லவேமெனில்: அப்படிச் [illegible] அத்தனையானாலும் [illegible] அத்தனை என்றாலும் [illegible] நீங்கிப் போய்விடுமென்றால் அப்படி நீங்கும்போது இயற்கைநிலையான [illegible] தன்னுடைய மறுபடி ஏற்படுமென்றுமானால் [illegible] வருந்த இடமில்லை. சரீரம் முதலான பொருள்களின் இயற்கை நிலைகளை பொதுவாக வருந்தத்தக்க விஷயங்களாகவோ [illegible] வருந்துகிறேன் எனில்: அத்தகைய பொருள்கள் நிறைந்த உலகில் வாழும் அனைவரும் எப்போதுமே துன்பங்களை [illegible] வேண்டுமாகையால் இப்போதாக விசேஷித்து நீ வருந்த இடமில்லை. துன்பக்கடலில் மூழ்கியிருந்தாலும் சில சமயம் சில காரணங்களால் ஸுகஹேதுக்கள் தோன்றி அதனால் ஸுகம் ஏற்படுவதுண்டு. அவை மறைவதனால் ஸுகம் போய்விடுகிறதே என்று வருந்துகிறேன் எனில்: அப்படியானால் துக்கத்தை விளைக்கும் எதிரிகள் முதலானோரையும், "ச்ரேயோ போக்தும் பைக்ஷம்" என்று பிச்சையெடுப்பது முதலியவற்றையும் நீ விலக்கவேண்டும். பெரிய ஸுகத்தை விளைக்கும் சத்ருநிரஸனத்தையும், ராஜ்யப்ராப்தியையும் நீ இகழலாகாது. இன்பத்தை விளைக்கும் உன் சரீரம் முதலானவற்றின் அழிவைக்கண்டு பயப்படுகிறாயாகில், மஹாபாஹுவாய், பரதகுலத்துதித்தவனான நீ உன்னைக் கொல்லவிரும்பும் எதிரிகளைக் குறித்துப் போர்த்தொழில் புரிந்து சரீரம் முதலானவற்றை ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயலவேண்டும். 'உறவினர்களைக் கொன்றுவிட்டான் அர்ஜுனன்' என்னும் லோகாபவாதத்தைக் கண்டு பயப்பட்டுப் போர்புரிவதிலிருந்து மீள்கிறாயாகில், "தர்மபுத்ராதிகளான நெருங்கிய உறவினர்களைக் காப்பாற்றாமல் கைவிட்டுவிட்டான் அதிஸமர்த்தனான அர்ஜுனன்" என்னும் பெரிய லோகாபவாதமும், 'பயந்தவன், கையாலாகாதவன்' என்னும் மரணத்திலும் கொடிய அகீர்த்தியும் ஏற்படும். இவ்வபவாதமும், அகீர்த்தியும் சிநேகஸ்நேஹம் முதலான துன்பங்கள்போலே தவிர்க்கத்தகாததுமல்ல. ஆராய்ச்சியின்மையால் ஏற்பட்ட அஸ்தானஸ்நேஹத்தால் (தகாதவிடத்தில் அபிமானத்தால்) ஏற்படுவதாகையாலே அவ்வபிமானத்தை விடுவதன் மூலம் விலக்கக் கூடியதே. ஆகையால், தேஹாத்ம மயக்கமாகிற பெரியமுதலையால் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் நீ, தேஹாத்மவாதிகளுக்குத் தலைவர்களான லோகாயதமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் கொள்கைகளை ஆராய்ந்தாலும் எவ்விதத்திலும் வருந்த இடமில்லை என்று பாவம் 28.

॥ भा ॥ एवं शरीरात्मवादेऽपि नास्ति शोकनिमित्तमित्युक्त्वा शरीरातिरिक्त आश्चर्यस्वरूप आत्मनि द्रष्टा वक्ता श्रोता श्रवणायत्तात्मनिश्चयश्च दुर्लभ इत्याह—

आश्चर्यवत्पश्यति कश्चिदेनमाश्चर्यवद्वदति तथैव चान्यः ।
आश्चर्यवच्चैनमन्यः शृणोति श्रुत्वाऽप्येनं वेद न चैव कश्चित् ॥ २९ ॥

29. ஆஶ்சர்யவத் பஶ்யதி கஶ்சிதே$_{3}$நம்
ஆஶ்சர்யவத்$_{3}$ வத$_{3}$தி ததை$_{2}$வ சாந்ய: ।
ஆஶ்சர்யவச்சைநமந்ய: ஶ்ருணோதி
ஶ்ருத்வாப்யேநம் வேத$_{3}$ ந சைவ கஶ்சித் ॥

ஆச்சர்யவத்—ஆச்சரியமாயிருக்கும், ஏநம்—இவ்வாத்மாவை, கச்சித் ஏவ (பலகோடியில்) ஒருவனே, பச்யதி—காண்கிறான்; தத$_{2}$ா—அப்படியே, ஆச்சர்யவத் (ஏநம்)—ஆச்சரியமாயிருக்கும் (இவனைக்குறித்து), அந்ய: (ஏவ)—(பல

28. வியப்புளனைக் காணு மிவனை யொருவன்
வியப்புளனைக் கூறு மொருவன்—வியப்புளனாய்
மற்றொருவன் கேட்குமிம் மன்னுயிரைக் கேட்குந்தா
னுற்றுணர்க லாளொருவ னோர்ந்து.

வியப்புளனை இவனை—ஆச்சரியமான இவ்வாத்மாவை, ஒருவன்—(பலரில்) ஒருவனே, காணும்—காண்பான்; வியப்புளனை (இவனை)—ஆச்சரியமான இவனை(ப்பற்றி) ஒருவன்—(பலரில்) ஒருவனே, கூறும்—பேசுவான்; வியப்புளனாய் (இவனை)—ஆச்சரியமான இவனை(ப்பற்றி) மற்றொருவன்—

29. சென்ற மூன்று சுலோகங்களாலே, சரீராத்மவாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு பேசினாலும் வருந்தக் காரணமில்லை என்று உரைத்துவிட்டு, சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், ஆச்சரியமான ஸ்வரூபத்தை உடையவனான ஆத்மவிஷயத்தில் காண்பவனும், பேசுகிறவனும், கேட்கிறவனும், கண்டு பேசிக் கேட்டதனால் ஆத்மாவைப்பற்றி உறுதியாக அறிகிறவனும் கிடைத்தற்கரியவன் என்று இந்த ச்லோகத்தில் கூறுவதன்மூலம், முன்நிரூபித்த ஆத்மநித்யத்வம் முதலான தன் ஸித்தாந்தத்தையே புகழ்கிறான். இந்த ச்லோக

கோடியில்) மற்றொருவனே. வததி—பேசுகின்றான்: ஆச்சர்யவத் ஏநம்—ஆச்சரியமாயிருக்கும் இவனைப்பற்றி, அந்ய: (ஏவ)-(பலகோடியில்) வேறொருவனே. ச்ருணோதி—கேட்கிறான். ச்ருத்வா அபி—கேட்டும், கச்சித் ஏவ ச—ஒருவனும் ஏநம்—இவனை, ந வேத—அறிகிறானல்லன்.

॥ भा ॥ एवमुक्तस्वभावं स्वेतरसमस्तवस्तुविसजातीयतया आश्चर्यवदवस्थितमनन्तेषु जन्तुषु महता तपसा क्षीणपापः उपचितपुण्यः कश्चित्पश्यति। तथाविधः कश्चित्परस्मै वदति। एवं कश्चिदेव शृणोति।

(பலரில்) வேறொருவனே. கேட்கும்—கேட்பான், கேட்கும் தான்—(இவனைப் பற்றிக்) கேட்டதானே. இம்மன்னுயிரை-நிலைநிற்கும் இவ்வாத்மாவை. ஒருவன்—எவனுமே. உற்று ஓர்ந்து நுணுகி ஆராய்ந்து, உணர்கலான்–அறியமாட்டான்.

மும் சில பதவேறுபாடுகளுடன் உபநிஷத்தில் காணகிறது. (ஆச்சர்யவத் ஏநம்) ஆச்சர்யமான பொருளைப்போலே உள்ள இவ்வாத்மாவை. முன் சொல்லப்பட்ட நித்யத்வம் முதலான தன்மைகளை உடையவனாய், தன்னிலும் வேறுபட்ட அசேதனப்பொருள் அனைத்திலும் மிகச்சிறந்தவனாய் விளங்குகையாலே மிகவாச்சர்யமாயிருப்பவன் ஆத்மா என்று கருத்து. "ஆச்சரியம்போலே பார்க்கிறான்" "ஆச்சரியம்போலேயுள்ள ஒருவன் காண்கிறான்" என்று கூட்டிப் பொருள்கொண்டனர் சிலர். ஆத்மாவின் பெருமையைச் சொல்லும் பிரகரணமாகையாலே, "ஆச்சர்யம்போலேயுள்ள ஆத்மாவைக் காண்கிறான்" என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமுடையது. (கச்சித் பச்யதி) பசுப்ராயராயிருக்கும் கணக்கற்ற சேதனரிடையே பெருந்தவத்தாலே பாபங்கள் கழியப்பெற்றுப் புண்ணியங்கள் நிறையப்பெற்று, அதனாலே பேறுபெற்ற ஒரு சேதனனே இவ்வாத்மாவைக் காண்கிறான். (கச்சிதேவ பச்யதி) எல்லாச் சேதனரும் ஆத்மாவைக் காணமுடியாது. பல்லாயிரவரில் ஒருவனே காண முடியும் என்று கருத்து. (ததா ஆச்சர்யவத் ஏநம் அந்ய: வததி) அவ்வண்ணமே ஆச்சரியமாயுள்ள இவ்வாத்மாவைப்பற்றி பாக்யசாலியான ஒருவனே மற்றவர்களுக்குச் சொல்லுவான். அந்யசப்தம் முன் பின் வாக்யங்களிலுள்ள 'கச்சித்' சப்தஸ்தானத்தில்பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கையாலே அதன் பொருளையே உடையது. (ஆச்சர்யவத் ஏநம் அந்ய: ஏவ ச்ருணோதி) அவ்வண்ணமே ஆச்சர்யமாயுள்ள இவ்வாத்மாவைப் பற்றிப்பெருந்தவத்தோனான ஒருவனே கேட்பான்.

श्रुत्वाऽप्येनं यथावदवस्थितं तत्त्वतो न कश्चिद्वेद। चकारात् द्रष्टृवक्तृश्रोतृष्वपि तत्त्वतो दर्शनं तत्त्वतो वचनं तत्त्वतश्श्रवणं दुर्लभमित्युक्तं भवति ॥ २९ ॥

(ச்ருத்வாபி ஏநம் ந கச்சித் வேத$_3$) கேட்டபோதிலும், பிரமாணங்களால் அறியப்படும் எல்லாத்தன்மைகளோடும் கூடிய இவ்வாத்மாவை, ஒருவனும் உள்ளபடி அறியமாட்டான். ஒருவனும் அறியவேமாட்டான் என்று பொருள்கொண்டால், "வேதா$_3$விநாசிநம்" முதலான மற்ற ச்லோகங்களோடு விரோதம் வருமாகையாலும், ஆத்மவிஷயமான சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் பயனற்றவையாகுமாகையாலும், "எவனும் உள்ளபடி அறியமாட்டான்" என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். "ந சைவ" என்றவிடத்தில் சகாரம் அநுக்தஸமுச்சயம்; இவனைக் காண்பவனும், பேசுபவனும், கேட்பவனும், உள்ளபடி காண்பதோ, உள்ளபடி பேசுவதோ, உள்ளபடி கேட்பதோ முடியாது என்று சொல்லிற்றாயிற்று: (கச்சித் பச்யதி வத$_3$தி-ச்ருணோதி-ந வேத$_3$) தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக ஆத்மாவைக் காண்பவனே கிடைத்தற்கரியவன்; ஆத்மாவை உள்ளபடி காண்பவன் அரியவனெனச்சொல்லவும் வேண்டுமோ? அப்படிக் காண்பவன் கிடைத்தாலும், "வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவர்" என்கிறபடியே அவ்வாத்மாவைப்பற்றிய ரஹஸ்யங்களைச் சொல்லவல்லவன் அரியவன். எல்லா ரஹஸ்யங்களையும் உள்ளபடி சொல்லவல்லவன் அரியவனென்னச் சொல்லவேண்டுமோ? இப்படிச் சொல்லவல்லவர்களிருந்தாலும் கேட்பவர்கள் அரியவர்: சிஷ்யனுக்கிருக்கவேண்டிய எல்லாகுணங்களும் நிறையப்பெற்ற உன்னைப்போன்ற தகுதியுள்ள ச்ரோதா அரியவனென்னச் சொல்லவேணுமோ? என்று கருத்து. அப்படியல்லாமல், "ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி$_3$த்$_4$யாஸிதவ்ய:-த்$_3$ரஷ்டவ்ய:" என்கிற ச்ருதியை அநுஸரித்து, (ச்ருணோதி-வத$_3$தி பச்யதி) என்று கிரமத்தைத் தலைகீழாகமாற்றி, முதலில் ஆத்மவிஷயத்தைக் கேட்பது, அதன் பிறகு மனனம் செய்து அதனாலேற்படும் ஆத்மநிச்சயத்தை அடைவது, அதன் பிறகு ஆத்மாவைப் பற்றிப் பேசவல்லவனாவது, அதில் நெடுநாள் பழகி உள்ளபடி பேசவல்லவனாவது, அதற்குப்பின் த்யானத்தினால் ஆத்மாவைக் காண்பது, அதற்குப்பின், ரத்னபரீக்ஷையில் பழகப்பழக ரத்னத்தின் மதிப்பை

देही नित्यमवध्योऽयं देहे सर्वस्य भारत।
तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ ३० ॥

30. தே₃ஹீ நித்யமவத்₄யோऽயம் தே₃ஹே ஸர்வஸ்ய பா₄ரத।
தஸ்மாத் ஸர்வாணி பூ₄தானி ந த்வம் சோசிதுமர்ஹஸி ॥

ஸர்வஸ்ய—தேவர், மனிதர் முதலிய அனைவருடைய. தே₃ஹே—தேஹமானது, (வத்₄யமானே ஸத்யபி—கொல்லப்பட்டபோதிலும்), அயம் தே₃ஹீ—தேஹத்திலிருக்கும் இந்த ஆத்மா, நித்யம் — எப்போதும், அவத்₄ய: — கொல்லந்

*29. நின்ற வுயிர்வதத்தை நேரா துடலெதிலு
மென்றதனி லெங்கு மிடரெய்தே—லூன்றருமம்
பார்த்துந் தளர்வுறுய் பார்த்திபர்க்குத் தன்மப்போர்க்
கேற்குந் தகைமையதொன் றில்.

உடல் எதிலும் நின்ற உயிர் தேவர் முதலான எந்த சரீரத்திலிருக்கும் உயிரும், வதத்தை நேராது (என்றுமே) அழிவை அடையாது, என்று என்னும் காரணத்தால், அதனில்—அந்தந்த சரீரங்களோடு கூடிய ஆத்ம விஷயத்தில், எங்கும்—எக்காலத்திலும், இடர் எய்தேல்—துன்பமுறுதே; உன் தருமம் பார்த்தும்-யுத்தமே உன்னுடைய தருமம் என்று

உள்ளபடி அறிவதில் வல்லவனாவதுபோலே ஆத்மதர்சனத்தில் நெடுநாள் பழக்கத்தாலே அதை உள்ளபடி காண்பது என்கிற ச்ரவண மநநநிதித்யாஸந தர்சனக்ரமத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இந்த ச்லோகத்தில் ஆத்மாவை அறிவதில் அருமையைச் சொன்னதில் கருத்தென்ன? எனில்: "ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனெனில், ஏன் அப்படி எனக்குத் தோற்றவில்லை" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு, எவராலுமே உள்ளபடி அறியமுடியாத ஆத்மவஸ்துவை நீயொருவன் அறியாதது வியப்பல்ல என்று காட்டுவதற்காக ஆத்மஜ்ஞானத்தில் அருமையைக் கூறுகிறான் கண்ணன். 29.

*30, 31 இலக்கமுள்ள இரண்டு சுலோகங்களுக்கும் மொழிபெயர்ப்பாய் அமைந்திருப்பது 29-ம்பாடல்.

தகாதவன்; பாரத—பரதகுலத்துதித்தவனே! தஸ்மாத்—முற்கூறிய காரணத்தால், ஸர்வாணி பூதாநி(ப்ரதி)—எல்லா பூதங்களைக் குறித்தும், த்வம்—நீ, சோசிதும் — வருந்துவதற்கு, ந அர்ஹஸி—உரியவனல்ல.

||भा|| सर्वस्य देवादिदेहिनो देहे वध्यमानेऽप्ययं देही नित्यमवध्यो मन्तव्यः। तस्मात्सर्वाणि देवादिस्थावरान्तानि भूतानि विष-

---

அறிவதனாலும், தளர்வுறுய்—நீ தளர்ச்சியடையாமலிருக்க வேண்டும்; பார்த்திபர்க்கு—அரசர்களுக்கு, தன்மப்போர்க்கு ஏற்கும் தகைமையது—தர்மயுத்தத்தைப் போலே சிறந்த பலஸாதநம், ஒன்று இல்—வேறொன்று இல்லை.

---

30. "தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்கள் என்னும் நாலுவகையான தேஹங்களிலிருக்கும் உயிர்களுக்கு தேஹவிஷயத்தில் ஜாதி, குணம், தேசம், காலம், தன்மை முதலானவற்றில் வேறுபாடு காணப்படுகிறது; ஆத்மவிஷயத்திலும் இன்பதுன்பங்கள், அறிவில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் முதலான வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தேவர் முதலான சப்தங்கள் அந்தந்த சரீரங்களோடு கூடிய ஆத்மாவையே குறிக்கின்றன. இப்படியிருக்கும்போது ஆத்மாக்களிலும் ஒன்று நித்யமாகவும், ஒன்று அநித்யமாகவும் ஏன் இருக்கக்கூடாது?" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு, முன் சொன்ன ஆத்மநித்யத்வம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் பொதுவானதேயென்று உறுதிப்படுத்துகிறான் கண்ணன் முப்பதாவது ச்லோகத்தில்-

(ஸர்வஸ்ய தேஹே) "வத்யமாநேபி" என்பதை அத்யாஹாரம் செய்துகொண்டு பொருள்கொள்ளவேண்டும். தேவர், மனிதர், திர்யக் (ஊர்வன), ஸ்தாவரம் (நிலைநிற்பன) என்று நாலுவகைப்பட்டவருடைய தேஹம் கொல்லப்பட்டபோதிலும். "தேஹே (வர்த்தமாநः) தேஹீ" [தேஹத்தில் (இருக்கும்) ஆத்மா] என்று வர்த்தமானசப்தத்தை அத்யாஹாரம் செய்துகொண்டு பொருள்கொள்வாருமுண்டு. "தேஹீ" என்னும் சப்தமே தேஹத்தில் இருப்பவன் என்பதைக் காட்டுமாகையாலும், 'தேஹம் கொல்லப்பட்டபோதிலும் ஆத்மா கொல்லப்படுவதில்லை' என்று கூறுவதிலேயே பொருட்சுவையுள்ளதாகையாலும் பாஷ்யத்தில் "வத்யமாநேபி" என்று அத்யாஹாரம் செய்துகொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டதே பொருந்

माकाराण्यप्युक्तेन स्वभावेन स्वरूपतस्समानानि नित्यानि च। देहगतं तु वैषम्यमनित्यत्वं च। ततो देवादीनि सर्वाणि भूतान्युद्दिश्य न शोचितुमर्हसि; न केवलं भीष्मादीन्प्रति ॥ ३० ॥

स्वधर्ममपि चावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि।
धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत् क्षत्रियस्य न विद्यते ॥ ३१ ॥

31. ஸ்வத4ர்மமபி சாவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதுமர்ஹஸி।
த4ர்ம்யாத்3தி4 யுத்3த4ாச்ச்2ரேயோऽந்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய
ந வித்3யதே ||

தூர். "ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே" [2-20] என்ற கீதாவாக்யத்தோடும் ஒட்டியிருக்கும். (அயம் தே3ஹீ நித்யம் அவத்4ய:) எந்த தேஹத்திலுமிருக்கும் இந்த ஆத்மா என்றுமே கொல்லத்தகாதவனே. ஆகையால் ஒராத்மா கொல்லத்தகாதவனாகவும், மற்றொருவன் கொல்லத்தக்கவனாகவும், ஒருகாலத்தில் கொல்லத்தகாதவனாகவும், மற்றொரு காலத்தில் கொல்லத்தக்கவனாகவும் இருக்கலாமே என்று நீ ஐயுற வேண்டாவென்று கருத்து. (தஸ்மாத்) முற்கூறிய ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கை, வெட்டவோ எரிக்கவோ கரைக்கவோ உலர்த்தவோ முடியாதவனாயிருக்கை முதலான காரணங்களால். (ஸர்வாணி பூ4தாநி) தேஹத்திலும், ஆத்மாவின் தர்மபூ4தஜ்ஞானமாகிற அறிவிலும் எத்தனையோ ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் வேறுபாடுகளையும் உடைய எல்லா ஜீவராசிகளைக் குறித்தும். "சரீரத்திலும், சரீரஸம்பந்தத்தினால் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவமான அறிவிலும் வேறுபாடுகள் ஏற்படமுடியுமேயொழிய ஆத்மஸ்வரூபத்தில் அவை ஏற்படமுடியாதாகையால் எல்லா ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபமும் ஸமானமாகவும் நித்யமாகவுமேயிருக்கின்றன; வேறுபாடுகளும் அநித்யத்தன்மையும் சரீரத்தையேபற்றி நிற்கின்றன; தேஹம் தானுள்ளவரையில் ஆத்மாவைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கையாகிற ஒரே காரணத்தால் தேஹத்தைக் குறிக்கும் தேவர் முதலான சப்தங்கள் ஆத்மாவையும் காட்டுகிறமாத்திரத்தால் தேஹத்திலுள்ள அநித்யத்தன்மை முதலானவை ஆத்மாவிலும் வருமோ என்று சங்கிக்கலாகாது" என்று கருத்து. (ஸர்வாணி பூ4தாநி ந த்வம் சோசிதும் அர்ஹஸி) உன் எதிரே காணும் பீஷ்மர் முதலானோரைக் குறித்துமாத்திரமல்லாமல் எந்த ஜீவனைக்குறித்துமே நீ வருந்துவது தகாது.

அபி ச-மேலும், ஸ்வத$_4$ர்மம் அவேக்ஷ்ய-(யுத்தமாகிய) உன் தர்மத்தை நோக்கினாலும், விகம்பிதும்-(போரிலிருந்து) நழுவுவதற்கு. ந அர்ஹஸி—நீ உரியவனல்ல. க்ஷத்ரியஸ்ய-அரசனுக்கு, த$_4$ர்ம்யாத் யுத்$_3$த$_4$ாத்—தருமத்தை மீறாத யுத்தத்தைக்காட்டிலும். அந்யத்-வேறொன்று. ச்ரேய:-நன்மை பயப்பதாக. ந வித்$_3$யதே ஹி—இல்லையன்றோ.

॥ भा ॥ अपि चेदं प्रारब्धं युद्धं प्राणिमारणमपि अग्नीषोमीयादिवत् स्वधर्ममवेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि। धर्म्यात्—न्यायतः प्रवृत्ताद्युद्धा-

---

31. "அசோச்யாந்" [2-11] என்று தொடங்கும் ச்லோகத்திலிருந்து "ந த்வம் சோசிதுமர்ஹஸி" [2-30] என்பதீறாக "அஸ்தா$_2$ந ஸ்நேஹ காருண்ய" [கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்-5] என்று ஆளவந்தாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதாய், அர்ஜுனருக்கு உறவினரிடமுள்ள தகாத அன்பினால் உண்டானதான இரக்கம் கண்ணனால் போக்கடிக்கப்பட்டது. இனி, நான்கு ச்லோகங்களாலே "த$_4$ர்மாத$_4$ர்மதி$_4$யாகுலம்" [5] என்ற கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகப்பகுதியினால் ஆளவந்தாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதாய், அர்ஜுனனுக்குள்ளதான தர்மத்தில் அதர்மம் என்னும் மயக்கம் போக்கடிக்கப்படுகிறது. அதில் முதல் ச்லோகத்திலே அர்ஜுனன் அதர்மமாக மயங்கும் யுத்தமே அவனுக்கு தர்மமாகும் என்று உணர்த்துகிறான்.

(அபி ச) மேலும். ப்ரகரணபேதத்தைக் காட்டும் இப்பதத்தால், இதுவரை அஸ்தான காருண்யம் தவறானது என்று காட்டப்பட்டதென்றும், இனி தர்மத்தில் அதர்மமயக்கம் தவறானது என்று காட்டப்படப்போகிறது என்றும் உணர்த்துகிறான். (ஸ்வத$_4$ர்மம் அவேக்ஷ்ய) "த$_4$ர்ம்யாத் யுத்$_3$த$_4$ாத்" என்று பிற்பகுதியில் சொல்லப்படுவதால், தர்மயுத்தமே இங்கு ஸ்வதர்மம் எனப்படுகிறது. இப்போது தொடங்கியிருப்பதான இந்த யுத்தத்தை உன்னுடைய வர்ண தர்மமென்று அறிந்து. (ந விகம்பிதுமர்ஹஸி) தொடங்கிய இந்த யுத்தத்திலிருந்து நீ நழுவலாகாது. "வேபதுச்ச சரீரே மே ஜாயதே" [1-29] என்றவிடத்தில் உனக்கு உண்டாவதாக உன்னாலேயே சொல்லப்பட்ட நடுக்கத்தை அடைவது தகாது என்றுமாம். இப்பொருளிலும் யுத்தத்திலிருந்து நழுவுவது தகாது என்பது அர்த்தஸித்தமாகும். (ந விகம்பிதுமர்ஹஸி) 'உறவினர்களைக் கொல்லும் ஹிம்ஸையாயிற்றே இந்த யுத்தம்' என்று நீ நடுங்கவோ நழுவவோ கூடாது. அக்நீஷோமயாகத்தில் பசு

दन्यत्र हि क्षत्रियस्य श्रेयो विद्यते। * शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम्। दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम्॥ (१८-४३)

ஹிம்ஸை தர்மமாவதுபோல் தர்மயுத்தத்திலும் பிராணிஹிம்ஸை தர்மமேயாகும் என்று கருத்து. நடுங்காமைக்குக் காரணமாக "ஸ்வதர்மமபி சாவேக்ஷ்ய" என்று முற்பாதியில் கூறப்பட்டதை பிற்பாதியில் விளக்குகிறான். (தர்ம்யாத்) அறவழியில் நின்றும் விலகாத. (தர்ம்யாத் யுத்தாத்) தர்மவழியில் நடக்கும் யுத்தத்தைக் காட்டிலும். ஆயுதமற்றவன், புறமுதுகிடுபவன், சரணமடைந்தவன், பிறருடன் போரிடுபவன் முதலானோரைத் தாக்குவது முதலான பல விஷயங்கள் அதர்மயுத்தங்கள் என்று ராஜதர்மங்களைக் காட்டும் சாஸ்திரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய தகாத போர் முறைகள் இல்லாத யுத்தம் தர்மயுத்தம் எனப்படுகிறது. (ச்ரேயோந்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்யதே) க்ஷத்ரியஸ்ய தர்ம்யாத்யுத்தாத் அந்யத் ச்ரேயோ ந வித்யதே என்று அந்வயம். க்ஷத்ரியனுக்கு தர்மயுத்தத்தைக்காட்டிலும் வேறொன்று சிறந்த பலஸாதனமாக இல்லை. 'ச்ரேய:' என்னும் சப்தம் பலஸாதனத்தைக் காட்டுகிறது. க்ஷத்ரியனுக்கு தர்மயுத்தம் ஒன்றே மோக்ஷமுள்ளிட்ட எல்லாப் பலன்களையும் ஸாதித்துக்கொள்ள சிறந்த ஸாதனமாகும் என்று கருத்து. (ஹி) இவ்விஷயம் லோகத்திலும் சாஸ்திரங்களிலும் பிரஸித்தம் என்று கருத்து. "சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷ்யம் யுத்தே சாப்யபலாயநம், தாநமீச்வரபாவச்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்" [கீதை.18-43] [யுத்தத்தில் பயமின்றிப் புகுதலாகிற சூரத்தன்மை, பிறரால் வெல்ல வொண்ணாமையாகிற தேஜஸ்ஸு, இடையூறுகளையும் பொறுக்குவதாகிற தைர்யம், எச்செயலையும் முடிக்கும் வல்லமையாகிற ஸாமர்த்தியம், மரணம் நேரிடினும் புறமுதுகிடாமை, தன் உடைமைகளைப் பிறர்க்குக் கொடுக்கும் தியாகம், பிறரை நியமிக்கையாகிற ஈச்வரத்தன்மை ஆகியவையனைத்தும் க்ஷத்ரியனுக்கு இயற்கையிலேயே அமைந்த செயல்.] என்று மேலே கீதையிலேயே இவ்விஷயம் காட்டப்படுகிறதன்றோ. ஆகையால், அர்ஜுனன் கருதுவதுபோல் பிராணிஹிம்ஸாத்மகமான யுத்தம் அதர்மமன்று; அவனுக்குச் சிறந்த வர்ண தர்மமாகையாலே, அக்நீஷோமீய பசுஹிம்ஸை போலே அநுஷ்டிக்கத்தக்க பரமதர்மமே என்று கருத்து.

இங்கு. ஓர் விவாதம் எழுகிறது. இதைப் பூர்வபக்ஷிக்கும் ஸித்தாந்திக்கும் ஸம்வாதமாக விளக்குவோம்.

பூர்வபக்ஷி:-அக்நீஷோமயாகத்தில் பசுஹிம்ஸை அதர்மமாகாதது போலே, யுத்தத்தில் பிராணிஹிம்ஸையும் அதர்மமாகாது என்று கூறியது தவறு. அக்நீஷோமயாகத்தில் பசுஹிம்ஸையும் அநர்த்தத்தை விளைக்கும் அதர்மமேயாகும். "ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி" [எந்த ஜீவராசியையும் ஹிம்ஸிக்கலாகாது] என்பது ஒரு வேத வாக்கியம். இவ்வாக்கியத்திலிருந்து எல்லாப்பிராணி ஹிம்ஸையும் அதர்மம் என்றே ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அக்நீஷோமயாகத்தில் செய்யப்படும் பசுஹிம்ஸையும் அதர்மமேயாகும்.

ஸித்தாந்தி;— "அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத" என்னும் மற்றொரு வேதவாக்யத்தில் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்கு அக்நீஷோமயாகம் செய்யும்போது அதில் யாகபசுவைக் கொல்லலாம் என்று விதிக்கப் பட்டுள்ளது. இப்படி "ந ஹிம்ஸ்யாத்" என்னும் வாக்கியத்திற்கும், "அக்நீஷோமீயம்" என்னும் வாக்கியத்திற்கும் விரோதம் வருகை யாலே அக்நீஷோமயாகபசுஹிம்ஸை தவிர்ந்த மற்ற பசுஹிம்ஸை களையே "ந ஹிம்ஸ்யாத்" என்னும் வாக்கியம் தள்ளுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். இதுவே உத்ஸர்க்காபவாத (Rule and exception) நியாயம் எனப்படும். ஆகையால் பிராணிஹிம்ஸையுள்ளவிடமெல்லாம் அதர்மம் என்று பூர்வபக்ஷிசொன்னது தவறு. வேதவாக்கியத்தால் நிஷேதிக்கப்பட்டதெல்லாம் அதர்மம் என்று கூறுவதே பொருந்தும். அக்நீஷோமீய பசுஹிம்ஸை வேதவாக்யத்தால் நிஷேதிக்கப்படாததோடன்றியில் விதிக்கவும் பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அது அதர்மமாகாது.

பூர்வபக்ஷி:—"ந ஹிம்ஸ்யாத்" என்னும் வாக்கியத்திற்கும் அக்நீஷோமீய வாக்யத்திற்கும் ஒரு விரோதமும் இல்லை. முதல் வாக்கியம் பிராணிஹிம்ஸையெல்லாம் அதர்மமென்றும் அதற்கு துக்கானுபவமாகிற பலன் உண்டென்றும் காட்டுகிறது. இரண்டாவது வாக்கியம் பசுஹிம்ஸையோடுகூடிய அக்நீஷோமயாகத்தால் ஸ்வர்க்கம் கிடைக்கும் என்று விதிக்கிறது. முதல் வாக்கியத்தின் பலத்தால் ஏற்படக்கூடிய துக்கானுபவத்தை இரண்டாவது வாக்கியம் தள்ளவில்லை. அக்நீஷோமயாகம் செய்பவனுக்கு முதல்வாக்கியத்தின்படி துக்கானுபவமும், அதன் பிறகு இரண்டாவது வாக்கியத்தின்படி ஸ்வர்க்கமும் கிடைக்கலாம். துக்கானுபவம் சிறிதாகவும், ஸ்வர்க்கஸுகம் பெரிதாகவும் இருக்கையால் அக்நீஷோம யாகத்தை அனுஷ்டிக்கவும் தயங்கமாட்டான். ஆகையால், முதல் வாக்கியத்தால் நிஷேதிக்கப்பட்ட ஹிம்ஸைகளில் அக்நீஷோமீய பசுஹிம்ஸையும் அடங்கும். ஆகையால் வேதவாக்கியத்தால் நிஷேதிக்கப்பட்டதெல்லாம் அதர்மம் என்று கொண்டாலும் அக்நீஷோமீய பசுஹிம்ஸை அதர்மமேயாகும். அதுபோலவே யுத்தத்தில் பிராணிஹிம்ஸையும் அதர்மமேயாகும்.

इति हि वक्ष्यते। अग्नीषोमीयादिषु च न हिंसा पशोः, निहीनतरच्छागादिदेहपरित्यागपूर्वककल्याणतरदेहस्वर्गादिप्रापकत्वश्रुतेस्संज्ञपनस्य। *न वा उ वेतन्म्रियसे न रिष्यसि देवाँ इदेषि पथिभिस्सुगेभिः। यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः। तत्र त्वा देवस्सविता दधातु। (यजु ४–६–९–४६; यजु-ब्रा ३ ७ ७ ०,४) इति हि श्रूयते।

ஸித்தாந்தி:— வேதவாக்கியத்தால் விதிக்கப்படாததால் அதர்மம் என்று கொண்டுவிடலாமோ? அப்படிக்கொண்டால் அக்நீஷோமீய வாக்கியத்தால் விதிக்கப்பட்டிருப்பதான பசுஹிம்ஸை அதர்மமாகாமல் தர்மமேயாகும்.

பூர்வபக்ஷி:- இப்படிக்கொண்டால் வேதவாக்கியத்தினால் விதிக்கப்படாமலும், நிஷேதிக்கப்படாமலுமிருக்கும் கைகால்களை அசைப்பது முதலான காரியங்களும் அதர்மமாக வேண்டிவரும். ஆகையால் இப்படிக்கொள்ளலாகாது.

ஸித்தாந்தி:—நீர் சொல்லுகிறபடி அக்நீஷோமீய பசுஹிம்ஸையினால் துக்கானுபவம் உண்டாகுமாகில், ஆயிரம் தாய்தந்தையரினும் வாத்ஸல்யமுடைய வேதவாக்கியம் அதை விதிக்குமோ?

பூர்வபக்ஷி:—கடுக்காய் சாப்பிடுவது வாய்க்குக் கசப்பாயிருந்தாலும் ஆரோக்கியத்தைத் தருகையாலே வைத்யசாஸ்திரம் அதை விதிக்கிறதல்லவோ. "தசமாதா ஹரீதகீ" [கடுக்காய் பெற்ற தாய் செய்யும் நன்மையைச் செய்யவல்லது.] என்றல்லவோ சொல்லப்படுகிறது. இதுபோலே இதன் பலனான துக்கானுபவம் சிறிதாகையாலும், அதையும் பிராயச்சித்தத்தால் போக்கிக்கொள்ளலாமாகையாலும், இதன் பலனான ஸ்வர்க்கலோகம் மிகப்பெரியதாகையாலும் வேதம் அக்நீஷோமீய பசுஹிம்ஸையை விதிக்கலாம். "ஹிம்ஸா ச புருஷஸ்ய தோஷமாவக்ஷ்யதி க்ரதோச்ச உபகரிஷ்யதி" [ஸா-கௌ-2] [யாகபசுஹிம்ஸை புருஷனுக்கு தோஷத்தை ஏற்படுத்தும். யாகத்திற்கு உதவியாகவுமிருக்கும்.] என்று ஸாங்க்ய தத்வகௌமுதியிலும், "ஸ்யாத் ஸ்வல்பஸ் ஸங்கர: ஸபரிஹர: ஸப்ரத்யவமர்ச:" [யோகஸூத்ரவ்யாஸபாஷ்யம் 2-13] [(யாக பசுஹிம்ஸையால்) சிறிது தோஷமுண்டாகலாம்; பச்சாத்தாபத்தோடு கூடிய பிராயச்சித்தத்தால் அது எளிதில் போக்கடிக்கப்படலாம்.] என்று பஞ்சசிகாசார்யராலும் இவ்விஷயம் விளக்கப்பட்டது. ஆகையால் அக்நீஷோமீய பசுஹிம்ஸையும், யுத்தத்தில் பிராணிஹிம்ஸையும் துக்கானுபவத்தை விளைக்கும் அதர்மமேயாகும்.

इह च युद्धे मृतानां कल्याणतरदेहप्राप्तिरुक्ता, वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति इत्यादिना। अतश्चिकित्सकशल्यादिकर्म आतुरस्येवास्य रक्षणमेवाग्नीषोमीयादिषु संज्ञपनम्॥ ३१॥

[இவ்வளவில் ஸித்தாந்திகளில் தலைவரான எம்பெருமானார் பூர்வபக்ஷியின் வாதங்களுக்குத் தினவடங்க பதில் கூறுகிறார்.]

எம்பெருமானார்:- அக்நிஷோமயாகத்தில் பசுவுக்கு ஹிம்ஸையே கிடையாது. யாகத்தில் கொல்லப்படும் அப்பசு மிகத்தாழ்ந்ததான பசுசரீரத்தைவிட்டு மிக அழகியதான தேவசரீரத்தைப்பெற்று ஸ்வர்க்கம் முதலான புண்ணியலோகங்களை அடைவதாக வேதம் கூறுகிறது. "ந வா உவேதந் ம்ரியஸே ந ரிஷ்யஸி தே3வாக்3ம் இதே3ஷி பதி2பி4: ஸுகே3பி4:। யத்ர யந்தி ஸுக்ருதோ நாபி து3ஷ்க்ருத:। தத்ர த்வா தே3வ: ஸவிதா த3த4ாது।" [யஜு-ஸ-1-6-9-46; யஜுர்-ப்ரா 3-7-7-94] [நீ இப்படி மரணமடைகிறாயில்லை; கஷ்டமடைகிறாயில்லை; நல்ல வழியாலே தேவர்களை அடைகிறாய்; அங்கு புண்ணியசாலிகளே செல்வார்கள்; பாபிகள் செல்லார்கள். அவ்விடத்தில் உன்னை ஸவிதா என்னும் தேவன் சேர்ப்பிப்பானாக.] என்று யாகத்தில் மூச்சடங்கும் ஆட்டைப்பற்றி வேதத்தில் கோஷிக்கப்படுகிறதன்றோ. அநர்த்தத்தைத் தரும் செயலே ஹிம்ஸையெனப்படும்; இங்கு யாக பசுவுக்கு அநர்த்தம் ஏற்படாததோடன்றியில் சிறந்த புருஷார்த்தமான ஸ்வர்க்கமே ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அக்நிஷோமயாகத்தில் பசுஹிம்ஸையேயில்லை. ஆகையால் அது "ந ஹிம்ஸ்யாத்" என்னும் வாக்கியத்தில் நிஷேதிக்கப்படுவதாகாது.

பூர்வபக்ஷி: அக்நிஷோமயாகத்தில் "ந வா உ" என்று தொடங்கும் வேதவாக்யத்தின் பலத்தாலே பசுவுக்கு ஹிம்ஸையாகாமல் போனாலும் போகட்டும்; இங்கு யுத்தத்தில் பீஷ்மர், துரோணர் முதலான ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களைக் கொல்லுவது எப்படி ஹிம்ஸையாகாமலிருக்கமுடியும்?

எம்பெருமானார்:—"வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி" [2-22] முதலான ச்லோகங்களில் இந்த கீதையிலேயே யுத்தத்தில் வீரமரணமடையும் எவருக்கும் இப்போதுள்ள தேஹத்தைக்காட்டிலும் மிக அழகிய தேஹம் கிடைப்பதாகவும், வீரஸ்வர்க்கம் கிடைப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. ஆகையால் இங்கும் பிராணிஹிம்ஸை கிடையாது.

यदृच्छया चोपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम् ।
सुखिनः क्षत्रियाः पार्थ लभन्ते युद्धमीदृशम् ॥ ३२ ॥

32. யத்₃ருச்ச₂யா சோபபந்நம் ஸ்வர்க்கத்₃வாரமபாவ்ருதம் ।
ஸுகி₂ந: க்ஷத்ரியா: பார்த்த₂ லப₄ந்தே யுத்₃த₄மீத்₃ருஸம் ॥

பூர்வபக்ஷி: "அஹிம்ஸந் ஸர்வபூ₄தாநி அந்யத்ர தீர்த்தே₂ப்₄ய:" [சா₂ந் 8-15-1] [விஹிதஹிம்ஸையுள்ளவிடம் தவிர மற்ற ஹிம்ஸைகளைச் செய்யாமலிருந்துகொண்டு] முதலானவிடங்களில் அக்நீஷோமீயாதி விஹிதஸ்தலங்களிலும் பசுஹிம்ஸை இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறதே; அப்படியிருக்க இந்த ஹிம்ஸையை ஹிம்ஸையன்று என்று எப்படிச் சொல்லலாம்?

எம்பெருமானார்:— துன்பத்தை விளைப்பதை மாத்திரம் ஹிம்ஸையென்று கூறமுடியாது; அப்படிக் கூறினால் நோயாளியின் வியாதி தீருவதற்காக அவனுடைய உடலை வாளால் அறுத்துச் சுடும் வைத்யனின் செயலும் ஹிம்ஸையாகவேண்டிவரும். பிராணனைப் போக்குவதுதான் ஹிம்ஸை என்றும் கூறமுடியாது. அப்படிக் கொண்டால், பிராணனைப்போக்காமல் எல்லா தனங்களையும் அபஹரிப்பது, நரகபீடை, சித்ரவதை செய்வது முதலானவை ஹிம்ஸையாகாமல் போகவேண்டிவரும். மரணத்தைக் காட்டிலும் பெரிய ஹிம்ஸையாயிருக்கும் இவற்றை ஹிம்ஸையென்பது ஔபசாரிக ப்ரயோகமும் ஆகமுடியாது; முக்கியப்ரயோகமேயாகும். ஆகையால், "முடிவில் தீங்கை விளைப்பதாய், அப்போதும் துன்பத்தைத்தரும் செயல் ஹிம்ஸை" என்பதே ஹிம்ஸாலக்ஷணமாகும். இந்த லக்ஷணத்தின்படி அப்போதைக்குச் சிறிது துன்பத்தைத் தந்த போதிலும் முடிவில் பெரிய ஸுகத்தைத்தரும் அக்நீஷோமீய பசு ஹிம்ஸையும், யுத்தத்தில் உயிர்களைக்கொல்லுவதும் ஹிம்ஸையாகாதென்று விளங்கும். பாமரர்களின் கருத்தைக்கொண்டு, "அந்யத்ர தீர்த்தே₂ப்₄ய:" என்றவிடத்தில் விஹித பசுவதங்களை ஹிம்ஸையென்றது. மனுவும், "தஸ்மாத்₃ யஜ்ஞே வதோ₄(அ)வத₄:" [5-39] [ஆகையால் யாகத்தில் பசுவதம் வதமாகாது] என்று பாமரர்களின் கருத்தின்படி வதமென்று அநுவாதம் செய்து உண்மையில் அது வதமாகாது என்று காட்டினார். ஆகையால் அக்நீஷோமீய பசு ஹிம்ஸையைப்போலே யுத்தத்தில் பிராணி வதமும் அதர்மமாகாது என்று தேறிற்று.

ஹே பார்த்த₂—குந்திபுத்ரனே!, யத்₃ருச்ச₂யா—தானாகவே, உபபந்நம்—வந்தடைந்திருப்பதும், அபாவ்ருதம் ஸ்வர்க்க₃ த்₃வாரம்—தடை நீங்கப்பெற்ற மோக்ஷஸாதனமாயிருப்பது மான, ஈத்₃ருஶம் யுத்₃த₄ம்—இத்தகைய யுத்தத்தை, ஸுகி₂ந:

---

30 தானே வருமிந்தத் தன்ம சமரத்தை
வானேறும் வாயி லெனமதித்துத்—தேனேருந்
தார்மன்னர் பார்த்தனே தாங்கள் சுகமுடனே
சீர்மன்ன வேறுவர்காண் சென்று.

பார்த்தனே—குந்திமகனே! தானே வரும்—(ஒரு முயற்சியில்லாமல்) தானே நேர்ந்த, இந்த தன்ம சமரத்தை—இந்த தர்மயுத்தத்தை, தேன் ஏறும் தார் மன்னர்—மதுநிரம்பிய மாலைகளை அணிந்த அரசர்கள், வான் ஏறும் வாயில் என மதித்து—மோக்ஷத்தை அடைய ஸாதனம் என்று எண்ணி, சுகமுடனே—ஸுகத்தோடு, சீர் மன்ன—செல்வம் நிரம்பும்படி

---

32. பிராணி வதையோடு கூடிய யுத்தத்தை மறுபடியும் புகழ்வதன்மூலம், யுத்தம் அதர்மம் என்னும் மயக்கத்தை நீக்குகிறான் கண்ணன் இந்த ச்லோகத்திலும். (யத்₃ருச்ச₂யா உபபந்நம் யுத்தம்) ஒரு முயற்சி செய்யாமல் தானே வலிய வந்ததான இந்த யுத்தத்தை, முன் ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியத்தால் இது வந்திருக்கிறதேயொழிய இப்போது நாம் முயன்று வந்ததல்ல என்று கருத்து. (ஸ்வர்க்க₃த்₃வாரமபாவ்ருதம்) அபாவ்ருதம் ஸ்வர்க்கத்வாரம். தடை நீங்கப் பெற்ற மோக்ஷவழியாயிருப்பது இந்த தர்மயுத்தம். தர்மங்கள் பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனமாகவேயிருக்கையாலே இயற்கையில் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகவேயிருக்கின்றன, மோக்ஷம் தவிர்ந்த வேறு பலன்களை அவற்றுக்குப்பலனாக விரும்பினால், அவற்றின் மோக்ஷஸாதனத்தன்மை தடைபடுகிறது. அப்படி வேறு பலன்களில் விருப்பமில்லாமையாலே தடைநீங்கப்பெற்ற மோக்ஷஸாதனமாயிருக்கிறது தர்மயுத்தம் என்று கருத்து. (ஸ்வர்க்க₃ த்₃வாரம்) இங்கு ஸ்வர்க்கசப்தம் இந்த்ராதிதேவலோகங்களைக் குறிப்பதன்று. எல்லையற்ற ஸுகரூபமாயிருக்கும் மோக்ஷத்தையே குறிக்கிறது. "யஸ்மிந்நோஷ்ணம் ந சீதம்" [எதில் உஷ்ணம குளிர் முதலான ப்ராக்ருத ஸுகதுக்கங்களில்லையோ] என்று தொடங்கி,

க்ஷத்ரியா:—பாக்யசாலிகளான அரசர்களே, லபந்தே—அடைகிறார்கள்.

॥भा॥ अयत्नोपनतमिदं निरतिशयसुखोपायभूतं निर्विघ्नमीदृशं युद्धं सुखिनः पुण्यवन्तः क्षत्रिया लभन्ते॥३२॥

अथ चेत्त्वमिमं धर्म्यं संग्रामं न करिष्यसि।
ततः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि॥३३॥

யாக. தாங்கள் சென்று ஏறுவர்காண்—தாங்களே விரும்பிச் சென்று ஏற்று நடத்துவார்கள்.

* 31. நீயித் தரும சமரத்தை நின்றியலா
யாயிற் புகழுன் னறம்விட்டுப்—போயிற்றால்
பாவந் தனையடைதி பாரெல்லா நின்றிசைக்கு
மேவந் தனையே யெழுந்து.

"துக்கேந யந்ந ஸம்பிந்நம் ந ச க்ரஸ்தமநந்தரம் |
அபிலாஷோபநீதம் யத் தத்ஸுகம் ஸ்வ: பதாஸ்பதம் ||"
[சாபரபாஷ்யம் 6-1-1]

[எது துன்பத்தோடு இதுவரையில் கலசாமலிருந்ததோ, பின்வரும் காலத்திலும் எது துன்பத்தால் பிடிக்கப்படாததோ, எது அனைவராலும் ஆசைப்படத்தக்கதோ அந்த ஸுகமே 'ஸ்வ:' என்று சொல்லப்படுவது.] என்று ஸ்வர்க்காதிசப்தங்கள் முக்கியமாக மோக்ஷத்தையே குறிக்கும் என்று கோஷிக்கப்படுகின்றது. (ஸுகிந: க்ஷத்ரியா: ஈத்ருசம் யுத்தம் லபந்தே) ஸுகஹேதுவான புண்ணியத்தை உடைய அரசர்களே இத்தகைய யுத்தத்தை அடைவார்கள். ஸுகமே யுத்தலாபத்திற்குக் காரணமாகமாட்டாததாகையால், ஸுகசப்தம் இங்கு ஸுககாரணமான புண்ணியத்தை லக்ஷணையாலே குறிக்கிறது. அன்றிக்கே, சாப்தமாகவும் இவ்வர்த்தம் கிடைக்கும். அதாவது:- ஸுகத்திற்குரிய அரசர்களே தர்மயுத்தத்தை அடைவார்கள் என்கை. ஸுகத்திற்குரியவராகையாவது, புண்ணியமுடைமையேயாகும். (பார்த்த) இத்தகைய புண்ணியசாலிகளான க்ஷத்திரியர்களின் குலத்திற்பிறந்தவனன்றோ நீயும் என்கை. 32.

---

* 33-வது ச்லோகத்தையும், 34-வது ச்லோகத்தின் முற்பாதியையும் விவரிப்பது 31-வது பாடல்.

33. அத₂ சேத் த்வமிமம் த₄ர்ம்யம் ஸங்க்₃ராமம் ந கரிஷ்யஸி ।
தத: ஸ்வத₄ர்மம் கீர்த்திம் ச ஹித்வா பாபமவாப்ஸ்யஸி ॥

அத₂—*இப்படியல்லாமல்,* **த்வம்**—*நீ,* **இமம் த₄ர்ம்யம் ஸங்க்₃ராமம்**—*இந்த தர்மயுக்தத்தை,* **ந கரிஷ்யஸி சேத்**—*செய்யவில்லையானால்* **தத:**—*அக்காரணத்தாலேயே,* **ஸ்வத₄ர்மம்**—*உன் வர்ணதர்மத்தின் பலனையும்* **கீர்த்திம் ச**—*புகழையும்,* **ஹித்வா**—*கைவிட்டு,* **பாபம்**—*பாவத்தை,* **அவாப்ஸ்யஸி**—*அடைவாய்.*

॥ भा ॥ अथ क्षत्रियस्य स्वधर्मभूतमिमम्-आरब्धं संग्रामं मोहान्न करिष्यसि चेत्-ततः प्रारब्धस्य धर्मस्याकरणात्स्वधर्मफलं निरतिशयसुखं विजयेन निरतिशयां च कीर्तिं हित्वा पापं निरतिशयमवाप्स्यसि ॥ ३३ ॥

நீ—*நீ,* இத்தரும சமரத்தை-*இந்த தர்மயுத்தத்தை,* நின்று இயலாயாயில — *நிலைநின்று செய்யாமலிருந்தாயாகில்,* உன் புகழ்-*உன் புகழும்,* உன் அறம்-*உன் வர்ண தர்மபலனும்,* விட்டுப்போயிற்றால் *உன்னைவிட்டுப் போய்விடும்; (மேலும்)*

---

33. முன் இரண்டு ச்லோகங்களில் யுத்தம் தர்மமேயாகையாலே மோக்ஷஸாதனமாகிறது என்று கூறப்பட்டது. இனி இரண்டு ச்லோகங்களாலே யுத்தம் செய்யாவிடில் ஏற்படும் தோஷத்தைக் கூறுகிறது. (அத₂) யுத்தம் செய்யவேண்டும், என்னும் என் பக்ஷத்தை அனுஷ்டிக்காமல், யுத்தம் செய்யக்கூடாது என்னும் உன் பக்ஷத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்பினையாகில். (த்வம்) நீ ப்ராஹ்மணனல்லவே; க்ஷத்ரியனாயிற்றே. (த₄ர்ம்யம் ஸங்க்₃ராமம்) க்ஷத்ரியனான நீ உன் தர்மமான யுத்தத்தைச் செய்யாமலிருப்பது தகாது. (இமம் ஸங்க்₃ராமம்) சண்டை தொடங்காமலிருந்தாலும் நீயாக ஆரம்பிக்கவேண்டுவதில்லை; சண்டையோ தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கிய சண்டையைத் தொடர்ந்து நடத்தாவிடில் இம்மை மறுமைகளில் பெரிய தோஷம் ஏற்படும் என்று கருத்து. (ந கரிஷ்யஸி சேத்) தர்மமான இதை அதர்மமென்று மயங்கி யுத்தம் செய்யாமலிருந்தாயாகில். இதனால் ஏற்படும் தோஷங்களை இனிச் சொல்லுகிறது,-(தத:) தொடங்கிய சண்டையைத் தொடராததே காரணமாக. (ஸ்வத₄ர்மம் ஹித்வா)

अकीर्तिं चापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम्।
संभावितस्य चाकीर्तिः मरणादतिरिच्यते ॥ ३४ ॥

34. அகீர்த்திம சாபி பூதாநி கதயிஷ்யந்தி தேऽவ்யயாம் ।
ஸம்பாவிதஸ்ய சாகீர்த்திர் மரணாததிரிச்யதே ॥

பூதாநி அபி—எல்லாப் பிராணிகளும், தே—உனக்கு, அவ்யயாம்—எல்லாதேசத்திலும் காலத்திலும் பரவக்கூடிய, அகீர்த்திம் ச—பழியையும், கதயிஷ்யந்தி—கூறுவார்கள்; ஸம்பாவிதஸ்ய—சௌர்யம், வீர்யம் முதலான நற்குணங்களை உடையவனாகக் கொண்டாடப்பெறும் உன்னைப் போன்றவனுக்கு, அகீர்த்தி:—பழிச்சொல், மரணாத் ச—மரணத்தைக்காட்டிலும், அதிரிச்யதே—கொடியதாகிறது.

பாவம் தனை அடைதி—பாபத்தையும் அடைவாய்; பார் எல்லாம்—உலகனைத்தும், ஏவும் தனையே—பழிச்சொல்லையே, எழுந்துநின்று இசைக்கும்—அனைவருமறிய நின்று கோஷிக்கும்.

* 32. கொண்டாட்டுற் றூர்க்குக் கொடிதுபழி சாமதனிற்
கண்டார்க ளச்சத்தாற் காதமரிற்—றிண்டாடி
மீண்டா யெனநினைப்பர் மேலார் வியப்புறுநீ
வேண்டாத நோய்மையுறேன் மிக்கு.

முற்பாதியிலேயே தர்மத்தை விட்டாயாகில் என்று சொல்லிவிட்டு அதனால் ஏற்படும் தோஷத்தை இங்கு சொல்லுகிறநாகையாலே, இங்கு தர்மசப்தம் தர்மத்தின் பலனைக் குறிக்கிறது. யுத்தம் செய்யாவிடில் நீ மோக்ஷமாகிற மிகச்சிறந்த மறுமைப்பலனை இழக்க வேண்டிவரும் என்று கருத்து. (கீர்த்திம் ச ஹித்வா) யுத்தத்தில் ஜயிப்பதால் ஏற்படக்கூடிய மிகச்சிறந்த கீர்த்தியாகிய இம்மைப்பலனையும் இழக்கவேண்டிவரும் என்று கருத்து. (பாபமவாப்ஸ்யஸி) இம்மை மறுமைப்பலன்களை இழப்பது மாத்திரமல்ல; மிகப்பெரிய துன்பத்தை அனுபவிப்பதற்குக் காரணமான பாபத்தையும் அடைவாய். 33.

---

* 34-வது ச்லோகத்தின் பிற்பாதியையும், 35-வது ச்லோகத்தை யும் விவரிப்பது 32-ம் பாடல்.

॥भा॥ न ते केवलं निरतिशयसुखकीर्तिहानिमात्रम्, पार्थो युद्धे प्रारब्धे पलायितः इत्यव्ययां–सर्वदेशकालव्यापिनीमकीर्तिं च समर्थान्यसमर्थान्यपि सर्वाणि भूतानि कथयिष्यन्ति। ततः किमिति चेत्–शौर्यवीर्यपराक्रमादिभिस्सर्वसंभावितस्य तद्विपर्ययजा ह्यकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते; एवंविधाया अकीर्तेर्मरणमेव तव श्रेय इत्यर्थः॥ ३४॥

கொண்டாட்டு உற்றார்க்கு—*உலகத்தால் கொண்டாடப்பட்டவர்களுக்கு*, பழி—*பழிச்சொல்*. சாமதனில் கொடிது—*மரணத்தைக்காட்டிலும் கொடியது*; கண்டார்கள்—*(நீ பின் வாங்குவதைக்) கண்டவர்கள்*, காதமரில்—*கடும்போரில்*.

---

34. முன் ச்லோகத்தில் யுத்தம் செய்யாவிடில் இம்மை மறுமைப் பலன்களை இழக்கவேண்டிவரும் என்றும், மறுமையில் பாபமாகிற தோஷம் வரும் என்றும் கூறப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் இம்மையிலும் பழிச்சொல்லாகிற பெரும் தோஷம் வரும் என்று கூறப்படுகிறது. (அகீர்த்திம்) கீர்த்தியின்மையைமாத்திரம் சொல்லுவதன்று; கீர்த்திக்கு எதிர்த்தட்டான பழிச்சொல்லையே குறிக்கிறது (அகீர்த்திம் ச) முன் ச்லோகத்தில் சொல்லியபடியே இம்மை மறுமைப்பலன்களை இழத்தல், மறுமையில் பாபமாகிற தோஷம் ஆகியவை மாத்திரம் உன்னையடைவதன்று; அர்ஜுனன் யுத்தம் தொடங்கியவுடன் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் ஓடிவிட்டான் என்னும் இம்மையில் பழிச்சொல்லாகிற பெரும்தோஷமும் ஏற்படும் என்று சகாரம் காட்டுகிறது (அவ்யயாம் அகீர்த்திம்) எக்காலத்திலும் அழியாத பழிச்சொல்லை; எல்லா தேசத்திலும் ஸுப்ரஸித்தனான அர்ஜுனனைப்பற்றிய பழிச்சொல்லாகையாலே எல்லா தேசத்திலும் எல்லாக் காலத்திலும் பழி என்றும் அழியாதிருக்கும் என்று கருத்து. (பூதாநி கதயிஷ்யந்தி) வல்லமையுள்ளவர்கள் பழிசொன்னாலும் பொறுத்துக்கொள்ளலாம். வல்லவர்களோடு அல்லவர்களோடு வாசியற அனைவரும் பழிச்சொல்லைப்பேசுவர். 'எவர் பழி சொன்னால் எனக்கென்ன?' என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு ச்லோகத்தின் பிற்பாதி அவதரிக்கிறது. பிற்பாதியிலுள்ள சகாரம் இக்கருத்தைத் தள்ளுகிறது. (ஸம்பாவிதஸ்ய) வல்லவர்களோடு, அல்லவர்களோடு வாசியற அனைவராலும், "சௌர்யம், வீர்யம்,

भयाद्रणादुपरतं मंस्य[मन्य]न्ते त्वां महारथाः ।
येषां च त्वं बहुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवम् ॥ ३५ ॥

35. ப4யாத்3ரணாது3பரதம்
மம்ஸ்ய[மந்ய]ந்தே த்வாம் மஹாரதா2: ।
யேஷாம் ச த்வம் ப3ஹுமதோ
பூ4த்வா யாஸ்யஸி லாக4வம் ॥

திண்டாடி—*திகைத்து.* அச்சத்தால்—*பயத்தால்.* மீண்டாய்—*பின்வாங்கிவிட்டாய்.* என நினைப்பர்—*என்று நினைப்பார்கள்;* மேலார் வியப்புறும் நீ—*மஹாரதர்களாலும் மதிக்கப்படும் நீ.* மிக்கு வேண்டாத நோய்மை உறேல்—*(உனக்கு) மிகவும் தகாத சிறுமையை அடையாதே.*

பராக்ரமம் முதலான குணங்களை உடையவன் அர்ஜுனன் ஒருவனே" என்று கொண்டாடப்பட்ட உன்னைப்போன்றவர்களுக்கும் த. (அகீர்த்தி: மரணாததிரிச்யதே) பழிச்சொல் மரணத்தைக் காட்டிலும் கொடியது. "ஜீவந் ப4த்3ராணி பச்யதி" [பாரதம்-விராட 58-44] [உயிருடனிருந்தால் நல்லது நேரக்கூடும்.] "ஆத்மார்த்தே ப்ருதிவீம் த்யஜேத்" [பாரதம்-உத் 127-49] [தன் உயிரைக் காப்பாற்ற பூமியையே கைவிடலாம்] என்று உயிரை ரக்ஷிக்க எப்பொருளையும் விடலாம் என்று கூறப்பட்டிருக்க, இந்த பழிச்சொல் வராமலிருக்க உயிரையும் விடலாமென்னலாமோ? எனில்: அந்த வசனங்கள் ஸாமாந்யர்களுக்குச் சொன்னது. வீரத்தை உயிரிலும் மேலாக மதிக்கும் க்ஷத்ரியர்களுக்குப் பொருந்தாது. மேலும், அர்ஜுனனுக்கு இங்கு வரவிருக்கும் பழிச்சொல் மிகப்பெரிது.

"அகீர்த்தீர் யஸ்ய கீ3யேத லோகே பூ4தஸ்ய கஸ்யசித் ।
பதத்யேவாத4மாந் லோகாந் யாவச்ச2ப்3த3ஸ்ஸ கீ3யதே ॥
[ரா.உ.த் 45-11]

[ஒரு மனிதனுக்கு உலகில் பழிச்சொல் ஏற்பட்டதாகில், அவன் நரகலோகங்களுக்கே போகிறான்; சப்தமுள்ளவரையில் அவன் இகழப்படுகிறான்] என்கிற ஸ்ரீராமவாக்யத்தின்படியே நரகத்தையும் அளிப்பது; யுத்தத்தில் மரணமடைவதோவெனில் ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுப்பது. ஆகையால் அர்ஜுனனைப்போன்ற க்ஷத்ரியனுக்குப் பழிச்சொல்லைக் காட்டிலும் மரணமே சிறந்ததென்று கூறியது பொருத்தமேயாகும். 34.

மஹாரதா:-மஹாவீரர்களான எதிரிகள், த்வாம்-உன்னை, பயாத்-பயந்ததாலே, ரணாத் உபரதம்-போரிலிருந்து புறமுதுகிட்டவனாக, மம்ஸ்யந்தே-நினைக்கப்போகிறார்கள்; யேஷாம்-எந்த மஹாவீரர்களுக்கு, த்வம்—நீ, பஹுமத: பூத்வா—மதிக்கத்தக்கவனாய் இதுவரையில் இருந்தாயோ, (தேஷாம்-அவர்களுக்கு) லாகவம் யாஸ்யஸி-எளியவனாகும் தன்மையை அடையப்போகிறாய்.

॥भा॥ येषां कर्णदुर्योधनादीनां महारथानामितःपूर्वं त्वं शूरो वैरीति बहुमतो भूत्वेदानीं युद्धे समुपस्थिते निवृत्तव्यापारतया लाघवं—

---

35. இதுவரையில் தர்மத்தை அதர்மமென்றெண்ணும் மயக்கம் போக்கடிக்கப்பட்டது. இனி மூன்று ச்லோகங்களாலே, 'அஸ்தாந ஸ்நேஹம்' எனப்படும் தகாதவிடத்தில் அன்பு தவிர்க்கப்படுகிறது. "நான் போருக்கு பயந்து ஓடவில்லையே; உறவினரிடத்தில் அன்பினாலும், கருணையினாலும்தானே, போரிலிருந்து மீள்கின்றேன்; இப்படிப்பட்டவனாய், ஆனால் எனக்கு எப்படி அகீர்த்தி ஏற்படும்? உண்மையில் கீர்த்தியன்றோ ஏற்படும்?" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு, 'நீ எவரிடம் உறவு பாராட்டுகிறாயோ, அவர்கள் நீ பயந்தோடுவதாகவே நினைத்தும் சொல்லியும் உனக்கு இகழ்வை ஏற்படுத்தப்போகிறார்கள்' என்று கூறுகிறான் இந்த ச்லோகத்தில். (யேஷாம்...) கர்ணன் துர்யோதனன் முதலான எந்த மஹாரதர்கள் இதுவரையில் உனக்கு எத்தனையோ அபகாரம் செய்து வந்தபோதிலும் உன்னை மதித்து வந்தார்களோ, அவர்களே உன்னை அவமதிக்கப்போகிறார்கள் என்று கருத்து. பீஷ்மர் த்ரோணர் முதலான ஆசிரியர்கள் இப்படி நினைக்கமாட்டார்களாகிலும், கர்ணன், துர்யோதனன் முதலான எதிரிகள் இப்படி நினைத்தே தீருவார்கள். அவர்கள் மஹாரதர்களாகையாலும், இதுவரையில் உன்னை மதித்துவந்தவர்களாகையாலும், நீ என்று இடறி விழப்போகிறாய் என்று எதிர்பார்த்திருப்பவர்களாகையாலும், அவர்களுடைய இகழ்ச்சி, உலகில் உனக்கு அகீர்த்தியை உண்டு பண்ணியே தீரும். ஆகையால், 'அவர்கள் எப்படி இகழ்ந்தால் எனக்கென்ன?' என்று நீ நினைக்க முடியாது. (பஹுமத: பூத்வா) இதுவரையில் அவர்களால் சூரனென்றும் வைரியென்றும் மதிக்கப்

मु[नि]ग्रहतां यास्यसि, ते महारथास्त्वां भयाद्युद्धादुपरतं मंस्यन्ते। शूराणां हि वैरिणां शत्रुभयादृते बन्धुस्नेहादिना युद्धादुपरतिर्नोपपद्यते॥ ३५॥

பட்டுவந்திருக்கிறாய்; இனி, அபகீர்த்தியை இப்பொழுது பெரியதாய்ப் பெறுவாய் என்று கருத்து. (பஹுமதா:) பலகுணங்களால் பெருமைபெற்றவனாக நினைக்கப்படுகிறவன் பஹுமதனாகிறான். சௌர்யம், வைரம் முதலான குணங்களை உடையவனாக மதிக்கப்பட்டவன் என்று கருத்து. சூரனாயிருந்தபோதிலும், வைரம் எனப்படும் த்வேஷமில்லாவிடினும், அல்லது வைரமிருந்தும் சூரனாயில்லாவிடினும், நீ போரிலிருந்து மீள்வதை அவர்கள் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். நீயோ சூரனென்றும், வைரமுடையவனென்றும் இதுவரையில் பெயர் பெற்றுவிட்டாய்; இனியும் அப்பெயரை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள வேண்டுமானால் போரிலிருந்து மீளாதே என்று கருத்து. எனக்கு வைரம் போய்விட்டதே எனில்: (பூத்வா யாஸ்யஸி லாகவம்) சில நாட்களுக்கு முன்னால் உனக்கு துர்யோதனாதியரிடம் வைரம் நீங்கியிருந்தாலும், 'அர்ஜுனனுடைய சூரத்தன்மைக்குக் குறையில்லை; வைரமில்லாமையால் போரில்லை' என்று கூறிவிடலாம். யுத்தம் தொடங்கி விட்டதாகையாலே இந்த க்ஷணம் வரையில் வைரமுள்ளவனாகவே நடந்துகாட்டிவிட்டாய்; இப்போது நிறுத்தினால் சூரத்தனமற்ற கோழையென்றே பெயரெடுப்பாய். (லாகவம்) எளிமை; இந்த எளிமையின் மூலமான எண்ணில் அடக்கத்தக்க லகுவாயிருக்கும் தன்மையைக் குறிக்கிறது. (லாகவம் யாஸ்யஸி) உண்மையில் அத்தன்மை இவனிடம் இல்லாமையால், அத்தன்மையை உடையவனென்று பிறர் நினைக்கும்படியிருக்கும் நிலையை அடையப்போகிறாய் என்று கருத்து. (மஹாரதா: த்வாம் பயாத் ரணாத் உபரதம் மம்ஸ்யந்தே) பெருவீரர்களான அந்த மஹாரதர்கள் கோழைத்தனத்தினால் பயந்து போரிலிருந்து நீ புறமுதுகிடுவதாகவே நினைக்கப்போகிறார்கள். சூரனாகவும் வைரமுடையவனாகவுமிருப்பவனுக்குத் தன்னைக்காட்டிலும் வலிய சத்ருவிடம் பயத்தால் புறமுதுகிடுவது கூட்டுமேயொழிய, உறவினரிடம் அன்பு முதலான காரணங்களால் போரிலிருந்து மீள்வது பொருந்தாது. சௌர்யவைரங்களில் ஒன்றாவது இல்லாமலிருந்தால் அது பொருந்தலாம். உனக்கோ இரண்டும் உண்டு. ஆகையால் உறவினரிடம் அன்பாலே நீ போரிலிருந்து மீள்வது தகாது என்று கருத்து. 35.

॥भा॥ किंच,

अवाच्यवादांश्च बहून् वदिष्यन्ति तवाहिताः।
निन्दन्तस्तव सामर्थ्यं ततो दुःखतरं नु किम्॥ ३६॥

36. அவாச்யவாத$_3$ாம்ச்ச ப$_3$ஹூந் வதி$_3$ஷ்யந்தி தவாஹிதா:।
நிந்த$_3$ந்தஸ்தவ ஸாமர்த்$_2$யம் ததோ து$_3$:க்க$_2$தரம் நு கிம்॥

தவ அஹிதா:—*உன் எதிரிகளான துரியோதனாதியர்.* தவ—*உன்னுடைய.* ஸாமர்த்$_2$யம்—*திறமையை.* நிந்த$_3$ந்த:—*நிந்திப்பவர்களாய்.* ப$_3$ஹூந் அவாச்யவாத$_3$ாந் ச—*பேசத்தகாத பல வசைச்சொற்களையும்,* வதி$_3$ஷ்யந்தி—*சொல்லப்போகிறார்கள்;* தத:—*அவற்றைக் கேட்பதைக் காட்டிலும்.* து$_3$:க்க$_2$தரம்—*கொடிய துக்கம்.* கிம் நு—*வேறொன்று உளதோ?*

॥भा॥ शूराणामस्माकं सन्निधौ कथमयं पार्थः क्षणमपि स्थातुं शक्नुयात्, अस्मत्सन्निधानादन्यत्र ह्यस्य सामर्थ्यमिति तव सामर्थ्यं

---

33. ஒன்னாதா ருன்னாண்மை யொன்றன் றெனப்பழித்துச்
சொன்னாடாப் பல்பழியைச் சொல்லுவார்—என்னாளு
மாங்கதனின் மிக்க வருந்துன்பந் தானுண்டோ
வோங்கினிதாந் தோளா யுரை.

ஒன்னாதார்—*உன் எதிரிகள்.* உன் ஆண்மை—*உன் ஆண்மையை,* ஒன்று அன்று என பழித்து—*'இதுவும் ஒரு ஆண்மையோ?' என நிந்தித்து.* சொல் நாடா பல் பழியை—*சொல்லத்தகாத பல பழிச்சொற்களை.* சொல்லுவார்—

---

36. முன் ச்லோகத்தில் 'பயாத்' என்ற பதத்தாலே துரியோதனாதியர் செய்த பழைய அபகாரங்களையும், "யாஸ்யஸி லாக$_4$வம்" முதலான பதங்களாலே அவர்கள் அர்ஜுனனைக் கோழையென்று அவமதிக்கப்போவதையும் உணர்த்தினான்; மேலும் அவர்கள் செய்யப்போகும் அபகாரத்தைக் கூறுகிறான் இந்த ச்லோகத்தில். (அவாச்யவாத$_3$ாம்ச்ச ப$_3$ஹூந் வதி$_3$ஷ்யந்தி) "சூரர்களான நம் முன்னிலையில் கோழையான இவ்வர்ஜுனன் ஒருகணப்போதும் நிற்பவல்லனோ? கோழைகளான மற்றவர்களிடமன்றோ இவனுடைய

निन्दन्तः शूराणामवाच्यवादांश्च बहून्वदिष्यन्ति तव शत्रवो धार्तराष्ट्राः। ततोऽधिकतरं दुःखं किं तव? एवंविधावाच्यश्रवणान्मरणमेव श्रेय इति त्वमेव मंस्यसे॥ ३६॥

சொல்லுவார்கள்; ஓங்கு இனிது ஆம் தோளாய்—உயர்ந்து அழகியதாயிருக்கும் தோளையுடையவனே! எந்நாளும் எக்காலத்திலும். ஆங்கு—போர்க்களத்தில். அதனில் மிக்க—அந்த வசைச்சொற்களைக் கேட்பதைக் காட்டிலும் கொடியதான. அரும் துன்பம் தான் உண்டோ—பெரியதுன்பம் எத்தனும் உண்டோ? உரை—நீயே சொல்லுவாயாக.

திறமை விலைசெல்லும்!" என்பது போன்ற பேசத்தகாத பேச்சுக்கள் பலவற்றையும் சொல்லப்போகிறார்கள். (அவாச்யவாதாம்ச) சூரர்களைக்குறித்துப் பேசத்தகாதவையும், கோழைகளைக் குறித்தே பேசத்தக்கவையுமான கேட்பார் செவி சுடும் கீழ்மை வாக்குகளையும், தூஷண பரிஹாஸவாக்கியங்களையும் கூடப்பேசுவார்கள். (பஹூன் வதிஷ்யந்தி) ஒன்றிரண்டல்ல: பலவற்றையும் பேசுவார்கள். இவர்கள் இப்படிப் பேசுவதற்குக் காரணமென்ன? எனில்: (தவ அஹிதா:) உனக்கு எதிரிகளாய், நீ எப்போது தாழ்வடையப் போகிறாய் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களன்றோ இந்த திருதராஷ்டிர புத்திரர்கள். 'துஷ்டர்களான அவர்கள் என்னை நிந்தித்தால் எனக்குத் தாழ்வென்ன?' எனில்: (நிந்தந்தஸ் தவ ஸாமர்த்யம்) உன்னுடைய திறமையைத் தாழ்த்தியன்றோ அவர்கள் பேசப்போகிறார்கள். அதற்கு நீ இடமளிக்கலாமோ? என்று கருத்து. (தவஸாமர்த்யம் நிந்தந்த: தவ அஹிதா: வதிஷ்யந்தி) பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், சல்யர் போன்ற சூரர்களும் ஆசார்யர்களுமான மஹனீயர்கள் ஏதாவது சொன்னாலும் பொறுத்துக்கொள்ளலாம். உண்மையான சூரத்தன்மையற்றவர்களாய், மஹாசூரர்களாகத் தங்களைத் தாங்களே அபிமானித்திருப்பவர்களாய், பேரபகாரம் புரிந்தவர்களான இவர்கள் பேசும் அற்பமான கீழ்மைவசவுகளை எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ளப்போகிறாய் என்று கருத்து. (தவ ஸாமர்த்யம்) திட்டுவதைப் பொறுத்துக்கொள்ள நீ தெருப்போக்கனல்லவே! அல்லது யோகியல்லவே! மஹாவீரனையிற்றே. அப்படிப்பட்ட உன் திறமையையன்றோ குறைத்துப் பேசப்போகிறார்கள்!

॥भा॥ अतशूरस्यात्मना परेषां हननमात्मनो वा परैर्हननमुभयमपि श्रेयसे भवतीत्याह—

हतो वा प्रास्य[से]सि स्वर्गं जित्वा वा भोक्ष्यसे महीम्।
तस्मादुत्तिष्ठ कौन्तेय युद्धाय कृतनिश्चयः॥ ३७॥

37. ஹதோ வா ப்ராப்ஸ்ய[ஸே]ஸி ஸ்வர்க்க$_3$ம் ஜித்வா வா போ$_4$க்ஷ்யஸே மஹீம்।
தஸ்மாது$_3$த்திஷ்ட$_2$ கௌந்தேய யுத்$_3$த$_4$ாய க்ருதநிச்சய: ||

கௌந்தேய—*குந்திபுத்திரனே!* ஹதோ வா *(தர்மயுத்தத்தில்) கொல்லப்பட்டாலும்,* ஸ்வர்க்க$_3$ம்—*மோக்ஷத்தை,*

---

34. இன்றிகலிற் பொன்றினீ யிந்திரலோ கம்பெறுதி
வென்றியுறி லாளுதியிம் மேதினியை—யென்றிதனை
யோர்ந்ததனுற் கௌந்தேயா வுற்றெழு நீ வெஞ்சமத்துத்
தீர்ந்தமனத் தோடுந் தெளிந்து.

அதனுலென்ன? எனில்: (ததோ து:க்கதரம் நு கிம்) அதைக்காட்டிலும் துன்பத்தைத் தருவது வேறெது உள்ளது? (தத:) பேசத்தகாத பேச்சுக்களைகாட்டிலும். அவற்றைக் கேட்பதைக் காட்டிலும் என்று ப$_2$லிதம் (து$_3$:க்கதரம்) துக்கமாவது பிரதிகூலந்தன்மை; அதிகமான பிரதிகூலத் தன்மையை உடையது து:க்கதரம் எனப்படுகிறது. (ததோ து:க்கதரம் கிம் நு) கீழ்மை வசவுகளைக் கேட்பதைக் காட்டிலும் கொடிய துன்பத்தை விளைக்கக்கூடியது வேறென்ன இருக்கிறது? "மரணாத$_3$திரிச்யதே" [2-34] [அகீர்த்தி மரணத்திலும் கொடிது] என்று நான் சொன்னதை நீயும் இசைந்துதானே தீரவேண்டும். காண்டீவத்தின் திறமையை நிந்தித்த தமயனை தர்மபுத்திரனையு மன்றோ பின்பொருகாலத்தில் நீ கொல்ல முற்படப்போகிறாய், அப்படிப்பட்ட உன் திறமையையே துரியோதனாதியர் இகழ்வதைக் கேட்டிருப்பதைக்காட்டிலும், மரணமே சிறந்ததெனப் பின்பு நீயே நினைப்பாய். ஆகையால், இப்போது நீ திரும்பினாலும், பின்பு அவர்களுடைய பழிச்சொல்லைக் கேட்டுத் துன்புற்று மறுபடியும் போர்புரிய வருவாய். அந்தவிடப் பழிச்சொல்லுக்கே இடங்கொடாமல் இப்போதே போர்புரிவது நல்லது என்று கருத்து. 36.

ப்ராப்ஸ்யஸே—அடையப்போகிறாய்; ஜித்வா வா—போரில் ஜயித்தாலும், மஹீம்—பூமியை. போக்ஷ்யஸே—அனுபவிக்கப் போகிறாய்; தஸ்மாத்—ஆகையால், யுத்தாய—போரின் பொருட்டு. க்ருதநிச்சய:—உறுதியுடையவனாய் உத்திஷ்ட—எழுந்திருப்பாயாக.

भा॥ धर्मयुद्धे परैर्हतश्चेत्तत एव परमनिःश्रेयसं प्रप्स्यसि; परान्वा हत्वा अकण्टकं राज्यं भोक्ष्यसे। अनभिसंहितफलस्य युद्धाख्यस्य धर्मस्य

கௌந்தேயா—குந்திபுத்திரனே! இன்று—இப்பொழுதைக்கே. இகலில்—போரில், நீ பொன்றில்—நீ இறந்தாலும். இந்திர லோகம் பெறுதி—பரமைச்வர்யமுடையவனாகையாலே இந்திரன் எனப்படும் பரமாத்மாவின் உலகம் பெறுவாய்; வென்றியுறில்—(போரில்) ஜயித்தாயாகில். இம்மேதினியை ஆளுதி—இந்த பூமியை ஆள்வாய்; என்று இதனை ஓர்ந்து—என்னும் இவ்விஷயத்தை ஆராய்ந்து. அதனால்—அது காரணமாகவே, நீ—நீ. வெஞ்சமத்து-போரில். தீர்ந்தமனத்தோடும்—உறுதிகொண்ட நெஞ்சத்தோடும். தெளிந்து - தெளிவுற்று. உற்று எழ—உறுதியுடன் எழுந்திருப்பாயாக.

---

37. "யச்ச்ரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ரூஹி" [2-7] என்று 'எனக்கு எது உறுதியாகச் சிறந்ததோ அதைச் சொல்லு' என்ற அர்ஜுனனுக்கு உறுதியாகச் சிறந்த பொருளை உபதேசிக்கிறான் இந்த ச்லோகத்தில். 'சூரனாயிருப்பவன் போரில் தான் பிறரைக் கொன்றாலும், தான் பிறரால் கொல்லப்பட்டாலும் இரண்டுமே சிறந்த பலனையளிக்குமேயொழியத் தாழ்வையளிக்காது; ஆகையால் போர் புரிய எழுந்திரு' என்கிறான். (ஹதோ வா) தர்மயுத்தத்தில் பிறரால் நீ கொல்லப்பட்டாயாகில். (ப்ராப்ஸ்யஸி ஸ்வர்க்கம்) "யந்ந து:க்கேந ஸம்பிந்நம்" என்கிறபடியே என்றுமே துன்பம் கலக்கப்பெறாததாகையாலே ஸ்வர்க்கசப்தத்திற்கு முக்கியார்த்தமான மோக்ஷத்தைப் பெறுவாய். மோக்ஷோபாயத்தை உபதேசிக்கப்போகும் பிரகரணமாகையாலும், "ராஜ்யம் ஸுராணாமபி சாதிபத்யம்" [2-8] என்று தேவலோகத்தை அர்ஜுனன் பொருட்படுத்தாமையாலும், இங்கு ஸ்வர்க்க சப்தம் மோக்ஷத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். மோக்ஷஸ்தானமாகிற பரமபதத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம்

परमनिःश्रेयसोपायत्वात् तच्च परमनिःश्रेयसं प्राप्स्यसि। तस्माद्युद्धायोद्योगः परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनमिति निश्चित्य तदर्थमुत्तिष्ठ। कुन्तीपुत्रस्य तवैतदेव युक्तमित्यभिप्रायः ॥ ३७ ॥

"ஸ ஏதேந ப்ராஜ்ஞேந ஆத்மநா அஸ்மால்லோகாதுத்க்ரம்ய அமுஷ்மிந் ஸ்வர்க்கே லோகே ஸர்வாந் காமாநாப்த்வா அம்ருதஸ் ஸமபவத்" [ஐதரேய 3-4] [அந்த ஜீவன் பரமபுருஷனாலே இவ்வுலகிலிருந்து கிளம்பி, இந்த ஸ்வர்க்க (மோக்ஷ) லோகத்தில், எல்லாக் காமங்களையும் அடைந்து முக்தனானான்.] "அநந்தே ஸ்வர்க்கே லோகே ஜ்யேயே ப்ரதிதிஷ்டதி" [கேந 4-9] [முடிவற்றதும், மிகச்சிறந்ததுமான ஸ்வர்க்க (மோக்ஷ) லோகத்தில் நிலைநிற்கிறான்] "ஸ்வர்க்கலோகா அம்ருதத்வம பஜந்தே" [கட 1-1-13] [ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடைபவர்கள் மோக்ஷமடைகிறார்கள்] முதலான இடங்களில் மோக்ஷ லோகத்தையே வேதாந்தவாக்கியங்கள் ஸ்வர்க்கலோகமாகக் குறித்தனவன்றோ. (ஜித்வா வா போக்ஷ்யஸே மஹீம்) மஹாரதர்களான பீஷ்ம த்ரோணாதிகளைக் கொன்று போரில் ஜயித்தாயாகில் எதிரிகளாகிற இடரற்ற பூமியை அநுபவிக்கப் போகிறாய். இந்த ராஜ்யம் உனக்கு ஒரு பொருட்டல்லவாகிலும், பலனில் விருப்பமற்று யுத்தம் என்னும் மோக்ஷஸாதனத்தை நீ அநுஷ்டிக்கையால் ஆநுஷங்கிகமான ராஜ்ய போகத்திற்குப் பிறகு மோக்ஷத்தையும் அடையப்போகிறாய். ஆகையால் உன்னைக்குறித்து நீ வருந்த வேண்டா; பீஷ்மாதிகளுக்கும் இதே நியாயமாகையாலே அவர்களைக் குறித்தும் நீ வருந்தவேண்டா என்று கருத்து. (தஸ்மாத் யுத்தாய க்ருதநிச்சய: உத்திஷ்ட) எப்படியானாலும் நீ மோக்ஷத்தையே அடைவாயாகையாலே, மோக்ஷஸாதநமான யுத்தத்தைச் செய்தே தீர வேண்டும் என்றும் உறுதியுடன் எழுந்திருப்பாயாக. (கௌந்தேய) குந்திபுத்ரனன்றோ நீ! சிங்கக்குட்டி மான்குட்டியைப் போல் நடக்கலாமோ? க்ஷத்ரியபுத்திரன் மரணத்தைக்கண்டு நடுங்கலாமோ? *"ம்ருதம் ஸூதே க்ஷத்ரியா ராஜபுத்ரீ" [பார-த்ரோண 77-18] [க்ஷத்ரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த ராஜபுத்ரி பெற்றெடுக்கும்போதே செத்தபிள்ளையைப் பெற்றெடுக்கிறாள்.] என்கிறபடியே உன் தாய் உன்னைப் பெறும்போதே எந்த நிமிஷத்திலும் தர்மயுத்தத்தில் உன்னைப் பலி கொடுக்கத் துணிந்தன்றோ பெற்றிருக்கிறாள். அப்படிப்பட்ட மஹா பாக்யவதியான என் அத்தைக்குப் பிறந்த நீ தர்மயுத்தமாகிற பரம தர்மத்தைக் கைவிடலாகாது என்று கருத்து. 37.

---

* (பா) "சூரம் ஸூதே..." வீரனைப் பெறுகிறாள் க்ஷத்ரியை என்று பொருள்.

॥ भा ॥ मुमुक्षोर्युद्धानुष्ठानप्रकारमाह—

सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ ।
ततो युद्धाय युज्यस्व नैवं पापमवाप்ஸ்யसि ॥

38. ஸுக₂து₃:க்கே₂ ஸமே க்ருத்வா லாப₄ாலாபெ₄ள ஜயாஜயெள ।
ததோ யுத்₃த₄ாய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாபமவாப்ஸ்யஸி ॥

ஸுக₂து₃:க்கே₂—இன்பதுன்பங்களை, ஸமே—ஸமமாக, க்ருத்வா—எண்ணி, லாப₄ாலாபெ₄ள—(அவ்வின்பதுன்பங்களுக்குக் காரணமான) விரும்பியபொருள் கிடைப்பதையும், கிடையாமையையும், ஜயாஜயெள (அதற்குக் காரணமான) வெற்றிதோல்விகளையும், (ஸமெள க்ருத்வா—ஸமமாக நினைத்து), தத:—அதற்குப்பின், யுத்₃த₄ாய—யுத்தத்தின் பொருட்டு, யுஜ்யஸ்வ—முன்நிற்பாயாக; ஏவம்—இவ்வண்ணமாகப் போர் புரிந்தாயாகில், பாபம்—துன்பமயமான ஸம்ஸாரத்தை, ந அவாப்ஸ்யஸி—அடையாயல்லை.

---

35. இன்பந்துன் பம்பே றிழவு சயாசயங்க
ளுன்பந்தத் தொக்க வுணர்வெய்தி—வன்பந்தத்
தெவ்வகையார் வெஞ்சமத்தைச் சேர்வுறு நீ பாவத்தை
யிவ்வகையான் மேலணையா யிங்கு.

இன்பம் துன்பம்—இன்பதுன்பங்களையும், பேறு இழவு—(அவற்றுக்குக் காரணமான) விரும்பிய பொருள்களைப் பெறுவதையும் இழப்பதையும் சயாசயங்கள்—(அவற்றுக்குக் காரணமான) வெற்றிதோல்விகளையும், உன் பந்தத்து ஒக்க உணர்வு எய்தி—(அவை விஷயமான) உன் பற்றில் ஓரேமாதிரியான அறிவை அடைந்து, வன் பந்தம் தெவ்வகையார்—கோபம் முதலிய கொடிய நினைவுகளையுடைய எதிரிகளோடு, வெம் சமத்தை—கொடியபோரை, சேர்வுறு—அடைவாயாக, இங்கு இவ்வகையால்—இங்கு இப்படிச் செய்தாயாகில், நீ—நீ, பாவத்தை—துன்பமயமான ஸம்ஸாரத்தை, மேல்—இனிமேல், அணையாய்—அடையமாட்டாய்.

|| भा || एवं देहातिरिक्तमस्पृष्टसमस्तदेहस्वभावं नित्यमात्मानं ज्ञात्वा युद्धे चावर्जनीयशस्त्रपातादिनिमित्तसुखदुःखार्थलाभालाभजयपराजयेष्वविकृतबुद्धिः स्वर्गादिफलाभिसन्धिरहितः केवलकार्यबुद्ध्या युद्धमारभस्व ।

---

38. இதுவரையில் "அஸ்தா$_2$நஸ்நேஹ காருண்ய த$_4$ர்மாத$_4$ர்மதி$_4$யாகுலம்" என்று ஆளவந்தார் கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்தபடியே தகாதவிடத்தில் அன்பும், வருத்தமும், தர்மத்தை அதர்மமென்று நினைக்கும் மயக்கமும் போக்கடிக்கப்பட்டது. இனி, தர்மவிஷயமான உபதேசத்தைத் தொடங்குகிறான். முற்கூறியபடி தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், தேஹத்தின் தன்மைகள் எதனாலும் தொடப்படாததாய், நித்யமானதான ஆத்மாவை அறிந்த அர்ஜுனனைப் போன்ற க்ஷத்ரியன் மோக்ஷஸாதனமாக ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டிய முறையைக் கூறுகிறான் இந்த ச்லோகத்தில்: (ஸுக$_2$து$_3$:க்கே$_2$ ஸமே க்ருத்வா) போரிலே தவிர்க்கவொண்ணாதவை ஆயுதங்கள் முதலானவற்றால் ஏற்படும் ஸுகதுக்கங்களை ஸமமாக எண்ணவேண்டும்; (லாபா$_4$லாபௌ) இன்பதுன்பங்களில் சிலவற்றுக்குக் காரணமான தனலாபம், தனநஷ்டம் ஆகியவற்றையும் ஸமமாக எண்ணவேண்டும்; (ஜயாஜயௌ) முற்கூறிய லாபாலாபங்களுக்குக் காரணமான வெற்றி தோல்விகளையும் ஸமமாக எண்ணவேண்டும். (ஸமே க்ருத்வா) மிகவும் வேறுபட்ட ஸுகதுக்கம் முதலானவற்றை ஸமமாக நினைப்பது எப்படி எனில்: ஸுகமும், லாபமும், ஜயமும் ஏற்படும்போது ஆனந்தத்தையும், துக்கமும், நஷ்டமும், தோல்வியும் ஏற்படும்போது வருத்தத்தையும் அடையாமலிருப்பதே இவற்றை ஸமமாக நினைப்பதாகிறது. ராஜ்யம் முதலான ப்ராக்ருதமான பலன்களை அபேக்ஷிப்பவனாயிருந்தால் இத்தகைய ஸமபுத்தி தேவையில்லை; அர்ஜுனன் அல்பமும் அஸ்திரமும் துக்கமிச்ரமுமான ராஜ்யம் முதலானவற்றை வெறுத்து மேலான பலனைக் கேட்க விரும்பிக் கண்ணனைச் சரணடைந்தவனாகையாலே, மோக்ஷஸாதனமான கர்மயோகத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமான ஸமபுத்தியை முதலில் உபதேசிக்கிறான். "கிம் நோ ராஜ்யேந கோ$_3$விந்த$_3$" [1-32] "ராஜ்யம் ஸுராணாமபி சாதி$_4$பத்யம்" [2-8] என்று ராஜ்யம் முதலான இவ்வுலகப் பலன்களிலும், ஸ்வர்க்கம் முதலான அற்பமான மறுமைப்பலன்களிலும் வெறுப்பைக்காட்டி, "யச்ச்$_2$ரேய: ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்$_3$ருஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம சாதி$_4$ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" [2-7] என்று மேலான பலனைக் கேட்க

एवं कुर्वाणो न पापमवाप्स्यसि—पापं—दुःखरूपं संसारं नावाप्स्यसि; संसारबन्धान्मोक्ष्यस इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

விரும்பிக் கண்ணனைச் சரணமடைந்தவனாகிறாய். (ததஃ) யுத்தத்திற்கு வெற்றி முதலானவை பலனல்ல; அது நமக்கு ஸ்வதர்மமானதனாலேயே நாம் செய்கிறோம் என்னும் நினைவாலேயே. (யுத்₃தா₄ய) யுத்தத்தின் பொருட்டு. தாதர்த்₂யத்தைக்காட்டும் நான்காம் வேற்றுமையாலே, யுத்தத்தின் பொருட்டே. நீ யுத்தத்தைச் செய்யவேண்டுமேயொழிய ஸ்வர்க்கம் வெற்றி முதலான பலன்களைக் கருதிச் செய்யக்கூடாது என்று கருத்து. "கர்மண்யேவாதி₄காரஸ்தே மா ப₂லேஷு கதா₃சந" [2-47] [கர்மத்தில் தான் உனக்கு அதிகாரமேயொழியப் பலத்தில் ஒருபோதும் அதிகாரமில்லை] முதலானவிடங்களில் மேலே இது விவரிக்கப்படுகிறது. (யுத்₃தா₄ய யுஜ்யஸ்வ) யுத்தத்தின் பொருட்டே. அதைத் தொடங்குவாய். (ஏவம்) இப்படி ஸமபுத்தியோடு யுத்தத்தைச் செய்தாயாகில்; (பாபம் ந அவாப்ஸ்யஸி) பாபம் எனப்படும் துன்பமயமான ஸம்ஸாரத்தை நீ அடையமாட்டாய்; பாபம் என்று பாபபலமான ஸம்ஸாரதுன்பத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸம்ஸாரக்கட்டிலிருந்து விடுபடுவதாகிற மோக்ஷத்தை அடைவாய் என்று கருத்து. இங்கு 'பாபம்' என்றது பீஷ்மாதிகளைக் கொல்லுவதால் ஏற்படக்கூடிய பாபமாகக்கூடாதோ? எனில்: இன்பதுன்பங்களில் ஸாம்யபுத்தியில்லாமல், தேஹாத்மவிவேகத்தோடும், யுத்தம் ஸ்வதர்மம் என்னும் நினைவோடும் மாத்திரம் போர்புரிந்தாலே பீஷ்மாதிகளைக்கொல்லுவதால் பாபம் ஏற்படாது. இங்கு ஸாம்யபுத்தியோடு போர்புரிந்தால் நசிப்பதாகக்கூறப்படும் பாபம், பீஷ்மாதிவதத்தால் ஏற்படக்கூடிய பாபத்திலும் மேற்பட்டதாய், கர்மயோகம் முதலான மோக்ஷஸாதனத்தாலேயே அழிக்கப்படும் புண்யபாபரூபமான ஸகல கர்மங்களுமே யாகமுடியும். "ஸோம்ருதத்வாய கல்பதே" [2-15] என்று ஸமதுக்கஸுகனை இவ்வதிகாரியைக்குறித்து முன்னமே சொல்லுகையாலே இனியொருஸம்ஸாரத்துன்பத்தை அடையாமலிருப்பதோடன்றியில், உள்ளதான அத்துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டு மோக்ஷத்தையும் அடைவாய் என்று தாத்பர்யம். (நைவம் பாபமவாப்ஸ்யஸி) என்று கர்மயோகத்திற்கு மோக்ஷப₂லகரணத்வரூபமான மோக்ஷஸாத₄னத்வம் காட்டப்படுகிறது. கர்மயோகம், ஜ்ஞானபக்தியோகங்களை விளைத்தே மோக்ஷஸாதனமாகின்றதாகையால் இது பரம்பரயா மோக்ஷஸாதனமாகிறது என்று கருத்து. 38.

॥ भा ॥ एवमात्मयाथात्म्यज्ञानमुपदिश्य तत्पूर्वकं मोक्षसाधनभूतं कर्मयोगं वक्तुमारभते—

एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु ।
बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि ॥ ३९ ॥

39. ஏஷா தேऽபி$_4$ஹிதா ஸாங்க்$_2$யே
புத்$_3$தி$_4$ர் யோகே த்விமாம் ச்ருணு ।
பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா யுக்தோ யயா பார்த்த$_2$
கர்மப$_3$ந்த$_4$ம் ப்ரஹாஸ்யஸி ॥

பார்த்த$_2$—*பார்த்தனே!* ஸாங்க்$_2$யே—*அறியத்தக்க ஆத்ம தத்வ விஷயத்தில்,* ஏஷா பு$_3$த்$_3$தி$_4$:—*இந்த புத்தி,* தே *உனக்கு,* அபி$_4$ஹிதா — *உபதேசிக்கப்பட்டது.* யோகே$_3$து — [illegible] *களுக்குச் சொல்லப்படும் புத்தியோக விஷயத்தில்,* இமாம—*(அடுத்தபடி சொல்லவிருக்கும்) புத்தியை.* ச்ருணு—*கேட்பாயாக;* யயா பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா—*எந்த புத்தியோடு,* யுக்த:—*கூடிய நீ,* கர்மப$_3$ந்த$_4$ம்—*கர்மத்தினால் ஏற்படும் ஸம்ஸாரபந்தத்தை,* ப்ரஹாஸ்யஸி—*விடுவாயோ (அதைக்கேள்;)*

---

36. சாங்கியத்தின் தன்மையின்மேற் புந்தித் தகவுரைத்தே
னீங்குகன்ம யோகத் தியல்பிலிதன்—பாங்கியம்பக்
கேளாயிப் புத்தியினைக் கிட்டவினைக் கட்டினைநீ
மூளாம னிற்றி முயன்று.

சாங்கியத்தின் தன்மையின் மேல் *ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி,* புந்தி தகவு உரைத்தேன்—*அறியவேண்டிய அறிவின் பெருமையை உரைத்தேன்;* ஈங்கு—*இப்போது,* கன்மயோகத்து இயல்பில்—*கர்மயோகஸ்வரூபத்தில்,* இதன் பாங்கு—*(அறிய வேண்டிய) புத்தியின் பெருமையை,* இயம்ப கேளாய்—*நான் சொல்லக் கேளாய்;* இப்புத்தியினை முயன்று கிட்ட—*இந்த புத்தியை முயற்சிசெய்து அடைந்தாயாகில்,* வினைக்கட்டினை—*கர்மங்களால் ஏற்படும் ஸம்ஸாரபந்தத்தை,* நீ மூளாமல் நிற்றி—*நீ அடையமாட்டாய்.*

॥ भा ॥ सङ्ख्या बुद्धिः। बुद्ध्याऽवधारणीयमात्मतत्त्वं साङ्ख्यम्। ज्ञातव्ये आत्मतत्त्वे तज्ज्ञानाय या बुद्धिरभिधेया *न त्वेवाहम् इत्या-

39. இவ்வத்தியாயத்தில் முதல் பத்து ச்லோகங்கள் கீதா சாஸ்திரத்திற்கு உபோத்காதமான முதலத்தியாயத்தின் சேஷமாய் அமைந்தன; அதற்குப்பின் முப்பதாவது ச்லோகம் வரையில் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு உபதேசிக்கப்பட்டது; அர்ஜுனன் கொண்டிருந்த வருத்தம் தகாதது (அஸ்தான காருண்யம) என்று காட்டப்பட்டது. அதற்கு மேல் நாலு ச்லோகத்தாலே தர்மத்தில் அதர்மமென்னும் மயக்கம் போக்கடிக்கப்பட்டது; அதற்குமேல் மூன்று ச்லோகங்களாலே தகாதவிடத்தில் அன்பு (அஸ்தானஸ்நேஹம்) போக்கடிக்கப்பட்டது. சென்ற ச்லோகத்தில் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன் ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை எப்படி அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று கூறப்பெற்றது. இவ்வளவாலும் அர்ஜுனன் வருந்தலாகாது என்று நிரூபிக்கப் பல ஹேதுக்கள் காட்டப்பட்டன. இந்த ஹேதுக்களில் முக்கியமானது முதலில் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவாகும். இனி. இவ்வறிவை முன்னிட்டுக்கொண்டு மோக்ஷ ஸாதனமாயிருக்கும் கர்மயோகத்தை உபதேசிக்கத்தொடங்குகிறான். ஆத்மஜ்ஞானத்தை உபதேசித்தபிறகு ஆத்மாவைச் சிந்திப்பதாயிருக்கும் ஜ்ஞானயோகத்தை உபதேசிப்பதே பொருத்தமாயினும், இக்கர்மயோகம் கைவந்தபிறகே ஜ்ஞானயோகநிஷ்டை ஏற்படுமாகையாலே கர்மயோகத்தை முதலில் கூறுகிறான். மேலே, இக் கர்மயோகத்தினால் உண்டாகும் ஜ்ஞானயோகத்தை "ப்ரஜஹாதி யதா₃ காமாந்" [2-55] என்று தொடங்கி உபதேசிக்கப்போகிறான். இனி ப்ரதாநமாக விளக்கவிருக்கும் கர்மயோகத்தைப்பற்றிய உபதேசத்திற்கு இந்த ச்லோகம் பீடிகையாயிருக்கிறது. (ஸாங்க்₂யே-யோகே₃) ஸாங்க்₂யம் யோகம் என்று வேதவிருத்தமான ஸாங்க்யமதமும் யோகமதமும் குறிக்கப்படுவதாகச் சிலர் மயங்கக்கூடும்; முன்னும் பின்னும் அம்மதங்களைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாவமேயில்லையாகையால் அப்படிப்பொருள் கொள்வது தவறு. உண்மைப்பொருள் இனி விளக்கப்படும்: (ஸாங்க்₂யே) "பு₃த்₃தி₄ர் மதிச்ச மேதா₄ ஸங்க்₂யா ஸம்வித்திருபலப்₃தி₄:" என்று நிகண்டுகளிலே ஸங்க்யாசப்தமானது புத்திசப்தத்தோடு பர்யாயமாக (ஒரே பொருளையுடையதாகப்) படிக்கப்படுகையால் ஸங்க்யை என்று புத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஸாங்க்யம் என்று ஸங்க்யையாகிற புத்தியினால் அறியத்தக்கதான

रभ्य *तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि इत्यन्तेन, सैषा तेऽभिहिता। आत्मज्ञानपूर्वकमोक्षसाधनभूतकर्मानुष्ठाने यो बुद्धियोगो वक्तव्यः, स इह योगशब्देनोच्यते। *दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगात् (२.४९) इति हि वक्ष्यते। तत्र योगे या बुद्धिर्वक्तव्या, तामिमामभिधीयमानां

ஆத்மதத்வம் சொல்லப்படுகிறது. (ஸாங்க்₂யே ஏஷா பு₃த்₃தி₄: தே அபி₄ஹிதா) ஆத்மதத்வவிஷயத்தில் ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானத்தின் பொருட்டு யாதொரு புத்தியானது அறியவேண்டியதோ அந்த புத்தி "ந த்வேவாஹம்" [2-12] என்று தொடங்கி, "ந த்வம் சோசிதுமர்ஹஸி" [2-30] என்பதீறாக உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. இங்கு முன்னால் ஆத்மதத்வஜ்ஞானமே உபதேசிக்கப்பட்டதாகையால் ஸாங்க்யசப்தத்திற்கு ஆத்மதத்வமென்றே பொருளாகக் கடவது. "புருஷம் நிர்க்கு₃ணம் ஸாங்க்யம்" [மந்த்ரிகோபநிஷத்] என்று அறியத்தக்கவனான பரமாத்மா ஸாங்க்யசப்தத்தால் உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதுபோலே இங்கும் அறியத்தக்கவனான ஆத்மாவை அந்த சப்தத்தால் குறிக்கக் குறையில்லை. "ஜ்ஞாநயோகே₃ந ஸாங்க்₂யாநாம்" [3-3] என்றவிடத்திலும் ஸாங்க்யசப்தத்திற்கு அறிவு என்னும் பொருளைக்கொண்டே ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டர்கள் ஸாங்க்யர்கள் எனப்பட்டனர். ப்ரகரணங்கள் வேறுபடுகையாலே ஸாங்க்யசப்தம் இங்கு அறியத்தக்க ஆத்மதத்வத்தையும், அங்கு அறிவோடு கூடிய ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டர்களையும் குறிக்கிறது. ப்ரகரணம் முதலானவை வேறுபடுகையாலே ஒரே சப்தம் வெவ்வேறு அர்த்தங்களைக் குறிப்பதை கீதையிலும், மற்ற சாஸ்திரங்களிலும் வேறிடங்களிலும் காணலாம். (யோகே₃) புத்தி யோகவிஷயத்தில். ஆத்மஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு மோக்ஷஸாதனமான கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதில் சொல்லத்தக்கதான புத்தியோகம் யாதொன்றுண்டோ அது இங்கு யோகம் எனப்படுகிறது. "தூ₃ரேண ஹ்யவரம் கர்ம பு₃த்₃தி₄யோகா₃த்" [2-49] [புத்தியோடு கூடிய கர்மத்தைக் காட்டிலும், அந்த புத்தியற்ற கர்மம் மிகவும் தாழ்ந்தது] என்று அடுத்தபடியாக புத்தியோகம் என்றே கூறப்பட்டதன்றோ. (யோகே₃ து இமாம் பு₃த்₃தி₄ம் ச்₂ருணு) அந்த யோகவிஷயத்தில் சொல்லவேண்டிய யாதொரு அறிவு அடுத்தபடி சொல்லப்படப்போகிறதோ அதைக்கேள். கர்மங்களை எந்த புத்தியோடு கூட அனுஷ்டிக்கவேண்டுமோ, அதுவிஷயமாக

शृणु, यया बुद्ध्या युक्तः कर्मबन्धं प्रहास्यसि; कर्मणा बन्धः कर्मबन्धः, संसारबन्ध इत्यर्थः ॥ ३९ ॥

॥ भा ॥ वक्ष्यमाणबुद्धियुक्तस्य कर्मणो माहात्म्यमाह—

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ॥ ४० ॥

40. நேஹாபி4க்ரமநாஶோऽஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்3யதே ।
ஸ்வல்பமப்யஸ்ய த4ர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ ப4யாத் ॥

இஹ—*கர்மயோகத்தில்*, அபி4க்ரமநாஶ:—*தொடங்கியதற்கு அழிவு*, ந அஸ்தி *இல்லை; (தொடங்கி விட்டாலும்)* ப்ரத்யவாய:—*தோஷம்*, ந வித்3யதே—*கிடையாது*; அஸ்ய த4ர்மஸ்ய—*கர்மயோகம் எனப்படும் இந்த தர்மத்தினுடைய*, ஸ்வல்பம அபி—*சிறு பகுதியும்*, மஹத:—*பெரிதான*, ப4யாத்—*ஸம்ஸாரபயத்திலிருந்து*, த்ராயதே—*காப்பாற்றுகிறது*.

37. *செய்தவறங் குன்றுது சேரா தவஞ்சிறிது
மெய்தருமங் காக்கு மிகுபயத்திற்—பொய்தலிரும்
புத்திதீர் வொன்றுகும் புன்மைப் பலனினைவா
மத்திறந்தீர் வில்லா தவர்க்கு.

அடுத்தபடி சொல்லப்போவதைக் கேள் என்று கருத்து. புத்தியோடு யோகம் (சேர்க்கை) கர்மங்களுக்கேயானதையாலே யோகசப்தத்திற்குக் கர்மயோகம் என்றே பொருள்கொண்டார் வெண்பாவில் வாதிகேஸரி ஸ்ரீயர். புத்தியோடு யோகத்தை (சேர்க்கையை) உடையதானதையாலேயே கர்மங்களுக்குக் கர்மயோகம் என்னும் பெயர் உண்டாகிறது என்பதும் அறிந்துகொள்ளத்தக்கது. (பார்த்த) பரந்த அறிவாளியான ப்ருதை எனப்படும் குந்தியின் புத்திரனே! (யயா புத்3த்4யா யுக்த:(த்வம்) கர்மப3ந்த4ம் ப்ரஹாஸ்யஸி) எந்த புத்தியோடு கூடியவனாக நீ கர்மபந்தத்தை விடுவாயோ, அந்த புத்தியைக் கேள் என்று கீழோடு அந்வயம். (கர்மப3ந்த4ம்) கர்மத்தினால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸாரக்கட்டு இங்கு கர்மபந்தம் எனப்படுகிறது. நான் சொல்லப் போகும் புத்தியோடு கூட நீ யுத்தம் முதலான கர்மங்களைச் செய்தாயானால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டு மோக்ஷமடைவாய் என்று ச்லோகத்தின் திரண்டபொருள். 39.

* 37-ம் பாட்டு 40, 41 ச்லோகங்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பு.

॥ भा ॥ इह कर्मयोगे नाभिक्रमनाशोऽस्ति; अभिक्रमः—आरम्भः, नाशः—फलसाधनभावनाशः; आरब्धस्यासमाप्तस्य विच्छिन्नस्यापि न निष्फलत्वम्, आरब्धस्य विच्छेदे प्रत्यवायोऽपि न विद्यते। अस्य कर्मयोगाख्यस्य धर्मस्य स्वल्पांशोऽपि महतो भयात्—संसारभयात् त्रायते।

செய்த அறம் குன்றாது—(கர்மயோகத்தில்) செய்யப்பட்ட அம்சத்திற்கு அழிவில்லை; அவம் சிறிதும் சேராது (இடையில் விட்டாலும்) தோஷம் சிறிதும் சேராது. எய்(த) தருமம் மிகு பயத்தில் காக்கும்— அடைந்த தர்மப்பகுதியும் பெரியதான ஸம்ஸாரபயத்திலிருந்தும் காக்கும்; பொய் தவிரும்

---

40. அடுத்தச் ச்லோகத்திலிருந்து சொல்லப்போகும் கர்மயோகத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகிறான் இந்த ச்லோகத்தில். ஞானத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன் அதன் பெருமையைக் காட்டினால், அதை அறிந்து அனுஷ்டிப்பதில் ஆவல் அதிகமாகுமல்லவா. அதற்காக மற்ற கர்மங்களைக் காட்டிலும் கர்மயோகத்தின் பெருமையைக் காட்டுகிறான். (இஹ) இந்தக் கர்மயோகவிஷயத்தில். (அபிக்ரமநாச: நாஸ்தி) தொடங்கி, விடப்பட்டாலும் நடந்த பகுதிக்கு அழிவில்லை; நடந்தபகுதிக்கு அழிவாவது பலனை கொடுக்கும் தன்மையின் அழிவு, நடந்த பகுதி பயனற்றதாகாது என்றபடி. தொடங்கிய கர்மயோகத்தை தேசகாலவைகுண்யாதிகளாலே முடிக்காமல் இடையிலேயே இவன் விட்டு விட்டாலும் செய்த அம்சமானது மேலே தானே கர்மயோகத்தைத் தொடர்ந்து முடிக்கச்செய்து பலனை அளிக்கும் என்று கருத்து. (ப்ரத்யவாய: ந வித்யதே) தொடங்கியதை இடையிலே இவன் விட்டதினால் தோஷமும் ஏற்படாது. (அஸ்ய தர்மஸ்ய ஸ்வல்பமபி மஹத: பயாத் த்ராயதே) கர்மயோகமாகிற இந்த தர்மத்தின் சிறுபகுதியும் பெரியதான ஸம்ஸார பயத்திலிருந்து காப்பாற்றும். ஒவ்வொரு பலன்களுக்கு ஸாதனமான மற்ற லௌகிகவைதிககர்மங்கள் இடையில் தடைபட்டால் அந்தந்தப் பலன்களை அளிக்காததோடன்றியில், தடைபட்டதால் தோஷமும் ஏற்படுகிறதென்று காண்கிறோம். இந்தக் கர்மயோகமோவெனில் தடைபட்டாலும் காலக்ரமத்தில் பலனையுமளிக்கும்; தோஷமும் ஏற்படாது என்பது இதன் பெருமை. "பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாசஸ் தஸ்ய வித்யதே" [6-40] [பார்த்தனே! இங்கும் அங்கும் அவனுக்கு விநாசமில்லை] என்று இவ்விஷயம் மேலே

अयमर्थः *पार्थ नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते (६.४०) इत्युत्तरत्र प्रपञ्चयिष्यते। अन्यानि हि लौकिकानि वैदिकानि च साधनानि विच्छिन्नानि न फलाय भवन्ति, प्रत्यवायाय च भवन्ति॥ ४०॥

॥ भा॥ काम्यकर्मविषयाया बुद्धेर्मोक्षसाधनभूतकर्मविषयां बुद्धिं विशिनष्टि—

व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेह कुरुनन्दन।
बहुशाखा ह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम्॥ ४१॥

41. வ்யவஸாயாத்மிகா பு₃த்₃தி₄ரேகேஹ குருநந்த₃ந ।
ப₃ஹுஶாகா₂ ஹ்யநந்தாஶ்ச பு₃த்₃த₄யோऽவ்யவஸாயிநாம் ॥

குருநந்த₃ந—*அர்ஜுநா!* இஹ—*கர்மயோகத்தில்,* வ்யவஸாயாத்மிகா—*ஆத்ம ஸ்வரூபநிச்சயத்தை முன்னிட்ட,* பு₃த்₃தி₄:—*அறிவு,* ஏகா—*(மோக்ஷரூபமான ஒரே பலனைப் பற்றியதாகையால்) ஒருபடிப்பட்டது;* அவ்யவஸாயிநாம்—*ஆத்ம ஸ்வரூபநிச்சயமற்றவர்களுடைய,* பு₃த்₃த₄ய:—*(காம்யகர்மவிஷயமான) புத்திகள்,* அநந்தா:—*(கணக்கற்ற பலன்களைப்பற்றியவையாகையால்) கணக்கற்றவை.* ப₃ஹுஶாகா₂:—*(ஒவ்வொரு புத்தியும்) பல பிரிவுகளையுடையவை.*

தீர்வு புத்தி ஒன்றாகும்—*தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவைப்பற்றிய நிச்சயத்தை முன்னிட்ட கர்மயோக புத்தி (மோக்ஷமாகிய ஒரே பலனைப் பற்றியதாகையால்) ஒன்றாகும்;* அத்திறம தீரவு இல்லாதவர்க்கு—*அத்தகைய ஆத்ம ஸ்வரூபநிச்சயமில்லாதவர்களுக்கு,* நினைவு புன்மை பலவாம்—*நினைவுகள் உட்பிரிவுகளோடு கூடிப் பலவாயிருக்கின்றன.*

விவரிக்கப்படப்போகிறது. நித்யநைமித்திக கர்மங்களிலும் அசக்தி முதலானவற்றால் சிறிது குறையேற்படலாம்; ஆனால் அவைகளும் புத்திபூர்வகமாகக் காரணமில்லாமல் விடப்பட்டால் பலனற்றவையாகவும், தோஷத்தை விளைப்பவையாயும் ஆகும். காம்யகர்மங்களில் அங்கம் சிறிது குறைந்தாலும் ஸ்வர்க்காதிபலன் இல்லாமல் போவதோடு ப்ரஹ்மராக்ஷஸனாவது முதலான தோஷமும் ஏற்படும்; கர்மயோகமோ வெனில், இடையில் தடைபட்டாலும் தோஷமேற்படாததோடன்றியில் காலாந்தரத்தில் பலனளிக்கும் என்று கருத்து. 40.

॥ भा ॥ इह—शास्त्रीये सर्वस्मिन् कर्मणि व्यवसायात्मिका बुद्धिरेका—मुमुक्षुणाऽनुष्ठेये कर्मणि बुद्धिर्व्यवसायात्मिका बुद्धिः, व्यवसायो निश्चयः, सा हि बुद्धिरात्मयाथात्म्यनिश्चयपूर्विका। काम्यकर्मविषया

---

41. முன் ச்லோகத்தில் கர்மயோகத்தின் பெருமையைக்காட்டுவதற்காக, இக்கர்மயோகத்திற்கு மற்ற எல்லாக் கர்மங்களைக் காட்டிலும் சிறப்பு கூறப்பட்டது. அதற்கு முந்திய ச்லோகத்தில் கர்மயோகத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட புத்தியோடு கூட அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்றும் அதை உபதேசிக்கப்போவதாகவும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. அந்தபுத்திக்குக் காம்யகர்ம விஷயமான புத்தியைக் காட்டிலும் ஹேதுவிஷயத்திலும் ப₂லவிஷயத்திலும் சிறப்பு காட்டப் படுகிறது இந்த ச்லோகத்தில். (இஹ) சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப் பட்ட எல்லாக்கர்மங்களிலும். சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்படாமலும், நிஷேதிக்கப்படாமலும் உள்ள லௌகிகமான கர்மங்கள் வெவ்வேறு பலன்களை உடையவையாகையால், மோக்ஷமாகிற ஒரே பலனுக்கு அவை ஸாதனமாகமாட்டா; ஆகையால் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களே மோக்ஷஸாதனமான கர்மயோகத்தில் அடங்கியுள்ளன என்று கொள்ளவேண்டும். யுத்தம் முதலான ஒவ்வொரு கர்மம் மாத்திரம் கர்மயோகமன்று; சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட நித்யகர்மங்கள், நைமித்திககர்மங்கள், (பலத்தில் விருப்பமற்ற) காம்யகர்மங்கள், அவற்றின் பல்வகைப்பிரிவுகள் ஆகிய எல்லாமே கர்மயோகத்தில் அடங்குகின்றன என்று கருத்து. (வ்யவஸாயாத்மிகா பு₃த்₃தி₄:) ஆத்மாவைப்பற்றிய நிச்சயத்தை முன்னிட்டுக்கொண்ட புத்தி. கார்யம் செய்யமுனைதல் முதலான பல பொருள்களைக் காட்டக்கூடியதாயினும், இங்கு வ்யவஸாயசப்தம் 'நிச்சயம்' என்னும் பொருளையுடையது. 'வ்யவஸாயாத்மிகா' என்னும் சப்தத்திற்கு 'நிச்சயரூபா' என்று பொருள்கொண்டால் புத்திசப்தத்தோடு புநருக்தி வருமாகையால், 'நிச்சயபூர்விகா' [நிச்சயத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டது] என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். முன் ப்ரகரணத்தையொட்டிப் பார்க்கும் போது, ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையான அறிவே இங்கு 'வ்யவஸாயம்' [நிச்சயம்] எனப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. ஆக "ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையான நிச்சயத்தை முன்னிட்டுக்கொண்ட கர்மயோக விஷயமான புத்தி" என்று பொருளாகிறது. காம்யகர்ம விஷயமான புத்தி ஆத்மாவைப்பற்றிய நிச்சயத்தை முன்னிட்டுக்

तु बुद्धिरव्यवसायात्मिका। तत्र हि कामाधिकारे देहातिरिक्तात्मास्तित्वज्ञानमात्रमपेक्षितम्, नात्मस्वरूपयाथात्म्यनिश्चयः। स्वरूपयाथात्म्या-

---

கொண்டிருப்பதில்லை; சுவர்க்கம் முதலானவற்றைக்குறித்து காம்ய கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும்போது தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறான நீண்டகாலம் வாழக்கூடிய ஆத்மாவொன்று உள்ளது என்னும் அறிவு இருந்தால் போதுமானது; அவ்வாத்மாவானது நித்யமானது ஜ்ஞாநாநந்தமயமாயிருப்பது, பகவானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பது முதலான உண்மையறிவு தேவையில்லை. மோக்ஷார்த்தமான கர்ம யோகமோவெனில் இவ்வுண்மையறிவை முன்னிட்டுக்கொண்டே யிருப்பது. இது கர்மயோக புத்திக்குக் காம்யகர்ம புத்தியைக் காட்டிலும் ஹேதுவில் உள்ள சிறப்பு.

இங்கு ஓராக்ஷேபம் எழுகிறது. "தேஹத்தை விட்டுச்சென்று அநுபவிக்கவேண்டிய சுவர்க்கம் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டில், மோக்ஷஸாதனத்திற்கு மாத்திரம் ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மை யறிவு வேண்டும் என்றும் ஸ்வர்க்கஸாதனத்திற்கு அது வேண்டாம் என்றும் கொள்ளக்காரணம் என்ன?" என்று. இவ்வாக்ஷேபம் பொருந்தாதென்பதை இனி நிரூபிப்போம்.

ஆத்மஜ்ஞானம் இல்லாவிடில் காம்யாநுஷ்டானம் பொருந்தாது என்று கூறமுடியாது. பொருந்தாமை மூன்று விதமாக வரக்கூடும்; அம்மூன்றும் இங்கு வாராது என நிரூபிப்போமினி: (1) காம்ய கர்மத்தில் இச்சையே ஏற்படாமை. ஸாகரூபமான சுவர்க்கம் முதலான வற்றில் ஆத்மதத்வஜ்ஞானமிருந்தால்தான் விருப்பம் ஏற்படும் என்று கூறமுடியாது; அந்த ஜ்ஞானமில்லாவிடிலும் ஸுகரூப மானதில் தன்னடையே விருப்பம் ஏற்படலாம். (2) காம்யபலத்தின் ஸாதநத்தை அநுஷ்டிக்க முடியாமை. காம்யகர்மமான சுவர்க்கத்தை ஒருவன் விரும்புகிறான்; அதன் ஸாதனமான ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் முதலானவற்றை அநுஷ்டிக்கவேண்டிய சரீரமும் உப கரணங்களும் அவனுக்கு இருக்கின்றன. மரணமடைந்த பின்னும் தன் ஆத்மா ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வாழக்கூடியது என்பதை அறிந்திருக்கிறான் அவன். அவன் ஸ்வர்க்கஸாதனத்தை அநுஷ்டிக்க இவ்வளவே போதுமானது. ஆத்ம தத்வஜானமும் வேண்டும் என்னும் அவசியமில்லை ஆகையால் ஸாதநாநுஷ்டான அநுப பத்தியும் இல்லை. (3) பூர்வாபரவம் கூடாமை. ஜ்யோதிஷ்டோமம

निश्चयेऽपि स्वर्गादिफलार्थित्वतत्साधनानुष्ठानतत्फलानुभवानां संभवाद्-

முதலான ஸாதனங்களை அநுஷ்டித்துவிட்டால், சுவர்க்கம் முதலான பலன் உண்டாவதற்கு வேறு காரணம் தேவையில்லை. அவற்றை அநுபவிக்கும் போதும், ராஜபோகம் முதலானவற்றிற்போலே, மின்னனைய நுண்ணிடையார் உருப்பசியும் மேனகையும் அன்னவர் தம் பாடலொடும் ஆடலவை ஆதரித்து, உம்பர் உலகாண்டு ஒரு குடைக்கீழ் உருப்பசிதன் அம்பொற்கலையல்குல் பெற்று அநுபவிக்கும் சுவர்க்கலோகபோகத்தை அநுபவிக்க ஆத்மதத்வஜ்ஞானம் தேவையில்லை. [உண்மையில் இவ்வனுபவத்திற்கு அது விரோதியு மாகும்.] ஆகையால் பலாநுபவம் கூடாமையாகிற பொருந்தாமையு மில்லை. ஆக இவ்வளவால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய உண்மை யான நிச்சயமில்லாவிடிலும் காம்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதில் பொருந்தாமையொன்றுமில்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஆத்மதத்வஜ்ஞானம் இல்லாவிடில் காம்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு சாஸ்திர விரோதம் ஏற்படுகிறது என்றும் கூறமுடியாது. சாஸ்திர மானது ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரியும் ஓர் உபகாரத்திற்காகவோ, அல்லது அப்படித் தெரியாததான ஓர் உபகாரத்திற்காகவோ ஒரு காரியத்தை அங்கமாக விதிக்கக்கூடும். ஆத்மயாதாத்ம்ய நிச்சயத்தால் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரியும் உபகாரம் ஒன்றுமில்லை என்பது சற்று முன் நிரூபிக்கப்பட்டது. ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரியாத உபகாரம் இருவகைப்பட்டது :— (1) ஆராத் உபகாரகத்வம். ப்ரயாஜம் முதலான அங்கயாகங்கள் அங்கியான யாகத்தின் சரீரத்தைப் பூர்த்தி செய்வதில் உபகாரம் செய்யாவிடிலும், பலத்தைப் பெறுவ தற்கு உபகாரகங்களாகின்றன. இவை ஆராத் உபகாரகம் எனப் படுகின்றன. இவைபோலே ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞானம் காம்ய கர்மங்களின் பலத்தைப் பெறுவதற்கு உதவுகிறதாகக் கூற முடியாது. (2) ஸந்நிபத்யோபகாரகத்வம். காம்யகர்மங்களில் ப்ரோக்ஷணம் செய்வது முதலானவை யாகத்தின் சரீரத்தைப் பூர்த்தி செய்து தருவதன் மூலம் யாகத்திற்கு உபகாரகமாகின்றன. "ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும்" என்று விதிக்கப்பட்டிருப்பது போலே, "ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியவேண்டும்" என்று காம்யகர்ம ப்ரகரணங்களில் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகையால ஸந்நிபத்ய உபகாரகத்வமும் இல்லை. ஆத்மதத்வஜ்ஞானம் அதிக பலனைப்பெறுவிப்பதன் மூலமும் காம்யகர்மங்களுக்கு உபகாரக மாகாது என்று சாரீரக சாஸ்திரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

"ப்லவா ஹ்யேதே அத்3ருடா4 யஜ்ஞரூபா:........ஏதச்ச்2ரேயோ யேபி4நந்த3ந்தி மூடா4:" [முண்ட 1-2-7] [யாகரூபங்களாகிற இவை உறுதியற்ற ஓடங்களாகும்; எந்த அறிவற்றவர்கள் இதைச் சிறந்ததாக நினைக்கிறார்களோ...] முதலான ச்ருதிகளும், "யாமிமாம் புஷ்பிதாம்" என்று தொடங்கும் அடுத்துள்ள கீதாச்லோகங்களும் ஆத்மதத்வஜ்ஞானமில்லாதவர்களுக்கும் ஸ்வர்க்காதி பலங்கள் கிடைப்பதாகக் கூறுகின்றன. ஆத்மதத்வஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் தூமாதி மார்க்கத்தாலே ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களைப் பெறுகிறார்கள் என்று உபநிஷத்துக்கள் ஒருமிடறாக கோஷிக்கின்றன. ஆகையால் ஆத்மயாதா2த்ம்ய நிச்சயமில்லாதவன் காம்யகர்மங்களை அனுஷ்டித்துப் பலன் பெறுகைக்கு ச்ருதிவிரோதமுமில்லை. உண்மையில், காம்யகர்மங்களுக்கு ஆத்மயாதா2த்ம்யஜ்ஞானம் அங்கமாகிறது என்று கொண்டால்தான் முன் எடுத்த ச்ருதிகள் விரோதிக்கின்றன. மோக்ஷஸாதன விஷயத்திலோவெனில், ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞானம் எல்லாவிதத்திலும் உதவிபுரிகின்றது. எப்படியெனில்: உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அடைவதே மோக்ஷமாகும். ஆகையால் அந்த ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய நிச்சயமில்லாவிடில் அதைப்பெற விருப்பமே உண்டாகாது. அதுபற்றிய அறிவும் விருப்பமுமில்லாவிடில் அதைப்பெற ஸாதநாநுஷ்டானமும் செய்யமுடியாது. மோக்ஷஸாதனமான கர்மஜ்ஞாநபக்தி யோகங்களுக்கு அங்கமாக ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞானத்தை சாஸ்திரங்களும் விதிக்கின்றன. ஆகையால் அவ்வறிவில்லாவிடில் மோக்ஷஸாதனம் நிறைவுபெறாது. தன்னைப்பற்றிய நிச்சயமில்லாதவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தை அடைகையாகிற பலாநுபவமும் ஒட்டாது. ஆகையால் முமுக்ஷுவுக்கு ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய நிச்சயமில்லாவிடில் யுக்திவிரோதமும் ஏற்படுகிறது. சாஸ்திரங்கள் மோக்ஷப்ராப்திக்கு எல்லாவிதத்திலும் உபகரிப்பதாக ஆத்மதத்வஜ்ஞானத்தை விதிக்கவும் செய்கின்றன. ஆகையால் அந்த அறிவில்லாவிடில் சாஸ்திர விரோதமும் உண்டாகும். ஆக, இவ்வளவால் முமுக்ஷுவுக்கு "வ்யவஸாயாத்மிகா பு3த்3தி4" எனப்படும் ஆத்மயாதா2த்ம்ய நிச்சயம் அவச்யாபேக்ஷிதம் என்றும், "அவ்யவஸாயிநாம்" எனப்படுகிற காம்யகர்மநிஷ்டர்களுக்கு அந்த நிச்சயம் தேவையல்லாதது என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஆக, "வ்யவஸாயாத்மிகா பு3த்3தி4:" "அவ்யவஸாயிநாம் பு3த்3த4ய:" என்ற பதங்களால் காம்யகர்மபுத்தியைக்காட்டிலும், கர்மயோக புத்திக்கு ஹேதுவில் உள்ள சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டது; இனி,

विरोधाच्च । सेयं व्यवसायात्मिका बुद्धिः एकफलसाधनविषयतयैका; एकस्मै मोक्षाख्यफलाय हि मुमुक्षोस्सर्वाणि कर्माणि विधीयन्ते ।

"ஏகா" "பஹுசாகா ஹ்யநந்தாச்ச" என்று பஹுலத்தில் உள்ள சிறப்பு காட்டப்படுகிறது. (ஏகா) ஆத்மயாதாத்ம்ய நிச்சயத்தை முன்னிட்டுக்கொண்ட இந்தக் கர்மயோகவிஷயமான புத்தி ஒன்றுயிருப்பது. இங்கு சில ஆக்ஷேபங்கள் எழக்கூடும்: இந்த புத்தி எப்படி ஒன்றுகமுடியும்? இது போன்ற புத்திகள் பல இருக்கக் கூடுமாகையால், புத்திஸ்வரூபத்தின் ஐக்யம் இங்கு கூறப்படுவதாகக்கொள்வது பொருந்தாது. இந்த புத்திகள் எல்லாவற்றிற்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகையால் இவையெல்லாம் ஒருபடிப்பட்டிருப்பதால் ஒன்றெனக் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளுவதும், அங்கங்கள், ப்ரதானம் என்று விஷயங்கள் பலவாயிருப்பதால் ஒட்டாது. இந்த புத்திகளின் ஸமுதாயத்தை நோக்கி ஒன்றெனக் கூறப்படுகிறது எனில், இக்கர்மயோகபுத்திக்கு எதிர்த்தட்டாக எடுக்கப்படும் காம்ய கர்மபுத்திகளும் ஒரே ஸமுதாயமாகையால் அவற்றைப் பலவென்று கூறியது ஒட்டாமற்போய்விடும். ஆகையால் இவற்றை 'ஒன்று' என்றது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்: மோக்ஷமாகிற ஒரே பலனின் ஸாதனத்தை விஷயமாகக்கொண்டதாகவே இக்கர்மயோகபுத்திகள் எல்லாமிருப்பதால் இவற்றை இங்கு 'ஒன்று' எனக்கூறப்படுகிறது. ஆகையால் முற்கூறிய ஆக்ஷேபங்கள் இங்கு எழமாட்டா. மோக்ஷம் என்னும் ஒரே பலத்தின் பொருட்டே முமுக்ஷுவுக்கு (மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவனுக்கு) எல்லாக் கர்மங்களும் விதிக்கப்படுகின்றன. முமுக்ஷுவினுல் அனுஷ்டிக்கப்படும் நித்திய நைமித்திக காம்ய கர்மங்கள் எல்லாம் நேராகவோ, மறைமுகமாகவோ மோக்ஷஸாதனத்திற்கு உபகாரம் செய்வதால், அவற்றுக்கு மோக்ஷம் ஒன்றே முக்கியமான பலம். "ஸர்வமாயுரேதி" (சாந் 4—11—2) [பூர்ணமான ஆயுளை அடைகிருன்] முதலான அவாந்தர பலன்களை அடைவதும் மோக்ஷஸாதனத்தை அநுஷ்டிப்பதற்கு உறுப்பாகின்றது. ஆக இப்படி மோக்ஷஸாதனத்தை விஷயமாகக் கொண்டதாகவே எல்லாக்கர்மயோக புத்திகளும் இருப்பதால், சாஸ்த்ரார்த்தம் ஒன்றுகையால் எல்லாக் கர்மங்களையும் விஷயமாகக் கொண்ட புத்தி ஒன்றுகவேயிருக்கிறது. சாஸ்த்ரார்த்தம் ஒன்றுகையாவது,— ஒரே விதிக்கு விஷயமாகை. மோக்ஷஸாதனத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்னும் ஒரே விதிக்கு விஷயமாயிருக்

अतश्शास्त्रार्थस्यैकत्वात् सर्वकर्मविषया बुद्धिरेकैव; यथैकफलसाधनतया आग्नेयादीनां षण्णां सेतिकर्तव्यताकानामेकशास्त्रार्थतया तद्विषया बुद्धिरेका,

---

கையில், பலவிதமான கர்மங்களும் ஒரே சாஸ்த்ரார்த்தமாகையால், அவாந்தர கர்மபேதமிருந்தபோதிலும், அக்கர்மங்கள் விஷயமான புத்தி ஒன்றெனக் கூறப்படுகிறது என்று கருத்து. தனித்தனி விதிகளால் விதிக்கின்றவையும், வெவ்வேறு வாக்யங்களால் காட்டப்படும் இதிகர்த்தவ்யதைகளை (செய்முறைகளை) உடையவைகளுமான பல கர்மங்கள் எப்படி ஒரே விதிக்கு விஷயமானவையாய், ஒரே சாஸ்த்ரார்த்தமாகமுடியும்? எனில்; இதற்குப் பூர்வ பாகத்தில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தமுண்டு. ஆக்நேயம், அக்நீஷோமீயம், உபாம்சு, ஐந்த்ர யாகங்களிரண்டு, ஐந்த்ராக்$_3$நயாகம், ஆக ஆறு யாகங்கள் தனித்தனி விதிவாக்யங்களால் விதிக்கின்றன. "ய ஏவம் வித்$_3$வான் பௌர்ணமாஸீம் யஜதே" "ய ஏவம் வித்$_3$வான் அமாவாஸ்யாம் யஜதே" என்னும் இரண்டு வாக்யங்களாலே இவ்வாறு யாகங்களில் மூன்று "பௌர்ணமாஸீ யாகம்" என்றும், மற்ற மூன்று "அமாவாஸ்யா யாகம்" என்றும் ஸமுதாயப் பெயர்கள் பெற்றன. "ஏதாப்$_4$யாம் த$_3$ர்ச பௌர்ணமாஸாப்$_4$யாம்" என்னும் விதிவாக்யம் இவ்விரண்டு ஸமுதாயங்களையும் ஸ்வர்க்க ஸாதனமாக விதித்தது. ஆக இப்படி ஏகவிதி விஷயமாகையால், இவை ஏகசாஸ்த்ரார்த்தமாயின. அப்படியே "பல வாக்யங்களால் விதிக்கும் பற்பல நித்யநைமித்திகாதி கர்மங்கள் எல்லாமே மோக்ஷ ஸாதனமாக ஆத்மயாதா$_2$த்ம்ய ஜ்ஞான பூர்வகமாக அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும்" என்று சாஸ்திரம் விதிக்கையாலே எல்லாக் கர்மங்களுமடங்கிய கர்மயோகம் ஏகசாஸ்த்ரார்த்தமாகக் குறையில்லை. ஆகையால் அது விஷயமான புத்தியும் இங்கு 'ஒன்று' என்று கூறப்படுவதில் எவ்வித தோஷமுமில்லை.

ஆக, இந்த ச்லோகத்தின் முதற்பாதியால் கர்மயோகபுத்திக்கு ஹேதுவையிட்டும், பலத்தையிட்டும் இரண்டு சிறப்புக்கள் கூறப்பட்டன. காம்யகர்ம புத்திக்கு இவ்விரண்டும் இல்லையென்று காட்டப்படுகிறது இரண்டாம் பாதியால். (அவ்யவஸாயிநாம் பு$_3$த்$_3$த$_4$ய:) ஆத்மயாதா$_2$த்ம்ய ஜ்ஞானமற்ற காம்யகர்ம நிஷ்டர்களின் புத்திகள். கர்மயோகபுத்திக்குள்ள ஹேதுச்சிறப்பு காம்யகர்மபுத்திக்கு இல்லையென்று காட்டப்பட்டது. இனி பலச்சிறப்புமில்லையென்று காட்டப்படுகிறது, (அநந்தா:) கணக்கற்றவை

तद्वदित्यर्थः। अव्यवसायिनां तु स्वर्गपुत्रपश्वन्नादिफलसाधनकर्माधिकृतानां बुद्धयः फलानन्त्यादनन्ताः। तत्रापि बहुशाखाः; एकस्मै फलाय चोदितेऽपि दर्शपूर्णमासादौ कर्मणि*आयुराशास्ते इत्याद्यवगतावान्तरफलभेदेन बहुशाखत्वं च विद्यते। अतोऽव्यवसायिनां बुद्धयोऽनन्ता

யாகின்றன; சுவர்க்கம், புத்ரன், பசு அந்நம் முதலான பலன்களை ஸாதித்துத்தரும் கர்மங்களைப்பற்றி நிற்பவர்களானமையாலே, அவர்களுடைய புத்திகள் அவர்கள் விரும்பும் அநந்தமான பலன்களையொட்டி அநந்தமாகின்றன என்று கருத்து. (பஹுசாகா:) ஒவ்வொரு புத்தியும் பல கிளைகளை உடையனவாகின்றன. சுவர்க்கமாகிற ஓரே பலனின் பொருட்டு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் தர்சபூர்ணமாஸமாகிற ஓரே காம்யகர்மத்தை சுவர்க்கமாகிற ப்ரதான பலத்தை ஸாதித்துத்தரும் மரமாக உருவகப்படுத்தினல், அந்த ப்ரதான பலத்துக்கு விருத்தமல்லாத "ஆயுராசாஸ்தே" முதலானவற்றுல் அறியப்படும் ஆயுள்விருத்தி முதலான அவாந்தர பலன்களை ஸாதித்துத் தரும் கிளைகளும் அதில் அடங்கியிருக்கின்றன என்று கருத்து. மோக்ஷசாஸ்திரத்திலோவெனில், ஆயுள விருத்தி முதலான அவாந்தர பலன்களும் மோக்ஷஸாதனத்திற்கு உறுப்பாகவேயாகின்றபடியால் அங்கு மோக்ஷம் ஒன்றே பலமாகிறது என்று முன்னமே கூறப்பட்டது. ஆகையால், ஆத்மயாதாத்ம்ய நிச்சயமற்ற காம்யகர்ம நிஷ்டர்களின் புத்திகள் ப்ரதான பலபேதத்தாலே கணக்கற்றவையாகவும், அவாந்தர பலபேதத்தாலே பல பிரிவுகளையுடையவையாகவும் உள்ளன. கர்மயோக புத்தியிற்போலே மோக்ஷம் ஒன்றே பலம் என்னும் சிறப்பு இவைகளுக்கு இல்லை என்று கருத்து.

இவ்விடத்தில் சில சங்கைகள் எழக்கூடும். (1) வெவ்வேறு ப்ரதானபலன்களையும், அவாந்தர பலன்களையும் ஸாதிப்பதற்கென்றே விதிக்கப்படும் நித்யநைமித்திகாதிகர்மங்களுக்கு எப்படி பலன் ஒன்றேயாகமுடியும்? (2) வெவ்வேறு விதிகளுக்கு விஷயமான இவை எப்படி ஓரே விதிக்கு விஷயமாய் ஓரே சாஸ்த்ரார்த்தமாக முடியும்? (3) காமமற்ற முமுக்ஷு காம்யகர்மங்களை எப்படி அநுஷ்டிக்கமுடியும்? (4) அந்தந்தக் காம்யபலன்களை விரும்பாமலே அந்தந்தக் காம்யகர்மங்களை அநுஷ்டிக்கலாம் எனில்: இதே நியாயத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது அந்தந்த தர்மங்களில் அதிகாரமில்லாமலே பிராம்மணர் முதலானுர் க்ஷத்ரியர் முதலா

बहुशाखाश्च। एतदुक्तं भवति—नित्येषु नैमित्तिकेषु कर्मसु प्रधानफलान्यवान्तरफलानि च यानि श्रूयमाणानि, तानि सर्वाणि परित्यज्य मोक्षैकफलतया सर्वाणि कर्माण्येकशास्त्रार्थतयाऽनुष्ठेयानि; काम्यानि च स्ववर्णाश्रमोचितानि तत्तत्फलानि परित्यज्य मोक्षसाधनतया नित्यनैमित्तिकैरेकीकृत्य यथाबलमनुष्ठेयानि—इति॥

ருடைய கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கலாம் என்று ஆகிவிடுமே. (5) பரஸ்பரவிருத்தமான பலன்களையுடைய காம்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால் முரண்பாடு ஏற்படும்; கணக்கற்ற காம்ய கர்மங்களையெல்லாம் அநுஷ்டிப்பது செய்யமுடியாததாகும். சிலவற்றைச் செய்யலாம் எனில்: எதை எவ்வாறு செய்யலாம் என்பதில் நியாமகம் என்ன? இந்த ஐந்துவிதமான சங்கைக்கும் இனிப் பரிஹாரம் உரைக்கப்படுகிறது.

(1) நித்யநைமித்திகாதிகர்மங்களுக்கு வெவ்வேறு ப்ரதான பலன்களும் அவாந்தரபலன்களும் உள்ளன என்பது உண்மையே. ப்ராஜாபத்யலோகம் முதலானவற்றை அடைவது, செய்த பாபம் தீருவது, செய்யாததினால் ஏற்படக்கூடிய ப்ரத்யவாயம் (தோஷம்) இல்லாமற்போவது ஆகியவை நித்யநைமித்திககர்மங்களின் பலன்கள். முமுக்ஷுவான கர்மயோக நிஷ்டனுக்கு ப்ராஜாபத்யலோகம் முதலானவற்றில் விருப்பமில்லாமையாலும் அவை மோக்ஷவிருத்தமாகையாலும் அப்பலன்கள் கிடையாது. பாபம் போவது முதலானவை இவனுடைய மனத்துக்கு சுத்தியை விளைப்பதன் மூலம் மோக்ஷத்திற்கு உறுப்பாகிறதாகையாலே தனிப்பலனாகமாட்டா. ஆகையால் கர்மயோகநிஷ்டனுக்கு மோக்ஷம் ஒன்றே பலன் என்று கூறியதில் குறையில்லை.

(2) நித்தியநைமித்திகாதி கர்மங்கள் மற்றவர்கள் விஷயத்தில் ஒவ்வொரு பலனைப் பெறுவதன் பொருட்டு விதிக்கப்படுகின்றன; ஆகையால் அவர்களுக்குப் பல விதிகளுக்கு விஷயமாய், அதனாலேயே பல சாஸ்த்ரார்த்தங்களாயிருந்துகொண்டு பல பலன்களை அளிக்கின்றன; முமுக்ஷுக்களான கர்மயோக நிஷ்டர்களுக்கோவெனில், 'இவையெல்லாவற்றையும் பலனில் விருப்பமற்றவனாய், ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞானத்துடன் மோக்ஷஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டும்' என்னும் ஒரே விதிக்கு விஷயமாய், அதனாலேயே ஒரே சாஸ்திரார்த்தமாயிருந்துகொண்டு ஒரே பலனையளிக்கின்றன. நித்யகாம்யஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளிற் போலே விநியோகபேதத்தாலே இவ்வேறுபாடு ஏற்படுகிறது.

(3) & (4) காம்யகர்மங்களை அந்தந்தக் காம்ய பலன்களில் விருப்பமில்லாமலே கர்மயோக நிஷ்டன் மோக்ஷஸாதனமாக அனுஷ்டிக்கலாம். இதனால் அந்தந்த தர்மங்களில் அதிகாரமில்லாமலே பிராம்மணர் முதலானோர் க்ஷத்ரியர் முதலானோருடைய தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கலாம் என்று ஆகிவிடாது. ஓரதிகாரிக்கு, ஒரு பலனை உத்தேசித்து, ஒரு காம்யகர்மாநுஷ்டானம் விதிக்கப்படுகிறது. அதே கர்மத்தை வேறொரு பலத்திற்காக அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று விதிக்கும்போதும் அவனே அதிகாரியாவதே பொருந்தும். "க்லுப்தகல்ப்யவிரோதே து யுக்த: க்லுப்தபரிக்ரஹ:" [ஏற்கனவே ஸித்தமாயிருப்பதற்கும், இனிக்கல்பிக்கவேண்டியிருப்பதற்கும் விரோதம் ஏற்பட்டதாகில், ஏற்கனவே ஸித்தமாயிருப்பதை எடுத்துக்கொள்வதே உசிதம்.] என்னும் நியாயப்படி பலனில் விருப்பத்தோடு அநுஷ்டிக்கப்படும் காம்யகர்மத்திற்கு எந்த வர்ணாச்ரமங்களை உடையவன் அதிகாரியோ, அவனே பலனில் விருப்பமில்லாமல் அநுஷ்டிக்கப்படும் காம்யகர்மத்திற்கும் அதிகாரி என்று சொல்வதே பொருந்தும். நித்ய காம்ய ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளிலும், வேதத்தை ஜபிக்கும்படி விதிக்குமிடத்திலும் விநியோகபேதமிருந்தபோதிலும், அதிகாரி வேறுபடுவதில்லை என்பதைக் காண்கிறோம். அதுபோலவே இங்கும் வர்ணாச்ரமதர்மங்களின் கலப்பு ஏற்படாது என்று கொள்ளக்குறையில்லை.

(5) இவனுக்கு அந்தந்தப் பலன்களில் விருப்பமில்லையாகையால், விருப்பமுள்ளவர்களின் விஷயத்தில் பரஸ்பரவிருத்தமான பலன்களையுடையனவாயினும் அக்கர்மங்களை இவன் அநுஷ்டிப்பதால் முரண்பாடு ஏற்படாது. இனி, அநந்தமான காம்யகர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டிக்கமுடியாதே; எதைச் செய்வது? எதை விடுவது? எனில்: தன்னால் இயன்றவரையில் செய்யலாம் என்று சாஸ்திரங்கள் கோஷிக்கின்றன. "தத்தி குர்வந் யதாசக்தி ப்ராப்நோதி பரமாம் கதிம்" [மநு 11-34] [இயன்ற வரையில் யுக்த தர்மத்தைச் செய்பவன் மேலான கதியை அடைகிறான்.] என்று மநுவும் கூறினானன்றோ. "ஸர்வாங்கோபஸம்ஹாரே காம்யம் கர்ம ப்ரஸித்த்யதி" [எல்லா அங்கங்களும் கூடியிருந்தால்தான் காம்யகர்மம் ஸித்திக்கும்] என்கிறபடியே காம்யகர்ம நிஷ்டனுக்குத் தன் கர்மத்தின் அங்கங்களில் சிறிது குறைவு ஏற்பட்டாலும் கர்மஸ்வரூபமே ஸித்திக்காது; பலனும் கிடைக்காது; தோஷமும் ஏற்படும். கர்மயோக நிஷ்டனை

॥ भा ॥ अथ काम्यकर्माधिकृतान्निन्दति—

यामिमां पुष्पितां वाचं प्रवदन्त्यविपश्चितः ।
वेदवादरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः ॥ ४२ ॥

कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मफलप्रदाम् ।
क्रियाविशेषबहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति ॥ ४३ ॥

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तयाऽपहृतचेतसाम् ।
व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते ॥ ४४ ॥

42. யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்த்யவிபச்சித: ।
வேதவாதரதா: பார்த்த நாந்யதஸ்தீதி வாதிந: ॥

43. காமாத்மாந: ஸ்வர்கபரா: ஜந்மகர்மபலப்ரதாம் ।
க்ரியாவிசேஷபஹுளாம் போகைச்வர்யகதிம் ப்ரதி ॥

முமுக்ஷுவுக்கோவெனில், நித்யநைமித்திக [illegible] காம்யகர்மவிஷயத்திலும், அங்கங்களில் சிறிது [illegible] தோஷமில்லாததோடன்றியில் [illegible]. ஆனால், ஒவ்வொரு கர்மத்தையும் நடுவிலேயே விட்டுவிடலாம் [illegible] பொருளல்ல; அங்கங்களில் சிறிது குறைவிருந்தபோதிலும் இயன்ற வரையில் காம்யகர்மங்களை [illegible] படி அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்றே கருத்து. [illegible] அநுஷ்டித்து வந்த (காம்ய) கர்மங்களை தேசகால [illegible] விட்டாலும் இவனுக்கு தோஷமில்லை.

இந்த ச்லோகத்திலும் தேறும் பொருள் [illegible]— நித்யநைமித்திககர்மங்களால் முக்கிய பலன்களாகவும், அவாந்தர (அமுக்கிய) பலன்களாகவும் சாஸ்திரங்களில் கூறப்படும் எல்லாப் பலன்களையும் விட்டு, மோக்ஷம் ஒன்றையே பலமாகக் கருதி எல்லா நித்யநைமித்திக கர்மங்களையும் [illegible] கர்மயோகநிஷ்டன் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். தன்னுடைய வர்ணாச்ரமங்களுக்குத் தக்கவையான காம்யகர்மங்களையும், அவைகளின் பலனை விட்டு, மோக்ஷஸாதனமாக நித்யநைமித்திகங்களைப்போல் இயன்ற வரையில் அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பது. 41.

44. போ₄கை₃ச்வர்ய ப்ரஸக்தாநாம் தயாऽபஹ்ருதசேதஸாம்।
வ்யவஸாயாத்மிகா பு₃த்₃தி₄: ஸமாதௌ₄ ந விதீ₄யதே ||

பார்த்த₂—*பார்த்தனே!* வேத₃வாத₃ரதா:—*வேதங்களில் உள்ள ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களைப்பற்றிய பேச்சுக் களிலேயே ஈடுபட்டவர்களாய்,* காமாத்மாந:—*காமங்களி லேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவர்களாய்,* ஸ்வர்க்க பரா:— *ஸ்வர்க்கத்தையே மேலான ப்ராப்யமாகக் கொண்ட வர்களாய்,* 'அந்யத் ந அஸ்தி' இதி வாதி₃ந:— *'ஸ்வர்க்கத் தைக் காட்டிலும் சிறந்த பலன் வேறு இல்லை' என்று பேசுகின்றவர்களான,* அவிபஶ்சித:— *சிற்றறிவாளர்கள்,* போ₄கை₃ஶ்வர்யக₃திம் ப்ரதி— *ஸ்வர்க்கா₃திகளை அனுபவிப் பதாகிற செல்வத்தை அடைவது குறித்து,* புஷ்பிதாம்- *காய்க்காத பூப்போலே மேலெழப்பார்க்கும்போது அழகா யிருப்பதாய்,* ஜந்மகர்மப₂லப்ரத₃ாம— *(ஸ்வர்க்காதி பலானு பவம் முடிந்தவுடன்) புநர்ஜந்மகர்மங்களாகிற பலத்தை அளிப்பதாய்,* க்ரியா விஶேஷ ப₃ஹுளாம்— *(தத்வஜ்ஞான மின்மையாலே) பல கிரியைகள் நிறைந்திருப்பதான,* யாம இமாம் வாசம்— *யாதொரு வார்த்தையை,* ப்ரவத₃ந்தி— *மிகவும் பேசுகின்றார்களோ,* தயா— *அந்தப் பேச்சாலே,* அபஹ்ருதசேதஸாம்— *அழிக்கப்பட்ட அறிவையுடையவர் களாய், (அதனாலேயே)* போ₄கை₃ஶ்வர்யப்ரஸக்தாநாம்— *ஸ்வர்க்காதிகளை அநுபவிப்பதாகிய செல்வத்திலேயே ஈடு பட்டவர்களான அப்புல்லறிவாளர்களுக்கு,* ஸமாதௌ₄— *மனத்தில்,* வ்யவஸாயாத்மிகா—*ஆத்மயாதா₂த்ம்யநிச்சயத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கும்,* பு₃த்₃தி₄ :— *(முற்கூறிய) கர்மயோகபுத்தி,* ந விதீ₄யதே—*உண்டாவதில்லை.*

42-44. முன் ச்லோகத்தில், காம்யகர்மபுத்தியைக் காட்டிலும் மோக்ஷஸாதனமான கர்மயோகபுத்திக்கு உள்ள சிறப்பு காட்டப பட்டது. இனி, மூன்று சுலோகங்களாலே மோக்ஷஸாதனமான கர்ம யோகத்தில் விரைவில் ஈடுபாடு ஏற்படுவதற்கு அவசியமான மற்ற

38. புன்பயனுற் பூத்தவுரை போதப் புகல்வாறி
வென்பதனை யில்லா ரெழின்மறையி னன்பகருஞ்
சொற்பயனே பற்றியதிற் றொல்பொருண்மற்றில்லென்பார்
கற்பதனைக் காணுதார் கண்

(காம்யகர்மங்களில் ஈடுபட்டவர்கள்) புன் பயனுல் பூத்த உரை— பயனின்மையாலே காய்க்காத பூப்போன்ற வார்த்தையை, போத புகல்வர்—மிகவும் பேசுவர்; அறிவு என்பதனை இல்லார்—அறிவற்றவர்கள்; எழில் மறையில் நன் பகரும் சொல் பயனே பற்றி—அழகிய வேதத்தில் (ஸ்வர்க்காதிகளைப் பற்றி) நன்றாகச் சொல்லப்படும் சொல்லாகிற பயனையே பற்றி நின்று, மற்று—அதைக்காட்டிலும் சிறந்த, அதில் தொல் பொருள்— வேதத்தின் பழமையான தாத்பர்யார்த்தமான மோக்ஷத்தை, இல் என்பார்— இல்லை என்று கூறுவார்கள்; கற்பதனை கண் காணுதார்— (வேதத்தின் உத்தரபாகத்தில்) கற்கப்படும் மோக்ஷத்தைக் கண்ணுலும் காணமாட்டார்கள்.

பலன்களில் வைராக்யத்தை உண்டாக்குவதற்காக, அந்தந்தக் காம்ய பலன்களை ஸாதித்துத்தரும் காம்யகர்மங்களில் அதிகாரம் உடையவர்களை நிந்திக்கிறார். "ஸ்வகீயத்வபு₄த்₃தி₄ர் ஹி அதி₄கார:" [அதிகாரமாவது, தன்னுடையது என்னும் நினைவு] என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ வ்யாக்யானத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யராலும், "காம்ய கர்மாதி₄க்ருதாநிதி— காம்யகர்மஸாத்₄ய ஸ்வர்க்க₃ாதி₃ ஸ்வாபி₄லஷித ஸாத₄நத்வ ஸ்வார்த்த₂தா பு₃த்₃தி₄ யுக்தாந் இத்யர்த்த₂:" ["காம்யகர்மாதி₄க்ருதாந்" என்னும் கீதாபா₄ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திக்கு, "காம்யகர்மங்கள் ஸ்வர்க்கம் முதலான தான் விரும்பும் பலன்களை ஸாதித்துத் தருமவையாயிருக்கையாலே, அவற்றில் தன்னுடையவை என்னும் புத்தியோடு கூடியிருப்பவர்களை" என்று பொருள்] என்று தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில் ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகராலும், "நியோஜ்ய: ஸ ச கார்யம் ய: ஸ்வகீயத்வேந பு₃த்₃த்₄யதே" [எவனொருவன் ஒருகாரியத்தை தன்னுடையது என்று நினைக்கிறனே அவனே அதற்கு நியோஜ்யன் (அதி₄காரி) ஆகிறன்.] என்று பஞ்சிகையில் பூர்வமீமாம்ஸகர்களாலும் அதி₄காரலக்ஷணம் உரைக்கப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. காம்யகர்மங்களைத் தாம் விரும்பும் பலன்களுக்கு

॥ भा ॥ यामिमां पुष्पितां—पुष्पमात्रफलाम्, आपातरमणीयां वाचमविपश्चितः—अल्पज्ञाः भोगैश्वर्यगतिं प्रति वर्तमानां प्रवदन्ति,

39. காமத்தை யுன்னிக்கணிசித்து மேலுலகைச்
சேமத்தை யிட்டுச் செனித்துழலு—மீமத்
தியற்றிதரும் போகத்தி லின்பத்தை நோக்கி
முயற்றியுட னேயெழுவர் மூண்டு.

காமத்தை உன்னி— *காமங்களையே நினைந்து,* **மேல் உலகை கணிசித்து**— *ஸ்வர்க்கம் முதலான (ப்ராக்ருதமான) மேல் உலகங்களையே பெறவிரும்பி,* **சேமத்தை இட்டு**— *கர்மசேஷம் காரணமாக,* **செனித்து உழலும்**— *மறுபடியும் மறுபடியும் பிறந்து உழலும்படியானதாய்,* **ஈமத்து**— *அழி யக்கூடியதாய்,* **இயற்றி தரும்**— *முயன்று செய்யவேண்டிய கிரியைகளால் உண்டாகுமதான,* **போகத்தில் இன்பத்தை நோக்கி**-*சுவர்க்கபோகம் முதலானவற்றிலுள்ள சிற்றின்பத் தைக் கருதி,* **முயற்றியுடனே**— *முயற்சியோடு,* **மூண்டு எழு வர்**— *ஈடுபாட்டுடன் எழுவார்கள்.*

ஸாத$_4$னமாக நினைத்து அவற்றில் ஈடுபடுபவர்களை நிந்திக்கிறுன் இம்மூன்று ச்லோகங்களாலே என்று கருத்து.

(யாம் இமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவத$_3$ந்தி) யாதொரு இந்தக் காய்க்காத பூப்போன்ற வார்த்தையைக் கூறுகின்றுர்களோ. சில மரங் கள் பூக்குமேயொழியக் காய்க்காது. அது போலே இந்த வார்த்தை கேட்பதற்கு அழகாயிருக்குமேயொழிய, நல்ல பலன் ஒன்றும் அதற்குக் கிடையாது என்று கருத்து. காம்யகர்மங்களைப் பற்றிய இந்த வார்த்தைகளின் பலனுகக் கிடைக்கும் ஸ்வர்க்கம் முதலானவை உண்மையில் மோக்ஷவிரோதியாயிருந்துகொண்டு துன்பத்தை யன்றே தருகின்றன. இருந்தபோதிலும் பார்ப்பவர்களுக்கு இன்பம் போலே தோற்றமளிக்கையாலே காய்க்காத பூப்போன்ற வார்த்தை என்கிறுர். (வாசம்) வார்த்தையை. வேதத்தில் காம்யவிதி$_4$ ப$_4$ாக$_3$த்திலுள்ள வார்த்தைகளைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்; காம்யகர்ம நிஷ்ட$_2$ர்களுடைய வார்த்தைகளைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (ப்ரவ த$_3$ந்தி) மிகவும் பேசுகின்றுர்களோ. (வாசம் ப்ரவத$_3$ந்தி) வார்த் தையை மிகவும் பேசுகின்றுர்களேயொழிய அவ்வார்த்தையின்

वेदवादरताः-वेदेषु ये स्वर्गादिफलवादाः तेषु सक्ताः, नान्यदस्तीति वादिनः-तत्सङ्गातिरेकेण स्वर्गादेरधिकं फलं नान्यदस्तीति वदन्तः, कामात्मानः-कामप्रवणमनसः, स्वर्गपराः—स्वर्गपरायणाः, स्वर्गादिफलावसाने पुनर्जन्म-

40. போகமிகு செல்வத்துப் பூண்டதன் னெஞ்சழிந்தார்க்
கேக வகையுற்ற வெழிற்புந்தி—யோக
மமைவுரு துள்ளத்தி லாதலால் வேதச்
சமைவுதான் கேளாய் தரித்து.

ஆதலால்—ஆகையால், போகம் மிகு செல்வத்து— சுவர்க்கம் முதலான போகமாகிற பெருஞ்செல்வத்தில், பூண்டு—ஈடுபட்டு, அதன்— அதினாலே, நெஞ்சு அழிந்தார்க்கு— அறிவு அழிந்தவர்களுக்கு, ஏகவகை உற்ற எழில் புந்தி யோகம்—மோக்ஷம் ஒன்றையே கருதுவதாய், (ஆத்மதத்வஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டதாகையாலே) அழகியதான (கர்மயோக) புத்திச்சேர்க்கை, உள்ளத்தில்— நெஞ்சில், அமைவுஉருது—பொருந்தாது; வேதச் சமைவுதான் வேதம் அமைந்திருக்கும் வகைதன்னை, தரித்து— உறுதியுடனிருந்து, கேளாய்— கேட்பாயாக.

அர்த்தஸ்வரூபத்தை அடியோடு அறிவதில்லை. இதற்குக் காரணமென்ன? எனில்: (அவிபச்சித:) அல்பஜ்ஞர்களாகையாலே அர்த்தஜ்ஞானமில்லாமல் வார்த்தையே பேசுகிறார்கள். "விவிதம் பச்யச் சித்த்வம்—விபச்சித்த்வம்" என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படியே விதவிதமாக அறியும் அறிவை உடையவன் 'விபச்சித்' எனப்படுகிறான். "ப்ருஷோதராதீநி யதோபதிஷ்டம்" [அஷ்டாத்யாயி 6-3-109] என்னும் வியாகரணவிதிப்படி 'பச்யத்' என்னும் சப்தத்தின் பகுதியான 'யத்' என்னும் சப்தம் ஸமாஸத்தில் மறைந்துவிடுகிறது. ஆக, 'விபச்சித்' என்று பேரறிவாளனைக் காட்டுகிறது. 'அவிபச்சித:' என்று இங்கு பேரறிவாளர்களுக்கு எதிர்த்தட்டான புல்லறிவாளர்களைக் காட்டுகிறது. வேதத்தின் உத்தரபாகமான உபனிஷத்துக்களின் பொருளை அறிவதனால் ஏற்படும் நித்யாநித்ய வஸ்துவிவேகம் முதலான பேரறிவுகள் இல்லாத புல்லறிவாளர்கள் என்று கருத்து.

எதைப்பற்றிய வார்த்தையைப் பேசுகிறார்கள்? எனில்: (போகைச்வர்யகதிம் ப்ரதி) "வர்த்தமாநாம்" என்னும் பதத்தை அத்யாஹாரம் செய்துகொண்டு "வாசம்" என்னும் பதத்திற்கு விசேஷணமாக்கிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும், சுவர்க்கம் முதலானவற்றின் அநுபவமாகிற செல்வத்தைக்குறித்துப் பேசப்படும் வார்த்தையை என்றபடி.

பேசுகிறவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? எனில்: (வேதவாதரதா:) வேதத்தின் பூர்வபாகத்தில் ஸ்வர்க்கம் முதலான அல்பாஸ்திரபலன்களைப் பற்றிய பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டவர்கள். வேதத்தைப் பலவிடங்களில் புகழ்ந்திருக்கும் கண்ணன் பொதுவாக அதை நிந்திப்பது ஒட்டாதாகையாலே இங்கு வேதசப்தம் ஸ்வர்க்காதி பலன்களை மாத்திரம் குறிப்பதாகக்கருதப்படும் பூர்வபாகத்தையே குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும். "விஷ்ணு நாமா ஸ வேதேஷு வேதாங்கேஷு ச கீயதே" [வி-பு 6–4–40] [அந்தப் பரமாத்மா வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் விஷ்ணு என்னும் பெயராலே பாடப்படுகிறான்.] முதலானவிடங்களில் வேதசப்தம் பூர்வபாகத்தையே குறிப்பதைக்காண்கிறோமன்றோ. "புஷ்பிதம் வாசம்" "வேதவாத" என்று இரண்டிடங்களிலும் பூர்வபாகத்தைச் சொல்லுகிறதாகில், புநருக்திதோஷம் வருமே எனில்: ஒன்று விதிக்கும் வாக்யத்தையும், மற்றொன்று பலத்தைச்சொல்லும் வாகயத்தையும் கூறுவதாகக்கொண்டோ, ஒன்று காம்யகர்ம நிஷ்டர்களுடைய வாக்யத்தையும், மற்றொன்று வேதவாக்யத்தையும் குறிப்பதாகக் கொண்டோ புநருக்திதோஷபரிஹாரம் செய்யலாம். (நாந்யதஸ்தீதி வாதிந:) அந்த ஸ்வர்க்காதிபலன்களில் உள்ள மிகுதியானபற்றாலே, "ஸ்வர்க்கத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த பலன் வேறொன்று இல்லை" என்று கூறுகின்றவர்கள். (வாதிந:) "வதிதும் சீலம் ஏஷமிதி வாதிந:" இப்படிக்கூறுவதையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்கள். வேதங்களில் கோஷிக்கப்படும் மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை மறுக்கமுடியாதாகையாலே, "அந்த மோக்ஷமும் இந்த ஸ்வர்க்காதி பலங்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததன்று" என்று கூறுகிறவர்கள் என்று கருத்து. (காமாத்மாந:) "காமேஷு ஆத்மா—மந:, யேஷாம் தே காமாத்மாந:" என்று வ்யுத்பத்தி; காமங்களிலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவர்கள் என்று பொருள். ஆத்ம சப்தம் இங்கு மனத்தைக்குறிக்கிறது. (ஸ்வர்க்கபரா:) "ஸ்வர்க்க: பர:— பராயணம்—பரமப்ராப்யம்–யேஷாம்தே–ஸ்வர்க்கபரா:" என்று வ்யுத்பத்தி. ஸ்வர்க்கத்தையே பரமப்ராப்யமாகக்கொண்

कर्माख्यफलप्रदां, क्रियाविशेषबहुलां-तत्त्वज्ञानरहिततया क्रियाविशेषप्रचुरां, भोगैश्वर्यगतिं प्रति वर्तमानां यामिमां पुष्पितां वाचं ये प्रवदन्तीति संबन्धः।

டிருப்பவர்கள் என்று பொருள். மோக்ஷத்தைக் கணிசியாதவர்கள் என்று கருத்து. 'காமாத்மாந:' 'ஸ்வர்க்கபரா:' என்ற சப்தங்கள் புநருக்தமன்றோ? எனில்; காம சப்தம் பொதுவாகக் காமங்களையும், ஸ்வர்க்க சப்தம் காமவிசேஷமான ஸ்வர்க்கத்தையும் குறிக்கிறது என்றோ, இரண்டும் முறையே இம்மை மறுமைப் பலன்களைக் குறிக்கின்றன என்றோ, முந்தியது ஸ்வர்க்காதிஸாதனமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளில் விருப்பத்தையும், பிந்தியது அவற்றால் ஸாதிக்கப்படும் ஸ்வர்க்காதிகளில் விருப்பத்தையும் குறிக்கின்றதென்று கொண்டோ, முந்தியது ஸ்வர்க்காதிகாம்யங்களில் விருப்பத்தையும், பிந்தியது மோக்ஷத்தில் வெறுப்பையும் காட்டுகிறது என்று கொண்டோ புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கலாம்.

அந்த வார்த்தை எப்படிப்பட்டது? எனில்: (ஜந்மகர்மபலப்ரதாம்) சுவர்க்கம் முதலான பலன்கள் முடிந்தவுடன், மறுபடியும் பிறப்பையும் கர்மங்களையும் அளிப்பது. "யாவத்ஸம்பாதமுஷித்வா அதைதமேவாத்வாநம் புநர்நிவர்த்தந்தே" [சாந் 5 10 5] [பலனளிக்கும் கர்மம் உள்ளவரையில் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வஸித்து விட்டு, மறுபடியும் (சென்ற வழியிலேயே) தூமாதிமார்க்கத்திலே திரும்பி வருகின்றார்கள்.] "ப்ராப்யாந்தம் கர்மணஸ்தஸ்ய யத்கிஞ்சேஹ கரோத்யயம் । தஸ்மால் லோகாத் புநரேதி அஸ்மை லோகாய கர்மணே ॥" [ப்ருஹ 6-4-6] [இந்த ஸம்ஸாரி இவ்வுலகில் (ஸ்வர்க்காதி பலனை விரும்பி) யாதொரு கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அந்தக் கர்மத்தை (அந்தப் பலபோகத்தாலே கழித்து) முடித்து, அந்தலோகத்திலிருந்து மறுபடியும் கர்மம் செய்வதற்காக இந்த லோகத்திற்குத் திரும்பி வருகிறான்.] "ஆப்ரஹ்மபுவநால்லோகா: புநராவர்த்திநோர்ஜுந" [கீதை 8-16] [அர்ஜுநா! ப்ரஹ்மலோகம் வரையிலுள்ள எல்லா உலகங்களும் அழிவையுடையவை.] "ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:" [வி-பு 6-5-50] [ஸ்வர்க்கத்திலும், அநுபவம் கழிந்து செல்லுகையில், 'எப்போது கீழே விழுந்துவிடுவோமோ' என்னும் பயத்தாலே ஸுகமில்லாமற்போகிறது.] என்று ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் சுவர்க்கம் முதலானவை அழியக்கூடியவை என்று உத்கோஷிக்கப்பட்டதன்றோ.

''ப்லவா ஹ்யேதே அத்₃ருட₄ா யஜ்ஞரூபா: ।
அஷ்டாத₃ஸோக்தமவரம் யேஷு கர்ம ॥
ஏதச்ச்₂ரேயோ யேऽபி₄நந்த₃ந்தி மூட₄ா: ।
ஜராம் ம்ருத்யும் தே புநரேவாபி யந்தி ॥'' *[முண்ட 1-2-7]*

[(பதினாறு ருத்விக்குகள், யஜமானன் பத்னி என்னும்) பதினெட்டு கர்த்தாக்களை ஆச்ரயித்து நிற்பதாய், (க்ஷுத்ரபலனில் விருப்பத்தாலே) தாழ்ந்ததான யாகாதி கர்மத்தையுடையவர்கள் உறுதியற்ற ஓடம்போல ஸம்ஸாரக்கடலைத்தாண்ட வல்லமையற்றவர்கள். எந்த அறிவிலிகள் இக்கர்மங்களைச் சிறந்ததையாக அபிமானிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஜராமரணங்களையுடைய ஸம்ஸாரத்தையே மறுபடியுமடைகிறார்கள்.] ''தத்₃ ய இஹ ரமணீயசரணா அப்₄யாஸோ₂ ஹ யத்தே ரமணீயாம் யோநிமாபத்₃யேரந் ப்₃ராஹ்மண யோநிம் வா க்ஷத்ரியயோநிம் வா வைஸ்₂யயோநிம் வா, அத₂ ய இஹ கபூயசரணா: அப்₄யாஸோ₂ ஹ யத்தே கபூயாம் யோநிமாபத்₃யேரந் ஸ்₂வயோநிம் வா ஸூகரயோநிம் வா சண்டாளயோநிம் வா ॥'' *[சாந் 5-10-7]* *[அவர்களில் திரும்பிவருகிறவர்கள் புண்ணியகர்மத்தை எஞ்சிய கர்மமாகக் கொண்டிருக்கும்போது ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைச்யஜன்மங்களாகிற அழகிய பிறவிகளில் ஒன்றை அடைகிறார்கள்; பாப கர்மத்தை எஞ்சிய கர்மமாகக் கொண்டிருக்கும்போது நாய், பன்றி, சண்டாளன் முதலான தாழ்ந்த பிறவிகளில் ஒன்றை அடைகின்றார்கள்.]* முதலான வேதவாக்யங்களிலும் '' தத: பரிவ்ருத்தௌ கர்மப₂ல ஸே₂ஷேண ஜாதிம் ரூபம் வர்ணம் ப₃லம் மேத₄ாம் ப்ரஜ்ஞாம் த்₃ரவ்யாணி த₄ர்மாநுஷ்டா₂நமிதி பரதிபத்₃யதே । தச்சக்ரவது₃ப₄யோர் லோகயோஸ் ஸுக₂ ஏவ வர்த்ததே '' *[ஆபஸ்தம்பதர்மம் 2-1-2, 3]* *[அதன் பிறகு திரும்பிவரும்போது எஞ்சிய கர்மத்தின் பலனாக ஜாதி, உருவம், (ப்ராஹ்மணாதி₃) வர்ணம், ப₃லம், அபூர்வார்த்தங்களை அறியும் மேதை, அறிவு, பொருள்கள், நற்கருமங்களைச் செய்தல் ஆகியவற்றை அடைகிறான். ஆக இவ்வண்ணம் சக்கரம்போலே மாறி மாறி இவ்வுலகிலும் அவ்வுலகிலும் ஸுகத்தையே அடைகிறான்.]* '' வர்ணா ஆஸ்₂ரமாஸ்₂ச ஸ்வகர்மநிஷ்டா₂: ப்ரேத்ய ஸ்வகர்மப₂லமநுபூ₄ய ததஸ்₂ ஸே₂ஷேண விஸி₂ஷ்டதே₃ஸ₂ஜாதி குலரூபாயு: ச்ருத வ்ருத்த வித்த ஸுக₂மேத₄ஸோ ஜந்ம ப்ரபத்₃யந்தே । விஷ்வஞ்சோ விபரீதா நஸ்₂யந்தி '' *[கௌதமதர்மம் 2-11-10, 11]* *[வர்ணாச்ரம கர்மங்களில் நிலைநிற்பவர்கள் இறந்தபின் தம்முடைய கர்மங்களின் ப₂லத்தை அநுபவித்து, எஞ்சிய கர்மத்தின் ப₂லமாக நல்ல தேசம், ஜாதி, குலம், ரூபம், ஆயுள், கேள்விஞானம், ஒழுக்கம், செல்வம், இன்பம், அறிவு*

'ஸ₂' 'ஶ' என்னும் எழுத்தைக்குறிக்கிறது.

तेषां भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तया—वाचा भोगैश्वर्यविषयया अपहृतज्ञानानां यथोदितव्यवसायात्मिका बुद्धिः, समाधौ मनसि न विधीयते,-नोत्पद्यते; समाधीयतेऽस्मिन्नात्मज्ञानमिति समाधिर्मनः। तेषां मनस्यात्मयाथात्म्य-

---

ஆகியவற்றை உடையவர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். வர்ணாச்ரம கர்மங்களில் நிலைநில்லாதவர்கள் நேர்மாறான பிறவியை அடைந்து அழிகிறார்கள்.] முதலான ஸ்ம்ருதிகளிலும் ஜன்மங்களும் கர்மமும் கர்மசேஷத்தின் பலனாகக் கிடைப்பதாகக் கூறுகையாலே, "ஜந்ம கர்மபலப்ரதாம்" என்றதற்கு "ஜந்மகர்மங்களாகிற பலன்களை அளிப்பது" என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தமானது. அதனாலேயே "ஜந்மகர்மாக்யபலப்ரதாம்" என்று பாஷ்யத்தில் பொருள் அருளப்பட்டது. "ஜந்மாக்யகர்மபலப்ரதாம்" என்றும் பாஷ்யபாடமிருப்பதாகத் தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் காண்கிறது. அப்போது "பிறப்பாகிற கர்மபலத்தை அளிப்பது" என்று பொருளாகிறது.

அந்த வார்த்தை மேலும் எப்படிப்பட்டது? எனில்: (க்ரியாவிசேஷபஹுளாம்) உண்மையறிவு இல்லாமையாலே பல கர்மங்கள் நிறைந்ததாயிருப்பது. ஸ்வர்க்காதிபலன்களை விரும்பும் காமிகளுக்கும், அப்பலன்களை விரும்பாத ஞானிகளுக்கும் பல கர்மங்கள் வேண்டியிருக்கும்போது, காமிகளுக்கு மாத்திரம் க்ரியாவிசேஷங்கள் நிறைந்திருப்பதாகச் சொல்லலாமோ? எனில்; ஞானிகள் எல்லாக்கர்மங்களையும் இவை மோக்ஷஸாதனம் என்னும் ஞானத்தோடு கூடவே செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாக் கர்மங்களும் மோக்ஷமாகிற ஒரே பலனுக்கு ஸாதனமாகவும், ஒரே சாஸ்திரார்த்தமாகவும் ஆகின்றன. மேலும், மோக்ஷத்துக்குப் பயன்படாத பல கர்மங்களை அவர்கள் செய்வதுமில்லை. ஆகையால் சரீர முயற்சியை அதிகமாக உடையதாய், அளவும் அழிவுமுள்ள பலனை உடையதான காமியின் கர்மங்களை "க்ரியாவிசேஷபஹுளாம்" என்றது பொருத்தமே.

ஆக, முன்னிரண்டு ச்லோகங்களாலே காம்யகர்மநிஷ்டர்களின் நிலையைச் சொன்னார். இனி, மூன்றாவது ச்லோகத்தாலே அவர்களுக்கு உண்மையறிவு இல்லையெனக்கூறுகிறார்: (போகைச்வர்யப்ரஸக்தாநாம்) முதல் ச்லோகத்தில் "யே ப்ரவதந்தி" என்றும் இங்கு "போகைச்வர்யப்ரஸக்தாநாம் தேஷாம்" என்றும் "யே" "தேஷாம்" என்னும் பதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பொருள் கொள்ளவேண்டும். "எவர்கள் காய்க்காத பூப்போன்ற இவ்வார்த்தையை மிகப்பேசுகின்றார்களோ, ஸ்வர்க்காதிகளை அநுப

निश्चयपूर्वकमोक्षसाधनभूतकर्मविषया बुद्धिः कदाचिदपि नोत्पद्यते इत्यर्थः । अतः काम्येषु कर्मसु मुमुक्षुणा न सङ्गः कर्तव्यः ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

விப்பதாகிற செல்வத்திலேயே ஈடுபட்ட அப்புல்லறிவாளர்களுக்கு" என்று பொருள். (தயாபஹ்ருதசேதஸாம்) "யாம் ப்ரவத$_3$ந்தி தயா அபஹ்ருதசேதஸாம்" என்று அந்வயம். போகைச்வர்யத்தில் ஈடு பாட்டாலே கவரப்பட்ட நெஞ்சையுடையவர்களுக்கு. (அபஹ்ருத சேதஸாம்) போகைச்வர்யங்களில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த தோடன்றியில், ஆத்மஜ்ஞானமே அறியப்பெற்றவர்களுக்கு என்று கருத்து. இப்படி ஆத்மஜ்ஞானமில்லாமையாலே அதை முன்னிட்ட மோக்ஷஸாதன புத்தியில்லையென்கிறது இனி,— (வ்யவஸாயாத்மிகா பு$_3$த்$_3$தி$_4$:) முன் சொல்லப்பட்ட ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்ட கர்மயோக விஷயமான அறிவு. (ஸமாதௌ$_4$) மனத்தில். "ஸமாதீ$_4$யதே அஸ்மிந்நிதி ஸமாதி$_4$ர் மந:" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ஆத்மஜ்ஞானம் நிலைநிறுத்தப்படுமிடமான மனம் இங்கு ஸமாதி எனப்படுகிறது. அஷ்டாங்கயோகத்தில் உள்ள ஸமாதியைச் சொல்லுவதாகக் கூறுவது பொருந்தாது. (ந விதீ$_4$யதே) உண்டாவ தில்லை. அவர்களுடைய நெஞ்சில் ஆத்மயாதாத்ம்ய நிச்சயத்தோடு கூடிய மோக்ஷஸாதனமான கர்மயோகத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டாவதில்லை. "ந விதீ$_4$யதே' என்று நிகழ்காலத்திலே கூறுகை யாலே எப்போதுமே இவ்வறிவு இவனுக்கு உண்டாவதில்லை என்றபடி. ஆக, இவ்வளவால் முமுக்ஷுவான கர்மயோகநிஷ்டன் காம்யகர்மங் களில் பற்று வைக்கக்கூடாது என்று தேறிற்று. இவனும் பலனில் பற்றில்லாமல் காம்யகர்ம ஸ்வரூபத்தை அநுஷ்டிக்க சாஸ்திரங்கள் அனுமதித்திருக்கிறபடியால் ஸ்வர்க்காதி பலன்களில் விருப்பம் வைக்கக்கூடாது என்பதே தாத்பர்யார்த்தம். மோக்ஷத்தில் விருப்ப மிருப்பவனுக்கு மோக்ஷவிரோதியான ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றில் விருப்பம் கூடாதன்றோ. 42 44.

45-46. முந்திய மூன்று ச்லோகங்களாலே காம்யகர்மங்களும், அதில் விருப்பமுடையவர்களும் நிந்திக்கப்பட்டனர். இவ்விரண்டு ச்லோகங்களிலும், "மேலான நன்மையை உபதேசிக்கும் சாஸ்திரம் இப்படி நிந்திக்கத்தக்க காம்யகர்மங்களை விதிப்பது பொருந்தாது; விதித்தபின்பு, இங்கு அவற்றைக் கைவிடத்தக்கவையாக உப தேசிப்பது முரண்பட்டது; கர்மங்களை விதிக்கும் சாஸ்திரமாவது அப்ரமாணமாகவேண்டும்; அல்லது அது ப்ரமாணமாகு மாகில், அதை நிந்திக்கும் இந்த சாஸ்திரமாவது ப்ரமாணமல்லாமற் போகவேண்டும்" என்னும் சங்கைக்குப் பரிஹாரம் உரைக்கப்

एवमत्यल्पफलानि पुनर्जन्मप्रसवानि कर्माणि मातापितृसहस्रेभ्योऽपि वत्सलतरतया आत्मोज्जीवने प्रवृत्ता वेदाः किमर्थं वदन्ति, कथं वा वेदोदितं त्याज्यतयोच्यत इत्यत आह—

त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन।
निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान्॥ ४५॥
यावानर्थ उदपाने सर्वतः संप्लुतोदके।
तावान् सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः॥ ४६॥

45. த்ரைகு$_3$ண்ய விஷயா வேத$_3$ா:
நிஸ்த்ரைகு$_3$ண்யோ ப$_4$வார்ஜுந।
நிர்த்$_3$வந்த்$_3$வோ நித்ய ஸத்வஸ்தே$_2$ா
நிர்யோக$_3$க்ஷேம ஆத்மவாந்॥

46. யாவாநர்த்த$_2$ உத$_3$பாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோத$_3$கே।
தாவாந் ஸர்வேஷு வேதே$_3$ஷு ப்$_3$ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:॥

வேத$_3$ா:—வேதங்கள். த்ரைகு$_3$ண்யவிஷயா:—முக்குணங்களை உடையவர்களுக்கு நன்மையைக் கூறுபவை; அர்ஜுந—அர்ஜுனனே! (த்வம் து—நீயோவெனில்) நிஸ்த்ரைகு$_3$ண்ய: ப$_4$வ—முக்குணங்களையும் உடையவனாக ஆகாமலிரு; நிர்த்$_3$வந்த்$_3$வ: (ப$_4$வ)—(ஸுகதுக்கம், சீதோஷ்ணம், லாபாலாபம், ஜயாஜயம் முதலான) இரட்டைகளைப் பொறுத்துக்கொள்பவனாக ஆவாய்; நித்யஸத்வஸ்த$_2$: (ப$_4$வ)—தினந்தோறும் வளரும் ஸத்வகுணத்தை உடையவனாக ஆவாய்; நிர்யோக$_3$க்ஷேம: (ப$_4$வ) — (ஆத்மஸ்வரூபம், அதையடைய உபாயம் ஆகியவை தவிர்ந்த மற்ற) பொருள்களை அடைவதாகிய யோகத்தையும், அடைந்த அவற்றை ரக்ஷிப்பதாகிற க்ஷேமத்தையும் பற்றி முயற்சியற்றவனாக ஆவாய்; ஆத்மவாந் (ப$_4$வ)—ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே ஈடுபாடு உடையவனாக ஆவாய்.

படுகிறது. முதலில் சங்கையைப் பின்வருமாறு இரண்டு கேள்விகளாக அமைக்கலாம். (1) காம்யகர்மங்களை ஸம்ஸாரக்காட்டிலே சில மரங்களாக உருவகப்படுத்தினால், மறுபிறவியில் தேவாதி

ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே உதபாநே — *எல்லாப் புறத்திலும் நிறைந்த நீரையுடைய நீர் நிலையில், (அதன் நீரை உபயோகிக்க விரும்புகிறவனுக்கு)* **யாவாந் அர்த்த:**— *எவ்வளவு மாத்திரம் பயனுடையதோ,* **தாவாந் (யதா உபாதேயதே)**– *அவ்வளவே எப்படிக் கைக்கொள்ளப்படு கிறதோ, (ததா—அப்படியே)'* **ஸர்வேஷு வேதேஷு**— *எல்லா வேதங்களிலும்,* **ப்ராஹ்மணஸ்ய**–*வைதிகனுக்கு,* **விஜா நத:**—*அறிவாளியான முமுக்ஷுவுக்கு,* **யாவாந்**—*(மோக்ஷ ஸாதனமாயிருப்பது) எவ்வளவோ,* **தாவாந்** *(ஏவ உபா தேய:)–அளவளவே (ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது.) (எல்லா வேதபாகமும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதன்று என்று கருத்து.)*

சரீரங்களையெடுப்பதை அந்த மரங்களின புஷ்பங்களாகவும், அந்த சரீரங்களைக்கொண்டு அநுபவிக்கும் ஸ்வர்க்காதிஸுகங்களை அந்த மரங்களின் பழங்களாகவும் உருவகப்படுத்தலாம். இந்த ஸ்வர்க் காதி பலங்கள் மிகவும் அற்பமானவை; மோக்ஷவிரோதியாகை யாலே எட்டிப்பழம் போன்றவை. வேதமோ ஆயிரம் தாய் தந்தை யரைக் காட்டிலும் வாத்ஸல்யம் மிக்கது; தாய் பிரியத்தையே உபதேசிப்பவள்; தந்தை ஹிதத்தையே உபதேசிப்பவன்; வேதமோ இரண்டையும் உபதேசிப்பது; தாய்தந்தையர் தேஹம் முதலான வற்றின் ஆரோக்யம் முதலியவற்றைக் குறித்துச் சிலசமயம் உப தேசிப்பார்கள். வேதமோவெனில் ஆத்மாவுக்கு ஜீவனஹேதுவும் உஜ்ஜீவநஹேதுவுமான நாலுவிதமான புருஷார்த்தங்கள், அபுரு ஷார்த்தங்கள் அனைத்தையும் போக்கடிப்பது, அவற்றுக்கு ஸாதனம் ஆகிய அனைத்தையும் சொல்லுவது; தாய்தந்தையர் தங்கள் குழந்தைகளுக்கே ஒரு ஜன்மத்தில் பிரியஹிதங்களை உபதேசிப் பார்கள். வேதமோவெனில் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வஜன்மங் களிலும் பிரியஹிதங்களை உபதேசிப்பது. அதனாலேயே ஆயிரம் தாய்தந்தையர்களைக் காட்டிலும் வாத்ஸல்யம் மிக்கது வேதம் என்று கூறப்படுகிறது. அத்தகைய வேதங்கள் இப்படி அற்ப பலன்களை அளிப்பவையும், மறுபிறவியை உண்டாக்குகின்வையு மான காம்யகர்மங்களை எதற்காக உபதேசிக்கின்றன? என்பது முதற்கேள்வி. "வேதங்கள் காம்யகர்மங்களை வஞ்சிப்பதற்காக உப தேசிக்கின்றன என்னவொண்ணாது; ஹிதத்தை உபதேசிப்பவை யன்றோ. ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான ஒவ்வொரு கர்மமும் ஸ்வர்க்கம் முதலான அந்தந்தப் பலன்களோடு நிற்பவையாகை

41. முக்குணத்தோர் பண்புரைக்கு மூண்டுமறை நீமன்னு
வக்குணத்து மன்னே லவாநெஞ்சா—யிக்குணத்தாற்
சாருதுய ரற்றென்றுஞ் சத்துவத்தி னப்புறத்தி
லாருதியோ கக்கேம மற்று.

மன்னு—அரசனே! மறை—வேதமானது. முக்குணத்தோர் பண்பு—ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களை உடையவர்களுடைய அந்தந்த குணங்களுக்குத் தக்க விஷயங்களை, மூண்டு உரைக்கும்—மிகவும் உபதேசிக்கும்; நீ—நீ. அக்குணத்து—(ஸ்வர்க்கம் முதலான பயன்களைத் தரும்) அந்த முக்குணங்களில், மன்னேல்—ஈடுபடாதே; இக்குணத்தால்—இந்த ரஜஸ்தமோகுணங்களால், அவா நெஞ்சாய்—(ஸுகம், லாபம், ஜயம் முதலானவற்றில்) ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனாகையாலே, சாரு(ம்) துயர் அற்று—ஏற்படும் (துக்கம், நஷ்டம், தோல்வி முதலானவை) இல்லாதவனாய், இயோகக் கேமம் அற்று—(ஆத்மஸ்வரூபம், அதையடைய உபாயம் ஆகியவை தவிர்ந்த மற்ற) பொருள்களை அடைவதாகிற யோகத்தையும், அடைந்த அவற்றை ரக்ஷிப்பதாகிற க்ஷேமத்தையும் பற்றி முயற்சியற்றவனாய், என்றும் சத்துவத்தின் அப்புறத்தில் ஆருதி—என்றும் ஸத்வகுணத்தை நிறைத்துக்கொண்டு, (முற்கூறிய யோகக்ஷேமத்தில்) வேறுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நிலைநிற்பாயாக.

யால், மேலே ஒரு ஹிதத்தைத் தருவதற்காக முதலில் ஸ்வர்க்காதிகளை ஆசை காட்டுகின்றன என்றும் கூறமுடியாது. ஆகையால் தனக்கு ஒருவரால் ஒரு பெருமையை விளைக்கமுடியாமலிருப்பவனாய், பரமகாருணிகனான புருஷோத்தமனுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான வேதங்கள், அடியிலிருந்து நுனிவரையில் அளவற்ற துன்பவிருளையே தருவதும், மின்மினியையொத்த இன்பவொளியையே அளிப்பதுமான ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றின் ஸாதனங்களை உபதேசிப்பது, விஷங்கலந்த உணவை உண்ணும்படி உபதேசிப்பது போலே மிகவும் பொருந்தாது; உண்மையில் இந்தக் காம்யகர்மங்களை அநுஷ்டிக்காதே என்று நிஷேதிப்பதே பொருந்தும்; நன்கு ஆராயப்புகில், ப்ரத்யக்ஷம் முதலானவற்றால் அறியப்படாத இதை அறிவித்து நிஷேதிப்பதைவிட இவற்றைச் சொல்லாமலே விட்டிருக்கவேண்டியதே பொருத்தம்; சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு

॥ भा ॥ त्रयो गुणास्त्रैगुण्यं सत्त्वरजस्तमांसि; सत्त्वरजस्तमःप्रचुराः पुरुषास्त्रैगुण्यशब्देनोच्यन्ते; तद्विषया वेदाः; तमःप्रचुराणां रजःप्रचुराणां सत्त्वप्रचुराणां च वत्सलतरतयैव हितमवबोधयन्ति वेदाः। यद्येषां

கழுவிக்கொள்வதை விட, தூரத்தில் விலகிச்செல்வதே மேலா யிருப்பதுபோல்" என்னும் இவ்வளவும் இக்கேள்வியின் கருத்து. (2) இனி, இரண்டாவது கேள்வி:— வேதத்திற்கு முரணானதையே த்யாஜ்யமாக உபதேசிக்கலாமேயொழிய, வேதத்தில் சொல்லப் பட்டதை எப்படி த்யாஜ்யமாக உபதேசிக்கலாம்? இவ்விரண்டு கேள்விகளுக்கும் பதில் இவ்விரண்டு ச்லோகங்களிலும் கூறப் பட்டிருக்கிறபடியை ச்லோக வ்யாக்யானத்திலே காட்டுவோம் இனி.

(த்ரைகு₃ண்யவிஷயா:) "சதுர்வர்ணாதீ₃நாம் ஸ்வார்த்தே₂" [அஷ்டாத்யாயீ 7-3-31 வார்த்திகம் 3091] என்கிற வார்த்திகத்தின் படி சதுர்வர்ணமே சாதுர்வர்ண்யம் எனப்படுகிறதுபோலே, ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற த்ரிகு₃ணங்களே த்ரைகு₃ண்யம் எனப்படுகின்றன. முக்குணங்கள் என்னும் வழக்கு ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களுக்கே பிரஸித்தமானது; மேலே "நித்ய ஸத்வஸ்த₂:" என்று ஸத்வகுணத்தை எடுக்கையாலும் இங்கு அவற்றைக் குறிப்ப தாகக் கொள்வதே பொருத்தம். இனி, "முக்குணங்களை விஷய மாகக் கொண்டவை வேதங்கள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்கள், அவற்றின் ஸாதனங்கள், அவற்றின் செய்முறைகள், அதிகாரிகள் முதலானவற்றையன்றோ வேதங்கள் விஷயமாகக் கொண்டுள்ளன" என்னும் ஆக்ஷேபம் எழுமாகை யாலே, முக்குணங்களையுடைய புருஷர்கள், அந்தகுணங்களின் மிகுதியையிட்டு த்ரைகு₃ண்யசப்தத்தாலே அமுக்கியமாகக் கூறப் படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். (த்ரைகு₃ண்யவிஷயா வேதா₃:) முக்குணங்களை மிகுதியாகக் கொண்டவர்களை விஷயமாகக் கொண்டவை வேதங்கள். இதன் கருத்தாவது:-உலகில் ஸத்வ ரஜஸ்ஸுக்களைக் காட்டிலும் தமோகுணத்தையே மிகுதியாகக் கொண்டவர்களாய், இம்மைப்பலன்களையே விரும்புகின்றவர்கள் மிகவதிகமாயிருக்கிறார்கள்; ரஜோகுணம் விஞ்சியிருக்கப்பெற்ற வர்களாய், மறுமைப்பலன்களான ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றில் ஆசையுள்ளவர்கள் முற்கூறியவர்களிலும் குறைவாக இருக்கிறார்கள்; ஸத்வகுணம் விஞ்சியிருக்கப்பெற்றவர்களாய் மோக்ஷத்தில் ஆசை யுள்ளவர்கள் மிகக்குறைவாகவேயிருக்கிறார்கள். ஸத்வ நிஷ்டர் களுக்குப் போலவே ரஜஸ்தமோ நிஷ்டர்களுக்கும் நன்மையை அறிவிக்கவேண்டிய கடமை ஆயிரம் தாய் தந்தையரைக் காட்டிலும்

स्वगुणानुगुण्येन स्वर्गादिसाधनमेव हितं नावबोधयन्ति, तदैते रजस्तमःप्रचुरतया सात्त्विकफलमोक्षविमुखाः स्वापेक्षितफलसाधनमजानन्तः कामप्रावण्यविवशा अनुपादेयेषु उपादेयभ्रान्त्या प्रविष्टाः प्रनष्टा भवेयुः,

---

வாத்ஸல்யம் மிக்க வேதத்திற்கு உள்ளது. வாதம், பித்தம், கபம் ஆகியவற்றில் ஒவ்வொன்று விஞ்சியிருக்கப்பெற்ற மனிதர்களுக்குத் தக்கவாறு வைத்தியன் உணவையும் மருந்தையும் அவரவர்களுடைய நன்மையைக் கருத்திற்கொண்டு வெவ்வேறாக அளிக்கிறான்; வெவ்வேறு அபத்யங்களை நிஷேதிக்கிறான்; அதைப்பின்பற்றுபவர்கள் ஸுகமடைகிறார்கள்; மீறுகிறவர்கள் வியாதி, மரணம் முதலானவற்றை அடைகிறார்கள். தாம்பூலம் முதலான சிலவற்றில் மிகவும் ஈடுபாடுள்ள பிள்ளைகளை முதலிலேயே தடுத்தால் அவற்றை அப்பிள்ளைகள் திருடி உபயோகித்து அழிகின்றார்கள். இதைத் தடுப்பதற்காகத் தாய்தந்தையரே முதலில் அவற்றைக் கொடுத்துச் சிறுகச்சிறுக உபதேசித்துப் பிள்ளைகள் அவற்றை உபயோகிப்பதைத் தவிர்ப்பதையும் காண்கிறோம். இவ்வண்ணமாகவே முக்குணமுடையவர்களுக்கும் அவரவர்களுடைய குணங்களுக்குத் தக்கவாறு அவரவர்கள் விரும்பும் ஒவ்வொரு பலனின் ஸாதனங்களை வேதங்கள் உபதேசிக்கின்றன. தாகமெடுத்தவனுக்குத் தண்ணீரையே கொடுக்கவேண்டுமேயொழிய மருந்தைக் கொடுத்துப் பயனில்லையே. அது போலவே வேதங்கள் தமோகுணம் நிறைந்தவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பும் இம்மைப்பலன்களைப் பெறுவதற்கு ஸாதனங்களை உபதேசிக்கின்றன; ரஜோகுணம் நிறைந்தவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பும் ஸ்வர்க்கம் முதலான மறுமைப்பலன்களின் ஸாதனங்களை உபதேசிக்கின்றன. இப்படியல்லாமல் இவர்களுக்கும் முதலிலே மோக்ஷத்தையே உபதேசித்ததாகில், ரஜஸ்ஸும் தமமும் நிறைந்திருக்கையால், ஸாத்விகர்களின் பலமான மோக்ஷத்தில் ஈடுபாடில்லாத இவர்கள், தாங்கள் விரும்பும் பலன்களுக்கு ஸாதனங்களை அறியாமல், அவற்றில் பெருவிருப்பத்தாலே நெஞ்சழிந்தவர்களாய், கைக்கொள்ளத்தகாதவற்றைக் கைக்கொள்ளத்தக்கவையாக மயங்கி அவற்றில் புகுந்து அவைதிகரான பௌத்தர் முதலானோரைப் போலே ஸ்வரூபநாசத்தை அடைவார்கள். ஆகையாலேயே வேதங்கள் ரஜஸ்தமோகுணங்கள் நிறைந்தவர்களுக்கு அவரவர் விரும்பும் பலங்களுக்கு உபாயங்களாகிற காம்யகர்மங்களை உபதேசிக்கின்றன; இதனாலேயே முக்குணங்களையுடையவர்களை விஷயமாகக்கொண்டவை வேதங்கள் என்று கூறப்படுகிறது — என்று கருத்து. இத்தால் முதல் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கப்பட்டதாயிற்று.

अतस्त्रैगुण्यविषया वेदाः, त्वं तु निस्त्रैगुण्यो भव—इदानीं सत्त्वप्रचुरस्त्वं तदेव वर्धय; नान्योन्यसङ्कीर्णगुणत्रयप्रचुरो भव; न तत्प्राचुर्यं वर्धयेत्यर्थः।

(அர்ஜுந!) வெளுத்தவனே! அர்ஜுனசப்தம் வெளுப்பைக் கூறும்; ஸத்வகுணத்தை வெளுப்பென்று கூறுவது உண்டு. ஆகையால் இங்கு 'அர்ஜுந!' என்னும் விளி, "ஸத்வகுணத்தை மிகுதியாக உடையவனே!" என்னும் பொருளை உடையதாகிறது. (நிஸ்த்ரைகு₃ண்யோ ப₄வ) ஒன்றோடொன்று கலந்த முக்குணங்களுமில்லாதவனாவாயாக; ஸத்வகுணத்தை மிகுதியாகவுடைய நீ அந்த ஸத்வகுணத்தோடு கலந்து நிற்கும் ரஜஸ்தமோ குணங்களை வளர்த்துக்கொள்ளாமல், சிறுகச்சிறுகக் குறைத்துக்கொண்டு ஸத்வகுணத்தை மேலும் மேலும் வளர்த்துக்கொள்வாயாக என்று கருத்து. ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் உள்ள ஜீவனுக்கு இம்முக்குணங்களும் அடியோடு கழிவது பொருந்தாததாகையாலும், மேலே 'நித்ய ஸத்வஸ்த₂:' என்று ஸத்வகுணத்தில் நிலைநிற்கும்படி உபதேசிக்கையாலும், முக்குணங்களையும் அடியோடு கழித்துக்கொள் என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. ஸத்வகுணத்தை வளர்த்துக்கொள்வதும், ரஜஸ்தமோகுணங்களைக் குறைத்துக் கொள்வதும் இவன் கையிலிருக்கிறதோ? எனில்: சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமலிருப்பதாலும், நிஷேதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்வதாலும் ராஜஸதாமஸாஹாரங்களை உண்பதாலும் மற்றும் பல காரணங்களாலும் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் வளருமென்றும், சாஸ்திரவிதிநிஷேதங்களின்படி நடப்பதாலும், ஸாத்விகாஹாரத்தை உண்பதாலும் மற்றும் பல காரணங்களாலும் ஸத்வகுணம் வளருமென்றும் சாஸ்திரங்களிலேயே கூறப்பட்டுள்ளது; அதன்படி சாஸ்திரவிதிநிஷேதங்களைப் பின்பற்றுவதாலும் ஸாத்விகாஹாரஸேவை முதலானவற்றாலும் ஸத்வகுணத்தை வளர்த்துக் கொண்டு, ரஜஸ்தமோகுணங்களைக் குறைத்துக்கொள்வாயாக என்று கருத்து. இனி இப்படி நிஸ்த்ரைகு₃ண்யனாவதால் ஏற்படும் பலனைச் சொல்லுகின்றன இருபதங்கள் (நிர்த்₃வந்த்₃வ:) த்₃வந்த்₃வம் எனப்படும் இரட்டைகள் அற்றவனாக ஆவாயாக; புண்யபாபங்களால் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் ஸுகதுக்கங்கள், லாபாலாபங்கள், ஜயாஜயங்கள் முதலான ஸ்வபாவங்களான த்வந்த்வங்கள் (இரட்டைகள்) அற்றவனாக ஆவாயாக என்கிறது. இதன் கருத்தை மூன்று விதமாகக் கொள்ளலாம்: (1) ஸுகதுக்கம் முதலான இரட்டை-

निर्द्वन्द्वः—निर्गतसकलसांसारिकस्वभावः, नित्यसत्त्वस्थः—गुणद्वयरहित-
नित्यप्रवृद्धसत्त्वस्थो भव; कथमिति चेत्; निर्योगक्षेमः आत्मस्वरूपतत्प्राप्त्यु-

---

களைப் பொறுத்துக் கொள்வாயாக. (உ) லாபாலாபங்களைத் அனுபவிக்கும்போது ஸுகதுக்கம் முதலானவற்றை ஸுகதுக்கங்களாகக் கருதாது உன்வசத்தில் நிற்பாயாக. (௩) ஸம்ஸாரமண்டலத்திலுள்ள இரட்டைகள் எல்லாமற்ற மோக்ஷத்தை அடைவாயாக. (அதை அடைவதற்குரிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டிப்பாயாக என்கை.) (நித்யஸத்வஸ்த₂: ப₄வ) "அப்ப₄க்ஷ:" [ஜலத்தை ஆகாரமாகக் கொண்டவன்] என்றால் "அப்மாத்ரப₄க்ஷ:" [ஜலத்தை மாத்திரம் ஆகாரமாகக்கொண்டவன்] என்று பொருளாவதுபோல், "நித்ய ஸத்வமாத்ரஸ்த₂: ப₄வ" [எப்போதும் ஸத்வம் ஒன்றிலேயே நிலை நிற்பவனாவாயாக.] என்று பொருளாகிறது. ரஜஸ்தமங்கள் தலைபற்றதாய், எப்போதும் வளருகின்றதான ஸத்வம் ஒன்றிலேயே நிலைநிற்பாயாக என்று கருத்து. (நித்ய ஸத்வஸ்த₂: ப₄வ) ஒருசமயத்தில் ரஜஸ்தமோகுணங்கள் ஸத்வகுணத்தைக் காட்டிலும் விஞ்சினாலும் நித்யஸத்வஸ்த₂ன் என்று கூறமுடியாது; ஆகையால் எப்போதுமே ஸத்வகுணம் மற்ற இரண்டு குணங்களைக்காட்டிலும் விஞ்சியிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள் என்றதாகிறது. "ஸத்வ குணத்தை எப்போதும் வளர்த்துக் கொண்டே போ" என்று பொருள். "நிஸ்த்ரைகு₃ண்ய:" என்றவிடத்தில் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக் குறைத்துக்கொள் என்று உபதேசிப்பதிலும், "நித்யஸத்வஸ்த₂:" என்றவிடத்தில் ஸத்வத்தை வளர்த்துக்கொள் என்று உபதேசிப்பதிலும் நோக்கமொன்றாகையாலே புநருக்தியில்லை. இனி, "ரஜஸ்தமங்களை வளர்க்காதே; ஸத்வத்தை மிகுதியாக வளர்த்துக்கொள் என்னும் விதிநிஷேதங்கள் பொருந்தாவே; இது ரஜஸ்ஸு, இது தமம், இது ஸத்வம் என்று பார்த்து முன் இரண்டைத் தவிர்ப்பதும் பின்னதை வளர்ப்பதும் செய்யமுடியாதே; ஸத்வகுணத்தை வளர்ப்பதற்கும், ரஜஸ்தமங்களைக் குறைப்பதற்கும் உபாயமென்ன ?" என்னும் கேள்வி எழக்கூடும். இக்கேள்விக்குப் பரிஹாரம் உரைக்கின்றன அடுத்துள்ள "நிர்யோக₃க்ஷேம, ஆத்மவாந்" என்னும் இரண்டு பதங்கள்,—(நிர்யோக₃க்ஷேமோ ப₄வ) கிடைக்கப்பெறாத பொருளை அடைவது யோகம் என்றும், கிடைத்த வஸ்துவை நன்கு ரக்ஷிப்பது க்ஷேமம் என்றும் கூறப்படுகிறது. இங்கு ப்ரகரணப₃லத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபமென்ன, அதையடையும் உபாயமென்ன இவைகளிலும் வேறுபட்ட பொருள்களை அடைவது யோகம் என்றும் அப்பொருள்

पायबहिर्भूतानामर्थानां योगं प्राप्तानां च क्षेमं परित्यज्य आत्मवान् भव—आत्मस्वरूपान्वेषणपरो भव। [अप्राप्तस्य प्राप्तिर्योगः प्राप्तस्य परिरक्षणं क्षेमः।] एवं वर्तमानस्य ते रजस्तमःप्रचुरता नश्यति सत्त्वं च वर्धते।

---

42. எங்கு நிறைநீ ரெழிற்றடத்து யாவர்க்கு
மிங்கு மருவுபய னெவ்வளவா—மங்கனைத்து
வேதத்து மந்தணற்கு வேண்டுபய னவ்வளவாம்
போதத்துக் கீடாப் புணர்ந்து.

இங்கு—*இம்மையில்*. எங்கும் நிறை நீர் எழில் தடத்து—*நாற்புறத்திலும் நீர்நிறைந்த அழகிய நீர்நிலையில்*. யாவர்க்கும்—*(அதனால் பயனடைய விரும்பும்) அனைவர்க்கும்*. மருவு பயன் எவ்வளவாம்—*உண்டாகும் பயன் எவ்வளவோ*. அங்கு—*மறுமையில்*. அனைத்து வேதத்தும்—*எல்லா வேதத்திலும்*. அந்தணற்கு-*வேதத்தில் நிலை நின்றவனுக்கு*. போதத்துக்கு ஈடா புணர்ந்து வேண்டு பயன்—*(மோக்ஷத்தை விரும்பும் தன்) அறிவுக்குச்சேர ஆசைப்பட்டுக் கைக்கொள்ளும் பயன்*. அவ்வளவாம—*அவ்வளவேயாகும்*.

களை நன்கு ரக்ஷிப்பது க்ஷேமம் என்றும் கொள்ளவேண்டும். இந்த யோகக்ஷேமங்கள் அற்றவனாக ஆவாயாக; இப்படியானாயாகில் ரஜஸ்தமங்கள் குறையும் என்று கருத்து. ஸத்வம் வளருவதற்கு வழியை அடுத்தபடியாகக் கூறுகிறது.—(ஆத்மவாந் பவ) என்று. ஆத்மாவை உடையவனுவாயாக; மிகவும் கவனத்தோடு ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தேடுவதில் ஈடுபடுவாயாக என்று கருத்து. இப்படி ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் வளருவதற்குக் காரணமான மற்ற விஷயங்களில் யோகக்ஷேமங்களைக் கைவிட்டவனாய், ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தேடுவதில் ஈடுபாடு உடையவனாக ஆனையானால் ரஜஸ்தமங்கள் தன்னடையே குறைந்து ஸத்வகுணம் வளரும் என்று கருத்து. ஸத்வரஜஸ்தமங்களை நேரே கண்டு ஒன்றை வளர்ப்பதையும் இரண்டைத் தவிர்ப்பதையும் நீ செய்ய வேண்டியதில்லை; இதர விஷயங்களில் யோக க்ஷேமமற்றவனாய், ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தேடுவதில் ஈடுபாடுடையவனாக ஆனையானால் ராஜஸதாமஸாஹாரங்களற்று, ரஜஸ்தமங்கள் குறையப்பெற்று, ஸத்வம் வளரப்பெற்று நீ நிஸ்த்ரைகுண்யனாகவும் நித்யஸத்வஸ்தனாகவும், நிர்த்வந்தவனாகவும ஆகலாம் என்பது ச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள். (45)

न च वेदोदितं सर्वं सर्वस्योपादेयम्; यथा सर्वार्थपरिकल्पिते सर्वतः संप्लुतोदके उदपाने पिपासोर्यावानर्थः—यावदेव [पानीयं] प्रयोजनम्, तावदेव तेनोपादीयते, न सर्वम्। एवं सर्वेषु च वेदेषु ब्राह्मणस्य

(46) இனி, "வேதத்திற்கு முரணானதுவே த்யாஜ்யமாக உபதேசிக்கலாமேயொழிய, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதை எப்படி த்யாஜ்யமாக உபதேசிக்கலாம்?" என்னும் இரண்டாவது கேள்விக்கு, 'அதிகாரிபேதத்தைப்பற்றி த்யாஜ்யமாக உபதேசிக்கலாம்' என்று த்ருஷ்டாந்தத்தோடு பதிலுரைக்கப்படுகிறது "யாவா நர்த்த:" என்னும் ச்லோகத்தாலே. (ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே உதபாநே) எல்லாப்புறங்களிலும் நிறைந்த நீரையுடைய நீர்நிலையில். இருந்தால் இந்த நீர்நிலை குடிப்பது, குளிப்பது முதலான ஒவ்வொரு பயனை உத்தேசித்துவரும் எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் அவரவர் விரும்பும் எல்லாப்பயன்களுக்கும் உபயோகப்படக் கூடியது என்று உணரத்தக்கப்படுகிறது. (யாவாந் அர்த்த:) எவ்வளவு (ஒருவனுக்குப்) பயன்படுமோ (அவ்வளவே அவனால் கைக்கொள்ளப்படுகிறது; நீர்நிலை முழுவதையும் அவன் உபயோகப் படுத்துவதில்லை.) அந்த நீர்நிலையில் தாஹசாந்தி செய்து கொள்ளுவதற்காக ஒருவன் வருகிறான் என்று வைத்துக்கொள்ளு வோம்; அவனுக்குத் தன் தாஹசாந்திக்கு வேண்டிய ஒரு செம்பு நீர்தானே பயன்படுகிறது. நீர்நிலை முழுவதும் அவனுக்குப் பயன்படுவதில்லையன்றோ. (தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு) அப்படியே பலவிதமான குற்றத்தாழ்வுகளுடன் கூடிய முக்குணங்க ளோடு கூடிய பலவிதமான அதிகாரிகளுக்கு வேண்டிய பலவித மான விஷயங்களைக்கூறும் எல்லா வேதங்களிலும் அந்தந்த அதி காரிக்குத் தனக்கு வேண்டியதைக்கூறும் பகுதிமாத்திரம் கைக் கொள்ளத்தக்கதாகவும், மற்ற பகுதிகள் கைவிடத்தக்கதாகவும் ஆகின்றன என்கை. அடுத்த இரண்டு பதங்களாலே ப்ரக்ருதனுன அதிகாரியைக் காட்டுகிறார்,- (ப்ராஹ்மணஸ்ய) இங்கு அர்ஜுனன் க்ஷத்ரியனுகையாலும் க்ஷத்ரியவைச்யர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமுண்டாகையாலும் 'ப்ராஹ்மண ஜாதியைச்சேர்ந்த வனுக்கு' என்று பொருள்கொள்ளமுடியாது: "ததுதீதே" [அஷ்டாத்யாயீ 4-2-59] என்னும் ஸூத்ரத்தையொட்டி 'ப்ரஹ்ம' எனப்படும் வேதத்தை அத்யயனம் செய்தவனுகையாலே ப்ராஹ்மணன் எனப்படுவதாகக் கொள்ளலாமே? எனில்: "ப்ராஹ்மணோ

विजानन:—वैदिकस्य मुमुक्षोः यदेव मोक्षसाधनं तदेवोपादेयम्; नान्यत्॥ ४५॥ ४६॥

॥ भा ॥ अतस्सत्त्वस्थस्य मुमुक्षोरेतावदेवोपादेयमित्याह—

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन।
मा कर्मफलहेतुर्भूः मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि॥ ४७॥

(அ)ஜாதௌ" [அஷ்டாத்யாயீ 6-4-171] என்னும் ஸூத்ரத்தின் படி ஜாதிதவிர்ந்த மற்ற பொருள்களில் வரும்போது "ப்3ராஹ்ம:" என்றே பிரயோகிக்கவேண்டுமேயொழிய, 'ப்ராஹ்மணா:' என்றிருப்பது ஒட்டாது; ஆகையால் "ப்3ரஹ்ம அணதீதி ப்3ராஹ்மண:" [வேதத்தை உச்சரிக்கிறானாகையாலே ப்ராஹ்மணனாகிறான்.] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ப்ராஹ்மணசப்தம் வைதிகனான ஸந்யாஸிகளைச் சொல்லுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். "ஸுகந்த்4வாதி3ஷு பரரூபம் வக்தவ்யம்" [அஷ்டா 1-1-64 ல் வார்த்திகம் 3632] என்னும் வார்த்திகத்தையொட்டி "ப்3ரஹ்மண" என்றாகி, ப்ரஜ்ஞாதியாகையாலே அண்ப்ரத்யயம் வந்து, ஆதிவ்ருத்தி ஏற்பட்டு, "ப்ராஹ்மண:" என்னும் ரூபம் ஸித்திக்கிறது. "ப்3ராஹ்மண சப்3த3ஸ்யாத்ர ஸந்ந்யாஸி பரத்வேந சங்கரவ்யாக்2யா த்வதிமந்த3ா" [ப்ராஹ்மண சப்தம் இங்கு ஸந்யாஸியைக் குறிக்கிறது என்று சங்கரர் வியாக்கியானம் செய்திருப்பது (அர்ஜுனன் ஸந்யாஸியல்லாமையாலும், க்ருஹஸ்தர்களுக்கும ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உண்டாகையாலும்) அதிமந்தமானது.] என்று நாத்பர்ய சந்த்ரிகை. (விஜாநத:) விசேஷமான அறிவையுடையவனுக்கு. நன்மைதீமையைப்பகுத்து உணரும் அறிவை உடைய முமுக்ஷுவுக்கு என்று கருத்து. "நீர்நிலையில் தாஹசாந்தி செய்து கொள்ள விருப்புகிறவனுக்கு ஓரளவு ஜலமே ஏற்கத்தக்கதாகிறது போலே, வைதிகனாய், முமுக்ஷுவாயிருப்பவனுக்கு, வேதங்களில் மோக்ஷஸாதனத்தைக் கூறும்பகுதியே கைக்கொள்ளத்தக்கதாகிறது; மற்றவேதப்பகுதி கைவிடத்தக்கதாகவுமாகின்றது" என்பது ச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள். வர்ணம், ஆச்ரமம், ப்ரவரம், சரணம் முதலானவற்றில் வேறுபடும் வெவ்வேறு அதிகாரிகளுக்கு அவரவர்களுக்கேயுரிய வெவ்வேறு தர்மங்களை விதிப்பதுபோலே, காமிகளுக்குஜ்யோதிஷ்டோமாதி காம்யகர்மங்களையும், ஞானிகளுக்கு மோக்ஷஸாதனகர்மங்களையும் விதித்திருக்கிறதாகையாலே, ஞானிகள் காமயகர்மங்களைக்கைவிடுவதில் தவறில்லை என்று கருத்து. 45-46

47. கர்மண்யேவாதி₄காரஸ் தே மா ப₂லேஷு கதா₃சந।
மா கர்மப₂லஹேதுர் பூ₄: மா தே ஸங்கோ₃ஸ்த்வகர்மணி॥

தே — முமுக்ஷுவான உனக்கு. கர்மணி ஏவ — நித்ய நைமித்திகாதி கர்ம ஸ்வரூபத்திலேயே. அதி₄கார: விருப்பம் வைக்கத்தக்கது; ப₂லேஷு—(அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குப் பயனாக ஓதப்படும்) ஸ்வர்க்கம் முதலான தாழ்ந்த பலன்களில். கதா₃சித் ஒருபோதும். (அதி₄கார:) மா (பூ₄த்)—விருப்பம் வைக்கத்தகாதது. கர்மப₂ல ஹேது:—கர்மத்துற்கும் பலத்திற்கும் காரணமாக. மாபூ₄:—நீ ஆகாதே; அகர்மணி—மோக்ஷஸாதன கர்மத்தைக் அநுஷ்டியாமலிருப்பதில், தே—உனக்கு. ஸங்க₃:—ஈடுபாடு, மாஸ்து—ஏற்படவேண்டாம்.

---

43. கருமத்தே யுன்ற னதிகாரங் கண்டாய்
வருமப் பயனிலனு மன்று—தொருமித்து
மற்றதனுக் கேதுவா மன்னேல் கருமமலா
வெற்றமைவில் வேண்டா விருப்பு.

உன்றன் அதிகாரம்—நீ விருப்பம் வைக்கவேண்டியது. கருமத்தே கண்டாய்-கர்மஸ்வரூபத்திலேயே என அறிவாய்; வரும் அப்பயனில் — அக்கர்மங்களாலே வரும் சுவர்க்கம் முதலான தாழ்ந்த பலன்களில். அனு மன்றுது—சிறிதும் ஈடுபடாது. மற்று—மேலும். அதனுக்கு—கர்மபலங்களுக்கு. ஒருமித்து ஏதுவா மன்னேல்—நீ ஒருவனே ஹேதுவென்று அநுஸந்திக்காதே; கருமம் அலா வெற்று அமைவில்-கர்மமே செய்யாமலிருக்கும் வீணான நிலையில், விருப்பு வேண்டா—விருப்பத்தை வைக்காதே.

---

47. இனி, "முமுக்ஷுவான கர்மயோகநிஷ்டன் மோக்ஷம்தவிர்ந்த பலன்களை யளிக்கும் எல்லாக்கர்மங்களையும்கைவிடலாம் எனில், நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுக்கும், பொய்சொல்லாதிருத்தல் முதலான நிவ்ருத்தி தர்மங்களுக்கும் சாஸ்திரங்களில் சிற்சில பலன்களைச் சொல்லியிருக்கிறதாகையாலே, அக்கர்மங்கள் அனைத்தையுமே கைவிட்டு இஷ்டப்படி நடக்கலாம் என்று ஆகிவிடுமே; மேலும், 'முமுக்ஷுவுக்கு எவ்வளவு தேவையோ அவ்வளவே வேதங்களில் ஏற்கத்தக்கது' என்று சென்ற சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட

॥ भा ॥ नित्ये नैमित्तिके काम्ये च केनचित् फलविशेषेण संबन्धितया श्रूयमाणे कर्मणि नित्यसत्त्वस्थस्य मुमुक्षोस्ते कर्ममात्रेऽधिकारः।

அளவை எப்படி நிர்ணயிப்பது?" என்னும் சங்கைகள் ஏற்படக் கூடும்; அந்தசங்கைகளுக்கு, "ஸத்வநிஷ்டனை முமுக்ஷுவுக்கு நித்ய நைமித்திக கர்மங்களின் ஸ்வரூபமும், இயன்றவரையில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய காமயகர்மங்களின் ஸ்வரூபமுமே ஏற்கத்தக்க அளவு. தான் விரும்பும் மோக்ஷபலனுக்கு முரணானவையாகையாலே அக்கர்மபலன்கள் மாத்திரமே கைவிடத்தக்கவை. முமுக்ஷுவுக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே, நிவ்ருத்திதர்மங்களும் மோக்ஷஸாதனமாகக் கைக்கொள்ளவேண்டியவையே. ஆகையால் காமசாரதோஷமும ஏற்படாது" என்று இந்த ச்லோகத்தில் பதில் உரைக்கப்படுகிறது.

(கர்மண்யேவ) கர்மஸ்வரூபத்திலேயே. முழுவதும் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய நித்யநைமித்திக கர்மங்கள், இயன்றவரையில் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய காம்யகர்மங்கள் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபத்திலேயே. (தே அதி₄கார:) உனக்கு அதிகாரம் உண்டு. "ஸ்வயேத்வபு₃த்₃தி₄ர் ஹ்யதி₄கார:" [தன்னுடையது என்னும் புத்தியே அதிகாரம் எனப்படுகிறது.] என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹவ்யாக்யானத்தில் அதி₄காரசப்தத்தின் பொருள் விளக்கப்பட்டது. (கர்மண்யேவ அதி₄காரஸ்தே) எப்போதும் ஸத்வகுணத்தில் நிலைநிற்பவனாய், முமுக்ஷுவான நீ கர்மஸ்வரூபதனை அநுஷ்டிப்பதிலேயே விருப்பம் வைக்கவேண்டும்; அவ்வக்கர்மங்களுக்குப் பலமாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட பலன்களில் விருப்பம் வைக்கக்கூடாது என்று கருத்து. நித்தியநைமித்திககர்மங்களுக்கும் (1) வேறு கர்மங்களைச் செய்ய அதிகாரம் (2) முன் உள்ள பாபம் தீருவது (3) செய்யாவிட்டால் ஏற்படக்கூடிய தோஷத்தைத் தவிர்த்தல் (4) ப்ராஜாபத்யாதிலோகங்களை அடைவது முதலான பலன்கள் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன; காம்யகர்மம் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனிப் பலன் உண்டு என்பது பிரஸித்தம. இந்தப்பலன்களில் விருப்பமில்லாமல், (மோக்ஷமாகிற ஓரே பலனில் விருப்பத்தோடு) அந்தந்தக் கர்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் முமுக்ஷுவான நீ அநுஷ்டிக்கவேண்டும என்று கருத்து. இனி, 'ஏவ'காரத்தால் தள்ளப்படுவதை விவரிக்கிறது,— (மா ப₂லேஷு கதா₃சந) அந்தந்தக்கர்மங்களுக்குப் பலமாகச்சொல்லப்படும் சுவர்க்கம் முதலான தாழ்ந்த

तत्संबन्धितयाऽवगतेषु फलेषु न कदाचिदप्यधिकारः। सफलस्य बन्धरूपत्वात् फलरहितस्य केवलस्य मदाराधनरूपस्य मोक्षहेतुत्वाच्च। मा च कर्मफलयोर्हेतुर्भूः। त्वयाऽनुष्ठीयमानेऽपि कर्मणि नित्यसत्त्वस्थस्य मुमुक्षोस्तवाकर्तृत्वमप्यनुसन्धेयम्। फलस्यापि क्षुन्निवृत्त्यादेर्न त्वं हेतुरित्यनुसन्धेयम्। तदुभयं गुणेषु वा सर्वेश्वरे मयि वाऽनुसन्धेयमित्युत्तरत्र वक्ष्यते। एवमनुसन्धाय कर्म कुरु। अकर्मणि—अननुष्ठाने *न योत्स्यामीति यत्त्वयाऽभिहितं न तत्र ते सङ्गोऽस्तु; उक्तेन प्रकारेण युद्धादिकर्मण्येव सङ्गोऽस्त्वित्यर्थः॥ ४७॥

பலன்களில் உனக்கு ஒருபோதும் அதிகாரம் இல்லை. அவற்றில் நீ விருப்பம் வைக்கக்கூடாது என்று கருத்து. நீ முமுக்ஷுவாகையாலே, நீ விரும்பும் மோக்ஷமாகிற பிரயோஜனத்தைத் தவிர்ந்த மற்ற பலன்களில் விருப்பத்தோடு செய்யப்படும் கர்மங்கள் ஸம்ஸாரத்திலேயே உன்னைக் கட்டிவைப்பவையாகையாலே, அப்பலன்களில், முமுக்ஷுவான நீ விருப்பம் வைக்கக்கூடாது என்பதும், அப்பலன்களில் விருப்பமற்று பகவதாராதனமாகச் செய்யப்படும் அதே கர்மங்கள் மிகச்சிறந்த பலனான மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகையாலே அவற்றை அநுஷ்டிப்பதில் நீ விருப்பம் வைக்கவேண்டும் என்பதும் ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தின் (முற்பாதியின்) கருத்து. (மா கர்மபலஹேதுர் பூ:) கர்மங்களுக்கும் பலங்களுக்கும் நீ ஹேதுவாகாதே. "கர்மங்களின் பலன்களுக்கு" என்று உத்தர பதார்த்தப்ரதானமான (ஷஷ்டீ) தத்புருஷஸமாஸமாகக் கொண்டால், "மா பலேஷு கதாசந" என்பதோடு புநருக்தி வரப்ரஸக்தியுண்டாகையாலும், மேலே விவரிக்கப்போகும் அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தை இங்கும் உணர்த்துவதாகக் கொள்வது உசிதமாகையாலும், "கர்மங்களுக்கும் பலன்களுக்கும் (ஹேதுவாகாதே)" என்று உபயபதார்த்தப்ரதானமான த்வந்த்வஸமாஸமாகக்கொள்வதே தக்கது. "உனக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரம்" என்றும், "செய்யாமையில் பற்று வைக்காதே" என்றும் முன்னும் பின்னும் சொல்லிவிட்டு நடுவில் "நீ கர்மத்துக்கு ஹேதுவாகாதே" என்று நிஷேதிப்பது பொருந்தவில்லையே? எனில்: உன்னைக் கர்மத்துக்கு ஹேதுவாக அநுஸந்திக்காதே என்று கூறுவதிலேயே இங்கு நோக்காகையாலும் கர்த்ருத்வமே கிடையாது என்று கூறுவதில் நோக்கில்லையாகையாலும் முன்பின் விரோதமில்லை.

(மா ப₂லஹேதுர் பூ₄:) பலஹேதுவாகாதே; பலத்தில் விருப்பத்தோடு கர்மத்தைச்செய்வதில் ஈடுபடாதே என்று கருத்து. "மா ப₂லேஷு கதா₃சந" என்றதற்கும், "மா ப₂லஹேதுர் பூ₄:" என்றதற்கும் புநருக்தி வருகின்றதே எனில்; "மா ப₂லேஷு கதா₃சந" என்றவிடத்தில், ஜ்யோதிஷ்டோமயாக₃ம் முதலானவற்றின் பலமான ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான மறுமைப்பலன்களில் ஆசைவைக்காதே என்று கூறப்படுகிறது; "மா ப₂லஹேதுர் பூ₄:" என்றவிடத்தில் உண்பது முதலானவற்றின் ப₂லமான பசிதீருதல் முதலான இம்மைப்பலன்களிலும் ஆசைவைக்காதே என்று கூறப்படுகிறது. ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. பசிதீருதல் முதலான இம்மைப்பலன்களுக்கு இவன் ஹேதுவல்லவெனில்; அவற்றுக்கு ஸாதனமான உணவருந்துதல் முதலானவற்றிலும் விருப்பமற்று, சரீரம் நிலைகுலைந்து, கர்மயோகம் முதலான மோக்ஷோபாயங்களையும் அனுஷ்டிக்கமுடியாமல் போகவேண்டிவருமே எனில்: இங்கு பசிதீருதல் முதலான பலன்களுக்கு ஹேதுவாகத் தன்னைக் கருதலாகாது என்று கூறுவதிலேயே நோக்காகையாலும், இவனுக்குப் ப₂லகாரணத்வமே கிடையாது என்று கூறுவதில் நோக்கில்லையாகையாலும் இந்த தோஷம் வாராது. ஆக, "மா கர்மபல ஹேதுர் பூ₄:" என்றதால், கர்மத்துக்கும், பலத்திற்கும், உன்னை ஹேதுவாக அனுஸந்திக்காதே என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

இதற்கு மேலும் ஓராக்ஷேபம் எழக்கூடும். அதாவது:— கர்மத்திற்கும் பலத்திற்கும் இவன் உண்மையில் ஹேதுவாகாநிற்க, 'அவற்றுக்கு நான் ஹேதுவல்லன்' என்று அநுஸந்திப்பது பொருந்தாதே. காரணமில்லாமல் கார்யம் உண்டாகிறது என்று கூறும் சார்வாகர் முதலானோரைப்போல் கர்மபலங்களுக்குக் காரணமே இல்லையென்று இவன் நினைக்கவேண்டிவருமே; அப்படி நினைத்தால், உபாயநுஷ்டானமாகிற காரணமில்லாமலே, மோக்ஷமாகிற காரியமும் ஸித்திக்கும் என்று நினைந்து, கர்மயோகமாகிற உபாயாநுஷ்டானத்தைத் தவிர்க்கவேண்டிவருமே என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்குப்பரிஹாரம் பின்ருமாறு: இங்கு கர்மத்திற்கும் ப₂லத்திற்கும், தான் ஹேதுவல்ல என்று அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்னுமிவ்வளவே கருத்தேயொழிய ஹேதுவே கிடையாது என்று அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று கருத்தல்ல. ஏனெனில்: ஸத்த்வரஜஸ்தமோகுணங்கள் கர்மப₂லஹேதுவாகின்றன, ஸர்வேச்வரன்

கர்மபலங்களுக்கு ஹேதுவாகிறான் என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று மூன்றாமத்தியாயத்தில் சொல்லப்படப்போகிறதன்றோ.

"அஸக்த்யா லோகரக்ஷாயை குணேஷ்வாரோப்ய கர்த்ருதாம்।
ஸர்வேஶ்வரே வா ந்யஸ்யோக்தா த்ருதீயே கர்மகார்யதா॥"

[மோக்ஷம் தவிர்ந்த பலன்களில் ஸங்கமற்று, லோகஸங்க்ரஹத்தின் (கீதை 3-20) பொருட்டு, ஸத்வாதிகுணச்சேர்க்கையினால் தனக்குக் கர்த்ருத்வம் ஏற்படுகிறது என்றும், அதுவும் ஸர்வாந்தர்யாமியான பகவானுடைய ப்ரேரணத்தாலேயே என்றும் நினைத்துக் கர்மாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டும் என்று மூன்றாமத்தியாயத்தில் கூறப்படுகிறது.] என்று ஆளவந்தாரும் கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் அருளினார். ஆகையால் காரணமில்லாமல் கார்யமுண்டாவதாக இங்கு கருத்தில்லையாகையால், முற்கூறியபடி மோக்ஷஸாதனத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லையென்று ஆகாது. 'அப்படியும், தான் ஹேதுவல்ல என்று அநுஸந்திந்தாலே மோக்ஷஸாதனத்தைத் தான் அனுஷ்டிக்காமற்போக வேண்டிவரும் என்னும் தோஷத்திற்குப் பரிஹாரம் ஏற்படவில்லையே' எனில்: தான் ஸர்வாத்மநா ஹேதுவல்ல என்று நிஷேதிப்பதில் கருத்தில்லையிங்கு. (1) தன்னையுள்ளிட்ட ஐந்து காரணங்கள் உள்ளவாகையாலே தான் ஒருவனே கர்மபலங்களின் ஹேதுவல்ல என்றும், (2) தனக்குள்ள கர்மபலஹேதுத்வம் ஸத்வாதிகுணங்களால் செயற்கையாய் ஏற்பட்டதேயொழிய ஸ்வரூபப்ரயுக்தம் (இயற்கையானது) அல்ல என்றும் அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்பதே இங்கு கருத்து. மஹோபகாரம் செய்த உதாரன் ஒருவன், 'தான் ஒன்றும் செய்யவில்லை' என்று அநுஸந்திப்பதுபோலே, இவனும் தனக்கு ஒருவகையில் கர்மபலஹேதுத்வமிருக்கச்செய்தேயும், தனக்கு அது இல்லையென்று அநுஸந்திக்கக்குறையில்லை என்றுமாம். உண்மையில் ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வமும் பரமாத்மாவின் வசப்பட்டதே என்று "பராத்து தச்ச்ருதே:" [2-3-20] என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் நிலை நிறுத்தப்பட்டதும் இங்கு அறியத்தக்கது. ஆகையாலே முற்கூறிய தோஷம் வாராது. இவ்விஷயம்

"ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வஶ:।
அஹங்காரவிமூடாத்மா கர்த்தாऽஹமிதி மந்யதே॥ [3-27]

[பிரகிருதியின் குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமங்களால் செய்யப்படும் எல்லாக்கர்மங்களையும் தேஹாத்மாபிமானியானவன் 'நானே செய்கிறேன்' என்று எண்ணுகிறான்.]

॥ भा ॥ एतदेव स्फुटीकरोति—

योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय।
सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते ॥ ४८ ॥

48. யோக₃ஸ்த₂: குரு கர்மாணி ஸங்க₃ம் த்யக்த்வா த₄நஞ்ஜய।
ஸித்₃த்₄யஸித்₃த்₄யோ: ஸமோ பூ₄த்வா ஸமத்வம் யோக₃ உச்யதே ॥

த₄நஞ்ஜய—*அர்ஜுனா!* ஸங்க₃ம்—*(ராஜ்யம் உறவினர் முதலானவற்றில்) பற்றை.* த்யக்த்வா-*கைவிட்டு.* ஸித்₃த்₄ய ஸித்₃த்₄யோ:—*(வெற்றி முதலானவை) ஸித்திப்பதிலும். ஸித்தியாமலிருப்பதிலும்* ஸம: பூ₄த்வா-*ஒருபடிப்பட்டவனாய்.* யோக₃ஸ்த₂:-*யோகத்திலிருப்பவனாய்.* கர்மாணி குரு—*கர்மங்களைச் செய்வாயாக;* ஸமத்வம்-*(வெற்றிமுதலானவை ஸித்திப்பதிலும். ஸித்தியாமலிருப்பதிலும்) ஒருபடிப்பட்டவனாயிருக்கை,* யோக:-*யோகமென்று,* உச்யதே *சொல்லப்படுகிறது.*

"அதி₄ஷ்டா₂நம் ததா₂ கர்த்தா கரணம் ச ப்ருத₂க்₃வித₄ம்।
விவித₄ா ச ப்ருத₂க் சேஷ்டா தை₃வம் சைவாத்ர பஞ்சமம்॥
ஶரீரவாங்மநோபி₄ர் யத் கர்ம ப்ராரப₄தே நர:।
ந்யாய்யம் வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ:॥
[*கீதை 18–14, 15*]

[சாஸ்திரத்தால் அனுமதிக்கப்பட்டதாகவோ நிஷேதிக்கப்பட்டதாகவோ இருப்பதாய், மநோவாக்காயங்களால் செய்யப்படுவதான எந்தக்கர்மத்திற்கும், (1) அதிஷ்டானம் எனப்படும் சரீரம் (2) ஜீவன் (3) தனித்தனித்தொழில்களையுடைய கர்மேந்திரியங்களும் மனமுமாகிற இந்திரியங்கள் (4) பல விதமான தனித்தனித்தொழில்களையுடைய ப்ராணாபானாதி பஞ்சப்ராணன்கள் (5) ஐந்தாவதும் முக்கியமானதுமான பரம்பொருள் ஆகிய இவ்வைந்தும் காரணங்களாகும்.] என்று கீதையிலேயே பின்வரும் அத்தியாயங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், தான் கர்மபலங்களுக்கு ஹேதுவல்லன் என்னும் அநுஸந்தானத்தோடேயே இவன்கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டுமேயொழிய விட்டுவிடக்கூடாது என்று கருத்து. (மா தே ஸங்கோ₃ஸ்த்வகர்மணி) "ந யோத்ஸ்யாமி" [2-9] [நான் யுத்தம்செய்ய மாட்டேன்] என்று முன் சொன்னபடி போர்புரியாமையிலே பற்று வைக்காதே. முன்சொன்ன ரீதியிலே யுத்தம்முதலான உன்வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் செய்வதிலேயே ஈடுபடுவாயாக என்று கருத்து. 47.

44. பேறிழவி லொத்தமைந்து பேணு நசைதுறந்து
தேறிவரும் யோகத்துச் சேர்ந்து நீ—யாறியமைந்
தித்தகைவி லாங்கரும மேந்துதிநீ யோகந்தா
னொத்த லெனவுரைப்ப ரோர்ந்து.

பேறுஇழவில் ஒத்து அமைந்து—(*வெற்றி முதலானவை*) *ஸித்திப்பதிலும், ஸித்தியாமலிருப்பதிலும் ஒருபடிப்பட்டவனாயிருந்து,* **பேணும் நசை துறந்து**—(*ராஜ்யம், உறவினர் முதலானவற்றை*) *விரும்பும் ஆசையைவிட்டு,* **தேறி வரும் யோகத்து சேர்ந்து**—*இவ்வண்ணமாக ஏற்படும் யோகத்தில் சேர்ந்து,* **நீ**—*நீ,* **ஆறி அமைந்து**—*மனவமைதியைப்பெற்று,* **இத்தகைவிலாம் கருமம்**—(*யுத்தம் முதலிய*) *இத்தகைய கருமங்களை,* **ஏந்துதி**—*செய்வாயாக;* **யோகம் தான்**—*யோகம் என்பது,* **ஒத்தல் என**—(*முற்கூறியபடி*) *ஒருபடிப்பட்ட மனத்தையுடையவனாயிருக்கையே என்று,* **ஓர்ந்து**-*ஆராய்ந்து,* **உரைப்பர்**—(*அறிவாளிகள்*) *சொல்லுவர்.*

---

48. சென்ற ச்லோகத்தில் யுத்தம் முதலானவற்றுக்கு ப்ரதாந பலமான ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றில் ஆசைவைக்காதிருத்தலாகிற ப்ரதாந பலத்யாகம் கூறப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் யுத்தம் முதலானவற்றுக்கு அவாந்தரபலமாய், இவனை விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் கிடைத்தே தீருகின்றவையான வெற்றி தோல்வி முதலான பலன்களில் ஒருபடிப்பட்டவனாயிருக்கவேண்டும் என்று கூறுவதன்மூலம் முன் ச்லோகத்தில் காட்டப்பட்ட பலத்யாகமும் விவரிக்கப்படுகிறது. (ஸங்கம் த்யக்த்வா) ராஜ்யம் உறவினர் முதலான பலன்களில் பற்று வைக்காமல். ராஜ்யம் முதலானவற்றில் பற்று வைத்தால் முற்கூறிய பலத்யாகமும் ஸித்திக்காதாகையாலே அதை முன்னிட்ட கர்மயோகம் கைகூடாது; உறவினர் முதலானோரிடத்தில் பற்று வைத்தால் யுத்தம்முதலான கர்மங்களைச் செய்யவே முடியாதாகையால் கர்மயோகம் கைகூடாது. ஆகையால் இவற்றில் பற்றை முதன்முதலில் கைவிடவேண்டும் என்று கருத்து. (கர்மாணி குரு) யுத்தம் முதலான உன் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் செய்வாயாக. இவன் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் ஏற்பட்டே தீரும் வெற்றி தோல்வி முதலானவற்றால் இன்பதுன்பங்கள் ஏற்பட்டுக் கர்மயோகாநுஷ்டானத்துக்குத் தடை-

॥ भा ॥ राज्यबन्धुप्रभृतिषु सङ्गं त्यक्त्वा युद्धादीनि कर्माणि योगस्थः कुरु, तदन्तर्भूतविजयादिसिद्ध्यसिद्ध्योस्समो भूत्वा कुरु। तदिदं सिद्ध्यसिद्ध्योस्समत्वं योगस्थ इत्यत्र योगशब्देनोच्यते। योग-स्सिद्ध्यसिद्ध्योस्समत्वरूपं चित्तसमाधानम् ॥ ४८ ॥

ஏற்படுமே எனில்: (யோகஸ்த₂: குரு) யோகத்திலிருப்பவனாய் அக்கர்மங்களைச் செய்வாயாக; அப்படிச் செய்தால் தடையேற்படாது என்று கருத்து. யோகத்திலிருப்பவனாகக்கர்மங்களைச் செய்கையாவது என்ன? எனில்: (ஸித்₃த்₄யஸித்₃த்₄யோ: ஸமோ பூ₄த்வா குரு) யுத்தம் முதலானவற்றுக்கு அவாந்தரபலனாக ஏற்படுகின்றவையாய், "லாப₄ாலாபௌ₄ ஜயாஜயௌ" [2-38] என்று முன் சொல்லப்பட்டவையான வெற்றி, அர்த்த₂லாபம் முதலானவை ஸித்திப்பதிலும், ஸித்தியாமலிருப்பதிலும் ஒருபடிப்பட்ட மனத்தையுடையவனாகக் கர்மங்களைச் செய்வாயாக. இதுவே யோகத்திலிருப்பவனாகக் கர்மங்களைச் செய்கை என்று கருத்து. யோகசப்தத்திற்கு இப்படிப் பொருள் உண்டோ? எனில்: (ஸமத்வம் யோக₃ உச்யதே) வெற்றி முதலானவை ஸித்திப்பதிலும், ஸித்தியாமலிருப்பதிலும் ஒருபடிப்பட்ட மனத்தை உடையவனாயிருக்கையே யோக₃ம் என்று அறிவாளிகளால் உரைக்கப்படுகிறது. பாதஞ்ஜலயோக₃ஸூத்ரம் முதலானவற்றில் யோகசப்தம் சித்தஸமாதா₄நம் (மனம் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை) என்னும் பொருளில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. (ஸமத்வம் யோக₃ உச்யதே) "யோக₃க்ஷேமம் வஹாமி" [9-22] முதலானவிடங்களில் யோகசப்தத்தின பொருள் வேறாயினும், இங்கு யோகசப்தத்தின் பொருள் இதுவே என்று கருத்து. (ஸமத்வம்) "பண்டி₃தா: ஸமத₃ர்சிந:" [5-18] முதலானவிடங்களில் ஸமத்வசப்தத்தின் பொருள்வேறாயினும், "ஸித்₃த்₄யஸித்₃த்₄யோ: ஸமோ பூ₄த்வா" என்பதையொட்டி சித்தஸமாதா₄னமே இங்கு ஸமத்வசப்தத்தின் பொருளாகும். (த₄நஞ்ஜய) 'பொருளை ஜயிப்பவன்' என்னும் பெயரையுடைய நீ மிகச்சிறந்த தனமான இந்த ஸமத்வபுத்தியை வசப்படுத்தவேண்டாமோ? என்று கருத்து. 48.

49. "ஸுக₂து:க்கே₂ ஸமே க்ருத்வா லாப₄ாலாபௌ₄ ஜயாஜயௌ" [2-38] "வ்யவஸாயாத்மிகா பு₃த்₃தி₄:" [2-41] முதலானவிடங்களில் முன்னமே சொல்லப்பட்ட புத்தியோகமும் இந்த ஸமத்வபுத்தியும் மறுபடியும் ஏன் வலியுறுத்தப்படுகிறது எனில்: இதன் பெருமையைப்

|| भा || किमर्थमिदमसकृदुच्यत इत्यत आह—

दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद्धनञ्जय।
बुद्धौ शरणमन्विच्छ कृपणाः फलहेतवः || ४९ ||

49. தூ3ரேண ஹ்யவரம் கர்ம பு3த்3தி4யோகா3த்3 த4நஞ்ஜய।
பு3த்3தௌ4 ஶரணமந்விச்ச2 க்ருபணா: ப2லஹேதவ: ||

த4நஞ்ஜய—*அர்ஜுநனே!* பு3த்3தி4யோகாத் *(புத்தியோடு) கூடிய கர்மத்தைக்காட்டிலும்.* கர்ம—*(அந்த புத்தியற்ற) காம்யகர்மம்.* தூ3ரேண அவரம் ஹி—*மிகவும் தாழ்ந்ததன்றோ; (ஆகையால்)* பு3த்3தௌ4—*(முற்கூறிய) புத்தியில்.* ஶரணம் அந்விச்ச2—*புகலடைவாயாக;* ப2லஹேதவ:—*காம்ய பலனில் விருப்பம் வைப்பவர்கள்.* க்ருபணா:—*அற்பமதிகளாகின்றனர்.*

|| भा || योऽयं प्रधानफलत्यागविषयोऽवान्तरफलसिद्ध्यसिद्ध्यो-स्समत्वविषयश्च बुद्धियोगः, तद्युक्तात्कर्मण इतरत् कर्म दूरेणावरम्। महदिदं द्वयोरुत्कर्षापकर्षरूपं वैरूप्यम्। उक्तबुद्धियोगयुक्तं कर्म निखिल-

---

45. தக்கமரும் புத்தியோ கத்திற் றனஞ்சயனே
யக்கருமந் தூர வவரங்கா—ணொக்கவரும்
புத்திக்கே நிற்கும் புகல்விரும்பு புல்லியர்கா
ணத்தித்தே செய்யு மவர்.

தனஞ்சயனே!-*அர்ஜுநனே!* தக்கு அமரும் புத்தியோகத்தில்-*நன்கு அமைந்த புத்தியுடன் கூடிய கருமத்தைக்காட்டிலும்.* அக்கருமம்—*(புத்தியற்ற) அந்தக் காம்யகர்மம்.* தூர அவரம் காண்—*மிகவும் தாழ்ந்தது காண்;* ஒக்க வரும்—புத்திக்கே— *ஒருபடிப்பட்டவனாயிருக்கும் புத்தியிலேயே.* நிற்கும்—*நிற்கும்.* புகல்—*நிலையை.* விரும்பு - *விரும்புவாய்;* அ(ர்)த்தித்தே செய்யுமவர் *(காம்யபலன்களை) விரும்பியே கருமங்களைச் செய்கின்றவர்கள்,* புல்லியர்காண்—*மிகத் தாழ்ந்தவர்காண்!*

सांसारिकदुःखं विनिवर्त्य परमपुरुषार्थलक्षणं च मोक्षं प्रापयति; इतरद्-परिमितदुःखरूपं संसारमिति। अतः कर्मणि क्रियमाणे उक्तायां बुद्धौ शरणमन्विच्छ; शरणं—वासस्थानम्। तस्यामेव बुद्धौ वर्तस्वेत्यर्थः।

பார்த்தால் எத்தனை தரம் சொன்னாலும் * புநருக்தியில்லையென்று விளங்கும் என்று உணர்த்துவதற்காக இந்த பு₃த்₃தி₄யோக₃த்தின் பெருமையைக்காட்டி அதை உடையவனுவாயாக என்று அர்ஜுனனை நியமிக்கிருன். (த₄நஞ்ஜய) சிறந்த செல்வத்தையெல்லாம் ஜயிப்பவன் என்னும் பெயரையுடைய நீ இந்த புத்திச்செல்வத்தை வசப்படுத்தவேண்டாவோ? (பு₃த்₃தி₄யோக₃ாத்)புத்தியோகமாவது,-ஸ்வர்க்கம் முதலான ப்ரத₄ானபலன்களில் ஆசைவைக்காமல், வெற்றி தோல்வி முதலான அவாந்தர (ஆநுஷங்கிகமான) பலன்களில் ஸமபுத்தியுடையவனுயிருக்கை. இங்கு, "அவரம் கர்ம" என்று இந்த புத்தியோகத்திற்கு ப்ரதிகோடியாக ஓருவிதமான கர்மம் எடுக்கப்படுகையாலே புத்தியோகசப்தம் முற்கூறிய புத்தியை முக்கியமாகக்கொண்டு அத்துடன் சேர்ந்திருக்கின்ற கர்மயோகத்தைக் குறிக்கிறது. (பு₃த்₃தி₄யோக₃ாத் கர்ம தூ₃ரேண அவரம் ஹி) முற்கூறிய புத்தியோடு கூடிய கர்மயோகத்தைக்காட்டிலும், அந்த புத்தியற்ற கேவலகர்மம் மிகத்தாழ்ந்ததன்றோ. கேவலகர்மமே இங்கு தூஷிக்கப்படுகையாலே, எல்லாக்கர்மமும் தூஷிக்கப்படவில்லையென்று அறியத்தக்கது. (தூரேண அவரம்) மிகவும் தாழ்ந்தது. முற்கூறிய புத்தியோகத்தோடு கூடிய கர்மம் ஸம்ஸாரத்திலுள்ள எல்லாத்துன்பங்களையும் போக்கி மிகச்சிறந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை ஸாதித்துகொடுக்கிறது; அந்த புத்தியற்ற கர்மம் அளவற்ற துன்பமயமான ஸம்ஸாரத்தையே அடைவிக்கிறது; ஆகையால் இவ்விரண்டு கர்மங்களுக்கும் நெடுவாசியுண்டு என்று கருத்து. (ஹி) இவ்வர்த்தம் சாஸ்திரப்ரஸித்தம் என்பதைக் காட்டுவதாகவுமாம்; "பு₃த்₃தௌ₄ஶரணமந்விச்ச₂" என்பதற்குப் பூர்வார்த்த₂ம ஹேதுவைக் காட்டுகிறது என்றுமாம். (ஹி- ஆகையால்)

---

* "உபக்ரமோபஸம்ஹாரௌ அப்₄யாஸோऽபூர்வதா ப₂லம் |
அர்த்த₂வாதோ₃பபத்தீ ச லிங்க₃ம் தாத்பர்யநிர்ணயே ||"
[(1) உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் (முதலும் முடிவும்) (2) அப்₄யாஸம் (அடிக்கடிபடித்தல்) (3) அபூர்வதா (புதிதாகக்கூறுதல்) (4)ப₂லம் (பயன்) (5)அர்த்தவாதம் (புகழ்ச்சி) (6)உபபத்தி (யுக்தி) என்னும் இவ்வாறும் ஒரு நூலின் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிக்க உதவும் அடையாளங்கள்] என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அப்₄யாஸமெனும் தாத்பர்யலிங்கத்தில் நோக்காகையாலே புநருக்தியில்லை.

कृपणाः फलहेतवः—फलसङ्गादिना कर्म कुर्वाणाः कृपणाः—संसारिणो भवेयुः ॥ ४९ ॥

(பு₃த்₃தௌ₄ ஶரணமந்விச்ச₂) புத்தியில் புகலைப் பார்ப்பாயாக; "உபாயே க்₃ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்₃த₃: ஶரணமித்யயம் வர்த்ததே" [அமர 36-34] [(1) உபாயம் (ஸாதனம்) (2) க்₃ருஹம் (வஸிக்குமிடம்) (3) ரக்ஷிதா (காப்பவன்) ஆகிய மூன்று பொருள்களைக் குறிப்பது 'ஶரணம்' என்னும் பதம்.] என்கிறபடியே ஶரணபதத்திற்குப் பல பொருள்கள் உண்டாயினும், இங்கு வஸிக்குமிடம் என்னும் பொருளே பொருந்தும். கர்மயோகத்தைச் செய்யும்போது முற்கூறிய புத்தியைப் புகலிடமாகக் கொள்வாயாக என்கிறது. அந்த புத்தியில் நிலைநிற்பாயாக என்று கருத்து. இனி, புத்தியோகத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்பதை வலியுறுத்துவதற்காக புத்தியோகமற்றவர்களுடைய தாழ்வைக் கூறுகிறது. (க்ருபணா: ப₂லஹேதவ:) ப₂லத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும் புருஷர்கள் தரித்ரர்கள். (ப₂லஹேதவ:) இந்த ஶப்தம் இங்கு ப₂லத்துக்குக் காரணமான அனைத்தையும் குறிக்காமல், ப₂லகாரணமான புருஷர்களைமாத்திரம் குறிக்கிறது. ஏனெனில்: (1) "மா கர்மப₂லஹேதுர் பூ₄:" என்று முன் ச்லோகத்தில் புருஷனே ப₂லஹேதுவாகக் குறிக்கப்பட்டான்; (2) "பு₃த்₃தி₄யுக்த:" என்று தொடங்கும் அடுத்தச்லோகத்தில் புத்தியோடு கூடிய புருஷனே புகழப்படுகிறதனையாலே, அந்த புத்தியற்ற புருஷனே இங்கு நிந்திக்கப்படுகிறான் என்று கொள்வது உசிதம். (3) "கத₃ர்யே க்ருபண க்ஷுத்₃ர கிம்பசான மிதம்பசா:" [அமர 3-வி 49] [க்ருபணன், க்ஷுத்ரன், கிம்பசானன், மிதம்பசன் என்னும் பதங்கள் தரித்ரனைக் குறிக்கும்.] என்று க்ருபணபதம் புருஷனைக் குறிப்பதாகவே நிகண்டுவில் படிக்கப்படுகிறது. ப₂லத்தை விளைக்கும் கர்மத்தைச் செய்வதன் மூலம் புருஷனும் ப₂லத்துக்குக் காரணமாகிறான் என்பது பிரஸித்தம். (க்ருபணா:) தரித்ரர்கள். இவர்களுக்கு ப்ரதிகோடியான பு₃த்தியுக்தர்களைச் சொல்லும்போது "பு₃த்₃தி₄யுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே₄ ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே" [2-50] "பு₃த்₃தி₄யுக்தா:—ஜந்மப₃ந்த₄விநிர்முக்தா: பத₃ம் க₃ச்ச₂ந்த்யநாமயம்" என்று அடுத்துள்ள ச்லோகங்களில், அவர்களைப் புண்யபாபம் நீங்கப்பெற்று மோக்ஷச்செல்வத்தைப் பெறுகிறவர்களாகக் கூறுகையாலே, அவர்களுக்கு எதிர்த்தட்டான இவர்கள் மோக்ஷச்செல்வமற்றவர்களாய் ஸம்ஸாரமாகிற ஏழ்மையில் உழல்கின்றவர்கள் என்பதை க்ருபணபதம் காட்டுகிறது. (த₄நஞ்ஜய—க்ருபணா:) தனத்தை ஜயிப்பவன் என்னும் பெயர் பூண்ட நீ ஏழையாகலாமோ? என்று கருத்து. 49.

बुद्धियुक्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते।
तस्माद्योगाय युज्यस्व योगः कर्मसु कौशलम्॥ ५०॥

**50. பு₃த்₃தி₄யுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே₄ ஸுக்ருதது₃ஷ்க்ருதே ।
தஸ்மாத்₃யோக₃ாய யுஜ்யஸ்வ யோக: கர்மஸு
கௌஶலம் ॥**

இஹ—*கர்மம் செய்கின்றபோது.* **பு₃த்₃தி₄யுக்த:**—*(முற்கூறிய) புத்தியோடு கூடிய புருஷன்.* **உபே₄ ஸுக்ருத து₃ஷ்க்ருதே**—*புண்ய பாபங்கள் இரண்டையும்.* **ஜஹாதி**—*விடுகிறான்.* **தஸ்மாத்**—*ஆகையால்.* **யோக₃ாய**—*(முற்கூறிய) புத்தியோகத்தின் பொருட்டு;* **யுஜ்யஸ்வ**—*முயற்சி கொள்வாயாக;* **கர்மஸு**—*கர்மங்கள் செய்யப்படும்போது.* **யோக₃:**—*இந்த புத்திச்சேர்க்கை.* **கௌஶலம்**—*மிகுந்த ஸாமர்த்தியத்தால் ஏற்படுவது.*

**46. இந்நிலையிற் புத்தியுட னேய்ந்தா ரிருமைவினை
தந்நிலையை யிங்கே தவிர்வர்கா—ணந்நிலையான்
மெய்கருதி யோகத்து மேவுதிநீ யோகங்காண்
செய்கருமத் தாகுஞ் சிறப்பு.**

இந்நிலையில் புத்தியுடன் ஏய்ந்தார்—*இதுவரையில் கூறப்பட்ட புத்தியோடு கூடியவர்கள்.* **இருமை வினை தம் நிலையை**—*நல்வினை தீவினை என்னும் இருவகைப்பட்ட செயல்களால் உண்டாகும் புண்யபாபங்களை,* **இங்கே**—*ஸாதநாநுஷ்டானதசையிலேயே,* **தவிர்வர்காண்**—*விடப்பெறுவர்காண்!* **அந்நிலையால்**—*ஆகையால்.* **மெய்கருதி**—*மெய்யான பலனான மோக்ஷத்தை அடையவிரும்பி.* **நீ**—*நீ.* **யோகத்து மேவுதி**—*புத்திச்சேர்க்கையை அடைவாய்;* **செய்கருமத்து**—*கருமங்கள் செய்யும்போது.* **யோகம்**—*புத்திச்சேர்க்கை,* **சிறப்பு காண்**—*மிகுந்த ஸாமர்த்தியத்தால் ஏற்படுவது கண்டாய்.*

॥ भा ॥ बुद्धियोगयुक्तस्तु कर्म कुर्वाणः उभे सुकृतदुष्कृते अनादि-
कालसञ्चिते अनन्ते बन्धहेतुभूते जहाति। तस्मादुक्ताय बुद्धियोगाय

---

50. புத்தியோடு கூடிய கர்மயோகத்தைச் செய்பவன் புண்ய பாபங்கள் நீங்கப் பெறுகிறான் என்கிறது. (இஹ) கர்மம் செய்யும் போது. (பு₃த்₃தி₄யுக்த:) முற்கூறிய புத்தியோடு கூடியிருப்பவன், (ஸுக்ருத து₃ஷ்க்ருதே உபே₄ ஜஹாதி) புண்ணியபாபங்கள் இரண்டையும் விடுகிறான். (இஹ ஜஹாதி) என்று கூட்டி ஸாத₄நாநுஷ்டான தசையிலேயே புண்யபாபங்களை விடுகிறான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "இஹைவ தைர்ஜிதஸ் ஸர்க₃:" [கீதை 5-19] [அவர்களால் ஸாதநாநுஷ்டான தசையிலேயே ஸம்ஸாரம் ஜயிக்கப்பட்டதாகிறது.] என்றவிடத்திற்போலே புண்யபாபங்களை விடுவது நிச்சயம் என்பதைப்பற்ற "இங்கேயே புண்யபாபங்களை விட்டுவிடுகிறான்" என்றுசொல்லப்படுகிறது. (ஸுக்ருத து₃ஷ்க்ருதே ஜஹாதி) அநாதிகாலமாக இவன் தாழ்ந்த பலன்களைக்குறித்துச் செய்யும் கணக்கற்ற நற்கருமங்களால் எம்பெருமானுக்கு இவன் விஷயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் பிரீதி ஸுக்ருதம் என்றும், புண்ணியம் என்றும் கூறப்படுகிறது. அநாதிகாலமாக இவன் செய்யும் கணக்கற்ற தீயகருமங்களால் எம்பெருமானுக்கு இவன் விஷயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் கோபம் து₃ஷ்க்ருதம் என்றும் பாபம் என்றும் கூறப்படுகிறது. "புண்யாபுண்யாஶீ்வரப்ரீதிகோபௌ" "யத்த்வத்ப்ரியம் ததி₃ஹ புண்யமபுண்யமந்யத்" [பகவானுடைய பிரீதியும் கோபமுமே முறையே புண்ணியமென்றும் பாபமென்றும் கூறப்படுகின்றன] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. கர்மயோகத்தைச் செய்கின்றவனுக்குக் கிரமமாக ஜ்ஞாநயோகமும், பக்தியோகமும் ஏற்பட்டு அதனால் எம்பெருமானுக்குள்ள பிரீதிகோபங்கள் கழிந்து மோக்ஷமேற்படுகின்றது என்று கருத்து. கோபம் கழிவது உத்தேச்யமாகலாம்; பிரீதி கழிவது எப்படி உத்தேச்யமாகும்? எனில்; சுவர்க்கம் முதலானவற்றின் ஸாதனமான ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலானவற்றை அநுஷ்டிப்பதால் ஏற்படும் பிரீதியே இங்கு கழிக்கப்படுகிறது. கர்மயோகம் முதலானவற்றை அநுஷ்டிப்பதால் ஏற்படுவதாய், மோக்ஷகாரணமாயிருக்கும் மேலான பிரீதி இங்கு கழிக்கப்படுவதில்லை. முதலிற்சொன்ன பிரீதி சுவர்க்கம் முதலான பலன்களை விளைப்பதன் மூலம் ஸம்ஸாரத்திலேயே இவனைக் கட்டிவைப்பதற்கே உதவுகிறது. அதனாலேயே பாப கர்மத்தால் ஏற்படும் ஈச்வரகோபத்தைப்போலவே இதுவும்

युज्यस्व। योगः कर्मसु कौशलम्—कर्मसु क्रियमाणेष्वयं बुद्धियोगः कौशलम्—अतिसामर्थ्यम्। अतिसामर्थ्यसाध्य इत्यर्थः॥ ५०॥

कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनीषिणः।
जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयम्॥ ५१॥

மோக்ஷத்திற்குத் தடையாயிருக்கிறது. ஏதே வை நிரயாஸ் தாத ஸ்த₂ாநஸ்ய பரமாத்மந:" [பார·மோக்ஷ 198-11] [பரமாத்மாவின் ஸ்தானத்தோடு ஒப்பிடும்போது இவையெல்லாம் நரகங்களாகின் றன] "ஸ்வர்க்கே₃ாபி யச்சிந்தநே விக்₄நோ யத்ர நிவேஶிதாத்மமநஸோ ப்₃ராஹ்மோபி லோகோல்பக:" [வி-பு 6-8-56] [எந்தப் பரமபுருஷனை நினைக்கும்போது சுவர்க்கமும் இடையூருகின்றதோ, ப்ரஹ்ம லோகமுங்கூட மிகச்சிறியதாகிறதோ] முதலான ப்ரமாணங்கள் பிரமனின் உலகம், சுவர்க்கம் முதலான புண்யலோகங்களையும் மோக்ஷத்திற்குத் தடையென்றும், நரகதுல்யமென்றும் கூறியதும் காணத்தக்கது. பொன்விலங்கால் விலங்கிட்டு வைப்பதிலும், இரும்புவிலங்கால் விலங்கிட்டுவைப்பதிலும் வாசியில்லாமைபோலே புண்ணியபாபங்கள் இரண்டுமே வாசியற ஸம்ஸாரக்கட்டிற்குக் காரணமாகின்றன என்றே ஞானிகள் கருதுகிறார்கள். (பு₃த்₃தி₄ யுக்த: ஜஹாதி) "ப்லவா ஹ்யேதே அத்₃ருட₄ா யஜ்ஞரூபா:" [முண்ட 1-2-7] [யஜ்ஞரூபமான இக்கர்மங்கள் உறுதியற்ற ஓடங் கள் போன்றவை.] "ந ஹ்யத்₄ருவை: ப்ராப்யதே ஹி த்₄ருவம் தத்" [கட 2-10] [நிலையற்ற கர்மங்களால் நிலையான பொருள் கிட்டாது] என்கிறபடியே கேவலகர்மங்களால் புண்யபாபமோக்ஷம் (புண்ய பாபங்களினின்றும் விடுதலை) கிட்டாது; புத்தியோடு கூடிய கர்ம யோகத்தாலேயே புண்ய பாபங்கள் அகலும் என்று கருத்து. (தஸ்மாத்) இப்படி புத்தியோகமானது புண்யபாபமோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கையால். (யோகாய யுஜ்யஸ்வ) முற்கூறிய புத்தி யோகத்தை அடைவதில் முயற்சி கொள்வாயாக. (கர்மஸு) கர் மங்கள் செய்யும்போது (யோக₃:) முற்கூறிய புத்தியோடு கூடி யிருப்பது. (கௌஶலம்) மிகவும் ஸாமர்த்தியம். மிகுந்த திறமை யால் ஏற்படுவது என்று கருத்து. காரணத்தைச் சொல்லும் சப்தமி இங்கு அதனுல் ஏற்படும் காரியத்தைக் குறிக்கிறது. ஆக, இந்த ச்லோகத்தால் கர்மயோக நிஷ்டனுக்கு மோக்ஷத்திற்குத் தடையான புண்யபாபங்கள் கழிகின்றன என்று கூறப்பட்டதாயிற்று. 50.

51. கர்மஜம் புத்₃தி₄யுக்தா ஹி ப₂லம் த்யக்த்வா மநீஷிண:।
ஜந்மப₃ந்த₄விநிர்முக்தா: பத₃ம் க₃ச்ச₂ந்த்யநாமயம் ॥

மநீஷிண:—அறிவாளிகள். புத்₃தி₄யுக்தா:—(முற்கூறிய) புத்தியோடு கூடியவர்களாய், கர்மஜம்—கர்மத்தினால் உண்டாகும். ப₂லம்—(சுவர்க்கம் முதலான) பலனை. த்யக்த்வா—விட்டு(கர்மத்தைச் செய்வதன்மூலம்)ஜந்மப₃ந்த₄விநிர்முக்தா:—பிறப்பாகிற கட்டிலிருந்து நன்கு விடுபட்டு. அநாமயம்—துன்பமற்ற. பத₃ம்—பரமபதத்தை. க₃ச்ச₂ந்தி ஹி—அடைகின்றனரன்றோ.

---

47. தீர்ந்த மனத்துத் தெளிவுற்றார் செய்கருமத்
தார்ந்த பயனை யறத்துறந்து—சேர்ந்த
பிறப்பணையுங் கட்டவிழ்ந்து பெய்துயர்நோய் தீர்ந்த
சிறப்பணைவர் நன்மையினைச் சேர்ந்து.

தீர்ந்த மனத்து தெளிவுற்றார்—(முற்கூறிய) புத்தியோடு கூடிய நெஞ்சையுடைய அறிவாளிகள். செய் கருமத்து ஆர்ந்த பயனை—செய்யப்பட்ட கர்மத்தினால் உண்டாகும் (சுவர்க்கம் முதலிய) பயனை. அற துறந்து—நன்றாகக் கைவிட்டு. சேர்ந்த பிறப்பு அணையும் கட்டு அவிழ்ந்து—(அநாதி காலமாக) இணைந்திருக்கும் பிறப்புக்களை அடைகையாகிற கட்டு களையப்பெற்று. நன்மையினை சேர்ந்து— அடைய வேண்டிய நன்மையை (ப்ராப்யத்தை) அடைந்து. பெய் துயர் நோய் தீர்ந்த சிறப்பு அணைவர்—துன்பம் தரும் நோய்கள் நீங்கப்பெற்ற பெருமையை அடைவர்.

---

51. இனி புண்யபாபமோக்ஷத்தின் பலனாக பிறப்பிறப்பாகிற ஸம்ஸாரத்தின் நிவ்ருத்தியும் பரமபதப்ராப்தியும் ஏற்படுகின்றன என்று இந்த ச்லோகத்தில் விளக்கப்படுகிறது. (புத்தியுக்தா: மநீஷிண:) முற்கூறிய புத்தியோகத்தோடு கூடிய அறிவாளிகள். (கர்மஜம் ப₂லம் த்யக்த்வா) கர்மத்தினால் ஏற்படும் சுவர்க்கம் முதலான ஸாம்ஸாரிகபலன்களில் விருப்பமற்றவர்களாய்;(நிஷ்காம) கர்மத்தைச் செய்வதன் மூலம் என்று கூட்டிக்கொள்வது. (ஜந்ம ப₃ந்த₄ விநிர்முக்தா:) பிறப்பினால் ஏற்படும் பாரதந்திரியமாகிற

॥भा॥ बुद्धियोगयुक्ताः कर्मजं फलं त्यक्त्वा कर्म कुर्वन्तः, तस्मात् जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः अनामयं पदं गच्छन्ति। हि—प्रसिद्धं ह्येतत्सर्वास्पनिषत्स्वित्यर्थः॥ ५१॥

यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति।
तदा गन्तासि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च॥५२॥

பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாய். பிறப்பாகிற கட்டினின்றும் விடுபட்டவர்களாய் என்றுமாம். (அநாமயம் பத₃ம் க₃ச்ச₂ந்தி) துன்பத்தைத்தரும் வியாதி முதலானவையற்ற விஷ்ணுவின் பரம பதத்தை அடைகின்றார்கள். (ஆமயம்—வியாதி) "பத₃ம் பரமம் விஷ்ணோ: மோக்ஷாக்₂யம் க₃ச்ச₂ந்தி" [மோக்ஷம் எனப்படும் விஷ்ணுவின் மேலான பரமபதத்தை அடைகின்றனர்.] என்று வியாக்கியானம் செய்தார் சங்கரரும். (பத₃ம்) "பத்₃யதே—க₃ம்யதே-இதி பத₃ம்" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ப்ராப்யத்தைக் கூறுகிறது. இங்கு ப்ராப்யமான நித்யவிபூதியைக் கூறுகிறதாகவுமாம்; பரமப்ராப்யமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறதாகவுமாம். "யோக₃மவாப்ஸ்யஸி" [2-53] என்று தொடங்கி ஸ்வாத்மதர்சனத்தை ப்ராப்யமாகப்பேசப் போகிறாராகையாலே, ப்ரஹ்மப்ரகாரமான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபமே இங்கு பத₃சப்தத்தால் கூறப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஜந்ம பந்தவிநிர்முக்தனுக்குப் பரமாத்மஸ்வரூபம் நேரே ப்ராப்யமாகவும், நித்யவிபூதியும் தன் ஸ்வரூபமும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையிட்டு (பரம்பரயா) ப்ராப்யமாகவும் ஆகின்றனவாகையால், மூன்றையும் ப்ராப்யத்தைச்சொல்லும் பத₃ஶப்தத்தால் குறிக்கலாமன்றோ. (ஹி) இவ்வர்த்தம் எல்லா உபனிஷத்துக்களிலும் பிரஸித்தமானதன்றோ என்று கருத்து. ஆக, இந்த ச்லோகத்தால் கர்மயோகநிஷ்டனுக்குப் பரமபதப்ராப்தியாகிற மேலான இஷ்டப்ராப்தி கிடைக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. முன் ச்லோகத்தில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும், இந்த ச்லோகத்தில் இஷ்டப்ராப்தியும் கர்மயோகத்தின் பலனைக்கிடைக்கும் என்றது அவை கர்மயோகத்திற்கு நேரே பலம் என்னும் கருத்தாலேயல்ல; ஜ்ஞாநயோகத்தை இடையிட்டோ இடையிடாமலோ பக்தியோகத்தை விளைத்தே கர்மயோகமானது புண்யபாபநிவ்ருத்தியாகிற அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும், பரமபத ப்ராப்தியாகிற இஷ்டப்ராப்தியையும் விளைக்கின்றதாகையால் கர்ம யோகத்திற்குப் பரமப்ராப்யமாயிருப்பவற்றைச் சொன்னபடி. 51.

52. யதா₃ தே மோஹகலிலம் பு₃த்₃தி₄ர் வ்யதிதரிஷ்யதி।
ததா₃ க₃ந்தாஸி நிர்வேத₃ம் ஶ்ரோதவ்யஸ்ய ஶ்ருதஸ்ய ச॥

யதா₃—எப்போது. தே பு₃த்₃தி₄:- உன் அறிவு, மோஹ கலிலம்—விபரீதஜ்ஞானமாகிற கலக்கத்தை. வ்யதிதரிஷ்யதி- கடக்கப்போகின்றதோ. ததா₃—அப்போது. ஶ்ருதஸ்ய— (இதற்குமுன் என்னால் கைவிடத்தக்கதாகச்) சொல்லப்பட்ட பலன் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். ஶ்ரோதவ்யஸ்ய ச— இனிச் சொல்லப்போகின்றதைக் குறிக்கும். நிர்வேத₃ம் க₃ந்தாஸி—உன்னை நீயே இகழ்ந்துகொள்ளப்போகிறாய்.

48. எவ்வளவி னின்மோகத் திற்கலக்க மாமிதனை
யிவ்வகையே புந்தி யெழக்கடக்கு -மவ்வளவிற்
கேத மருவுதிநீ கேட்பதிலுங் கேட்டதிலு
மேத மிகும்பயனு மென்று.

எவ்வளவில்—எந்த சமயத்தில். நின் புந்தி—உன் அறிவு. மோகத்தில் கலக்கமாம் இதனை— மாறுபட்ட அறிவாகிற இக்கலக்கத்தை. இவ்வகையே - (முற்கூறிய) கர்மயோகத்தாலே. எழ கடக்கும்-நன்றாகத் தாண்டுமோ. அவ்வளவில்- அந்த சமயத்தில். நீ—நீ. கேட்டதிலும்—இதுவரை கேட்டதான அற்ப பலன்களைப்பற்றியும். கேட்பதிலும்—இனிக் கேட்கப்போகிற அற்பபலன்களைப்பற்றியும். 'ஏதம் மிகும் பயனும்' என்று— 'துன்பம் நிறைந்த பலன்களே இவை' என்று. கேதம் மருவுதி—வெறுப்பை அடையப்போகிறாய்.

52. இதுவரையில் சொல்லப்பட்டதும், இனிச்சொல்லப்படப் போகின்றதுமான த்யாஜ்ய உபாதேயப் பாகுபாடானது, கலக்கம் தீர்ந்தபின் ஒரு ப்ரமாண யுக்திகளின் அபேக்ஷையின்றியே உனக்கே தெளிவாகும் என்கிறது. (தே பு₃த்₃தி₄:) முன் சொன்ன ரீதியில் கர்மயோகத்தைச் செய்கின்றவனாய், அதனால் மோஹ காரணமான புண்யபாபங்கள் நீங்கப்பெற்றவனான உன்னுடைய அறிவு. (யதா₃ மோஹகலிலம் வ்யதிதரிஷ்யதி) எப்போது மோஹ மாகிற கலக்கத்தைத் தாண்டப்போகிறதோ. மோஹமாவது—கைக் கொள்ளத்தக்கவற்றைத் தகாதவையாக நினைக்கையும், தகாத

॥ भा ॥ उक्तप्रकारेण कर्मणि वर्तमानस्य तया बुद्ध्या निर्धूत-कल्मषस्य ते बुद्धिर्यदा मोहकलिलम्—अत्यल्पफलसङ्गहेतुभूतं मोहरूपं

வற்றைத் தக்கவையாக நினைக்கையும். கலிலம் -காலுஷ்யம்; இங்கு காலுஷ்யமாகிற கலக்கத்தைக் காட்டுகிறது. (தே புத்தி: யதா மோஹகலிலம் வ்யதிதரிஷ்யதி) புண்யபாபரூபமான ஸாம்ஸாரிக கர்மத்தால் மோஹமென்னும் மயக்கம் ஏற்படுகிறது; பலனில் விருப்பமற்றுக் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கையாகிற கர்மயோகத்தாலே அந்தப் புண்யபாபரூபகர்மம் நீங்கும்; காரணமான அக்கர்மம் நீங்கினவளவில் அதன் காரியமான மோஹம் என்னும் மயக்கமும் நீங்கிவிடும் என்று கருத்து. (ததா) மிகச்சிறிய பலன்களில் பற்றுக்குக் காரணமான அந்த மோஹம் நீங்கினவளவில். (நிர்வேதம் கந்தாஸி) 'இத்தகைய பலன்களிலா நாம் பற்றுவைத்தோம்' என்று உன்னை நீயே நொந்துகொள்ளப்போகிறாய். எவை குறித்து நிர்வேதம் என்பதை விளக்குகிறார்,-(ஸ்ருதஸ்ய ஸ்ரோதவ்யஸ்ய ச) மிகவும் ஆப்தனான என்னிடமிருந்து, கைவிடத்தக்கவையாக இதுவரையில் நீ கேட்ட பலஸங்கம் (பலனில் விருப்பம்) முதலானவைகுறித்தும், இனிக் கைவிடத்தக்கவையாக நீ கேட்கவிருக்கிறவற்றைக் குறித்தும். கேட்கப்பட்டவற்றிலும், கேட்கப்போகிற வற்றிலும் உபாதேயமாய் (கைக்கொள்ளத்தக்கவையாய்) இருப்பவை நிர்வேதத்துக்கு (வெறுப்புக்கு) விஷயமாகமாட்டாவாகையால் அவற்றில் த்யாஜ்யமாய் (கைவிடத்தக்கதாய்) இருப்பவையே நிர்வேதவிஷயமாகவேண்டும். அன்றிக்கே, இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட தாழ்ந்த பயன் முதலானவற்றில் பற்றுவைத்ததையும், இனிச் சொல்லப்போகும் ஆத்மபரமாத்மஸ்வரூபம் முதலானவற்றில் பற்று வைக்காமலிருந்ததையும் குறித்து உன்னை நீயே நொந்துகொள்ளப் போகிறாய் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (நிர்வேதம் கந்தாஸி) நிர்வேதத்தை அடையப்போகிறாய். "தத்வஜ்ஞாநாபத்ரீர்ஷ்யாதேர் நிர்வேத: ஸ்வாவமாநநம்" [தசரூபகம்-பரிச்சேதம் 4] [உண்மையறிவு, ஆபத்து, பொறாமை முதலானவற்றாலே தன்னைத் தானே நொந்து கொள்வது நிர்வேதமாகும்] என்கிறபடியே இங்கு த்யாஜ்யோபாதேயங்களைப்பற்றிய உண்மையறிவால் தன்னைத் தானே நொந்துகொள்வது நிர்வேதம் எனப்படுகிறது. (யதா மோஹகலிலம் வ்யதிதரிஷ்யதி ததா நிர்வேதம் கந்தாஸி) மோஹம் நீங்கியவுடன் வேறொரு ப்ரமாணயுக்திகளை நான் காட்டத் தேவையில்லாமல் த்யாஜ்ய உபாதேயப்பாகுபாடு ஏற்பட்டு நீயே

कलुषं व्यतितरिष्यति, तदा असत्त इतःपूर्वं त्याज्यतया श्रुतस्य फलादेरितः पश्चाच्छ्रोतव्यस्य च कृते स्वयमेव निर्वेदं गन्तासि—गमिष्यसि ॥ ५२ ॥

மனவருத்தத்தை அடையப்போகிறாய். (க3ந்தாஸி) லுட்ப்ரயோகமாகையாலே, 'அடையப்போகிறாய்' என்று பொருளுரைத்தாய் எதிர்கால நிகழ்ச்சியைக் காட்டும் லுட்பதம். லுடந்தமான இப்பதம் பொதுவாக மறுநாளிலிருந்து நடக்கப்போவதையே காட்டுமாயினும். எதிர்காலம் முழுவதையும் காட்டும் ல்ருடந்தமான 'வ்யதிதரிஷ்யதி' என்னும் பதத்தோடு தொடர்புடையதாயிருக்கையால் இங்கு எதிர்காலம் முழுவதையுமே காட்டுகிறது. க3ந்தாஸி—க3மிஷ்யஸி என்றபடி. 'க3ந்தாஸி' என்று லுட3ந்தமான ஒரே பதமாகக் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் என்ன? 'க3ந்தா அஸி' என்று இரண்டு பதமாகவும் கொள்ளலாமே எனில்: இங்கு வியாகரணமருமம் ஒன்றை அறிய வேண்டும். "காவ்யஸ்ய கர்த்தா" "காவ்யம் கர்த்தா" என்று இரண்டு பிரயோகங்கள் உள்ளன. த்ருஜந்தமான முதல் தொடர் ஏதோவொருசமயம் காவ்யம் செய்பவனைக்குறிக்கும். *த்ருந்நந்தமான இரண்டாவது தொடர் காவியம் செய்வதையே தொழிலாகவுடைய கவியைக் குறிக்கும்; அல்லது காவியத்தை நன்கு செய்பவனைக் குறிக்கும். இங்கு "நிர்வேத3ம் க3ந்தா" என்றவிடத்தில் நிர்வேத3பதம் இரண்டாம் வேற்றுமையாயிருக்கையால் த்ருஜந்தமாகமுடியாது. த்ருந்நந்தமாகக் கொள்ளுவோமென்று பார்த்தால், 'நிர்வேதமடைவதையே இயற்கையாகக் கொண்டவனாகிறாய்' என்றே பொருள்படுமாகையால் எதிர்கால நிகழ்ச்சியை ஸ்வரஸமாகக் குறிக்காது. இங்கோவெனில், 'வ்யதிதரிஷ்யதி' என்பதோடு தொடர்புள்ள 'க3ந்தாஸி' என்னும் பதம் எதிர்கால நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதேயாகவேண்டும். ஆக, த்ருந்நந்தமாகக் கொள்வதும் ஒட்டாது. ஆகையால் லுட3ந்தமான ஒரே பதமேயிது. ஆக, இந்த ச்லோகத்தால் த்யாஜ்யோபாதேயங்களை மாறுபடுத்தி அறிகையாகிற மோஹம் நீங்கியவுடன், த்யாஜ்யோபாதேயங்களை உள்ளபடியறிந்து உன்னை நீயே நொந்துகொள்ளப்போகிறாய் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. 52.

---

* "ஆக்வேஸ்தச்சீ2லதத்3த4ர்மதத்ஸாது4காரிஷு" "த்ருந்" [அஷ்டாத்யாயீ 3-2-134, 135] என்னும் ஸூத்ரங்களின்படி த்ருந் நந்தத்திற்கு, தொழிலாகவுடையவன், கடமையாகவுடையவன், நன்கு செய்பவன் என்னும் மூன்று பொருளிருப்பது காண்க.

॥ भा ॥ * योगे त्विमां श्रृणु इत्यादिनोक्तस्यात्मयाथात्म्यज्ञान-पूर्वकस्य बुद्धिविशेषसंस्कृतस्य धर्मानुष्ठानस्य लक्ष(क्ष्य)भूतं योगाख्यं फलमाह—

श्रुतिविप्रतिपन्ना ते यदा स्थास्यति निश्चला ।
समाधावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि ॥ ५३ ॥

53. ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நா தே யத₃ா ஸ்த₂ாஸ்யதி நிஶ்சலா ।
ஸமாத₄ாவசலா பு₃த்₃தி₄ஸ் தத₃ா யோக₃மவாப்ஸ்யஸி ॥

ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நா—*என்னிடம் கேட்டதால் விசேஷமாக அறியப்பட்டதாய்,* **அசலா**-*ஒருபடிப்பட்டதாயிருக்கும்,* **தே**—*உன்னுடைய,* **பு₃த்₃தி₄:**—*அறிவானது,* **ஸமாதெ₄ள**—*மனத்தில்,* **யத₃ா**—*எப்பொழுது,* **நிஶ்சலா ஸ்த₂ாஸ்யதி**—*அசைக்கமுடியாததாகிறதோ,* **தத₃ா**—*அப்போது,* **யோக₃ம்**-*ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை* **அவாப்ஸ்யஸி**-*அடையப்போகிறாய்.*

---

49. ஓதுமென் பாற்கேள்வி யுற்றமைந்த புந்தியுயிர்
மீதுசமா திக்கண் மிகச்சலியாப்—போதினீ
வந்தியோ கத்துணர்வை மன்னுறுதி யாங்கதுகாண்
புந்தியோ கத்தின் புணர்ப்பு.

ஓதும் என்பால்—*உனக்கு உபதேசிக்கும் என்னிடம்,* **கேள்வி உற்று**—*கேட்டு,* **அமைந்த**—*நன்கு பொருந்திய,* **உயிர்மீது புந்தி**—*ஆத்மதத்வத்தைப்பற்றிய அறிவு,* **சமாதிக் கண்**—*மனத்திலே,* **மிக சலியா போதில்**-*மிகவும் நிலையாயிருக்கும் சமயத்தில்,* **நீ**—*நீ,* **யோகத்து வந்து**—*யோகம் (ஆத்மதர்சனம்) கைவரப்பெற்று,* **உணர்வை மன்னுறுதி**—*அறிவுமயமான* **ஆத்மாவைக்** *காண்பாய்;* **ஆங்கு**—*அந்நிலையில்,* **அது**—*அவ்வாத்மதர்சனம்,* **புந்தி யோகத்தின் புணர்ப்பு காண்**—*புத்தியோடு கூடிய கர்மயோகத்தின் பலனேயாகும்.*

॥ भा ॥ श्रुतिः–श्रवणम् । अस्मत्तः श्रवणेन विशेषतः प्रतिपन्ना, सकलेतरविसजातीयनित्यनिरतिशयसूक्ष्म[तत्त्व]त्मविषया, स्वयमचला—

---

53. "ந த்வேவாஹம்" [2-12] என்று தொடங்கி ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையறிவை உபதேசித்து, "புத்திர் யோகே த்விமாம் ச்ருணு" [2-39] என்று தொடங்கி, அவ்வாத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டதாய், மோக்ஷம் தவிர்ந்த மற்ற பலன்களில் விருப்பமின்மையோடு கூடியதான கர்மயோகத்தை இது வரையில் உபதேசித்தார். இனி, 'நித்யாத்மாஸங்க கர்மேஹாகோசரா ஸாங்க்யயோகதீ: । த்விதீயே ஸ்திததீலக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹசாந்தயே ॥' [கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 2-6] [நித்யமான ஆத்மாவைப்பற்றிய ஆத்மதத்வஜ்ஞானமும், பலனில் பற்றற்று அனுஷ்டிக்கப்படும் கர்மாநுஷ்டானத்தைப்பற்றிய (கர்ம) யோக ஜ்ஞானமும், ஸ்திதப்ரஜ்ஞதையாகிற ஜ்ஞானயோகத்தை இலக்காகக் கொண்டவை என்னும் விஷயம் அர்ஜுனனின் மயக்கம் தீர்வதற்காக இரண்டாமத்தியாயத்தில் உரைக்கப்பட்டது.] என்கிறபடியே இக்கர்மயோகத்தினால் ஸாதிக்கப்படுவதான ஜ்ஞான யோகத்தைச் சொல்லத்தொடங்கியவராய், அதன் பலமான யோக மெனப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சொல்லுகிறார் இந்த ச்லோகத்தில்.

(ச்ருதிவிப்ரதிபந்நா) 'ச்ருதஸ்ய' என்று சென்ற ச்லோகத்திற் சொன்னதையொட்டிப் பார்க்கும்போது, இங்கு 'ச்ருதி' என்று ச்ரவணமாகிற கேள்வியைச் சொல்லுகிறது; 'ச்ருதிவிப்ரதிபந்நா' என்னும் பதம், "என்னிடமிருந்து கேட்டு விசேஷமாக அறியப்பட்டது" என்று பொருள்படுகிறது. (விப்ரதிபந்நா) ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாய், பரமகாருணிகனாய், இயற்கையறிவினனாய், இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்புக்களற்றவனான பகவானிடமிருந்து கேட்கப்பட்டதாகையாலும், மேலே "ஸ்தாஸ்யதி" என்று இவ்வறிவு நிலைநிற்பதாகக் கூறுகையாலும், 'விப்ரதிபந்நா' என்றதில் விசப்தம் விருத்தம் என்னும் பொருளைச் சொல்லுவதன்று; விசேஷம் என்னும் பொருளையே சொல்லுகிறது. (விப்ரதிபந்நா புத்தி:) இவ்வறிவுக்கு விசேஷம் யாதெனில்: எல்லா அசேதனப் பொருள்களைக்காட்டிலும் சிறப்புற்றதாய், நித்யமாய், மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான ஜீவாத்மதத்வத்தைப்பற்றியதாயிருக்கையே இதற்குள்ள விசேஷம் என்கை. "அர்த்தேநைவ விசேஷோ ஹி

एकरूपा बुद्धिः, असङ्गकर्मानुष्ठानेन निर्मलीकृते मनसि यदा निश्चला स्थास्यति, तदा योगम्—आत्मावलोकनम् अवाप्स्यसि। एतदुक्तं भवति-

---

நிராகாரதயா தி₄யாம்'' [குஸுமாஞ்ஜலி] [அறிவுகளுக்கு ஆகார மில்லாமையால், (அறியப்படும) அர்த்தத்தைக்கொண்டே அவற்றுக்கு விசேஷம் ஏற்படுகிறது.] என்றாரன்றோ உதயநர். (அசலா பு₃த்₃தி₄:) இயற்கையிலேயே ஒருபடிப்பட்டதாயிருக்கும் அறிவு; ''பஹுசாகா ஹ்யநந்தாச்ச'' [2-41] என்கிறபடியே பல விஷயங்களில் செல்லாமல், ''பு த்₃தி₄ரேகா'' [2-41] என்கிற படியே மோக்ஷமாகிற ஒரே விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதாகையாலே ஒருபடிப்பட்ட அறிவு எனப்படுகிறது. (யதா₃ நிச்சலா ஸ்தா₂ஸ்யதி) எப்போது மாறுதலாய் நிலைநிற்குமோ; ஒருபடிப்பட்டதாயிருக்கும் இவ்வறிவு எப்போது தைலதாரைபோலே இடைவெளியற்றதாய் நிலைநிற்குமோ என்கை. அன்றிக்கே, (ச்ருதிவிப்ரதிபந்நா பு₃த்₃தி₄:) என்று ச்ரவணத்தைச் சொன்னபடியாலே, 'அசலா' என்று மனனத்தாலே நிலைநிறுத்தப்பட்டதாயும், 'நிச்சலா' என்று குதர்க்கங்களாலே அசைக்கவொண்ணாததாயுமிருப்பது இவ்வறிவு என்கிறதாகவுமாம். இவ்வறிவு நிலைநிற்குமிடம் எது? எனில்: (ஸமாதௌ₄) ''ஸமாதீ₄யதே அஸ்மிந் ஆத்மஜ்ஞாநம்'' என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ஆத்மஜ்ஞாநம் நிலைநிற்குமிடமாகையாலே ஸமாதி₄ எனப்படும் மனமே இவ்வறிவு நிலைநிற்குமிடம் என்கிறது. அறிவு நிலைநிற்குமிடமாகக் கூறப்படுகையாலே ஸமாதி₄ சப்தம் இங்கு புத்தி விசேஷத்தைக் குறிக்கமாட்டாது. ஸமாதிகாலத்தைக் குறிப்பதாகக் கொண்டாலும் லக்ஷணா தோஷம் வரும். ஆகையால் ''ஸமாதௌ₄ ந விதீ₄யதே'' [2-44] என்றவிடத்திற்போலே இங்கும் ஸமாதி₄ சப்தம் மனத்தைக்குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். (யதா₃ ஸமாதௌ₄ நிச்சலா ஸ்தா₂ஸ்யதி) பற்றற்ற கர்மாநுஷ்டானத்தாலே பாபம் நீங்கப்பெற்றுப் பரிசுத்தமான மனத்தில் எப்போது ஆத்மயாதா₂த்ம்யஜ்ஞானமானது இடைவெளியற்றதாய் நிலை நிற்கப்போகிறதோ. எப்போது ஜ்ஞானயோகத்தை நீ அடையப் போகிறாயோ என்றபடி. கர்மயோகத்தால் பரிசுத்தமான மனமே ஆத்மதத்வத்தைப்பற்றிய இடைவெளியற்ற சிந்தனமாகிற ஜ்ஞான யோகத்துக்குக் காரணம் என்று கருத்து. (ததா₃ யோக₃ மவாப்ஸ்யஸி) அப்போது அந்த ஜ்ஞாநயோகத்தின் பலமான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தை அடைவாய். ''யோக₃ஸ் ஸந்நஹநோபாய த்₄யாநஸங்க₃தியுக்திஷு'' [அமர 3-3-22] [யோகசப்தம

शास्त्रजन्यात्मज्ञानपूर्वककर्मयोगः स्थितप्रज्ञताख्यज्ञाननिष्ठामापादयति ; ज्ञाननिष्ठारूपा स्थितप्रज्ञता तु योगाख्यमात्मावलोकनं साधयति–इति ॥५३॥

---

(1) முயற்சி, (2) உபாயம், (3) தியானம், (4) சேர்த்தி, (5) யுக்தி என்றும் பொருள்களையுடையது.] என்கிறபடியே யோகசப்தம் உபாயத்தைச் சொல்லுவதாய், இங்கு ஜ்ஞாநயோகமாகிற உபாயத்தினால் ஸாதிக்கப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற பலத்தைச் சொல்லுகிறது. கார்யே காரணசப்தோபசாரம்.

இங்கு சில ஸந்தேஹங்களும், அவற்றுக்குப் பரிஹாரங்களும் அறியத்தக்கவை. (1) "புத்திர் யோகே த்விமாம் ச்ருணு" [2-39] முதலான விடங்களில் உபாயமாக விதிக்கப்பட்ட யோகம் இங்குப் பலமாகக் கூறப்படுவது எப்படி? (2) "வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி:" [2-41] முதலானவிடங்களில் கர்மயோகம் ஆத்மஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருப்பது என்று கூறப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் அந்த ஆத்மஜ்ஞானமே கர்மயோகத்தின் பலனாகக் கூறப்படுவது எப்படி? இப்படி ஒப்புக்கொண்டால் ஆத்மாச்ரயதோஷம் வருமே. (3) ச்ரவணமநநங்களாலே நிலைநின்ற அறிவையுடையவனுக்கல்லவோ கர்மாநுஷ்டானம் கைகூடும்; இங்கு கர்மாநுஷ்டானத்தாலே நிலைநின்ற அறிவு உண்டாவதாகக் கூறுவது எப்படி? (4) "யதா ஸ்தாஸ்யதி நிச்சலா" என்று ஆத்மதத்வஜ்ஞானம் நிலையாக நிற்கும் அவஸ்தையே ஜ்ஞான நிஷ்டையென்று இங்கு கூறப்படுகிறது; இந்த ஜ்ஞாநநிஷ்டையிலிருந்து உண்டாவதாகவும், இதினும் வேறுபட்டதாகவும் "யோகம்" என்று வேறு என்ன இருக்கிறது. இந்த நான்கு கேள்விகளுக்கும் முறையே பரிஹாரம் பின்வருமாறு: (1) யோகசப்தத்தின் பொருள் ப்ரகரணத்திற்குத் தக்கபடி மாறுபடுகிறது: "புத்திர் யோகே" [2-39] முதலானவிடங்களில் அது கர்மயோகத்தைக் குறிக்கிறது. "ஸமத்வம் யோக:" [2-48] என்றவிடத்தில் சித்த ஸமாதாநத்தை யோக சப்தம் குறிக்கிறது. இங்கு கர்மஜ்ஞாந யோகங்களால் ஸாதிக்கப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைக் குறிக்கிறது என்று கொள்வதே இப்ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தும். (2) சாஸ்திரத்தினாலுண்டாகும் ஆத்மஜ்ஞானமே கர்மயோகத்திற்கு முன் வேண்டியது; அந்தக் கர்மயோகத்தினால் ஜ்ஞானயோக முண்டாகி, அதனால் ஏற்படுவது 'யோகம்' என்று இங்கு கூறப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம். ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு முந்தியது; ஆத்மாவை நேரே காண்பது பிந்தியது. ஆகையால் ஆத்மாச்ரய

॥ भा ॥ एवमुक्तः पार्थोऽसङ्गकर्मानुष्ठानरूपकर्मयोगसाध्यस्थितप्रज्ञतायाः योगसाधनभूतायास्स्वरूपम्, स्थितप्रज्ञस्यानुष्ठानप्रकारं च पृच्छति—

अर्जुन उवाच—

स्थितप्रज्ञस्य का भाषा समाधिस्थस्य केशव।
स्थितधीः किं प्रभाषेत किमासीत व्रजेत किम्॥ ५४॥

அர்ஜுன உவாச—

54. ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞஸ்ய கா ப₄ாஷா ஸமாதி₄ஸ்த₂ஸ்ய கேஶவ।
ஸ்தி₂ததீ₄: கிம் ப்ரபா₄ஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம்॥

கேஶவ—கேசவனே! ஸமாதி₄ஸ்த₂ஸ்ய—ஸமாதியிலிருக்கும், ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞஸ்ய—ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனுக்கு, பா₄ஷா—வாசகமான சப்தம், கா—எது? ஸ்தி₂ததீ₄:—அந்த ஜ்ஞாந யோக நிஷ்டன், கிம் ப்ரபா₄ஷேத என்ன பேசுவான்?, கிம் ஆஸீத—என்ன மானஸவ்யாபாரங்களைச் செய்வான்? கிம் வ்ரஜேத—என்ன காயிகவ்யாபாரங்களைச் செய்வான்?

தோஷமில்லை. (3) சாஸ்திரம், ஆசார்யோபதேசம் ஆகியவற்றால் ஆத்மதத்துவத்தைப்பற்றிய நிச்சயம் ஏற்படுகிறது; அதன்பிறகு கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்கிறான். பிறகு ஆத்மாவைப்பற்றிய இடைவிடாத நினைவாகிற ஜ்ஞாநயோகம் உண்டாகிறது. முன்னிருந்த ஆத்மநிச்சயத்திலும் வேறுபட்ட இதுவே ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞ நிலை எனப்படுகிறது. ஆகையால் இதிலும் பொருந்தாமையில்லை. (4) இந்த ச்லோகத்தில் யோகம் எனப்படுவது ஆத்மாவை நேரே காண்பதாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்; ஆத்மாவை இடைவிடாமல் நினைப்பதாகிற ஞானநிஷ்டை இதற்குக் காரணமாகிறது. ஆகையால் இரண்டுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. முதலில் சாஸ்திரத்தினால் ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவும், பிறகு ஆத்மாவைப்பற்றிய இடைவிடாத நினைவாகிற (ஜ்ஞாநயோகம் எனப்படும்) ஆத்மோபாஸனமும், அதன்பிறகு அதனாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமும் ஏற்படுகின்றன என்று அறியவேண்டும். ஆகையாலே எக்குறையுமில்லை. ஆக, இந்த ச்லோகத்தால், "சாஸ்திரத்தினால் உண்டாகும் ஆத்மஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் கர்மயோகம், (ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞநிலை எனப்படும்) ஜ்ஞானயோகத்தை விளைக்கிறது; அந்த ஜ்ஞாநநிஷ்டை யோகம் எனப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டாக்குகிறது" என்று சொல்லிற்றாயிற்று. 53.

॥ भा ॥ समाधिस्थस्य स्थितप्रज्ञस्य का भाषा–को वाचकश्शब्दः? तस्य स्वरूपं कीदृशमित्यर्थः। स्थितप्रज्ञः किं च भाषणादिकं करोति? ॥ ५४ ॥

---

50. என்று திருமா லியம்பு நிலைகேட்ட
வென்றி விசயன் மிகவிரும்பி—நின்ற
வறிவுடையான் மாற்ற மவனிலைமை பேற்றின்
பிறிவுரையா யென்றுரைத்தான் பின்.

என்று— *இவ்வண்ணமாக.* **திருமால்**— *கண்ணன்.* **இயம்பும நிலை** - *கூறிய நிலையை.* **கேட்டபின்**—*கேள்வியுற்ற பின்.* **வென்றி விசயன்**—*(போரில்) வெற்றியல்லது அறியாத அர்ஜுனன்,* **மிக விரும்பி**—*மிகவும் விருப்பத்துடன்.* **நின்ற அறிவுடையான் மாற்றம்**— *'ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞன்' எனப்படும் ஞானயோக நிஷ்டனின் ஸ்வரூபத்தைக்கூறும் சொல்லையும்.* **அவன் நிலைமை**—*அவனுடைய(மனோவாக்காய)நிலைகளையும்.* **பேற்றின பிறிவு**—*அவனுடைய தசாபேதங்களையும்.* **உரையாய்**-*உரைப்பாயாக.* **என்று உரைத்தான்**-*என்று கேட்டான்.*

---

54. இவ்வண்ணம உரைக்கப்பட்ட பார்த்தன் இதரபலன்களில் பற்றில்லாமல் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கையாகிற கர்மயோகத்தினுலுண்டாவதாய், 'யோகம்' எனப்பட்ட ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஸாதனமாயிருப்பதாய், 'ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞதை' எனப்படுவதான ஜ்ஞாநயோகத்தின ஸ்வரூபத்தையும், அந்த ஜ்ஞாந யோகத்தில் நிலைநிற்பவனுடைய அநுஷ்டானப்ரகாரத்தையும கேட்கிறுன் இந்த ச்லோகத்தில். அதில் முற்பாதியில ஜ்ஞாந நிஷ்டையின் ஸ்வரூபம கேட்கப்படுகிறது. (ஸமாதி₄ஸ்த₂ஸ்ய) முன ச்லோகத்திற்சொன்னபடியே நெஞ்சில நிலைநிற்பவனுடைய; நெஞ்சை வசப்படுத்தி அதில் நிச்சலமான ஆத்மஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவனுடைய என்று கருத்து. இவன் யாரெனில்: (ஸ்தி₂த ப்ரஜ்ஞஸ்ய) ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞன் [நிலைநின்ற அறிவையுடையவன்] எனப்படும் ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டனே இவன் என்கை. (கா ப₄ாஷா) ப₄ாஷை எது? 'கிம் ப்ரபூ₄ாஷேத' என்றவிடத்தில், அந்த ஸ்தி₂த ப்ரஜ்ஞன் பேசும் பேச்சைப்பற்றி அடுத்தபடியாகத் தனியாகக்

॥ भा ॥ वृत्तिविशेषकथनेन स्वरूपमप्युक्तं भवतीति वृत्तिविशेष उच्यते—

கேட்கப்படப்போகிறதாகையால், இங்கு அவனைப்பற்றிய பேச்சைக் கேட்பதாகக் கொள்வதே பொருத்தம். (ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞஸ்ய கா ப₄ாஷா) ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞனின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் சப்தம் எது? என்று கருத்து. அவனுடைய ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்று கேட்பதில் நோக்கு. இனி, பிற்பாதியாலே அவனுடைய அநுஷ்டான ப்ரகாரம் கேட்கப்படுகிறது.— (ஸ்தி₂ததீ₄: கிம் ப்ரப₄ாஷேத) ஸ்திதப்ரஜ்ஞன் எதைப் பேசுவான்? அவனுடைய வாசிகவ்யாபாரம் எத்தகையது என்கை. (கிம் வ்ரஜேத) அவனுடைய காயிகவ்யாபாரம் எத்தகையது என்கை (கிம ஆஸீத) "ஆஸீந: ஸம்ப₄வாத்" [ப்ர·ஸூ 4-1-7] முதலானவற்றில் உட்கார்ந்திருக்கு மிருப்பே தியானத்திற்கு உகந்ததாகச் சொல்லுகையாலே, இங்கு 'ஆஸீத' என்று தியானம் முதலான மாநஸவ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆக, ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞனின் திரிகரணவ்யாபாரங்களாகிற அநுஷ்டானப்ரகாரம் கேட்கப்பட்டதாயிற்று. (கேஶவ) ப்ரஹ்மருத்ராதிகாரணனான நீயே இவ்வரிய அர்த்தங்களைச் சொல்ல வல்லவன் என்று கருத்து.

"க இதி ப்₃ரஹ்மணோ நாம ஈஶோऽஹம் ஸர்வதே₃ஹிநாம்।
ஆவாம் தவாங்கே₃ ஸம்பூ₄தௌ தஸ்மாத் கேஶவநாமவாந்॥"

['க:' என்பது ப்ரஹ்மாவின் பெயர்; எல்லா ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நான் தலைவன்; நாங்களிருவரும் உன் உடம்பிலிருந்து தோன்றியவர்கள்; ஆகையால் நீ கேசவன் என்னும் பெயரை உடையவனாகிறாய்.] என்னும் ஹரிவம்சத்திலுள்ள ருத்ரவசனமும்,

"ஹிரண்யக₃ர்ப்ப₄: க: ப்ரோக்த: ஈஶ: ஶங்கர ஏவ ச।
ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃நா வர்த்தயதி தௌ யத: கேஶவோ ப₄வாந்॥"

[பிரமன் 'க:' எனப்படுகிறான். 'ஈசன' என்பப்படுபவன் சங்கரன். அவர்களை ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்து வாழச்செய்கையாலே நீர் 'கேசவன்' எனப்படுகிறீர்.] என்று மத்வபாஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட வசநாந்தரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. 54

श्रीभगवानुवाच—

प्रजहाति यदा कामान् सर्वान्पार्थ मनोगतान् ।
आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ।। ५५ ।।

55. ப்ரஜஹாதி யத₃ா காமாந் ஸர்வாந் பார்த்த₂ மநோக₃தாந் ।
ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்ட: ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞஸ் ததே₃ாச்யதே ॥

பார்த்த₂ —*அர்ஜுனு!* **ஆத்மநா**—*(ஆத்மாவையே பற்றி நிற்கும்) மனத்தினுல்,* **ஆத்மநி ஏவ**— *(ஆனந்தரூபமான) தன் ஆத்மாவிலேயே,* **துஷ்ட:**—*ப்ரீதியுடையவனுய்,* **மநோக₃தாந்**—*மனத்திலிருக்கும்,* **ஸர்வாந் காமாந்**—*(மற்ற பலன்களைப்பற்றியிருக்கும்) எல்லா விருப்பங்களையும்,* **யத₃ா**—*எப்பொழுது,* **ப்ரஜஹாதி**—*நன்கு கைவிடுகிருனே,* **தத₃ா**—*அப்போது,* **ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞ. உச்யதே**—*ஸ்திதப்ரஜ்ஞன் என்று கூறப்படுகிருன்.*

---

51. ஆங்கவனுக் கண்ண லதுவுரைத்தா ஞங்குயிரின்
பாங்கதனுற் ருனே படிந்தமைநது—தாங்கரிய
வெண்ணரிய காமங்க ளெல்லாந் துறக்குமவன்
றிண்ணறிவ ஞகுமெனச் செப்பு.

ஆங்கு—*அப்போது,* **அவனுக்கு**—*அவ்வர்ஜுனனுக்கு,* **அண்ணல்**—*ஸ்வாமியான கண்ணன்,* **அது உரைத்தான்**—*அக்கேள்விக்கு பதிலை உரைத்தான்:* **ஆங்கு**—*ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டர்களில்,* **உயிரின்பாங்கு அதனுல்**—*ஆத்மாவையே பற்றி நிற்கும் மனத்தால்,* **தானே படிந்து அமைந்து**—*தன் ஸ்வரூபத்திலேயே ஈடுபட்டு நின்று,* **தாங்கரிய**—*(மனத்தினுல்) தாங்கமுடியாதவையாய்,* **எண்ணரிய** — *எண்ணமுடியாதவையான,* **காமங்கள் எல்லாம்**—*எல்லா விருபபங்களையும்,* **துறக்குமவன்**—*கைவிடுகின்றவன்,* **திண்ணறிவனுகும் என**—*ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞன் (நிலைநின்ற அறிவையுடையவன்) என்று,* **செப்பு**—*கூறுவாய்.*

॥ भा ॥ आत्मन्येवात्मना—मनसा आत्मैकावलम्बनेन तुष्टस्तेन तोषेण तद्व्यतिरिक्तान् सर्वान्मनोगतान् कामान् यदा प्रकर्षेण जहाति; तदाऽयं स्थितप्रज्ञ इत्युच्यते; ज्ञाननिष्ठाकाष्ठेयम् ॥ ५५ ॥

---

55. இனி, நான்கு ச்லோகங்களாலே ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டனுடைய அநுஷ்டான ப்ரகாரத்தை விவரிப்பதின் மூலம், முன ச்லோகத்தின் பிற்பாதிக்கு நேரே பதிலுரைக்கிறுர். அதில் ஜ்ஞாந நிஷ்டையின் மேலெல்லேயில் நிற்பவனின் அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லும் இந்த ச்லோகத்தாலே, முன் ச்லோகத்தின் முற்பாதியாலே கேட்கப்பட்ட ஜ்ஞாநநிஷ்டனின் ஸ்வரூபமும் விவரிக்கப் பட்டதாகிறது. (ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்ட:) முதல் ஆத்மசப்தம் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தையும், இரண்டாம ஆத்மசப்தம் மனத்தையும் குறிக்கின்றன. ஆத்மநா—மனத்தினுலே, ஆத்மநி ஏவ துஷ்ட:— தன் ஆத்மாவிலேயே ப்ரீதியுடையவனுய் என்று பொருள். அன்றிக்கே, 'ஆத்மநி ஏவ ஆத்மநா— தன் ஆத்மாவிலேயே (நிலேநிற்கும்) மனத்தினுல, துஷ்ட:— (வேறென்றிலும் விருப்பமின்மையாகிற) திருப்தியை உடையவனுய்' என்றும பொருள் கொள்ளலாம். ''ந விவேத₃ாத்மநோ க₃ாத்ரம் தத்ஸ்ம்ருதயாஹ்லாத₃ஸம்ஸ்தி₂த:'' [வி-பு 1-17-39] [பரமாத்மாவின் நினைவாகிற இன்பத்தில் திளேத்த அந்த ப்ரஹ்லாதன் தன் உடலேயும் அறியவில்லே] என்றது போலே ஆத்மாவிலுள்ள அந்தத் துஷ்டியாலே இதரவிஷயங்களில் ஏற்படும் வைராக்யத்தை ச்லோகத்தின் முற்பாதி சொல்லுகிறது. (யத₃ா மநோக₃தாந் ஸர்வாந் காமாந் ப்ரஜஹாதி) எப்போது நெஞ்சிலுள்ள எல்லா விருப்பங்களேயும் நன்கு கைவிடுகிருனே. (ஸர்வாந் காமாந்) ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களில் விருப்பஙகளே இங்கு கூறப்படுகின்றன, (ப்ரஜஹாதி) ப்ரகர்ஷேண ஜஹாதி. நன்கு கைவிடுகிருனே. மறுபடியும் ஏற்படமுடியாதபடி வாஸனே யோடு கைவிடுகிருனே என்றபடி. (யத₃ா ப்ரஜஹாதி தத₃ா ஸ்தி₂த ப்ரஜ்ஞ: உச்யதே) எப்போது மற்ற விஷயங்களில் விருப்பத்தை வாஸனேயோடு கைவிடுகிருனே அப்போது ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞன் என்று கூறப்படுகிருன. அடுத்த ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படும் முன் நிலேயில் இவனுக்கு மனத்தில் எஞ்சி நிற்கும் வாஸநாலேசமும் இந்நிலேயில் கழிக்கப்பட்டு விடுகிறது என்று கருத்து. இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுவது ஜ்ஞாநநிஷ்டையின் மேலான நிலே. இனி வரும் மூன்றுச்லோகங்களில் படிப்படியாக ஜ்ஞாநநிஷ்டையின் கீழ்நிலேகள் விவரிக்கப்படவிருக்கின்றன. இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படும்

॥ भा ॥ अनन्तरं ज्ञाननिष्ठस्य ततोऽर्वाचीनादूरविप्रकृष्टावस्थोच्यते-
दुःखेष्वनुद्विग्नमनास्सुखेषु विगतस्पृहः ।
वितरागभयक्रोधः स्थिर(त)धीर्मुनिरुच्यते ॥ ५६ ॥

56. து₃:க்கே₂ஷ்வநுத்₃விக்₃நமநாஸ் ஸுகே₂ஷு

விக₃தஸ்ப்ருஹ: ।

வீதராக₃ப₄யக்ரோத₄: ஸ்தி₂ர(த)தீ₄ர் முநிருச்யதே ॥

து₃:க்கே₂ஷு—*துன்பம் தருமவை வந்தடைந்த போதிலும்,* அநுத்₃விக்₃நமநா:—*துன்பமுறுதவனாய்,* ஸுகே₂ஷு—*இன்பம் தருமவை வந்துற்றபோதிலும்,* விக₃தஸ்ப்ருஹ:—*(அவற்றில்)ஆசையற்றவனாய்,* வீதராக₃ப₄யக்ரோத₄:—*ராக₃ம், பயம், கோபம் ஆகியவையற்றவனாய்,* முநி:—*ஆத்மாவைப் பற்றியே மனனம செய்கின்றவனாயிருப்பவன்,* ஸ்தி₂ததீ₄: உசயதே-*ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞன் எனப்படுகிறான்.*

---

52. துன்பத்தி லென்றுந் துளங்கா மனத்தனா
யின்பத் திடையாசை யில்லவனாய்ப்—புன்பற்றி
லன்பு பயம்வெகுளி யற்றவனே யாங்குணர்வின்
வன்பு பெறுமுனியா மற்று.

மற்று—*மேலும்,* துன்பத்தில்—*துன்பம் தருமவை ஏற்பட்டால்,* என்றும் துளங்கா மனத்தனாய்—*என்றுமே துன்புறாத மனத்தையுடையவனாய்,* இன்பத்திடை — *இன்பம் தருமவற்றில்,* ஆசை இல்லவனாய்—*ஆசை இல்லாதவனாய்,* புன்பற்றில்—*தாழ்ந்த விஷயங்களில் பற்றினால் வரும்,* அன்பு பயம் வெகுளி அற்றவனே—*ராகம், பயம், குரோதம் ஆகியவை இல்லாதவனே,* ஆங்கு—*ஜ்ஞானநிஷ்டர்களுக்குள்,* உணர்வின் வன்பு பெறும் முனியாம்—*அறிவில் உறுதிபெற்ற முனியெனப் படுகிறான் (இவனும் ஸ்திதப்ரஜ்ஞனே யென்றபடி.)*

மேலான நிலை "த்₃ருஷ்டாநுஶ்ரவிகவிஷயவித்ருஷ்ணஸ்ய வஶீகார ஸம்ஜ்ஞா வைராக்₃யம்" [பாதஞ்ஜல யோகஸூத்ரம்1-15] [ப்ரத்யக்ஷமான இம்மையிலும், சாஸ்திரத்தால் அறியப்படும் மறுமையிலும் உள்ள எல்லாப்பலன்களிலும் வைராக்யம் யாதொன்று உள்ளதோ அது வஶீகார ஸம்ஜ்ஞை எனப்படுகிறது.]என்று யோகஸூத்ரத்தில் வசீகார ஸம்ஜ்ஞை என்று பெயரிட்டு அழைக்கப்பட்டது. 55.

56. சென்ற ச்லோகத்தில் ஞானநிஷ்டையின் மேலான நிலையான வசீகார ஸம்ஜ்ஞை விவரிக்கப்பட்டது. அதற்குக் கீழ் நிலையான ஏகேந்திரிய ஸம்ஜ்ஞை இந்த ச்லோகத்திலும், அதற்கும் கீழ் நிலையான வ்யதிரேக ஸம்ஜ்ஞை அடுத்த ச்லோகத்திலும், அதற்கும கீழ் நிலையான யதமாந ஸம்ஜ்ஞை அதற்கடுத்த ச்லோகத்திலும விவரிக்கப்படுகின்றன. (1) யதமாந ஸம்ஜ்ஞை: ஞானநிஷ்டையைப் பெற விரும்புகிறவன் முதலில் வெளியிந்திரியங்களை விஷயங்களினின்றும் இழுத்து மனத்தை ஆத்மாவில் நிலைநிறுத்த யத்னம் செய்ய வேண்டும். இந்நிலை யதமாந ஸம்ஜ்ஞை எனப்படுகிறது; (இது 58-வது ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படவிருக்கிறது.) (2) வ்யதிரேக ஸம்ஜ்ஞை: முற்கூறிய முதல் நிலையில் ராக₃த்₃வேஷாதிகளில் ஒருபகுதியே போக்கடிக்கப்படுகிறது; எஞ்சிய பகுதியினால் கலங்கி நிற்கும் மனமானது, விஷயங்களினின்றும் பலாத்காரமாக இழுக்கப்படும் இந்திரியங்களையும் அவ்வப்போது விஷயங்களில் செல்லும்படி தூண்டும; மனம் தானும் ஆத்மாவில் நிலைநிற்க முடியாமல் தடுமாறும். இனி, இரண்டாவது நிலையில் இந்த எஞ்சிநிற்கும் ராக₃த்₃வேஷாதிகளையும், சுபங்களில் விருப்பமின்மை, அசுபங்களின் வெறுப்பின்மை முதலான பயிற்சிகளாலே போக்கடிக்கிறான் ஞானி. முதல் நிலையில் போக்கடிக்கப்பட்ட ராக₃த்₃வேஷாதிகளைக் காட்டிலும் போக்கடிக்கப்படாத ராக₃த்₃வேஷாதி₃களை வேறுபடுத்தி அநுஸந்தித்து அவற்றையும் போக்கடிக்க முயலும் இந்நிலை வ்யதிரேக ஸம்ஜ்ஞை எனப்படுகிறது. (வ்யதிரேகம்-வேறுபடுத்துதல்) (இந்நிலை அடுத்ததான 57-வது ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படவிருக்கிறது.) (3) ஏகேந்த்₃ரிய ஸம்ஜ்ஞை: முன் நிலையில் ராகத்வேஷாதிகளெல்லாம் போக்கடிக்கப்பட்டபடியால் வெளியிந்திரியங்கள் நன்கு ஜயிக்கப்பட்டவையாகின்றன. ஆயினும் மனம் என்னும் உளளிந்திரியமானது அநாதிகாலமாக விஷயங்களை அநுபவித்து வந்ததால் ஏற்பட்ட வாஸனையால் ஆத்மாவை அநுபவிக்கவொட்டாமல் தடுக்கப்படும். புருஷனை வெறுக்கும் பெண்ணுக்குக் கட்டிளங்காளையொருவனைக் காட்டிக் காட்டி அவளை அவனிடம் ஈடுபடுத்துவதுபோலே, இந்த மனத்திற்கும் தன் ஆத்மாவைக் காட்டிக்காட்டி அதை ஆத்மாவிடம ஈடுபடுத்தி மனத்திலுளள அநாதிவாஸனையையும போக்கடிக்க ஞானியானவன் முயலவேண்டும. மனமெனும் ஓரே இந்திரியத்தையும் வெல்லமுயலும் இந்நிலை ஏகேந்த்₃ரிய ஸம்ஜ்ஞை எனப்படுகிறது. (இந்த 56-வது ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படுவது இந்நிலை.)

॥ भा ॥ प्रियविश्लेषादिदुःखनिमित्तेषु उपस्थितेष्वनुद्विग्नमनाः न दुःखी भवति; सुखेषु विगतस्पृहः—प्रियेषु सन्निहितेष्वपि विगतस्पृहः,

---

(4) வசீகாரஸம்ஜ்ஞை. முன் நிலையில வாஸனை பெரும்பாலும் கழிந்தபோதிலும், மறுபடியும் விஷயங்களில் நோக்கு உண்டாவதற்குறுப்பான வாஸநாஶேஷம நீறு பூத்த நெருப்பு போலே மனத்தில் எஞ்சிநிற்கும். மனத்திலிருக்கும் எல்லாக்காமங்களையும் அடியோடு கைவிட்டு ஆத்மாவிடமே மனத்தை வசப்படுத்துவதன் மூலம் இந்த வாஸநாஶேஷத்தையும் கழிக்கும நிலையே வசீகார ஸம்ஜ்ஞை எனப்படும் ஞானநிஷ்டையின மேலான நிலை. (இந்நிலை சென்ற ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்பட்டது.) இந்த உத்பத்திக்ரமத்திற்கு நேர்மாறாக கீதையில் சென்ற ச்லோகத்திலிருந்து ஞானநிஷ்டையின் மேலான நிலை தொடக்கமாய்ப் படிப்படியாகக் கீழ்நிலைகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. இனி, உத்பத்திக்ரமப்படி ஞான நிஷ்டையின் மூன்றாவது நிலையான ஏகேந்திரிய ஸம்ஜ்ஞையை விவரிக்கும் இந்த ச்லோகத்தைக் காண்போம்.

(து₃:க்கே₂ஷு அநுத்₃விக்₃நமநா:) மனத்திற்கினிய வஸ்துவைப் பிரிவது, மனத்திற்கு இனியதல்லாததை அடைவது ஆகிய துக்க ஹேதுக்கள் வந்தடையும்போது துன்புறாமலிருக்கும் மனத்தையுடையவன். (அநுத்₃விக்₃நமநா:) என்னும் பதம் துன்புறாத மனத்தையுடையவன் என்னும பொருளையுடையதாகையாலே, (து:க்கே₂ஷு) என்னும பதம் துன்பத்திற்குக் காரணமான பொருள்களைக் குறிக்கிறது. துன்பம் தரும் வஸ்துக்கள் இவனுக்குத் துன்பத்தைத் தரமுற்படுமபோதும் இவன் துன்பத்தை அடையாமலிருக்கிறான் என்றபடி. (அநுத்₃விக்₃நமநா:) "ஓவிஜீ ப₄யசலநயோ:" என்னும் தாதுவிலிருந்து தோன்றிய உத்₃விக்₃நஶப்தம் பயம சலநம் என்னும் இரண்டு பொருள்களை உடையது. "வீதராக₃ ப₄யக்ரோத₄: என்று, மேலே பயமின்மையைத் தனியே சொல்லப் போகிறதாகையாலே, இங்கு 'அநுத்₃விக்₃நமநா:' என்று (துக்க ஹேதுக்கள் வந்தடையும்போதும) சலனமடையாத மனத்தையுடையவன் என்று கூறுகிறதாகவுமாம். (ஸுகே₂ஷு) இன்பத்திற்குக் காரணமான பொருள்கள் வந்தடைந்தபோதிலும். (விக₃தஸ்ப்ருஹ:) அவற்றால் இன்பமடையாதவனாகையாலே அவற்றில் ஆசையற்றவன். வந்தடைந்த ஸுகதுக்கஹேதுக்களாலே இன்பதுன்பங்களடையாமலிருப்பதோடன்றியில், வரவிருக்கும் ஸுககாரணங்களில்

वीतरागभयक्रोधः—अनागतेषु स्पृहा रागः, तद्रहितः; प्रियविश्लेषाप्रियागमनहेतुदर्शननिमित्तं दुःखं भयं, तद्रहितः; प्रियविश्लेषाप्रियागमनहेतुभूतचेतनान्तरगतदुःखहेतुभूतस्वमनोविकारः क्रोधः, तद्रहितः; एवंभूतो मुनिः—आत्ममननशीलः स्थितधीरित्युच्यते ।। ५६ ।।

விருப்பையும், துக்ககாரணங்களில் பயத்தையும் அடையமாட்டான் என்கிறது மேலே: (வீதராக₃ப₄யக்ரோத₄:) வரவிருக்கும் ஸுக காரணங்களில் விருப்பையும், துக்ககாரணங்களில் பயத்தையும், கோபத்தையும் அடையாதவன். (வீதராக₃:)ராக₃மற்றவன். வர விருக்கும் ஸுககாரணங்களில் ஆசையே 'ராக₃ம்' எனப்படுகிற தாகையால், இத்துடன் 'புநருக்தி வாராமைக்காக 'ஸுகே₂ஷு விக₃தஸ்ப்ருஹ:' என்றவிடத்தில வந்தடைந்த ஸுககாரணங்களில் ஆசையின்மையே குறிக்கப்படுகிறது என்று பொருள் உரைக்கப் பட்டது. (வீதப₄ய:) பயமற்றவன. 'இனிய பொருளைப் பிரித்து விடுமோயிது, இனியதல்லாததை அடைவித்து விடுமோயிது' என இவன் நினைக்கலாம்படி, ஸித்தமான நிலையிலுள்ள துக்ககாரணத்தை இவன் காண்பதால் உண்டாவதும், உடல் நடுக்கம் முதலான வற்றை விளைப்பதுமான துன்பம் ப₄யமெனபபடுகிறது. இத்துடன் புநருக்தி ஏற்படாமைக்காகவே " து₃:க்கே₂ஷ்வநுத்₃விக்₃நமநா: " என்றவிடத்தில் வந்தடைந்த துக்ககாரணங்களால் துன்பமுறுமையே குறிக்கப்படுகிறது என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. (வீத க்ரோத:₄) கோபமற்றவன். கோபம் என்பது தனக்குத் தீங்கு செய்யும் ஒரு சேதனனைக் குறித்தே மற்றொரு சேதனனுக்கு முக் காலத்திலும் உண்டாவது. தீங்கு செயதபோதிலும, புயற்காற்று, கடும் வெயில், முள முதலான அசேதனங்களைக்குறித்து எவனுக் கும் கோபம் உண்டாவதில்லை. பைததியம் பிடித்தவனும குழந்தை யும் அசேதனங்களைக் குறிததுக்கோபம் கொள்ளும்போதும அவற்றைச் சேதனர் என்றெண்ணியே கோபிக்கின்றனர். ஒரு சேதனன் மற்றொரு சேதனனுக்கு இனியதைப் பிரிப்பது, இன்னு செய்வது ஆகியவற்றைச் செய்கிறான்; அப்போது முதல்வனைக் குறித்து இரண்டாமவனுக்கு ரஜஸ்தமோகுணங்கள் தலைதூககு வதனால் ஒரு மநோவிகாரமும் அதனால் அவனுடைய அறிவில் ஒரு விகாரமும் ஏற்படுகிறது. இது கோபம் எனப்படுகிறது. இந்த மநோபுத்தி விகாரமாகிற கோபம் முதல்வனுக்குத் துன்பத்தைத் தரக்காரணமாகவும அமைகின்றது. பிறரிடம் கோபத்தாலே தற்

॥भा॥ ततोऽर्वाचीनदशा प्रोच्यते—
यस्सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम्।
नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता॥५७॥

57. யஸ்ஸர்வத்ராநபி₄ஸ்நேஹஸ் தத்தத் ப்ராப்ய
ஶுபா₄ஶுப₄ம் ।
நாபி₄நந்த₃தி ந த்₃வேஷ்டி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா ॥

ய:—எவனொருவன், ஸர்வத்ர— (இனிய பொருள்கள்) அனைத்திலும், அநபி₄ஸ்நேஹ:—மிகுந்த ஈடுபாடற்றவனாய், தத் தத் ஶுபா₄ஶுப₄ம்—அந்தந்த நன்மை தீமைகளை, ப்ராப்ய—அடைந்தும், ந அபி₄நந்த₃தி— (நன்மையைப்) புகழ்வதில்லையோ, ந த்₃வேஷ்டி—(தீமையை) இகழ்வதுமில்லையோ, தஸ்ய—அவனுடைய, ப்ரஜ்ஞா—அறிவு, ப்ரதிஷ்டி₂தா— நிலை நிற்கிறது. (அவனும் ஸ்திதப்ரஜ்ஞன் என்றபடி).

கொலை முதலான தீங்குகளைத் தனக்குத்தானே செய்துகொள்ளும் போதும் அததீங்குகளால் கோபவிஷயமாயிருக்கும் பிறர்க்கும் தீங்கு நேரிடவேண்டும் என்னும் கருத்தாலேயே அத்தீங்குகள் தனக்குச் செய்துகொள்ளப்படுகின்றன. ஆக, "வீதராக₃பய க்ரோத₄:" என்று ராகம், பயம், கோபம ஆகியவை அற்றவனிவன் என்றதாயிற்று. (முநி:) தான ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகும் ஆத்ம விஷயத்தில் மனனம் செய்பவனாயிருப்பவன். மனத்திலுள்ள அநாதி வாஸனையைப் போக்குவதற்காக இவன எப்போதும் ஆத்மாவை மனனம் செய்பவன் என்று காட்டும் இப்பதத்தாலே இவன் ஏகேந்த்₃ரிய ஸம்ஜ்ஞை என்னும மூன்ருவது நிலையிலுள்ளவன் எனறு உணர்த்தப்படுகிறது. மனத்திலுள்ள விருப்பு வெறுப்புக் கள் நீங்கியிருக்கும் அம்சத்தில் முன் ச்லோகத்தில் சொன்ன வசீகார ஸம்ஜ்ஞைக்கும், இந்த ஏகேந்திரிய ஸம்ஜ்ஞைக்கும் ஒற்றுமை யிருந்தபோதிலும், "ப்ரஜஹாதி" "ஆத்மந்யேவ துஷ்ட:" என்று அவனையும், "முநி:' [ஆத்மமனனசீலன்] எனறு இவனையும் குறிக்கை யாலே இவனுக்கு மறுபடியும் விஷயங்களில் நோக்கு உண்டாவதற் குறுப்பான வாஸநாஶேஷம் நீறு பூத்த நெருப்புப்போலே மனத்தில் எஞ்சி நிற்கிறதென்றும், அவனுக்கு அதுவும் கழிந்து விஷயவைராக்₃ யம பரிபூர்ணமாக ஏற்பட்டுவிடுகிறது எனறும் வேற்றுமை காட்டப்படுகிறது. 56.

।। भा ।। यस्सर्वत्र प्रियेष्वनभिस्नेहः-उदासीनः, प्रियसंश्लेषविश्लेष-रूपं शुभाशुभं प्राप्याभिनन्दनद्वेषरहितः, सोऽपि स्थितप्रज्ञः ।। ५७ ।।

---

53. எங்கு மருவுநசை யேது மறத்துறந்து
தங்கு நலந்தீங்கு தானணைந்தே—யங்கங்கு
முந்து முகப்பு முதிர்வெறுப்பு மற்றார்க்கு
வந்து நிலையா மதி.

எங்கும் மருவும் நசை ஏதும் — *(இனிய பொருள்கள்) எல்லாவற்றிலும் உண்டாகும் எந்த ஈடுபாட்டையும்,* **அற துறந்து**—*நன்கு கைவிட்டு.* **தங்கும் நலம் தீங்கு தான் அணைந்தே**—*நிலைநிற்கும் நன்மைதீமைகளை அடைந்தபோது,* **அங்கங்கு**-*அந்தந்த நன்மைதீமைகளில் (முறையே)* **முந்தும் உகப்பும்**-*அதிகமான ஆநந்தத்தையும்,* **முதிர் வெறுப்பும்**—*மிகுந்த வெறுப்பையும்.* **அற்றார்க்கு**—*அடையாமலிருப்பவருக்கு.* **மதி வந்து நிலையாம்**-*அறிவு ஏற்பட்டு நிலையாகும்.* *(அவனும் ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞனே என்றபடி.)*

---

57. சென்ற ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்பட்ட ஏகேந்த்₃ரிய ஸம்ஜ்ஞைக்கும் கீழ் நிலையான வ்யதிரேக ஸம்ஜ்ஞையென்னும் இரண்டாவது நிலை இந்த ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது. அடுத்த ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படவிருக்கும் யதமாந ஸம்ஜ்ஞை என்னும் முதல் நிலையில் இவன் இந்திரியங்களை விஷயங்களினின்றும் பலாத்காரமாக இழுத்துக்கொண்டபின்பும் மனத்திலுள்ள விருப்புவெறுப்புகளில் ஒரு பகுதி எஞ்சிநிற்கிறது. அதைப் போக்கடிப்பதற்காக இவன் செய்யும் முயற்சியைச் சொல்லுகிறது இந்த ச்லோகம். (யஸ் ஸர்வத்ர அநபி₄ஸ்நேஹ:) இனிய பொருள்கள் அனைத்திலும் ஈடுபாடற்றவன். (ஸர்வத்ர) இனியதல்லாத பொருள்களில் ஈடுபட ப்ரஸக்தியில்லையாகையால், இப்பதம் இனிய பொருள்கள் அனைத்தையும் குறிககிறது. (அநபி₄ஸ்நேஹ:) அபி₄ஸ்நேஹமாவது அவற்றைப் பெறமுயல்வது வரையில் கொண்டு போய்விடும் ஈடுபாடு. அநபி₄ஸ்நேஹனுகையாவது அவற்றைக் கண்டாலும் அடைய விருப்பமில்லாமல் உதாஸீநனுயிருக்கை. இதனுல், இனிய வஸ்துக்களை அடையத்தானுக முயல்வதில்லை

॥ भा ॥ ततोऽर्वाचीनदशामाह—

यदा संहरते चायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५८ ॥

58. யத₃ா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோऽங்க₃ானீவ ஸர்வஶ: ।
இந்த்₃ரியாணீந்த்₃ரியார்த்தே₂ப்₄யஸ் தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா
ப்ரதிஷ்டி₂தா ॥

யத₂ா—*எப்போது,* **அயம்**—*இந்த ஞானநிஷ்டன்,* **இந்த்₃ரியாணி**—*(விஷயங்களைத் தொடமுயலும்) இந்திரியங்களை,* **கூர்ம: அங்க₃ாநி இவ**—*ஆமை அவயவங்களை (உள்ளே இழுத்துக்கொள்வது) போலே,* **ஸர்வஶ:**—*எல்லாப் படியாலும்,* **இந்த்₃ரியார்த்தே₂ப்₄ய:**—*சப்தம் முதலான விஷயங்களினின்றும்,* **ஸம்ஹரதே**—*இழுத்துக்கொள்ளுகிறானோ,* **தஸ்ய**—*அவனுடைய,* **ப்ரஜ்ஞா**—*அறிவு,* **ப்ரதிஷ்டி₂தா**—*நிலை நிற்கிறது. (அவனும் ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞனேயென்கை.)*

என்று காட்டப்பட்டது. விதிவசத்தால் வந்தடைந்த இனிய பொருள்களிலும் இன்னாதவைகளிலும் விருப்பு வெறுப்புக் கொள்வதில்லையென்கிறது இனி: (தத்தத் ப்ராப்ய ஶுபாஶுபம்) இனியவைகளின் சேர்த்தியாகிற அந்தந்த சுபங்களையும், இனியவைகளின் பிரிவாகிற அந்தந்த அசுபங்களையும் அடைந்தபோதிலும். (நாபி₄நந்த₃தி) சுபங்களால மிகுந்த ஆநந்தத்தை அடைவதில்லை. தொடர்புடைய பொருள்களிலும. காலாந்தரத்திலும் இவ்வின்பம சென்று பாயுமபடியிருப்பது ஆபி₄நந்த₃னம். (நாபிநந்ததி) சுபங்களைப புகழ்வதில்லை எனறுமாம. (ந த்₃வேஷ்டி) அசுபங்களை மிகவும வெறுப்பதுமில்லை. அசுபங்களால் மிகுந்த துனபத்தை அடைவதில்லை என்றபடி. அசுபங்களை இகழ்வதில்லை என்றுமாம். இத்தால் மனததில எஞசிநிற்கும விருப்பு வெறுப்புக்களை, தொலைந்த விருப்பு வெறுப்புக்களிலும வேறுபடுத்தி அறிந்து அவற்றையும போக்குவதற்காக மநோவ்யாபாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறவன் இவன என்று காட்டப்படுகிறது. இந்நிலையே வ்யதிரேக ஸம்ஜ்ஞை எனப்படுகிறது. (தஸ்ய...) இவனும் ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞனேயென்கை. 57.

॥भा॥ यदेन्द्रियाणीन्द्रियार्थान् स्प्रष्टुमुद्युक्तानि, तदैव कूर्मोऽङ्गानीवेन्द्रियार्थेभ्यस्सर्वशः प्रतिसंहृत्य मन आत्मन्यवस्थापयति, सोऽपि स्थितप्रज्ञः। एवं चतुर्विधा ज्ञाननिष्ठा पूर्वपूर्वा उत्तरोत्तरनिष्पाद्या॥५८॥

---

54. அங்கங்க ளாமை யகத்தடக்கு மாறுபோ
லிங்கைம் பொறிக ளியல்பனைத்தும்—பொங்கைம்
புலனின் றகத்தடக்கும் போதத் தனக்கு
வலனின்ற வேற்குமே வந்து.

ஆமை—*ஆமையானது.* **அங்கங்கள்**—*தன் அவயவங்களை.* **அகத்து**—*உள்ளே.* **அடக்கும் ஆறு போல்**—*இழுத்துக்கொள்வதுபோலே.* **இங்கு**—*இவ்வுலகில்.* **ஐம்பொறிகள் இயல்பு அனைத்தும்**—*ஐந்து இந்திரியங்களின் தொழில்கள் எல்லாவற்றையும்.* **பொங்கு ஐம் புலனின்று**—*(என்னைக்கொள் என்னைக் கொள் என்று) பொங்கிவரும் ஐந்து சப்தாதி விஷயங்களிலிருந்து இழுத்து.* **அகத்து அடக்கும் போது**—*மனத்தை ஆத்மாவில் ஈடுபடுத்தும்போது.* **அத்தனக்கு**—*அந்த யோகிக்கு.* **வலன் வந்து நின்ற ஏற்குமே** — *அறிவு உண்டாகி நிலைநின்றதாகும். (அவனும் ஸ்திதப்ரஜ்ஞனே யென்றபடி.)*

---

58. *இந்த ச்லோகத்தில் யதமாந ஸம்ஜ்ஞை எனும் ஞான நிஷ்டையின் முதல் நிலை விவரிக்கப்படுகிறது. (யதா₃ இந்த்₃ரியாணி அயம ஸம்ஹரதே) எப்போது இந்திரியங்களை இவன் உள்ளிழுத்துக்கொள்ளுகிறானோ. எதிலிருந்து? எனில்: (இந்த்₃ரியார்த்தே₂ப்₄ய.) இந்திரியங்களுக்கு உணவாயிருக்கும் சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம, ரஸம், கந்தம எனனும் விஷயங்களிலிருந்து என்கை. (இந்த்₃ரியாணி) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் தத்தமக்குரிய விஷயங்களைப் பற்ற முயலும்போதே அவற்றை இழுத்துக்கொள்ள வேண்டும எனறு கருத்து. கிழத்தனம், வியாதி முதலானவற்றாலும், தூக்கம் முதலான காலங்களிலும் இந்திரியங்கள் தாமே*

॥भा॥ इदानीं ज्ञाननिष्ठाया दुष्प्रापतां तत्प्राप्त्युपायं चाह–
विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः।
रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते॥५९॥

59. விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தே₃ஹிந:॥
ரஸவர்ஜம் ரஸோऽப்யஸ்ய பரம் த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே॥

நிராஹாரஸ்ய தே₃ஹிந:—*விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை இழுத்த ஜீவனுக்கு*, **விஷயா:**—*விஷயங்கள்*, **ரஸவர்ஜம்**—*(அவற்றில்) ஆசை தவிர*, **விநிவர்த்தந்தே**—*நீங்குகின்றன; (ஆசை மாத்திரம் நீங்குவதில்லை.)* **அஸ்ய**—*இந்த ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனுக்கு*, **ரஸ: அபி**–*இவ்வாசையும்*, **பரம்**–*(விஷயங்களைக்காட்டிலும் ஸுகமாயிருக்கையாலே) மேலான ஆத்மஸ்வரூபத்தை*, **த்₃ருஷ்ட்வா**–*கண்டவுடன்*, **நிவர்த்ததே**–*நீங்குகிறது.*

விஷயங்களைத் தொடமாட்டா. இவற்றை வேறுபடுத்துவதற்காகவே "இந்திரியங்கள் விஷயங்களைப் பற்ற முயலும்போது" என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. "முயலும் போதே" என்றதால் விஷயங்களை அநுபவித்தபின் இழுத்துக்கொள்வது பயனற்றது என்று காட்டப்பட்டது. இழுத்துக்கொள்வது எது போல வெனில்: (அங்கா₃நி கூர்ம: இவ) தன் அவயவங்களை ஆமை இழுத்துக்கொள்வதுபோலே என்கை. இவ்வுபமானததால், இவன் இந்திரியங்களை விஷயங்களின்றும் இழுப்பது இவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே ஆகிறது என்று உணர்த்தபபடுகிறது. (ஸர்வஶ:) விஷயஙகளைப்பார்ப்பது, அவை பற்றிப்பேசுவது, களிப்பது, பரிஹஸிப்பது முதலான எதுவும கூடாது என்று கருத்து. (ஸாவஶ: ஸம்ஹரதே) விஷயங்களின் தோஷதர்சனம் முதலான எல்லா ஹேதுக்களாலும இந்திரியஙகளை அடக்குகிறுன் என்றுமாம. (ஸம்ஹரதே) ஞானநிஷ்டையின் ஒரு நிலையைக்காட்டும் பிரகரணமாகையாலே, இங்கு இந்திரியநிக்ரஹத்தைச் சொல்லுவதோடன்றியில, மனத்தை ஆத்மாவில் நிலை நிறுத்துவதாகிற இந்த்ரியநிக்₃ரஹபலனையும் கூறுவதாகக்கொளளவேண்டும். (தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா) இவனும ஸ்திதப்ரஜ்ஞனேயென்றபடி. 58.

॥ भा ॥ इन्द्रियाणामाहारा विषयाः, निराहारस्य विषयेभ्यः प्रत्याहृतेन्द्रियस्य देहिनो विषया विनिवर्तमाना रसवर्जं विनिवर्तन्ते;

---

55. துய்யாது தான்றுறந்தான் றுய்த்தபொருள் விட்டாலு
மெய்யாருஞ் சங்கம் விடாதிருக்கும்—பையவே
சென்று பரமாகுஞ் சீருயிரைக் கண்டக்கா
னின்றதுவு நீங்கு நெகிழ்ந்து.

துய்யாது—*விஷயங்களை அநுபவிக்காமல்*, **தான் துறந்தான்**—*தானே அவற்றை (முற்கூறிய வழியில முயன்று) விட்டவனை ஞானிக்கு*. **துய்த்த பொருள் விட்டாலும்**—*அநுபவித்த விஷயங்கள் நீங்கியபோதிலும்*, **மெய் ஆரும் சங்கம்**-*(அநாதியான)தேஹஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் பற்று*. **விடாது இருக்கும்**—*நீங்காமலிருக்கும்*; **பையவே சென்று**—*சிறுகச்சிறுகக் கிட்டி*. **பரம் ஆகும் சீர் உயிரை**—*(விஷயங்களைக்காட்டிலும்) மேலானதாயிருக்கும் ஸுகருபமான ஆத்மஸ்வருபத்தை*. **கண்டக்கால**—*பார்த்தவுடன்*, **நின்றதுவும்**—*எஞ்சியதான அவ்வாசையும்*. **நெகிழ்ந்து நீங்கும்**—*(இவனை) விட்டு நீங்கும்*.

---

59. இது வரையில் ஞானநிஷ்டையின் நான்கு நிலைகளைச் சொன்னர். இனி மூன்று ச்லோகங்களாலே இந்த நான்குவிதமான ஞானநிஷ்டையும் அடைய அரிதென்பதையும், அதை அடையும் உபாயத்தையும் காட்டுகிருர். அதில், இந்த ச்லோகத்தாலும், அடுத்த ச்லோகத்தாலும் ஞானநிஷ்டையின் அருமையும், மூன்ருவது ச்லோகத்தாலே அதையடையும் வழியும் உணர்த்தப்படுகின்றன. (நிராஹாரஸ்ய) ஆஹாரமற்றவனுக்கு. "ந சைகாந்தமநஶ்நத:" [6-16] [அடியோடு சாப்பிடாமலிருப்பவனுக்கு யோகம் கிட்டாது.] "யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய" [6-17] [தக்க ஆஹாரத்தையும், விஹாரத்தையும் உடையவனுக்கு யோகம் கைகூடும்.] என்று மேலே இவன் தேஹதாரணத்துக்கு வேண்டிய ஆஹாரத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விதிக்கப்போகிருராகையாலும், "அத்யாஶநாத₃ திபாநாத்" [தை-நா 1-34] என்று உபநிஷத்திலும அதிகமான உணவும் பானமுமே தள்ளப்பட்டிருக்கையாலும், இங்கு தள்ளப்

रसो रागः, विषयरागो न निवर्तत इत्यर्थः। रागोऽप्यात्मस्वरूपं विषयेभ्यः परं सुखतरं दृष्ट्वा निवर्तते॥ ५९॥

படும் ஆஹாரம் உணவு ஆகமாட்டாது. மேலும், நாக்கு முதலான சில இந்திரியங்களுக்கே விஷயமான உணவைத் தவிர்ந்ததால் மாத்திரம் எல்லா விஷயங்களும் நீங்கிவிடமாட்டா; ஆகையால், ப்ரகரணநுகுணமாக இங்கு ஆஹாரம் எனப்படுவது இந்திரியங்கள் அனைத்துக்கும் உணவான விஷயங்களாகக்கடவது. "த₃ஶைதாநீந்த்₃ரியோக்தாநி த்₃வாராண்யாஹாரஸித்₃த₄யே" [மோக்ஷ] [இந்திரியங்கள் எனப்படும் இப்பத்தும் ஆஹாரம் எனப்படும் விஷயங்களை கிரஹிக்கும் த்வாரங்கள்.] என்று மோக்ஷ தர்மத்திலும் ஸர்வேந்திரியவிஷயங்களும ஆஹாரசப்தத்தாலே சொல்லப்பட்டது காணத்தக்கது. ஆக, 'நிராஹாரஸ்ய' என்னும் பதத்துக்கு, 'விஷயங்களின்றும் இந்திரியங்களை முற்கூறிய வழியில் இழுத்துக்கொண்டவனுக்கு' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (விஷயா: ரஸவர்ஜம் விநிவர்த்தந்தே) இத்தகையவனுக்கு ரஸம் எனப்படும் விஷயராகம் தவிர விஷயங்கள் மாத்திரம் நீங்குகின்றன. விஷயங்கள நீங்குகின்றனவேயொழிய அவற்றில் ஆசை நீங்குவதில்லை என்று கருத்து. ஆசை மாத்திரம் நீங்காமலிருப்பானேன் எனில்: (தே₃ஹிந:) அநாதிகாலமாக தேஹஸம்பந்தமுடையவனான இவனுக்கு, அந்த தேஹஸம்பந்தத்தால் நெடுங்காலமாகத் தொடர்ந்து வந்த ஆசையானது எளிதிலும்பனான இவனுடைய முயற்சியால் மாத்திரம நீங்குவது எளிதல்ல என்று கருத்து. ஆசை எபபோது நீங்கும்? எனில்: (அஸ்ய ரஸோபி பரம த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே) விஷயராகமும, விஷயங்களைக்காட்டிலும மேலான ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கண்டவுடன் இவனுக்கு நீங்கும். (பரம) ஸுகரூபமாயிருக்கும் விஷயங்களைக்காட்டிலும ஸுகத்தில் விஞ்சியிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை. (த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே) கண்டவுடன விஷயங்களில் ஆசையும் நீங்கிவிடும். மேலான இன்பத்தைக கண்டவுடன தாழ்ந்த இன்பத்தில் ஆசை நீங்கிவிடுமன்றோ என்று கருத்து. (ரஸோபி பரம த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்ததே) 'ராகமும ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கண்டவுடன் நீங்கிவிடும்' என்று ராகம் எனப்படும ஆசையானது ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காண்பதாகப் பிரயோகித்திருப்பது ஔபசாரிகப்ரயோகம். ஆத்மாவினால் செய்யப்படும ஆத்மதர்சனம், அவ்வாத்மதர்சனத்தினால்

यततो ह्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः।
इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः॥ ६०॥

60. **யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஶ்சித:।**
இந்த்₃ரியாணி ப்ரமாதீ₂நி ஹரந்தி ப்ரஸப₄ம் மந:॥

ஹே கௌந்தேய—*குந்தீபுத்திரனே!* **விபஶ்சித:**—*பகுத்தறிவுடையவனையும்.* **யதத: அபி** — *(ஆத்ம தர்சனத்தின் பொருட்டு) முயற்சி செய்பவனாயுமிருந்த போதிலும்.* **புருஷஸ்ய**—*மனிதனுடைய.* **ப்ரமாதீ₂நி**—*பலமுடையவையான.* **இந்த்₃ரியாணி**—*இந்திரியங்கள்.* **மந:**—*நெஞ்சை.* **ப்ரஸப₄ம்**—*பலாத்காரமாக.* **ஹரந்தி**—*இழுக்கின்றன.*

***56. முயன்றிடினுந் தன்புலன்கண் மொய்ம்பான் மனத்தை**
யியன்று நிலைதொலைக்கு மென்பா — னயந்தே
யவையென்றுங் காக்கி லவன்கண் வசமா
நவையின்றி நிற்குமதி நன்கு.

முயன்றிடினும்—*ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக்காண மிகவும் முயற்சிசெய்தபோதிலும்.* **தன் புலன்கள்** — *இவனுடைய இந்திரியங்கள்.* **மொய்ம்பால்**—*தம் வலிமையாலே.* **மனத்தை**—*நெஞ்சை.* **இயன்று**—*பலாத்கரித்து.* **நிலைதொலைக்கும்**—*ஆத்மாவில் நிலைநில்லாதபடி செய்யும்;* **என்பால் நயந்தே**—*என்னிடம் நெஞ்சை ஈடுபடுத்தி.* **அவை என்றும் காக்கில்**—*அவ்விந்திரியங்களை எப்போதும் நியமிக்கில்.* **அவன்கண் வசமாம்**—*அவ்விந்திரியங்கள் அந்த ஜீவனுக்கு வசப்பட்டு விடும்.* **மதி நவையின்றி நன்கு நிற்கும்**—*அவனுடைய அறிவு மீள்வதாகிற குற்றமில்லாமல் நன்கு நிலைநிற்கும்.*

நீங்கும் ராகத்தின்மேல் ஏறிட்டுக்கூறப்படுகிறது. அல்லது 'ஸ்தி₂தஸ்ய' என்னும பதத்தை அத்₄யாஹாரம செய்துகொண்டு (பரம த்₃ருஷ்ட்வா ஸ்தி₂தஸ்ய அஸ்ய ரஸோபி நிவர்த்ததே) 'மேலான ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கண்டு நிற்கும் இவனுக்கு விஷயராகமும் நீங்குகிறது' என்று பொருள் கொள்ளலாம. ஆக, இந்த ச்லோகத்தால், 'ஆத்மாவைக் கண்டாலொழிய விஷயராகம நீங்காது' என்று சொல்லிற்றாயிற்று. 59.

---

* *இப்பாடல் 60, 61 ஆகிய இரு ச்லோகங்களின் மொழிபெயர்ப்பு.*

आत्मदर्शनेन विना विषयरागो न निवर्तते, अनिवृत्ते विषयरागे विपश्चितो यतमानस्यापि पुरुषस्येन्द्रियाणि प्रमाथीनि-बलवन्ति, मनः प्रसह्य हरन्ति। एवमिन्द्रियजय आत्मदर्शनाधीनः, आत्मदर्शनमिन्द्रियजयाधीनमिति ज्ञाननिष्ठा दुष्प्रापा ॥ ६० ॥

---

60. இந்த ச்லோகத்தில் "விஷயங்களில் ஆசை நீங்கினாலொழிய இந்திரியங்களை ஜயிக்கமுடியாதாகையாலே ஆத்ம தர்சனம் கைகூடாது" என்று கூறுவதன் மூலம் ஞானநிஷ்டையின் அருமை விளக்கிமுடிக்கப்படுகிறது. (விபஶ்சித:) அறிவாளியுடைய. சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆத்மஸ்வரூபம் நல்லதென்றும், சப்தம முதலான விஷயங்கள் தாழ்ந்தவையென்றும் பகுத்துணர்ந்தவனுடைய. (யதத: அபி புருஷஸ்ய) அக்காரணத்தாலேயே ஆத்மாவைக் காணபதின் பொருட்டு முயற்சி செய்பவனுடைய. ஆத்மாவைக் கணடால்தான் விஷயங்களில் ஆசை விடுமாகையாலே ஆத்மாவைக் காணபதற்கு மிகவும இவன முயற்சி செய்தபோதிலும் என்று கருத்து. (ப்ரமாதீ₂நி இந்த்₃ரியாணி) பலமுடையவையாகையாலே பலாத்கரித்து இழுக்கவல்ல இந்திரியங்கள். "ப₃லவாநிந்த்₃ரியக்₃ராமோ வித்₃வாம்ஸமபி கர்ஷதி" [மநு 2-215] [பலமுடையவையான இந்த்ரிய ஸமூஹம் அறிவாளியாயிருப்பவனையும் இழுக்கும.] என்று இந்திரியங்கள் பலமுடையவையாகையாலே அறிவாளியையும் இழுக்கவல்லவை எனறு கூறப்பட்டதன்றோ. இந்திரியஙகளுக்கு பலமாவது, விஷயங்களைப்பற்றியவையான ஜீவனிடமுள்ள ராகாதிகளே. (மந: ப்ரஸப₄ம் ஹரந்தி) ஆத்மாவிடம் செலலமுயலும் நெஞ்சை இவ்விந்திரியங்கள் பலாத்காரமாக விஷயஙகளிடமே இழுக்கின்றன; ஆகையால் இவன் எவ்வளவு முயனறாலும் இநதிரியங்களை ஜயித்து, அதன மூலம் விஷயராகத்தைப் போக்கினாலொழிய ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப்பெற முடியாது எனறதாயிற்று. சென்ற ச்லோகத்தில் ஆத்மாவைக் கண்டாலொழிய விஷயங்களில் ஆசை நீங்காது எனறு சொல்லப்பட்டது. ஆகவிப்படி இந்திரியஜயம ஆத்மதர்சனத்தினால் வருவதாகவும், ஆத்மதர்சனம் இந்திரிய ஜயத்தால் வருவதாகவுமிருக்கையாலே ஜ்ஞானநிஷ்டை அடைய அரிது என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. (இப்படி ஒன்றையொன்று ஆஶ்ரயித்து நிற்பதை அந்யோந்யாஶ்ரயதோ₃ஷம் என்பர்.) 60.

तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः।
वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता॥ ६१ ॥

61. தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:।
வஶே ஹி யஸ்யேந்த்₃ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா॥

தாநி ஸர்வாணி — *(விஷயராகமுள்ளதாயிருக்கையாலே வெல்லவரிய) அந்த எல்லா இந்திரியங்களையும்,* **ஸம்யம்ய**— *விஷயங்களினின்றும் இழுத்து,* **மத்பர:**—*என்னிடமே ஈடுபட்டு,* **யுக்த:**-*சித்தஸமாதானத்தை உடையவனாய்,* **ஆஸீத**- *வாழக்கடவன்;* **யஸ்ய**—*எவனுக்கு,* **இந்த்₃ரியாணி**—*மனம் முதலிய இந்திரியங்கள்,* **வஶே**—*(என்னுடைய அருளால்) வசப்பட்டு நிற்கின்றனவோ,* **தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா ஹி**- *அவனுக்கு அறிவு நிலைநிற்கிறதன்றோ.*

॥ भा ॥ अस्य सर्वस्य परिजिहीर्षया विषयानुरागयुक्ततया दुर्जयानीन्द्रियाणि संयम्य चेतसश्शुभाश्रयभूते मयि मनोऽवस्थाप्य समाहित

---

61. இப்படி இந்திரியஜயமும், ஆத்மதர்சனமும் ஒன்றையொன்று அபேக்ஷித்திருப்பதாகில், இந்த்ரியஜயத்தால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறது என்று முன் உபதேசித்தது எப்படி ஒட்டும்? என்னும் கேள்வியெழ, இந்த்ரியஜயத்திற்கு வேறு உபாயமுண்டு என்கிறது இந்த ச்லோகம். (தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய) விஷயங்களில் ஆசையோடு கூடியிருக்கையாலே வெல்ல அரியவையான எல்லா இந்திரியங்களையும் சப்தாதி விஷயங்களினின்றும் இழுத்து. (மத்பர: ஆஸீத) சுபாச்ரயமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தோடு கூடிய என்னிடத்திலே தன் நெஞ்சை செலுத்தி வாழக்கடவன். திவ்யாத்மஸ்வரூபம் தியானிப்பதற்கு அரிது. திவ்ய மங்களவிக்ரஹமே தியானிப்பதற்கு எளிது. தியானிக்க எளிதாயிருக்கையாகிற இத்தன்மை ஆச்ரயத்வம் எனப்படுகிறது. இந்த ஆச்ரயத்வம் பரமபுருஷனுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலிருப்பதன்று; திவ்யமங்களவிக்ரஹத்திலேயே இருப்பது. பிரமன் முதலான ஜீவர்களுடைய விக்ரஹத்தில் இவ்வாச்ரயத்வமிருந்தபோதிலும், அவர்களுடைய உடம்பு ரஜஸ்தமங்களோடு கூடியதாகையாலே அதில் தோஷங்களைப்போக்கடிக்கவல்லதாயிருக்கையாகிற சுப₄த்

आसीत। मनसि मद्विषये सति निर्दग्धाशेषकल्मषतया निर्मलीकृतं विषयानुरागरहितं मन इन्द्रियाणि स्ववशानि करोति। ततो वश्येन्द्रियं मन आत्मदर्शनाय प्रभवति। यथोक्तम् *यथाऽग्निरुद्धतशिखः कक्षं दहति सानिलः। तथा चित्तस्थितो विष्णुर्योगिनां सर्वकिल्बिषम्॥ इति, तदाह–वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठितेति॥ ६१॥

வம் இல்லை. ஆகையால் அதுவும தியானிக்கத்தகாததாகிறது. பகவானுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹமோவெனில ரஜஸ்தமங்கள் கலசாத சுத்தஸத்வமயமாகவும் தியானிப்பவர்களுடைய தோஷங்களைப் போக்கவல்லதாகவுமிருப்பதால் அதனாலேயே இது சுப₄ாஶ்ரய மெனப்படுகிறது, இந்த சுப₄ாச்ரயதிவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில நெஞ்சைச் செலுத்தி தியானிக்கச்சொல்லுகிறான் (மத்பர:) என்று தன்னைத் தொட்டுக் காட்டி. (யுக்த: ஆஸீத) சித்தஸமாதானம் எனப்படும மனத்தின் ஒருமைப் பாட்டுடன் வாழக்கடவன். சுபாஶ்ரயமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைப் பற்றிநிற்கும் மனம ஆத்மாவிலேயே ஒருமைப்பாட்டுடன் ஈடுபடவல்லதாகிறது என்று கருத்து. முற்கூறிய அந்யோந்யாஶ்ரய தோஷபரிஹாரம் எப்படி ஏற்படுகிறது? எனில்: சுபாஶ்ரயமான விக்ரஹத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தியவுடன், "யத₂ாக்₃நிருத்₃த₁தஶிக₂: கக்ஷம் த₃ஹதி ஸாநில:। தத₂ா சித்தஸ்தி₂தோ விஷ்ணுர் யோகி₃நாம் ஸர்வகில்பி₃ஷம் ||" [வி-பு 6-7-74; காருடம்-பூர்வ 222-16] [காற்றோடு கூடிக் கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு வைக்கோலை எரிப்பதுபோலே நெஞ்சிலிருக்கும் விஷ்ணு, யோகிகளின் எல்லாப்பாபங்களையும் எரிக்கிறார்.] எனகிறபடியே நெஞ்சில விஞ்சியிருந்த ரஜஸ்தமங்கள் திருமேனியின் பெருமையாலே நீங்குகின்றன. இப்படி நெஞ்சானது ரஜஸ்தமங்களாகிற அழுக்குகள் நீங்கப்பெற்று ஸத்வம் விஞ்சியிருக்கப் பெற்றவுடன் விஷயங்களில் ஆசையும் அதைவிட்டு நீங்குகிறது. உடனே நெஞ்சமானது மற்ற இந்திரியங்களைத் தன் வசப்படுத்துகிறது. (வஶேஹி யஸயேந்த்₃ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா) இப்படி இந்திரியஜயமானது ஆத்மதர்ஶநத்தை எதிர்பாராமல் திருமேனியின் பெருமையாலே ஏற்பட்டவளவில் ஆத்மதர்சனம் தன்னடையே உண்டாகி நிலைநிற்கிறது. ஜ்ஞாநநிஷ்டையைக் குறிக்கும் ப்ரஜ்ஞாஶப்தம் இங்கு அதன் பலமான ஆத்மதர்சனத்தையும் குறிக்கிறது. இவ்வண்ணமாக அந்யோந்யாஶ்ரயதோஷமில்லையாகையால், இந்த்ரியஜயத்தால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறது என்று முன் உபதேசித்தது பொருந்திவிடுகிறது என்று கருத்து. 61.

||भा|| एवं मय्यनिवेश्य मनः, स्वयत्नगौरवेणेन्द्रियजये प्रवृत्तो विनष्टो भवतीत्याह—

ध्यायतो विषयान्पुंसस्सङ्गस्तेषूपजायते।
सङ्गात्संजायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥६२॥
क्रोधाद्भवति संमोहः संमोहात्स्मृतिविभ्रमः।
स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥६३॥

62. த்4யாயதோ விஷயாந் பும்ஸஸ்
ஸங்க3ஸ் தேஷூபஜாயதே।
ஸங்கா3த் ஸஞ்ஜாயதே காம:
காமாத் க்ரோதோ4ऽபி4ஜாயதே॥
63. க்ரோதா4த்3ப4வதி ஸம்மோஹ:
ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதிவிப்4ரம:।
ஸ்ம்ருதிப்4ரம்ஶாத்3பு3த்3தி4நாஶோ
பு3த்3தி4நாஶாத ப்ரணஶ்யதி॥

விஷயாந்—*சப்தம் முதலான ஐந்து புலன்களையுமே,* **த்4யாயத:**—*(அநாதி வாஸனையினால) சிந்திப்பவனாய் (என்னை தியானிக்காத)* **பும்ஸ:**—*அதிகாரிக்கு.* **தேஷு**—*அப்புலன்களில்,* **ஸங்க3:**—*பற்று.* **உபஜாயதே**—*வளர்கிறது;* **ஸங்கா3த்**—*அப்பற்றினால்,* **காம.**—*(விஷயங்களைப் பெற்றாலலலது தரிக்க மாட்டாமைக்குறுப்பான) காமம்,* **ஸஞ்ஜாயதே**—*அதிகமாக ஏற்படுகிறது;* **காமாத்**—*காமத்தினாலே.* **க்ரோத4:**—*கோபம்.* **அபி4ஜாயதே** — *பரவலாக உண்டாகிறது;* **க்ரோதா4த்**—*கோபத்தினாலே.* **ஸம்மோஹ:**-*பகுத்தறிவின்மை,* **ப4வதி**—*ஏற்படுகிறது;* **ஸம்மோஹாத்**—*பகுத்தறிவினமையால்.* **ஸ்ம்ருதிவிப்4ரம: (ப4வதி)**—*நினைவின் அழிவு ஏற்படுகிறது;* **ஸ்ம்ருதிப்4ரம்ஶாத்**-*நினைவின் அழிவினாலே.* **பு3த்3தி4நாஶ:(பவதி)** *அறிவின் அழிவு உண்டாகிறது.* **பு3த்3தி4நாஶாத்**—*அறிவின் அழிவினாலே.* **ப்ரணஶ்யதி**-*(ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கி) அழிகிறான்.*

॥ भा ॥ अनिरस्तविषयानुरागस्य हि मय्यनिवेशितमनस इन्द्रियाणि संयम्यावस्थितस्याप्यनादिपापवासनया विषयध्यानमवर्जनीयं स्यात् ।

---

57. புன்பொருளை யுள்ளும் புமானுக் கதிற்சங்கம
பின்பதனுற் காமமதற் பின்வெகுளி—யன்பதனுன்
மோகமதிற் பொன்று மிருதியதிற் புத்தியழி
வாகுமதிற் ருனசிக்கு மாங்கு.

புன் பொருளை—*(என்னை தியானிக்காமல்) தாழ்ந்தவையான சப்தாதி விஷயங்களையே,* **உள்ளும்**-*தியானிக்கும்,* **புமானுக்கு**—*புருஷனுக்கு,* **அதில் சங்கம்**—*அவ்விஷயங்களில பற்று (ஏற்படுகிறது.)* **பினபு**—*பிறகு,* **அதனுல் காமம**—*அப்பற்றினுல் காமம் (ஏற்படுகிறது;)* **பின்**—*அதற்குப்பின்,* **அதில்**—*அக்காமததால்,* **வெகுளி**—*கோபம் (உண்டாகிறது;)* **அன்பதனுல**—*காமத்தினுல் உண்டாகும் அக்கோபத்தால்,* **மோகம்**—*பகுத்தறிவின்மை (உண்டாகிறது)* **அதில்**—*அப்பகுத்தறிவின்மையாலே,* **மிருதி**—*நினைவு,* **பொன்றும்**—*அழியும்;* **அதில்**—*அந்த நினைவழிவாலே,* **புத்தியழிவு ஆகும்**-*புத்தியழிவு ஏற்படும்;* **ஆங்கு**-*அந்நிலையிலே,* **அதில்**-*அப்புத்தியழிவாலே,* **தான் நசிக்கும்**—*(ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கி) இவ்வாத்மாவே அழிந்துவிடும்.*

62-63. இவ்வண்ணமாக சுபாஶ்ரயமான திருமேனியை தியானிக்காமல் இந்திரியஜயத்தையும், ஆத்மதர்ஶனத்தையும் தன் முயற்சியாலே அடைய விருபபுகிறவனுக்கு அந்யோந்யாஶ்ரய தோஷத்தாலே அவையிரண்டுமே கிட்டாமல் அவன் ஆத்ம நாசத்தை அடைந்துவிடும விதம இவ்விரண்டு சுலோகங்களாலும் விவரிக்கப்படுகிறது. (த்யாயதோ விஷயாந்) சப்தாதி விஷயங்களை தியானிப்பவனுக்கு. சுபாஶ்ரயமான திருமேனியை தியானிக்காமை யாலே, விஷயங்களில் ஆசை நீங்கப்பெருமல் அதனுலேயே ஆத்ம தர்ஶனமும் கைவரப்பெருமலிருக்கும இவன் இந்திரியங்களை எவ்வளவு முயன்று இழுத்துக்கொண்டாலும் அநாதிபாபவாஸனை யால் விஷயங்களையே தியானிப்பது தவிர்க்கவொண்ணுமற் போகிறது என்று கருத்து. (பும்ஸ. ஸங்கஸ் தேஷூ உபஜாயதே)

ध्यायतो विषयान् पुंसः पुनरपि सङ्गोऽतिप्रवृद्धो जायते। सङ्गात्सं-
जायते कामः। कामो नाम सङ्गस्य विपाकदशा। पुरुषो यां दशामापन्नो
विषयानभुक्त्वा स्थातुं न शक्नोति स कामः। कामात्क्रोधोऽभिजायते—
कामे वर्तमाने, विषये चासन्निहिते, सन्निहितान् पुरुषान् प्रत्येभिरस्मदिष्टं
विहतमिति क्रोधो भवति। क्रोधाद्भवति संमोहः—संमोहः कृत्या-
कृत्यविवेकशून्यता, त(य)या सर्वं करोति। ततश्च प्रारब्धे इन्द्रियजयादिके

இத்தகைய ஜீவனுக்கு அவ்விஷயங்களில் பற்று மேன்மேலும அதிகமாக உண்டாகிறது. அவ்விஷயங்களில் பற்றையறுக்கும திருமேனியில் நெஞ்சு செலுத்தாமையாலே வந்த கேடு இது. (ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:) அப்பற்றாலே விஷயங்களில் காமம நனகு உண்டாகிறது. பற்று முற்றின நிலையே காமம் எனப்படுகிறது; எந்த நிலையை அடைந்தவுடன ஜீவன் விஷயங்களை அனுபவிக்காவிடில் உயிர்தரிக்கமாட்டானோ, அந்த நிலை காமம் எனப்படுகிறது. (ஸஞ்ஜாயதே) நன்கு உண்டாகிறது; இந நிலையையடைந்த பின விஷயராகம் போக்க அரிதாகிறது என்கை. (காமாத் க்ரோதோऽபிஜாயதே) காமத்தினால் கோபம பரவலாக உண்டாகிறது. எப்படியெனில்: ஒரு விஷயத்தைக் குறித்துக் காமம் ஏற்பட்டு, விஷயமும கிடைககாமல போய்விட்டதானால், அதைக் கிடைக்காமல செய்தவர்கள் மேல மாத்திரமல்லாமல, அருகிலிருப்பவர்கள் மேலெல்லாம 'இவர்களே நம இஷ்டத்தைத் தடைசெய்து விட்டார்கள' என்னும் எண்ணம ஏற்பட்டுக் கோபமும் உண்டாகிறது. இதனாலேயே (அபிஜாயதே) அபித: ஜாயதே-பரவலாக ஏற்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது. ஸர்வேஶ்வரனும், ராமனாயவதரித்தபோது சீதையைப் பிரிந்து கோபவேகத்தைக் காட்டும்போது, தீங்கு செய்த ராவணனமேல் மாத்திரமல்லாமல், "ஸதேவகந்தர்வமநுஷ்யபந்நகம் ஜகத் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம" [ரா-ஆ 64-76] [தேவர், கந்தர்வர், மனிதர், பாம்புகள், ஆகிய ஜீவராசிகளோடும் மலைகளோடும கூடிய உலகையே தலை கீழாக்கி விடுவேன.] என்று உலகனைத்தினமேலேயும கோபத்தைக காட்டினானன்றோ. (க்ரோதாத் பவதி ஸம்மோஹ:) கோபத்தினாலே மிகுந்த மயக்கம உண்டாகிறது. மிகுநத மயககமாவது,-இன்னது செய்யலாம, இன்னது செய்யலாகாது என்னும் பகுத்தறிவே

प्रयत्ने स्मृतिभ्रंशो भवति। स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशः—आत्मज्ञाने यो व्यवसायः कृतस्तस्य नाशः स्यात्, बुद्धिनाशात्पुनरपि संसारे निमग्नो विनष्टो भवति ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

யில்லாமலிருக்கை. "க்ருத்₃த₄: பாபம் ந குர்யாத் க: க்ருத்₃தே₄ா ஹந்யாத் கு₃ருநபி" [ரா-ஸு 55-4] [கோபங்கொண்ட எவனதான் பாவம புரியமாட்டான்? கோபங்கொண்டவன் பெரியோர்களையும கொன்றுவிடுவான்.] என்கிறபடியே இப்பகுத்தறிவினமை எத்தகைய தீச்செயலையும் செய்யவைத்துவிடுமன்றோ. (ஸமமோஹாத் ஸ்மருதி விப்₄ரம:) இப்படி எதையும செய்யவைக்கும இப்பகுத்தறிவினமை யாலே தான ஆரமபிதத இந்திரியஜயம முதலானவற்றில முயறசி யைப்பற்றிய நினைவே இவனுக்கு நழுவிவிடுகிறது. அடுததபடி யாக "ஸ்ம்ருதிப்₁ரம்ஶாத்" என்று அநுவதிக்கையாலே, இங்கு "ஸம்ருதி விப்₄ரம:" என்று நினைவின நழுவுதலே சொல்லப்படுகிறது. அதிலும், தொடங்கிய காரியத்தைப்பற்றிய நினைவின நழுவுதலைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வதே பிரகரணத்திற்குப் பொருந்தும். (ஸ்மருதிப்₄ரம்ஶாத் பு₃த்₃தி₄நாஶ:) இப்படி இந்திரியஜயாதிகளில் முயற்சியைப் பற்றிய நினைவே நழுவியவுடன, ஆத்மதர்சனத்தைப் பெறுவதற்காகத தான ஜ்ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்னும் அத₄யவஸாயம (நிச்சயரூபமான அறிவு) அழிந்து விடுகிறது. முற்கூறிய நினைவு நழுவியவுடன் பொதுவாக எல்லா அறிவும் போய்விடுகிறது என்று கூறுவது ஒட்டாது. இதுவரையில் ஆத்மதர்ஶனம ஏற்படவில்லையாகையாலும, வரப்போகிற ஆத்ம த₃ர்ஶனம் இப்போது அழியமுடியாதாகையாலும ஆத்மத₃ர்ஶனத்தை இங்கு 'புத்தி' எனக்கூறுவதாகக் கொளவதும் பொருந்தாது. ஆகையால் அவ்வாத்மதர்சனத்தை அடைவதில் விருப்பத்தால் உண்டாவதும, அவ்வாத்மதர்சனத்திற்கு உபாயமாயிருக்கும் இந்திரியஜய முயற்சி முதலானவற்றின் நினைவினுலை ஏற்படுவதும், ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்கு உபாயமாயிருக்கும் ஞான யோகத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும் எனனும் நிஶ்சயரூபமாயிருப்பது மான அத்₄யவஸாயமே இங்கு புத்திஶப்தத்தால் குறிக்கப்படுவ தாகக் கொள்வதே பொருந்தும். (பு₃த்₃தி₄நாஶாத் ப்ரணஶ்யதி) இவ்வத்₄யவஸாயம அழிந்தவுடன இவனுக்கு மோக்ஷோபாயமும் மோக்ஷமும் ஏற்பட இடமிலலாமற்போகிறபடியாலே பழையபடி ஸம்ஸாரத்திலேயே மூழ்கி அஸத்கல்பனுகி அழிகிறுன் இவன்.

रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् ।
आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ॥ ६४ ॥

64. ராகத்₃வேஷவியுக்தைஸ்து விஷயாநிந்த்₃ரியைஶ் சரந் ।
ஆத்மவஶ்யைர் விதே₄யாத்மா ப்ரஸாத₃மதி₄க₃ச்ச₂தி ॥

ராகத்₃வேஷவியுக்தை:—*(என் அருளாலே) ராகத்வேஷங்கள் நீங்கப்பெற்றவையாய்;* ஆத்மவஶ்யை:—*தனக்கு வசப்படிருப்பவையான,* இந்த்₃ரியை:—*இந்திரியங்களாலே,* விஷயாந்—*சப்தாதி விஷயங்களை,* சரந்—*கடந்து நிற்பவனாய்.* விதே₄யாத்மா—*மனத்தை யடக்கியவனான புருஷன்* ப்ரஸாத₃ம்—*மனத்தெளிவை.* அதி₄க₃ச்ச₂தி—*அடைகிறான்.*

✱58. உகப்புவெறுப் பற்றுத்தன் னுள்ளாற் பொருள்க
ளகத்துவச மாம்புலனா லார்ந்தோன்—மிகத்தெளிவு
சேரு மதிற்றுயருந் தீரும் தெளிநெஞ்சி
லாரு நிலைப்புந்தி யாசு.

உகப்புவெறுப்பு அற்று-*ராகத்வேஷங்களில்லாமல்,* அகத்து வசமாம் புலனால்—*தனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் இந்திரியங்களாலே,* பொருள்கள் ஆர்ந்தோன்—*விஷயங்களைக் கடந்தவனாய்,* தன் உள்ளான்—*தன் நெஞ்சை அடக்கியவனான புருஷன்,* மிகத்தெளிவு சேரும்—*மிகவும் மனத்தெளிவை அடைவான்;* அதில்—*அந்த மனத்தெளிவாலே,* துயரம் தீரும்—*எல்லாத்துன்பங்களும் அழியும்;* தெளிநெஞ்சில்—*தெளிந்த நெஞ்சினாலே,* ஆசு—*விரைவில்,* புந்தி—*அறிவு,* நிலை ஆரும்—*நிலைநிற்கும்.*

ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபநாஶம் ஒட்டாதாகையால், தேஹஸம்பந்தத்தால் 'தேஹமே ஆத்மா' முதலான மயக்கம் ஏற்பட்டு, தன் ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் அஸத்கல்பனாகையே இங்கு அழிவு எனப்படுகிறது. 62-63.

✱ இப்பாட்டு, 64, 65 ச்லோகங்களுக்கு மொழி பெயர்ப்பு.

॥ भा ॥ उक्तेन प्रकारेण मयि सर्वेश्वरे चेतसश्शुभाश्रयभूते न्यस्तमना निर्दग्धाशेपकल्मषतया रागद्वेपवियुक्तैरात्मवश्यैरिन्द्रियैर्विपयां- श्चरन् विषयांस्तिरस्कृत्य वर्तमानो विधेयात्मा—विधेयमनाः प्रसाद- मधिगच्छति। निर्मलान्तःकरणो भवतीत्यर्थः ॥ ६४ ॥

---

64. இனி இரண்டு ச்லோகங்களாலே, தன் திருமேனியை தியானிப்பவனுக்கு அந்யோந்யாஶ்ரயதோ₃ஷபரிஹாரமும, பரம ப்ரயோஜனமான ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியும் ஏற்படும் வழியை விவரிக்கிறார். அதில் அந்யோந்யாஶ்ரயதோ₃ஷபரிஹார வழி இந்த ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது. (ராக₃த்₃வேஷவியுக்தை: இந்த்₃ரியை:) முற்கூறிய வழியில் நெஞ்சுக்கு ஶுப₄ாஶ்ரயமான தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தோடு கூடிய என்னிடத்தில் நெஞ்சு செலுத்துகையாலே ரஜஸ்தமங்கள் முதலான எல்லா தோஷங்களும நீங்கப்பெற்று, அதனாலேயே ராகத்வேஷங்கள் கழியப்பெற்ற இந்திரியங்களாலே. ஆத்மதர்ஶனம் ஏற்பட்டால் தான இந்திரிய ஜயம் ஏற்படும, இந்திரியஜயம் உண்டானால் தான் ஆத்மத₃ர்ஶனம் ஏற்படும என்பது அந்யோந்யாஶ்ரயதோ₃ஷம். திருமேனியில் நெஞ்சு செலுத்தி ராகத்வேஷங்களைப்போக்கிக் கொள்வதன்மூலம் ஆத்மதர்ஶனத்தை எதிர்பாராமலே இந்திரியஜயம ஏற்பட்டுவிடுகிறபடியால் இந்த தோஷம் பரிஹரிக்கபபட்டதாகிறது என்று கருத்து. (ஆத்ம வஶ்யை: இந்த்₃ரியை:) இப்படி ராகத்வேஷங்கள் நீங்கியிருக்கையாலே தனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் இந்திரியங்களாலே. (விஷயாந் சரந்) விஷயங்களைத் திரஸ்கரித்து நிற்பவன். "சர-க₃தி ப₁க்ஷணயோ:" என்று த₄ாது. இங்கு க₃த்யர்த்த₂ம் ப₄க்ஷணார்த்த₂ம் இரண்டிலும் இப்பொருளதேறும். க₃த்யர்த்தத்திலே விஷயங்களைக் கடந்து நிற்பவன என்றும், ப₄க்ஷணார்த்தத்திலே விஷயங்களை ஸமஹரித்து நிற்பவன் என்றும் பொருள கொள்ளவேண்டும். விஷயங்களை அனுபவிக்கிறான் என்னும பொருள் பொருந்தாதாகையால 'விஷயங்களைத் திரஸ்கரித்து நிற்பவன' என்றே ப₄ாஷ்யத்தில் பொருள கொள்ளப்பட்டது. "அநாத₃ர: பரிப₁வ: பரீப₄ாவஸ திரஸ்க்ரியா" [அமரம 1-நாட்ய 204] என்கிறபடியே திரஸ்காரமாவது அநாத₃ரம். (விதே₄யாத்மா) இப்படி வெளியிந்திரியங்களையும, அவற்றின் புலன்களையும வென்று நிற்கையாலே தனக்கு வசப்பட்டிருக்கும நெஞ்சையுடையவனாகிறான் இவன். இங்கு

प्रसादे सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते।
प्रसन्नचेतसो ह्याशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते॥ ६५॥

65. ப்ரஸாதே₃ ஸர்வது₃:க்கா₂நாம் ஹாநிரஸ்யோபஜாயதே।
ப்ரஸந்நசேதஸோ ஹ்யாஶு பு₃த்₃தி₄: பர்யவதிஷ்ட₂தே॥

அஸய — இப்புருஷனுக்கு, ப்ரஸாதே₃(ஸதி) — மனத் தெளிவு ஏற்பட்டவுடன், ஸர்வது₃:க்கா₂நாம் ஹாநி:–எல்லாத் துன்பங்களின் அழிவு, உபஜாயதே—உண்டாகிறது; ப்ரஸந்ந சேதஸ:—மனத்தெளிவுபெற்றவனுக்கு, ஆஶு–விரைவில், பு₃த்₃தி₄:—அறிவு, பர்யவதிஷ்ட₂தே ஹி—நிலைநிற்கிறதன்றோ.

॥भा॥ अस्य पुरुषस्य मनःप्रसादे सति प्रकृतिसंसर्गप्रयुक्तसर्व-दुःखानां हानिरुपजायते। प्रसन्नचेतसः आत्मावलोकनविरोधिदोषरहित-

---

இந்திரியஜயத்தைச்சொல்லும் பிரகரணமாகையாலே, ஆத்மஶப்தம் மனத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். (ப்ரஸாத₃ மதி₄க₃ச்ச₂தி) மனத்தெளிவை அடைகிறான். "விதே₄யாத்மா" என்று மனத்தைப்பற்றியபேச்சு இங்கு ஏற்பட்டிருக்கையாலும், "ப்ரஸந்நசேதஸ:" என்று அடுத்த ச்லோகத்தில் இங்கு சொல்லப் படும் தெளிவு மனத்தெளிவே என்று காட்டப்படுகையாலும், இங்கு 'ப்ரஸாத₃ம்' என்று மனத்தின் தெளிவே குறிக்கப்படுகிறது. ஆக, ஶுபா₄ஶ்ரயத்தில் நெஞ்சு செலுத்தியவனுக்கு மனம் முதலான இந்திரியங்களில் உள்ள அழுக்குகள் நீங்குகையாலே இந்திரிய ஜயம ஏற்பட்டு ஆத்மத₃ர்ஶனம் தன்னடையே ஏற்படும் என்று உணர்த்துவதன் மூலம் அந்யோந்யாஶ்ரயதோ₃ஷம் எப்படிப் பரி ஹரிக்கப்படுகிறது என்று காட்டப்பட்டது. 64.

65. இனி, இந்த ச்லோகத்தில் மனத்தெளிவு ஏற்பட்டவனுக்கு ஆத்ம த₃ர்ஶனமும, அதடியாகப் பரமப்ரயோஜனமான ஸாவ துக்க விமோசனமும் ஏற்படுகின்றன என்று காட்டுகிறார். (அஸ்ய ப்ரஸாதே₃) முற்கூறிய வழியில் மனத்தெளிவு இவனுக்கு ஏற்பட்ட அளவில், (ஸர்வது₃:க்கா₂நாம் ஹாநி: உபஜாயதே) இந்த ஸாத₄க னுக்கு எல்லாத் துன்பங்களும் அழிகின்றன. "து₄:க்கா₂ஜ்ஞாநமலா த₄ர்மா: ப்ரக்ருதேஸ் தே ந சாத்மந" [வி. பு. 6-7-22] [துன்பம் அஜ்ஞானம், மலம் ஆகிய தன்மைகள் பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால்

मनसः तदानीमेव हि विविक्तात्मविषया बुद्धिः पर्यवतिष्ठते। अतो मनःप्रसादे सर्वदुःखानां हानिर्भवत्येव ॥ ६५ ॥

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना।
न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥ ६६ ॥

66. நாஸ்தி பு₃த்₃தி₄ரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பா₄வநா।
ந சாபா₄வயத: ஶாந்தி: அஶாந்தஸ்ய குத:ஸுக₂ம் ॥

அயுக்தஸ்ய—*என்னிடம் ஈடுபடாத நெஞ்சையுடையவனுக்கு,* **பு₃த்₃தி₄:**—*ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு,* **ந அஸ்தி**—*ஸித்திக்காது;* **அயுக்தஸ்ய**—*அவ்வறிவற்றவனுக்கு,* **பா₄வநா**—*ஆத்மதியானம்,* **ந ச (அஸ்தி)**—*கைகூடாது;* **அபா₄வயத:**—*ஆத்மதியானமற்றவனுக்கு,* **ஶாந்தி:**—*விஷயங்களில் ஆசையின்மை,* **ந ச (அஸ்தி)**-*ஏற்படாது;* **அஶாந்தஸ்ய**—*விஷயங்களில் ஆசையின்மையற்றவனுக்கு,* **குத: ஸுக₂ம்**—*பேரின்பம் எப்படிக்கிடைக்கும்?*

---

59. யோகமென் பக்க லிலானுக்குப் புந்தியில்லை
யேக நினைவவனுக் கில்லையுமாம்—போகத்திற்
சாந்தியவ னுக்கில்லை சாந்தியில னுக்கெத்தா
லேந்திவரு மின்பந்தா னீங்கு.

ஏற்படுகின்றவையே தவிர ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாயமைந்தவை அல்ல.] என்கிறபடியே பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் வந்தேறியாயிருக்கும் எல்லாத் துன்பங்களும் கழிகின்றன என்று கருத்து. இனி, மனத்தெளிவால் ஸாம்ஸாரிகமான எல்லாத் துன்பங்களும எப்படி நீங்கும்? என்னும் கேள்விககு பதிலுரைக்கிறது உத்தரார்த்த₄ம. (ப்ரஸந்நசேதஸ:) ஆத்மத₃ர்சனத்துக்கு விரோதி₄யான தோஷங்கள் நீங்கப்பெற்ற நெஞ்சையுடைய ஸாத₄கனுக்கு. (ஆஶு) உடனேயே. (பு₃த்₃தி₄: பர்யவதிஷ்ட₂தே ஹி) சரீரத்திலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவைக் காண்பதாகிற ஆத்மத₃ர்ஶனம நிலைநிற்கிறதன்றோ. (ஹி) இப்படி மனத்தெளிவாலே ஆத்மதர்ஶனம் ஏற்படுகிறபடியால், அதனால் பக்தி யோகம ஏற்பட்டு, அதன் ப₂லனாக ஸர்வதுக்கங்களும அழிவதாகிற மோக்ஷம மனத்தெளிவின பரமப்ரயோஜனமாக ஏற்படுகின்றது என்று கருத்து. 65.

॥ भा ॥ मयि सन्न्यस्तमनोरहितस्य स्वयत्नेनेन्द्रियनियमने प्रवृत्तस्य कदाचिदपि विविक्तात्मविषया बुद्धिर्न सेत्स्यति। अत एव तस्य

என் பக்கல்—*என்னிடம்.* **யோகம் இலானுக்கு**—*ஈடுபடாத நெஞ்சை உடையவனுக்கு.* **புந்தி**—*ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவு,* **இல்லை**—*இல்லை.* **அவனுக்கு**—*அவ்வறிவற்றவனுக்கு.* **ஏகநினைவு**—*ஆத்மாவைப் பற்றிய நீண்ட சிந்தனை.* **இல்லையுமாம**—*இல்லாமலும் போகும்.* **அவனுக்கு**—*அந்நினைவற்றவனுக்கு.* **போகத்தில் சாந்தியில்லை** — *விஷயங்களில் ஆசையறுவது இல்லை;* **ஈங்கு**—*இவ்வுலகத்தில்.* **சாந்தியிலனுக்கு**-*ஆசையறாதவனுக்கு,* **இன்பந்தான்**-*பேரின்பமானது.* **எத்தால் ஏந்தி வரும்**—*எப்படிப் பொருந்திவரும்.*

---

66. இனி, இந்த ச்லோகத்தில் "**பு₃த்₃தி₄ நாஸாத் ப்ரணஸ்யதி**" [63] என்று முன் சொன்னதை விவரிப்பதற்காக, ஸுபா₄ஸ்ரயமான திவ்யமங்கள விக்₃ரஹத்தோடு கூடிய தன்னிடத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனுக்கு, முற்கூறிய அந்யோந்யாஸ்ரய தோ₃ஷத்தாலே ஆத்மத₃ர்ஸனம கிட்டாமற்போவதை அநுவதி₃த்துக் கொண்டு, அதனாலேயே பரமப்ரயோஜனமான மோக்ஷம் எவ்விதத்தில் கிட்டாமற்போகிறது என்பதைக் காட்டுகிறார். (அயுக்தஸ்ய பு₃த்₃தி₄ர் நாஸ்தி) "**யுக்த ஆஸீத மத்பர:**" [61] என்கிறபடியே ஸுபா₄ஸ்ரயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய என்னிடத்தில் 'நெஞ்சு செலுத்தாதவனுக்கு ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு கைகூடாது. ஆத்மத₃ர்ஸனத்தை எதிர்பாராமல் விஷயராக₃த்தைத்தானே அறுக்கவல்ல ஸுபா₄ஸ்ரயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய என்னிடத்தில நெஞ்சை ஈடுபடுத்தாதவனாய், தன் முயற்சியாலே இந்திரியங்களை வெல்லப்புகுந்தவனுக்கு, "**ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே**" [59] என கிறபடியே ஆத்மத₃ர்ஸனம் ஏற்படாதவரையில் இந்திரியஜயம கைவராதாகையாலே எவ்வளவு காலம் முயனறாலும ஒருபோதும (தேஹத்திலும் வேறுபட்ட) ஆத்மத₃ர்ஸனம் ஸித்திக்காது எனறு கருத்து. (அயுக்தஸ்ய ச பா₄வநா நாஸ்தி) மூன்றுவது பாதத்திலிருந்து, முன பாதத்திற்சொனனதைப் பின பாதத்தில் சங்கிலிதொடர்போலே அநுவதி₃க்கையாலே, இவ்விரண்டாவது பாதத்திலும "அயுக்தஸ்ய"

तद्भावना च न संभवति। विविक्तात्मानमभावयतो विषयस्पृहाशान्तिर्न भवति। अशान्तस्य—विषयस्पृहायुक्तस्य कुतो नित्यनिरतिशयसुखप्राप्तिः॥ ६६॥

என்றதற்கு முதற்பாதத்தையொட்டி "அபு₃த்₃தி₄யுக்தஸ்ய" என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். அயுக்தனாயிருக்கையின் ப₂லனான அபு₃த்₃தி₄யுக்தத்வம் இங்கு அயுக்தஶப்₃தத்தால் லக்ஷணையால கூறப்படுகிறது. ஆக, "முற்கூறிய ஆத்மத₃ர்ஶனமற்றவனுக்கு, அக்காரணத்தாலேயே அவ்வாத்மாவைப்பற்றிய நீண்டசிந்தனையாகிற ப₄ாவனை கைகூடாது" என்று பொருள். அனறிக்கே, சங்கிலித்தொடரில் நோக்கு வைக்காமல், "அயுக்தஸ்ய" என்றதற்கு முதற்பாதத்திற் சொன்ன பொருளையே கொள்ளலாம். அப்போது "அயுக்தஸ்ய ப₄ாவநா ச ந" என்று அந்வயம்; "என்னிடத்தில் ஈடுபடாதவனுக்கு, முற்கூறியபடி ஆத்மதர்ஶனம் ஏற்படாதாகையாலே, ஆத்மப₄ாவனையும் ஸித்திக்காது" என்று பொருள். (அப₄ாவயத: ச ஶாந்திர் ந) இப்படி ஆத்மாவைப் பற்றிய நீண்ட நினைவு இல்லாதவனுக்கு விஷயராகங்கள் அடங்குவது இல்லை. உயர்ந்த விஷயமான ஆத்மாவை நீண்ட காலம் சிந்தித்தால்தான் தாழ்ந்த விஷயங்களில ஆசை அறும் என்று கருத்து. "ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" [59] "ராகத்₃வேஷவியுக்தை:" [64] "ஸுகே₂ஷு விக₃தஸ்ப்ருஹ:" [56] என்று இப்ரகரணத்தில் விஷயராக₃ஶாந்தியே பலகால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறதாகையாலே, இங்கு 'ஶாந்தி' எனப்படுவது அதுவே என்று கொள்வதே பொருந்தும். (அஶாந்தஸ்ய குத: ஸுக₂ம்) விஷயங்களில ஆசை அடங்கப்பெருதவனுக்கு, பேரின்பமாகிய மோக்ஷம் எப்படிக் கைகூடும். விஷயராகமுள்ளவனுக்கும் சிற்றின்பமான ஸ்வர்க்காதி ஸுகங்கள் கிட்டுமாகையாலே, இங்கு 'ஸுகம்' என்று பேரின்பமான மோக்ஷம் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். யமம், நியமம், ஆஸநம, ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாஹாரம், த்₄யானம், த₄ாரணை, ஸமாதி₄ என்னும் அஷ்டாங்க யோகத்தில் ப்ரத்யாஹாரம் தொடங்கியுள்ள நாலு நிலைகளிலும் முன் முன் நிலைகள் இல்லாவிடில் பின பினநிலைகள் ஸித்திக்காது என்பதும், அந்நிலைகளின் பலமான மோக்ஷமும் ஸித்திக்காது என்பதும் நேரேயும் ஸூசனையாகவும் இந்த ச்லோகத்தில் காட்டப்படுகிறது என்று தாத்பர்ய சந்த்₃ரிகை. 66.

॥ भा ॥ पुनरप्युक्तेन प्रकारेणेन्द्रियनियमनमकुर्वतोऽनर्थमाह—

इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनोऽनुविधीयते ।
तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाम्भसि ॥ ६७ ॥

67. இந்த்₃ரியாணும் ஹி சரதாம் யந்மநோऽநுவிதீ₄யதே ।
தத₃ஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர் நாவமிவாம்ப₄ஸி ॥

சரதாம்—(*இஷ்டப்படி*) *விஷயங்களில் ஈடுபடும்*, **இந்தி₃ரியாணும்**—*இந்திரியங்களை*, '**யத் மந:**—*எந்த மனமானது*, **அநுவிதீ₄யதே**—*பின்பற்றும்படி (புருஷனுல்) செய்யப்படுகிறதோ*, **தத்**—*அந்தமனம்*, **அஸ்ய**—*இப்புருஷனுடைய*, **ப்ரஜ்ஞாம்**—(*ஆத்ம விஷயமான*) *அறிவை*, **வாயு:**—(*எதிர்த்திசையில் வீசும்*) *காற்றானது*, **அம்ப₄ஸி நாவம் இவ**—*தண்ணீரில் (செலுத்தப்படும்) கப்பலை (எதிர்த்திசையில் இழுத்துச்செல்வது) போலே*, **ஹரதி ஹி**—('*விஷயங்களை நோக்கி*) *இழுத்துச்செல்கிறதன்றோ*.

---

*60. ஏயுமனந் தோய்புலனி லேதுடனு மாதுணர்வை
வாயுமரத் தோணியென மாய்க்குமால்—தோயும்
பொருளிடத்து நின்று புலன்மீட்க வாங்கே
தெருளுறைப்புச் சேருஞ் சிறந்து.

தோய் புலனில்—(*விஷயங்களில்*) *ஈடுபடும இந்திரியங்களோடு*, **ஏது மனம் ஏயும்**—*எந்த மனமானது பொருந்தி நிற்கிறதோ*, **ஆது**—*அம்மனம்*, **உடனும் உணர்வை**—*ஆத்ம விஷயமான அறிவை*, **மரத்தோணி(யை) வாயு என**—*மரப்படகை (எதிர்த்திசை) வாயுவைப்போலே*, **மாய்க்குமால்**—*அழித்துவிடும்*, **தோயும் பொருளிடத்து நின்றும்**—(*இந்திரியங்கள்*) *ஈடுபடும் சப்தாதிவிஷயங்களினின்றும்*, **புலன் மீட்க**—*இந்திரியங்களை இழுத்தவுடன்*, **ஆங்கே**—*அப்போதே*, **தெருளுறைப்பு சிறந்து சேரும்**—*ஸ்திதப்ரஜ்ஞநிலை சிறப்புடன் பொருந்தும்*.

---

* இப்பாட்டு 67, 68 ச்லோகங்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பு.

॥ भा ॥ इन्द्रियाणां विषयेषु चरतां वर्तमानानां वर्तनमनु यन्मनो विधीयते—पुरुषेणानुवर्त्यते तन्मनोऽस्य विविक्तात्मप्रवणां प्रज्ञां हरति—विषयप्रवणां करोतीत्यर्थः ; यथाऽम्भसि नीयमानां नावं प्रतिकूलो वायुः प्रसह्य हरति ॥ ६७ ॥

---

67. "நாஸ்தி பு$_3$த்$_3$தி$_4$ரயுக்தஸ்ய" என்று சென்ற ச்லோகத்தில் இந்திரிய ஜயமில்லாதவனுக்கு ஆத்மத$_3$ர்ஶனம் கைகூடாது என்று கூறப்பட்டது. அது எப்படி என்று விவரிக்கப்படுகிறது இந்த ச்லோகத்தில். ஆகையாலே புநருக்தியில்லை.ஓரளவுக்குப் புநருக்தியே யாயினும, ஆதரத்தினலே மறுபடியும் சொல்லுவதாகக்கொள்ளலா மாகையாலேதோஷமில்லை.(சரதாம் இந்த்$_3$ரியாணும்)அடக்கப்படாத வையாகையாலே,ஶப்தம் முதலான விஷயங்களில் இஷ்டப்படி ஸஞ் சரிக்கும் இந்திரியங்களின் ஸஞ்சாரத்தையொட்டி. எல்லா இந்திரி யங்களும் விஷயங்களில் சென்றுஸஞ்சரிக்கமுடியாதாகையால்,இங்கு ஸஞ்சாரம் என்று அவற்றில் ஈடுபாடே குறிக்கப்படுகிறது. "இந்த்$_3$ரி யாணி இந்த்$_3$ரியார்த்தே$_2$ஷு வர்த்தந்தே" [5-9] என்று மேலேயும் "வர்த்தந்தே" என்று ஈடுபாட்டையே குறிக்கிறதன்றே. (யந் மந: அநுவிதீ$_4$யதே) இந்திரியங்களின ஸஞ்சாரத்தையொட்டி யாதொரு மனமானது (புருஷனுல்) ஸஞ்சரிக்குமபடி செய்யப்படுகிறதோ.

"இந்த்$_3$ரியாணும் து ஸர்வேஷாம் யத்$_3$யேகம் க்ஷரதீந்த்$_3$ரியம் ।
தேநாஸ்ய க்ஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்$_3$ருதே: பாத$_3$ரதி$_3$வோத$_3$கம் ॥"
[மநு 2-99]

[எல்லா இந்திரியங்களுக்குள்ளும் ஒரு இந்திரியம விஷயப்ரவண மானுலும், தோற்பையில் ஒரே துவாரத்தின் மூலம் எல்லா நீரும் ஒழுகிவிடுவதுபோலே இவனுடைய எல்லா அறிவும் நழுவி விடுகிறது.] என்னும் மநுஸ்ம்ருதி வசனத்தையொட்டியிருப்ப தாலே இந்த ச்லோகத்திலும, 'இந்த்$_3$ரியாணும்' என்றவிடத்தில் நிர்த்த$_4$ாரணே ஷஷ்டியாகக்கொண்டு, "விஷயங்களில் ஸஞ்சரிகும் இந்திரியங்களுக்குள் யாதொரு இந்திரியமானது மனத்தைப் பினபற்றும்படி செய்யப்படுகிறதோ, அவ்விந்திரியம் அறிவையழிக்கிறது" என்றே "விஷயங்களில் ஸஞ்சரிக்கும் இந்திரியங்களுக்குள் எந்த இந்திரியத்தை மனம பின்பற்றும்படி செய்யப்படுகிறதோ, அவ்விந்திரியம் அறிவையழிக்கிறது" என்றே பொருள்கொள்ளலாமே என்று சிலர் கருதக்கூடும். இது பொருந்

तस्माद्यस्य महाबाहो निगृहीतानि सर्वशः।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता॥ ६८॥

68. தஸ்மாத்₃ யஸ்ய மஹாபா₃ஹோ நிக்₃ருஹீதாநி ஸர்வஶ:।
இந்த்₃ரியாணீந்த்₃ரியார்த்தே₂ப்₄யஸ் தஸய ப்ரஜ்ஞா
ப்ரதிஷ்டி₂தா॥

மஹாபா₃ஹோ—*தடக்கையனே!* தஸ்மாத்—*ஆகையால்,* யஸ்ய இந்த்₃ரியாணி—*எவனுடைய இந்திரியங்கள்,* இந்த்₃ரியார்த்தே₂ப்₄ய:—*விஷயங்களினின்றும்,* ஸர்வஶ: நிக்₃ருஹீதாநி—*எல்லாப்படியாலும் இழுக்கப்பட்டனவோ,* தஸ்ய—*அவனுக்கு,* ப்ரஜ்ஞா—*(ஆத்ம விஷயமான) அறிவு,* ப்ரதிஷ்டி₂தா—*நிலைநிற்கிறது.*

தாது. மநுவசனத்தில் மனம் எடுக்கப்படவில்லையாகையாலும், இந்திரியசப்தத்தை இரண்டு தடவை படிக்கையாலும், 'ஏகம்' என்னும் ஶப்தத்தின் ப₃லத்தாலும் அங்கு அப்படியே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இந்த ச்லோகத்தில் அப்படியில்லை. மேலும், அறிவையழிப்பதில் மனமே முக்கியமானதாகையால், "யத்—தத்" என்னும் பதங்களுக்கு அதையே பொருளாகக்கொள்வது உசிதம். நிர்த்த₄ாரணே ஷஷ்டியாகக் கொண்டு விவரித்த முதற்பொருளில் வெளி இந்திரியம் மனத்தைப்பின் பற்றும்போது அறிவு வளருமே யொழிய அழியாது; இரண்டாவது பொருளில் மனம் இந்திரியங்களைப் பின்பற்றும்போது அறிவு அழிவது எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் பொதுவாயிருக்க, "இந்திரியங்களுக்குள் எந்த இந்திரியத்தை" என்னும் நிர்த்தாரணப் பொருள் ஒட்டாது. ஆகையால் இங்கு விவரிக்கப்பட்டதே பொருத்தமான பொருள். (தத் அஸ்ய ப்ரஜ்ஞாம் ஹரதி) அந்த மனம், தன்னை இந்திரியங்களைப் பின் பற்றச் செய்தவனை இந்தப் புருஷனுடைய அறிவை அழிக்கிறது. சரீரத்திலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவில் ஈடுபட்டிருக்கும் இவனுடைய அறிவை அழித்து விஷயங்களால் ஈடுபடும்படி செய்கிறது என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தில் திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார் மேலே,—(அம்ப₄ஸி நாவம் வாயுரிவ) நீரில் ஒரு திசையை நோக்கிச் செலுத்தப்படும் கப்பலை எதிர்த்திசையை நோக்கியடிக்கும் காற்றானது வழியல்லாவழிகளில் அலைத்தழிப்பதுபோலே, இந்த மனமும் ஆத்மாவில் ஈடுபட்டிருக்கும் இவனுடைய அறிவை விஷயங்களை நோக்கி பலாத்காரமாக இழுத்துச் செல்லுகிறது என்கை. 67.

॥भा॥ तस्मादुक्तेन प्रकारेण शुभाश्रये मयि निविष्टमनसो यस्येन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यः सर्वशो निगृहीतानि, तस्यैवात्मनि प्रज्ञा प्रतिष्ठिता भवति॥६८॥

॥भा॥ एवं नियतेन्द्रियस्य प्रसन्नमनसस्सिद्धिमाह—

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी।
यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः॥६९॥

69. யா நிஶா ஸர்வபூ₄தாநாம் தஸ்யாம் ஜாக₃ர்த்தி ஸம்யமீ।
யஸ்யாம் ஜாக்₃ரதி பூ₄தாநி ஸா நிஶா பஶ்யதோ முநே:॥

யா—யாதொரு ஆத்மவிஷயமான அறிவு. ஸர்வபூ₄தாநாம்—எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும், நிஶா—இரவுபோலே இருண்டுகிடக்கிறதோ, தஸ்யாம்—அவ்வறிவு விஷயத்தில், ஸம்யமீ—இந்திரியங்களை அடக்கிய ஜ்ஞாநயோக₃ நிஷ்டன். ஜாக₃ர்த்தி—விழிப்புடன (ஆத்மத₃ர்ஶனம் செய்துகொண்டு) இருக்கிறன்; யஸ்யாம்—யாதொரு சப்தாதி விஷயமான

68. "யதா₃ ஸம்ஹரதே" [58] என்று தொடங்கிச் செய்யப்பட்டுவந்த இந்திரியங்களை அடக்குவது பற்றிய உபதேசம் இந்த ச்லோகத்துடன முடிக்கப்படுகிறது. (தஸ்மாத்) இந்திரியங்களைப் பின்பற்றும் மன மா ன து அறிவை அழிப்பதாகையால். (யஸ்ய இந்த்₃ரியாணி இந்த்₃ரியார்த்தே₂ப்₄ய: ஸர்வஶ: நிக்₃ருஹீதாநி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா) முற்கூறிய வழியில் சுபாச்ரயமான என்னிடத்தில் நெஞ்சு செலுத்திய எவனுடைய இந்திரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களினின்றும் எல்லாப்படியாலும் மீட்கப்பட்டனவோ, அவனுடைய அறிவே நிலைநிற்கிறது. அவனே ஆத்மாவைக் காண்கிறன என்று கருத்து. (ஸர்வஶ: நிக்₃ருஹீதாநி) "ரஸோப்யஸ்ய நிவர்த்ததே" [59] என்ற ரீதியிலே விஷயராகமும நீங்கும்படியாக இந்திரியஙகள அடக்கப்பட்டமையைக் குறிக்கிறது. இது சுபாச்ரயமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் நெஞ்சு செலுத்தியவனுக்கே கைகூடும என்று முன்னமே விளக்கப்பட்டது. (மஹாபா₃ஹோ) தடக்கையனே! ஸ்தூ₂லமான உன கை முதலான அவயவஙகள் சிறப்புற்றிருப்பதுபோலே ஸூக்ஷ்மமான உன் இந்திரியங்களும் விஷயராகத்தை விட்டுச் சிறப்புற வேண்டாவோ என்று கருத்து. 68.

அறிவில், பூ₄தாநி—ஜீவராசிகள், ஜாக்₃ரதி—விழிப்புடன் (விஷயங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு) விளங்குகின்றனவோ, ஸா—அவ்வறிவு, பஶ்யத:—ஆத்மாவைப் பார்க்கின்றவனுய், முநே:—அதை மனனம் செய்பவனுன ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டனுக்கு, நிஶா—இரவுபோலே இருண்டு கிடக்கிறது.

॥भा॥ या आत्मविषया बुद्धिः सर्वभूतानां निशा—निशेवाप्रकाशा, तस्यामात्मविषयायां बुद्धौ इन्द्रियसंयमी प्रसन्नमनाः जागर्ति—

---

61. யாது வுலகர்க் கிருளிரவா மாங்குணர்ந்து
போத மருவும் புலன்வென்றே—னேதி
லுணர்வுறுவ ரீங்கிவர்க ளுற்றுணர்ந்த யோகிக்
கிணரில்லா தாகு மிருண்டு.

யாது—யாதொரு ஆத்மவிஷயமான அறிவு, **உலகர்க்கு**—ஸம்ஸாரிகளுக்கு, **இருள் இரவாம்**—இரவு போலே இருண்டு கிடக்கிறதோ, **ஆங்கு**—அவ்வாத்ம விஷயமான அறிவில், **புலன் வென்றேன்**—இந்திரியங்களை அடக்கியவனுன் ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டன், **உணர்ந்து**—ஆத்ம த₃ர்ஶநம் செய்துகொண்டு, **போதம் மருவும்**—விழிப்புடன் இருப்பான்; **இவர்கள்**—ஸம்ஸாரிகள், **ஏதில்**—எந்த சப்தாதி விஷயங்களைப்பற்றிய அறிவு விஷயத்தில், **உணர்வுறுவர்**—(விஷயாநுபவத்தாலே) விழிப்புடன் விளங்குகிறுர்களோ, **ஈங்கு**—இந்த சப்தாதி விஷயமான அறிவில், **உற்று உணர்ந்த யோகிக்கு**—ஆத்மாவைப் பார்க்கின்றவனுய், அதை மனனம் செய்யும் ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டனுக்கு, **இருண்டு**—(அநுபவமில்லாமையாலே) பிரகாசமற்று, **இணர் இலலாதாகும்**—இணக்கமாகிற தொடர்பு இல்லாமலிருக்கும்.

---

69 இதுவரையில் ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்கு உபாயமான இந்திரிய நிக்ரஹத்தைப்பற்றி உபதேசித்தார். இனி இரண்டு ச்லோகத்தாலே இவ்விந்திரிய நிக்ரஹத்தால் உண்டாகும் நான்கு நிலைகளையுடைய ஜ்ஞானயோகத்தின் பலமான ஆத்மதர்சனத்தின் பெருமை

आत्मानमवलोकयन्नास्त इत्यर्थः। यस्यां—शब्दादिविषयायां बुद्धौ सर्वाणि भूतानि जाग्रति—प्रबुद्धानि भवन्ति; सा शब्दादिविषया बुद्धिरात्मानं पश्यतो मुनेर्निशेवाप्रकाशा भवति ॥ ६९ ॥

யைப் பேசுகிறுர். ஆத்மதர்ஶனம் ஏற்கனவே கூறப்பட்டிருந்த போதிலும் இங்கு அதைப் புகழ்வதில் நோக்காகையாலே புநருக்தி யில்லை. (யா) யாதொரு ஆத்மத₃ர்ஶநரூபமான அறிவு. முன் ச்லோகத்தில் "தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா" என்று ஆத்ம விஷய மான ப்ரஜ்ஞையே (அறிவே) ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அதையே இங்கு 'யா' என்று எடுப்பதாகக் கொள்வது உசிதம். (ஸர்வ பூ₄தாநாம் நிஶா) எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் இரவாகிறதோ. இங்கு பிரஸித்தமான இரவை (ராத்ரியைக்) கூறுவதாகக் கொள்ள முடியாது; ஏனெனில்: தேசகாலபேதத்தாலே அவ்விரவானது சிலருக்கே ஒரு சமயம ஏற்படுகிறது. அனைவர்க்கும் ஒரே சமயம் ஏற்படுவதில்லை. இங்கு இந்த இரவு அனைவர்க்கும ஒரே சமயத்தில ஏற்படுவதாகக் கூறப்படுகிறபடியால் 'இரவுபோலே பிரகாசமற்றிருக்கை' எனறே பொருளகொள்ள வேண்டும. ஆக, (யா நிஶா ஸர்வபூ₁தாநாம்) என்றது, "யாதொரு ஆதமத₃ர்ஶனமானது எல்லா ஸமஸாரிஜீவர்களுக்கும இரவுபோலே இருண்டு கிடக்கிறதோ" என்று பொருள்படுகிறது. ஸ்வயம்ப்ரகாஶமான அறிவுக்குப் பிரகாசமற்றிருக்கை ஒட்டுமோ எனில்: கர்மம காரணமாக ஏற்படும் ஸங்கோசதசையில் ஒட்டும. (தஸ்யாம் ஜாக₃ர்த்தி ஸம்யமீ) அவ்வாத்மத₃ர்ஶன விஷயத்தில் இந்த்ரியநிக்₃ரஹம செய்த ஜ்ஞாநயோக₃ நிஷ்ட₂ன் விழிப்புடனிருக் கிருன். இங்கு இந்திரியநிக்ரஹம் ப்ரஸ்துதமானபடியால் ஸம்யமிஶப்₃ த₃ம் இந்திரியங்களை அடக்கியவனைக் குறிக்கிறதேயொழிய ஸந்யாஸி யைக் குறிப்பதல்ல; "த்ரயமேகத்ர ஸம்யம:" என்னும் பாதஞ்ஜலபரி ப₁ாஷைப்படி த₄ாரணத்₄யாந ஸமாதி₄களாகிற மூன்றையும் ஒன்று சேரப்பெற்றிருப்பவனைக் குறிப்பதுமல்ல. இங்கு இந்திரியஜயத்தை உடையவனென்றது, "ப்ரஸாத₃ மதி₄க₃ச்ச₂தி" [2-64] என்ற விடத்தில இந்திரியஜயத்தினுல ஏற்படுவதாகச் சொல்லப்பட்ட மனத்தெளிவையும் உடையவன் என்று காட்டுகிறது. (ஜாக₃ர்த்தி) விழிப்புடனிருக்கிருன். லோகப்ரஸித்₃த₄மான (உறக்கத்தினின்றும்) விழிப்பு இங்கு பொருந்தாதாகையாலே, ஆத்மத₃ர்ஶனமாகிற விழிப்பை உடையவனுயிருக்கிருன எனறே கொள்ளவேண்டும.

आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्वत् ।
तद्वत्कामा यं प्रविशन्ति सर्वे स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ॥७०॥

70. ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம்
ஸமுத்ரமாப: ப்ரவிஶந்தி யத்வத் ।
தத்வத் காமா யம் ப்ரவிஶந்தி ஸர்வே
ஸ ஶாந்திமாப்நோதி ந காமகாமீ ॥

யத்வத்—*எப்படி*, **ஆபூர்யமாணம்**—*தானே நிறைந்திருப்பதாய்*, **அசலப்ரதிஷ்டம்**—*ஒரே நிலையிலிருப்பதான*, **ஸமுத்ரம்**—*கடலை*, **ஆப:**—*நதீஜலங்கள்*, **ப்ரவிஶந்தி**—*பிரவேசிக்கின்றனவோ*, **தத்வத்**-*அப்படியே*, **ஸர்வே காமா:**-*சப்தாதி விஷயங்கள் அனைத்தும்*, **யம்**—*(இந்திரியங்களை அடக்கிய) எவனை*, **ப்ரவிஶந்தி**—*பிரவேசிக்கின்றனவோ*, **ஸ:**—*அவனே*, **ஶாந்திம்**—*விஷயானுபவங்கள் நீங்கப்பெறுகையாகிற சாந்தியை*, **ஆப்நோதி**—*அடைகிறான்*; **காமகாமீ**-*சப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பி விகாரமடைபவன்*, **ந**-*சாந்தியை அடைவதில்லை*.

(தஸ்யாம ஜாகர்த்தி) 'புத்தியில் விழிப்புடனிருக்கிறான்' என்றதற்கு "ஆத்மாவை விஷயமாகக்கொண்டு ஒளிவிடும் புத்தியை உடையவனாயிருக்கிறான்" என்றே கருத்து. (யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி) ஶப்தாதி விஷயங்களைப் பற்றிய யாதொரு அறிவிலே மற்ற ஜீவராசிகள் விழிப்புடன் விளங்குகின்றனவோ. புத்திப்ரகரணமாகையாலே 'யஸ்யாம்' என்னும் இப்பதமும் அறிவைக்குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். அதிலும், ஶப்தாதி விஷயங்களைப்பற்றிய அறிவெனறே கொள்ளவேண்டும. ஏனெனில்: இவ்வறிவை "பூதாநி" எனப்படும் ஸம்யமியல்லாத ஸாமாந்ய ஜீவர்களுக்குள்ளதாகவும,ஸம்யமிக்கு இரவாகவும் குறித்திருக்கிறதன்றோ. முற்பாதியில் 'ஸர்வபூதாநாம்' என்று கூறியதையொட்டி, இங்கு 'பூதாநி' என்றதும் ஸர்வபூதங்களையும் குறிக்கிறது. (ஸா நிஶா பஶ்யதோ முநே) அந்த ஶப்தாதி விஷயமான அறிவு ஆத்மாவைக்கண்டு அதை மனனம் செய்யும் ஞானிக்கு இரவுபோலே இருண்டுகிடக்கிறது. இங்கு 'பஶ்யத:' என்று பொதுவாகச் சொன்னபோதிலும், பிரகரணபலத்தாலே ஆத்மாவைக் காண்கிறவனே இந்தப்பதத்தால் குறிக்கப்படுகிறான் என்று விளங்குகிறது. 69.

॥ भा ॥ यथा स्वेनैवापूर्यमाणमेकरूपं समुद्रं नादेय्य आपः प्रविशन्ति, आसामपां प्रवेशेऽप्यप्रवेशे च समुद्रो न कञ्चन विशेषमापद्यते;

---

62. நிறைந்து நிலைசலியா நீள்கடல்வாய் நீர்யா
றுறைந்த வகையதுபோ லுள்ளே—மறைந்தெவன்பால்
காமங்க ளெல்லாங் கரக்குமவன் சாந்திபெறு
மேமம் பெறுன்காமி யிங்கு.

நிறைந்து—*தானே நிறைவு பெற்று*, **நிலை சலியா**—*ஒரே நிலையிலிருப்பதான*, **நீள் கடல் வாய்**—*சமுத்திரத்தினிடத்திலே*, **யாறு நீர்**—*ஆற்று நீர்கள்*, **உள்ளே மறைந்து உறைந்த வகை அதுபோல்**—*உள்ளே மறைந்து அதற்கு யாதொரு விகாரத்தையும் விளைக்காமல் நிற்கும் தன்மைபோல்*, **எவன் பால்**—*எந்த மனிதனிடம்*, **காமங்கள் எல்லாம்**—*சப்தாதி விஷயங்கள் அனைத்தும்*, **உள்ளே மறைந்து கரக்கும்**—*உட்புகுந்து யாதொரு விகாரத்தையும் விளைக்காமல் மறைந்து நிற்குமோ*, **அவன்**—*அந்த மனிதன்*, **சாந்தி பெறும்**—*விஷயாநுபவங்கள் நீங்கப்பெறுகையாகிற சாந்தியை அடைவான்;* **இங்கு**—*இவ்வுலகில்*, **காமி**—*சப்தாதி விஷயங்களை விரும்பி விகாரமடைபவன்*, **ஏமம் பெறுன்**—*(முற்கூறிய சாந்தியாகிற) நன்மையை அடையமாட்டான்.*

---

70. "ஸா நிஶா பஶ்யதோ முநே:" என்று, முன் ச்லோகத்தில் ஶப்தா₃தி₃விஷயங்களைக் காணுமல், ஆத்மாவையே கண்டுகொண்டிருக்கும் ஜ்ஞாநயோக₃ ப₂லம் கூறப்பட்டது. இதற்குக் கீழ்நிலையாய், இதையொட்டியிருப்பதாய், சப்தாதிவிஷயங்களைக் கண்டபோதிலும் அவற்ருல் விகாரமடையாமலிருக்கையாகிற ஜ்ஞாநயோக₃ப₂லத்தின் நிலை இந்த ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது. (ஆபூர்யமாணம் ஸமுத்₃ரம்) தானே நிறைந்து நிற்கும் கடலை. சப்தாதிவிஷயப்ரவேஶத்தாலே விகாரமடையாமல், ஆத்மத₃ர்ஶனத்தாலேயே திருப்தி பெற்றுத் தானே நிறைந்து நிற்கும் ஞானிக்கு இது திருஷ்டாந்தமாகையாலே, இப்படியே பொருள்கொள்ள வேண்டுமேயொழிய "நதீஜலங்களால் நிறைவிக்கப்படும் கடலை" என்று பொருள்கொள்ளக்கூடாது. (அசலப்ரதிஷ்ட₂ம் ஸமுத்₃ரம்)

एवं सर्वे कामाः—शब्दादयो विषयाः यं संयमिनं प्रविशन्ति—इन्द्रियगोचरतां यान्ति, स शान्तिमाप्नोति—शब्दादिष्विन्द्रियगोचरतामापन्नेष्वनापन्नेषु च स्वात्मावलोकनतृप्त्यैव यो न विकारमाप्नोति, स एव शान्तिमाप्नोतीत्यर्थः। न कामकामी—यश्शब्दादिभिर्विक्रियते, स कदाचिदपि न शान्तिमाप्नोति॥ ७०॥

நதீஜலங்கள் உட்புகுந்தபோதோடு, உட்புகாதபோதோடு வாசியற ஓரே நிலையிலிருக்கும் கடலே. நதி வெள்ளம் ஏராளமாக விழும மழை காலத்தில் கரையைக் கடப்பதோ, நதிகள் வற்றிவிடும் கோடைகாலத்தில் தான் வற்றுவதோ செய்யாத கடலே. (யத்₃வத் ஆப: ப்ரவிஶந்தி) எப்படி நதி ஜலங்கள் பிரவேசிக்கின்றனவோ. தாங்கள ஏராளமாக விழுந்தபோதோடு, விழாதபோதோடு வாசியறக் கடலுககு எப்படி ஒரு விகாரத்தையும் விளைப்பதில்லையோ என்றுகருத்து. (தத்₃வத்) அது போலவே. (ஸர்வே காமா:) சப்தாதி விஷயங்கள் அனைத்தும். "காம்யந்தே—இதி காமா:" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே விருமபபபடும் சப்தாதிவிஷயங்கள் இங்கு காம ஶப்தத்தால் குறிக்கப்படுகின்றன என்று கொள்வதே பிரகரணத்திற்குப் பொருந்தும். (யம் ப்ரவிஶந்தி) முற்கூறிய எந்த இந்திரிய நிக்ரஹமுடையவனைப் பிரவேசிக்கினறனவோ. திருஷ்டாந்தமான கடலை விகாரமற்றதென்று விசேஷிக்கையாலே, இங்கு யச்ச₂ப்த₃த்தால் குறிக்கப்படுகிறவனும் விகாரமற்றவனுய், முற்கூறப்பட்ட இந்திரியநிக்₃ரஹம செய்த ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனேயாகவேண்டும். (யம ப்ரவிஶந்தி) விஷயங்கள் அந்நபாநாதிகளைப்போலே உடலினுள் நுழைவதில்லையாகையாலே, "எவனுடைய இந்திரியங்களுககு விஷயமாகின்றனவோ" என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். அந்தந்த இந்திரியங்கள மூலமாக எவனுடைய அறிவுக்கு விஷயமாகின்றனவோ என்று கருத்து. (தத்₃வத் காமா: யம் ப்ரவிஶந்தி) கடலினுள் நதீஜலங்கள் நுழைவதுபோலே சப்தாதிவிஷயங்கள இவனிடம் நுழைகினறன. நதீஜலங்கள் உட்புகுந்தபோதோடு, புகாதபோதோடு வாசியற விகாரமடையாமல் நிறைவுபெற்றிருக்கும் கடலைப்போலே, சப்தாதி விஷயஙகள் இந்திரியங்களுக்கு விஷயமானபோதோடு. ஆகாதபோதோடு, வாசியறத் தன ஆத்ம த₃ர்ஶனதிருப்தியாலேயே எவனொருவன விகாரமடையாமலிருக்கிருனே என்று கருத்து. (ஸ ஶாந்திமாப்நோதி) அவனே விஷ

विहाय कामान् यः सर्वान् पुमांश्चरति निःस्पृहः।
निर्ममो निरहङ्कारः स शान्तिमधिगच्छति॥ ७१॥

71. விஹாய காமாந் யஸ்ஸர்வாந் புமாம்ஶ்சரதி நி:ஸ்ப்ருஹ: ।
நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸ ஶாந்திமதி$_4$க$_3$ச்ச$_2$தி ॥

ய: புமாந்—*எந்த மனிதன்,* ஸர்வாந் காமாந்—*சப்தாதி விஷயங்கள் அனைத்தையும்,* விஹாய—*கைவிட்டு,* நி:ஸ்ப்ருஹ:—*(அவற்றில்) ஆசையற்றவனாய்,* நிர்மம:—*மமகாரமற்றவனாய்,* நிரஹங்கார:—*அஹங்காரமற்றவனாய்,* சரதி—*வாழ்கிறானோ,* ஸ:—*அவன்,* ஶாந்திம் அதி$_4$க$_3$ச்ச$_2$தி—*விஷயானுபவம் நீங்கப்பெறுகையாகிற சாந்தியை அடைகிறான்.*

63. காம மனைவயனைத்துங் கைவிட் டவணசையற்
றேமமுற யானெனதென் றிவ்விரண்டி—ருமை
மறத்துறந்து நின்றா னவன்கண்டாய் சாந்தி
பெறப்பயின்று நின்றான் பெரிது.

யானுப$_4$வங்களினின்றும் நீங்கப்பெற்றிருக்கையாகிற சாந்தியை அடைகிறான்; நித்யமாய், குற்றமற்றதாய், மிகச்சிறந்ததான ஆத்மானுபவானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருப்பவன், நிலையற்றதாய், துன்பங்கலந்ததாய் அற்பமாயிருப்பதான விஷயானுபவானந்தத்திவலைகளில் ஈடுபடமாட்டான் என்று கருத்து. இனி, இவ்வர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகத்தாலே உறுதிப்படுத்துகிறார்,—(ந காமகாமீ) காமங்கள் எனப்பட்ட சப்தாதி விஷயங்களை விரும்பி, அவற்றாலே விகாரமடைபவன் முற்கூறிய விஷயானுப$_4$வம் நீங்கப் பெறுகையாகிற சாந்தியை ஒருபோதும் அடையமாட்டான். 'காமகாமீ' என்னும் பதம் "காமாந் காமயிதும் ஶீலம் யஸ்ய ஸ:—காமகாமீ" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே விஷயங்களை விரும்புகின்ற இயல்புடையவனையே குறிக்குமாயினும் முற்பகுதியில் விகாரமடைவது ப்ரஸக்தமாயிருக்கையாலே, விஷயவிருப்பத்தின் பலனாக விகாரமடைகின்றவனைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (காமகாமீ ந ஶாந்திமாப்நோதி) காமங்களைவிரும்பி விகாரமடைபவன் அவ்விருப்பம் நீங்குகிறவரையில் விஷயானுபவம் நீங்கப் பெறமாட்டான். விஷயங்களைக் காணும்போது விகாரமடைபவன், காணாதபோதும் விருப்பமும் விகாரமுமற்றவனாயிருக்கமாட்டான் என்று கருத்தாகையாலே புநருக்தியில்லை. 70.

॥ भा ॥ काम्यन्त इति कामाश्शब्दादयः। यः पुमान् शब्दादीन् सर्वान्विषयान् विहाय तत्र निस्स्पृहः तत्र ममतारहितश्च, अनात्मनि देहे आत्माभिमानरहितश्चरति; स आत्मानं दृष्ट्वा शान्तिमधिगच्छति ॥ ७१ ॥

காமம் அவை அனைத்தும் கைவிட்டு—*சப்தாதி விஷயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு.* **அவண்**—*அவற்றில்.* **நசை அற்று**—*ஆசையற்று.* **யான் எனது என்று இவ்விரண்டின் நாமம் அற துறந்து**—*அஹங்கார மமகாரங்களாகிற இரண்டையும், வாஸனையும் நீங்கும்படி விட்டு.* **ஏமம் உற நின்றான்**—*ஆத்ம தர்சனமாகிற நன்மை கைகூடும்படி நின்றவனை.* **அவன் கண்டாய்**—*அவனேயன்றோ.* **சாந்தி பெற**—*விஷயாநுபவம் நீங்கப்பெறுகையாகிற சாந்தியை அடைய,* **பெரிது பயின்று நின்றான்**—*மிகவும் முயற்சி செய்து நிற்பவன்.*

---

71. சென்ற ச்லோகத்தில் காமங்களால் விகாரமடைபவனுக்கு சாந்தியில்லையென்றது; எப்போதுமே அவனுக்கு சாந்தியில்லையோ? எனனும் கேள்வியெழ, அவன் அஹங்காரமமகாரங்களையும், விஷயங்களில் ஆசையையும், விஷயங்களையும் க்ரமமாக விட்டானாகில் அவனும் சாந்தியை அடைவான் என்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில். அறுபத்தொன்பதாவது ச்லோகத்தில் ஶப்தாதி. விஷயங்களைக்காணாமலேயிருக்கும் பரிபூர்ணாதிகாரியைச்சொல்லிற்று. இவனுக்கும் கீழ்ப்பட்டவனாய், விஷயங்களைக் காண்கின்றவனை அதிகாரியைச் சொல்லிற்று சென்ற ச்லோகத்தில். இவ்விரண்டு அதிகாரிகளுக்கும் கீழ்ப்பட்டவனாய், அவர்களடைந்த ஸித்தியையடைய முயற்சிப்பவன் ஏறவேண்டிய படிகளைக் காட்டுகிறது இந்த ச்லோகம். (ய: புமாந்) எந்த மனிதன். (காமாந் விஹாய) சப்தாதி விஷயங்களை விட்டு "காம்யந்தே இதி காமா:" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே விரும்பப்படும் சப்தாதி விஷயங்கள் முன் ச்லோகத்திற்போலே இங்கும் காமசப்தத்தினால் குறிக்கப்படுகின்றன. விஷயங்களை விடுவதற்கு இவன் என்ன செய்யவேண்டும் எனில்: (நி:ஸ்ப்ருஹ:) அவற்றில் ஆசையை விடவேண்டும் என்கிறது; அவ்வாசையை விடுவதற்கு இவன் என்ன செய்யவேண்டும் எனில்: (நிர்மம:) தன்னுடையதல்லாத அவற்றில் தன்னுடையது என்னும் மமகாரபுத்தியைத் தவிர்க்கவேணும் என்கிறது இந்த மமகாரபுத்தியைக் தவிர்க்க இவன் என்ன செய்யவேண்டும்?

एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राप्य विमुह्यति।
स्थित्वाऽस्यामन्तकालेऽपि ब्रह्म निर्वाणमृच्छति ।। ७२ ।।

72. ஏஷா ப்$_3$ராஹ்மீ ஸ்தி$_2$தி; பார்த்த$_2$
நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி ।
ஸ்தி$_2$த்வாऽஸ்யாமந்தகாலேऽபி
ப்$_3$ரஹ்ம நிர்வாணம் ருச்ச$_2$தி ।।

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
साङ्ख्ययोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः ।।

ஹே பார்த்த$_2$–*அர்ஜுநா!* ஏஷா ஸ்தி$_2$தி:–*ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அஸங்ககர்மத்தில் இப்படி நிலைநிற்பது*, ப்$_3$ராஹ்மீ *(ஜ்ஞாநயோகத்தை விளைப்பதன் மூலம்) ப்ரஹ்மமெனப்படும் ஆத்மாவை அடைவிக்கிறது,*

எனில்: (*நிரஹங்கார:*) *ஆத்மாவல்லாததான சரீரத்தில் ஆத்மாவெனனும் அபிமானத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும் என்கிறது; இதைத் தவிர்த்தாலுகில் சரீர ஸம்பந்தத்தால் தான் அனுபவிக்கும் விஷயங்களில் மமகாரபுத்தி நீங்கும் என்று கருத்து.* (*சரதி*) *இத்தன்மைகளையுடையவனாய் எவன் வாழ்கிறானோ. அஹங்காரம் நீங்கினால் மமகாரம் போய்விடும். மமகாரம் நீங்கினால் விஷயங்களில் ஆசை நீங்கும்; அவ்வாசை கழிந்தால் விஷயங்கள் விலகிவிடும்; விஷயங்கள் விலகினால் ஆத்மதர்ஶனம் கைகூடும் என்று கருத்து. நிரஹங்கார:, நிர்மம:, நி:ஸ்ப்ருஹ: விஹாய காமாந் என்னும் நானகு தொடர்களாலும் முற்கூறிய ஜ்ஞாநநிஷ்டையின் நான்கு நிலைகளும காட்டப்படுகின்றன என்றும் கொள்ளலாம். இப்பதங்களையிடுகையாலே இந்த ச்லோகம் ஆத்மதர்ஶனத்தை ஸாதிககவிரும்பும புருஷனைப்பற்றியதென்று விளங்குகிறது. முன் இரண்டு ச்லோகங்களோவெனில், ஆத்மத$_3$ர்ஶனம் கைவந்த புருஷனின இரண்டு நிலைகளைக் காட்டின.* (*ஸ:*) *இவ்வண்ணமாக அஹங்காரமமகாரங்களும் விஷயஸ்ப்ருஹையும், விஷயங்களும் நீங்கப்பெற்ற மனிதன்.* (*ஶாந்திம் அதி$_1$க$_3$ச்ச$_2$தி*) *ஆத்மத$_3$ர்ஶனம் கைவரப்பெற்று, விஷயாநுபவம் நீங்கப்பெறுகையாகிற சாந்தியை அடைகிறான. முதலில் விஷயங்களைக் கண்டபோதும் விகாரமடையாத நிலையை அடைந்து, பிறகு “ஸா நிஶா” [69] என்று சொல்லப்பட்டதாய், விஷயங்களைக் காணாமலேயிருக்கையாகிற நிலையை அடைகிறான் என்று கருத்து.* 71

ஏநாம்—அஸங்ககர்மத்தில் நிலைநிற்பதாகிய இதை, ப்ராப்ய—அடைந்து, ந விமுஹ்யதி—(மனிதன்) மயக்கமடைவதில்லை; அஸ்யாம்-இந்தக்கர்மயோக ஸ்தி₂தியில், அந்தகாலே அபி—ஆயுளின் கடைசிப்பகுதியிலாவது, ஸ்தி₂த்வா—நிலைநின்று, நிர்வாணம்—ஸுகரூபமான, ப்₃ரஹ்ம-ஆத்மாவை, ருச்ச₂தி-அடைகிறான்.

॥ भा ॥ एषा नित्यात्मज्ञानपूर्विका असङ्गकर्मणि स्थितिः स्थितधीलक्षा ब्राह्मी–ब्रह्मप्रापिका, ईदृशीं कर्मणि स्थितिं प्राप्य न विमुह्यति–पुनस्संसारं

---

64. இதுகாண் பிரமமெனு மிவ்வுயிரின் றன்மை
யிதுகாண் பெறின்மயக்க மெய்தா—னிது தன்னி
னந்தகா லத்தமர்ந் தப்பிரமா னந்தமெனுஞ்
சந்தமாந் தன்மை பெறும்.

இது—முற்கூறியபடி ஜ்ஞானயோகத்தை அடைவதற்காக ஆத்ம தத்வஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பற்றற்ற கர்மத்தில் நிலைநிற்கும் இதுவே, பிரமம் எனும் இவ்வுயிரின் தன்மை காண்—ப்ரஹ்மம் எனப்படும் ஜீவாத்மாவை அடைவிக்கும் உபாயமாயிருப்பது; இது—இக்கர்மயோகத்தை, பெறின்—அடைந்தானுகில், மயக்கம் எய்தான் காண்—(மனிதன்) ஸம்ஸார மயக்கத்தை அடையமாட்டான் கண்டாய்; இது தன்னின்—இக்கர்மயோகத்தில், அந்த காலத்து அமர்ந்து—ஆயுளின் கடைசிப்பகுதியில் நிலைநின்றாலும், அப்பிரமானந்தம் எனும்—ப்ரஹ்மமாகிற ஆத்மாவை அனுபவித்து ஆனந்தப்படுகையாகிற, சந்தமாம் தன்மை பெறும்—சிறந்த நிலையை (மனிதன்) அடைவான்.

---

72. இந்த ச்லோகத்தால் இவ்வத்தியாயத்தின் ஸாரார்த்தத்தைச் சொல்லி முடித்துக்கொண்டு, இதில் நிஷ்டையை உடையவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தியாகிற பலன் தப்பாமற்கிடைக்கும் என்று கூறுகிறார். (ஏஷா ஸ்தி₂தி:) இவ்வத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்ட நிலை; இவ்வத்தியாயத்தில் ப்ரதானமாகச் சொல்லப்பட்டது கர்மயோக₃நிஷ்டையேயாகையால் அது இங்கு ஸ்திதி ஶப்தத்தால் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வதே உசிதம். 'ஏஷா' என்று முன் சொன்ன எல்லாப் பிரகாரங்களையும் காட்டுகையாலே, "ஆத்ம தத்வஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருப்பதாய், ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞ

नाप्नोति, अस्यां स्थित्यामन्तिमेऽपि वयसि स्थित्वा ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति— निर्वाणमयं ब्रह्म गच्छति, सुखैकतानमात्मानमवाप्नोतीत्यर्थः ॥ ७२ ॥

நிலையெனப்பட்ட ஜ்ஞானயோகஸாதனமாயிருப்பதாய், பற்றற்ற கர்மத்தில் நிலைநிற்பதான கர்மயோகநிஷ்டை'' என்று பொருள் படுகிறது. (ப்₃ராஹ்மீ) ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கிறது; இக்கர்ம யோகமானது ஜ்ஞானபக்தியோகங்களை விளைத்துப் பரப்ரஹ் மத்தை அடைவிக்கிறது. இப்படிப் பொருள் கொள்ளும்போது, ''ஸர்வது₃:க்க₂ாநாம் ஹாநிரஸ்யோபஜாயதே'' [65] முதலான ச்லோ கங்களில் பரமப்ரயோஜனமாகக் கூறப்பட்ட ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர் வகமான பரப்ரஹ்மப்ராப்தியைக் கூறி முடித்ததாகிறது. அன்றிக்கே, ச்லோகத்தின் பிற்பாதியில் ப்₃ரஹ்மஶப்தத்தாலே ஆத்மாவையே குறிப்பதாக பாஷ்யமிருக்கையாலே, இங்கும் ப்ரஹ்மமெனப்படும அவ்வாத்மாவை இக்கர்மயோகம் அடைவிக்கிறது எனறும் கொள்ள லாம். (ஏநாம் ப்ராப்ய) முற்கூறப்பட்ட தன்மையினையுடைய கர்ம யோகநிஷ்டையை அடைந்து. (ந விமுஹ்யதி) தேஹாத்மமயக்கம முதலான மயக்கங்களையும், அதன் பலனான ஸம்ஸாரத்தையும் அடையமாட்டான். (அஸ்யாம் அந்தகாலேபி ஸ்தி₂த்வா) ஆயுளின கடைசிப்பகுதியிலாவது இக்கர்மயோகநிஷ்டையில் நிலைநின்றாு கில். உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரியும் காலத்தில் கர்மயோகநிஷ்டை கைகூட இடமில்லையாகையாலே, 'அந்தகாலே' என்னும் பதத்திற்கு 'ஆயுளின் கடைசிப் பகுதியில்' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும. ''உத்தமே சேத்₃வயஸி ஸாது₄வ்ருத்த:'' [கடைசி வயஸ்ஸிலாவது நல்லொழுக்கமுடையவனாகில்] என்ற போத₄ாயநஸூத்ரப்ரயோகம் போலே. ''அந்தகாலேபி'' என்ற அபிசப்தத்தாலே, ப₃ால்ய யௌவனங்களில் விஷயப்ரவணனாயிருந்தபோதிலும், பிறகு பஶ்சாத் தாபத்துடன இதில் இழிய விரும்புகிறவனுக்கும் அதிகாரமுண்டு என்று உணர்த்தப்படுகிறது; இதிலிருந்து, ப்ரஹ்மசர்யம் தொடங்கி இக்கர்மயோகத்தில நிலைநின்றவனுக்குப் பலன் கிடைக்கும் என் பது கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம். (அஸ்யாம ஸ்தி₂த்வா) ஸ்தி₂தியெனப் பட்ட இக்கர்மயோகநிஷ்டையில் நிலைநிற்கையாவது கர்மயோக நிஷ்டனாவதேயாகும். (நிர்வாணம் ப்₃ரஹ்ம ருச்சதி) ஸுகமே வடி வெடுத்த ஆத்மாவை அடைகிறான். ஜ்ஞானயோகத்தை லக்ஷ்ய மாகக்கொண்ட கர்மயோகம் ஆத்மப்ராப்தியையே செய்துகொடுக் கிறதாகையாலே இங்கு ப்₃ரஹ்மஶப்தத்தாலே ஆத்மாவைக் குறிப்ப தாகக் கொளவதே உசிதம. (நிர்வாணம்) ''காயோ வாணம் ஶரீரம் ச'' என்கிறபடியே வாணஶப்தம் சரீரத்தைக் குறிப்பதாய், நிர்வாண ஶப்தம சரீரவியுக்தமாய், ஸுகரூபமான ஆத்மாவைக் குறிக்கிறது.

॥ भा ॥ एवमात्मयाथात्म्यं युद्धाख्यस्य च कर्मणस्तत्प्राप्तिसाधनतामजानतश्शरीरात्मज्ञानेन मोहितस्य तेन च मोहेन युद्धान्निवृत्तस्य मोहशान्तये नित्यात्मविषया या साङ्ख्यबुद्धिः, तत्पूर्विका च असङ्गकर्मानुष्ठानरूपकर्मयोगविषया बुद्धिः स्थितप्रज्ञतायोगसाधनभूता द्वितीयेऽध्याये प्रोक्ता। तदुक्तं *नित्यात्मासङ्गकर्मेहागोचरा साङ्ख्ययोगधीः॥ द्वितीये स्थितधीलक्षा प्रोक्ता तन्मोहशान्तते॥ (सं. ६) इति॥

இவ்வத்யாயார்த்தத்தின் உபஸம்ஹாரம் (முடிவுரை)

ஆத்மாவின உண்மைநிலையையும், யுத்தமானது க்ஷத்ரியனுக்கு அவ்வாத்மாவையடைய உபாயமாயிருக்கிறது என்பதையும் அறியாமல், சரீரமே ஆத்மாவென்று மயங்கி அதனால் யுத்தத்தினின்றும் கைவாங்கி நிற்கும் அர்ஜுனனைத் தெளிவிப்பதற்காக இவ்வத்தியாயத்தில் முதன்முதலில் நித்யமானஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவு விளக்கப்பட்டது; அதற்குப்பின, இவ்வாத்ம ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு யுத்தம முதலான தன் வரணுச்ரம த₄ர்மங்களைப் பலனில் விருப்பமற்று அனுஷ்டிப்பதாகிற கர்மயோகம, ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞநிலை எனப்படும ஜ்ஞானயோகத்தைவிளைத்து அதன மூலம் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைவிக்கிறது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்விஷயத்தையே ஆளவந்தாரும், கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே,

"நித்யாத்மாஸங்க₃கர்மேஹாகோ₃சரா ஸாங்க்₂யயோக₃தீ₄:।
த்₃விதீயே ஸ்தி₂ததீ₄லக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹஶாந்தயே॥"

[கீதார்த்தஸங்க்ரஹம-6]

[என்றுமிருக்கும் ஆத்மதத்துவத்தையும், பற்றற்ற கர்மாநுஷ்டானத்தையும் விஷயமாகக்கொணடதாய், ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞநிலையை லட்சியமாககொண்டதான ஆத்மஜ்ஞானமும, கர்மயோகஜ்ஞானமும அர்ஜுனனின் மயக்கம் நீங்குவதற்காக இரண்டாம அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டது.] என்று அருளிச்செய்தாரனறே.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய கீதார்த்த விவரணத்தில்
இரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பகவத் கீதை வெண்பா

(இரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

ஆய னருள்கீதை யாய்ந்தவிரண் டாமோத்தின்
மேய வுயிர்நிலைமை மெய்ம்முடிவு—தூய்மனத்தர்
ஆன்றதுணி வாற்ற லமைந்தா ரமர்பொருள்க
ளென்றவகை தான்முடிந்த தீங்கு.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
இரண்டாமத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

ஆயன்—*கண்ணன்*, **அருள்**—*அருளிய*, **கீதை**—*கீதையின்*, **ஆய்ந்த**—*ஆராய்ச்சிமிக்க*, **ஈங்கு இரண்டாம் ஓத்தில்**-*இந்த இரண்டாமத்தியாயத்தில்*, **மேய உயிர் நிலைமை மெய் முடிவு**—*நித்யமான ஆத்மாவின் நிலையைப்பற்றிய உண்மையான நிச்சயரூபமான அறிவென்ன*, **தூய் மனத்தர்**-*(பலன்களில் பற்றற்றிருக்கையாலே) பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவர்களாய்*, **ஆன்ற துணிவு**—*(முற்கூறிய) ஆத்மதத்வ நிச்சயத்தையும்*, **ஆற்றல்**-*கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும் திறமையையும்*, **அமைந்தார்**— *பெற்றிருப்பவர்கள்*, **அமர் பொருள்கள்**—*அடையும் பலன்களான ஞானயோகமென்ன ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமென்ன*, **என்ற வகை தான்**—*ஆகிய விஷயங்கள்*, **முடிந்தது**—*விளக்கிமுடிக்கப்பெற்றன*.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர்)

இரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

3. உடல மழிந்திடு முள்ளுயி ரொன்றழி யாதெனைப்போல்
விடுமது பற்று விடாத தடைத்த கிரிசைகளே
கடுக வுனக்குயிர் காட்டு நினைவத னுளதாம்
விடுமய லென்று விசயனைத் தேற்றினன் வித்தகனே,

வித்தகன்-*ஆச்சரியமான ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி சேஷ்டி தங்களையுடைய கண்ணன்*,—"**உடலம்**-*சரீரம்*, **அழிந்திடும்**-*அழிந்து போகும்; (ஆனால்)* **உள் உயிர் ஒன்று**—*அந்த சரீரத்தினுள் அவயவங்களற்றதாயிருக்கும் ஆத்மா*, **எ(ன்)னைப் போல்**—*(பரமாத்மாவாகிய) என்னைப்போலே*. **அழியாது**— *அழிவில்லாமலிருக்கும்;* **பற்று**— *(பலனில்) பற்றை*. **விடும் அது**—*விடத்தக்கதாகும்;* **அடைத்த கிரி சைகளே**-*விதிக்கப்பட்ட கருமங்களோவெனில்*, **விடாதது**-*விடத்தகாதவையாகும்;* **அதனால்**— *பயனில் பற்றில்லாமல் செய்யப்படும் அக்கர்மயோகத்தால்*, **உயிர் காட்டும் நினைவு**-*ஆத்மஸ்வரூபத்தை நேரே காட்டக்கூடிய ஸ்திதப்ரஜ்ஞநிலை எனப்படும் ஞானயோகம்*, **கடுக**— *விரைவில்*. **உனக்கு உளதாம்**—*உனக்கு உண்டாகும்;* **மயல் விடு**—*'தேஹமே ஆத்மா' என்னும் மயக்கத்தை விடு*" **என்று**—*என்று*. **விசயனை**— *அர்ஜுனனை*, **தேற்றினன்**— *தெளிவடையச் செய்தான்*.

கீதார்ச்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

முதலிரண்டு அத்தியாயங்கள்

முதலத்தியாயமும், இரண்டாமத்தியாயத்தில் பத்து ச்லோகங்கள் முடியவும் சாஸ்திரம் அவதரித்த சந்தர்ப்பத்தைக்கூறும் அவதாரிகையாகிறது. மேலேயுள்ள ச்லோகங்களின் அர்த்தச்சுருக்கத்தைக் காட்டுவோமினி.

ச்லோ. அர்த்தம்.

11–13. ப்ராப்யமான ஆத்மா நித்தியமானது; ப்ராப்தி விரோதியான சரீரம் அநித்தியமானது.

14–15. ப்ராப்திக்கு உபாயமான யுத்தம் முதலான கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால் ஏற்படும் இன்பதுன்பம் முதலானவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறவனே மோக்ஷமடையலாம்.

16–25. உத்பத்தி, விநாசம், பரிணாமம் முதலான தன்மைகள் எல்லாம் தேஹத்தினுடையவையே; ஆத்மாவுக்கு இவை கிடையாது.

26–28. தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மா இல்லை என்று நினைத்தாலும், நேர்ந்தே தீரவேண்டிய ஜந்மமரணங்களைக் குறித்து வருந்த இடமில்லை.

29. ஆத்மநித்யத்வ ப்ரமாணம்.

30. ஆத்மநித்யத்வம் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவானது.

31–34. யுத்தம் இம்மைமறுமைகளில் நன்மையை விளைக்கும் தர்மமேயொழிய அதர்மமாகாது.

35–37. உறவினர் முதலான தகாதவிடத்தில் அன்பாலே போர் புரியாமலிருப்பதும் தவறு. (இதுவரையில் அஸ்தான ஸ்நேஹகாருண்யமும், தர்மத்தை அதர்மமென மயங்குவதும் போக்கடிக்கப்பட்டது. இனி, தர்மவிஷயமான உபதேசம்.)

38. மோக்ஷமடைய விரும்புகிற க்ஷத்ரியன் இன்பதுன்பங்கள் முதலானவற்றில் ஸமபுத்தியுடன் போர்புரியவேண்டும்

39–52. பலனில் பற்றற்று, அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்துடன் தனக்குரிய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதாகிற கர்மயோகம் மோக்ஷஸாதனமாகும்; பலனில் பற்றுடன் அனுஷ்டிக்கும் கர்மம் தாழ்ந்தது.

53. முற்கூறிய கர்மயோகத்தின் பலமான ஜ்ஞானயோகத்தின் பலமாயிருப்பது யோகம் எனப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்.

54–58. ஸ்தித₂ப்ரஜ்ஞநிலை எனப்படும் ஜ்ஞானயோகத்தின் நான்கு நிலைகளின் விவரணம்.

59–68. ஞானயோகம் அடைய அரியது; திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய பரமபுருஷனிடம் நெஞ்சு செலுத்துகிறவனுக்கே அது ஸித்திக்கும். அப்படிச் செலுத்தாதவனுக்கு ஸித்திக்காது.

69–71. ஞானயோகத்தின் பலமான ஆத்மதர்சனத்தின் பெருமையும், அதை அடையும் மூன்றுவிதமான அதிகாரிகளும்.

72. அத்தியாயத்தின் ஸாரார்த்தம்.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
[மூன்றுவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

असक्त्या लोकरक्षायै गुणेष्वारोप्य कर्तृताम् ।
सर्वेश्वरे वा न्यस्योक्ता तृतीये कर्मकार्यता ॥ ७ ॥

7. *அஸக்த்யா லோகரக்ஷாயை குணேஷ்வாரோப்ய*
கர்த்ருதாம் ।
ஸர்வேஶ்வரே வா ந்யஸ்யோக்தா த்ருதீயே கர்மகார்யதா ॥

லோகரக்ஷாயை– *(ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதிகாரமில்லாத) ஜனங்களைக் காப்பதற்காக,* **குணேஷு**—*ஸத்வ ரஜஸ்தமோ குணங்களில்,* **கர்த்ருதாம் ஆரோப்ய**—*தன்னிடமுள்ள கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்தித்து,* **ஸர்வேஶ்வரே வா ந்யஸ்ய**—*அந்த குணங்கள் முதலான அனைத்துக்கும் ஈஶ்வரனான பகவானிடத்திலாவது அக்கர்த்ருத்வத்தைச் சேர்த்துவிட்டு* **அஸக்த்யா**—*மோக்ஷம் தவிர்ந்த மற்ற பலன்களில் பற்றில்லாமல்,* **கர்மகார்யதா**—*கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்பது,* **த்ருதீயே உக்தா**—*மூன்றுமத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டது.*

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய
கீதார்த்த விவரணம் மூன்றுமத்தியாயம்

மூன்றுவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:—*சென்ற அத்தியாயத்தில் கர்மயோகத்திற்குப் பிறகு ஞானயோகம் செய்யவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது, உலகில் பல அதிகாரிகளுக்கு ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்கத்தக்க ஜ்ஞாநசக்திகள் கைகூடாது. அவர்கள் ஞானயோகத்தைச் செய்யமுயன்றால், அதைச்செய்ய முடியாமல் நாசத்தை அடைவர். இவர்களும் தனனைப்பார்த்து ஞானயோகத்தில் இழிந்து நாசத்தையடையாமலிருப்பதற்காக, ஞானயோகத்தைச் செய்யவல்ல அதிகாரியும் ஞானத்தோடு கூடிய பற்றற்ற கர்மயோகத்தையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்றும், அதனாலேயே ஸித்திபெறலாம் என்றும் கூறுகிறது மூன்றுமத்தியாயம். ஆனால் இப்படிக் கர்மயோகத்தைச் செய்யும்போது 'நான்*

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா அத்தியாயம் 3.

கர்மயோகம்

மூன்றுமோத் தாகுமிது முன்னுரைத்த புந்தியினும்
ஏன்று வதுகரும மென்பதனு—லான்றமைந்து
தன்கருமஞ் செய்யுமதே தக்கதென மிக்குரைக்கும்
வன்கருமந் தீரும் வகை.

முன் உரைத்த புந்தியினும்—முன் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும், *ஏன்று ஆவது கருமம்*— (அனை வரும்) ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாயிருப்பது கருமயோகமே, *என் பதனுல்*—என்னும் காரணத்திஞல், *ஆன்று அமைந்து*—மற்ற பலன்களில் பற்றில்லாமல் இருந்துகொண்டு, கர்த்ருத்வத்யாகத்தை யும் செய்து கொண்டு, *தன் கருமம் செய்யுமதே*—தன்னுடைய வர்ணுச்ரமதர்மங்களைச் செய்வதே, *வன் கருமம் தீரும் வகை*—வலியதான புண்ணிய பாபரூபமான கருமங்களைப் போக்கும் வழி களுள், *தக்கது*— (அனைவருக்கும்) தக்கது, *என*—என்று, *மூன்றும் ஓத்தாகும் இது*—இந்த மூன்றும் அத்தியாயம், *மிக்கு உரைக்கும்*— உறுதியுடன் கூறும்.

செய்பவன்' என்று கர்த்ருத்வத்தைத் தன்னிடமே உள்ளதாக நினையாமல், முக்குணங்களால் தூண்டப்பெற்றே தான் காரியம் செய்கையாலே அந்த முக்குணங்களே செய்கின்றன என்று கர்த் ருத்வத்தை அவற்றினிடத்தில் அநுஸந்திக்கவேண்டும் இவன். அல்லது, குணங்கள் இவனைக் கர்மம செய்யத்தூண்டும் சக்தியைப் பெற்றிருப்பதும் ஸர்வேஶ்வரனுலேயேயாகையாலும், அவனே இச் சேதனனையும் உட்புகுந்து கர்மம் செய்யும்படி நியமிக்கிறுனகை யாலும், தன்னிடமேயுள்ளதாகத்தோன்றும் கர்த்ருத்வத்தை ஸர் வேஶ்வரனிடம் உள்ளதாக இவன அநுஸந்திக்கவேண்டும். இது கர்த்ருத்வத்யாகம் எனப்படுகிறது. ஆக, 'ஸர்வேஶ்வரன் நிய மிப்பதால், குணங்களால் தூண்டப்பட்டு நான் கர்த்தாவாகிறேன்' என்கிற விவேகத்துடன் இவன் கர்மயோகத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றதாயிற்று. இப்படிக் கர்மயோகத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறபடியால் இவ்வத்தியாயம் "கர்மயோகம்" என்று அழைக்கப்படுகிறது.

श्रीः
श्रीमते रामानुजाय नमः
श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीते

गीताभाष्ये तृतीयोऽध्यायः

॥ भा ॥ तदेवं मुमुक्षुभिः प्राप्यतया वेदान्तोदितनिरस्तनिखिलाविद्यादिदोषगन्धानवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणपरब्रह्मपुरुषोत्तम -

---

முன்பின் அத்தியாயங்களோடு ஸங்கதி

மோக்ஷமடைய விரும்பும் முமுக்ஷுக்களுக்கு ப்ராப்யனுயிருப்பவன் நாராயணன என்றும, புருஷோத்தமன் என்றும் வேதாந்தங்களிலும், உபப்₃ரும்ஹணங்களிலும் அழைக்கப்படும் பரம்பொருள். "ப்ர₃ஹ்ம வித₃ாப்நோதி பரம்" [தை-ஆ 1] [ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மேலானதை அடைகிருன்.] "ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத₃: அஸ்மாச்ச₂ரீராத ஸமுத்த₂ாய பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்₃ய ஸ்வேந ருபேணுபி₄நிஷபத்₃யதே" [சாந் 8-3-4] [இந்த ஜீவன இவ்வுடலினின்றும் கிளம்பி பரஞ்சோதியான நாராயணனை அடைந்து தன் ஸ்வரூப விளக்கத்தைப் பெறுகிருன்.] "பராத்பரம் புருஷமுபைதி தி₃வ்யம்" [முண்ட 3-2-4] [மேலானதைக் காட்டிலும் மேலானவனுன திவ்யபுருஷனை அடைகிருன.] "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்₃த்₄வா நந்தீ₃ப₄வதி' [தை-ஆ 7] [ரஸஸ்வரூபனுன பரமாத்மாவை இந்த ஜீவன் அடைந்து ஆநநதமுடையவனுகிருன.] "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" [முண்ட 3-1-3] [பரமபுருஷனேடு ஜீவன் மேலான ஒற்றுமையை அடைகிருன்.] முதலான நூற்றுக்கணக்கான வேதவாக்யங்களிலும், ஸூத்ரங்களிலும், வேதத்தையொட்டியிருக்கும் ஸ்மருதிகளிலும் மோக்ஷமடைநத பின்பும் இப்பரம்பொருளுக்கும் ஜீவனுக்கும் வேற்றுமையுண்டென்று கோஷிக்கப்பட்டிருக்கையால், இந்த ஜீவனை ப்ராப்தாவென்றும, ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமென்றும் கொள்ளககுறையில்லை. பல கல்யாணகுணங்களை உடையவனென்று பலவேதவாக்யங்களில் கோஷிககபபடும இவனைச் சில வேதவாக்யங்கள் 'நிர்க்குணம' எனறு கூறுவது, தாழ்ந்த குணங்களின் நாற்றமும் இவனிடம் இல்லை எனனும கருத்தினுலேயே. ஸகு₃ணவாக்யங்கள் எல்லையற்றவையாய், எண்ண முடியாதவையான கல்யாணகுணங்கள இவனிடம் உள்ளனவென்று கோஷிக்கினறன. நிர்க்குணவாக்யங்கள, ஸத்வம் முதலான பிரகிருதியின் குணங்களும், அவற்ருல் ஜீவனுக்கு ஏற்படும அஞ்ஞானம் முதலான தீய குணங்களும் இப்பரமாத்மாவிடம இல்லை

प्राप्त्युपायभूतवेदनोपासनध्यानादिशब्दवाच्यां तदैकान्तिकात्यन्तिकभक्तिं वक्तुं तदङ्गभूतं * य आत्माऽपहतपाप्मा (छा. ८. ७. १) इत्यादि-

---

யென்று கோஷிக்கின்றன. ஆகையாலே ஸகுண நிர்க்குணவாக்ய விரோதமில்லை. இப்பரம் பொருளையே காரணவாக்யங்கள ஜகத் காரணப்பொருளாக கோஷிக்கினறன. " ஸத்யம் ஜ்ஞானம் " முதலான ஶோதகக (ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும) வாக்யங்கள் இவ னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகின்றன. "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம" என்று பரப்ரஹ்மமாக இவன் கோஷிக்கப்படுவ தாலும, இவனே எல்லாமாக இருக்கிறான் என்றும் இருந்தா னென்றும், எல்லாவற்றையும் படைக்கிறான் என்றும் வேதவாக் யங்களில் ஓதப்படுவதாலும் இந்தப் பரமபுருஷன் குடத்திற்கு மண்போலே உலகிற்கு உபாதானகாரணமாகவும், குடத்திற்குக் குயவன் போலே நிமித்தகாரணமாகவுமிருக்கிறான் என்று விளங்கு கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதனங்களோடு கூடிய இவனே, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில ஸ்தூலசேதநாசேதனங்களை உடைய வனாகிறானாகையால் இவனே உலகிற்கு உபாதானகாரணம் என்னக் குறையில்லை. "பூர்வபதாத் ஸம்ஜ்ஞாயாமக:" என்னும் ஸூத்ரத் தின்படி நாராயணஶப்தம் இவனைத்தவிர வேறு எந்ததேவதையை யும் குறிக்கமாட்டாதாகையால, ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா முதலான ஸாமாந்யஶப்தங்களால் பல காரணவாக்யங்களில் அழைக்கப் பட்டிருப்பவன, "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" என்னுமிடத் தில் நாராயணன் என்று கோஷிக்கப்படும் இவனே என விளங்கு கிறது. ஆகையால் மும்மூர்த்திகளும் ஒருவரே என்றும், ஒத்த வரே என்றும், மும்மூர்த்திகளிலும மேற்பட்டதொன்றே பரம் பொருள் எனறும் மும்மூர்த்திகளிலும் பிரமனோ சிவனோ காரண மென்றும் கூறும் பக்ஷங்கள் தள்ளப்பட்டவையாகின்றன. இதனாலேயே "ஸ உத்தம: புருஷ:" [சாந் 8-12-3] என்று ச்ருதியிலும், "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:" [கீதை 15-17] என்று தொடங்கி இந்த கீதை யிலும் புருஷோத்தமன் என்று கோஷிக்கப்படுகிறானிவன்.

இவனைப் பெறுவதற்கு ஜ்ஞாநகர்மங்களின் கூட்டரவு உபாய மென்று சிலரும் ஞானமாத்திரம் அல்லது கர்மமாத்திரம் உபாய மென்று சிலரும் கூறுவர். அப்பக்ஷங்கள அனைத்தும் பொருந்த மாட்டா. ஜ்ஞாநகர்மங்களை அங்கமாகக் கொண்ட பக்தியே இவனைப் பெற உபாயம் என்று வேதாந்தங்களிலே பரக்கப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. "ப்ரஹ்மவேத" "புருஷம்வேத" முதலான விடங்களில் * வேதநம் (அறிதல்) என்றும், "உபாஸீத" என்று

பலவிடங்களில் * உபாஸனம் என்றும், "த்₄யாயுத₂" என்று பல விடங்களில் * தியானம் என்றும் படிப்படியாக * ஸாமாந்யவிஶேஷ ஶப்தங்களாலே கூறப்படுவது இந்த * பக்தியே. "வேத₃ாஹமேதம்–நாந்ய: பந்த₂ா: வித்₃யதேயநாய" முதலான விடங்களில் இந்த பக்தியே இவனையடைய உபாயம என்றும், முற்கூறிய ஜ்ஞாந கர்மஸமுச்சயம் முதலானவை இவனையடைய உபாயமாகமாட்டா என்றும கோஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற தேவதைகளையும், மற்ற பலன்களையும் கைவிட்டு ப்ராப்யமாகவும உபாயமாகவும் உள்ள பரமபுருஷன் ஒருவனையே பற்றியிருப்பதாய்–ஐகாந்திகமாய்–இருக்கிறது இந்த பக்தி.

"ப்₃ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட₂ஞ்ச யாஶ்சாந்யா தே₃வதா: ஸ்ம்ருதா:।
ப்ரதிபு₃த்₃த₄ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் ப₂லம் ॥"
[பார·சாந்தி 350-36]

[பிரமனையும், சிவனையும், மற்றுமுள்ள தேவதைகளையும் அறிவாளிகள் உபாஸிப்பதில்லை; ஏனெனில்: அவர்களிடமிருந்து அளவு பட்ட பலன்களேயன்றோ கிடைக்கும்.]என்று மற்ற தேவதைகளையும் மற்ற பலன்களையும் மோக்ஷார்த்திகள் கைவிட வேண்டுமென்று மஹாபாரதத்திலும் பேசப்பட்டது. "ப₄க்த்யா த்வநந்யயா" [11-58] "மயி சாநந்யயோகே₃ந ப₄க்திரவ்யபி₄சாரிணீ" [13-10] என்று கீதையிலும் இவ்விஷயம் பின் அத்தியாயங்களில் வருகிறது. இந்த பக்தியானது மோக்ஷநிலையிலும் தொடர்ந்து வருவது; இவ்வண்ணமாக 'அந்தம்' எனப்படும் விநாஶமற்றிருக்கையால் இது ஆத்யந்திக பக்தி என்று கூறப்படுகிறது. இப்படியாக பக்தி ஒன்றே உபாயதசை தொடங்கிப் பலதசையீருக மேன்மேலும் வளர்ந்து எல்லையற்றதாகிறது. இந்த பக்தியை ஏழாவது அத்தியாயம் தொடங்கிப் பனிரண்டாவது அத்தியாயம் முடியவுள்ள மத்₄யம ஷட்கத்தில் (நடுவிலுள்ள ஆறு அத்தியாயங்களில்) உபதேசிக்கப் போகிருன் கண்ணன். இந்த பக்திக்கு அங்கமாயிருப்பது "ய ஆத்மாபஹதபாப்மா" [சாந் 8-7-1] என்று தொடங்கும் ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் சொல்லப்படுவதான (ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி காண்பதாகிற) ஆத்மதர்ஶனமென்றும், அவ்வாத்மாவின உண்மையறிவை முனனிட்டுக்கொண்டு பற்றற்ற கர்

* வேத₃னமாவது–அறிதல்; உபாஸனமாவது–அடிக்கடி அறிதல்; த்₄யாநமாவது–இடைவிடாமல் அறிதல்; பக்தியாவது–பிரீதியோடு இடைவிடாமல் அறிதல்; ஆகையாலேயே இவை படிப்படியாக ஸாமாந்யவிஶேஷ ஶப்தங்களாகின்றன.

प्रजापतिवाक्योदितं प्राप्तुरात्मनो याथात्म्यदर्शनं तन्नित्यताज्ञानपूर्वकासङ्गकर्मनिष्पाद्यज्ञानयोगसाध्यमुक्तम्। प्रजापतिवाक्ये हि दहरवाक्योदितपरविद्याशेषतया प्राप्तुरात्मनस्स्वरूपदर्शनं * यस्तमात्मानमनुविद्य विजानाति (छा. ८. ७. १) इत्युक्त्वा जागरितस्वप्नसुषुप्त्यतीतं प्रत्यगात्मस्वरूपमशरीरं प्रतिपाद्य * एवमेवैष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते (छा. ८. १२. २)

மங்களை அனுஷ்டிப்பதாகிற கர்மயோகத்தாலே அவ்வாத்மாவிலே நிலைநிற்கையாகிற ஜ்ஞானயோகமுண்டாகி, அந்த ஜ்ஞாநயோகத்தாலே அவ்வாத்மதர்சனம ஏற்படுகிறது எனறும சென்ற அத்தியாயத்தில் கூறி முடிக்கப்பட்டது.

பகவத்பக்திக்கு ஆத்மதர்ஶனம் அங்கமாகும் என்றது எப்படியெனில்: சாந்தோக்ய உபனிஷத்தில் எட்டாவது ப்ரபாடகத்தின முதல் கண்டத்திலிருந்து ஆருவது கண்டம் முடியவுள்ள ஆறு கண்டங்களில் பகவதுபாஸனத்தைச் சொல்லும் முப்பத்திரண்டு வித்யைகளில் ஒன்ருன தஹரவித்யை விவரிக்கப்பட்டது. ஏழாவது கண்டத்திலிருந்து தொடங்கியுள்ள ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் "ஸ ஸர்வாந் லோகாநாப்நோதி ஸர்வாம்ஶ்ச காமாந் யஸ்தமாத்மாநமநுவித்₃ய விஜாநாதி' [சாந் 8-7-1] [எவன் அவ்வாத்மாவை சாஸ்திர வாக்கியங்களிலிருந்து அறிந்து, தியானிக்கிருனே, அவன் எல்லா உலகங்களேயும், காமங்களேயுமடைகிருன்] என்று தொடங்கி ப்ரத்யக₃ாத்மவித்யை விவரிக்கப்படுகிறது. ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதற்காக தேவர்களில் இந்திரனும், அஸுரர்களில் விரோசனனும பிரஜாபதியாகிற பிரமனே அடைந்தனர்; முதலில் அவர் நீரில் தோன்றும் பிரதிபிமபமே ஆத்மா என்று உபதேசித்து அவர்களே அனுப்பினுர். விரோசனன் இதில் திருப்தியடைந்து விட்டான; தேஹத்தினுடைய இந்தப் பிரதிபிமபம ஆத்மாவாயிருக்கமுடியாது எனறு ஐயமுற்ற இந்திரன் திரும்பவும பிரஜாபதியிடம் வந்து தான் இதை இனியதாகக் கருதவில்லே என்று கூறினுன். அதற்குப்பின் படிப்படியாக விழிப்புநிலே, ஸ்வப்நநிலே, தூங்கும்நிலே ஆகியவற்றிலிருக்கும் ஜீவாத்மாவை உபதேசித்தார்; இவையெல்லாம் இனியவையல்ல எனறு இந்திரன் கூற, அவனுடைய தகுதியை அறிந்து பிரமன "அஶரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத:" [சாந் 8-12-1] [கர்மத்தாலேற்படும் சரீரமற்றிருப்பவனே ஸுகதுக்கங்கள் தொடமாட்டா] என்று

ஜீவாத்மாவின் பரிசுத்தமான ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தான். கடைசியில் "ஏவமேவைஷ ஸம்ப்ரஸாதே₃ாஸ்மாச்சு₂ரீராத் ஸமுத்த₂ாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத₃ய ஸ்வேந ரூபேணுபி₄நிஷ்பத்₃யதே [சாந் 8-12-2] [இப்படியே இந்த ஜீவன் இந்த சரீரத்திலிருந்து கிளம்பிப் பரஞ்சோதியை அடைந்து தன் ஸ்வரூபவிளக்கம் பெறுகிறுன்.] என்று பலனும் ஓதப்பட்டது. இந்த ப்ரஜாபதிவாக்யமானது தஹரவித்யாப்ரகரணத்தில் உள்ளது; ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் கூறப்படும் ஜீவாத்மதர்ஶனத்திற்கு இந்தக் கடைசி வாக்யத்தில் கூறப்படும் பரமாத்மப்ராப்தியைத் தவிர வேறு பலன் எதுவும ஓதப்படவில்லை. ஜீவாத்மதர்ஶனத்திற்கே பரமாத்மப்ராப்தி பல மாகக் கூறப்படுகிறதென்று கொண்டால், "யதே₂ாபாஸநம் ப₂லம்" [எதை உபாஸிக்கிறுரே அதுவே பலனுக்கிடைக்கும்] என்னும தத்க்ரதுந்யாயவிரோதமும், "வேத₃ாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்—நாந்ய: பந்த₂ா வித்₃யதேயநாய" [பு-ஸூ] [இந்த மஹாபுருஷனை உபாஸிக்கிறேன்; மோக்ஷமடைய வேறு வழியில்லை.] என்று பகவதுபாஸநமே அவனையடைய வழி என்று கோஷிக்கும் வாக்கியங்களின் விரோதமும் ஏற்படும். "பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்₃ய" என்று பரஞ்சோதியை இந்த ஜீவன் அடைவதாக இங்கு கூறுகை யாலும " நாராயணபரோ ஜ்யோதி:" என்று பரமாத்மாவான நாராயணனையே பரஞ்சோதியாக மற்ற வேதவாக்யங்கள் கூறு கையாலும், தஹரவித்யையில் முன்னுள்ள (8-3-4) வாக்கியத்தி லும் பரமாத்மாவையே பரஞ்சோதியென்கையாலும், இவ்வாக்யத் தில் ஜீவனே பரஞ்சோதி எனப்பவதாகக்கொண்டு ஜீவாத்ம ப்ராப்தியே பலனுகக் கூறப்படுகிறது என்றும் கொள்ளமுடியாது. மேலும், ஜீவன் பரமனை அடைகிறுன் என்று கூறுகையாலே அடைபவனுன ஜீவனைக்காட்டிலும், அடையப்படுபவனுன பரமன் வேறுபட்டவனுகவேயிருக்கவேண்டும். ஜீவன், பரமபுருஷனை அடைந்தவுடன் நித்யமுக்தர்கள் அடையும் எல்லையற்ற ஸ்வா ராஜ்யபோகம், துன்பமின்மை முதலானவற்றைப் பெறுவதாக வும ஓதப்படுகிறது. ஆகையால் இங்கு ஜீவாத்மப்ராப்தியே பலன் என்று கூறமுடியாது. ஆகையால முதலில் படிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மவித்யையான தஹரவித்யையின் பலனே, ப்ரஜாபதிவாக் யத்தில் ப்ரத்யக₃ாத்மவித்யையின் பலனுகப்படிக்கப்படுகிறது என விளங்குகிறது. ஆக, இந்த ப்ரத்யகாத்மவித்யைக்குத் தனித்து ஒரு பலன் படிக்கப்படவில்லை. ஆகையால், "ப₂லவத் ஸந்நிதௌ₂ாவ ப₂லம் தத₃ங்க₃ம்" [பலனையுடைய ஒன்றின் அருகில் படிக்கப்படும் பலனற்ற மற்றொன்று முனனதின் அங்கமாகும்.] என்னும் பூர்வ மீமாம்ஸாநியாயப்படி ப்ரஹ்மப்ராப்தியைப் பலனுக உடைய தஹர வித்யையின் அருகில் படிக்கப்படுவதாய், தனிப்பலனற்றதான

इति दहरविद्याफलेनोपसंहृतम्। अन्यत्रापि * अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहाति (क. २. १२) इत्येवमादिषु देवं मत्वेति विधीयमानपरविद्याङ्गतया अध्यात्मयोगाधिगमेनेति प्रत्यगात्म-ज्ञानमपि विधाय * न जायते म्रियते वा विपश्चित् (१८) इत्यादिना

ப்ரத்யகாத்மவித்யை தஹரவித்யைக்கு அங்கம் என விளங்குகிறது. ஆகையால் ஆத்மதர்ஶநம், பகவத்பக்திக்கு அங்கம என்னக் குறையில்லை.

"ந ஜாயதே ம்ரியதே" முதலான பல ஸமாநஶப்தார்த்தங்களை யுடைய வாக்யங்களைக்கொண்டதாகையால் கீதைக்கு * உபப்ரும்ஹ்யம் எனறு நிர்ணயிககத்தக்க கடவல்லியிலிருந்தும் பகவத் பக்திக்கு ஆத்மதர்ஶனம் அங்கம் என்று அறியத்தக்கதாயிருக்கிறது. "அத்₄யாத்மயோக₃ாதி₄க₃மேந தே₃வம் மத்வா தீ₄ரோ ஹர்ஷஶோகௌ ஜஹாதி" [கட 2-12] [மனத்தை ஆத்மாவில் நிறுத்துவதன் மூலம ஜீவாத்ம தர்சனத்தை அடைந்து அதன் பலனுகப் பரமபுருஷனை உபாஸித்து, உபாஸகன் இவ்வுலக இனபதுன்பங்களைக் கைவிடுகிருன்.] என்பது கடவல்லியிலுள்ளதொரு மந்திரம. இங்கு, அத்₄யாத்மயோக₃ாதி₄க₃மேந" என்று பரமாத்ம ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுவதாகக்கொண்டால் "தே₃வம மத்வா" எனறு பரமாத்ம ஜ்ஞானத்தை அதனுல் ஸாதிக்கப்படுவதாகக் கூறுவது ஒட்டாது, ஶாஸ்திரத்தினுல் ஏறபடும் அறிவை யோகம் என்று கூறுவதில்லையாகையால், "அத்₄யாத்மயோக₃ாதி₄க₃மேந" என்று அவ்வறிவைக் கூறுவதாகவும் கொளளமுடியாது. "(ஶாஸ்த்ரேண) தே₃வம் மத்வா அத்₄யாத்மயோக₃ாதி₄க₃மேந" [(சாஸ்திரத்தினுல்) தேவனை அறிந்து, பரமாத்மஜ்ஞானத்தினுல் (இன்பதுன்பங்களை விடுகிருன்)] எனறு பொருளகொள்வதில அந்வயத்தைத் தலைகீழாக மாற்றுவது, அத்யாஹாரம் முதலான தோஷங்கள் உள்ளன. பரமாத்மாவைப் போலே ஜீவனைப்பற்றிய விசாரமும் இப்ரகரணத்தில் ஏறபட்டுள்ளது. ஆகையால, "தே₃வம் மத்வா" என்று விதிக்கப்படும் பரவித்யைக்கு அங்கமாக, "அத்₄யாத்மயோக₃ாதி₄க₃மேந" என்று ஜீவாத்மதர்ஶனம விதிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளுவதே பொருத்தம்.

---

* உபப்ரும்ஹ்யம்:— விளக்கப்படும் வேதபாகம்; உபப்ரும்ஹணம்- அவ்வேதபாகத்தை விளக்கும் ஸ்ம்ருதி,

प्रत्यगात्मस्वरूपं विशोध्य * अणोरणीयान् इत्यारभ्य (२०) * महान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति (२२) * नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन। यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्॥(२३) इत्यादिभिः परस्वरूपं तदुपासनमुपासनस्य च भक्तिरूपतां प्रतिपाद्य * विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः। सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पदम्॥ (३. ९) इति परविद्याफलेनोपसंहृतम्। अतःपरमध्यायचतुष्टयेनेदमेव प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो दर्शनं ससाधनं प्रप[ञ्च्यते]ञ्चयति—

இப்ரகரணத்தில், "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்" [2-18] [ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை; இறப்பதுமில்லை.] என்று தொடங்கி ஜீவஸ்வரூபத்தை நன்கு விளக்கி, "அணோரணீயாந்" [2-20] [அணுவைக் காட்டிலும் அணுவாயிருப்பவன் பரமாத்மா] என்று தொடங்கிப் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை விளக்கி, "மஹாந்தம்விபு$_4$ மாத்மாநம மத்வா தீ$_4$ரோ ந ஶோசதி" [2-22] [பெரிய வைபவத்தையுடைய பரமாத்மாவை உபாஸிக்கும் உபாஸகன் துன்பமடைவதில்லை.] என்று உபாஸனத்தைச் சொல்லி, * "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்$_4$யோ ந மேத$_4$யா ந ப$_3$ஹுநா ஶ்ருதேந। யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்$_4$யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம॥" [2.23] [இப்பரமாத்மாவானவன் கேவல மநந த்$_4$யாந ச்ரவணங்களாலே அடையத்தக்கவனல்லன்; * (தன்னிடத்தில ப்ரீதியுடைய) எவனை இவன் வரிக்கிறானோ, அவனாலேயே அடையத்தக்கவன்; அவனுக்கு இப்பரமாத்மா ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறான்.] என்று அவ்வுபாஸநம் "ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்$_4$யாநம ப$_4$க்திரிதயபி$_1$தீ$_4$யதே" [ப்ரீதியுடன் கூடிய தியானமே பக்தியெனப்படுகிறது] எனகிறபடியே * பக்திரூபமாயிருப்பது என்று விவரித்து, "விஜ்ஞாந ஸாரதி$_2$ர் யஸ்து மந:ப்ரக்$_3$ரஹவாந் நர:। ஸோத்$_4$வந: பாரமாப்நோதி தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பத$_3$ம்॥" [அறிவைத் தேரோட்டியாகவும், மனத்தைக் கடிவாளமாகவும் கொண்டமனிதன் ஸம்ஸாரத்திற்கு அக்கரையான விஷ்ணுவின பரமபதத்தை அடைகிறான.] என்று

---

* இம்மந்த்ரத்தில் பக்தி விதிக்கப்படுகிறது எனபது ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணபாஷ்யத்தில் விளக்கப்பட்டது.

॥ श्रीभगवद्गीतायां तृतीयोऽध्यायः ॥

अर्जुन उवाच—

ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन ।
तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव ॥ १ ॥
व्यामिश्रेणैव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे ।
तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम् ॥ २ ॥

அர்ஜுந உவாச—

1. ஜ்யாயஸீ சேத் கர்மணஸ்தே மதா பு₃த்₃தி₄ர் ஜநார்த்த₃ந ।
தத் கிம் கர்மணி கோ₄ரே மாம் நியோஜயஸி கேஶவ ॥

2. வ்யாமிஶ்ரேணைவ வாக்யேந பு₃த்₃தி₄ம் மோஹயஸீவ மே ।
ததே₃கம் வத₃ நிஶ்சித்ய யேந ஶ்ரேயோऽஹமாப்நுயாம் ॥

ஜநார்த்த₃ந—*ஜநார்த்தனனே!* கேஶவ!—*கேசவனே!* கர்மண: — *கர்மயோகத்தைக்காட்டிலும்,* பு₃த்₃தி₄: — *ஞான நிஷ்டை,* ஜ்யாயஸீ—*சிறந்ததாக,* தே—*உனக்கு,* மதா சேத்—*உறுதியான கருத்தெனில்,* தத்—*அப்போது,* கோ₄ரே—*பயங்கரமான.* கர்மணி—*யுத்தம் முதலிய கர்மங்களில்.* கிம்—*எதற்காக,* மாம்—*என்னை,* நியோஜயஸி—*ஏவுகிறாய்?* வ்யாமிஶ்ரேண—*ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட,* வாக்யேந ஏவ-

---

பரவித்யையின் பலமான பரப்ரஹ்மப்ராப்தியைச் சொல்லி முடித்தது. இங்கும், பலனுள்ள பரவித்யையின் நடுவில் அப்பர வித்யைக்குக் காரணமாய் வேறு பலனற்றதாகப் படிக்கப்படும் ஆத்மதர்சனம் பரவித்யையான பக்திக்கு அங்கமென்று விளங்குகிறது. ஆகையால், உபப்ரும்ஹணமான கீதையிலும் ஆத்ம தர்ஶனத்தை பக்திக்கு அங்கமாகச் சொன்னதில் குறையில்லை.

இனி மூன்றுமத்தியாயம் தொடங்கி ஆறுமத்தியாயம் முடியவுள்ள நாலு அத்தியாயங்களிலே இந்த ஜீவாத்மதர்ஶனம் அதன் ஸாதனங்களான கர்மஜ்ஞானங்களோடு கூட மேலும் விரிவாக விளக்கப்படுகிறது.

வாக்கியத்திலேயே, மே—என்னுடைய, புத்$_3$தி$_4$ம்–அறிவை. மோஹயஸி இவ—மயக்குகிருய்போல் தோன்றுகிறது; தத்— ஆகையால். யேந—எந்த வாக்யத்தினுல். அஹம் நிஶ்சித்ய— நான் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய அர்த்தத்தை நிச்சயித்து. ஶ்ரேய:—மேலான புருஷார்த்தத்தை, ஆப்நுயாம்—அடைவேனே, ஏகம் வத$_3$— (அத்தகைய முரண்படாத) ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லு.

---

1. **நாதா கருமத்தி னன்ருகிற் புத்தியெனை**
யேதாக விக்கருமத் தேவுதி—சூதார்ந்த
வுன்னுரையென் னுள்ளமயக்கு மொன்றுரையென்
னன்றியெனத்
தன்னுரைசெய் தான்விசயன்ருன்.

நாதா—ஸ்வாமியே! **கருமத்தில்**—கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும். **புத்தி**—ஞானயோகம். **நன்று ஆகில்**—சிறந்தது என்ருல். **எனை**–என்னை, **இக்கருமத்து**—கொடியதான இக்கருமத்தில். **ஏதாக ஏவுதி**—எதற்காக ஏவுகிருய்? **சூது ஆர்ந்த**-வஞ்சனை நிறைந்ததுபோல் தோன்றும். **உன் உரை**—உன் வாக்கியம். **என் உள் மயக்கும்**—என் அறிவை மயக்கும்; **என் நன்றி ஒன்று**—எனக்கு நல்லதை அடைவிக்கும் முரண்படாத ஒரே வாக்கியத்தை. **உரை**—சொல்லுவாய்; **என**—, என்று. **விசயன் தான்**—அர்ஜுனன் தான். **தன உரை செய் தான்**—தன் நெஞ்சில் சரியெனப்பட்ட வார்த்தையைச் சொன்னுன்.

1-2. போர் புரிவதினின்றும் நீங்கும் மனநிலை முழுவதும் நீங்கப்பெருதவனுயிருந்த அர்ஜுனனுக்குக் கர்மயோகம ஜ்ஞான யோகம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றன்பின் ஒன்ருக உபதேசிக்கப் பட்டுக் கடைசியாக ஜ்ஞானயோகத்தின் சிறப்பு சொல்லப்பட்ட வளவில், அர்ஜுனன ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமான கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும், நிவ்ருத்திமார்க்கமான ஜ்ஞானயோகத்திலேயே ஈடு பட்டவனுய்க் கேள்விகேட்கிருன் இவ்விரண்டு ச்லோகங்களில். (கர்மண: பு$_3$த்$_3$தி$_4$: ஜ்யாயஸீ சேத்) கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானயோகமே சிறந்ததென்று உனக்கு உறுதியான கருத்தாகில்.

॥ भा ॥ यदि कर्मणो बुद्धिरेव ज्यायसीति ते मता, किमर्थं तर्हि घोरे कर्मणि मां नियोजयसि। एतदुक्तं भवति—ज्ञाननिष्ठैवात्मावलोकनसाधनम्; कर्मनिष्ठा तु तस्याः निष्पादिका; आत्मावलोकनसाधनभूता च ज्ञाननिष्ठा सकलेन्द्रियमनसां शब्दादिविषयव्यापारोपरतिनिष्पाद्येत्यभिहिता। इन्द्रियव्यापारोपरतिनिष्पाद्यमात्मावलोकनं

'சேத்' என்னும் பதம் நிச்சயமாகில எனனும் பொருளையுடையது. இக்கருத்தை எங்கு தெரிவித்திருக்கிருன கண்ணன்? எனில்: ஸ்திதப்ரஜ்ஞன் எனப்படும் ஜ்ஞானயோகநிஷ்டனைப் பற்றிக் கூறும ப்ரகரணத்தில கர்மயோகத்தால் ஜ்ஞானயோகம் உண்டாகிறது எனறு கூறப்பட்டது. அதற்குப்பின அந்த ஜ்ஞானயோகத்திலிருநது ஆத்மஸாக்ஷாதகாரம ஏற்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது. ஆக, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரததிற்கு நேரே ஸாதனமான ஜ்ஞானயோகம, பரமபரயா ஸாதனமான கர்மயோகததைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது எனறு கூறியிருக்கிருன் கண்ணன. இதை நினைதது இப்படிக் கேட்கிருன் அர்ஜுனன. (தத் கோரே கர்மணி கிம மாம நியோஜயஸி) இப்படி ஞானயோகமே சிறந்த தாகில், அதனிலும் தாழ்ந்ததாய், ப்ரவ்ருத்திரூபமானதாகையாலே பயங்கரமானதான கர்மயோகத்தில் என்னை ஏன ஏவுகிருய்? இதன் கருத்தை விளக்குவோமினி,—ஆத்மதர்ஶனத்துக்கு நேரே ஸாதனமான ஜ்ஞானயோகம கர்மயோகத்தைக்காட்டிலும் சிறப்புற்றதானுலும், உனக்குக் கர்மயோகத்திலேயே அதிகாரமாகையாலே அதில் உன்னை ஏவுகிறேன எனறு கண்ணன கூறக்கூடுமாகையாலே, இந்திரிய நிவ்ருத்திரூபமான ஜ்ஞானயோகத்துக்கு முரண்பட்டதாய் ப்ரவ்ருத்திரூபமான கர்மயோகம அதற்கு ஸாதனமாக ஆகமுடியாது; ஆகையால் கர்மத்தில் என்னை ஏவுவது பொருத்தமற்றது என்று அதற்கு பதில கூறும் முகமாக அர்ஜுனன் இககேள்வியைக் கேட்கிருன என்று கொள்ளவேண்டும். அதாவது:— "யதா ஸம்ஹரதே" [2-58] முதலான ச்லோகஙகளில் நீயே விளக்கியபடியே, ஆத்மதர்ஶனத்துக்கு ஸாதனமான ஞானநிஷ்டையானது, எல்லா இந்திரியஙகளையும மனத்தையும் சப்தாதிவிஷயங்களில் செல்வதிலிருந்து திருப்புவதால் ஏற்படுவது. இந்திரியங்களின் தொழில்களை அடக்குவதால் ஏற்படும் ஞானயோகத்திஞல், ஆத்மதர்ஶனம் உண்டாகுமாஞல், பற்றற்ற கர்மத்தோடு,

चेत्सिषाधयिषितं, सकलकर्मनिवृत्तिपूर्वकज्ञाननिष्ठायामेवाहं नियोजयितव्यः। किमर्थं घोरे कर्मणि सर्वेन्द्रियव्यापाररूपे आत्मावलोकनविरोधिनि

பற்றுள்ள கர்மத்தோடு வாசியற எல்லாக்கர்மங்களினின்றும் நீங்குவதை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஞானநிஷ்டையிலேயே நீ என்னை ஏவவேண்டும்; அப்படியிருக்க, எல்லா இந்திரியங்களும் தொழில்படுவதை அபேக்ஷிப்பதாய், அதனாலேயே ஆத்மதர்ஶனத்துக்கு விரோதியான கர்மத்தில் ஏன் என்னை ஏவுகிறாய்? என்கிறான் என்றபடி. (கிம்) க்ஷேபப் பொருளையுடையது. நீ எனனை ஏவுவது சரியல்ல என்று கருத்து. (ஜநார்த்த₃ந கேஶவ மாம கிம் நியோஜயஸி) ஜநார்த்தனன [ஜனியெனப்படும பிறப்பைப்போககடிப்பவன்] என்றும, கேஶவன் [பிரமன் உருத்திரன் முதலான அனைவாககும காரணன்] என்றும் பெயர்களைப் பெற்றிருக்கும நீ என்னை ஸமஸாரபந்தத்துக்குக் காரணமான கர்மத்தில் ஏவுவது பொருத்தமற்றது. 1. பிறப்பைப போக்கடிக்கும் இயல்வையுடைய ஜனார்த்தனன நீ, இவ்வுலப் பலன்களில் ஒன்றைக் கொடுப்பதற்காக எனனைக கர்மத்தில் ஏவுவது பொருந்தாது. 2. மண்ணின் பாரம் நீககுதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனாகையாலே, மண்ணிற்கு பாரமாயிருக்கும துரியோதனாதியரைக் கொல்லுவதற்காக எனனைப் போர்புரியச் சொல்லி வஞ்சிக்கிறாய் என்று கொள்ளலாமோவெனில், அனைத்துலகுககும் தந்தையாய்க் கேஶவனென்று பெயர் பெற்றிருக்கும் நீ, உன் திருவடியிலே சரணமடைந்த என்னை வஞ்சிபபது பொருந்தாது. 3. ஆத்மதர்ஶனமெனும பலத்தை விரைவில பெறுவதற்காகக் கர்மத்தில் ஏவுகிறாய் எனறு கொள்ளலாமோவெனில்: கர்மயோகத்திற்குப்பிறகு ஜ்ஞானயோகம ஏற்பட்டு அதற்குப்பிறகே ஆத்மதர்ஶனமென்னும் அப்பலம் ஏற்படுமெனறு முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறபடியால், அதுவும் பொருந்தாது. 4. அனுஷ்டிக்க சுலபமானது என்பதை உத்தேசித்தோ, இதைச் செய்யாவிட்டால் தோஷம் ஏற்படும் என்னும் கருத்தினாலேயோ கர்மத்தில் ஏவுவதாகக் கொள்ளலாமோவெனில், எல்லா இந்திரியங்களும தொழில் படுவதை அபேக்ஷிக்கும் இக்கர்மம, முற்கூறியபடி இந்திரியவ்யாபாரத்தை அடக்குவதால் உண்டாகும் ஆத்மதர்ஶனத்துக்கு விரோதியாயிருந்து கொண்டு, முமுக்ஷுவான எனக்கு பயங்கரமாயிருக்கையால் இதுவும் பொருந்தாது. 5. தன் அனுஷ்டானத்தின் மூலம் உலகை

कर्मणि मां नियोजयसीति अतो मिश्रवाक्येन मां मोहयसीव प्रतिभाति। तथा ह्यात्मावलोकनसाधनभूतायास्सर्वेन्द्रियव्यापारोपरतिरूपायाः ज्ञान-निष्ठायास्तद्विपर्ययरूपं कर्म साधनं तदेव कुर्विति वाक्यं विरुद्धं व्यामिश्रमेव; तस्मादेकममिश्ररूपं वाक्यं वद; येन वाक्येनाहमनुष्ठेयरूपं निश्चित्य श्रेयः प्राप्नुयाम्॥ १॥ २॥

நலவழிப்படுத்துவதாகிற லோகஸங்க்ரஹத்திற்காகவோவெனில் ; உலகிற்கும உண்மையை உபதேசிப்பதே பொருத்தமாகையால இதுவும பொருந்தாது. ஆகையால், "மம ப்ராணு ஹி பாண்ட₃வா:" எனறு உனக்குப் பிராணனையொத்தவனுக உனனுலேயே உத்கோஷிக்கப்பட்டவனுன எனனை உன் திருவுளளததுக்கே இசையாததான கர்மததில நீ ஏவுவது பொருத்தமற்றது எனறு கருத்து.

இப்படி எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் குழப்பம் நீங்கும்படியான வகையில் நீ வார்த்தை சொலலவேண்டும என்கிருன் இரண்டாவது ச்லோகத்தில்: (வ்யாமிஶ்ரேண வாக்யேந ஏவ மே பு₃த்₃தி₄ம் மோஹயஸி இவ) இந்திரிய வ்யாபாரங்களிலிருந்து நீங்குவதால் ஏற்படுவது ஆத்ம தர்ஶனம் என்று கூறுகிருய்; ஆனுல், இந்திரிய வ்யாபார ரூபமாகவேயிருக்கும கர்மயோகத்தை அதற்கு ஸாதனமென்றும கூறுகிருய்; இப்படி ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட வாக்யத்தாலே என் அறிவை நீ மயக்குவதாகவே எனக்குப்படுகிறது. (மே பு₃த்₃தி₄ம் மோஹயஸி) என் அறிவை மயக்குகிருய். அறிவை மயக்குகிருய் என்று பொருளானுலும், அசேதனமான அறிவை மயக்குவது ஓட்டாதாகையாலே என்னை மயக்குகிருய் என்றே கருத்து. (மோஹயஸி இவ) மயக்குகிருய்போல் தோன்றுகிறது. ஸர்வஜ்ஞனுய், என்னிடம வாத்ஸல்யாதிகுணங்களோடு கூடியிருக்கும நீ உண்மையில என்னை மயககுவதற்கு இடமில்லை. புத்திக்குறைவினுல் நீ என்னை மயக்குவதாக நான் எண்ணுகிறேன் என்று கருத்து. (தத் ஏகம வத₃) இப்படி நான் எண்ணுவதற்கு இடமளிக்காதவகையில் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படாத ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லுவாயாக. ஜ்ஞானகர்மங்கள் இரண்டில் ஒன்றுன கர்மயோகத்தையே உபதேசித்திருக்கிருனுகையாலே, 'ஜ்ஞானகர்மங்களில ஒன்றைச் சொல்லு' எனறு இதற்குப் பொருளாகமுடியாது. ஆகையால், முன் ச்லோகத்தில உள்ள வ்யாமிச்ரவாக்ய சப்தங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக 'ஏகம் (வாக்யம்)' என்று கூறப்படுவ

श्रीभगवानुवाच—
लोकेऽस्मिन् द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयाऽनघ।
ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम्॥ ३॥

ஸ்ரீப₄க₃வாநுவாச—
3. லோகேऽஸ்மிந் த்₃விவித₄ா நிஷ்ட₂ா புரா ப்ரோக்தா மயாநக₄।
ஜ்ஞாநயோகே₃ந ஸாங்க்₂யாநாம் கர்மயோகே₃நயோகி₃நாம்॥

அநக₄!—*பாபமற்றவனே!* **அஸ்மிந் லோகே**—*விதவிதமான அதிகாரிகள் நிறைந்த இவ்வுலகில்,* **மயா**—*பெருங்கருணை நிறைந்தவனாய், உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுபவனான என்னால்,* **த்₃விவித₄ா**—*இரண்டுவிதமான,* **நிஷ்ட₂ா**—*நிலை,* **புரா**—*முன் அத்தியாயத்தில்,* **ப்ரோக்தா**—*சிறப்புடன் கூறப்பட்டது; (அவையாவன:-)* **ஸாங்க்₂யாநாம்**—*(சப்தாதி விஷயங்களால் இழுக்கப்படாததாய், ஆத்மாவையே விஷயமாகக் கொண்டதான) புத்தியை உடையவர்களுக்கு,* **ஜ்ஞாநயோகே₃ந (நிஷ்ட₂ா)**-*ஞானயோகத்தில் நிலை;* **யோகி₃நாம்**—*(விஷயங்களில் ஈடுபடும் அறிவையுடையவர்களாகையாலே) கர்மயோகத்திலேயே அதிகாரம் உடையவர்களுக்கு,* **கர்மயோகே₃ந (நிஷ்ட₂ா)**—*கர்மயோகத்தில் நிலை. (இப்படி அதிகாரிபேதத்தாலே இரண்டு நிலைகளை நான் பிரித்துக் கூறியிருக்கையாலே என் வார்த்தையில் முரணில்லை என்று கருத்து.)*

தாகக் கொள்ளுவதே பொருத்தமுடையது. (யேந நிஶ்சித்ய, அஹம் ஶ்ரேய: ஆப்நுயாம) எந்த வாக்யத்தாலே அநுஷ்டிக்கவுரியதை நிச்சயித்து நான் நன்மையைப்பெறுவேனோ, அத்தகைய ஒரு வார்த்தையைச் சொல் என்று முன்னோடு கூட்டிக்கொள்வது. ஸர்வஜ்ஞனை பரமபுருஷனுக்கு எப்போதும் நிச்சயமிருக்கிறபடியால் 'நிஶ்சித்ய வத₃' என்று முன்னோடு கூட்டிப் பொருள்கொள்வது பொருத்தமற்றது. அர்ஜுனன் குழப்பமுடையவனாயிருக்கையால், "அஹம் நிஶ்சித்ய" என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்வதிலேயே பொருத்தமுண்டு. 1-2.

॥भा॥ पूर्वोक्तं न सम्यगवधृतं त्वया। पुरा ह्यस्मिन् लोके विचित्राधिकारिपूर्णे, द्विविधा निष्ठा ज्ञानकर्मविषया यथाधिकारमसङ्कीर्णैव

2. அண்ணலவன் கேட்க வதனியல்க ளங்குரைத்தா
னெண்ணமருஞ் சாங்கியருக் கின்னறிவு-வண்ணநிகழ்
சீருடைய யோகியர்க்குச் செய்கரும மென்றிரண்டும்
பேருலகிற் சொன்னேன பிரித்து.

அவன கேட்க—அவ்வர்ஜுனன் இப்படிக்கேட்க. **அண்ணல**—ஸ்வாமியான கண்ணன. **அதன் இயல்கள்**—ஜ்ஞான கர்மங்களின் தன்மைகளை. **அங்கு**—அவ்விடத்தில். **உரைத்தான்**—அருளிச்செய்தான்:- **பேர் உலகில**—(பலவித அதிகாரிகளையுடைய) பெரிய உலகில. **எண் அமரும் சாங்கியருக்கு**—(ஆத்மாவிலேயே) தங்கள் அறிவு பொருந்தப் பெற்ற ஞானயோகிகளுக்கு. **இன் அறிவு**—இனிய ஞான யோகமும். **வண்ணம் நிகழ் சீர் உடைய யோகியர்க்கு**—ரூபம் முதலிய விஷயங்களிலே ஈடுபடும் இயல்பையுடைய கர்மயோகிகளுக்கு. **செய் கருமம்**—கிரியா ரூபமான கர்ம யோகமும். **என்று இரண்டும்**—என்று இவ்விரண்டையும. **பிரித்து சொன்னேன்**—(அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி) வெவ்வேறாகவே சொன்னேன். (ஆகையால் நான சொன்னதில் குழப்பமில்லை என்று கருத்து.)

---

3. 'ஒன்றுக் கொன்று முரண்படாத வாக்யத்தைச் சொல்ல வேணும்' என்று அர்ஜுனன சென்ற இருச்லோகங்களில கேட்ட வுடன, தான் முன் சொன்ன வார்த்தைகளே முரண்படாதவை தான் என்று விளக்குகிறான் பகவான இந்தச்லோகத்தில்: (அஸ்மிந் லோகே) பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள நிறைந்த இவ்வுலகில. இத்தால் கர்மயோகத்துக்கு அதிகாரிகள் வேறென்றும், ஜ்ஞானயோகத்துக்கு அதிகாரிகள் வேறென்றும காட்டப்படுகிறது. வர்ணாச்ரமங்களும, தேசமும, காலமும், விருப்பமும் நிமித்தம் முதலானவையும வேறுபடும்போது, இந்த இந்த வேறுபாடுகளையுடைய வெவ்வேறு அதிகாரிகளுக்கு ஒன்றுக்கொன்று முரணான தாமங்கள சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்படுவதுபோலே, ஒன்றுக்கொன்று முரணான கர்மயோகமும, ஜ்ஞானயோகமும வெவ்வேறு அதிகாரிகளுக்கு விதிக்கப்படலாம் என்று கருத்து.

मयोक्ता। न हि सर्वो लौकिकः पुरुषस्संजातमोक्षाभिलाषस्तदानीमेव ज्ञानयोगाधिकारे प्रभवति ; अपि त्वनभिसंहितफलेन केवलपरम-

(த்₃விவித₄ா நிஷ்டா₂ா புரா ப்ரோக்தா) ஜ்ஞாநயோகம் கர்மயோகம் என்னும் இரண்டு நிலைகள் முன் அத்தியாயத்தில் அதிகாராநு குணமாகப் பிரித்தே சொல்லப்பட்டது. (ப்ரோக்தா) ப்ரகர்ஷேண உக்தா. சிறப்புடன் சொல்லப்பட்டது. அதிகாரானுகுணமாகப் பிரித்துச்சொல்லப்படுகையே இங்கு சிறப்பு. (மயா) என்னால். நோயாளியின் உடல் நிலைக்குத்தக்கபடி மருந்தளிக்கும் வைத்தியனைப்போலே, பிறவி என்னும் பெருநோய்க்கு மருத்துவனான நானும் அந்தந்த அதிகாரிகளையறிந்து, அவரவர்க்கு நல்லதா யிருக்கும் நிலைகளை உபதேசிப்பேன் என்று கருத்து. (மயா) இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்புக்களற்றவனாய், அஶக்தியின நாற்றமும் அற்றவனான என்னால் என்றுமாம். (அநக₄) பாபமற்றவனே! ஸம்ஸாரஸுகங்களிலேயே ஈடுபடும் பாபிகளைப்போலல்லாமல், பாபமற்றவனான நீ மோக்ஷத்துக்கு அதிகாரமுள்ளவனாயிருப்பது போல், அநக₄னாயிருக்கையாலே கர்மயோகத்திற்கு அதிகாரமுள்ள உனனிலும் பாபமற்ற அநக₄தரர்களுக்கு ஜ்ஞாநயோகததில் அதி₄காரமிருப்பது பொருந்தும என்று கருத்து. 'மோக்ஷத்தில் இச்சை அர்ஜுனனுக்குமிருக்கும்போது, நேரே ஸாதனமான ஜ்ஞாநயோகத்தில் இழிவதே பொருத்தமாயிருக்க, அதற்கு ஸாதன மான கர்மயோகத்தில் இவனை இழியச்செய்வானேன' எனில்: இவ்வுலகில் வாழும் எல்லாப்புருஷர்களுக்குமே, மோக்ஷத்தில் இச்சை ஏற்பட்டவுடன் ஜ்ஞானயோகத்தில் அதிகாரம் ஏற்பட்டு விடாது; ஒரு விஷயத்தில் அதிகாரம் ஏற்படுவதற்கு அர்த்தி₂த்வம் (இச்சை) ஸாமர்த்₂யம் (சக்தி) என்னும் இரண்டும் வேண்டும்; பலருக்கு இச்சையிருந்தபோதிலும, விஷயாநுபவத்திலிருநது இந்திரியங்களை மீட்டு ஜ்ஞாநயோகத்தை அநுஷ்டிப்பதற்கு சக்தி யிருப்பதில்லை. நூற்றுக்கணக்கான ஜன்மங்களில் நற்கருமங்களைச் செய்து பாபங்கள் நீங்கப்பெற்ற சிலர்க்கே ஜ்ஞாநயோகத்தை அநுஷ்டிக்க சக்தியும், அதடியாக அதிகாரமும உள்ளது. 'சக்தி யில்லையாகில, அவர்களுக்கு ஒருநாளும ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதி காரமிலலாமற்போகவேண்டிவருமே; அந்த சக்தியை அளிப்ப தாகச் சொலலப்படும் கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகத்திற்கு முரண் பட்டதாகவன்றோவுள்ளது' எனில்: ஜ்ஞாநயோகத்துக்கும கர்ம

पुरुषाराधनवेषेणानुष्ठितेन कर्मणा विध्वस्तस्वान्तमलः, अव्याकुलेन्द्रियो ज्ञाननिष्ठायामधिकरोति। * यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम्। स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः। (१८. ४६) इति परमपुरुषाराधनैकवेषता कर्मणां वक्ष्यते। इहापि * कर्मण्येवाधिकारस्ते

யோகத்துக்கும் முரண்பாடில்லையென்பதோடன்றியில், கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு உதவுவதாகவேயுள்ளது. எப்படியெனில்:

''வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் ।
விஷ்ணுராராத்$_4$யதே பந்தா$_2$: நாந்யஸ் தத்தோஷகாரக:॥''
[வி·பு 3-8-9]

[தன் வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய அநுஷ்டானத்தையுடைய புருஷனாலேயே பரமபுருஷனை விஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறார்; அவருக்கு உகப்பையளிக்க வேறுவழியில்லை.] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும,

''யத: ப்ரவ்ருத்திர் பூ$_4$தாநாம் யேந ஸர்வமித$_3$ம் ததம் ।
ஸ்வகர்மணா தமப்$_4$யர்ச்ய ஸித்$_3$தி$_4$ம் விந்த$_3$தி மாநவ: ॥''
[18-46]

[எவனிடமிருந்து ஜீவராசிகளுக்கு உத்பத்தி முதலானவை ஏற்படுகிறதோ, எவனால் இவ்வுலகம் முழுவதும் வியாபிக்கப்பட்டு விளங்குகிறதோ, அவனைத் தனக்குரிய கர்மத்தாலே ஆராதனம் செய்து மனிதன ஸித்தியடைகிறான.] என்று கீதையிலேயே பதினெட்டாமத்தியாயத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பலனில் பற்றற்று அனுஷ்டிக்கப்படும் கர்மங்கள் பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனமாகவேயிருக்கின்றன; இத்தகைய கர்மத்தினால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய், கருணைக்கோர் இருப்பிடமாயிருக்கும் பரமபுருஷனின் பிரீதியாலே, அநாதிபாபம் காரணமாக இச்சேதனன் நெஞ்சில் தங்கியிருக்கும் ரஜஸ்தமங்கள் குறைந்து ஸத்வகுணம் வளர்கின்றது; இதனால் இவன் ஜ்ஞானயோகத்தில் ஈடுபட விரோதியாயிருந்த விஷயராகம நீங்குகிறது; இவனும் ஞானயோகத்திற்கு அதிகாரியாகிறான். இவ்வண்ணமாக ஞான நிஷ்டைக்கு ஹேதுவான விஷயாநுப$_4$வஶாந்திக்குக் காரணமாயிருக்கையாலே கர்மயோகம் ஞானயோகத்திற்கு அநுகூலமாயிருக்கிறதேயொழியப் பிரதிகூலமாயில்லை என்றதாயிற்று. 'ப்ரத்யக்ஷத்தில் : இந்திரியவ்யாபாரரூபமாயிருக்கும் கர்மயோகத்திற்கும்

(२. ४७) इत्यादिना अनभिसंहितफलं कर्मानुष्ठेयं विधाय, तेन विषय-व्याकुलतारूपमोहादुत्तीर्णबुद्धेः * प्रजहाति यदा कामान् (२. ५५) इत्यादिना ज्ञानयोग उदितः। अतस्साङ्ख्यानामेव ज्ञानयोगेन स्थितिरुक्ता। योगिनां तु कर्मयोगेन। सङ्ख्या बुद्धिः, तद्युक्तास्साङ्ख्याः—आत्मैक-

---

இந்திரியங்கள் அடங்குவதாலுண்டாகும் ஞானயோகததிற்கும் முரணபாடு இருக்கும்போது முன்னது பின்னதற்கு எப்படி ஸாதன மாகும்' என்பது அர்ஜுனனின் ஐயம். "அஸ்மிந் லோகே" எனற பதங்களால், அப்$_4$யுபக$_3$ம்யவாத$_3$ரீதியிலே முரண்பாட்டை ஒப்புகொண்டு, "முரணுன கர்மயோகமும், ஜ்ஞாநயோகமும் வெவ்வேறு அதிகாரிகளுக்கு விதிக்கப்படலாம்" என்று உணர்த்தப் பட்டது. இங்கு, த்$_3$ருஷ்டத்தில் (ப்ரத்யக்ஷத்தில்) கர்மஜ்ஞான யோகங்களுக்கு முரண்பாடு மேலெழத் தோன்றிய போதிலும், பரமபுருஷப்ரீதியாகிற அத்ருஷ்டத்தின மூலம் கர்மயோகம் ஜ்ஞான யோகத்திற்கு உதவியே புரிகிறது என்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. கர்மயோகியின் இந்திரியவ்யாபாரம சப்தாதி விஷயங்களைப் பற்றி யிராமல் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றியிருக்கையால், சப்தாதிவிஷயங் களிலிருந்து நீங்குவதாலுண்டாகும் ஞானநிஷ்டையோடு கர்ம யோகத்திற்கு த்$_3$ருஷ்டத்திலும் எவ்விதமான முரண்பாடுமில்லை யென்று அறியத்தக்கது. இதனுலேயே, "த$_4$ர்மேண பாபமபநுத$_3$தி" [தை-நா 50] [கர்மத்தினுல் பாபத்தைப் போக்குகிருன] என்று வேதமும சொல்லிற்று. இக்காரணத்தாலேயே இரண்டாமத்தி யாயத்தில், "கர்மண்யேவாதி$_4$காரஸ்தே மா ப$_2$லேஷு கதா$_3$சந" [2-47] என்று பலனில் பற்றில்லாமல் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று கூறி, "யதா$_3$ தே மோஹகலிலம் பு$_3$த்$_3$தி$_1$ர் வ்யதிதரிஷ்யதி" [2-52] என்று அக்கர்மாநுஷ்டானத்தால விஷ யங்களில் ஈடுபாடாகிற மயக்கத்திலிருந்து இவன் நீங்கப்பெறு வான் என்று உரைத்து, "ப்ரஜஹாதி யதா$_3$ காமாந்" [2-55] என்று தொடங்கி ஜ்ஞாநயோகம் உபதேசிக்கபபட்டது என்பதை "புரா மயா ப்ரோக்தா" என்னும் பதங்களால் உணர்த்துகிருன கண்ணன். இதை விவரிக்கிருன் மேலே: (ஜ்ஞாநயோகே$_3$ந ஸாங்க்$_2$யாநாம்) ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடுகிற அறிவையுடையவர் களுக்கு ஜ்ஞாநயோகத்தில் நிஷ்டை என்று முன் கூறப்பட்டது. (ஸாங்க்யாநாம்) ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாமையாலே ஸாங்க்ய மதநிஷ்டர்கள் இங்கு சொல்லப்படவில்லை. 'ஸங்க்$_2$யா' என்னும்

विषयया बुद्ध्या संबन्धिनस्साङ्ख्याः; अतदर्हाः कर्मयोगाधिकारिणो योगिनः। विषयव्याकुलबुद्धियुक्तानां कर्मयोगेऽधिकारः, अव्याकुल-बुद्धीनां तु ज्ञानयोगेऽधिकार उक्त इति न किंचिदिह विरुद्धं व्यामिश्रमभिहितम्॥ ३॥

॥ भा ॥ सर्वस्य लौकिकस्य पुरुषस्य मोक्षेच्छायां जातायां सहसैव ज्ञानयोगो दुष्कर इत्याह—

न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते।
न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति॥ ४॥

4. ந கர்மணுமநாரம்ப$_4$ாந் நைஷ்கர்ம்யம் புருஷோऽஶ்நுதே।
ந ச ஸந்ந்யஸநாதே$_3$வ ஸித்$_3$தி$_4$ம் ஸமதி$_4$க$_3$ச்ச$_2$தி॥

புருஷ:—(இவ்வுலகில் வாழும்) எந்த மனிதனும், கர்மணும் அநாரம்ப$_4$ாத்—கர்மயோகத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதாலேயே, நைஷ்கர்ம்யம்—ஞானயோகத்தை, ந அஶ்நுதே—அடைவதில்லை; ஸந்ந்யஸநாத் ஏவ—(தொடங்கிய கர்மயோகத்தைக்) கைவிடுவதாலேயே ஸித்$_3$தி$_4$ம்—(கர்மயோகத்தின்) பயனான ஞானயோகத்தை, ந ச ஸமதி$_4$க$_3$ச்ச$_2$தி—

பதம் புத்தியைக் குறிக்கிறது. இங்கு, பிரகரணுநுகுணமாக ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடும் அறிவைச்சொல்லுகிறது. அவ்வறிவையுடையவர்கள் ஸாங்க்யர்கள் எனப்படுகிருர்கள். (யோகி$_3$நாம் கர்மயோகே$_3$ந) இப்படி ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடாமல் விஷயங்களிலும் ஈடுபடுகையாலே கர்மயோகத்திற்கே அதிகாரமுள்ளவர்களுக்குக் கர்மயோகததிலேயே நிஷ்டை என்று முன் கூறப்பட்டது. (யோகி$_3$நாம்) யோக$_3$ஶப்தம் பிரகரணத்தையொட்டிக் காமயோகத்தைக் குறிக்கிறது. அதற்கே தகுதியுள்ளவர்கள் யோகிகள் எனப்படுகின்றனர். ஆக விஷயங்களால் கலங்கியிருக்கும் அறிவையுடையவர்களுக்குக் கர்மயோகத்தில் அதிகாரமும், அவற்ருல் கலங்காத அறிவையுடையவர்களுக்கு ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதிகாரமும் முன அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டதாகையால, நான் கூறியதில் முரண்பாடும் குழப்பமும் இல்லையென்று கருத்து. 3.

அடைவதுமில்லை. (விஷயங்களால் கலங்கிய மனத்தை யுடையவனுக்குப் பரமபுருஷாராதனமான கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தபின்பே அக்கலக்கம் நீங்கி ஞானநிஷ்டை யுண்டாகும் என்று கருத்து.)

3. *இட்டத்தாற் கன்மத் திழியார் வினையொழியார்
விட்டத்தாற் பேறதனை மேலடையார்—தொட்டொன்
செய்யாரிறைப்பொழுது நில்லார் செறிந்தியல்வர் [றைச்
மெய்யார் குணத்தெவரு மிக்கு.

இட்டத்தால்—தம் விருப்பப்படி. **கன்மத்து இழியார்**—கர்மயோகத்தைத் தொடங்காமலிருப்பவர்கள். **வினை ஒழி யார்**—(ஞானயோகவிரோதியான) பாபங்கள் நீங்கப்பெறார் கள்; (ஆகையால் ஞானயோகத்தை அடையமாட்டார்கள்.) **விட்டத்தால்**—(தொடங்கிய கர்மயோகத்தைக்) கைவிட்ட தாலும். **பேறு அதனை**—அந்த ஞானயோகத்தை. **மேல் அடையார்**—மேல்வரும் காலத்தில் பெறமாட்டார்கள். **இறைப்பொழுதும்**—ஒரு கணநேரமும். **ஒன்றைத் தொட்டுச் செய்யார்**—ஒரு கர்மத்தைத் தொடங்கிச் செய்யாமலிருப்ப வர்கள். **நில்லார்**—இருக்கமுடியாது; **எவரும்**—எந்த மனித ரும். **மெய் ஆர் குணத்து**—பிரகிருதிகார்யமான சரீரத்தி லுள்ள ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களில். **செறிந்து**—அழுந்தி. **மிக்கு இயல்வர்**— (அந்த குணங்களுக்குரிய) செயல்களில் (தம்மையறியாமலே) மிகவும் ஈடுபட்டே தீருவர்.

4. 'மோக்ஷத்தில் விருப்பம் தானே சர்மயோகத்திலும் முமுக்ஷுவைத் தூண்டுகிறது; அவ்விருப்பமே ஆத்மதர்ஶனத் திற்கு நேரே உபாயமான ஜ்ஞாநயோகத்திலேயே அவனைத் தூண்டக்கூடாதோ?' என்னும் சங்கைக்கு, 'மோக்ஷத்தில் விருப்ப மிருந்தாலும், இவ்வுலகில் விஷயங்களால் கலங்கியிருக்கும் எல்லா மனிதனும், அக்கலக்கம நீங்காமலிருக்கையில் கர்மயோகத்தைச் செய்யாமலே ஞானயோகததைச் செய்யமுடியாது' என்று ஸமா தானம் கூறுகிறான் இந்த ச்லோகத்தில்: (கர்மணும் அநாரமப₄ாத்)

* இப்பாட்டு 4, 5 ச்லோகங்களுக்கு மொழி பெயர்ப்பு.

॥भा॥ न शास्त्रीयाणां कर्मणामनारम्भादेव, पुरुषो नैष्कर्म्य-ज्ञाननिष्ठां प्राप्नोति। न चारब्धस्य शास्त्रीयस्य त्यागात्; यतोऽनभि-संहितफलस्य परमपुरुषाराधनवेषस्य कर्मणस्सिद्धिस्सा; अतस्तेन विना

சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் தொடங்காமலிருப்ப தாலேயே; கர்மயோகத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதாலேயே என்று கருத்து. (புருஷ: நைஷ்கர்மயம் ந அஶ்நுதே) நைஷ்கர்ம்யத்தை மனிதன் அடைந்துவிடமாட்டான். 'கர்மயோகத்தைத் தொடங் காமலிருப்பது நைஷ்கர்ம்யமின்மைக்குக் காரணம' என்றோ, 'கர்மயோகத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதால் நைஷ்கர்மயம் ஏற்படும் என்பது தவறு' எனறோ பொருளகொளளலாம். நைஷ்கர்ம்யம் என்னும் பதத்திற்குக 'கர்மாநுஷ்டானமின்மை' என்று கொண்டால் முதல பொருளில், 'கர்மத்தைத் தொடங்காமை கர்ம யோகமின்மைக்குக் காரணம்' என்று ஸாதனமும் ஸாத்யமும ஒன்றுகிறது. இரண்டாவது பொருளில் 'கர்மத்தைத் தொடங் காமையால் கர்மமின்மை ஏற்படும் எனபதிலலை; அதாவது கர்மமே ஏற்படும' என்று முரண்பாடு ஏற்படுகிறது. ஆகையால் நைஷ்கர்ம்யசப்தத்திற்கு வேறு பொருளே கொளளவேண்டும. இங்கு 'நிஷ்கர்மா' என்று, நிஷ்க்ராந்தகர்மயோகனை (கர்ம யோகத்தைச் செய்து முடித்தவனை) ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனைச் சொல்லுகிறது; நைஷ்கர்மயம என்று, அவனுடைய நிலையான ஞானநிஷ்டை சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்வதே பொருத்தம. (ஸந்யஸநாதே₃வ ச ஸித்₃தி₄ம் ந ஸமதி₄க₃ச்ச₂தி) ஸந்யஸந ஶப்தத்தாலே ஸந்யாஸாஶ்ரமத்தைக் கூறுவதாகக் கொள்ளுவது பிரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையால் முன்பாதியில் உள்ள 'கர்மணும்' எனனும பதத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு, கர்மங்களை விடுவது என்று பொருளகொள்வதே பொருத்தமுடையது. ஆக, "தொடங்கிய கர்மத்தை விடுவதாலும் ஸித்தியை அடையமாட்டான்" என்று ச்லோகத்தின் பிற்பாதிககுப் பொருள் தேறுகிறது. 'உன் தர்மமான யுத்தத்தைத் தொடங்கி, அதில் நின்றும் நீ மீளப் பார்ப்பது தவறு' என்று அர்ஜுனனுக்கு உணர்த்துகிறான். (ஸித்₃தி₄ம்) கர்மயோகத்தின் பலனுயிருக்கும் ஞானயோகத்தை. ஞானநிஷ்டையைக் குறிக்கும் நைஷ்கர்ம்யசப்தத்தையே பிற்பாதி யிலும் வருவித்துப் பொருள்கொளளலாமாயிருக்க, தனியாக அதே பொருளில் ஸித்தி ஶப்தத்தைப பிரயோகித்தது, பலனில்

तां न प्राप्नोति। अनभिसंहितफलैः कर्मभिरनाराधितगोविन्दैरविनष्टा-नादिकालप्रवृत्तानन्तपापसञ्चयैरव्याकुलेन्द्रियतापूर्विकाऽऽत्मनिष्ठा दुस्सं-पादा ॥ ४ ॥

॥ भा ॥ एतदेवोपपादयति—

न हि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत्।
कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥ ५ ॥

5. ந ஹி கஶ்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்ட₂த்யகர்மக்ருத்।
கார்யதே ஹ்யவஶ: கர்ம ஸாவ: பரக்ருதிஜைர் கு₃ணை: ॥

பற்றற்றுப் பரமபுருஷாராதனரூபமாக அநுஷ்டிக்கப்படும் கர்மயோகத்தின் பலனுயிருப்பது ஞானயோகம் எனறு காட்டுவதற்காகவேயாகும். ஆக, ச்லோகத்தின இரண்டு பாதிகளாலும், 'சாஸ்திரவிஹிதமான கர்மயோகத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதாலேயோ, தொடங்கியதை விடுவதாலேயோ ஞானயோகம் ஸிததிக்காது' என்று சொல்லப்பட்டது. 'கர்மயோகமினமையால் ஞானயோகமின்மை ஏற்படும' எனறு, 'கர்மயோகமின்மையால் ஞானயோகம ஏற்படும் என்பது தவறு' என்று கருத்து. ஆக இவ்வளவால், "அநாராதி₄த கோ₃விந்தா₃ யே நரா து₃:க்க₂ாப₄ாகி₃ந :" [விஷ்ணு தர்மம் 29-13] [கோவிந்தனை (பலனில் பற்றற்ற கர்மங்களாலே) ஆராதிக்காத ஜனங்கள் துன்பத்தையே அடைவார்கள.] என்கிறபடியே பலனில் பற்றற்ற கர்மத்தால் பரமபுருஷனை ஆராதிக்காவிடில், மோக்ஷமடைய அவசியமான பரமபுருஷனின் பிரீதி ஏற்படாதென்றும், அதில்லையாகில் பாபங்கள் நீங்கமாட்டாவென்றும், அது நீங்காவிடில் மனத்திலுள்ள ரஜஸ்தமங்களாகிற அழுக்குகள் அழியாவென்றும், அவையழியாவிடில் அவைகளாலுண்டாகும் ராகத்வேஷங்கள் சிரஞ்சீவியாயிருக்குமென்றும், அவையிருக்குமளவும் இந்திரியங்களின் கலக்கம தெளியாதென்றும், இப்படி இந்திரியங்கள் தெளிவடையாமல் சப்தாதிவிஷயங்களையே பற்றி நின்றால் ஆத்மவிஷயத்தில் புகமாட்டாவென்றும் உணர்த்துவதன் மூலம், காமயோகத்தைக் கைவிட்டு, ஞானயோகத்தைக் கைக்கொள்ளப் பார்க்குமவன், ஏழு அடுக்கையுடைய கோபுரத்தைக்கட்ட நினைத்து, முதலில் ஏழாவது அடுக்கைக் கட்டத்தொடங்கநினைப்பவனைப் போலே பரிஹஸிக்கத்தக்கவன் என்று காட்டுகிறதாயிற்று 4.

ஹி—ஏனெனில், **கஶ்சித்**—எந்த மனிதனும், **ஜாது**—எக்காலத்திலும், **க்ஷணம் அபி**-ஒரு கணங்கூட, **அகர்மக்ருத்**-கர்மத்தைச் செய்யாமல், **ந திஷ்ட₂தி**-இருப்பதில்லை; **ஸர்வ:**-(ஒன்றையும் செய்வதில்லை என்று உறுதி பூண்டவனை யுள்ளிட்ட) எல்லாப்புருஷரும், **ப்ரக்ருதிஜை:** — ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் வளரும், **கு₃ணை:**—ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களால், **கர்ம**—அவ்வவற்றுக்குரிய செயலைக்குறித்து, **அவஶ:**—தம்மையறியாமலே, **கார்யதே ஹி**—தூண்டப் படுகிறாரல்லவோ; (ஆகையால் கர்மயோகத்தாலே ரஜஸ் தமோகுணங்களைக்குறைத்து, ஸத்வத்தை வளரச்செய்தா லல்லது ஞானயோகம ஏற்படாது என்று கருத்து.)

।।भा।। न ह्यस्मिन् लोके वर्तमानः पुरुषः कश्चित्कदाचिदपि कर्माकुर्वाणस्तिष्ठति ; न किंचित्करोमीति व्यवसितोऽपि सर्वः पुरुषः

---

5. பரமபுருஷாராதனமான கர்மயோகததை விட்டால், ஞான நிஷ்டையை அடைவது அரிது என்று முன் ச்லோகத்தில் சொன்னதையே விவரிக்கிறான இந்த ச்லோகத்தில். (ஹி) ஏனெனில். முன் ச்லோகத்தில் சொனனதை விவரிக்கிறான் என்பதைக் காட்டு கிறது. (கஶ்சித்) " அஸ்மிந் லோகே " [2-3] என்று சொல்லப்பட்ட பலவிதமான அதிகாரிகள் வாழும இவ்வுலகிலுள்ள எந்த மனிதனும். (ஜாது) எக்காலத்திலும். நாள் முதலான பெரிய காலத்தைக் காட்டு கிறது. (க்ஷணமபி) ஒரு கணத்திலும. "க்ஷணோ வ்யாபாரவைகல்யே காலபே₄த₃ால்பகாலயோ:" [வைஜயந்தி-த்வ்யக்ஷரகாண்டம்-புல்லிங் காத்யாயம்-11] என்கிற நிகண்டுவின்படி சிறிய காலத்தைக் காட்டு கிறது க்ஷணஶப்தம. ஆகையாலே ஜாது ஶப்தத்தோடு புநருக்தி யில்லை. (ஜாது க்ஷணமபி) பெரியகாலத்தோடு சிறியகாலத்தோடு வாசியற எக்காலத்திலும. ஜீவன் அசேதனஸமமாயிருக்கும் ப்ரளய காலம் தவிர்ந்த எல்லாக்காலத்திலும் என்று கருத்து. (அகர்மக்ருத் ந திஷ்ட₂தி) கர்மம் செய்யாதவனுயிருப்பதில்லை. தூங்கும்போதும் தூக்கமாகிற செயலைச் செய்துகொண்டேயன்றோ இருக்கிறான். தூக்கமும் ஒரு கர்மமாயிருப்பதாலன்றோ, "இன்ன தேசகாலங்களில் தூங்கலாம்; இன்னதேசகாலங்களில் தூங்கலாகாது" என்று அதைப் பற்றி சாஸ்திரங்களில விதிநிஷேதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

प्रकृतिसंभवैस्सत्त्वरजस्तमोभिः प्राचीनकर्मानुगुणं प्रवृद्धैर्गुणैः स्वोचितं कर्म प्रति अवशः कार्यते-प्रवर्त्यते। अत उक्तलक्षणेन कर्मयोगेन प्राचीनं पापसञ्चयं नाशयित्वा गुणांश्च सत्त्वादीन् वशे कृत्वा निर्मलान्तःकरणेन संपाद्यो ज्ञानयोगः ॥ ५ ॥

(ஹி) முன பாதியில் சொன்ன அர்த்தத்தை விவரிப்பது பின் பாதி என்று காட்டுகிறது. (ஸர்வ:) எல்லாப் புருஷரும்; நான் ஒரு காரியமும் செய்யமாட்டேன் என்று உறுதிபூண்டிருப்பவனை யுள்ளிட்ட எல்லா மனிதரும். கர்மேந்திரியங்களை முயன்று அடக்கினாலும், மனம் விஷயங்களை நினைப்பதாகிற செயலைச்செய்து கொண்டேயிருக்குமாகையால், ஒரு செயலைப்புரியாமல் எவனும் இருக்கமுடியாது என்று கருத்து. "கர்மேந்த்ரியாணி" என்று தொடங்கும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் இவ்வர்த்தமே விவரிக்கப்படுகிறது. (ப்ரக்ருதிஜை: குணை:) ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டான ஸத்வம, ரஜஸ், தமஸ் எனனும் குணங்களாலே. ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டான சரீரத்தில் இக்குணங்கள் பூர்வகர்மங்களுக்கு அனுகுணமான ஏற்றத்தாழ்வுகளை உடையதாய்ப் பெருகுகையாலே, ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டான குணங்கள எனப்படுகின்றன. பிரகிருதியிலே நித்யமாகவேயிருக்கும் இக்குணங்கள் அதிலிருந்து ஒருகாலத்தில் உண்டாவதில்லையே இக்குணங்கள் கர்மாநுகுணமாக மாறக்கூடியவையெனபது, "கர்மவஶ்யா கு₃ணாஶ்சைதே ஸத்வாத்₃யா: ப்ருதி₂வீபதே"[வி-பு 2-13-70] [அரசனே! ஸத்வம் முதலான இக்குணங்கள் கர்மத்தாலுண்டாகும் ஏற்றத்தாழ்வுடையவை] என்று விஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டது. (கு₃ணை: கர்மகார்யதே) வளர்ந்திருக்கும ரஜஸ்தமோ குணங்களாலே அந்தந்த குணங்களுக்குரிய கர்மங்களைச் செய்யும்படி இவன் தூண்டப்படுகிறான். (அவஶ: கார்யதே) இவனையும் மீறி குணங்களாலே இவன் ஆட்டி வைக்கப்படுகிறான். கர்மயோகத்தைச்செய்து ரஜஸ்தமோ குணங்களைக் குறைத்துக்கொண்டவனை அக்குணங்கள் இப்படி ஆட்டிவைக்கமுடியாது. அப்படிக் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்காதவனை, வளர்நது நிற்கும் ரஜஸ்தமோகுணங்கள தம் வழிப்படி செயல்புரியும்படி, ஆட்டிவைக்கின்றன எனறு கருத்து.

ஆக, முன் ச்லோகத்தாலும், அதற்கு விவரணமான இந்த ச்லோகத்தாலும், முக்குணங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கும் மனிதன்

भा॥ अन्यथा ज्ञानयोगाय प्रवृत्तो मिथ्याचारो भवतीत्याह—

कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन्।
इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते॥ ६॥

6. கர்மேந்த்₃ரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸ்தே மநஸா ஸ்மரந் ।
இந்த்₃ரியார்த்த₂ாந் விமூட₄ாத்மா மித்₂யாசார: ஸ உச்யதே ॥

ய:—ஞான நிஷ்டனுன எவனெருவன், கர்மேந்த்₃ரியாணி—(வாக்கு, கை, கால் முதலான) கர்மேந்திரியங்களை, ஸம்யம்ய-(எக்காரியத்திலும் ஈடுபடாதபடி) நன்ருக அடக்கி, விமூட₄ாத்மா — ஆத்மஞானமற்ற நெஞ்சையுடையவனுய், மநஸா— (அந்த) நெஞ்சாலே, இந்த்₃ரியார்த்த₂ாந்—இந்திரியங்களுக்கு இரையான சப்தாதிவிஷயங்களை, ஸ்மரந் ஆஸ்தே—தியானித்துக்கொண்டிருக்கிருனே, ஸ:—அவன், மித்₂யாசார:—பொய்யொழுக்க முடையவனுக, உச்யதே—கூறப்படுகிருன்.

ரஜஸ்தமங்களைக் குறைத்து ஸத்வத்தை வளரச்செய்யும் கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்காமல் ஞானயோகத்தை அடைவது அரிதாகையால், அத்தகைய கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்து, ரஜஸ்தமங்களை வளர்க்கும் அநாதிபாபங்களை அழிதது, அதன்மூலம் ரஜஸ்தமங்களையும் குறைத்து ஸத்வகுணத்தை வளர்த்து ராகத்வேஷங்கள் நீங்கப்பெற்ற மனத்தையுடையவனுகி 'இவ்வழியாலே மோக்ஷத்திற்கான முயற்சியை எளிதாக்கிக்கொணடால்தான் இவனுக்கு ஞானயோகம் கைகூடும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 5.

6. முன் ச்லோகங்களில் கூறியபடி கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்காமல் நேரே ஞானயோகத்தில் இழிபவன பொய்யொழுக்க முடையவனுகிருன் என்கிருன். (கர்மேந்த்₃ரியாணி ஸம்யம்ய) கர்மயோகத்தில் வெறுப்பாலும, ஞானயோகத்தில் ஈடுபட்டாலும, 'ஒரு காரியமும் செய்யமாட்டேன்' என உறுதிபூண்டு கைகால முதலிய கர்மேந்திரியங்களை எக்காரியத்திலும ஈடுபடாதபடி அடககி. (ய: மநஸா இந்த்₃ரியார்த்த₂ாந் ஸ்மர்ந் ஆஸ்தே) எவனெருவன இந்திரியங்களுக்கு இரையான சப்தாதிவிஷயங்களை மனத்தாலே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிருனே, பகவானுக்கு ஆராதனமான கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்காமையால் இவனுக்குப் பாபம நீங்குவதில்லை; அதனுல்

भा ।। अविनष्टपापतया अजितान्तःकरणः आत्मज्ञानाय प्रवृत्तो विषयप्रवणतया आत्मनि विमुखीकृतमनाः विषयानेव स्मरन् य आस्ते, अन्यथासंकल्प्य अन्यथा चरतीति स मिथ्याचार उच्यते; आत्मज्ञानायोद्युक्तो विपरीतो विनष्टो भवतीत्यर्थः ।। ६ ।।

4· கருமக் கரணங்கள் கட்டித்தன் னெஞ்சில்
வருமப் பொருணினைந்து மன்னிப்—பெருமைவினைக்
கைம்மையினாற் பாவிக்குங் கள்ளக் கருத்துடையான்
பொய்ம்மையினா னென்றே புகல்.

கருமக் கரணங்கள் கட்டி—*கர்மேந்திரியங்களை (எக்காரியத்தையும் செய்யாமல்) அடக்கி.* **தன் நெஞ்சில் வரும்**—*தன் நெஞ்சில் (பூர்வவாஸனையாலே) காட்சியளிக்கும்.* **அப் பொருள்**—*அந்த சப்தாதி விஷயங்களை.* **பெருமை வினை கைம்மையினால்**—*பெரியதாய் அடர்ந்திருக்கும் புண்யபாப தோஷத்தினால்.* **நினைந்து**—*நினைத்து.* **மன்னி**—*(அவற்றிலேயே) ஈடுபட்டு.* **பாவிக்கும்**—*(அவற்றையே) தியானிக்கும்.* **கள்ளக் கருத்துடையான்**—*வஞ்சனை நினைவையுடையவன்.* **பொய்ம்மையினான்**—*பொய்யொழுக்கமுடையவன்.* **என்றே புகல**—*என்றே கூறப்படுவான்.*

மனத்திலுள்ள ரஜஸ்தமங்கள் குறையாமையால், மனம் இவனுக்கு வசப்பட்டு நிற்பதில்லை; ஆகையால் இவன் எவ்வளவு தான் முயன்றாலும் இந்த மனம் இவன் மறக்கக்கருதும் விஷயங்களையே நினைக்கிறது என்று கருத்து. (விமூடாத்மா ஸ:) இவ்வண்ணமாக விஷயங்களையே நினைக்கையாலே ஆத்மாவில் ஈடுபடாமலிருக்கும மனத்தையுடைய இவன். இங்கு ஆத்மசப்தம் மனத்தைக்குறிக்கிறது. (மித்யாசார உச்யதே) பொய்யொழுக்கமுடையவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். நினைவொன்றாகவும் செயலொன்றாகவுமிருப்பவன பொய்யொழுக்கமுடையவன் எனப்படுகிறான். இங்கு இவன் ஞான யோகத்தை அநுஷ்டிக்க நினைத்து, அதற்கு நேர்மாறான விஷயங்களில் ஈடுபடுகையாலே இவன் பொய்யொழுக்கமுடையவன் எனத் தக்கவன். "உச்யதே" [கூறப்படுகிறான்] என்றபோதிலும் பொய்

यस्त्विन्द्रियाणि मनसा नियम्यारभतेऽर्जुन।
कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगमसक्तस्स विशिष्यते॥ ७॥

7. யஸ்த்விந்த்₃ரியாணி மநஸா நியம்யாரப₄தேऽர்ஜுந ।
கர்மேந்த்₃ரியை: கர்மயோக₃மஸக்தஸ் ஸ விஶிஷ்யதே ॥

அர்ஜுந—*அர்ஜுநு!* **ய: து**—*யாவனொருபுருஷனே வெனில்.* **மநஸா**— *(ஆத்மாவில் ஈடுபட்ட) மனத்தாலே.* **இந்த்₃ரியாணி**-*இந்திரியங்களை.* **நியம்ய**-*(அவற்றுக்குப் பள்ளமடையான) சாஸ்த்ரீயகர்மங்களில ஈடுபடுத்தி.* **அஸக்த:**—*பலனில பற்றற்றவனுய்.* **கர்மேந்த்₃ரியை:**—*கர்மத்தில் ஈடுபடும் இயல்வையுடைய கர்மேந்திரியங்களாலே,* **கர்மயோக₃ம் ஆரப₄தே**-*கர்மயோகத்தைத் தொடங்குகிருனே.* **ஸ:**-*அவன்,* **விஶிஷ்யதே**-*(ஞானநிஷ்டனைக்காட்டிலும்)சிறந்தவனுகிருன்.*

---

5. நெஞ்சாற் புலனடக்கி நேர்கரும யோகத்தை
யெஞ்சா துழல்கரும விந்தியத்தாற்—றுஞ்சாது
தான்றொடங்கி நன்றியலுந் தன்மையுடன் றெத்தற்றுன்
வான்றொடர்ந்த வண்புகழான மற்று.

மற்று-*முற்கூறியவனிலும் வேறுபட்டவனுய்.* **நெஞ்சால்**-*மனத்தாலே.* **புலன்**—*இந்திரியங்களை.* **அடக்கி**—*(தனக்குப் பள்ளமடையான) சாஸ்தரீயகர்மங்களில் ஈடுபடுத்தி,* **எஞ்சாது உழல் கரும இந்தியத்தால்**-*இடைவிடாமல கர்மங்களில் ஈடுபடும் கர்மேந்திரியங்களால்,* **நேர் கருமயோகத்தை**—*(தனக்குப்) பொருந்திய கர்மயோகத்தை,* **துஞ்சாது**-*சோம்பவில்லாமல்.* **தான் தொடங்கி**—*தானே தொடங்கி,* **நன்று**

யொழுக்கமுடையவனுகிருன என்றே கருத்து. ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்கமுயன்று அதற்கு நேர்மாருன விஷயதியானத்திருல் தனக்கு உபாயமான ஞானயோகம கைவரப்பெருமல், அதனுலேயே தான் விரும்பும பலனை இழந்தவனுகிருன் என்று தேறுகிறது. விஷயதியானத்திருல் இவன் பேற்றை இழக்கும் ப்ரகாரம், " த்₄யாயதோ விஷயாந் " [2-62,63] என்று தொடங்கி முன்னமே விரிவாகச் சொல்லப்பட்டது. 6.

भा ॥ अतः पूर्वाभ्यस्तविषयसजातीये शास्त्रीये कर्मणि इन्द्रियाण्यात्मावलोक[ने]नप्रवृत्तेन मनसा नियम्य तैस्स्वत एव कर्मप्रवणैरिन्द्रियैरसङ्गपूर्वकं यः कर्मयोगमारभते; सोऽसंभाव्यमानप्रमादत्वेन ज्ञाननिष्ठादपि पुरुषाद्विशिष्यते ॥ ७ ॥

இயலும் தன்மையுடன்—*நன்றான ஆத்மாவில் ஈடுபடும் தன்மையுடன்.* தொத்தற்றான்—*(மற்றவிஷயங்களில்) பற்றில்லாதவனாயிருப்பவன்,* வான்தொடர்ந்த வண் புகழான்—*ஆகாயமளாவிய பெரும்புகழாளனானவான்.*

---

7. *கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்காமல் முதலிலேயே ஞானயோகத்தில் இழியவிரும்புகிறவனை நிந்தித்தான் சென்றச்லோகத்தில். கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனைப் புகழ்கிறான் இந்தச்லோகத்தில்.* (யஸ்து) எவனோவெனில். *துஶப்தம் முன் ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டவனைக் காட்டிலும் இவன் வேறானவன் என்று உணர்த்துகிறது.* (இந்த்₃ரியாணி நியம்ய) இந்திரியங்களை *அவற்றுக்கும, தனக்கும் பள்ளமடையான ஶாஸ்த்ரீயகர்மங்களில் ஈடுபடுத்தி.* இந்திரியங்களும் *அவற்றையுடைய சேதனனும்* நெடுநாள் பழகிப்போந்தது *கர்மங்களிலேயேயாகையாலே,* அத்தகைய *ஶாஸ்த்ரீயகர்மங்களில்* இந்திரியங்களை ஈடுபத்துவது எளிது என்பதை *'நியம்ய'* எனனும் பதத்தில் உபஸர்க்கத்தாலே காட்டுகிறார். *"நஹி கஶ்சித்"* என்னும் ஶ்லோகத்திலே, இவன் கர்மஙகளிலேயே நெடுநாள் பழகிப்போந்தாைகையால் இவனுக்கு ஞானயோகத்தை *அனுஷ்டிப்பது அரிது எனறு காட்டினார்.* இங்கு *அக்காரணத்தாலேயே* இவனுக்குக் *கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பது எளிது என்று உணர்த்துகிறார்.* இந்திரியங்களைக் *கர்மங்களில்* இவன ஈடுபடுத்துவதற்கு *உபகரணமாய்* (கருவியாய்) இருப்பது ஏதென்னில்: *(மநஸா) ஆத்மாவைக்காணமுயலும மனமே உபகரணம் என்கிறார்.* இவன் நெடுநாள் பழகிப்போந்தது நிஷித்த *கர்மங்களிலேயாகையாலே, அநாதிவாஸநாபலத்தாலே அவற்றிலேயன்றோ* இவன் *எளிதில் ஈடுபடுவான் என்னும் ஐயம் எழக்கூடும்,* இவன் *ஆத்மதர்ஶனத்தைப் பெறவிரும்பும் அதிகாரியாகையாலும், நிஷித்தகர்மங்கள் ஆத்மதர்ஶனத்துக்கு விருத்தமானவை எனபதை அறிவானாகையாலும், "அஸக்த:" என்று இவனுக்குப் பலாந்தரங்களில் பற்றில்லையென்று கூறுகையாலும், அவ்வநாதி வாஸனை

नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः।
शरीरयात्राऽपि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः॥८॥

8. நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண: |
ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்₃த்₄யேத₃கர்மண: ||

நியதம்—*அநாதிகாலமாகப் பழகிப்போந்த.* **கர்ம**—*கர்மயோகத்தையே;* **த்வம**—*நீ.* **குரு**—*செய்வாய்.* **ஹி**—*ஏனெனில்.* **அகர்மண:**-*ஞானநிஷ்டையைக் காட்டிலும்.* **கர்ம**—*கர்மயோகமே,* **ஜ்யாய:**—*சிறந்தது;* **அகர்மண:**-*எக்கர்மத்தையும் செய்யாத,* **தே**—*(ஞானநிஷ்டனை) உனக்கு.* **ஶரீர யாத்ரா அபி**—*(ஞானநிஷ்டைக்கும் வேண்டிய)தேஹதாரணமும்.* **ந ப்ரஸித்₃த்₄யேத்**—*கை கூடாது.*

யைத் தன் மனவுறுதியாலே ஜயித்து விடுகிறான்; ஆகையாலே இவ்வையத்திற்கு இடமில்லை. அதனாலேயே, "மநஸா" என்னும் பதத்திற்கு 'ஆத்மாவைக் காணமுயலும் மனத்தாலே' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (கர்மேந்த்₃ரியை: கர்மயோக₃ம் ஆரப₄தே) கர்மத்தில் ஈடுபடும் இயல்வையுடைய கர்மேந்திரியங்களாலே எவனொருவன் கர்மயோகத்தைத் தொடங்குகிறானோ. (அஸக்த: ஆரப₄தே) அப்படிக் கர்மயோகத்தைத் தொடங்கும் போது ப₂லாந்தரங்களில் பற்றற்றவனாய் எவனொருவன் காம யோகத்தைத் தொடங்குகிறானோ. கர்மயோகத்தைத் தொடங்கும போதே பலனில் பற்றின்மை வேண்டுகையாலே, "ய: ஆரப₄தே அஸக்தஸ் ஸ: விஶிஷ்யதே" என்றல்லாமல் "அஸக்த: ய: ஆரப₄தே" என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (நியம்ய அஸக்த: கர்மயோக₃ம் ஆரப₄தே) மற்ற் பலனில் பற்றற்றவனாய், சாஸ்த்ரீய கர்மங்களில் இந்திரியங்களை ஈடுபடுத்துவதே கர்மயோகம் என்று கருத்து. (ஸ விஶிஷ்யதே)அவன முன ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவனைக்காட்டிலும் சிறப்புற்றவனாகிறான். முன ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவன் கர்மயோகத்தைத் தொடங்காமல் முதலிலேயே ஞான யோகத்தில் இழிகையாலே, அவன் முன் சொன்ன ரீதியில் நழுவ (உபாயபலங்களைப்பெறுமற்போக)இடமுண்டு. இவன் முதலிலேயே கர்மயோகத்தில் இழிகையாலே இவன் உபாயபலங்களையடையாமல் நழுவ இடமேயில்லை. ஆகையால் அவனைவிட இவன் சிறந்தவன் என்று கருத்து. 7.

भा॥ नियतं—व्याप्तम्; प्रकृतिसंसृष्टेन [अभि]हि व्याप्तं कर्म; [अनादिवासनया प्रकृतिसंसृष्टस्त्वं नियतत्वेन] प्रकृतिसंसृष्टस्त्वमनादि -

---

6. நின்றுநீ செய்யு நியதக் கருமத்தை
யென்றுமிது மற்றறிவி லேற்றமுடைத்—துன்ற
னுடனடப்பு மோடா தொருகரும மற்று
லடலடர்த்த் தோளா யறி.

நியதக் கருமத்தை—*அநாதிகாலமாகப் பழகிப்போந்த கர்மங்களை.* நின்று நீ செய்—*நீ நிலையாகச் செய்வாய்;* என்றும்—*எப்போதுமே.* இது—*இக்கர்மயோகம்.* மற்று அறிவில்—*இதனிலும் வேறுபட்ட ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும்.* ஏற்றம் உடைத்து—*சிறப்பை உடையது;* ஒரு கருமம் அற்றால்—*(நீ) ஒரு கருமத்தையும் செய்யாவிடில்,* உன்றன் உடல் நடப்பும் ஓடாது—*உன்னுடைய தேஹம் தரித்து நிற்பதும் நடைபெறாது;* அடல் அடர்த்த் தோளாய்—*எதிரிகளை வென்ற தோளையுடையவனே!.* அறி—*இதை அறிவாயாக.*

---

8. *எளிதாக்ச் செய்யத்தக்கதாயிருக்கை, நழுவ இடமில்லாம லிருக்கை, விடமுடியாததாயிருக்கை முதலான காரணங்களால் கர்ம யோகம் ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததாயிருக்கிறது என்று காட்டிக்கொண்டு, இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் அர்ஜுனன் கேட்டகேள்விக்கு நேரே பதிலுரைக்கிறான் இந்த ச்லோகத்தில். (நியதம் கர்ம குரு) அநாதிகாலமாக்ப் பழகிப்போந்த கர்மத்தையே நீ செய்வாய். பிரகிருதிகார்யமான சரீரத்தோடு அநாதிகாலமாகக் கூடியிருக்கும் நீ, அவ்வநாதிவாஸனையாலே பழக்கமானதாயிருக்கையாலே உனக்குச்செய்ய எளிதாயிருப்பதாய், முன்சொன்ன ரீதியில் நழுவுதல் ஏற்பட இடமில்லாமலிருப்பதான கர்மத்தையே செய்வாயாக. கர்ம நியதம் குரு' [கர்மத்தை எப்போதும் செய்] என்று நியதசப்தத்தை க்ரியாவிசேஷணமாக்கிப் பொருள் கொள்வதைக்காட்டிலும், "நியதம் கர்ம குரு" [அநாதிகாலமாகப் பழகிப்போந்த கர்மத்தைச் செய்வாய்] என்று கர்மசப்தத்தோடு ஸமாநாதி$_4$கரணமாக்கிப் பொருள் கொள்வதில் பயன் அதிகமாகையால் அப்படிப் பொருள் கொள்வதே உசிதம். (நியதம் கர்ம) இயற்கையிலேயே இவனுக்குப் பழகிப்போருவதாகவும், சாஸ்திர*

वासनया नियतत्वेन सुशकत्वादसंभावितप्रमादत्वाच्च कर्मणः, कर्मैव कुरु; अकर्मणो ज्ञाननिष्ठाया अपि कर्मैव ज्यायः। नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते (३.४) इति प्रक्रमादकर्मशब्देन ज्ञाननिष्ठैवोच्यते। ज्ञाननिष्ठाधिकारिणोऽप्यनभ्यस्तपूर्वतया ह्यनियतत्वेन दुश्शकत्वात्सप्रमादत्वाच्च ज्ञाननिष्ठायाः कर्मनिष्ठैव ज्यायसी; कर्मणि क्रियमाणे च आत्मयाथात्म्यज्ञानेनात्मनोऽकर्तृत्वानुसन्धानमनन्तरमेव वक्ष्यते। अत आत्मज्ञानस्यापि कर्मयोगान्तर्गतत्वात्स एव ज्यायानित्यर्थः।

விதியினால் இவனுக்குப் பழகிப்போருவதாகவும் கர்மங்கள் இருக்கும். கர்மங்கள் சாஸ்திரவிதியினால் இவனுக்குப் பழகிப்போருமவை யென்பதை ஸ்லோகத்தின் பிற்பகுதி காட்டப்போகிறதாகையாலே, இங்கு இயற்கையிலேயே கர்மங்கள் இவனுக்குப் பழகிப்போருமவை என்று காட்டப்படுவதாகக்கொள்வது உசிதம். முன் இரண்டு ச்லோகங்களில் ஞானநிஷ்டையில் நழுவுதல் ஏற்பட இடமிருக்கை யாலே அது அநுஷ்டிக்க அரிது என்றும், கர்மயோகத்தில் அதற்கு இடமில்லாமையாலே அது செய்ய எளிது என்றும் காட்டினுன். இங்கு மேலும் சில காரணங்களைக் காட்டி கர்மயோகமே அநுஷ்டிக்க எளிது என்று நிரூபிக்கிருன். (அகர்மண: கர்ம ஜ்யாயோஹி) கர்மநிஷ்டையிலும் வேறுபட்ட ஞானநிஷ்டையைக் காட்டிலும் கர்மயோகமே சிறந்ததன்றே. அகர்மமப்தம் கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஞானயோகத்தைக் காட்டுகிறது. "மா தே ஸங்கோ₃ஸ்த்வகர்மணி" [2-47] என்றவிடத்திற்போலே கர்மாநுஷ்டானமின்மையைக் காட்டக்கூடாதோ? எனில்: இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களின் தாரதம்யமே ப்ரஸ்துதமாயிருக்கிறது. ஆகையால் "நைஷ்கர்ம்யம்" [3-4] என்று அத்தியாயாரம்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஞானநிஷ்டையே இங்கும் அகர்மமப்தத்தாலே கூறப்படுவதாகக் கொள்வதே உசிதம்: அங்கு நைஷ்கர்ம்யமப்தம் ஞானநிஷ்டையைக் காட்டுமே யொழியக் கர்மமின்மையைக் காட்டாது என்பது அவ்விடத்திலேயே நிரூபிக்கப்பட்டது. (ஹி) ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும், கர்மயோகம் சிறந்தது என்பதற்கு முன் சொல்லப்பட்டவையும், இங்கு சொல்லப்படுகின்றவையும், இனிச்சொல்லப்போகின்றவையுமான எல்லா ஹேதுக்களையும் காட்டுகிறது. அவையாவன;—

कर्मणो ज्ञाननिष्ठाया ज्यायस्त्ववचनं ज्ञाननिष्ठायामधिकारे सत्येवोपपद्यते यदि सर्वं कर्म परित्यज्य केवलं ज्ञाननिष्ठायामधिकरोषि, तर्ह्यकर्मणस्ते ज्ञान-निष्ठस्य ज्ञाननिष्ठोपकारिणी शरीरयात्राऽपि न सेत्स्यति । यावत्साधनसमाप्ति

(1) ஜ்ஞாநயோகம் விஷயங்களில் பற்றின்மையை எதிர்பார்க்கிற படியாலும், பழகிப்போந்ததல்லாமையாலும் அதில் அதிகாரம் உள்ளவனுக்கும் எளிதாக அநுஷ்டிக்கமுடியாதது; கர்மயோகம அப்பற்றின்மையை எதிர்பாராமையாலும், பிரகிருதிஸம்பந்தமுள்ள வனுக்கு அநாதிகாலமாகப் பழகிப்போந்ததாகையாலும் அனை வர்கரும எளிதாக அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. (2) ஜ்ஞானயோகம் நழுவ இடமுடையது; கர்மயோகம நழுவ இடமில்லாதது. (3) கர்மயோகம் செய்யும்போது, ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறி வாலே 'ஆத்மாவானது ஸ்வதந்த்ரமாகக் காரியங்களைச் செய்வ தன்று' எனனும் நினைவுடன் செய்யவேண்டும் என்று (3-26, 27 முதலான ச்லோகஙகளில்) விவரிக்கப்படப்போகிறதாகையால் ஆத்மஜ்ஞானமும் கர்மயோகத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. இக் காரணத்தாலும் அதுவே சிறந்தது. (4) சாஸ்திரங்களிற்சொன்ன ரீதியில் சரீரத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டிய எவனுக்கும் கர்மங்கள் விடமுடியாதவையாகையாலும கர்மயோகமே சிறந்தது. இக காரணஙகளால் ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்க சக்தியுடையவனுக் கும கர்மயோகாநுஷ்டானமே சிறந்ததென்று தேறுகிறது.

கீழ் எடுக்கப்பட்ட காரணஙகளில் கடைசியானதை (நானகா வதை) விவரிக்கிறது உத்தரார்த்தம். (அகர்மண: தே ஶரீரயாத் ராபி ந ப்ரஸித்₃த்₄யேத்) கர்மமொனறும் செய்யாத உனக்கு தேஹ யாத்ரையும நடைபெருது; 'தே' [உனக்கு] என்னும பதத்தோடு ஓரே வேற்றுமையை உடையதாயிருக்கையாலும. பூர்வார்த்தத்திற் போலே ஞானநிஷ்டையைச் சொலலுவதில் பொருத்தமில்லாமையா லும்,இங்கு 'அகர்ம' ஶப்தம ''ந வித்₃யதே கர்ம யஸ்ய ஸ:'' எனனும வ்யுத்பத்தியாலே கர்மமில்லாதவனைக குறிககிறது. எலலாக் கர்மங் களையும் விட்டு ஞானநிஷ்டையிலேயே ஈடுபட நீ முயன்றாலும், அத தகைய உனக்கு அந்த ஞானநிஷ்டைககும் வேண்டிய தேஹயாத்ரை யும நடக்காது என்றபடி. பணம்சம்பாதித்து சரீரத்தைப் போஷிககா விடில் ''ஶீர்யதே—இதி ஶரீரம்'' என்கிறபடியே அழிவதையே இயல் வாகக்கொண்ட சரீரம் அழிந்துவிடும் என்று கருத்து. ''அழிந்தால்

शरीरधारणं चावश्यं कार्यम्; न्यायार्जितधनेन महायज्ञादिकं कृत्वा तच्छिष्टाशनेनैव शरीरधारणं कार्यम्, *आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिस्सत्त्वशुद्धौ ध्रुवा

அழியட்டுமே; இவனே ஞானயோகமாகிற ஸாதனத்தில் இழிந்து விட்டான; ஆகையால், விரோதியான சரீரம் கழிந்தவுடன மோக்ஷம் தன்னடையே கிடைத்துவிடுகிறது" எனில்: ஞானயோக மாகிற ஸாதனத்தில் இழிந்துவிட்டதால் மாத்திரம் மோக்ஷம் கிடைத்துவிடாது; ஸாதனம் பூர்த்தியடைந்த பினபே மோக்ஷம கிடைக்கும. அதுவும் நாலைந்து நாளில் பூர்த்தியடைந்துவிடாது; நீண்டகாலத்தில்தான நிறைவுபெறும். ஸாதனத்தைப் பூர்த்தி செய்ய சரீரமும் இனறியமையாதது. ஆகையால் ஸாதனம நிறைவுபெறும் வரையில் சரீரத்தை ரக்ஷித்தே தீரவேண்டும். ஸாதனம நிறைவேறுமலிருக்கையில் சரீரத₄ாரணத்தை அலட்சியம் செய்து சரீரத்தை அழித்துக் கொண்டால தோஷமும் ஏற்படும எனக. இனி மற்றுமோர் ஆக்ஷேப ஸமாதானம்: "சரீரரக்ஷணம செய்ய வேண்டியதாகவேயிருநதாலும, அது இவனுடைய விருப்பத்தினல் நெடுநாள் செய்யமுடியாததொனறுயிற்றே. இவன அலட்சியமா யிருநத மாத்திரததால் சரீரம அழிநதுவிடும என்றும் கூற முடியாது. ஒவ்வொரு சரீரமும உண்டாகும்போதே இது இத்தனை நாளிருக்கும் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டுவிடுகிறது. "விவாஹோ ஜந்ம மரணம்" [இதிஹாஸ ஸமுச்சயம்-3] என்று தொடங்கி சாஸ்திரங்களிலும விவாஹமும, பிறப்பிறப்புகளும முன்னமே நிர்ணயிக்கபபட்டுவிடுகின்றன என்று கூறப்படுகிறது. ஆகையால் சரீரரக்ஷணம் இவனதீனமன்று. அப்படியே இவனதீனமாயிருந் தாலும் ஏதாவதொரு லௌகிககர்மத்தைச் செய்து பணம் சம் பாதித்து சரீரரக்ஷணத்தைச் செய்து கொள்ளலாமாகையாலே, சாஸதிரீய கர்மங்களைச் செய்துதான் சரீரரக்ஷணத்தைச் செய்ய வேண்டுமெனறு நிர்ப்பந்தமென்ன?" எனில்: கர்மபலம் நியதம் என்றும், அநியதம் எனறும் இருவகைப்படும். பிரபலமான சாபம் முதலானவற்றால் உண்டான பலம் இனன தேசத்தில் இனன காலத்தில் பலிக்கும் என்னும் நியதியை உடையதாகையால் நியதம் எனப்படும; அப்படியல்லாதது இனன தேசகாலங்களில் பலிக்கும் என்னும் நியதியில்லாமையாலே அநியதம் எனப்படும். இவ்வநியத கர்மங்களும் ஏதோவொரு தேசகாலத்தில பலன் கொடுத்தே தீருமாகையால் நிஷ்பலமாவதில்லை. ஆகையால் நம் முடைய சரீரரக்ஷணம் மரணம் முதலானவை அநியதமாயிருக்கலா

स्मृतिः (छा. ७. २६. २) इत्यादिश्रुतेः ; *ते त्वघं भुञ्जते पापा ये पचन्त्यात्मकारणात् (३. १३) इति वक्ष्यते। अतो ज्ञाननिष्ठस्यापि

மாகையாலே தன் முயற்சிக்குட்பட்டிருக்கும் அவற்றைக்குறித்து மந்திரம், ஔஷதம், பிராயச்சித்தம், நீதி ஶாஸ்திரஙகள முதலான வற்றைப் பிரயோகித்து சரீரரக்ஷணம் முதலான இஷ்டங்களைச் செய்து கொள்வதிலும், மரணம் முதலான அநிஷ்டங்களைத தவிர்த்துக்கொள்வதிலும் தவறில்லை. இப்படி ஒப்புக்கொள்ளாமல் எல்லாக்கர்மங்களும இன்னதேசகாலங்களில் பலனளிக்கும் என னும நியதியுடையவையே என்று கொணடோமானல், எதிரிகள் போரிடவரும்போது, வெற்றிதோல்விகள் முன்னமே முடிவுகட்டப் பட்டவையென்னும் நினைவாலே, சதுரங்கசேனையைத் திரட்டா மலிருக்க வேண்டிவரும். 'கர்மநியதிப்படி வருவது வந்தே தீரும்' என்னும நினைவாலே, வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் மருந்து சாப்பிடாமலிருக்க வேண்டிவரும். பரமாத்மாவின் நித்யஸங்கல் பத்தால் இவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும ஸ்வாதந்திரியபுததியாலே சில காரியஙகளையாவது இவன் செய்கிறன் என்று ஒப்புக்கொள்ளா விடில, இவன் செய்வது ஒன்றுமில்லையாகையால், சாஸ்திரம 'இதைச் செய்; அதைச்செயயாதே' எனறு விதிநிஷேதங்களாலே இவனை நியமிப்பதும் பொருந்தாமற்போய்விடும். உலகம கர்மவசப் பட்டதன்று எனறே ஆகிவிடும். இப்படியெல்லாம் ஆகாமைக்காக அநியதகர்மங்கள் உண்டு என்று ஒபபுக்கொள்ளவேண்டுமாகை யால், சரீரரக்ஷணத்திற்கு இவன முயல்வது பொருந்தும என்றே கொள்ளவேண்டும். லௌகிககர்மத்தைச் செயது, பணம் சம்பா தித்து சரீரரக்ஷணத்தைச் செய்து கொள்ளலாமாகையால், சாஸ் திரீயகர்மங்களைச் செய்துதான் சரீரரக்ஷணத்தைச் செய்துகொள்ள வேண்டும் எனனும் நிர்ப்பந்தமில்லை என்றதும் முமுக்ஷுவுக்குப் பொருந்ாது. "ஆஹாரஶுத்₃தௌ₄ ஸத்வஶுத்₃தி₄: ஸத்வஶுத்₃ தௌ₄ த்₄ருவா ஸ்ம்ருதி:" [சாந் 7-26-2] [ஆஹாரம் சுத்தமாயிருந் தால்தான் மனம் சுத்தமாகும்; மனம் சுத்தமானலதான தொடர்ந்த நினைவான உபாஸனம் ஏற்படும்.]என்னும் வேதவாக்யம் ஆஹாரம் சுத்தமாயிருந்தால் தான் மோக்ஷஸாதனமான ஞானயோகமும் உபாஸனமும் கைக்கூடும் என்று கூறிற்று. நியாயமான வழிகளில் சம்பாதித்த பணத்தைக் கொண்டு பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள முதலான சாஸ்திரீயகர்மங்களைச்செய்து, அந்தயஜ்ஞங்களில் எஞ்சி நிற்கும் உணவை உட்கொள்வது தான் சுத்தமான ஆஹாரமாகும்.

कर्माकुर्वतो 'देहयात्राऽपि न सेत्स्यति'। यतो ज्ञाननिष्ठस्यापि म्रियमाणशरीरस्य यावत्साधनसमाप्ति महायज्ञादिनित्यनैमित्तिकं कर्मावश्यं कर्तव्यम्; यतश्च कर्मयोगेऽप्यात्मनोऽकर्तृत्वभावनयाऽऽत्मयाथात्म्यानुसन्धानमन्तर्भूतम्; यतश्च प्रकृतिसंसृष्टस्य कर्मयोगस्सुशकोऽप्रमादश्च; अतो

"யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பி₃ஷை:।
தே த்வக₄ம் பு₄ஞ்ஜதே பாபா யே பசந்த்யாத்மகாரணாத்॥"
[3-13]

[யஜ்ஞத்தில் எஞ்சிநிற்பதைப் புசிக்கும் நல்லவர்கள் எல்லாப் பாபங்களினின்றும விடுபடுகிறார்கள். எவர்கள் தமக்காகவே சமைத்து உண்கிறார்களோ, அவர்கள் பாபத்தையே உண்கிறார்கள்.] என்று இவ்விஷயம் இப்பிரகரணத்திலேயும் விவரிக்கப்படப் போகிறது. ஆகையால் நியாயவழியில் ஈட்டிய பொருளைக்கொண்டு செய்யப்படும் மஹாயஜ்ஞம் முதலான சாஸ்திரீயகர்மங்களில் மிகுந்ததைக்கொண்டே தே₃ஹத₄ாரணத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பது நியமவிதி₄யாகும். ஆகையால், முமுக்ஷுவான ஞான நிஷ்டனும் சாஸ்திரீயகர்மங்களைச் செய்யாமலிருந்தானாகில் அவனுக்கு சரீரயாத்திரையும் ஸித்திக்காது என்று சொன்னது பொருத்தமேயாகும. 'தே' என்று இவன முமுக்ஷுவேயென்பதைக்காட்டி, அப்படிபபட்ட முமுக்ஷுவான உனக்குக் கர்மங்களை விட்டால் சரீரயாத்ரையும் ஸித்திக்காது என்று சொன்னதற்குக் கருத்து இதுவேயாகும். 'த்வம் குரு' என்று பூர்வார்த்தத்திலுள்ள த்வம் ஶப்தம் இரண்டுவிதமாகப் பொருளபட இடமுண்டு. (1) அர்ஜுனனை ஞானயோகத்தை அநுஷ்டிக்க சக்தியுடையவனாகக் கொண்டால், "ஜ்ஞானநிஷ்டையில் அதிகாரமுடையவனுக்கும் (முற்கூறியகாரணங்களால்) கர்மயோகமே சிறந்தது; ஆகையால் ஞானநிஷ்டையில அதிகாரமுடைய நீ கர்மயோகத்தையே செய்" என்று பொருள் படுகிறது. (2) அர்ஜுனனை ஞானயோகத்தை அநுஷ்டிக்க சக்தியற்றவனாகக்கொணடால், "ஞானயோகத்தில் அதிகாரமுடையவனுக்கே கர்மயோகாநுஷ்டானம சிறந்ததாயிருக்குமபோது, அதில் அதிகாரமற்ற நீ கர்மயோகத்தையே அநுஷ்டிககவேண்டுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ" என்று பொருள்படுகிறது,

ज्ञाननिष्ठायोग्यस्यापि ज्ञानयोगात्कर्मयोगो ज्यायान्। तस्मात्त्वं कर्मयोग-मेव कुर्वित्यभिप्रायः ॥ ८ ॥

॥ भा ॥ एवं तर्हि द्रव्यार्जनादेः कर्मणोऽहङ्कारममकारादिसर्वेन्द्रिय-व्याकुलतागर्भत्वेनास्य पुरुषस्य कर्मवासनया बन्धनं भविष्यतीत्यत्राह—

यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः।
तदर्थं कर्म कौन्तेय मुक्तसङ्गस्समाचर ॥ ९ ॥

9. யஜ்ஞார்த்த₂ாத் கர்மணோऽந்யத்ர லோகோऽயம்
கர்மப₃ந்த₄ந: ।
தத₃ர்த்த₂ம் கர்ம கௌந்தேய முக்தஸங்க₃: ஸமாசர ॥

யஜ்ஞார்த்த₂ாத் கர்மண: அந்யத்ர—*யஜ்ஞத்துக்காக ஏற்பட்ட கர்மங்களைத்தவிர மற்ற கர்மங்கள் செய்யும்போது தான்,* **அயம் லோக:**—*இவ்வுலகம்,* **கர்மப₃ந்த₄ந:**—*கர்மத்தால் கட்டப்படுகிறது. (ஆகையால்)* **ஹே கௌந்தேய**—*அர்ஜுநா!,* **தத₃ர்த்த₂ம்**—*யஜ்ஞத்திற்கு சேஷமான,* **கர்ம**—*கர்மங்களை,* **முக்தஸங்க₃:**—*பற்றற்றவனாய்,* **ஸமாசர**—*செய்வாயாக.*

ஆக இந்த ச்லோகத்தால், "ஞானநிஷ்டனுக்கும் சரீரத்தை தரிக்கச்செய்வதற்காக மோக்ஷஸாதனம நிறைவேறும் வரையில் மஹாயஜ்ஞம் முதலான நித்யநைமித்திக கர்மஙகள் அவசியம் செய்ய வேண்டியவையாயிருக்கையாலும், ஆத்மாவானவன் ஸ்வதந்த்ர கர்த்தாவல்லன் என்னும் நினைவோடேயே கர்மயோகத்தைச் செய்ய வேண்டியிருக்கையால் கர்மயோகத்திலும் ஆத்மதத்வாநுஸந்தானம் அடங்கியிருக்கையாலும், பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தையுடையவனுக்குக் கர்மயோகம் செய்ய எளிதாயிருக்கையாலும், நழுவ இடமில்லாம லிருக்கையாலும் ஞானநிஷ்டையில் தகுதியுடையவனுக்கும் ஞான யோகத்தைக்காட்டிலும் கர்மயோகமே சிறந்தது; ஆகையால் நீ கர்மயோகத்தையே செய்வாயாக" என்னும் கருத்தைக் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறான் என்று விளங்குகிறது. 8.

॥ भा ॥ यज्ञादिशास्त्रीयकर्मशेषभूताद्द्रव्यार्जनादेः कर्मणोऽन्यत्रात्मीयप्रयोजनशेषभूते कर्मणि क्रियमाणेऽयं लोकः कर्मबन्धनो भवति ।

---

7. ஐவகைய வேள்வியினுக் காகாக் கருமங்கண்
மெய்வகையே கட்டு மிகவுலகை—யிவ்வகையா
யாங்கதனுக் காக வமைந்துன் னசையைவிடுத்
தீங்கிதனை நின்றே யியற்று.

ஐவகைய வேள்வியினுக்கு—*பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களுக்கு*. **ஆகா கருமங்கள்**—*உபயோகப்படாத செயல்கள்*. **உலகை**—*இவ்வுலகை*. **மெய்வகையே**—*உண்மையாகவே*. **மிக கட்டும்**—*மிகவும் கட்டிவிடும்*. **இவ்வகையால்**—*இப்படியிருக்கையால்*. **ஆங்கு**—*கர்மம் செய்யும்போது*. **அதனுக்காக அமைந்து**—*அந்தப் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம முதலான சாஸ்த்ரீயகர்மங்களுக்கு உறுப்பான கர்மங்களிலேயே ஈடுபட்டு*. **உன் நசையை விடுத்து**—*உன் பற்றை விட்டு*. **ஈங்கு இதனை**—*இங்கு சொல்லப் பட்ட (யஜ்ஞாதிசேஷமான) கர்மங்களையே*. **நின்று இயற்று**—*நிலையாகச் செய்வாய்*.

---

9. *'முன ச்லோகத்தில் சொன்னது போல ஶாஸ்த்ரீயகர்மங் களைச் செய்யவேண்டுமாகில், அதற்காகப் பணம் சம்பாதிப்பது முதலான காரியங்களைச் செய்யவேண்டிவருமே; இக்காரியங்களைச் செய்வதால் நான் எனது என்னும் அஹங்காரமமகாரங்கள், விருப்பு வெறுப்புகள், அபி₄நிவேஶவசனங்கள், தானம் வாங்குவது, ஸஞ்சாரங்கள் முதலானவை ஏற்படுமே; இவை எல்லா இந்திரி யங்களையும் பலகாரியங்களில் ஈடுபடுத்திச் சிதறச்செய்துவிடுமே; ஏற்கனவே அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்து வரும் கர்மவாஸனை முமுக்ஷுவான இவனுக்கும் இவைகளால் மேலும் வளர்ந்துவிடுமே; இதனால் மேன்மேலும் ஶரீரபந்தங்கள் ஏற்பட்டு இவன நித்யஸம் ஸாரியாகவேண்டிவருமே' என்னும் ஶங்கையெழ, எத்தகைய கர்மங் களால் இவ்வநர்த்தங்கள் வரும் எனபதும், எத்தகைய கர்மங்க ளால் இவை வாரா என்பதும் பிரித்துக் காட்டப்படுகிறது இந்த ஶ்லோகத்தில். (யஜ்ஞார்த்தா₂த் கர்மண: அந்யத்ர) யஜ்ஞங்கள முதலான ஶாஸ்த்ரீய கர்மங்களுக்கு உறுப்பான (பணம் சம்பா திப்பது முதலான) கர்மங்களைத் தவிர்ந்த மற்ற கர்மங்களைச் செய்யும்போதுதான். இங்கு யஜ்ஞம் என்றது ஶாஸ்த்ரீயகர்மங்கள்*

अतस्त्वं यज्ञार्थं द्रव्यार्जनादिकं कर्म समाचर। तत्रात्मप्रयोजनसाधनतया यस्सङ्गः, तस्मात्सङ्गान्मुक्तस्तत्समाचर। एवं मुक्तसङ्गेन यज्ञा-

---

எல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். யஜ்ஞார்த்த₂ கர்மம் என்பது இந்த ஶாஸ்த்ரீயகர்மங்களுக்கு உறுப்பாகப் பொருள் ஈட்டுவது முதலான செயல்களைக்குறிக்கும். இங்கு "யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு: இதி ஶ்ருதே: யஜ்ஞ ஈஶ்வர:" [யஜ்ஞம் எனப்படுபவன் விஷ்ணுவே- என்னும் ஶ்ருதியிலிருந்து இங்கு யஜ்ஞம் எனப்படுகிறவன் ஸர்வேஶ்வரனே என்று விளங்குகிறது] என்று யஜ்ஞஶப்தத்திற்குப் பொருள்கொண்டார் சங்கரர். இப்பொருளில் நமக்கும் விரோதமில்லை. இருந்தபோதிலும், அடுத்துவரும் ஶ்லோகங்களில் யாகம் என்னும் பொருளிலேயே யஜ்ஞஶப்தம் பலதடவை படிக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால், பிரகரணுநுகுணமாக இங்கும் அப்பொருளைக் கொள்வதே உசிதம். (யஜ்ஞார்த்த₂ாத்) யஜ்ஞத்தைப் பயனுகக் கொண்டது; யஜ்ஞஶேஷபூ₁தமானது என்று கருத்து. (அந்யதர) கர்மணி கரியமாணே என்பதை வருவித்துக்கொள்க. யஜ்ஞஶேஷபூ₄தமான கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், சுயநலததுக்காகச் செய்யபடுவதான பொருளீட்டல் முதலான காரியங்களைச் செய்யும்போது தான் என்று பொருள். (அயம் லோக:) இவ்வுலகிலுள்ள ஸம்ஸாரிசேதனர். கட்டுப்படுவதாகக் கூறுகையாலே, இங்கு லோகஶப்தம கட்டுப்பட யோக்யதையுள்ள ஸமஸாரி சேதனரைக் கூறுகிறது. (கர்மப₃ந்த₄ந:) "கர்மைவ ப₃ந்த₄நம் யஸ்ய ஸ:" [கர்மமாகிற கட்டை உடையது] என்றே, "கர்மணு ப₃ந்த₄நம் யஸ்ய ஸ:" [கர்மத்தால் ஏற்படும் ஸம்ஸாரவிருத்தியாகிற கட்டை உடையது] என்றே பொருள்கொள்ளலாம். சுயநலத்துக்காகப் பொருளீட்டுவது முதலானவற்றைச் செய்தால்தான் அஹங்காரமமகாரங்கள், விருப்புவெறுப்புக்கள், அஹங்காரவசனங்கள், தானம் வாங்குவது, ஸஞ்சாரங்கள் முதலியவை ஏற்பட்டு, எல்லா இந்திரியங்களும் சிதறிப்போய், கர்மவாஸனை மேலும மேலும் வளர்ந்து, மேன்மேலே சரீரபந்தங்கள் ஏற்பட்டு இவன் ஸம்ஸாரத்தில் உழலவேண்டிவரும்; சாஸ்திரீய கர்மங்களுக்கு உறுப்பாகப் பொருளீட்டுதல் முதலானவற்றைச் செய்யும்போது சுயநலம் கருதாமல் பகவதாராதனத்துக்கு உறுப்பாகச் செய்கிறுணகையாலே இவ்வனர்த்தங்கள் ஏற்பட இடமில்லை என்று கருத்து. (தத₃ர்த்த₂ம் கர்ம ஸமாசர) யஜ்ஞார்த்தமான கர்மம் இவனைக கட்டுவதல்லவாகையால், யஜ்ஞார்த்தமான செயல்களையே செய்வாயாக. யஜ்ஞார்த்த₂மாகப் பொருளீட்டுவதையும், அதற்கு உறுப்பாகப்

द्यर्थतया कर्मणि क्रियमाणे यज्ञादिभिः कर्मभिराराधितः परमपुरुषोऽस्यानादिकालप्रवृत्तकर्मवासनामुच्छिद्याव्याकुलात्मावलोकनं ददातीत्यर्थः ॥ ९ ॥

போர்புரிவதையும் செய்வாயாக என்று கருத்து. யஜ்ஞார்த்தமாகப் பொருளீட்டுவது முதலான காரியங்களைச் செய்யும்போது யஜ்ஞத்திற்கு மாத்திரமல்லாமல இவை நமக்கும் பயன்படும என்னும் எண்ணத்தோடுசெய்யலாமோ எனில்: (முக்த ஸங்க₃: ஸமாசர) 'நமக்கும் பயன்படும்' என்னும பற்றையும் விட்டு இக்கர்மங்களைச் செய்வாயாக. 'நமக்கும் பயன்படும்'என்று நினைத்தாலும் கர்மபந்தனம் ஏற்படும்என்றுகருத்து கர்மங்களைச் செய்யும்போது, அவற்றின பலனில் விருப்பமில்லாமல் செய்வதாகிற பலத்யாகம் முனனமே சொல்லப் பட்டது. 'நான் ஸ்வதந்த்ரகர்த்தாவல்லன்' என்னும் நினைவோடு செய்வதாகிற கர்த்ருத்வத்யாகம் [3-27, 28 ச்லோகங்களில்] சொல்லப்படப் போகிறது. இங்கு, யஜ்ஞார்த்தமான கார்யங்கள் நமக்கும் பயனபடும என்று நினைப்பதாகிற ஸங்கத்தைத் தவிர்க்கையாகிற ஸங்கத்யாகம் சொல்லப்படுகிறது. இவை மூன்றையும் சேர்த்துப் ப₂லஸங்க₃கர்த்ருத்வத்யாகம் என்று வழங்குவதுண்டு. "ப்ரயோஜநமநுத்₃தி₃ஶ்ய ந மந்தோ₃பி ப்ரவர்த்ததே" [ஒரு பயனை விருமபாமல மூடனகூட ஒரு காரியத்தில் ஈடுபடமாட்டான்] என்னும் நியாயப்படி, ஒரு பயனை விருமபாமல் எவனும் எச்செயலிலும் ஈடுபடமாட்டான எனபது உண்மையாயிருக்க, இங்கு இவன ஒரு பயனையும் கருதாமல பகவதாராதனத்துக்கு உறுப்பு என்னும ஒரே எண்ணத்தோடு கர்மங்களில் ஈடுபடமுடியுமோ? எனில்: நல்லோர்கள் நண்பர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் உபசாரம் செய்யும்போது ஒரு பயனைக்கருதி உபசாரம் செய்வதில்லையே; உபசாரம் செய்வதையே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக எண்ணியேயன்றோ செய்கிறார்கள். அது போலே, "மாதா பிதா ப்₄ராதா நிவாஸ: ஶரணம் ஸுஹ்ருத்₃ க₃திர் நாராயண:" [ஸுபால] என்று உபநிஷத் ஓதியபடியே இவனுக்கு இயற்கையிலேயே நண்பனுகவும, எல்லாவுறவையும் உடையவனுகவுமிருககும் நாராயணனுக்கு ஆராதனமாக ஸ்வயம ப்ரயோஜன புததியுடன் இக்கர்மங்களைச் செய்யத்தட்டில்லை. இப்படிப்பற்றிலலாமல் யஜ்ஞாதிகளுக்காகவே பொருளீட்டுதல் முதலானவற்றைச் செய்தால, அந்த யஜ்ஞாதிகர்மங்களால ஆராதிக்கப்படும் பரம புருஷன், இச்சேதனனுக்கு அநாதிகாலமாகத தொடர்ந்துவரும கர்மவாஸனையைப் போக்கடித்து. மனம் முதலான இந்திரியங்களை ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடுத்துவதன்மூலம் ஆத்மதர்ஶனமாகிற பயனைத் தந்தருள்வான் என்பது ச்லோகத்தின் கருத்து.

॥ भा ॥ यज्ञशिष्टेनैव सर्वपुरुषार्थसाधननिष्ठानां शरीरधारणकर्तव्यतामयज्ञशिष्टेन शरीरधारणं कुर्वतां दोषं चाह—

सह यज्ञैः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः।
अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोऽस्त्विष्टकामधुक्॥ १० ॥

10. ஸஹ யஜ்ஞை: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி:।
அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்₄வம் ஏஷ வோऽஸ்த்விஷ்ட காமது₄க்॥

ப்ரஜாபதி:—ஸர்வேஶ்வரனை பரமாத்மா, புரா—ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில், யஜ்ஞை: ஸஹ— (தனக்கு ஆரா

"விக்₃ரஹோ ஹவிராதா₃நம் யுக₃பத்கர்மஸந்நிதி₄:।
ப்ரீதி: ப₂லப்ரதா₃நம ச தே₃வதாநாம் ந வித்₃யதே॥"

[(1) விக்ரஹம் (சரீரம்), (2) ஹவிஸ்ஸை ஏற்றுக்கொள்வது, (3) ஒரே சமயத்தில் எல்லாக்கர்மங்களிலும் ஸாந்நிதயம, (4) பிரீதி, (5) பலமளித்தல் ஆகியவற்றில் எதுவும் தேவதைகளுக்குக் கிடையாது [என்கிற மீமாம்ஸககாரிகையின்படியே தேவதைகளுக்கு விக்ரஹாதிபஞ்சகங்களும கிடையாது என்றும், இந்த்₃ராதி₃ஶப்தங்களைத்தவிர தேவதைகள் வேறு கிடையாதெனறும், கர்மங்களினல் ஏற்படும் அபூர்வம் எனனும பொருளே கர்மங்களுக்குப் பலனளிக்கிறது என்றும் கூறும் பூர்வமீமாம்ஸகர்களின் மதம் இந்த ஶ்லோகபாஷ்யத்தால் தள்ளப்பட்டதாயிற்று. ஒரு பிரமாணத்தாலும ஸித்திக்காத அபூர்வம பலனளிக்கிறது என்று கொள்வதைக்காட்டிலும, எல்லாப் பிரமாணங்களாலும் அறியப்படும் விக்ரஹாதி பஞ்சகங்களையுடைய தேவதைகளின் மூலமாகவும் நேராகவும் பரமபுருஷனே பலனளிக்கிறுன் என்று கொள்வதே பொருத்தம் என்று கருத்து. பாஷ்யத்தில், "கர்மபி₄ராராதி₄த:" [காமங்களால் ஆராதிக்கப்படுபவன்] எனறு, ஹவிஸ்ஸை ஏற்றுக்கொள்வதும், அதனல் பிரீதியடைவதும, 'பரமபுருஷ:" என்று, புருஷஸூக்தஸித்தமான ஆதித்யவர்ணமான திவ்யமங்களவிக்ரஹமும், உலகம் முழுவதிலும் ஒரே சமயத்தில் நடக்கும் கர்மங்களில் ஸாந்நித்ய சக்தியும், "த₃தா₃தி" என்று, ப₂லப்ரதா₃னஶக்தியும் ஆகிய விக்₃ரஹாதிபஞ்சகமும் தேவாதி தேவனை பரமபுருஷனுக்கும உண்டென்று உணர்த்தப்பட்டது. 9.

தனமான) யஜ்ஞங்களோடு கூட. **ப்ரஜா:**—பிரஜைகளை, **ஸ்ருஷ்ட்வா**—ஸ்ருஷ்டித்து, **உவாச**—(பின் வருமாறு) கூறினர். "**அநேந**—இந்த யஜ்ஞத்தினல், **ப்ரஸவிஷ்யத்$_4$வம்**—ஸம்ருத்தியைப் பெறுங்கள்; **ஏஷ:**—இந்த யஜ்ஞம், **வ:**—உங்களுக்கு, **இஷ்டகாமது$_4$க்**—மோக்ஷத்தையும், அதற்கு வேண்டியவைகளையும் கொடுப்பதாக, **அஸ்து**—ஆகட்டும்"

|| भा || * पतिं विश्वस्य (ना) इत्यादिश्रुतेर्निरुपाधिकः प्रजापति-शब्दः सर्वेश्वरं विश्वस्य स्रष्टारं विश्वात्मानं परायणं नारायणमाह।

---

8. வேள்வியுடன் மானிடரை வேதாப் படைத்துமுனங்
கேள்வி யவர்க்குரைத்தான் கேண்மையுட—னூழ்வி
மித்தாலே துய்பய னுற்றிடுமி னுங்களுக்கிங் [னையா
கெத்தாலு மின்பளிக்கு மீது.

வேதா — *ஸர்வேஸ்வரன்,* **முன்னம்** — *ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில்,* **வேள்வியுடன்**—*யஜ்ஞத்தோடு கூட,* **மானிடரை**—*மனிதர்களை,* **படைத்து**—*ஸ்ருஷ்டித்து,* **அவர்க்கு**—*அவர்களுக்கு,* **கேண்மையுடன்**—*அன்புடன்,* **கேள்வி உரைத்தான்**—*வேதார்த்தமான பின்வரும் வாக்கியத்தை உரைத்தான்..* **ஊழ் வினையாம இத்தாலே**—*பழமையான இந்த யஜ்ஞத்தாலே,* **துய்பயன் உற்றிடுமின்** — *ஸம்ருத்தியைப் பெறுங்கள்;* **ஈது**—*இந்த யஜ்ஞம்,* **உங்களுக்கு**-*உங்களுக்கு,* **இங்கு**—*ஸாதனதசையில,* **எத்தாலும இன்பு அளிக்கும்**—*எல்லா வகையிலும் இன்பத்தை அளிக்கும்.*

---

10. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாலு புருஷார்த்தங்களை விரும்புகிறவர்களும், யஜ்ஞத்தில் எஞ்சி நிற்பதைக் கொண்டே தேஹயாத்ரையை நடத்தவேண்டும் எனபதையும், அப்படி நடத்ாதவர்களுக்கு உண்டாகும் தோஷத்தையும அவ்வவர்களைப் புகழ்வதன மூலமும் இகழ்வதன் மூலமும இது முதல் ஏழு ஶ்லோகஙகளாலே காட்டுகிருன். (ப்ரஜாபதி:) எலலாச் சேதனர்களுக்கும் தலைவனை ஸர்வேஶ்வரன. உடையவனகை யாலே தன உடைமைப் பொருள்களின நன்மையை விரும்பிச்

சொன்னுன் என்று கருத்து. "பதிம் விஶ்வஸ்ய—விஶ்வாத்மாநம் பாராயணம் நாராயணம்" [(பிரமனையுள்ளிட்ட) அனைவர்க்கும் பதியாய், ஆத்மாவாய், ப்ராப்யப்ராபகமாயிருப்பவன் நாராயணன்] என்று நாராயணுநுவாகம் கோஷிக்கையாலே, பிரமனிடத்திலே பிரஸித்தியையுடையதாயினும் இங்கு ப்ரஜாபதிஶப்தம் இயற்கையாகவே அப்பிரமனையுள்ளிட்ட அனைவரையும் படைப்பவனுய், அனைவர்க்கும் அந்தர்யாமியாய், ஈஶ்வரனுய், ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருக்கும் நாராயணனையே சொல்லுகிறது. நாராயணன் அந்தர்யாமியாயிருப்பதாலே, அண்டத்தினுள்ளிருப்பவற்றை மாத்திரம் படைக்கும் பிரமனைக் காட்டிலும், தானே அனைத்தையும படைககும் நாராயணனே ப்ரஜாபதி ஶப்தத்திற்கு முக்கியார்த்தமானவன. இதனுலேயே புருஷஸூக்த நாராயணவலலிகள "ப்ரஜாபதிஶ்சரதி க$_3$ர்ப்பே$_4$ அந்த:" என்று ஶ்ரிய:பதியான நாராயணனைக் குறித்துப் பிரஜாபதிஶப்தத்தைப் பிரயோகித்தன. "ஆபோ வா இத$_3$மக்$_3$ரே ஸலிலமாஸீத்। தஸ்மிந் ப்ரஜாபதிர் வாயுர் பூ$_4$த்வா அசரத்। ஸ இமாமபஶ்யத்। தாம் வராஹோ பூ$_4$த்வா அஹரத்" [யஜு-கா 7-1-5] [இவ்வுலகம் முதலில நீராகவேயிருந்தது; அதில ப்ராஜபதியானவர் வாயுரூபமாய் ஸஞ்சரித்தார்; அவர் (ஜலத்தில் முழுகியிருந்த) பூமியைப் பார்த்தார். இந்த பூமியை வராஹரூபியாய் எடுத்தார்.] எனறு க்ருஷ்ண யஜுர்வேதத்திலும், "இயதீ ஹ வா இயமக்$_3$ரே ப்ருதி$_2$வ்யாஸ ப்ராதே$_3$ஶமாத்ரீ। தாம் ஏமூஷ இதி வராஹ உஜ்ஜக$_4$ாந। ஸோஸ்யா: பதி. ப்ரஜாபதி:" [சதபதம்-கா 14-1-2] [இந்த பூமி முதலில் இவ்வளவு பட்டதாகவன்றே இருந்தது; (கடலில்) சிறிய இடத்தை அடைப்பதாகவே இருந்தது; அந்த பூமியை வராஹரூபியான பரம்பொருள 'அடி பூமி! எங்கு ஒளிகிருய்' என்று கூறி உயரத்தூக்கினுர். அவரே இவளுக்குக் கணவராய் ஜீவர்களுக்கெல்லாம் தநதையாயிருக்கையாலே ப்ரஜாபதியெனப்படுபவா.] என்று சுகலயயஜுர் வேதத்திலும் வராஹரூபியான விஷ்ணுவைக்குறித்து ப்ரஜாபதிஶப்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இதை அடியொற்றியே

"தோயாந்தஸ்ஸ்த$_2$ாம் மஹீம் ஜ்ஞாத்வா ஜக$_3$த்யேகார்ணவீக்ருதே।

அநுமாநாத் தது$_3$த்$_3$த$_4$ாரம் கர்த்துகாம: ப்ரஜாபதி:" [வி-பு-1-4-7]

[உலகம் ஒரே சமுத்திரமயமாயிருந்தபோது பூமி ஜலத்தின அடியில் இருப்பதை அடையாளத்தால் அறிந்து ப்ரஜாபதியான

பகவான் அதை எடுப்பதற்காக வராஹரூபத்தை மேற்கொண்டார்] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணததில் பராசரமஹர்ஷியும்,

"வராஹரூபஸ் ஸ பதி: ப்ரஜாபதிர்
மமாஸ்து மாங்க₃ள்யவிவ்ருத்₃த₄யே ஹரி:" [மாங்கள்யஸ்தவம்]

என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் மௌநகபகவானும் வராஹப் பெருமானிடம பிரஜாபதி ஶப்தத்தைப் பிரயோகித்தனர். மேலும், யஜுர்வேதத்தில் வாஜபேய யாகத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட ப்ராஜா பத்ய பசுவை வர்ணிக்கும்போது. "ஸப்தத₃ஶ ப்ராஜாபத்யாந் பஶூ நாலப₄தே" [யஜுர்·அஷ்ட 1-3·24-25] என்று தொடங்கி, "ஶ்யாமா ஏகரூபா ப₄வந்தி—ஏவமிவ ஹி ப்ரஜாபதி:" [(ப்ரஜா பதியை தேவதையாகக் கொண்ட பசுக்கள்) கருநிறமுள்ளவை யாயும, ஒருபடிப்பட்ட உருவத்தையுடையவையாகவும் இருக்க வேண்டும்; பிரஜாபதியும் இப்படியே (கருநிறமுள்ளவராகவும் ஒருபடிப்பட்ட உருவத்தை உடையவராகவும், இருக்கின்ருரன்ரே.] என்று கூறுகையாலே கருநிறமுடையவனை திருமாலே ப்ரஜாபதி யென்று வேதத்தில் வழங்கப்படுபவன் எனறு விளங்குகிறது. "ப்ரஜா பதே: ஸப₄ாம் வேஶ்ம ப்ரபத்₃யே" [சாந் 8-14-1] [பிரஜாபதியின் ஸபையாகிற ஸ்தானத்தை அடைகிறேன.]எனறவிடத்தில் பிரஜாபதி யெனப்பட்டவன் பரமாத்மாவேயொழியப பிரமனல்லன என்பதை "ந ச கார்யே ப்ரத்யபி₁ஸந்தி₄:" [4-3.13] [ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவனை ஹிரண்யகர்ப்பனைப்பற்றிய அநுஸந்தானம் இல்லை] எனற ஸூத்ரத்தில் பரஹ்மஸூத்ரகாரரும் நிர்ணயித்தார்.

"பூர்வே ப்ரஜாவிஸர்க்கே₃ த்வாமாஹுரேகம் ப்ரஜாபதிம்" [முதலில் ஸ்ருஷ்டி செய்த காலத்தில் உன்னையே ப்ரஜாபதியென் கின்றனர்] எனறும்,

"ராஜாதி₄ராஜஸ் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர் ப்₃ரஹ்மமயோ மஹாந் ।
ஈஶ்வரம் தம் விஜாநீமஸ் ஸ பிதா ஸ ப்ரஜாபதி: ॥"

[அனைவர்க்கும் அரசர்க்கரசராய் விளங்குபவரும், ப்ரஹ்மஸ்வ ரூபியும், பெரியவருமாயிருப்பவர் விஷ்ணு; ஈஶ்வரரான அவரை அறிகிறோம்; அவரே தந்தையாகவும், பிரஜாபதியாகவும் இருப்பவர்.] என்றும்,

"ஶுசிம் ஶுசிஷத₃ம் ஹம்ஸம் தத்பரம் பரமேஷ்டி₂நம் ।
யுக்த்வா ஸர்வாத்மநாத்மாநம் தம் ப்ரபத்₃யே ப்ரஜாபதிம் ॥

[சுத்தமானவனும், சுத்தமான பரமபதத்தில் வஸிப்பவனும், ப்ர காசிப்பவனும், மேலானவனும், மேலான ஸ்தானத்திலுள்ளவனும் ப்ரஜாபதியுமான அவனை எல்லாமாக அநுஸந்தித்து சரணடை கிறேன்.] என்றும்.

"அதிவாய்விந்த்₃ரகர்மாணம் அதிஸூர்யாக்₃நி தேஜஸம் ।
அதிபு₃த்₃தீ₄ந்த்₃ரியாத்மாநம் தம் ப்ரபத்₃யே ப்ரஜாபதிம் ॥"

[வாயுவையும் இந்திரனையும் விஞ்சிய செயலையுடையவனும், ஸூர்யாக்னிகளை விஞ்சிய ஒளியுடையவனும். புத்தி, இந்திரியங் கள், ஜீவன் இவர்களுக்கு எட்டாமலிருப்பவனுமான ப்ரஜாபதியை சரணமடைகிறேன்.] எனறும் மஹாபாரதத்திலும்,

"புத்ரௌ ப்ரஜாபதிம் தே₃வம் ப₄க்த்யாராத₄யதம் பரம் ।
நாராயணம் ஸ வோ தா₃தா வ்ருத்தோ் நூநம் ப₄விஷ்யதி ॥"

[புத்திரர்களே! மேலானவனும், ப்ரஜாபதி என்று சொல்லப்படு பவனுமான நாராயணனை பக்தியுடன பூஜியுங்கள்; உங்களுக்கு வேண்டியதை அவன் தருவான்.] என்றும்,

"ஏவம் ஸ்துதஸ் ததஸ் தாப்₄யாமஶ்விப்₄யாம் ஸ ப்ரஜாபதி:"

[அந்த ப்ரஜாபதியானவர் அந்த அஶ்விநீதேவர்களால் துதிக்கப் பட்டவராய்...] என்றும் வராஹபுராணத்திலும்.

"யத்தத் ஸத்யஞ்ச பரமம் அஹமேக: ப்ரஜாபதி:"

[யாதொன்று ஸத்யமாயும், மேலானதாயுமிருககிறதோ, அது முக்கிய ப்ரஜாபதியாகிற என்னுடைய அம்ஶத்தைப் பெற்றது.] என்று மாத்ஸ்யபுராணத்திலும்.

"பரம் பராணுமபி காரணம் ஹரிம்
மஹீத₄ரம் லோககு₃ரும் ப்ரஜாபதிம்"

[மேலானவற்றைக்காட்டிலும் மேலானவனும் காரணபுருஷனும், பூமியை தரிப்பவனும், லோகஸ்வாமியும்,ப்ரஜாபதியுமான ஹரியை...] என்று நரஸிம்ஹபுராணத்திலும் மற்றும பலவிடங்களிலும். பரம புருஷனை நாராயணனைக்குறித்து ப்ரஜாபதி ஶப்தம் பிரயோகிக்கப் பட்டதையும் கண்டு கொள்வது. ஆகையால், இங்கும் ப்ரஜாபதி ஶப்தம் பரமபுருஷனை அவனையே குறிக்கிறது. பிரமனையே குறிக் கினறது என்று கொண்டாலும், "ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி

पुरा—सर्गकाले स भगवान् प्रजापतिरनादिकालप्रवृत्ताचित्संसर्गविवशा उपसंहृतनामरूपविभागास्स्वस्मिन् प्रलीनाः सकलपुरुषार्थानर्हाश्चेतनेतरकल्पाः प्रजास्समीक्ष्य परमकारुणिकस्तदुज्जिजीवयिषया स्वाराधनभूत-

---

த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே" [வி-த 68-51] [ப்ரஜாபதியான பிரமனே! உனக்குள் நுழைந்து ஸ்ருஷ்டியை நானே செய்கிறேன.] என்று விஷ்ணு தர்மததிற சொன்னபடியே. பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணனையே சொல்லும். இப்ரகரணத்தில் சொலலப்படும் தேவர்களைக் குறித்த ப₁ாவனை முதலானவை அவர்கட்கு அந்தர் யாமிவரையிலும் செலலும எனபது "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்₄தா" [9-24] [நானே எலலா யஜ்ஞஙகளையும் அனுபவிப் பவன்] எனறு கீதையிலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆகையால், நேரேயோ, பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாகவோ ஸர்வபூதாந்தராதமா வான நாராயணனையே குறிக்கிறது இஙகுள்ள ப்ரஜாபதிஶப்தம் (புரா) ப்ரளயத்திற்குப் பிறபட்ட காலததில. பிரமனும் படைக்கப் படாத இக்காலத்தைச் சொல்லுகையாலும் இங்கு கூறப்படும ப்ரஜாபதி நாராயணனே எனபது விளஙகும். 'ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத்-ந ப்₃ரஹ்மா நேஶாந:" [நாராயணன ஒருவனே ஆதியில் இருநதான்; பிரமனுமிலலை; சிவனுமில்லை] என்று தொடங்கி, "தத்ர ப்₃ரஹ்மா சதுர்முகோ₂ஜாயத...த்ர்யக்ஷ: ஶூல-பாணி: புருஷோஜாயத" [அதில நான்முகனன பிரமன உண்டானன. முக்கண்ணனும், சூலமேந்திய தேவன் உண்டானன்.] என்று மஹோபனிஷத்தில் ப்ரளயத்திற்குப்பின் பிரமனும் சிவனுமில்லை யென்றும், நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான் என்றும, பிரம ருத்திரர்கள் பிறகே ஸ்ருஷடிக்கப்பட்டனர் என்றும கோஷிக்கப் பட்டதன்றோ. (ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா) சேதனர்களை ஸ்ருஷ்டித்து. ஸங்கோசம் செய்வதற்கு ஹேதுவொன்றும் இல்லாமையாலே, ப்ரஜாஶப்தம்

"ஆப்₃ரஹ்மஸ்தம்ப₃பர்யந்தா ஜக₃த₃ந்தர்வ்யவஸ்தி₂தா: |
ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸாரவஶவர்த்திந: ||" [வி-தர் 104-25]

[பிரமன் முதல் புல்லீறாக உலகிலுள்ள பிராணிகள அனைவரும கர்மத்தினால் உண்டாகும் ஸம்ஸாரத்தின வசத்திலிருப்பவர்கள்.] என்கிறபடியே கர்மானுகுணமாக ஸ்ருஷடிக்கப்படும் பிரமன முதலிய எலலா ஜீவர்களையும குறிக்கிறது. உபகரமத்தில (தொடக்

கத்தில்) உள்ள பரஜாஸப்தம் பிரமன் முதலான ஜீவர்கள் அனை வரையும் குறிக்கிறபடியால் அதையொட்டிப் பின்புள்ள ப்ரஜாபதி ஸப்தமும் ரூடியைத்தவிர்ந்து, பிரமன் முதலான அனைவரையும் படைக்கும் நாராயணனையே யோகத்தாலே குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும என்பது உபக்ரமநயாயத்தால் தேறும். (ப்ரஜா: ப்ரஜாபதி: ஸ்ருஷ்ட்வா) உடையவனுகையாலே, உடைமைப் பொருள் களான இவை தான் கொடுத்த தேஹேந்திரியங்களைக் கொண்டு தவருன வழியில் செல்வதைக்கண்டு, கோலாலே கண்ணைக் கிளறிக் கொள்ள முயலும குழந்தையின் கையிலிருந்து கோலைப் பிடுஙகி வைக்கும தாயைப் போலே தேஹேந்திரியஙகளை ஸம் ஹரித்து வைக்கிருன்; மேலும், நெடுங்காலம் இன்பதுனபங்க ளால் ஏற்பட்ட களைப்பை ஆற்றுவதற்காகவும், சேதனரைத் தன்னிடத்தில் லயமடையச் செய்கிருன். இதற்குப்பின் நெடுங்காலம் போ₄க₃மோக்ஷங்களுக்குத் தகுதியில்லாமல் நாமரூபப்பிரிவற்றவர் களாய், அசேதனகல்பராக இவர்கள இருபபதைக்கண்டு வருந்தி, பரமகாருணிகனுகையாலே இவர்கள உய்வதற்காகவே இவர்களுககு சரீரேந்திரியங்களைக் கொடுத்து மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டிக்கிருன் எனறு கருத்து. ஸ்ருஷ்டியில் ஏற்றத் தாழ்வுகளால் வைஷம்யநைர்க்₄ருண் யம் (பக்ஷபாதமுடையவனுயிருக்கையும், கருணையற்றவனுயிருக்கை யும்) வாராதோ? என்னில்: ஜீவனுக்கு முதலில் பரமாத்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியபுத்தியாலே இவன் செய்யும் கர்மங்களை அனுஸரித்தே ஈஶ்வரன் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் ஸ்ருஷ்டிக் கிருனுகையாலே இந்த தோஷங்கள் இல்லை. **"வைஷம்ய நைர்க்₄-ருண்யே ந ஸாபக்ஷத்வாத் தத₂ா ஹி த₃ர்ஶயதி"** [2-1-34] **"ந கர்மாவிப₄ாகாதி₃தி சேந்நாநாதி₃தவாது₃பபத்₃யதே சாப்யுபலப்₄யதே ச"** [2-1-35] **"க்ருதப்ரயதநாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிஷித்₃த₄ாவையர்த்₂யாதி₃ப்₄ய:"** [2-3-49] என்னும ஸூத்ரங்களில் ஸூத்ரகாரரும் இவ்விஷயங்களை ஸ்தாபித்தார். (ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா) மநுஸ்ம்ருதியில், **"ஆஸீதி₃த₃ம் தமோபூ₄தம்"** [1-5] என்று ப்ரளயத்தைச்சொல்லி, **"ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவித₄ா: ப்ரஜா:"** [1-8] என்று ஸ்ருஷ்டியின தொடககத்தை உரைத்து, **"ஸ்வயமபூ₄ர் ப₄க₃வாந்"** [1-6] **"தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:"** [1-10] என்று ஸர்வஸ்ரஷ்டா பகவானுன நாராயணனேயென்று கூறி, **"தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்₃ரஹ்மா"** [1-9] என்று பிரமனை அவனுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரஜையாக கோஷித்ததை அநுஸந்திப்பது. (ப்ரஜாபதி: உவாச) ப்ரஜாபதி நியமித்தார். நியமிப்பவனுக

यज्ञनिर्वृत्तये यज्ञैस्सह तास्सृष्ट्वैवमुवाच—अनेन यज्ञेन प्रसविष्यध्वम्, आत्मनो वृद्धिं कुरुध्वम्; एष वो यज्ञः परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षाख्यस्य कामस्य तदनुगुणानां च कामानां प्रपूरयिता भवतु॥ १०॥

இங்கு குறிக்கப்படுபவன் ஸ்வதந்த்ரனான நாராயணனாக முடியுமே யொழியக் கர்மவசப்பட்டவனான பிரமனாகமுடியாது என்பது விளங்கும். (யஜ்ஞை: ஸஹ ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா) பிரஜைகளுக்கு உய்வதற்குபாயமாய், தனக்கு ஆராதனமான யஜ்ஞங்கள் நிறைவேறுவதற்காக யஜ்ஞங்களோடு கூடப் பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தார் என்று கருத்து "தஸ்மாத₃ யஜ்ஞாத் ஸர்வஹுத:" [பு-ஸூ]என்று தொடங்கி யஜ்ஞங்களோடு கூட அதிகாரிபுருஷனான பிரமனையுள்ளிட்ட அனைவரையும படைத்தவனாகப் புருஷஸூக் தத்தில் கோஷிக்கப்பட்ட முடிகளாயிரம், கண்களாயிரம் தாள்களாயிரமுடைய பரமபுருஷனே இவன் என்று இதி லிருந்தும் விளங்குகிறது. "ஸஹயஜ்ஞா:" என்னும ஶங்கர யாத₃வப்ரகாஶீயபாடம் அப்ரஸித்தமாகையாலே அநாதரிக கப்பட்டது என்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகை. (ப்ரஜாபதிருவாச) 'ப்ரஜாபதியான நானே சொன்னேன்' என்று மற்றும் பலவிடங் களிற்போலே தன்மையில் சொல்லவேணடியிருக்க, 'ப்ரஜாபதி கூறினர்' என்று படர்க்கையில் பேசியிருப்பது. ஸாரதியான தன்னைக்காட்டிலும் மூலமூர்த்தியான நாராயணனுக்கு விக்ரஹாதி களில் உள்ள சிறிது வேற்றுமையைக் கருத்திற்கொண்டு ஔப சாரிகமாகப்பேசியபடி. கீதையில் மேலே மற்றும் பல ச்லோகங்களில் படர்க்கையில் பேசியிருப்பதை இவ்வாறே நிர்வஹித்துக்கொள்வது.

இனி, ச்லோகத்தின் பிற்பாதியிலும் பின்னிரண்டு ஶ்லோகங் களிலும் ப்ரஜாபதியான நாராயணனின வாக்யத்தை அநுவதிக் கிறான் கண்ணன். (அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்₄வம்) இந்த யஜ்ஞத் தினால் உங்களுக்கு விருத்தியைச் செய்துகொள்ளுங்கள். (அநேந) யஜ்ஞங்கள் பலவிதமானவை என்று காட்டுவதற்காக முற்பாதியில் "யஜ்ஞை:" என்று பன்மையில பிரயோகிக்கப்பட்டது; இங்கு ஒருமை ஜாத்யேகவசநமாகும். (ப்ரஸவிஷ்யத்₄வம) "ஷூஞ் ப்ராணி ப்ரஸவே" "ஷூங் க₃ர்ப்ப₄விமோசநே" என்னும தாதுக்களிலிருந்து தோன்றிய இந்தஶப்தம் பிராணிகள் கர்பபத்திலிருந்துபிறப்பதையே கூறுமாயினும், எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் பிள்ளைபெறுவது மாத்திரம பலமல்லவாகையாலே, பிள்ளைபெறுவது முதலான உங்களுடைய விருத்தியைச் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று பொருள்படுகிறது.

॥ भा ॥ कथम् ?

देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः ।
परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ ११ ॥

11. தே₃வாந் ப₄ாவயதாநேந தே தே₃வா ப₄ாவயந்து வ: ।
பரஸ்பரம் ப₄ாவயந்த: ஶ்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத₂ ॥

"(*பிரஜைகளே!*) அநேந—*இத்த யஜ்ஞத்தினுல்,* தே₃வாந்—(*என்னை அந்தர்யாமியாகக்கொண்ட*) தேவர்களை,

---

(ஏஷ:) உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமாக என்னுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்ட இந்த யஜ்ஞும். (வ·) என்னை அடைவதையே மேலான ப்ராப்யமாகக்கொள்ளவேண்டிய உங்களுக்கு. (இஷ்டகாமது₄க்) என்னை அடைவதாகிற மோக்ஷமென்னும் பரமபுருஷார்த்தத்தையும, அதற்கு அனுகுணமாக நீங்கள் விரும்பும் மற்ற காமங்களையும் கொடுக்கட்டும். மோக்ஷத்திற்கு அநுகுணமான விருப்பங்கள், அவரவர்களுடைய ருசிபேதத்தாலே வேறுபடுமாகையாலே, காம ஶப்தத்தை இஷ்டஶப்தத்தாலே விஶேஷிக்கிருர். யஜ்ஞத்தால் உண்டாவதாகச் சொல்லப்படும் காமங்கள், சாஸ்திரததில் நிஷே திக்கப்படாததாய், தர்மத்திற்குப்புறம்பல்லாததான எல்லாக்காம்யங் களையும் குறிக்குமாயினும், மோக்ஷத்திலேயே நோக்குடைய நாரா யணனின் வார்த்தையாகையாலே மோக்ஷத்தையும், அதற்கு அநு குணமான காமஙகளையும் மாத்திரம இஙகு குறிக்கிறது. "அபி த்ரைலோக்ய ராஜ்யஸய' [1-35] "ஸுராணுமபி சாதி₄பத்யம்" [2-8] என்று ஸ்வர்க்கத்தையும துச்சமாக மதிக்கும் அர்ஜுனனின் பொருட்டு இவ்வாக்யம இங்கு அநுவதிக்கப்படுகிறதாகையாலும், "மா ப₂லேஷு" [2-47] "ஶ்ரேய: பரம்" [2-11] என்னும் முன்பின் ப்ரகரணங்களுக்கு ஒட்டியிருக்கவேண்டுமாகையாலும் இப்படிக் கொள்வதே பொருத்தம். (இஷ்டகாமது₄க்) "து₃ஹ ப்ரபூரணே" என்னும் பால்கறப்பதை உணர்த்தும் தாதுவாகையாலே, பசுவின் ஸ்தானத்திலேயுள்ள பரமபுருஷனிடமிருந்து இடையனின் ஸ்தா னத்திலுள்ள யஜ்ஞங்கள், பாலின் ஸ்தானத்திலுள்ள காமங்களைக் கறந்து உங்களுக்குக் கொடுக்கட்டும் என்றதாகிறது. யஜ்ஞங் களால் நீங்கள் என்னை ஆராதித்தீர்களானுல், நான் உங்களுக்கு மேலான பலன்களை அளிப்பேன் என்று கருத்து. 10.

பா₄வயத—ஆராதியுங்கள்; தே தே₃வா:—(இப்படி ஆராதிக்கப்பட்ட) அந்த தேவர்கள், வ:—உங்களை, பா₄வயந்து—(அந்நபாநாதிகளைக் கொடுத்துப்) போஷிக்கட்டும்; பரஸ்பரம்—ஒருவர்க்கொருவர், பா₄வயந்த: — இவ்வண்ணமாக உதவுகின்றவர்களாய், பரம் ஶ்ரேய:—மேலான நன்மையான மோக்ஷத்தை, அவாப்ஸ்யத₂—அடைவீர்களாக."

---

11. சென்ற ஶ்லோகத்தில யஜ்ஞங்களால உங்களுக்கு விருத்தியைச் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று கூறினான் பரமபுருஷன. இனி, (1) "யஜ்ஞங்களால் பிரஜைகளுக்கு எப்படி விருத்தியுண்டாகும? (2) க்ஷணத்தில் அழியும செயலாயிருக்கும் யஜ்ஞம் நெடுங்காலத்திற்குப் பின எப்படிப் பலனை அளிக்கமுடியும்? (3) "தமேவம் வித்₃வாநம்ருத இஹ ப₄வதி, நாந்ய: பந்தா₂ அயநாய வித்₃யதே" [பு-ஸூ] [அப்பரமபுருஷனை இங்கு இப்படி அறிபவனே மோக்ஷமடைவான்; மோக்ஷத்தை அடைய வேறு வழியில்லை.] என்று ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம என்று கூறியிருக்கும்போது ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றை ஸாதிப்பதற்காக விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞமாகிற கர்மம எப்படி மோக்ஷஸாதனமாக முடியும்? "கர்மணா ப₃த்₄யதே ஜந்துர் வித்₃யயா ச விமுச்யதே। தஸ்மாத் கர்ம ந குர்வந்தி யதய: பாரத₃ர்ஶிந:॥" [பார-மோக்ஷ 147-7] [கர்மத்தால் ஜீவன் கட்டுப்படுகிறான்; ஞானத்தாலேயே விடுபடுகிறான; ஆகையாலேயே அறிவின் கரைகண்ட முனிவர்கள் கர்மத்தைச் செய்வதில்லை.] "நைவ த₄ர்மீ ந சாத₄ர்மீ...ஸ விமுச்யதே" [பார-ஆஶ்வ 20-7] [தாமமாகிற நல்ல கர்மங்களையும் அநுஷ்டிக்காதவனாய், அதர்மங்களாகிற தீய செயல்களையும் செய்யாதவனே முக்தியடைகிறான்.] "ஜ்ஞாநம ஸந்ந்யாஸலக்ஷணம்" [பார-ஆஶ்வ 43-26] [கர்மங்களை விடுவதை அடையாளமாகக் கொண்டிருப்பது ஞானம] என்று ஸ்வர்க்காதிஸாதனமான கர்மங்களால் ஸம்ஸாரபந்தமே ஏற்படும் என்று மஹாபாரதத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே! (4) மோக்ஷத்தைக்காட்டிலும வேறுபட்ட விதவிதமான ஸாமஸாரிக கர்மங்களை மோக்ஷத்திற்கு அனுகுணமானவை என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில காமஶப்தத்தை வியாக்கியானம் செய்யும்போது கூறியது எப்படி ஒட்டும?" என்னும கேள்விகள் எழக்கூடும. இக்கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கிறது இந்த ஶ்லோகம். (அநேந தே₃வாந் பா₄வயத) "யஜ தே₃வபூஜாயாம்" என்று தா₄துவாகையாலே, தே₃வதாராத₄னமாயிருக்கும் இந்த யஜ்ஞத்தாலே, 'யஸ

॥ भा ॥ अनेन देवताराधनभूतेन देवान् मच्छरीरभूतान् मदात्मकानाराधयत। ※ अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च

9. இவ்வேள்வி யானீ ரிறைஞ்சிடுமின் வானோரை
யவ்வேள்வி யாலவரு மாக்கத்தா—லெவ்வாறு
மும்மை யளிப்ப ரொருவர்க் கொருவர்நீ
ரிம்மை மறுமையுறு மிங்கு.

இவ்வேள்வியால்—(எனக்கு ஆராதனமான) இந்த யஜ்ஞத்தால். நீர்—(என் பிரஜைகளாகிற) நீங்கள். வானோரை—(என் சரீரமான) தேவர்களை. இறைஞ்சிடுமின்—

யாத்மா ஶரீரம்'' ''அங்கா₃ந்யந்யா தே₃வதா:'' என்கிறபடியே எனக்கு ஶரீரமாய், என்னை அந்தர்யாமியாகக்கொண்ட தேவர்களை ஆராதியுங்கள். சரீரமான இவர்களை ஆராதிப்பது என்னை ஆராதிப்பதாகவே ஆகும என்று கருத்து. ''அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போ₄க்தா ச ப்ரபு₄ரேவ ச'' [9-24] [எல்லா யஜ்ஞங்களையும அனுபவிப்பவனும், அவற்றுக்குப் பலனையளிப்பவனும் நானேயன்றோ.] என்று கீதையிலும் மேலே சொல்லப்படுகிற தன்றோ. தேவதையை ஆராதிப்பதே ஆராதிப்பவனுக்கு ஏற்ற மாகையாலே, அவ்வாராதனத்தை விதிக்கும இந்த முதற்பாதத் தால், 'யஜ்ஞங்களால் பிரஜைகளுக்கு எப்படி விருத்தியுண்டாகும்' என்னும முதற்கேள்வி பதிலுரைக்கப்பட்டதாகிறது. இந்த யஜ்ஞம் பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனம் என்னும் எண்ணத்தோடு ஸ்வார்க்காதிபலன்களால் விருப்பமற்று அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாகில் மோக்ஷஸாதனமான ஞானத்திற்கு அங்கமாயிருந்துகொண்டு மோக்ஷஸாதனமாகிறது என்று முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிற தாகையால, 'யஜ்ஞம் எப்படி மோக்ஷஸாதனமாக முடியும்?' என்னும் மூன்றாவது கேள்வியும் பதிலுரைக்கப்பட்டதாகிறது. மஹாபாரதத்தில் மோக்ஷதர்மத்திலிருந்தும், ஆஶ்வமேதிகபர்வத்திலிருந்தும் எடுக்கப்பட்ட வசனங்கள் 'பலனில் விருப்பத்துடன் செய்யப்படும் கர்மங்கள் இவனை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுபவை; ஆகையால் அவற்றை விடவேண்டும்' என்னும் கருத்தையுடையவையாகையாலே விரோதமில்லை. (ப₄ாவயத) 'பூ₄ஸத்தாயம்' என்று தாதுவாகையாலே 'ஸத்தை பெறச்செய்யுங்கள்' என்று பொருளா

(९. २४) इति हि वक्ष्यते। यज्ञेनाराधितास्ते देवा मदात्मकाः स्वाराधनापेक्षितान्नपानादिकैर्युष्मान् पुष्णन्तु। एवं परस्परं भावयन्तः परं श्रेयो मोक्षाख्यमवाप्स्यथ ॥ ११ ॥

ஆராதியுங்கள்; **அவ்வேள்வியால் அவரும்**—அந்த யஜ்ஞத்தால் ஆராதிக்கப்பட்ட அவர்களும், **ஆக்கத்தால்**—(அந்ந பாநாதிகளைக்) கொடுப்பதன் மூலம், **எவ்வாறும்**—எல்லா வகையிலும், **மும்மை**—அறம் பொருள் இன்பங்களை, **அளிப்பர்**—(உங்களுக்கு) வளரச் செய்வர்; **இங்கு**—(இவ் வண்ணமாக) இவ்வுலகில், **நீர்**—நீங்களும் தேவர்களும், **ஒருவர்க்கு ஒருவர்**—ஒருவருக்கு ஒருவர், **இம்மை மறுமை உறும்**—இம்மைப் பலன்களையும், அதன் மூலம் மறுமைப பலனுன மோக்ஷத்தையும் அடைவீர்களாக.

யினும, இங்கு 'ஸந்தோஷத்தை அடைந்துள்ளவர்களாகச் செய்யுங்கள்' என்று பொருள்படுகிறது. ஆராதியுங்கள் என்று கருத்து. "தஸ்மாதி₃த: ப்ரத₃ாநம் தே₃வா உபஜீவந்தி" [யஜுஸம் 3-2-9-5] என்று தேவர்கள் மனிதர்களிடமிருந்து ஹவிஸ்ஸைப் பெறுவதாகக் கூறிய வேதவாக்யத்திற்கும் கருத்து இதுவேயாகும். (தே தே₃வா: வ: ப₄ாவயந்து) இப்படி யஜ்ஞத்தினுல் ஆராதிக்கப் பட்டவர்களாய், என்னை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவர்களான தேவர்கள் உங்களைப் போஷிக்கட்டும. ஆக, இத்தால் யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் க்ஷணிகமாயிருந்தபோதிலும், அந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவர்களின் பிரீதி நெடுங்காலம் நின்று பலனளிக்கக் கூடுமாகையாலே இரண்டாவது கேள்வியும பதிலுரைக்கப்பட்டதாகிறது. தேவதாப்ரீதியைத்தவிர மீமாம்ஸகர்கள் கூறுவதுபோலே வேறொரு அபூர்வம கிடையாது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. மஹாப்ரளயத்தில் இந்த தேவர்களும் லயமடைந்தபின், இந்த யஜ்ஞங்களுக்கு யார் பலனளிக்கமுடியும்? எனில்: அவர்களுக்கும அந்தர்யாமியாயிருந்து முக்₂யயஜ்ஞ போ₄க்தாவாய் நின்ற பரமபுருஷனே பலனளிக்கக் கூடுமாகையால் விரோதமில்லை. (ப₄ாவயந்து) தஙகளுடைய ஆராதனத்திற்கு வேண்டியவையான அந்நபாநாதிகளை உங்களுக்குக் கொடுப்பதன்

इष्टान् भोगान् हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः ।
तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः ॥ १२ ॥

12. இஷ்டாந் பே₄ாக₃ாந் ஹி வோ
தே₃வா த₃ாஸ்யந்தே யஜ்ஞபா₄விதா: ।
தைர் த₃த்தாநப்ரத₃ாயைப்₄யோ
யோ பு₄ங்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸ: ॥

"யஜ்ஞபா₄விதா: தே₃வா:—*யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப் பட்ட தேவர்கள்.* வ:—*உங்களுக்கு.* இஷ்டாந்—*(மேலே தங்களுடைய ஆராதனத்துக்கு) வேண்டியவையான.* பே₄ாக₃ாந்—*அநுபவிக்கத்தக்க பொருள்களை.* த₃ாஸ்யந்தே—*கொடுப்பார்கள்;* தை:—*அந்த தே₃வர்களால்.* த₃த்தாந்—*(தங்களை ஆராதிப்பதற்காகக்) கொடுக்கப்பட்ட அப்பொருள்களை.* ஏப்₄ய:—*இந்த தேவர்களுக்கு.* அப்ரத₃ாய—*(அவர்களுக்கு ஆராதனமான யஜ்ஞங்களைச் செய்வதன் மூலம்) கொடுக்காமல்.* ய:—*எவனொருவன்.* பு₄ங்க்தே—*தானே அனுபவிக்கிறானோ.* ஸ:—*அவன்.* ஸ்தேந: ஏவ—*திருடனேயாவன்."*

॥ भा ॥ यज्ञभाविताः—यज्ञेनाराधिताः मदात्मका देवाः इष्टान् भोगान् वो दास्यन्ते—(उत्तमपुरुषार्थलक्षणं मोक्षं साधयतां ये इष्टा

மூலம் தேவர்கள் உங்களைப் போஷிக்கட்டும் என்று கருத்து. அந்நபாநாதிகளான ஸாம்ஸாரிகபலன்களும் மோக்ஷஸாதநாநுஷ்டானத்துக்கு உதவுவனவாகையாலே அவை மோக்ஷத்திற்கு அனுகுணமானவை என்று கூறியதிலும் தவறில்லை. ஆகையாலே நாலாவது கேள்வியும் பதிலுரைக்கப்பட்டதாகிறது. இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் உதவினால், இருவருமே மோக்ஷமடையலாம் என்பதை உணர்த்துகிறது உத்தரார்த்தம். (பரஸ்பரம பா₄வயந்த:) இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் உதவுவதன் மூலம் (பரம் ஶ்ரேய: அவாப்ஸ்யத₂) மேலான நன்மையான மோக்ஷத்தைப் பெறுவீர்களாக. நன்மையைச் சொல்லும 'ஶ்ரேய:' என்பதைப் பரமப்தத்தாலே விஶேஷிக்கையாலே, ஸ்வர்க்காதிகளைக் காட்டிலும் மேலான நன்மையான மோக்ஷமே இங்கு கூறப்படுகின்றது என்று விளங்குகிறது. 11.

भोगास्तान् भोगान् पूर्वपूर्वयज्ञभाविता देवा दास्यन्ते,)* उत्तरोत्तराराधनापेक्षितान् सर्वान् भोगान् वो दास्यन्ते इत्यर्थः। स्वाराधनार्थतया तैर्दत्तान्

10. அன்னபெரு வேள்வியா லாங்கிறைஞ்சப் பட்டமரர்
மன்ன பெரியவள மற்றளிப்ப—ரின்னே
யவர்தந்த போக மவர்ககளியா துண்பான்
கவர்கின்ருன் கள்வனே காண்.

அமரர்—தேவர்கள், அன்ன பெரு வேள்வியால்—*அத்தகைய பெரிய யஜ்ஞங்களால்.* ஆங்கு—*அந்த யஜ்ஞ*

12. சென்ற ஶ்லோகத்தில் "தே தே₃வா ப₄ாவயந்து வ:" என்று கூறப்பட்ட போஷணம் எத்தகையது என்பதைப் பூர்வார்த்தத்திலும், "தே₃வாந் ப₄ாவயத" என்று கூறப்பட்ட தேவதாராதனமான யஜ்ஞங்களைச் செய்யாவிட்டால் வரும் தோஷத்தை உத்தரார்த்தத்திலும் விவரிக்கிருன பரமபுருஷன இநத ஶ்லோகததில்: (யஜ்ஞ ப₄ாவிதா: தே₃வா:) யஜ்ஞங்களால் ஆராதிககப்பட்டவர்களாய், எனனை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவர்களான தேவர்கள். (வ:) அப்படி ஆராதித்த உங்களுக்கு. (இஷ்டாந் பே₄ாக₃ாந் த₃ாஸ்யநதே) விருப்பமான போக்யப் பொருள்களைக் கொடுப்பார்கள்; முன்னல் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவர்கள் மேன்மேலும் தங்களுக்கு ஆராதனமான யஜ்ஞங்களுக்கு வேண்டிய எல்லாப்பொருள்களையும் கொடுப்பார்கள் எனறு கருத்து. (த₃ாஸ்யந்தே) ஆத்மநேபத மாகையாலே, இவர்கள் கொடுப்பது மேலும் யஜ்ஞங்கள் மூலம் தாங்கள் பயனடையவே என்று விளங்குகிறது. இக்கருத்துடன் இவர்கள கொடுப்பதாலேயே இதை நிறைவேற்ருதவர்களைத திருடர்கள் என்கிறது உத்தரார்ததம்: (தை:—த₃த்தாந்) தங்களுக்கு ஆராதனமான யஜ்ஞங்களுக்குப பயன்படவேண்டும் என்னும் கருத்துடனேயே அவாகளால் கொடுக்கப்பட்ட அந்நபாநாதி போக்யஙகளை. (ஏப்₄ய: அப்ரத₃ாய) அவர்களுக்கு ஆராதனமான

* ( ) இவ்வடைப்பினுள் இருக்கும் ப₄ாஷ்யபங்க்திகள், தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில் வ்யாக்யானம் செய்யப்படாமையாலும், 'உத்தரோத்தர' என்று தொடஙகும் ப₄ாஷ்யபஙகதிகளோடு புநருக்தி ஏற்படுகையாலும, ப்ரக்ஷிப்தஙகள் எனபா.

भोगान् तेभ्योऽप्रदाय यो भुङ्क्ते चोर एव सः। चौर्यं हि नाम- अन्यदीये तत्प्रयोजनायैव परिक्लृप्ते वस्तुनि स्वकीयताबुधिं कृत्वा

பூமிகளிலே, **இறைஞ்சப்பட்டு**—*ஆராதிக்கப்பட்டவர்களாய்,* **மற்று மன்ன**—*மேலே தங்களுடைய ஆராதனம் தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்காக,* **பெரிய வளம்**—*பெரிய போக்கியப் பொருள்களை,* **அளிப்பர்**— *கொடுப்பார்கள்;* **இன்னே**—*இப்படியாக,* **அவர் தந்த போகம்**—*அந்த தேவர்கள் கொடுத்த அப்பொருள்களை,* **அவர்க்கு அளியாது**—*(யஜ்ஞங்களைச் செய்வதன் மூலம்) அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல,* **உண்பான்**—*தானே சாப்பிடுகின்றவன்,* **கவர்கின்றுன்**—*அவர்களுடைய சொத்தை அபஹரிப்பவனுய்,* **கள்வனே காண்**—*திருடனேயாவான்.*

யஜ்ஞங்களை செய்வதன்மூலம அவர்களுக்குத் திருப்பிக்கொடுக் காமல். (ய: பு$_4$ங்க்தே) எவன தனக்கேயாக நினைத்து அநுபவிக் கிருனே. (ஸ: ஸ்தேந ஏவ) அவன் திருடனேயாவான். இங்கு பின் வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் ஏற்படுகிறது: "இது எப்படி திருட்டாகும்? தேவர்களுடைய போகத்தை அவர்களுக்குத தெரியாமலோ, தெரிந்து பலாத்காரமாகவோ இவன திருடவில்லையே; அவர்கள் கொடுத்துத் தான் அடைந்ததை அனுபவிப்பதால் திருட்டுத்தனம் வந்துவிடாதே; ஸேவகர் ராஜஸேவையினுல் அடைந்த திரவியத்தைத் தஙகளுக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்வதால் திருடர்கள் என்று தண்டிக்கப்படுவ தில்லையே ; இவர்களைத் திருடர்களாகக் கொண்டால் யஜ்ஞாதி களின் பலனுன அந்நபாநாதிகளைப் புசிக்கும் எல்லாப்பிரஜைகளை யும் திருடர்களாகச் சொல்லவேண்டிவருமே!" என்பது ஆக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதானமாவது:— ராஜஸேவகர்களுக்கு அரசன் கொடுக் கும் திரவியம ஸேவகர்கள் தங்களுக்கே உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் கருத்துடன் கொடுக்கப்படுகிறது. இங்கோவெனில், தேவர்களால கொடுக்கப்படும் பொருள்கள் பிரஜைகள் யஜ்ஞங்களைச் செய்வதன்மூலம் தங்களுக்குப் பயன் படுத்தவேண்டும் என்னும் கருத்துடன் அளிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால், பிறருடைய பயனுக்காகவே உள்ள பிறர்பொருளைத் தனக்கானதாக நினைத்து அதைக்கொண்டு தன்னைப் போஷித்துக்

तेन स्वात्मपोषणम्। अतोऽस्य न परमपुरुषार्थानर्हतामात्रम्; अपि तु निरयगामित्वं च भविष्यतीत्यभिप्रायः॥ १२॥

॥भा॥ तदेव विवृणोति—

यज्ञशिष्टाशिनस्सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः।
ते त्वघं भुञ्जते पापा ये पचन्त्यात्मकारणात्॥ १३॥

13. யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பி$_3$ஷை:।
தே த்வக$_4$ம் பு$_4$ஞ்ஜதே பாபா: யே பசந்த்யாத்மகாரணாத்॥

யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந:—*(பரமபுருஷாராதனமான)* *யஜ்ஞத்தில் எஞ்சிநிற்பதைப் புசிப்பவர்களான,* ஸந்த:-*நல்லோர்கள்,* ஸர்வகில்பி$_3$ஷை:—*(ஆத்மதர்$_3$ஶனத்திற்குத் தடையான) எல்லாப்பாபங்களினின்றும்,* முச்யந்தே—*விடுபடுகிறார்கள்;* யே—*எவர்கள்,* ஆத்மகாரணாத்—*தங்கள் பசியாறுவதற்காக மாத்திரமே,* பசந்தி—*சமைத்துண்கிறார்களோ,* தே து—*அவர்களோவெனில்,* பாபா:—*பாபிகளாய்,* அக$_4$ம் பு$_4$ஞ்ஜதே—*பாபத்தையே புசிக்கிறார்கள்.*

கொள்வதாகிற திருட்டு யஜ்ஞம் செய்யாத பிரஜைகளுக்கு ஏற்படுகிறது. "தே$_3$ஹி மே த$_3$தா$_3$மி தே" [நீ எனக்கு ஹவிஸ்ஸு முதலானவைகளைக் கொடு; நான் உனக்குப் பலன்களை அளிக்கிறேன.] என்னும் எண்ணமுடைய தேவர்கள், கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டபோதிலும், மேன்மேலே யாகம் செய்து தங்களுக்கு ஹவிர் பாகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தினாலேயே பலனை அளிக்கிறார்கள். அப்படிக் கொடுக்காவிடில், வரி வசூலிக்க வேண்டும என்னும் எண்ணத்துடன அரசர்களால் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு வரிசெலுத்தாதவர்களைப் போலே இவர்களும் தண்டிக்கத்தக்கவர்களே என்று கருதது. இப்படி இவர்கள் திருடர்களைப்போலே தண்டிக்கத்தக்கவர்களாகிறபடியால், இவர்கள் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்குத் தகுதியற்றவர்களாகப் போவதோடன்றியில், மறுமையில் நரகத்தையும் அடைவார்கள் என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால், யஜ்ஞம் செய்ய அதிகாரமுடையவர்கள் அவசியம் அதைச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 12.

|| भा || इन्द्राद्यात्मनावस्थितपरमपुरुषाराधनार्थतयैव द्रव्याण्युपादाय विपच्य तैर्यथावस्थितं परमपुरुषमाराध्य तच्छिष्टाशनेन ये शरीरयात्रां

---

11. வேள்வியினின் மிக்கதனை யுண்பார் விடப்படுவ
ரூழ்வினைக ளின்றொடர்ச்சி யுண்ணின்றுங்-கேள்வியி
தன்னுடம்புக் காகச் சமைத்துண்பார் பாவத்தை [லாத்
முன்னுடனே யுண்பார் முயன்று.

வேள்வியினில் மிக்கதனை — *(பரமபுருஷாராதனமான) யஜ்ஞத்தில் எஞ்சிநிற்பதை,* **உண்பார்**—*புசிப்பவர்கள்,* **ஊழ்வினையின் தொடர்ச்சியுள் நின்றும் விடப்படுவர்**—*(ஆத்ம தர்சனத்துச்குத் தடையாக) அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்து வரும் பாபங்களினின்றும் விடுபடுவர்.* **கேள்வி இலா**—*சாஸ்திரத்தை மீறுகிறவர்களாய்,* **தன் உடம்புக்காக முயன்று சமைத்து உண்பார்**—*தன் சரீரத்தைப் போஷிப்பதற்காக மாத்திரம் முயற்சியுடன் சமைத்துச் சாப்பிடுகிறவர்கள்,* **முன் உடனே**—*விரைவிலேயே,* **பாவத்தை உண்பார்**—*பாவத்தையே புசிக்கிறார்கள். (பாபபலமான நரகத்தையே அடைவார்கள் என்றபடி.)*

---

13. சென்ற இரண்டரை ஶ்லோகங்களில் அநுவதிக்கப்பட்ட ப்ரஜாபதியான நாராயணனின் வார்த்தையை இந்த ஶ்லோகத்தி லிருந்து விவரிக்கிறான் கண்ணன். அதில் இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதி "ஶ்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத₂" [3-11] என்றதை விவரிக் கிறது. பிற்பாதி, "தைர்த₃த்தாந்" என்று தொடங்கிச் சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறியதை விளக்குகிறது. (யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந:) "யஜ்ஞஶிஷ்டம் அஶிதும் ஶீலம் யேஷாம் தே" [யஜ்ஞத்தில் எஞ் யதைப் புசிப்பதையே இயல்வாகக் கொண்டவர்கள] என்று வ்யுத்பத்தி. தனக்காகவோ, இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்காகவோ செய்வதாக எண்ணுமல, இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனம் இது என்னும் நினைவுடனேயே திரவியங்களை ஸம்பாதித்து, அவற்றைக்கொண்டு சமையல் செய்து, அதைக்கொண்டு இந்திராதிதேவர்களுக்கு

कुर्वते, ते त्वनादिकालोपार्जितैः किल्बिषैरात्मयाथात्म्यावलोकनविरोधिभिस्सर्वैर्मुच्यन्ते। ये तु परमपुरुषेणेन्द्राद्यात्मना स्वाराधनाय दत्ता-

---

அந்தர்யாமியான பரமபுருஷனைக்குறித்து யஜ்ஞங்களைச்செய்து, அதில் மிகுந்ததைத்தாங்கள் உண்டு தேஹதாரணம் செய்பவர்கள் என்று கருத்து. (ஸந்த:) இப்படியிருப்பவர்கள். 'நல்லோர்கள' என்றுமாம். பிற்பாதியில் 'பாபா:' என்று சொல்லப்பட்டவர் களுக்கு எதிர்தத்டாக இவர்களை நல்லவர்கள என்கிறது. (ஸர்வகில்பி₃ஷை: முச்யந்தே) பாபத்தை மேன்மேலும் ஸம்பாதித்துக் கொள்பவர்களாகப் பிற்பகுதியில் கூறப்படும அவர்களைப்போலலலா மல், இவர்கள் ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவுக்குத் தடையாக அநாதிகாலமாகத தாங்களை சேர்த்து வைததிருக்கும ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும விடுபடுகிருர்கள் (கிலபி₃ஷை:) பாபங்களினினறும "அஶ்வ இவ ரோமாணி விதூ₁ய பாபம" எனனும் ஶ்ருதியிற்போலே, இங்கும பாபம்போலே புணயமும் விரோதியாயிருக்கையாலே கில்பி₃ஷஶப்தம் அதையும் குறிக்கிறது. (ஸர்வகில்பி₃ஷை:) எல்லாப் பாபங்களினின்றும்.

"பஞ்ச ஸூநா க்₃ருஹஸ்த₂ஸ்ய சுள்ளீ பேஷண்யுபஸ்கர: |
கண்ட₃நீ சோத₃கும்ப₄ஶச ப₃த்₄யதே யாஸ்து வாஹயந் ||
தாஸாம் க்ரமேண ஸர்வாஸாம் நிஷ்க்ருத்யர்த்த₂ம் மஹர்ஷிபி₄: |
பஞ்ச க்லுப்தா மஹாயஜ்ஞா. ப்ரத்யஹம் க்₃ருஹமேதி₄நாம்||"
[3-68, 69]

[(1) அடுப்பு, (2) அம்மி, (3) விளக்குமாறு, (4) உரலுலக்கைகள், (5) ஜலபாத்ரஙகள ஆகிய ஐந்தும் ஒவ்வொரு கிருஹஸ்தனுக்கும் ஸூனைகள் (ஜீவவதம் ஏற்படக்கூடிய இடங்கள்;) அவைகளை உபயோகப்படுததும கிருஹஸ்தன பாபமடைகிருன். அந்த ஐந்து விதமான பாபத்தையும கிரமமாகப் போக்கடிப்பதற்காக, கிருஹஸ்தர்கள தினந்தோறும் (1) ப்ரஹ்மயஜ்ஞம, (2) பித்ரு யஜ்ஞம, (3) தைவயஜ்ஞம். (4) பூ₄தயஜ்ஞம், (5) மனுஷயயஜ்ஞம என்னும் ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களைச் செய்யவேண்டும எனறு மஹர்ஷிகள் விதித்திருக்கினறனர்.] என்கிறபடியே பஞ்சஸூனை களில் ஏற்படும பாபங்களைமாத்திரம போக்கடிக்கும் பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களைப்போலன்றிக்கே, யஜ்ஞஶிஷ்டத்தைப் புசிப்பது

न्यात्मार्थतयोपादाय विपच्याश्नन्ति ते पापामानोऽघमेव भुञ्जते। अघपरिणामित्वादघमित्युच्यते। आत्मावलोकनविमुखाः नरकायैव पचन्ते॥ १३॥

ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்குத்தடையான எல்லாப்பாபங்களையும போக்கடிக்கும் என்று கருத்து. இங்கு "ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" [கீதை 18-66] [எல்லாப்பாபங்களினின்றும விடுவிககிறேன்.] முதலானவிடங்களிற்போலே போயபிழையான பூர்வாக₄ம் முழுவதையும், புகுதருவான் நின்றனவான உத்தராக₄த்தையும் ஸர்வஶபதத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளக்கூடாது; பக்திப்ரபத்திகளுக்கே போயபிழைகளனைத்தையும் புகுதருவான் நின்றனவற்றையும் தீயினில் தூசாக்கும் திறமையுண்டாகையாலும், இது அப்ரகரணமல்லாமையாலும் முற்கூறியவாறு மோக்ஷஸாதனமான பக்திக்கு ஸாதனமான ஆத்மத₃ர்ஶனத்திற்கு விரோதியான பாபமென்று ஸங்கோசப்படுத்தியே பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

"ஜ்ஞாநமுத்பத்₃யதே பும்ஸாம் க்ஷயாத் பாபஸ்ய கர்மண:।
யதா₂த₃ர்ஶதலே ப்ரக்₂யே பஶ்யத்யாத்மாநமாத்மநி॥"
[பா₄ர-மோக்ஷ 202-9]

[பாபம் நீங்கினவளவில் மனிதர்களுக்கு ஆத்மதர்ஶனம 'உண்டாம். அழுக்கு நீங்கிய கண்ணுடியில் தன் பிரதிபிமபத்தைப்பார்ப்பது போலே, தன்னைத்தன்னில் காண்கிருன.] என்று தடையாயிருக்கும் பாபங்கள நீங்கினவுடன் ஆத்மதர்ஶனம் ஏற்படும் என்று சொல்லப்பட்டதும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இப்படி பரம்பரயா மோக்ஷஸாதனமாயிருக்கையாலேயே கீதையில் (4-30) யஜ்ஞஶிஷ்டாம்ருதம் என்று யஜ்ஞத்தில் எஞ்சிய உணவு அமுதாகக் கூறப்படுகிறது என்பதும் அறியத்தக்கது. (யே து ஆத்மகாரணாத் பசந்தி) இந்திராதிதேவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான தன்னுடைய ஆராதனத்திற்கென்றே பரமபுருஷனல் கொடுக்கப்பட்டபொருள்களை எவர்கள் தங்களுக்காகவே சமைக்கின்றூர்களோ. இங்கு துஶப்தம முற்பாதியில் கூறப்பட்ட அதிகாரியைக்காட்டிலும இவ்வதிகாரிக்குள்ள வேற்றுமையைக் காட்டுகிறது. (ஆத்மகாரணாத்) இங்கு, 'காரணாத்' என்பது சமையலுக்குக் காரணமாகும் பயனைக்குறிக்கின்றதாகையாலே, 'தன பயனுக்காக, என்று பொருள்படுகிறது. (பசந்தி) சமைப்பது மாத்திரம் குற்றமாகாதாகையாலும், 'தனக்காகச் சமைக்கிருன்' என்று சொல்லுகையாலும், 'சமைத்துப் புசிக்கிருர்களோ' என்றவளவும பொருள்

॥भा॥ पुनरपि लोकदृष्ट्या शास्त्रदृष्ट्या च सर्वस्य यज्ञमूलत्वं दर्शयित्वा यज्ञानुवर्तनस्यावश्यकार्यतामननुवर्तने दोषं चाह—

अन्नाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसंभवः।
यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः॥१४॥

कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम्।
तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम्॥१५॥

एवं प्रवर्तितं चक्रं नानुवर्तयतीह यः।
अघायुरिन्द्रियारामो मोघं पार्थ स जीवति॥१६॥

14. அந்நாத்3 ப4வந்தி பூ4தாநி பர்ஜந்யாத3ந்நஸம்ப4வ: ।
யஜ்ஞாத்3 ப4வதி பாஜந்யோ யஜ்ஞ: கர்மஸமுத்3ப4வ: ॥

15. கர்ம ப்3ரஹ்மோத்3ப4வம் வித்3தி4 ப்3ரஹ்மாக்ஷரஸமுத்3 [ப4வம் ।
தஸ்மாத் ஸர்வக3தம் ப்3ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே
ப்ரதிஷ்டி2தம் ॥

கொள்ளவேண்டும்; இல்லையாகில, 'அக4ம பு4ஞ்ஜதே' [பாபத்தைப் புசிக்கிருர்கள்] என்று கூறுவது ஒட்டாது. (தே பாபா:) பாபத்தையே இயற்கையாகக்கொண்ட அவர்கள். " தத்3கு3ணஸாரத்வாத்து தத்3 வ்யபதே3ஶ:" [2-3-29] எனனும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில சொனன நியாயப்படி பாபகுணம நிறைந்திருக்கையாலே பாபிகளான இவர்களைக்காட்ட 'பாபா:' எனறு புலலிங்க ப்ரயோகம் செய்யப்படு கிறது. (அக4ம் பு4ஞ்ஜதே) பாபத்தையே புசிக்கிருர்கள். அந்நத் தைப் புசிப்பவர்களாயிருந்தபோதிலும், உண்மையில் இதனுல் பாபமே ஏற்படுகிறதாகையால், 'பாபத்தையே புசிக்கிருர்கள் என்று ஔபசாரிகமாகக் கூறப்படுகிறது தனக்காகவே சமைத்துப் புசிப்பவனுக்கு ஆத்மதாஶனத்துக்குத் தடையான பழைய பாபங்கள் நீங்கவிலலையாகையால ஆதமதர்ஶனம ஏறபடாது எனறும், " கேவலாகே4ா ப4வதி கேவலாதீ3 " [ருக்-அஷ்டகம் 8-6-23; மண் டலம் 10-10-117-6; யஜுர் அஷ்ட 2-8-8-3] [தேவதைகளுக்குக் கொடுக்காமல் சாப்பிடுபவன் பாபத்தையே அடைகிறுன்.] என்று ஶ்ருதியில் சொன்ன ரீதியிலே மேன்மேலே பாபம சேருவதிஞல் இவன் நரகத்தையே அடைவான் என்றும் கருத்து. 13.

**16. ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம் நாநுவர்த்தயதீஹ ய:।
அக₄ாயுரிந்த்₃ரியாராமோ மோக₄ம் பார்த்த₂ ஸ ஜீவதி ॥**

அந்நாத்—*அன்னத்திலிருந்து*, **பூ₄தாநி**-*தேவர் மநுஷ்யர் முதலான எல்லா ஜீவராசிகளும்*, **ப₄வந்தி**—*உண்டாகின்றன;* **பர்ஜந்யாத்**—*மழையிலிருந்து*, **அந்நஸம்ப₄வ:** (**ப₄வதி**)—*அன்னத்தின் உற்பத்தி (ஏற்படுகிறது;)* **யஜ்ஞாத்**—*யஜ்ஞத்திலிருந்து*, **பர்ஜந்ய:**—*மழை*, **ப₄வதி**—*ஏற்படுகிறது;* **யஜ்ஞ:**-*யஜ்ஞம்*, **கர்மஸமுத்₃ப₄வ:** (**ப₄வதி**) — *கர்மங்களிலிருந்து பிறப்பை உடையது (ஆகிறது;)* **கர்ம**—*கர்மத்தை*, **ப்₃ரஹ்மோத்₃ப₄வம்**—*சரீரத்திலிருந்து பிறப்பதாக*, **வித்₃தி₄**—*அறிவாயாக;* **ப்₃ரஹ்ம**—*சரீரம்*, **அக்ஷரஸமுத₃ப₄வம்** (**ப₄வதி**)-*ஜீவனிடமிருந்து பிறக்கிறது;* **தஸ்மாத்**—*ஆகையால்*, **ஸர்வக₃தம்**-*எல்லா அதிகாரிகளிடமும் இருக்கின்றதான*, **ப்₃ரஹ்ம**—*சரீரம்*, **நித்யம்**—*எப்போதும்*, **யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்டி₂தம்**—*யஜ்ஞத்தை மூலமாகக்கொண்டது;* **பார்த்த₂**—*குந்திபுத்திரனே!* **ஏவம்**—*இவ்வண்ணமாக*, **ப்ரவர்த்திதம்**—*(பரமபுருஷனால்) ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகச் சுழன்று வரும்படி செய்யப்படும்*, **சக்ரம்**-*சக்கரம்போன்ற கார்யகாரண நடைமுறையை*, **இஹ**—*ஸாதநாநுஷ்டான நிலையிலுள்ள*, **ய:**-*எவனொருவன்*, **ந அநுவர்த்தயதி**—*(தானும் யஜ்ஞம் செய்வதன் மூலம்) சுழலச்செய்வதில்லையோ*, **ஸ:**—*அவன்*, **அக₄ாயு:**—*பாபஸம்பந்தமுள்ள வாழ்நாளையுடையவனாய்*, **இந்த்₃ரியாராம:**—*ஐம்புலன்களிலேயே ரமிப்பவனாய்*, **மோக₄ம்**—*வீணாகவே*, **ஜீவதி**—*உயிர்வாழ்கிறான்.*

14, 15, 16. லோகத்₃ருஷ்டியாலும். சாஸ்திரதிருஷ்டியாலும் சரீரங்களெல்லாம் யஜ்ஞத்தை மூலமாகக்கொண்டவை என்பதைக் காட்டுவதன் மூலம். யஜ்ஞம் செய்வதின அவசியத்தையும், செய்யாவிடில் ஏற்படும் தோஷத்தையும் மறுபடியும் இமமூன்று ஶ்லோகங்களாலே விளக்குகிறான் கண்ணன். ஆதரத்தாலே பிரமாணங்களைக் காட்டி விளக்குகிறுனைகயாலே புநருக்திதோஷமில்லை. (அந்நாத் பூ₄தாநி ப₄வந்தி) அன்னத்தினின்றும் ஜீவராசிகள்

॥ भा ॥ अन्नात्सर्वाणि भूतानि भवन्ति, पर्जन्याच्चान्नसंभव इति सर्वलोकसाक्षिकं। यज्ञात्पर्जन्यो भवति इति च शास्त्रेणावगम्यते ❋ अग्नौ

12. அன்னத்தாற் பூதங்க ளுண்டாகு மன்னந்தான்
மின்னத்தாழ் மாரியான் மிக்கியலு—மன்னத்தான்
மாரியது வேள்வியால் வந்தியலு மவ்வேள்வி
காரியம தாலாகுங் காண்.

அன்னத்தால் — *உணவிலிருந்து*, **பூதங்கள்** — *தேவர், மனிதர் முதலான ஜீவராசிகள்*. **உண்டாகும**—*பிறக்கும்;*

உண்டாகின்றன. பூ₄தப்ரேத பிசாசவேதாளங்களிற்சேர்ந்த பூதங களை இங்கு குறிப்பதில் உபயோகமில்லையாகையாலும, "பூ₁—ஸத் தாயாம்" என்னும் தாதுவின்படி பூ₄தசப்தத்தாலே காட்டப்படும ஸத்தையுள்ள எல்லாப்பொருள்களும், பஞ்சபூதங்களும் அந்நத தால் உண்டாவதில்லையாகையாலும், ஜீவனில்லாத கேவலசரீரமும, நித்யஞான கேவலஜீவனும் உண்டாவதில்லையாகையாலும, சிலாதி₃ சரீரங்கள் அந்நத்தால் உணடாவதில்லையாகையாலும, இங்கு பூ₄தசப்தம் அந்நத்தால் வளரும சரீரத்தோடு கூடிய ஜீவராசி களைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம. அந்த ஜீவராசிகளின சரீராம்சம் அந்நத்தாலே உண்டாவதையிட்டு, அவை அந்நத்தால் உண்டாவதாக இங்கு கூறபபடுகின்றன. ஜீவனால் அதி₄ஷ்டிக்கப் படாவிடில சரீரமே ஸித்திககாதாகையால், ஜீவஸஹிதமான சரீரமே பூ₄தசப்தத்தால் எடுக்கப்பட்டு அந்நத்தால உண்டாவ தாகச் சொல்லப்படுகிறது. (பர்ஜந்யாத அந்நஸம்ப₄வ:) மழை யினால் அன்னம் உண்டாகிறது; மழைக்கு அதி₄தே₃வதையைச் சொல்லும் பர்ஜந்யசப்தம இங்கு, அவனால் உண்டாகும் மழையை லக்ஷணையாலே சொல்லுகிறது. இப்படிக கொள்ளாவிடில, அடுத்த படியாக யஜ்ஞத்தால் பர்ஜன்யன் உண்டாவதாகக்கூறியது பொருந்தாது. ஆக, அந்நத்தினால் பூதங்கள் உண்டாகின்றன என்றும், மழையினால் அன்னம் உண்டாகிறது எனறும அனைத் துலகும் நேரே காணும் விஷயங்கள் அநுவதிக்கப்பட்டன. இப்படி லோகத்₃ருஷ்டியால் ஸித்திக்காமல், சாஸ்திரமாகிய கண்ணாலேயே ஸித்திக்கும் விஷயம் அடுத்தபடியாக விவரிக்கப் படுகிறது. (யஜ்ஞாத் பர்ஜந்யோ ப₄வதி) யஜ்ஞத்தினினறும மழை உண்டாகிறது. இது ப்ரத்யக்ஷத்தால அறியக்கூடிய விஷயமலல;

प्रास्ताहुतिस्सम्यगादित्यमुपतिष्ठते। आदित्याज्जायते वृष्टिः (मनु ३-७६) इत्यादिना। यज्ञश्च द्रव्यार्जनादिकर्तृव्यापाररूपकर्मसमुद्भवः, कर्म च

அன்னம்தான்—*அவ்வுணவோவெனில்,* **மின்ன தாழ் மாரியால்**—*மின்னிக்கொண்டு விழும் மழையால்.* **மிக்கு இயலும்**—*மிகவும் உண்டாகும்;* **மாரி அது**—*அந்தமழை,* **வேள்வியால் தான்**—*யஜ்ஞத்தாலேயே.* **மன்ன வந்து இயலும்**—*நிலையாகப் பொழியும்;* **அவ்வேள்வி**—*அந்த யஜ்ஞம்.* **காரியம் அதால்**—*கர்மங்களெனப்படும் செயல்களால்.* **ஆகும் காண்**—*உண்டாகும் என்று அறிவாய்.*

"அக்₃நௌ ப்ராஸ்தாஹுதி: ஸம்யகா₃தி₃த்யமுதிஷ்ட₂தே।
ஆதி₃த்யாத் ஜாயதே வ்ருஷ்டிர் வ்ருஷ்டேரந்நம் தத: ப்ரஜா:॥
[மநு 3-76]

[யாகாக்னியில் நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஆஹுதி ஆதித்யனை அடைகிறது; ஆதித்யனிடமிருந்து மழை உண்டாகிறது. மழையிலிருந்து அன்னமும், அன்னத்திலிருந்து ஜீவராசிகளும் உண்டாகின்றன.] முதலான சாஸ்திரவசனங்களாலேயே அறியக்கூடியது. (யஜ்ஞ: கர்மஸமுத்₃ப₄வ:) யஜ்ஞமானது பொருளீட்டுவது, சமைப்பது முதலான செயல்களாலேயே உண்டாவது; இது லோகத்₃ருஷ்டியால் அறியக்கூடியது. இங்கு யஜ்ஞசப்தத்திற்கு முக்கியார்த்தமான யாகத்தையே பொருளாகக்கொள்வது பொருந்தியிருக்க, "யஜ்ஞ: அபூர்வம்" என்று யஜ்ஞத்தினால் உண்டாவதாகச் சொல்லப்படும் அபூர்வத்தை லக்ஷணையாலே பொருளாக சங்கரர் உரைத்தது அஸ்வரஸம. (கர்ம ப்₃ரஹ்மோத்₃ப₄வம் வித்₃தி₃) கர்மத்தை ப்₃ரஹ்மம் எனப்படும் மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான சரீரத்தால் உண்டாவதாக அறிவாயாக. இதுவும லோகத்₃ருஷ்டியால் அறியக்கூடியது. சாஸ்திரங்களில் பலவிடங்களில ப்₃ரஹ்மசப்தம மூலப்ரக்ருதியைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:। தஸ்மாதே₃தத்₃ ப்₃ரஹ்ம நாம ரூபமந்நஞ்சஜாயதே॥" [முண்ட 1-1-9] [எவனொருவன்எலலாப் பொருள்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறிகிறானோ, எவனுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸங்கல்பம் ஞானமயமானதோ, அப்பரமாத்மாவிடமிருந்து, (பெரிதாயிருக்கையாலே) ப்ரஹ்மம எனப்படும் இந்த மூலப்ரக்ருதி

ब्रह्मोद्भवम्। अत्र च ब्रह्मशब्दनिर्दिष्टं प्रकृतिपरिणामरूपं शरीरम्। *तस्मादेतद्ब्रह्म नामरूपमन्नं च जायते (मु. १-९-९) इति ब्रह्मशब्देन प्रकृतिर्निर्दिष्टा; इहापि *मम योनिर्महद्ब्रह्म इति हि वक्ष्यते। अतः कर्म ब्रह्मोद्भवम् इति प्रकृतिपरिणामरूपशरीरोद्भवं कर्मेत्युक्तं भवति।

---

13. இக்கருமங் காயமெனச் சேர் பிரமத் தாலா
மக்கருமஞ் சீவனு லாங்கதுவாஞ்—சிக்கெனவே
யெங்கு நிகழ்வுடலா மிப்பிரமம் வேள்வியிலே
தங்கு நிலையமருந் தான்.

இக்கருமம்—*கருமமாகிற இது*, **காயம என சேர் பிரமத் தால் ஆம்**-*உடம்பாகிற நிலையையடைந்த மூலபரகருதியால உண்டாவது;* **அக்கருமம் அது**—*அக்கருமத்துக்குக காரண மான அந்த உடமபு*, **ஆங்கு சீவனுல் ஆம்**—*அந்ந பாநாதி களால் திருப்தியடையும் ஜீவாத்மாவால ஏற்படுவது;* **எங்கும் நிகழ்வு உடலாம் இப்பிரமம் தான்**—*எல்லா அதிகாரி களிடமும் இருக்கும் உடலாகிற நிலையை அடைந்த இந்த மூலப்ரக்ருதியானது*, **சிககெனவே**—*நிலையாக*, **வேள்வியிலே தங்கும் நிலை அமரும்**—*(இவ்வாருக) யஜ்ஞத்தை மூலமாகக் கொண்டதாகும்.*

நாமரூபபபிரிவுகளைகபகாண்டதாகவுமட, சேதனபோக்யமாகவும்பிறக் கிறது.] எனகிற ஶ்ருதியிலே பரமாத்மா விடமிருந்து பிறப்பதாகக் கூறப்படுகையால, அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், நாமரூபப் பிரிவுகளை உடையதாகவும, அந்நமென்கையாலே போக்யமெனறும் அறியப்படுகையாலே ஜீவாகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான மூலப்ரக்ருதி ப்ரஹ்மமென்று கூறப்பட்டதனரே. "மம யோநிர் மஹத்₃ப்₃ரஹ்ம" [கீதை 14-3] என்று கீதையிலும் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும வேறுபட்டதாகவும், 'யோநி' என்று உபாதான மாகவும் குறிக்கப்படுகையாலே மூலப்ரக்ருதியென்றே நிஶ்சயிக்கத்தக்க தத்துவம் ப்ரஹ்மஶப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்டதனரே. மூலப்ரக்ருதியிலிருநது நேரே கர்மம் உண்டாகிறதென்று கூறமுடியாதாகையாலே, இங்கு மூலப்ரகருதியின் காரயப் பொருளாய், கர்மம் செய்வதான ஶரீரம் ப்₃ரஹ்மஶப்தததால குறிக்கப்பவதாகக் கொளவதே பொருத்தமுடையதாயிருக்கும்.

* ब्रह्माक्षरसमुद्भवम् इत्यत्राक्षरशब्दनिर्दिष्टो जीवात्मा; अन्नपानादिना तृप्ताक्षराधिष्ठितं शरीरं कर्मणे प्रभवतीति कर्मसाधनभूतं शरीरमक्षरसमुद्भवम्;

இங்கு ப்ரஹ்மஶப்தத்தால, முக்யார்த்தமான பரமாத்மாவோ, ஞானம் முதலான பெருமைகளையுடைய ஜீவதத்துவமோ குறிககப் படுவதாகக் கொள்ளலாகாதோ? எனில்: எல்லாப்பொருளகளுக்கும் காரணமான பரப்ரஹ்மத்தை இங்கு கர்மத்திற்குக் காரணமாகக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவதில் பயன் ஒன்றுமில்லை. மேலும "ப்ரஹ்மம் அக்ஷரத்திலிருந்து உண்டாகிறது' என்று அடுத்தபடியாகக் கூறு வதும பரப்ரஹ்மவிஷயததில பொருந்தாது. ப்ரஹ்மஶப்தம் ஜீவனைக் குறிக்கிறது என்று கொண்டாலும், நித்யனை அவனை அக்ஷரத்திலிருந்து உண்டாவதாகக் கூறுவது ஒட்டாது. ப்ரஹ்ம ஶப்தம் வேதத்தையும், அக்ஷரஶப்தம் பரமாத்மாவையும் குறிப்ப தாக சங்கரர் விவரித்நதும், "ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம்" [3-16] என்று சக்ரமாகக கூறியிருப்பதற்குப் பொருந்தாது. ப்$_3$ரஹ்ம ஶப்தம் வையாகரணர்கள் கூறும் ஸ்பே$_2$ாடப்$_3$ரஹ்மத்தைக கூறுவ தாகவும், அக்ஷரஶப்தம அநத ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்தும் அக்ஷரங் களைக் கூறுவதாகவும் யாதவப்ரகாஶர் முதலானோர் கூறியதும் ஸ்பே$_2$ாட ப்$_3$ரஹ்மம என்று ஒரு பொருளே கிடையாதெனறு ஆசாரியர்கள் நிரூபிககையாலே தள்ளப்பட்டது. "ஸ்பே$_2$ாடஸ் த்வம் வர்ண ஸம்ஶ்ரய:" [ஹரிவமஶம் ப$_4$விஷ்யபர்வம் 88-55] [வர்ணங்களை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் ஸ்பே$_2$ாடம் நீயே] எனறு கிருஷ்ணபகவானைக் குறித்து சிவன் செய்த துதியில் பரம பொருளை ஸ்பே$_2$ாடம் எனறு கூறியிருப்பதும் வர்ணங்கள் தங்களுடைய பொருளை ஸ்பு$_2$டப் படுத்தும் (தெளிவுபடுத்தும்) சக்தியானது பகவத்$_3$தீ$_4$னம் என்ற தாகுமேயொழிய வையாகரணர்களின் ஸ்பே$_2$ாடத்தைக் கூறிய தாகாது. ஆகையால், முக்$_2$யார்தத$_2$மும, வேறு பொருள்களும் பொருந்தாமையாலே, இங்கு ப்ரகரணுதிபலத்தாலே ப்$_3$ரஹ்ம ஶப்தம் சரீரத்தைக குறிக்கிறது எனறே கொள்ளவேண்டும். ஆக, பொருளீட்டுதல முதலான கர்மங்கள் மூலப்ரக்ருதியின் பரிணமரூபமான சரீரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன என்று கூறிய தாயிற்று. (ப்$_3$ரஹ்ம அக்ஷரஸமுத்$_3$ப$_4$வம்) முற்கூறிய கர்மங்களைச் செய்யும் சரீரம் 'அக்ஷரம்' எனப்படும் ஜீவனிடமிருந்து உண்டா கிறது. ப்ரஹ்மஶப்தம ஶரீரத்தைக்குறிக்கிறதாகையாலே, அக்ஷர

तस्मात् सर्वगतं ब्रह्म सर्वाधिकारिगतं शरीरं नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितं यज्ञमूलमित्यर्थः। एवं परमपुरुषेण प्रवर्तितमिदं चक्रम्—अन्नात्

ஶபதம் சரீரத்தோடு சேர்ந்து நிற்கும ஜீவனைக்குறிப்பதே உசிதம். "க்ஷரம் ப்ரத₄ாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர:" [ஶ்வே 1-10] [அழிவதாகை யால் க்ஷரம் எனப்படுவது மூலபரக்ருதி ; அழியாததாகையால் அக்ஷரம் எனப்படுபவன் ஜீவன்.] என்று ஶ்ருதியிலும், "கூட ஸ்தோ₂க்ஷர:" [கீதை 15-13] என்று கீதையிலும் ஜீவனை அக்ஷர ஶப்தத்தால் கூறியது காணத்தக்கது. சரீரம ஜீவனிடமிருந்து உண்டாகிறது என்று கூறியது எப்படியெனில்: கேவலஶரீரம ஜீவனிடமிருந்து உண்டாகிறது என்று இங்கு பொருளல்ல : ஜீவனே ஶரீரத்தைக் கர்மம செய்யும்படி தூண்டுகிறுனைகயாலே, கர்மம் செய்யும் ஶரீரம் ஜீவனிடமிருநது உண்டாகிறது என்பதே இவ்வாக்யத்திற்குப் பொருள. இது ஶாஸ்திரக்கண்ணுல் அறியத் தக்கது. பூ₄தங்களுக்கு அந்நம் காரணமாகவும், அந்நத்திற்கு மழை காரணமாகவும, மழைககு யஜ்ஞம காரணமாகவும், யஜ்ஞத் திற்குக் கர்மம் காரணமாகவும், காமத்திற்கு சரீரம காரண மாகவும, (கர்மம் செய்யும்) சரீரத்திற்கு ஜீவன காரணமாகவும் இருநதபோதிலும, ஜீவனுககு மறுபடியும அநநம காரணமாகாமை யாலே 'சக்ரம' நிறைவு பெறவிலலையே எனில்: அக்ஷரம எனப் படும் ஜீவாத்மா அந்நபாநாதிகளால திருப்தியடைந்தே ஶரீரத்தை அதிஷ்டித்து நிற்கிறுனைகயாலே அந்நம, மழை, யஜ்ஞம, கர்மம், சரீரம், ஜீவன் என்னும் ஆறு பொருளகளாலும சக்ரம நிறைவு பெறுகிறது. அன்றிக்கே, கர்மமானது ஜீவனுல் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட ஶரீரத்தால் உண்டாகிறது என்றும, ஜீவனுல் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட ஶரீரம் அன்னத்தால் உண்டாகிறது என்றும் கூறலாமாகையாலே ஐந்து பொருள்களாலே சக்கரம் பொருந்திவிடுகிறது என்றும் கொள்ளலாம். " பூ₄தாநி " என்று " ப்₄ராமயந் ஸர்வபூ₄தாநி " [கீதை 18-61] முதலான விடங்களிற்போலே ஜீவாதி₄ஷ்டி₂தமான ஶரீரத்தை எடுத்து, " அந்நாத்₃ப₄வந்தி " என்று அது அன்னத் தால் உண்டாகிறது என்று கூறியதும இப்படிச் சக்கரத்தைப் பூர்த்தி செய்யவே என்று விளங்குகிறது. (தஸ்மாத்) இப்படி சரீரமானது அன்னத்தாலும, அன்னம மழையாலும், மழை யஜ்ஞத தாலும் உண்டாவதாயிருக்கையால். (ஸர்வக₃தம் ப்₃ரஹ்ம) கர்ம யோகாதிகாரியோடு ஞாநயோகாதிகாரியோடு வாசியற எல்லா

भूतशब्दनिर्दिष्टानि सजीवानि शरीराणि, पर्जन्यादन्नम्, यज्ञात्पर्जन्यः, यज्ञश्च कर्तृव्यापाररूपात्कर्मणः, कर्म च सजीवाच्छरीरात्, सजीवं शरीरं पुनरप्यन्नात्—इत्यन्योन्यकार्यकारणभावेन चक्रवत्परिवर्तमानम्, इह साधने वर्तमानो यः कर्मयोगाधिकारी ज्ञानयोगाधिकारी वा नानु-

---

அதிகாரிகளுக்கும் உள்ள சரீரம். ஸர்வவ்யாபியான சரீரம் என்று கொள்ளலாகாதோ? எனில்: அளவுபட்டதான சரீரம் ஸர்வவ்யாபகமாயிருக்க முடியாதாகையால், கூடாது; ஆகையால் சற்று முன் எடுக்கப்பட்ட அக்ஷரஸமூஹம் ஸர்வஶப்தத்தால் எடுக்கப்படுவதாகக் கொண்டு பொருள் கூறியதே உசிதம்; 'ஜீவக₃தம்' என்று கூறாமல், 'ஸர்வக₃தம்' என்றது ஜீவர்களிடையேயுள்ள அதிகாரி வைசித்ரியத்தைக் காட்டுவதற்காக. நீ கர்மயோகாதிகாரியாகவோ, அல்லது ஜ்ஞாநயோகாதிகாரியாகவோ, அல்லது இவர்களிலும் சிறந்த அதிகாரியாகவோ இருந்தாலும் உன் சரீரமும் யஜ்ஞம் செய்தே ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியது என்று கருத்து. (நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்டி₂தம்) எப்போதும் யஜ்ஞத்தையே மூலமாகக் கொண்டது. யஜ்ஞம் செய்து மிகுந்ததைக் கொண்டே ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியது என்றபடி. ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் யஜ்ஞம் அவசியம் செய்யவேண்டியது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி, மூன்றும் ஶ்லோகத்தாலே யஜ்ஞம் செய்யாவிடில் ஏற்படும் தோஷம் விளக்கப்படுகிறது. (ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம்) முன் இரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் விவரிக்கப்பட்டதாய்; "அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்₄வம்" என்று தொடங்கி யஜ்ஞம் செய்யும்படி நியமித்த ப்ரஜாபதியால் முதன் முதலில் சுழலச் செய்யப்பட்டதான சக்கரம் போலே சுழன்றுவரும் கார்யகாரண நடைமுறையை. (சக்ரம்) சக்கரம் போலே மாறிமாறிச் சுழன்றுவரும் நடைமுறை இங்கு சக்ர ஶப்தத்தாலே ஔபசாரிகமாகக் கூறப்படுகிறது. அதாவது:— அன்னத்தால் பூ₄தங்கள் எனப்படும் ஜீவனோடு கூடிய ஶரீரங்கள்; மழையால் அன்னம்; யஜ்ஞத்தால் மழை; கர்த்தாவின் செயலாகிற கர்மத்தால் யஜ்ஞம்; ஜீவனோடு கூடிய சரீரத்தால் கர்மம்: மறுபடியும் அன்னத்தால் ஜீவனோடு கூடிய ஶரீரங்கள் என்று இவ்வாறாக பூதங்கள், அன்னம், மழை, யஜ்ஞம், கர்மம், பூ₄தங்கள் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் முந்தியதற்குக் காரணமாகவும், பிந்தியதற்குக் கார்யமாகவும் ப்ரகருதிமண்டலம் உள்ள

14\. **இப்படியே யீங்கமைந்த சக்கரத்தை யேவன்ருன்**
மெய்ப்படியே தான்சென்று மேவலுரு—னெப்படியும்
பாவியுயி ராகிப் பழுதே படர்பொறிப்பட்
டாவி சுமப்பா னவன்.

இப்படியே — *இவ்வாருக.* **ஈங்கு அமைந்த**—*இவ்விஷயத்தில் பொருந்திய,* **சக்கரத்தை**—*சக்கரம்போன்ற கார்ய காரண நடைமுறையை.* **ஏவன்தான்**—*எவனெருவன்.* **மெய் படியே**—*முற்கூறிய உண்மையின் படி (யஜ்ஞங்களைச்செய்து)* **தான் சென்று மேவல் உருன்**—*தானும் பொருந்திச் சுழலச் செய்யாமலிருக்கிருனே.* **அவன்**—*அவன்,* **எப்படியும்**–*எல்லா வகையிலும்.* **பாவி உயிர் ஆகி**—*பாவ சம்பந்தமுடைய ஆயுளை உடையவனுய்.* **படர் பொறி பட்டு** – *(விஷயங்களில) படர்ந்துசெல்லும் இந்திரியங்களில் அகப்பட்டு.* **பழுதே ஆவி சுமப்பான்**—*வீணுக உயிரைச் சுமந்து திரிவான்.*

வரையில் சுழன்று வரும நடைமுறையே இங்கு 'சகரம்' எனப் படுகிறது. (இஹ ய:) ஸாதநாநுஷ்டான நிலேயிலுள்ள எவ னெருவன்; 'இவ்வுலகிலிருக்கும் எவனெருவன' எனறு பொதுவாகப் பொருள் கொள்வதைக் காட்டிலும, பிரகரணுநுகுணமாக கர்ம யோகாதிகாரியாகவோ, ஜ்ஞாநயோகாதிகாரியாகவோ ஸாதநா நுஷ்டானநிலேயிலுள்ள எவனும எனறு பொருள்கொளவதே உசித மானது. (ய: ந அநுவர்த்தயதி) பரமபுருஷனுல் முதன்முதலில் சுழலச் செய்யபபட்ட சக்கரத்தை, எவனெருவன யஜ்ஞத்தைத் தானும் அனுஷ்டிப்பதன் மூலம் தொடர்ந்து சுழலச் செய்யாமலிருக் கிருனே. முதன்முதலில பரமபுருஷன் சுழற்றுவது ப்ரவர்த்தனம்; தொடர்ந்து ஜீவர்கள சுழற்றுவது அநுவர்த்தனம். அனறிக்கே, சக்கரத்தை ஓரிடததில் சுழற்றிவிட்டால் தொடர்ந்து எல்லாவிடங் களும் சுழல்வதுபோலே, அதிகாரியானவன் யஜ்ஞத்தை அநுஷ்டித் தால், அதிலிருந்து மழையும், அதிலிருந்து அன்னமும், அதிலிருந்து பூதங்களும, அவற்றிலிருந்து கர்மமும, அதிலிருந்து யஜ்ஞமும், மேலும் தொடர்ந்து மழை முதலானவையும் ப்ரவாஹரூபமாக ஏற்படும் என்னும் கருத்தாலே 'அநுவர்த்தயதி' என்கிறதாகவுமாம். இப்படி யஜ்ஞத்தை அநுஷ்டித்து அதில் எஞ்சிய உணவாலே

र्तयति—न प्रवर्तयति, यज्ञशिष्टेन देहधारणमकुर्वन् सोऽघायुर्भवति; अघारम्भायैव यस्यायुरघपरिणतं वोभयरूपं वा सोऽघायुः; अत एवन्द्रियारामो भवति, नात्मारामः; इन्द्रियाण्येवास्योद्यानानि भवन्ति; अयज्ञशिष्टवर्धितदेहमनस्त्वेनोद्रिक्तरजस्तमस्क आत्मावलोकनविमुखतया विषयभोगैकरतिर्भवति। अतो ज्ञानयोगादौ यतमानोऽपि निष्फलप्रयत्नतया मोघं पार्थ स जीवति॥ १४॥ १५॥ १६॥

தேஹத்தைத் தரிக்கச் செய்யாமலிருப்பவனுக்கு ஏற்படும் தோஷத்தைக் கூறுகிறது உத்தரார்த்தம். (ஸ:) முற்கூறியபடி யஜ்ஞம் செய்து சக்கரத்தைச் சுழலச் செய்யாமலிருப்பவன். (அக₄ாயு:) பாபமான ஆயுளை உடையவனாகிறான். பாபம் செய்வதற்காகவே ஏற்பட்ட ஆயுளை உடையவனாகிறான் என்றோ, பாபத்தினால் ஏற்பட்ட வாழ்நாளை உடையவனாகிறான என்றோ, இப்படிப் பாபமே இவனுடைய வாழ்நாளுக்குக் காரணமாகவும் கார்யமாகவுமிருக்கையாலே பாபஸம்பந்தம் உடைய வாழ்நாளை உடையவனாகிறான் என்றோ கருத்து. பாபகாரணமாயும், பாபகார்யமாயும், கார்யரூபமாகவோ, காரணரூபமாகவோ பாபஸம்பந்தியாகவும் இருப்பதையிட்டு முறையே மூன்று பொருளிலும் லக்ஷணையாலே பாபஶப்தத்தால் ஆயுள் குறிக்கப்படுகிறது. (இந்த்₃ரியாராம:) இந்திரியங்களையே விளையாடும் தோட்டமாகக் கொண்டவனாகிறான். முற்கூறியபடி பாபாயுஸ்ஸை உடையவனாயிருக்கையால், விரோதி பாபங்கள் நீங்கப் பெறாமையாலே ஆத்மாவில் ரமிக்காமல், இந்திரியங்களிலேயே ரமிப்பவனாகிறான் என்றபடி. முற்கூறியபடி யஜ்ஞத்தில் மிகுந்ததல்லாத சோற்றைக்கொண்டு உடலை வளர்க்கையாலே, உடலிலும் மனத்திலும் ரஜஸ்தமோ குணங்கள் ஓங்கப் பெற்று, ஸத்வம் குறையப்பெற்று, அதனாலேயே ஆத்மதர்ஶனத்தில் நெஞ்சு செல்லாமல் ஶப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிப்பதிலேயே ஈடுபட்டவனாகிறான் என்று கருத்து. (ஸ: மோக₄ம் ஜீவதி) இப்படி விஷயபோகங்களிலேயே ஈடுபட்டவனாகையாலே, ஜ்ஞாநயோகாதிகளைப்பெற முயற்சி செய்கின்றவனாயிருந்தபோதிலும், முயற்சி பலனளிக்காதாகையாலே வீணாகவே வாழ்கிறான். (பார்த்த₂) என் அத்தை பிள்ளையான நீ இப்படிப்பட்டவனாகலாமோ? என்கை. 14, 15, 16.

॥ भा ॥ असाधनायत्तात्मदर्शनस्य *मुक्तस्यैव महायज्ञादिवर्णाश्रमोचितकर्मानारम्भ इत्याह —

यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।
आत्मन्येव च संतुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते ॥ १७ ॥
नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ।
न चास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः ॥ १८ ॥
तस्मादसक्तस्सततं कार्यं कर्म समाचर ।
असक्तो ह्याचरन्कर्म परमाप्नोति पूरुषः ॥ १९ ॥

17. யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத₃ாத்மத்ருப்தஶ்ச மாநவ: ।
ஆத்மந்யேவ ச ஸந்துஷ்டஸ் தஸ்ய கார்யம ந வித்₃யதே ।
18. நைவ தஸ்ய க்ருதேநார்த்தோ₂ நாக்ருதேநேஹ கஶ்சந ।
ந சாஸ்ய ஸர்வபூ₄தேஷு கஶ்சித₃ர்த்த₂வ்யபாஶ்ரய: ॥
19. தஸ்மாத₃ஸக்த: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர ।
அஸக்தோ ஹ்யாசரந் கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷ: ॥

ய: து மாநவ:—*எந்த மனிதனேவெனில்*, **ஆத்மரதி: ஏவ**—*ஆத்மாவிலேயே ஈடுபட்டவனுகவும்*, **ஆத்மத்ருப்த:ச (ஏவ)**—*ஆத்மாவினுலேயே திருப்தியடைந்தவனுகவும்*, **ஆத்மநி ஏவ ச**—*ஆத்மாவிலேயே*, **ஸந்துஷ்ட:**—*ஸந்தோஷம் அடைந்தவனுகவும்*. **ஸ்யாத்**—*இருக்கிறுனே*. **தஸ்ய**—*அவனுக்கு*, **கார்யம்**—*செய்யத்தக்க கர்மம்*, **ந வித்₃யதே**—*இல்லை*; **இஹ**—*ஆத்மதர்ஶனத்தைப்பெற்றுள்ள நிலையிலிருக்கும்*, **தஸ்ய**—

* இங்கு, 'முக்தஸ்யேவ' என்று பாடம் காண்கிறது. மாமுனிகள் அருளியதாக வழங்கும பதவுரையில் இந்தஶ்லோகத்தின அவதாரிகையில் 'முக்தஸ்யைவ' எனறே உள்ளது; இந்த ஶ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில், "ஸ ஹி முக்த ஏவ" என்று உள்ளதிலிருந்தும், அவ்விடத்திற்கும், அவதாரிகையிலுள்ள முக்தஶப்தத்திற்கும் தாத்பர்ய சந்த்₃ரிகையில் தேசிகர் அருளியுள்ள வியாக்கியான ஶ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தும் 'முக்தஸ்யைவ' என்னும பாடமே சரியானது என விளங்கும.

அவனுக்கு. க்ருதேந—செய்த கர்மத்தினுல். அர்த்த₂: ந—பயன் ஒன்றுமில்லை; அக்ருதேந—செய்யாத கர்மத்தினுல். கஶ்சந (அநர்த்த₂:) ந—யாதொரு தீங்கும் உண்டாவதில்லை. அஸ்ய—இவனுக்கு, ஸர்வ பூ₄தேஷு—(பிரகிருதி பரிணமமான) எல்லாப் பொருள்களிலும். அர்த்த₂வ்யபாஶ்ரய:—பயனுகப்பற்றத்தக்கது. கஶ்சித்–யாதொன்றும். ந ச (அஸ்தி)-இல்லை. தஸ்மாத்—(முற்கூறிய) எல்லாக்காரணங்களாலும். அஸக்த:—பற்றற்றவனுய், ஸததம்—(ஆத்மாவைக் காணும் வரையில்) இடைவிடாமல். கார்யம் (இத்யேவ)—அவசியம் செய்யவேண்டியதென்றே. கர்ம—கர்மயோகத்தை. ஸமாசர—செய்வாயாக; அஸக்த: — பற்றற்றவனுய். கர்ம — கர்மயோகத்தை. ஆசரந்—செய்யும், புருஷ:—மனிதன். பரம்—(பிரகிருதியைக் காட்டிலும் மேலான) ஆத்மாவை. ஆப்நோதி—அடைகிறுன்.

17, 18, 19. ஆத்மத₃ர்ஶனத்தை ஸாதநாநுஷ்டானத்தாலே ஸாதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாதபடி, ஏற்கனவே அவ்வாத்ம த₃ர்ஶனம் கைவரப்பெற்ற முக்தனுன கைவல்யநிஷ்டனே பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலான வர்ணுஶ்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்களைத் தொடங்காமலிருக்கலாம என்று முதலிரண்டு ஶ்லோகங்களால் கூறி, அப்படி ஆத்மத₃ர்ஶனம் கைவரப்பெறுத நீ, முற்கூறிய எல்லாக்காரணங்களாலும் கர்மயோகத்தையே அனுஷ்டித்து ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைப் பெறவேணும் என்று மூன்றும் ஶ்லோகத்தாலே முடிவுகட்டுகிருன. முந்திய ஶ்லோகங்களில ஞானயோகாதிகாரியும் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டும் என்று கூறிவிட்டபடியாலும, இங்கும் மூன்றுவது ஶ்லோகத்தில் அதையே கூறுகிறபடியாலும, முதலிரண்டு ஶ்லோகங்கள் ஞானயோகாதிகாரி முதலானுரைப் பற்றியதாகமுடியாது; ஆத்மத₃ர்ஶனம் கைவரப்பெற்றவனைப் பற்றியதேயாகவேண்டும். " அப₄யம் ஸர்வபூ₄தேப்₄யோ த₃த்வா நைஷ்கர்ம்யமாசரேத் " [பார-ஆஶ்வ 46-18] [(பஞ்ச ஸூநை முதலான விடங்களில் பிராணிஹிம்ஸையைத் தவிர்ப்பதன்மூலம்) எல்லாப்பிராணிகளுக்கும அப₄யமளித்து, பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலான கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்துக்குரிய கர்மங்களை விட்டு ஸந்யாஸியாகக் கடவன்.] முதலான விடங்களில் கூறப்பட்ட ஸந்யாஸியைப்பற்றியவை முதலிரண்டு ஶ்லோகங்களும் என்று ஶங்கரர் முதலானுர் வியாக்கியானம் செய்ததும

॥भा॥ यस्तु ज्ञानयोगकर्मयोगसाधननिरपेक्षः स्वत एवात्मरतिरात्माभिमुखः, आत्मनैव तृप्तो नान्नपानादिभिरात्मव्यतिरिक्तैः, आत्मन्येव च सन्तुष्टो नोद्यानस्रक्चन्दनगीतवादित्रनृत्तादौ, धारणपोषणभोग्यादिकं सर्वमात्मैव यस्य, तस्यात्मदर्शनाय कर्तव्यं न विद्यते,

---

*15. தன்விரும்பித் தன்னுகந்து தன்னமைந்த ஞானிக்குப்
பின்விரும்பிச் செய்கருமம் பெற்றில்லை—முன்விரும்பிச்
செய்தத்தா லொனறிலலை செய்யாத தாலில்லை
வையத்தா தும்பயனின் மற்று.

தன் விரும்பி—*தன் ஆத்மாவிலேயே ஈடுபட்டு.* **தன் உகந்து**—*அதனுலேயே திருப்தியடைந்து.* **தன் அமைந்த**—*அதிலேயே ஸந்தோஷமடைந்த,* **ஞானிக்கு**—*ஆத்ம தர்ஶனம் கைவந்தவனுக்கு.* **பெற்று பின**—*ஆதம தர்ஶனம் பெற்ற பின்.* **விரும்பிசெய் கருமம இலலை**—*ஆசைப்பட்டுச் செய்யககூடிய கருமம் ஒன்றும் இல்லை;* **முன் விரும்பி**—*மேல் விழுந்து ஆசைப்பட்டு.* **செய்தத்தால்**—*செய்த கருமத்தால்,* **ஒன்று இல்லை**—*ஒருபயனும் இலலை;* **செய்யாததால்**—*(கருமங்களைச்) செய்யாததால்,* **இல்லை**—*தீங்கு இலலை;* **மற்று**—*மேலும்.* **வையத்து**—*இவ்வுலகிலுள்ள பிராகிருதப்பொருள்களுள்.* **ஆதும்** — *எதுவும்.* **பயன இல்**— *(அவனுககுப்) பயனுக ஆகாது.*

ஒட்டாது; ஸந்யாஸிக்கும் தனக்குரிய ஆஶ்ரமகர்மஙகள் உண்டாகையாலே, "தஸ்ய கார்யம் ந வித்₃யதே" என்று, இங்கு ஆத்மதர்ஶனத்துக்காக ஒரு கர்மமும செய்யவேண்டியதில்லை எனறு கூறுவது ஒட்டாது. ஆகையாலே, வர்ணுஶ்ரமாதி₃நாமரூபங்களிலிருந்து விடுபட்டவனுகையாலே வர்ணுஶ்ரமதர்மங்களை அநுஷ்டிக்கவேணடிய அவசியமில்லாத கைவல்யநிஷ்டனையே முதலிரண்டு ஶ்லோகங்களில் கூறுகிறது எனறு கொளவதே பொருந்தும்.

---

* இப்பாட்டு 17, 18 ஶ்லோகங்களுக்கு மொழிபெயபபு.

(யஸ்து மாநவ:) எந்த மனிதனேவெனில்; இதுவரை கூறப்பட்டுவந்த ஸாத₄நநிஷ்டனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் இவன் என்று உணர்த்துகிறது துஸப்தம். ஸாத்₄யமான ஆத்மத₃ர்ஸநம கைவரப் பெற்றவனுகையாலே, ஸாத₄நமான கர்மஜ்ஞாநயோகங்கள் இவனுக்குத் தேவையில்லை என்று கருத்து. ஸாத₄னமில்லாவிடில ஸாத்யம் எப்படிக் கைவந்தது எனில: இங்கு ஸாத்₄யம் இவனுடைய ஆத்மத₃ர்ஸனமேயாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வத:ப்ராப்தமாய் (இயற்கையிலேயே கைவந்ததாய்) இருககிறது. தன் ஆத்மாவைத் தான் அனுபவிக்கமுடியாதபடி செய்யும் பாபங்களாகிற தடையை நீக்குவதே ஸாதனங்களால் செய்யப்படுகிறது. இத்தடை நீங்குதல் இவனுக்கு ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருக்கவேணடும் என்று கருதது. (ஆத்மரதிரேவ ஸ்யாத்) ஆத்மாவிலேயே ஈடுபட்டவனுயிருக்கிருனே. தன் ஆத்மானுபவத்தையே தனக்கு த₄ாரகமாகக்கொண்டிருக்கிருனே என்றபடி. ஸப்₃த₃ாதி₃விஷயாநுப₄வத்தையே த₄ாரகமாகக் கொண்டிருக்கும் ஸமஸாரிகளிலும் வேறுபட்டவன் இவன என்று விளங்குகிறது. (ஆத்மத்ருப்தஸ்சைவ ஸ்யாத்) ஆதமாவையே போஷகப் பொருளாகக் கொண்டிருக்கிருனே. "ஆத்மரதிரேவ" "ஆத்மந்யேவ" எனறு முனனும் பினனும ஏவகாரமிருக்கையாலே, இங்கும ஏவகாரத்தைக்கொள்ளவேணும், முன்னும்பினனும் போலே இந்த ஏவகாரமும் அந்யயோக₃வ்யவச்சே₂த₃த்தைச் செய்வது. ஸம்ஸாரிகளுக்குப் போஷகமான அந்நபாநாதிகளாலே திருப்தியடைவதில்லையிவன்; ஆத்மாவையே போஷகமாகக்கொண்டவன் இவன என்று கருத்து. (ஆத்மந்யேவ ச ஸந்துஷ்ட:) ஆத்மாவையே போ₄க்₃யப்பொருளாகக் கொண்டிருக்கிருனே. ஸமஸாரிகளைப் போலே தோட்டம், மாலை, சந்தனம், பாட்டு, வாத்தியம், நாட்டியம் முதலானவைகளை போக்கியமாகக் கொள்வதில்லை எனறு கருத்து. ஆக இவ்வளவால், த₄ாரகபோஷகபோ₄க்₃யங்கள் மூனறும் இவனுககு ஆத்மாவே எனறு சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இவனுடைய உண்ணுஞ்சோறு பருகும் நீர் தின்னும வெற்றிலைகளிருக்கிறபடி. இங்கு த₄ாரகபோஷகபோ₄க்₃யஙகளைச் சொன்னது போ₄க₃ஸ்த₂ாநம், போ₄கோ₃பகரணம் முதலான அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "வாஸுதே₃வஸ ஸர்வம்" [கீதை 7-19] "எல்லாம் கண்ணன்" [திருவாய் 6-7-1] எனறு ஸாத₄நப₄க்தியோ ஸாத்₄யப₄க்தியோ கைவரப்பெற்றவர்களுக்கு எல்லாம் கண்ணனுயிருப்பதுபோலே இவனுக்கு எல்லாம் தன் ஆத்மாவாகவேயிருக்கிறபடி. (தஸ்ய

स्वत एव सर्वदा दृष्टात्मस्वरूपत्वात्। अत एव तस्यात्मदर्शनाय कृतेन तत्साधनेन नार्थः—न किंचित्प्रयोजनम्; अकृतेनात्मदर्शनसाधनेन

கார்யம் ந வித்₃யதே) முற்கூறியபடி இயற்கையாகவே எப்போதும் இவன ஆத்மாவைக்காணகிருனுகையாலே, இவனுக்கு ஆத்ம த₃ர்ஶனம உண்டாவதற்கோ, உண்டான அது அழியாமல் தொடர்ந்து நிலைநிற்பதற்கோ செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ஆத்மத₃ர்ஶனம் கைவரப்பெருதவர்களாய், அதனுலேயே அந்ந பானாதிகளையே த₄ாரகபோஷகபோ₄க்₃யங்களாகக் கொண்டவர்களான கர்மயோகநிஷ்டனுக்கும, ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனுக்குந்தான் செய்யத்தக்கது உண்டு என்று கருத்து. (கார்யம் ந வித்₃யதே) "ந தஸ்ய கார்யம்" [ஶ்வே 6-8] [பரமபுருஷனுக்குக் கார்யம் எனப்படும் சரீரம் கிடையாது] என்ற ஶ்ருதியிற்போலே இவனுக்கு ஶரீரம கிடையாது என்று பொருள்கொள்வது அர்ஜுனனைக் கர்மம் செய்யத்தூண்டும இப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆகையால், ஆதமத₃ர்ஶனம உண்டாவதனபொருட்டோ,அழியாமல் காக்கும் பொருட்டோ, இவன் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்று பொருள் கொள்வதே உசிதம. ஆத்மதர்ஶனத்தினபொருட்டு இவன ஏன் ஒன்றும் செய்யவேணடியிருப்பதில்லை எனனும் கேள்விகளுக்கு பதில் கூறுகிறது அடுத்தபடியாக: (நைவ தஸ்ய க்ருதே நார்த்த₂:) ஏற்கனவே அவன் ஆத்மாவைப் பெற்றிருக்கிருனுகையாலே, ஆதமப்ராப்தியின்பொருட்டு அவன எது செய்தாலும் அதனுல் பயனில்லை. அர்தத₂ஶப்₃த₃ம பயனைக்குறிக்கிறது; இவனுக்கு ஒரே பயன ஆத்மத₃ர்ஶனமேயாகையாலும், ஏற்கனவே இவன் அதைப்பெற்றிருக்கையாலும, ஆத்மப்ராப்தியின்பொருட்டு இவன் எது செய்தாலும, அதனுல் இவனுக்குப் புதிதாக ஒரு பயன் விளையப்போவதில்லை என்று கருதது. (அக்ருதேந ந கஶ்சந) ஆத்மப்ராப்தியின பொருட்டு இவன் எதைச் செய்யாவிட்டாலும அதனுல் அநர்த்த₂ம் எதுவும் ஏற்படாது. அர்த்த₂ ஶப்த₃த்தையே இங்கும் கொண்டு, 'செய்யாவிட்டாலும் பயனில்லை' என்று பொருள கொள்வது பொருந்தாதாகையாலே 'அநர்த்த₂:' என்னும் ஶப்தத்தை வருவித்துக்கொண்டு பொருள் கொளவதே உசிதம். இவனுக்கு அநர்த்த₂ம அர்த்தஶப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ஆத்மப்ராப்தியை இழக்கையேயாகையாலும், அவ்வாத்மப்ராப்தியை இவன் நழுவுதலில்லாதபடி பெற்றிருக்கிருனுகையாலும், ஆத்ம

न कश्चिदनर्थः ; असाधनायत्तात्मदर्शनत्वात् । स्वत एवात्मव्यतिरिक्तसकलाचिद्वस्तुविमुखस्यास्य सर्वेषु प्रकृतिपरिणामविशेषेष्वाकाशादिभूतेषु सकार्येषु न कश्चित्प्रयोजनतया व्यपाश्रयः ; यतस्तद्विमुखीकरणाय

ப்ராப்தியின் பொருட்டு இவன் எது செய்யாவிட்டாலும் அநர்த்தமில்லை என்று கருத்து. இப்படி ஆத்மப்ராப்தியின் பொருட்டு இவன் எது செய்தாலும் பயனில்லாதபடியும், எது செய்யாவிட்டாலும் அநர்த்தமில்லாதபடியுமிருக்கக் காரணமென்னவெனில்: (இஹ) ஒரு ஸாதனத்தை அனுஷ்டித்து ஆத்மாவைப் பெற வேண்டாதபடி ஏற்கனவே ஆத்மாவைப் பெற்றிருக்கும் கைவல்ய நிலையில் இவனிருக்கையே என்கிறார். இந்நிலையில் இருந்தபோதிலும், பிராகிருத விஷயங்களில் இவனுக்குப் பற்று இருந்ததாகில், அதைப் போக்கிக்கொள்ள இவன் ஸாத$_4$நாநுஷ்டா$_2$நம் பண்ண வேண்டியிருக்குமேயெனில், அப்பற்றுமில்லாமையாலே, அதற்காகவும் இவன் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லையென்று காட்டுகிறார். மேலே: (அஸ்ய) ஆத்மாவையே உண்ணுஞ்சோறு பருகும் நீர் தின்னும் வெற்றிலையாகக்கொண்டிருக்கையாலே, ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட எல்லா அசேதனப் பொருள்களிலும் இயற்கையிலேயே வெறுப்புள்ள இவனுக்கு. (ஸர்வபூ$_4$தேஷு) பிராகிருதமான எல்லாப் பொருள்களிலும். 'பூ$_4$ ஸத்தாயாம்'' என்னும் தாதுவிலிருந்து உண்டானதாகையாலே பூதஶப்தம் ஸத்தையுள்ள சேதநாசேதனங்கள் அனைத்தையும் குறிக்குமாயினும், இவன் ஆத்மாவை உகந்திருப்பவனாகையாலே, இங்கு பிராகிருதமான அசேதனப்பொருள்களை மாத்திரம் குறிக்கிறது. அன்றிக்கே, பூ$_4$தஶப்தம் பிரகிருதி பரிணாமமான ஆகாசம் முதலான பஞ்சபூ$_4$தங்களைச் சொல்லி அவற்றின் கார்யமான எல்லா அசேதனப் பொருள்களையும் குறிக்கிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, 'ப$_4$வதீதி பூ$_4$தம்' என்று உண்டாகின்ற பொருளைச் சொல்லுகையாலே, பிரகிருதியிலிருந்து உண்டாகும் எல்லா அசேதனப் பொருள்களையும் குறிக்கிறதாகவுமாம். முதற்பொருளில் ஸர்வஶப்தத்திற்கு ஸங்கோசம்; மற்ற இரண்டு பொருள்களிலும் ஸர்வஶபதத்திற்கு ஸங்கோசமில்லை. (அர்த்த$_2$வ்யபாஶ்ரய: கஶ்சித் ந) பயனைப் பற்றத்தக்கது ஒன்றும் இல்லை. ''அர்த்த$_2$த்வேந வ்யபாஶ்ரய:'' என்று ப$_4$ாவப்ரதா$_4$ந நிர்த்தே$_3$ஶமாகக்கொண்டால் வ்யபாஶ்ரய ஶப்த$_3$ம் பற்றுவதைக் குறிக்கிறது. ''அர்த்த$_2$ ஏவ

साधनारम्भः; स हि मुक्त एव। यस्मादसाधनायत्तात्मदर्शनस्यैव साधना-प्रवृत्तिः, यस्माच्च साधने प्रवृत्तस्यापि सुशकत्वादप्रमादत्वादन्तर्गतात्म-

---

வ்யபாஶ்ரய:" [பயனாய், பற்றத்தக்கதாயிருப்பது.] என்று கொண்டால் வ்யபாஶ்ரயஶப்தம் பற்றத்தக்க பொருளாக குறிககிறது. இப்படி ஸ்வரஸமான தத்புருஷஸமாஸத்தைக் கொள்ள இடமிருக்கும்போது "பரயோஜந நிமித்தோ வ்யபாஶ்ரய:" என்று அஸ்வரஸமான பஹுவ்ரீஹியைக்கொண்டு ஶங்கரர் வியாக்கியானம் செய்தது அஸ்வரஸம். இக்கைவல்யநிஷ்டன் முக்தனேயாகையால், பிராகிருதப்பொருள்களில் இவன பற்றுவது ஒன்றுமில்லை எனறு கூறப்படுகிறது இங்கு. ஆத்மாவையே த₄ாரகாதி₃களாகக் கொண்டிருப்பவன் என்றும், ஆத்மப்ராப்தி உண்டாதவன் பொருட்டோ, அழியாமல் காக்கும பொட்டோ இவன் செய்யவேண்டியதில்லை யென்றும் கூறுவதிலிருந்தும் இவன் முக்தனேயென விளங்குகிறது. தெனாசார்யர்களின் பக்ஷத்தில், ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமான ஆத்மாவை இவன் நித்யமாக அடைந்துவிடுகிறானகையாலே இவனை முக்தன் என்னத்தட்டில்லை. வேதாந்ததேசிகருடைய பக்ஷத்தில், ஆத்மாவைச் சிலகாலம் அநுபவித்தபின், பகவத்ப்ராப்தியையே இவன் அடைந்துவிடுகிறானகையாலும், இவன் அடைந்த ஆத்மப்ராப்திக்கு என்றும அழிவில்லையாகையாலும் இவனை முக்கதன் என்னக்குறையில்லை. ஆழ்வார் இக்கைவல்ய பதவியை 'வீடு' எனறே பலவிடங்களில் குறித்திருப்பதும, "ஆத்மாநுபூ₁திரிதி யா கில முக்திருக்தா" என்று கூரத்தாழ்வான் இதை முக்தியாகப்பேசியிருப்பதும இவ்விடத்தில் காணத்தக்கது. இனி, மூன்ருவது ஶ்லோகத்தில், இபபடி முக்தனயிருப்பவனுக்குத் தான் ஆத்மப்ராபதியின் பொருட்டுக் கர்மயோகம் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லாமலிருக்கையால், முக்தனல்லாத நீ முற்கூறிய காரணங்களாலே கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டும் என்கிறன்: (தஸ்மாத்) முற்கூறிய காரணங்கள் அனைத்தையும் காட்டுகிறது. ஸாத₄நாநுஷ்டானம் செய்து ஆத்மத₃ர்ஶனத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாத முக்தனுக்கே ஸாதநாநுஷ்டானம் தேவையில்லையாகையாலும, ஸாதநத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்கும், செய்வதற்கெளிதாயிருக்கையாலும, நழுவ இடமில்லாமலிருக்கையாலும், ஆத்மதத்வாநுஸந்தானத்தை உள்ளடக்கியிருக்கையாலும், ஞானயோகிக்கும் தேஹதாரணத்தின் பொருட்டுக்

याथात्म्यानुसन्धानत्वाच्च ज्ञानयोगिनोऽपि मात्रया कर्मानुवृत्यपेक्षत्वाच्च कर्मयोग एवात्मदर्शननिर्वृत्तौ श्रेयान्, तस्मादसङ्गपूर्वकं कार्यमित्येव

16. ஆதலினாற் பற்றற் றமரியற்பாய் நின்கரும
நீதகவு தன்னுடனே நின்றியல்வாய்—மீதததனைப்
பற்றற் றியன்றாற் பரமா முயிரினையே
பெற்றத்தை நின்றுய்யும் பின்.

ஆதலினால்—*முற்கூறிய காரணங்களால்.* **பற்றற்று அமர் இயல்பாய்**—*பற்றில்லாமல் (கர்மங்களில்) பொருந்திநிற்கும் தன்மையை உடையவனாய்.* **நின் கருமம்**—*உன் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை.* **நீ**—*நீ,* **தகவுதன்னுடனே**—*'இது செய்யத்தக்கது' என்னும் நினைவுடனேயே.* **நின்று இயல்வாய்**—*(ஆத்மாவைப் பெறும் வரையில்) இடைவிடாமல் செய்வாய்;* **மீது அதனை**—*சிறந்ததான அக்கர்மயோகத்தை,* **பற்றற்று இயன்றான்**—*பற்றில்லாமல் செய்பவன்.* **பின்**—*அதற்குப்பின்.* **பரமாம்**—*(பிரகிருதியைக்காட்டிலும்) மேலான.* **உயிரினையே**—*ஆத்மாவையே,* **பெற்று**—*அடைந்து.* **அத்தை நின்று**—*அதிலேயே நிலைநின்று.* **உய்யும்**—*உய்வான்*

கர்மங்களை விடமுடியாமையாலும் கர்மயோகமே ஆத்மதர்ஶனத்தைத் தலைக்கட்டித் தருவதில் சிறந்ததாகையால் என்று கருத்து. (அஸக்த: கர்ம.ஸமாசர) முற்கூறிய ஸங்கத்யாகத்தோடு கர்மத்தைச் செய்வாயாக. (கார்யம் கர்ம ஸமாசர) செய்யத்தக்கது என்னும் நினைவுடன் கர்மத்தைச் செய்வாய். 'கர்மத்தைச் செய்வாய்' என்று கூறினாலே கர்மம் செய்யத்தக்கது என்று விளங்கிவிடுமாகையால், அதைச் சொல்லுவதற்காக 'கார்யம்' என்று விஶேஷிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகையால், 'கார்யமித்யேவ' என்று கொண்டு, 'செய்யத்தக்கது என்னும் நினைவுடனேயே செய்வாய்' என்று பொருள்கொள்வதே உசிதம். 'இது செய்யத்தக்கது' என்னும் நினைவுடனேயே செய்யவேண்டுமாகையால், அக்கர்மங்களின பலனான ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றில் பற்று வைக்கக்கூடாது என்று கருத்து. ஆக, இப்பதத்தால் ப₂லத்யாக₃மும் கூறப்பட்டதாகிறது. ஆக, இரண்டுபதங்களாலே ப₂லஸங்க₃த்யாகத்தைச் சொன்னது,

सततं यावदात्मप्राप्ति कर्मैव समाचर। असक्तः, कार्यमिति, वक्ष्यमाणा कर्तृत्वानुसन्धानपूर्वकं च कर्माचरन् पुरुषः कर्मयोगेनैव परमाप्नोति *आत्मानं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥

இனிச் சொல்லப்போகும் கர்தருத்வ த்யாக₃த்திற்கும் உபலக்ஷணம. (ஸததம் கர்ம ஸமாசர) ஆதமாவை அடையும் வரையில் இடைவிடாமல் கர்மத்தைச் செய்வாய். ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் இவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தியையே ப₂லனுகச் சொல்லுகையாலும, அதைக் கர்மயோகத்தாலேயே ஸாதிக்கலாம் என்று கூறுகையாலும, ஸததஶப்தத்திற்கு 'ஆத்மாவை அடையும் வரையில்' எனறே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (அஸக்த: கர்ம ஆசரந் பூருஷ:) முற்கூறியபடி பற்றற்றவனுய், செய்யத்தக்கது என்னும் நினைவுடனும அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்துடன கர்மத்தைச் செய்யும மனிதன. (கர்ம ஆசரந் பரம ஆபநோதி) கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவன, ஜ்ஞாநயோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாமல கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மாவை அடைகிறுன். (பரம் ஆப்நோதி) மேலான ஆத்மாவை அடைகிறுன. தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவை அடையும் பிரகரணமாகையால், இங்கு 'பர:' [மேலானவன்] என்னும் ஶப்தம், பிரகிருதியைக் காட்டிலும் மேலான ஆத்மாவைக் குறிககிறது. ஆக, ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவுடனும் ப₂லஸங்க₃கர்த்ருத்வத்யாகத்துடனும் செய்யப்படும் கர்மயோகமே ஆதமப்ராபதிஸாத₄னம் எனறு கூறப்பட்டதாயிற்று. 17, 18, 19.

20. *பூர்வார்த்தம். கர்மயோகமே ஞானயோகத்தைக்காட்டிலும் சிறந்தது என்னும விஷயத்தை சிஷ்டாசாரத்தினமூலம காட்டுகிறுன. (ஜநகாத₃யோ ஹி) ஞானிகளில் தலைவர்களான ஜநகர் முதலான ராஜரிஷிகள் கூட. பொதுவாக ராஜாக்கள் பர ந்த ஆழ்ந்த மனத்தையுடையவர்கள்; அதிலும் ரிஷிகளாகையாலே இநதிரியங்களுக்கு எட்டாத பொருள்களையும் நேரில் கணடவர்கள்; அதிலும் "மிதி₂லாயாம் ப்ரதீ₃ப்தாயாம் ந மே கிஞ்சித் ப்ரத₃ஹ்யதே" [பறறி

---

* ஶ்லோகத்தின் முற்பாதி மாத்திரம் முன் சொனனதற்கு விவரணமாயிருக்கையாலும், பிற்பாதியில் புதியவிஷயம் தொடஙகப்படுகையாலும் முற்பாதி தனியாக விவரிக்கப்படுகிறது.

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः।

20. கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$மாஸ்தி$_2$தா ஜநகாத$_3$ய:।

ஜநகாத$_3$ய:—*ஜனகர் முதலானோர்,* கர்மணு ஏவ—*(ஜ்ஞாந யோகத்தாலல்லாமல்) கர்மயோகத்தாலேயே,* ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$ம்—*ஆத்மப்ராப்தியாகிய பயனை,* ஆஸ்தி$_2$தா: ஹி—*பெற்ருர்களன்ருே.*

॥भा॥ यतो ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि कर्मयोग एवात्मदर्शने श्रेयान्; अत एव हि जनकादयो राजर्षयो ज्ञानिनामग्रेसराः कर्मयोगेनैव संसिद्धिमास्थिताः—आत्मानं प्राप्तवन्तः॥

---

17. முன்னஞ் சனகாதி யோகியரு மூண்டியன்ற
வன்ன கருமத்தா லானபயன்—மன்னினர்கா
ணிந்த வுலக மிசைவகையும பார்த்தியலா
யந்த வுயர்கரும மாய்ந்து.

முன்னம்—*முற்காலத்தில்,* சனகாதியோகியரும்—*சனகர் முதலான ஞானிகளும்,* மூண்டு இயன்ற அன்ன கருமத்தால்—*குறிக்கொண்டு செய்யப்படும் முற்கூறிய கர்மயோகத்தாலேயே,* ஆனபயன்—*(ஞானயோகத்தின்) பயனுன ஆத்ம*

யெரியும் மிதிலையிலே என்னுடையது ஒன்றும் எரியவில்லை.] என்று சொல்லக்கூடிய ஆத்மஜ்ஞானிகள்; அதிலும், இயற்கையிலேயே புலன்களை அடக்கி ஸத்வகுணம் நிரம்பப்பெற்றவர்களாகையாலே ஞானிகளுள் சிறந்தவர்கள். ஆகையாலே ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்க அதிகாரம் உடையவர்கள் என்று காட்டுகிறது ஹிஶப்தம். (கர்மணைவ) கர்மயோகததாலேயே. ஏவகாரம் ஞானயோகத்தில் ஶக்தியிருந்தபோதிலும் ஞானயோகத்தை இடையிடாமலே கர்மயோகத்தாலேயே பலனைப்பெற்ருர்கள் என்று காட்டுகிறது. (ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$ம் ஆஸ்தி$_2$தா:) ஞானயோகத்தால் பெறக்கூடிய ஆத்மப்ராப்தியைப் பெற்ருர்கள். முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னதற்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் காட்டவே இவ்வர்த்த$_4$ம் தோன்றியிருக்கையால் "பரம் ஆப்நோதி" என்று அங்கு சொல்லப்பட்ட ஆத்மப்ராப்தியே இங்கு ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$ ஶப்தத்தால் கூறப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது.

॥भा॥ एवं प्रथमं मुमुक्षोर्ज्ञानयोगानर्हतया कर्मयोगाधिकारिणः कर्मयोग एव कार्य इत्युक्त्वा ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि ज्ञानयोगात्कर्मयोग एव श्रेयानिति सहेतुकमुक्तम्। इदानीं शिष्टतया व्यपदेश्यस्य सर्वथा-कर्मयोग एव कार्य इत्युच्यते—

लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन् कर्तुमर्हसि ॥ २० ॥
यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः।
स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥ २१ ॥

லோகஸங்க்3ரஹமேவாபி ஸம்பஶ்யந் கர்த்துமர்ஹஸி ॥
21. யத்3யத்3ாசரதி ஶ்ரேஷ்ட்ட2ஸ் தத்ததே3வேதரோ ஜந: ।
ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்தத3நுவர்த்ததே ॥

லோகஸங்க்4ரஹம் ஏவ—*(ஸாமாந்யஜனங்களை இசையவைக்கும் வழியாகிய) லோகஸங்க்3ரஹம் ஒன்றையே,* **ஸம்பஶ்யந் அபி**—*கருத்திற்கொண்டும்,* **கர்த்தும் அர்ஹஸி**—*நீ கர்மத்தையே செய்வது தக்கது;* **ஶ்ரேஷ்ட்ட2:**—*(ஞானம் அநுஷ்ட்டானம் இவற்றால்) சிறந்தவன்,* **யத் யத்**—*எந்த எந்தக் கர்மங்களை,* **ஆசரதி**—*அநுஷ்டிக்கிறானோ,* **தத் தத் ஏவ**—*அந்த அந்தக் கர்மங்களையே,* **இதர: ஜந:**—*ஸாமாந்யஜனமும்,* **ஆசரதி**—*செய்கின்றது.* **ஸ:**—*அந்தச்சிறந்தவன்,* **யத்ப்ரமாணம்**—*(அக்கருமத்தை) எவ்வளவினனதாக,* **குருதே**—*செய்கின்றானோ,* **லோக:**—*ஸாமாந்யஜநமும்,* **தத் (ஏவ)**—*அவ்வளவினதாகவே,* **அநுவர்த்ததே**—*அனுஷ்டிக்கிறது.*

த3ர்ஶனத்தை, **மன்னினர் காண்**—*பெற்றனர் காண்,* **இந்த உலகம் இசைவகையும் பார்த்து**—*இவ்வுலகிலுள்ள ஸாமாந்ய ஜனங்களையும் இசையவைக்கும் வழியாகிற லோகஸங்ச்3ரஹத்தைக் கணிசித்தும்,* **ஆய்ந்து**—*(ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகத்துக்குள்ள சிறப்பை) ஆராய்ந்தும்,* **அந்த உயர் கருமமும்**—*(ஞானயோகத்திலும்) சிறந்த அத்தகைய கர்மயோகத்தை,* **இயலாய்**—*செய்வாயாக.*

20. உத்தரார்த்த₄ம். இவ்வண்ணமாக, கர்மயோகத்திலேயே அதிகாரமுள்ள முமுக்ஷுவானவன, ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்க முடியாதாகையாலே. அவன கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டும் என்று முந்துறமுன்னம் விளக்கப்பட்டது; அதற்குப்பிறகு, பல காரணங்களைக் காட்டி, ஞானயோகாதிகாரிக்கும் ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகமே அனுஷ்டிககவுரியது என்று நிரூபிக்கப் பட்டது. இனி, "லோகஸங்க்₃ரஹம" என்று தொடங்கி, "வித்₃வாந் யுக்த: ஸமாசரந்" [3-26] என்பதீருக, "சிஷ்டன் (நல்லொழுக்க முள்ளவன்) என்று புகழ் பெற்றவன், உலகினரை ரக்ஷிப்பதன் பொருட்டும, ஞானயோகமனுஷ்டிக்கமுடியாத உலகினரைத்தன் ஞானயோகானுஷ்டானத்தால் கலக்குவதன்மூலம தனக்குண்டாகும் பாபத்தால் தனக்குரிய ஞானயோகத்தினின்றும நழுவி, கர்ம யோகத்தையும கைவிட்டு இரணடுங்கெட்டானுய்த் தான் நசிக்காம லிருப்பதற்காகவும் கர்மயோகத்தையே அனுஷ்டிக்கவேணடும" என்று உபபாதிக்கப்படுகிறது. (லோகஸங்க்₃ரஹம்) உயர்ந்த நிலையிலிருப்பவன் தன னிலைக்குரியதை அனுஷ்டிப்பதனுல் தாழ்ந்த நிலையிலிருப்பவனும தனனைப் பின்பற்றி நசிக்காமலிருப்பதற்காக, அவனுடைய நிலைக்குத் தாழ்ந்து, அவனுல் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதையே அனுஷ்டித்து அவனை ரக்ஷிபபதே லோகஸங்க்ரஹம எனப்படும். (லோகஸங்க்₃ரஹம ஸம்பஶ்யந்நபி) லோகஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த் தாலும். "லோகஸங்க்₃ரஹமபி ஸம்பஶ்யந்" [லோகஸங்க்ரஹத்தை யும் பார்த்து] என்று கூட்டிப் பொருள்கொண்டால், லோக ஸங்க்₃ரஹம் முற்கூறிய காரணங்களைக காட்டிலும் அப்ரத₄ான மானது என்று தோற்றும். ஆகையால், "லோகஸங்க்₃ரஹம ஒன்றையே பார்த்தாலும் நீ கர்மயோகத்தையே அனுஷ்டிக்க வேண்டும" என்று லோகஸங்க்ரஹம் ப்ரத₄ானஹேதுவென்று காட்டும்படியாக "லோகஸங்க்₃ரஹம் ஸம்பஶ்யந்நபி" என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்வதே சிறக்கும். (ஸம்பஶ்யந்நபி) 'ஸம்' என்னும் உபஸர்க்கம், "பலகால் விசாரித்து ஆராய்ந்தாலும்" எனனும் பொருளைக் காட்டுகிறது. (கர்த்துமேவ அர்ஹஸி) கர்ம யோகத்தையே செய்ய உரியவனுகிருய் நீ; ஏவகாரத்தாலே, ஞான யோகத்தைச் செய்யக்கூடாது என்று கருத்து. அன்றிக்கே, (லோக ஸங்க்ரமேவ ஸம்பஶ்யந்நபி-லோகஸங்க்ரஹத்தையே பாரத்தாலும்) என்று கூட்டி ஏவகாரத்தாலே சிஷ்டன் ஞானயோகத்தைக் கை விடுவதற்கு லோகஸங்க்ரஹமாகிற காரணம் ஒனறே போதுமானது

॥भा॥ लोकसंग्रहं पश्यन्नपि कर्मैव कर्तुमर्हसि; श्रेष्ठः कृत्स्न-शास्त्रज्ञतयाऽनुष्ठातृतया च प्रथितो यद्यदाचरति, तत्तदेवाकृत्स्नविज्ञनोऽ-

என்று உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம். அப்போது "கர்த்துமர்ஹஸி" என்றவிடத்தில் ப்ரகரணப₃லத்தாலே 'கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டும்' என்று ஏவகாரத்தைக்கூட்டிககொண்டு ஞானயோகத்தைத் தவிர்க்கவேணும என்கை. (கர்த்தும் அர்ஹஸி) கர்மயோகத்தையே செய்ய உரியவனாகிறாய்; 'உரியவனாகிறாய்' என்றதாலே, சிஷ்டர்களில் தலைவர்களான பாண்டுவுக்கும, குந்திக்கும் பிள்ளையாகப் பிறந்திருப்பதாலும, யுதிஷ்டிரனின் தம்பியாயிருப்பதாலும, தானும ஊாவசியையும் உபேக்ஷிக்கவல்ல உயர்ந்தோனாயிருப்பதாலும் அர்ஜுனன் லோகஸங்க்ரஹத்தைக்கருதிக் கர்மயோகத்தையே செய்யவேணடும; ஞானயோகத்தைச் செய்ய நினைக்கவும் கூடாது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இனி, இவ்விஷயம் பின்வரும் ஆறுஶ்லோகஙகளாலே விவரிக்கப்படுகிறது. 20.

21. இந்த ஶ்லோகத்தில் சிறந்தவனுடைய அனுஷ்டானத்தையே தாழ்ந்தவர்கள் பின்பற்றுகிறார்கள் என்கிறான். (ஶ்ரேஷ்ட₂:) "ப்ரஶஸ்யஸ்ய ஶ்ர:" [அஷ்டா 5-3-60] எனகிற ஸூத்ரத்தின்படி 'ஶ்ரேஷ்ட₂' ஶப்₃த₃ம் மிகமிகப்புகழத்தக்கவனைக் குறிக்கிறது. சாஸ்திரம முழுவதையும் அறிந்து அதன்படி நடப்பவனாகப் புகழ்பெற்றவன் என்று கருத்து. "தாநக்ருதஸ்நவிதே₃ா மந்தா₃ாந் க்ருத்ஸ்நவிந்ந விசாலயேத்" [சாஸ்திரம முழுவதையும் அறியாத புல்லறிவாளர்களை, சாஸ்திரம் முழுவதையும் அறிந்தவன் நிலை பெயரும்படி செய்யக்கூடாது.] என்று மேலே சொல்லப்போகிறதன்றோ. சாஸ்திரத்தை அறிந்தவன் புகழத்தக்கவன் (ப்ரஶஸ்யன்); அதன்படி அனுஷ்டிப்பவன் மிகப்புகழத்தககவன் (ப்ரஶஸ்யதரன்); அறிந்து அநுஷ்டிப்பவனாகப் புகழ்பெற்றவன் மிகமிகப்புகழத்தக்கவன் (ப்ரஶஸ்யதமன்). அவனே இங்கு ஶ்ரேஷ்ட₂ன் எனப்படுகிறான் என்று கொள்ளவேண்டும். (ஶ்ரேஷ்ட₂: யத்₃யதா₃ாசரதி தத்ததே₃வே தரோ ஜந:) ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் சிறந்தவனாகப்புகழ்பெற்றவன் எந்த எந்தக்கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறானோ, அந்த அந்தக்கர்மங்களையே மற்ற ஸாமான்யஜனமும அனுஷ்டிக்கின்றது. (ஶ்ரேஷ்ட₂: யத்₃யதா₃ாசரதி) இதைப்பின்பற்றியே ஆண்டாளும் "மேலையார் செய்வனகள்" [திருப்பாவை 26] என்று அருளினாள். ப்ரதா₄ன கர்மமான அங்கிவிஷயத்தில் இப்படியானாலும், அப்ரதா₄னமான

प्याचरति; अनुष्ठीयमानमपि कर्म श्रेष्ठो यत्प्रमणं यदङ्गयुक्तमनुतिष्ठति तदङ्गयुक्तमेवाकृत्स्नविह्लकोऽप्यनुतिष्ठति। अतो लोकरक्षार्थं शिष्टतया

18. மேலொருவன் செய்த மிகுகருமங் தானெதுவென்
றேலுமதின் மற்றிங் கியல்சனமுஞ—சாலவவன்
யாதைத்தன னங்க மெனவியலு மிவ்வுலக
மாதைப்பின செல்லு மமர்ந்து.

இங்கு—*இவ்வுலகில்*, **மேல் ஒருவன்**—*(ஞானம் அனுட்டானம் புகழ்ஆகியவற்ருல) சிறந்த ஒருவன்*, **செய்த**—*அனுஷ்டித்த*. **மிகு கருமம் தான்**—*சிறந்த கர்மம் தான்*, **எதுவென்றேலும்**—*எதாயிருந்தாலும்*, **மற்று சனமும்**—*மற்ற ஸாமாந்யஜனங்களும்*. **அதில் இயல்**—*அதிலேயே ஈடுபடுவார்கள்*. **அவன்**—*அச்சிறந்தவன்*, **யாதை**—*யாதொன்றை*, **தன் அங்கம் என**—*தான் அனுஷ்டிக்கும் கர்மத்திற்கு அங்கம் என்று*, **சால இயலும**—*நன்ருக அனுஷ்டிக்கிருனே*, **ஆதை**—*அதையே*. **இவ்வுலகம்**—*இந்த உலகினரும்*. **அமர்ந்து பின் செல்லும்**—*பொருந்தி அனுஷ்டிப்பர்*.

அங்கங்கள் விஷயததில் ஶ்ரேஷ்டனா நுஷ்டானத்தை மற்றமனிதன் பின்பற்றுவதில்லையோ எனில், அதிலும அவனுடைய அனுஷ டானத்தையே பின் செல்லுகிருன் எனகிறது ஶ்லோகத்தின பிற் பாதி: (ஸ:) அந்த ஶ்ரேஷ்டன. (யத்ப்ரமாணம குருதே) எவ்வள வினதாக அவ்வககர்மத்தை அனுஷடிக்கிருனே. (லோக: தத் அநுவர்த்ததே) முழுதுமறியாத ஸாமாந்யலோகமும் அவ்வள வினதாகவே அதைப் பின்பற்றுகிறது. அதாவது,—ஶ்ரேஷ்டன் எந்த அங்கங்களோடு கூடியதாக அவ்வக்கர்மத்தை அனுஷ்டிக் கிருனே, அந்த அஙகங்களோடு கூடியதாகவே மற்றவனும அவ்வக் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிருன் என்று கருத்து. 'ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே' என்னும் தொடருக்கு, 'ஶ்ரேஷ்டன் எந்த சாஸ்திரங் களைப் பிரமாணமாக அறிகிருனே' எனறு பொருள்கொளளக் கூடாதோ? எனில்: கூடாது. 'கர்த்துமர்ஹஸி' எனறு முன ஶ்லோகத்தில் இருப்பதையொட்டி, இங்கும் 'குருதே' என்னும் பதத்தைக் கர்மானுஷ்டான பரமாகப் பொருள் கொள்வதே உசிதம. 'ப்ரமாணம குருதே' என்பதற்கு 'ப்ரமாணமாக அறிகிருனே' என்று பொருள்கொள்வதில் லக்ஷணதோஷம் ஏற்படுகிறது. முன் ஶ்லோகத்தில், கர்மாநுஷ்டானத்தைப் பற்றியபேச்சு உள்ளதே

प्रथितेन श्रेष्ठेन स्ववर्णाश्रमोचितं कर्म सकलं सर्वदाऽनुष्ठेयम् ; अन्यथा लोकनाशजनितं पापं ज्ञानयोगादप्येनं प्रच्यावयेत् ॥ २१ ॥

யொழிய எந்த சாஸ்திரங்களை ப்ரமாணமாகக் கொள்வது என்பது பற்றிய பேச்சில்லை. 'ஶ்ரேஷ்ட₂ன எந்த சாஸ்திரத்தைப் பிரமாண மாக அறிகிருனே, அந்த ஶாஸ்திரத்தையே மற்றவனும் பின்பற்று கிருன்' என்று பொருள்கொள்ளுமபோது, சாஸ்திரத்தைப்பின பற்றுவதாவது அதிற்சொன்ன அர்த்தங்களை அனுஷ்டிப்பதேயாகை யால், ஶ்லோகத்தின முற்பாதியோடு பிற்பாதிகுப் புநருக்தி ஏற்படுகிறது. முற்பாதியில அங்கியைப்பற்றிப்பேசியிருப்பதால், பிற்பாதியில் அங்கங்களைப்பற்றிப் பேசுவதாகக் கொள்வதில் ஔசித்யமும் உண்டு. ப்ரமாணஶப்தம் 'அவதி₄' எனப்படும் எல்லை யளவை காட்டும. அநுஷ்டிககத்தக்க கர்மஸ்வரூபத்தின் அவதி₄ யாவது அதன அங்கஙகளே. அதனலேயே பூர்வமீமாம்ஸகர்கள வித்₄யந்தம் [விதிக்கப்படுவதின எல்லை] என்னும் பதத்தாலே அங்கங்களைக் கூறுகிருர்கள. ஆகையால், 'யத்ப்ரமாணம் குருதே' என்றதற்கு எந்த அங்கங்களையுடையதாக அவ்வக்கர்மத்தைச் செய்கிருனே என்று பொருள் கொள்வதே பொருந்தும். (யத் ப்ரமாணம் குருதே தத் அநுவர்ததே) 'ஶ்ரேஷ்ட₂ன் எந்த அங்கங்களோடு கூடியதாகக் கர்மத்தைச் செய்கிருனே, அவ்வங்கங் களையே ஸாமாந்யலோகம்அனுஷ்டிக்கிறது என்றுஶப்தார்த்தம; அவ் வங்கங்களோடு கூடியதாகவே அவ்வக்கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறது என்று தாத்பர்யார்த்₂ம. இவ்வணணமாகநல்லொழுக்கமுடையவனு கப்புகழ்பெற்ற ஶ்ரேஷ்ட₂னுனவன் உலகினர்தன்அனுஷ்டானத்தைப் பின்பற்றும் நிலையில் இருக்கையால், அவ்வுலகினரைக் காப்பாற்று வதற்காக, தன் வர்ணுஶ்ரமங்களுக்குரிய கர்மம் அனைத்தையும தன் ஆத்மாவைப்பெறும் வரையில் எப்போதும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்றும், தன்னை ஞானயோகாதிகாரியாக எண்ணி அவன் கர்ம யோகத்தை அனுஷ்டிக்காவிடில் அவ்வுலகினரைக் கெடுத்ததால் உண்டான பாபம் ஞானயோகத்தினின்றும் அவனை நழுவச் செய்து விடும என்றும் ஶ்லோகததின் கருத்தாகும். "யே தத்ரப்₃ராஹ்மணு: ஸம்மர்ஶிந:, யுக்தா ஆயுக்தா:, அலூக்ஷா த₄ர்மகாமா: ஸ்யு:, யத₂ா தே தத்ர வர்த்தேரந், தத₂ா தத்ர வர்த்தேத₂ா:" [தை-ஶீக்ஷா 11] [ஆராய்ச்சியில் வல்லவர்களாய், சாஸ்திரலோகங்களை அறிந்தவர் களாய், காமகரோத₄ாதி₃களற்றவராய். அறத்தில் விருப்பமுள்ள வரான வைதிகர்கள் நடக்கிற வழியிலே நீயும் நடப்பாயாக.] என்னும் வேதவிதியைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அருளிச் செய்யப் பட்டது இந்த ஶ்லோகம். 21.

न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किंचन।
नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त एव च कर्मणि॥ २२॥

22. ந மே பார்த்தா₂ஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந ।
நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி ॥

ஹே பார்த்த₂—*குந்தீ புத்திரனே!* **த்ரிஷு லோகேஷு**—*மூவகைப்பட்ட யோனிகளில் (அவதரித்து நிற்கும்).* **மே**—*ஸர்வேச்வரனுன எனக்கு,* **கர்த்தவ்யம்**—*செய்யத்தக்க கர்மம்.* **கிஞ்சந**—*எதுவும்.* **ந அஸ்தி**—*இல்லை; (ஏனெனில்).* **அநவாப்தம**-*இதுவரையில் கிடைக்காதிருப்பதாய்,* **அவாப்தவ்யம்**—*(ஒரு கர்மம் செய்து) பெறத்தக்கதாயிருப்பது.* **கிஞ்சந**—*எதுவும்.* **ந அஸ்தி**—*இல்லை.* **ச**—*அப்படியிருந்த போதிலும்.* **கர்மணி**—*(நான் அவதரித்திருக்கும் வர்ணுஶ்ரமங்களுக்குரிய) கர்மத்தில.* **வர்த்த ஏவ**—*நான் நிலை நிற்கவே செய்கிறேன்.*

---

19. மூவுலகந் தன்னுள்ளு முன்பெய்தா தாய்ப்பின்பு
மேவுமியல் பாலெய்த வேண்டுவதொன்—ருவதெனக்
கில்லையா யேயிருக்க வெல்லாக் கருமத்து
மொல்லையா னின்றியல்வ னோர்ந்து.

மூவுலகம் தன்னுள்ளும்—*மூவகையான யோனிகளிலும் (அவதரித்துநிற்கும்)* **எனக்கு**—*(ஸர்வேச்வரனுன) எனக்கு,* **முன்பு எய்தாதாய்**—*இதுவரையில் கிடைக்காததாய்.* **பின்பு**—*பிறிதொருகாலத்தில்,* **மேவும் இயலபால்**—*செய்யத்தக்க கர்மத்தால்.* **எய்த வேண்டுவது ஒன்ருவது**—*பெற வேண்டிய ஒரு பயனுவது.* **இல்லையாயே இருக்க**—*இல்லாமலேயிருக்க.* **ஒல்லை யான்**—*அநாதி புருஷனுன நான்.* **ஓர்ந்து**—*லோக ரக்ஷணத்தை ஆராய்ந்து.* **எல்லாக் கருமத்தும்**-*(எனக்குரிய) எல்லா வர்ணுஶ்ரமகர்மங்களையும்.* **நின்று இயல்வன்**—*நிலையாகச் செய்வேன்.*

॥भा॥ न मे सर्वेश्वरस्यावाप्तकामस्य सर्वज्ञस्य सत्यसङ्कल्पस्य त्रिषु लोकेषु देवमनुष्यादिरूपेण स्वच्छन्दतो वर्तमानस्य किंचिदपि कर्तव्यमस्ति, यतोऽनवाप्तं कर्मणाऽवाप्तव्यं न किंचिदप्यस्ति; अथापि लोकरक्षायै कर्मण्येव वर्ते॥२२॥

---

22. ஓரபேக்ஷையில்லாதவனாய், உலகத்தைக் கலக்கினாலும் அதனால் ஒரு தோஷத்தை அடையாதவனான நானே பரமகருணையாலே உலகைக் காப்பதற்காகக் கர்மத்தையே அனுஷ்டிக்கிறேன்; அப்படியிருக்கும்போது பல அபேக்ஷைகளை உடையவனாய், லோகஸங்க்ரஹம செய்யாவிடில தோஷமடைபவனான நீ கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பதைச் சொல்லவேண்டுமோ எனகிறான் இனி மூன்று ஶ்லோகங்களினால். அதில், கர்மம் செய்யவேணடிய அவசியமில்லாத நான் உலகத்தை ரக்ஷிப்பதையே கருத்திற்கொண்டு கர்மத்தை செய்கிறேன் என்கிறான் இநத ஶ்லோகத்தில். (பார்த்த) என் அத்தை பிள்ளையான அர்ஜுன! உனக்குள்ள உறவைநோக்கி உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் கேள். (மே) ஸர்வேஶ்வரனான எனக்கு. என்னுடைய ஆஜ்ஞைகளான ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளுக்குப் பிறர் கட்டுப்படவேண்டுமேயொழிய, நான் அவற்றுக்குக் கட்டுப்படவேண்டியதில்லை; நான் அனைவர்க்கும் ஈச்வரனாயிருப்பதுபோலே எனககு ஒரு ஈச்வரனில்லாமையாலே, எவர்க்கும பயந்து கர்மம் செய்ய வேண்டியதும் எனக்கில்லை என்று கருத்து. (மே) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான (பெறவேண்டியதையெல்லாம் பெற்றிருப்பவனான) எனக்கு. இதுவரையில் நான் பெற்றிராதது ஏதாவது ஒன்றிருந்த தாகில் அதைப்பெறுவதற்கு நான கர்மம் செய்யவேணடும். அதில்லாமையாலும, நான கர்மம் செய்யவேண்டியதில்லை. (மே) ஸர்வஜ்ஞனும், ஸத்யஸங்கல்பனுமான எனக்கு. தேவமநுஷ்ய திர்யக்ஜனமங்களில் நான் அவதரித்தபோதிலும அவ்வப்பிறப்பைப் புண்யபாபகர்மத்தாலே அடையும் மற்றவாகளுக்குப்போலே எனக்கு ஞானஸங்கோசமோ, விருப்பம் தடைபடுதலோ ஏற்படுவதில்லை; ஆகையால், அவர்களைப்போல் இவை நீங்குவதற்காகவும் நான் கர்மம் செய்யவேண்டியதில்லை. (த்ரிஷு லோகேஷு மே கர்த்தவ்யம் கிஞ்சந நாஸ்தி) மூவகையோனிகளாகிற தேவமநுஷ்யதிர்யக் ஜனமங்களில் நான் பிறந்தபோதிலும், கர்மத்தாலல்லாமல் என் இச்சையாலேயே நான் பிறக்கையால் எனக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மம் யாதொன்றுமில்லை. லோகஶப்தம் ப்ரகரணஸ்வாரஸ்யத்தாலே யோனிகளைச் சொல்லுகிறது. ஸ்தாவரஜன்மத்துக்குக் கர்த்தவ்யமில்லாமையால், அதைவிட்டு மற்ற மூன்று யோனிகளைச் சொல்லுகிறான.

यदि ह्यहं न वर्तेयं जातु कर्मण्यतन्द्रितः।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः॥ २३॥

उत्सीदेयुरिमे लोका न कुर्यां कर्म चेदहम्।
सङ्करस्य च कर्ता स्यामुपहन्यामिमाः प्रजाः॥ २४॥

23. யதி₃ ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாதுகர்மண்யதந்த்₃ரித:।
மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த₂ ஸர்வஶ:॥

"ஸமஸ்தஶக்தி ரூபாணி தத் கரோதி ஜநேஶ்வர।
தே₃வதிர்யங்மநுஷ்யாக்₂யாசேஷ்டாவந்தி ஸ்வலீலயா॥
ஜக₃தாமுபகாராய ந ஸா கர்மநிமித்தஜா।
சேஷ்டா தஸ்யாப்ரமேயஸ்ய வ்யாபிந்யவ்யாஹதாத்மிகா॥"
[வி-பு 6-7-71, 72]

[அரசனே! எல்லாசக்திகளையும் உடைய அப்பரம்பொருளானது. தேவதிர்யங்மநுஷ்யஜாதிப்பெயர்களையும் அந்தந்த ஜாதிகட்குரிய செயல்களையும் உடைய பல உருவங்களை விளையாட்டாக எடுத்துக் கொள்கிறது. அவனுடைய ஆக்₂யாசேஷ்டைகள் (பெயரும் செயலும்)உலகின் உபகாரத்தின்பொருட்டேயொழியக் கர்மம் காரணமாக ஏற்படுவதல்ல. அளத்தற்கரியவனை அப்பெருமானின் செயல் எங்கும் பரந்து தடையற்று விளங்குகின்றது.] என்று சொல்லப பட்டதன்றே. செய்யவேண்டிய கர்மம் ஒனறுமில்லாமலிருக்கைக்குக் காரணங்களில் ஒன்றை வெளிப்படையாக விவரிக்கிறான் மேலே,- (அநவாப்தம் அவாப்தவ்யம் நாஸ்தி) எனக்கு இதுவரை கிடைக்கப் பெறாததாய், இனிக் (கர்மம் செய்து) கிடைக்கவேண்டியதாக ஒன றில்லையாகையால், அதைப்பெறுவதற்காகச் செய்யவேண்டிய கர்மமும் ஒன்றில்லை என்று கருத்து. (ச) அபிஶப்தப்பொருளிலே சகாரம். அப்படியிருந்தபோதிலும். (கர்மணி வர்த்த ஏவ) கர்மாநுஷ்டானத்தில் நான நிலைநிற்கவே செய்கிறேன். கர்மத்தைவிட்டு ஞான யோகத்தை எப்போதும் அனுஷ்டிப்பதில்லை என்று கருத்து. அன்றிக்கே, (கர்மண்யேவ வர்த்தே) என்று கூட்டி, கர்மாநுஷ்டானத்திலேயே நிலைநிற்கிறேனேயொழிய ஞானத்தில் நிலைநிற்பதில்லை என்று சொற்பொருளாகவே கொள்ளலாம். 22.

24. உத்ஸீதே₃யுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேத₃ஹம் ।
ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா: ॥

பார்த்த₂—*அர்ஜுனா!* அஹம் ஹி—*ஸர்வேஸ்வரனான நான*, கர்மணி—*(நான் அவதரித்த குலத்துக்குரிய) கர்மங்களில்*, ஜாது—*ஒருபோதும்*, அதந்த்₃ரித:—*சோம்பலில்லாமல்*, யதி₃ ந வர்த்தேயம்—*நிலைநில்லாமலிருந்தேனாகில்*, மநுஷ்யா:—*ஸாமாந்யமனிதர்கள்*, ஸர்வஶ:—*எல்லாப்படியாலும்*, மம வர்த்ம—*என் வழியையே*, அநுவர்த்தந்தே—*பின்பற்றுவார்கள்*. அஹம்—*நான்*, கர்ம—*(என் குலத்துக்குரிய) கர்மத்தை*, ந குர்யாம் சேத்—*செய்யவில்லையாகில்*, இமே லோகா:—*(என் ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றும்) இவ்வுலகினர்*, உத்ஸீதே₃யு:—*(கர்மம் செய்யாமல்) அழிந்துவிடுவார்கள்;* ஸங்கரஸ்ய—*(சிஷ்டகுலங்களின்) கலப்பை*, கர்த்தா ச ஸ்யாம்—*செய்தவனாகவும் நான ஆகிவிடுவேன்; (அதனாலேயே)* இமா: ப்ரஜா:—*இந்த ஜனங்களை*, உபஹந்யாம்—*(பிற்காலத்திலும்) உய்வற்றவர்களாக ஆக்கிவிடுவேன்*.

---

20. யானியலா திங்கொழியி லென்வழியைப் பின்செல்வர்
மானிடர்மற் றிவ்வுலக மாயுமாற்—றுனிலைசேர்
நன்மரபு தான்கலக்கி நானே யிவர்தம்மைப்
புன்மையினி லுய்த்தேனாய்ப் போம்.

இங்கு—*இவ்வுலகில்*, யான் இயலாதொழியில்—*நான் கர்மம் செய்யாவிடில்*, மானிடர்—*ஸாமாந்ய மனிதர்*, என் வழியைப் பின் செல்வர்—*என் நடத்தையைப் பின்பற்றுவர்;* மற்று—*அதற்குமேலே*, இவ்வுலகம்—*இவ்வுலகினர்*, மாயுமால்—*அழிவர் அந்தோ!* நானே—*(நல்வழிகாட்டவேண்டிய) நானே*, இவர் தம்மை—*இவர்களை*, தான் நிலைசேர் நன் மரபு தான் கலக்கி—*தமக்குரிய நிலையில் நிற்கவேண்டிய நல்வழியைக் கலங்கச்செய்து*, புன்மையினில் உய்த்தேனாய்ப்போம்—*எப்போதும் உய்வற்றவர்களாயிருக்கும் தாழ்நிலையை அடையச்செய்தவனாவேன்*.

॥ भा ॥ अहं–सर्वेश्वरस्सत्यसङ्कल्पः स्वसङ्कल्पकृतजगदुदयविभव-लयलीलश्छन्दतो जगदुपकृतिमर्त्यो जातोऽपि मनुष्येषु शिष्टजनाग्रेसर -

23-24. 'அடையவேண்டிய பயனில்லாமையால் செய்ய வேண்டிய காரியம் உனக்கு ஒன்றுமில்லாவிடில் நீ ஏன் கர்மம் செய்கிறாய்' என்னும் கேள்வியெழ, இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே பதில் உரைக்கிறான். "த்ரிஷு லோகேஷு" என்று கூறுகையாலே, சென்ற ஶ்லோகத்தில் மூவகை யோனிகளிலும் இவன் எடுக்கும் எல்லா அவதாரங்களையும்பற்றிப் பேசப்பட்டது. "மநுஷ்யா:" என்று கூறுகையாலே, மனிதர்களில் ஒருவனாய்ப் பிறந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றன இவ்விருஶ்லோகங்களும. (அஹம்) ஸர்வேஶ்வரனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸத்யஸங்கல்பனாய், தன ஸங்கல்பத்தாலேயே உலகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை விளையாட்டாகச் செய்பவனாய், உலகிற்கு உபகரிப்பதற்காகவே தன் விருப்பத்தாலேயே மனிதனாய் அவதரித்த நான். (அஹம் யதி₃ கர்மணி ந வர்த்தேயம்) நான ஸர்வேஶ்வரனாயிருககையாலே, 'என்னுடைய ஆஜ்ஞைகளான ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளுக்குப் பிறர் கட்டுப படவேண்டுமேயொழிய நான்கட்டுப்படவேண்டியதில்லை' என்னும எண்ணத்தாலோ, 'நான் அனைவர்கும் ஈஶ்வரனாயிருப்பது போலே, எனக்கு ஒரு ஈஶ்வரனில்லாமையாலே எவர்க்கும் பயந்து கர்மம் செய்யவேண்டியதும் எனக்கில்லை' எனனும எண்ணத்தாலோ, நான் ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸத்யஸங்கல்பனாகவுமிருக்கையாலே, 'மனிதனாய் அவதரித்தபோதிலும் கர்மத்தால் மனிதப் பிறவியை அடையும் மற்றவர்களைப்போலே எனக்கு ஞான ஸங்கோசமோ, விருப்பம் தடைபடுதலோ இல்லாமையாலே இவ் நீங்குவதற்காக நான் கர்மம் சேய்யவேண்டியதில்லை' என்னும் எண்ணத்தாலோ,என் ஸங்கல்பத்தாலேயே உலகத்தின் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை விளையாட்டாகச் செய்வதனமூலம எல்லாவிருப்பங்களையும் பெற்றிருப்பவனாகையாலே, 'நான் பெறவேண்டியது ஒன்று இல்லாமையாலே ஒன்றைப்பெறுவதற்காகக கர்மம செய்யவேணடியதிலலை' என்னும் எண்ணத்தாலோ நான் கர்மம் செய்யாமலிருந்தேனாகில. 'ஸர்வேஶ்வரனான உனக்கு வர்ணாஶ்ரமங்களோ, கர்மாநுஷ்டானத்துக்குரிய மனுஷ்யத்வாதிகளோ உண்மையில் இல்லையாகையால் நீ எப்படிக் கர்மயோகம் செய்யமுடியும்' என்னில்: (அஹம் கர்மணி யதி₃ ந வர்த்தேயம்) ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே

எல்லாக்காரியங்களையும் ஸாதிக்க வல்லவனாயிருந்தபோதிலும், சேதனர்க்கு அறிவையளிப்பது நற்கருமங்களை அனுஷ்டிக்கச் செய்வது முதலான சிலகாரியங்களை அவர்களை ஆவேசித்து நின்று செய்தேனாகில் அதனால் வரும் பலன் அவர்களுக்கு ஏற்படா தாகையால், அவர்களில் ஒருவனாகவே பிறந்து என் அநுஷ்டானத் தின் மூலமும் கீதாசாஸ்திரம முதலான ஶாஸ்திரங்களை அருளுவதன மூலமும் அவர்களைத் திருத்துவதற்காக மனிதர்களிலே சிஷ்ட ஜனங்களில் மிகச்சிறந்தவராகப் பிரஸித்திபெற்ற வஸுதேவருடைய வீட்டிலே அவதரித்திருக்கையாலே, "குலோசிதமதி: க்ஷாத்ரம் த₄ர்மம் ஸ்வம் ப₃ஹுமந்யதே" [ரா-அ 1-16] [குலத்திற்குத்தக்க அறிவை யுடையவனாய், தன க்ஷத்ரிய தர்மத்தை மதிக்கிறான் இராமன்] எனகிற ரீதியிலே வஸுதேவகுலோசிதமான கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கை எனக்கும் ஒட்டும் என்று கருத்து. "அஜாயமானோ ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே" [பு·ஸூ] [பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பலபடி யாகப் பிறக்கிறான் பரமபுருஷன்.] "பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநி யோநௌ நாவேத₃விந்மநுதே தம் ப்₃ருஹந்தம்" [யஜுர்வேதம்] [ஸர்வலோகபிதாவானவன தன பிளளையொருவனைப் பிதாவாகக் கொண்டு எல்லா யோனிகளிலும் பிறககிறான். வேதமறியாதவன் அவனைப பெரியோனென்று அறியமாட்டான்.] "க்ருஷ்ணாய தேவகீபுத்ராய" [சாந்தோக்யம்] [தேவகீபுத்திரனான கிருஷண னுக்கு (ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது).] "நாகாரணாத் காரணாத்₃வா காரணா காரணாந் ந ச। ஶரீரக்₃ரஹணம் வ்யாபிந் த₄ர்மத்ராணாய கேவலம்॥" [வி-பு 5-1-51] [ஸர்வவ்யாபியே! நீ சரீரமெடுப்பது புண்யபாபங் கள காரணமாகவன்று; அறத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவே யாகும.] "இச்சா₂க்₃ருஹீதாபி₄மதோருதே₃ஹ:" [வி-பு 6-5-84] [தன விருப்பத்தாலேயே எடுக்கப்படும் இனிய பல தேஹங்களையுடைய வன] "மநுஷ்யதே₃ஹிநாம் சேஷ்டாமித்யேவமநுவர்த்ததே। லீலா ஜக₃த்பதேஸ் தஸ்ய ச₂ந்த₃த: ஸம்ப்ரவர்த்ததே" [வி·பு 5-22-18] [இவ்வண்ணமாக மனிததேஹமெடுததவர்களின் செயலையே இவ னும பினபற்றுகிறான். இவ்விளையாட்டு லோகநாதனான அவன் விருப்பத்தாலேயே ஏற்படுவது.] "ஸவேச்ச₂யைநம் ஜக₃து₁பக்ருதி மர்த்யம் கோ விஜேதும் ஸமர்த்த₂:" [வி-பு 5-30-80] [தன இச்சை யாலேயே உலகின உபகாரத்தின்பொருட்டு மனிதவுருககொண்ட வனை எவனால் வெல்லமுடியும?] முதலான பிரமாணங்களில் இவ னுடைய பிறப்பின் பெருமையும், இவன் உலகின உபகாரத்தின் பொருட்டே கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறான் என்பதும் பேசப்பட்ட

वसुदेवगृहेऽवतीर्णस्तत्कुलोचिते कर्मण्यतन्द्रितस्सर्वदा यदि न वर्तेय, मम शिष्टजनाग्रेसरवसुदेवसूनोर्वर्त्म अकृत्स्नविदशिशष्टास्सर्वप्रकारेणायमेव धर्म इत्यनुवर्तन्ते; ते च स्वकर्तव्याननुष्ठानेनाकरणे प्रत्यवायेन चात्मा-

---

தன்றே. (அஹம் ஹி) என்றவிடத்தில ஹி ஶப்தததாலே சிஷ்டர்களில் தலைசிறந்தவரான வஸுதேவரின பிள்ளையாகத் தான அவதரித்திருக்கும் பிரஸித்தியைக் காட்டுகிறுன். இத்தால், ஸாமாந்ய ஜனங்கள் தன் செயலைப் பினசெல்வார்களாகையாலே தானும் அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்கிறது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (வர்த்தேயம) "வர்ததேய" என்று ஆத்மநேபத₃மாக இருக்கவேணடியது பரஸ்மைபத₃மாயிருப்பது ஆர்ஷம. (அதந்த்₃ரித: காமணி யதி₃ ந வர்த்தேயம்) சோம்பலில்லாமல் நான் கர்மானுஷ்டானம் செய்யவில்லையாகில். (ஜாது யதி₃ ந வர்த்தேயம்) ஜாது–ஜாத்வபி; ஒருகாலாகிலும் நான் கர்மாநுஷ்டானம் செய்யாமலிருந்தேனுகில்; எலலாக்காலத்திலும் நான் கர்மாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டும் என்று கருத்து. (மம வர்த்ம) சிஷ்டஜனங்களில் தலைசிறந்தவரான வஸுதேவரின் பிள்ளையான என்னுடைய வழியாகிற கர்மம் செய்யாமையை. (மநுஷ்யா:) ஶிஷ்டர்களாகையாலே நல்வழியில் நிற்க விரும்புகிறவர்களாய், 'எது நல்வழி' என்பதைப் பூர்ணமாக அறியாத மனிதர்கள். (ஸர்வஶ: அநுவர்த்தந்தே) எல்லாப்படியாலும் பின பற்றுவார்கள். "த₄ர்மஜ்ஞ ஸமய: ப்ரமாணம் வேத₃ாஶ்ச" [ஆபஸ்தம்பதர்மம] [தருமமறிந்தவர்களின் ஆசாரம் வேதததைக் காட்டிலும் சிறந்த பிரமாணம] என்கிறபடியே என்னுடைய ஆசாரத்தையே பரமப்ரமாணமாக நம்பி அனுஷ்டிப்பார்கள். அங்கி₃ விஷயத்தில் மாத்திரமல்லாமல் அங்கங்கள் விஷயத்திலும் என் ஆசாரத்தையே பின்பற்றுவார்கள் என்றுமாம. (அநுவர்த்தந்தே) "அநுவர்த்தேரந்" [பின்பற்றுவார்கள்] என்று பிரயோகிக்கவேண்டியிருகக, "அநுவர்த்தந்தே" [பின்பற்றுகிறார்கள்] என்று பிரயோகித்தது ஏற்கவே தன்னைப் பலர் பின்பற்றிக்கொண்டிருப்பதைக் கருத்தில் கொண்டு. ஆக, "நான் கர்மம் செய்யாவிடில், அவர்களும் தாங்கள் செய்யவேண்டிய கர்மத்தைச் செய்யாமலிருந்து விடுவார்கள்; இதனுல் செய்யவேண்டியதைச்செய்யாததால் உணடாகும தோஷம் அவர்களை வந்தடையும்; அப்பாபம் அவர்களுக்கு ஆத்மத₃ர்ஶனம் கைகூடாதபடி செய்துவிடும்; கடைசியில நரகத்தையே அடைவித்துவிடும்' என்று முதல் ஶ்லோகத்தின் கருத்து.

नमलब्ध्वा निरयगामिनो भवेयुः; अहं कुलोचितं कर्म न चेत्कुर्याम्, एवमेव सर्वे शिष्टलोका मदाचारायत्तधर्मनिश्चयाः अकरणादेवोत्सीदेयुः– नष्टा भवेयुः। शास्त्रीयाचाराननुपालनात्सर्वेषां शिष्टकुलानां संकरस्य च कर्ता स्याम्। अत एवेमाः प्रजाः उपहन्याम्। एवमेव त्वमपि

'உன் அநுஷ்டானத்தைக் கணிசியாமல், ஶாஸ்திரவசனங்களைப்பார்த்து அவர்கள் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கமாட்டார்களோ?' என்று அர்ஜுனனுக்கு ஐயமெழ, ஶாஸ்திரங்களை அநாதரித்து என்னையே பின்பற்றுவார்கள் என்பதை வலியுறுத்துகிறது இரண்டாம் ஶ்லோகத்தாலே. (அஹம் கர்ம ந குர்யாம் சேத்) நான் என் குலத்துக்குரிய கர்மத்தை செய்யாமலிருந்தேனாகில். (இமே லோகா:) விஸ்தாரமான சாஸ்திரங்களின் கருத்து இனனதென்று நிச்சயிப்பது அனைவர்க்கும் அரிதாகையாலே என் ஒழுக்கத்தைக் கொண்டே தர்மம் இன்னது என்று நிச்சயிக்கும் சிஷ்ட ஜனங்களன்றோ இவர்கள். ஆகையால், இவர்கள் அனைவரும் சாஸ்திரத்தைக் காட்டிலும் என் ஒழுக்கத்தையே பின்பற்றுவார்கள் என்று கருத்து. (உத்ஸீதே₃யு:) என்னைப் பார்த்துத் தாங்களும் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்காமலிருந்து பாபத்தையும் அதன் பலமான நரகத்தையும அடைந்து ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைப் பெறாமல் நசிப்பார்கள். "அஸந்நேவ ஸ ப₄வதி" [தை ஆ 6] [அவன் இல்லாப்பொருளாகவே ஆகிறான்.] என்றாற்போலே, பெறவேண்டிய ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைப்பெறாமல், பெறத்தகாத நரகத்தைப் பெறுகையாகிற பெருந்தீங்கை அடைவார்கள் என்று கருத்து. (ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாம்) சாஸ்திரங்களில் சொன்ன ஒழுக்கத்தை நான் பின்பற்றாமையாலே வர்ணக்கலப்பையும் உண்டாக்கிவிடுவேன். வர்ணக்கலப்பாவது,– பிராம்மணவர்ணத்தின் ஆசாரமான போர்புரியாமையை க்ஷத்ரிய வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அநுஷ்டிக்கும்படி செய்வது முதலானது. போர்புரியாமையாகிற ப்ராஹ்மணதர்மத்தை நான் அநுஷ்டித்தால், என்னைப்பார்த்து மற்ற க்ஷத்ரியர்களும் தங்கள் தர்மமாகிற போர்புரிதலைவிட்டு ப்ராஹ்மணதர்மங்களை மேற்கொள்வர்; இதனால் மேலும் மேலும் வர்ணக்கலப்பு ஏற்பட்டு அனைவரும் அழிந்து விடுவர் என்று கருத்து. இவ்வளவேயோ? (இமா: ப்ரஜா: உபஹந்யாம்) இந்த ஶிஷ்டஜனங்களைக் காலாந்தரத்திலும் கர்மம் செய்யத் தகுதியில்லாதவர்களாககி உய்வதற்கு

शिष्टजनाग्रेसरपाण्डुतनयो युधिष्ठिरानुजोऽर्जुनस्सन् यदि ज्ञाननिष्ठाया-मधिकरोषि, ततस्त्वदाचारानुवर्तिनोऽकृत्स्नविदशिशष्टा मुमुक्षवः स्वाधि-कारमजानन्तः कर्मनिष्ठायां नाधिकुर्वन्तो विनश्येयुः। अतो व्यपदेश्येन विदुषा कर्मैव कर्तव्यम्॥ २३, २४॥

सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत।
कुर्याद्विद्वांस्तथाऽसक्तश्चिकीर्षुर्लोकसंग्रहम्॥ २५॥

இடமேயில்லாமற்போகையாகிற ஆத்மநாஶத்தை விளைத்து விடுவேன். "ஸங்கரோ நரகாயைவ" [1-42] என்று தொடங்கி அர்ஜுனனாலேயே வர்ணஸங்கரத்தினால் விளையும் கேடுகள் பேசப்பெற்றனவன்றோ. (பார்த்த$_2$) "விபத$_3$: ஸந்து ந: ஶஶ்வத்" [உன்னை நினைக்கைக்குறுப்பான ஆபத்துக்கள் எங்களுக்கு அடிக்கடி உண்டாகட்டும்] என்று கூறும ஞான பரிபாகமுடைய குந்தியின் பிள்ளையன்றோ நீ. இங்கு தாயின உறவைச் சொன்னது தந்தை முதலானாரின் மற்ற உறவுகளுக்கும உபலக்ஷணம். வீரபுத்திரர்கள் ஐவரைப்பெற்ற அக்குந்தியைக் கைப்பிடித்த மஹாவீரனை பாண்டுவன்றோ உன் தந்தை. 'யுதி$_4$ஷ்டி$_2$ரன்' [யுத்தத்தில் நிலைநிற்பவன்] என்று பெயர்பெற்றிருப்பவனன்றோ உன் தமயன. பீமன் முதலான மற்ற ஸஹோதர்களின் ஶௌர்யவீர்யபராக்ரமங்களைத் தான் அளவிடமுடியுமோ? இவர்களெல்லாம் கிடக்கட்டும; நீ தான் ஸாமான்யமானவனா? ஊர்வஶி, உத்தரை முதலான பேரழகிகளையும் உபேக்ஷித்துநின்ற உத்தமஜிதேந்திரியனன்றோ நீ; வில்லுக்கு ஓர் அர்ஜுனன் என்று பெயர் பெற்றவனன்றோ; இப்படிக் கட்டடங்க ஶிஷ்டர்கள் நிறைந்த குலத்திலே உதித்த நீ ஞானயோகத்தை அனுஷ்டித்தாயாகில், உன்னைப்போல் ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்கத்தக்க ஞானசக்திகள் அற்றவர்களாய், ஶிஷ்டர்களாய், உன ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்களான முமுக்ஷுக்கள், தங்களுக்கு ஞானயோகத்தில் அதிகாரமில்லை, கர்மயோகத்திலேயே அதிகாரம் உள்ளது என்று அறியாதவர்களாய், கர்மயோகத்தைக் கைவிட்டு அழிவார்கள். ஆகையால், ஶிஷ்டனாகப் புகழ்பெற்ற அறிவாளியால், ஞானயோகத்தில் அதிகாரமிருந்தபோதிலும் கர்மயோகமே அநுஷ்டிக்கத்தக்கது என்று கூறப்பட்டதாயிற்று. 23-24.

न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसङ्गिनाम् ।
जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान् युक्तस्समाचरन् ॥ २६ ॥

25. ஸக்தா: கர்மண்யவித்3வாம்ஸோ யதா2 குர்வந்தி பா4ரத ।
குர்யாத்3 வித்3வாம்ஸ்ததா2ऽஸக்தஸ் சிகீர்ஷுர்
லோகஸங்க்3ரஹம் ॥

26. ந பு3த்3தி4பே4த3ம் ஜநயேத் அஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கி3நாம் ।
ஜோஷயேத் ஸர்வகர்மாணி வித்3வாந் யுக்த: ஸமாசரந் ॥

பா4ரத—*பரதக்குலத்துதித்தவனே!* கர்மணி ஸக்தா:—*கர்மத்தில் தவிர்க்கவொண்ணாத தொடர்பையுடையவர்களாய்,* அவித்3வாம்ஸ:—*ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்குறைவற அறியாதவர்கள்,* யதா2 குர்வந்தி—*எப்படி (ஆத்மதர்சனத்தின்பொருட்டுக்) கர்மயோகத்தைச் செய்வார்களோ,* ததா2—*அவ்வண்ணமாக,* அஸக்த:—*கர்மத்தில் பிணைப்பற்றவனாய்,* வித்3வாந்—*ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைவற அறிந்தவனாய்,* லோகஸங்க்3ரஹம் சிகீர்ஷு:—*லோகரக்ஷணத்தைச் செய்ய விரும்பியவன்,* குர்யாத்—*கர்மயோகத்தைச் செய்யக்கடவன்,* அஜ்ஞாநாம்—*ஆத்மாவைக் குறைவற அறியாதவர்களாய்,* கர்மஸங்கி3நாம்—*கர்மத்திலேயே பிணைப்பையுடைய முமுக்ஷுக்களுக்கு,* பு3த்3தி4பே4த3ம்—*(கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மதர்சனத்திற்கு வேறொரு ஸாதனம் உள்ளது என்னும்) புத்தி மாறாட்டத்தை,* ந ஜநயேத்—*உண்டு பண்ணக்கூடாது;* வித்3வாந்—*ஆத்மாவைக் குறைவற அறிந்தவனும்,* யுக்த:—*(ஞானயோகத்தை இடையிடாமல், கர்மயோகமே ஆத்மத3ர்சனத்துக்கு ஸாதனமாகிறது என்னும்) அறிவுடன் கூடியவனாய்,* ஸமாசரந்—*கர்மயோகத்தை நன்கு அனுஷ்டித்துக்கொண்டு,* ஸர்வகர்மாணி ஜோஷயேத்—*(கர்மயோகாதிகாரிகளுக்கு) எல்லாக்கர்மங்களிலும் உகப்பை உண்டாக்கவேண்டும்.*

---

21. நசையுடையார் செய்கைபோல் ஞானி நசையின்றி
யிசையுலகுக் காக வியல்வான்—பசைகருமத்
தானவறி வில்லார்க் கதிநெஞ்சைப் பேதியேற்
றுனிசைவு செய்கவதிற் சார்ந்து.

|| भा || अविद्वांसः-आत्मन्यकृत्स्नविदः, कर्मणि सक्ताः-कर्मण्यवर्जनीयसंबन्धाः आत्मन्यकृत्स्नवित्तया तदभ्यासरूपज्ञानयोगेऽनधिकृताः

நசையுடையார்—(ஆத்மஜ்ஞானம் குறைவற இன்மையால்) கர்மத்தில் பற்றுடையவர்கள், **செய்கைபோல்**—(ஆத்ம த₃ர்ஶனத்தின் பொருட்டுக்) கர்மயோகத்தைச் செய்யும்படி. **நசை இன்றி**—(கர்மத்தில்) பற்றில்லாதவனுய். **ஞானி**—ஆத்மஞானத்தைக் குறைவற உடையவன், **இசை உலகுக்காக இயல்வான்**—தன்னைப் பின்பற்றும் ஶிஷ்ட லோகத்திற்காகத் தானும் கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பான்; **கருமத்து பசை ஆன**—கர்மத்தில் பற்று உள்ளவர்களாய், **அறிவில்லார்க்கு** — ஆத்மாவில் குறைவற்ற அறிவை அடையாதவர்களுககு. **அதில் நெஞ்சை**—அக்கர்மத்தில் ஈடுபடும் மனத்தை. **பேதியேல்**—மாறுபடுத்தாதே; **அதில்**—அக்கர்மயோகத்தில, **தான்**—ஆத்மஞானம் குறைவறப்பெற்ற தானும். **சார்ந்து**—ஈடுபட்டு. **இசைவு செய்க**—(அவ்வறிவில்லாதவர்களையும்) அதை அனுஷ்டிக்கச்செய்வாயாக.

25-26. ஆத்மஜ்ஞானத்தைக் குறைவறப் பெற்றிருப்பவர்களுக்கே ஜ்ஞானயோகத்தில் அதிகாரம் என்றும, மற்றவாகளுக்குக் கர்மயோகத்திலேயே அதிகாரம என்றும், ஶிஷ்டனுகப்புகழ்பெற்ற ஜ்ஞாநயோக₃ாதி₄காரி தன் அதி₄காரத்தைக்கைவிட்டு மற்றவனின் அதி₄காரத்தையொட்டி நடப்பதே லோகஸங்க்₃ரஹம எனறும் கூறப் படுகிறது இவ்விரண்டு ஶ்லோகஙகளிலே. (அவித்₃வாமஸ:) அறிவற்றவர்கள்; பிரகரணஸ்வாரஸ்யத்தாலே 'ஆத்மவிஷயத்தில் குறைவற்ற அறிவைப் பெறுதவர்கள' என்று பொருள்படுகிறது. ஸமஸாரிகளைப்போலே அடியோடு ஆத்மஜ்ஞானமில்லாதவர்களுமல்ல ; ஜ்ஞாநயோகாதிகாரியைப்போலே ஆத்மஜ்ஞானத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றிருப்பவாகளுமல்ல என்று கருத்து. (கர்மணி ஸக்தா:) பிரகிருதிஸமபந்தத்தாலே கர்மத்தில் தவிர்க்க வொண்ணுதபடி பிணைக்கப்பட்டிருப்பவர்கள். ஆத்மஜ்ஞானத்தைக் குறைவறப்பெருதவர்களாகையாலே, அவ்வாத்மவிஷயத்தில் பயற்சியாயிருககும் ஞானயோகத்தில் இவர்களுக்கு அதி₄காரமில்லை யென்றும், இயற்கையிலேயே கர்மத்தோடு பிணைக்கப்பட்டிருக்கையாலே கர்மயோகத்திலேயே இவர்களுக்கு அதிகாரம் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்விரண்டு பதங்களும் ஸாம்ஸாரிக

कर्मयोगाधिकारिणः कर्मयोगमेव यथा आत्मदर्शनाय कुर्वते, तथा आत्मनि कृत्स्नवित्तया कर्मण्यसक्तो ज्ञानयोगाधिकारयोग्योऽपि व्यपदेश्यशिष्टो लोकरक्षार्थं स्वाचारेण शिष्टलोकानां धर्मनिश्चयं चिकीर्षुः, कर्मयोगमेव कुर्यात्।

கர்மத்தைச் செய்யும் ஸம்ஸாரிகளைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால், ஞானயோகாதிகாரியும் ஸாமஸாரிக கர்மங்களையே அனுஷ்டித்து ஸம்ஸாரியாகவேண்டும் எனறு மேலே உபதேசிப்பதாகத் தேறி விடுமாகையால், அப்படிப் பொருள்கொளளாமல் கீழ்ச்சொன்ன படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும். அடுத்த ஶ்லோகத்திலுள்ள "அஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கி₂நாம்" என்ற பதங்களுக்கும இதே நியாயத்தாலே இவர்களே பொருளாவர். (அவித்₃வாமஸ: யத₂ா குர்வந்தி, வித்₃வாந் தத₂ா குர்யாத்) அவித்வான்கள் எவ்வண்ண மாக (ஆத்மத₃ர்ஶனத்தின பொருட்டுக்) கர்மயோகத்தையே செய் வார்களோ, அவ்வண்ணமாக வித்வானும் கர்மயோகத்தைச் செய்யக்கடவன். தன் அனுஷ்டானத்தைப்பார்த்து அவித்வான் களும் கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்கலாமபடி வித்வானும் கர்மயோகத தைச் செய்யக்கடவன் எனறு கருத்து. (ஸக்தா: கர்மணி யத₂ா குர்வந்தி–அஸக்த: தத₂ா குர்யாத்) கர்மத்தில் இயற்கையிலேயே பிணைக்கப்பட்டவர்கள கர்மயோகத்தையே அனுஷ்டிக்கலாமபடி, கர்மத்தில் அப்படிப் பிணைக்கப்படாத ஞானயோகாதிகாரியும் கர்மயோகத்தைச் செய்யக்கடவன் எனறு கருத்து. இப்படிக் கருத் துரைக்காமல், 'கர்மயோக₃ாதி₄காரி செய்கிறபடி ஞானயோகாதி காரி செய்யவேண்டும'என்று பொருள் கூறினல், மேலே "சிகீர்ஷுர் லோகஸங்க்₃ரஹம்" என்று லோகஸங்கிரஹத்தைச் செய்வதற்காகக் கர்மயோகத்தைச் செய்யக்கடவன் என்று கூறியது பொருந்தாமற் போய்விடும். (லோகஸங்க்₃ரஹம் சிகீர்ஷு: குர்யாத்) "லோகஸ்ய ஸங்க்₃ரஹணம் ஏகீக்ருத்ய ஸ்வீகரணம் ஸ்வாநுஷ்ட₂ாதே ஸமாநாபி₁ ப்ராயதயா ஸயூத்₂யதாபாத₃நமித்யர்த்த₂:" [லோகத்தை ஸங்க்ரஹிப்ப தாவது– தன் ஒழுக்கத்தில் ஒத்த கருத்துடையவர்களாய், தன் னேடு ஒரே குழுவில் சேர்ந்தவர்களாம்படி செய்கை.] என்று லோகஸங்க்₃ரஹஶப்தத்தின் பொருள் தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. ஞானயோகத்தில் அதிகாரம் உடையவனு யிருந்தபோதிலும், ஶிஷ்டனகப் புகழ்பெற்றவன் ஞானயோக₃ாதி₄ காரமற்ற மற்ற ஜனங்களை ரக்ஷிபபதன்பொருட்டு, தன் ஒழுக் கத்தாலே அவர்களுக்கு அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தாமம் இன்னது என்னும் தெளிவைப் பிறப்பிக்க விருப்பங்கொண்டு கர்மயோகத் தையே செய்யவேண்டும் எனறு முதல் ஶ்லோகத்தின கருத்து.

अज्ञानामात्मन्यकृत्स्नवित्तया ज्ञानयोगोपादानाशक्तानां मुमुक्षूणां कर्मसङ्गिनामनादिकर्मवासनया कर्मण्येव नियतत्वेन कर्मयोगाधिकारिणां कर्मयोगादन्यदात्मावलोकनसाधनमस्तीति न बुद्धिभेदं जनयेत्। किं तर्हि? आत्मनि कृत्स्नवित्तया ज्ञानयोगशक्तोऽपि पूर्वोक्तरीत्या कर्मयोग एव

லோகஸங்க்ரஹப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறுன் இரண்டாவது ஶ்லோகத்தாலே: (அஜ்ஞாநாம) முன் ஶ்லோகத்தில் 'அவித்₃வாம்ஸ: எனறவிடத்திற்போலே ஆத்மவிஷயத்தில் பரிபூர்ணஜ்ஞாந மில்லாமையாலே, ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்க ஶக்தியற்றவர்களுககு என்று கருத்து. (கர்மஸங்கி₃நாம்) முன் ஶ்லோகத்தில் 'கர்மணி ஸக்தா:' என்றவிடத்திற்போலே 'கர்மத்தில் தவிர்க்கவொண்ணுத பிணைப்பையுடையவர்களுக்கு' என்று பொருள். அநாதி₃யாகத் தொடர்ந்துவரும் காமவாஸனையாலே கர்மத்தில் தவிர்க்கவொண்ணுத பிணைப்பையுடையவனுகிறுன் என்று கருத்து. கர்மவாஸனையாவது:— மேன்மேலே இவனைப் புண்யபாப கர்மங்களைச் செய்யத்தூண்டுவதான முன் முன் புண்யபாபகர்மங்களினுல் மனத்தில் ஏற்படும் ஒருவகையான ஸம்ஸ்காரம். அன்றிக்கே, வாத்தியம் முதலானவற்றை வாசிப்பவர்களுக்கு, நீண்டகாலம் வாசிப்பதினுல ஏற்படும் பழக்கம்போலே, நீண்டகாலம் புண்ய பாபச்செயல்களைச் செய்து வந்தமையால், சரீரத்திற்கு ஏற்படும் ஒருவகைப் பழக்கமாகவுமாம். (அஜ்ஞாநாம கர்மஸங்கி₃நாம்) இவ்விரண்டு பதங்களாலும் இவர்கள் ஞானயோகத்தில் அதிகாரமற்றுக் கர்மயோகத்திலே அதிகாரமுடையவர்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (பு₃த்₃தி₄பே₄த₃ம் ந ஜநயேத்) 'ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்குக் கர்மயோகம ஸாதனம' எனனும அறிவையுடைய இவர்களுக்கு 'ஆத்மத₃ர்ஶனத்துககுக் கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதொரு ஸாதனம் உணடு' என்னும் அறிவுமாறுட்டத்தை ஞானயோகா₃தி₄காரியானவன் தான் ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதன் மூலம விளைக்கக்கூடாது. ஆக, இந்த ஞானயோகாதிகாரியானவன் ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதனமூலம் கர்மயோகாதிகாரிகளுக்கு புத்திமாறுட்டத்தை விளைக்கக்கூடாது என்றது பூர்வார்த்தம்; கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதன்மூலம் அவர்களுக்குக் கர்மத்தில் உகப்பையும் உண்டுபண்ணவேணடும் என்கிறது உத்தரார்த்தம்: (வித்₃வாந்) முற்கூறிய ஞானயோகாதிகாரி. (யுக்த:) பு₃த்₃த்₄யா

ज्ञानयोगनिरपेक्ष आत्मावलोकनसाधनमिति बुद्धया युक्तः कर्मैवाचरन् सकलकर्मस्वकृत्स्नविदां प्रीतिं जनयेत् ॥ २५ ॥ २६ ॥

॥ भा ॥ कर्मयोगमनुतिष्ठतो विदुषोऽविदुषश्च विशेषं प्रदर्शयन् कर्मयोगापेक्षितमात्मनोऽकर्तृत्वानुसन्धानप्रकारमुपदिशति—

प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ।
अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते ॥ २७ ॥
तत्त्ववित्तु महाबाहो गुणकर्मविभागयोः ।
गुणा गुणेषु वर्तन्त इति मत्वा न सज्जते ॥ २८ ॥

27. ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி கு₃ணை: கர்மாணி ஸர்வஶ: ।
அஹங்கார விமூட₄ாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே ॥

28. தத்த்வவித்து மஹாபா₃ாஹோ கு₃ணகர்மவிப₄ாக₃யோ: ।
கு₃ணா கு₃ணேஷு வர்த்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே ॥

அஹங்காரவிமூட₄ாத்மா—(*ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தில் ஆத்மாவென்னும் எண்ணமாகிற) அஹங்காரத்தாலே மறைக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தையுடையவன்*, ப்ரக்ருதே: கு₃ணை:—*பிரகிருதியைச் சேர்ந்த ஸத்வரஜஸ்தமங்களாகிற*

யுக்த: ஒருவிதமான அறிவோடு கூடியவனாய்; அதாவது;—தான் பூர்ணமான ஆத்மஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கையாலே ஞான யோகத்தை அனுஷ்டிக்க சக்தியுடையவனாயிருந்தபோதிலும், முன் சொன்ன ரீதியில் கர்மயோகமே ஞானயோகத்தையிடையிடாமல் ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்கு ஸாதனமாகிறது என்னும் அறிவோடு கூடிய வனாய் என்று ப்ரகரணப₃லத்தாலே பொருள் படுகிறது. (ஸமாசரந்) கர்மயோகத்தையே செய்பவனாய். (கர்மாணி ஜோஷயேத்) கர்மத் தில் பிணைப்புடைய இவர்களைக் கர்மயோகத்தில் உகப்புடையவர் களாகச் செய்யவேண்டும். "ஜுஷீ ப்ரீதிஸேவநயோ:" என்றன்றோ தா₄து. (ப₄ாரத) வித்வான்களும், அஸக்தர்களும் நிறைந்த பரத குலத்துதித்தவனாகையாலே நீ லோகஸங்க்ரஹத்திற்காகக் கர்ம யோகத்தை அனுஷ்டித்தே தீரவேண்டும் என்று கருத்து. 25-26.

குணங்களாலே. **ஸர்வஶ: க்ரியமாணுதி**—(*அந்தந்த குணங்களுக்குரிய) பலவகைகளில் செய்யப்படும்.* **கர்மாணி (ப்ரதி)**-*கர்மங்களைக்குறித்து.* **'அஹம் கர்த்தா' இதி**—*'நானே செய்பவன்' என்று.* **மந்யதே**—*மயங்குகிறுன்.* **மஹாபா₃ஹோ**—*தடக்கையனே!* **கு₃ணகர்மவிபா₄க₃யோ: தத்த்வவித் து**-*குணப்பிரிவுகள். கர்மப்பிரிவுகள் ஆகியவைபற்றி உண்மையை அறிந்தவனுேவெனில்.* **'கு₃ணு:**-*ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்கள்.* **கு₃ணேஷு**—*தம்காரியங்களில்.* **வர்த்தந்தே**—*ஈடுபடுகின்றன'* **இதி**—*என்று.* **மத்வா**—*எண்ணி.* **ந ஸஜ்ஜதே**—(*கர்மங்களை நானே செய்பவன் என்னும்) ஸங்கத்தை அடைவதில்லை.*

---

22. மெய்க்கருமந் தன்குணத்தான் மேவிவரும் வேறறியா னிக்கருமம் யான்செய்தே னென்றிருக்கு—மக்கருமத் தேயகுணம் வேறறிவா னிக்குணங்க டன்னிற்ரு ளுயவென வுன்னுநகை யற்று.

கருமம்—*செயல்கள்,* **மெய்தன் குணத்தால்**— (*பிரகிருதி கார்யமான) சரீரத்திலுள்ள ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களால்,* **மேவி வரும்** —*அவ்வக்குணத்திற்குரியபடி உண்டாகும்.* **வேறு அறியான்**—(*சரீரத்தைக்காட்டிலும்) வேறுன ஆத்மாவை அறியாதவன்.* **இக்கருமம்**—*இக்காரியங்களை,* **யான் செய்தேன் என்று இருக்கும்**—*'நானே செய்தேன்' என்று நினைத்திருப்பான்.* **அக்கருமத்து ஏய குணம் வேறு அறிவான்**—*அவ்வக் கருமங்களின் பிரிவையும் அவற்றேடு பொருந்திய குணங்களின் பிரிவையும் அறிகின்றவன்,* **நகை அற்று**-(*கர்மங்களைச் செய்பவன் நானே என்னும்) பற்று இல்லாமல்,* **இக்குணங்கள்**—*இந்த ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்கள்.* **தன்னில் தான் ஆய**—*தம்காரியங்களில் தாம் ஈடுபடுகின்றன,* **என**—*என்று,* **உன்னும்**-*நினைப்பான்.*

27-28. **" அஸக்த்யா லோகரக்ஷாயை ...த்ருதீயே கர்மகார்யதா உக்தா "** [*கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 7*] [**(ஸ்வர்க்காதிபலன்களில்)** *பற்றற்று,* **லோகரக்ஷணத்தின் பொருட்டுக் கர்மம் செய்யவேண்டும்**

॥भा॥ प्रकृतेर्गुणैस्सत्त्वादिभिः स्वानुरूपं क्रियमाणानि कर्माणि प्रति अहङ्कारविमूढात्माऽहं कर्तेति मन्यते; अहङ्कारेण विमूढ आत्मा

என்று மூன்றுமத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டது.] என்று கீதார்த்த ஸங்கிரஹத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்ட அம்ஶம் இதுவரையில் விவரிக்கப்பட்டது. இனி, "கு₃ணேஷ்வாரோப்ய கர்த்ருதாம்। ஸர்வேஶ்வரே வா ந்யஸ்யோக்தா த்ருதீயே கர்மகார்யதா" [ஷை] [கர்த்ருத்வத்தை குணங்களிலோ, ஸர்வேஶ்வரனிடமோ ஏறிட்டுக் கர்மங்கள் செய்யவேண்டும் என்று மூன்றுமத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டது] என்னும் அம்ஶம் விவரிக்கப்படுகிறது. இது முதல் நான்கு ஶ்லோகங்களில் கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்கும் வித்வானுக்கும் அவித்வானுக்கும் உள்ள வாசியைக் காட்டிக்கொண்டு, கர்மயோகாநுஷ்டானத்துக்குத் தேவையான அநுஷ்டா₂தாவின் அகர்த்ருத்வானுஸந்தானமுறையை உபதேசிக்கிறான். அதில் அவித்வானுடைய கர்மயோக₃நிஷ்டையின் தன்மை முதல் ஶ்லோகத்திலும், வித்வானின் தன்மை இரண்டாவது ஶ்லோகத்திலும் விவரிக்கப்படுகின்றன. (ப்ரக்ருதே: கு₃ணை:) மூலப்ரக்ருதியினுடையதாகப் பிரஸித்தி பெற்ற ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களாலே. ஶப்₃த₃ாதி₃ கு₃ணங்கள் 'நான்கர்த்தா' என்று மயங்குவதற்குக் காரணமாகாமையாலே, அவற்றை இங்கு எடுப்பது உசிதமல்ல. இங்கு ப்ரக்ருதி யென்றது அதன் கார்யமான சரீரத்தையே என்பதை 'மெய் தன் குணத்தால்' என்று வாதிகேஸரி ஜீயர் விளக்கினார். பிரகிருதி கார்யமான சரீரத்தாலன்றோ இவன் கட்டுண்டு கிடக்கிறான். (ஸர்வஶ: க்ரியமாணானி கர்மாணி) மேலே பதினெட்டாம் அத்தியாயத்திலே பத்தொன்பதாவது ஶ்லோகம் தொடங்கி, நாற்பத்து நாலாவது ஶ்லோகமீறாகச் சொல்லப்படும் ரீதியிலே ஸத்வரஜஸ் தமோகுணங்களாலே தத்தமக்குரிய முறையிலே செய்யப்படும் கர்மங்களை. (கர்மாணி கர்த்தா அஹமிதி மந்யதே) 'கர்மாணி ப்ரதி கர்த்தா' என்று ப்ரதிஶப்தத்தை வருவித்துக்கொண்டு, 'கர்மங்களைக் குறித்துக் கர்த்தா நானே என மயங்குகிறான்' என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில், 'கர்த்தா' என்னும் த்ருஜந்தபதத்தையொட்டி 'கர்மணும்' என்று ஆறும் வேற்றுமை யிருக்கவேண்டுமாகையாலே 'கர்மாணி' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை பொருந்தாது; மேலும் 'கர்மங்கள், கர்த்தாவாகவும், நானாகவும் இருக்கின்றன என்று மயங்குகிறான்' என்னும் அவப்பொருளும் ஏற்படுவிடும்; ஆகையால், ப்ரதிஶப்தத்தைக்கூட்டியே

यस्यासावहङ्कारविमूढात्मा; अहङ्कारो नाम अनहमर्थे प्रकृतावहमभिमानः; तेन अज्ञात[त्म]स्वरूपो गुणकर्मसु अहं कर्तेति मन्यत इत्यर्थः। गुण-

---

பொருள்கொள்ளவேண்டும். 'கர்த்தா' என்பது த்ருந்நந்தமாகில் 'கர்மங்களை இயற்கையாகச் செய்பவர் நான் என மயங்குகிறான்' என்று பொருள். (கர்த்தா) 'ஜ்ஞாநசிகீர்ஷா ப்ரயத்நாஶ்ரய: கர்த்தா' ['நான் அறிகிறேன்; அறிந்தபடி செய்ய விரும்புகிறேன்; அதைச் செய்ய முயல்கின்றேன்' என்று இவன் கூறலாம்படி ஜ்ஞாநம், சிகீர்ஷை (செய்வதில்விருப்பம), ப்ரயத்னம் (முயற்சி) ஆகியவற்றுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பவன் கர்த்தா] என்பது கர்தருலக்ஷணம. (கர்த்தா அஹமிதி மந்யதே) நானே கர்த்தா என்று மயங்குகிறான். "அதி₄ஷ்டா₂நம் தத₂ா கர்த்தா" [கீதை 18-14] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் கர்மகாரணமான ஐந்துபொருள்களில் ஜீவனையும் ஒருவனாக எடுக்கையாலும் அவனைக் 'கர்த்தா'என்றே நிர்த்தேஶிக்கையாலும், "கர்த்தா ஶாஸத்ரார்த்த₂வத்த்வாத்" [ப்ர-ஸூ 2-3-33] [விதி₄நிஷேத்₄ஶாஸ்திரங்கள் பொருளுடையனவாவதற்காக ஜீவனைக் கர்த்தா என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.] என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் ஜீவனுக்குக் கர்த்ருத்வம நிரூபிக்கப்படுகையாலும், இங்கு இவனுக்குக் கர்த்ருத்வம் மறுக்கப்படுவதாகக் கொள்ளமுடியாது, ஆகையால் 'அஹமேவ கர்த்தா இதி மந்தே' [நானே கர்த்தா என மயங்குகிறான்]என்று ஏவகாரத்தைக்கூட்டி, இவனுடைய கர்த்ருத்வம், குணம் முதலான பல காரணங்களால் ஏற்படுவதாயிருக்கத் தன்னையே ஸ்வதந்த்ரகர்த்தாவாக மயங்குகிறான் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவன் இப்படி மயங்கக்காரணமென்ன? எனில்: (அஹங்காரவிமூட₄ாத்மா) அஹங்காரத்தாலே மறைக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை உடையவனிவன்; அதனாலேயே இப்படி மயங்குகிறான் என்கிறது. "அஹங்காரேண விமூட₄ ஆத்மா யஸ்ய, அஸௌ அஹங்கார விமூட₄ாத்மா" என்று வ்யுத்பத்தி. ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறைப்பதல்லாமையாலும், அதனுள்ளேயே இருப்பதாகையாலும் 'நானென்னும் தன்மை' இங்கு அஹங்கார ஶப்தத்தால் குறிக்கப்பட முடியாது. மஹானின் கார்யமான அஹங்காரமென்னும் அசேதன தத்துவமும், தேஹாத்மமயக்கத்தை விளைக்காமல் நேரே ஆத்மாவை மறைக்கமுடியாதாகையால் அஹங்காரஶப்தம அதைககுறிப்பதாகக் கொள்ளுவதும் ஸ்வரஸமன்று; உயர்ந்தோரை அவமதிப்பது முதலானவற்றுக்குக் காரணமாகக் குறிக்காமையாலே, அஹங்கார

कर्मविभागयोः—सत्त्वादिगुणविभागे तत्तत्कर्मविभागे च तत्त्ववित् गुणास्सत्त्वादयः स्वगुणेषु स्वेषु कार्येषु वर्तन्त इति मत्वा गुणकर्मसु अहं कर्तेति न सज्जते ॥ २७ ॥ २८ ॥

மென்று இங்கு கூர்வத்தைக் குறிப்பதாகக்கொள்வதும் பொருத்த மன்று. ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை நேரே மறைப்பதாய், 'அஹம்' ஶப்தத்தால் கூறப்படும் ஆத்மாவிலும வேறுபட்ட ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில், 'அஹம' [நான்] எனனும் அபி₄மானரூபமா யிருப்பதான தேஹாத்மமயக்கமே அஹங்காரஶப்தத்தால இங்கு குறிக்கப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (விமூட₄ாத்மா) 'அஹங்காரத்தால் மயங்கிய ஆத்மாவை உடையவன்' எனறு பொருள் கொண்டால், எதைப்பற்றி மயஙகுகிருன் என்று விளங்காதாகை யாலே, 'அஹங்காரத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை உடையவன்' என்று பொருள்கொள்வதே சிறகக்கும். "தி₃ஶோ விமுஹ்யேயு:" [திக்குகள் மறைக்கப்படும] முதலானவிடங்களில் விமூட₄ஶப்தம் மயங்கியவனைக் காட்டாமல், மறைக்கப்பட்டதைக் காட்டுகின்றதன்றே; அதுபோல் இங்கும் கொள்வது. (கு₃ண கர்மவிப₄ாக₃யோ: தத்த்வவித் து) ஸத்வம், ரஜஸ், தமம் என்னும் குணப்பிரிவுகள், அவ்வவற்றிற்குரிய கர்மப்பிரிவுகள் ஆகியவை பற்றி உணமையை அறிந்தவனேவெனில. இவ்வறிவு இல்லாமையாலேயே முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவன அஹங்காரவிமூடாத்மாவா யிருக்கிருன் என்று கருத்து. 'விப₄ாக₃யோ:' எனறதை ஆரும் வேற்றுமையாககொண்டு, "குணகர்மப்பிரிவுகளின் உண்மையை அறிந்தவன்" என்று கூறுவதில் ஏகதே₃ஶாந்வயம் என்னும் அஸ்வாரஸ்யம் ஏற்படுகிறதாகையாலே, அப்பதத்தை ஏழாம் வேற்றுமையாகக்கொண்டு, "குணகர்மப்பிரிவுகள் விஷயத்தில் உண்மையை அறிந்தவன்" என்று பொருள் கொளவதே உசிதம். (தத்த்வவித்து மஹாபா₃ஹோ) தடக்கைகள் முதலான உன் சரீர லக்ஷணத்தைப் பார்த்தாலே நீ தத்துவவித்துக்களின் குழுவில் சேர்ந்தவனுகவன்றே காண்கிருய் என்றுகருத்து. (கு₃ணா கு₃ணேஷு வர்த்தந்தே) முற்கூறிய ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்கள் தம் கார்ய மான ஸாத்விகராஜஸதாமஸகர்மங்களில் ஈடுபடுகின்றன. இங்கு 'இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களில் ஈடுபடுகின்றன' என்று சங்கரர் பொருள்கொண்டார். இப்படிக்கொண்டால், இரண்டு கு₃ணஶப்தங்களுக்கும் அமுக்கியமான பொருளே ஏற்படுகிறது.

प्रकृतेर्गुणसंमूढास्सज्जन्ते गुणकर्मसु।
तानकृत्स्नविदो मन्दान् कृत्स्नविन्न विचालयेत्॥२९॥

29. ப்ரக்ருதேர் கு₃ணஸம்மூடா₄ஸ் ஸஜ்ஜந்தே கு₃ணகர்மஸு।
தாநக்ருத்ஸ்நவிதே₃ா மந்தா₃ந் க்ருத்ஸ்நவிந் ந விசாலயேத்॥

ப்ரக்ருதே:— *(சரீரமாகப் பரிணமித்து நிற்கும்) மூல ப்ரக்ருதியினுடைய,* **கு₃ணஸம்மூடா₄:**—*குணங்களான ஸத்வ ரஜஸ்தமங்களாலே ஆத்மாவையறியாமல் மயங்கி நிற்பவர்கள்.* **கு₃ணகர்மஸு**—*குணங்களால் செய்யப்படும் கர்மங்களில்,* **ஸஜ்ஜந்தே**-*எப்போதும் ஈடுபாடுகொள்கின்றனர்;(அக்குணங்களற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஈடுபாடு கொள்வதில்லை.)* **மந்த₃ாந்**—*புலலியர்களாய்,* **அக்ருத்ஸ்நவித₃:**—*ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை முழுவதும் அறியாதவர்களான,* **தாந்**—*அவர்களை,* **க்ருத்ஸ்நவித்**—*ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை முழுதும் அறிந்தவன்,* **ந விசாலயேத்**-*(கர்மயோகத்தினின்றும்)நழுவச்செய்யக்கூடாது.*

---

23. முக்குணத்தான் மூடரா மாந்தர் முயல்கரும
மக்குணத்து நாளு மமர்வுறுவர்—மிக்க
வறிவுடையாரல்லாரை யாங்கசைவு செய்யார்
செறிவுடைய ஞானத்திற் சேர்ந்து.

முக்குணத்தால் மூடராம் மாந்தர்— *(மூலப்ரக்ருதியினுடைய) ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்*

ஆகையால், முதல் கு₃ணஶப்தம் முந்திய ஶ்லோகத்தில் எடுக்கப்பட்ட முக்₂யார்த்தமான ஸத்வாதி₃கு₃ணங்களைக் குறிப்பதாகவும், இரண்டாவது கு₃ணஶப்த₃ம் 'கு₃ணா: க்ரியமாணாநி கர்மாணி' என்று முந்திய ஶ்லோகத்தில் குணங்களின் கார்யமாக எடுக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஔபசாரிகமாகக் கூறுவதாகவும் கொள்வதே உசிதம். அன்றிக்கே, 'கு₃ணேஷு' என்னும் பதம் காரணத்தைக் காட்டிலும் அப்ரதா₄னமான கார்யத்தை முக்கியமாகவே குறிப்பதன் மூலம் ஸத்வாதி₃கு₃ணகார்யமான கர்மங்களை இங்கு குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே) 'ஸத்வாதி₃கு₃ணங்கள் தத்தம் கார்யங்களான கர்மங்களில் ஈடுபடுகின்றனவேயொழிய நாம் ஸ்வதந்திரமாகக் கர்மங்களில் ஈடுபடவில்லை' என்று நினைத்து அக்கர்மங்களில் 'நானே கர்த்தா' என்னும் பற்றை வைப்பதில்லை. 27-28.

॥ भा ॥ अकृत्स्नविदस्स्वात्मदर्शनाय प्रवृत्ताः प्रकृतिसंसृष्टतया प्रकृतेर्गुणैर्यथावस्थितात्मनि संमूढा गुणकर्मसु क्रियास्वेव सज्जन्ते, न तद्विविक्तात्मस्वरूपे; अतस्ते ज्ञानयोगाय न प्रभवन्तीति कर्मयोग एव तेषामधिकारः।

களால் ஆத்மாவை அறியாமல் மயங்கிநிற்கும் மனிதர். அக் குணத்து முயல் கருமம்—அவ்வக்குணங்களால் உண்டாகும் கருமங்களில். நாளும் அமர்வுறுவர்—எப்போதும் ஈடுபடுவர். மிக்க அறிவுடையார்—ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை முழுவதும் அறிந்தவர்கள். செறிவுடைய ஞானத்தில் சேர்ந்து—(ஆத்மாவைப் பற்றிய) இடைவிடாத சிந்தனமாயிருக்கும் ஞானயோகத்தைத் தாம் அனுஷ்டிப்பதன் மூலம், அல்லாரை—ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை முழுதும் அறியாதவர்களை, ஆங்கு—அவர்கட்குரிய கர்மயோகத்தினின்றும், அசைவு செய்யார்—நழுவச் செய்யமாட்டார்கள்.

---

29. முன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களைத் தெளிவுபடுத்திக்கொண்டு, ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானத்தைக் குறைவறப் பெற்றிருப்பவன் தான் ஞானயோகததை அனுஷ்டிப்பதன மூலம் மற்றவர்களைக் கர்ம யோகத்தினின்று நழுவச்செய்யக்கூடாது என்று அருளிச்செய்கிறான். (ப்ரக்ருதேர்கு₃ண ஸம்மூட₄ா:)மூலப்ரக்ருதியினுடைய குணங்களான ஸத்வம் முதலானவற்றாலே ஆத்மவிஷயத்தில் மயங்கி நிற்பவர்கள். "தே₃வத₃த்தஸ்ய கு₃ருகுலம்" [தேவதத்தனுடைய ஆசார்யனுடைய ஸ்தானம்] முதலான விடங்களிற்போலே, வேறு வழியில்லாமையால் 'ப்ரக்ருதேர்கு₃ணஸம்மூட₄ா:' என்றவிடத்தில் ஏகதே₃ஶாந்வயம் கொள்ளப்படுகிறது. (கு₃ணகர்மஸு ஸஜ்ஜந்தே) அந்த குணங்களால் ஏற்படும் கர்மங்களிலேயே ஈடுபடுவார்கள்; அந்த குண கர்மங்களற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்று கருத்து. இங்கு 'கர்மஸு' என்று நிஷித்தகர்மங்களைக் கூறுவதாகக் கொண்டால், பிற்பாதியில் 'அவர்களைக் (கர்மங்களினின்றும்) நழுவச்செய்யக்கூடாது' என்றது ஒட்டாமற்போய்விடும். ஆகையால் ஒரு புருஷார்த்த ஸாதனமான கர்மங்களையே கூறுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். இப்ரகரணத்தில் ஆத்மத₃ர்ஶனமே புருஷார்த்தமாகக் கூறப்படுகிறபடியால், அதற்கு ஸாதனமான கர்மயோகத்தையே இங்கு குறிப்பதாகக் கொள்வது உசிதம். ஆக, இப் பூர்வார்த்த₄த்தில், ஆத்மவிஷயத்தில் நிறைந்த அறிவைப்பெறாத அதி₄காரிகளுக்கு ஞானயோகத்தில் திறமை இல்லையென்றும், கர்மயோகத்திலேயே அதிகாரம உண்டென்றும் காட்டப்பட்டது.

एवंभूतांस्तान् मन्दानकृत्स्नविदः कृत्स्नवित् स्वयं ज्ञानयोगावस्थानेन न विचालयेत्। ते किल मन्दाः श्रेष्ठजनाचारानुवर्तिनः कर्मयोगादुत्थितमेनं दृष्ट्वा कर्मयोगात् प्रचलितमनसो भवेयुः। अतश्श्रेष्ठस्स्वयमपि कर्मयोगे तिष्ठन्नात्मयाथात्म्यज्ञानेनात्मनोऽकर्तृत्वमनुसन्दधानः, कर्मयोग एवात्माव-

---

(அக்ருத்ஸ்நவித₃: தாந்) 'கு₃ணஸம்மூட₄ா:' என்று பூர்வார்த்தத்தில் சொன்னபடியே ஸத்வரஜஸ்தமங்களாலே மயங்கி நிற்பவர்களாகை யாலே, ஆத்மஸ்வரூபத்தை முழுவதும் அறியாதவர்களான அவர்களை; அதனாலேயே ஆத்மஸ்வரூபசிந்தநரூபமாயிருக்கும் ஞானயோகத்தில் திறமையற்ற அவர்களை என்று கருத்து. திறமை யற்றவர்களாயிருந்தபோதிலும், தங்கள் திறமையின்மையை அறிந்து ஞானயோகத்தில் கைவைக்காமலிருக்கலாமே எனில்: (மந்த₃ாந்) தங்களுக்கு ஞானயோகத்தில் திறமையில்லை என்பதையும் அறிய இயலாத புலவியர்களன்றோ இவர்கள்; ஆகையாலே உயர்ந்தோ ருடைய ஆசாரத்தையே பின்பற்றுகின்றவர்களாய், உயர்ந்தவன் கர்மயோகத்தைவிட்டு ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதைப்பார்த்துத் தாங்களும் கர்மயோகத்தை விட்டு நெகிழும் நெஞ்சுடையவராவர். மந்தத்தன்மையாவது.— தங்கள் திறமைக்குத் தக்கபடி தாங்கள் எதை அநுஷ்டிக்கலாம என்பதை அறிய வல்லமையினமை; பிறரால் தம நிலையைவிட்டு நழுவச்செய்யக்காரணமாய், ஆதம ஸ்வரூபத்தை முழுதும் அறியாமையால் ஏற்பட்டதான அதை₄ர்ய மாகிற அல்பத்வம் (புலவிமை) என்றுமாம. "மூட₄ால்பாபடு நிர்ப்ப₄ாக்₃யா மந்த₃ா ஸ்யு:" [அமர 3-3-95] என்று நிகண்டுக் களில் சொல்லப்பட்ட நாலு பொருள்களில் மூட₄ன் என்னும் பொருள் 'அக்ருத்ஸ்நவித்' எனனும பதத்தால் சொல்லப்பட்டு விட்டதாகையாலும், நிர்பப₄ாக்₃யன் என்னும் பொருள் பிரகரணத் திற்கு ஒட்டாதாகையாலும மற்ற இரண்டு பொருள்களுமே கீழ்க் கூறியவகையில் பொருந்தும. (க்ருத்ஸ்நவித் ந விசாலயேத்) ஆத்மஸ்வரூபத்தை முழுவதும அறிந்தவன், அப்படி அறியாதவர் களான மந்தர்களைத்தான ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதன் மூலம் கர்மயோகத்தினின்றும் நழுவச்செய்யக்கூடாது. உயர்ந்த வனுயிருப்பவன், தானும் கர்மயோகத்தையே அனுஷ்டித்துக் கொண்டு, கர்மம் ப₃ந்த₄கமாகாமைக்காக, முன்னிரண்டு ஶ்லோகங்

लोकने निरपेक्षसाधनमिति दर्शयित्वा तानकृत्स्नविदो जोषयेदित्यर्थः। ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि ज्ञानयोगादस्यैव ज्यायस्त्वं पूर्वमेवोक्तम्। अतो व्यपदेश्यो लोकसंग्रहायैतमेव कुर्यात्। प्रकृतिविविक्तात्मस्वभावनिरूपणेन गुणेषु कर्तृत्वमारोप्य कर्मानुष्ठानप्रकार उक्तः। गुणेषु कर्तृत्वानुसन्धानं

களில் சொன்னபடி ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவாலே தான் ஸ்வதந்த்ரகர்த்தாவல்லன் என்று அனுஸந்தித்துக்கொண்டு, இப்படி அனுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மயோகமே ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்கு நேரே ஸாத₄னமாகிறது என்று முற்பாதியில் கூறப்பட்ட மந்த₃ாதி₄ காரிகளுக்குக் காட்டிக்கொண்டு. "ஜோஷயேத் ஸர்வகர்மாணி" [3-26] என்று சொன்ன ரீதியிலே அவர்களை உகப்பிக்கவேண்டும் என்று கருத்து. இப்படித் தாழ்ந்தவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதை உயர்ந்தவன் அனுஷ்டிப்பதால் அவனுக்குத் தாழ்வு வாராதோ? எனில்: ஞானயோகாதிகாரியாகிற உயர்ந்தவனுக்கும், ஞான யோகத்தைக்காட்டிலும் கர்மயோகமே சிறந்தது என்று முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டதாகையாலே, தாழ்வு வாராது. ஆக இப்படித் தனக்குச் சிறந்ததாயிருப்பதோடன்றியில், பிறருக்கும் நன்மை பயப்பதாயிருக்கையாலே, ஶிஷ்டனுயிருப்பவன் லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டுக் கர்மயோகத்தையே அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அப்படிக் கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்கும்போது கர்த்ருத்வ த்யாகத்தோடு அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அதாவது:- முன் ஶ்லோகங்களில் சொன்ன படி ஆத்மஸ்வரூபமானது பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று இவன் நிரூபித்திருக்கையாலே, ஆத்மாவுக்கு இயற்கை யாகப் புண்யபாப கர்த்ருத்வம் கிடையாதாகையாலே, பிரகிருதி குணங்களான ஸத்வாதிகளில் கர்த்ருத்வத்தை அனுஸந்தித்துக் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கையேயாகும். அசேதனமான குணங்களுக்கு ஜ்ஞானம், சிகீர்ஷை (செய்யவிருப்பம்), ப்ரயத்னம் (முயற்சி) ஆகியவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமாயிருக்கையாகிற கர்த்ருத்வம் எப்படி ஒட்டும் எனில்: இங்கு குணங்களிடம் கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந் திக்கையாவது இதுவேயாகும்:— 'புண்யபாபச் செயல்களைச் செய்கையாகிற இந்தக்கர்த்ருத்வம் ஆத்மாவுக்கு இயற்கையில் ஏற்படுவதன்று; ஸத்வாதி₃கு₃ணஸம்பந்தத்தாலே ஏற்படுவதே' என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே ஆராய்ந்து ஆத்மாவுக்குள்ள கர்த்ருத்வத்தை குணங்களால் ஏற்படுவதாக அனுஸந்திக்கையே

चेदमेव–आत्मनो न स्वरूपप्रयुक्तमिदं कर्तृत्वम्, अपि तु गुणसम्पर्ककृत-मिति प्राप्ताप्राप्तविवेकेन गुणकृतम्—इत्यनुसन्धानम्॥ २९॥

॥ भा॥ इदानीमात्मनां परमपुरुषशरीरतया तन्नियाम्यत्वस्वरूप-निरूपणेन भगवति पुरुषोत्तमे सर्वात्मभूते गुणकृतं च कर्तृत्वमारोप्य कर्मकर्तव्यतोच्यते—

मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा।
निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः॥ ३०॥

30. மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்$_4$யாத்ம சேதஸா |
நிராஶீர் நிர்மமோ பூ$_4$த்வா யுத்$_4$யஸ்வ விக$_3$தஜ்வர: ||

அத்$_4$யாத்மசேதஸா—*ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவோடு (அனுஸந்தானத்தோடு)* ஸர்வாணி கர்மாணி—*எல்லாக் கர்மங்களையும்,* மயி—*ஸர்வாந்தர்யாமியான என்னிடத்தில,* ஸந்ந்யஸ்ய—*நன்கு வைத்து,* நிராஶீ:—*கர்மபலத்தில் விருப் பற்றவனுகவும்,* நிர்மம:-*கர்மங்களில் மமகாரமுமற்றவனுகவும்;* பூ$_4$த்வா—*ஆகி,* விக$_3$தஜ்வர:—*அநாதி$_3$ பாபத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாதவனுய்,* யுத$_4$யஸ்வ—*போர்புரிவாயாக.*

யாகும். இத்தால், கர்த்ருத்வம் குணங்களுக்கே; ஆத்மாவுக்கு அடியோடு இல்லை என்னும் ஸாங்க்யமதம் தள்ளப்பட்டதாயிற்று. '**கர்த்தாஹமிதி மந்யதே**' *[3-27] என்றவிடத்தில் கர்த்ருத்வமே ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்று கூறப்படுவதுபோல் தோன்றினலும், அது முற்கூறிய ரீதியில் பூர்வாபரவிருத்தமாகையாலே, பிர கரணத்தையொட்டி, முன் சொன்னவழியில் ஆத்மாவுக்கு இயற்கை யில் கர்த்ருத்வமில்லை என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும என்றே கொள்ளவேண்டும். இதனல்* "**கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$வத்த்வாத்**" *[ப்ர-ஸூ 2-3-33] [சாஸதிரம் பொருளுடையதாவதற்காக ஆத் மாவைக் கர்த்தா என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்] என்று தொடங்கும் அதிகரணத்தின் அர்த்தம் உணர்த்தப்பட்டது. 29.*

24. என்னிடையே யிக்கரும மெல்லா மினிதிருத்தி
நின்னிடையின் மிக்கமர்ந்த நெஞ்சினுன்–மன்னியபே
ராசையுட னீமமதை யற்றங் கமர்முயல்வா
யாசையுட னுள்வெதுப்பற் றூர்ந்து.

நின்னிடையில் மிக்கு அமர்ந்த நெஞ்சினுல்—*உன் ஆத்மாவைப்பற்றிய நன்கு பொருந்திய ஞானத்திஞலே.* **இக் கருமம் எல்லாம்**–*இந்த எல்லாக்கருமங்களேயும்.* **என்னிடையே இனிது இருத்தி**—*என்னிடத்திலேயே பிரீதியுடன் வைத்து,* **நீ**—*நீ,* **மன்னிய பேர் ஆசையுடன்**—*கர்மபலத்தில் நிலைநிறகும் பேராசையோடு கூட,* **மமதை அற்று**— *'இக்கர்மங்கள் என்னுடையவை' என்னும் மமகாரமும் அற்றவனுய்,* **உள் வெதுப்பு அற்று**— *(அநாதிபாபங்களைப்பற்றிக்) கவலைப் படாதவனுய்,* **ஆர்ந்து**—*பொருந்தி,* **ஆசையுடன்**—*விருப் புடன்,* **அமர் முயல்வாய்**—*யுத்தம் செய்வாயாக.*

---

30. இனி, கீழ் எடுத்த அதிகரணத்திற்கு அடுத்ததான "பராத் து தச்ச்₂ருதே:" [ப்ர-ஸூ 2-3-40] [அந்தக் கர்த்ருத்வமும் பரமபுருஷாதீனமே; ஶ்ருதி அப்படிககூறுகையால்]என்றுதொடங்கும் அதிகரணத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குகிறது இந்த ஶ்லோகம். அதாவது:— ஆத்மாக்கள் பரமபுருஷனுக்கு சரீரமாய், அவனுல் நியமிக்கப்படுகையையே ஸ்வரூபநிரூபகமாயுடையவர்களாயிருக்கையாலே, முன் ஶ்லோகங்களில் கூறியபடி தனக்குள்ள கு₃ணதீ₄னமான கர்த்ருத்வத்தையும, நியந்த்ருத்வம, உபாஸ்யத்வம், ப₂ல ப்ரத₃த்வம் முதலான கல்யாணகுண ஸமூஹத்தையுடையவனுய், தாழ்நத குணஙகளற்றவனுய், அதனுலேயே ப₄க₃வச்ச₂ப்₃த₃முக்₂யார்த்த₂பூ₄தனுய், நியமனத்திற்காக அனைத்தையும் வியாபித்த போதிலும் தாழ்வின வாஸனையாலும் தொடப்பெருத புருஷோத்தமனுய், ஸத்வாதி குணங்களையுடைய மூலப்ரக்ருதியையும நியமிக்க வலல ஸர்வாத்மபூ₄தனுன ஸர்வேஶ்வரனிடம ஏறிட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று கூறுகிறது இந்த ஶ்லோகம். "ஸர்வேஶ்வரே வா ந்யஸ்ய...கர்மகார்யதா உக்தா" [கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்-7] [ஸர்வேஶ்வரனிடத்தில் கர்த்ருத்வத்தை ஏறிட்டுக் கர்மம் செய்ய வேண்டும் என்று மூன்றுமத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டது.] என்று

॥ भा ॥ मयि सर्वेश्वरे सर्वभूतान्तरात्मभूते सर्वाणि कर्माण्यध्यात्मचेतसा संन्यस्य, निराशीर्निर्ममश्च विगतज्वरो युद्धादिकं सर्वं चोदितं कर्म कुरुष्व। आत्मनि यच्चेतस्तदध्यात्मचेतः, आत्मस्वरूपविषयेण श्रुतिशतसिद्धेन ज्ञानेनेत्यर्थः। * अन्तः प्रविष्टश्शास्ता जनानां सर्वात्मा... अन्तः प्रविष्टं कर्तारमेतम् (यजु. आ. ३. ११. २१, २३) * य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो

இதைக் கருத்திற்கொண்டே ஆளவந்தார் அருளினர். (ஸர்வாணி கர்மாணி) எல்லாக் கர்மங்களையும்; குணங்களால தூண்டப் பட்டுத் தான் செய்யும் கர்மங்களையும், அப்படித் தூண்டப்படாமல் செய்யும் கர்மங்களையும். (மயி ஸந்ந்யஸ்ய) "ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூ₄தாநாம்" [18-61] என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனாய (ஸர்வ நியந்தாவாய்), அப்படி அனைவரையும் நியமிப்பதற்குறுப்பாக எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருக்கும பரமபுருஷனை என்னிடத்தில் நன்கு வைத்து. (அத்₄யாத்மசேதஸா ஸந்ந்யஸ்ய) ஆத்மவிஷய ஜ்ஞானத்தாலே நன்கு வைத்து. அத்₄யாத்மபத₃ம் ஸப்தம்யர்த்தே₂ ஸமாஸமாகும். ஆத்மநி (ஆத்மாவைப்பற்றிய) என்றபடி. 'சேத:' என்னும் மனத்தைக்குறிக்கும் ஶப்தம், இங்கு மனத்தின் மூலம் வெளிவரும் ஞானத்தைக் குறிக்கிறது. ஆக இவ்வளவால், ஆத்மஸ்வரூபவிஷயமாக நூற்றுக்கணக்கான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து உண்டாகும் ஞானத்தாலே என்னிடத்தில் எல்லாக்கர்மங்களையும் நன்கு வைத்து என்றதாயிற்று. அத்தகைய ஞானத்திற்குக் காரணமான ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள்தான் யாவையெனில்; "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [யஜு-ஆ 3-11-21] [(நியமனமாத்ரத்தைச்செய்யும் அரசன்முதலானோரைப் போலவும், வ்யாப்திமாத்ரத்தையுடைய ஆகாஶம் முதலானவற்றைப் போலவுமல்லாமல்) ஜனங்களை உள்நுழைந்து நியமிப்பவனாய் அதனாலேயே ஸர்வாத்மாவாயிருப்பவன்] "அந்த: ப்ரவிஷ்டம் கர்த்தாரமேதம்" [யஜு-ஆ 3-11-23] [ஜனங்களின் உள்நுழைந்து நியமனத்தைச் செய்பவனாய் (அல்லது அவர்கள் செய்யும் செயல்களைச் செய்விப்பவனாய்) இருக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை] "ய ஆத்மநி திஷ்ட₂ந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத₃ யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" [ப்₃ருஹ

यमयति स त आत्मान्तर्याम्यमृतः (बृ. ५. ७. २३) इत्येवमाद्याः श्रुतयः परमपुरुषप्रवर्त्यं तच्छरीरभूतमेनमात्मानम्, परमपुरुषं च प्रवर्तयितार-माचक्षते। स्मृतयश्च * प्रशासितारं सर्वेषाम् (मनु. १२. १२२.) इत्याद्याः। * सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं

5-7-23] [எவனொருவன் (வேதியில் அக்னி போலே) ஆத்மாவின் வெளிப்புறத்திலும நிற்கிருனே, (எள்ளினுள் எண்ணெய்போலே) ஆத்மாவின உட்புறத்திலுமிருக்கிருனே, எவனே ஆத்மா அறியாதோ, எவனுக்கு ஆத்மா ஶரீரமோ, எவன ஆத்மாவை உள் நுழைந்து நியமிக்கிருனே அவனே உனக்கு ஆத்மாவாய், அந்தர்யாமியாய், அழிவற்றவனுயிருப்பவன்.] " ஏஷ ஸர்வ பூ₄தாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா தி₃வ்யோ தே₃வ ஏகோ நாராயண: " *[ஸுபால] [பரமபதத்திலிருக்கும் தோஷமற்ற ஒப்பற்றநாராயணனு கிற இந்த தேவனே எல்லாபூதஙகட்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன்]* முதலான ஶ்ருதிகள் பரமபுருஷனுல் நியமிககப்படுபவனுகவும், அவனுக்கு ஶரீரமாயிருப்பவனுகவும் ஆத்மாவையும, ஜீவாத்மாக்களை நியமிப்பவனுகப் பரமபுருஷனேயும் கூறுகின்றன. ஶ்ருதியை உபப்₃ரும்ஹணம் செய்யும் ஸ்ம்ருதிகளும, " ப்ரஶாஸிதாரம ஸாவே ஷாம் அணீயாம்ஸமணீயஸாம்। ருக்மாப₄ம் ஸ்வப்நதீ₄க₃ம்யம் வித்₃யாத்து புருஷம் பரம்॥ " *[மநு 12-122] [அனைவரையும நியமிப்ப வனுய், (அதற்குறுப்பாக) அணுக்களான ஜீவர்களைக்காட்டிலும் அணுவாயிருப்பவனுய், பொனபோன்று ஒளிவீசும் திருமேனியை உடையவனுய், ஸ்வப்நம்போன்ற மானஸஸாக்ஷாத்காரத்திலே அறியப்படுகினறவனுகப் பரமபுருஷனே அறியக்கடவன்.]* " தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு: " *[வி-பு 1-22-38] [இவையெல்லாம் ஹரியின சரீரமே]* " தாநி ஸர்வாணி தத₃வபு: " *[வி-பு 1-22-86] [இவையெல்லாம் அவனுடைய சரீரமே]* "ஜக₃த் ஸர்வம் ஶரீரம தே" *[ரா-யு 120-25] [உலகனைத்தும் உனக்கு சரீரமே]* முதலான விடங்களில இவ்வர்ததத்தையே கோஷிக்கின்றன. இந்த கீதா ஶாஸ்திரத்திலும், " ஸர்வஸய சாஹம் ஹ்ருதி₃ ஸந்நிவிஷ்ட:। மதத: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச॥ " *[கீதை 15-15] [எல்லா ஜீவராசிகளின் நெஞ்சிலும் நான் ஆத்மாவாய் விளங்குகிறேன். எனனிடமிருந்தே நினைவும், நிச்சயரூபமான அறிவும், ஞானத்தின் அழிவும் விளைகின்றன.]* " ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூ₄தாநாம் ஹ்ருத்₃தே₃ஶேர்ஜுந திஷ்ட₂தி।

च (१५. १५) * ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति। भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया॥ (१८.६१) इति वक्ष्यते। अतो मच्छरीरतया मत्प्रवर्त्यात्मस्वरूपानुसन्धानेन सर्वाणि कर्माणि मयैव क्रियमाणानीति मयि

ப்₄ராமயந் ஸர்வபூ₄தாநி யந்த்ராரூட₄ாநி மாயயா॥" *[கீதை 18-61]* *[அர்ஜுநு! ஸர்வேஶ்வரனை வாஸுதேவன் தேஹமாகிற யந்திரத்திலிருக்கும் எல்லா ஜீவராசிகளையும் ஸத்வாதிகுணமயியான மாயையாலே ஆட்டி வைத்துக்கொண்டு எல்லா ஜீவராசிகளின் நெஞ்சிலும் நிற்கிறுன்]* "மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே" *[கீதை 10-8]* *[எல்லாம் என்னுலேயே ஆட்டிவைக்கப்படுகிறது]* முதலான பலவிடங்களில் இவ்வர்த்தமே கோஷிக்கப்படுகிறது. ஆகவிந்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி முதலானவற்றில் பிரஸித்தமாயிருக்கையால், எனக்கு சரீரமாய், என்னுல் ஆட்டிவைக்கப்படுவதாயிருப்பது ஆத்மஸ்வரூபம் என்னும் ஞானத்தாலே அத்தகைய அனுஸந்தானத்துடன் என்னிடத்தில் எல்லாக்கர்மங்களையும் வைக்கவேண்டும் என்று கருத்து. (ஸந்ந்யஸ்ய) நன்கு வைத்து. பரமபுருஷனிடம் நன்கு வைக்கையாவது என்னென்னில்: ஸர்வேஶ்வரனுல் ஆட்டி வைக்கப்படுவதாக மூலப்ரக்ருதியும் இவ்வாத்மஸ்வரூபமுமிருக்கையாலே எல்லாக்கர்மங்களும நேரேயும், ஸத்வாதிகுணங்களை யிடையிட்டும் அவனுலேயே செய்விக்கப்படுகின்றன என்னும் அனுஸந்தானத்துடன் அவனிடம் அக்கர்மங்களை ஸமர்ப்பிக்கையே அவனிடம் நன்கு வைக்கையென்று இங்கு கூறப்படுகிறது. இதுவே கர்த்ருத்வத்யாகம் எனப்படுகிறது. முன ஶ்லோகங்களில் புண்ய பாபகர்மங்களை இவன் ஸத்வாதி குணங்களால் தூண்டப்பட்டுச் செய்கிறுனேயொழியத் தானே செய்வதில்லை என்னும் கர்த்ருத்வ த்யாகத்தின் ஓரம்ஶம், அவ்வளவாலும் தேஹாத்மவிவேகம ஏற்படும் என்னும் கருத்தாலே சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில், அப்படி குணங்களைக் கொண்டு தன்னைத் தூண்டிப் புண்யபாபகர்மங்களையும, நேரே தன்னைத் தூண்டி மற்ற கர்ம கர்மங்களையும் செய்விப்பவன் ஸர்வேஶ்வரனேயாகையாலே தனக்கு ஸ்வதந்த்ரகர்த்ருத்வம் கிடையாது என்னும் கர்த்ருத்வத்யாகத்தின் முக்கியமான அம்ஶம் கூறப்படுகிறது. இனி, கர்த்ருத்வம் (கிரியைகளைச் செய்கை) ருத்விக்குகளிடமிருந்தபோதிலும், அதன் பலனில் விருப்பம் யஜமானனிடமிருப்பதுபோலே, கர்த்ருத்வம் ஈஶ்வரனிடமிருந்தபோதிலும், இந்த ஜீவன் கர்மபலனில் ஆசைவைக்கலாமோ?

परमपुरुषे संन्यस्य तानि च केवलं मदाराधनानीति कृत्वा तत्फले निराशीः तत एव तत्र कर्मणि ममतारहितो भूत्वा विगतज्वरो युद्धादिकं कुरुष्व।

எனில், அதுவும் கூடாது என்கிறது அடுத்தபடியாக,—(நிராஶீ:) கர்மபலனில் ஆசையற்றவனுயிருக்கவேண்டுமென என்கிறது. இக்கர்மங்கள் பரமபுருஷனுக்கு ஆராத₄னமாகவேயிருக்கின்றன என்னும் நினைவோடேயே முமுக்ஷுவான் இவன் இக்கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமாகையாலே, இவன அவற்றின் பலனிலும ஆசை வைக்கக்கூடாது என்று ஏற்படுகிறது. இதுவே ப₂லத்யாகம் எனப்படுவது. இதிலிருந்து, தனக்கு ஆராத₄னமாகவே பரம புருஷன் இக்கர்மங்களைச் செய்விக்கிருன் என்னும் நினைவாகிற கர்த்ருத்வ த்யாகத்திஞல் ப₂லத்யாகம ஏற்படுகிறது என விளங்கு கிறது. (நிர்மம:) 'இக்கர்மம என்னுடையது' என்னும் மமகாரமும் அற்றவனுயிருக்கவேண்டும என்கிறது. இதுவே (தன்னுடையது என்னும் ஸங்க₃த்தை விடுகையாகிற) ஸங்க₃த்யாகம் எனப்படுகிறது. 'எனக்கு விருப்பமான பலனுக்கு ஸாதனமாயிருப்பதால், எனக் காக ஏற்பட்டது இககர்மம்' என்று கர்மத்துக்குத்தன்னை உடையவனுக எண்ணுகையே அதி₄காரம் எனப்படுகிறது; ஆகையால் பலன் மூலமாகவே கர்மத்தில் 'என்னுடையது' என்னும் மமகாரம் ஏற்படுகிறது; ஆகையால் ப₂லத்யாக₃த் தாலேயே ஸங்க₃த்யாக₃மும ஏற்படுகிறது என்று அறியத் தக்கது. ஆக, கர்த்ருத்வத்யாக₃ம், ப₂லத்யாக₃ம், ஸங்க₃த்யாக₃ம் என்னும் மூன்றிலும் முனலிருப்பது பினலிருப்பதற்குக்காரணம் என்னும் ஹேதுவாலேயே மூனறும் அடுத்தடுத்துப்படிக்கப்பட்டது எனவிளங்கிகுறது.(ஸந்ந்யஸ்ய நிராஶீர் நிர்மமோ பூ₄த்வாயுத்₄யஸ்வ) முற்கூறிய மூன்றுவிதமான த்யாகங்களையும் செய்பவனுகி, யுத்தம் முதலான ஶாஸ்த்ரீயகர்மங்களைச் செய்வாயாக. இங்கு யுத்தம் என்றது சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட எல்லாக்கர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (விக₃தஜ்வர: யுத்₄யஸ்வ) 'அநாதிகாலமாக ஏற் பட்டதாய், பழையதாய், அளவற்றதான பாபங்களாலே நான் என்படுவேனே!' என்னும் உள்வெதுப்பினின்றும் விடுபட்ட வனுய், 'இக்கர்மஙகளால ஆராதிக்கப்பட்ட பரமபுருஷனே எல்லாக்கட்டினின்றும் நம்மை விடுவிப்பான் என்று தேறுத லடைந்து ஆயாஸமில்லாமல் கர்மயோகத்தையே செய்வாயாக.

स्वकीयेनात्मना कर्त्रा स्वकीयैश्चोपकरणैस्स्वाराधनैकप्रयोजनाय परमपुरुषस्सर्वशेषी सर्वेश्वरः स्वयमेव स्वकर्माणि कारयतीत्यनुसन्धाय कर्मसु ममतारहितः प्राचीनेनानादिकालप्रवृत्तानन्तपापसञ्चयेन कथमहं भविष्यामीत्येवंभूतान्तर्ज्वरविनिर्मुक्तः परमपुरुष एव कर्मभिराराधितो बन्धान्मो-

---

இதற்குமேல் சில ஆக்ஷேபங்கள் எழக்கூடும்:- (1) கர்த்ருத்வத்தை ஈச்வரனிடம் வைத்து விட்டால், இங்கேயே 'போர் புரிவாயாக' என்று ஜீவனைக் கர்த்தாவாகச் சொல்லுவது எப்படி ஒட்டும்? (2) பலனில் ஆசைவைக்காவிடில், பரமபுருஷனுக்கு ஆராதநரூபமாயிருக்கும் கர்மத்தில்தான் இவன் எப்படி ஈடுபடமுடியும்? (3) 'கர்மம் என்னுடையது' என்னும் மமகாரம் இல்லையானல், தன்னுடைய கடமையாக நினைத்து இவன் எப்படிக் கர்மத்தை செய்ய முடியும்? (4) எந்த வ்யாபாரமும் (செயலும்) தனக்குக் கிடையாது என்று நினைத்தானுகில், த்யாகரூபமான செயலைத்தான் இவன் எப்படிச்செய்யமுடியும்? (5) இப்படி த்யாகமில்லாமையால 'விகதஜ்வர:' [ஜ்வரம் நீங்கப் பெற்றவன்] என்று மேலே சொல்லுவதும் பொருந்தாமற்போய்விடுமே-என்பவை அவ்வாக்ஷேபங்கள். இனி, இவ்வாக்ஷேபங்களுக்குப் பரிஹாரம் வருமாறு:- (1) ஜீவனுக்கு ஸ்வதந்த்ரகர்த்ருத்வம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதேயொழியக் கர்த்ருத்வமே அடியோடு நிஷேதிக்கப்படவில்லையாகையால் முதல் ஆக்ஷேபம் எழ இடமில்லை. (2) பலனில ஆசையின்மையென்று மோக்ஷவிரோதியாய், தாழ்ந்ததாய், அழியக்கூடியதான ஸ்வர்க்காதி பலன்களில ஆசையின்மையே கருதபபடுகிறதேயொழிய, பகவத்ப்ரீதியாகிற பலனில் ஆசையின்மை கருதப்படவில்லை; ஆகையால் பகவத்ப்ரீதிக்குறுப்பாக பகவதாராதனமான கர்மங்களைச் செய்யத் தட்டில்லையாகையால் இரண்டாவது ஆக்ஷேபம எழ இடமில்லை. (3) முற்கூறியபடி இவனுக்கு பகவதப்ரீதி பலமாகிறபடியாலே அதற்குறுப்பாகத் தன் கடமையாக நினைத்துக் கர்மம செய்யத் தட்டில்லையாகையால் மூன்றுவது ஆக்ஷேபம எழ இடமில்லை. இம்மூன்று பரிஹாரங்களாலேயே (4) (5) ஆக்ஷேபங்களும் பதிலுரைக்கப்பட்டவையாகின்றன. முற்கூறிய மூன்று த்யாகங்களோடு கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கையாவது,- தனக்கு சேஷமான ஜீவாத்மாவாகிற (ப்ரயோஜ்ய) கர்த்தாவைக்கொண்டு, தனக்கு சேஷமான

चयिष्यतीति सुखेन कर्मयोगमेव कुरुष्वेत्यर्थः। * तमीश्वराणां परमं महेश्वरं तं दैवतानां परमं च दैवतम् (श्वे. ६. ७), * पतिं विश्वस्य (ना.), * पतिं पतीनाम् (श्वे. ६. ७) इत्यादिश्रुतिसिद्धं हि सर्वेश्वरत्वं सर्वशेषित्वं च। ईश्वरत्वम्–नियन्तृत्वम्, शेषित्वम्–पतित्वम्॥ ३०॥

॥ भा॥ अयमेव साक्षादुपनिषत्सारभूतोऽर्थ इत्याह—

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः।
श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः॥ ३१॥

கருவிகளைக்கொண்டு, தனக்கு ஆராதனமாகிற ஒரே பயனின் பொருட்டு, ஸர்வேஶ்வரனும், ஸர்வஶேஷியுமான பரமபுருஷன் தானே தனக்கு ஆராதனமான கர்மங்களை ஜீவனை ஶாஸ்த்ரவஶ்யனுகவும், கர்மப₂லபே₄ாக்தாவாகவும் ஆக்குவதற்காகவும், அவனுடைய ஶேஷத்வத்தை நிறமபெறச்செய்வதற்காகவுமே செய்விக்கிருன் என்று நினைத்துக கர்மங்களைச் செய்கையேயாகும. “தமீஶ்வராணும் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தை₃வதாநாம் பரமம் ச தை₃வதம்” [ஶ்வே 6-7] [ஈஶ்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான ஈஶ்வரனும, தேவதைகளுக்கெல்லாம மேலான தேவதையுமான அவனை] “பதிம் விஶ்வஸ்ய” [தை-நா] [உலகிற்குப பதியாயிருப்பவன் நாராயணன்] “பதிம் பதீநாம்” [ஶ்வே 6-7] [பதிகளுக்கெல்லாம் பதியாயிருப்பவனை] முதலான ஶ்ருதிகளில பரமபுருஷனே ஸர்வேஶ்வரனுகவும், ஸர்வஶேஷியாகவும் இருக்கிருன என்று கோஷிக்கப்பட்டுள்ளது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ஈஶ்வரனுயிருக்கையாவது–அவரவர்களைச் செயல்புரியும்படி நியமிப்பவனுயிருக்கையேயாகும். ஶேஷியாயிருக்கும் சேதனனைப் பதியென்றே சொல்லுவதாகையாலே ஶ்ருதி பதியென்றே கோஷித்தது. “பரக₃தாதிஶயாதா₄நேச்ச₂யா உபாதே₃யதவமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ: பர: ஶேஷீ” [பிறனிடம் ஒரு பெருமையை விளக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தாலேயே கைக்கொள்ளத்தக்கதாயிருக்கையே எதற்கு ஸ்வரூபமோ அது ஶேஷம்; பிறன ஶேஷி] என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே ஶேஷஶேஷிலக்ஷணம் உரைக்கப்பட்டதும் காணத்தக்கது. 30.

31. யே மே மதமிதம் நித்யமநுதிஷ்டந்தி மாநவா: |
ஶ்ரத்தாவந்தோऽநஸூயந்தோ முச்யந்தே தேऽபி கர்மபி: ||

யே மாநவா:—*எந்த அதிகாரிகள்,* **இதம்**—*இந்த,* **மே மதம்**—*என் ஸித்தாந்தத்தை,* **நித்யம் அநுதிஷ்டந்தி**—*எப்போதும் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ,* **யே ஶ்ரத்தாவந்த:**—*(அனுஷ்டிக்காவிடினும்) எவர்கள் ஶ்ரத்தையுடையவர்களாகவாவது இருக்கிறார்களோ,* **யே அநஸூயந்த:**—*(சிரத்தையில்லாதவர்களாயினும்) எவர்கள் இதில பொறாமையற்றவர்களாகவாவது இருக்கிறார்களோ,* **தே அபி**—*இவர்கள் மூவரும்,* **கர்மபி: முச்யந்தே**—*எல்லாப் புண்யபாப கர்மங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்.*

---

31. உபனிஷத்துக்களில் பரமபொருளாக உத்கோஷிக்கப் பட்ட என்றால் கீழ்க்கூறப்பட்டதே, உபனிஷத்துக்களிலும முக்கியமாகக் காட்டப்படும் அர்த்தமாகும் என்று கூறுவதன் மூலம கர்மயோகம் ஞானயோகத்தைக்காட்டிலும் சிறந்தது என்று புகழ்கிறான். (யே மாநவா:) எந்த அதிகாரி புருஷர்கள். மாநவ ஶப்தமானது கர்மயோகாதிகாரிகளைக் குறிப்பதோடன்றியில், அதில் அதிகாரமில்லாத ஶூத்ரன் முதலானாரையும், ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனையும் குறிக்கக்கூடியது; தேவர் முதலானாரைக் குறிக்கமாட்டாதது. ஆயினும், பிரகரணத்தையொட்டி, இங்கு ஶூத்ராதிகளையும், ப்ரபன்னனையும் தவிர, இந்தக் கர்மயோகத்தில் அதிகாரமுள்ள மற்ற எல்லாமனிதர்களையும், தேவர்களையும் குறிக்கிறது. (மே மதம் இதம் அநுதிஷ்டந்தி) இதுவரையில் நான கூறிவந்த இவ்வர்த்தமே ஸகல ஶாஸ்திரங்களிலும ஸாரமானது (முக்கியமானது) என்று அநுஸந்தித்து அனுஷ்டிக்கிறார்களோ. ஸித்த வஸ்துவாயிருக்கும பிறனுடைய அறிவு எவராலும் அனுஷ்டிக்கப் படமுடியாதாகையால், "என்று அனுஸந்தித்து" என்பதைக் கூட்டிக் கொண்டே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (நித்யமநுதிஷ்டந்தி) எப்போதும அனுஷ்டிக்கிறார்களோ. என்னுடைய கருத்தாகிற இக்கர்மயோகாநுஷ்டானமே எல்லா உபனிஷத்துக்களின் ஸாரமானது எனனும் நிஶ்சயத்தாலே இவர்கள எப்போதுமே கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. (யே ஶ்ரத்தாவந்த:) முற்கூறியபடி நிஶ்சயித்து அனுஷ்டிக்காவிடினும், எவர்கள்

॥भा॥ ये मानवाश्शास्त्राधिकारिणोऽयमेव शास्त्रार्थ इत्येतन्मे मतं निश्चित्य तथाऽनुतिष्ठन्ति, ये चाननुतिष्ठन्तोऽप्यस्मिन् शास्त्रार्थे श्रद्धाना भवन्ति, ये चाश्रद्धाना अपि, एवं शास्त्रार्थो न संभवतीति नाभ्यसूयन्ति-अस्मिन् महागुणे शास्त्रार्थे दोषमनाविष्कुर्वन्तो भवन्तीत्यर्थः; ते सर्वे बन्धहेतुभिरनादिकालारब्धैस्सर्वैः कर्मभिर्मुच्यन्ते। तेऽपि कर्मभिः

இந்த ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தில் சிரத்தையுடையவர்களாக ஆகிறார்களோ. (யே அநஸூயந்த:) முற்கூறியபடி சிரத்தையுடையவர்களாயில்லாவிடினும், 'இப்படி ஒரு ஶாஸ்த்ரார்த்தம் இருக்க முடியாது' என்று கூறிக்கொண்டு, மிக்க குணமுள்ள இந்த சாஸ்திரார்த்தத்தில் தோஷத்தை ஏறிட்டு அஸூயை (பொறாமை) படுகிறவர்களின் குழுவில் எவர்கள் சேராமலிருக்கிறார்களோ. (தேபி கர்மபி₄: முச்யந்தே) இப்படி மூன்று வகைப்பட்ட இவர்கள் அனைவரும புண்யபாபகர்மங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்; அநாதிகாலமாக இவர்கள் செய்ததாய், இவர்களை ஸம ஸாரத்தில் கட்டுப்படுத்தி வந்ததான எல்லாக் கர்மங்களினின்றும விடுபடுகிறார்கள் என்று கருத்து. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம எழக்கூடும்:— "அநஸூயந்த:, ஶ்ரத்₃த₄ாவந்த: யே அநுதிஷ்ட₂ந்தி" என்று ஏகவாக்யமாகக்கொண்டு ஒரே விதமான அதிகாரியைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளலாமாயிருக்க, மூன்று விதமான அதிகாரிகளைக் குறிப்பதாக வாக்யபே₄த₃ம செய்து பொருள்கொள்வது, 'ஸம்ப₄வத்யேகவாக்யத்வே வாக்யபே₄த₃ஶ்ச நேஷ்யதே' [ஏகவாக்யமாகப் பொருள்கொள்ளக்கூடிய இடத்தில் வாக்யபேதம செய்வது விரும்பத் தக்கதல்ல.] என்னும் நியாயத்திற்கு முரண்பட்டதல்லவா? மேலும, 'சிரத்தையுடையவர்களாய்' 'அஸூயையில்லாதவர்களாய்' என்னும் பதங்களோடு 'இருக்கிறார்களோ' என்னும பதத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு பொருள் கொள்ளவேண்டிய அஸ்வாரஸ்யமும ஏற்படுகிறதே; அதோடு, ஒருதரம் படிக்கப்பட்டுள்ள 'யே' என்னும பதத்தை 'யே அநுதிஷ்ட₂ந்தி' 'யே ஶ்ரத்₃த₄ாவந்த:' 'யே அநஸூயந்த:' என்று பலதரம் ஆவ்ருத்தி செய்து கொள்ளவேண்டியுமிருக்கிறதே என்பதே அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதானம பின்வருமாறு:— இங்கு ஒரே வாக்யமாகக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அபிப்ராயம் ஓட்டாது. எப்படியெனில்: (1) இவ்வதிகாரிகளோடு மற்ற அதிகாரிகளைக் கூட்டிக்கொள்வது, (2) இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குத் தாழ்வைக் காட்டுவது என்னும் இரண்டு பொருள்

इत्यपिशब्दादेषां पृथक्करणम्। इदानीमननुतिष्ठन्तोऽप्यस्मिन् शास्त्रार्थे श्रद्दधाना अनभ्यसूयवश्च श्रद्धया चानसूयया च क्षीणपापा अचिरेणेममेव शास्त्रार्थमनुष्ठाय मुच्यन्त इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

களே அபிஶப்தத்துக்கு இங்கு பொருந்தும். அதில் முதற்பொருளைக் கொண்டு, 'கர்மயோக$_3$ாதி$_4$காரிகளோடன்றியில் ஞானயோக$_3$ாதி$_4$காரிகளும் எல்லாக்கர்மங்களினின்றும விடுபடுகின்றனர்' என்று ஞானயோக$_3$ாதி$_4$காரியைக் கூட்டிக்கொள்வது இப்ரகரணத்திற்கு அவசியமில்லாதது; கர்மயோகத்திற்கு ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் சிறப்பைச் சொல்லும் இப்ரகரணத்திற்கு முரண்பட்டதுமாகும். இனி, இரண்டாவது பொருளைக்கொண்டு, 'இக்கர்மயோகாதிகாரிகளும் மோக்ஷமடைகிறார்கள்' என்று அபிஶப்தம் கர்மயோகாதிகாரிகளுக்குத் தாழ்வைக் காட்டுவதாகக் கொள்வது, அவர்களுக்கு உயர்வையே சொல்லும் பிரகரணத்திற்கு அடியோடு பொருந்தாது. மேலும், 'நித்யமநுதிஷ்ட$_2$ந்தி' [எப்போதும அநுஷ்டிக்கிறார்கள்] என்று எடுத்தபின்பு, 'சிரத்தையுடையவர்கள' 'அஸூயையற்றவர்கள்' என்று இவர்களை விசேஷிப்பதும் பயனற்றதாகும். எப்போதும் அனுஷ்டிப்பவர்கள் சிரத்தையற்றவர்களாய் அஸூயையுடையவர்களாயிருக்க முடியாதன்றோ. ஆகையால், இந்த ஶ்லோகத்திலேயே மூன்று அதிகாரிகளைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு 'இம்மூவரும் மோக்ஷமடைகிறார்கள' என்று அபிசப்தத்துக்கு ஸமுச்சயப்பொருளைக்கொண்டோ, 'அநுஷ்டிக்காவிடினும, சிரத்தையுடையவர்களும், பொறாமையற்றவர்களுங்கூட மோக்ஷமடைகிறார்கள்' என்று அபகர்ஷ (தாழ்வுப்) பொருளைக் கொண்டோ பொருளுரைப்பதே பொருந்தும். 'அனுஷ்டிக்கின்றவர்களுக்கும், அனுஷ்டிக்காதவர்களுக்கும பலன் ஒன்றாகில், ஒருவரும் அனுஷ்டிக்க மாட்டார்களே' எனில்: இப்போது அனுஷ்டிக்காதவர்களாயினும் இந்த ஶாஸ்திரத்தில் சிரத்தையுடையவர்களாகவோ, பொறாமையற்றவர்களாகவோ இருந்தார்களாகில், "த$_1$ர்ம: ஶ்ருதோ வா த்$_3$ருஷ்டோ வா ஸ்ம்ருதோ வா கதி$_2$தோபி வா। அநுமோதி$_3$தோ வா ராஜேந்த்$_3$ர புநாதி புருஷம் ஸதா$_3$॥" [பார-ஆஶ்வ 96-31] [அரசனே! தர்மமானது கேட்கப்பட்டாலோ, காணப்பட்டாலோ, நினைக்கப்பட்டாலோ, சொல்லப்பட்டாலோ, ஆமோதிக்கப்பட்டாலோ, (இப்படி எதைச் செய்தாலும்) மனிதனை எப்போதும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது.] என்கிறபடியே அந்த ஶ்ரத்தையாலும் பொறாமையின்மை

॥ भा ॥ भगवदभिमतमौपनिषदमर्थमननुतिष्ठतामश्रद्दधानानामभ्यसूयतां च दोषमाह—

ये त्वेतदभ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम्।
सर्वज्ञानविमूढांस्तान् विद्धि नष्टानचेतसः॥ ३२॥

32. யே த்வேதத₃ப்₄யஸூயந்தோ நாநுதிஷ்ட₂ந்தி மே மதம் ।
ஸர்வஜ்ஞாநவிமூட₄ாம்ஸ்தாந் வித்₃தி₄ நஷ்டாநசேதஸ: ॥

யே து-எவர்களோவெனில், ஏதத-இந்த, மே மதம்—என ஸித்தாந்தத்தை, ந அநுதிஷ்ட₂ந்தி—அநுஷ்டிப்பதில்லையோ, (எவர்கள் இதில் ஶ்ரத்தையில்லாமலிருக்கிறார்களோ) யே அப்₄யஸூயந்த:-எவர்கள் இதில் பொறாமைப்படுகிறார் களோ, தாந்—அவர்கள் மூவரையும், ஸர்வஜ்ஞாநவிமூட₄ாந்—எல்லா அறிவுகளிலும் விசேஷமாக மயங்கி நிற்பவர்களென்றும், நஷ்டாந்—(அதனாலேயே) அஸத்ப்ராயரென்றும், அசேதஸ:-(உண்மையறிவற்றவராகையாலே) நெஞ்சு படைத்த பயன்பெறாதவரென்றும், வித்₃தி₄—அறிவாயாக.

---

*25. ஏவர் விருப்போ டிழவின்றி யென்மதததை
மேவி முயலவார் விடப்படுவார்—பாவத்தா
லாங்கவர்க ளல்லா ரறிவழிந்து மூடராய்த்
தீங்கமர்வ ரெனறே தெரி.

ஏவர் என் மதத்தை—எவர்கள் என் ஸித்தாந்தத்தை, விருப்போடு இழவின்றி மேவி முயல்வார்—பொருந்தி அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, (எவர் அதில்) சிரத்தையுடனிருக்கிறார் களோ, (எவர் அதில்) பொறாமையற்றிருககிறார்களோ,

---

யாலுமே கர்மயோகத்துக்குத் தடையாயிருக்கும பாபம் நீங்கப் பெற்று, விரைவிலேயே இக்கர்மயோகத்தை அனுஷடித்து, அதனுல் பக்தியோகம ஸித்திக்கப்பெற்று மோக்ஷத்தை அடைவார்கள் என்றே இங்கு கருத்தாகையாலே 'ஒருவரும அனுஷ்டிக்கமாட்டார் கள்' என்னும் தோஷம் வாராது. ஆகையாலே எக்குறையுமிலலை. 31.

---

* இப்பாட்டு 31, 32 ஶ்லோகங்கட்கு மொழி பெயர்ப்பு.

॥ भा ॥ ये त्वेतत्–सर्वमात्मवस्तु मच्छरीरतया मदाधारं मच्छेषभूतं मदेकप्रवर्त्यमिति—मे मतं नानुतिष्ठन्ति—नैवमनुसन्धाय सर्वाणि कर्माणि

(அவர்) பாவத்தால் விடப்படுவார்—அவர்கள் அனைவரும் பாபங்களினின்றும் விடுபடுவர். ஆங்கு அவர்கள் அல்லார்—இந்த ஸித்தாந்தத்தில் இப்படிப் பொறுமையின்மையோ, சிரத்தையோ, அனுஷ்டானமோ இல்லாதவர்கள். அறிவு அழிந்து— (நெஞ்சு படைத்த பயனை) எல்லா அறிவுகளும் அழியப்பெற்று, மூட₄ராய்—விபரீதஜ்ஞானமுடையவராய். தீங்கு அமர்வர்—(ஸத்தையை இழக்கையாகிற) பெருந் தீமையை அடைவர். என்றே தெரி—என்றே நீ அறிந்து கொள்வாயாக.

---

32. பரமபுருஷனுக்கு இஷ்டமாய், உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமான இவ்வர்த்தத்தை அனுஷ்டிக்காமலிருப்பவர்களும், இதில் சிரத்தையில்லாமலிருப்பவர்களும், பொறுமை கொண்டிருப்பவர்களும் பெரும தோஷத்தை அடைகிறார்கள் என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிப்பார் முதலானோரைப் புகழ்வதன் மூலம் சென்ற ஶ்லோகத்தில் கர்மயோகம் புகழப் பட்டது. அதை அனுஷ்டியாதார் முதலானோரை இகழ்வதன் மூலம் இந்த ஶ்லோகத்தில் கர்மயோகம் அதிகமான புகழுக்கு உரிய தென்று காட்டப்படுகிறது. (யே) இக்கர்மயோகத்திற்கு அதிகாரி களாயிருக்கும் எவர்கள். இப்பதம் ஸகலஜீவர்களையும் குறிக்கக் கூடியதாயினும், முன் ஶ்லோகத்திற்போலவே இக்கர்மயோகத்தில் அஜ்ஞானம், அஶக்தி முதலானவற்றால் அதிகாரமற்ற ப்ரபன்னர் முதலானோரைத் தவிர்ந்த மற்ற ஜீவர்களையே குறிக்கிறது. ஆகையால் இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும நிந்தை அவர்களைத் தொடாது. (து) ஶப்தம் முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவர் களுக்கு நேர் மாறுபட்டவர்களிவர்கள் என்று காட்டுகிறது. (மே மதம் ஏதத்) எனக்குப் பிரியமானதாய் உபனிஷத்ஸாரமான இந்த ஸித்தாந்தத்தை. (நாநுதிஷ்ட₂ந்தி) இந்த ஆத்மவஸ்துக்களனைத்தும் என்னையே ஆதாரமாகக்கொண்டதாய், எனக்கு ஶேஷபூ₄தமாய், என்னொருவனாலேயே ஆட்டிவைக்கப்படுவதாய், அதனாலேயே எனக்கு ஶரீரமாய், எனக்கு அதீ₄னமான ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருதி க்களையுடையதாயிருக்கின்றது என்னும் காரணத்தாலே முற்கூறிய

कुर्वते, ये च न श्रद्दधते, ये चाभ्यसूयन्तो वर्तन्ते; तान् सर्वेषु ज्ञानेषु विशेषेण मूढांस्तत एव नष्टानचेतसो विद्धि; चेतःकार्यं हि वस्तुयाथात्म्यनिश्चयः; तदभावादचेतसो विपरीतज्ञानास्सर्वत्र विमूढाश्च ॥ ३२ ॥

அகர்த்ருத்வானுஸந்தானத்தோடு கூட எனக்கு இஷ்டம என்று நிஸ்சயித்துக் கர்மங்களனைத்தையும் அனுஷ்டிக்கையாகிற கர்ம யோகத்தை அனுஷ்டிக்கவில்லையோ. முன ஸ்லோகத்திற்போலவே, பிறருடைய அறிவை அனுஷ்டிக்கமுடியாதாகையால், "(மே மதம்) இதி அநுஸந்த₄ாய" [(எனககு இஷ்டம) என்று அனுஸந்தித்துக கொண்டு] எனறு அத்₄யாஹாரம செய்துகொண்டே பொருள கொள்ளவேண்டும. முன ஸ்லோகத்தில சொல்லபபட்டவர்களுககு எதிர்த்தட்டானவர்களையே இங்கு சொல்லுகிறதாகையாலே (யே ச ந ஸ்ரத்₃த₃த₄தே) [எவர்கள இந்த சாஸ்திரார்த்தத்தில் சிரத்தை கொள்ளுவதில்லையோ] என்றும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். 'யே நாநுதிஷ்ட₂ந்தி' 'யே ந ஸ்ரத்₃த₃த₄தே' 'யே அப்₄யஸூயந்த:' என்று "யே" எனனும பதத்தையும ஆவ்ருததி செய்துகொள்ளவேண்டும. (யே (ச) அப்₄யஸூயந்தோ) வர்த்தந்தே என்று கூட்டிக்கொள்க; எவர்கள் இதில் அஸூயைப்பட்டுக்கொணடிருக்கிறார்களோ என்றபடி. (ஸர்வஜ்ஞாநவிமூட₄ாந் தாந்) எல்லா அறிவுகளிலும விசேஷித்து மூடர்களான அவர்களை; ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியாமையாலே, 'நான்' 'என்னுடையது' எனனும் வழக்கு கலசியே வரும் எல்லா அறிவுகளிலும் அறியப்படும் எலலாப் பொருள்களின் உண்மையான ஸ்வரூபஸ்வாப₄ாவங்களை அறியாதவர்களான அவர்கள் மூவகையினரையும் எனறு கருத்து. இவ்வஜ்ஞானத்தின் விளைவைச் சொல்லுகிறது இனி: (நஷ்டாந் வித்₃தி₄) பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைப் பெறத்தகுதியற்றவர்களாகையாலே "அஸந்நேவ" [இல்லாதவனாகவேயாகிறான] என்று ஸ்ருதி சொன்ன ரீதியிலே அஸத்ப்ராயராகிறார்கள் இவர்கள் எனறு அறிவாயாக. (அசேதஸ: வித்₃தி₄) மனமற்றவர்களென்று அறிவாயாக. மனம் படைத்த பயனாக வஸ்துக்களைப்பற்றிய உண்மையறிவைப் பெறாதவர்களாகையாலே, மனமற்றவர்கள் என்று ஔபசாரிகமாகக் கூறப்படுகிறார்கள். ஆக, என மதமான கர்ம யோகத்தை அனுஷ்டியாதார் முதலானோர் விபரீதஜ்ஞானமுடையவர்களாய், எல்லாவிஷயங்களிலும உண்மையறிவு இல்லாதவர்களாயிருப்பார்கள் என்றதாயிற்று. 32.

॥ भा ॥ एवं प्रकृतिसंसर्गिणस्तद्गुणोद्रेककृतं कर्तृत्वं, तच्च परमपुरुषायत्तमित्यनुसन्धाय, कर्मयोगयोग्येन ज्ञानयोगयोग्येन च, कर्मयोगस्य सुशकत्वादप्रमादत्वादन्तर्गतात्मज्ञानतया निरपेक्षत्वात्, इतरस्य दुश्शकत्वात् सप्रमादत्वात् शरीरधारणाद्यर्थतया कर्मापेक्षत्वात्कर्मयोग एव कर्तव्यः; व्यपदेश्यस्य तु विशेषतस्स एव कर्तव्यः इति चोक्तम्। अतःपरमध्यायशेषेण ज्ञानयोगस्य दुश्शकतया सप्रमादतोच्यते—

सदृशं चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि।
प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति॥ ३३॥

---

33. ஆக இதுவரையில், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமுடையவனுக்கு, ப்ரக்ருதியின் குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமங்களின் தூண்டுதலாலேயே கர்த்ருத்வம் ஏற்படுகிறதென்றும், அதுவும் காரயிதாவான பரமபுருஷன் ஸத்வாதி₃குணங்களைக்கொண்டும் நேரேயும் இவனை நியமிப்பதாலேயே ஏற்படுகிறதென்றும் அனுஸந்தித்துக் கொண்டு கர்மயோகம் செய்யவேண்டுமென்றும், கர்மயோகமானது செய்வதற்கெளியதாகையாலும், தவறு ஏற்பட இடமில்லாததாகை தாகையாலும், ஆத்ம தத்வஜ்ஞானத்தை உள்ளடக்கியிருக்கையாலே ஞானயோகத்தை இடையிடாமலே ஆத்மத₃ர்ஶனத்தை விளைப்பதாகையாலும், ஞானயோகமானது செய்யவரிதாகையாலும், தவறு ஏற்பட இடமுள்ளதாகையாலும், ஶரீரத₄ாரணம் முதலானவற்றுக்காகக் கர்மத்தை அபேக்ஷிப்பதாகையாலும் கர்மயோக₃ாதி₄காரியோடு ஜ்ஞாநயோக₃ாதி₄காரியோடு வாசியற அனைவர்க்கும் கர்மயோகமே செய்யத்தக்கதென்றும், அதிலும் ஶிஷ்டனெனப்புகழ் பெற்றவனால் கர்மயோகமே குறிக்கொண்டு செய்யத்தக்கதென்றும் கூறப்பட்டது. இனி, இம் மூன்றுமத்தியாயத்தின், எஞ்சியபகுதியில், ஞானயோகம் செய்வதற்கரிதென்றும், தவறு ஏற்பட இடமுள்ளதென்றும் முன் கூறப்பட்ட அர்த்தம் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறது. அதில், 'நாநுதிஷ்ட₂ந்தி' என்று முன் ஶ்லோகத்தில் கூறியபடியே சிலர் கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்காமலிருப்பதற்குக் காரணத்தையும் காட்டுகிறது இந்த ஶ்லோகம்.

33. ஸத்₃ருஶம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதேர் ஜ்ஞாநவாநபி|
ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூ₄தாநி நிக்₃ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி ||

ஜ்ஞாநவாந் அபி—*(ஶாஸ்திரங்களினால் ஏற்படும் ஆத்ம தத்வ)ஜ்ஞானத்தை உடையவனும்,* **ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதே: ஸத்₃ருஶம்**—*தன்னுடைய அநாதியான விஷயவாஸனைக்குத் தக்கபடி,* **சேஷ்டதே**—*(ப்ராக்ருத விஷயங்களிலேயே) பழகுகிறான்; (ஏனெனில்;)* **பூ₄தாநி**—*அசேதனத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் சேதனர்கள்,* **ப்ரக்ருதிம்**—*அநாதிவாஸனையையே,* **யாந்தி**—*பின் செல்கின்றன. (* **தாநி**—*அவர்களை),* **நிக்₃ரஹ:**—*ஶாஸ்திரம் செய்யும் நியமனம்,* **கிம் கரிஷ்யதி**—*என்ன செய்துவிடமுடியும்?*

|| भा || प्रकृतिविविक्तमीदृशमात्मस्वरूपं, तदेव सर्वदाऽनुसन्धेयमिति च शास्त्राणि प्रतिपादयन्तीति ज्ञानवानपि स्वस्याः प्रकृतेः प्राचीन-

---

26. தன்னியல்வுக் கீடாகத் தானியலும் பேரறிவு
மன்னியவ னானவனு மற்றெவையு—மந்நிலையே
தன்செய்தி யாகுதலாற் றன்விலக்க நூலுரைப்ப
தென்செய்வ தாக விசைந்து.

பேர் அறிவு மன்னியவன் ஆனவனும்—*ஆத்மாவைப் பற்றிய சிறந்த அறிவு பொருந்தப்பெற்ற அறிவாளியும்,*

(ஜ்ஞாநவாநபி) 'அசேதனமான மூலப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபமானது பரமபுருஷனுக்கு ஶேஷமாயும் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாயுமிருப்பது; விஷயங்களைக் கைவிட்டு, இவ்வாத்மாவே ஆத்மத₃ர்ஶனமாகிற பலன் கிட்டும் வரையில் இடையறாது அனுஸந்திக்கத்தக்கது' என்று ஶாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றனவென்னும் அறிவையுடையவனும். 'இப்படிப்பட்ட அறிவாளியும் வாஸனையின் வழியே நடக்கிறான்' என்று இங்கு கூறுகையாலே, அவ்வழியில் நடப்பதற்கு ப்ரதிகூலமாயிராத லௌகிகஜ்ஞானம் இங்கு கூறப்படவில்லை. அதுவே கூறப்படுவதாகக்கொண்டால் விரோதத்தைக் காட்டும் 'அபி' ஶப்தம் ஒட்டாது. ஞானயோகமோ, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமோ கைவந்தவன் விஷயவாஸனையின் வழியில்

वासनायास्सदृशं प्राकृतविषयेष्वेव चेष्टते; कुतः? प्रकृतिं यान्ति भूतानि— अचित्संसृष्टा जन्तवोऽनादिकालप्रवृत्तवासनामेव यान्ति; तानि वासनानुयायीनि भूतानि [प्रति] शास्त्रकृतो निग्रहः किं करिष्यति ॥ ३३ ॥

தன் இயல்வுக்கு ஈடாக—*தன்னுடைய அநாதிவாஸனைக்குத் தக்கபடி.* **தான் இயலும்**—*(ப்ராக்ருத விஷயங்களிலேயே) தான் பழகுகிறுன்.* **மற்றெவையும்**—*(சரீரத்தோடு கூடிய) மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளும்.* **அங்கிலேயே தன் செய்தி ஆகுதலால்**—*அவ்வண்ணமே தம் அநாதிவாஸனையையே பின்*

நடக்கமாட்டாறுகையால், அந்த அறிவும் இங்கு 'ஜ்ஞாந'ஶப்தத்தால் கூறப்படவில்லை. ஆகையால், ஞானயோகத்தைத் தொடங்குவதற்கு அடிப்படையாயிருப்பதாய், ஶாஸ்திரங்களாலுண்டாவதான ஆத்மதத்வஜ்ஞானமே இங்கு ஜ்ஞாநஶப்தத்தால் கூறப்படுகிறது என்று கொள்வதே தக்கது. (ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதே: ஸத்₃ருஶம் சேஷ்டதே) தனக்கு இயல்வாயுள்ள பழையதான வாஸனைக்குத் தக்கபடி ப்ராக்ருத விஷயங்களிலேயே பழகுகிறுன். சேதனனுடைய செயல்களுக்கு நேரே காரணங்களான ராகத்வேஷங்கள் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கூறப்படப்போகின்றன. அந்த ராகத்வேஷங்களுக்குக் காராணமாயிருப்பதாய், 'ப்ரக்ருதி' (இயல்வு) என்று கூறத்தக்கதான அநாதிவாஸனையே ப்ரக்ருதிஶப்தத்தால் இங்கு கூறப்படுவதாகக் கொள்வதே தகும். ஆகப்பூர்வார்த்தத்தால், ஶாஸ்திரத்தால் ஏற்பட்ட ஆத்மததவஜ்ஞானமுடைய மனிதனும், ஶப்தாதிவிஷயங்களில் அநாதிகாலமாகவுள்ள வாஸனையாலே அவற்றிலேயே பழகிப்போருகிறுன் என்று கூறப்பட்டதாயிற்று. இனி, 'ஞானமுடைய மனிதனுகில், அந்த ஞானத்துக்குத் தக்கபடி செயல்புரியாமல், அநாதிவாஸனைக்குத் தக்கபடி செயல்புரிவானேன்' என்னும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறது உத்தரார்த்தம். (ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூ₄தாநி) அசேதனமான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களோடு அநாதி காலமாகச் சேர்ந்து கிடக்கும் இந்த ஜீவராசிகள், அவ்வநாதி காலமாக மண்டிகிடக்கும் விஷயவாஸனையையே பின்செல்கின்றன. பூ₄தஶப்தம் அசித்தோடு ஒன்றிக்கிடக்கும் சேதனரைக் குறிக்கிறது. (நிக்₃ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி) இப்படி அநாதிவாஸனையைப் பின்பற்றி நிற்கும் ஜீவராசிகளை ஶாஸ்திரம் செய்யும் நியமனம் என்ன செய்ய

॥ भा ॥ प्रकृत्यनुयायित्वप्रकारमाह—

इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ।
तयोर्न वशमागच्छेत्तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ॥ ३४ ॥

34. இந்த்$_3$ரியஸ்யேந்த்$_3$ரியஸ்யார்த்தே$_2$ ராக$_3$த்$_3$வேஷௌ வ்யவஸ்தி$_2$தௌ।
தயோர் ந வஶமாக$_3$ச்சே$_2$த் தௌ ஹ்யஸ்ய பரிபந்தி$_2$நௌ॥

இந்த்$_3$ரியஸ்ய—*(காது முதலான) ஞானேந்திரியங் களுடையவும்.* **இந்த்$_3$ரியஸ்ய**—*(வாக்கு முதலான) கர்மேந் திரியங்களுடையவும்.* **அர்த்தே$_2$**-*(முறையே) விஷயங்களான ஶப்தம் முதலானவற்றிலும், வசனம் முதலானவற்றிலும்.* **ராக$_3$த்$_3$வேஷௌ**— *காமக்ரோத$_4$ங்கள்,* **வ்யவஸ்தி$_2$தௌ**— *தவிர்க்கவொண்ணுதபடி நிலைநிற்கின்றன.* **தயோ:**—*அந்தக் காமக்ரோத$_4$ங்களுக்கு,* **வஶம் ந ஆக$_3$ச்சே$_2$த்**—*வசப்பட*

பற்றுவதால். **தான் விலக்க**—*அப்படிப்பட்ட இவர்களை அவ்வாஸனையிலிருந்து விலக்குவதற்கு,* **நூல் விசைந்து உரைப்பது**—*சாஸ்திரம் உறுதியுடன் நியமிப்பது,* **என் செய்வதாக**-*என்ன பயனின் பொருட்டு? (ஒன்றுமில்லையென்றபடி.)*

முடியும்? அநாதிகாலமாகவுள்ள அசித்ஸம்பந்தத்தாலேயுண்டான தாய், ப்ரத்யக்ஷமானதாய், எத்தனை தடுத்தாலும் தொலையாததான தேஹாத்மமயக்கத்தால் தூறு மண்டிக்கிடக்கும் விஷயவாஸனையை. இன்றே ஏற்பட்டதாய், அப்ரத்யக்ஷமானதாய், ஶாஸ்திரத்திஞல் உண்டானதான ஞானம் உடனே தொலைத்துவிட முடியுமோ? அவ்வாஸனையில் ஒரு சிறுபகுதியைக்கூட இவ்வறிவால் சடக்கென அழிக்கமுடியாது என்று கருத்து. நிக்$_3$ரஹஶப்தத்தோடு 'மம வா அந்யஸ்ய வா' [என்னுடைய அல்லது வேறொருவனுடைய நியமனம்] என்று கர்த்ருபதத்தை அத்$_4$யாஹாரம் செய்துகொண்டு பொருள் கொண்டார் ஶங்கரர். இதுபொருந்தாது; 'ஜ்ஞாநவாநபி' என்று பூர்வார்த்தத்திலும், 'அநிச்ச$_2$ந்நபி' என்று அடுத்துள்ள ஶ்லோகத் திலும் உணர்த்தப்படும் பொருளையொட்டி ஶாஸ்திரத்தால் ஏற்படும் நியமனம் என்று கொள்வதே பொருந்தும். 33.

லாகாது; தெள—*அந்தக் காமக்ரோதங்கள்,* அஸ்ய—*ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனான முமுக்ஷுவுக்கு,* பரிபந்திநௌ ஹி—*வெல்லவரிய எதிரிகளன்றோ.*

॥ भा ॥ श्रोत्रादिज्ञानेन्द्रियस्यार्थे शब्दादौ, वागादिकर्मेन्द्रियस्य चार्थे वचनादौ प्राचीनवासनाजनिततदनुबुभूषारूपो यो रागोऽवर्जनी -

---

27. உற்றபொரு டோறு முகப்பு வெறுப்பவைதாம்
பெற்ற நிலையினவாம் பேசுங்கான்—மற்றவற்றை
யாங்கணைவா னல்ல னவையிவனுக் கெவ்வாறுந்
தீங்கமைக்குஞ் சேரச் செறிந்து.

உற்ற பொருள் தோறும்—*(கர்மஜ்ஞாநேந்திரியங்கள்) சென்றடையும் விஷயங்கள் அனைத்திலும்,* உகப்பு வெறுப்பு அவை தாம்—*ராகமும் த்வேஷமும்,* பெற்ற நிலையினவாம்—

---

34. ஜீவராசிகள் அநாதிவாஸனையைப் பின்செல்வது எவ்வகையாலே எனபதை விவரிக்கிறது இந்த ஶ்லோகம். அதாவது—வாஸனை ராகத்3வேஷங்களை விளைத்தே ஜீவராசிகளை ஆட்டிவைக்கிறது என்கிறது. (இந்த்3ரியஸ்ய இந்த3ரியஸ்ய அர்த்தே2) ஶ்ரோத்ரம் (செவி), த்வக் (மெய்), சக்ஷுஸ்ஸு (கண்), ஜிஹ்வா(நாக்கு), க்4ராணம் (மூக்கு) என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்துக்கும் விஷயமாகும் (புலனாகும்) ஶப்33ஸ்பர்ஶரூபரஸக3ந்த4ங்களிலும், வாக்(வாய்), பாணி(கை), பாதம்(கால்), பாயு(ஆஸநவாய்), உபஸ்த2ம்(குறி) என்னும் கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்துக்கும் (வ்யாபார) விஷயமான வசநம் (பேசுதல்), ஆத3ாநம் (எடுத்தல்), க3மநம் (நடத்தல்), மல விஸர்ஜனம் (மலங்கழித்தல்), மைது2நம் (சிற்றின்பமனுபவித்தல்) என்னும் ஐந்தொழில்களிலும். 'இந்த்3ரியஸ்ய' என்னும் பதத்தை இரண்டு தடவை படித்திருப்பது கர்மேந்தி3ரியம், ஞானேந்திரியம என்னும் இருவகையான இந்திரியங்களையும் எடுப்பதற்காக. அர்த்த2 ஶப்33ம் 'விஷயம்' என்னும் பொருளையுடையது. ஞானேந்திரியங்களின் மூலம் உண்டாகும் அறிவுக்கு விஷயமான ஶப்தம் முதலானவற்றையும், கர்மேந்திரியங்கள் மூலம் உண்டாகும் வ்யாபாரத்துக்கு விஷயமான வசனம் முதலானவற்றையும் குறிக்கிறது. (ராக3த்3வேஷௌ வ்யவஸ்தி2தௌ) உத்தரார்த்த4த்தில் 'தயோ:' என்றிருப்பதையொட்டி 'யௌ' என்னும் பதத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும்.

योऽवस्थितः ; तदनुभवे प्रतिहते चावर्जनीयो यो द्वेषोऽवस्थितः ; तावेवं ज्ञानयोगाय यतमानं नियमितसर्वेन्द्रियं स्ववशे कृत्वा प्रसह्य स्वकार्येषु संयोजयतः ; ततश्चायमात्मस्वरूपानुभवविमुखो विनष्टो भवति । ज्ञान-

---

நிலைபெற்றிருக்கின்றன. பேசுங்கால்-உண்மையைச் சொல்லப் புகில், ஆங்கு—ஞானயோகத்தை அனுஷ்டித்து, மற்றவற்றை—அந்த ராகத்வேஷங்களை, அணைவானல்லன்—உண்டாக்கிக் கொள்ளக்கூடாது; சேர செறிந்து—இவனோடு மிக நெருங்கினின்று, அவை—அந்த ராகத்வேஷங்கள், இவனுக்கு—இந்த ஞானயோக நிஷ்டனுக்கு, எவ்வாறும் தீங்கு அமைக்கும்—எவ்வகையிலும் தீமையே செய்யும்.

யாதொரு ராகத்வேஷங்கள் தவிர்க்கவெண்ணுமல் நிலைநிற்கினறனவோ. இந்திரியவிஷயங்களான ஶப்த₃ாதி₃களிலும், வசநாதிகளிலும் அநாதிவாஸனையாலே அவற்றில் இழிய விருப்பம் யாதொன்று உண்டாகிறதோ அதுவே ராக₃ம் எனப்படுகிறது. அது தடைப்படும்போது அத்தடைக்குக் காரணமான பொருள்களில் வெறுப்பு யாதொன்று உண்டாகிறதோ, அது த்₃வேஷம் எனப்படுகிறது. (வ்யவஸ்தி₂தௌ) விஶேஷண அவஸ்தி₂தௌ; தவிர்க்கவொண்ணுதபடி ராகத்வேஷங்கள் நிலைநிற்கின்றன என்றபடி. 'ப்ரக்ருதே: ஸத்₃ருஶம் சேஷ்டதே' என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் வாஸனையாலேயே செயல்கள் உண்டாகின்றன என்று காட்டப்பட்டது; இங்கு ராக₃த்₃வேஷங்களாலேயே செயல்கள் உண்டாகின்றன என்று காட்டப்படுகிறது. ஆக இரண்டு ஶ்லோகத்தாலும் வாஸனையானது ராகத்வேஷங்களை விளைத்துச் சேதனனைச் செயல் புரிய வைக்கின்றது என்றதாயிற்று இப்படி வாஸனையானது விருப்பத்தை விளைத்தே சேதனனுடைய செயல்களுக்குக் காரணமாகிறபடியால், ஜ்ஞாநவாஸனை கர்மவாஸனை என்று இரண்டு வாஸனைகள் கிடையாதென்றும், ஜ்ஞாநவாஸனையே கர்மத்தை விளைக்கும்போது கர்மவாஸனையென்று கூறப்படுகிறது என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. (தயோர் ந வஶமாக₃ச்சே₂த்) அந்த ராக₃த்₃வேஷங்களுக்கு வசப்படலாகாது. 'ஜ்ஞாநயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதற்குறுப்பாக ராகத்வேஷங்களின் வசப்படாதே' எனறு ஜ்ஞாநயோகாநுஷ்டானத்துத்துக்கு அங்கமாக ராக₃த்₃வேஷங்களைப்

योगारम्भेण रागद्वेषवशमागम्य न विनश्येत्; तौ हि रागद्वेषावस्य दुर्जयौ शत्रू ज्ञानाभ्यासं वारयतः ॥ ३४ ॥

श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात् स्वनुष्ठितात् ।
स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥ ३५ ॥

35. ஶ்ரேயாந் ஸ்வத₄ர்மோ விகு₃ண:பரத₄ர்மாத்ஸ்வநுஷ்டி₂தாத்।
ஸ்வத₄ர்மே நித₄நம் ஶ்ரேய: பரத₄ர்மோ ப₄யாவஹ:॥

பரிஹத்து நிற்கையைக கூறுவதுபோலேயிருக்கிறதே எனில்: ஞான யோகா₃தி₄காரியும் அந்த யோகத்தை அனுஷ்டிக்கலாகாது என்று கூறும் முன்பின் பிரகரணங்களுக்கு முரண்படுகையாலே அப்படிப் பொருள் கொள்ளக்கூடாது. அப்போது இதற்குக் கருத்தென்ன? எனில்: "ஞானயோகத்திற்காக, எல்லா இந்திரியங்களையும் பலாத் கரித்து விஷயங்களில் செல்லாதபடி தடுக்க முயல்கின்றவனை, முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னரீதியில் வாஸனையைப் பின்செல்கின்றவனாக அவனிருக்கிறபடியால, இந்த ராக₃த்₃வேஷங்கள் தம் வசப்படுத்தி பலாத்கரித்து இழுத்துச்சென்று தம் கார்யங்களான ஶப்தாதி பஞ்ச விஷயாநுபவங்களிலும், வசநம் (பேசுதல்) ஆத₃ாநம் (எடுத்தல்) முதலான ஐந்தொழில்களிலும் ஈடுபடுத்திவிடும்; அதற்குப்பின், 'த்₄யாயதோ விஷயாந்...விநஶ்யதி' [2-62, 63] என்று முன் சொன்ன ரீதியிலே இவன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அனுபவிப்பதில் ஈடுபாடற்ற வனாய் நசித்துப்போவான். ஆகையால், ஞானயோகத்தை ஆரம்பித்து இவ்வண்ணமாக ராகத்வேஷங்களுக்கு வசப்பட்டு நசித்துப் போகாதே" என்பதே இத்தொடருக்குக் கருத்தாகும். இந்த ராக₃ த்₃வேஷங்கள் அவ்வளவு கொடியவையோ? எனில்: (அஸ்ய தௌ பரிபந்தி₂நௌ ஹி) மோக்ஷமடையவிரும்புகின்றவனுக்கு இந்த ராகத்வேஷங்கள் வெல்லவரிய எதிரிகளாய்நின்று, இவனுடைய ஜ்ஞாநயோக₃ாப்₄யாஸத்தைத் தடுத்துவிடுமன்றோ. 'மோக்ஷப்பெரு வழியில் வழிப்பறிக்கொள்ளைக்காரர்களைப்போலே நிற்பவையன்றோ இவை; ஆகையாலே இக்கொள்ளைக்காரர்களிடம் அகப்பட்டு உள்ளதையும் பறிகொடுக்க இடமளிக்கும் ஜ்ஞாநயோக₃ப் பெரு வழியில் செல்லாமல், வழிப்பறிக்கொள்ளைக்காரர்களுக்கு இடமே யில்லாத 'கர்மயோக ராஜபாட்டையில் செல்வாயாக' என்று கருத்து. 34.

ஸ்வத₄ர்ம:—(ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருக்கும் புருஷனுக்கு) இயற்கையில் உரியதாயிருக்கும் உபாயமான கர்மயோகம். **விகு₃ண: (அபி)**—அங்கங்களில் குறையுடையதாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டபோதிலும். **ஸ்வநுஷ்டி₂தாத்**—குறைவற அனுஷ்டிக்கப்பட்ட, **பரத₄ர்மாத்**—(இதுவரையில் பழகிப்போராத தாகையாலே) பிறர்க்குரிய உபாயமான ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும். **ஶ்ரேயாந்**—சிறந்தது. **ஸ்வத₄ர்மே (வர்த்தமாநஸ்ய)**—தனக்குரிய உபாயமான கர்மயோகத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு. **நித₄நம்**-(அந்தப்பிறப்பில் பலனடையாமல்) மரணமடைவதும். **ஶ்ரேய:**—சிறந்தது. **பரத₄ர்ம: (து)**—பிறர்க்குரிய உபாயமான ஜ்ஞானயோகமோவெனில். **ப₄யாவஹ:**—(தவறு ஏற்பட்டு அழிவடைய இடமுள்ள தாகையால்) பயத்தை அளிக்கக்கூடியது.

---

28. குறைந்திடிலுந் தன்தருமங் குற்றமில் மேலா(ம்)
நிறைந்தியலு மற்றையதி னேரே—மறைந்திறந்து
தனதருமத் தைச்செயினுந் தானன்று வேருன
வன்தருமத் தச்சம் வரும்.

குறைந்திடிலும்-(அங்கங்களில்) குறைவோடு அனுஷ்டிக்கப்பட்டாலும். **தன் தருமம்**-(ப்ரக்ருதியோடு கூடியவனுக்கு) இயற்கையில் உரியதாயிருக்கும் உபாயமான கர்மயோகம். **குற்றம் இல்**—குற்றமற்றது; **நிறைந்து இயலும் மற்றையதில்**—(அங்கங்களில்) குறைவற விளங்கும் பிறர்க்குரிய உபாயமான ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும். **நேரே மேலாம்**—நேரே சிறந்ததாகவும் விளங்குகிறது; **மறைந்து இறந்து தன் தருமத்தை செயினும் தான்**—தனக்குரிய உபாயமான கர்மயோகத்தைச் செய்து (இந்த ஜன்மத்தில் பலனையடையாமல்) மரணமடைந்து மறைந்துபோனாலும். **நன்று**—அது நல்லது; **வேறுன**—தனக்குரியதல்லாததாய். **வன்**—செய்யவரியதான, **தருமத்து**—உபாயமான ஜ்ஞானயோகத்திலுல். **அச்சம் வரும்**—(தவறு ஏற்பட்டு அழிந்துபோகையாகிற) பயம் ஏற்படும்.

35. 'பற்பல அங்கங்களோடு கூடிய பல கர்மங்களே உள்ளடக்கிய கர்மயோகத்தைச் சரிவர அனுஷ்டிப்பது மிகவும் சிரமஸாத்₄ய மாயிற்றே; அங்கங்களில் குறையேற்படக் கூடுமே' என்னும அர்ஜுனனின கருத்தையறிந்து, அதற்கு பதிலுரைக்கிருன் இந்த ஸ்லோகத்தில். இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸ்வத₄ர்மமென்றும், பரத₄ர்மமென்றும் கூறப்படுவது முறையே தனக்கும், பிறர்க்குமுரிய வர்ணுஶ்ரமத₄ர்மங்கள் என்று கொள்ளககூடாதோ? எனில்: பிறர்க் குரிய வர்ணுஶ்ரமத₄ர்மங்களே அனுஷ்டிப்பது அஶாஸ்த்ரீயமாகை யாலே அதை இங்கு எடுத்துக்கழிப்பதும் தகாது; மேலும், 'பிறர்க் குரிய த₄ர்மத்தைக்காட்டிலும், தனக்குரிய த₄ர்மத்தை அனுஷ்டிப்பது மிகச்சிறந்தது' என்று இங்கு கூறுகையாலே, பிறர்க்குரிய த₄ர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதும் சிறப்புடையதென்று தோற்றுகிறது. பிறர்க்குரிய த₄ர்மததை எப்புடி அனுஷ்டித்தாலும் அது அத₄ர்ம மென்றும், இகழத்தக்கதெனறும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகையாலே, அதைச் சிறப்புடையதென்று கூறுவதே ஒட்டாது. இனி, "க்ஷத்ரிய த₄ர்மமான யுத்தத்தைக் கைவிடுவதில் ஊற்றமுடையவனுயிருக்கும் அர்ஜுனனிடம், அவனுடைய தர்மமான போர்புரிகை புகழப் படுகிறதெனறும ப்₃ராஹ்மணுதி₃த₄ர்மமான யுத்₃த₄பரித்யாக₃ம் இகழப்படுகிறதென்றும கொளளக்கூடாதோ?" எனில், இப்படிக் கொள்ள இப்ரகரணத்தில் இடமிருந்தபோதிலும் ப்ராஹ்மணுதி₃ த₄ர்மமான யுத்₃த₄பரித்யாக₃ம் க்ஷத்ரியனுக்கு ப்ரஶஸ்யம் (சிறந்தது) எனறு கூறுவது ஒட்டாது. மேலும், அர்ஜுனன போர் புரியாமையையே தன த₄ர்மமாக மயஙகிநிற்கிருனேயொழியத் தன் தர்மத்தை விட்டுப் பிறர்த₄ர்மத்தை அனுஷ்டிக்க எண்ணவில்லே யாகையால் 'பிறர்க்குரிய தர்மத்தைக் காட்டிலும் தனக்குரிய த₄ர்மத்தைச் செய்வது சிறந்தது' என்று உபதேசிப்பது ஒட்டாது. பிறர்க்குரிய த₄ர்மமாகிற போர்புரியாமையைத் தன் த₄ர்மமாக மயங்கிநிற்கும் இவனுக்கு, 'அது பிறர் த₄ர்மமேயொழிய உன் தர்மமல்ல' என்று உணர்த்தப்படுவதாகக் கொள்ளலாமே எனில்: அப்போது 'போர்புரியாமை உனக்கு தர்மமல்ல' என்றே சொல்ல வேண்டுமேயொழிய, 'நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட பிறர்க்குரிய த₄ர்ம மாகிற போர்புரியாமையைக் காட்டிலும் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்படாத உன் தர்மம் சிறந்தது' என்று போர் புரியாமையை விஶேஷண மிட்டு அனுவதித்திருப்பது பொருந்தாது. போர் புரியாமை பிறர்க்குரியது என்று அர்ஜுனனும இசைந்திருந்தால்தான்

॥भा॥ अतस्सुशकतया स्वधर्मभूतः कर्मयोगो विगुणोऽप्य-प्रमादगर्भः प्रकृतिसंसृष्टस्य दुश्शकतया परधर्मभूतात् ज्ञानयोगात्सगुणादपि

இப்படி அனுவதித்திருப்பது பொருந்தும். அதிலும போர்புரியாமை பிறர்க்குரியது என்று உணர்த்துவது பயனற்றது. ஆகையால், முன் ப்ரகரணத்தையொட்டி 'சிறந்ததாயிருந்தபோதிலும் பிறர்க் குரியதாகையாலே அநாதரிக்கத்தக்கதான ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் உனக்குரிய கர்மயோகமே மிகச்சிறந்தது" என்று கூறுவதாகக் கொள்வதே ஒட்டும். இப்படிக்கொணடால்தான முன் இரு ஶ்லோகங்களில் விஷயவாஸனையையே பின் செல்லு மிவனுக்குக் கர்மயோகமே ஞானயோகத்திலும சிறந்தது என்று கூறியிருப்பது பொருந்தும்; மேல் ஶ்லோகங்களில், 'விருமபா விடிலும இச்சேதனன் ஏன் விஷயங்களை அனுபவிக்கிறுன்' என்று அர்ஜுனன் கேட்பதும், 'காமக்ரோத₄ங்களால் பீடிக்கப்பட்ட இவனுக்கு ஜ்ஞானயோகம் செய்யவரியது' என்று கண்ணன பதிலுரைப்பதும் பொருந்தும். 'விரும்பாவிடிலும், நான் யுத்₃த₄ த்யாக₃த்தில் ஒருப்பட்டுநிற்பது எத்தாலே' என்று அடுத்த ஶ்லோகத்திலுள்ள ப்ரஶ்னத்துககுக் கருததாறுலென்ன? எனில்; யுத்₃த₄த்யாக₃த்தை இவன் விரும்பியே செய்ய நினைக்கிருறுகை யாலே இதுவும் ஒட்டாது. காமக்ரோத₄ங்களாலன்றியே, கருணை யாலேயே இவன் போர்புரிதலைக கைவிட நினைக்கிருறுகையாலே 'காமக்ரோதங்களாலே இவன் பாபம் புரிகிருன்' என்று பதி லுரைப்பதும் பொருந்தாது. ஆகையாலே, தனக்குரிய கர்ம யோக₃மே இங்கு ஸ்வத₄ர்மமென்றும், பிறர்க்குரிய ஜ்ஞாநயோகமே இங்கு பரத₄ர்மமென்றும் கூறப்படுவதாகக் கொள்வதே பொருதத முடையது. ஆகையால், 'விஸ்தாரமான கர்மங்களை உள்ளடக்கிய கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்குமபோது கர்மாஙகங்களில் சில குறை களுண்டாறுலும், நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஞானயோகத்தைக காட்டிலும் அக்கர்மமே சிறந்தது' என்று ஶ்லோகதாத்பர்யம் கொள்வதே தக்கது. (ஸ்வநுஷ்டித₂ாத் பரத₄ர்மாத் விகு₃ண: ஸ்வத₄ர்ம: ஶ்ரேயாந்) முன் ஶ்லோகங்களில் கூறியபடி இச்சேதனன் அநாதிவிஷயவாஸனையைப் பின் செல்கின்றவறுகையாலே, இவன் இதுவரையில் பழகிப்போராததாகையாலே செய்யவரிய பரத₄ர்ம மாகிற ஞானயோகமானது நழுவ இடமுள்ளதாகையாலே சில காலம் அங்கங்களில் குறைவற அனுஷ்டிக்கப்படுவதைக் காட்டிலும்,

किंचित्कालमनुष्ठितात् सप्रमादाच्छ्रेयान्; स्वेनैवोपादातुं योग्यतया स्वधर्मभूते कर्मयोगे वर्तमानस्यैकस्मिन् जन्मन्यप्राप्तफलतया निधनमपि

இவன் நெடுங்காலம் பழகிப்போந்ததாகையாலே செய்யவெளியதாய், நழுவ இடமில்லாத ஸ்வத₄ர்மமான கர்மயோகம், அங்கங்களில் சிறிது குறையோடாவது அனுஷ்டிக்கப்படுவது சிறந்தது. (ஸ்வநுஷ்டி₂தாத்)என்னும்பதத்தில்க்தப்ரத்யயம் இறந்தகாலத்தைக் காட்டுவதாகையாலே, இந்த ஜ்ஞானயோகமானது நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்டாலும், இவன் பழகிப் போராததாகையாலே சிறிது காலத்தில் கைவிடப்பட்டுவிடும் என்று காட்டுகிறது. இப்படி இடையில் இது கைவிடப்பட்டதாகப் பொருள் கொள்ளாமல், பரிபூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாகக் கொண்டால் குறைவற அனுஷ்டிக்கப்பட்ட இது ப₂லத்தைக் கொடுத்தே தீருமாகையால், குறைவுடைய கர்மயோகத்தை இதைக்காட்டிலும் சிறந்ததெனக் கூறுவது ஒட்டாது. (ஸ்வநுஷ்டி₂தாத் பரத₄ர்மாத்- விகு₃ண: ஸ்வத₄ர்ம: ஶ்ரேயாந்) அஙகங்களில் குறைவற அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஞானயோகத்தைக்காட்டிலும் அவற்றில் குறைவோடு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மயோகம் எப்படிச் சிறந்ததாகமுடியும்? எனில்: கர்மயோகத்தில அங்கஙகளில் குறையேற்பட்டாலும் நழுவ இடமில்லாததாகையாலே அங்கி₃யானது இடையில் தடைபடாது; ஞானயோகமானது அங்கங்களில் குறையில்லாமல் அனுஷ்டிக்கப்பட்டபோதிலும், நழுவ இடமுள்ளதாகையாலே அங்கியே இடையில தடைபட்டுப்போகும். ஆகையாலே, ஸகு₃ணமான ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் விகு₃ணமான கர்மயோக₃ம் சிறந்தது என்று கூறியதில் குறையில்லை. இனி, " ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை உத்தேசித்து விதிக்கப்பட்ட இக்கர்மயோக₃ம் ஒரு காம்ய கர்மந்தானே; 'ஸர்வாங்கோ₃பஸம்ஹாரே காம்யம் கர்ம ப்ரஸித்₃த்₄யதி' [எல்லா அங்கங்களும் குறைவறக் கூடியிருந்தால்தான் காம்யகர்மமானது பலனளிக்கும்] என்னும் நியாயப்படி, அங்கங்களில் குறையிருந்தால் இக்கர்மயோக₃மும் நிஷ்ப₂லமாகவேண்டியதுதானே" என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்கு பதிலுரைக்கிறது மூன்றுவது பாதம். (ஸ்வத₄ர்மே நித₄நம் ஶ்ரேய:) ப்ரக்ருதிகார்யமான சரீரத்தோடு கூடியிருப்பவனாயிருக்கையால் செயல்புரிந்துகொண்டேயிருக்கும் இந்திரியங்களை உடையவனை இவனாலே இயல்பாகவே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாயிருக்கையாலே, இவனுக்கு ஸ்வத₄ர்மம் எனத்தக்க கர்மயோக₃த்தை

श्रेयः, अनन्तरायहततयाऽनन्तरजन्मन्यप्यव्याकुलकर्मयोगारम्भसंभवात् । प्रकृतिसंसृष्टस्य स्वेनैवोपादातुमशक्यतया परधर्मभूतो ज्ञानयोगः प्रमादगर्भतया भयावहः ॥ ३५ ॥

அனுஷ்டிக்கும்போது அங்கங்களில் குறைவு ஏற்படுகையாலே கர்மயோக₃ம நிறைவு பெருமையாலே ஆதமத₃ர்ஶனமாகிற பலனை இந்த ஜன்மத்திலேயே பெருமல் இவன் இறந்துவிடினும நன்று. எப்படியெனில்: இவனுடைய இந்திரியங்கள் ஏற்கனவே இயற்கை யிலேயே கர்மங்களிலேயே ஈடுபட்டு வந்திருக்கின்றன; ஆகையால், அந்த வாஸநாப₃லத்தாலே கர்மயோகத்தை அடுத்த ஜனமததில தொடர்ந்து நடத்துவதற்குத் தடையின்றியிருக்கையால், நிறைந்த அங்கஙகளோடு கூடிய கர்மயோகம் அந்த ஜன்மத்திலேயோ, அதற்கடுத்த ஜன்மஙகளில் ஒன்றிலேயோ நிறைவுபெற்றுப் பல ஸித்தியும உண்டாவதற்கு இடமிருக்கிறதன்ருே. காம்யகர்மமான இதற்கு அங்கங்களில் குறையேற்பட்டால் பலனேற்படாது எனறு சஙகிக்கவொண்ணுது; இக்கர்மயோக₃மும் ஆதமஸாக்ஷாத்காராதி₃ ப₂லத்துக்காக அனுஷ்டிககப்படும் காமயகர்மமேயாயினும், ப்ராக்ருத ப₂லஸாத₄கமான காமயகர்மங்களைக் காட்டிலும் இதற்கு ஓர் சிறப்புண்டு. அதாவது,— இக்கர்மயோகம் அங்கங்களில குறை வுடன இந்த ஜன்மததில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டாலும, மறு ஜனமங் களில் ஒனறில் குறைவற அனுஷடிக்கப்பட்டுப் பலனைப் பெறு விப்பதாகவே இருக்கையேயாம. அங்கங்களில் ஏற்பட்ட குறை யினல் பலத்தில் காலதாமதம் மாத்திரம் ஏற்படுகிறதேயொழிய, ப்ராக்ருதகாம்ய கர்மங்களிற்போலே ப₂லமிலலாமற்போகவில்லை என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்விஷயம் அனைத்தும் "நேஹாபி₄க்ரமநாஶோஸ்தி" [2-40] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத் திலே விளக்கப்பட்டது. "பார்த்த₂ நைவேஹ நாமுத்ர" [6-40] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திலும் விவரிக்கப்படவிருக்கிறது. இப்படிக் குறையுடைய கர்மயோகம் பின் ஜன்மமொன்றில் நிறைவு பெறுகையால் நன்றேயாகில், ஞானயோக₃மும் இம்முறையில் ஏன் நன்ருகக் கூடாது? என்னும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறது நாலாவது பாத₃ம—(பரத₄ர்மோ ப₄யாவஹ:) ப்ரக்ருதிகார்யமான சரீரத்தோடு கூடியவனுக்கு இயற்கையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாகையாலே பரத₄ர்மம் எனத்தக்க ஜ்ஞானயோகமானது, தவறு ஏற்பட இட மிருக்கையால் ஸம்ஸாரபயத்தையே அளிக்கிறது. கர்மயோகத்திற்கு

अर्जुन उवाच—

अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं चरति पूरुषः।
अनिच्छन्नपि वार्ष्णेय बलादिव नियोजितः॥ ३६॥

அர்ஜுந உவாச—

36. அத₂ கேந ப்ரயுக்தோऽயம் பாபம் சரதி பூருஷ:।
அநிச்ச₂ந்நபி வார்ஷ்ணேய ப₃லாதி₃வ நியோஜித:॥

வார்ஷ்ணேய—*வ்ருஷ்ணிகுலத்துதித்தவனே!* **அயம்**—*ஜ்ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்க முயலும் இந்த மனிதன்.* **அநிச்ச₂ந் அபி**—*விஷயங்களை அனுபவிப்பதில் விருப்பமில்லாதவனாயினும்.* **கேந ப்ரயுக்த:**—*எந்தக் காரணத்தினால் தூண்டப்பட்டு.* **ப₃லாத நியோஜித: இவ**—*ப₃லாத்காரமாகத் தள்ளப்பட்டவனைப்போலே.* **பாபம்**—*விஷயாநுப₄வமாகிற அநர்த்தத்தை.* **சரதி**—*செய்கிறான்?*

---

29. பின்பு விசயன் பெருமானே பாவத்தை
யன்பிலனே லும்புருட னங்கெதநால்—வன்பதனி
லேவுற்றான் போல வியலு மெனவவனுக்
காவுற்றான் சொன்னனைமைந்து.

பின்பு—*இவ்வாறு கண்ணன் உரைத்ததன் பின்.* **விசயன்**—*அர்ஜுனனானவன்.* **‘பெருமானே**—*எம்பிரானே!* **புருடன்**—*ஞானயோகத்திலிழிந்த மனிதன்.* **ஆங்கு**—*ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்கும்போது,* **அன்பிலனேலும்**—*(விஷயானுபவத்தில்) விருப்பமில்லாதவனாயினும்.* **எத்தால்**—*எக்காரணத்தால் தூண்டப்பட்டு,* **ஏவுற்றான் போலே**—

அங்கங்களில் குறையேற்பட்டாலும், அங்கி₃யான கர்மயோக₃ ஸ்வரூபம் தொடர்ந்து நடத்தக்கூடியதாயிருக்கையாலே ஜன்மாந்தரத்தில் நிறைவுபெற்றுப் பலனளிக்கக்கூடும்; ஜ்ஞான யோகத்துக்கோவெனில் அங்கி₃ஸ்வரூபத்துக்கே தடையேற்படுகையாலே ஜன்மாந்தரத்திலும் தொடர்ச்சியின்றியே பலனில்லாமற் போகிறபடியால் கர்மயோக₃ம்போல் நன்றாகாது என்று கருத்து. 35.

॥भा॥ अथायं ज्ञानयोगाय प्रवृत्तः पुरुषः स्वयं विषयाननुभवितुमनिच्छन्नपि केन प्रयुक्तो विषयानुभवरूपं पापं बलान्नियोजित इव चरति? ॥ ३६ ॥

பலாத்காரமாகத் தள்ளப்பட்டவனைப்போலே. வன்பு அதனில்—அனர்த்தமான விஷயானுபவத்தில், இயலும்—ஈடுபடுகிறான்?' என—என்று கேட்க, அவனுக்கா உற்றான்—அவனுக்கு எல்லாவுறவுமான கண்ணன். அமைந்து சொன்னான்—நெஞ்சிற்படும்படி பதில் சொன்னான்.

---

36. '' 'ஸத்ருஸம் சேஷ்டதே' [33] என்னும் ஸ்லோகத்திலே, மனிதன் அநாதி வாஸனையைப் பின் செல்கின்றான் என்று கூறப் பட்டது; அந்த வாஸனையும் அவனுக்கு ஒன்றில் விருப்பத்தை விளைத்தே அதில் ஈடுபடுத்தும்; இப்படியிருக்கும்போது ஒரு மனிதன் ஞானயோகத்திலேயே விருப்பங்கொண்டு, அதற்கு விரோதியான விஷயானுபவத்தில் விருப்பமற்று இருக்கும்போதும் வாஸனையானது எவ்வழியாலே அவனை விஷயானுபவங்களில் மூட்டுகிறது?'' என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான் இந்த ஸ்லோகத்தில். (அத) கேள்வி கேட்பதைக் காட்டும் பதமாகவுமாகவுமாம; (அத பாபம் சரதி) என்று கூட்டி, பாபத்தைப் பத்தும் பத்தாக (பரி பூர்ணமாக) அனுஷ்டிப்பதைக் காட்டுகிறதாகவுமாம். (அயம) 'ஜ்ஞாநவாநபி' [33] என்று இப்ரகரணத்தில் குறிக்கப்பட்ட வனாய், ஜ்ஞாநயோகத்தில் இழியமுற்பட்டவனைக் காட்டுகிறது இந்த ஸப்தம். (புருஷ:) இவன் சேதனனாயிற்றே! அப்படியிருக்கும் போது இவன் விரும்பாத விஷயானுபவத்தில் வாஸனைதான் இவனை எப்படி ஈடுபடுத்தமுடியும் என்று கருத்து. (அநிச்சந் அபி) விஷயங்களை அனுபவிப்பதில் விருப்பமில்லாதவனாயினும். இவன் ஜ்ஞாநயோகத்தில் இழிந்தவனாகையாலே அதற்குத்தடை யான விஷயானுபவமே மேலே பாபம் எனப்படுகிறதாகையாலே அதுவே இங்கும் அநிச்சைக்கு விஷயமாகவேணும். (பலாத் நியோஜித: இவ கேந ப்ரயுக்த:) விரும்பாவிடிலும் புயற்காற்றாலும் பெருவெள்ளத்தாலும் அடித்துத் தள்ளப்படும் ஒருவனைப்போலே, இவனும் எக்காரணத்தாலே தூண்டப்பட்டுத் தான் விரும்பாத இச்செயலைச்செய்கிறான்? அச்செயல் தான் யாது எனில்: (பாபம்

श्रीभगवानुवाच—
काम एष क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः।
महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम्॥ ३७॥

ஸ்ரீப$_4$க$_3$வாநுவாச—
37. காம ஏஷ க்ரோத$_4$ ஏஷ ரஜோகு$_3$ணஸமுத்$_3$ப$_4$வ:।
மஹாஶநோ மஹாபாப்மா வித்$_3$த்$_4$யேநமிஹ வைரிணம்॥

ஏஷ:—நீ கேட்ட (விஷயாநுப$_4$வ) காரணம், ரஜோகு$_3$ணஸமுத்$_3$ப$_4$வ:-ரஜோகுணத்தால் உண்டாவதாய், மஹாஶந:—பெரும் தீனி தின்னும், காம: ஏவ—காமமேயாகும்; ஏஷ:—இக்காமமே (தடைசெய்யப்பட்டபோது), மஹாபாப்மா—(தடைசெய்தவர்களைக் குறித்துப்) பெரும் பாவச் செயல்களையும் புரியும், க்ரோத$_4$:(ப$_4$வதி)-கோபமாகப் பரிணமிக்கிறது. ஏநம்—(ரஜோ குணத்தாலுண்டாவதாய், கோபமாகப் பரிணமிப்பதான) இக்காமத்தையே, இஹ-இந்த ஜ்ஞாநயோகத்திற்கு, வைரிணம் வித்$_3$தி$_4$—விரோதியென்றறிவாயாக.

---

30. காம மிதுதான் கடுங்கோ பமுமாகித்
தீமை நடுக்குணத்துச் சேர்ந்துதிக்கு—மாமதெல்லாம்
வாரி யுடன்புசிக்கு மாபாவ மாமிதனை
வைரி யெனவே மதி.

சரதி) தனக்கு அனர்த்தமான விஷயாநுப$_4$வத்தையன்றே தான் விரும்பாமலிருக்கச்செய்தே இவன் செய்கிறுன்; விரும்பாமலிருக்கும் போதே மனிதனை அடித்துச்செல்லும் புயற்காற்றையும், பெரு வெள்ளத்தையும்போலே, இங்கு இவனை விஷயாநுபவத்தை நோக்கி இழுத்துச் செல்வது யாது? என்று கேள்விக்குக் கருத்து. (வார்ஷ்ணேய) "யஸ்ய மந்த்ரீச கே$_3$ாப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த் த$_3$ந: ' "ஸம்ப$_3$ந்தீ$_4$ தே ஜநார்த்த$_3$ந:" என்கிறபடியே எனக்கு எல்லா வுறவுமாக வ்ருஷ்ணிகுலத்தில் அவதரித்திருக்கும் நீயே என் ஜயத்தைப் போக்கவேணும் என்று கருத்து. 36.

॥ भा ॥ अस्योद्भवाभिभवरूपेण वर्तमानगुणमयप्रकृतिसंसृष्टस्य ज्ञानायारब्धस्य रजोगुणसमुद्भवः प्राचीनवासनाजनितश्शब्दादिविषयः कामो महाशनः शत्रुः विषयेष्वेनमाकर्षति; एष एव प्रतिहतगतिः प्रतिहतिहेतुभूतचेतनान् प्रति क्रोधरूपेण परिणतो महापाप्मा परिहिंसादिषु प्रवर्तयति ।

இதுதான்–*நீகேட்ட (விஷயாநுப₄வ) காரணம்தான்,* **காமம்**–*காமமேயாகும்; (இதுதான்–இக்காமமே),* **கடும் கோபமும் ஆகி**— *(தடைபட்டபோது தடைசெய்தவர்களிடம்) கடுமையான கோபமாகவும் உருவெடுத்து,* **தீமை நடுக்குணத்து சேர்ந்து உதிக்கும்**–*(முக்குணங்களில்) தீமை செய்யும் நடுக்குணமான ரஜோ குணத்திலிருந்து உண்டாகும்.* **ஆமது எல்லாம் வாரி உடன் புசிக்கும**—*(இக்காமமானது) கிடைக்கும் விஷயங்கள் அனைத்தையும் வாரி வாரி விழுங்கிக் கொண்டேயிருக்கும்;* **மா பாவம் ஆம்**—*(தடைபட்டுக் கோபமாக உருவெடுக்கும் போது) பெரும் பாவச்செயல்களையும் புரியும்.* **இதனை**—*(ரஜோகுணத்தால் உண்டாவதாய், கோபமாக உருவெடுப்பதான) இக்காமத்தை,* **வைரி எனவே மதி**—*(இந்த ஜ்ஞானயோகத்திற்கு) எதிரி என்றே எண்ணுவாயாக.*

---

37. புயற்காற்றைப்போலவும், பெருவெள்ளத்தைப்போலவும் இவனை பலாத்காரம் செய்து, விஷயங்களை நோக்கி இழுத்துச் செல்வது காமமே என்று கண்ணன் பதிலுரைக்கிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில்; "இந்த்₃ரியஸ்ய" [34] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் சுருங்கச் சொலலப்பட்ட ராக₃த்₃வேஷங்களே காமக்ரோதங்களாக முற்றி, நீ கேட்ட விஷயாநுப₄வகாரணமாகின்றன என்று அவற்றை விவரிக்கிருன் என்றபடி. (ஏஷ:) நீ கேட்ட விஷயாநுப₄வ காரணம். (ரஜோகு₃ணஸமுத்₃ப₄வ: காம:) ரஜோகுணத்தால் உண்டாகும் காமமேயாகும். (மஹாஶந:) இது எத்தனை விஷயத் தீனிகளையிட்டாலும் வாரி விழுங்கக்கூடிய பெருவயிறு படைத்தது. அநாதி₃விஷயவாஸனையாகிற விதை, ரஜோகுணமாகிற நீரும் எருவும் இடப் பெற்று, காமக்ரோத₄ங்களாகிற முளையாகி, விஷயாநுப₄வமாகிற விஷவ்ருக்ஷமாகப் பரிணமிக்கிறது என்று கருத்து.

இங்கு ஓர் ஐயம் எழக்கூடும். நம்முடைய மதத்தில் காமமும் க்ரோத₄மும ஆத்மாவின் த₄ர்மமாயிருக்கும் ஜ்ஞானத்தின் பரிணாம விஸேஷமேயாகும்; இது ப்ரக்ருதியிலிருக்கும் ரஜோகுணத்தால் எப்படி உண்டாக முடியும்? என்பதே அவ்வையம். "உஷ்ணத்தையுடைய நெருப்பு பட்டால் கையில் கொப்புளமுண்டாவதுபோலே, முக்குணமயமான ப்ரக்ருதியின் கார்யமான சரீரத்தோடு இவன் சேர்ந்திருக்கையாலே, அதன் குணங்கள் இவனுடைய ஞானத்தில் மாறுதலை விளைக்கமுடியும" என்பது இவ்வையத்திற்கு ஸமாதானம், அப்படியானால் சரீரத்திலுள்ள ரஜோகுணத்தால் காமாதிகள் உண்டாவதுபோலே, அதிலுள்ள ஸத்வ குணத்தால் ஜ்ஞாநாதி₃களும் அப்போதே உண்டாகலாமே எனில: ஸத்வ குணத்தைக் காட்டிலும் பெரும்பாலும் ரஜோகுணமே அதில் விஞ்சியிருக்கையாலே ஜ்ஞாநாதிகளுணடாகாமல் காமாதிகளே உண்டாகக் குறையில்லை; சரீரத்தில் ரஜோகுணமே விஞ்சியிருக்குமாகில், ஸத்வகார்யமான ஜ்ஞானயோகத்தை இவன் தொடங்கத்தான முடியுமோ? எனில்; ஸத்வாதி குணங்களில் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு சமயத்தில் தலையெடுப்பதும், மற்றவை தலைசாய்வதுமுண்டாகையாலே ஸத்வம் தலையெடுத்ததொரு நேரததல் இவன் ஜ்ஞானயோகத்தைத் தொடங்கவும் கூடும்; ரஜோகுணம தலை யெடுத்த நேரத்தில் காமாதிகள் உண்டாகி அதனால் விஷயானுபவம ஏற்பட்டு ஜ்ஞாந யோகம் தடைபடவும் கூடும. ஆகவித்தால், முன ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞான யோகத்தைத் தொடங்கியவனும். விஷயானுப₄வத்தை விருமபாமலே செய்கின்றவனுகக் கூறப்பட்ட அதிகாரி ஒவ்வொரு காலத்தில் ஏறியும் தாழ்ந்தும் வரும் ஸத்வாதி குணங்களோடு கூடிய ப்ரக்ருதிகார்யமான சரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கையாலேயே தொடங்கிய ஜ்ஞாந யோகம நிறைவுபெறுதபடி, "ஸத்₃ருஶம் சேஷ்டதே" [33] "இந்த்₃ரியஸ்ய" [34] எனனும் ஶ்லோகங்களில் விவரிககப்பட்ட ரீதியில் அநாதி வாஸனையால் உணடாகும் ஶப்தாதி விஷய காமமாகிற பெருவயிறு படைத்த எதிரியாலே விஷயங்களை நோககி இழுத்துச் செல்லப்படுகிறான் என்றதாயிற்று. (ஏஷ மஹாபாப்மா க்ரோத₄:) இக்காமமே பெரும் பாவங்களைப் புரியும் கோபமாகப் பரிணமிக்கிறது. "காம ஏஷ: க்ரோத₄ ஏஷ:" என்று ஏதச்ச₂ப்தத்தை இரண்டு தடவை படித்திருக்கையாலே கீழ் எடுத்தபடி இரண்டு வாக்கியங்களாகவே கொள்ள வேண்டுமென்று விளங்குகிறது. ஆயினும், இரண்டு

एनं रजोगुणसमुद्भवं सहजं ज्ञानयोगविरोधिनं वैरिणं विद्धि ॥ ३७ ॥

வாக்கியங்களிலும் சொல்லப்படும் கருத்து ஒன்றே. ஏனெனில்: 'எதனால் ஏவப்பட்டுப் பாவம் புரிகிறான்' என்பது அர்ஜுனனின் கேள்வி. அதற்கு பதில் கூறும்போது 'காமத்தினாலும், கோபத்தினாலும் ஏவப்பட்டு இவன் பாவம் புரிகிறான். என்றும், 'இவையிரண்டும் எதிரிகளென அறிவாயாக' என்றும கூறாமல், 'இவன பாவம புரிவதற்குக் காரணம் இக்காமமே; இதுவே கோபமாகும். இதையே விரோதியென அறிவாயாக' என்று பதில் கூறுகிறபடியால் இரு வாக்கியங்களுக்கும் கருத்து ஒன்றே எனக் கொள்ளவேண்டும். மேல் வரும் ஆறு ஶ்லோகங்களிலும், 'தேந' [38] 'ஏதேந' 'காமரூபேண' [39] 'அஸ்ய' [40] 'ஏநம்' [41] 'ய:' [42] காமரூபம்' [43] என்று ஒரே ரீதியாக ஒருமையிலேயே படிக்கப்படுகிறது. அதிலும் காமமே எடுக்கப்படுகிறது. காமத்தைக் காட்டிலும் கோபத்தை வேறாக எடுக்கவில்லை. ஆகையால், காமமே வேறொரு நிலையை அடைந்து கோபமாகிறது என்னும் கருத்தே இங்கு கொள்ளத்தக்கது ஒன்றுக்கே காமம் கோபம் என்னும் இருநிலைகள் உள்ளதைப்பற்றி இருவாக்கியங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. காமம கோபம் முதலான பலவாகப் பரிணமிப்பது ஆத்மாவின் குணமான (த₄ர்மபூ₄தமான) ஜ்ஞானமே என்னும் நம் ஸித்தாந்தத்திற்கே இந்த கீதா ஶ்லோகம பொருந்தியிருக்கிறதென்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

"ந ஜாது காம: காமாநாம் உபபே₄ாகே₃ந ஶாம்யதி।
ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூ₄ய ஏவாபி₄வர்த்த₄தே॥"

[பாரதம்]

[காமிகளின் காமம் ஒருபோதும் அநுபவித்து அடங்காதது; விரகிட விரகிட மேன்மேலும எரியும் அக்னிபோலே, அநுபவிக்க அநுபவிக்க மேனமேலும் வளரும்.] என்கிறபடியே பெருந்தீனி தின்பது காமமேயாகையாலே 'மஹாஶந:' என்பது அதற்கு விஶேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

"க்ருத்₃த₄: பாபம் ந குர்யாத் க: க்ருத்₃தே₄ா ஹந்யாத்₃கு₃ரூநபி।
க்ருத்₃த₄: பருஷயா வாசா நர: ஸாதூ₄நதி₄க்ஷிபேத் ॥
வாச்யாவாச்யம் ப்ரகுபிதோ ந விஜாநாதி கர்ஹிசித் ।
நாகார்யமஸ்தி க்ருத்₃த₄ஸ்ய நாவாச்யம் வித்₃யதே க்வசித்॥"

[ரா–ஸு 55-56]

[கோபமடைந்த எவன்தான் பாவம் புரியமாட்டான்? கோபமடைந்தவன் பெரியோர்களையும் கொன்றுவிடுவான். கோபங்கொண்ட மனிதன் கடுஞ் சொற்களாலே நல்லோர்களைப் பழிப்பான். சொல்லத்தக்கது எது, சொல்லத்தகாதது எது என்னும் பாகுபாட்டை ஒருபோதும் அறியான். கோபங்கொண்டவனுக்குச் செய்யத்தகாததும், சொல்லத்தகாததும் எதுவுமில்லை.] என்கிறபடியே பெரும்பாவங்களையும் புரிவது கோபமேயாகையாலே 'மஹாபாப்மா' என்பது க்ரோத₄த்துக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டது 'மஹாந் பாப்மா (கார்யதயா) யஸ்யாஸ்தீதி ஸ மஹாபாப்மா' [பெரும்பாபம் எதற்கு (கார்யமாக) இருக்கிறதோ அது மஹாபாப்மா] என்று வ்யுத்பத்தி. "காம ஏஷ: க்ரோத₄ ஏஷ:" "மஹாஶநோ மஹாபாப்மா" என்னும் பாட₂ க்ரமமும் மஹாஶநமஹாபாப்மஶப்₃த₃ங்கள் முறையே காமக்ரோத₄ங்களுக்கு விசேஷணங்கள் என்று உணர்த்துகிறது. காமம கோபமாகப் பரிணமிக்கும் வழி எப்படியெனில்: ஒருவனுக்கு ஒரு விஷயத்தில் காமம் உண்டானபின், அக்காமம் நிறைவேருதபடி சில சேதனர்கள் தடுத்தால், அவர்களைக்குறித்து அவனுக்குக் கடுங் கோபம் உண்டாகி, தடுத்தவர்களை அவன் நலியத் தொடங்குவதை உலகில் நாம் காண்கிறோம். இத்தகையவிடங்களில் காமமே தடைபடும்போது கோபமாகப் பரிணமிக்கிறது என விளங்குகிறது. "ப்ரியவிஶ்லேஷாப்ரியாக₃மந ஹேதுபூ₄த சேதநாந்தரக₃த து₃:க்க₂ஹேதுபூ₄த ஸவமநோவிகார: க்ரோத₄:" [கீதாபாஷ்யம் 2-56] என்ற கீதாபாஷ்ய வாக்யத்தில் க்ரோத₄லக்ஷணம உரைக்கப்பட்டது. அவ்விடத்தில் கீதார்த்த விவரணத்தில் விரிவு காண்க. (ஏநம்) 'ரஜோகு₃ணஸமுத்₃ப₄வ:' என்று பூர்வார்த்தத்தில கூறப்பட்டபடியே ரஜோகுணத்தால் உண்டாவதாய், "ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதே: ஸத்₃ருஶம் சேஷ்டதே" [3-33] என்னும் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அநாதிவாஸனையினுல் இவனுக்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்டிருப்பதான இக்காமத்தை. (இஹ) இந்த ஜ்ஞானயோக விஷயத்தில். ஞானயோகம் நழுவ இடமுள்ளது என்பதை விவரிக்கும் பிரகரணமாகையாலே, இந்த இஹஶப்தம் ஞானயோகத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருத்தம். (ஏநம் இஹ வைரிணம் வித்₃தி₄) இக்காமத்தை ஞானயோகத்துக்கு விரோதியென்று அறிவாயாக. விடாமுயற்சியையுடைய விஶ்வாமித்ரரையே, காமமாகவும் க்ரோத₄மாகவும் நிற்குமிது பல தடவை தவத்தைக் கெடுத்திருக்கிறதென்ருல், ஸாமாந்யாதி₄காரிகளுக்கு இது ஜ்ஞாநயோக விரோதி₄யாகுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோஎன்று கருத்து. 37.

धूमेनाव्रियते वह्निर्यथाऽऽदर्शो मलेन च।
यथोल्बेनावृतो गर्भस्तथा तेनेदमावृतम्॥ ३८॥

38. தூ₄மேநாவ்ரியதே வந்ஹிர் யதா₂தா₃ர்ஸோ மலேந ச|
யதோ₂ல்பே₃நாவ்ருதோ க₃ர்ப்ப₄ஸ் ததா₂ தேநேத₃
மாவ்ருதம் ||

வந்ஹி :— *அக்னியானது*, யதா₂ தூ₄மேந ஆவ்ரியதே— *எப்படிப் புகையால் மூடப்படுகிறதோ*, ஆத₃ர்ஸ:—*கண்ணாடி*, (யதா₂)ச மலேந (ஆவ்ரியதே)—*எப்படி அழுக்கால் மூடப்படுகிறதோ*, க₃ர்ப்ப₄:— *கருவானது*, யதா₂(ச) உல்பே₃ந—*எப்படிக் கருப்பையால்*, ஆவ்ருத:— *மூடப்பட்டுள்ளதோ*, ததா₂—*அப்படியே*, தேந—*இக்காமத்தால்*, இத₃ம்—*இச்சேதந ஸமூஹம்*, ஆவ்ருதம்—*மூடப்பட்டுள்ளது*.

---

31. தூமத்தா லங்கி சுணேயழுக்காற் கண்ணுடி
காமக் கருவுற்பக் கட்டதனு—லேமத்துச்
சூழ்வுற்ற தென்னவே சூழப்பட்டிங்கதனற்
ருழ்வுற்ற திச்செந்துத் தான்.

தூமத்தால் அங்கி-*புகையால நெருப்பும்*, சுணே அழுக்கால் கண்ணுடி—*சுணே அழுக்கு முதலானவற்ருல் கண்ணுடியும்*, காமக்கரு-- *ஆண் பெண் காமத்தால் உண்டான கர்ப்பம்*, உற்பக்கட்டு அதனுல்— *கருப்பையாகிற கட்டினுலும்*, ஏமத்து சூழ்வுற்றது என்னவே— *நன்ருக மூடப்பட்டிருப்பதுபோலே*, இச்செந்துதான் — *இந்தச் சேதனவஸ்துவானது*, இங்கு— *இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில்*, அதனுல்—(*முற்கூறிய*) *காமத்தால்*, சூழப்பட்டு—*மூடப்பட்டு*, தாழ்வுற்றது-- *தாழ்வை அடைந்துள்ளது*.

---

38. ஞானயோகத்துக்குக் காமம் எப்படி விரோதியாயிருக் கிறது என்பதை இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே விவரிக்கிருன். (யதா₂ தூ₄மேந வந்ஹி: ஆவ்ரியதே) எப்படிப் புகையாலே அக்னியானது சூழப்படுகிறதோ; அப்படியே காமத்தால் இந்தச் சேதநஸமூஹம்

॥ भा ॥ यथा धूमेन वह्निराव्रियते; यथाऽऽदर्शो मलेन यथा चोल्बेनावृतो गर्भः; तथा तेन—कामेन इदं जन्तुजातमावृतम् ॥ ३८ ॥

சூழப்பட்டுள்ளது என்று கடைசிப்பாதத்தோடு அந்வயித்துக் கொள்ளவேணும். மற்ற இரண்டு திருஷ்டாந்தங்களிலும் இப்படியே. மூன்று திருஷ்டாந்தங்கள் எதற்கு? எனில்: மூன்று திருஷ்டாந்தங் களும் மூன்றுகருத்துக்களைத்தெரிவிக்கின்றனவாகையாலே மூன்றும் வேணும். புகை யெப்படிநெருப்பினால் உண்டாகி, அத்துடன் எப்போ தும கூடியிருக்கிறதோ, அப்படியே காமமும் அநாதிவாஸனையாலே உண்டாகி, அவ்வாஸனையையுடைய சேதனரோடு எப்போதும் கூடி யிருக்கிறது என்னும் கருத்தைக் காட்டுகிறது இந்த முதல் திருஷ் டாந்தம். (யத₂ா ச மலேந ஆத₃ர்ஶ: ஆவ்ரியதே) சகாரத்தினால் யத₂ாஶப்தத்தையும, 'ஆவ்ரியதே' என்பதையும் இங்கும அநுஷங் கம் செய்து கொள்ளவேண்டும என விளங்குகிறது. எப்படிக் கண்ணாடியானது அழுக்கினால் சூழப்படுகிறதோ; கண்ணாடியில் அழுக்கை அடிக்கடி துடைத்தாலும், காற்றடிப்பது முதலான கார ணங்களாலே மறுபடியும் மறுபடியும் அழுக்கு சேருவதுபோலே, காமத்தை எவ்வளவுதான கழற்றினாலும், விஷயத₃ர்ஶனம முதலான காரணங்களாலே மறுபடியும் மறுபடியும் அது வந்து சேரும் என்று காட்டுகிறது இவ்விரண்டாவது திருஷ்டாந்தம். (யத₂ா உல் பே₃ந க₃ர்ப்ப₄: ஆவ்ருத:) தாயின் வயிற்றிலிருககும் கருவானது எப் படிக கருப்பையால் சூழப்பெற்றுள்ளதோ. கருவானது தன் இச் சையாலே கருபபையாகிற ஆவரணத்தை நீக்கிக்கொள்ள முடியா ததுபோலே, இச்சேதனனும் காமத்தைத் தன இச்சையாலே நீக்கிக் கொள்ள முடியாது என்று காட்டுகிறது இந்த மூன்றாவது திருஷ் டாந்தம். (தத₂ா தேந இத₃ம் ஆவ்ருதம்) அப்படியே காமத்தால் இச்சேதனஸமூஹம் சூழப்பட்டுள்ளது. முன் ஶ்லோகத்தில் கோப மாகப் பரிணமிப்பதாக எடுக்கப்பட்ட காமமே, மேல் ஶ்லோகங்க ளில் 'காமரூபேண' 'காமரூபம்' என்று எடுக்கப்படுகையாலே, இடையிலுள்ள 'தேந' என்னும் பதத்தாலும் கோபம் எடுக்கப்படா மல், இக்காமமே எடுக்கப்படுகிறது என்று கொள்வதே தக்கது. 'இத₃ம்' என்னும் பதம் அசித்தைக் குறிப்பதில் ஔசித்யமில்லை. 'சேதனரனைவரையும் காமம் சூழ்ந்திருக்கையாலே ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிப்பது அரிது' என்று கூறுவதில் ப்ரகரணஸ்வாரஸ்ய முள்ளதாகையாலும், 'ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநமேதந' என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கூறப்படும் ஜ்ஞானத்தை முன் கூட்டியே

आवरणप्रकारमाह—

आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैरिणा ॥
कामरूपेण कौन्तेय दुष्पूरेणानलेन च ॥३९॥

39. ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநமேதேந ஜ்ஞாநிநோ நித்யவைரிணா।
காமரூபேண கௌந்தேய துஷ்பூரேண அநலேந ச ॥

கௌந்தேய-குந்தி புத்திரனே! துஷ்பூரேண-அடைய முடியாத விஷயங்களை ஆசைப்படுவதும், (அநலேந-அடையக் கூடிய விஷயங்களிலும்) போதும் என்னும் நிலையில்லாததும், நித்யவைரிணா-(அறிவுக்கு) என்றும் சத்துருவாயிருப்பதுமான, ஏதேந காமரூபேண-காமம் என்னும் இதனால், ஜ்ஞாநிந: ஜ்ஞாநம்—அறிவையே இயல்வாகக்கொண்ட ஜீவனுடைய அறிவு, ஆவ்ருதம்—மறைக்கப்பட்டுள்ளது.

'இதம்' என்று எடுப்பனதக்காட்டிலும, லோகப்ரஸித்தமான சேதந ஸமூஹத்தை அப்பதத்தால் எடுப்பதே பொருந்துமாகையாலும், 'இதம்' ஶப்தம் சேதநஸமூஹத்தையே குறிக்கிறது,

"அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞாऽந்யா த்ருதீயா ஶக்திரிஷ்யதே।
யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்திஸ் ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா॥"
[வி-பு 6-7-62]

[அரசனே! அவித்யையென்றும், கர்மம் என்றும் கூறப்படும் பொருள் மூன்றுவது விஷ்ணுசக்தியாகும். இதனல் எங்கும் பரவியுள்ள ஜீவஶக்தியானது சூழப்பட்டுள்ளது.] என்றவிடத்தில் கர்மம் சேதனஸமூஹத்தைச் சூழ்ந்துள்ளது என்று கூறியதுபோலே, இங்கு காமம் சேதனஸமூஹத்தைச் சூழ்ந்துள்ளது என்று கூறத் தட்டில்லையன்றே. ஆத்மாவைக் காமம் எப்படிச் சூழமுடியும்? எனில்: கர்மத்தினலுண்டான சரீரத்தோடு சேர்ந்துள்ள ஆத்மாவைச் சூழமுடியுமாகையாலே குறையில்லை. இதம் என்னுமிடத்தில் நபும்ஸகப்ரயோகம் ஸாமாந்யே நபும்ஸகமாகையாலே, சேதந ஸாமாந்யத்தை இப்பதம் குறிக்கிறது. இக்கருத்தாலேயே இதம் ஶப்தத்துக்கு பாஷ்யமிடும்போது ஜந்துஜாதமெனறருளினர் பாஷ்யகாரர். 38.

॥ भा ॥ अस्य जन्तोः ज्ञानिनो ज्ञानस्वभावस्यात्मविषयं ज्ञानमेतेन—कामाकरेण विषयव्यामोहजननेन नित्यवैरिणा आवृतम्; दुष्पूरेण—प्राप्त्यनर्हविषयेण, अनलेन च—पर्याप्तिरहितेन ॥ ३९ ॥

32. மன்னறிவினுக்கென்றும் வைரியாய்க் காமமெனு
மன்னவுரு மேவியதா யாங்களைத்துந்—துன்னவிடும்
போதுநிறை யாதமையாப் பொல்லாங் கிதனாலே
மீதுணர்வு சூழ்ச்சியுறும் மிக்கு.

மன்னு அறிவினுக்கு என்றும் வைரியாய்.-*நிலையாயிருக்கும் அறிவுக்கு எப்போதும் சத்துருவாய்*, **காமம் எனும் அன்ன உரு மேவியதாய்**—*காமம் என்னும் முற்கூறிய நிலையை அடைந்திருப்பதாய்*. **துன்ன இடும்போதும்**—*நிறைய விஷயங்களை உணவாக இடும்போதும்*. **நிறையாது**-*(வயிறு) நிறையாது*. **அமையா**-*'போதும்' என்னும் நிலை ஏற்படாததான*. **பொல்லாங்கு இதனாலே**-*இத்தீய பொருளாலே* **மீதுணர்வு**—*பெருமையுடையதான ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு*. **மிக்கு சூழ்ச்சி உறும்**—*மிகவும் சூழப்பட்டு உள்ளது*.

39. முன் ச்லோகத்தில் காமம் ஆத்மவஸ்துவை மறைக்கிறது என்றான். இங்கு அவ்வாத்மவஸ்துவின் அறிவை மறைப்பதன்மூலமே அது ஆத்மாவை மறைக்கிறது என்கிறான். ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. 'காமத்தினால் இது மறைக்கப்பட்டது' என்று முன் ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது. 'எது மறைக்கப்பட்டது?' என்பதை ப்ரகரணம் முதலானவற்றால் அறியலாமாகையாலே, 'எப்படி மறைக்கப்பட்டது' என்னும் கேள்விக்கு பதிலாக இந்த ஶ்லோகத்தைக் கொள்வதே உசிதம். (ஜ்ஞாநிந: ஜ்ஞாநம்) ஞானத்தை இயல்வாகவுடைய ஜீவனின் அறிவு. இங்கு ஞானியென்று ஜ்ஞாநயோகம் கைவந்தவனைக் கூறுவது ஒட்டாது. அவனுடைய ஞானமானது காமத்தால் மறைபடக் கூடியதல்லவே. ஆகையாலே முன் ஶ்லோகத்திற்போலே சேதனஸாமாந்யத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். 'ஜ்ஞாநீ' என்ற பதத்தில் 'இநிச்' ப்ரத்யயம் இச்சேதனன் இயல்பாகவே அறிவுடையவன் என்றும், காமம் இவ்வறிவை மறைப்பது ஔபாதி$_4$கம் என்றும் காட்டுகிறது. (ஜ்ஞாநம் ஆவ்ருதம்) ஆத்ம விஷயஜ்ஞானமானது மறைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு பொதுவாக ஜ்ஞாநமென்றிருந்தாலும், சப்தாதி விஷய ஜ்ஞானம் இந்த ஸம்ஸாரி ஜீவனுக்கு மறைக்கப்படுவதில்லையாகை

யால், 'ஆத்ம விஷயஜ்ஞானம்' என்று பொருள்கொள்வதே தகும். (ஏதேந காமரூபேண ஆவ்ருதம) முன் ஶ்லோகங்களில் கூறப்பட்ட காமத்தாலே மறைக்கப்பட்டுள்ளது. காமரூபஶப்தமானது இஷ்டப்படி உருவெடுத்துக் கொள்வதைக் குறிப்பதாக உலகில் பிரஸித்தமாயினும், இங்கு, அதைச் சொல்லுவதில் பயனில்லாமையாலும், 'ஏதேந' என்று முன் ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டதாக விசேஷித்திருக்கையாலும், முன ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட காமம் எனனும் நிலையை அடைந்த அறிவையே குறிக்கிறது. ஓரறிவு மற்ருேரறிவை மறைக்கமுடியுமோ? எனில்: அறிவானது சூழ்நிலைக் கேற்பப் பல நிலைகளை அடைகின்றது. அதில் விஷயங்களில் மிகுந்த ஈடுபாட்டை விளைக்கும் காமம் என்னும் நிலையை அடையும்போது, ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவாயிருக்கும் நிலை அடியோடு அழிந்து விடுகிறது. இதுவே காமம் ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவை மறைக்கிறது என்று கூறப்படுகிறது. (நித்யவைரிணு) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் வரையில் அநாதிகாலமாக ஆத்மஜ்ஞானத்திற்கு இக்காமம் விரோதியாயிருககிறது என்று கருத்து. 'நித்யஸம்ஸாரிகள்' என்று சிலரை ஒபபுககொள்ளும் பக்ஷத்தில் முற்கூறியபடி நித்யஶப்தத்தை ஸங்கோசப்படுத்தாமல் அவர்களுக்கு ஆதியந்தமில்லாமல் எப்போதுமே விரோதியாயிருக்கிறது காமம என்று கொள்ளலாம். (து₃ஷ்பூரேண) அடையமுடியாத பொருள்களை ஆசைப்படுவதே இதன் இயல்வாயிருக்கையாலே, நிறைவிக்க முடியாதது இக்காமம் என்று கருத்து. (அநலேந ச) அடையக்கூடிய பொருள்களில் எதைவிட்டாலும் 'போதும்' என்னும் நிலை ஏற்படாதது இக்காமம் என்று கருத்து.

"த்ருஷ்ணகா₂நிரகா₃தே₄யம் து₃ஷ்பூரா கேந பூர்யதே|
யா மஹத்₃பி₄ரபி க்ஷிப்தை: பூரணைரேவ கா₂ந்யதே||"

[நிறைவிக்கமுடியாத ஆழமுடைய ஆசையாகிற பள்ளத்தை எவனுல்தான் நிறைவிக்கமுடியும்? எத்தனை பெரிய பொருளை இட்டாலும், இப்பள்ளம் நிறைவிக்கப்படாமல் வெட்டப்படுவதாயன்ருே இருககிறது.] என்று சொல்லப்படுகிறதன்ருே. அன்றிக்கே, அநலஶப்தத்திற்கு நெருப்பென்றே பொருள்கொண்டு, 'எத்தனை விரகிட்டாலும் போதாத பெரு நெருப்பாயிருக்கும் காமத்தாலே' என்று காமத்தையே நெருப்பாக உபசரிக்கிறதாகவுமாம். ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகத்தாலும், ஆத்மஜ்ஞானத்தை மறைப்பதன் மூலம் ஞானயோகத்துக்குக் காமம விரோதியாயிருக்கிறது என்று நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 39.

कैरुपकरणैरयं काम आत्मानमधितिष्ठतीत्यत्राह—
इन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानमुच्यते ।
एतैर्विमोहयत्येष ज्ञानमावृत्य देहिनम् ॥ ४० ॥

40. இந்த்₃ரியாணி மநோ பு₃த்₃தி₄ ரஸ்யாதி₄ஷ்டா₂ந முச்யதே |
ஏதைர் விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய தே₃ஹிநம் ||

அஸ்ய-*இக்காமத்திற்கு*, இந்த்₃ரியாணி-*இந்திரியங்களும்*, மந:-*மனமும்*, பு₃த்₃தி₄:-*(விஷயாநுபவத்தில்) உறுதியும்*, அதி₄ஷ்டா₂நம்-*(ஆத்மாவைப்) பற்றிநிற்பதற்கு உபகரணமாக*, உச்யதே-*கூறப்படுகிறது*. ஏஷ:-*இக்காமம்*, ஏதை:-*இந்திரியங்கள், மனம், உறுதி என்றும் இம்மூன்று உபகரணங்களாலும்*, ஜ்ஞாநம்-*(ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய) உண்மையறிவை*, ஆவ்ருத்ய-*மறைத்து*, தே₃ஹிநம்-*சரீரத்தோடுகூடிய ஜீவனை*, விமோஹயதி-*பலவகையில் மயங்கச்செய்கிறது*.

---

33. புலன்கண் மனமதுவாம் புத்திநிலை யாகு
மலங்கொளிதற் கென்பர் மதிததோர்—சலங்கிளரு
மின்னவிது தானிவற்று லீங்கிவனைத் தான்மயக்கு
மன்னறிவு தன்னை மறைத்து.

மதித்தோர்—*அறிவாளிகள்*. 'மலங் கொள் இதற்கு—*தாழ்ந்த விஷயங்களை விழுங்கும் இக்காமத்திற்கு*, புலன்கள்—*இந்திரியங்களும்*, மனம் அதுவாம்—*அவ்விந்திரியங்களை நியமிக்கும் மனமும்*, புத்தி—*(விஷயாநுபவத்தில்) உறுதியும்*, நிலையாகும்—*(ஆத்மாவைப்) பற்றி நிற்பதற்கு உபகரணங்களாகும்*' என்பர்—*என்று கூறுவர்;* சலம் கிளரும் இன்ன இது தான்—*தோஷம் பொங்கி யெழும் இத்தகைய இக்காமமே*, ஈங்கு—*சரீரத்தோடு இவன் கூடியிருக்கும் நிலையில்*, இவனைத் தான்—*இந்த ஜீவனையே*, இவற்றால்—*இந்திரியங்கள், மனம், உறுதி என்னும் இம் மூன்று கருவிகளாலும்*, மன் அறிவு தன்னை மறைத்து—*நிலையான ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவை மறைத்து*, மயக்கும்—*மயங்கச் செய்யும்*.

||भा|| अधितिष्ठत्येभिरयं काम आत्मानमितीन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानम्; एतैरिन्द्रियमनोबुद्धिभिः कामाधिष्ठानभूतैर्विषय-

40. காமம் ஞானத்தை மறைப்பதன் மூலமே ஆத்மாவை மறைக்கிறது என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது. பின் ஶ்லோகங்களில் காமத்தை வெல்லும் வழியை உபதேசிப்பதற்காக, இக்காமம ஆத்மாவை எவ்வுபகரணங்களாலே பற்றி நின்று ஞானத்தை மறைக்கிறது என்பதை உபதேசிக்கிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில. (இந்த்$_3$ரியாணி மந) மனத்தைத் தனியே எடுக்கையாலே, கோ$_3$பப$_3$லீவர்த்த$_3$ந்யாயத்தாலே இங்கு இந்த்$_3$ரியஶப்தம வெளி இந்திரியங்களை மாத்திரம் குறிக்கிறது. உள்ளிந்திரியமான மனம் வெளி இந்திரியங்களை ஆட்டிப்படைக்கையாலே அதைத் தனியே எடுக்கிறது. "ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராணோ மந ஸர்வேந்த்$_3$ரியாணி ச" [இப்பரம்பொருளிடமிருந்தே ப்ராணன்களும், மனமும், எலலா இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன.] என்ற ஶ்ருதியிலும் இக்கருத்தாலேயே மனம் இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் தனியே எடுக்கப்பட்டதன்றோ. (பு$_3$த்$_3$தி$_4$:) பொதுவாக புத்திசப்தம அறிவைக்குறிக்கக் கூடியதாகிலும், இங்கு காமத்துக்கு உபகரணமாக எடுக்கையாலே, 'விஷயங்களை அனுபவிக்க வேணும' என்னும் உறுதியாகிற பு$_3$த்$_3$தி$_4$ விஶேஷத்தைக் குறிக்கிறது. (அஸ்ய) முன் ஶ்லோகங்களில, 'ஏஷ:' 'தேந' 'ஏதேந காமரூபேண' என்று குறிக்கப்பட்ட காமத்திற்கு. (அதி$_4$ஷ்டா$_2$நம் உச்யதே) "அதி$_4$திஷ்ட$_2$த்யேபி$_4$: அயம காம: ஆத்மாநம" [இவ்விந்திரியமநோ புத்திகளாலே இக்காமம ஆத்மாவைப் பற்றி நிற்கிறது] என்னும் கரணவ்யுத்பத்தியாலே, காமம் ஆத்மாவைப்பற்றி நிற்பதற்குக் கருவிகளாயிருப்பவற்றை அதி$_4$ஷ்டா$_2$ந ஶப்தம் குறிக்கிறது. காமம் ஆத்மாவை அதி$_4$ஷ்டி$_2$க்கை (பற்றிநிற்கை) யாவது என? எனில்: காமம் தனக்கு வசப்படாமலிருந்த இந்த ஜீவனை வெற்றிகொண்டு தனக்கு வசப்படுத்துகையே இங்கு அதி$_4$ஷ்டி$_2$க்கை எனப்படுகிறது. 'இப்படிக் காமம இந்த ஜீவனைத் தன் வசப்படுத்துகைக்குக் கருவிகளாயிருப்பவை இவ்விந்திரியமநோ புத்திகள்' என்று அறிவாளிகளால் கூறப்படுகிறது என்பது பூர்வார்த்த$_4$த்தின் திரண்டபொருள். அதி$_4$ஷ்டா$_2$ந ஶப்தத்திற்கு 'இருப்பிடம்' முதலான வேறு பொருள்களும் உண்டாயினும், முன் பின் பிரகரணங்களுக்கு அவை பொருந்தாவாகையாலும், உத்தரார்த்தத்தில், 'ஏதைர் விமோஹயத்யேஷ:' என்று இந்திரியமநோ புத்திகளைக் காமம் ஆத்மாவை மயக்கவுதவும் கருவிகளாகவே கூறுகை

प्रवर्णैर्देहिनं प्रकृतिसंसृष्टं ज्ञानमावृत्य विमोहयति—विविधं मोहयति, आत्मज्ञानविमुखं विषयानुभवपरं करोतीत्यर्थः॥ ४०॥

तस्मात्त्वमिन्द्रियाण्यादौ नियम्य भरतर्षभ।
पाप्मानं प्रजहि ह्येनं ज्ञानविज्ञाननाशनम्॥ ४१॥

41. தஸ்மாத் த்வமிந்த்₃ரியாண்யாதௌ₃ நியம்ய ப₄ரதர்ஷப₄।
பாப்மாநம் ப்ரஜஹி ஹ்யேநம் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந நாஸநம்॥

ஹே ப₄ரதர்ஷப₄–*பரதகுலத்தலைவனே!* தஸ்மாத்ஹி–*முற்கூறியபடி ஞானயோகம் செயற்கரியதாகையாலேயே.* த்வம்–*(ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுடையவனுகையாலே இந்திரியவ்யாபாரத்திலேயே இயற்கையில் இழியும்) நீ.* ஆதௌ₃–*மோக்ஷோபாயத்தைத் தொடங்கும்போதே.* இந்த்₃ரியாணி–*இந்திரியங்களை.* நியம்ய—*(கர்மயோகத்திலேயே) ஈடுபடுத்தி.* ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந நாஸநம்—*ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைப் பற்றிய அறிவை அழிப்பதான.* ஏநம்—*இக்காமரூபமான.* பாப்மாநம—*எதிரியை* ப்ரஜஹி–*அழிப்பாயாக.*

யாலும், கரணவ்யுதபத்தியே கொள்ளவேண்டும். (ஏதை:) காமத்துக்கு அதிஷ்டானமான இவ்விந்திரிய மநோபுத்திகளாலே, (விமோஹயதி) விஷயங்களில் ஈடுபாட்டை விளைப்பதன் மூலம் விதவிதமாக மயங்கச் செய்கிறது. "அநாத்மந்யாத்ம பு₃த்₃தி₄ர் யா சாஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:" [தானல்லாததில் தான் என்னும் அறிவும், தன்னுடையதல்லாததில் தன்னுடையது என்னும் அறிவும்] என்று சொல்லப்பட்ட தே₃ஹாத்மப்₄ரமம், ஸவத்ந்த்ராத்மப்₄ரமம் முதலான விதவிதமான மயக்கங்களை விஶப்தம் காட்டுகிறது (தே₃ஹிநம் விமோஹயதி) ப்ரக்ருதிகார்யமான தேஹத்தோடு கூடியிருக்கையாலே, இந்திரியங்களுக்கு வசப்படுகை இவனுல் தவிர்க்கவொண்ணுததென்றும், முக்குணங்களுக்கு இவன்வசப்பட்டே தீருவான் எனறும் உணர்த்தப்படுகிறது. (ஏஷ: ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய விமோஹயதி) இக்காமமானது தேஹாத்மப்₄ரமம் ஸ்வதந்த்ராத்மப்₄ரமம் முதலானவற்றை இவ்வாத்மாவுக்கு விளைத்து, அதன்மூலம் ஆத்மஜ்ஞானத்தை மறைத்து, இனியதான தன ஆத்மாவில் இனியதல்லஎன்னும் எண்ணத்தையும், இனியவையல்லாத ஶப்தாதிஷயங்களில் இனியவை என்னும் எண்ணத்தையும் விளைத்து இவனை ஆத்மஜ்ஞானமற்றவனுகவும் விஷயாநுபவத்தில் ஈடுபட்டவனுகவும் செய்துவிடும் எனறு கருத்து.

॥भा॥ यस्मात्सर्वेन्द्रियव्यापारोपरतिरूपे ज्ञानयोगे प्रवृत्तस्यायं कामरूपश्शत्रुः विषयाभिमुख्यकरणेनात्मनि वैमुख्यं करोति, तस्मात्

34. ஆதலா னீபரதா வாதியிலே வைம்புலனைக்
காதி யுனதறிவு கட்டழித்து—மீதியலிப்
பாவத்தை நீக்கும் படிபா ரதுதன்ஞ
லாவத் தவைதரா வாங்கு

பரதா—பரதகுலத்துதித்தவனே! ஆதலால் - முற்கூறிய படி ஞானயோகம் செயற்கரியதாகையால், நீ-(பரக்ருதி ஸம்பந்தமுடையவனாகையாலே இந்திரியவ்யாபாரத்திலேயே இயற்கையில் இழியும்) நீ, ஆதியிலே-மோக்ஷோபாயத்தைத் தொடங்கும்போதே, ஐம்புலனை-ஐந்து ஞானேந்திரியங்களை யும், காதி-(கர்மயோகத்தில்) ஈடுபடுத்தி, உனது அறிவு கட்டழித்து மீது இயல் இப்பாவத்தை—உன்னுடைய ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை அடியோடு அழித்து உன்னை வெற்றிகொண்டு வரும் எதிரியான இக்காமத்தை, நீக்கும் படி பார்—அழிக்கும் வழியைக் காண்பாயாக. அது தன்ஞல்—இதை அழித்து விட்டால், ஆங்கு-மோக்ஷோபாயாநுஷ்டானதகில், ஆவத்து அவை தரா-முற்கூறிய ஆபத்துக்கள் ஏற்படமாட்டா.

41. காமம் ஆத்மாவை அதி₄ஷ்டிக்கும் உபகரணங்களாகச் சென்ற ஶ்லோகத்திற் கூறப்பட்ட இந்திரியமநோபுத்திகள் மூன்றும் ஞான விரோதம் செய்வதில் முந்தியதைக் காட்டிலும் பிந்தியது ப்ரதா₄னமானது என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்ல முற்பட்டு, அதற்குப் பீடிகையாக, காமத்தை வெல்லுவதற்கு முதலில் இந்திரி யங்களை வெல்லவேண்டும் என் கிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (தஸ்மாத்) இதுவரையில் கூறிய காரணத்தால். அதாவது,-எல்லா இந்திரியவ்யாபாரங்களையும அடக்குவதை அபேக்ஷிக்கும் ஞான யோகத்தில் இழிந்தவனைக் காமமென்னும் இந்த சத்துரு, விஷயங் களில் ஈடுபாட்டை விளைப்பதன்மூலம் ஆத்மாவில் வெறுப்படையச் செய்கிறது என்று இதுவரையில் கூறிய காரணத்தால். (த்வம்) ப்ரக்ருதிகார்யமான சரீரத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கையால், இந்திரியவ்யாபாரத்தில் இயல்வாகவே ஈடுபடும் நீ. (ஆதௌ₃)

प्रकृतिसंसृष्टतयेन्द्रियव्यापारप्रवणस्त्वमादौ — मोक्षोपायारम्भसमय एव, इन्द्रियव्यापार[ानु]रूपे कर्मयोगे इन्द्रियाणि नियम्य एनं ज्ञानविज्ञान-

மோக்ஷோபாயத்தைத் தொடங்கும்போதே. (இந்த்₃ரியாணி நியம்ய) உனக்குப்பள்ளமடையான இந்திரியவ்யாபாரரூபமாயிருக்கும் கர்மயோகத்தில் இந்திரியங்களை ஈடுபடுத்தி. 'இந்த்ரியாணி நியம்ய' என்று, இந்திரியங்களைச் செயல்புரியாதபடி அடக்குவதை இங்கு கூறமுடியாது; 'ஆதௌ' என்று சொல்லப்படும் மோக்ஷோபாயத்தின் ஆரம்ப சமயத்தில் இந்திரியங்களை அடியோடு அடக்கமுடியாதாகையால். இவ்விஷயம் முன்னமேயும் விளக்கப்பட்டது. 'யஸ்த் விந்த்₃ரியாணி மநஸா' [3-7] என்று இப்ரகரணத்தின் உபக்ரமத்தில் இந்த்ரியங்களைக் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுத்துவதே இந்த்ரிய நியமனமாகக் கூறப்பட்டது. உபஸம்ஹாரமான இங்கும் இப்படிக் கொள்வதே உசிதம். (ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநாஶநம் ஏநம்) ஆத்மாவைப் பற்றிய ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தையும், விசேஷஜ்ஞானத்தையும் அழிக்கும் இக்காமத்தை. ஸ்வரூபஜ்ஞானமாவது,—ஸ்வரூபநிரூபகத₄ர்மங்களோடு கூடியதாக அறிவது; இங்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துத் தரும ப்ரத்யக்த்வம் (தனக்குப் பிரகாசிப்பதாயிருக்கை), ஜ்ஞாநத்வம் (தானே பிரகாசிப்பதாயிருக்கை) ஆநந்த₃த்வம (அநுகூலமாயிருக்கை) முதலான தன்மைகள் ஸ்வரூபநிரூபக த₄ர்மங்களாகும். விசேஷஜ்ஞானமாவது,–நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தில் உள்ள மற்ற விஶேஷணங்களோடு கூடியதாக அறிகை; இங்கு,'அணுவாயிருக்கை' 'நித்யமாயிருக்கை' 'அறிவுள்ளவனாயிருக்கை' 'அநுபவிப்பவனாயிருக்கை' 'செயல்புரிபவனாயிருக்கை' முதலிய தன்மைகள் அத்தகைய விஶேஷணங்கள். அன்றிக்கே ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநங்களை வேறுவிதமாகவும் கொள்ளலாம். அதாவது,—'தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆதமா ஒருவனிருக்கிறான' என்று அறிவதை (ஸ்வரூப) ஜ்ஞாநமாகவும், முற்கூறிய ப்ரத்யக்த்வம் முதலானவற்றோடும், அணுதவம் முதலானவற்றோடும் கூடியதாக அறிவதை வி(ஶேஷ)ஜ்ஞானமாகவும் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே முற்கூறிய தேஹாதிரிக்தத்வமுள்ளிட்ட எல்லாத் தன்மைகளையும் (ஸ்வரூப)ஜ்ஞாநமாகவும், இந்த ஞானத்தை விளைவிக்கும் சாஸ்திரத்தை விஜ்ஞானமாகவும கொள்ளலாம். இப் பக்ஷத்தில் ப்ரமாணப்ரமேயங்களிரண்டையுமழிப்பது காமம் என்றதாயிற்று. சாஸ்திரத்தைக் காமம் அழிப்பதாகக் கூறுவது, தனக்கு வசப்பட்டவர்களை சாஸ்திரத்தை மீறி நடக்கும்படியாகச் செய்வதன் மூலம் அதைப் பயனற்றதாக்குவதேயாகும். (ஏநம் பாப்மாநம் ப்ர

नाशनम्—आत्मस्वरूपविषयस्य ज्ञानस्य तद्विवेकविषयस्य च नाशनं पाप्मानं कामरूपं वैरिणं प्रजहि—नाशय ॥ ४१ ॥

ज्ञानविरोधिषु प्रधानमाह—

इन्द्रियाणि पराण्याहुरिन्द्रियेभ्यः परं मनः ।
मनसस्तु परा बुद्धिर्यो बुद्धेः परतस्तु सः ॥ ४२ ॥

ஜஹி) ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞாநவிஜ்ஞானங்களை அழிப்பதன மூலம் உனக்கு சத்துருவாயிருக்கும் இக்காமத்தை அழிப்பாயாக. இங்கு 'பாப்ம'ஶப்தத்தால் காமத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது எப்படியெனில்: இதற்கு விஶேஷணமான 'ஏநம்'என்னும் அந்வாதே₃ஶத்தால், 'ஏஷ:' என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட காமமே எடுக்கப்படுகிறதாகையால, பாப்மஶப்தம் காமத்தையே குறிக்கிறது. சாஸ்திரத்தால் நிஷேதிக்கப்பட்டிருபபதாய், அநிஷ்ட ப₂லத்தைக் கொடுப்பதாயிருப்பது பாபம் எனப்படுகிறது. இங்கு சப்தாதி விஷயங்களைப்பற்றிய காமம சாஸ்திரத்தால் முமுக்ஷுவுக்கு நிஷேதிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது; ஜ்ஞாநவிரோதியாயிருக்கையாலே ஜ்ஞாநவிஜ்ஞானங்களை அழிக்கையாகிற அநிஷ்டப₂லத்தைககொடுப்பதாயுமிருக்கிறது. ஆகையாலே இதைப் பாபம் எனனத்தட்டில்லை. (ப்ரஜஹி) மேலே, 'ஜஹி ஶத்ரும்' [3-43] என்றிருப்பதை யொட்டியும் இங்கும் பாப்மஶப்தத்தாலே எடுக்கப்பட்டதாய், அநிஷ்டத்தை விளைப்பதான காமத்தை சத்துருவெனறே கொள்ளவேண்டியிருப்பதையொட்டியும், 'ப்ரஜஹி' என்பதை 'ஹந—ஹிமஸாயாம்' என்னும் த₄ாதுவின் லோட்–மத்₄யமபுருஷ ஏகவசநரூபமாகக் கொண்டு, 'ஹிம்ஸிப்பாயாக' அல்லது 'அழிப்பாயாக' என்று பொருள்கொள்வது உசிதம். 'ஹி' என்னும் ப்ரஸித்தியைக் காட்டும்பதத்தை 'தஸ்மாத்' என்னும் பதத்தோடு சேர்த்து, ப்ரகரணத்தில் ப்ரஸித்தமாயுள்ள ஞானயோகத்தின் செயற்கரிய தன்மையைக் காட்டுகிறார் எனக் கொள்வது. இந்த ஸ்வாரஸ்யங்களில்லாமையாலே, 'ப்ரஜஹிஹி' என்று ஓரே பதமாகக் கொண்டு, 'ஓஹாக் த்யாகே₃' என்னும் த₄ாதுவின் லோட்மத்யமபுருஷ ஏகவசநமாகக் கொண்டு 'கைவிடுவாயாக'என்று சங்கரர் பொருள் கொண்டிருப்பது அஸ்வரஸம். (ப₄ரதர்ஷப₄)உயர்குலத்திலுதித்தவனை நீ சாஸ்திரநிஷிததமாய், அநிஷ்டப₂லத்தையளிப்பதான இக்காமத்தை அழிக்கவேண்டாவோ? என்று கருத்து. 41.

42. இந்த்₃ரியாணி பராண்யஹு॒ரிந்த்₃ரியேப்₄ய: பரம் மந:|
மநஸஸ்து பரா பு₃த்₃தி₄ர் யோ பு₃த்₃தே₄: பரதஸ்து ஸ: ||

இந்த்₃ரியாணி— *பத்து இந்திரியங்களும்.* பராணி— *(ஞானத்தைத் தடைசெய்வதில்) முக்கியமானவையாக.* ஆஹு॒:—*கூறுகின்றனர்;* இந்த்₃ரியேப்₄ய:—*இந்திரியங்களைக் காட்டிலும்.* மந:—*மனத்தை,* பரம (ஆஹு॒:)—*முக்கிய மானதாகக் கூறுகின்றனர்.* மநஸ:து—*மனத்தைக்காட்டி லும்.* பு₃த்₃தி₄:-*(விஷயாநுபவத்தில்) உறுதியானபுத்தி.* பரா- *முக்கியமானது;* ய: து பு₃த்₃தே₄: பரத:-*புத்தியைக்காட்டிலும் எது மேலானதோ.* ஸ: (காம:)—*அது காமமேயாகும்.*

---

35. புலன்கண்மே லாமென்பர் போதஞ் செறுக்க
வலங்கொண் மனமதன்மேன் மன்னும்—புலங்கிளரும்
புந்தியதின் மேலாகும் புந்திதனிற் காமந்தான்
குந்திசிறு வாபரமாக் கொள்.

குந்தி சிறுவா—*குந்தியின் பிள்ளையே!* போதம் செறுக்க— *ஆத்ம ஞானத்தைத் தடை செய்வதில்.* புலன்கள் மேலாம் என்பர்—*இந்திரியங்கள் முக்கியமானவை என்று கூறுவர்;* வலம் கொள் மனம்—*வலிமை மிக்க மனம்.* அதன் மேல் மன் னும் (என்பர்)— *அவ்விந்திரியங்களைக்காட்டிலும் முக்கிய மானவை எனக் கூறுவர்.* புலம் கிளரும் புந்தி—*விஷயங்களை அநுபவிக்க இழியும் உறுதியான அறிவு,* அதின் மேலாகும்— *அந்த மனத்தைக் காட்டிலும் முக்கியமாகும்.* புந்தி தனில்— *அந்த உறுதியான அறிவைக் காட்டிலும்.* காமம் தான்— *காமம் தன்னையே.* பரமாக் கொள்—*முக்கியமாக அறிவாயாக.*

---

42. இந்திரியம், மனம். புத்தி, காமம் என்ற நாலும் ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதம்செய்பவையென்றும், அவற்றில் முதல் மூன் றும்நாலாவதான காமத்திற்கு, ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தடுப்பதில் உப கரணமாயிருப்பவையென்றும், முதலாவதான இந்திரியங்களைக் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் காமத்தை ஜயிக்கவேண்டு மென்றும் முன் இரண்டு ஶ்லோகங்களில் கூறப்பட்டது. 'இப்படி

॥भा॥ ज्ञानविरोधे प्रधानानीन्द्रियाण्याहुः, यत इन्द्रियेषु विषयव्यापृतेषु आत्मनि ज्ञानं न प्रवर्तते। इन्द्रियेभ्यः परं मनः—इन्द्रियेषु उपरतेष्वपि मनसि विषयप्रवणे आत्मज्ञानं न संभवति।

இந்திரியங்களை அடக்கினால் மாத்திரம் போதாது; மனோ புத்திகளையும் அடக்கினால்தான் காமத்தை அடக்க முடியும்' என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தில் காட்டுவதற்காக, இந்திரியம், மனம், புத்தி, காமம் என்னும் நான்கினுள் முந்தியதைக் காட்டிலும் பிந்தியது ஞான விரோதம் செய்வதில் முக்கியமானது என்று கூறுகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில்.(இந்த்₃ரியாணி பராணி ஆஹு:)ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தடைசெய்வதில் இந்திரியங்களை முக்கியமானவையாகக் கூறுகின்றனர். இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் ஈடுபட்டிருந்தால் ஞானம் ஆத்மவிஷயத்தில் செல்லாதாகையால் இப்படிக் கூறுகின்றனர் என்று கருத்து. (பராணி) ஆத்மஜ்ஞான விஷயத்தில் பலருக்குத் தடைசெய்பவையாகையாலே பொதுவான விரோதிகளாயிருக்கும் தேசம், காலம் முதலானவற்றைக்காட்டிலும், குறிப்பிட்டு இவனுக்கே விரோதம் செய்கையாலே இந்திரியங்கள் இவனுக்கு முக்கிய விரோதிகளாகக் கூறப்படுகின்றன என்று கருத்து அன்றிக்கே, ஸ்தூலமாய், அறியதக்கதாயிருக்கும் சரீரத்தைக் காட்டிலும், ஸூக்ஷ்மமாய், அறியத்தகாத அதீந்த்₃ரியப் பொருள்களாயிருக்கும் இந்திரியங்கள் ஜ்ஞானத்தைத் தடைசெய்வதில் முக்கியமானவை என்று கூறுகிறதாகவுமாம். பாரப்பத்தத்திற்குக் காரணத்வம், வேறுபட்டிருக்கை முதலான பொருள்கள் இங்கு பொருந்தாவாகையாலே, 'முக்கியமானவை' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (ஆஹு:) மனு முதலான அறிவாளிகள் கூறுகின்றனர்.

"இந்த்₃ரியாணும் ஹி ஸர்வேஷாம் யத்₃யேகம் க்ஷரதீந்த்₃ரியம்।
தேநாஸ்ய க்ஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்₃ருதே: பாத₃ாதி₃வோத₃கம்॥"
[மநு 2-99]

[எல்லா இந்திரியங்களுள் ஏதாவது ஒரு இந்திரியம் ஶப்தாதி விஷயங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினாலும், அதனால், இவனுடைய அறிவு முழுவதும் துருத்தியின் துவாரத்திலிருந்து ஒழுகும் நீர்போல் அழிகிறது.] என்று ஶப்தாதி விஷயங்களில் ஈடுபடும் இந்திரியங்கள் இவனுடைய ஆத்மஜ்ஞானத்தை அழிக்கும் எனக்கூறினாரன்றோ மனுவும்.

मनसस्तु परा बुद्धिः-मनसि वृत्त्यन्तरविमुखेऽपि विपरीताध्यवसायप्रवृत्तौ

(இந்த்₃ரியேப்₄ய: பரம் மந:) 'ஆஹு:' என்பதை இங்கும் கூட்டிக் கொள்வது: ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தடைசெய்வதில் இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனம் முக்கியமானது என்று கூறுகின்றனர். ஏனெனில்: விஷயமில்லாமையாலோ, கட்டாயப்படுத்தி இந்திரியங்களைச் செயல் புரியாமல் செய்வதாலோ வெளி இந்திரியங்கள் அடங்கியிருந்தாலும், மனமானது விஷயங்களையே சிந்தித்துக்கொண்டு அவற்றில் ஈடுபட்டிருந்ததாகில் ஆத்மஜ்ஞானம ஏற்படாதன்றோ. இப்படி வெளியிந்திரியங்கள் அடங்கியிருக்கும் காலத்திலும், மனம் ஆத்மஜ்ஞானததைத் தடைசெய்கையால் இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் மனத்தை முக்கியமானதாகக் கூறுகின்றனர் என்று கருத்து. (ஆஹு:) "வஶே க்ருத்வேந்த்₃ரிய க்₃ராமம் ஸம்யம்ய ச மநஸ்தத₂ா" [2-100] [இந்திரியஸமூஹத்தை வசப்படுத்தி, மனத்தையும் வசப்படுத்தி] முதலான விடங்களில மனுமுதலானோர் கூறியிருக்கின்றனர் எனறு கருத்து. (மநஸஸ்து பரா பு₃த்₃தி₄:) ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தடைசெய்யும் விஷயத்தில் மனத்தைக் காட்டிலும், 'ஶப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கவேணும' எனனும உறுதியே முக்கியமானதாகும. ஏனெனில், மனமானது ஶப்த₃ாதிவிஷயங்களில் ஈடுபடாமலிருந்தாலும், முற்கூறிய உறுதியான புததியிருந்ததாகில் ஆத்மஜ்ஞானம ஏற்படாதன்றோ. இஙகு ஓராக்ஷேபம் எழக்கூடும்:—மனமானது விஷயாந்தரங்களில் அடியோடு ஈடுபடாமலிருந்ததாகில், அந்த விஷயாந்தரங்களைப்பற்றிய உறுதியான புத்தி எப்படி ஏற்பட முடியும்? மனத்தினாலே ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி நின்ற பின்பன்றோ 'இதை அனுபவிப்பேன்' அல்லது 'இதை அனுபவிக்கமாட்டேன்' என்னும் உறுதி ஏற்படும். ஆகையால் மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி முக்கியமானது என்று கூறியது ஒட்டாதே என்பது அவ்வாக்ஷேபம. இதற்கு ஸமாத₄ானமாவது—மநோவ்யாபாரத்தை அடியோடு அடக்கினவனலலனிவன்; எவ்வளவு முயன்றாலும் தடுக்கமுடியாததாய். விஷயாந்தரங்களிலேயே இயல்பாக மண்டி இழியச்செய்வதான நிலையை அடையாமலிருப்பவனேயிவன். இப்படி இவன் இந்நிலையை அடையாமலிருப்பது இவனுடைய முயற்சியாலல்ல; யத்₃ருச்சையாகவோ, தூக்கத்தாலோ, சோம்பலாலோ இவன் இந்நிலையை அடையாமலிருக்கிறானித்தனை. இந்த ரீதியில இவனுக்கு விஷயங்களில் ஈடுபாடு இல்லாமலிருந்தபோதிலும், மநோவ்யாபார

मत्यां ज्ञानं न प्रवर्तते। सर्वेषु बुद्धिपर्यन्तेषु उपरतेष्वपीच्छापर्याय:

மிருக்கிறபடியால், ஒரு தாழ்ந்த விஷயத்தை அனுபவிக்கவேணும் என்னும் உறுதியிருந்ததாகில், அவ்வுறுதியே இவனை அவ்விஷயத்தில் மண்டியிழியச் செய்துவிடும். ஆகையாலே ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தடுப்பதில் மனத்தைக்காட்டிலும விபரீதாத்₄யவஸாயமாகிற புத்தி (உறுதி) முக்கியமானது என்று கூறியது மிகப்பொருந்தும். நுமப த₃ம் இந்த ஆக்ஷேபஸமாத₄ானத்தையே காட்டுகிறது. அல்லது புத்திக்குள்ள இவ்வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறதாகவும்மாம. (யோ பு₃த்₃தே₄:பரதஸ்து ஸ:) பு₃த்₃தே₄: (அபி)ய: பர: ஸ: (காம:) என்று அத்₄யாஹாரம் செய்து அநவயிக்க வேணடும. முன் மூன்று பாதங களிலும் முதல் வேற்றுமைலேயியே பரஸப்தத்தைப் படிததிருக்கையால இங்கும் 'ஸார்வவிப₄க்திகஸ் தஸில்' என்பதையொட்டி 'பரத:' என்பதை 'பர:' என்று முதல் வேற்றுமையாகவே கொள்ள வேண்டும். புத்தியைக்காட்டிலும (ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தடை செய்வதில்) முககியமானது காமமே என்றபடி. இந்திரியமநோபுத்திகள் விஷயங்களில் ஈடுபடாமல் அடஙகியிருந்தாலும், இச்சையெனப்படுவதாய் ரஜோகுணத்தால் உண்டாவதான காமம் இருந்ததாகில், அதுவே இவ்விந்திரிய மநோபுத்திகளைத்தான பற்றி நிற்கும் ஶப்தாதி விஷயங்களிலேயே ஈடுபடுத்தி ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தடை செய்து விடுமாகையால், இந்திரியம் முதலிய மூன்றைக்காட்டிலும் காமமே முக்கியமானது என்று கருத்து. இந்திரியம், மனம், புத்தி ஆகிய மூன்றும் அடங்கியிருக்கும்போது ஶப்₃த₃ாதிவிஷயங்களில காமம் என்னும விருப்பம் எப்படி உண்டாக முடியும்? எனில்: அநாதி காலமாக இவன் செய்திருக்கும் கர்மமானது ரஜோகு₃ணத்தைத் தலைதூக்கச் செய்கிறது. அதனாலே மனம் கெட்டு விடுகிறது. அந்த மனத்தில் ப்ராசீநவாஸனையினாலே ஶப்தாதிவிஷயங்களைப்பற்றிக் காமமானது உண்டாகி விடுகிறது. ஆக, முற்கூறியவாறு இந்திரிய மநோ புத்திகள் அடங்கியிருந்தாலும் ரஜோகுணத்தால் மனத்தில் காமமுண்டாகக் குறையில்லை. இந்திரிய மநோ புத்திகள் மூன்றும் அடங்கியிருக்கும்போது, ரஜோகுணத்தால் விஷயங்களில் இச்சை உண்டானாலும, ஆத்மாவைப்பற்றிய இச்சையும் இவனுக்கு இருக்கிறதாகையாலே, அந்த இச்சை தனக்கனுகுணமாக ஆதம விஷயத்திலேயே இந்திரிய மநோ புத்திகளை ஈடுபடுத்தலாமே எனில்: ஆத்மேச்சை இருந்தபோதிலும, அது எப்போதாவது ஏற்படும அற்பமான ஸத்வகுணத்தால் உணடாவது; விஷயேச்சையோவெனில்

நெடுநாளாக ஏராளமாகச் சேர்ந்து கிடக்கும் கர்மத்தாலுண்டாவ தாய், எப்போதும தொடர்ந்து வருவதான வலிமைமிக்க ரஜோ குணத்தாலுண்டாவது. ஆகையால், ஆத்மேச்சையானது தனக்கனு குணமாக ஆத்மத₃ர்ஶனத்தில் உறுதியை உண்டுபண்ணுவதற்குள் அதிலும் வலிமைமிக்க விஷயேச்சை தனக்கனுகுணமாக விஷயங் களில் உறுதியை உண்டுபண்ணி விடுகிறது என்று கருத்து. இத்த கைய காமமானது, ஶப்தாதிவிஷயங்களில் உறுதியாகிற புத்தியை விளைத்து, மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் அவ்விஷயங்களில் மண்டியிழியச் செய்கிறதாகையால் புத்திவரையிலுள்ள மூன்றினும இதுவேமுக்கியமானது என்னக் குறையில்லை. காமத்துக்குள்ள இந்த பராத₄ாநயத்தையே காட்டுகிறது கடைசிப்பாதத்திலுள்ள துஶப்தம்.

இங்கு இந்த ஶ்லோகத்தின் பொருளைப்பற்றி ஓர் ஆக்ஷேப ஸமாத₄ானம் அறியத்தக்கது. ஆக்ஷேபமாவது,—

"இந்த்₃ரியேப்₄ய: பரா ஹ்யர்த்த₂ா அர்த்தே₂ப்₄யயஶ்ச பரம் மந:|
மநஸஶ்ச பரா பு₃த்₃தி₄ர் பு₃த்₃தே₄ராத்மா மஹாந் பர: ||
மஹத: பரமவ்யக்தம் அவ்யக்தாத புருஷ: பர: |
புருஷாந் ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்ட₂ா ஸா பரா க₃தி: ||"
[கட 3-10; 11]

[ஜீவனால் வசீகரிக்கத்தக்கவைகளுள் இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் ஶப்த₃ாதி₃களான விஷயங்கள் மேலானவை; விஷயங்களைக்காட்டி லும் மனம் மேலானது; மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி மேலானது; சிறந்தவனான ஆத்மா புத்தியைக்காட்டிலும மேலானவன; சிறந்த வனான அவ்வாத்மாவைக்காட்டிலும் ப்ரக்ருதிகார்யமான சரீரம் மேலானது; சரீரத்தைக்காட்டிலும் புருஷனெனப்படும் பரமாத்மா மேலானவன். அப்புருஷனைக்காட்டிலும மேலானதொன்றுமில்லை; அவனே மேலான ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பவன்.] என்று கட வல்லியில் வஶீகார்யபரம்பரை சொல்லப்படுகிறது. இம்மந்திரங்கள 'ஆநுமாநிகமப்யேகேஷாம்' [ப்ர-ஸூ 1-4-1] என்று தொடங்கும் அதிகரணத்தில் வியாக்கியானம்செய்யப்பெற்றன. இம்மந்திரங்களே இங்கு உபப்₃ரும்ஹணம் செய்யப்படுவதாக விளங்குகிறது. இந் திரியங்களுக்கும் மனத்திற்கும் நடுவில் ஶ்ருதியில் காணப்படும் விஷயங்கள் இந்த ஶ்லோகத்தில் இல்லாமையாலும் 'மஹத: பரம

वर्तयित्वा आत्मज्ञानं निरुणद्धि ; तदिदमुच्यते * यो बुद्धेः परतस्तु

வ்யக்தம்' என்று தொடங்கும் இரண்டாவது மந்திரத்திலுள்ள அவ்யக்தமும், புருஷனும் கீதாஸ்லோகத்தில் எடுக்கப்படாமையாலும் இந்த கீதாஸ்லோகம அந்த மந்திரங்களுக்கு உபப்ரும்ஹணமாகா தென்று கூறமுடியாது; ஸ்ருதியில் விஸ்தாரமாகச் சொன்னதை கீதையில் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லுகிறது என்று கூறிவிடலாமன்றோ. ஸ்ருஷ்டிப்ரகரணங்களில் சில விடங்களில் தமஸ்ஸிலிருந்து தொடங்கிச் சொல்லாமல் தேஜஸ்ஸிலிருந்து தொடங்கிச்சொன்ன போதிலும் 'ஸங்க்₃ரஹமாகச் சொன்னவிது தமஸ் தொடங்கியுள்ள ஸகல பதார்த்த ஸ்ருஷ்டிககும உபலக்ஷணம' என்று கொள்வது போலே இங்கும் கொள்ளலாம. கீதையில், 'ஆஹு:' என்று கூறுவதி லிருந்தும் உபனிஷத்தில் சொன்ன அர்த்தமேயிது என்று உறுதி யாகிறது. ஆகவிப்படி இந்த கீதாஸ்லோகம் கடஸ்ருதியில் சொன்ன தையேகூறுகிறது என்று தேறியவளவில், 'யோ பு₃த்₃தே₄: பரதஸ்து ஸ:'என்று கீதையில் புத்திக்கு மேற்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் தத்து வம் 'பு₃த₃தே₃ராத்மா மஹாந் பர:' என்ற கட₂ஸ்ருதியையொட்டி ஆத்மதத்வமேயாக முடியும். அடுத்த ஸ்லோகத்தில் 'ஏவம பு₃த்₃தே₄: பரம் ஆத்மாநம்' என்று கூறியிருப்பதும் இதையே வலியுறுத்து கிறது. இப்படியிருக்குமபோது 'ஸ:' என்று காமத்தைச் சொல்லு வதாகக் காமபதத்தை அத்₄யாஹாரம் செய்து பொருள் கொள்வது எப்படி ஓட்டும்?—என்பது (ஆக்ஷேபம்.)

இனி, இதற்கு ஸமாத₄ானமாவது,—ஸ்ருதியில் சொன்ன (1) இந்திரியம், (2) விஷயம் (3) மனம் (4) புத்தி (5) ஆத்மா (6) அவ் யக்தம (சரீரம்) (7) புருஷன் (பரமாத்மா) என்னும் ஏழு விஷயங் களில் மூன்றே இந்த ஸ்லோகத்தில் தெளிவாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும ஸ்ருதியிலுள்ள க்ரமம்இங்கு பின்பற்றப்படவில்லை. 'இந்த்₃ரி யாணி மநோ பு₃த்₃தி₄:' என்னும் நாற்பதாவது ஸ்லோகத்தில் ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்குத் தடை செய்பவையாகக் கூறப்பட்ட இந்திரியம, மனம், புத்தி, காமம் என்னும் நான்கினிடையேயுமுள்ள ஏற்றத் தாழ்வே இந்த நாற்பத்திரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் கூறப்படுகிறது என்று கொள்வதே உசிதம், இந்திரியம், மநம், புத்தி என்னும் கிரமம் இவ்விரண்டு ஸ்லோகங்களிலும் ஏகரீதியாகக் காணப்படுவது இதை வலியுறுத்துகிறது. கடவல்லியிற் சொன்ன பொருளையே சொல்லுகிறதெனில், அங்குள்ள அர்த்த₂மெனப்படும் ஶப்₃த₃ாதி₃

सः इति। बुद्धेरपि यः परस्स काम इत्यर्थः ॥ ४२ ॥

விஷயங்கள் இங்கு எடுககப்படவில்லையாகையால் க்ரம ப$_4$ங்க$_3$ம் ஏற்படும். இந்த ஸ்லோகத்திற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள ஸ்லோகங்களில் காமமே ஜயிக்கவேண்டிய ஆத்மஜ்ஞான விரோதிகளில் தலையானதாக எடுக்கப்படுகிறது. ஆகையால், அதையே 'யோ பு$_3$த்$_3$தே$_4$: பரதஸ்து ஸ:' என்று புத்தியைக்காட்டிலும் ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்கு முக்கியமான விரோதியாகச் சொல்வது உசிதம். 'ஸ:' என்னும் பதத்திற்கு உபனிஷத்திலுள்ள (தூ$_3$ரஸ்த$_2$மான) ஆத்ம ஸப்தத்தை விஸேஷ்யமாகக் கொள்ளுவதைக்காட்டிலும், இப்ர கரணத்திலுளள (ஸமீபஸ்த$_2$மான) காமஸப்தத்தை விஸேஷ்யமாகக் கொள்வதே தக்கது. 'ஸ:' என்று இங்கு ஆத்மாவும் நியமிக்கத் தக்கதாகக் கருதப்பட்டிருந்ததாகில், அப்போது 'இந்த்$_3$ரியாணி மநோ பு$_3$த்$_3$தி$_4$:' என்னும் ஸ்லோகத்தில், இந்த்ரிய மநோ புத்தி களைப்போலே ஆத்மாவும் காமத்துக்கு அதி$_4$ஷ்ட$_2$ாநமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்க வேணடும்; அப்படிச் சொல்லப்படாததோடன்றியில், இந்திரியம், மனம், புத்தி, காமம் என்னும் நாலாலும் மயக்கப்படுபவ னுகவே ஆத்மா சொல்லப்படுகிறன். ஆகையால், அந்த ஸ்லோகத் தில் ஆத்மாவை மயக்குபவையாகச் சொல்லப்பட்ட நாலையும் இவன் நியமிக்கவேண்டுமென்றே இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்படுவ தாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் 'ஸ:' என்பது நாலாவதான காமத்தையே குறிக்க வேண்டும். இப்படியானவளவில், 'ஆத்மாநம' என்று மேல் ஸ்லோகத்தில் உள்ளதை இதற்கு அனுகுணமாகவே பொருள் கொள்ள வேண்டும். 'ஏவம் பு$_3$த$_3$தே$_4$: பரம்' என்று தொடங்குகையால் முன் ஸ்லோகத்தில் சொன்ன அர்த்தமே அங்கு அநுவதிககப்படுகிறது என விளங்குகிறது. மேலும், அந்த ஸ்லோகத் தின் முதல் பாதத்தில் 'பு$_3$த்$_3$த்$_4$வா' என்னும் ஒரு க்ரியையும், இரண் டாம் பாதத்தில் 'ஸம்ஸ்தப்$_4$ய' என்னும் வேறொரு க்ரியையும், இருக்கையாலே 'பு$_3$த்$_3$தே$_4$: பரம்' 'ஆத்மாநம்' என்னும் இரண்டும் அந்த க்ரியைகளுக்கு வெவ்வேறுன இரண்டு கர்ம(விஷய)ங்களைக் குறிக்கின்றன என்று கொள்வதே உசிதம். ஆகையால், 'பு$_3$த்$_3$தே: பரம ஆத்மாநம்' என்று கூட்டுவது தகாது. இப்படித் தேறினவள வில் அந்த ஸ்லோகத்தின் இரண்டாவது பாதத்திலுள்ள 'ஆத் மாநம்' 'ஆத்மநா' என்னும பதங்கள் முன் ஸ்லோகங்களில் அடக்கத் தக்கவையாகக் கூறப்பட்ட மனத்தையும, அதை நியமிக்கும் புத்தியை யுமே முறையே கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். 'ஆஹு:' என்று கடே$_2$ாபனிஷத்தையே கருத வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமில்லை. வியாக்கியானத்தில் எடுக்கப்பட்ட 'இந்த்ரியாணும் ஹி ஸர்வேஷாம' முதலான வசனங்களையொட்டி 'மநுமுதலானுர் கூறுகிருர்கள்'

एवं बुद्धेः परं बुद्ध्वा संस्तभ्यात्मानमात्मना।
जहि शत्रुं महाबाहो कामरूपं दुरासदम्॥४३॥

॥ इति श्रीभगवद्गीतासूपनिषत्सु **कर्मयोगो** नाम तृतीयोऽध्यायः॥३॥

43. ஏவம் புத்தே: பரம் புத்த்வா ஸம்ஸ்தப்யாத்மாந மாத்மநா ।
ஜஹி ஶத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம் ॥

மஹாபாஹோ—*தடக்கையனே!* ஏவம்—*இவ்வண்ணமாக,* புத்தே: பரம்—*(ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தடைசெய்வதில்) புத்தியைக் காட்டிலும் மேலான காமத்தை,* புத்த்வா—*அறிந்து,* ஆத்மாநம—*மனத்தை,* ஆத்மநா—*உறுதியான அறிவாலே,* ஸமஸ்தப்ய—*(கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுத்துவதாகிய) நியமனத்தைச்செய்து,* துராஸதம்—*வெல்லவரிய,* காமரூபம ஶத்ரும்—*காமம் என்னுட சத்ருவை,* ஜஹி—*அழிப்பாயாக.*

---

36. புந்திக்கு மேற்காமம புந்தித்துப் புந்தியாற்
சந்தித் தறத்துமனஞ் சார்த்திநீ—வந்தியலுஞ்
சேமமிக வீழ்தது தீங்கியற்றும் வன்பகையாங்
காமமது நீததல் கடன்.

நீ—*நீ,* புந்திக்கு மேல் காமம் புந்தித்து—*(முற்கூறியபடி) உறுதியான அறிவுக்கு மேற்பட்டதாகக் காமத்தை அறிந்து,* புந்தியால்—*உறுதியான அறிவாலே,* அறதது மனம் சந்தித்து சார்த்தி-*கர்மயோகத்திலே மனத்தைச் சேர்த்து ஈடுபடுத்தி,* வந்து இயலும சேமம் மிக வீழ்த்தும் தீங்கு இயற்றும் வன் பகையாம் காமம் அது—*உன்னிடம் வந்து பொருந்தியிருப்பதாய், உனக்கு வரும் நன்மைகளை மிகவும் அழிப்பதாய், தீமைகளைச் செய்வதாய், வலிய எதிரியாயிருப்பதான அக்காமத்தை,* நீத்தல் கடன்—*அழிப்பது உன் கடமை.*

என்றே கொள்ளலாம். ஆகையால் 'யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ:' என்னும் கடைசிப்பாதத்தாலே, ஆத்மஜ்ஞாநவிரோதம செய்வதில் இந்திரிய மநோ புத்திகளைக்காட்டிலும் காமமே முக்கியமானது என்றே இங்கு கூறப்படுகிறது என்று கொள்ளத்தட்டில்லை. 42.

॥ भा ॥ एवं बुद्धेरपि परं कामं ज्ञानयोगविरोधिनं वैरिणं बुद्ध्वा

43. 'ஸத்ருமம் சேஷ்டதே' [3-3] என்னும் ஶ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி, ஞானயோகம் நழுவுதற்கிடமுள்ளது என்று விளக்கிவந்ததை முடித்துக்கொள்வதனமூலம், மனத்தைக் கர்மயோகத்திலேயே நிலைநிறுத்தவேண்டும எனனும் அத்தியாயத்தின் ஸாரார்த்தத்தையும் சொல்லி அததியாயத்தை முடிக்கிறுன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஏவம) இவ்வண்ணமாக புத்த்வா (அறிந்து) 'ஸம்ஸ்தப்ய' (அடக்கி) 'ஜஹி' (அழிப்பாயாக) என்று அநவயிககவேண்டும். அத்தியாயத்தில் சொன்ன முக்கியமான அர்த்தஙகளையெல்லாம 'ஏவம்' என்று தொடங்கி அநுவதிக்கிறது. (ஏவம புத்தே: பரம புத்த்வா) முன ஶ்லோகத்தில் கூறியபடி புததியைககாட்டிலும் முக்கியமான காமத்தை ஜ்ஞானயோகத்திற்கு எதிரியான சத்துருவென அறிந்து. இனி, இக்காமத்தை வெல்லும் வழியைக்காட்ட முற்பட்டு, அதில் ஒரு பகுதியான இந்திரியநியமனத்தை நாற்பத்தோராவது ஶ்லோகத்தில் சொல்லிவிட்டமையாலே, எஞ்சியுள்ள மநோபுத்திநியமனங்களை இரண்டாம் பாதத்தில கூறுகிறுன்,— (ஆத்மாநம் ஆத்மநா ஸம்ஸ்தப்ய) முற்கூறிய இந்திரியங்களை நியமிக்கும் மனத்தை, அதையும் நியமிக்கும் உறுதியான புத்தியாலே கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுத்துவதாகிற நியமனத்தைச்செய்து. (ஆத்மாநம ஆத்மநா) 'அத ஸாதத்ய கமநே' எனனும் தாதுவிலிருநதுணடான ஆத்மசப்தத்திற்கு "ஆத்மா கலேவரே யத்நே ஸ்வபாவே பரமாத்மநி। சித்தே த்ருதௌ ச புத்தௌ ச பரவ்யாவர்த்தநேபி ச ॥" [தரணி] முதலான நிகண்டுக்களில சஞ்சலமான மனமும், எங்கும பரவக்கூடிய புத்தியும் பொருளாகக் கூறப்பட்டிருப்பது அறியத்தக்கது. (ஆத்மாநம் ஆத்மநா ஸம்ஸ்தப்ய) 'தஸ்மாத் த்வமிந்த்ரியாண்யாதௌ' என்னும ஶ்லோகத்தில் இந்திரியங்களைக் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுத்தி விஷயங்களில் பட்டிமேயாதபடி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தடைசெய்வதில் இவ்விந்திரியங்களைக்காட்டிலும மனம் முக்கியமானது என்றும், அதைக்காட்டிலும் விபரீதாத்யவஸாயமாகிற புத்தி முக்கியமானது எனறும் கூறப்பட்டது. ஆக, முற்கூறியபடி இந்திரியங்களை மாத்திரம் அடக்கினுல் போதாது; மநோபுத்திகளையும் அடக்கவேண்டுமென்று உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று; இங்கு, ஶப்தாதி விஷயங்களைப்பற்றிநிற்கும்

आत्मानं—मनः आत्मना—बुद्धया कर्मयोगेऽवस्थाप्य एनं कामरूपं दुरासदं शत्रुं जहि—नाशय ॥ ४३ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

புத்தியைக் கர்மயோகத்தைப் பற்றச்செய்து, அதைக்கொண்டு விஷயங்களில் பட்டிமேயும்மனத்தையும் கர்மயோகத்தில்நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்று கூறுவதன்மூலம மநோபுத்திகளை அடக்கும் வழி காட்டப்படுகிறது. (ஆத்மாநம் ஸம்ஸ்தப்$_4$ய) மனத்தைக் கர்ம யோகத்தில் நிலைநிறுத்துவதாகிற நியமனத்தைச் செய்து. காமத்தை ஜயிப்பதற்கு முன் மனத்தை அடியோடு ஜயிககமுடியாதாகையாலே, முற்கூறியபடி இங்கும மனத்தைக் கர்மயோகத்தில் நிலைநிறுத்து வதன்மூலம் விஷயங்களினின்றும் திருப்புவதே ஸமஸ்தம்ப$_4$நம் செய்வதாகக் (அடக்குவதாகக்) கூறப்படுகிறதென்று கொள்ள வேண்டும். இப்படி புத்தியைக்கொண்டு மனத்தையும், மனத்தைக் கொண்டு இந்திரியஙகளையும் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுத்துவதே பரமவிரோதியான காமத்தை வெல்லும வழியாகும் எனறு காட்டு கிறது உத்தரார்த்தம்: (ஸமஸ்தப்$_4$ய காமரூபம் ஜஹி) புத்தியைக் கொண்டு இந்திரியங்களோடு கூடிய மனத்தைக கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுத்திஞயானல், அநாதிகாலமாகக் குவிநதுகிடக்கும பாபங்கள் நீங்கும்; அதனலே ரஜோகுணம குறைந்து ஸத்வகுணம் அபி வ்ருத்தியாகும்; அதனலே ரஜோகுணத்தின மிகுதியால உண்டா கும் காமம் அழியும் என்று கருத்து. (து$_3$ராஸத$_3$ம ஶத்ரும் காம ரூபம்) இவ்வாறுக் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்காதவர்களாய், அதனலே பாபம் நீஙகப்பெருதவர்களாய், அதனலே ரஜோகுணம் குறையப்பெற்று, ஸத்வகுணமாகிற உறுதியான கவசத்தை அணி யாதவர்களாலே, இதன் தோஷத்தைக் கண்டாலும அழிக்க முடியாதபடியிருக்கும் காமம் என்னும் எதிரியை. (ஜஹி) அழிப்பா யாக. முற்கூறியபடி 'ஹந-ஹிம்ஸாயாம்' என்னும் தாதுவிலிருந்து தோன்றிய இப்பதம் ஹிம்ஸாமாத்ரதையே காட்டுமாயினும், இங்கு விநாஶபர்யந்தமான ஹிமஸையைக் கூறுகிறதாய், ஶத்ருவாக உருவகப்படுத்தப்பட்ட காமத்தை அழிப்பதையே காட்டுகிறது. (மஹாபா$_3$ஹோ) இதுவரையில் வெளியிலுள்ள எதிரிகளை அழிப் பதன் மூலம் தோள்வலிமிக்கவன என்று புகழ்பெற்றுய்; இனி, உனக்குள்ளேயே இருக்கும எதிரியான காமத்தையும் நீ ஜயித்தால் தான் உன்னுடைய தோள்வலி வீறுபெறும் எனறு கருத்து. 43.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமிதா$_3$ஸன் இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணத்தில் மூன்ருமத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது.

பகவத் கீதை வெண்பா

(மூன்றுமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

மெய்யமரும் புத்தி விடாதென்று நின்றிவனுஞ்
செய்யும் கருமச் சிறப்பதனை—வையத்து
வாய்ந்தபுகழ்க் கீதை வளர்மூன்று மோத்துரைத்த
வேய்ந்த பொருண்முடிந்த திங்கு.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
மூன்றுமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இவனும்—*இவ்வுலகத்திலும்*, மெய் அமரும் புத்தி விடாது—*(ஆத்மாவைப்பற்றிய) உண்மையைப் பொருந்திநிற்கும் அறிவை விடாமல்*. என்றும் நின்று—*என்றும் நிலைநின்று*, செய்யும் கருமச் சிறப்பு அதனை—*(இச்சேதனன்) அனுஷ்டிக்கும் கர்மயோகத்தின் பெருமையை*. வையத்து வாய்ந்த புகழ் கீதை—*உலகில் விளங்கும் புகழையுடைய கீதையின்*, வளர் மூன்றும் ஒத்து உரைத்த—*வளர்ந்துநிற்கும் மூன்றும் அத்தியாயம் உபதேசிக்கும்*. ஏய்ந்த பொருள்—*பொருந்திய அர்த்தம்*, இங்கு முடிந்தது—*இத்துடன் நிறைவுபெற்றது*.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர்)

மூன்றுமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

4. சங்கத் தவிர்ந்து சகஞ்சதிர் * பெற்ற தனஞ்சயனே
பொங்குங் குணங்கள் புணர்ப்பனைத் தும்புக விட்டவற்று
ணங்கண் ணுரைத்த கிரிசை யெலாமென வுந்நவின்று
ரெங்கும் மறிவர்க ளேயென்று நாத னியம்பினனே.

---

* *(பா) பெறத்; பற்றத்;*

நாதன்—ஸர்வேச்வரனான கண்ணன், 'சகம்—உலகத்திலே, சதிர் பெற்ற—(சான்றோன் எனப்) புகழ்பெற்ற, தனஞ்சயனே—அருச்சுனனே!, சங்கம தவிர்ந்து–(கர்மபலன்களில்) பற்றை விட்டு, பொங்கும் குணங்கள்—(மாறி மாறி) மிகுதியடைகின்ற (ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று) குணங்களின், புணர்ப்பு அனைத்தும்—தொடர்பால் ஏற்படும் எல்லாக் காரியங்களையும், அவற்றுள் புகவிட்டு–அந்த குணங்களுக்கே சேர்ந்தவையென அநுஸந்தித்தும், உரைத்த கிரிசை எல்லாம்—(சாஸ்திரங்கள்) கூறும் எல்லாக் கர்மங்களையும், நங்கண் எனவும்—என்னால் ஏற்படுபவை என்று அநுஸந்தித்தும், நவின்றார்—அனுஷ்டிக்கின்ற பெரியோர்கள், எங்கும் அறிவர்களே–கர்மயோகதசையிலும் ஞானயோகிகளேயாவர்' என்று–என்று, இயம்பினன்—உபதேசித்தான்.

கீதாச்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

மூன்றாமத்தியாயம்

ச்லோ. அர்த்தம்.

1–2. ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமான கர்மயோகம் ஆத்மதர்சனத்திற்கு நேரே காரணமன்று; நிவ்ருத்தி மார்க்கமான ஜ்ஞாந யோகமே அதற்கு நேரே காரணம். இப்படி ஞானயோகமே சிறந்ததாயிருக்கக் கர்மயோகத்தில் ஏன் என்னை ஏவுகிறாய் என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான்.

3–8. எளிதாகச் செய்யத்தக்கதாயிருக்கை, நழுவ இடமில்லாததாயிருக்கை, விடமுடியாததாயிருக்கை முதலான காரணங்களால் கர்மயோகம் ஞானயோகத்தைக்காட்டிலும் சிறந்தது.

9–16. பகவதாராதனமான யஜ்ஞத்திற்கு உறுப்பாகாத கர்மங்களே இவனை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுத்தும்: அதற்கு உறுப்பான கர்மங்கள் புருஷார்த்த ஸாதனமாகுமேயொழிய இவனைக் கட்டுப்படுத்தாது.

17–19. ஆத்மத₃ர்ஶனம் கைவரப்பெற்ற முக்தனான கைவல்யநிஷ்டனே வர்ணாச்ரமதர்மங்களைச் செய்யாமலிருக்கலாமாகை

யால், அப்படி முக்தனல்லாத நீ கர்மயோகத்தை அனுஷ்டித்தே ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைப் பெறவேணும்.

* 20. ஜனகர் முதலானுர் கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைப்பெற்றனர்.

20*-26. சான்றோருகைப் புகழ் பெற்றவன், தான் ஜ்ஞாநயோக₃ாதி₄காரியாயினும், அதில் அதி₄காரமில்லாதவர்களை ரக்ஷிபதற்காகவும், அவர்களைக் கலக்குவதன்மூலம் தனக்குண்டாகும அநர்த்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகவும் கர்மயோகத்தையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.

27-30. 'ஸர்வேஶ்வரனுல் தூண்டப்பட்டு, ஸத்வாதிகுணங்களுக்கு வசப்பட்டவனுகவே நான் கர்மம் செய்கிறேன்' எனனும் அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தோடு கூடவே கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். இப்படிக் கர்மயோகத்தில் ஞானம கலந்திருக்கையால், ஞானயோகத்தையிடையிடாமல் அதுவே நேரே ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்கு உபாயமாகும. ஆகையால், அது ஞானயோகத்தைவிடத் தாழ்ந்ததல்ல.

31-32. கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பாரின் சிறப்பு; அதை அநுஷ்டியாதாரின் தாழ்வு.

33-43. எத்தகைய சிறந்த ஞானயோகாதிகாரியையும், அநாதிவாஸனையும் அதுகாரணமாக வரும் காமக்ரோதங்களும் ஜ்ஞாநயோகத்தினின்றும் நழுவச்செய்துவிடும். அநாதிவாஸனை முதலானவற்றுக்கு அடியான பாபங்களைப் போக்கும் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுவதன் மூலமே இவற்றை வெல்லமுடியும். ஆகையால் நழுவதற்கிடமுள்ளதாய், செயற்கரியதான ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும், நழுவுதற்கிடமற்றதாய், செயற்கெளியதான கர்மயோகமே ஜ்ஞாநயோக₃ாதி₄காரியோடு, கர்மயோக₃ாதி₄காரியோடு வாசியற அனைவராலும் கைக்கொள்ளத் தக்கது.

ஆளவந்தார் அருளிய

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[நாலாவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

प्रसङ्गात्स्वस्वभावोक्तिः कर्मणोऽकर्मताऽस्य च ।
भेदाः, ज्ञानस्य माहात्म्यं चतुर्थाध्याय उच्यते ॥ ८ ॥

*8. ப்ரஸங்கா₃த் ஸ்வஸ்வபா₄வோக்தி: கர்மணோऽகர்ம-
தாஸ்ய ச ।
பே₄தா₃:, ஜ்ஞாநஸ்ய மாஹாத்ம்யம் சதுர்த்தா₂த்₄யாய
உச்யதே ॥*

சதுர்த்தா₂த்₄யாயே—*நான்காமத்தியாயத்தில்.* **கர்மண: அகர்மதா உச்யதே**—*(ஞானமடங்கிய) கர்மயோகம் ஞான யோகமாகவேயிருத்தல் சொல்லப்படுகிறது;* **அஸ்ய பே₄தா₃: ச** *(உச்யந்தே)—கர்மயோகத்தின் (ஸ்வரூபமும்) பிரிவுகளும் சொல்லப்படுகின்றன;* **ஜ்ஞாநஸ்ய மாஹாத்ம்யம் (உச்யதே)**—*(கர்மயோகத்தில் அடங்கிய) ஞானபாகத்தின் பெருமையும் கூறப்படுகிறது;* **ப்ரஸங்கா₃த**—*(தான் சொலலுமர்த்தம் ப்ராமாணிகமானது என்று நிரூபிக்கவேண்டிய) ப்ரஸங்கம் ஏற்பட்டபடியாலே,* **ஸ்வஸ்வபா₄வோக்தி:**—*(அவதார தசையிலும் மாறாத) தன் தன்மையைப்பற்றிய பேச்சும் (முதலில் உள்ளது).*

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணம் நாலாமத்தியாயம்

நாலாவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:— "**அஸக்த்யா லோக ரக்ஷாயை**" *[7] என்று தொடங்கும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்திற்சொன்னபடி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ள முமுக்ஷுவுக்குச் சடக்கென ஞானயோகத்தில் இழிய சக்தி கிடையாதாகையாலே கர்ம யோகமே கைக்கொள்ளதக்கதென்றும், ப்ரக்ருதிவாஸனையை ஜயித்திருக்கையாலே ஜ்ஞானயோகத்தில் அதிகாரமுள்ளவனுக்கும் நழுவுதற்கிடமுள்ளதாயிருக்கை முதலான தோஷங்களையுடைய*

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 4.
ஞான (விபாக) யோகம்
அத்தியாயப்பொருளின் சுருக்கம்

நாரா யணன்கீதை நாலாமோத் திற்றனது
சீரார் பிறவிச் சிறப்புடனே—யேராரும்
யோகத் துடன்கரும முற்றியலு மாறுரைக்கு
மேகப் பலபரிசா வேய்ந்து.

நாராயணன்—(கண்ணனாய் அவதரித்த) நாராயணன், ***கீதை நாலாம் ஒத்தில்***—கீதையின் நாலாம் அத்தியாயத்தில், ***தனது சீர் ஆர் பிறவி சிறப்புடனே***—பெருமை மிகுந்த தன் அவதாரச் சிறப்போடு கூட, ***ஏர் ஆரும் யோகத்துடன்***—சிறப்புற்ற ஞானத்தோடு, ***ஏகம் கருமம்***—ஒன்றான கருமம், ***பல பரிசா ஏய்ந்து***—பல வகைகளாக இருந்துகொண்டு, ***முற்று இயலும் ஆறு***—(ஜ்ஞான யோகத்தை இடையிடாமலே) பரிபூர்ண ஸாதனமாயிருக்கும் வகையை, ***உரைக்கும்***—உபதேசிக்கிறான்.

ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும், அந்த தோஷங்களற்றதாய், அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தோடு கூடியதான கர்மயோகமே சிறந்ததென்றும், அதிலும் சான்றோனாகப் புகழ்பெற்றவன சக்தியுடையவனாயினும், இல்லாதவனாயினும் தன பொருட்டும் பிறரை ரக்ஷிப்பதன் பொருட்டும கர்மயோகத்தையே அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்றும் ஆகவிப்படி சக்தியில்லாதவனுக்கும், சக்தியிருந்தபோதிலும் அப்ரஸித்தனாய் ஸவார்த்தநிபுணனாயிருப்பவனுக்கும, சக்தியிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ப்ரஸித்தனாயிருப்பவனுக்கும் கர்மயோகமே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று நிலைநிறுத்துவதன்மூலம் மூன்றுமத்தியாயத்தில் கர்மயோகத்திற்கு அதிகாரியும ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகத்திற்குச் சிறப்பும் கூறப்பட்டது. இனி, இந்த நாலாம் அத்தியாயத்தில், "ப்ரஸங்காத்" [8] என்று தொடங்கும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹஶ்லோகத்திற் சொன்னபடி, முன் அத்தியாயத்தில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகம் உலகனைத்தும உய்யும்பொருட்டு மந்வந்தரத்தின் ஆதியிலேயே உபதேசிக்கப்பட்டதாகையாலே அவசியம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதேயென்று கூறுவதன்மூலம் அதன் ப்ராமாணிகத்வமும் (1)

अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ तृतीयेऽध्याये प्रकृतिसंसृष्टस्य मुमुक्षोस्सहसा ज्ञानयोगेऽनधिकारात् कर्मयोग एव कार्यः; ज्ञानयोगाधिकारिणोऽप्यकर्तृत्वानुसन्धानपूर्वककर्मयोग एव श्रेयानिति सहेतुकमुक्तम्; शिष्टतया व्यपदेश्यस्य तु विशेषतः कर्मयोग एव कार्य इति चोक्तम्। चतुर्थेनेदानीमस्यैव कर्मयोगस्य निखिलजगदुद्धरणाय मन्वन्तरादावेवोपदिष्टतया कर्तव्यतां द्रढयित्वा अन्तर्गतज्ञानतयाऽस्यैव ज्ञानयोगाकारतां प्रदर्श्य, कर्मयोगस्वरूपम्, तद्भेदाः, कर्मयोगे ज्ञानांशस्यैव प्राधान्यं चोच्यते। प्रसङ्गाच्च भगवदवतारयाथात्म्यमुच्यते।

ஞானத்தை உள்ளடக்கியதாகையால், இக்கர்மயோகம் ஞான யோகமாகவே உள்ளதெனனும அர்த்தமும் (2), கர்மயோக ஸ்வரூபமும் (3), அதன வகைகளும் (4), கர்மயோகத்தில் ஜ்ஞா நாம்ஶமே முக்கியமானது என்பதும் (5), தான் சொல்லும் அர்த்தம் ப்ராமாணிகமானது என்று நிரூபிக்கவேண்டிய ப்ரஸங்கம் ஏற் பட்டபடியாலே. அவதாரதசையிலும் அகர்மவஶ்யத்வம முதலான பெருமைகள் குலையாதவன் தான என்பதும் (6) ஆகவிப்படி ஆறு அர்த்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. (1) தன் அவதாரப்பெருமை (2) கர்மயோகமே ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பது (3) கர்மயோகத்தின் வகைகள் (4) கர்மயோகத்திலுள்ள ஜ்ஞாநாமஶத்தின் பெருமை என்னும் நாலு அர்த்தங்களே ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், 'ப்ரஸங்க₃ாத்' என்று ப்ராமாணிகத்வப்ரஸங்கத்தைக் கூறுகையால் ப்ராமாணிகத்வமும். 'அஸ்ய ச பே₄த₃ா:' என்று கர்மயோகத்தின் வகைகளைச் சொல்லுமிடத்தில், ஸ்வரூபத்தை யறியாமல் வகைகளை அறியமுடியாதாகையாலே ஆர்த்தமாகவோ, அநுக்தஸமுச்சாயகமான சகாரத்தாலோ கர்மயோக ஸ்வரூபமும் உணர்த்தப்படுகிறதாகையாலே ஸங்க்ரஹத்திலும் ஆறு அர்த்தங் களே எடுக்கப்படுகின்றன என்னக் குறையில்லை. இவ்வத்தி யாயத்தில் ஞானத்தையுள்ளடக்கிய கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோக மாகவேயுள்ளது என்று கூறுகையாலும், கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶத்தின் ப்ராத₄ாந்யத்தைக் கூறுகையாலும், இது ஜ்ஞாந யோகம் எனப்படுகிறது என்று அறியத்தக்கது.

॥ श्रीमद्भगवद्गीतायां चतुर्थोऽध्यायः ॥

श्रीभगवानुवाच—

इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम् ।
विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ॥ १ ॥

एवं परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः ।
स कालेनेह महता योगो नष्टः परन्तप ॥ २ ॥

स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः ।
भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम् ॥ ३ ॥

ஸ்ரீபகவாநுவாச—

1. இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவாநஹமவ்யயம்।
விவஸ்வாந் மநவே ப்ராஹ மநுரிக்ஷ்வாகவேऽப்ரவீத்॥

2. ஏவம் பரம்பராப்ராப்தமிமம் ராஜர்ஷயோ விதுः।
ஸ காலேநேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட: பரந்தப॥

3. ஸ ஏவாயம் மயா தேऽத்ய யோக: ப்ரோக்த: புராதந:।
பக்தோऽஸி மே ஸகா சேதி ரஹஸ்யம் ஹ்யேதது³த்தமம்॥

அஹம்—*நான்*. அவ்யயம்—*அழியாததான*. இமம் யோகம்—*முன் அத்தியாயத்திற் சொன்ன இந்தக் கர்ம யோகத்தை*. விவஸ்வதே—*ஸூர்யனுக்கு*. ப்ரோக்தவாந்—*(வைவஸ்வத மந்வந்தரத்தின் ஆதியில்) உபதேசித்தேன்*. விவஸ்வாந்—*ஸூர்யன்*. மநவே—*(வைவஸ்வத) மனுவுக்கு*. ப்ராஹ—*உபதேசித்தான்*. மநு:—*அந்த மனு*. இக்ஷ்வாகவே—*(தன் புத்திரனை) இக்ஷ்வாகுவுக்கு*. அப்ரவீத்—*உபதேசித்தான்*. பரந்தப—*எதிரிகளைத் தவிக்கச் செய்யும் வீரனே!*

இவ்வாறு அர்த்தங்களில், அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாகச் சொல்லப்படும் கர்மயோகத்தின் ப்ராமாணிகத்வத்தைச் சொன்னால் தான், அர்ஜுனனுக்கு இதைக்கேட்பதில் ருசியுண்டாகுமாகையாலே, அதைக் கூறுகிறான் பகவான் முதல் மூன்று ஶ்லோகங்களாலே.

ஏவம்—*இவ்வண்ணமாக.* **பரம்பராப்ராப்தம்**— *புத்ரபௌத்ர பரம்பரையாக உபதேசித்தறியப்பட்ட,* **இமம்**—*இக்கர்ம யோகத்தை.* **ராஜர்ஷய:**—*ஜநகர் முதலான ராஜரிஷிகள்.* **விதுः:**—*அறிந்தவராயிருந்தனர்;* **ஸ:**-*அக்கர்மயோகம்.* **இஹ**-*இவ்வுலகில்.* **மஹதா காலேந**—*காலத்தின் நெடுமையாலே.* **நஷ்ட:**-*(உபதேசபரம்பரையில்லாமையாலே) அழிந்துவிட்டது.* **புராதந:**—*பழையதாய்.* **ஸ: ஏவ அயம் யோகः:**—*(இப்படி உபதேசபரம்பரையினுல் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்த) அத்தகைய இந்தக்கர்மயோகமே.* **மே**-*எனக்கு.* **பக்த:**-*பக்தனுக வும்.* **ஸகா**-*நண்பனுகவும்.* **அஸி**-*இருக்கிருய்.* **இதி**- *என்னும் காரணத்தினுல்,* **தே**-*(ப்ரபன்னனுன) உனக்கு.* **அத்ய**-*இன்று.* **மயா**-*என்னுல்.* **பரோக்த:**-*விரிவாக உபதேசிக்கப்பட்டது.* **ஏதத**—*இது.* **உத்தமம் ரஹஸ்யம் ஹி**—*மேலான வேதாந்த ரஹஸ்யமன்ரூே.*

1\. **இந்தயோ கத்தை யிரவிக்கு யானுரைத்தேன்**
வந்த வவன்மனுவுக் காங்குரைத்தான்—மைந்தனு
மிக்குவா குக்கவனு மேன்றுரைத்தா னிப்படியாற்
றக்குவாய்ந் துற்றது தான்.

இந்த யோகத்தை—*இந்த கர்மயோகத்தை.* **இரவிக்கு**-*ஸூர்யனுக்கு.* **யான்**-*(பரமபுருஷனுன) நான்,* **உரைத்தேன்**-*(முற்காலத்தில்) உபதேசித்தேன்;* **வந்த அவன்**—*(இவ்வுபதேசம்) கைவந்த அந்த ஸூர்யன்.* **மனுவுக்கு**-*(தன் பிள்ளையான) வைவஸ்வதமனுவுக்கு.* **ஆங்கு**— *அக்காலத்தில்.* **உரைத்தான்**—*உபதேசித்தான்;* **அவனும்**—*அந்த மனுவும்.* **மைந்தன் ஆம் இக்குவாகுக்கு**—*தன் பிள்ளையான இக்ஷ்வாகுவுக்கு.* **ஏன்று உரைத்தான்**—*நன்கு உபதேசித்தான்;* **இப்படியால்**—*இவ்வண்ணமாக.* **தான்**-*இக்கர்மயோகம்.* **தக்கு வாய்ந்து உற்றது**—*தக்கபடி தகப்பன் பிள்ளை என்னும் பரம்பரையாலே உபதேசிக்கப்பெற்று வந்தது.*

॥भा॥ योऽयं तवोदितो योगः स केवलं युद्धप्रोत्साहनायेदानीमुदित इति न मन्तव्यम्। मन्वन्तरादावेव निखिलजगदुद्धरणाय परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनतयेमं योगमहमेव विवस्वते प्रोक्तवान्। विव-

---

1-3. (இமம் யோகம்) மிகச்சிறந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக நான் இப்போது உபதேசித்த இந்தக் கர்மயோகத்தை. இங்கு ஞானயோகமே சொல்லப்படுகிறது என்று சங்கரர் வியாக்கியானம் செய்தது கர்மயோகத்திற்கே ஏற்றத்தைச் சொல்லிப்போந்த முன் பிரகரணத்திற்கு முரண்பட்டதாகும். "குரு கர்மைவ தஸ்மாத் த்வம்" [4-15] என்று இவ்வத்தியாயத்தில் அடுத்தபடி சொல்லப்போவதற்கும முரண்பட்டது. (அவ்யயம் யோகம்) அழிவற்ற யோகத்தை. எப்போதும் இதை தரித்து நிற்கும் எனறுலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே இக்கர்மயோகத்திற்கு அழிவில்லை என்று கருத்து. இதன் பலனுகிற மோக்ஷம் அழிவற்றதாகையாலே, இது அழிவற்றதாகக் கூறப்படுகிறது எனறும் கொளளலாம். (அஹம விவஸ்வதே ப்ரோக்தவாந்) எப்போதும் எலலாமறிந்தவனுயிருப்பவனுய், எல்லா உயிர்களையும் உடையவனுகையாலே. அவ்வுயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு இந்த வைவஸ்வதமந்வநதரத்தின ஆதியிலேயே பரமபுருஷார்த்தமாயிருக்கும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக இந்தக் கர்மயோகத்தை நானே வைவஸ்வத மனுவுக்கும் தந்தையாகிற விவஸ்வானுகிற ஸூர்யனுக்கு உபதேசிததேன. ஆகையால், இப்போது உன்னைப் போரில் ஈடுபடச் செய்வதற்காக இந்தக் கர்மயோகத்தை நான் கூறியிருப்பதாக நீ நினைக்கலாகாது என்று கருத்து. 'விவஸ்வதே ப்ரோக்தவாந்' எனறு வைவஸ்வத மனுவுக்கும் தந்தையான விவஸ்வானுக்குச் சொன்னதாகக கூறுகையாலே, வைவஸ்வதமந்வந்தரத்தின் ஆதியில் சொனனதாக விளங்குகிறது. இப்படி ஆதியிலேயே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இது உலகனைத்தும் உய்யும்பொருட்டே உபதேசிக்கப்பட்டது என விளங்குகிறது. 'அஹம் ப்ரோக்தவாந்" (நான் சொன்னேன்) என்கையாலே, மந்வந்தரத்தின் ஆதியிலும, மஹாகல்பத்தின ஆதியிலும், இந்த பாரதயுத்தத்தின் ஆரமபத்திலும எனனைத்தவிர வேறொருவன் இந்தயோகத்தை உளளபடிஅறியவோ, சொல்லவோ முடியாது என்று கருத்து. 'ஸர்வம் வாக்யம ஸாவ $த_4$ாரணம்" என்னும் நியாயத்தையொட்டி, 'அஹம் ப்ரோக்தவாந்'

2. இன்னே பரம்பரையா லேய்ந்ததனை யீங்கறிவர்
முன்னே யரைச முனிவாகள—பின்னேபோய்க்
காலத்தி ஞன்மறைநது கைகழிந்து விட்டதே
ஞாலததில் யோக நலம்.

இன்னே—இவ்வண்ணமாக, **பரம்பரையால் ஏய்ந்ததனை**—*உபதேச பரம்பரையாக அடையப்பட்டு வந்த இக்கர்ம யோகத்தை*. **முன்னே அரைச முனிவர்கள்**—*முற்காலத்தி லிருந்த (ஜனகர் முதலிய) ராஜரிஷிகள்*. **ஈங்கு அறிவர்**—*இவ்வுலகில் அறிந்து வந்தனர்*. **பின்னே**—*பிற்காலத்தில*, **யோக நலம்**—*இத்தகைய சிறப்புடைய கர்மயோகம்*. **ஞாலத்தில்**—*இவ்வுலகில*. **காலததிஞல் மறைநது போய் கைகழிநது விட்டதே**—*காலததின் நெடுமையிஞல (உபதேசபரம்பரை யில்லாமல) மறைந்து போய் அழிந்து விட்டது*.

எனறதை 'அஹமேவ ப்ரோக்தவாந்' [நானே கூறினேன்] என்று ஏகாரத்தோடு கூடியதாகப்பொருள கொள்ளவேண்டும. இபபடிக் கூறுவதன மூலம், 'இபபோது நம காலத்திலிருக்கும இவன விவஸ்வானுககு ஆதிகாலத்தில் எப்படி உபதேசிக்கமுடியும?' எனனும சங்கையை எழுப்பி, ப்ராஸங்கிகமாக அவசியம அறிய வேண்டிய தன் அவதாரப பெருமையைச் சொல்ல நினைக்கிருன் எனறு அறியத்தக்கது. (அஹம ப்ரோக்தவாந்) ஸர்வஜ்ஞனை நான சொல்லுகையாலே, ப்ரமம, ப்ரமாதம முதலானவற்றுக்கு இடமிலலை. (விவஸ்வதே பரோக்தவாத்) புததாவதாரம் முதலான வற்றிற்போலே, அஸுரர்களை மயக்குவதற்காக அவர்களுககு உபதேசிக்கபபட்ட அர்த்தமனறு இது; ஸர்வவேதஸ்வரூபியாக உபனிஷத்துக்களில் உத்கோஷிக்கப்படும ஸூர்யனுககு உப தேசிக்கப்பட்டதாகையாலே, அங்குபோலே விப்ரலிப்ஸை (வஞ் சிக்கும விருப்பம) எனனும் தோஷத்திற்கும் இடமிலலை என்று கருத்து. (விவஸ்வாந மநவே ப்ராஹ) ஸூர்யன் தன பிளளையான மனுவுக்கு உபதேசித்தான்; (மநவே) "யத்வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத்பேஷஜம்" [யஜு 2-2-10-54] [மனு சொன்னதனைத்தும் மருந் தாகும்] எனறு அனைத்துயிர்க்கும் மருந்துபோன்ற வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவர் என்று வேதத்தாலும புகழப்பெற்ற ஸ்ம்ருதி கர்த்தாவான மனுவுக்கு உரைத்தான். (மநு: இக்ஷ்வாகவே

स्वांश्च मनवे, मनुरिक्ष्वाकवे; इत्येवं संप्रदायपरम्परया प्राप्तमिमं योगं पूर्वे राजर्षयो विदुः। स महता कालेन तत्तच्छ्रोतृबुद्धिमान्द्याद्विनष्ट-

அப்₃ரவீத்) மநுவானவர் தன் பிள்ளையாய், ரவிகுலதிலகரான இக்ஷ்வாகுவுக்கு இதை உபதேசித்தார்.

(ஏவம் பரமபராப்ராப்தம் இமம்) இவ்வண்ணமாக, பரம்பரையாக உபதேசிக்கப்பெற்று அடையப்பெற்ற இதை. அனைத்துயிர்க்கும் மருந்துபோன்ற வார்த்தையை உடையவர்களாய்ப பிரஸித்தி பெற்றவர்களாய், லோகமர்யாதைக₃ளை நிலைநிறுத்துகின்றவர்களாகப் பெயர்பெற்ற அதிகாரி புருஷர்களாலான பிதரு புத்ர பரம் பரம்பரை வழியாக உபதேசக்ரமமாக இக்கர்மயோகம் இவ்வுலகில பரவியிருக்கிறதாகையாலும, விப்ரலிப்ஸைக்கு இடமளிக்கும் வஞ்சகர்களான பாஷண்டிகளின ஸமபந்தம இப்பரமபரையில் இல்லையாகையாலும் இக்கர்மயோகம நல்லோர்களால் மிகவும் ஆதரிக்கத்தக்கது என்று கருத்து. (பூர்வே ராஜர்ஷயோ விது₃:) இக்கர்மயோகத்தை க்ருதத்ரேதாயுகங்களில் இருந்த ராஜரிஷிகள் அறிந்தவராயிருந்தனர். (ராஜர்ஷய:) ராஜாக்களாவார், கடல் போன்று ஆழ்ந்து பரந்த மனத்தை உடையவர்கள். அதிலும ரிஷிகளாகையாலே இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத பொருள்களையும அறியவல்லவர்கள். அவர்களும சிலரல்லர்; அஶ்வபதி, ஜனகர், அம்பரீஷர முதலான பலராவர். இப்படிப்பட்ட பல பெரியோர்கள் கருத்து வேறுபாடில்லாமல் இக்கர்மயோகத்தையே அறிந்து அநுஷ்டித்து வந்தமையால், உத்தம க்ஷத்திரியனை உனக்கு இதுவே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று கருத்து. இப்படிப் பித்ருபுத்ரபரமபரையாக உபதேசிக்கப்பட்டு வந்ததாகில் எனக்கும் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கவேணுமே? என்று அர்ஜுனன் சங்கிக்கக் கூடுமாகையால், இப்போது இவ்வுபதேசபரம்பரை மிகவும் மலினமாகிவிட்டது என்கிறுன் அடுத்தபடியாக,— (ஸ: யோக₃:) அத்தகைய கர்மயோகம், (இஹ) விசித்திரமான அதி₄காரிகள் நிறைந்த இவ்வுலகில். (மஹதா காலேந நஷ்ட:) காலத்தின் நெடுமையினல் பெரும்பாலும் அழிந்துவிட்டது. க்ருதயுகததில் இருந்த புத்தி, சக்தி, அநுஷ்டானம் முதலானவை த்ரேதாயுகத்தில் குறைந்துவிட்டன என்றும், த்₃வாபரயுகத்தில் மேலும குறைந்துவிட்டனவென்றும காணகிறேமாகையாலும, கேள்விப்படுகிறேமாகையாலும, இத்தகைய புத்தி சக்தி அநுஷ்டானங்களின குறைவினலே காலம

3. போதமிகு மிந்தப் புராதனமாம் யோகத்தை
யேத மறவுனக்கிங் கியானுரைத்தேன்—காதலமர்
பத்தனுமாய்த் தோழனுமாம் பண்பான் மறைப்பொருளா
முத்தமமீ தென்றோர்ந் துகந்து.

போதம மிகும்—*(ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானத்தோடு) மிகக் கலந்த*, **புராதனமாம் இந்த யோகத்தை**—*பழையதான இக் கர்மயோகத்தை*, **மறைப்பொருளாம் உத்தமம் ஈது என்று ஓர்ந்து**—*வேதத்தில் பொதிந்துள்ள சிறந்த ரஹஸ்யம் இது என்று ஆராய்ந்து*, **காதல அமர் பத்தனுமாய்**—(*என்னிடம் நீ*) *காதல் நிறைந்த பக்தனுமாய்*, **தோழனும் ஆம் பண்பால**—*தோழனுமாயிருக்கும் தன்மையை நோக்கி*, **உகந்து**-*பிரீதியுடன்*, **உனக்கு**-*உனக்கு*, **இங்கு**-*இப்போது*, **ஏதம் அற**-*குறைவில்லாமல்*, **யான் உரைத்தேன**-*நான் உபதேசித்தேன்*.

செல்லச் செல்ல இக்கர்மயோகம மலினமாயிற்று என்று கருத்து. (நஷ்ட:) பாரதயுத்தஸமயத்திலும் வியாஸர், பீஷ்மர், அக்ரூரர் முதலானோர் இதை அநுஷ்டிக்கிறார்களாகையாலே, 'அடியோடு அழிந்துவிட்டது' என்று பொருள் கொள்ளாமல் 'பெருமபாலும அழிந்துவிட்டது' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும. (பரந்தப) போரில் எதிரிகளைத்தவிக்கச் செயயவல்ல வீரனாகையாலே, உனனுடைய ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தைப் பற்றற்றுக் கர்மயோகமாக அநுஷ்டிப்பதன்மூலம் மலினமான இந்த யோகத்திற்கு நீ புத்துயிர் அளிக்கலாம் எனறு கருத்து.

(ஸ ஏவ அயம் புராதநோ யோக:) பழையதான அத்தகைய இந்தக் கர்மயோகமே; 'ஸோऽயம்' என்ற பரத்யபிஜ்ஞையாலும் ஏவகாரத்தாலும், ஆதியில் உபதேசிக்கப்பட்ட கர்மயோகத்திற்கும் இப்போது நான் உபதேசிப்பதற்கும் சிறிதும் வேறுபாடு இல்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (புராதந: அத்ய மயா ப்ரோக்த:) பழையதான அதுவே இன்று என்னால் உபதேசிக்கப்பட்டது. அனறைக்கும் இன்றைக்குமிடையே நெடுங்காலமிருந்தபோதிலும் இரண்டுகாலத்திலும உபதேசித்தவன் நானேயாகையாலே, உபதேசிக்கப்பட்ட கர்மயோகத்தின் ஸ்வரூபத்திலோ, அங்கங்களிலோ காலபேதத்தினால் யாதொரு பேதமும் ஏற்படவில்லை என்று கருத்து. (மே பக்தோऽஸி—ஸகா சாஸி இதி தே ப்ரோக்த:) என்று இதை

प्रायोऽभूत्। स एवायमस्खलितस्वरूपः पुरातनो योगः सख्येनातिमात्रभक्त्या च मामेव प्रपन्नाय ते मया प्रोक्तः—सपरिकरस्सविस्तरमुक्त इत्यर्थः। मदन्येन केनापि ज्ञातुं वक्तुं चाशक्यम्, यत इदं वेदान्तोदितमुत्तमं रहस्यं ज्ञानम्॥ १॥ २॥ ३॥

உபதேசிக்கலாம்படி சிஷ்யலக்ஷணபூர்த்தி அர்ஜுனனுக்கு உள்ள தெனக் காட்டுகிறான். (மே·ப₄க்தோऽஸி) என்னிடம் பக்தனுயிருக்கிறாய்; உயர்ந்தவனிடம் தாழ்ந்தவனுக்கு உள்ள அன்பு பக்தியெனப் படுகிறது. சாஸ்திரங்களாலும், பீ₄ஷ்மாதிகளின் உபதேசங்களாலும் கண்ணனைப் பரமனென்று அறிந்து அர்ஜுனன் அவனிடம் மிகவும் அனபு செலுத்துகிறானுகையால், உபதேசிக்கத்தக்கவனுகிறான் என்று கருத்து. 'அஸி' என்னும வர்த்தமான (நிகழ்கால) நிர்த்தேசத்தாலே, இந்த பக்தி அழியாமல் நித்யமாயிருப்பது; அதனுலேயே மிக அதிகமாயிருப்பது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (ஸகா₂ சாஸி) நண்பனுகவும் ஆகிறாய். அவதாரத்திற் கண்ட ஸௌலப்₄யத்தாலே நட்புறவும் பூண்டு நம்பிக்கையுடையவனுகவுமிருக்கிறானுகையால் மிகவும் உபதேசிக்கத்தக்கவனுகிறான என்று கருத்து. (இதி) இப்படி பக்தியும், நட்பும் கொண்டவனுயிருக்கும் காரணத்தினுல். (தே மயா ப்ரோக்த:) "ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம் ஶாதி₄ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" [கீதை 2-7] [நான உனக்கு சீடனுகிறேன; ப்ரபன்னனுன என்னை நியமிப்பாய்] என்று சிஷ்யனுய் என்னையே சரணடைந்த உனக்கு, சரண்யனுன என்னுல் உபதேசிக்கப்பட்டது. (ப்ரோக்த:) ப்ரகர்ஷேண உக்த:—விஸ்தாரமாகவும், அங்கோபாங்கங்களோடு கூடவும் உபதேசிக்கப்பட்டது. 'அஹம் ப்ரோக்தவாந்' 'மயா தே அத்₃ய ப்ரோக்த:' என்று கூறுவதனமூலம், "இதை உள்ளபடி அறிவதற்கும் உபதேசிப்பதற்கும் நானே வல்லமையுடையவன்; ப்ரளயத்தாலோ, யுகம் முதலானவற்றின் ஸ்வபா₄வத்தாலோ உபதேச பரமபரை அழிந்தபோது மறுபடியும் நானே உபதேசித்து இதன ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையை ஏற்படுத்துவேன்; இந்திரியங்களினுல் ஏற்படும் அறிவையுடைய பிரமன முதலான எல்லா ஜீவர்களும் என்னிடம் உபதேசம் பெருமல் இதை அறியவோ, உபதேசிக்கவோ முடியாது" என்று உணர்த்துகிறான். இவ்வண்ணமாக நட்பு, பக்தி, ப்ரபத்தி முதலான குணப்பெருமைகளை உடையவனே உபதேசிக்கத்தக்கவனுயிருப்பதற்கும், பரம புருஷனுன தன்னைத்தவிர வேறு ஒருவனும் இதையறிந்து உப

॥ भा ॥ अस्मिन् प्रसङ्गे भगवदवतारयाथात्म्यं यथावत् ज्ञातुमर्जुन उवाच—

अर्जुन उवाच—

अवरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः।
कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति ॥ ४ ॥

அர்ஜுந உவாச—

4. அவரம் ப₄வதோ ஜந்ம பரம் ஜந்ம விவஸ்வத:।
கத₂மேதத்₃ விஜாநீயாம் த்வமாதௌ₃ ப்ரோக்தவாநிதி॥

ப₄வத: ஜந்ம—*உம்முடைய பிறப்பு.* **அவரம்**—*(காலத்தால்) பிற்பட்டது;* **விவஸ்வத: ஜந்ம**—*ஸூர்யனுடைய பிறப்பு.* **பரம்**—*(காலத்தால) முற்பட்டது. (அப்படியிருக்க)* **த்வம்**—*நீயே,* **ஆதௌ₃**—*மந்வந்தரத்தின் ஆதியில்.* **ப்ரோக்தவாந்**—*(ஸூர்யனுக்கு) உபதேசித்தாய்,* **இதி ஏதத்**—*என்னும் இந்த (பொருந்தாத) அர்த்தத்தை.* **கத₂ம விஜாநீயாம்**—*எப்படி (உண்மையென) அறிவேன்?*

தேசிக்க முடியாமலிருப்பதற்கும காரணத்தைக்காட்டுகிருன கடைசிப் பாதத்தாலே,—(ஏதத் உத்தமம ரஹஸ்யம் ஹி) இந்த ஜ்ஞாநம வேதாநதங்களிற் சொல்லப்பட்ட சிறநத ரஹஸ்யமாயிருப்பதனறே. 'ஹி' ஶப்தம ஹேதுப்பொருளது, ரஹஸ்யமாயிருக்கையால் சிஷ்ய லக்ஷணபூர்த்தியுள்ளவனுக்கே உபதேசிக்கவேணடும்; உத்தம ரஹஸ்யமாகையாலே பரமாத்மாவான என்னைத்தவிர வேறெருவனுல் அறியவோ உபதேசிககவோ முடியாது என்று கருத்து. (உத்தமம் ரஹஸ்யம்) வேதாந்தங்களில் ஒரு மிடமுக இதுவே ரஹஸ்யமாக ஓதப்படுகையால், இதுவே சிறந்த ரஹஸ்யமாகும் என்று கருத்து. "அவித்₃யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா" [ஈசாவாஸ்யம் 11] [கர்மயோகத்தாலே ஸம்ஸாரகாரணமானபுண்யபாபங்களைக்கடத்து]"யஜ்ஞேந தா₃நேந தபஸாऽநாஶகேந விவிதி₃ஷந்தி" [ப்₃ருஹ 6-4-22] [யஜ்ஞதான தபஸ்ஸுககளால் ப்ராஹ்மணர்கள் அப்பரமனை அறிய விரும்புகினறனர்] முதலான உபனிஷத்துக்களிலே கர்மயோகமானது பரம்பரயா மோக்ஷஸாதனமாக உத்கோஷிக்கப்பட்டதன்றே.

॥ भा ॥ कालसङ्ख्यया अवरम्, असज्जन्मसमकाले हि भवतो जन्म ।

4. ஆங்கு விசயன்ரு ஞதித்தன் முன்பிறந்தா
னீங்குநீ பின்பிறந்தா யெங்ஙனநான—பாங்கினினீ
முன்னுரைசெய் வண்ணமிது முற்றுணர்வ னென்றுரை
க்கத்
தன்னுரைசெய் தான்பரமன் ருன்.

ஆங்கு—அந்த சமயத்தில, விசயன் தான்—அர்ஜுன ஞனவன. "ஆதித்தன்—ஸூர்யன். ஈங்கு—இவ்வுலகில. முன பிறந்தான்—முதலில் பிறந்தான்; நீ—(கண்ணனுகிய) நீ. பின் பிறந்தாய்—பிற்காலததில பிறந்தாய். (அப்படியிருக்க.) பாங்கினில்—அழகாக. முன் நீ உரைசெய் வண்ணம இது—முற் காலத்தில் (ஸூர்யனுக்கு) நீ உபதேசித்தாயென்கிற இவ் வர்த்தத்தை. எங்ஙனம்—எவ்வண்ணமாக. நான—நான், முற்று உணர்வன்—முழுவதும் உணர்வேன்" என்று உரைக்க— என்று கேட்க. பரமன் தான்—பரமாத்மாவான கண்ணன். தன் உரை செய்தான்—தன்னைப்பற்றிய உண்மையைக் கூறலுற்ருன்.

4. இவ்வண்ணமாக, கர்மயோகம் அவசியம செய்யவேண்டிய தொன்று என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காகக் கண்ணன் ஆதி காலத்திலேயே அதைத் தான் ஸூர்யனுக்கு உபதேசித்ததாகக் கதா₂ப்ரஸங்க₃ம் செய்தவளவில், பகவானுடைய அவதாரமானது மற்றுள்ளாருடைய பிறப்புக்களைப்போலே கர்மத்தால் ஏற்படுவதா அல்லவா என்பதையும், அது இந்திரஜாலம்போலே பொய்யானதா அல்லது மெய்யானதா என பதையும், மற்றும அவதாரப்ரயோஜனம் முதலானவற்றையும் ப்ரமாணயுக்திகளோடு கண்ணனிடமிருந்து உள்ளபடி அறிவதற்காக அர்ஜுனன் கேள்விகேட்கிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (அவரம் ப₄வதோ ஜந்ம) கண்ணனுகிய உமமுடைய பிறப்பு காலத்திஞல் ஸூர்யனுடையதைக் காட்டிலும் பிற்பட்டது; உம்முடைய பிறபபு எங்களுடைய பிறப்புக்கு ஏறக்குறைய ஸம காலத்தில வைவஸ்வதமந்வந்தரத்தின் இருபத்தெட்டாவது சதுர் யுகத்திலுள்ள இந்த த்வாபரயுகத்தில் ஏற்பட்டதன்ரே என்று கருத்து. (விவஸ்வத: ஜந்ம பரம்) ஸூர்யனுடைய பிறப்பு காலத்

विवस्वतश्च जन्म कालसङ्ख्यया परम्–अष्टाविंशतिचतुर्युगसङ्ख्यासङ्ख्यातम्।
त्वमेवादौ प्रोक्तवानिति कथमेतदसंभावनीयं यथार्थं जानीयाम्?

தால் முற்பட்டது. வைவஸ்வத மந்வந்தரத்தின ஆதியில் இருபத்தெட்டு சதுர்யுகங்களுக்கு முன ஏற்பட்டதனறோ ஸூர்யனின் பிறப்பு எனறு கருதது. இங்கு, 'பரம் ஜந்ம' 'அவரம் ஜந்ம' என்னுமிடங்களில் ஜந்மபதம் ஜாதிவாசகமாய், ஸூர்யனுடைய தான தே₃வதாஜாதி உயர்ந்ததெனறும், கண்ணனுடையதான மனித ஜாதி தாழ்ந்ததென்றும் காட்டுவதாகக் கூடாதோ? எனில்: கூடாது. (1) அப்படிக்கொண்டால், மனிதஜாதியிற் பிறந்தவன் தேவஜாதியிற் பிறந்தவனுக்கு உபதேசிக்கக்கூடாது என்று இந்த ஶ்லோகத்திற் சொனனதாக ஆகும். அறிந்தவன எவ்வளவு தாழ்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவனுயிருந்தவனுயிருந்தபோதிலும், எத்தனையேனும் உயர்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த அறியாதவனுக்கு உபதேசிக்கலாம் என்பதே சாஸ்திரார்த்தமாகையால, இது பொருந்தாது. (2) மேலும், கண்ணன தேவர்களுக்கும் தேவனுன பரமாத்மாவாகையாலே ஸூர்யனைக்காட்டிலும உயாந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவனேயொழியத் தாழ்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவனல்லன். இதை அர்ஜுனனும் அறிவான் எனபது பாரதத்தில் பலவிடங்களில் காட்டப்பட்டது. (3) மேலும், ஜந்மஶப்தம நேரே பிறப்பையே காட்டும்; ஜாதியை நேரே காட்டாது. (4) 'ஆதௌ₃ ப்ரோக்தவாந்' எனறு இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பகுதியிலேயே காலவிரோத₄த்தையே அர்ஜுனன் கருதுகிறுன் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. (5) கண்ணனுடைய பதிலிலும் "ப₃ஹூநி மே ஜந்மாநி" "யதா₃ யதா₃ ஹி" "யுகே₃ யுகே₃" என்று காலவிரோதத்திற்கே பரிஹாரமுரைக்கப்பட்டது; ஜாதிவிரோதத்தைப்பற்றிய பேச்சேயில்லை. ஆகையால், பராவரஶபதங்கள் ஸூர்யக்ருஷ்ண ஜந்மங்கள்முறையே காலத்தால் முற்பட்டும், பிற்பட்டுமிருப்பதையே காட்டுகின்றன எனறு கொள்வதே பொருத்தம். இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே, காலத்தால் முற்பட்டவனுக்குக் காலத்தால் பிற்பட்டவன் எப்படி உபதேசிக்கமுடியும்? என்று கேட்கிறுன்,—(த்வம்) இக்காலத்திலிருக்கும் நீயே. (ஆதௌ₃ ப்ரோக்தவாந் இதி ஏதத்) வைவஸ்வத மநவந்தரத்தின் ஆதிகாலத்திலேயே (ஸூர்யனுக்கு) உபதேசித்தாய் எனபதை. 'விவஸ்வதே ப்ரோக்தவாந்' [ஸூர்யனுக்கு உபதேசித்தாய்] எனறு எடுத்தால், இப்போதுமிருக்கும் ஸூர்யனுக்கு இப்போது உபதேசிப்பதில் விரோதம ஒன்றுமில்லையாகையால், 'ஆதௌ₃ ப்ரோக்தவாந்' [(ஸூர்யனுக்கு) ஆதிகாலத்தில் உபதேசித்தாய்] என்று எடுக்கிறுன்.

ननु जन्मान्तरेणापि वक्तुं शक्यम्, जन्मान्तरकृतस्य महतां स्मृतिश्च युज्यत इति नात्र कश्चिद्विरोधः। न चासौ वक्तारमेनं वसुदेवतनयं सर्वेश्वरं न जानाति, य[त] एवं वक्ष्यति * परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं

தான் ஸூர்யனுக்கு உபதேசித்ததாகவும், ஸூர்யன் தன பிள்ளை யான மனுவுக்கு உபதேசித்ததாகவும், மனு தன் பிள்ளையான இக்ஷ்வாகுவுக்கு உபதேசித்ததாகவும், இப்படியே பரம்பரையாக நெடுங் காலம் உபதேசிக்கப்பட்டுவந்ததாகவும், காலத்தின் நெடுமையால இக்.ர்மயோகம பெரும்பாலும் அழிந்துவிட்டதென்றும கண்ணன் கூறுவதிலிருந்தும ஸூர்யனுக்கு உபதேசித்தது மன்வந்தரத்தின் ஆதியிலேயே எனறு விளங்குகிறதனரோ. (கதம் விஜாநீயாம) இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தின் த்வாபரயுகத்தின் கடைசியில் பிறந்த நீ, முதல் சதுர்யுகத்தின் தொடக்கத்திலேயே உபதேசித்தாய் எனனும் இபபொருந்தாத அர்த்தத்தை உண்மையானதென்று எப்படி நான அறிவேன? 'ஜாநீயாம்' என்னுமல், 'விஜாநீயாம எனறதால், இதை உண்மையென அறியமுடியாது என்றதாகிறது.

இவ்விடததில், இந்தக்கேள்வியே பொருந்தாது என்னும் வலி தான ஆக்ஷேபம் ஒனறு எழுகிறது. அதாவது:—அர்ஜுனன வேறு ஜன்மமுண்டு என்பதை அறியாதவனல்லன். அப்படியிருக்கும்போது 'காலத்தால் பிற்பட்ட நீ, காலத்தால் முற்பட்ட ஸூர்யனுக்கு எப்படி உபதேசிக்கமுடியுப?' என்று அவன் எப்படிக் கேள்விகேட்கமுடியும? (1) முற்பிறப்பே கிடையாது என்று நினைத்தாலாவது, (2) முற் பிறப்பில் நடந்த காரியங்களைப் பிற்பிறப்பில் நினைவுகூரமுடியாது என்று நினைத்தாலாவது, (3) உபதேசிப்பவனான கண்ணனுக்குப் பிற்பிறவியில் முற்பிறவிநினைவு கூடாது என்று நினைத்தாலாவது அர்ஜுனன இப்படிக் கேள்விகேட்பது பொருந்துமேயொழிய வேறு விதத்தில் இக்கேள்வி பொருந்தமுடியாது. இங்கு இம்மூன்று விதமாகவும் அர்ஜுனன் ஸந்தேஹிக்கவே இடமில்லையாகையால் இக்கேள்வி பொருந்தவே வழியில்லை. எப்படியெனில்: (1) சாஸ் திரங்கள் முற்பிறவியுண்டென்று கூறுகையாலும், கண்ணன் இந்த ஜன்மத்தில் மந்வந்தராதியில் உபதேசிக்கமுடியாதாகிலும முற்பிறவி யொன்றில் உபதேசிக்கலாமாகையாலும் முதல் ஸந்தேஹம் கூடாது.

परमं भवान्। पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम्। आहुस्त्वामृषयस्सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा। असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे।

---

(2)''வேத₃ாப்₄யாஸேந ஸததம் ஶௌசேந தபஸைவ ச।
அத்₃ரோஹேண ச பூ₄தாநாம் ஜாதிம் ஸ்மரதி பௌர்விகீம்॥''
[மனு 4–148]

[எப்போதும் வேதாப்₄யாஸம் செய்வதாலும், (உள் வெளி) சுத்தியாலும், தவத்தினுலும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும ஹிம்ஸை செய்யாமலிருப்பதாலும் பூர்வஜன்ம நினைவு ஏற்படுகிறது.] என்று மனு முதலான ஸ்ம்ருதிகள் கூறுகையாலும், வேதங்களிலும, இதிஹாஸங்களிலும முற்பிறவி நினைவு பற்றிய விருத்தாந்தங்கள் காணப்படுகையாலும் மஹானகளுககுப் பூர்வஜன்ம நினைவு கூடும் என்பதையும அர்ஜுனன் அறிநதிருக்கிருனுகையாலே இரண்டாவது ஸந்தேஹமும கூடாது. அனறு பிறநத குழந்தை முன ஜன்ம ஸம்ஸ்காரத்தின் வசத்தாலே தாய்ப்பால் குடித்தால் தாகமடங்கும் என்னும் நினைவு ஏற்பட்டுப் பால்குடிக்கத்தொடங்குவதுபோலே, முன ஜன்மத்தின் அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்காரம் புண்ணிய விசேஷத்தால் நினைவை ஏற்படுத்தக் கூடுமாகையால் இதில் காலத்தின் நெடுமை, காரணமின்மை முதலானவற்றுல் உண்டாகக் கூடிய யுக்தி விரோதமுமில்லை. (3) மேலும், ஜ்ஞாநவ்ருத்₃த₄ர்கள் பலரிடமிருந்து பலகால் பல விஷயங்களைக் கேட்டிருக்கும் இவ்வர்ஜுனன, ஸூர்யனுக்கு உபதேசிததவனுன இக்கண்ணன, வஸுதேவனின பிள்ளையாகப்பிறந்து தன் பரத்துவத்தை மறைத்துக் கொண்டவனுயிருந்தபோதிலும், கோவர்த்தனமலையைத் தூக்குவது முதலான அதிமானுஷச்செயல்களாலேயும், அவதாரதசையிலேயே சங்கசக்ராதிகளை தரித்த நானகு புஜங்களோடு விளங்கிய படியினுலும் ஸூர்யன் முதலானுர்க்கும் ஈஸ்வரனுன பரமாத்மாவே என்று அறிந்தேயிருக்கிருனுகையாலே மூன்ருவது ஸந்தேஹம் ஏற்படவும் இடமில்லை. இவன் இப்படிக் கண்ணனின் பரத்துவத்தை அறிந்தேயிருக்கிருன் என்பது, இவ்வறிவு காரணமாக கீதையில் இவன் சொல்லும் வாக்யத்திலிருந்தும், இவ்வறிவுக்குக் காரணமாக இவன் பெற்றிருக்கும் உபதேசங்களிலிருந்தும் விளங்குகிறது. அதாவது:– ''தேவரீரே பரப்ரஹ்மம், பரஞ்சோதி, மேலான பரிசுத்தப்படுத்தும் பொருள் (என்று வேதங்கள் அறைகின்றன.) எப்போதுமிருக்கும் அப்ராக்ருதனுன புருஷனுகவும், ஆதிதேவனுக

(१०. १२, १३) इति। युधिष्ठिरराजसूयादिषु भीष्मादिभ्यश्चासकृच्छ्रुतं
* कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः। कृष्णस्य हि कृते
भूतमिदं विश्वं चराचरम्॥ (भा. स. ३८. २६.) इत्येवमादिषु।
कृष्णस्य हि कृते इति कृष्णस्य शेषभूतमिदं कृत्स्नं जगदित्यर्थः।
अत्रोच्यते—जानात्येवायं भगवन्तं वसुदेवसूनुं पार्थः। जानतोऽप्य-

---

வும், பிறப்பற்றவனாகவும், விபு₄வாகவும் உன்னை தேவரிஷியான நாரதரும், அஸிதரும், தேவலரும, மற்றுமுள்ள எல்லா ரிஷிகளும் கூறுகினறனர். நீயும் உன்னைப்பற்றி (இப்படியே) என்னிடம் கூறிக்கொள்ளுகிறுய்" [கீதை 10-12, 13] என்று, ஆப்ததமர்களான பல மஹான்கள் உபதேசித்திருக்கையாலே நீயே மறைகள் முறையிடும் பரம்பொருள் என்று இவ்வர்ஜுனனே உத்கோஷிக்கிருன. மேலும, யுதிஷ்டிரராஜஸூயம் முதலான ப்ரகரணங்களில் பீஷ்மர் முதலானுர் "கண்ணன் ஒருவனே சேதநாசேதநாத்மகமான அனைத்துலகங்களையும் படைத்து அளித்து அழிப்பவன என்பது ஸகலவேதாந்தப்ரஸித்தமான அர்த்தம்; அசைவனவும், அசையாதனவுமடங்கிய இவ்வுலகனைத்தும் கண்ணனுக்கு இயல்வாகவே அடிமைப்பட்டிருப்பது" [பார-ஸபா38-26] முதலானவிடங்களில் இவனுக்குப் பலகால் உபதேசம் செய்திருப்பதையும் காண்கிறேம். ஆகவிப்படி மூன்று வகையிலும் ஸந்தேஹமேற்பட இடமில்லையாகையால் அர்ஜுனனின் இக்கேள்வி பொருந்தவே மாட்டாது என்பது ஆக்ஷேபம்.

இனி, இதற்கு ஸமாத₄ானமாவது,- இவ்வாக்ஷேபம் பொருத்தமுடையதேயாகும்; கண்ணன் அர்ஜுனனுடைய மாமனை வஸுதேவனின் பிள்ளையாகவும், அர்ஜுனன் கண்ணனுடைய அத்தையான பிருதை₂(குந்தி)யின் பிள்ளையாகவுமிருந்தபோதிலும், புண்ணியவசத்தாலும், மஹான்களின் உபதேசவசத்தாலும அர்ஜுனன் கண்ணனே பகவான் (பரமாத்மா) என்று அறிந்தேயிருக்கிருன். அப்படி அறிந்திருந்தபோதிலும், பணிவினுலே அறியாதவனைப்போலே இப்படிக் கேள்விகேட்கையாலே அர்ஜுனனுக்கு உட்கருத்து ஒனறு இருக்கிறது என விளங்குகிறது. பகவானுடைய பிறப்பைப்பற்றி இவனுக்குச் சில விஷயங்கள் தெரிந்திருந்தபோதிலும், சில விஷயங்கள் தெரியாமலுமிருக்கையாலே, அவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவே இப்படிப் பணிவுடன்

जानत इव पृच्छतोऽयमाशयः—निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानस्य

ஒன்றுமறியாதவனைப்போலே கேள்வி கேட்கிருன் என்று கொள்ள வேண்டும். கண்ணன் கூறும் பதிலிலிருந்து அர்ஜுனன் என்ன என்ன விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக இப்படிக் கேள்வி கேட்டான் என்பதை நாம் உய்த்துணரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அர்ஜுனன் எதையோ கேள்விகேட்க, கண்ணன் எதையோ பதிலாகச் சொல்லுகிருன் என்னும் தோஷம் ஏற்படும். ஆக, கண்ணனின் பதிலுரைகளைப் பார்த்தால், "ப₃ஹூனி மே" என்னும் முதல் ஶ்லோகத்தாலே தன் பிறப்பு உண்மையானதே என்று கண்ணன் கூறுகிருன் என்றும், "அஜோऽபி ஸந்" என்னும் இரண்டாவது ஶ்லோகத்தாலே அவதாரத்தின் பரகாரத்தையும், தன் தேஹத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், பிறப்பின் ஹேதுவையும் கூறு கிருன் என்றும், "யதா₃ யதா₃" என்னும் மூன்ருவது ஶ்லோகத் தாலே தன் பிறப்பின் காலத்தைக் கூறுகிருன் என்றும், "பரித் ராணய" என்னும் நாலாவது ஶ்லோகத்தாலே தன் பிறப்பின் பயனைக்கூறுகிருன் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகை யால், தான் அறியாத இவ்விஷயங்களைக் கண்ணனிடமிருந்து அறிந்துகொள்வதற்காகவே அர்ஜுனன் இப்படி ஒன்றும் அறியாத வன் போலே கேள்வி கேட்கிருன் என்று கொள்ளவேண்டும்.

இனி, இக்கேள்விபதில்களை ஆராய்ந்தால் பல மஹான்களிட மிருந்து அர்ஜுனன் கேட்டறிந்த விஷயம் பரமபுருஷனுடைய பரத் வத்துக்குறுப்பான தன்மைகளே என்றும், அவனுடைய அவதாரத் தின் உண்மையைப்பற்றி இவன் உள்ளபடி அறியவில்லை என்றும் விளங்குகிறது. அதாவது:—கண்ணனுகிற பரமாத்மா நிகி₂லஹேய ப்ரத்யநீகன் (எல்லாத்தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருப்பவன்) என்று அர்ஜுனன் கேட்டறிந்திருக்கிருன். தன்னிடம் தாழ்வில்லாத தோடன்றியில் பிறருடைய பிறவி முதலான தாழ்வுகளையும் போக்க டிக்கக்கூடியவனுக்குத் தாழ்வைத் தரக்கூடிய பிறப்பு எப்படி உண் டாகமுடியும்? என்று எண்ணுகிருன் அர்ஜுனன். கண்ணன் கல்யாணங்களுக்கு (நன்மைகளுக்கு) ஒரே இருப்பிடமாயிருப்பவன் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிருன். இப்படித் தன் ஆநந்தமயஸ்வரூபத் திலேயே திருப்திபெற்றிருப்பவனுக்குப் பிறப்பு எதற்கு என்னும் ஐயம் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது. கண்ணனே அனைவர்க்கும் ஈஶ் வரனுய், தனக்கு ஓர் ஈஶ்வரனில்லாத பரமன் என்று அர்ஜுனன் கேட்டறிந்திருக்கிருன். இதனுலேயே. "இவனையும் நியமிக்கவல்ல வன் ஒருவன் இல்லாதபோது இவனுக்குப் பிறப்பு முதலானவை எப்படிப் பொருந்தும்" என்னும் ஐயம் ஏற்படுகிறது. கண்ணன்

सर्वेश्वरस्य सर्वज्ञस्य सत्यसङ्कल्पस्यावाप्तसमस्तकामस्य कर्मपरवशदेव-मनुष्यादिसजातीयं जन्म किमिन्द्रजालादिवन्मिथ्या? उत सत्यम्?

எல்லாமறிந்தவன் என்று அர்ஜுனன் கேட்டு அறிந்திருக்கிறான். அதனாலேயே, "தனக்கு நன்மைதீமை அறியாதவனாகில், குழந்தை தீயைத் தொடுவதுபோலே இவனும் தாழ்வைத்தரும் பிறப்பு முதலானவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடும்; எல்லாமறிந்த இவன் எப்படிப் பிறப்பு முதலானவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளலாம்?" என்னும் ஐயம் ஏற்படுகிறது. கண்ணன் ஸத்யஸங்கல்பன் (தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடையவன) என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறான் அர்ஜுனன். அதனாலேயே, "நன்மை தீமைகளறிந்தவனாயினும். வெறுந்தரையில் குதிக்க நினைத்துச் சேற்றில் விழும் லௌகிகர்களைப்போலே தடைபடும் ஸங்கல்பத்தையுடையவனாகில் தனக்குத் தாழ்வைத்தரும் பிறப்பு முதலானவற்றை அடையலாம். இவன் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலே அவ்வகையிலும இவன் பிறப்பு முதலானவற்றை அடையமுடியாதே" எனனும் ஐயம் உண்டாகிறது. மேலும், ஸத்யஸங்கல்பனான இவன் ஸங்கல்பத்தாலேயே உலகை ரக்ஷிக்க வல்லவனாயிருக்க, உலகை ரக்ஷிப்பதற்காகப் பிறப்பெடுக்க வேண்டியதில்லையே என்னும் ஐயமும் உண்டாகிறது. கண்ணன் அவாப்தஸமஸ்தகாமன் (எல்லா விருப்பங்களும் என்றும் நிறைவேறப்பெற்றிருப்பவன்) என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான் அர்ஜுனன். இதனாலேயே, இவன் பிறப்பெடுத்துப் பெறவேண்டிய பயன் ஒன்றுமில்லையாகையாலே, ஒரு பயனைப்பெறுவதற்காகப் பிறப்பெடுக்க வேண்டியதில்லை என்னும் ஐயம் ஏற்படுகிறது. ஆனால், இவனே கர்மவசப்பட்ட தேவர் மனிதர் முதலானவரைப்போலே பிறப்புக்களை எடுத்திருப்பதும் அர்ஜுனனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக விளங்குகிறது. நிகிலஹேயப்ரத்யனீகனாயிருக்கை முதலான பரத்வத்துக் குறுப்பான முற்கூறிய குணங்களும், மனிதரைப்போலே இவன் பிறப்பெடுத்திருப்பதும் ஒன்றோடொன்று முரண்படுகின்றன. ஆகையால் 'இவற்றில் ஒன்றே உண்மையாயிருக்கமுடியும். பிறப்பை உண்மையெனக்கொண்டால், பிறப்பெடுக்கும் மற்ற ஜீவர்களைப் போலே இவனும கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவனாகவும், ஸர்வேஶ்வரனல்லாதவனாகவும், எல்லாமறியாதவனாகவும, தடைபடும் ஸங்கல்பத்தை உடையவனாகவும், நிறைவேறாத விருப்பங்களை உடையவனாகவும், ஆகவேண்டிவரும். இப்படி ஒப்புக்கொண்டால் வேதங்களும், ஆப்தர்களும் செய்த உபதேசங்கள் பொய்யாகவேண்டிவருமாகையாலே, இவ்வுபதேசங்களின்படி அகிலஹேயப்ரத்யனீகனாயிருக்கை முதலானவற்றையே மெய்யாகக்கொண்டு, இவனெடுக்கும் பிறப்பைப் பொய்யாகக் கொள்வதே பொருந்தும் எனபது

सत्यत्वे च कथं जन्मप्रकारः? किमात्मकोऽयं देहः? कश्च जन्महेतुः? कदा च जन्म? किमर्थं च जन्मेति परिहारप्रकारेण प्रश्नार्थो विज्ञायते ॥४॥

அர்ஜுனனின் ஐயம். இவ்வையத்தையும், ஒருகால் பிறப்பு மெய் யாகவேயிருந்தால் அதைப்பற்றிய மற்றும் சில ஐயங்களையும தெளிந்துகொள்வதற்காக அர்ஜுனன் இப்படிக் கேள்விகேட்கிருன் என்று கண்ணனின் பதிலிலிருந்து விளங்குகிறது. பதிலில் முதன் முதலில் (ஐந்தாம்ஶ்லோகத்தில்) அர்ஜுனனைப்போலத் தனக்கும பலபிறப்புக்கள உண்டென்று கூறுவதன்மூலம் தன் பிறவிகள உண்மையானவை என்று கண்ணன் காட்டுகிருஞகையால் (1) உன் பிறப்புகள் மெய்யானவையா? இந்திரஜாலம்போலே பொய்யானவையா? என்பதே முதல் கேளவியாயிருக்க வேண்டும். அடுத்தபடி, "என் னுடைய பரத்வத்துக்குரிய குணங்களை விடாமலே, என் அப்ராக் ருதத் திருமேனியுடன், என் ஸங்கல்பத்தாலேயே பிறக்கிறேன்" என்று (6-வது ஶ்லோகத்தில்) கண்ணன் பதில் கூறுகையாலே, (2) உன்னுடைய பிறப்பு உண்மையாஞல் பிறக்கும்போது மேன்மைக்குரிய உன் குணங்கள்அழிந்துவிடுகின்றனவா அல்லவா? (3)எங்களுடையதைப் போல் தோன்றும் உன்னுடையதேஹம் எங்களுடையதைப்போலே முக் குணமயமானதா அப்ராக்ருதமானதா?(4)நீயே ஏறிட்டுக்கொண்ட புண்ய பாபகர்மத்தால் பிறக்கிருயா?அல்லதுஸங்கல்பமாத்ரததால் பிறக்கிருயா? என்னும் கேள்விகளையும் அர்ஜுனன் கருதியிருக்கிருன் என்று விளங்குகிறது. அடுத்தபடி, 'அறம் நலிவடைநது, மறம் தலை தூக்கும்போது பிறக்கிறேன' என்று (ஏழாவது ஶ்லோகத்தில்) கண்ணன் பதில் கூறுகையால், (5) உன் பிறவிக்காலம் எது? நீயே ஏறிட்டுக்கொண்ட புண்யபாபங்கள் பரிபக்குவமடையும் காலமா? அல் லது தர்மம் தலைசாய்ந்து அதர்மம் தலையெடுக்கும் காலமா? என்பது அர்ஜுனனின் ஐந்தாவது கேள்வியென விளஙகுகிறது. அடுத்த படி, "நல்லோர்களைக் காப்பதற்கும். தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன்" எனறு (எட்டாவது ஶ்லோகக்திில்) கண்ணனின் பதில் காண்கிறபடியால், இதற்குச்சேர (6)"உன் பிறப்பு நீ ஏறிட்டுக்கொண்ட புண்யபாபங்களின் பயனுக இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதற்காகவா? அல்லது நல்லோர் களைக் காப்பது முதலானவற்றுக்காகவா?" என்பதே அர்ஜுனனின் ஆருவது கேள்வியாக இருக்கவேண்டும். ஆக, கண்ணனின் பதிலிலிருந்து, இவ்வாறு ப்ரஶ்னங்களை அர்ஜுனன் இந்த ஶ்லோ கத்தில் கருதியிருக்கிருன் என்றும், 'பரிப்ரஶ்நேந' என்ற ரீதியிலே தன் பணிவுதோற்ற அதை மறைத்துக்கேட்கிருன் என்றும் விளங்குகிறது. 4.

श्रीभगवानुवाच—
बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन।
तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप॥५॥

ஸ்ரீப₄க₃வாநுவாச—
5. ப₃ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந।
தாந்யஹம் வேத₃ ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த₂ பரந்தப॥

ஹே அர்ஜுந—*அர்ஜுநா!* தவ ச–*உனக்குப்போலே,* மே–*எனக்கும்,* ப₃ஹூநி—*கணக்கற்றவையான,* ஜந்மாநி—*பிறப்புக்கள்,* வ்யதீதாநி—*கடந்துவிட்டன;* ஹே பரந்தப—*எதிரிகளைத் தவிக்கச்செய்பவனே!* தாநி ஸர்வாணி—*உன்னுடையவையும், என்னுடையவையுமான எல்லாப்பிறப்புக்களையும்,* அஹம்—*நான்,* வேத₃–*அறிவேன;* த்வம்—*நீ,* ந வேத்த₂—*(அவற்றை) அறியமாட்டாய்.*

5. என்பிறவி யான தியம்பிற் பலவாகு
முன்பிறவி யானவையு மொக்குமவை—தன்படியை
யானறிவ னெல்லா மிகல்விசயா விங்குநீ
தானறியா யத்தகைமை தான்.

இயம்பில்—*சொல்லப்புகில்,* என் பிறவியானது—*என்னுடைய பிறப்புக்கள்,* பலஆகும்–*பலவாயிருக்கின்றன.* அவை–*அப்பிறவிகள்,* உன் பிறவியானவையும் ஒக்கும்–*உன்னுடைய பிறவிகளைப்போலே கணக்கற்றவையாகவும் உண்மையாகவும் உள்ளன;* தன் படியை எல்லாம்—*இப்பிறவிகளின் தன்மைகள் அனைத்தையும்,* யான் அறிவன்–*நான் அறிவேன்;* இகல் விசயா–*போரில் வெற்றியே பெறும் அர்ஜுநா!* இங்கு–*இப்பிறவியில்,* நீதான்—*நீயோவெனில்,* அத்தகைமைதான்—*அப்பிறவிகளின் தன்மைகளை,* அறியாய்—*அறியமாட்டாய்.*

5. 'உன் பிறப்புகள் மெய்யானவையா? இந்திரஜாலம் போல் பொய்யானவையா?' என்னும் முதல் கேள்விக்கு பதில் உரைக்கிறன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (பரந்தப அர்ஜுந) போரில் எதிரிகளைத் தவிக்கச் செய்யும் அர்ஜுநா! போரில் வல்லவனு

॥भा॥ अनेन जन्मनस्सत्यत्वमुक्तम्, बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानीति वचनात्, तव चेति दृष्टान्ततयोपादानाच्च॥५॥

யிருப்பதுபோலே நீ கேள்விகேட்பதிலும் வல்லவனுயிருக்கிருய். உன பரிப்ரஶ்னத்தின உட்கருத்தை நான் உணர்ந்துகொண்டேன் என்று கருத்து. (ப₃ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ ச) தன் பிறப்பைப்பற்றியே கேள்வி ஏற்பட்டிருக்குமபோது, அர்ஜுனனின பிறப்பைப்பற்றிப்பேசுவது தன பிறப்புக்கு திருஷ்டாந்தமாயிருக் கிறது அர்ஜுனனின் பிறப்பு என்னும் கருத்திலேயே ஆகமுடியு மாகையாலே, 'தவ ச' என்றவிடத்தில் சகாரத்துக்கு 'இவ' என்னும சப்தத்தின் பொருளைக்கொள்ளவேண்டும். 'உனக்குப் போலே எனக்கும் பல பிறப்புக்கள் கடந்துவிட்டன' என்றபடி. 'ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே' [பு-ஸூ] [பலபடியாகப் பிறக்கிருன்.] முதலான வேதவாக்யங்களும், 'சன்மம் பல பல செய்து' [திருவாய் 3-10-1] 'பல பிறப்பாய்' [திருவாய் 1-3-2] முதலான தத்வத₃ர்ஶி வசனங்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியவை. 'உனக்குப்போலே' என்னும் திருஷ்டாந்தஸ்வாரஸ்யத்தாலும், 'பல ஜன்மங்கள் கடந்து விட்டன' என்று கூறுவதிலிருந்தும், உன்னுடைய கணக்கற்ற ஜன்மங்கள் எப்படி உண்மையானவையோ, அப்படியே எனக்கும் கணக்கற்ற உண்மையான பிறப்புக்கள் கடந்துவிட்டன என்று கூறியதாகிறது 'பல' 'பிறவிகள்' 'கடந்துவிட்டன' என்னும பதங்கள் பிறவிகள் மெய்யாயிருந்தால் பொருந்துமேயொழியப் பொய்யாயிருந்தால் பொருந்தமாட்டா; பொய்யாகில், 'ஜந்மப்ரதி பா₄ஸா:' [பிறவித்தோற்றங்கள்] என்னவேண்டுமேயொழிய, 'ஜந்மாநி'[பிறவிகள்] என்பது பொருந்தாது; அர்ஜுனனின் பிறவி யும்உண்மையாகையாலும,அவனும் தன்பிறவியைஉண்மையென்றே அறிகிருனுகையாலும், 'உனக்குப்போலே' என்னும திருஷ்டாந்தமும் ஓட்டாது. அப்படியாகில் எனக்கும் உனக்கும் வேற்றுமையே யில்லையோ? எனில்; முக்கியமான வேற்றுமையைக் கூறுகிருன் பிற்பாதியாலே: (அஹம்) கர்மவசப்படாதவனுய், ஸர்வஜ்ஞனுன நான் (தாநி ஸர்வாணி வேத₃) உன் பிறவியோடு என் பிறவி யோடு வாசியற அனைத்தையும் அறிவேன்; இதிலிருந்தும பிறவி கள் உண்மையானவை என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. (த்வம) கர்மவசப்பட்டவனுய், அளவுபட்ட அறிவுடையவனுன நீ,(ந வேத்த₂) அவற்றை அறியமாட்டாய்; இவ்வளவே வாசியேயொழிய, உன் பிறப்புக்களைப்போலே என் பிறவிகளும் கணக்கற்றவை, உண்மை யானவை என்னும் அம்ஶத்தில் வாசியில்லையென்கை. 5.

भा॥ अवतारप्रकारम्, देहयाथात्म्यम्, जन्महेतुं चाह—

अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्।
प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया॥

6. அஜோऽபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூ₄தாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந்।
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி₄ஷ்டா₂ய ஸம்ப₄வாம்யாத்மமாயயா॥

அஜ: அபி ஸந்—*(கர்மத்தால் ஏற்பட்ட) பிறப்பு அற்ற வனுயிருந்துகொண்டே,* அவ்யயாத்மா (அபி ஸந்)—*(கர்மத்தால் ஏற்பட்ட) அழிவும் இல்லாதவனுயிருந்துகொண்டே,* பூ₄தாநாம்—*எல்லாப்பொருள்களுக்கும்,* ஈஶ்வர: அபி ஸந்—*ஈஶ்வரனுகவும் இருந்துகொண்டே,* ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம்—*தனக்கேயுரிய (அப்ராக்ருதத்) திருமேனியை,* அதி₄ஷ்டா₂ய—*தரித்துக்கொண்டே.* ஆத்மமாயயா— *தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே.* ஸமப₄வாமி—*பலபடியாகப் பிறக்கிறேன்.*

---

6. மேவுபிறப் பில்லனுமாய் மெய்த்தன்மை குன்றுனுய்
மூவுலகுக் கெண்ணு முறையிறையாந்—தேவுடனே
யென்னுடைய மூர்த்தியினையெய்தியே யென்னினைவு
தன்னியல்வா லேபிறப்பன் சார்ந்து.

மேவு பிறப்பு இல்லனுமாய்—*(கர்மத்தால்) ஏற்படும் பிறப்பு இல்லாதவனுய்,* மெய் தன்மை குன்றுனுய்—*அழியாதிருக்கும் இயல்வை விடாதவனுய்.* மூவுலகுக்கு எண்ணும் முறை இறையாம்—*மூவுலகத்திற்கும் ஒருவனுக எண்ணப் படும் இயற்கையான ஈஶ்வரனுயிருக்கும்.* தேவுடனே—*பரத்வத்துக்குரிய தன்மைகளோடு கூடவே.* என்னுடைய மூர்த்தியினை எய்தியே—*எனக்கேயுரிய அப்ராக்ருதத் திருமேனியை தரித்துக்கொண்டே,* என் நினைவு தன் இயல்வாலே—*என்னுடைய ஸங்கல்பமாகிற தன்மையைக் கொண்டே.* சார்ந்து பிறப்பன்-*எல்லா விதமான பிறப்புக்களையும் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.*

॥भा॥ अजत्वाव्ययत्वसर्वेश्वरत्वादि सर्वं पारमेश्वरं प्रकार-मजहदेव स्वां प्रकृतिमधिष्ठाय आत्ममायया संभवामि। प्रकृतिः—

---

6. சென்ற ஶ்லோகத்தில், தன் பிறப்புக்கள் மெய்யானவையே என்று காட்டினன். இதற்குமேல், பிறப்பிறப்பற்றவனென்றும், ஸர்வலோகேஶ்வரனென்றும் புகழ்பெற்ற நீ தேவர், மனிதர் முதலானுரோடொக்கப்பிறப்பது மெய்யானல், (1) நீ பிறக்கும்போது உன் மேன்மைக்குரிய குணங்கள் அழிந்துவிடுகின்றனவா, அல்லவா? (2) எங்களுடையதைப்போலவே தோன்றும் உன்னுடைய தேஹம் எங்களுடையதைப்போலே முக்குணமயமானதா? அல்லது அப்ராக்ருதமானதா? (3) நீயே ஏறிட்டுக்கொண்ட புண்ய பாபகர்மத்தால் பிறக்கிருயா? அல்லது ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் பிறக்கிருயா? என்னும் மூன்று கேள்விகள் உடனே எழுகின்றன. அக்கேள்விகளுக்கு பதிலுரைக்கிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில். அதில் முதற்கேள்விக்கு பதில் பூர்வார்த்தத்திலும், இரண்டாம் கேள்விக்கு பதில் மூன்ரும் பாதத்திலும், மூன்ரும் கேள்விக்கு பதில் நாலாம் பாதத்திலும் உரைக்கப்படுகிறது. (அஜோऽபி ஸந்–ஸம்ப₄வாமி)பிறப்பற்றவனுயிருந்துகொண்டே பலபடியாகப் பிறக்கிறேன். பிறப்பற்றவனுயிருக்கையும் பலபடியாகப் பிறக்கையும் ஒன்றுக்கொன்று முரணுயிருக்கிறதே? எனில்: உத்ஸர்க்க₃ாபவாத₃ந்யாயத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது, "பிறப்பற்றவன்" என்னும் ஸாமாந்ய நிஷேதம், 'பலபடியாகப்பிறக்கிறேன்' என்றவிடத்தில் குறிப்பிட்டு விதிக்கப்பட்ட அவதாரரூபமான பிறப்பைத்தவிர மற்ற பிறப்புக்களைப்பற்றியதே என்று கொள்ளவேண்டும். அதாவது,- கர்மம் காரணமாக ஏற்படாத அவதார ரூபமான பிறப்புக்களை உடையவனிவன் என்று "ஸம்ப₄வாமி" என்னும் பகுதியாலே இவ்வாக்கியத்திலேயே விதிக்கப்படுகையாலே, "அஜ:" என்னும் பதம் இவனுக்குக் கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் பிறப்பு இல்லை என்று கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். ஆக, 'அஜோऽபி ஸந் ஸம்ப₄வாமி' என்று கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் பிறப்பற்றவனுயிருந்து கொண்டே அவதரிக்கிறேன் என்றதாயிற்று. இதையே "அஜாயமாநோ ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே" [பு. ஸூ] [பிறப்பற்றவனுயிருந்த போதிலும் பலபடியாகப் பிறக்கிருன்,] என்று பண்டைமறையும், "பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்" [திருவாய்2-9-5] என்று தமிழ்மறையும் உத்கோஷித்தன. (அவ்யயாத்மா) 'அபி ஸந்' என்னும் பதங்கள் முன்னும் பின்னும் இருப்பதையொட்டி இங்கும் கூட்டிக்கொள்ள

வேணும். இங்கு ஆத்மஶப்த₃ம * தேஹத்தைச் சொல்லுகிறது. அழிவற்ற தேஹத்தை உடையவனாயிருந்துகொண்டே பிறக்கிறேன் என்றபடி. முன்போலவே கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் அழிவை யுடைய தேஹத்தை உடையவனாயிராமல் பிறக்கிறேன் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆக, கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் பிறப்பிறப்புக்களை உடையவனாயிராமலே பிறக்கிறேன் என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே, (அஜ:) என்றவிடத்தில் பிறப்பைச் சொன்னதை இறப்பு முதலான எல்லா ஸ்வரூப விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகக் கொண்டு, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களான அசேதனப் பொருள்களைப்போலே ஸ்வரூபவிகாரமுடையவனாயிராதவன் என்றும், (அவ்யயாத்மா) என்று அழிவற்ற *ஸ்வபாவத்தை உடையவன் என்றது. த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானமாகிற ஸ்வபா₄வத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸம்ஸாரிஜீவனைக்காட்டிலும் சிறப்புடையவன என்றும் காட்டுகிறதாகவுமாம. ஆக, "அஜ: அவ்யயாத்மா" எனறு பரமனுக்கேயுரிய உப₄யலிங்க₃ங்களில் (இரு அடையாளங்களில்) ஒன்றான ஹேய ப்ரத்யநீகனாயிருக்கை (தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டாயிருக்கை) என்னும் பெருமை பேசப்பட்டது. இனி, மற்றோரடையாளமான ஸகலகல்யாணகுணங்களையுமுடையவனாயிருக்கையாகிற பெருமை சொல்லப்படுகிறது,-(பூ₄தாநாம ஈஶ்வரோபி ஸந்) எல்லாப் பொருள்களுக்கும ஈஶ்வரனாயிருந்துகொண்டே பிறககிறேன். 'பூ₄-ஸத்தாயம' என்று தா₄துவாகையாலே பூ₄தஶப்₃த₃ம் ஸத்தையுடைய எல்லாப் பொருள்களையும் குறிக்கிறது. அவ்வெல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஈஶ்வரனாயிருக்கையாகிற குணத்தைச்சொன்னது அந்த ஈஶ்வரத்வத்திற்கு உறுப்பான ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம்.அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம் முதலான எல்லாக்கல்யாணகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 'அபி ஸந்' 'அபி ஸந' என்று நிகழ்காலத்தில் படிக்கையாலே, த₃ஹரவித்₃யை, ஸுபா₃லோபனிஷத் முதலானவற்றில் கோஷிக்கப்பட்ட அபஹதபாப்மத்வம் (தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கை) எல்லா குணஙகளுக்கும இருப்பிடமாயிருக்கை என்னும் மேனமைக்குரிய இயல்வுகள் அனைத்தையும பிறக்கும்போதும் கைவிடாமலிருக்கிறேன் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. அன்றிக்கே, 'அஜ:' (பிறப்பற்றவன்) என்று ஸ்வரூபத்தால் பிறப்பையுடைய அசேதனப்பொருள்களையும சரீர ஸம்பந்தத்தின்மூலம் பிறப்பையுடைய ஸம்ஸாரி ஜீவர்களையும காட்டிலும் சிறப்பும, 'அவ்யயாத்மா' என்னுமிடத்தில் * ஆத்மஶப்₃தம் ஸ்வபா₄வமான த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநத்

* "ஆத்மா ஜீவே த்₄ருதௌ தே₃ஹே ஸ்வபா₄வே" என்கிற வைஜயந்தீநிகண்டுவின்படி ஆத்மஶப்தம் தேஹத்தையும் ஸ்வபா₄வத்தையும் குறிக்கும் என்பது காணத்தக்கது.

स्वभावः, स्वमेव स्वभावमधिष्ठाय स्वेनैव रूपेण स्वेच्छया संभवामीत्यर्थः ।

தையும 'நஞ்' அதயநதாப₄ாவததையும் காட்டுகையாலே 'எனறுமே அழியாத ஜ்ஞானத்தையுடையவன்' என்று கூறுவதனமூலம் ஒரு காலத்தில ஏற்றத்தாழ்வை உடைய ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிருந்த முக்தாத்மாவைக்காட்டிலும் சிறப்பும, ஈஶ்வரபத்தாலே, எப்போதுமே தாழ்வற்ற ஞானத்தை உடையவராயிருந்தபோதிலும், ஸர்வபூ₄த நியமனப் பெருமையற்ற நித்யஸூரிகளைக்காட்டிலும் சிறப்பும காட்டப்படுகின்றன என்றும கொள்ளலாம். ஆக, ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியால் பரமேஶ்வரனை தன் மேனமைக்குரிய குணங்களை விடாமலே பிறக்கிறேன என்று பதில் கூறுவதன்மூலம அவதார ப்ரகாரத்தைப்பற்றிய கேள்விக்கு பதில் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. அந்தந்த அவதாரங்களில் சிற்சிலசமயங்களில் தன் மேன்மையைத் தன் இச்சையாலே மறைத்துக்கொள்கின்றனேயொழிய, எந்த அவ தாரத்திலும் மேன்மை இல்லாமலில்லை என்றும இதிலிருந்து விளங்குகிறது.

''ஈஶாநபி மஹாயோகீ₃ ஸர்வஸ்ய ஜக₃தோ ஹரி: ।
கர்மாண்யாரப₄தே கர்த்தும் கீநாஶ இவ து₃ர்ப்ப₃ல: ॥
[பார-உத் 67-14]

[பெரிய குணங்களையுடையவராய் எல்லா உலகையும் நிய மிப்பவராயிருந்தபோதிலும் பகவான், வலிமையற்ற உழவனைப் போலே தொழில் புரியத் தொடங்குகிறான்.] * ''க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய: । க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ₄தமித₃ம் விஶ்வம் சராசரம் ॥'' [பார-ஸபா 38-26]

''வ்யக்தமேஷ மஹாயோகீ₃ பரமாத்மா ஸநாதந: ।
அநாதி₃மத்₄யநித₄நோ மஹத: பரமோ மஹாந் ॥''
[ரா-யு 114-14]

[இந்த ராமபிரான் பெரிய குணயோகத்தையுடையவராகவும், பழைமையானவராகவும், முதல், நடு, முடிவில்லாதவராகவும, மஹத்தைக் காட்டிலும் மேலானவராகவும் பெரியவராகவுமிருக்கும் பரமாத்மாவேயென்பது தெளிவு.] என்று அவதாரங்களிலும், தெளியக்கண்டவர்கள் இவனுடைய பரமேஶ்வரத்தன்மையை உத்கோஷிக்கின்றார்களன்றோ.

* இதன் பொருள் 495-ம் பக்கத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"கு₃ணை: ஷட்₃பி₄ஸ் த்வேதை: ப்ரத₂மதரமூர்த்திஸ் தவ ப₃பௌ₄ள
ததஸ் திஸ்ரஸ் தேஷாம் த்ரியுக₃ யுக₃ளைர் ஹி த்ரிபி₄ரபு₄:।
வ்யவஸ்த₂ா யா சைஷா நநு வரத₃ ஸாऽऽவிஷ்க்ருதிவஶாத்
ப₄வாந் ஸர்வத்ரைவ த்வக₃ணிதமஹாமங்க₃ளகு₃ண:॥"
[வரதராஜஸ்தவம்-16]

[ஜ்ஞாந ப₃லைஶ்வர்ய வீர்யஶக்தி தேஜஸ்ஸுக்களாகிற மூவிரண்டு குணங்களையுடைய வரதராஜனே! உன்னுடைய முதல் மூர்த்தியான பரவாஸுதேவமூர்த்தியானது கீழ்ச்சொன்ன ஆறுகுணங்களாலும் விளங்கிற்று. அதற்குமேல் ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தன் என்னும் மூனறு வ்யூஹமூர்ந்திகள் அந்த ஆறுகுணங்களில் முறையே இரண்டிரண்டு குணங்களைக்கொண்டு பிரகாசித்தன. இந்த வரம்பானது குணங்களை வெளியிடுவது பற்றியேயாம்; தேவரீர் எல்லாமூர்த்திகளிலும் எண்ணிறந்த சிறந்த கல்யாணகுணங்களை உடையவராகவேயிருக்கிறீர்.] என்று கூரத்தாழ்வானும் அவதாரதசையில் சிற்சில குணங்களை வெளியிடுவதும், சிலவற்றை மறைத்துக்கொள்வதும் செய்கின்றனேயொழிய எல்லா அவதாரங்களிலும் எல்லா குணங்களும் இருக்கவே செய்கின்றன என்று அருளிச்செய்தாரன்றோ.

இனி, 'எங்களுடையதைப்போல் தோன்றும் உன்னுடைய உடம்பு முக்குணமயமானதா? அல்லது அப்ராக்ருதமானதா?' என்னும் கேள்விக்கு பதில் உரைககப்படுகிறது மூன்றும் பாதத்தாலே: (ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் அதி₄ஷ்ட₂ாய) எனக்கேயுரிய ஸ்வப₄ாவமான அப்ராக்ருதததிருமேனியை தரித்துக்கொண்டு, "ப்ரக்ருதிம ஸ்வாமவஷ்டப்₄ய விஸ்ருஜாமி" *[கீதை 9-8]* [என்னுடையதான மூல ப்ரக்ருதியைப்பரிணமமடையச்செய்து விதவிதமாகப் படைக்கிறேன்.] என்றவிடத்திற்போலே இங்கும் மூலப்ராக்ருதியையே பரக்ருதிஶப்₃த₃த்தால் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாகாதோ? எனில்:

"ந பூ₄தஸங்க₄ஸம்ஸ்த₂ாநோ தே₃ஹோऽஸ்ய பரமாத்மந:"
[பாரதம் சாந்திபர்வம் 206-60]

[இந்தப் பரமாத்மாவின் தேஹம பஞ்சபூதங்களின கூட்டரவால் ஏற்பட்டதன்று.]

"ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்திர் மாம்ஸமேதோ₃ऽஸ்தி₂ஸம்ப₄வா"
[வாயுபுராணம்-பூர்வ-34-40, வராஹ 14-41]

स्वस्वरूपं हि * आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् * क्षयन्तमस्य रजसः

[மாம்ஸம், தசை, எலும்பு ஆகியவற்றால் உண்டான ப்ராக்ருதசரீர மன்று அவன் திருமேனி] என்று பரமபுருஷனுக்கு அவதார நிலையிலும் முக்குணமயமான ப்ராக்ருதசரீரம் கிடையாதென்று சாஸ்திரங்கள் கோஷிக்கையாலே, இங்கு ப்ரக்ருதிஶப்₃த₃ம் மூலப்ரக்ருதியைக் குறிக்கமுடியாது. "ப்ரக்ருதி: பஞ்சபூ₁தேஷு ஸ்வப₄ாவே மூலகாரணே" [வைஜயந்தி-த்ரயக்ஷரகாண்ட-ஸ்த்ரீலிங்காத்யாயம்-12] [ப்ரக்ருதிஶப்தமானது ஐந்து பூதங்களையும், ஸ்வப₄ாவத்தையும், மூலகாரணத்தையும் குறிக்கும்.] என்கிற வைஜயந்தீ நிகண்டுவின்படி ப்ரக்ருதிஶப்தம் ஸ்வப₄ாவத்தையும் குறிக்குமாகையாலும், "நித்யாலிங்க₃ா ஸ்வப₄ாவஸம்ஸித்₃தி₄:" [ரஹஸ்யாம்நாயம்] [நித்யமாய், ப்ராக்ருதமான குறிகளற்றதாய், ஸ்வப₄ாவமாகவே (இயல்வாகவே) ஸித்தித்திருப்பதான திருமேனி] என்று ஏகாயநஶாகையில் இயல்வாகவே பரமனுக்குரிய ஸ்வப₄ாவமாயிருப்பதாகத் திருமேனி எடுக்கப்படுகையாலும் அதையே இங்கு ப்ரக்ருதிஶப்தத்தாலே எடுப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். ஸ்வப₄ாவஶப்த₃ம் பகவானுடைய குணங்களையும் குறிக்குமாயினும், குணங்கள் பூர்வார்த்தத்தில் எடுக்கப்பட்டுவிட்டபடியால் இங்கு கோ₃ப₃லீவர்த்த₃ந்யாயத்தாலே, திருமேனியாகிற ஸ்வப₄ாவத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே தக்கது. (ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் அதி₄ஷ்டாய) தனக்கேயுரியதான அப்ராக்ருதத் திருமேனியை தரித்து நின்று. ப்ரக்ருதியென்றாலே தன்னை விட்டுப் பிரியாத ஸ்வப₄ாவமான திருமேனியைக்குறிக்குமாயினும், ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ளதான ப்ராக்ருதஶரீரம்போன்றதன்று, தனக்கேயுரிய அப்ராக்ருதஶரீரமேயிது என்று காட்டுவதற்காக 'ஸ்வாம்' என்று விஶேஷிக்கிறான். (அதி₄ஷ்டா₂ய) தரித்து நின்று என்கையாலே இங்கு ப்ரக்ருதிஶப்தம் தரிக்கப்படும் விக்ரஹத்தையே குறிக்கிறதென்றும், அதைக் கர்மகாரணமாகவல்லாமல் இச்சையாலேயே தரிக்கிறான் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. நாலாவது பாதத்தில் தெளிவுபடுத்தப்படும். இத்தகைய அப்ராக்ருதத்திருமேனி இவனுக்கு உண்டென்பது பல வேதவாக்யங்களிலிருந்து ஸித்திக்கிறது. "ஆதி₃த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்" [பு. ஸூ] [ஸூர்யனைப்போல் ஒளியுடையவனாய், தமஸ்ஸுக்கு மேற்பட்ட மஹாபுருஷனை] என்னும் புருஷஸூக்தவாக்யமானது பரமபுருஷனுக்கு அப்ராக்ருதமானதாய், சிறந்த ஒளியுடையதான திருமேனியுண்டென்று காட்டுகிறது. அந்த ப்ரகரணத்தில் "மரீசீநாம் பத₃ம்" [பு.ஸூ] [நித்யஸூரி

களின் நாடு] ''ருசம் ப்₃ராஹ்மம் ஜநயந்த: தே₃வா அக்₃ரே தத₃ப்₃ருவந்'' [பு.ஸூ] [ப்ரஹ்மத்திற்கு முகமலர்த்தி உண்டாவதற்காக நித்ய ஸூரிகள் ஆதிகாலத்தில் 'நம:' என்றனர்.] ''ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ'' [பு.ஸூ] [உனக்கு ஸ்ரீபூமிதேவிகள் பத்னிகள்] என்று எம்பெருமான் ஒரு திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்றும், நித்யஸூரிகள் அவனுக்குக் கைங்கர்யம செய்கிறார்களென்றும், லக்ஷ்மீநாதனாக அவன் காட்சியளிக்கிறான என்றும் கூறியதிலிருந்து இவ்வாக்யம ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருமேனி 'தமஸ்'எனப்படும் முக்குணமயமான மூலப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்டதாய், அப்ராக்ருதமாயிருப்பதொன்று என்று கோஷிக்கிறது என விளங்குகிறது. ருக் வேதத்திலும் [மண்டலம் 7-6-99] ஸாமவேதத்திலும [உத்தரப்ர பாடகம் 17-2-4-2] படிக்கப்படும் ''க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே'' ['ரஜஸ்'எனப்படும் மூலப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்டஉலகில் வஸிப்பவன்] என்னும் வாகயத்திலும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. 'தமஸ்' என்று தமோகுணத்தையுடைய மூலப்ரக்ருதியைப் புருஷஸூக்தம் குறித்ததுபோலே, 'ரஜஸ்' என்று ரஜோகுணமுடைய மூலப்ரக்ருதியைக் குறிக்கிறது இவ்வாக்கியம். ஸத்வகுணம் ஶுத்₃த₄ஸத்வத்₃ரவ்யத்திற்குமிருப்பதொன்றாகையாலும், ரஜஸ்ஸும், தமஸ்ஸும் மூலப்ரக்ருதியிலேயே இருப்பவையாகையாலும், 'ரஜஸ்' என்றும், 'தமஸ்' என்றும் மூலப்ரக்ருதியைக் குறிக்கிறது வேதம். 'க்ஷயந்தம்' [வஸிப்பவனை] என்று கூறுகையால் இவ்வாக்கியத்திலிருந்தும் எம்பெருமானுக்குத் திருமேனியுண்டென்று விளங்குகிறது. ஆக, இவ்விரண்டு வாக்கியங்களிலிருந்தும் பரமபதத்தில் எம்பெருமான் நித்யவிக்ரஹத்தோடு விளங்குகிறான் என்று தேறிற்று. இந்த விக்₃ரஹம் பலவிதமான அவதாரநிலைகளை அடைகின்றதென்பதையும் பலவேதவாக்கியங்கள் காட்டுகின்றன: ''ய ஏஷோऽந்தராதி₃த்யே ஹிரண்மய: புருஷ:'' [சாந்-1-6-6] [ஸூர்யனுக்கு நடுவில் பொன்மயமான புருஷன் யாவனொருவன் இருக்கிறானோ] என்னும் வாக்யம் ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் உபாஸகர்கள் உபாஸிப்பதற்காகப் பரமபுருஷனால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹமொன்றைக்காட்டுகிறது.''ஆதி₃த்யவர்ணம்'' ''ஹிரண்மய:'' என்று ஸூர்யன்போலவும், பொன்போலவுமிருப்பவன் என்றது, ''கதிர் மதியம்போல் முகத்தான்'' [திருப்பாவை-1] என்றருளியதுபோலே ப்ரதிகூலர்களுக்கு ஸூர்யன்போலப் பொறுக்கவொண்ணாதவனா

யிருப்பானென்றும், அனுகூலர்க்குப் பொன்போலே குளிரக்கடாக்ஷிப்பான் என்றும் காட்டுவதற்காகவாகும். ஆகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிறம் ஸூர்யனையும், பொனனையும போலிருப்பது என்று கொள்ளவேண்டியதில்லை. "ஹிரண்மய இதிரூபஸாமாந்யாத் சந்த்3ர முக2வத்" [சந்திரன போன்ற முகம் என்று கூறுமிடங்களிற் போலே உருவத்தின் அழகைக்காட்டுவதற்காகப் பொன்மயமானவன் என்கிறது.] என்றார் வாக்யகாரரும். "மயூரகண்ட2ச்ச2வி ஶாத்3த4ஹேமः" [மயில் கழுத்தின ஒளிபோன்ற சுத்தமான பொன்] எனறு சிலபசாஸ்திரத்தில் சொன்னதுபோலே 'பசும் பொன' என்று கூறப்படும் சுத்தமான தங்கம் மயில் கழுத்தின் நிறம்போல ஶ்யாமளமாகவே இருக்குமாகையால் எம்பெருமானுடைய நிறத்துக்கு உபமானமாகவும குறையில்லை. அன்றிக்கே,

"பாலின் நீர்மை செம்பொன் நீர்மை பாசியின் பசும்புறம்
போலும் நீர்மை பொறப்புடைத் தடத்து வண்டு விண்டுலாம்
நீல நீர்மை என்றிவை நிறைந்த காலம் நான்குமாய்"

[திருச்சந்த 44]

"நிகழ்ந்தாய் பால் பொன் பசுப்புக் கார்வண்ணம நான்கும்"

[நான்-திருவ 24]

"க்ருதே ஶாக்லஶ்சதுர்பா3ாஹு:" "த்ரேதாயாம் ரக்தவர்ணேஸௌ" "த்3வாபரே ப4க3வாந் ஶ்யாம:" "கலௌ க்ருஷ்ணம் த்விஷா க்ருஷ்ணம்" [ஸ்ரீபாகவதம 11-5-20] என்று உபப்3ருப ஹணங்களிலே நாலு யுகங்களிலும்ஒவ்வொருவிதமான நிறத்தோடு எம்பெருமான விளங்குகிறன என்றும், வ்யூஹமூர்த்திகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நிறம எனறும்கூறுவதையொட்டித் திரேதாயுகத்தில் செமபொன்னைப் போனற நிறமுடையவனுயிருப்பதையோ, செமபொன நிறமுடைய வ்யூஹவிஶேஷத்தையோ குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம. ஆகையால், ஆதித்யவர்ணனென்றும் பொன்நிறமெனறும் சொன்னதில் எக்குறையுமில்லை. "தஸ்மிந்நயம் புருஷோ மநோமய: அம்ருதோ ஹிரண்மய:" [தைத்-ஶீக்ஷா 6-1] [அநத ஹ்ருதயத்தில் பரிசுத்தமான மனத்தால் அறியத்தக்கவனுய், மரணமற்றவனுய், பொன்மயமானவனுன புருஷனிருக்கிறுன்.] என்று ஹ்ருதயத்தின் நடுவில உபாஸநத்தின்பொருட்டு அந்தர்யாமி ரூபத்துடன் இவன் எழுந்தருளியிருப்பதையும் ஒரு வேதவாக்யம் உத்கோஷித்தது.

(शीक्षा. ६. १) ❋ सर्वे निमेषा जज्ञिरे विद्युतः पुरुषादधि (ना. ६. १. ८) ❋ भारूपस्सत्यसङ्कल्प आकाशात्मा सर्वकर्मा सर्वकामस्सर्वगन्धस्सर्वरसः (छा. ३. १४. २) ❋ माहारजनं वासः (बृ. ४. ३. ६) इत्यादिश्रुतिसिद्धम्।

''ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்₃யுத:புருஷாத₃தி₄''[தை-நா-1-8][காலங்கள்அனைத்தும் மின்னல் போன்ற புருஷனிடமிருந்து உண்டாயின] என்னும் வேதவாக்யம் ஸர்வகாரணப்பொருளுக்கே திருமேனி உண்டென்று காட்டிற்று. இங்கு மின்னல் என்றது நீலமேகத்தோடு சேர்ந்த மின்னலையே என்பதை இந்த நாராயணவல்லியே மேலே ''நீலதோயத₃மத்₄யஸ்த₂ா வித்₃யுல்லேகே₃வ ப₄ாஸவரா'' [தை-நா 11] [நீலமேகம் நடுவிலுள்ள மினனற்கொடிபோல் ஒளிவிடுவது]என்னுமிடத்தில் காட்டி, இத்திருமேனியை உடையவன் பிரமனையும உருத்திரனையும் விபூ₄தியாகக்கொண்ட நாராயணனே எனறு நிர்ணயித்தது. ''நீலமுண்டமின்னன்ன மேனிப்பெருமான்''[திருவிருத்தம் 29]எனறு வேதம தமிழ்செய்த மாறனும் இவ்வாக்கியத்தைத தமிழ்ப் படுத்தினர். திருமேனியில் நீலநிறத்தையும், பிராட்டி, திவ்யாயுதங்கள், திருவாபரணங்களில் மின்னல் நிறத்தையும், கண் கை கால் வாய்களில் செந்தாமரை நிறத்தையும கொண்ட இத்திருமேனியையே ''வித்₃யுமதீஸர்வவர்ணு புருஷதை₃வத்யா'' என்று அத₂ர்வஶிகை₂ ஸர்வவர்ணங்களையுமுடையதாகப் பேசிற்று. ''ஶாந்த உபாஸீத'' [சாந் 3-14-1] என்று சொன்ன உபாஸனத்தையே ''ஸ க்ரதும் குர்வீத'' என்று அநுவாதம் செய்து, அவ்வுபாஸனத்தின் பொருட்டு உண்மையான குணங்களை விதிக்கும்போது ''ப₄ாரூப: ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாஶாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வக₃ந்த₄: ஸர்வரஸ:'' [சாந் 3-14-2] என்னும் வேதவாக்யம் ''ப₄ாரூப:'' [ஒளிமயமான உருவையுடையவன்] என்று விக்ரஹத்தையும சேர்த்துப்படித்தபடியால் இவ்வுருவம உண்மையானதே என விளங்குகிறது.''தஸ்ய ஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யத₂ா மாஹாரஜநம் வாஸோ யத₂ா பாண்ட₃வாவிகம் யதே₂ந்த்₃ரகோ₃போ யத₂ாக்₃ந்யார்ச்சிர் யத₂ா புண்ட₃ரீகம் யத₂ா ஸக்ருத₃ வித்யுத்தம்'' [ப்ருஹ 4-3-6] [அப்படிப்பட்ட இந்தப் புருஷனுடைய உருவமானது, பொன்னிறவாடைபோலவும், வெள்ளைக்கம்பளம் போலவும், இந்திரகோபம் எனனும் புழுவைப்போலவும, அக்னியின ஒளியைப்போலவும், தாமரையிலையைப்போலவும, ஒன்றுக மின்னும மின்னலைப்போலவும்நிறமுள்ளது.]என்னும்வாக்யம பரமபுருஷனின

आत्ममायया—आत्मीयया मायया * माया वयुनं ज्ञानम् इति ज्ञान-पर्यायोऽत्र मायाशब्दः। तथाचाभियुक्तप्रयोगः—* मायया सततं वेत्ति प्राणिनां च शुभाशुभम् इति। आत्मीयेन ज्ञानेन—आत्मसङ्कल्पेनेत्यर्थः।

திருமேனி நிறங்களைத்துக்கும் உபமானமிட்டது. இப்படி ஒவ்வொரு ஸ்தானத்திலிருக்கும பரம்பொருளை வர்ணமுடையவனுக வும், புருஷனென்றும வேதவாக்யங்கள் படிக்கையால், புருஷஸூக் தத்தில் சொன்ன பரம்பொருளான நாராயணனுக்கு அப்ராக்ருத மாய், உண்மையான திருமேனியுண்டென்று தேறிற்று. அதுவே இங்கு மூன்ரும் பாதத்தில் சொலலப்படுகிறது.

இனி, 'நீயே ஏறிட்டுக்கொண்ட கர்மத்தால் பிறக்கிருயா, அல்லது ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் பிறக்கிருயா' என்னும் கேள்விக்குக் கடைசிப் பாதத்தாலே பதிலளிக்கிருன். (ஆத்மமாயயா) என்னு டையதான மாயையாலே. "ஆத்மந: மாயா ஆத்மமாயா" என்று விக்$_3$ரஹம். ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸாமாந்யத்தைக் குறிக்கும் ஆரும் வேற்றுமை, இங்கு உடையவனுக்கும் உடைமைக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தைக் குறிக் கிறது. மாயாஶப்தம் பொதுவாக ஆஶ்சர்யத்தை விளக்கும பொருள் களைக் குறிக்கும். அந்தந்தப்பிரகரணத்திற்குத் தக்கபடி எந்தப் பொருள் என்று நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டும். இங்கு, "மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்" [வேதநிகண்டு-தர்மவர்க்கம்22] [மாயை, வயுநம் என்னும் சப்தங்கள் ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லும்]என்கிற வேதநிகண்டு வினபடி, மிகுந்த ஆஶ்சர்யத்தை விளக்கும் அறிவைக்குறிக்கிறது என்று கொள்வதே பொருத்தம்.''இச்ச$_2$ாக்$_3$ருஹீதாபி$_4$மதோருதே$_3$ஹ:' [வி-பு 6-5-84] [தன் இச்சையாலேயே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட இனிய பெரிய தேஹங்களையுடையவன] முதலான ப்ரமாணங்களை யொட்டித் தன விருப்பத்தாலேயே அவதரிப்பதைக் கூறும் பிரகரண மாகையாலே அறிவுமயமான அந்த விருப்பத்தை இங்கு மாயை என்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். வெறும் அறிவாலே அவதரிப்ப தாகக கொண்டால், எப்போதும் அறிவையுடைய இவன எப்போ தும் அவதரித்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டிவருமாகையாலும் ஸங் கல்பரூபமான அறிவையே இங்கு மாயாஶப்தம் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும. "மாயயா ஸததம வேத்தி ப்ராணிநாம் ச ஶுப$_4$ா ஶுப$_4$ம்" [மாயை எனப்படும அறிவினுல், பிராணிகளுக்கு நனமை தீமைகளை எப்போதும் அறிகிருன்] என்று அபி$_4$யுக்தர்களும் மாயா ஶப்தத்தை அறிவு என்னும பொருளிலே பிரயோகித்தார்கள்.

"யாவந்த: பாம்ஸவோ பூ₁மேஸ் ஸங்க்₂யாதா தே₃வமாயயா" [தேவனின அறிவாலே கணக்கிடப்பெற்ற பூமியின் துகள்கள் எத்தனையிருக்கின்றனவோ] என்னும் ஸ்ருதியிலும மாயாஸப்தம் அறிவு என்னும் பொருளிலேயே பிரயோகிக்கப்பட்டது. இவ்விடங்களில் அத்வைதிகள் கருதும மாயையைப் பொருளாகக கொண்டால், அறிவை மறைக்கக்கூடிய அந்த மாயையாலே அறிவதாகவும் கணக்கிடுவதாகவும் சொல்லுவது ஓட்டாதாகையால் அதை இங்கு பொருளாகக் கூறமுடியாது. மாயாஸப்தத்திற்குப் பொருளாக வேதநிகண்டுவில் சொல்லப்பட்ட அறிவே இவ்விடங்களில் பொருளாகமுடியும். அதுபோலவே, ப்ரகரணத்தையும் இதரப்ரமாணங்களையும் பார்க்கும்போது, இங்கும் மாயாஸப்தத்திற்கு அறிவையே பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும் எனறும். மாயாஸப்தத்திற்குப் பொய்யென்றும் ப்ரக்ருதிஸப்தத்திற்கு முக்குணப்ரக்ருதியென்றும் சங்கரர் பொருள் கொண்டது பொருந்தாது என்றும் விளங்கும். "ஆத்மமாயயா" என்னும் பதத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்யும்போது, "ஆத்மநோ மாயயா, ந பரமார்த்த₂தோ வோகவத்" [என் மாயையாலே (பிறக்கிறேன்); உலகிற்போலே உண்மையாகப் பிறக்கவில்லை] எனறு அவர் உரையிட்டதும் பொருந்தாது. மற்றுள்ளாருடைய பிறப்பும் அவர் மதத்தினபடி பொய்யேயொழிய மெய்யல்லவே! (ஸம்ப₄வாமி) முற்கூறிய என்னுடைய அப்ராக்ருதத்திருமேனியையே தேவர், மனிதர், திர்யக்முதலானுரோடு இணைந்திருக்கும் உருவை உடையதாக ஆக்கிக்கொணடு பல படியாகப்பிறக்கிறேன. "பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ" [யஜுஃ-காடகம்3-9] [அனைத்துலகுக்கும் தநதையானவன தன் பிள்ளையொருவனைத் தந்தையாகக்கொண்டு எல்லாயோனிகளிலும் பிறக்கிறுன்.] எனறு வேதபுருஷனும்,

"ஸமஸ்தஸக்திரூபாணி தத் கரோதி ஜநேஸ்வர।
தே₃வதிர்யங்மநுஷ்யாக்₂யாசேஷ்டாவந்தி ஸ்வலீலயா॥"
[ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 6-7-71]

[அரசரே! தேவர், திர்யக, மனிதர் ஆகிய யோனிகளுக்குரிய பெயர்களையும், தொழில்களையும் உடையனவாய், எல்லா சக்திகளையும் வெளிப்படுத்துவனவான உருவங்களைத் தன் விளையாட்டின் பொருட்டு அப்பரம்பொருள் எடுததுக்கொள்கின்றது.] முதலான விடங்களில் பராசராதிபரமரிஷிகளும, "எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" [திருவிருத்தம்-1] "இனவனும் எப்பொருட்கும்" [திருவாய் 2-8-1] "மாவாகி ஆமையாய் மீனுகி மானிடமாம் தேவாதிதேவபெரு

अतोऽपहतपाप्मत्वादिसमस्तकल्याणगुणात्मकत्वं सर्वमैशं स्वभावमजहत् स्वमेव रूपं देवमनुष्यादिसजातीयसंस्थानं कुर्वन्नात्मसङ्कल्पेन. देवादिरूपः संभवामि इत्यर्थः। तदिदमाह—* अजायमानो बहुधा विजायते (पु.) इति श्रुतिः। इतरपुरुषसाधारणं जन्माकुर्वन्देवादिरूपेण स्वसङ्कल्पेनोक्त-प्रक्रियया जायत इत्यर्थः। * बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन।

மான்" [திருவாய் 2-8-5] என்று தத்வத₃ர்ஶியான ஆழ்வாரும் இவ் வர்த்தத்தை அறிவித்தனரன்றோ ஆக, ஸுபாலோபனிஷத முத லானவற்றில் சொன்னபடி பாபம், கிழத்தனம், மரணம, சோகம், பசி, தாகம் எனனும் தாழ்வுகள் அனைத்துமற்றவனும், ஸத்யகாம த்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம முதலான எல்லாக்கல்யாணகுணங்களை யும் உடையவனும், இப்படி (ஹேயப்ரத்யநீகனுயிருக்கை, கல்யாண குணைகரனுயிருக்கை என்னும) உப₄யலிங்க₃ங்களாகிற ஈஶ்வரஸ்வ ப₄ாவம் முழுவதையும் விடாமலே தனக்கேயுரிய அப்ராக்ருதத்திரு மேனியை தேவர் மனிதர் முதலானுரைப்போலே ஆக்கிக்கொண்டு தன ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலேயே தேவர் முதலான யோனிகளில் பிறக்கிறேன் என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் திரண்ட பொருள். 'அஜாயமாநோ ப₃ஹுதா₄ா விஜாயதே" [பு.ஸூ] என்ற ஶ்ருதியில் இவ்வர்த்தமே சொல்லப்பட்டதெனபதை முன்னமே காட்டினேம். "ப₃ஹுஸ்யாம்" [சாந் 6-2-3] முதலானவிடங்களில் பல பொருள் களாகப் பரம்பொருள் தன்னைத்தானே ஸ்ருஷ்டித்துக்கொள்வதாகக் கூறியதுபோலே இங்கும் கொள்ளலாகாதோ? எனில்: அப்படிக் கொண்டால்,"தஸ்யா தீ₄ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் மரீசீநாம பத₃மிச்ச₂ந்தி வேத₄ஸ:" [பு.ஸூ] [அப்பரமபுருஷனுடைய பிறப்பை அறிவாளி களே அறிகிறார்கள்; பரமபொருளின் இருப்பிடமான வானவர் நாட்டை அவர்கள் விரும்புகிறார்கள்.] என்று அடுத்த வாக்கியத் தில் இப்பிறப்பை அறிபவர்களுக்கு மோக்ஷமுண்டென்று கூறுகை யாலே, மோக்ஷமளிக்கும் அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமே அங்கு கூறப் படுகிறது என விளங்குகிறது. அதையொட்டி இவ்வாக்யத்தில், 'ஸம்ஸாரிகளைப்போலே கர்மத்தால் பிறக்காவிடிலும் தேவர், மனிதர் முதலான உருவங்களோடு தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே பிறக்கிறான என்று அவதாரரூபமான பிறப்பு சொல்லப்படுகிறது என்று கொள் வதே பொருந்தும். "அஜோऽபி ஸந் அவ்யயாத்மா" என்று உண்மை யில் பிறப்பிறப்பு அற்றவன என்றும் "ஸம்ப₄வாமி" என்று அப்படி

तान्यहं वेद सर्वाणि * तदाऽऽत्मानं सृजाम्यहं * जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः इति पूर्वापराविरोधाच्च ॥ ६ ॥

भा ॥ जन्मकालमाह—

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदाऽऽत्मानं सृजाम्यहम् ॥ ७ ॥

யிருந்தபோதிலும் பொய்யான பிறப்பையுடையவன் என்றும் கூறுவதாகக் கொள்ளலாமே? 'ப்ரக்ருதி' ஶப்தத்திற்கு ஸுப்ரஸித்தமான மூலப்ரக்ருதியைப் பொருளாகக் கொள்வதை விடுத்து, அப்ரஸித்தமான விக்ரஹம் என்னும் பொருளைக் கொள்வதும, மாயா ஶப்தத்திற்கு உலகில் பிரஸித்தமான 'பொய்' எனும் பொருளைக் கைவிட்டு, அப்ரஸித்தமான அறிவு என்னும் அர்த்தத்தைகொள்வதும் அஸ்வரஸமல்லவா? எனில: இப்படிப் பொருள்கொள்வது மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாயிருப்பதோடன்றியில், இங்கு முனபின பிரகரணத்திற்கும் முரண்படுகிறது. முன் ஶ்லோகத்தில "அர்ஜுநு! உனக்குப்போலே எனக்கும் பல ஜந்மங்கள் கடந்து விட்டன. நான் அவை அனைத்தையும் அறிவேன்" என்கிருன் கண்ணன். ஐந்மங்கள் எனபது ஐந்மத்தோற்றத்தைக் குறிக்காது. "கடந்துவிட்டன" என்னும் பதம் 'பொய்த்தோற்றம் மறைந்து விட்டது' என்று பொருள்படாது. பொய்த்தோற்றத்தை 'அனைத்தையும் அறிவேன்' என்பதும் ஓட்டாது. பின ஶ்லோகங்களிலும், "அப்போது என்னை நானே படைத்துக்கொள்கின்றேன்" [4-7] "என்னுடைய திவ்யமான பிறப்பையும் செயலையும் எவன் உள்ளபடி அறிகிருனே" [4-9] எனறு கண்ணன் கூறுவதும் ஓட்டாது. பொய்யைப்படைக்கமுடியாது. முக்குணமயமான தேஹத்தோடு பிறப்பது திவ்யமான பிறப்பாகாது. ஆகையால், கணணனுடைய பிறப்பை முக்குணமயமான தேஹத்தையுடைய பொய்ப்பிறப்பாகக் கொள்ளாமல், தன ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் ஏற்பட்ட அப்ராக்ருதமான மெய்ப்பிறப்பாகவே கொள்ளவேண்டும். ஆக, "அவரம் பவதோ" [4-4] என்ற ஶ்லோகத்தில் அர்ஜுனன கருதிய ஆறு கேள்விகளில் முதற் கேள்விக்கு முந்திய ஶ்லோகத்திலும், இரண்டாவது மூன்ருவது நான்காவது கேள்விகளுக்கு இந்த ஶ்லோகத்திலும் பதிலுரைக்கப்பட்டதாயிற்று.

6.

7. யதா$_3$ யதா$_3$ ஹி த$_4$ர்மஸ்ய க்$_3$லானிர் ப$_4$வதி பா$_4$ரத ।
அப்$_4$யுத்தா$_2$நமத$_4$ர்மஸ்ய ததா$_3$த்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் ॥

ப$_4$ாரத—*பரதகுலத்துதித்தவனே!* யதா$_3$ யதா$_3$ ஹி—*எந்த எந்தக் காலங்களில்,* த$_4$ர்மஸ்ய—*அறத்திற்கு,* க்$_3$லாநி: ப$_4$வதி-*வாட்டம் ஏற்படுகிறதோ,* அத$_4$ர்மஸ்ய-*அறத்திற்கு எதிரான மறத்திற்கு,* அப்$_4$யுத்தா$_2$நம் (ப$_4$வதி)—*எழுச்சி ஏற்படுகிறதோ,* ததா$_3$—*அந்தந்தக் காலங்களில்,* அஹம—*நான்,* ஆத்மாநம்—*என்னையே,* ஸ்ருஜாமி—*படைத்துக் கொள்கின்றேன்.*

---

7. அறந்தளரு மக்கால மெக்கால மாங்கே
மறங்கிளர்ந்து பாவம வளரும்—பிறங்கரசர்
வெந்நைத் தருவிக்கும் வில்விசயா வக்காலத்
தென்னைப் பிறப்பிப்பன் யான்.

பிறங்கு அரசர் வெந்நைத் தருவிக்கும் வில்விசயா—*பகையரசர்கள் முதுகுகாட்டி ஓடும்படி செய்கின்ற வில்லை யுடைய அர்ஜுனனே!* எக்காலம—*எந்தக் காலத்தில்,* அறம தளரும்—*தர்மத்திற்கு வாட்டம் ஏற்படுமோ,* அக் காலம்—*அக்காலத்திலும்,* மறம் கிளர்ந்து பாவம் வளரும்—*(எந்தக்காத்தில்) அதர்மம் எழுச்சிபெற்றுப் பாபங்கள் அதிகமாகுமோ,* அக்காலத்து-*அந்தக் காலத்திலும்,* என்னை-*என்னையே,* யான்—*நான்,* பிறப்பிப்பன்—*அவதரிக்கும்படி செய்துகொள்வேன்.*

---

7. இந்த ஶ்லோகத்தில், பிறக்கும் காலம் பற்றிய ஐந்தாவது கேள்விக்கு பதில் கூறுகிறுன் கண்ணன். (யதா$_3$ யதா$_3$) எப் பொழுது எப்பொழுது. இப்படிப் பொதுவாகக் கூறுகையாலே, இன்ன காலத்தில்தான அவதரிப்பது என்னும் காலநியமம் இல்லை என்று காட்டுகிறுன். ஜீவனுடைய பிறப்பு புண்ணியபாபங்கள் பரிபகுவமடையும் காலத்தில் ஏற்படும். இவனுக்குப் புண்ய பாபங்களில்லாமையால் அத்தகைய காலநியமமில்லை. அதுதவிர, 'இன்ன காலத்தில்தான் அவதரிப்பேன்' என்று இவன் ஸங்கல்ப மும் செய்துகொளவதுமில்லை. ஆகையால் இத்தகைய கால

॥भा॥ न कालनियमोऽस्मत्संभवस्य; यदा यदा हि धर्मस्य वेदोदितस्य चातुर्वर्ण्यचातुराश्रम्यव्यवस्थयाऽवस्थितस्य कर्तव्यस्य ग्ला-

---

நியமங்கள் இல்லை என்கிறான். அடுத்த ஶ்லோகத்தில், "ஸம்ப$_4$வாமி யுகே$_3$ யுகே$_3$" என்று, 'இன்னயுகத்தில்தான் நான் பிறபபேன்' என்னும் யுகநியமம் இல்லை என்று கூறப்போகிறானுகையால், இங்கு யுகத்தை காட்டிலும் சிறிதும் பெரிதுமான காலங்களில் 'இன்ன மஹாகல்பத்தில் இன்ன மந்வந்தரத்தில் இன்ன வருஷ மாஸ திதி நக்ஷத்திரத்தில்தான் பிறப்பேன்' என்னும் நியமம இல்லை என்று கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். (த$_4$ர்மஸ்ய க்$_3$லாநி: ப$_4$வதி) அறத்திற்கு வாட்டம் ஏற்படுகிறதோ. "சோத$_3$நா லக்ஷுணோர்த்தே$_2$ா த$_4$ர்ம:" [வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டது தர்மம] என்கிற தர்மலக்ஷணத்தின் படியே, 'இன்னதைச் செய்; இன்னதைச் செய்யாதே' என்று வேதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி ரூபமான தர்மமே த$_4$ர்மமெனத்தக்கது. அதுதான் நாலுவர்ணங் களைப் பற்றியதாகவும், நாலு ஆஶ்ரமங்களைப் பற்றியதாகவுமுள்ள வரம்புகளைக்கூறுவதாயிருக்கும். இந்தவேததர்மத்திற்கு முரண்பட்ட பௌத்தம் முதலான புறச்சமயங்களில் கூறப்பட்ட தர்மமும், சைவம் முதலான குத்$_3$ருஷ்டிமதஙகளில் கூறப்பட்ட தர்மமும் தர்மம் எனத் தக்கவையல்ல. இந்த த$_4$ர்மஸ்வரூபத்திற்குக் குறைகள் ஏற்படுவதன் மூலமோ, இந்த த$_4$ர்மத்திற்கு மூலமான வேதத்தின் பிரசாரம் மலினமாவதன்மூலமோ, இந்த வைதிகதர்மத்திற்கு வாட்டம் ஏற் படக்கூடும். 'இப்படிச் சேதநரால் அநுஷ்டிக்கத்தக்க இந்த வேத தர்மத்திற்கு எவ்வெப்பொழுது இத்தகைய வாட்டம் ஏற்படு கிறதோ' என்று பூர்வார்த்தத்தின் திரண்டபொருள். இனி, தராசின் ஒரு தட்டு உயர்ந்தால் மற்றொரு தட்டு தாழ்வதுபோலே, த$_4$ர்மத்திற்கு வாட்டம் ஏற்பட்டவுடன் தன்னடையே ஏற்படும் அத$_4$ர்மத்தின் எழுச்சியைச் சொல்லுகிறான் மூன்றாவது பாதத்தில்,- (அப்$_4$யுத்த$_2$ாநம் அத$_4$ர்மஸ்ய) யத$_3$ா யத$_3$ா ப$_4$வதி என்று பூர்வார்த்தத்திலிருந்து கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதர்மத்திற்கு எழுச்சி எவ்வெப்பொழுது ஏற்படுகிறதோ.'அத$_4$ர்மம்' என்னும் பதத்தில் விரோத$_4$ார்த்த$_2$த்தில் 'நஞ்' பிரயோகிக்கப்பட்டி ருக்கிறபடியால், அது முற்கூறிய தர்மததிற்கு நேர்மாறானதைக் கூறுகிறது. அதாவது,— வேதத்திற்கு முரணான ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டவையாய், வர்ணாஶ்ரமங்கள் முதலான வைதிக வரம்புகள் அற்றவையாய், அதனாலேயே அநுஷ்டிக்கத்தகாதவை

निर्भवति; यदा यदा च तद्विपर्ययस्याधर्मस्याभ्युत्थानं तदाऽहमेव स्वसङ्कल्पेनोक्तप्रकारेणात्मानं सृजामि ॥ ७ ॥

யான பா₃ஹ்யகுத்₃ருஷ்டிமத த₄ர்மங்கள் இங்கு அத₄ர்மம் எனப படுகின்றன. (த₄ர்மஸ்ய க்₃லாநி: அத₄ர்மஸ்ய அப்₄யுத்த₂ாநம) த₄ர்மம வாட்டமடைவதைககூட நான் பொறுக்கமாட்டேன்; அப்படியிருக்கும்போது த₄ர்மம அடியோடு அழிவதைப் பொறுப்பேனே? அத₄ர்மம் எழுச்சிபெறுவதையே நான பொறுக்கமாட்டேன்; அப்படியிருக்குமபோது அது கொழுந்துவிட்டுப் படர்வதைப் பொறுப்பேனே? எனறு கருத்து. (தத₃ா) 'யத₃ா யத₃ா" எனறதையொட்டி இதையும 'தத₃ா தத₃ா' என்று கொள்ளவேண்டும். அவ்வப்பொழுது எனறபடி. (அஹம ஆத்மாநம ஸ்ருஜாமி) நானே என்னைப் படைத்துக்கொள்கிறேன். முற்கூறியபடி என ஸங்கல்பத்தாலேயே அவதரிக்கிறேன எனறபடி. 'நான் படைத்துககொள்கிறேன்' என்றவிடத்தில்'இனனதைத்துணைகொண்டுபடைத்துக்கொள்கிறேன்' என்று கூறுமையால, இவன் அவதரிப்பததகுக் காலம் முதலான எப்பொருளின துணையும தேவையில்லை என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. காலம முதலான அனைத்தையும ஆட்டிவைபபவனன்றே இவன். ஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலும ஏற்கனவேயிருக்கும் தன்னைப்படைத்துக்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லையாகையாலும் 'ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாமி' என்றது 'என ஸ்வரூபத்தைப் படைத்துக்கொள்கிறேன்' என்று பொருள்படமாட்டது; தன் பிறப்பைப்பற்றியே இப்பிரகரணத்தில் கேளவிகள் எழுந்திருக்கையால், 'ஜீவனைப் படைக்கிறேன' எனறும் பொருள்படாது; பரரூபம் நித்யமாகையால், 'பரரூபத்தோடுக்கூடிய என்னைப்படைத்துக்கொள்கிறேன' என்றும் பொருள்தராது. ஆகையால், 'அவதாரத்திருமேனியோடு கூடிய என்னைப் படைத்துக்கொள்கின்றேன' எனறே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (ஹி) ''த்ரீணி பத₃ா விசக்₃ரமே விஷ்ணுர் கோ₃பா அத₃ாப்₄ய: அதோ த₄ர்மாணி த₄ாரயந்'' [ருக் மண்டலம் 1-5-22] [ஸர்வரக்ஷகனும, வெல்லமுடியாதவனுமான விஷ்ணு பகவான் மூன்று அடிகளால் உலகளந்தான்; இதன் மூலம் தர்மங்களை நிலைநிறுத்தினன்.] முதலான ஶ்ருதிகளிலே த₄ர்மத்தை நிலைநிறுத்தவே நான் அவதரிக்கிறேன எனபது பிரஸித்தம என்று கருத்து. (ப₄ாரத) என்னேடு உறவுள்ள ப₄ரதகுலத்துதித்த நீயும யுத்தமாகிற உன தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டாவோ? என்று கருத்து. 7.

भा॥ जन्मनः प्रयोजनमाह—
परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम्।
धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगेयुगे॥८॥

8. பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம் விநாஶாய ச து₃ஷ்க்ருதாம் |
தர்₄மஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்த₂ாய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃ ||

ஸாதூ₄நாம் பரித்ராணாய—*நல்லோர்களை நன்கு ரக்ஷிப்பதன் பொருட்டும்,* **து₃ஷ்க்ருதாம் விநாஶாய**—*தீயவர்களை சித்ரவதைசெய்து அழிப்பதன் பொருட்டும்,* **த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்த₂ாய ச**—*அறத்தை நன்கு நிலைநிறுத்துவதன்பொருட்டும்,* **யுகே₃ யுகே₃**—*அந்தந்த யுகங்களில்,* **ஸம்ப₄வாமி**—*பலபடியாகப் பிறக்கிறேன்.*

---

8. நல்லார்க டம்மை நலம்புரிந்து காத்தற்கும்
பொல்லாரைப் பொன்றுநெறி போக்கற்குஞ்—சொல்
முந்தை யறநாட்ட முய்த்தற்கு நான்பிறப்ப [லாரு
னிந்தவுகந் தோறு மிசைந்து.

நல்லார்கள் தம்மை—*நல்லவர்களை,* **நலம் புரிந்து**—*என்றுபகுணச்செயல்களை அளித்து,* **காத்தற்கும்**-*ரக்ஷிப்பதற்கும்,* **பொல்லாரை**—*தீயவர்களை,* **பொன்று நெறி போக்கற்கும்**—*அழியும் வழியிலே செலுத்துவதற்கும்,* **சொல் ஆரும்**—*வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட,* **முந்தை அறம்**-*பழையனவான தர்மானுஷ்டானங்களை,* **நாட்டம் உய்த்தற்கும்**— *நிலைபெறச் செய்வதற்கும்,* **நான்**—*ஸர்வேஶ்வரனான நான்,* **இந்த உகம் தோறும்**—*கிருதம், த்ரேதா, த்வாபரம், கலி என்னும் இந்த நாலு யுகத்திலும்,* **இசைந்து**-*பலவகையான உருவங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு,* **பிறப்பன்**—*அவதரிப்பேன்.*

---

8. "நீயே ஏறிட்டுக்கொண்ட புண்யபாபகர்மங்களின் பயனை அனுபவிப்பதற்காகப் பிறப்பெடுக்கிறாயா அல்லது உன பிறப்பிற்கு வேறு பயனுண்டா?" என்னும் ஆறுவது கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறான். (ஸாதூ₄நாம் பரித்ராணாய) நல்லோர்களை நன்கு ரக்ஷிப்பதன் பொருட்டு. ஸாது₄ஶப்₃த₃ம் நல்லோர்களையும், ஸாமர்த்₂யமில்லாதவனையும் குறிக்கும். இங்கு, 'து₃ஷ்க்ருதாம' எனறு சொலலப்பட்ட

||भा|| साधवः उक्तलक्षणधर्मशीला वैष्णवाग्रेसरा मत्समाश्रयणे

தீயவர்களுக்குஎதிர்த்தட்டாக எடுக்கப்படுகையால், நல்லோர்களையே குறிக்கிறது. வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், நாலு வர்ணங்களுக் கும், ஆஶ்ரமங்களுக்குமுரிய ஒழுக்கஙகளை விதிப்பதாய், அநுஷ் டிக்கத்தக்கதாக முன ஶ்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட த₄ர்மததை அநுஷ்டிப்பதையே இயல்வாக உடையவர்கள் இங்கு ஸாதுக்கள் எனப்படுகிறூர்கள். வேத₃த₄ர்மநிஷ்ட₂ர்களிலும் அவதாரத்தை அபேக்ஷியாதவர்கள் உண்டு. அவர்களாவார்,—முற்கூறிய வேத தர்மத்தாலே சிவன், இந்திரன, ஸூர்யன் முதலான தே₃வதாந்தரங் களையே உபாஸிக்கும் அவைஷ்ணவர்களும, பரமபுருஷனையே உபா ஸித்தபோதிலும் ப்ரதர்த்த₃நவித்₃யை, அத₂ர்வஶிரஸ்ஸிற் சொன்ன ருத்₃ராந்தர்யாமி ப₄க₃வது₃பாஸநம் முதலானவற்றில் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான பரமபுருஷனை உபாஸிக்கும் வைஷ்ணவர்களும். முதலிற் குறிப்பிடப்பட்டவர்களுக்கு அவதார ரூபத்தைககாட்டவேண்டியதேயில்லை. இரண்டாமவர்களுக்குத் தன் அவதாரரூபத்தைக்காட்டவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லை. அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டே அவர் கள் விரும்பும் அவ்வப்பலன்களை அளிக்கலாம். ஆகையால், இங் குள்ள ஸாது₄ஶப்₃த₃ம இவர்களைக் குறிக்காமல், வைஷ்ணவர்களில மிகச்சிறந்தவர்களாய், பரமபுருஷனை நேரே உபாஸிப்பவர்களையும அவனையே உபாயமாகக்கொண்ட ப்ரபந்நர்களையும் குறிக்கிறது. சிறப்புற்ற ப்ராப்யப்ராபகங்களைப்பற்றியவர்களே ஸாதுககள் என்ற தாயிற்று. வர்ணாஶ்ரமாசாரங்களின்படி ஒழுகும் வைஷ்ணவோத்தமர் களே ஸாதுக்கள் என்றும் உணர்த்தப்பட்டது.

"ந சலதி நிஜவர்ணத₄ர்மதோ ய:
ஸமமதிராத்மஸுஹ்ருத்₃விபக்ஷபக்ஷே ।
ந ஹரதி ந ச ஹந்தி கிஞ்சிது₃ச்சை:
ஸிதமநஸம் தமவேஹி விஷ்ணுப₄க்தம் ॥" [வி-பு 3-7-20]

[எவனொருவன் தன் வர்ணத்திற்குரிய தர்மத்தினின்றும் நழுவாதவனாய், தன் நண்பனுடையவும் எதிரியினுடையவும் பக்ஷங்களில் ஒருபடிப் பட்ட (விருப்பு வெறுப்பற்ற) புத்தியை உடையவனாய் எதையும திருடாதவனாய், எதையும் ஹிம்ஸிக்காதவனாய், (இக்காரணங்களா லேயே) மிகவும் வெள்ளை மனத்தினனாயிருப்பவனோ அவனையே விஷ்ணுபக்தனென்று அறிவாயாக.]

"வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் ।
விஷ்ணுராராத்₄யதே பந்தா₂ நாந்யஸ் தத்தோஷகாரக: ॥"
[வி-பு 3-8-9]

प्रवृत्ता मन्नामगुणकर्मस्वरूपाणां वाङ्मनसागोचरतया मद्दर्शनेन विना स्वात्म-

[வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும மனிதனாலேயே பரமபுருஷனை விஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறான்; (இககர்மங்களை விட்டு நாமஸங்கீர்த்தனாதிகளைச் செய்வது முதலான) வேறு வழிகள் அவனை உகப்பிக்கமாட்டா.] என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் கோஷிக்கப்பட்டதன்றோ. "சந்தி வேள்வி சடங்கு நான்மறை ஓதி ஓதுவித்து ஆதியாய் வரும் அந்தணாளர் அறா அணியாலி' [பெரியதிரு 3-5-6] முதலானவிடங்களில ஆழ்வார்களும் இவ் வர்த்தத்தை உணர்த்தினர். (பரித்ராணாய) நன்கு ரக்ஷிப்பதற்காக. த்ராணம் (ரக்ஷணம) என்பது இஷ்டத்தைத்தருவது என்றும், அநிஷ்டத்தைப் போக்குவது என்றும் இருவகைப்படும். பரித்ராணமாவது-விதவிதமான அநிஷ்டங்களைப் போக்குவதும், விதவிதமான இஷ்டங்களை அளிப்பதுமாகும். இந்த வைஷ்ணவஸ்ரேஷ்டர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை ஆராய்ந்தால் இவர்களுக்கு அநிஷ்டங்கள் எவை, இஷ்டங்கள எவை என்பது விளங்கும. " அடியிணை அடைந்தேன் " [பெரியதிரு 5-8] என்றும், " துயரறு சுடரடி தொழுதெழு " [திருவாய் 1-1-1] என்றும் பரமபுருஷனை ஆஸ்ரயிப்பதிலேயே ஈடுபட்டவர்கள் இவர்கள். " நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெ ஊண் என்னும் ஈனச்சொல்லே " [திருவிருத்தம 98], 'யானுமேத்தி ஏழுலகும் முற்றும் ஏத்திப் பின்னையும் தானும் ஏத்திலும் தனனை ஏத்த ஏத்த எங்கெய்தும் " [திருவாய் 4-3-10] என்கிறபடியே பரமபுருஷனுடைய நாமங்கள், குணங்கள், செயல்கள, ரூபம் ஆகியவை எத்தனையனுபவித்தாலும் அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாதவையாகையாலே. அவற்றில் பெறாத அம்ஸத்தை நினைக்கும்போது பெற்ற அம்ஸம் அஸத்ஸமமாயிருப்பதைக்கண்டு நோவுபட்டு மயங்குகிறவர்கள். " உண்ணும் சோறு பருகும்நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமான் " [திருவாய் 6-7-1] என்கிறபடியே வாஸுதேவனையே த₄ாரகபோஷகபே₄ாக்₃யங்கள் அனைத்துமாக எண்ணியிருக்கும் மஹாத்மாக்களாகையாலே, " தொல்லை மாலைக் கண்ணாரக் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே " [திருவிருத்தம் 97] " காணவாராய் என்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து " [திருவாய் 3-5-2] " கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன் பால் வாராய் " [திருவாய் 6-9-1] "அவனைவிட்டகன்றுயிராற்ற கில்லா" [திருவாய் 9-9-11] என்கிறபடியே அவனைக்காணாவிடில் த₄ாரகபோஷகபே₄ாக்₃யங்களைப் பெறாதவர்களைப்போலே தவிப்பவர்கள். ''தருடி யுக₃ாயதே த்வாமபஶ்யதாம" [பாகவதம் 10-31-15] [உன்னைக காணாதவர்களுக்கு ஒரு நொடியும் யுகமாகும்.] "ஒரு பகல் ஆயிரம் ஊழியாலோ" [திரு

धारणपोषणादिकमलभमानाः क्षणमात्रकालं कल्पसहस्रं मन्वानाः प्रशि-

---

வாய் 10-3-1] ''ஊழியில் பெரிதால் நாழிகை என்னும்'' [பெரிய திரு 2-7-4] ''ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்'' [திருவாய்5-4-3] என்கிறபடியே அவனைவிட்டுப்பிரிந்திருக்கும் ஒவ்வொரு கணத்தையும் ஆயிரம் ஊழிகாலமாக நினைப்பவர்கள்; அவனுடைய அனுபவத்தில் ஒரு சிறிது குறைந்தாலும் ''காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்'' [பெரியதிருவ 34] ''காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்க்கூச்சுமரு எனதோள்களும் வீழ்வொழியா'' [பெரியாழ்திரு 5-1-5] ''உள்ளெலாம் உருகிக் குரல் தழுத்து ஒழிந்தேன் உடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர'' [பெரியதிரு1-1-5] ''காணலாங்கொல் என்ருசையினுலே, உள்ளஞ்சோர உகந்து எதிர் விம்மி உரோமகூபங்களாய்க் கண்ணநீர்கள் துள்ளம் சோரத்துயிலணை கொள்ளேன்'' [பெரியாழ்திரு 5-1-7] ''கங்குலும் பகலும கண்துயிலறியாள் கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும் சங்கு சக்கரங்களென்று கைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றே தளரும், எங்ஙனே தரிக்கேன் உன்னை விட்டெனனும் இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்'' [திருவாய் 7-2-1] ''இட்ட கால் இட்டகைகளாயிருக்கும எழுந்துலாய் மயங்கும் கைகூப்பும், கட்டமே காதல் என்று மூர்ச்சிக்கும்'' [திருவாய் 7-2-4] ''ஆஹ்லாத$_3$ஶீதநேத்ராம்பு$_3$:புளகீக்ருதகா$_3$த்ரவாந்। ஸதா$_3$ பரகு$_3$ணாவிஷ்டோ த்$_3$ரஷ்டவ்ய: ஸர்வதே$_3$ஹிபி$_4$:॥'' [ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம்] [ஆநந்ததாலே குளிர்ந்து பெருகும் கண்ணீரையுடையவனும் உடம்பெஙகும மயிர்ககூச்செறியப்பெற்றவனும், எப்போதும் பரமாத்மாவின் குணங்களால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றவனுமான பரமபாகவதன் சரீரம் படைத்த அனைவராலும் காணத்தக்கவன்] என்கிறபடியே எல்லா அவயவங்களிலும் தளர்ச்சியை அடைபவர்கள். ''கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல் இம்மைப் பிறவி செய்யாமே இனிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தான் என்?'' [நாச்-திரு 13-9] ''அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்'' [திருமாலை 2] ''உலகம் மூன்றினெடு நல்வீடு பெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே'' [திருவாசிரியம 2] ''சிந்தை மற்றென்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும்'' [திருவாய் 7-10-10] ''ப$_4$வோ நாந்யத்ர க$_3$ச்ச$_2$தி''[ரா-உ-40-15] [என் நினைவு ராமபிரானைவிட்டு வைகுண்டநாதனிடமும் செல்வதில்லை.] என்கிறபடியே மோக்ஷவின்பத்தையும் உபேக்ஷித்து இவ்வுலகில் இவ்வுடம்போடே அவனுடைய செயல்களைக்காணவேணும், அவனோடு பேசவேணும் அவனை அணைக்க வேண்டும் என்று பாரித்திருக்கிறவர்கள். இவர்களுக்கு மோக்ஷாநந்தமும் இஷ்டமன்று; அவனை இவ்வுலகில் இவ்வுடம்போடே கண்டு களித்துப் பேசித்தழுவிமுழுசிப்புகுந்து சுற்றிச்சுழன்று பரிமாறும் பரிமாற்றங்களே இவர்களுக்கு இஷ்டங்கள். இவ்விஷ்டங்

थिलसर्वगात्रा भवेयुरिति मत्स्वरूपचेष्टितावलोकनालापादिदानेन तेषां

களை இவர்கள் அடையத் தடையாயிருப்பவை இவர்களுக்கு அநிஷ்டங்கள். இவ்வநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைக் கொடுப்பது என்பது எம்பெருமான் அவதரித்தாலொழிய நிறைவேறாது. மேலே சொல்லப்போகும் துஷ்டவிநாஶத்தை ஸங்கல்பத்தால் பெரும்பாலும் ஸாதித்துவிடலாம்; தர்மஸமஸ்தாபனத்தை சாஸ்திரப்ரதானம் முதலானவற்றால் பெரும்பாலும் செய்துவிடலாம். இந்த ஸாது₄பரித்ராணத்தை அவதரித்தல்லது வேறு எவ்வகையாலும் சிறிதும் செய்ய முடியாது. இத்தகைய ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக எம்பெருமான் அவதாரங்களைச் செய்யாமல் ஸங்கல்பாதிமாத்ரத்தாலே அவர்களை ரக்ஷிக்கத்தொடங்கினானாகில்,

"மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய்
தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே
மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில்
தொழும்பாயார்க்(கு) அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே" [திருவாய் 3-1-9]

என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ரீதியிலே அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்₃ரஹமே இல்லையாய்விடும். இப்பெரியதோஷம் தனக்கு வராமலிருப்பதற்கும், தன் உயிரிலுமினிய ஸாதுக்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றவும் எம்பெருமான் அவதரித்தே தீரவேண்டியுள்ளது என்று தேறிற்று. ஆக இப்படி அவதாரத்திற்கு ஸாது₄பரித்ராணமே முக்₂யப்ரோஜனமாகையால் அதை முற்படச் சொன்னான் என்று விளங்குகிறது.

இனி, இந்த ஸாதுக்களுக்குத் தீங்கிழைக்கும் தீயவர்களை அழித்தாலொழிய முற்கூறிய ஸாது₄பரித்ராணம் நிறைவேறாதாகையாலே, அவதாரத்துக்கு ஆநுஷங்கி₃கப்ரயோஜனமான துஷ்டவிநாஶத்தை இரண்டாம பாதத்தாலே காட்டுகிறான்,—(து₃ஷ்க்ருதாம் விநாஶாயச) "நக்ஷமாமி" [வராஹபுராணம்] என்கிறபடியே என்னாலும் பொறுக்கவொண்ணாத தீயசெயலான பா₄க₃வதாபசாரத்தைச் செய்பவர்களைச் சித்ரவதம் செய்வதற்காகவும். "கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம் வத₄ார்த்தம் ஸர்வரக்ஷஸாம்" [ரா-ஆ 24-34] [எல்லா அரக்கர்களையும் அழிப்பதற்காகக் கடுங்கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான் இராகவன்] என்கிறபடியே தன் விஷயத்தில் அபசாரப்பட்டவர்களைக் குறித்துக் கோபத்தை நிர்ப்பந்தித்து வரவழைத்துக் கொண்டவன்,

परित्राणाय तद्विपरीतानां विनाशाय च क्षीणस्य वैदिकस्य धर्मस्य मदारा-

"ததோ ராமோ மஹாதேஜா ராவணேந க்ருதவ்ரணம்।
த்₃ருஷ்ட்வா ப்லவகஶார்த்₃ூலம் கோபஸ்ய வஶமேயிவாந்॥"
[ரா-யு 59-136]

[பெருத்த தேஜஸ்ஸையுடைய ராமபிரான் ராவணனால் காயமடைந்த வானரர் தலைவனை அனுமனைப் பார்த்துக் கோபத்திற்கு வசப் பட்டான்.] எனகிறபடியே தனனடியார்கள் திறத்தில் அபசாரப் பட்டவர்களைக்குறித்துக் கோபவசப்பட்டானன்றோ. சகாரம் அப் ராத₄ாந்யப்பொருளில் வந்ததாகையாலே, ஸாது₄பரித்ராணமே முக்₂யப்ரயோஜனம, துஷ்டவிநாஶம் அதற்குறுப்பாக ஏற்படுவது என்று காட்டுகிறது. 'பரித்ராணாய' என்றவிடத்தில சொலலப்பட்ட அநிஷ்டநிவர்ததநம் உட்பகைகளை ஒழிப்பதையும், இங்கு சொல்லப் படும் துஷ்டவிநாஶம் வெளிப்பகைகளை ஒழிப்பதையும காட்டுகிற தாகையாலே புநருக்தியில்லை. (விநாஶாய ச) விஶேஷமாக அழிப்ப தன் பொருட்டும். "க₃ச்ச₂ாநுஜாநாமி" [ரா-யு 59-143] [இன்று போய் நாளை வா] என்கிறபடியே எதிரிகளையும் திருத்த எண்ணும் இவன அவர்களை அடியோடு அழிக்கமாட்டானாகையாலே விநாஶ ஶப்தத்திற்கு அப்படிப் பொருள்கொள்ளக்கூடாது. அப்படியானால் விஶேஷமாக அழிப்பது என்றதன் பொருள் எனனவெனில்: ஹிரண்யன், ராவணன், கம்ஸன் முதலான இத்தீயவர்கள் செய் திருக்கும் பாகவதாபசாரங்களைப் பார்க்கும்போது, ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் இவர்களை அழித்து இவர்களுக்கு நல்ல சாவாக ஏற்படவிடலாகாதென்றுதிறநதெரிகானற பிலவாயையும்,எரிவட்டக் கண்களையும், கையும் வில்லுமாக நிற்கும நிலையையும், மல்லாண்ட திண்டோளையும் காட்டி, இவர்களுக்கு இதைக்காட்டிலும் வெந் நரகம் வேறில்லை என்னும்படி சித்ரவத₄ம் செய்து அழிப்பதைச் சொல்லுகிறது. "வெந்நரகம் சேராவகையே சிலைகுனித்தான்" [சிறியதிருமடல்] "தரிக்கிலானாகித் தான் தீங்கு நினைந்த கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே" [திருப்பாவை 25] "எங்குமுளன் கண்ணன் என்ற மகனைக் காய்ந்து இங்கில்லையால் என்று இரணியன் தூண்புடைப்ப, அங்கு அப்பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய என் சிங்கப்பிரான்" [திருவாய் 2-8-9] என்கிறபடியே இவன இவர்களைச் சித்ரவதமசெய்தபடியை ஆழ்வார் கள் பேசினார்களன்றோ. இப்படிச் சிதரவதம செய்து அழிப்பதும ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் ஸாதிக்க முடியாததொனறாகையாலே, அதையும் ஓர் அவதாரப்ரயோஜனமாக எடுத்ததில் குறையில்லை. இதனாலேயே, "சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கென்று ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்த வேதமுதல்வன்"

धनरूपस्याराध्यस्वरूपप्रदर्शनेन स्थापनाय च देवमनुष्यादिरूपेण युगेयुगे

[திருவாய் 3-5-5] "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" [திருவாய் 9-1-10] என்று ஆழ்வார்களும், 'ஈஶ்ரவன் அவதரித்துப்பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை என்று ஜீயர் அருளிச் செய்வர்" [ஸ்ரீவசநபூஷணம] என்று ஆசார்யர்களும அருளிச்செய்தனர்.

இனி, தனக்கு ஆராதனமாயிருக்கும் தர்மத்தை நன்கு நிலை நிறுத்துவதாகிற மூன்றாவது அவதார ப்ரயோஜனத்தை மூன்றும் பாதத்தாலே கூறுகிறான்,— (த₄ர்ம ஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்த₂ாய) எனக்கு ஆராத₄னமாயிருப்பதாய், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், முன ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி வாட்டமடைந்திருப்பதான யஜ்ஞாதி த₄ர்மங்களை நன்கு நிலைநிறுத்துவதாகிற பயனின் பொருட்டும். ஸ்த₂ாபநமாவது,–தான் அனுஷ்டிப்பதன மூலமும், பிறர்க்கு உப தேசிப்பதன் மூலமும் த₄ர்மங்களைப் பரவச்செய்வது; இச்செயலை வ்யாஸர் முதலான ஜீவர்களை அதி₄ஷ்டித்து நின்றும் செய்யலாம். ஸம்ஸ்த₂ாபநமாவது,–ஆராத₄னமான இக்கர்மங்களால் ஆராதிக்கப் படும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய தன்னைக் காட்டி பக்தியை உண்டு பண்ணுவது. இது அவதாரமெடுத்தே செய்ய வேண்டியதொன்றாகையால், இதைத் தனியானதொரு அவதார ப்ரயோஜனமாகக் கூறுகிறான். "ரூபௌதா₃ர்யகு₃ணை: பும்ஸாம் த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" [ரா-அ 3-29] [வடிவழகு, வண்மை, சீலகுணம் ஆகியவற்றால் ஆண்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் இழுப்பவன்] என்கிறபடியிருக்கையாலே, இடக்கையும், வலக்கையு மறியாத இடைச்சி (சிந்தயந்தி), பே₄ாக்₃யமான பூவை விற்று வயிறு வளர்க்கும் மாலாகாரர் முதலானார்க்குத் தன்னிடம் தலை சிறந்த ஈடுபாட்டை விளைத்து, அதுவே கருவியாக இதரவிஷய விரக்தியை விளைத்தும், * பல பல நாழம் சொல்லிப் பழித்த பழம் பகைவனான சிசுபாலனுக்கும் அந்திமஸமயத்தில், 'அலவலமை தவிர்த்த அழகன் [பெரியாழ்திரு 4-3-5] என்கிறபடியே தன் அழ காலே த்வேஷம் நீங்கி பக்தியுண்டாம்படி திருத்தி "கேட்பார் செவி சுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும் சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன், திருவடி தாட்பாலடைந்த தன்மை" [திருவாய்7-5-3] என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொண்டும் ஸர்வேஶ்வரன் மோக்ஷமளிப்பதற்கு உதவுவது அவதாரவிக்ரஹமேயன்றோ. ஆக, த₄ர்மத்தைத் தனக்கு ஆராத₄ன மாக நிலைநிறுத்துவதாகிற தர்ம ஸம்ஸ்த₂ாபனத்தின் பொருட்டுப் பிறக்கிறேன் என்று அருளினான் என்று விளங்குகிறது. 'த₄ர்ம ஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்த₂ாய' என்றவிடத்தில் அர்த்த₂ஶப்தம் 'ப்ரயோ ஜனம்' என்னும் பொருளைக்காட்டும். 'பரித்ராணாய' 'விநாஶாய'

संभवामि; कृतत्रेतादियुगविशेषनियमोऽपि नास्तीत्यर्थः ॥८॥

என்றவிடங்களில் அர்த்த₂ஶப்தத்தைப் பிரயோகிக்காமல் இங்கு மாத்திரம் பிரயோகித்தது. ஸாதுபரித்ராணமும், து₃ஷ்டவிநாஶமும் உண்மையில் த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபனத்தில் அடங்கியவையே என்று காட்டுவதற்காக. "ஏதத்₃வ்ரதம் மம" [ரா-யு18-33] எனகிறபடியே பரமபுருஷன் ஸாது₄ஸம்ரக்ஷணத்தையே மேலான விரதமாகக் கொண்டிருப்பவனுகையாலே, அது த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபனத்தில் அடங்கும் என்பதை விளக்கத் தேவையில்லை. து₃ஷ்டவிநாஶம் த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபனத்தில் அடங்குவது எப்படியெனில்: ஸாது₄பரித்ராணத்திற்குக் களையெடுக்கும் முறையில் அமைந்திருப்பதாலேயே இது த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபனத்தில் அடங்கும்; மேலும், "ரிபூணுமபி வத்ஸலம" [ரா-அ 21-6] [எதிரிகளுக்கும் வாத்ஸல்யம மிகுந்தவனை] "மச்ச₂ரைஸத்வம் ரணே ஶாந்தஸ் தத: பூதோ ப₄விஷ்யஸி" [ரா-யு 41-71] [என் அம்புகளாலே யுத்தத்தில் மரணமடைவிக்கப்பெற்று, அதற்குப்பின் பரிசுத்தனுவாய்.] என்கிறபடியே துஷ்டர்களிடமும் கருணைமிக்கவனுய், அவர்கள் தீமைசெய்யக் கருவியாயிருந்த ராக்ஷஸாதி ஶரீரத்தைப் போக்கி, அவர்களையும் தா₄ர்மிகர்களாக்குவதே து₃ஷ்டவிநாஶத்திற்குக் கருத்தாகையாலே, து₃ஷ்டவிநாஶம் நேரேயும த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபனத்தில் அடங்கக்குறையில்லை. ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் ஸாது₄பரித்ராணத்தையும, துஷ்டவிநாஶத்தையும் தனியே எடுததது மற்ற த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபனங்களைக்காட்டிலும் அவற்றின் ப்ராத₄ான்யததைக் கருத்தில் கொண்டு என்று கொள்ளவேண்டும். (யுகே₃ யுகே₃ ஸம்ப₄வாமி) எந்த யுகத்திலும் பிறக்கிறேன. க்ருதம், திரேதா, த்வாபரம், கலிஎன்னும நாலுயுகங்களில் இன்னயுகத்தில்தான பிறப்பது என்னும் நியமமும, ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பிறந்தே தீரவேண்டும என்னும் நிர்ப்பந்தமும இல்லை என்று கருத்து. (ஸம்ப₄வாமி) தேவர், மனிதர், திர்யக், ஸ்தாவரம் என்னும் நாலு யோனிகளிலும் பிறக்கும்போதும, கர்மம் காரணமாகப் பிறக்கும் ஜீவர்களைப் போலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளி மழுங்கிப்போகாமல், என் இச்சைகாரணமாகப் பிறக்கும் நான் பிறக்கப்பிறக்க ஒளிவிஞ்சி நிற்கிறேன். "விஜாயதே" [பு-ஸூ] [விஶேஷமாகப் பிறக்கிருன்] "ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப₄வதி ஜாயமாந:" [யஜுர்-அஷ்டகம் 3-6-1-3] [அவன் பிறக்கப் பிறக்கவே பெருமை பெறுகிருன்] "நிலவரம்பில பல பிறபபாய் ஒளி வரும் முழுநலம்" [திருவாய் 1-3-2] என்கிற படியே பரமஸாம்யத்தையடைந்தார் நிறைந்த பரமபதத்தில் பகல் விளக்குப்போலே மங்கியிருக்கும் ஸௌஶீல்யஸௌலப்₄ய வாத்ஸல்யாதி₃குணங்கள் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பிரகாசிப்பது இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலேயேயாகையாலும், துஷ்டர்கள் நிறைந்த இவ்வுலகிலேயே ஶௌர்யவீர்யாதிகுணங்களும் நிறம பெறுமாகையாலும், பிறந்தே பெருமை பெறுகிறேன என்று கருத்து.

जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः।
त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन॥९॥

9. ஜந்ம கர்ம ச மே தி₃வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:।
த்யக்த்வா தே₃ஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந॥

அர்ஜுந— *அர்ஜுனனே!* மே—*என்னுடைய*, தி₃வ்யம்—*அப்ராக்ருதமான*, ஜந்ம—*பிறப்பையும்*, கர்ம—*செயலையும்*, ய:—*எவனொருவன்*, ஏவம்—*முற்கூறியபடி*, தத்த்வத:—*உள்ளபடி*, வேத்தி—*அனுஸந்திக்கிறானோ*, ஸ:—*அம்மனிதன்*, தே₃ஹம்—*இப்போதுள்ள சரீரத்தை*, த்யக்த்வா—*கைவிட்டு*, புந:—*மறுபடியும்*, ஜந்ம—(*மற்றொரு சரீரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகையாகிற*) *பிறப்பை*, ந ஏதி—*அடைகிறானல்லன்: (ஆனால்)* மாம் ஏதி—*என்னையே அடைகிறான்*.

---

9. என்பிறவி யென்கரும மிவ்வண்ணந் திவ்வியமென்
றன்பினொடு முண்மை யறிவுற்றான்—முன்பிறவி
யேய்ந்த வுடல்விட்டே யெதிர்ப்பிறவி யேலாதே
யாய்ந்தெனையே யெய்து மவன்.

(பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம்...ஸம்ப₄வாமி) பரமபதத்தில் நித்யமுக்தர்களை ரக்ஷிப்பது மீனுக்குத்தண்ணீர் வார்ப்பதுபோன்றது; இங்குள்ள ஸாதுக்களை ஸமரக்ஷிப்பது பாலைவனத்தில் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பது போன்றது. அங்கு தீயவர்களில்லாமையாலே துஷ்ட விநாஶத்திற்குப்ரஸக்தியில்லை; தீயவர் நிறைந்த இங்கு அதற்கு ஏராளமான இடமுண்டு. அங்கு அனைவரும் ஸாத்₄யம் கைவரப் பெற்றவர்களானமையாலே ஸாத₄நத₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபனத்திற்கும் இடமில்லை; ஸாத₄நாநுஷ்டா₂ன ஸ்₂தலமான இங்குதான் அதற்கும் அவகாஶமுண்டு. ஆகவிப்படியாக ஸாது₄ஸம்ரக்ஷணம், து₃ஷ்ட விநாஶம், த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபனம் என்னும் மூன்றும் இங்கு அவதரித்தாலொழிய நிறைவேறாதாகையாலே அதற்காகப் பிறந்தே தீரவேண்டியுள்ளது என்று ஶ்லோகத்தின் திரண்டபொருள். ஆக, இவ்வளவால் அர்ஜுனன் கருதிய ஆறு கேள்விகளுக்கும் பதில் உரைக்கப்பட்டதாயிற்று. 8.

என் பிறவி— என்னுடைய பிறவியும், **என் கருமம்**— என்னுடைய செயலும், **இவ்வண்ணம்**-முற்கூறியவகையில், **திவ்வியம் என்று**-அப்ராக்ருதமானது என்று, **அன்பிளுேடும்**- என்னிடம் பக்தியோடு கூடியவனுய், **உண்மை அறிவு உற்றுன் அவன்**—உள்ளபடியாயிருக்கும் அறிவை அடைந்த மனிதன், **முன்பிறவி ஏய்ந்த உடல் விட்டே**-முன்னமே பிறவியைப்பெற்று விட்டதான இவ்வுடலைக்கைவிட்டு, **எதிர் பிறவி ஏலாதே**-இது போன்ற மறு பிறப்பை அடையாமல், **ஆய்ந்து**-(என்னுடைய அப்ராக்ருதமான பிறவியையும் செயலையும்) அறிந்ததனு லேயே, **எனையே எய்தும்**— என்னையே அடைவான்.

|| भा || एवं कर्ममूलहेयत्रिगुणप्रकृतिसंसर्गरूपजन्मरहितस्य सर्वेश्वर-त्वसार्वज्ञ्यसत्यसङ्कल्पत्वादिसमस्तकल्याणगुणोपेतस्य साधुपरित्राणमत्समा-

---

9. இதுவரையில் ப்ராஸங்கிகமாக விவரிக்கப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம் பக்திநிஷ்டனுக்கு இந்தப்பிறப்பிலேயே மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்லது என்று கூறுகிறுன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஏவம் மே ஜந்ம கர்ம ச தி₃வ்யம் யோ வேத்தி) என்னுடைய பிறப்பும் செயலும் அப்ராக்ருதமானது என்று முற்கூறியபடி எவன் அறிகிறுனே, (ஏவம் மே) ''அஜோऽபி ஸந்''[4–6] முதலான ஶ்லோகங்களிற் சொல்லியபடியே, கர்மம் காரணமாக ஏற்படுவதாய், தாழ்ந்ததாய், முக்குணமயமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ரூபமாயிருப்பதான பிறப்பற்றவனுய், அனைவர்க்கும் ஈஶ்வரனுயிருக்கை, எல்லாமறிந்தவனுயிருக்கை, தடைபடாத ஸங்கல்பத்தை உடையவனுயிருக்கை முதலான எல்லாக் கல்யாணகுணங்களோடும் கூடியவனுன என்னுடைய. (ஜந்ம) நல்லோர்களை ரக்ஷிப்பதையும், அவர்கள் என்னை ஆஶ்ரயிக்கச்செய்வதையுமே பயனுகக்கொண்ட பிறப்பு. (மே ஜந்ம) எனக்கேயுரிய தனிப்பிறப்பு. 'என் பிறப்பு ஸம்ஸாரிகளுடையதைப் போலே கர்மத்தால் ஏற்படுவதன்று; என் இச்சையாலே ஏற்படுவது' என்று. ''ஆத்மமாயயா ஸம்ப₄வாமி'' [4-6] என்று சொன்ன அர்த்தத்தைஅதை அறிந்தார்க்குப்பலனை விதிப்பதற்காக அநுவதிப்பதாகவும் கொள்ளலாம்; அனறிக்கே, ''ப₃ஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய'' [சாந்6–2–3] [நானே பலவாகக்கடவேன்; அதற்காக தேவர், மனிதர் முதலான பல பொருள்களாகப் பிறக்கக்கடவேன்.] என்று ஸ்ருஷ்டி

ஸங்கல்பம் செய்து பிறக்கும்போது, தனக்கு சரீரமாய், தேவமநுஷ்யாதிரூபமாகப் பிறக்கும் சேதனருடைய பிறப்பையே தன் பிறப்பாக அபி₄மானிக்குமிடத்திற்போலே அவர்களுக்கும் தனக்கும் பொதுவான பிறப்பாயிராமல், தனக்கேயுரிய பிறப்பு இது என்கிறுனாகவுமாம். (தி₃வ்யம் ஜந்ம) அப்ராக்ருதமான பிறப்பு அவர்களைப் போலே ப்ராக்ருதமான சரீரத்தோடு பிறக்கும பிறப்பல்ல இது; "ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்திர் மாம்ஸமேதோ₃ாஸ்தி₂ஸம்ப₄வா" [வாயு—பூர்வ34—40; வராஹ14—41] [அந்தப் பரமபுருஷனுடைய திருமேனி மாம்ஸம், தசை, எலும்புகளாலானதன்று] "ந பூ₄தஸங்க₄ஸம்ஸ்தா₂னோ தே₃ஹோऽஸ்ய பரமாத்மந:" [பாரதம்] [இப்பரமாத்மாவின் திருமேனி பஞ்சபூ₄தங்களின் சேர்த்தியாலுண்டானதன்று.] எனகிறபடியே ப்ரக்ருதிமயமான சரீரத்திலும் வேறுபட்டதொரு தி₃வ்யசரீரத்தோடு பிறக்கும் பிறப்பு இது என்று கூறுவதன்மூலம் "ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி₄ஷ்டா₂ய" [4—6] என்றவிடத்தில் சொன்ன அர்த்தத்தையே அநுவதிக்கிறுனாகவுமாம. அனறிக்கே, அவர்களுடைய பிறப்பைபபோலே தாழ்நததாய், நினைக்கவும அருவருப்பையளிப்பதாய், ப₃ந்த₄கமானதாயிராமல், மிகச்சிறநததாய், நினைக்க நினைக்க இனிப்பதாய் தான் ப₃ந்த₄கமாயிராததோடன்றியில், இதையநுஸந்திப்பார் ப₃ந்த₄த்தை அறுப்பதாயுமிருக்கும் சிறப்பை 'தி₃வ்யம' என்று கூறுகிறுனாகவுமாம். "ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப₄வதி ஜாயமாந:" [யஜுர்-அஷ்டகம 3-6-1-3] [அவன பிறக்கப்பிறக்கவே பெருமை பெறுகிறுன] "விஜாயதே" [பு. ஸூ.] [விசேஷமாகப் பிறக்கிறுன்] "நிலைவரம்பில பல பிறப்பாய் ஒளிவரும் முழுநலம்' [திருவாய் 1-3-2] என்று உப₄ய வேதா₃ந்தங்களிலும் உணர்த்தப்பட்டதாய், 'ஸம்ப₄வாமி" என்று தனனுலும முன் ஶ்லோகங்களில் ஸூசனம் செய்யப்பட்டதான சிறப்பை விவரிக்கிறபடி. "என்னுடைய ஜந்மங்கள் கர்மமடியாக வனறு; இச்சையடியாகவாயிருக்கும்; நாம் பிறவா நிற்கச்செய்தே பிறவாமையும் கிடக்கும: தாழநின்ற நிலையிலே மேனமையும் கிடக்கும். அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தா₂னத்தை இதரஸஜாதீயமாககிவ்நந்து பிறப்புதோம; இவற்றிலே ஒனறை அறிந்தவர்களுக்குப் பின்னை ஜந்மமில்லை" [1-3. ப்ரவேஶம்] என்று இந்த ஶ்லோகத்தின் கருத்தை விவரிக்கும் நம்பிள்ளையின் ஈட்டிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியவை. இச்சிறப்பைப்பற்றவன்றோ, 'எத்திறம்" [திருவாய் 1-3-1] "பிறந்தவாறும்" [திருவாய் 5-10-1] என்று ஆழ்வார் இப்பிறப்பை அநுஸந்தித்தவுடன் பலமாஸங்கள் மயங்கிக் கிடந்தார். (தி₃வ்யம) பிறராலும், தன்னுலும் அளவிட்டு அறிய

श्रयणैकप्रयोजनं दिव्यम्—अप्राकृतं मदसाधारणं मम जन्म चेष्टितं

முடியாமலிருக்கும் பெருமையை 'தி₃வ்யம்' என்பதாகவும் கொள்ள லாம். "வேத₃ாஹமேதம் புருஷம்" [பு. ஸூ] என்று அவனுடைய அவதாரஸௌலப்₄யத்தை அறிந்ததாகச் சொன்ன வேதமும, அறிந்த படியெப்படியென்னும கேள்வியெழ, 'மஹாந்தம்' என்று அளவிட் டறியமுடியாதபடி பெரிதாயிருப்பது அது என்றே கூறிற்று. "பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ" [காடக3-9-55] [ஸர்வலோக பிதாவானவன் தன் பிள்ளையொருவனைப் பிதாவாகக்கொண்டு யோனிகள்தோறும் பிறக்கிறான்.] என்று இவனுடைய அவதார நீர்மையை அநுஸந்தித்த மற்றோரிடத்திலும், "நாவேத₃விந் மநுதே தம் ப்₃ருஹந்தம்" [காடக 3-9-55] [வேதமறியாதவன் அவனைப் பெரியோனென அறியமாட்டான்.] என்று அந்நீர்மை வேதமறியாத வர்களின் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டமுடியாதபடி பெரிதா யிருப்பது எனறு வாய்வெருவிற்று வேதம். "அமைவுடை நாரணன் மாயையை அறிபவர் யாரே" [திருவாய்1-3-3] என்று தமிழ் மறையும் இவ்வர்த்தத்தையே பேசிற்று. அவ்விடத்து நம்பிள்ளையீட்டில். "இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல என் கிறார். ப்ரகாரியான தான், ப்ரகாரமான வஸ்துவிலே ஒன்று 'என் மகன்' என்று அபி₄மானிக்கும்படி வந்துபிறந்த இவ்வாஶ்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிறார்......நித்யஸூரிகள் பரத்வாநு ப₄வம் பண்ணுகையாலே அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் நாஸ்திகராகை யாலே அறியார்கள்; ப்ரஹ்மாதி₃கள் தந்தாமறிவாலே அறிய இருக் கிறவர்களாகையாலே அறியார்கள்; மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற வர்கள் மோஹிததுக்கிடப்பர்கள்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தானும் 'ஜந்ம கர்ம ச மே தி₃வ்யம்' என்னுமாகையாலே ஒருவர்க்கும் நில மல்ல என்கிறார்." என்று அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. (மே கர்ம ச) என் செயலும் இப்படிப் பட்டதே. 'ஜந்ம கர்ம ச' என்னும் சொற்சேர்த்தியைப் பார்க்கும் போது, ஜன்மத்தைப்போலே, அதற்குக் காரணமான புண்யகர்மமும் உண்டு என்று சொல்லுவதாகச் சிலர் ஐயமுறக்கூடும்; இது சரியல்ல: 'ஸம்ப₄வாமி ஆத்ம மாயயா' என்னுமிடத்தில் தன் பிறப்புக்குத் தன் இச்சையே காரணமேயொழியக் கர்மம் காரணமன்று என்று இப்ர கரணத்திலேயே நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கிறபடியால், கர்மஶப்தத் திற்குப் புண்யமென்று பொருள்கொள்ளாமல், சேஷ்டிதம் (செயல்) என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (தி₃வ்யம் கர்ம) அப்

ராக்ருதமான செயல்கள். கர்மபந்தம் ஜாத்யேகவசநம். கர்மம் அப்ராகருதமாகையாவது,— ப்ராகிருத ஜீவர்களுடைய செயலைப் போலே தாழ்ந்ததாய், நினைக்கவும் அருவருப்பை அளிப்பதாய், ப3ந்த4கமானதாயிராமல், மிகச்சிறந்ததாய், நினைக்க நினைக்க இனிப்பதாய், தான் ப3ந்த4கமாயிராததோடன்றியில இதையநுஸந்திப்பார் பந்தத்தை அறுப்பதாயுமிருககும சிறப்பை உடைத்தாயிருக்கையே யாகும். அன்றிக்கே, பிறராலும், தனனாலும அளவிட்டு அறிய முடியாமலிருக்கையையே இங்கும 'தி3வ்யம' என்பதாகக் கொள்ளலாம். "விஷ்ணோ: கர்மாணி பஶ்யத" [ருக்-அஷ்ட 1-2-7] [விஷ்ணுவின் கர்மங்களைப் பாருங்கள்!] என்று வேதபுருஷனும் இவனுடைய கர்மங்களின் தி3வ்யத்தன்மையில் ஈடுபட்டானன்றோ. 'தி3வ்யம் கர்ம' என்று ஏகவசனத்தில் (ஒருமையில்) படித்தது இவனுடைய ஒவ்வொரு செயலுமே முற்கூறிய பெருமையை உடையதாய், எவராலும் நெஞ்சாலும் நினைப்பரியதாயிருக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறது. "இமையோர் தமக்கும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெய் ஊண் என்னும் ஈனச்சொல்லே" [திருவிருத்தம 98] "எத்திறம் உறலினோடுஇணைந்திருந்து ஏங்கிய எளிவே" [திருவாய்1-3-1] "வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதம் கைசெய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்துபோன மாயங்களும நிறந்தனூடுபுக்கு எனதாவியை நின்று நின்று ருககி உண்கின்ற" [திருவாய்5-10-1] "வதுவை வார்த்தையுள் ஏறு பாய்ந்ததும் மாயமாவினை வாய்பிளந்ததும், மதுவைவார் குழலார் குரவை பிணைந்த குழகும், அது இது உது என்னலாவன அல்ல என்னை உன் செய்கை நைவிக்கும்" [திருவாய் 5-10-2] "பெய்யும் பூங்குழல் பேய் முலையுண்ட பிள்ளைத்தேற்றமும் பேர்ந்தோர் சாடிறச்செய்ய பாதமொன்றால் செய்த நின் சிறுச்சேவகமும், நெய்யுண் வார்த்தையுள் அன்னை கோல்கொள்ள நீ உன் தாமரைக் கண்கள் நீர்மல்கப் பையவே நிலையும் வந்து என் நெஞ்சை உருக்குங்களே" [திருவாய் 5-10-3] "கள்ள வேடத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புரம் புக்கவாறும் கலந்து அசுரரை உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு உயிருண்ட உபாயங்களும், வெள்ளநீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்கநின்றதும் உள்ளமுள்குடைந்து என்னுயிரை உருக்கி உண்ணுமே" [திருவாய்5-10-4] "உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயர் ஒருப்படுதத அடிசில் உண்டதும், வண்ணமால் வரையை எடுத்து மழைகாத்ததும், மண்ணை முன் படைதது உண்டு உமிழ்ந்து கடந்து இடந்து மணந்த மாயங்கள் எண்ணுந்தோறும் என் நெஞ்சு எரிவாய் மெழுகொககும் நின்றே" [திருவாய் 5-10-5] "நின்றவாறும, இருந்தவாறும், கிடநதவாறும நினைப்பரியன ஒன்றலாவுருவாய் அருவாய நின் மாயங்கள், நின்று நின்று நினைக்கின்றேன், உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன்?' [திருவாய் 5-10-6] "ஒண்சுடரோடு இருளுமாய் நின்றவாறும் உண்மையோடு இன்மையாய் வந்து, என் கண்கொளா

च तत्त्वतो यो वेत्ति, स वर्तमानं देहं परित्यज्य पुनर्जन्म नैति,

---

வகை நீ கரந்து என்னைச்செய்கின்றன எண் கொள் சிந்தையுள் நைகின்றேன் என் கரியமாணிக்கமே!" [திருவாய்5-10-7] "திருவுருவு கிடந்தவாறும் கொப்பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும், பொருவில் உன் தனிநாயகமவை கேட்குந்தோறும் என் நெஞ்சம நின்று நெக்கு அருவிசோரும கண்ணீர் என் செய்கேன் அடியேனே" [திருவாய்5-10-8] "அடியை மூன்றை இரந்தவாறும் அங்கேநின்று ஆழ்கடலும் மண்ணும் விண்ணும் முடிய ஈரடியால் முடித்துக்கொண்ட முக்கியமும் நொடியுமாறு அவை கேட்குந்தோறும எனநெஞ்சம் நின்றனக்கே கரைந்துகும்" [திருவாய்5-10-9] "கூடி நீரைக் கடைந்தவாறும் அமுதம தேவருண்ண அசுரரை வீடுமவண்ணங்களே செய்துபோன வித்தகமும ஊடுபுக்கு எனதாவியை உருக்கி உண்டிடுகின்ற" [திருவாய்5-10-10] என்று ஆழ்வாரும, "இங்கிதம் நிமிஷிதம் ச தாவகம் ரம்யமத்புத மதிப்ரியங்கரம்" [ஸௌந்தரபாஹுஸ்தவம115] [உன்னுடைய அங்க அசைவுகளும், கண்ணசைவுகளுங்கூட அழகாகவும்,அற்புதமாகவும,மிகவினியதாகவுமுளளன,]" தூர்த்தாயிதம் தவஹி யத்கில ராஸகோஷ்ட்யாம் தத்கீர்த்தநம் பரமபாவநமாமநந்தி" [அதிமாநுஷ53] [ராஸலீலையில் நீ கோபிகளோடு தழுவி முழுசிப் புகுந்து சுற்றிச்சுழன்று பரிமாறிய தூர்த்தச்செயல்களும அனைவரையும மிகவும் பரிசுத்தப்படுத்தக்கூடியவை என்று ஞானிகள் கூறுகின்றனர்] என்று ஆழ்வானும் இவனுடைய ஒவ்வொருசெயலும் ஏவராலும் நெஞ்சாலும நினைப்பரியதாகவும், மிகச்சிறந்ததாகவும, நினைக்க நினைக்க இனிப்பதாகவும் பிறருடைய ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுப்பதாகவும் உள்ளது என்று அநுஸந்தித்து உருகினரன்றே. 'ஜநம எனறு பிறப்பை ஒருமையில் படித்ததும்இதே கருத்திலேயே ஆகும். உலகில் நாம் காணும் பிறப்பு அனைத்தும கர்மம காரணமாக ஏற்படுவதாகவும், மிகததாழ்த்ததாகவுமே காணப்படுகிறது. திருடுவது, தூர்த்தச்செயல்கள் முதலான செயல்களும நல்லோர்களால்இகழப்படுகினறவையாகவே உள்ளன. அப்படியிருக்க, இவனுடைய பிறப்பும் இச்செயல்களும மாத்திரம் தாழ்ச்சியற்றவையெனறும், இகழத்தகாதவை என்றும எப்படிக்கொள்வது என்னும் ஆக்ஷேபம இங்கு எழுகிறது. பிறரிடம்உள்ள ஜந்மசேஷ்டிதங்கள் தாழ்ந்தனவாகவும இகழத்தக்கனவாகவுமே காணப்படாநிற்க. கண்ணனிடம மாத்திரம் அவை சிறந்தவையாகவும புகழத்தக்கவையாகவும் கொள்ளப்படுவது எப்படி என்பது இவ்வாக்ஷேபத்

தின் ஸாரம். இவ்விஷயத்தில் ஒரு லோகத்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ஸமாதானம் பின்வருமாறு உரைக்கப்படுகிறது:— நெருப்பைத் தவிர வேறு எப்பொருளிலுமே காணப்படாத உஷ்ணத் தன்மை (வெம்மை) என்னும் தன்மையை நெருப்பில் மாத்திரம் எப்படி ஒப்புக்கொள்வது என்று ஆக்ஷேபிப்பதை ஒக்கும் இவ்வாக்ஷேபம். நெருப்பு எனனும் பொருள் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத் தாலேயே ஸித்திக்கிறது; அப்படி ஸித்திக்கும்போதே உஷ்ணத் தன்மையை உடையதாகவே ஸித்திக்கிறது; இதை ஒரு தர்க்கத்தைக் கொண்டு இல்லைசெய்ய முடியாது. இநத லோகதிருஷ்டாந்ததிற் போலவே கருஷ்ணன் என்னும் தத்துவம் சாஸ்திர ப்ரமாண மொன்ருலேயே ஸித்திப்பதொன்ருகையால், அப்படி ஸிததிகும் போது தி₃வ்யமான ஜந்மசேஷ்டிதங்களையுடையதாகவே ஸித்திக் கிறது; இதை ஒரு தர்க்கததாலே இல்லைசெய்யமுடியாது. கண்ணனை சாஸ்திரம் காட்டும்போது தி₃வ்யமான ஜந்மசேஷ்டிதங்களை உடைய பரமாத்மாவாகவே காட்டுகிறபடியால் ஜீவாத்மாக்களிடமே செல்லுபடியாகும் தர்க்கங்களைக்கொண்டு இப்பெருமையை இலலை செய்யமுடியாது என்று கருத்து. கண்ணன் வெண்ணெயைத் திருடியதாகவும, பெண்களைக் களவு கண்டதாகவும் காண்கிறோம். உண்மையில் உபய₄விபூ₄தி நாத₂ஞன கண்ணனின் உடைமை களாகவே அவ்வெண்ணெயும, அப்பெண்களுமிருப்பதை சாஸ் திரங்களிலிருந்து அறிகிறோம். இதனுலேயே, இபபெருமையில்லாத் மற்றவர்கள் செய்யும் இதே செயல்கள் குற்றமாகவும், இப் பெருமையுள்ள கண்ணன் செய்வது குற்றமற்றதாகவுமாகிறது. ஆக இவ்வழியிலே இவனுடைய ஜந்மகர்மங்கள் குற்றமற்றவை யாய், திவ்யங்களாகவே ஆகினறன என்று கண்டுகொள்வது. (ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:) முற்கூறியபடி எவனொருவன் என் னுடைய ஜந்மகர்மங்களைதி₃வ்யங்களாகவே உள்ளபடி அறிகிருனே. (தத்த்வத:வேத்தி) உள்ளபடி அறிகிருனே; ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள் (ஐயம் திரிபுகள்) இல்லாதபடி அறிகிருனே என்று கருத்து. ஐயமாவது,— 'இவனுடைய ஜந்மசேஷ்டிதங்கள் திவ்யமோ அலலவோ' என்று ஸந்தே₃ஹப்படுகை. திரிபாவது,— 'இவ னுடைய ஜந்ம சேஷ்டிதங்கள் தி₃வ்யங்களல்ல' என்றே அறிவது. இவ்விரண்டு தோ₃ஷங்ககளுமில்லாமல், 'இவனுடைய ஜந்ம சேஷ்டிதங்கள் தி₃வ்யங்களே' என்று உறுதியாக அறிவதே இங்கு உள்ளபடி அறிவது எனப்படுகிறது. இந்த அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞானம் ப₄க்தியோகத்திற்கு அங்கமானபடியால், 'யோ வேத்தி'

मामेव प्राप्नोति, मदीयदिव्यजन्मचेष्टितयाथात्म्यविज्ञानेन विध्वस्त-समस्तमत्समाश्रयणविरोधिपापोऽस्मिन्नेव जन्मनि यथोदितप्रकारेण मामा-श्रित्य मदेकप्रियो मदेकचित्तो मामेव प्राप्नोति ॥ ९ ॥

என்றதற்கு, 'எவனொருவன் அநுஸந்திக்கிருனே' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும. இனி, ப₄க்திநிஷ்ட₂னவன் இந்த அவதார ரஹஸ்யத்தை அநுஸந்தித்தாஞகில் அவனுக்கு ஏற்படும் பலனை உத்தரார்த்ததாலே கூறுகிருன,— (த்யக்த்வா தே₃ஹம் புநர் ஜந்ம நைதிஸ:)அவன் இவ்வுடலை விட்டபின்,மறுபடியும் ஒருடலை எடுத்துக் கொள்வதாகிய பிறப்பை அடையமாட்டான். உபாஸகனுக்குப் பல ஜன்மங்களில் அனுபவிக்கவேண்டியதான ப்ராரப்₃த₄கர்மம் எந்த ஜன்மத்தில் முடிகிறதோ அந்த ஜந்மத்திலதான் உபாஸனம் பூர்த்தியாகி, அவன மோக்ஷமடைவான் என்று சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுவது இவன் விஷயத்திலில்லை; அவதாரரஹஸ்யத்தை அநுஸந்தித்துககொண்டு உபாஸிககும் இவனுக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே உபாஸனம பூர்த்தியாகி மோக்ஷம கிடைத்துவிடும் என்று கருத்து. சாரீரகசாஸ்திரத்தில் ப்ராரப்தகர்மம் முடிந்த ஜனமத்தில்தான இவனுககு மோக்ஷம என்று கூறியிருக்க, இங்கு இப்படிச் சொல்லுவது பொருந்துமோ? எனில்: ப்ராரப்த கர்மமானது ஒரு ஜன்மத்துக்கு மேல் இருந்ததாகில் அது அந்த உபாஸகனுடைய உபாஸனம அந்த ஜன்மத்தில் நிறைவேற முடியாதபடி தடுக்கிறது. இந்த அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞானமானது அத்தடையை நீக்கி உபாஸனத்தை அந்த ஜன்மத்திலேயே பூர்த்தியடையும்படி செய்கிறது.

"விநிஷ்பந்நஸமாதி₄ஸ்து முக்திம் தத்ரைவ ஜந்மநி।
ப்ராப்நோதி யோகீ₃ யோக₃ாக்₃நித₃க்₃த₄கர்மசயோऽசிராத்॥"
[வி. பு 6-7-35]

[உபாஸனம் நிறைவேறப்பெற்றவன் உபாஸநமாகிற நெருப்பாலே எரிக்கப்பட்ட கர்மங்களையுடையவனுய், அந்த ஜன்மத்திலேயே விரைவில் முக்தியை அடைகிருன்.] என்கிறபடியே உபாஸனம் பூர்த்தியடைந்துவிட்டால் உடனே மோக்ஷம் ஸித்திக்கும் என்பது சாஸ்திர ஸித்தம். ஆகையால், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞானத்துடன் உபாஸனத்தை அநுஷ்டிப்பவனுக்கு அந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்றதில் குறையில்லை. புருஷஸூக்தத்திலும "வேத₃ாஹமேதம்—தமேவம்வித்₃வாந்" என்று அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞானத்தோடு உபாஸிப்பவனை எடுத்து, "அம்ருத இஹ ப₄வதி" என்று அவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைகிருன் என்று கூறப்பட்டதன்றே.

ப்ரபன்னனுக்கோவெனில், அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான கு₃ண பூர்த்தியுள்ள அவதாரங்களிலேயே ப்ரபத்திசெய்யவேண்டும் என்னும் நியமம் இருக்கையாலே, அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞானம் இன்றியமையாதது, ப்ரபன்னனுக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது என்பது சாஸ்திரஸித்தம். ஆக, ப₄க்தி நிஷ்ட₂னோடு ப்ரபன்னனோடு வாசியற அவதாரரஹஸ்யாநுஸந்த₄ான முடையவனுக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷம் ஏற்படும் என்றதாயிற்று. இப்படியானால், எல்லோரும் ப்ரபத்தியிலேயோ, அவதாரரஹஸ்யாநுஸந்த₄ானத்தோடு கூடிய ப₄க்தியிலேயோ இழி வார்களேயொழிய, பல ஜன்மங்கள் ஸம்ஸாரத்தில் இழுத்தடிக்கக் கூடிய கேவல ப₄க்தியில் இழியமாட்டார்களே;' ஆகையால், கேவல ப₄க்தியை விதி₄க்கும் சாஸ்திரமானது அனுஷ்டிப்பார் எவரும் இல்லாததாய், வீணாகிவிடுமே? எனில்: உலகில் சாஸ்திரவிதி₄யினா லும், ருசிபே₄த₃த்தாலும், ஞானசக்திகளில் தாரதம்யத்தாலும் அதி₄காரிகள் பலதரப்பட்டவர்களாயிருக்கையால், சில வகையான அதி₄காரிகள் கேவலப₄க்தியிலும் இழிவார்களாகையாலே இக்குறை வாராது; எப்படியெனில்: முதல் மூன்று வர்ணத்தில் பிறந்த ஆண்களே பக்திக்கு அதிகாரிகள்; ஸ்த்ரீஶூத்₃ரர்கள் அதற்கு அதி₄காரிகளல்லர் என்பது சாஸ்திரவிதி₄யினால் ஏற்பட்ட ஒரு அதி₄காரி விப₄ாக₃ம். முதல் மூனறு வர்ணத்தில் பிறந்த ஆண் களானபோதிலும், கர்மஜ்ஞானயோகங்களை அங்கமாகக்கொண்ட ப₄க்தியை அறிந்து அநுஷ்டிக்கைக்குவேண்டிய ஜ்ஞானமின்மை யாலும், ஶக்தியின்மையாலும் நம்மைப்போன்றவர்கள் கர்மஜ்ஞாந ப₄க்தியோகங்களைச் சரிவர அனுஷ்டிக்க முடியாது; இத்தகைய அஜ்ஞாநாஶக்திகள் இல்லாவிடினும், "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்" [பெரிய திருவ 34] "என்றனளவன்றால் யானுடைய அன்பு" [இர-திருவ 100] "சித்தமும் செவ்வை நில்லாது" [திருக்குறுந் தாண்டகம் 10] என்கிறபடியே எம்பெருமானைப்பற்றிச் சிந்தித்த மாத்திரத்தில் அங்கங்களிலும், மனத்திலும் தளர்வேற்படும் தன்மையை உடைய ஆழ்வார்களைப்போன்றவர்களும், இக் காரணத்தினாலேயே ப₄க்தியை த₄ரித்துநின்று அனுஷ்டிக்க முடியாது. முற்கூடிய அஜ்ஞாநாஶக்திகளும், ப₄க்திபாரவஶ்யத்தி னால் ஏற்படும் தளர்வும் இல்லாவிடினும், 'ஆத்மவஸ்துவானது பரமபுருஷனுக்கு அசித்தைப்போலே அத்யந்தபரதந்திரமாகை யாலே தன் முயற்சியாலே அவனைப் பெற நினைப்பதும் தகாது'

என்னும் சிறந்த ஜ்ஞானமுடைய ஆசார்யர்களும் ப்ரபத்திக்கே அதி₄காரிகள். இந்த ஜ்ஞானம் ப்ரபன்னர்கள் அனைவர்க்குமே இருக்கவேண்டியதொன்று. இந்த ஜ்ஞானமில்லாத த்ரைவர்ணிக புருஷர்கள் அனைவரும் ப₄க்திக்கு அதி₄காரிகள். அவர்களிலும், "நின் புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தம் என்றருளும் வான்" [பெரிய திருவ 52] "நேரிய காதல் அன்பின் இன்பு ஈன் தேறல் அமுதவெள்ளத்தானும் சிறப்பு விட்டு... உலகம் மூன்றினொடு நல்வீடு பெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே" [திருவாசிரியம் 2] என்கிறபடியே மோக்ஷத்தை அடைவதைக் காட்டிலும், இவ்வுலகில் ப₄க்திஸுக₂த்தை அநுப₄விப்பதே இனிது என்னும் மனப்பான்மையுடையவர்கள் கேவல ப₄க்திக்கு அதி₄காரிகள். "கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ" [திருவாய் 6-9-9] எனகிறபடியே ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலே இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடையவேணும் என்று துடிக்கும் ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் அவதாரரஹஸ்யாநுஸந்த₄ானத்தோடு ப₄க்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்க அதி₄காரிகள். ஆகவிப்படி சாஸ்திரவிதி₄யாலும், ருசிபே₄த₃த்தாலும், ஜ்ஞாநஶக்திகளில் தாரதம்யத்தாலும் ப்ரபத்தியையும், கேவலப₄க்தியையும், அவதாரரஹஸ்யாநுஸந்த₄ானத்தோடு கூடிய ப₄க்தியையும் அநுஷ்டிக்கக் கூடியவர்கள் வெவ்வேறாகத் தேறுகையாலே, கேவலப₄க்தியை விதி₄க்கும் சாஸ்திரம் பயனற்றுப்போகாது என்று அறியலாம். ப்ரபன்னர்க்கு ப்ரபத்தி செய்யுத்தக்க விஷயத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகவும், இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைய விரும்பும் ப₄க்தனுக்கு உபாஸனத்துக்கு அங்கமாகவும் ஆகிறது அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞானம் என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது. ஆக, இப்படி ப்ரபன்னர்க்கும், ப₄க்தர்க்கும் பொதுவாயிருந்தபோதிலும், "க்ஷுத்₃ரம் ஹ்ருத₃ய தௌ₃ர்ப்ப₃ல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட₂ பரந்தப" [கீதை 2-3] [எதிரிகளை அடக்குகிறவனே! மிகத்தாழ்ந்ததான மன வலிமையின்மையைக் கைவிட்டுப் (போர்புரிய) எழுந்திராய்!] என்று கண்ணன் உரைத்தவுடன், 'அப்படியே' என்று கூறாமல், 'ந யோத்ஸ்யே' [கீதை2-9] [நான் போர்புரியமாட்டேன்] என்று மறுத்துரைத்தமையாலே, 'ஆத்மா அச்யுதனுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரமானது' என்னும் அறிவு அர்ஜுனனுக்கு இல்லையென உணர்ந்து, கண்ணன் அவனுக்கு பக்தியோகத்தையே உபதேசிககிறுகையாலே, இங்கு பக்தியோகத்துக்கு அங்கமாகவே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞானம் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது என்று கொள்ளவதே பொருத்தம்.

(மேதி₃வ்யம் ஜந்ம ஏவம் யோ வேத்தி ஸ புநர் ஜந்ம நைதி) என்னுடைய திவ்யமான ஜன்மத்தை அறிபவன் மறுபடியும் பிறப்பை அடையமாட்டான். "என்னுடைய ஜந்மங்கள் கர்மமடியாகவன்று., இச்சையடியாகவாயிருககும்......இவற்றிலே ஓ ன றை அறிந்தவர் களுக்குப் பின்னை ஜந்மமில்லை; நானும் பிறந்து அவர்களும பிறக்க வேணுமோ? ஈரிறையுண்டோ?" என்று இந்த ஶ்லோகத்தின் கருத்தை நம்பிள்ளை ஈட்டிலே (1-3ப்ரவேசம்) அருளிச்செய்தார். (மே திவ்யம் கர்ம யோ வேத்தி ஸ புநர் ஜந்ம நைதி) என்னுடைய திவ்யமான கர்மத்தை எவன் அறிகிருனே அவன மறுபிறப்பை அடையமாட்டான். மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினில் உறவிடை ஆப்புண்டு உரலினேடு இணைந்திருந்து ஏங்கிய இவனுடைய ஒரு திவ்யகர்மத்தை அனுஸந்தித்தவர்களுக்கும் ஸம்ஸாரப₃ந்த₄மே அறுந்துபோம் என்று மஹானகள் அநுஸந்திததனர்.

"ஸ்வமாது: ஸ்விந்நகா₃த்ராயா: விஸ்ரஸ்தகப₃ரஸ்ரஜ: |
த்₃ருஷ்ட்வா பரிஶ்ரமம் க்ருஷ்ண: க்ருபயாऽऽஸீத்
ஸ்வப₃ந்த₄நே ||
ஏவம் ஸந்த₃ர்ஶிதா ஹ்யங்க₃ ஹரிணா ப்₄ருத்யவஶ்யதா |
ஸ்வவஶேநாபி கருஷ்ணேந யஸ்யேத₃ம் ஸேஶ்வரம் வஶே ||
நேமம விரிஞ்சோ ந ப₄வோ ந ஶ்ரீரப்யங்க₃ஸம்ஶ்ரயா |
ப்ரஸாத₃ம் லேபி₄ரே கோ₃பீ யத் தத ப்ராப விமுக்திதா₃த் ||"
[பாகவதம் 10-9-18, 19, 20]

[வேர்த்த உடம்பையுடையவளாய், குழலில் வைத்த பூ நழுவப் பெற்றவளாகிய தாயாகிய யசோதையின் சிரமத்தைக் கண்டு, கண்ணன் கருணையாலே தானே கட்டுப்பட இசைந்தான். ஈஶ்வரர்களையுடைய உலகனைத்தையும் தன் வசத்திற்கொண்டவனுய், தான் எவர்க்கும் வசப்படாதவனுன ஹரியினுல் தன் அடியார்களுக்குப் பரதந்திரனுயிருக்கும் மஹாகுணம் இவ்வண்ணமாகக் காட்டப்பட்டதன்றே! மோக்ஷத்தையளிக்கும் அவனிடமிருந்து ஓர் இடைச்சி பெற்ற இவ்வருளைப் பிரமனும், சிவனும், திருமார்பில் வாழும் ஸ்ரீதேவியுங்கூடப் பெற்ருர்களில்லை,] என்று சுகப்₃ரஹ்மரிஷியானவர் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினுல் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயனுடைய இச்செயலை அநுஸந்தித்தார்க்கு மோக்ஷம் ஏற்படும் என்று உணர்த்தினுர். "ஸம்ஸாரப₃ந்த₄ ஸ்தி₂திமோக்ஷஹேதுவான தானிறே இப்படி கட்டுண்டிருக்கிருன்; ப்₃ரஹ்மாதி₃களைத் தன்

ஸங்கல்பத்தாலே கட்டுவது விடுவதாகிறவனிறே இப்போது ஒரு அபலை கையாலே கட்டுண்டிருக்கிறான்; த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி என்கிறபடியே நமமுடைய கட்டை அவிழ்க்கவிறே தான் கண்டுண்டிருக்கிறது" என்று திருவாய்மொழி (1-3-1) ஈட்டிலே நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

"பத்தம் ததா பாவயதாம் முகுந்தமயத்நவிச்சேதி நிகர்மபந்தே।
தபஸ்விநீ தத்க்ரது நீதிராத்யா ஸவ்ரீட மாரண்யகதாஸ தஸ்தெள॥" [4-35]

[உரலில் கட்டுண்ட முகுந்தனை தியானிப்பவர்களுக்குக் கர்மக்கட்டு அனைத்தும் எளிதில் விட்டுப்போவதைக்கண்ட பழைய தத்க்ரது நீதியாகிற பெண்பிள்ளை 'இவன கட்டுப்பட்டதை தியானிப்பார் (தத்க்ரதுந்யாயப்படி கட்டுப்படவேண்டியிருக்க அப்படிக்) கட்டுப் படாமலிருப்பதோடன்றியில் கட்டுவிடுபடவும் பெறுவதே!' என்று லஜ்ஜைகொண்டு, வருந்தத்தக்கநிலையை அடைந்தவளாய், (வெட்க முற்றார் கண்காணாத காடுகளில் சென்று ஒளிவதுபோலே) வேதத்தி லுள்ள ஆரண்யகங்களிலே ஒளிந்தனள்.] என்று ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரும் யாதவாப்யுதயத்திலே அருளிச்செய்தார். (புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி) "ஜராமரண மோக்ஷாய"[கீதை7-29] "பிறவித்துயரற" [திருவாய்1-7-1] என்கிறபடியே கைவல்யநிஷ்டனைப்போலே பிற வித் துயரற்றவுடன் ஸ்வாத்மாநுபவமாத்ரமான மோக்ஷத்திலிழி யாதே, என்னுடைய இனிமையை அறிந்த இவன் என்னையே அடைகிறான் என்று கருத்து.

ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தில், தன்னுடைய திவ்யமான பிறப்பு களையும், செயல்களையும், உள்ளபடி அநுஸந்திப்பதால், உபாஸக னானவன் உபாஸனவிரோதிபாபங்களனைத்தும் இந்த ஜன்மத்தி லேயே கழியப்பெற்று, சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியபடி என்னை நன்கு தியானித்து, அந்த தியானம் அன்போடு கூடியதாயிருக்கையாலே பக்திநிலையை அடையப்பெற்று, என்னிடமே நெஞ்சு செலுத்தும் ஸமாதிநிலையும் கைவரப்பெற்று என்னையே அடைகிறான் என்று கூறப்பெற்றதாயிற்று. தன் பிறப்பை அநுஸந்திப்பார்க்கு மோக்ஷ மளிக்கையாகிற இதுவும் ஸாதுபரித்ராணத்திலே சேர்கின்றதாகை யாலே, முற்கூறிய அவதார ப்ரயோஜனமும் இந்த ஶ்லோகத்தில் விளக்கப்பட்டதாயிற்று. 9.

भा॥ तदाह—
वीतरागभयक्रोधा मन्मया मामुपाश्रिताः।
बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागताः॥ १०॥

10. **வீதராக₃ப₄யக்ரோத₄ா மந்மயா மாமுபாஶ்ரிதா:।**
ப₃ஹவோ ஜ்ஞாநதபஸா பூதா மத்₃பா₄வமாக₃தா:॥

ஜ்ஞாநதபஸா பூதா:-*முற்கூறிய அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞான மாகிற தவத்தினுலே உபாஸனவிரோதிபாபம் கழியப்பெற்ற,* **ப₃ஹவ:**-*பலர்,* **மாம் உபாஶ்ரிதா:**—*என்னை தியானிப்பவர்களாய்,* **வீதராக₃ப₄யக்ரோத₄ா:**-*மற்ற (விஷயங்களில்) விருப்பமும், (அவ்விஷயங்களை அடையத்தடையேற்படுமோ என்றும்) பயமும், (தடைசெய்வாரிடம்) கோபமும் அற்றவர்களாய்,* **மந்மயா:**-*என்னிடமே நெஞ்சு செலுத்தியவர்களாய்,* **மத்₃பா₄வம் ஆக₃தா:**— *என்னைப்போன்ற ஸ்வபா₄வத்தை உடையவராகையாகிற மோக்ஷநிலையை அடைந்தனர்.*

---

10. **நேயம் பயம்வெகுளி நீங்கியென் றன்மையரே**
யாய திறத்தா லடைந்தென்னைத்—தூய
வறிவாந் தவத்தா லனேகரென் றன்மை
செறிவார்கள் பூதராய்ச் சேர்ந்து.

தூய அறிவாம் தவத்தால்-*(முற்கூறிய) அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞானமாகிற தவத்தினுலே,* **பூதராய் சேர்ந்து**- *(உபாஸந விரோதி₄) பாபம் கழியப்பெற்றவர்களாய் என்னிடம் ஈடுபட்டு,* **அநேகர்**—*பலர்,* **என்னை அடைந்து**—*என்னை தியானித்து,* **நேயம் பயம் வெகுளி நீங்கி**— *(மற்ற விஷயங்களில்) விருப்பமும், (அவ்விஷயங்களை அடையத்தடை ஏற்படுமோ என்றும்) ப₄யமும், (தடை செய்வாரிடம்) கோபமும் அற்றவர்களாய்,* **என் தன்மையரே ஆய திறத்தால்**—*என்னிடமே நெஞ்சு செலுத்தி ஸமாதி₄நிலையை அடைந்தமையால்,* **என் தன்மை செறிவார்கள்**— *(மோக்ஷத்தில்) என்னைப்போன்ற தன்மையை உடையவராவார்கள்.*

॥भा॥ मदीयजन्मकर्मतत्त्वज्ञानाख्येन तपसा पूता बहव एवं

10. அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞானமானது ப₄க்திநிஷ்டனுக்கு ப₄க்தி விரோதி₄பாபங்களைப்போக்கி ப₄க்தியைப் பூர்த்தி செய்வதன மூலமே மோக்ஷத்தை அளிக்கிறது என்று சென்ற ஶ்லோகத்திற் சொல்லப் பட்ட அர்த்தத்தை விளக்குகிறுன். (ஜ்ஞாந தபஸா பூதா:) முன் ஶ்லோகத்தில், 'ஜந்ம கர்ம ச மே தி₃வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தித்தவத:' என்று சொல்லப்பட்ட என்னுடைய பிறப்புக்களையும், செயலகளையும் உள்ளபடி அறிவதாகிற தவத்தாலே பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்டவர் களாய். 'யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:' [முண்டகம்1-1-10] [எந்தப் பரமாத்மாவினுடைய (ஜகதஸ்ருஷ்டியைப்பற்றிய) தவம ஸங்கல்ப ரூபமான அறிவு மயமாயிருககிறதோ] என்றவிடத்திற்போலே இவ் விடத்திலும் 'தப ஆலோசநே' என்னும் த₄ாதுவிலிருந்து உண்டான தபஸ்ஶப்₃த₃ம், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞானம் கேவலஜ்ஞானமாத்ர மன்று, சிந்தனரூபமாயிருபபது என்று காட்டுகிறது. இத்தால், இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷத்தைப்பெற விரும்பினுல் அவதார ரஹஸ்யத்தை ப₄க்தியோகத்திற்கு அங்கமாக அநுஸந்திக்கவேண் டும் என்று உணர்ததப்படுகிறது. 'ஜ்ஞாநதபஸா' எனறது சிந்தன ரூபமான ஜ்ஞானத்தாலே என்றபடி. அன்றிக்கே, 'பூதா:' (பரி சுத்தப்படுத்தப்பட்டவர்கள்) என்னும் பத₃ஸ்வாரஸ்யத்தை அநு ஸரித்து, தபஶ்ஶப்₃த₃த்தை ப்ராயஶ்சிததம் என்னும் பொருளையுடைய தாககொண்டு, 'ஜ்ஞாந தபஸா பூதா:' என்று, அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞானமாகிற ப்ராயஶ்சித்தத்தாலே என்விஷயமான பக்திக்குத்தடை யாயிருக்கும் பாபங்கள் நீங்கப்பெற்றவர்கள் என்று பொருளுரைக்கவு மாம். (ப₃ஹவ:) இப்படி அவதாரரஹஸ்யத்தை அநுஸந்தித்தவர் கள் வஸிஷ்டர், வாமதே₃வர், பராஶரர் முதலான பலர் உளர் என்ற படி. (மாம உபாஶ்ரிதா:) அவதாரரஹஸ்யாநுஸந்தானத்தாலே ப₄க்திக்குத் தடையான பாபம் அழிகையாலே நிறைவுபெற்ற பக்தி யோகத்தை உடையவர்களாகிருர்கள் இவர்கள் என்று கருத்து. (வீதராக₃ப₄யக்ரோத₄ா:) அந்த பக்தியானது என்னிடமே ப்ரீதி ரூபமாயிருக்கையால், சப்₃த₃ாதிவிஷயங்களில் ப்ரீதியாகிற ராக₃ம், விருமபும் விஷயங்களை அனுப₄விக்கத் தடையேற்படுமோ என்றும், விரும்பாத விஷயாநுப₄வம் வந்து சேர்ந்துவிடுமோ என்றும் அதிஶங்கிப்பதாகிற ப₄யம், விரும்பும் விஷயாநுப₄வத்தைத் தடை செய்வாரிடமும், விரும்பாத விஷயங்களை அநுப₄விககச் செய்வா ரிடமும் அவர்களை நிரஸிக்கவேண்டும் என்னும் கோபம், ஆகிய

மூன்றும் அற்றவர்களாகிறார்கள் இவர்கள் என்று கருத்து. "பரமாத்மநி யோ ரக்த:" [பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதி] "மாற்பால் மனம்சுழிப்ப" [மூன்திருவ14]என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தில் பிரீதி ஏற்பட்டால் "விரக்த: அபரமாத்மநி" [பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதி]"மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" [மூன்திருவ 14] என்கிறபடியே மற்ற விஷயங்களில் வைராக்₃யம் தன்னடையே உண்டாகும்; இப்படி இதரவிஷயராக₃மில்லாமையால், அதைத்தடைசெய்வாரும் இல்லையாகையால், கோபமுண்டாகவுமிடமில்லை; பரமாத்மாவை அடைவதையும், அடையாமையையும் தவிர வேறு இஷ்டாநிஷ்டங்கள் இவர்களுக்கில்லாமையாலே அவைபற்றிய ப₄யம் உண்டாகவும் இடமில்லை. இவ்விஷயம்,

"ந க்ரோதோ₄ ந ச மாத்ஸர்யம் ந லோபோ₄ நாஶுபா₄ மதி: |
ப₄வந்தி க்ருதபுண்யாநாம் ப₄க்தாநாம் புருஷோத்தமே ||"
[விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமப₂லஶ்ருதி]

[புருஷோத்தமனிடம் பக்தி செய்யும் பாக்கியசாலிகளுக்குக் கோபமும், மாத்ஸர்யமும், பேராசையும், தீய எண்ணமும் ஏற்படுவதில்லை] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே [134-வது ஶ்லோகம்] உத்கோஷிக்கப்பட்டது. (மந்மயா:) என்னிடமே ஈடுபட்டவர்களானையாலே, தியானநிலையில் என்னைத் தவிர வேறொன்றை அறியாதவர்கள் என்று கருத்து.

"ஸ த்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே த₃ஶ்யமாநோ மஹோரகை₃: |
ந விவேதா₃த்மநோ கா₃த்ரம் தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத₃
ஸம்ஸ்தித:||" [வி-பு 1-17-39]

[கண்ணனிடம் ஈடுபட்ட அறிவையுடைய பிரஹ்லாதன் அப்பரமபுருஷனின் நினைவாலுண்டான இன்பத்தில் மூழ்கிநின்றவனாய், பெரும்பாம்புகளால் கடிக்கப்பட்டபோதும் தன் உடம்பையும் அறிந்தானல்லன்.] என்றும்,

"ஏவம் ஸஞ்சிந்தயந் விஷ்ணும் அபே₄தே₃நாத்மநோ த்₃விஜ |
தந்மயத்வமவாப்யாக்₃ர்யம் மேநே சாத்மாநமச்யுதம் ||
விஸஸ்மார ததா₃ऽऽத்மாநம் நாந்யத் கிஞ்சித₃ஜாநத |
அஹமேவாவ்யயோऽநந்த: பரமாத்மேத்யசிந்தயத் ||"
[வி-பு 1-20-22]

[இவ்வண்ணமாக விஷ்ணுவைத் தன்னிலும் வேறுபடாதவனாகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த அந்த ப்ரஹ்லாதன் அவனையே

संवृत्ताः। तथा च श्रुतिः * तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम् इति।

தியானிக்கும் சிறந்த நிலையை அடைந்தவனாய், தனனையே மறந்தான்; வேறு எப்பொருளையும் அறியவுமில்லை. அழிவற்ற வனாய், அநந்தனான பரமாதமா நானே என நினைத்தான்} என் றும இந்நிலை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில பிரஹ்லாதனுக்குப் பேசப் பட்டதன்றே. (மந்மயா:) 'மயட்' ப்ரதயயத்திற்கு மூன்றுபொருளகள் உண்டு. அனனமயமானது உடமபு என்பது போன்றவிடத்தில் 'அன்னவிகாரமாயிருப்பது உடமபு' என்றே பொருளாகையால், 'மயட்' விகாரமாகிற பொருளைக் குறிக்கிறது. "யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" [முண்டகம்1-1-10] [எவனுடைய தவமானது ஞானரூபமோ] முதலானவிடங்களில் 'மயட்' ப்ரத்யயம் தாத₃ாத்மயம் அல்லது ஸ்வரூபைக்யப்பொருளை உடையதாயிருக்கிறது. 'பரமாத்மா ஆநந்த மயன்' 'அன்னமயமானது யஜ்ஞம்' முதலானவிடஙகளில் 'மயட்' ப்ரத்யயம, ப்ராசுர்யம் (மிகுதி) என்னும் பொருளைக் காட்டுவது. இங்கு, ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவின விகாரமாகவோ, பரமாத்மா வோடு ஸ்வரூபைக்யத்தை உடையவனாகவோ கொள்வது, பரமாத்மாவை நிர்விகாரனாகவும், ஜீவபி₄ன்னனாகவும் உத்₃கோ₄ஷிக் கும் ஶாஸ்திரங்களுக்கும் 'ந த்வேவாஹம' என்பது முதலான இந்த கீதாஶாஸ்த்ர ப்ரகரணங்களுக்கும் முரண்படுமாகையாலே, இங்கு மயட்' ப்ரத்யயம் முதலிரண்டு பொருள்களைக் குறிக்காமல் 'ப்ராசுர்யம்' (மிகுதி) என்னும் பொருளையே குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். அதிலும், 'என்னை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட வர்கள்' என்று கூறுவது அனைவர்க்கும் பொதுவாகையாலே, பக்தர்களின் பெருமையைக் காட்டவந்த இந்த ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலே, அறியப்படுபவனான என்னையே மிகவும் நெஞ்சிற்கொண்டவர்கள் என்னும் பொருளே பொருத்தமுடையது. இத்தால், 'மந்மயா:' என்றதற்கு 'ஈஶ்வரனோடு அபே₄த₃த்தைக் (ஸ்வரூபைக்யத்தைக்) காண்பவர்கள்' என்று சங்கரர் பொருளுரைத் தது பொருத்தமன்று என விளங்கும். (மத்₃பா₄வமாக₃தா:) என் ஸ்வபா₄வததைப் பெறுகையாகிற மோக்ஷத்தை அடைந்தனர். அபஹதபாப்மத்வம் (பாபமற்றிருக்கை), 'விஜரத்வம்' (கிழத்தன மற்றிருக்கை), விம்ருத்யுத்வம் (மரணமற்றிருக்கை), 'விஶோகத்வம்' (வருத்தமற்றிருக்கை), 'விஜிக₄த்ஸத்வம்' (பசியற்றிருக்கை), 'அபிபா ஸத்வம்' (தாஹமற்றிருக்கை) 'ஸத்யகாமத்வம்' (எல்லா விருப்பங் களும்நிறைவேறப்பெற்றிருக்கை), 'ஸத்யஸங்கல்பத்வம்'(நினைத்ததை நிறைவேற்றவல்லவனாயிருக்கை) என்னும் என்னுடைய தன்மைகளை இவர்களும் பெற்று முக்தரானார்கள் என்றுகருத்து."மாம் ஏதி"[என்னை அடைகிறான்] என்று முன் ஶ்லோகத்திற்சொன்னதை விளக்கியபடி.

धीराः–धीमतामग्रेसराः एवं (एव) तस्य जन्मप्रकारं जानन्तीत्यर्थः ॥ १० ॥

இங்கும் 'மத்₃பா₄வம் ஆக₃தா:' என்றதற்கு என்னோடு ஸ்வரூபைக்யத்தை அடைகிறார்கள் என்று பொருள் கொள்வது ஒட்டாது. அப்படிப் பொருள்கொண்டால், "பரமம் ஸாம்ய முபைதி" [முண்ட 3-1-3] [முக்தியில் ஜீவன் பரமனோடு மேலான ஒற்றுமையை அடைகிறான்] முதலான ஶ்ருதிகளுக்கும், "அந்யத்₃த்₃ரவ்யம் ஹி நைதி தத்₃த்₃ரவ்யதாம்" [வி-பு 2-14-27] [ஒரு திரவியம் வேறொரு திரவியமாக ஆகாதன்றோ.] முதலான ஸ்ம்ருதிகளுக்கும், இந்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளோடு ஒட்டிய யுக்திகளுக்கும், முக்திதசையில் ஜீவனுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலான பரமாத்மாவுக்கேயுரிய பெருமைகள் கிடையாதென்றும், அநுபவம் ஒன்றிலேயே ஜீவபரமருக்குள் ஒற்றுமை என்றும் உத்கோஷிக்கும் "ஜக₃த்₃வ்யாபார வர்ஜம்" "போ₄க₃மாத்ரஸாம்யலிங்கா₃ச்ச" முதலான ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கும் விரோத₄ம் வரும்; முன் ஶ்லோகத்தில் "மாம் ஏதி" என்று ஜீவனை அடைபவனாகவும், பரமனை அடையப் படுபவனாகவும் கூறியிருப்பதும், 'மம ஸாத₄ர்ம்யமாக₃தா:' [கீதை 14-2] [என்னோடு ஒரே ஸ்வபா₄வத்தை உடையவர்களாகிறார்கள்] என்று பின்னால் கூறப்போவதும் பொருந்தாமற்போய்விடும். ஆகையால், 'என்னோடு ஸ்வபா₄வத்தில் பரமஸாம்யத்தை அடைகிறார்கள்' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். அன்றிக்கே, 'நானாகவே ஆகிறார்கள்' என்றே பொருளுரைத்தாலும், முற்கூறிய ஶ்ருதிமுதலானவை முரண்படாமலிருப்பதற்காக. "ப்₃ரஹ்மைவ ப₄வதி" [முண்ட3-2-9] [ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்] முதலானவிடங்களிற்போலே, மேலான ஒற்றுமையைக் கருத்திற்கொண்டே தானாகவே ஆவதாகக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். நிற்க, இந்த அவதாரரஹஸ்யம் அறியத் தக்கதென்பதை "தஸ்ய தீ₄ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" [பு.ஸூ–உத்தராநுவாகம்] [அப்பரமபுருஷனுடைய அவதாரரஹஸ்யத்தை அறிவாளிகளில் தலைசிறந்தவர்களே முழுவதும் அறிகிறார்கள்] என்று ஶ்ருதியும் உத்கோஷித்தது. "தி₄ய: ஈரயந்தி இதிதீ₄ரா:" [பிறருடைய அறிவுகளையும் தூண்டுகிறவர்களாகையால் தீ₄ரர்கள் எனப் படுகின்றனர்] என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படியே தீ₄ரஶப்தம், பிறருடைய அறிவுகளையும் கூர்மையாக்கவல்ல தலைசிறந்த அறிவாளிகளைக் குறிக்கிறது. இப்படி அறிவாளிகளின் குழுவிலே முன்னணியில் நிற்பவர்களாகையாலே, பரமபுருஷனை அடையும் வரையில் குறை

ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ ११ ॥

11. யே யதா₂ மாம் ப்ரபத்₃யந்தே தாம்ஸ்ததை₂வ ப₄ஜாம்யஹம்।
மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த₂ ஸர்வஶ:||

யே— *எவர்கள்,* மாம்—*என்னை,* யதா₂—*எவ்வண்ணம் ஸங்கல்பித்து,* ப்ரபத்₃யந்தே—*ஆஶ்ரயிக்கிறார்களோ,* ததா₂ ஏவ—*அவர்கள் ஸங்கல்பித்த வண்ணமாகவே (என்னை ஆக்கிக்*

யர்த பக்திரூபமான ஞானத்தை உடையவர்களிவர்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'பரிஜாநந்தி' என்று முழுவதும் அறிவதாகக் கூறுகையாலே, இந்த கீ₃தாப்ரகரணத்தில் பரமபுருஷனுடைய அவதாரத்திற்கு விவரிக்கப்பட்ட எல்லாப் பெருமைகளையும், 'பிறந்த வாறும்'[5-10] என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அநுஸந்தித்து உருகிய எல்லா ப்ரகாரங்களையும், அவதாரமூர்த்திகளின் இங்கி₃த நிமிஷித ஹஸித ப₄ாஷிதங்களையுங்கூட—(அங்க அசைவுகள், கண் அசைவுகள், சிரிப்பு, பேச்சு ஆகியவற்றைக்கூட)—ஒன்றுவிடாமல் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள் இவர்கள் என்றதாகிறது. 'ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவத₄ாரணம்'[எல்லா வாக்கியங்களும் ஏகாரத்தோடு கூடியவையே] என்னும் நியாயத்தையொட்டிப் பார்க்கும்போது, ''அறிவாளிகளில் தலைசிறந்தவர்களே இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யததை அறிவார் களேயொழிய மற்றுள்ளார் அறியமாட்டார்கள்''என்னும் பொருளும் தொனிக்கிறது. ''பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ நாவேத₃ விந்மநுதே தம் ப்₃ருஹந்தம்'' [காடகம்3-9-55] [ஸர்வலோகபிதா வானவன் தன் பிள்ளையொருவனைப் பிதாவாகக்கொண்டு யோனிகள் தோறும் பிறக்கிறான்; வேதமறியாதவன் அவனைப் பெரியோனென அறியமாட்டான்] என்று இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிவாகவே மற்றொரு வேதவாக்யம் உத்கோஷித்தது. ''அவஜாநந்தி மாம் மூட₄ா:'' [கீதை-11] [அறிவிலிகள் (அவதாரமெடுத்த) என்னை அவமதிக்கிறார்கள்] என்று தொடங்கி கீதையில் கண்ணனும் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டினான். நிற்க. பாட₂க்ரமத்தைக்காட்டிலும் அர்த்த₂க்ரமமே வலிமை மிக்கதாகையாலே, ''ஜ்ஞாநதபஸா பூதா; ப₃ஹவ: மாமுபாஶ்ரிதா: வீதராகப₄யக்ரோத₄ா: மந்மயா: மத்₃பாவமாக₃தா:'' என்று அந்வயித்து இந்தஶ்லோகத்திற்குக்கீழ்க்காட்டியபடி பொருள்கொள்வதே பொருத்தமானது என்று அறியலாம். 10.

கொண்டு) அஹம்-நான், தாந்-அவர்களை, ப₄ஜாமி-அடை கிறேன்; பார்த்த₂-குந்திபுத்ரனே! மநுஷ்யா:—எல்லா மனிதர் களும், மம வர்த்ம— என் தன்மைகளை, ஸர்வஶ:—(தாம் விரும்பும்) எல்லாப்படியாலும், அநுவர்த்தந்தே-அனுபவித்து வாழ்கின்றனர்.

---

11. என்னையெவ ரெவ்வா றடைந்தியல்வர் யானவரை
யன்னவகை யான்மிகவு மன்புற்றே—பின்னடைந்து
காட்டுவன்மற் றாதலினு லென்னெறியைக் காதலினு
ளுட்டெவரும பின்செல்வர் நன்கு.

எவர்— எவர்கள், என்னை—என்னை, எவ்வாறு—எவ் வண்ணம் ஸங்கல்பித்து, அடைந்து இயல்வர்—ஆஶ்ரயிப்பார் களோ, அன்னவகையால்— அவ்வண்ணமாகவே (என்னை ஆக்கிக்கொண்டு), யான்-நான், மிகவும் அன்புற்றே-மிகவும் அன்புகொண்டவனாய், அவரை—அவர்களை, பின்-அவர்கள் ஸங்கல்பித்து ஆஶ்ரயித்த பின்பு, அடைந்து காட்டுவன்— அடைந்து (என் திருமேனி முதலானவற்றைக்) காட்டுவேன். ஆதலினால்—இப்படி நான் காட்டுகிறபடியாலே, நாட்டு எவரும்—நாட்டிலுள்ள எல்லா மனிதரும், என் நெறியை— என் தன்மைகளை, காதலினால்—அன்போடு, நன்கு பின் செல்வர்—எல்லாப்படியாலும் அனுபவிப்பார்கள்.

---

11. இதுவரையில், நல்லோர்களைக் காப்பது முதலான பயன் களுக்காக, தேவர், மனிதர் முதலானோரோடு ஒக்கத் தன் இச்சை யாலே அவதரிப்பதை தவர்ணிப்பதன்மூலம் உபாஸனத்துக்கு உறுப் பான விப₄வாவதார ஸௌலப்₄யத்தைக்கூறினான். இந்தஶ்லோகத்தில் அந்த அவதாரஸௌலப்₄யத்தின் எல்லை நிலமான அர்ச்சாவதார ஸௌலப்₄யத்தை அருளிச்செய்கிறான். 'மாம்' என்று க்ருஷ்ணா வதாரத்தைக் கூறியபோதிலும், 'யே யதா₂' முதலான பதஸ்வாரஸ் யத்தாலே, அவ்வவதாரத்தோடு ஒத்த திருமேனியையும், தன்மை களையும் உடைய, அர்ச்சாவதாரமும் இந்த ஶ்லோகத்தில் கருதப் படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (யே) முற்கூறிய உபாஸகர் களைப்போலே ஜ்ஞானம் சக்தி முதலான தகுதிகளில்லாமல், எத்தனை

யேனும் தாழ்ந்தவர்களான அதி₄காரிகளும். 'யே-தே' என்று பொதுப்படையாகக் கூறுகையாலே, முன் ஶ்லோகங்களிற்போலே ஜ்ஞாநஶக்திகளில் மிக்க உபாஸகர்களை மாத்திரம் கருதாமல், இந்த ஶ்லோகத்தில் அவற்றில் குறைவுடைய அதி₄காரிகளையும் கருது கிறான் என்று தோற்றுகிறது. ''ப்ரதிமாஸ்வப்ரபு₃த்₃த₄ாநாம்'' [அறிவில் குறைந்தவர்களுக்கும் அர்ச்சாவதாரத்தில் காட்சியளிக்கிறான்.] என்று ரிஷிகளும் ஜ்ஞாநஶக்திகளில் குறைந்தவர்களுக்கும் காட்சி யளிப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலேயே என று கூறினார்களன்றோ. ''அக்₃நௌ திஷ்ட₂தி விப்ராணாம்'' என்று வேதாத்யயனம் செய்து, அக்₃நிபரிசர்யை செய்யவல்ல அந்தணர்களுக்கு அக்னியில் காட்சி யளிக்கிறான் என்றும், ''ஹ்ருதி₃ திஷ்ட₂தி யோகி₃நாம்'' என்று உபா ஸனம் செய்யவல்ல யோகிகளுக்கு இருதயத்தில் காட்சியளிக்கிறான் என்றும் ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியிலும், ''ஸர்வத்ர ஸமத₃ர்ஶிநாம்'' என்று உபாஸனம் நிறைவேறப்பெற்று நிற்கின்றதெல்லாம் நெடு மால் என்று காணவல்லவர்களுக்கு எல்லாவிடத்திலும் காட்சியளிக் கிறான் என்று ஶ்லோகத்தின் கடைசிப்பாதத்திலும் ஜ்ஞாநஶக்திகளில் மிக்கவர்களை எடுத்து, இடையே மூன்றும் பாதத்தில் ''ப்ரதிமாஸ்வ ப்ரபு₃த்₃த₄ாநாம்'' என்று முன்னும் பின்னும் சொல்லப்பட்டவர்களுக் குள்ள ஜ்ஞாநஶக்திகள் இல்லாதவர்களை எடுக்கையாலே, ''அப்ர பு₃த்₃த₄ாநாமபி ப்ரதிமாஸு'' என்று அபிஶப்₃த₃த்தைக் கூட்டிக் கொண்டு, ''அத்தகைய ஜ்ஞாநஶக்தி பூர்த்தியற்ற ஸாமாந்யாதி₄காரி களுக்கும் அர்ச்சையில் காட்சியளிக்கிறான்'' என்றே பொருள் வேண்டும். இப்படியல்லாமல், ''அப்ரபு₃த்₃த₄ாநாமேவ ப்ரதிமாஸு திஷ்ட₂தி'' [அறிவற்றவர்களுக்கே அர்ச்சையில் நிற்கிறான்] என்று ஏவகாரத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு பொருள் கொண்டால்,

''ஆஸ்தாம் தே கு₃ணராஶிவத்₃கு₃ணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்
ஸங்க்₂யா பௌ₄ம நிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரங்கேஶ்வர।
அர்ச்ய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சக பராதீ₄நாகி₂லாத்மஸ்தி₂தி:
ப்ரீணீஷே ஹ்ருத₃யாலுபி₄ஸ் தவ ததஶ்ஶீலாத் ஜடீ₃பூ₄யதே॥''
[ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்2-74]

[ஸ்ரீரங்கநாதனே ! தேவரீருடைய குணஸமூஹங்களுக்குப்போலே, அந்த குணங்களுக்குப் போக்குவீடாயிருக்கும் அவதாரங்களுக்கும் எண்ணிக்கை கிடையாது என்பது ஒருபுறமிருக்க; இந்நில வுலகிலுள்ள கோயில்களிலும், வீடுகளிலும், ஆஶ்ரமங்களிலும்

ஆராதிக்கவுரியவராகவும், (ஆராத₄கர்களுடைய) எல்லாக் குற்றத்தையும் ஸஹிப்பவராகவும், அவர்களுக்கு மிகவும் வசப் பட்டிருக்கும் எல்லா நிலைகளையும் உடையவராகவும் (அர்ச்சா வதாரங்களை) உகந்தருளாநின்றீர். அப்படிப்பட்டதான தேவரீ ருடைய சீலகுணத்தால் நன்னெஞ்சினர் மயங்குகின்றனர்.] என்கிற படியே ஞானிகளில் தலைசிறந்தவர்களான ஆழ்வார்களுக்கும் எம்பெருமான் அர்ச்சாவதாரத்தில் காட்சியளிப்பது பொருந்தாமற் போய்விடும். "ஸர்வத்ர ஸமத₃ர்ஶிநாம்" என்று, நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமாலென்று காணும் ஸமத₃ர்ஶிகளுக்கு அர்ச்சையையுள்ளிட்ட எல்லாவிடத்திலும் காட்சியளிக்கிறான் என்று மேலே கூறியதும் விரோதிக்கும். ஆகையால், 'அறிவுகுறைந்தவர்களுக்கும் அர்ச்சை யில் நிற்கிறான்' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். அன்றிக்கே, 'ப்ரதிமாஸு' என்று சாஸ்திரரீதியிலான ப்ரதிஷ்டையேற்படாத நவராத்ரிபொம்மைகள் போன்ற உருவங்களை எடுக்கிறதாய், 'அறிவிலிகளுக்கு அவ்வுருவங்களாகவே தோற்றுகிறான்' என்று கூறுகிறதாகவுமாம். நிற்க; முன் ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட உபாஸனத்துக்குப்போலே, இங்கு சொல்லப்படும் அர்ச்சாவதார ஸமாஶ்ரயணத்திற்கு அதி₄காரி நியமம் கிடையாது என்று 'யே' என்னும் பதத்தால் உணர்த்தப்பட்டது; இனி, (யதா₂ மாம் ப்ரபத்₃யந்தே) என்று அவர்களுக்குப்போலே அநுஷ்டான ப்ரகாரம் முதலான நியமமும் இவர்களுக்குக் கிடையாது என்று கூறப்படுகிறது. (யே யதா₂ மாம் ப்ரபத்₃யந்தே தாந் ததை₂வ ப₄ஜாமி) தம் விருப்பத்துக்கு அநுகுணமாக எவர் எவ்வண்ண மாக என்னை ஸங்கல்பித்து ஆஶ்ரயிக்கின்றார்களோ, அவர்களை அவ்வண்ணமாகவே நான அடைகிறேன். அவ்வண்ணமாக அவர் களுக்கு என்னை நான் காட்டுகிறேன் என்று கருத்து. விப₄வாவ தார விஷயமானபோது, கோபிகளையும், நம்மாழ்வாரையும், திருமங்கையாழ்வாரையும்போலே என்னை நாயகனாக அனுபவிக்க நினைப்பார்க்கு நாயகனாகவும், தசரத வஸுதே₃வ நந்தகோப யஶோதைகளையும், பெரியாழ்வாரையும்போலே பிள்ளையாக அனு பவிக்க நினைப்பார்க்குப் பிள்ளையாகவும், உன்னையும், உன் ஸஹோத₃ரர்களையும்போலே தூதனாகவும், ஸாரதி₂யாகவும் ஆக்கி என்னை அனுபவிக்கவிரும்புவார்க்கு அவ்வண்ணமாகவும் ஆகி அவர்களை அநுப₄விக்கச்செய்கிறேன் என்று கருத்து. இவ்விஷயம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்

||भा|| न केवलं देवमनुष्यादिरूपेणावतीर्य मत्समाश्रयणापेक्षाणां परित्राणं करोमि, अपि तु ये मत्समाश्रयणापेक्षा यथा-येन

பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் ।
தத் புண்டரீகநயநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் முகம் ||
[வி-பு 5-17-4]

[அடியார்களின் ஸங்கற்பப்படி தன்னை ஆக்கிவைப்பதாய், அவர்களுடைய பாபத்தைப் போக்கடிப்பதாய், தாமரைக்கண்ணையுடையதான விஷ்ணுவின் திருமுகமண்டலத்தை நான் காணக்கடவேன்.] என்று கூறப்பட்டது. அந்தர்யாமிரூபமான அவதாரத்திலும, யோகிகளின் ஸங்கற்பத்திற்கு அனுகுணமாகத் தன்னை ஆக்கி வைக்கிறான் இவன் என்னும் விஷயம். "ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாऽபிக்லுப்த:" [கட 2-6 9] [தரிப்பும் (உறுதியும்), பக்தியுமுடைய மனத்தினாலே ஸங்கல்பிக்கப்பட்டவன்] என்று ஶ்ருதியிலும்,

"ஹ்ருதி ஸங்கல்ப்ய யத்ரூபம் த்யாநேநார்ச்சந்தி யோகிந: ।
பாவபுஷ்பாதிநா நாத: ஸோऽர்ச்யதே வா கதம் மயா ||"
[வி-பு 5-7-69]

[யோகிகள் எவனுடைய உருவத்தை ஹ்ருதயத்தில் தியானத்தினால் ஸங்கல்பித்து (அஹிம்ஸை, இந்திரியநிக்ரஹம், எல்லாவுயிர்களிடத்தும் கருணை, பொறுமை, ஜ்ஞானம், தபஸ், தியானம், ஸத்யம் என்னும் எட்டு) பாவபுஷ்பங்கள் முதலானவற்றால் (அவனை) அர்ச்சிக்கிறார்களோ, அவன் என்னால் எப்படி அர்ச்சிக்கப்படுவான்?] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் கோஷிக்கப்பட்டது. (யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ் ததைவ பஜாம்யஹம்) முற்கூறியபடி அர்ச்சாவ்தாரவிஷயமாம்போது, தேவமநுஷ்யாதிரூபத்தோடு அவதரித்து என்னை ஆஶ்ரயிக்க விரும்புவார்க்கு ரக்ஷணத்தைச் செய்வதோடல்லாமல் அக்காலத்தில் பிறக்காதவர்களும் இழவாதபடி, தாம் விரும்பும் எந்த அர்ச்சாரூபத்தை ஸங்கல்பித்து என்னை ஆஶ்ரயிக்க விரும்புகிறார்களோ, அவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பும் அந்த அர்ச்சாரூபத்திலேயே என்னை நான் காட்டுகிறேன் என்று கருத்தாகிறது. இவ்வர்த்தம்,

"பஹிராராதநார்த்தம் து யா மூர்த்திரவதிஷ்டதே ।
ததாகாரம் விசிந்த்யாத யஜேத் ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம் ||"

[வெளிப்படையான ஆராதனத்திற்காக யாதொரு அர்ச்சாமூர்த்தியானது எழுந்தருளியிருக்கிறதோ, அதே அமைப்பை உடையவனுக ஸர்வேஶ்வரனை ஹரியை தியானித்து ஆராதிக்கவேண்டியது.] என்று ஹ்ருத்யோகத்தில் கூறப்பட்டதாக எங்களாழ்வான் [வி.பு 5-17-4] விஷ்ணுசித்தீயவ்யாக்யானத்தில் காட்டினர்.

''தமருகந்தவெவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே
தமருகந்தவெப்பேர் மற்(று) அப்பேர்—தமருகந்து
எவ்வண்ணம் சிந்தித்து இமையாதிருப்பரே
அவ்வண்ணம் ஆழியான் ஆம்'' [முதல்திருவ 44]

என்று பொய்கையாழ்வாரும்,

''தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய் அவை அல்லனுய்,
எஞ்சலில் அமரர் குலமுதல் மூவர்தம்முளும் ஆதியை
அஞ்சி நீர் உலகத்துள்ளீர்கள் அவன் இவன் என்று கூழேன்மின்
நெஞ்சினுல் நினைப்பான் யவன் 'அவனுகும் நீள்கடல்வண்ணனே'' [திருவாய் 3-6-9]

என்று நம்மாழ்வாரும் இதையே விவரித்தனர். ''யே'' என்றதை ''தமர்'' என்றும், ''உலகத்துள்ளீர்கள்'' என்றும், ''யதா ததா ஏவ'' என்றதை ''எவ்வுருவம் அவ்வுருவம்—எப்பேர் அப்பேர்—எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்'' என்றும், ''யவன் அவன்'' என்றும் ''மாம்'' என்றதை, ''ஆழியான்'' என்றும் ''தஞ்சமாகிய...ஆதியை...நீள்கடல்வண்ணன்'' என்றும், ''ப்ரபத்யந்தே'' என்றதை 'உகந்து—சிந்தித்து இமையாதிருப்பர்'' என்றும், ''நெஞ்சினுல் நினைப்பான்'' என்றும், ''பஜாமி'' என்றதை, ''ஆம்'' ''ஆகும்'' என்றும் இவ்விருஆழ்வார்களும இந்தஶ்லோகார்த்தத்தைப் பதம் பதமாக விவரித்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அவ்விடத்து வியாக்கியானங்களில், பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், நம்பிள்ளையும் ''நமக்கு நல்லவர்கள் இன்னரென்றுமில்லை, இன்னபடி பஜிப்பாரென்றுமில்லை; அவர்கள் நின்ற நிலையிலே, அவர்கள் பஜித்தபடியே அவர்களைப் பற்றுவேன் என்கிறது; தமரானவர்கள் ப்ராக்ருத த்ரவ்யங்களிலே ஒன்றை 'உனக்குத் திருமேனியாகக் கொள்ள வேணும்' என்ருல், அத்தைத் திருமேனியாகக் கொள்ளும்......

प्रकारेण स्वापेक्षानुरूपं मां संकल्प्य प्रपद्यन्ते — समाश्रयन्ते ;

நல்லவர் 'சதங்கையழகியார்' என்று திருநாமம் சாத்தினாராகில், நாராயணதிநாமத்தைக் காட்டிலும் அத்தை விரும்பும்......நல்லவர் உகந்து, 'யே யதா₂' எனனுமபடி யாதொரு ப்ரகாரத்திலே உகந்து ஸாவத₄ாநராயிருப்பர்கள், அந்த ப்ரகாரத்திலே அத்தை உடைய னும்......இவர்கள் நினைத்தபடியாகத் தன்னை அமைத்துக் கொடுக்கும்" [முதல் திருவந்தாதி-44-வ்யாக்கியானம்] எனறும், "ஜகத்துக்கு ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வுமாயிருக்கிறவனை நமமாலே கிட்டப் போமோ? நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிறவனை நம மாலே கிட்டப்போமோ? எனறு இங்ஙனே அஞ்சி, லௌகிகரான நீங்கள், 'அவனாகிறான் தே₃ஶகாலவஸ்துக்களால் அபரிச்சி₂ந்நனாய், அஸாத₄ாரணவிக்₃ரஹத்தோடே நித்யஸூரிகளுக்கு அநுப₄ாவ்யனாய்க் கொண்டு இருக்கிறான் ஒருவன்: இவனாகிறான் தேசகால வஸ்துக்களால் பிற்பட்டு நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு இவ்வழியாலே நம் புத்₃த்₄யதீ₄நனாயிருப்பானொருவன்; ஆனபின்பு, அவன் அபரிச்சி₂ந்நன், இவன பரிச்சிந்நன்' என்று இங்ஙனே ஸம்ஶயாக்ராந்தராகாதே கொள்ளுங்கோள்; மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைக் கோலினீகோள், அபரிச்சே₂த்₃ய மஹிமனான ஸர்வேஶ்வரன அத்தையே தனக்கு அஸாத₄ாரண விக்₃ரஹமாகக்கொண்டு விரும்பும......அஸாத₄ாரணவிக்₃ரஹநதை நாம் ஆதரிக்கிறதும் 'அவன பரிக்₃ரஹித்தது' என்றிறே; அவ்வோபாதி இதுவும அவன் பரிக்₃ரஹித்ததானால் ஆதரிக்கத் தட்டில்லையிறே. முதல் தன்னிலே அவன் திருமேனியைப் பரிக்₃ரஹித்ததும் 'ப₄க்தாநாம்' [ஜிதந்தே] என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதார்த்த₂மாகவிறே; அது கார்யகரமாமிடத்திலேயிறே மிகவும் உரைக்க இருப்பது; ஆகையாலே நீள்கடல் வண்ணன் அவனுகும" [திருவாய் 3-6-9 நம்பிள்ளையீடு] என்றும அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திககத்தக்கவை. முதல்திருவந்தாதி (44) வ்யாக்யானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை எடுத்த சில ஐதிஹ்யர்களும் இங்கு கரணத்தக்கவை. அவையாவன:— (1) எம்பெருமானார் மாது₄ கரத்திற்கு (உஞ்சவ்ருத்திக்கு) எழுந்தருளும் போது, சில பிள்ளைகள் காலாலே கீறி, 'உம்முடைய எம்பெருமான திருமேனி' என்று காட்ட, பாத்ரத்தை வைத்து தண்டனிட்டருளினர்.

(2) "கோயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடும்போது, திருவீதியிலே பெருமாளும் நாய்ச்சிமாரும, பெரியதிருமண்டபமும் கற்பித்துப் பெரியதிருப்பாவாடையும் அமுதுசெய்வித்து, "எம்பெருமானர் ப்ரஸாதப்படும்' என்று மணலைக் கையாலே முகந்தெடுக்க, அப்போது மாது₄கரத்திற்கு எழுந்தருளிய உடையவர், அவ்விடத்திலே அதுகேட்டருளி தண்டனிட்டு, அவர்கள் எடுத்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்ருர்" என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார். (3) நஞ்சீயருடைய திருவாராதனப் பெருமாளுக்குப் பெயர் 'ஆயர்தேவு' என்பது; இப்பெயரைத் தான் மிகவுகந்திருப்பதைக் காட்ட, அப்பெருமான் ஓர் ஆச்சரியமான செயலைச்செய்தான்; விஷ்ணுபுராண வ்யாக்₂யாதாவான விஷ்ணுசித்தரென்னும் எங்களாழ்வானுடைய ஸ்வப்னத்திலே இப்பெருமான் தோன்றி, நாவற்பழம் வேண்டினை; 'நீ யார்' என்று அவர் கேட்க, 'ஜீயர் மகனை ஆயர்தேவு' என்று அருளிச்செய்தான்; அவருகந்த பெயரைத் தான் உகந்ததோடன்றியில், அப்பெயருக்கேற்ப நாவற்பழமும் இரந்து சென்ற நீர்மையைக் கண்ட எங்களாழ்வான் நஞ்சீயரைக் கண்டபோது, 'உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க விடமாட்டேனென்கிருன்; நாவற்பழததைக் கொடு; வெண்ணெயைக்கொடு; அதைக்கொடு; இதைக் கொடு என்று துன்புறுத்திக்கொண்டேயிருக்கின்ருன்" என்று கூறி வியந்தார். இவ்வைதிஹ்யங்களில் காணப்படும் அர்ச்சாமூர்த்தியின் ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியமே "யே யதா₂ மாம் ப்ரபத்₃யந்தே தாம்ஸ் ததை₂வ ப₄ஜாம்யஹம்" என்று இங்கு கூறப்படுகிறது என்பது தெளிவு. 'எவர் எப்பலனை விரும்புகின்ருரோ அவர்க்கு அப்பலனை அளிக்கிறேனுகையாலே எனக்குப்பக்ஷபாதமில்லை' என்று இங்கு கூறப்படுவதாக சங்கரர் வியாக்கியானம் செய்தார். இது, அவதாரப்பெருமையைக்கூறும் முன் பிரகரணத்திற்கும், கர்மயோக₃ாதி₄காரியின் அருமையைக்கூறும் பின் பிரகரணத்திற்கும், அவ்வளவாகப் பொருந்தாது. மேலே உள்ள 'சாதுர்வர்ண்யம்' [13] என்னும் ஶ்லோகத்தில் உள்ள 'கர்மவிப₄ாக₃ஶ:' என்றதோடு பொருள்வழியிலே புநருக்தியும் ஏற்படும். ஆகையால் அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான அவதார ஸௌலப்₄யத்தைக் கூறுவதாகப் பொருள் கொள்வதே பொருத்தம். இனி, 'பலசொல்லியென்! இப்படி அவர்கள் நினைவே நமக்கு நினைவாம்படியிருக்கையாலே, அவர்களெல்லாம் நம் வழி போனுராவர்களன்ருே' எனகிருன் ஶ்லோகத்தின் பிற்பகுதியில்: (மம வர்த்ம அநுவர்த்தந்தே) என் ஸ்வப₄ாவத்தை

तान् प्रति तथैव तन्मनीषितप्रकारेण भजामि—मां दर्शयामि। किमत्र बहुना, सर्वे मनुष्याः मदनुवर्तनैकमनोरथा मम वर्त्म—मत्स्वभावं सर्वं योगिनां वाङ्मनसागोचरमपि स्वकीयैश्चक्षुरादिकरणैस्सर्व-शस्वापेक्षितैस्सर्वप्रकारैरनुभूय वर्तन्ते॥ ११॥

அநுபவித்து வாழ்கின்றனர். இங்கு 'வர்த்ம' (வழி) என்னும் சொல் விதி₄ஶிவஸநகாதி₃யோகிகளின வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாத ஸௌலப்₄யமாகிற ஸ்வப₄ாவததைச் சொல்லுகிறது. 'வர்த்ம' ஶப்₃த₃த்தை 'வழி' (நடைபாதை) என்று கொண்டால் பொருள் பொருந்தாது. "ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம்" [கீதை3-16] "தேநைவ ஸ்த₂ாபிதா ப்₃ரஹ்ம மர்யாத₃ா லோகப₄ாவிநீ" [உலகத்தை உய்விக்கும் வேதவரமபு அவராலேயே நிலைநிறுத்தப்பட்டது] என்ற விடங்களிற் போலே சாஸ்திரவரம்பின்படி ஒழுகுவதை இங்கு சொல்லுவதாகக் கூறுவதும் முன்பின்பிரகரணங்களுக்கு ஓட்டாது. "யதி₃ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம்" [கீதை 3-23] என்று தொடங்கி லோகஸங்க்₃ரஹத்திற்காகத் தான் கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதைக் கூறும் ஶ்லோகத்தில "மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த₃ஸர்வஶ:" என்னும் இதே பதங்களின் அமைப்பு இருந்தபோதிலும், அங்கு அநுஷ்டானத்தைக்காட்டும் ப்ரகரணமாகையாலே 'வர்த்ம'ஶப்தம ஆசாரபரமாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. இஙகு அவதாரஸௌலப்₄யத்தை அநுபவிப்பவர்களைப்பற்றிய பேச்சே முன் ஶ்லோகங்களிலிருப்பதால் ஸௌலப்₄யமாகிறஸ்வப₄ாவததைக் கூறுவதாகக்கொள்ளவேண்டும். "கோSயம் பந்த₂ா யத₃ஸிவிமுகே₂ா மந்த₃ப₄ாக்₃யே மயீத்த₂ம்" [பாககிய மற்றவனுன என்னிடம் பாங்முகமாயிருக்கும் இவ்வழியை என்னென்று சொல்லுவேன்?] முதலானவிடங்களில் வைமுக்₂யம முதலான ஸ்வப₄ாவங்களைக்குறிக்க வழியைக்குறிக்கும் சொற்கள் பிரயோகிக்கப் படுவதையும் காண்கிறேமாகையாலே, இங்கும் அவதாரஸௌலப்₄யத்தை உபதேசிக்கும் பிரகரணத்தையொட்டி 'வர்த்ம' சப்தம் அறிவிற் சிறந்தவர்களனைவரும் 'எத்திறம்' என்று மயங்கும் ஸௌலப்₄யமாகிற ஸ்வப₄ாவத்தையும், அதோடுசேர்ந்த ஸௌஶீல்யம், வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களையும், அவதாரவிக்ரஹங்களின் சேஷ்டிதங்களையும் குறிப்பதாகக்கொள்ளுவதே பொருத்தம். (அநுவர்த்தந்தே) அநுப₄வித்துக்கொண்டு வாழ்கிறுர்கள்; யோகிகளின் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாத இத்தன்மைகளையும் செயல்களையும் மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் வெளி

யிந்திரியங்களாலும் அனுபவித்து வாழ்கிறார்கள். (ஸர்வஶ: அநுவர்த்தந்தே)விருபபும்எல்லாப்படியாலும அனுபவித்துவாழ்கிறார்கள். 'முடியானே' [திருவாய் 3-8] என்னும் திருவாய்மொழியிற்போலே ஓரிந்திரியத்தாலே மற்றோரிந்திரியத்தின் அநுபவத்தையும் பெறுகிறார்கள். அன்றிக்கே, நாயகனாகவும், தந்தையாகவும், பிள்ளையாகவும, நண்பனாகவும், தமயனாகவும், தமபியாகவும், தூதனாகவும், ஸாரதி₂யாகவும் தாங்கள் விரும்பியபடியெல்லாம் அநுப₄வித்து வாழ்கிறார்கள் என்றும் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, அர்ச்சாமூர்த்தியை அலங்கரிப்பது, வீதிகளில் எழுந்தருளப்பண்ணுவது, உத்ஸவங்களை ஸேவிப்பது முதலான எல்லாப்படிகளாலும் அனுபவித்து வாழ்கிறார்கள் என்றும கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, அர்ச்சாரூபத்திலேயே, யோகிகளுடைய வாக்குக்கும், மனத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட பரரூபத்தையும, வ்யூஹரூபங்களையும், விப₄வரூபங்களையும் அநுப₄வித்து வாழ்கிறார்கள் என்றும் கொள்ளலாம்.

"ஸுரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவத₃நேக்ஷணாம் |
க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜதாதி₃பி₄: ||
தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் ப₄ஜேத் தாம் விசிந்தயேத்|
விஶத்யபாஸ்ததோ₃ஷஸ்து தாமேவ ப்₃ரஹ்மரூபிணீம் ||"
[விஷ்ணுதர்மம் 103-30]

[அழகிய உருவமுள்ளதும், மலர்ந்த திருமுகமண்டலத்தையும், திருக்கண்களையுமுடையதும், தனக்கு ஆநந்தத்தை விளைப்பதுமான பகவத்விக்₃ரஹத்தைப் பொன், வெள்ளி முதலிய உலோகங்களால் செய்து, பரரூபமாக அனுஸந்தித்து அதை அர்ச்சிக்கக்கடவன்; அதை வணங்கக்கடவன்; அதை ப₄ஜனம் செய்யக்கடவன்; (இப்படிச் செய்தால்) தோஷம் நீங்கப்பெற்றவனாய், அதையே அடைகிறான்.] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுத₄ர்மத்தில் அர்ச்சாரூபத்தைப் பரரூபமாக அனுஸந்திக்கவேணும் என்று காட்டப்பட்டது.

பு₄ஜைஶ் சதுர்ப்பி₄: ஸமுபேதம் மமேத₃ம்
ரூபம் விஶிஷ்டம் ஜீவிதம் ஸம்ஸ்தி₂தம் ச |
பூ₄மௌ க₃தம் பூஜயதாப்ரமேயம்
ஸதா₃ ஹி தஸ்மிந் நிவஸாமீதி தே₃வா: ||
[பார-மௌஸல 5-34]

[தேவர்களே! நான்கு கைகளோடு கூடியதும், (அடியார்க்கு) உயிராயிருப்பதும், நிலையாயிருப்பதும், பூமியில் உள்ளதும (பரரூபத்தைப்போல்) அளத்தற்கரியதும், மிகச்சிறந்ததுமான என்னுடைய இந்த ரூபத்தை, அதில் நான் எப்போதும வாழ்கிறேன் எனனும் அநுஸந்தானத்துடன் பூஜிப்பீர்களாக.] என்று கண்ணனும் பரமபதம் செல்லும்போது தன ரூபத்தைப் பரரூபமாக அனுஸந்திக்கவேண்டும் என்று காட்டினுன். (மநுஷ்யா: அநுவர்த்தந்தே) ஸ்தரீஶூத்ரர்கள் உள்பட எல்லா மனிதர்களும குணபூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரத்தையே அநுபவித்து வாழ்கிருர்கள். பரரூபமானது ஆவரணஜலம்போலேயும், வ்யூஹரூபமானது திருப்பாற்கடல்போலேயும், அந்தர்யாமிரூபமானது பூ₄மியினடியிலிருக்கும் ஜலம் போலேயும், விப₄வாவதாரங்கள் ஒருகாலத்தில் ஓடிய காட்டாறுகள் போலேயும் அனைவர்க்கும் கைக்கொள்ள அரிதாயிருக்கையாலே, காட்டாறுகளில் தேங்கின மடுக்கள் போன்ற அர்ச்சாவதாரமே எல்லா மனிதர்க்கும் கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று காட்டுகிருன். இவ்விடத்தில் "பூர்த்தியுள்ளதும்-அர்சாவதாரத்திலே. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் அர்சாவதாரத்திலே. * "பூர்ணம்" என்கையாலே, எல்லா கு₃ணங்களும் புஷ்கலங்கள. ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்₄யாதிகள்-இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாஶிப்பது இங்கே. பூர்த்தியையும், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு, தன்னை அநாத₃ரிக்கிறவர்களைத் தான் ஆத₃ரித்து நிற்கிறவிடம. பூ₄க₃த ஜலம்போலே-அந்தர்யாமிதவம். ஆவரண ஜலமபோலே-பரத்வம். பாற்கடல்போலே-வ்யூஹம். பெருக்காறுபோலே-விப₄வங்கள். அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே-அர்சாவதாரம். இதுதான் ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணுதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி, விமுக₂ராய்ப்போரும் சேதநருக்கு வைமுக்₂யத்தைமாற்றி, ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தாலுபாயமாய், உபாயபரிக்₃ரஹம்பண்ணிஞல் போ₄க்₃யமுமாயிருக்கும" என்னும் ஸ்ரீவசனபூ₄ஷண ஸூத்ரங்கள் அநுஸந்திக்கத்தககவை. (பார்த்த₂) பார்த்த₂ஸாரதி₂யான என் ஸௌலப₄யத்தை நீ ப்ரத்யக்ஷமாக அனுபவிக்கிருயனரே எனறு கருத்து. ஆக, இவ்வேழு ஶ்லோகங்களாலும், தூதனுயிருப்பது, ஸாரதியாயிருப்பது முதலானவற்ருல தன்னுடைய ஸௌலப்யப் பெருமையை அர்ஜுனன் நேரில் கண்டவனுயிருந்தபோதிலும,

* ஶதபதப்ரா-14-காண்டம், 6-ப்ர, 7-அத்யா, 4-ப்ரா, 1-வாக்யம்.

தன்னை உபாஸிப்பதில் அவனுக்கு மிக்க விருப்பம் ஏற்படுவதற்காகத் தன் அத்தை பிள்ளையான அவனுக்குத் தன் ஸௌலப்$_4$யத்தைத் தன் சோதிவாய் திறந்து உபதேசித்தான் என்று தேறிற்று.

இனி, இந்த அத்தியாயம நாலாவது ஶ்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் (பக்கம் 496-498) எழுப்பப்பட்ட ஆறு ஐயங்களுக்கு, இந்த ஏழு ஶ்லோகங்களில் என்ன பரிஹாரம் உரைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை விளக்குவோம். (1) கண்ணனுகிற பரமாத்மா நிகி$_2$லஹேயப்ரத்யநீகனும் (எல்லாத்தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருப்பவனும்) இருக்கும்போது தாழ்வைத்தரும் பிறப்பை எப்படி ஏற்றுக்கொள்ளலாம என்பது முதல் ஐயம். இதற்கு ஸமாதானம்:- கண்ணனுடைய பிறப்பானது கர்மத்தினுல் ஏற்படாததாகையாலும், அப்ராக்ருதமானதாகையாலும், தன் இச்சையாலேயே ஏற்படுவதாகையாலும், ஸௌஶீல்யாதி$_3$கு$_3$ணங்களை விளங்க வைப்பதன் மூலம் அவனுக்குச் சிறப்பையே தருவதாகையாலும் தாழ்வை விளைக்காது. (2) எல்லாக கல்யாணங்களுக்கும் (நன்மைகளுக்கும்) இருப்பிடமானவனுகையாலே தன் ஆநந்தமயஸ்வரூபத்தினுலேயே திருப்திபெற்றிருப்பவன் பிறப்பினுல் அடையும் பயன என்ன? எனபது இரண்டாவது ஐயம். லீலையே இவனடையும் பயன் என்பது இதற்கு ஸமாத$_4$ானம். (3) அனைவர்க்கும் ஈஶ்வரனும், தனக்கு ஒரு ஈஶ்வரனற்றவனுகையாலே புண்யபாபங்களற்றவன் எதால் அல்லது யாரால் ஏவப்பட்டுப் பிறக்கிருன் என்பது மூன்ருவது ஐயம். தன் இச்சையாலேயே பிறக்கிருன் என்பது இதற்கு ஸமாதானம். (4) எல்லாமறிந்தவன், நன்மைதீமையறியாதவனைப்போலே, தீமையைத்தரும் பிறப்பை எப்படி ஏற்க முடியும் என்பது நாலாவது ஐயம். இவன் பிறப்பு முற்கூறியபடி நன்மையை விளைப்பதேயொழிய தீமையைத் விளைக்காதாகையால் பிறப்பை ஏறகலாம் என்பது இதற்கு ஸமாதானம. (5) ஸத்யஸங்கல்பனுயிருப்பவன், வெறுந்தரையில் குதிக்க நினைத்துச் சேற்றில் விழுகிறவனைப்போலே எப்படித் தாழ்வைத்தரும் பிறப்பை ஏற்கமுடியும் என்று ஐந்தாவது ஐயம். முற்கூறியபடி பிறப்பு சிறப்பையே தருவதாகையாலே, ஸத்யஸங்கல்பனும், ஸர்வஶக்தனுன இவன் பிறப்பை ஏற்கலாம் என்பது இதற்கு ஸமாதானம். இவ்விடத்தில் ஸத்யஸங்கல்பனுன இவன் ஸங்கல்பத்தாலே இருந்தவிடத்திலிருந்தே உலகை ரக்ஷிக்கவல்லவனுயிருக்க, அதற்காகப் பிறப்பெடுக்கவேண்டிய அவசியமில்லையே என்று எழும் ஐயத்திற்கு, "பரித்ராணுய" [கீதை 4-8] என்னும்

ஶ்லோகத்தில் விரிவாக பதிலுரைக்கப்பட்டது. அடியார்களுக்குத் தன் திருமேனியை அனுபவிக்கக்கொடுப்பதும, அவர்களுடைய விரோதிகளை நேரே நினறு சித்ரவதை செய்வதும், தர்மங்களைத் தான் அனுஷ்டித்துக் காட்டிப் பிறரை அனுஷ்டிக்கச் செயவதும் அவதரித்தாலொழியக் கைகூடாதாகையாலே இப்படி ஸாதுக்களைப் பரித்ராணம் செய்வதற்காகவும், துஷ்டர்களை விநாஶமடையச்செய்ய வும், தர்மத்தை ஸம்ஸ்தாபனம் செய்யவும் அவதரித்தே தீரவேண்டி யுள்ளது என்பது அந்த பதிலுரையின் ஸாரமாகும. (6) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுய் (எல்லா விருப்பங்களும் எனறும் நிறைவேறப் பெற்றிருப்பவனுய்) உளளவன பிறப்பெடுத்துப் பெறவேண்டிய பயன் இல்லையாகையாலே, இவன பிறபபை எப்படி ஏற்கமுடியும என்பது ஆருவது ஐயம். இதற்கு ஸமாத₄ானமும "பரித்ராணுய" எனறு தொடங்கும் ஶ்லோகத்திலேயே விரிவாக உரைக்கப்பட்டது. "யே யத₂ா" [4-11] எனனும ஶ்லோகத்திலும், எலலா மனிதர்க்கும தன் ஸௌலப்₄யத்தின எல்லை நிலமான அர்ச்சாவதாரத்தின பெருமையைக் காட்டிக்கொடுப்பது என்பதும் அவதார ப்ரயோஜனம் என்று விளக்கப்பட்டது. ஆக், லீலையே அவதாரங்களால் பரமபுருஷன் அடையும் பயன் என்றும், திருமேனியை அனுபவிப்பது முதலானவை பிறர் அடையும பயன் என்றும் சொல்லிற்ருயிற்று. இவ்விடத்தில் மற்ருேர் ஆக்ஷேபம எழக்கூடும். அதாவது:— இவனுடைய அவதாரத்திற்குப் பயன இவ்வண்ணமாக ஏற்படுகிறதாகில, இப்பயன அவதாரம எடுப்ப தற்கு முன்பு இல்லையாகையாலே இவன் எப்படி அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுகமுடியும் எனபதே அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:— எப்போதும எல்லா விருப்பங்களையும் அடைந்திருப்பதே அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் என்று எண்ண லாகாது: எந்த விருப்பத்தையும், எப்போது வேண்டுமானுலும் நினைத்த மாத்திரத்தில் அடையலாம் என்னும் நிலையே அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம் அல்லது பூர்ணத்வம் எனப்படுகிறது. மேலும், பிற்காலத்தில், இனன ஸமயத்தில் இன்ன ஸுகம் ஏற்படப் போகிறது என்பது இவனுக்கு முற்காலத்திலேயே தெரியுமாகை யால், முற்காலத்திலும் அந்த ஸுகாநுபவத்தை இவன் ஒரு வகை யில் பெற்றேயிருக்கிருனுகையாலே இவனுடைய பூர்த்திக்கு எவ் விதமான குறையுமில்லை. பிற்காலத்தில் வரப்போகும் ஸுகம் முற்காலத்திலேயே இவ்வண்ணமாக உள்ளதானுல், அந்த ஸுகத்தை இவன் விரும்புவானேன்? எனில்: அந்த ஸுகம்

भा॥ इदानीं प्रासङ्गिकं परिसमाप्य प्रकृतस्य कर्मयोगस्य ज्ञानाकारताप्रकारं वक्तुं तथाविधकर्मयोगाधिकारिणो दुर्लभत्वमाह—

काङ्क्षन्तः कर्मणां सिद्धिं यजन्त इह देवताः।
क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा॥१२॥

12. காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்₃தி₄ம் யஜந்த இஹ தே₃வதா:।
க்ஷிப்ரம் ஹி மாநுஷே லோகே ஸித்₃தி₄ர் ப₄வதி கர்மஜா॥

இஹ-*இவ்வுலகில் (எல்லா மனிதர்களும்),* **கர்மணாம்**-*கர்மங்களுக்கு,* **ஸித்₃தி₄ம்**-*பலனை,* **காங்க்ஷந்த:**-*விரும்பியவர்களாய்,* **தே₃வதா:**-*இந்திரன் முதலான தெய்வங்களையே,* **யஜந்தே**-*(கர்மங்களால்)ஆராதிக்கிறார்கள். (பலனை விரும்பா*

உண்டாவதற்காகவே விரும்புகிறுனகையாலே விரும்பத்தடையில்லை. உண்டாவதற்குப் பயன் என்னவெனில்: உண்டாவதே பயனாகும். அப்படியாகில் முன்னும் பின்னும் இந்த ஸுகம் உண்டாகவில்லை என்று ஏற்படுவதால் பூர்த்திக்குக் குறையில்லையோ? எனில்: இன்னகாலத்தில் இது உண்டாகப்போகிறது என்று எக்காலத்திலும் அறிந்திருக்கிறபடியால் இக்குறையில்லை. உலகில் ஒருவன் ஒன்றை விரும்புகிறவிடத்தில், அது இல்லாமையால் ஏற்படும் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ளவே விரும்புவதைப் பார்க்கிறோம். இவனுக்கும் அப்படியாகாதோ? எனில்: சக்தியில்லாதவன் விஷயத்திலேயே இவ்வாக்ஷேபம் ஏற்படுமாகையாலும், எதையும் எப்போதும நினைத்தால் பெற வல்லமையுடைய இவன திறத்தில் ஒரு பொருள் இல்லாமையால் ஏற்படும் துன்பமேயில்லையாகையால் இவ்வாக்ஷேபம் எழமாட்டாதாகையாலும் இவனுடைய பூர்த்திக்கு எக்குறையுமில்லை. ஆக, இந்தச் சோத்₃யபரிஹாரங்களால் ஸர்வேஶ்வரனுடைய பிறப்பு செயல், ஸ்வபா₄வங்கள் முதலானவை உண்மையானவை எனறும், அவற்றைக்கூறும் சாஸ்திரங்களும் பிரமாணமானவையே என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இந்த ஶ்லோகத்தின் கீழும், நாலாவது ஶ்லோகத்தின் கீழும் ஸ்ரீவேதா₃ந்ததேசிகரால் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் இவ்விஷயமாக (1)சோத்₃யங்கள் (2) அநுமானங்கள் (3) தர்க்கங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் காட்டி, விரிவாகப் பரிஹாரமுரைக்கப்பட்டது. தர்க்க ரஸிகர்கள் அவற்றை அங்கு கண்டு பயனடையலாம். 11.

மல் என்னை ஆராதிப்பாரில்லை.) ஹி-ஏனெனில்; மாநுஷே லோகே-மனிதவுலகில், கர்மஜா-கர்மத்தினால் உண்டாகும், ஸித்$_3$தி$_4$:—(புத்ரன், பசு, அன்னம் முதலான) பலன்கள், க்ஷிப்ரம்—விரைவிலேயே, ப$_4$வதி—ஏற்படுகிறது.

---

12. கருமபயன் காமித்தார் காமத்தா லிங்கே
யொருமையுடன் றேவருட னொன்றி—யருமையினாற்
றாங்கியிறைஞ் சாநிற்பர் தாழா துலகுதனி
லாங்கருமத் தானபய னார்ந்து.

இங்கே— இவ்வுலகில், கருமபயன் காமிததார்—கர்மங்களின் பயனை விரும்புகிறவர்கள், காமத்தால்-அவ்விருப்பத்தால், தேவருடன்—இந்திரன் முதலான தேவர்களிடத்தில், ஒருமையுடன் ஒன்றி—ஒரே மனத்தினராய் ஈடுபட்டு, அருமையினால் தாங்கி-(அவர்களையே) கிடைத்தற்கரியவர்களாக நினைத்துப் போற்றி, உலகுதனில்—இவ்வுலகில், ஆம் கருமத்து ஆன பயன் ஆர்ந்து—செய்யப்படும் கர்மங்களால் ஏற்படும் (தாழ்ந்த) பலன்களிலேயே திருப்திபெற்று, இறைஞ்சாநிற்பர்-(முற்கூறிய தேவதைகளையே) ஆராதித்து நிற்கின்றனர்.

---

12. ஆக, இந்த நாலாமத்தியாயத்தில கூறப்படுபவையாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறு அர்த்தங்களில் ப்ராஸங்கிகமாக எழுந்த பரமபுருஷனுடைய அவதாரபெருமையும, அந்த ப்ரஸங்கம் எவ்வாறு எழுந்தது எனபதும் பதினொரு ஶ்லோகங்களால் உரைக்கப்பட்டன. இனி, ப்ரக்ருதமான கர்மயோகமானது ஞானததை உளளடக்கியது என்று கூறத்தொடங்கி அதற்குப் பீடிகையாக ஆறு ஶ்லோகங்களை இடுகிறான். அவற்றில் அததகைய கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கும் அதி$_4$காரியின் அருமையை முதல நாலு ஶ்லோகங்களிலும், கர்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிப் பின்னிரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் பேசுகிறான். இப்பனிரண்டாம் ஶ்லோகத்தில், தாழ்ந்த பலன்களில் விருப்பமற்ற கர்மயோகா$_3$தி$_4$காரியின் அருமையைக் காட்டுவதற்காக, உலகில் கர்மங்களைச்செய்து தேவதைகளை ஆராதித்து க்ஷுத்$_3$ர ப$_4$லன்களை விரும்புவாரே நிறைந்துள்ளனர் என்று கூறுகிறான்.

॥ भा ॥ सर्व एव पुरुषाः कर्मणां फलं काङ्क्षमाणाः इन्द्रादिदेवतामात्रं यजन्ते—आराधयन्ति, न तु कश्चिदनभिसंहितफलः इन्द्रादिदेवतात्मभूतं

(கர்மணும் ஸித்₃தி₄ம் காங்க்ஷந்த:) கருமபலன்களை விருமபுகிறவர்கள். விரும்பும் இன்னார் என்று விசேஷியாமையாலே, கருமபலன்களை விரும்பும் அனைவரையுமே இப்பதம் குறிக்கிறது. பிற்காலத்தில் முமுக்ஷுக்களாக ஆகப்போகிறவர்களும், முற்காலத்தில் அறம பொருளின்பங்களாகிற கர்மபலன்களை விரும்பிப்போந்தவர்களே யன்றோ. (கர்மணும் ஸித்₃தி₄ம) கர்மங்களின பலனை. கர்மங்களின் பலன்களாகிற புருஷன், பசு, தருந்த உணவு முதலியவையே இவர்களுக்கு முக்கியலக்ஷ்யமாகையாலே, இங்கு ஸித்₃தி₄பத₃ம் அவாந்தரலக்ஷ்யமான கர்மஸ்வரூபஸித்தியைக் குறிக்காமல் முற் கூறிய பலன்களாகிற ஸித்தியையே குறிக்கக்கடவது. (இஹதே₃வதா: யஜந்தே) இவ்வுலகிலுள்ள தேவர்களையே ஆராதிக்கிறார்கள். 'இஹ தே₃வதா:' [இவ்வுலகிலுள்ள தேவர்கள்] என்று விசேஷிக்கையாலே, "பூர்வே ஸாத₄யா:...தே₃வா:" என்று பண்டைமறையிலும், "அயர் வறும அமரர்கள்" [திருவாய் 1-1-1] "வைகுந்தத்தமரரும" [திருவாய் 10-9-9] என்றுதமிழ்மறையிலும்வைகுந்தமாகிற நித்யவிபூ₄தியிலுள்ளவர்களாகக் குறிக்கப்பட்ட நித்யர்களான தேவர்களையல்லாமல், இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திலுள்ள அழியக்கூடிய இந்திரன் முதலான தேவர்களையே இங்கு குறிக்கிறது. அன்றிக்கே, "தே₃வதா: யஜந்தே" என்றதினாலேயே வேதபூர்வபாகங்களில் யாக₃தே₃வதைகளாகக் குறிக்கப்படும் இந்திராதிதேவர்களையே இங்கு குறிப்பதாகத் தேறிவிடுமாகையால், 'இஹ காங்க்ஷமாணு:" என்றோ 'இஹ யஜந்தே' என்றோ கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். (இஹ காங்க்ஷந்த:) நித்யவிபூ₄தியில் சென்று அடைவதாகக் கூறப்படும் மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும், இங்கு அடையும் இப்பலன்களே சிறந்தவை என்று இவர்களுக்குக் கருத்து. 'மாநுஷே லோகே' என்று உத்தரார்த்தத்தில் இது விவரிக்கப்படப் போகிறதாகையாலே, முந்திய பொருளே சிறந்தது. (யஜந்தே) யஜ-தே₃வபூஜயாம்' என்று தா₄துவாகையாலே, ஆராதிக்கிறார்கள் என்று பொருள். யாகம், தானம், ஹோமம் முதலான எல்லாக் கருமங்களாலும், அக்கருமங்களின் பலன்களாக சாஸ்திரங்களில் கூறப்படும் புத்ரன், பசு முதலானவற்றை விரும்பி, அவற்றைத் தருகிறவர்களாக இந்திரன முதலான

सर्वयज्ञानां भोक्तारं मां यजते। कुत एतत्? यतः क्षिप्रमस्मिन्नेव मानुषे लोके कर्मजा पुत्रपश्वन्नाद्यादिसिद्धिर्भवति। मनुष्यलोकशब्दः स्वर्गादीनामपि प्रदर्शनार्थः। सर्व एव लौकिकाः पुरुषा अक्षीणानादिकालप्रवृत्तानन्तपापसंचयतयाऽविवेकिनः क्षिप्रफलाकाङ्क्षिणः पुत्र-

---

தேவர்களையே நினைத்து, அவர்களையே உலகினர் பெரும்பாலும் ஆராதிக்கிறார்களேயொழிய "ஸ ஆத்மா அங்க$_3$ாந்யந்யா தே$_3$வதா:" [தைத்-சீக்ஷா5] [அவன் எல்லா தேவதைகளுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிறான்; மற்ற எல்லா தேவதைகளும் அவனுடைய அங்கங்களாயிருக்கின்றனர்.] என்கிறபடியே அந்த இந்திரன் முதலான தேவர்களுககு ஆத்மாவாய், "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போ$_4$க்தா ச ப்ரபு$_1$ரேவ ச" [கீதை 9-24] [நானேயன்றோ எல்லா யஜ்ஞங்களையும் அநுபவிப்பவனும், அவற்றுக்குப்பலனளிப்பவனுமாயிருக்கிறேன்.] "போ$_4$க்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்" [கீதை 5-29] யஜ்ஞம், தபஸ் ஆகியவற்றை அனுபவிப்பவனான என்னை] என்கிறபடியே யஜ்ஞம் முதலான எல்லாக்கருமங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுபவனாய், அவற்றுக்குப்பலனளிப்பவனான என்னை, முற்கூறிய தாழ்ந்த பலன்களில் பற்றற்று ஆராதிப்பதில்லையே என்று வருந்துகிறான் பரமபுருஷன். இனி உத்தரார்த்தத்தாலே, பெரும்பலனான மோக்ஷமிருக்கும்போது தாழ்ந்த பலன்களை இவர்கள விரும்புவதற்கு இரு ஹேதுக்களைக்காட்டுகிறான்,–(ஹி) ஏனெனில்: ஹிஶப்தம் ஹேதுவைக் காட்டும். (மாநுஷேலோகே ஸித்$_3$தி$_4$ர் ப$_4$வதி) இம்மனிதவுலகிலேயே இவர்களுக்கு ஸித்தி ஏற்படுகிறது. வெகுதூரத்திலுள்ள நித்ய விபூதியில் சென்று அடையப்படுவதாகக் கூறப்படும் மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும், இவ்வுலகிலேயே அடையப்படும் புத்திரன், பசு முதலான பலன்களே சிறந்தவை என்று இவர்களுக்குக் கருத்து. மோக்ஷம் தவிர்ந்த பலன்களில், புத்திரன், பசு முதலானவற்றோடு ஸ்வர்க்கலோகம் முதலான ஸம்ஸாரமண்டலத்திலுள்ள மறுமைப்பலன்களையும் இவர்கள் விரும்புகிறார்களாகையாலே, இங்கு மனிதவுலகைச் சொன்னது, ஸம்ஸாரமண்டலத்திலுள்ள ஸ்வர்க்கம் முதலான மற்றவுலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (க்ஷிப்ரம் ஸித்$_3$தி$_4$ர் ப$_4$வதி) இவ்வுலகிலேயே ஏற்படுவதோடல்லாமல், விரைவிலேயும் இவர்களுக்கு ஸித்தி ஏற்படுகிறது. அதனாலேயே, "வரமத்$_3$ய காக: ஶ்வோ மயூராத்" [இன்று கிடைக்கும் (தாழ்ந்ததான) காக்கை மாமிசம், நாளைக் கிடைக்கும் (உயர்ந்ததான)மயில் மாமிசத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது]

पश्वन्नाद्यस्वर्गाद्यर्थतया सर्वाणि कर्माणीन्द्रादिदेवताराधनमात्राणि कुर्वते; न तु कश्चित्संसारोद्विग्नहृदयो मुमुक्षुरुक्तलक्षणं कर्मयोगं मदाराधनभूतमारभत इत्यर्थः॥१२॥

என்னும் நியாயப்படி, ப்ராரப்தகர்மம் கழிந்தபின் நீண்ட நாளைக்குப் பின்னர் கிடைக்கக்கூடிய மோக்ஷமாகிற உயர்ந்த பலனைக்காட்டிலும் உடனே கிடைக்கக்கூடிய தாழ்ந்த பலன்களை இவர்கள் விரும்பு கின்றனர் என்று கருத்து. (க்ஷிப்ரம்) "வாயவ்யம் ஶ்வேதமாலபே₄த பூ₄திகாம:, வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்ட₂ா தே₃வதா, வாயுமேவ ஸ்வேந பா₄க₃தே₄யேந உபதா₄வதி, ஸ ஏவைநம் பூ₄திம் க₃மயதி" [யஜுர்-காண்டம் 2-1-1] [ஐஶ்வர்யத்தை விரும்புமவன், வாயுவை தேவதையாகக்கொண்டதாய், வெள்ளை நிறப்பசுவை யாகபசுவாகக்கொண்டதான யாகத்தைச்செய்யக்கடவன்; வாயுவே மிகமிகவிரைவில் செல்லக்கூடியவன் (ஆகையால் நமக்குப் பலனை மிகமிக விரைவில் அளிப்பான்) ஆகையால், வாயுவுக்கே அவனுக்கினிய வெளளைப்பசுவை யஜமானன அளிககிறுன. அந்த வாயுவே இந்த யஜமானனுக்குச் செல்வத்தை அடைவிக்கிறுன்,] என்று வேதஙகளில் செல்வம் முதலான இவ்வுலகப்பலனகள் வாயு முதலான தேவதைகளால மிக விரைவில் அளிக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறதன்றே. (ஸித்₃தி₄ர் ப₄வதி) 'கர்மஜும் ஸித்₃தி₄ம்' என்று பூர்வார்த்த₄த்திலும், இங்கும் ஸித்தி ஶப்தத்தைப் பிரயோகித்திருப்பதிலிருந்து, "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்₃தி₄ம் ஆஸ்தி₂தா:" [கீதை3-20] என்றவிடத்தில ஸம்ஸித்₃தி₄ ஶப்₃த₃த்தால் உணர்த்தப்பட்ட ஆத்மப்ராப்தியிலும் தாழ்ந்ததான க்ஷுத்₃ரப₃லன்களை அடைவதே இங்கு ஸித்₃தி₄ஶப்₃த₃த்தால் கருதப் படுகிறது என விளங்குகிறது. ஆக, எஙகேயோ எபபோதோ கிடைக்கக்கூடிய பெரும்பலனைக்காட்டிலும, இஙகேயே இப்போதே கிடைக்கக்கூடிய அற்பபலனே போதுமென்று நினைப்பதே மனுஷ்ய ஸ்வபா₄வமாகையாலே உலகில் பெரும்பாலான ஜனங்கள் க்ஷுத்ர பலன்களையே விருமபுகிருர்கள் எனறு உத்தரார்த்த₄த்தின் கருத்து. ஶ்லோகத்தின் திரண்ட பொருளாவது.— உலகிலுள்ளார் பெரும் பாலும் அறம் பொருளின்பங்களாகிற தாழ்ந்த புருஷார்த்தங் களிலேயே பற்றுள்ளவர்களாயிருக்கிருர்கள்; இப்படியிருப்பதற்கு, அநாதிகாலமாக ஏற்படுகிறவையாய், அளவற்றவையாய், அழியாத வையான பாபங்களால் இவர்கள் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்தறியும திறனற்றிருக்கையே காரணமாகும்; இதனுலேயே இவர்கள் இவ்

॥भा॥ यथोक्तकर्मयोगारम्भविरोधिपापक्षयहेतुमाह—

चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः।
तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम्॥१३॥

13. சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் கு₃ணகர்ம விப₄ாக₃ஶ:।
தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்₃த்₄யகர்த்தாரமவ்யயம்॥

சாதுர்வர்ண்யம்— *நாலு வருணங்களை முன்னிட்ட உலகனைத்தும்,* **மயா**—*ஸர்வேஶ்வரனான என்னாலே,* **கு₃ண கர்மவிப₄ாக₃ஶ:**—*(ஸத்வம் முதலான) குணப்பிரிவுகளையும், (ஶமம் முதலான) செயல் பிரிவுகளையும் ஒட்டி,* **ஸ்ருஷ்டம்**-*ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது;* **தஸ்ய**—*இத்தகைய விசித்திரமான உலகப்படைப்பு முதலானவற்றுக்கு,* **கர்த்தாரம் அபி**—*கர்த்தாவாய் (செய்பவனாய்) இருந்தபோதிலும்,* **அகர்த்தாரம்**-*(படைப்பது முதலானவற்றிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு) கர்த்தாவாகாதவனாகவும், (அதனாலேயே)* **அவ்யயம**—*(படைப்பது முதலானவற்றால்) தோஷமற்றவனாகவும்,* **மாம்**-*என்னை,* **வித்₃தி₄**—*அறிவாயாக.*

வுலகப்பலன்கள் தாழ்ந்தவையாகவும், துன்பத்தோடு கலந்தவையாகவுமிருந்தபோதிலும், அந்த தோஷங்களைக் கணிசியாமல், பிறகு கிடைக்கும் பெருநிதியைவிட இன்று கிடைக்கும் கால் பணமே மேல் என்ற ரீதியிலே நினைப்பவர்களாய், அற்பமும் அஸ்தி₂ரமுமான முற்கூறிய ஸாம்ஸாரிகப₂லன்களையே விரும்பி, அவற்றைப் பெறுவதற்காக முற்கூறிய எல்லாக் கர்மங்களையும் இந்திரன் முதலிய தேவதைகளுக்கே ஆராத₄னமாக நினைத்துச் செய்கிறார்களேயல்லாமல், ஸம்ஸாரத்தை வெறுக்கும் நெஞ்சையுடையவனாய், மோக்ஷத்தை விரும்பியவனாய், அதைப்பெறும்பொருட்டு முற்கூறிய கர்மயோகத்தை எனக்கு ஆராத₄னமாகச் செய்ய எவனும் இழிவதில்லை என்று கூறுவதன் மூலம், கர்மயோகா₃தி₄காரியின் அருமையைக் கூறினாயிற்று. 12.

13. வண்ணங்க ளுலு மருவுங் குணங்களுடன்
பண்ணுங் கருமம் பலவகையா—வெண்ணி
வகுத்தேயான் செய்திடினு மற்றதுசெய் யேனு
மிகுத்தே யெனைநீ * வெறு.

வண்ணங்கள் நாலும்—*நாலு வருணங்களை முன்னிட்ட உலகனைத்தையும்,* **மருவும் குணங்களுடன்**—*அவ்வவற்றுக்குப் பொருந்திய (ஸத்வம் முதலான) குணங்களோடும்,* **பண்ணும் கருமம்**—*(அவையவை) செய்யவேண்டிய செயல்களோடும்,* **பலவகையா வகுத்தே**— *பல வகைப்பட்டதாகப்பிரித்தே,* **எண்ணி**—*ஸங்கல்பித்து,* **யான்**—*ஸர்வேஶ்வரனை நான்,* **செய்திடினும்**—*செய்தபோதிலும்,* **மற்று அது**—*அப்படைப்பு முதலானவற்றை,* **செய்யேனு**-*செய்யாதவனுகவும்,* **மிகுத்தே**-*(அவற்றைச் செய்வதால் தோஷமின்மையாகிற)பெருமையை யுடையவனுகவும்,* **எனை**-*என்னை,* **நீ**-*நீ,* *** வெறு**—*மனத்திற் கொள்வாய்.*

---

13. அழியாத அளவற்ற பாபங்களை உடையவராயிருப்பதால் பகுத்தறிவை இழந்து தாழ்ந்த பலன்களைப் பெரும்பாலான உலகினர் விரும்புகின்றனர் என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் உரைக்கப் பட்டது; இத்தகைய பாபங்கள் உலகில் அனைவர்க்குமே பொதுவா யிருப்பதால், எல்லாருமே இப்படிப் பகுத்தறிவிழந்து க்ஷுத்₃ர ப₂லன்களை விரும்பி நிற்பார்களாகையாலே மோக்ஷத்தை விரும்பு வார் ஒருவருமே இல்லாமற்போய், மோக்ஷஸாதனத்தை விதிக்கும் சாஸ்திரம் அநுஷ்டானமின்மையால் ஏற்படும் அப்ராமாண்யத்தை அடைந்துவிடுமே என்னும் ஐயம், முற்கூறிய கர்மயோகாரம்பத்திற்கு விரோதியாயிருக்கும் பாபங்கள் நீங்குவதற்கு வழிகாட்டுவதன் மூலம் இனிவரும் இரண்டு ஶ்லோகங்களால் தவிர்க்கப்படுகிறது. அவ்வழியானது இந்த ஶ்லோகத்தில் சுருக்கமாகவும், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் விளக்கமாகவும் காட்டப்படுகிறது. (சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம்) நாலு வருணங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும்

---

* "உரை செல வெறுத்தவன்" [மூதூர் மாலை] என்னுமிடத்து வெறு—என்பது பொருந்துதல் என்னும் பொருளில் பயின்று வருதலை அறிக—என்று பழைய பதிப்பில் குறிப்புரை கூறும்.

॥भा॥ चातुर्वर्ण्यप्रमुखं ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं कृत्स्नं जगत् सत्त्वादि-गुणविभागेन तदनुगुणशमादिकर्मविभागेन च विभक्तं मया सृष्टम्।

பிரமன் முதல் புல்லீருகவுள்ள அனைத்துலகும் ஸர்வேஶ்வரனுல் என்னுல் படைக்கப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்திலும், அடுத்த ஶ்லோகத்திலும் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் சேதனர்களைப் படைப்பதினுல் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு தோஷம் வராது என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது; இப்படி ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் சேதனர்களைப் படைப்பது வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலேயே செய்யப்படுகிறது. ஆகையால், இங்கு வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியிலடங்கிய நாலு வர்ணங்களைப் படைப்பதாகச் சொன்னது, வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிமுழுவதற்குமே உபலக்ஷணம். ஏற்றத் தாழ்வுகள், படைப்பதில் மாத்திரமல்லாமல், காப்பதிலும் அழிப்ப திலும் உள்ளதாகையால், இங்கு படைப்பதைச் சொன்னது அளிப்பதற்கும், அழிப்பதற்கும் உபலக்ஷணம். வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலடங்கிய எல்லா உலகும் என்னுலேயே படைத்து அளித்து அழிக்கப்படுகின்றன என்றபடி. மற்ற சாஸ்திரங்களிலும் உலகனைத்தையும் படைத்தளித்து அழிப்பவன இவன ஒருவனே என்று கோஷிக்கப்படுகிறதன்ரே. ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் காட்டுகிருன் இரண்டாவது பாததில்,— (கு₃ணகர்மவிப₄ாக₃ஶ:) ஸத்வம் முதலான குணப்பிரிவுகளோடும், அதையொட்டிய சமம் முதலான செயல்பிரிவுகளோடும் கூடியதாக என்னுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது எனறு முன் பதங்தளோடு கூட்ட வேணும். கு₃ணகர்மப்பிரிவாவது,— ஸத்வகுணத்தை முக்கிய குணமாகவும், அதையொட்டிய ஶமம் (மனத்தை அடக்குதல்) த₃மம் (வெளியிந்திரியங்களை அடக்குதல்) அவற்றுக்குறுப்பான காரியங்கள் முதலானவற்றைச் செயல்களாகவும கொண்டது ப்ராஹ்மணவர்ணம்; ரஜோகுணத்தை முக்கியகுணமாகவும், அதையொட்டிய யுத்தம் முதலானவற்றைச் செயலகளாகவும் கொண்டது க்ஷத்ரியவர்ணம்; ரஜஸ்தமோகுணங்களிரண்டையும் முக்கிய குணங்களாகவும், அவற்றையொட்டிய உழவுத்தொழில், வாணிபம் முதலானவற்றைச் செயல்களாகவும் கொண்டது வைஶ்யவர்ணம்; தமஸ்ஸை முக்கியமான குணமாகவும், முந்திய வர்ணங்களுக்கு வேலை செய்வது முதலானவற்றைச் செயல் களாகவும கொண்டது சூத்ரவர்ணம் எனனும் பிரிவேயாகும். நாலு வர்ணங்களுக்கும் "தம: ஶூத்₃ரே ரஜ: க்ஷத்ரே ப்₃ராஹ்மணே ஸத்வமுத்தமம்" [பார-ஆஶ்வ 39-11] முதலானவிடங்களில குணப்

सृष्टिग्रहणं प्रदर्शनार्थम्; मयैव रक्ष्यते, मयैव चोपसंह्रियते। तस्य— विचित्रसृष्ट्यादेः कर्तारमप्यकर्तारं मां विद्धि॥१३॥

பிரிவு சொல்லப்பட்டது; "ப்₃ராஹ்மண க்ஷத்ரிய விஶாம்" [கீதை 18-41] என்று தொடங்கி நாலு ஶ்லோகங்களில் கீதையிலேயே கர்மப்பிரிவு விவரிக்கப்பட்டது. இவ்வண்ணமாகவே தேவர், மனிதர், திர்யக்குகள் முதலான ஜாதிகளிலும், வராஹகல்பம், பாத்மகல்பம், ஈஶானகல்பம் முதலான பலவிதமான கல்பங்களிலும் அந்தந்த குணங்களின மிகுதியினால் ஏற்படுவனவாகப் புராணங்கள் முதலானவற்றில் சொல்லப்படும் பலவிதமான படைப்புகளின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை. இனி, ஶ்லோகத்தின் உத்தரார்த்த₄த்தாலே, 'இப்படி விசித்திரமான உலகை நான் படைத்தபோதிலும், அதிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு நான் காரணமல்லவாகையால், எனக்கு தோஷமில்லை' என்று காட்டுகிறான். (தஸ்ய கர்த்தாரம் மாம்) முற்பாதியில் கூறியபடி விசித்ரமான வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂திலயங்களைச் செய்பவனான என்னை. இத்தால் ஸ்ருஷ்டியைப் பிரமன் செய்கிறான், ஸம்ஹாரத்தை சிவன் செய்கிறான் என்றும் கூறும் மதங்கள் தள்ளப்பட்டன. "ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே!" [விஷ்ணுத₄ர்மம் 68-51] [பிரஜாபதியே! உன்னுள் நுழைந்து நான் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறேன்.] முதலான சாஸ்திரங்களிலும். "ஜந்மாத்₃யஸ்ய யத:" [ப்ர-ஸூ 1-1-2] [இவ்வுலகின் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂தி லயங்கள் எந்தப் பரம்பொருளால் செய்யப்படுகின்றனவோ] "ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்தி க்லுப்திஸ்து த்ரிவ்ருத்குர்வத உபதே₃ஶாத்" [ப்ர-ஸூ 2-4-17] [நாமரூபவ்யாகரணமானது த்ரிவ்ருத்கரணம் செய்யும் பரப்ரஹ்மத்திற்கே கூறப்படுகிறதேயொழிய ஹிரண்யகர்ப்ப₄னுக்கல்ல;' சாஸ்திரம் அப்படியே உபதேசிக்கிறபடியால்.] முதலான ஸூத்ரங்களிலும் முத்தொழிலையும் செய்யும் முதல்வன் ஒருவனே என்று கோஷிக்கப்பட்டதன்றோ. "அரன் அயன் என உலகு அழித்து அமைத்துளனே" [திருவாய் 1-1-8] என்று நம்மாழ்வாரும் பிரமனையும், சிவனையும் சரீரமாகக்கொண்டு வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரத்தையும் செய்பவன் நாராயணனே என்று காட்டினார். இத்தால், முன் ஶ்லோகத்தில் இந்திரன் முதலான தெய்வங்களால் கொடுக்கப்படுவனவாகச் சொல்லப்படும் புத்திரன், பசு முதலிய க்ஷுத்₂ரப₂லன்களும், ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வ கர்த்தாவான இவனாலேயே அவர்கள் மூலம் கொடுக்கப்படுபவை

॥भा॥ कथमित्यत्राह—

न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा।
इति मां योऽभिजानाति कर्मभिर्न स बध्यते॥१४॥

14. ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மப₂லே ஸ்ப்ருஹா ।
இதி மாம் யோऽபி₄ஜாநாதி கர்மபி₄ர் ந ஸ ப₃த்₄யதே ॥

கர்மாணி— *ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள்,* மாம்— *(ஸர்வேஶ்வரனை) என்னை,* ந லிம்பந்தி—*கட்டுப்படுத்துவதில்லை;* மே—*(அவாப்தஸமஸ்தகாமனை) எனக்கு,* காமப₂லே—*படைத்தல் முதலான செயல்களின பயனில்,* ந ஸ்ப்ருஹா—*ஆசையில்லை.* இதி-*இவ்வண்ணமாக,* மாம்— *என்னை,* ய:-*எவனொருவன்,* அபி₄ஜாநாதி-*நன்கு அறிகிறானோ,* ஸ:-*அவன்,* கர்மபி₄:-*(கர்மயோகாரம்பத்திற்குத் தடையான) பாபங்களால்,* ந ப₃த்₄யதே—*கட்டுப்படுவதில்லை (அப்பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான் என்றவாறு.)*

என்று உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று. (கர்த்தாரம் அபி அகர்த்தாரம வித்₃தி₄) முற்கூறியபடி விசித்திரமான ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்பவனாயிருந்தபோதிலும், அவற்றைச் செய்யாதவனாகவும் அறிவாயாக; ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில சேதனர்களுக்கு ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்குச் சேதனர் செய்யும் கர்மங்களே காரணங்களாகையாலே, அவற்றுக்கு நான் காரணமல்லாதவனாயிருக்கிறேன் என்று கருத்து. இவ்விஷயம் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கப் படும. (அகர்த்தாரமவ்யயம் வித்₃தி₄) இப்படிப் படைப்பு முதலானவற்றில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு நான் காரணமலலவாகையால், ஒருவனை உயர்ந்தவனாகவும், ஒருவனைத் தாழ்ந்தவனாகவும் படைப்பதால் ஏற்படும் வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம்), சேதனரைத் துன்பங்களை அனுபவிக்கச் செய்வதால் ஏற்படும நைர்க்₄ருண்யம் (கருணையின்மை) ஆகிய தோஷங்கள் என்னைத் தொடமாட்டா என்றும் அறிவாயாக. ப்ரகரணத்தையொட்டி வ்யயஶப்₃த₃ம் வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யங்களாகிற தோஷங்களைக் குறிக்கிறது. அந்த தோஷங்களற்றவனாக என்னை அறிந்தால் கர்மயோகா₃ரம்ப₄ விரோதி₄பாபங்கள் அழியும் என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கூறப் போகிறானாகையாலே, ஸர்வகாரணனாயிருந்தபோதிலும், அந்த தோஷஙகளற்றவனாக நீ என்னை அறிவாயாக என்று முதலில் அர்ஜுனனை நோக்கி விதிக்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். 13.

14. ஏது மிழிசா வெனைக்கரும மென்றெனக்கிங்
கோது பயனுசை யொன்றிலையென்—றீ துணர்ந்தே
யென்னை மிகவறிவான் யாவ னவன்கண்டாய்
முன்னை வினையகலவான் முற்று.

கருமம்—படைத்தல் முதலான செயல்கள். **எனே**—(ஸர்வேஶ்வரனை) என்னை. **ஏதும் இழிசா**—ஒரு சிறிதும் கட்டுப்படுத்தமாட்டா, **என்று**—என்றும். **எனகு**—(அவாப்த ஸமஸ்தகாமனை) எனக்கு. **இங்கு ஓது பயன் ஆசை ஒன்று இல்லை என்று**—இச்செயல்களுக்குச் சொல்லப்படும் பயனில் விருப்பம் சிறிதும் இல்லை என்றும். **ஈது உணர்ந்தே**—இவ்விரண்டையும் அறிந்து. **என்னை**—என்னை. **மிக அறிவான்**-நன்கு அறிகிறவன். **யாவன்**—எவனோ. **அவன்**—அவனே. **முன்னை வினை**—அநாதிகாலமாக (கர்மயோகத்தின் தொடக்கத்திற்குத் தடையாக) உள்ள பாபங்களினின்றும். **முற்று**-முழுவதும். **அகல்வான் கண்டாய்**—விடப்படுவான்கிடாய்!

---

14. கர்மயோகத்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்கள் அழிவதற்கு. இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே வழிகாட்ட எண்ணி, சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'உலகத்தை விசித்திரமாக ஸ்ருஷ்டித்தபோதிலும, நான் ஸ்ருஷ்டிக்காதவனுகவே ஆவேன்' என்று கூறினை; அதற்குமேல், 'உலகைப்படைப்பதாகிற ஓரே செயலைச் செய்பவனுகவும, செய்யாதவனுகவும் எப்படி ஆக முடியும்?' என்னும் கேள்விக்கு பதிலுரைத்துக்கொண்டு, கர்ம யோகத்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையாயிருக்கும பாபங்கள் அழிவதற்கு வழியைக் காட்டுகிறுன் இநத ஶ்லோகத்தில். (ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி) முன் ஶ்லோகத்தில் சொனன உலகைப் படைப்பது முதலான செயல்கள் எனக்கு தோஷத்தை விளைக்க மாட்டா. இந்த ப்ரகரணத்தில் ஸர்வேஶ்வரனை கண்ணன் கர்மவசப்பட்டவனு அல்லனு என்னும் ஐயம் ஏற்படவில்லை; ஸ்ருஷ்டிக்குக் கர்த்தாவாகவும், அகர்த்தாவாகவும் ஒருவனே எப்படி ஆகமுடியும் என்னும் ஐயமே ஏற்பட்டுள்ளது; ஆகையால் அதற்குப் பரிஹாரமுரைப்பதே நியாயமேயொழிய, இங்கு ப்ரக்ருத

॥भा॥ यत इमानि विचित्रसृष्ट्यादीनि कर्माणि मां न लिम्पन्ति—न मां संबध्नन्ति; न मत्प्रयुक्तानि तानि देवमनुष्यादि-वैचित्र्याणि, सृज्यानां पुण्यपापरूपकर्मविशेषप्रयुक्तानीत्यर्थः। अतः

மல்லாத புண்யபாபங்களைப்பற்றிப் பேச இடமில்லை. ஆகையால் இங்கு கர்மபப்தம் புண்யபாபங்களைக் குறிக்காமல், முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்ன விசித்திரமான ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களையே குறிக்கிறது. 'லிப-உபதே₃ஹே' என்னும் த₄ாது உபதே₃ஹமாகிற பூச்சு முதலான வ்ருத்₃தி₄யையே முக்கியமாகக் குறிக்குமாயினும், அப்பொருள் பொருந்தாதாகையால், லக்ஷணை யாலே தோஷங்களை விளைத்துக் கட்டுப்படுத்துவதாகிற பொருளைக் குறிக்கிறது. படைக்கப்படுவனவற்றின ஏற்றத் தாழ்வுகளாலே, வைஷம்யம் எனப்படும் பக்ஷபாதமும், நைர்க்₄ருண்யம் எனப்படும் கருணையின்மையுமே ஸ்ருஷ்டிப்ரக்ரணத்தில் இவனுக்கு ஶங்கிக்கக் கூடிய தோஷங்களாகையாலே, (ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி) என்று, விசித்திரமான ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள் எனக்கு வைஷமய நைர்க₄ருணயஙகளாகிற தோஷங்களை விளைக்கமாட்டா எனறதாகிறது. எப்படியெனில், படைக்கப்படும் ஜீவர்களிடமுளள தேவர் மனிதர் முதலான விசித்திரமான ஏற்றததாழ்வுகளுக்கு, அந்தந்த ஜீவர்கள் செய்த புணயபாபரூபமான கர்மங்கள் காரணமேயொழிய, நான் காரணமல்லனுகையால் என்னை வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யங்கள் தொடமாட்டா எனறபடி. ஆக,சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'கர்த்தாரம்' என்று சொனனது ஸ்ருஷ்டி முதலான வறறுக்கு ஸாமாந்ய (பொதுவான) காரணமாயிருப்பவன் என்னும் கருத்திலேயென்றும், 'அகர்த்தாரம்' என்று சொனனது, அந்த ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றிலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குத்தான விஶேஷகாரணமாயில்லாமலிருப்பவன் என்னும் கருத்திலேயென் றும சொல்லிற்றுயிற்று. கர்த்ருத்வமே முக்கியமென்றும், ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குக் காரணமாயிராமையையிட்டு அகர்த்ருத்வம் கூறப் படுகிறது எனறும் கருத்து. இவ்விடத்தில் ஒரு திருஷ்டாந்தம் உண்டு. அவரை, துவரை முதலான முளைகளுக்கு, பூமி, ஜலம், எரு முதலானவை ஸாமாந்ய காரணங்களாகினறன; அவற்றி லுளள வேறுபாட்டுக்கு அவரை விதையிலும், துவரை விதையிலு முள்ள வேறுபாடே காரணமாகிறது. அதுபோலவே ஜீவர்களை தேவாதிஶரீரங்களோடு படைப்பவன் ஸர்வேஶ்வரனேயென்று

प्राप्ताप्राप्तविवेकेन विचित्रसृष्ट्यादेर्नाहं कर्ता। यतश्च सृष्टाः क्षेत्रज्ञाः सृष्टिलब्धकरणकलेबराः सृष्टिलब्धं भोग्यजातं फलसङ्गादिहेतुस्वकर्मानुगुणं भुञ्जते; सृष्ट्यादिफले कर्मफले च तेषामेव स्पृहेति न मे स्पृहा।

சாஸ்திரங்களிலிருந்து அறிகிறோமாகையால் அவன் அப்படைப்புக்கு ஸாமாந்ய காரணமாகிறான்; அவர்களுடைய புண்யபாபங்களின் ஏற்றத் தாழ்வுகளையொட்டியே அவர்களுக்கு தேவாதி மரீரங்கள், அவை காரணமாக ஏற்படும் ஸுகம். துக்கம் முதலான ஏற்றத் தாழ்வுகள ஆகியவை ஏற்படுகின்றனவென்று அந்த மாஸ்திரங்களிலிருந்தே அறிகிறோமாகையால் புண்யபாபங்களே ஜீவர்களின் ஏற்றதாழ்வுகளுக்கு விமேஷகாரணமாகின்றன எனறபடி. ஆக, முதல பாதத்தால ஸ்ருஷ்டிகளில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுககு ஜீவர்களின கர்மஙகள காரணமேயொழியத் தான காரணமலலன் எனறு கூறுவதன் மூலம் தனக்கு அகர்த்ருத்வத்தைக் கூறினான்; இனி, கர்மப₂லமான ஸுகம் முதலானவற்றிலும அந்த ஜீவர்களுககே விருபபமுள்ளதேயொழியத் தனக்கு விருப்பமில்லையாகையாலும் தனக்கு அகர்த்ருதவத்தைக கூறுகிறான இரணடாவது பாதததாலே,— (ந மே கர்ம ப₂லே ஸ்பருஹா) தே₃வாதி₃ரூப விசித்ர ஸ்ருஷ்டி முதலான செயலகளின் ப₂லமான புண்யபாபரூப கர்மங்களின பலனான ஸுகம முதலானவற்றில எனக்கு விருப்பமில்லை. எனககு விருப்பமில்லை என்றதினால், ஜீவர்களுக்கே விருப்பமுள்ளதென்பதும உணர்த்தப்படுகிறது. கர்மப₂லத்தை அநுப₄விப்பவர்களான ஜீவர்கள் அவ்வநுப₄வத்திற்கு உறுப்பான தேஹேந்திரியஙகளோடு படைககப்படுகிறார்கள். அபபடியே அவர்களனுபவிப்பதற்காகப் படைக்கப்பட்டுக கிடைத்த போக்₃யப பொருள்களைப் ப₂லத்தில் விருப்பத்தால ஏற்படுவனவும் அதை மேனமேல் உண்டாக்குவனவுமான தம் கர்மங்களுக்கு அனுகுணமாக அனுபவிக்கிறார்களேயொழிய, அக்கர்மங்களை எதிர்பாராத என் ஸஙகல்பத்தால் அனுபவிப்பதில்லை; அநாதி ப்ரவாஹமாய் வரும வாஸனையாலே ஒவ்வொரு ஜீவன் ஒவ்வொரு பலனை விருமபுகிறான்; அவ்விருப்பம சாஸ்திரங்களில் அனுமதிக்கப்பட்ட புண்ய கர்மத்திலோ, சாஸ்திரங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்ட பாபகர்மத்திலோ இவனைத் தூண்டக்கூடும். அந்த இச்சைககு அநுகுணமாக அவனை நியமிக்கும்போது, அந்தந்த இச்சையோடு ஜீவன செய்யும் புண்ய பாபங்களையொட்டி அந்தந்த ஜீவனுக்குப

तथाऽऽह सूत्रकार:-* वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् (२. १. ३४.) इति। तथा च भगवान् पराशर:— * निमित्तमात्रमेवायं सृज्यानां सर्गकर्मणि।

பலனளிக்கிறேனேயொழிய என் விருப்பப்படி பலனளிப்பதில்லை; என்னுடைய நிரங்குஶஸ்வாதந்திரிய மாத்திரத்தாலே ஏற்றத் தாழ்வுள்ள பலன்களை நான் அளிப்பதுமில்லை; என்னுடைய பயனுக்காகப் பிறரை நான் வருத்துவதுமில்லை என்று கருத்து. ஆக, ஸ்ருஷ்டியில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் எனஞல் ஏற்படுவதில்லை என்று முதல் பாதத்தாலும், ஸ்ருஷ்டிப₂லத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் எனஞல் ஏற்படுவதிலலை என்று இரண்டாம் பாதத்தாலும் சொல்லிற்ருயிற்று. "அத்ரோபநிஷத₃ம் புண்யாம் க்ருஷ்ணத்₃வை பாயநோSப்₃ரவீத்" [பார-ஆதி 1-279] என்று ஐந்தாம் வேதமான பாரதத்தில் கீதோபனிஷத்தைத் தொகுத்தருளிய வேதவ்யாஸரே, தமது ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் "வைஷம்ய நைர்க்₄ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்" [ப்ர-ஸூ 2-1-34] [(ஏற்றத்தாழ்வுடன உலகைப் படைப்ப தால் பரமபொருளுக்கு) வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யங்கள் ஏற்பட மாட்டா; (ஜீவர்களின் கர்மங்களை) எதிர்பார்த்தே உலகைப் படைப்பதால்.] என்று இவ்விஷயத்தை அறுதியிட்டார். இவருக்கும் தந்தையாய், வஸிஷ்ட₂புலஸ்தயர்களின் வரதானத்தாலே பரம் பொருளறிவைப் பெற்றவரான பராசரமஹரிஷியும், "நிமித்த மாத்ரமேவாயம் ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸர்க்கக₃ர்மணி। ப்ரத₄ாநகரணீபூ₄தா யதோ வை ஸ்ருஜ்ய ஶக்தய:॥ நிமித்த மாத்ரம் முக்த்வேத₃ம் நாந்யத் கிஞ்சித₃பேக்ஷதே। நீயதே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட₂ ஸ்வஶக்த்யா வஸ்து வஸ்துதாம்॥" [வி. பு. 1-4-51, 52] என்னும ஶ்லோகங்களில் ஸ்ருஷ்டிகளில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்குக் கர்மமே முக்கிய காரணம் என்று நிலைநாட்டினர். இந்த இரு ஶ்லோகங்களிலும ஸ்ருஜ்ய ஶப்தத்தால் தேவர், மனிதர் முதலான படைக்கப்படும ஜீவர்களும், ஶக்திஶப்தத்தால் அவரவர்களுடைய கர்மங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன என்பது முன்பின் பிரகரணங்களை ஆராய்ந் தால் வெளியாகும். எப்படியெனில்: விஷ்ணுபுராணம் முதல் அம்சம் நாலாமத்தியாயத்தில் வராஹாவதாரத்தை வர்ணித்து விட்டு, "பூ₄ராத்₃யாம்ஶ்சதுரோ லோகாந் பூர்வவத் ஸமகல்பயத்" [வி. பு. 1-4-49] [(கீழுலகஙகளோடு கூடிய) பூமி முதலான நாலு மேலுலகங்களையும் முன்போலவே நிலைநிறுத்தினர்.] என்பதீருக உலகை ஸமுத்ரத்தினின்றும் தூக்கியெடுத்து, பூமி, மலை முதலான பிரிவுகளையும் லோகவிபாகங்களையும் செய்ததைக் கூறி,

"ப்₃ரஹ்மரூபத₄ரோ தே₃வஸ்ததோऽஸௌ ரஜஸா வ்ருத: । சகார ஸ்ருஷ்டிம் ப₄க₃வாந் சதுர்வக்த்ரத₄ரோ ஹரி: ॥" [வி. பு. 1-4-50] [பிரமனை உருவாகக் கொண்டவனாய், (அதனாலேயே) நான்கு முகங்களை உடையவனாய், ரஜோகுணம் மிக்க சரீரத்தை உடைய வனான பகவான் ஹரி படைப்புத் தொழிலைச் செய்தார்.] என்று பிரகிருதஸ்லோகங்களுக்கு முன ஸ்லோகத்தில் சுவர்க்கம் பூமி முதலானவற்றிலுள்ள ஜீவர்களைப் பிரமனை சரீரமாகக்கொண்டு படைத்ததைப் பற்றியே பேசியுள்ளது. பிரகிருத ஸ்லோகங்களுக்குப் பினனுலுள்ள ஐந்தாமத்தியாயத்திலும். "யதா₂ ஸஸர்ஜ தே₃வோऽயம் தே₃வர்ஷிபித்ருதா₃நவாந் । மநுஷ்யதிர்யக்₃வ்ருக்ஷாதீ₃ந் பூ₄வ்யோம ஸலிலௌகஸ: ॥...தந்மமாசக்ஷ்வ விஸ்தராத் ॥' [வி. பு. 1-5-1, 2] [பூமி, ஸ்வர்க்கம, கடல் முதலானவற்றை இருப்பிடமாகக்கொண்ட தேவர்கள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள், அரக்கர்கள், மனிதர்கள், ஊர்வன, ஸ்தா₂வரங்கள முதலானவற்றை இந்த பகவான் எப்படிப் படைத்தார் என்பதை விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்.] என்னும் ஸ்லோகங்களில் தேவர் முதலான ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றியே மைத்ரேயர் கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். இதற்கு பதிலுரைத்த பராசர பகவான். "மைத்ரேய கத₂யாம்யேதத் ஸ்ருணுஷ்வ ஸுஸமாஹித: । யதா₂ ஸஸர்ஜ தே₃வோऽஸௌ தே₃வாதீ₃ நகி₂லாந் விபு₄: ॥" [வி. பு. 1-5-3] [மைதரேயரே! தலைவனை இந்த தேவன் தேவர் முதலான எல்லாப் பொருள்களையும் எப்படிப் படைத்தார் என்பதைச் சொல்லுகிறேன். கவனமாகக கேட்பீராக.] என்று தொடங்கி இருபத்துநாலு ஸ்லோகங்களால தேவர் முதலானுரின ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றிச் சிறிது விரிவாகச் சொல்லி, 'இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறீர்?' என்று கேட்க, 'இதையே இன்னும் விரிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று மைத்ரேயர் பதில்கூற, "கர்மபி₄ர் பா₄விதா: பூர்வை: குஸலா: குஸலேஸ்து தா: । க்₂யாத்யா தயாப்யநிர்முக்தா: ஸம்ஹாரேऽப்யுப ஸம்ஹ்ருதா: ॥ ஸ்த₂வராந்தா: ஸுராத்₃யாஸ்ச ப்ரஜா ப்₃ரஹ்மம் ஸ்சதுர்வித₄ா: ॥" [வி. பு. 1-5-28] [அந்தணரே! தேவர்கள் தொடக்கமாக, (மனிதர், திர்யக் நடுவாக) ஸ்தாவரங்களீருகவுள்ள நாலுவிதமான அந்த ஜ்ஞானஸ்வரூபரான ஜீவர்களும, (பலன் கொடுக்காமல்) பழுதாகாத பூர்வகர்மங்களாலே சூழப்பெறறவர் களாய், ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸம்ஹரிக்கப்படும்போதும், அந்த வாஸனையாலே விடப்படாதவர்களாய் உள்ளனர்.] என்று தொடங் கிப் பராசரர் கூறும் பதிலில் ஜீவர்களின் விதவிதமான கர்மத்தாலே

प्रधानकरणीभूता यतो वै सृज्यशक्तयः ॥ निमित्तमात्रं मुक्त्वेदं नान्यत्किंचिदपेक्षते। नीयते तपतां श्रेष्ठ स्वशक्त्या वस्तु वस्तुताम् ॥ (वि. १. ४. ५१, ५२) इति। सृज्यानां देवादीनां क्षेत्रज्ञानां सृष्टेः

தேவர் முதலான ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டியே விவரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் முன்பின பிரகரணங்களை ஆராய்ந்தால் பிரகிருத ஶ்லோகங்களில் ஸ்ருஜ்யஶப்தத்தாலே படைக்கப்படும தேவர், மனிதர் முதலான ஜீவர்களும, ஶகதிஶப்தத்தால் அவர்களுடைய கர்மங் களுமே கூறப்படுகின்றன என விளங்கும. "அவித்₃யா கர்மஸம் ஜ்ஞாந்யா த்ருதீயா ஶக்திரிஷ்யதே, யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்திஸ்ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா₃' [வி-பு 6-7-61] [கர்மம என்று கூறப்படும அவித்யை (பரமபுருஷனின) மூன்றுவது சக்தியாகக் கருதப்படு கிறது. இதனுல, பரமபுருஷனின இரண்டாவது ஶக்தியான எங்கு முள்ள ஜீவதத்துவம சூழப்பட்டுள்ளது.] முதலானவிடங்களில் ஸ்ரீபராசரரே கர்மத்தை சக்திசப்தத்தாலே குறிப்பிட்டிருப்பதையும் காண்கிறேம். ஆகையால், ஶக்திஶப்தத்தால கர்மததையே இங்கும குறிக்கத்தடையில்லை. இனி, பிரகிருதஶ்லோகங்களிரண்டையும விவரிப்போம், (ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸாக்க₃கர்மணி நிமித்தமாத்ரமேவ அயம) படைக்கப்படும் தேவர் முதலான ஜீவர்களைப் படைக்கும செயலில் இந்த ப₄க₃வான் பொதுவான காரணமாததிரமாகவே யிருக்கிறுன். அப்படியாஞல் தேவாதிரூபமான ஏற்றத்தாழ்வுககு விஶேஷகாரணமாயிருப்பது எது எனில்,—(ப்ரத₄ாநகரணீபூ₄தா யதோ வை ஸ்ருஜ்யஶக்தய:) தேவர் முதலான ஏற்றததாழ்வுகள் விஷயத்தில் கரணங்களான ப்ராசீந கர்மங்களேயன்றே ப்ரத₄ானங களாய் (விஶேஷகாரணங்களாய்) இருக்கின்றன. இநத ஶ்லோ கத்தில் ஸ்ருஷ்டியில் நிமித்தமாத்ரமாகப் பரமபுருஷனைச் சொல்லு வது, அவன் உபாதான காரணமாகவில்லை என்று நிஷேதிப்பதில் கருத்தையுடையது என்று பொருள்கொண்டால், அவனை உபாதான காரணமாகவும் கூறும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூதரங்களும், விஷ்ணுபுரா ணத்தின் முன்பின் பிரகரணங்களும்முரண்படும். ஆகையால், முனபின் பிரகரணங்களிலிருந்து, படைக்கப்படும ஜீவர்களின ஏற்றத்தாழ்வு களுக்கு அவரவர் கர்மங்களே ப்ரத₄ானகாரணமாயிருக்கின்றன என விளங்குவதால், அவ்வேற்றத்தாழ்வுகளுக்கு ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரத₄ானகாரணமாயிராமல், நிமித்தமாத்ரமாகவே (அப்ரதான காரணமாகவே) இருப்பதாகக் கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

कारणमात्रमेवायं परमपुरुषः; देवादिवैचित्र्ये तु प्रधानकारणं सृज्य भूतक्षेत्रज्ञानां प्राचीनकर्मशक्तय एव। अतो निमित्तमात्रं मुक्त्वा—सृष्टेः

"மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ நிமித்தமாத்ரம் ப₄வ ஸவ்யஸாசிந்" *[கீதை 11-33] [ஸவ்யஸாசியான அர்ஜுனனே! இவர்கள் என்னால் முன்னமே கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள். நீ நிமித்தமாத்ரமாக (அப்ரத₄ானகாரணமாக) ஆவாயாக] முதலானவிடங்களில், நிமித்தமாத்ரஶப்தம் அப்ரத₄ானகாரணவிஷயத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதையும் காண்கிறோமன்றோ. இங்கும், மற்றொரு காரணமான கர்மங்களை ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் எடுக்கும்போது 'ப்ரத₄ாநகரணீபூ₄தா:' என்று ப்ரத₄ானமாக எடுத்திருப்பதிலிருந்தும், நிமித்தமாத்ரஶப்தம் அப்ரத₄ானகாரணம் என்னும் பொருளையே உடையதென விளங்கும். "அப்படியானால், ஈஶ்வரன் அப்ரத₄ானகாரணமென்பது ஸூத்ரம் முதலானவற்றுக்கு முரண்படுகிறதே; 'ஸ்வதந்த்ர: கர்த்தா' [அஷ்டாத்யாயீ 1-4-54] என்னும் பாணினி ஸூத்ரம் தொழில்களைச் செய்யும் கர்த்தாவையே ப்ரத₄ானனாகச் சொல்லுவதும் ஓட்டாதே; ஆகையால் ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் நிமித்தஶப்தம் நிமித்த காரணத்தையும், பிற்பாதியில் ப்ரத₄ாநகரணஶப்தம் உபாதானகாரணத்தையுமே குறிப்பதாகக் கொள்வது உசிதம்" எனில்,—ஸர்வேஶ்வரனே நிமித்தகாரணமாகவும், உபாத₃ாநகாரணமாகவும் ஆகிறான் என்று கோஷிக்கும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்கள் முதலான ப்ரமாணங்களனைத்தும் முரண்படுமாகையாலும், உபாத₃ானத்தைக் கரணம் என்பது உசிதமல்லவாகையாலும் இவ்வாக்ஷேபம் பொருந்தாது. ஸ்ருஷ்டியில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு முக்கியஹேதுவாயிருக்கையாலே ப்ரத₄ானகரணமெனப்படும் கர்மங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளும் ஈஶ்வரனாலேயே ஏற்படுகின்றனவாகையால், ஈஶ்வரனுக்குள்ள ஸ்வாதந்த்ர்யமும் குலையாது. இதனாலேயே, இரண்டாவது ஶ்லோகத்திலும் கர்மங்கள் பொதுக்காரணமாக ஈஶ்வரன ஒருவனையே அபேக்ஷிக்கின்றனவென்றும், தனிக்காரணமாகவேறொன்றையும் அபேக்ஷிப்பதில்லையென்றும கூறப்படுகிறது. (இத₃ம்வஸ்து) இந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞவஸ்து. முன்பின்பிரகரணங்களிலிருந்து இங்கு வஸ்துவென்று ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும ஜீவர்களையே குறிக்கிறது என விளங்கும். (நிமித்தமாத்ரம் முக்த்வா) ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யும ஸர்வேஶ்வரனைத்தவிர (நாந்யத் கிஞ்சித் அபேக்ஷதே) நிமித்தமாத்ரமாக வேறு எக்காரணத்தையும் தேவாதி

कर्तारं परमपुरुषं मुक्त्वा इदं क्षेत्रज्ञवस्तु देवादिविचित्रभावे नान्यदपेक्षते; स्वगतप्राचीनकर्मशक्त्यैव हि देवादिवस्तुभावं नीयत इत्यर्थः।

ரூபமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் விஷயத்தில் எதிர்பார்ப்பதில்லை. (ஸ்வ ஶக்த்யா வஸ்து வஸ்துதாம் நீயதே) தன்னிடத்திலுள்ள (விஷ்ணு) சக்தியெனப்படும். ப்ராசீனகர்மத்தாலேயே ஜீவதத்துவமானது தேவர் முதலான நிலையை அடைவிக்கப்படுகிறது. ப்ரளயகாலத்தில் கரணகளேபரங்களற்றவர்களாயிருந்த ஜீவர்கள் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் கர்மத்தாலேயே தேவர் முதலான ஏற்றத்தாழ்வுள்ள சரீரங்களோடும், இந்திரியங்களோடும் படைக்கப்படுகிறார்கள் என்று கருத்து. இப்படிக்கொள்ளாமல், "ஸ்வஶக்த்யா அவஸ்து வஸ்துதாம" என்று பதம் பிரித்து முன் இல்லாத வஸ்து உண்டாகிறது என்று பொருள் கொண்டால், விஷ்ணுபுராணத்தில் பலவிடங்களில் உள்ள பொருளே உண்டாகமுடியும் என்னும் ஸத்கார்ய வாதத்தை ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பதற்கு முரணபடும். வஸ்துவென்றே பதம் பிரித்து, 'வஸ்துவானது வஸ்துத்தன்மையை அடைகிறது' என்று பொருள் கொண்டால் தன்னாலேயே தானாவது என்னும் ஆத்மாஶ்ரய தோஷம உண்டாகிறது. ஆகையால, முற்கூறியபடி ப்ரளயகாலத்தில் சரீரமற்றிருந்த நிலையிலிருந்த ஜீவர்கள் ஸ்ருஷ்டியின்போது சரீரத்தோடு கூடிய நிலையை அடைவிக்கப்படுகிறார்கள் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். 'ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயிருந்தது என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகையால், ஜீவர்கள் இல்லையென்றனறோ தோன்றுகிறது' எனில்,— "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்" [கட 1-2-18] [அறிவுடைய ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை; அழிவதுமில்லை] முதலான ஶ்ருதிகள் ஜீவன் நித்யமானவன் என்று கோஷிக்கையால், 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயிருந்தது' என்று ஶ்ருதிகள் கூறுவது நாமரூபப்பிரிவற்ற சரீரத்தை உடையதாயிருந்தது என்னும் கருத்தையே உடையது என்பதை, "ந கர்மாவிப$_4$ாக$_3$ாதி$_3$தி சேந்நாநாதி$_3$த்வாது$_3$பபத்$_3$யதே சாப்யுபலப்$_4$யதே ச||" [ப்ர-ஸூ 2-1-35] ["(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) கர்மமில்லை; (அக்காலத்தில்) ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த வேறொன்றில்லையென ஶ்ருதி கூறுவதிலிருந்து (ஜீவனில்லை என்று தேறுகிறபடியால்)" என்று கூறினால், அது சரியல்ல; ஜீவன் அநாதியாகையால்; (அநாதியாயினும், ப்ரஹ்மம் ஒன்றே இருந்தது என்ற ஶ்ருதியும்) பொருந்தும. (ஜீவன் அநாதி என்று ஶ்ருதியிலும்) காணப்படுகிறது.] என்னும ஸூத்ரத்திலே வேதவ்யாஸர் விளக்கினார். ஆகையால், எக்குறையுமில்லை.

एवमुक्तेन प्रकारेण सृष्ट्यादेः कर्तारमप्यकर्तारं सृष्ट्यादिकर्मफलसङ्गरहितं च यो मामभिजानाति; कर्मयोगारम्भविरोधिभिः फलसङ्गादिहेतुभिः प्राचीनकर्मभिर्न स बध्यते—मुच्यत इत्यर्थः ॥ १४ ॥

ஆக, ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியால், தானே கர்த்தாவாகவும், அகர்த்தாவாகவுமிருப்பதில் விரோதமில்லை என்று காட்டப்பட்டது, இனி உத்தரார்த்தத்தாலே, இவ்விஷயத்தை அநுஸந்திப்பவன கர்மயோகம் தொடங்குவதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்களினின் றும் நீங்கப்பெறுவான் என்கிறான். (இதி மாம யோऽபி$_4$ஜாநாதி) 'சாதுர்வர்ண்யம்' என்று தொடங்கி ஒனறரை ஶ்லோகத்திற் சொன்னபடி, ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுககுப் பொதுக்காரணமா யிருந்தபோதிலும், அவற்றிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு விஶேஷ காரணமாயிராதவனுகவும், ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றின் பலத்திலும் பற்றற்றிருப்பவனுகவும் என்னை எவன் அநுஸந்திக்கிருனே; 'ஜாநாதி' என்னுமல், 'அபி$_4$ஜாநாதி' என்றதால், கர்மயோகத்திற்கு அங்கமாக இப்படி அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று காட்டுகிருன். (கர்மபி$_4$ர் ந ஸ ப$_3$த்$_4$யதே) கர்மயோகத்திற்குத் தடையாயிருக்கும் ப்ராசீனமான புண்யபாபகர்மங்களால் அவன் கட்டுப்படுவதில்லை. மேலே, பக்திருபமான ஜ்ஞானத்தாலேயே ஸர்வகர்மங்களும் விடு படும் என்று சொல்லப்போகிறதாகையாலே, இங்கு 'கர்மபி$_4$:' என்று ஸர்வகர்மங்களையும் குறிக்கமுடியாது, பக்தியோகம் கைவந்த பின்பே புகுதருவான் நின்றனவான உத்தராக$_4$ங்கள் ஒட்டாமலிருக் குமாகையால், 'கர்மபி$_4$;' என்று அவற்றையும் குறிக்கமுடியாது அடுத்த ஶ்லோகத்தில் 'இவ்வண்ணமாக அறிந்து முனனோர்களான முமுக்ஷுக்கள் கர்மயோகத்தையே செய்தார்கள்' எனறு கர்மயோகத் தைச் செய்ய ஹேதுவாக இவ்வநுஸந்தானம் கூறப்படுகிறதாகை யால், பிரகரணத்தையொட்டி, கர்மயோகத்திற்குத்தடையாயிருக்கும் கர்மங்களே இவ்வநுஸந்தானத்தால் விடுபடுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். இக்கர்மங்கள் கர்மயோகத்தைத் தடை செய்வது எப்படி? எனில்: ப$_2$லன்களில் பற்றை விளைத்து நிஷ்காம கர்மயோகத்தைத் தடை செய்கினறன என்று கண்டு கொள்வது. அன்றிக்கே, இப்ராசீனகர்மங்கள் க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லன்களில் பற்றினலே செய்யப் பட்டவையாகையால், அந்த க்ஷுத்$_3$ரப$_2$லன்களையே இவனுக்குக் கொடுத்து இவனை நிஷ்காமகர்மயோகத்தில் ஈடுபடமுடியாதபடி

एवं ज्ञात्वा कृतं कर्म पूर्वैरपि मुमुक्षुभिः।
कुरु कर्मैव तस्मात्त्वं पूर्वैः पूर्वतरं कृतम्॥१५॥

15 ஏவம ஜஞாதவா கருதம காம பூாவைரபி முமுக்ஷுபி₄ ।
குரு காமைவ தஸமாத தவம பூாவை பூாவதரம கருதம॥

ஏவம ஜஞாதவா—*இவவணணமாக (எனனை) அறிநது (பாபம நீஙகப பெறற)* பூாவை முமுக்ஷுபி₄ அபி-*முனனோா களான முமுக்ஷுககளாலும* காம-*முறகூறிய காமயோகம* கருதம-*செயயபபடடது* தஸமாத-*ஆகையால* தவம—*நீயும (எனனைபபறறிய முறகூறிய அறிவினல பாபம நீஙகப பெறறு)* பூாவை-*ஸூாயன மனு முதலான முனனோா களால* கருதம-*செயயபபடடதான* பூாவதரம *பழையதான*, காம ஏவ-*காமயோகததையே* குரு-*செயவாயாக*

---

15 இனனே யறிநது கருமததை யேனறியனரூா
முனனேவீ டெயத முயலவாரு—மனனேநீ
தொலலையாா தாமுயனற தொலகருமங தனனையே
யொலலையாய நினறியலவா யுறறு

இனனே அறிநது—*இவவணணமாக (எனனை) அறிநது* முனனே வீடு எயத முயலவாரும—*முறகாலததில மோக்ஷ மடைய முயனறவாகளும* கருமததை ஏனறு—*காமயோகத தையே ஏறறுககொணடு* இயனரூா-*(அதை) முடிய அநுஷ டிததாாகள*, அனனே—*அவவணணமாகவே* நீ-*நீயும* தொலலையாா தாம முயனற தொல கருமம தனனையே—*(ஸூாயன மனு முதலான) முனனோாகள தாமே அநுஷடிதத பழையதான காமயோகததையே* உறறு நினறு-*ஏறறுக கொணடு* ஒலலையாய இயலவாய-*விரைவில அநுஷடிபபாய*

செயகினறன எனறும கொளளலாம (ந ப₃த₄யதே) கடடபபடுவ திலலை இநத பராசீனகாமஙகளால ஏறகனவே கடடபபடடிருபபவா அவறறினினறும விடுபடுகிறுன எனறு கருதது ஆக இரணடு ஶலோகஙகளாலும காமயோகததின தொடககததிறகுத தடையா யிருககும பாபஙகள நீஙகுவதறகு வழிகாடடிஞுயிறறு 14

॥भा॥ एवं मां ज्ञात्वा विमुक्तपापैः पूर्वैरपि मुमुक्षुभिरुक्तलक्षणं कर्म कृतम्। तस्मात्त्वमुक्तप्रकारमद्विषयज्ञानविधूतपापः पूर्वैर्विवस्वन्म -

---

15 முன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களிற்சொன்ன அநுஸந்தானத்தோடு கூடவே முன்னோர்கள் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தார்கள் என்று கூறுவதன்மூலம் ஶிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டிக் கர்மயோகமே செய்யத்தக்கது என்று வலியுறுத்தி அர்ஜுனனையும் அக்கர்மயோகத்தையே செய்யும்படி நியமிக்கிறான் (ஏவம் ஜ்ஞாத்வா) முன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களிற் சொன்னபடி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்குக் காரணமாகவும் அவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்குக் காரணமல்லாதவனாகவும் அவற்றின் பலனில் பற்றற்றவனாகவும் என்னை அறிந்து (ஜ்ஞாத்வா கர்ம க்ருதம்) இவ்வநுஸந்தானத்தோடு கூடவே கர்மயோகத்தைச் செய்தார்கள் ஜ்ஞாத்வா கர்ம க்ருதம் என்கையாலே இவ்வறிவு கர்மயோகத்தைத் தொடங்குவதற்கு ஹேது என்று உணர்த்தப்படுகிறது கர்மபி₄ர் ந ஸ ப₃த்₄யதே என்று முன் ஶ்லோகத்தில் இப்படி அறிந்து அநுஸந்திப்பவனுக்குச் சில பாபங்கள் நீங்கும் என்று கூறப்பட்டது ஆகையால் கர்மயோகத்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்களை நீக்குவதன்மூலம் இவ்வறிவு கர்மயோகத்திற்கு ஹேதுவாகிறது என்று உணர்த்தப்படுகிறது இப்படிக் கர்மயோகத்தைச் செய்தவர்கள் தான் யாரென்னில் (பூர்வை அபி முமுக்ஷுபி₄) இமம் விவஸ்வதே என்று தொடங்கி இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸூர்யன் மனு முதலான முமுக்ஷுக்களால் கர்மயோகம் செய்யப்பட்டது (முமுக்ஷுபி₄ கர்ம க்ருதம்) முமுக்ஷுக்களால் செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகையால் இங்கு கர்மஶப்தம் முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட புண்யபாபகர்மங்களைக்கூறுமல் அதற்கு முன் மோக்ஷஸாத₄னமாகக் கூறப்பட்டதாய் இந்தப் பிரகரணத்தின் முக்கியப்ரமேயமான கர்மயோகத்தையே சொல்லுகிறது ஆகப்பூர்வாசாரத்தாலே கர்மயோகத்திற்கு ஶிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டினானாயிற்று இப்படி முன்னோர்களான முமுக்ஷுக்களால் செய்யப்பட்ட கர்மயோகத்தையே நீயும் செய்வாயாக என்று அர்ஜுனனை நியமிக்கிறான் உத்தரார்த்தத்தாலே —(த்வம்) என்னிடமிருந்து என்னைப்பற்றிய முற்கூறிய அறிவைப் பெற்றவனாகையாலே கர்மயோகத்தைத்தொடங்கத் தடையாயிருக்கும் பாபங்கள் நீங்கப் பெற்ற நீ (பூர்வை க்ருதம் கர்மைவ) முன்னோர்களான முமுக்ஷுக்க

न्वादिभिः कृतं पूर्वतरं—पुरातनं तदानीमेव मयोक्तं वक्ष्यमाणाकारं कर्मैव कुरु॥ १५॥

॥भा॥ वक्ष्यमाणस्य कर्मणो दुर्ज्ञानतामाह—

किं कर्म किमकर्मेति कवयोऽप्यत्र मोहिताः।
तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्॥ १६॥

16. கிம் கர்ம கிமகர்மேதி கவயோऽப்யத்ர மோஹிதா:।
தத் தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி யத் ஜ்ஞாத்வா
மோக்ஷ்யஸேऽஶுப₄ாத்॥

கவய: அபி–*அறிவாளிகளும்,* கிம் கர்ம–*(முமுக்ஷுவினால் அனுஷ்டிக்கத்தக்க) கர்மம் எது,* அகர்ம கிம்–*(அதிலடங்கிய) ஞானம் எது,* இதி அத்ர—*என்னும் இரண்டு விஷயத்திலும்,* மோஹிதா:— *(அறிவின்மையாலே) மயங்கி நிற்கிறார்கள்;* யத்–*எதை,* ஜ்ஞாத்வா–*அறிந்து (அநுஷ்டித்து),* அஶுப₄ாத்–*அமங்களமான ஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும்,* மோக்ஷ்யஸே—*விடுபடுவாயோ,* தத்–*அத்தகையதான,* கர்ம–*(ஞானத்தோடு கூடிய) கர்மத்தை,* தே–*உனக்கு,* ப்ரவக்ஷ்யாமி — *நன்கு சொல்லப்போகிறேன்.*

---

16. ஏது கருமமாங் கேதுணர்வா மென்றறியார்
மூதுணர்வி னின்றுரு மோகிப்பர்—மீதுனக்கிங்
கக்கருமந் தன்னை யமர்ந்துரைக்கே ணுங்கதனை
மிக்குணர்ந்தே தீங்ககல்வை விட்டு.

ளால் செய்யப்பட்ட கர்மயோகத்தையே. (பூர்வதரம் கர்மைவ) இந்த யுகத்தின் தொடக்கத்திலேயே ஸூர்யனுக்கு என்னால் உபதேசிக்கப் பட்ட பழையதான கர்மயோகத்தையே. (கர்மைவ குரு) "கர்மண்ய கர்ம" [4-18] என்று தொடங்கி இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லப் போகும் கர்மயோகத்தையே செய்வாயாக—என்று கருத்து. இவ் வத்தியாயத்தில் பதினேழாவது ஶ்லோகம் முடியக் கர்மயோகத்தைப் பற்றிய உபதேசத்திற்கு உபோத்₃க₄ாதமே என்பதும், அதற்கு மேலேயே கர்மயோகத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வப₄ாவங்கள் உபதேசிக்கப் படுகின்றன என்பதும் அறியத்தக்கது. 15.

॥भा॥ मुमुक्षुणाऽनुष्ठेयं कर्म किंरूपम्, अकर्म च किम्; अकर्मेति कर्तुरात्मनो याथात्म्यज्ञानमुच्यते; अनुष्ठेयं कर्म तदन्तर्गतं

மூதுஉணர்வின் நின்றாரும்—முன்னோர்களான அறிவாளி களும், ஏது கருமம்—(முமுக்ஷுவினால் அனுஷ்டிக்கத்தக்க) கருமம் எது, ஆங்கு-அக்கர்மத்தில் அடங்கிய. உணர்வு ஏதாம்—அறிவு எதுவாகும், என்று—என்னும் விஷயத்தை. அறியார் மோகிப்பர்— அறியாமல் மயங்குவர்; இங்கு—இப் போது இவ்விடத்திலேயே. உனக்கு—உனக்கு, மீது அக்கருமம் தன்னை—(ஞானத்தோடு கூடியிருக்கையால்) சிறந்து நிற்கும் அக்கருமத்தையே. அமர்ந்து உரைக்கேன்—நன்றாக உபதேசிக் கப்போகிறேன்; ஆங்கு அதனை— அத்தகைய கர்மத்தை. மிக்கு உணர்ந்தே—நன்றாக அறிந்து (அநுஷ்டித்து), தீங்கு— தீயதான ஸம்ஸாரக்கட்டுதனை. விட்டு அகல்வை—கைவிட்டு அகன்றிடுவாய்.

---

16. சொல்லப்போகும் கர்மயோகம் அறிய அரிது என்று காட்டுகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (கிம் கர்ம) முமுக்ஷுவினால் அனுஷ்டிக்கத்தக்க கர்மம் எது. "க்ருதம் கர்ம பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி₄:" முதலான பிரகரணத்தையொட்டியும், இந்த ஶ்லோகத்திலேயே 'மோக்ஷ்யஸேऽஶுபா₄த்' என்று கூறியிருப்ப தாலும், இங்கு கர்மஶப்தம் முமுக்ஷுவினால் அநுஷ்டிக்கத்தக்க கர்மத்தையே குறிக்கிறது. (கிம் அகர்ம) கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஞானம எது. கீதையில் பலவிடங்களில் கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜ்ஞானம அகர்மஶப்தத்தால் குறிக்கப் படுவதைக் காண்கிறோம். இங்கு எத்தகைய ஜ்ஞானம் குறிக்கப் படுகிறது என்று ஆராயுமளவில், முற்கூறிய கர்மத்தில் அடங்கிய ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவே 'அகர்ம' என்று இங்கு சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில்: பதினெட்டா வது ஶ்லோகத்தில் 'கர்மண்யகர்ம ய: பஶ்யேத்' என்று கர்மமும், அகர்மமும் ஒன்றான கர்மயோகத்தின் அம்சங்களே என்று கூறப் படுகிறது. அந்த ஶ்லோகத்திலேயே உத்தரார்த்தத்தில் 'தத் தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி' எனறு, அகர்மமும் கர்மமும் கர்மஶப்தத்தாலே அநுவதிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால், இங்கு கர்மத்தில் அடங்கிய

ज्ञानं च किंरूपमित्युभयत्र कवयः—विद्वांसोऽपि मोहिताः—यथावन्न जानन्ति। एवमन्तर्गतज्ञानं यत्कर्म तत्ते प्रवक्ष्यामि; यत् ज्ञात्वाऽनुष्ठाय अशुभात्—संसारबन्धात् मोक्ष्यसे; कर्तव्यकर्मज्ञानं ह्यनुष्ठानफलम्॥ १६॥

தாய், கர்த்தாவான தன்னைப்பற்றிய ஆத்மயாத்₂ாத்ம்யஜ்ஞானமே (ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையறிவே) அகர்மஶப்தத்தால் குறிக்கப்படுகிறது என்று தெளிவாகிறது. (இத்யத்ர) அநுஷ்டிக்கத் தக்க கர்மமும், அதிலடங்கிய அறிவும் ஆகிய இரண்டும் எத்தகையது என்னும் விஷயத்தில். (கவயோபி மோஹிதா:) அறிவாளிகளும் மயங்குகிருர்கள். "கவய: க்ராந்ததர்₃ஶிந:" [(புலனகளுக்கு) அப்பாற்பட்ட விஷயங்களையும் காணபவர்கள் கவிகள.] என்று பிரஸித்தியுள்ளதாகையாலும், கவிபாடும கவிகளைப்பற்றி இங்கு சொல்லுவதில் பயனில்லையாகையாலும இங்கு கவிஶப்தம - பேரறிவாளர்களைக் குறிக்கிறது. (மோஹிதா:) சாஸ்திரவசனங்கள் பலவாறு இருப்பதாலே கர்மாகர்மஙகளைப் பற்றிய அஜ்ஞானத்தாலும் (அறியாமையாலும்), அயதா₂ாஜ்ஞானத்தாலும் (ஸ்வரூபஸ்வபா₄ாவங்களைத் தவருக அறிவதாலும) மயங்கி நிற்கிருர்கள் என்று கருத்து. (தத் தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி) முற்கூறியபடி அறிவை உள்ளடக்கிய கர்மத்தை உனக்கு நனகு உபதேசிக்கப்போகிறேன். முற்பகுதியில் "கிம் கர்ம கிமகர்ம" என்று கர்மாகர்மங்களிரண்டைப்பற்றியும் பேசிவிட்டு இங்கு 'தத் கர்ம' என்று ஒன்றையே எடுப்பதிலிருந்தும், முன் ஶ்லோகத்தில் 'குரு கர்மைவ' என்றும், பின ஶ்லோகத்தில் 'க₃ஹநா கர்மணோ க₃தி:" என்று கர்மத்தைப்பற்றியே பேசுகையிலிருந்தும் கர்மமே ப்ரதானமானது, ஜ்ஞானம் அதில் - அடங்கியதாகையாலே அப்ரதா₄ானமானது என்று தேறுகிறபடியால், 'தத் கர்ம' எனறு முற்கூறிய ஜ்ஞானத்தோடு கூடிய கர்மம என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும். (யத்₃ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுப₄ாத) யாதொரு கர்மத்தை அறிந்தால, நீ அமங்களமான ஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும் விடுபடுவாயோ, அத்தகைய கர்மத்தை உனக்குச் சொல்லப் போகிறேன் என்று கீழோடு அந்வயம். கர்மயோகம் நிறைவடைந்து பக்தியோகம் உண்டாகி, அது நிறைவடைந்தபின் உண்டாகும் ஸம்ஸாரப₃ந்த₄ மோக்ஷத்திற்குக் கர்மயோகமே பரம்பரயா காரணமாகிறதாகையால் கர்மத்திலிருந்து ஸம்ஸார ப₃ந்த₄மோக்ஷம் உண்டாவதாக இங்கு கூறப்படுகிறது. (யத்

॥ भा ॥ कुतोऽस्य दुर्ज्ञानतेत्यत्राह—

कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं बोद्धव्यं च विकर्मणः।
अकर्मणश्च बोद्धव्यं गहना कर्मणो गतिः॥ १७॥

17. கர்மணோ ஹ்யபி பே₃த்₃த₄வ்யம் பே₃த்₃த₄வ்யஞ்ச விகர்மண: ।
அகர்மணஶ்ச பே₃த்₃த₄வ்யம் க₃ஹநா கர்மணோ க₃தி: ॥

ஹி-ஏனெனில்; கர்மண: அபி— கர்மஸ்வரூபவிஷயத்திலும், பே₃த்₃த₄வ்யம்-அறியத்தக்கது உள்ளது; விகர்மண: ச-விதவிதமான கர்மங்களிலும், பே₃த்₃த₄வ்யம்— அறியத்தக்கது உள்ளது. அகர்மண: ச— (கர்மத்தில் அடங்கிய) ஜ்ஞானத்திலும், பே₃த்₃த₄வ்யம்—அறியத்தக்கது உள்ளது. (ஆகையால்), கர்மண: க₃தி:-கர்மத்தில் அறியத்தக்க அம்ஶம், க₃ஹநா-அறிய அரிதாய் உள்ளது.

---

17. இக்கருமத் துக்கு மிதில்விவித மானதுக்கு
மக்கரும மல்லா வறிவுக்கும்—மிக்க
வறிவுடைமை வேண்டு மதுவுரைக்கி லாங்குப்
பிறிதுணர்வு தானரிது பின்.

இக்கருமத்துக்கும்—இந்தக் கர்மஸ்வரூபவிஷயத்திலும், இதில் விவித்மானதுக்கும்—கர்மத்தில் பலவகைப்பட்டிருக்கு

ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸே) எந்தக் கர்மத்தை அறிந்து அநுஷ்டித்தால் நீ மோக்ஷமடைவாயோ. கர்மத்தை அறிவது அதை அநுஷ்டிப்பதற்கேயாகையாலும், முன் ஶ்லோகத்தில் ‘குரு கர்மைவ’ என்று கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கச் சொல்லுகிறபடியாலும், கர்மத்தை அறிவதால் மாத்திரம் மோக்ஷமுண்டாகுமாகில் அதை அநுஷ்டிக்கச் சொல்லும் விதி பயனற்றுப் போகுமாகையாலும், இங்கு அறிவதைச் சொன்னது, அஜ்ஞஹல்லக்ஷணையாலே அறிந்து அநுஷ்டிப்பதைக் குறிக்கிறது. ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால், ஆத்ம யாதா₂த்ம்ய ஜ்ஞானத்தோடு கூடிய கர்மத்தைப் பேரறிவாளர்களும் சரியாக அறியமாட்டார்கள் என்று கூறுவதன்மூலம் கர்மயோகம் அறிதற்கரிது என்று காட்டப்பட்டதாயிற்று. 16.

॥ भा ॥ यस्मान्मोक्षसाधनभूते कर्मस्वरूपे बोद्धव्यमस्ति, विकर्मणि च। नित्यनैमित्तिककाम्यरूपेण, तत्साधनद्रव्यार्जनाद्याकारेण च विविधता[मा]पन्नं कर्म विकर्म। अकर्मणि—ज्ञाने च बोद्धव्यमस्ति।

மவற்றின் விஷயத்திலும், அக்கருமம் அல்லா அறிவுக்கும்— *அந்தக் கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அறிவு விஷயத்திலும்,* மிக்க அறிவுடைமை வேண்டும்—*அறியவேண்டியது மிகவும் உண்டு,* பின்–*இப்படியானபின்பு,* அது உரைக்கில்– *அக்கர்மத்தைப்பற்றிப் பேசப்புகுந்தால்,* ஆங்கு–*அவ்விஷயத்தில்;* பிறிது உணர்வுதான் அரிது— *அறியத்தக்கதை அறிவது மிகவும் அரியதாகும்.*

17. கர்மயோகம் அறிவாளிகளுக்கும் அறிய அரிது என்றான் முன் ஶ்லோகத்தில்; அது அறிவரிதாயிருப்பதற்குக் காரணத்தை விளக்குகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஹி) முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்ன அறிதற்கருமைக்குக் காரணம் இந்த ஶ்லோகத்தில் விளக்கப்படுகிறது என்று கருத்து. (கர்மண: அபி போ₃த்₃த₄வ்யம) மோக்ஷஸாத₄னபூ₄தமான கர்மவிஷயத்திலும அறியத்தக்க அம்ஶம உள்ளது. 'கர்மண:' என்றவிடத்தில் ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யார்த்த₂த்தில் ஷஷ்டி (ஆறுவது வேற்றுமை) பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலே, நாலாம் பாதத்தில் 'கர்மண: க₃தி:' என்று கர்மத்தில் அறியத்தக்க அம்ஶம் கூறப்படுகிறதாகையால், இங்கும அவ்வம்ஶத்தைப் பற்றியே கூறுவதாகக்கொள்ளவேண்டும். (விகர்மண: ச போ₃த்₃த₄வ்யம்) நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று மூவகைப்பட்டிருப்பதாய், அம்மூவகைப்பட்ட கர்மங்களுக்கும் ஸாதனமான பொருள்களை ஸம்பாதிப்பது, அவற்றை ரக்ஷிப்பது, இவற்றுக்குறுப்பான உபாயங்களில் ஈடுபடுவது என்று இப்படிப் பலவகைப்பட்டிருக்கும் கர்மமாகையாலே விகர்மமெனப்படும் அதுவிஷயத்திலும் அறியத்தக்க அம்ஶம் உள்ளது. "பாஷண்டி₃னோ விகர்மஸ்த₂ாந்" [வி. பு. 3-18-97] முதலானவிடங்களில் கூறப்படும் விருத்தகர்மத்தை இங்கு விகர்மமாகக் கூறுவதில் பயனில்லையாகையால், விதவிதமான கர்மத்தையே 'விகர்ம' எனபதாகக் கொள்ள வேண்டும். (அகர்மண: ச போ₃த்₃த₄வ்யம்) முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி கர்மயோகத்திலடங்கிய ஆத்மயாத₂ாத்ம்யஜ்ஞான மாகிற அகர்மவிஷயத்திலும் அறியத்தக்க அம்ஶம் உள்ளது.

गहना—दुर्विज्ञाना मुमुक्षोः कर्मणो गतिः। विकर्मणि बोद्धव्यं—नित्यनैमित्तिककाम्य(तत्साधन)द्रव्यार्जनादौ कर्मणि फलभेदकृतं वैविध्यं परित्यज्य मोक्षैकफलतयैकशास्त्रार्थत्वानुसन्धनम्। तदेतत् * व्यवसायात्मिका बुद्धिरेका (२. ४१) इत्यत्रैवोक्तमिति नेह प्रपञ्चयते॥ १७॥

இங்கு 'விகர்ம' ஶப்தத்தால், (சாஸ்திரங்களால்) தடுக்கப்பட்ட கர்மம் சொல்லப்படுவதாகவும், 'அகர்ம'ஶப்தத்தால் கர்மம் செய்யாமல் க்ஷமமாயிருப்பது சொல்லப்படுவதாகவும் சங்கரர் வியாக்கியானம் செய்தார். இப்படியாகில், 'க₃ஹநா கர்மணோ க₃தி:' என்று இந்த ஶ்லோகத்தின் கடைசிப்பாதத்தில் 'கர்மத்தில் அறியத்தக்க அம்ஶம் அறிவரிதாய் உள்ளது' என்று கர்ம விகர்ம அகர்மஶபதங்கள் மூன்றையும் கர்மஶப்தத்தாலேயே அநுவாதம் செய்திருப்பது பொருந்தாது. அகர்மவிகர்மங்களையும் கர்மஶப்தம் உபலக்ஷணமுறையிலே காட்டுகிறது என்று நிர்வஹிப்பதைக்காட்டிலும், அகர்மவிகர்மங்கள் கர்மத்தில் அடங்கியவையே என்று நிர்வஹிப்பது சிறந்தது. ஆகையால், அகர்மவிகர்மங்களடங்கிய கர்மம மிக அறிவரிது என்று ஶ்லோகத்தின் கடைசிபாதத்தில் நிக₃மனம் செய்கிறான் என விளங்குகிறது. (கர்மணோ க₃தி: க₃ஹநா) இவ்வண்ணமாகக் கர்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றியும அதிலடங்கிய விதவிதமான கர்மங்களைப் பற்றியும, ஜ்ஞானத்தைப்பற்றியும அறியவேண்டிய அம்ஶங்கள் உள்ளனவாகையால், முமுக்ஷு அநுஷ்டிக்கவேண்டிய கர்மத்தில் அறியவேண்டிய அம்ஶம அறிவரிதாயுள்ளது. (க₃ஹநா) (ஞானத்தினால்) நுழைய அரிது; அறிவரிது என்று கருத்து. (க₃தி:) அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கர்மாகர்மங்களில் அறியவேண்டிய அம்ஶத்தைபபற்றியே பேசுகிறானாகையாலே, இங்கு 'க₃தி' ஶப்தம் அறியவேண்டிய அம்ஶத்தையே குறிக்கிறது. இனி, 'அடுத்த ஶ்லோகத்தில கர்மாகர்மங்களைப்பற்றிப்பேசியிருக்கிறதேயொழிய விகர்மத்தைபபற்றிப் பேசவில்லையே' என்னும கேள்வியும, 'மோக்ஷத்தை விரும்பும் கர்மயோகநிஷ்டனுக்குப் பலாந்தரங்களைப் பற்றிநிற்கும் விகர்மங்களில் அறியத்தக்கது என்ன இருக்கிறது' என்னும கேள்வியும எழுகின்றன. இதற்கு ஸமாதானமாவது,—நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், இக்கர்மங்களுக்கு ஸாதனமான பொருள்களை ஸம்பாதிப்பது முதலான பலவகைப்பட்ட கர்மங்களுக்குக் கூறப்படும் பலன்களில் ஆசையைக்

॥भा॥ कर्माकर्मणोर्बोद्धव्यमाह—

कर्मण्यकर्म यः पश्येदकर्मणि च कर्म यः।

स बुद्धिमान्मनुष्येषु स युक्तः कृत्स्नकर्मकृत्॥१८॥

18 காமணயகாம ய பஶயேத₃காமணி ச காம ய ।

ஸ பு₃த₃தி₄மாந மநுஷயேஷு ஸ யுகத கருதஸநகாமகருத॥

காமணி—*(செயயபபடும) காமததில* அகாம—*காமத தைக காட்டிலும வேறுபட்ட ஆதமஜஞானததை* ய—*எவனெருவன* பஶயேத—*காணகிறுனே* அகாமணி ச—*ஆதமஜஞானததிலும* காம—*காமததை* ய (பஶயேத)—*எவன காணகிறுனே* ஸ—*அவனே* பு₃த₃தி₄மாந—*ஶாஸதிராததம முழுவதையும அறிநதவன* ஸ—*அவனே* மநுஷயேஷு—*மனிதாகளுககுள* யுகத—*மோக்ஷததிறகுத தகுநதவன* (ஸ—*அவனே*) கருதஸநகாமகருத—*காமம முழுவதையும செயபவன*

---

18 கனமததின ஞானததைக காணு மவனெனவனருன
கனமததை ஞானததிற கணடியலவான—நனமைககே
தககபெரும புததி சமைநதா னவனவனே
யெககருமஞ செயதானு மிஙகு

எவன தான—*எவனெருவன* கனமததில—*(செயயபபடும) காமததில* ஞானததை—*ஆதமஜஞானததை* காணுமவன—*காணகிறுனே* ஞானததில—*ஆதமஜஞானததில* கனமததை—*காமததை* கணடு—*கணடு* இயலவான—*அனுஷடிககிறுனே* அவன—*அவனே* நனமைககே தகக—

கைவிட்டு மோக்ஷமொன்றுக்கே ஸாதனமாக ஒரே சாஸதிராாததமாக அவறறை அநுஸநதிககையே விகாமததில முமுக்ஷுவுககு அறியததகக அமஶமாகும இவவிஷயம வயவஸாயாதமிகா பு₃த₃தி₄ ரேகா [கீதை 2 41] எனனும ஶ்லோகததில ஏறகனவே சொலலப பட்டுவிட்டதால கணணன மேல ஶ்லோகஙகளில இதை விவரிககவிலலை எனகை

॥भा॥ अकर्मशब्देनात्र कर्मेतरत्प्रस्तुतमात्मज्ञानमुच्यते। कर्मणि क्रियमाण एवात्मज्ञान यः पश्येत्, अकर्मणि चात्मज्ञाने वर्तमान

மோக்ஷததிறகே உரிய பெரும புததி சமைநதான—பேரறிவைப பெறறிருபபவன அவனே-அவனே இஙகு—இவவுலகில எககருமம செயதானும—காமம முழுவதையும செயதவனும ஆவான

18 முன ஶலோகம வரையில காமயோகோபதேஶததிறகுப பீடிகையாயமைநதது இனி காமயோகம உபதேசிககபபடுகிறது அதில இநத ஶலோகததின முதலபாதததாலே காமகதில அறியத் தக்கதையும இரணடாம பாதததாலே ஞானததில அறியததக்கதையும உபதேசிககையாலே இநத ஶலோகம முன ஶலோகததிற்கு விவரணமாகவுமிருககிறது (காமணி அகாம ய பஶயேத) காமம செயயுமபோதே அதில ஆதமஜஞானததை - எவன காணகிறுனே இஙகு அகாமஶபதமானது காமமினமையைக் காடடுவதாகச சிலரும ஜஞாநயோகததைக காடடுவதாகச சிலரும வியாககியானம செயதனா முனபின பிரகரணஙகளுககு முரணபடுமாகையாலே அநத வியாககியானஙகள பொருநதமாடடா பரகரணததை ஒடடிய் பொருளை எப்படி நிஷகாஷிபபது எனில அகாம எனறது ந-காம என்று பிரியும முதலிலுளள நஞ்ஞிறகு உளள பல பொருளகளில தத்₃நயதவம (அதிலும வேறுபடடிருககை) எனபதும ஒனறு இபபொருளைக கொளளுமபோது அகாமஶபதம காமததிலும வேறுபடட ஒனறைக காடடுகிறது வேறுபடடது எது எனனும கேளவியெழுநதவளவில சாஸதிரங களில காமஜஞானஙகள எனறு சோததே எடுககபபடும இரணடில காமததைக காடடிலும வேறுபடடதான ஜஞானமே இஙகு அகாமமெனபபடுகிறது எனறு கொளவதே பொருநதும கீதையில பலவிடஙகளில காமததிலும வேறுபடட ஜஞானமே அகாமஶபதததால குறிககபபடுவதையும காணகிறோம இஙகு எததகைய ஜஞானம குறிககபபடுகிறது எனறு ஆராயுமளவில காமததில அடஙகியதாய கீதையின இரணடாமததியாயததிலேயே விரிவாகக கூறபபடடதான ஆதமாவைபபறறிய உணமையறிவே அகாம எனறு இஙகு கூறபபடுவதாகக கொளளவேணடும ஜஞான யோகம முதலானவறறைக கொளளககூடாதோ எனில காமததில

एव यः कर्म पश्येत्। किमुक्तं भवति? क्रियमाणमेव कर्मात्म-याथात्म्यानुसन्धानेन ज्ञानाकारं यः पश्येत्, तच्च ज्ञानं कर्म[योगा]ण्यन्तर्गत-

---

அகர்மத்தை எவன் காணகிருனோ' என்று இங்கு சொல்லப்படும் ஜ்ஞானம் கர்மத்தில் அடங்கியதாகக் கூறப்படுகையாலே, கர்மத்தில அடங்காததான ஜ்ஞானயோகம முதலானவை பொருளாகமாட்டா; பதினாருவது ஶ்லோகத்தில் 'கிம கர்ம கிமகர்ம' என்று கர்மா கர்மங்களைப்பற்றிப் பேசிவிட்டு, 'தத் தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி' என்று இரண்டையும் கர்மஶப்தத்தாலேயே அநுவதித்திருப்பதி லிருந்தும் 'குரு கர்மைவ' என்று பதினைந்தாம ஶ்லோகத்தில் கர்மமே செய்யத்தக்கதெனறு கூறியிருப்பதிலிருந்தும, கர்மா கர்மவிகர்மங்களைப்பற்றிப் பேசிவிட்டு, 'க₃ஹநா கர்மணோ க₃தி:' என்று பதினேழாவது ஶ்லோகத்தில் கர்மஶப்தத்தாலேஅவற்றை அநு வதிததிருப்பதிலிருந்தும, கர்மயோகத்தை உபதேசிக்கும பிரகரண மான இங்கு 'கர்மத்தில் அடங்கிய ஆத்மஜ்ஞானமே அகர்மஶப்தத தால் குறிக்கப்படுகிறது' என்று நிர்ணயிக்கத்தட்டிலலை. (அகர் மணி ச கர்ம: ய: பஶ்யேத்) அகர்மமான ஆத்மஜ்ஞானத்திலும் அது உள்ளபோதே எவன் கர்மத்தைக் காண்கிருனோ. இவ்விடத்தில் சில ஆக்ஷேபங்கள் எழக்கூடும்,—கர்மத்தை அநுஷ்டிக்குமபோது, அதிலும் வேறுபட்ட ஞானத்தை அதில் காண்பது தேவையில்லாத ஒன்றலலவா? ஒனறை அநுஷ்டிக்குமபோது மற்றொனறைக் காண்பது முடியாத காரியமலலவா? ஞானத்தை அனுஸந்தித்துக் கொண்டிருந்தால் அதிலும் வேறுபட்ட கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதும் இயலாததல்லவா? முதலாவதொனறில் அதிலும் வேறுபட்ட இரண்டாவதைக் கண்டால் முதலாவது அடிபட்டுப் போகாதா? என்பவை அவ்வாக்ஷேபங்கள். இவ்வாக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானம் இனி உரைககப்படுகிறது. கர்மாநுஷடானமும், ஆத்மஜ்ஞாநாநு ஸந்தானமும் முமுக்ஷுவான கர்மயோக நிஷ்டனுக்குத் தேவை யானவை என்பது முன்பின பிரகரணங்களில் பலகால் நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறது; இரண்டையும் ஒரே சமயததில செய்யமுடியாது என்னும் ஆக்ஷேபத்தை ஆராயுமளவில், இரண்டும் வெவ்வேறு ஶாஸ்திரார்த்தமாகையால் செய்யமுடியாது என்று ஆக்ஷேபமா இரணடும் ஒரே சாஸ்திரார்த்தமாயிருந்தாலும் செய்யமுடியாது என்று ஆக்ஷேபமா என்று இரு கேள்விகள் எழுகின்றன. முதல் கேள்விக்கு பதில் பின்வருமாறு:— ஆத்மஜ்ஞானத்தோடு கூடிய

तया कर्माकारं यः पश्येदित्युक्तं भवति। क्रियमाणे हि कर्मणि कर्तृभूतात्मयाथात्म्यानुसन्धाने सति तदुभयं संपन्नं भवति। एव-

---

கர்மமே உபாயமாக சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்படுவதால், இரண்டும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கையாலே இரண்டும வெவ்வேறு சாஸ்திரார்த்தமல்லவாகையாலே இக்கேள்விக்கு இடமில்லை என்றபடி. ஆக, செய்யப்படும் கர்மத்தையே ஆத்ம யாதாத்மயாநுஸந்தானத்தினால் ஜ்ஞாநாகாரமாகக் காணவேணும் என்று முதல் பாதத்திலும, அந்த ஜ்ஞானமும் கர்மத்தில் அடங்கியிருக்கிறபடியாலே அதைக் கர்மாகாரமாகக் காணவேணும் என்று இரண்டாவது பாதத்திலும சொல்லப்படுவதாக விளங்குகையால வெவ்வேறு சாஸ்திரார்த்தமாகையாலே இரண்டையும் சேர்த்துச் செய்ய முடியாது என்றும், ஒன்று ஒன்றைத் தள்ளிவிடும் என்றும் எழுந்த ஆக்ஷேபங்கள் பொருந்தமாட்டா என்றதாயிற்று. இனி, இரண்டும் ஒரே சாஸ்திரார்த்தமாயிருந்தாலும் இரண்டையும் ஒரே சமயத்தில் செய்யமுடியாது என்னும் ஆக்ஷேபத்தை ஆராய்வோம். ஒரு மனிதனே ஒரே சமயத்தில் காண்பது, நடப்பது, பேசுவது முதலான பல செயல்களைச் செய்வதைக் காண்கிறோமாகையாலே, கர்மாநுஷ்டானம, ஜ்ஞாநாநுஸந்தானம் என்னும இருவேறு செயல்களை ஒருவன் ஒரு சமயத்தில செய்யமுடியாது என்று சொல்ல இடமில்லை. ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட இருவேறு செயல்களை ஒரே சமயத்தில் செய்யமுடியாதென்பதை உலகிற் காண்கிறோமாகையால், அப்படி முரண்பட்ட கர்மாநுஷ்டானத்தையும் ஜ்ஞாநாநுஸந்தானத்தையும் ஒரே சமயத்தில் செய்யமுடியாது என்று சொல்லப்பார்த்தால், நிற்பதும் நடப்பதுமபோலே, அறிவதும், அநுஷ்டிப்பதும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவையல்லவாகையாலே இப்படிச் சொலலமுடியாது. கர்மம செய்யும போது ஞானத்துக்கு உபயோகமில்லையே என்றதும் பொருந்தாது; பாம்பு முதலான ஜந்துக்கள் கடித்தபோது கருடன முதலானோரை தியானித்துக்கொண்டு சில சேஷ்டைகளையும். ஜபங்களையும செய்து விஷத்தை எடுக்குமிடத்திற்போலே, இங்கும கர்மம் செய்யும்போது ஞானம உபயோகப்படலாம். ஆகையால், கர்மம் செய்யும்போதே கர்த்தாவான தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவையும் அநுஸந்தித்தால், கர்மத்தைஜ்ஞாநாகாரமாகவும ஜ்ஞானத்தைக் கர்மாகாரமாகவும் காணத்தட்டில்லையாகையாலே இங்கு எவ்வித

मात्मयाथात्म्यानुसन्धानगर्भं कर्म यः पश्येत्, स बुद्धिमान्—[स] कृत्स्नशास्त्रार्थवित्, मनुष्येषु स युक्तः—मोक्षायार्हः, स एव कृत्स्नकर्मकृत्—कृत्स्नशास्त्रार्थकृत् ॥ १८ ॥

மான ஆக்ஷேபத்திற்கும இடமிலலை. இனி, ஶ்லோகத்தின பிற்பாதியாலே இவ்வதிகாரியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களைப் பூர்ணமாக உடையவனுகையாலே மோக்ஷத்திற்கு உரியவன என்று கூறுவதன்மூலம் ஆத்மஜ்ஞானத்துடன் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும அதிகாரியின சிறப்பைக் கூறுகிருன,— (ஸ: பு₃த்₃தி₄மாந்) அவனே சிறந்த அறிவாளி;

''பூ₄மநிந்த₃ாப்ரஶம்ஸாஸு நித்யயோகே₃Sதிஶாயநே ।
ஸம்ஸர்க்கே₃Sஸ்திவிவக்ஷாயம் ப₄வந்தி மதுப₃ாத₃ய: ॥ ’
[அஷ்டாத்யாயீ-வார்த்திகம 5-2-94]

[(1) அதிகம் (2) நிந்தை (3) புகழ்ச்சி (4) எப்போதும் சேர்ந்திருந்தல் (5) அதிசயததிருத்தல் (6) தொடர்புடையதாயிருத்தல் (7) உள்ளது என்று கூறல் ஆகிய பொருள்களில 'மதுப்' முதலான ப்ரத்யயஙகள் ஏற்படுகின்றன.] என்கிற அர்த்தங்களில், புகழத்தக்கதாயிருத்தல் எனனும் பொருளே 'புத்திமாந்' என்றவிடத்தில் பொருந்துமாகையால், சிறந்த அறிவையுடையவன என்று பொருள். மேலே அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லும்போது 'கருத்ஸ்நகர்மக்ருத்' என்று எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்பவனுக இவனைக் கூறுகையாலே, அநுஷ்டானத்துக்கு உறுப்பான ஜ்ஞானத்தைச் சொலலும் இங்கும், மோக்ஷோபாயஶாஸ்திரார்த்தம் அனைத்தையும் அறிந்தவன் எனறு கருத்து கொள்ளவேண்டும். (ஸ க்ருதஸ்நகர்மக்ருத்) ஜ்ஞானம் மாத்திரமல்லாமல, அறிந்த ஶாஸ்திரார்ததமான எலலாக் கர்மங்களையும் அனுஷ்டிப்பவன என்றபடி. ஆக, கர்மயோகவிஷயத்தில் ஞானத்தையும அனுஷ்டானத்தையும் பூர்ணமாகப் பெற்றிருப்பவன் எனறதாயிற்று. (மநுஷ்யேஷு ஸ யுக்த:) உலகிற்காணும் எல்லா மனிதரினுள்ளும் அவனே மோக்ஷத்திற்குத் தக்கவன். மற்ற இரண்டு பதங்களாலும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்கள் சொல்லப்படுகின்றனவாகையால், இங்கு, அவற்றிஞல் ஏற்படும் ப்லமான மோக்ஷத்திற்கு யோக்யதையே (தகுதியே) யுக்த ஶப்தத்தால் சொல்லப்படுவதாகக கொள்ளவேண்டும். 'ஸ பு₃த்₃தி₄மாந்' 'ஸ யுக்த:' என்று இரண்டு வாக்யங்களாலே அதிகாரியின் ஞானப்

॥ भा ॥ प्रत्यक्षेण क्रियमाणस्य कर्मणो ज्ञानाकारता कथमुपपद्यत इत्यत्राह—

यस्य सर्वे समारम्भाः कामसङ्कल्पवर्जिताः ।
ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं तमाहुः पण्डितं बुधाः ॥ १९ ॥

19 யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்ப$_4$ா: காமஸங்கல்பவர்ஜிதா: ।
ஜ்ஞாநாக்$_3$நித$_3$க்$_3$த$_4$கர்மாணம் தமாஹு: பண்டி$_3$தம் பு$_3$தா$_4$: ॥

யஸ்ய-(முமுக்ஷுவான) எவனுக்கு ஸர்வே ஸமாரம்ப$_4$ா: – நித்யம் நைமித்திகம் காம்யம் முதலான எல்லாக் கர்மங்களைப் பற்றிய முயற்சிகளும் காமஸங்கல்பவர்ஜிதா — பலன்களிற் பற்றற்றவையாகவும் தேஹாத்மமயக்கமாகிற ஸங்கல்பம் அற்றவையாகவுமிருக்கின்றனவோ தம் பண்டி$_3$தம்-அறிவாளியான அவனையே, ஜ்ஞாநாக்$_3$நித$_3$க்$_3$த$_4$கர்மாணம்—(கர்மத்தில் அடங்கிய) ஜ்ஞானமாகிற நெருப்பால் எரிக்கப்பட்ட புண்யபாபகர்மங்களை உடையவனாக பு$_3$தா$_4$: –தத்துவமறிந்தவர்கள் ஆஹு: –கூறுகின்றனர்

---

19 எல்லா முயற்சியுமொன் றிச்சியார் தோர்ந்தியல்
வல்லானைப் பண்டிதனு யாய்ந்துரைப்பர்—நல்லா
ரறிவா லவன்வினைக ளெல்லா மழிந்தே
பொறிவாயிற் பஞ்செனவே போம்

பெருமையையும் பலப்பெருமையையும் கூறிவிட்டு 'க்ருதஸ்ந கர்ம க்ருத் என்று அனுஷ்டானப்பெருமையைக் கூறுகையால் ஸ என்பதை இங்கும் கூட்டிக்கொண்டு தனிவாக்யமாக்க் கொள்வதே பொருத்தமுடையது ஜ்ஞானபலப்பெருமைகளைப்போலே அனுஷ்டானப்பெருமையும் இவனுடைய சிறப்பைக்காட்டுவதில் ப்ரதா$_4$ன ஹேதுவாகிறதன்றோ ஆக இந்த ஶ்லோகத்தால் ஆத்மயாதா$_2$த்ம்ய அநுஸந்தா$_4$னத்துடன் கூடவே கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்னும் கர்மானுஷ்டான' முறையைக்காட்டிக்கொண்டு இப்படி அனுஷ்டிப்பவனின் சிறப்பையும் காட்டுகிறது

எல்லா முயற்சியும்— எல்லா விதமான (கர்மங்களைப் பற்றிய) முயற்சிகளும் **ஒன்று இச்சியாது**— பலன்களில் பற்றற்று, **ஓர்ந்து**—(ஆத்மாவானது சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று) அறிந்து, **இயலவல்லானை**—செய்ய வல்லவனை, **நல்லார்**-அறிவாளிகள், **ஆய்ந்து**-ஆராய்ச்சி செய்து, **பண்டிதனாய் உரைப்பர்**-அறிவாளி என்று உரைப்பர்; **அறிவால்**-(முற்கூறிய) ஆத்மஜ்ஞானத்தால, **அவன் வினைகள எல்லாம**-அவனுடைய புண்யபாபகர்மங்கள் முழுவதும், **பொறிவாயில் பஞ்சு எனவே**—நெருப்புப்பொறியின வாயில் பட்ட பஞ்சு என்னலாம்படி, **அழிந்தே போம்**—முழுவதும் அழிந்துவிடும்.

---

19. சென்ற ஶ்லோகததில், கர்மத்தை ஜ்ஞாநாகாரமாகக கண்டு அனுஷ்டிக்கவேண்டும என்று கூறப்பட்டது. அதனமேல் ஏற்படும் ஆக்ஷேபமொன்றைப் பரிஹரிககிறது இந்த ஶ்லோகம். அதாவது,— "ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு முரண்பட்டதொரு விஷயத்தை சாஸ்திரத்தினாலோ யுக்திகளாலோ நிலைநிறுத்த முடியாது. கர்மம் செயலுருவாயிருப்பது எனபதை அதைச் செய்யும்போதே காண்கிறோம். பல நாட்களுக்கு முன் செய்யப்பட்டு அழிந்து, இப்போது நினைவுருவாகவேயிருககும் செயலை, அதையிட்டு ஜ்ஞாநாகாரமென்று கூறினுலாவது பொருந்தலாம் இங்கோவெனில், கர்மம் செய்யப்படுமபோதே அதை ஜ்ஞாநாகாரமாக அநுஸந்திக்க வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது; இது எப்படிப் பொருநதும்? மேலும, கர்மமானது ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகவும, கார்யமாகவும் இருக்கிறது; அதாவது ஞானத்தினல் அறியப்படுவதாகவும், அனுஷ்டிக்கப்படுவதாகவும இருக்கிறது. இத்தகைய கர்மம ஞானத்தோடு எப்படி ஒன்றாகமுடியும? "மநோ ப்₃ரஹ்மேத் யுபாஸீத" [மநஸ்ஸை ப்ரஹ்மமாக உபாஸிக்கவேண்டும], முதலான த்₃ருஷ்டிவிதி₄ஸ்த₂லங்களிற்போலே, 'கர்மத்தை ஜ்ஞானமாக ப₄ாவிக்கவேண்டும்' என்று கூறுவதானல் இது ஒருவாறு பொருந்தலாம்; இங்கு அப்படிக்கூருமல, 'ஆத்மாவைபபற்றிய உண்மையறிவை உளளடக்கியிருக்கையால் கர்மம ஜ்ஞாநாகாரமாகவே ஆகிறது' என்று கூறுவது எவ்வகையிலும் பொருந்தாதே!" என்னும் ஆக்ஷேபம் இந்த ஶ்லோகத்தால் பரிஹரிக்கப்படுகிறது.

॥भा॥ यस्य मुमुक्षोस्सर्वे द्रव्यार्जनादिलौकिककर्मपूर्वकनित्य - नैमित्तिककाम्यरूपकर्मसमारम्भाः कामवर्जिताः—फलसङ्गरहिताः सङ्कल्प-

---

(யஸ்ய) முமுக்ஷுவான எவனுக்கு. மோக்ஷத்தை விரும்பிக் கர்ம யோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனைப் பற்றிய ப்ரகரணமாகையாலே முமுக்ஷுவைக்குறிக்கிறது இப்பதம. (ஸர்வே ஸமாரம்ப₄ா:) என்றது நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்னும் மூவகைப்பட்ட கர்மங்களைப்பற்றிய முயற்சிகளைக் குறிக்கிறது. விசேஷணமான ஸர்வஶப்₃த₃த்திற்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே, இம்மூவகைப்பட்ட கர்மங்களுக்கும் ஸாத₄னமான பணம ஸம்பாதித்தல் முதலான எல்லா லௌகிக கர்மங்களையும் அது குறிக்கிறது. ஆக, 'பணம் ஸம்பாதித்தல் முதலான லௌகிக கர்மங்களை முன்னிட்டுக்கொண் டிருக்கும் நித்யநைமித்திக காம்யகர்மங்களைப்பற்றிய முயற்சிகள்' என்றபடி. (காமஸங்கல்பவர்ஜிதா:) காமஸங்கல்பங்கள் நீங்கப் பெற்றவைகளோ. "காம ஏவ ஸங்கல்ப:" [காமமாகிற ஸங்கல்பம்] என்று ஸமாஸங்கொணடால், ஒரு பதமே போதுமாயிருக்க ஒரே பொருளையுடைய இரு பதங்களையிட்டதாகிற தோஷம் வரும். "காமாநாம் ஸங்கல்ப:" [காமங்களின ஸங்கல்பம்] என்று தத்புருஷ ஸமாஸமாகக்கொள்வதைக்காட்டிலும், "காமஶ்ச ஸங்கல்பஶ்ச காம ஸங்கல்பௌ" என்று த்₃வந்த்₃வ ஸமாஸமாகக் கொள்வது சிறந்தது. இரண்டு பதங்களில் ஒன்றுக்கே முக்கியத்துவமளிக்கும் தத்புருஷம் முதலான ஸமாஸங்களைக் காட்டிலும, இரண்டு பதங்களுக்கும் முக்கி யத்துவமளிக்கும் த்₃வந்த்₃வஸமாஸமே சிறந்தது என்பது வடமொழி யிலக்கணமறிந்தவர்களின் கொள்கையாகும். காமம் ஸங்கல்பம் ஆகிய இரண்டுமே நீங்கியிருத்தலைச் சொல்லவேண்டியது இப்ர கரணத்தில் அவசியமாகவுமிருக்கிறது. ஆகையால், "காமஶ்ச ஸங்கல்பஶ்ச காமஸங்கல்பௌ; தாப்₄யாம் வர்ஜிதா: காமஸங்கல்ப வர்ஜிதா." [காமமும், ஸங்கல்பமும் காமஸங்கல்பங்கள்; அவைகளி னின்றும் நீங்கப்பெற்றவை காமஸங்கல்பவர்ஜிதங்கள்] என்று ஸமாஸம் கொள்வதே உசிதம். இனி, காமபதமும், ஸங்கல்பபதமும் எதைக்குறிக்கின்றன என ஆராய்வோம். கர்மப்ரகரணமாகையாலே, காமஶப்தம் பலன்களில் பற்றையே குறிக்கிறது என்று தெளிவு; ஆகையாலே 'காம வர்ஜிதா:' என்றது முமுக்ஷுவான இவனுடைய எல்லா முயற்சிகளும் அவ்வவற்றுக்குரிய க்ஷுத்₃ரப₂லங்களில

वर्जिताश्च—प्रकृत्या तद्गुणैश्चात्मानमेकीकृत्यानुसन्धानं सङ्कल्पः ; प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपानुसन्धानयुक्ततया तद्रहिताः ; तम्—एवं कर्म

பற்றற்றவையாயிருக்கின்றன என்கிறது. ஸங்கல்ப ஶப்தம் இங்கு கர்மாநுஷ்டான ஸங்கல்பத்தைக குறித்ததாகில், 'ஸங்கல்பவர்ஜிதா: ஸமாரம்ப₄ா:' [கர்மாநுஷ்டான ஸங்கல்பமற்ற முயற்சிகள்] என்னும் பதங்கள்கர்மாநுஷ்டானமே கூடாது என்று சொல்லுகின்றவையாகும். இதுபிரகரணத்திற்கு முரண பட்டது.ஸங்கலபஶப்தம் ப₂லஸங்கல்பத் தைக் குறிப்பதாகில்'ஸங்கல்பவர்ஜிதா:'என்றது ப₂லஸங்கல்பமின்மை யைக் காட்டுகையால், 'காமவர்ஜிதா:' [பலன்களில் பற்றற்றவை] எனறதோடு புநருக்தி வரும். ஆகையால், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்ற ஆத்மாவைப்பற்றிய உபதேசம் இபரகரணத்தில் ஏற்கனவே செய்யப்பட்டிருக்கிறதாகையால், அதையொட்டிய பொருளொனறை உரைப்பதே உசிதமாகும். அதாவது,—கல்பஶப்₃த₃ம் கற்பனையாகிற மயக்கத்தைக்குறிக்கிறது; 'ஸம்' என்பது இரண்டு பொருள்களை ஒன்றுபடுத்துவதைக் குறிககிறது. ஆக, ஸங்கல்பமென்று, ஒன்றை மற்றொன்ருக நினைத்து மயங்குவதைச் சொல்லுகிறது. அதுதான யாதென்று ஆராயுமளவில்,

"அநாத்மந்யாத்மபு₃த்₃தி₄ர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:।
அவித்₃யாதருஸம்பூ₄திபீ₃ஜமேதத் த்₃விதா₄ ஸ்தி₂தம்॥"

[ஆத்மாவல்லதான தேஹத்தில் ஆத்மாவென்னும மயக்கமும், அவ்வாத்மாவைச் சேராததான சரீரத₄ர்மங்களில் ஆத்மகுண மெனனும் மயக்கமுமாகிற இவ்விரண்டும் அஜ்ஞானமெனும் மரத்தின் பெருக்கத்திற்குக் காரணமாகவிருக்கும் இருபகுதிகளை யுடைய விதையாகும்.] எனறு சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும இரண்டு விதமான மயக்கமே எனறு நிச்சயிக்கலாம். அதாவது,— ப்ரக்ருதிகார்யமாய், ஆதமாவல்லாததான சரீரத்தை ஆதமா வெனறு மயங்குகையும், அந்த ப்ரக்ருதிகுணமான ஸத்வ ரஜஸ்தமங்களையும், அந்த சரீரத்தின் அமைப்புகளான தேவர், மனிதர் முதலான அமைப்புகளையும், சரீரகுணங்களான கறுப்பு, சிவப்பு, பெருத்திருக்கை, சிறுத்திருக்கை முதலானவற்றையும் ஆத்ம த₄ர்மங்களாக மயங்குகையுமேயாகும். தன்னதல்லாத வீடு, நிலம், மனைவி, மக்கள், முதலானுரைத் தன்னதாக மயங்குகையும் இங்கு ஸங்கல்பஶப்தத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளத்தகும்.

कुर्वाणं पण्डितं कर्मान्तर्गतात्मयाथात्म्यज्ञानाग्निना दग्धप्राचीनकर्माण-माहुस्तत्त्वज्ञाः। अतः कर्मणो ज्ञानाकारत्वमुपपद्यते ॥ १९ ॥

ப்ரக்ருதிகுணங்களோடு தன்னை ஒன்றுபடுத்தி அநுஸந்திக்கை யாவது,— ப்ரக்ருதி குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமங்களால் செய்யப்படும் செயல்களைத் தன்னால் செய்யப்படுவதாக மயங்குகை என்றும் கொள்ளலாம். இவ்விருவிதமான மயக்கங்களும் கர்ம யோக நிஷ்டனுக்குக் கூடாது என்று இப்ரகரணத்தின் தொடக் கத்திலிருந்தே சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறபடியால், அதுவே இங்கு 'ஸங்கல்பவர்ஜிதா:' என்று அநுவதிக்கப்படுவதாகக் கொள்வதே உசிதம். இனி, கர்மங்களை இவ்வண்ணமாகக் காமஸங்கல்பங்களற்று அநுஷ்டிப்பதற்குக் காரணத்தையும், அதனால் ஏற்படும் பலத்தையும் உத்தரார்த்த₄த்தில் சொல்லுகிறது; அதில் காரணத்தைச் சொல்லியபிறகு ப₂லத்தைச் சொல்லுவதே உசிதமாகையால், (தம் பண்டி₃தம் ஜ்ஞாநாக்₃நித₃க்த₄கர்மாணம் ஆஹு:) என்று பதங்களை மாற்றி உத்₃தேஶ்ய விதே₄யங்களைக் கொள்ளவேணும். (தம பண்டி₃தம்) அத்தகைய அறிவாளியை; 'பண்டா₃' எனபது தாழ்ந்ததைத் தள்ளிச் சிறந்ததைக்கொள்ளும் அறிவைக் குறிக்குமாகையாலே, 'பண்டி₃தம' என்றது அத்தகைய அறிவாளியைக் குறிக்கிறது. இங்கு, `கர்மங்களைக் காம ஸங்கல்பங்களற்று அநுஷ்டிப்பதற்கு உறுப்பாக ப்ரக்ருதி வியுக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து, தாழ்ந்ததான தேஹத்தைத்தள்ளி, சிறந்ததான ஆத்மாவைக் கொள்ளும் அறிவை உடையவனைச் சொல்லுகிறது. ஆக, கர்மங்களைக் காம ஸங்கல்பங்களற்று அநுஷ்டிக்கைக்குக் காரணம இவனுடைய அறிவே என்று சொல்லப்பட்டது. இனி, இப்படி அநுஷ்டிப்ப தால் ஏற்படும் பலம் சொல்லப்படுகிறது — (ஜ்ஞாநாக்₃நித₃க்₃த₄ கர்மாணம் ஆஹு:) இத்தகைய ஞானமாகிற நெருப்பாலே "தீயினில் தூசாகும்" [திருப்பாவை 5] என்றுப்போலே எரித்தழிக்கப்பட்ட ப்ராசீன கர்மங்களை உடையவனாகக் கூறுகின்றனர். செய்யப்படும் கர்மமே எரித்தழிக்கப்படுகிறது என்று கூறினால் பலனே கிடைக் காமற்போகும். பக்தியோகம் கைவந்தபின் அழிவன புகுதருவான் நின்றனவான உத்தராக₄ங்கள். ஆகையால், இங்கு கர்மஶப்தம போயபிழைகளான பூர்வாக₄ங்களை (பழைய கர்மங்களைக்) குறிப்ப தென்று கொள்வதே பொருந்தும். இவனுக்கு இப்பெருமையைச்

॥ भा ॥ एतदेव विवृणोति—

त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं नित्यतृप्तो निराश्रयः।
कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किंचित्करोति सः॥ २० ॥

20. த்யக்த்வா கர்மப₂லாஸங்க₃ம் நித்யத்ருப்தோ நிராஶ்ரய:।
கர்மண்யபி₄ப்ரவ்ருததோऽபி நைவ கிஞ்சித் கரோதி ஸ: ॥

கர்மப₂லாஸங்க₃ம்– *கர்மங்களினுடைய பலனில் பற்றை,* த்யக்த்வா—*கைவிட்டு,* நித்யத்ருப்த:—*நித்யமான ஆத்மாவில் திருப்திபெற்றவனாய்* நிராஶ்ரய:– *(அநித்யமான) சரீரத்தில் 'ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கது' என்னும் அறிவற்றவனாய், (எவனொருவன் கர்மம் செய்கிறானோ)* ஸ:–*அவன்,* கர்மணி–*கர்மங்களில்,* அபி₄ப்ரவ்ருத்த: அபி— *ஒருமுகமாய் ஈடுபட்டவனாயினும்.* கிஞ்சித் நைவ கரோதி— *எக்கருமத்தையும் செய்யாதவனே யாவான்.*

---

20. கருமப் பயனசையைக் கைவிட்டே யென்று
மொருமித் துகந்துபுறத் தொட்டடாப்-பெருமையோன்
மெய்யார் கருமத்து மேலியன்று னேலுமவன்
செய்யா னதொன்றுஞ் செறிந்து.

சொல்லுகிறவர்கள்தான் ஆரென்னில்,— (பு₃த₄ா:) அறிவாளிகள் கூறுகின்றனர். அடைபவனாகவும், அடையத்தக்கதாகவுமிருக்கும் ஆத்மாவினுடையவும் அடைவதற்கு ஸாதனமான கர்மயோகத்தினுடையவும் ஸ்வரூபங்களை ஐயம் திரிபற உணர்ந்தவர்கள் என்றபடி. இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லிய ஜ்ஞானமே கர்மாநுஷ்டானத்தின்போது இவனுடைய நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கிறதாகையால் கர்மம் ஜ்ஞாநாகாரமெனப்படுகிறது; ஆகையால் 'கர்மம் ஜ்ஞாநாகாரம் என்பது ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு முரண்பட்டது' முதலான ஐயங்களுக்கு இடமேயில்லை என்றபடி. 19.

கருமப் பயன் நசையைக் கைவிட்டே—கருமங்களினுடைய பலனில் பற்றைக் கைவிட்டவனாய். என்றும் ஒருமித்து உகந்து—(ஆத்மாவில்) எப்போதும் ஒருபடிப்பட ஈடுபட்ட வனாய், புறத்து ஒட்டாப் பெருமையோன் அவன்— (ஆத்மா விலும்) வேறுபட்ட சரீரத்தில் பற்றற்றவனாயிருக்கும் பெருமையை உடையவனானவன், மெய்யார் கருமத்து மேல் இயன்றானேலும்-சரீரத்தினால் செய்யப்படும் கருமங்களில் ஒரு முகமாய் ஈடுபட்டவனாயினும். அது ஒன்றும் செறிந்து செய்யான்—அக்கருமம் ஒன்றையும் நெருங்கிச் செய்யாத வனேயாவான்.

॥ भा ॥ कर्मफलसङ्गं त्यक्त्वा नित्यतृप्तः—नित्ये स्वात्मन्येव तृप्तः निराश्रयः—अस्थिरप्रकृतावाश्रयबुद्धिरहितो यः कर्माणि करोति,

---

20. முன் ஶ்லோகத்தில் கர்மங்கள் ஜ்ஞாநாகாரமாகவே ஆகின்றன என்று சொன்னதையே இந்த ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கிறான். (கர்மப₂லாஸங்க₃ம் த்யக்த்வா) கர்மங்களின பலனிற்பற்றைக் கைவிட்டு. அநித்யமான கர்மபலங்களைக் கைவிடுகையைக் கூறும் இத்தால், முன் ஶ்லோகத்தில 'காமவர்ஜிதா:' என்று கூறியது விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி நித்யபலனைக் கைக்கொள்ளுகை யைக் கூறுவதன மூலம் 'ஸங்கல்பவர்ஜிதா:' என்னும் பதம் விவரிக்கப்படுகிறது,— (நித்யத்ருப்த:) நித்யமான ஆத்மாவிலேயே திருப்திபெற்றவனாய், 'எப்போதும் திருப்திபெற்றவன்' என்று பொருள் கொண்டால் எதில் திருப்திபெற்றிருப்பவன் என்னும் கேள்விக்கு விடை கிடைக்காதாகையால், நித்யமான ஆத்மாவில் திருப்தி பெற்றவன் என்று பொருள் கொள்வது பொருதத முடையது. நிலையற்ற கர்மபலங்களில் பற்றைக் கைவிட்டு, நித்ய மான ஆத்மாவில் ஈடுபட்டிருக்கைக்குக் காரணததைச் சொல்லு கிறது அடுத்தபடியாக,— (நிராஶ்ரய:) நிலையற்றதாய், ப்ரக்ருதி கார்யமான சரீரத்தில் 'ஆஶ்ரயம்' (ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கது) என்னும் அறிவு அற்றவனாய். இருப்பிடமான தேசம், வீடு முதலானவற்றை யும் ஆஶ்ரயஶப்தம் குறிக்குமானாலும் அவற்றைக் கைவிடுவது இயலாதாகையாலே இங்கு ஆஶ்ரயஶப்தம் ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கதைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். 'ஸ:' என்று உத்த

स कर्मण्याभिमुख्येन प्रवृत्तोऽपि नैव किंचित्कर्म करोति—कर्मापदेशेन ज्ञानाभ्यासमेव करोतीत्यर्थः ॥ २० ॥

॥ भा ॥ पुनरपि कर्मणो ज्ञानाकारतैव विशोध्यते—

निराशीर्यतचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः ।
शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥ २१ ॥

ரார்த்த₄த்திலிருக்கையாலே 'ய:' என்பதைப் பூர்வார்த்த₄த்தில் கூட்டிக்கொண்டு, 'எவன் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ' என்று பொருள் கொள்வது. (ஸ:) அவன். (கர்மணி அபி₄ப்ரவ்ருத்த: அபி) கர்மங்களில் ஒருமுகமாக ஈடுபட்டவனாகிலும். (நைவ கிஞ்சித் கரோதி) எக்கருமத்தையும் செய்யாதவனாகவே ஆகிறான. 'கிஞ்சித்' என்றது ஜ்ஞானத்தையும குறிக்குமாயினும், ப்ரகரணத்தை யொட்டியும், 'கரோதி' எனனும் ஶப்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தை யொட்டியும கருமத்தை மாத்திரம் பொருளாகக் கொண்டதாகும். 'ஒருமுகமாகக் கருமத்தில் ஈடுபட்டவனாயினும், எக்கருமத்தையும செய்யாதவனாகவே ஆகிறான' என்பது முன்னுக்குப்பின் முரணா யில்லையோ? எனில்: செய்வது கருமமாயிருந்தாலும, நெஞ்சில் நிறைந்திருப்பது ஜ்ஞானமேயாகையால், கர்மாநுஷ்டானமெனும் வியாஜத்தினால் ஜ்ஞாநாப்₄யாஸத்தையே செய்கிறான. இயல்வாக விபரீத விஷயங்களிலேயே ஸஞ்சரிக்கையாலே, ஜ்ஞாநாப்₄யாஸத் திற்குத் தடையாயிருக்கும இந்திரியங்களை அநுகூல விஷயங்களில் ஸஞ்சரிக்கச்செய்வதே கர்மயோகமாகையாலே அத்தகைய கர்ம யோக₃ நிஷ்டனை இவனுக்குக் கர்மாம்ஶம் இல்லையென்றே சொல்லலாம்படி அஸத்கல்பமாய், ஜ்ஞாநாம்ஶமே விஞ்சிநிற்கிறது என்று கருதது. ஸ்ரீபராஶரபட்டரும்

"நித்யம் காம்யம் பரமபி கதிசித்
த்வய்யத்₄யாத்மஸ்வமதிபி₄ரமமா: ।
ந்யஸ்யாஸங்கா₃ வித₃த₄தி விஹிதம்
ஸ்ரீரங்கேந்தோ₃ வித₃த₄தி ந ச தே ॥ [ர-ஸ்த2-84]

[ஸ்ரீரங்கநாதனே! கர்மயோகநிஷ்டர் சிலர், தம் ஆத்மஜ்ஞானத் தாலே மமகாரமற்றவர்களாய், ப₂ல ஸங்கமற்றவராய், தேவரீரிடம் கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்தித்து, நித்யநைமித்திககாமயரூபமான விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிறார்கள். (இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநாநு ஸந்தானங்கள் நிறைந்திருக்கையால்) அவர்கள் அநுஷ்டிக் கிறார்களுமல்லர்.] என்று இவ்வர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தார். 20.

21. நிராஶீர்யதசித்தாத்மா த்யக்தஸர்வபரிக்₃ரஹ: |
ஶாரீரம் கேவலம் கர்ம குர்வந் நாப்னோதி கில்பி₃ஷம் ||

நிராஶீ:–*பலன்களில் ஆசையற்றவனும்*, **யதசித்தாத்மா**–*(மற்ற விஷயங்களைப் பற்றிய) சிந்தையை அடக்கிய மனத்தையுடையவனும்*, **த்யக்தஸர்வபரிக்₃ரஹ:**—*பிராகிருதமான எல்லாப் பொருள்களிலும் 'என்னுடையது' என்னும் பற்று அற்றவனும்*, **ஶாரீரம்**–*ஶரீரமுள்ளவனால் கைவிடமுடியாத*, **கர்ம கேவலம்**—*கர்மத்தை மாத்திரம்*, **குர்வந்**–*செய்வதாலேயே*, **கில்பி₃ஷம்**–*ஸம்ஸாரத்தை*, **ந ஆப்னோதி**–*அடையமாட்டான்*.

---

21. ஆசைதுறந் துள்ள மமைந்த வுணர்வினனும்ப்
பாசமுட னெப்பொருளின் பற்றற்றுப்—பேசியதன்
சாரீர கன்மமே சார்ந்தியல்வான் போந்தணையான்
சேரீரு பாவமுஞ் சென்று.

ஆசை துறந்து–(*பலன்களில்*) *ஆசையற்றவனும்*, **உள்ளம் அமைந்த உணர்வினனும்**—(*மற்ற விஷயங்களைப்பற்றிய*) *சிந்தையை அடக்கிய மனத்தையுடையவனும்*, **எப்பொருளின் பற்று பாசமுடன் அற்று**—*பிராகிருதமான எல்லாப்பொருள்களிலும் 'என்னுடையது' என்னும் பற்றும் (அதனால் அவற்றின்மேல் ஏற்படும்) பாசமும் அற்றவனும்*, **பேசிய தன் சாரீர கன்மமே சார்ந்து இயல்வான்**—*முன் சொல்லப்பட்டதாய், தனக்குரியதாய், சரீரமுள்ளவனால் கைவிடமுடியாததான கர்மயோகத்தையே பொருந்திச் செய்பவன்*, **சென்று சேர்**—*ஸம்ஸாரத்தில் சென்று சேர்விக்கும்*, **ஈரு பாவமும்**—*புண்யபாபங்களாகிற இருவகைக் கருமங்களையும்*, **போந்து அணையான்**—*அடையமாட்டான்*.

---

21. "யஸ்ய ஸர்வே" [*19*] என்னும் ஶ்லோகத்தாலே கர்மயோகம் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பது என்று விளக்கப்பட்டது; "த்யக்த்வா" [20] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தாலே அவ்விஷயம் விவரிக்கப்பட்டது. இனி, இந்த ஶ்லோகம் முதலாக மூன்று ஶ்லோகங்களில் அவ்விஷயமே நன்கு சோதிக்கப்படுகிறது. சொல்லப்படும

||भा|| निराशीः-निर्गतफलाभिसन्धिः; यतचित्तात्मा-यतचित्तमनाः;

அர்த்தம் அறிய அரியதாயிருக்கையாலே, அதைத் தெளிவாக அறிவிப்பதற்காகவும், முன் ப்ரகரணங்கள் பலவற்றில் ஆங்காங்கு சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களைச் சேர்த்துப்பிடித்துச் சொல்லுவதற்காகவும், இவ்வர்த்தம் தான் மிகவும் உகந்தது என்று உணர்த்துவதற்காகவும் முன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களில் சொன்ன அர்த்தமே இது தொடங்கி மூன்று ஶ்லோகங்களிலும் விளக்கமாக உரைக்கப் படுகிறது என்றபடி. (நிராஶீ:) ஆசையற்றவன். இங்கு ஆசையென்று பொதுவாகச் சொன்னாலும், 'நமது கர்மயோகம் நிறைவேறவேணும்' முதலான கர்மயோகத்துக்கு உறுப்பான ஆசைகள் இவனுக்கும் வேண்டுமாகையால், அவற்றைக்குறிக்காமல், கர்மங்களுக்குச் சொல்லப்படும் க்ஷுத்₃ரப₂லன்களில் ஆசையையே அறத் தக்கவையாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஆசை அறுவதற்கு இவன் செய்தது என்னவெனில்: (யதசித்தாத்மா) அடக்கப்பட்ட சித்த ரூபமான மனத்தை உடையவன். அடக்கப்பட்டதாகச் சொல்லுகையாலே ஆத்மசப்தம் அடக்குபவனான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுவது பொருத்தமன்று; சித்தாத்மா என்பதற்கு சித்தஸ்வரூபம் முதலான பொருள்களைக்கொண்டால் ஆத்மஶப்தம் பொருளற்றதாகிறது. ஆகையால், இந்த ப்ரகரணத்தில் மனத்தையடக்குவதையே யோகிக்கு மிகவும் முக்கியமாகப் பலவிடங்களில் சொல்லப்படுவதை அநுஸரித்து, ஆத்மஶப்தம் மனத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருத்தமுடையது. ஆக, ஆத்மஶப்தம் மனத்தைக் குறித்தவளவில், சித்த ஶப்தம் சிந்தித்தலாகிற அதன் நிலையைக் குறிக்கிறது என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆக, 'யதசித்தாத்மா' என்றதற்கு (விஷயாந்தரங்களையே) சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் மனத்தை அடக்கியவன் என்று பொருளாகிறது. "அத்₄யவஸாய அபி₄மாந சிந்தா வ்ருத்திபே₄தா₃த் மந ஏவ பு₃த்₃த்₄யஹங்காரசித்தஶப்₃தை₃ர் வ்யபதி₃ஶ்யதே" [உறுதி, தன்னதென்னும் அபி₄மானம், நினைத்தல் என்னும் காரியங்களின் வேறுபாட்டால் மனமே (முறையே) புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம் என்னும் ஶப்தங்களால சொல்லப்படுகிறது.] என்று ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்தில் [2-4-5] மனத்தின் மூன்று நிலைகள் விவரிக்கப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (யதசித்தாத்மா) என்றவிடத்தில் மனத்தின விஷயாந்தர சிந்தையாகிற ஒரு நிலையைச் சொன்னது, விஷயாநுப₄வத்தில் உறுதியாகிற அத்₄யவஸாய நிலைக்கும், விஷயாந்தரங்களில் அபி₄மானமாகிற அஹங்கார நிலைக்கும் உபலக்ஷணம். விஷயாநுப₄வத்தில் உறுதியையும், விஷயங்களில் தன்னதென்னும் அபிமானத்தையும், அவற்றைப்பற்றிய நினைவையும் அடக்கியவன் என்றதாயிற்று.

त्यक्तसर्वपरिग्रहः—आत्मैकप्रयोजनतया प्रकृतिप्राकृतवस्तुनि ममतारहितः यावज्जीवं केवलं शारीरमेव कर्म कुर्वन् किल्बिषं—संसारं नाप्नोति, ज्ञान-निष्ठाव्यवधानरहितकेवलकर्मयोगेनैवंरूपेणात्मानं पश्यतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

(த்யக்தஸர்வ பரிக்$_3$ரஹ:) எல்லாப்பொருள்களைப் பற்றியுமிருக்கும் அபி$_4$மானத்தை விட்டவன். ஆத்மாவையே பயனாகக்கொண்டவனாகையாலே, அதுதவிர்ந்த ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் அபி$_4$மானமற்றவன என்றபடி, ஶர்வஶப்தத்தாலே போ$_4$க்$_3$யம், போ$_4$கோ$_3$பகரணம், போ$_4$க$_3$ஸ்த$_2$ானம் என்று மூவகைப்பட்டிருக்கும் ப்ராக்ருதவஸ்துக்கள் அனைத்தையும் எடுக்கிறது.

"பர்யாப்தௌ ச பரீவார ஆலவாலே பரிச்ச$_2$தே$_3$ |
பத்நீஸ்வீகாரஶபத$_2$மூல்யேஷ்வபி பரிக்$_3$ரஹ: ||"

[வைஜயந்தீ-ஶேஷகாண்டம்-புல்லிங்காத்யாயம் 29]

[1. திருப்தி 2. பரிஜனங்கள் 3. பாத்தி 4. (குடை, ஆடைமுதலான) பரிச்ச$_2$த$_3$ங்கள் 5. பத்னி 6. (தன்னதல்லாததைத்தன்னதாக) அபிமானிப்பது 7. சபதம 8. விலை ஆகிய பொருள்களில் பரிக்$_3$ரஹஶப தம் பிரயோகிக்கப்படுகிறது.] என்கிறபடியே பரிக்$_3$ரஹஶப்தமானது தன்னதல்லாததைத் தன்னதாக அபி$_4$மானிப்பதாகிற 'ஸ்வீகாரம்' என்னும் பொருளை இங்கு குறிக்கிறது ஆக, 'த்யக்த ஸர்வபரிக்$_3$ரஹ:' என்றது ஸர்வவிஷயமான அபி$_4$மானத்தையும் கைவிட்டவன் என்றதாகிறது. (ஶாரீரம் கர்ம குர்வந்) சரீரஸம்பந்தியான கர்மத்தைச் செய்வதனாலே. ஶரீரஸம்பந்தியான கர்மமாகையாலே, சரீரமிருக்கும் வரையில் செய்யவேண்டும் என்று தோற்றுகிறது. ஶரீரஸம்பந்தியான கர்மம என்பதற்குப் பினவருமாறு பல வகையாகப்பொருள் கொள்ளலாம. 1 சரீரமுடையவனால் விடவொண்ணாத கர்மம். 2.ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களில் பற்றுவைத்தவனுக்குப்போலே.அப்பற்றாகிற புத்தி வ்யாபாரம் இவனுக்கு இல்லாமையாலே$_2$ ஶரீரவ்யாபாரமாத்ரமாகவேயிருக்கும் கர்மம். 3. ஸ்வர்க்க$_3$ம் முதலான பலன்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்படாமல், சரீரத$_4$ாரணத்திற்காகவே செய்யப்படும் கர்மம். 4 ஜ்ஞாநயோகத்தைப்போல் அதிகமாக மநோநியமனத்தை எதிர்பாராமல், சரீரநியமனத்தையே அதிகமாகக் கொண்ட கர்மம. இப்படி நாலுவிதமாக ஶாரீரஶப்தத்திற்கு ப்ரகரணத்தை

यदृच्छालाभसंतुष्टो द्वन्द्वातीतो विमत्सरः।
समः सिद्धावसिद्धौ च कृत्वाऽपि न निबध्यते ॥ २२ ॥

22. யத்₃ருச்ச₂ாலாப₄ஸந்துஷ்டோ த்₃வந்த்₃வாதீதோ விமத்ஸர:|
ஸம: ஸித்₃தா₄வஸித்₃தௌ₄ ச க்ருத்வாऽபி ந நிப₃த்₄யதே||

யத்₃ருச்ச₂ாலாப₄ஸந்துஷ்ட:-(சரீரதா₄ரணத்தின் பொருட்டு எதிர்பாராமல் கிடைத்த பொருள்களைக்கொண்டு திருப்தி பெற்றவனாய், த்₃வந்த்₃வாதீத:-(தவிர்க்கவெண்ணாத ஸுகதுக்கம், சீதோஷ்ணம் முதலான) இரட்டைகளைப் பொறுத்துக் கொள்பவனாய், விமத்ஸர:-(பிறரிடம்) மாத்ஸர்ய மற்றவனாய், ஸித்₃தௌ₄ — (போர் முதலியனவற்றில வெற்றி முதலான வற்றின்) ஸித்தியிலும், அஸித்₃தௌ₄ ச—(அவற்றின) அஸித்தியிலும், ஸம:—ஒருபடிப்பட்ட நெஞ்சையுடையவனானவன், க்ருத்வா அபி—(ஜ்ஞாந யோகமின்றிக்கே) கர்மத்தையே செய்தபோதிலும், ந நிப₃த்₄யதே — (ஸம்ஸாரபந்தத்தால்) கட்டுப்பட மாட்டான்.

யொட்டிப் பொருள்கொள்ளலாம்படியிருக்கையில், 'திரவியம், அக்னி ஆகியவற்றால் ஸாதிக்கப்படும கிருஹஸ்தனுடைய கர்மம் போலல்லாமல், சரீரப்ரயாஸமாத்ரத்தாலே ஸாதிக்கப்படும் ஸந்யாஸியின்கர்மம்' என்று சங்கரர் முதலானோர் பொருள்கொண்டது, இப்ரகரணத்தில் ஸந்யாஸியைப்பற்றிய பேச்சே இல்லையாகையால் பொருந்தாது. (கில்பி₃ஷம் நாப்நோதி) பாபப₂லமான ஸம்ஸாரத்தை அடைய மாட்டான்; ஆத்மத₃ர்ஶனத்தையே பெறுவான் என்று கருத்து. 'கில்பி₃ஷம்' என்னும் ஶப்தம் பாபத்தையே குறிக்குமாயினும், இங்கு அதன் ப₂லமான ஸம்ஸாரததைக் குறிக்கிறது. (ஶாரீரம் கர்ம கேவலம் குர்வந் கில்பி₃ஷம் நாப்நோதி) ஶரீரஸம்பந்தியான கர்மயோக மாத்ரத்தைச் செய்வதாலேயே ஸம்ஸாரத்தை அடையாமல், ஆத்மாவைக் காண்பான். கேவலஶப்தத்தாலே ஜ்ஞாநயோகத்தை இடையிடாமல் கர்மயோகத்தாலேயே பலனைப்பெறுவான் என்று காட்டப்படுகிறது. இதுவே இப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்திய பொருள். கேவல ஶப்தத்தாலே யஜ்ஞாதிகர்மங்கள் தேவையில்லை என்று கூறுவதாகப் பொருள் கொள்வது ப்ரகரணவிருத்தமாகையாலே பொருந்தாது. 21.

॥ भा ॥ यदृच्छोपनतशरीरधारणहेतुवस्तुसन्तुष्टः, द्वन्द्वातीतः—यावत्साधनसमाप्ति अवर्जनीयशीतोष्णादिसहः, विमत्सरः—अनिष्टोप -

---

22. பேறிழவி லொத்திருந்து பெற்றத்தா லுள்ளமைந்து
கூறு மிருதுயரிற் கூடாதே—வேறொருவன்
தன்பாற் பொறுமையிலான் றன்கருமஞ் செய்திடினு
மன்பாற் பிணிப்புண்ணா னங்கு.

பேறு இழவில் ஒத்திருந்து—*(வெற்றிமுதலானவற்றை) அடைவதிலும், அடையாமையிலும் ஒத்த மனத்தினனாய்.* **பெற்றத்தால் உள் அமைந்து**—*(சரீரம் தரிப்பதற்குத்) தானாகக் கிடைப்பதைக்கொண்டு திருப்திபெற்றவனாய்,* **கூறும்**—*சாஸ்திரங்கள் சொல்லும்,* **இருதுயரில்**—*(ஸுகம் துக்கம், சீதம் உஷ்ணம் முதலான) துயர்விளைக்கும் இரட்டைகளில்.* **கூடாதே**—*விகாரமற்றவனாய்,* **வேறொருவன் தன்பால் பொறுமை இலான்**—*(தீங்குவிளைக்கும்)எதிரியிடமும் (நம்கர்மம் காரணமாகவே, இவன் தீங்குசெய்கிறான் என்றறிந்து) பொறாமையற்றிருப்பவன்,* **தன் கருமம் செய்திடினும்**—*(ஜ்ஞானயோகமின்றிக்கே) தனக்குரிய கர்மத்தையே செய்தபோதிலும்,* **அங்கு அன்பால் பிணிப்புண்ணான்**—*ஸம்ஸாரத்தில் பற்றாலே கட்டுப்பட மாட்டான்.*

22.சென்ற ச்லோகத்தில், சரீர தாரணத்தின் பொருட்டான கர்மங்களைச் செய்வதாகக் கூறப்பட்டது: அத்தகைய கர்மங்களைச் செய்ய திரவியம் சம்பாதிப்பது முதலியவற்றில் அவச்யம் ஈடுபடவேண்டும். அம்முயற்சிகளைச் செய்யும்போது குளிர்காற்று, உஷ்ணக்காற்று, மலர் அம்பு முதலானவை படுவதால் சீத ஸ்பர்சம், உஷ்ண ஸ்பர்சம், ஸுகம் துக்கம் முதலானவை தவிர்க்கவொண்ணாதபடி மாறி மாறி ஏற்படும், எவ்வளவு திரவியம ஸம்பாதித்தாலும் போதாது என்னும் மனநிலை ஏற்படும்; திரவியம் சம்பாதிப்பது முதலிய முயற்சிகளைத் தடுப்பார் மீது மாத்ஸர்யம் ஏற்படும்; முயற்சிகள் தடைபட்டால் "திரவியம

निपातहेतुभूतस्वकर्मनिरूपणेन परेषु विगतमत्सरः, समस्सिद्धावसिद्धौ च— युद्धादिकर्मसु जयादिसिद्ध्यसिद्ध्योस्समचित्तः, कर्मैव कृत्वाऽपि— ज्ञाननिष्ठां विनाऽपि, न निबध्यते—न संसारं प्रतिपद्यते॥ २२॥

கிடைக்கவில்லையே' என்னும் வருத்தமும், முயற்சிகள் ஈடேறி திரவியம் கிடைத்தால் ஸந்தோஷமும ஏற்படும். ஆக இவ்வண்ண மாகக் கர்மயோகமே ஆத்மத₃ர்ஶனத்திற்குத் தடையான எல்லா வற்றையும் உண்டாக்கிவிடும்போலிருக்கிறதே என்னும் ஐயம் ஏற்பட, இவ்வுலகப் பலன்களில் பற்றில்லாமலே இவன் கர்ம யோகம் செய்கிறுகையாலே இவையித்தனையும் ஏற்படாது என்று கூறுவதன்மூலம் கர்மயோகம் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பதே என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது இநத ஶ்லோகத்தில். (யத்₃ருச்சா₂லாப₄ ஸந்துஷ்ட:) தானுகக் கிடைக்கும் பொருளைக்கொண்டு திருப்தி பெறுபவன். சரீரதாரணத்தின் பொருட்டு திரவியம் சம்பாதிக்க முயலுமபோது தானுகக் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டே திருப்தி பெற்று, அதைவிடச் சிறந்த பொருளைத்தேடி அலைவதில்லை இவன் என்று கருத்து. ஆக, இவ்வுலகப் பலனில் பற்றுடன் செய்யப் படும் செயல் எதுவுமே இவனுக்கு இல்லையாகையால், திரவியம் முதலானவற்றைச் சம்பாதிகும் வியாபாரங்கள் 'போதாது' என்னும் மனநிலையை ஏற்படுத்தி இவனைக் கட்டுப்படுத்தமாட்டா என்றதாகிறது. 'யத்₃ருச்சா₂ லாப₄ ஸந்துஷ்ட:' என்றதற்கு ஒரு வியாபாரமும் செய்வதில்லை என்று பொருள்கொண்டால், தானே கிடைத்த உணவை விழுங்குவதைக்கூட இவன் செய்யாமலிருக்க நேரிடுமாகையால் சரீரதாரணமே ஸித்திக்காது. ஆகையால், தேஹதாரணத்தின் பொருட்டு திரவியம் ஸம்பாதிப்பது முதலிய வற்றைச் செய்யும்போது, இவ்வுலகப் பலன்களில் பற்றில்லாமலே அச்செயல்களைச் செய்கிறுன் என்பதே இப்பதத்திற்குப் பொரு ளாகவேண்டும். (த்₃வந்த₃வாதீத:) இரட்டைகளைக் கடந்தவன்; "மாத்ராஸ்பர்ஶாஸ்து" [கீதை 2-1-14] என்ற ஶ்லோகத்தில் சொன்ன ரீதியில், ஸாத₄னம் நிறைவேறும் வரையில் திரவியம் சம்பாதிப்பது முதலியவற்றைச் செய்யும்போது தவிர்க்கவொண் ணுதபடி மாறிமாறி ஏற்படும் சீதம், உஷ்ணம், ஸுகம, துக்கம் முதலான இரட்டைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறுகையாலே, அவ்விரட்டைகளும் இவனுடைய ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைத தடை செய்யமாட்டா என்று கருத்து. (விமத்ஸர:) திரவியம் சமபா

गतसङ्गस्य मुक्तस्य ज्ञानावस्थितचेतसः।
यज्ञायाचरतः कर्म समग्रं प्रविलीयते॥ २३॥

திப்பது முதலானவற்றைத் தடுப்பார் மீது மாத்ஸர்யமற்றவன். 'நமது கர்மம் காரணமாகவே சூரியன நம்மைக் கொளுத்துகிறுன்' என்றறிந்து சூரியன்மேல் கோபப்படாமல், குடை முதலானவற்ருல் அவன் செய்யும் தாபத்தைத் தடுத்துக் கொளவதை மாத்திரம் செய்வதுபோலே, 'திரவியம் சம்பாதிப்பதைத் தடுப்பவனும் நமது கர்மம் காரணமாகவே அதைத் தடுககிருன்' என்றறிந்து, அவன் மீது கோபப்படாமல் அவன் செய்யும் தடையை நீக்கிக் கொள்ளவே முயல்வானிவன்: ஆகையால் பிறர்மீது மாத்ஸர்யம ஏற்பட்டு இவனுடைய ஆத்மத₃ர்ஶனம் தடைபடாது என்று கருதது. (ஸித்₃தௌ₄ள அஸித்₃தௌ₄ள ச ஸம:) திரவியம் முதலானவற்றை சம்பாதிக்கப் போர் முதலியவற்றைச் செய்யும்போது, வெற்றியும், ராஜ்யம் முதலானவையும் கிடைத்தாலும், கிடைக்காவிட்டாலும் ஒரு படிப்பட்ட மனத்தை உடையவனுயிருப்பவன். "ஸுக₂து₃:க்கே₂ ஸமே க்ருத்வா" [கீதை 2-38] "ஸித்₃த்₄யஸித்₃த்₄யோ: ஸமோ பூ₄த்வா" [கீதை 2-48] என்னுமிடங்களில் சொல்லியதுபோலே வெற்றி தோல்விகளிலும், லாபாலாபங்களிலும், ஸுகதுக்கங்களிலும் இவன் விகாரமடையாமல் ஒருபடிப்பட்ட மனத்தையுடையவனுயிருக்கிருனுகையாலே, இவையும் இவனுடைய ஆத்மத₃ர்ஶனத்திற்குத் தடையாகமாட்டா என்று கருத்து. (க்ருத்வாऽபி) கர்மயோகத்தைச் செய்த மாத்திரத்தாலேயே, கர்மயோகத்தின் பலனுக ஏற்படும் ஞானயோகத்தை எதிர்பாராமலேயே என்று கருத்து. (ந நிப₃த்₄யதே) ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படமாட்டான். ஸ்வதந்த்ர ஜ்ஞானயோகத்தின் பலனுக ஏற்படும் ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைக் கர்ம யோகத்தாலேயே அடைவான் என்று கருத்து. 'க்ருத்வாऽபி ந நிப₃த்₄யதே' என்றதற்கு "ஶரீரத₄ாரணத்தின் பொருட்டுக் கர்மம் செய்தபோதிலும் ஆத்மத₃ர்ஶனத்திற்குத் தடைகளை அடையமாட்டான" என்று பொருள் கூறலாமாயினும், அப்பொருள் 'யத்₃ருச்ச₂ாலாப₄ஸந்துஷ்ட:' முதலிய பதங்களிலிருந்தே அர்த்த₂ ப₃லத்தால் கிடைககுமாகையாலே, இங்கு அதனுல் ஏற்படும பரம ப₂லத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வதே உசிதம. ஆக, 'யத்₃ருச்ச₂ாலாப₄ ஸந்துஷ்ட:' முதலான நாலு தொடர்களாலும், இவனுடைய கர்மயோகம் ஜ்ஞாநாகாரமே என வலியுறுத்தப்பட்டது. 22.

23. க₃தஸங்க₃ஸ்ய முக்தஸ்ய ஜ்ஞாநாவஸ்தி₂தசேதஸ: |
யஜ்ஞாயாசரத: கர்ம ஸமக்₃ரம் ப்ரவிலீயதே ||

ஜ்ஞாநாவஸ்தி₂தசேதஸ. – *ஆத்மஜ்ஞானத்திலேயே நிலை நிற்கும் நெஞ்சை உடையவனாய்,* க₃தஸங்க₃ஸ்ய— *(அதனாலேயே) மற்ற விஷயங்களில் பற்றற்றவனாய்,* முக்தஸ்ய—*(அதனாலேயே) மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய்,* யஜ்ஞாய—*யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்களின் பொருட்டு,* ஆசரத:—*செயலகளைச் செய்கின்றவனுக்கு,* கர்ம—*புண்யபாபகர்மம் முழுவதும்,* ஸமக்₃ரம் ப்ரவிலீயதே—*மிகுதியில்லாமல் அடியோடு அழிகிறது.*

|| भा || आत्मविषयज्ञानावस्थितमन[स्कत्वे]स्त्वेन निर्गततदितर-सङ्गस्य तत एव निखिलपरिग्रहविनिर्मुक्तस्य उक्तलक्षणयज्ञादिकर्मनिर्वृत्तये

---

23. போனா நசையினனாய்ப் புன்புலனின் முத்தனாய்
ஞான நிலைகொண்ட நன்னெஞ்சா— யானதொழில்
வேள்வியினுக் காக விரும்பி முயல்வானுக்
கூழ்வினையெல் லாம்போ முடைந்து.

ஞானம் நிலை கொண்ட நல் நெஞ்சாய்—*ஆத்ம ஜ்ஞானத்திலேயே நிலைநிற்கும் நல்ல நெஞ்சை உடையவனாய்,* புன் புலனில் போனா நசையினனாய்—*(அதனாலேயே) மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களில் பற்றற்றவனாய்,* புன் புலனில் முத்தனாய்—*(அதனாலேயே) தாழ்ந்த விஷயங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய்,* வேள்வியினுக்காக—*யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்களின் பொருட்டு,* ஆன தொழில் விரும்பி முயல்வானுக்கு — *செய்யவேண்டிய செயல்களை விருப்பத்துடன் செய்பவனுக்கு,* ஊழ்வினை எல்லாம்—*அநாதியான புண்ய பாபகர்மங்கள் முழுவதும்,* உடைந்து போம்—*உருக்குலைந்து அழியும்.*

---

23. 'த்யக்த்வா கர்மப₂லாஸங்க₃ம்' [கீதை 4-20] 'த்யக்தஸர்வபரிக்₃ரஹ:' [கீதை 4-21] 'யதசித்தாத்மா' [கீதை 4-21] என்னும் பதங்களாலே

वर्तमानस्य पुरुषस्य बन्धहेतुभूतं प्राचीनं कर्म समग्रं प्रविलीयते— निश्शेषं क्षीयते ॥ २३ ॥

முன் ஶ்லோகங்களில் புத்₃தி₄பூர்வமாக முயன்று இவனால் ஸம்பாதிக்கப்படுபவையாகச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பெருமைகளும், காலக்ரமத்தில், யஜ்ஞாதிகளின பொருட்டு திரவியம் ஸம்பாதிப்பது முதலான செயல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டேயிருந்தாலும் இவனுக்கு இயல்வாகவே ஏற்பட்டுவிடும் என்று முற்பாதியின் மூன்று பதங்களால் சொல்லிக்கொண்டு, பிற்பாதியில் இத்தகையவனுக்குள்ள அளவற்ற விரோதிகர்மங்கள கர்மயோகப்ரப₄ாவத்தாலேயே அழிந்துவிடும் என்று கூறுகிறது இந்த ஶ்லோகம். (ஜ்ஞாநாவஸ்தி₂த சேதஸ:) ஆத்மஜ்ஞானத்தில் நிலைநிற்கும நெஞ்சுடையவனுக்கு. முன் ஶ்லோகங்களில்கூறியபடி புத்திபூர்வகமாக இவன கர்மபலனகளை விட்டு, ஸர்வபரிக்ரஹங்களையும் விட்டு, மனத்தையும் அடக்கிவந்திருக்கையாலே இப்போது ஆத்மஜ்ஞானத்தில மனமானது இயல்வாகவே நிலைநிற்கிறது, ஆகையால் மனத்தை முயன்று அடக்கவேண்டிய தேவையில்லை என்று கருத்து (க₃தஸங்க₃ஸ்ய) மற்ற விஷயங்களில் பற்றற்றவனுக்கு. முன் பதத்திற்கூறியபடி ஆத்மஜ்ஞானத்தில் மனம் நிலைநிற்கையாலே. மிகச்சிறந்த இனிமையுடைய ஆத்மாவின அநுஸந்தானத்தாலே மற்ற விஷயங்களில் பற்று தானாகவே கழன்றுவிடுகிறது என்று கருத்து. (முக்தஸ்ய) ஸர்வபரிக்ரஹங்களினின்றும் விடுபட்டவனுக்கு; முன் பதத்திற் கூறியபடி மற்ற விஷயங்களில் பற்று கழன்றவுடன், அவ்விஷயங்களை இவனாக முயன்று விடவேண்டியதில்லை; அவை தாமாகவே விட்டுபபோம் என்று கருத்து. ஆக, ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே, ஜயிக்கவேண்டியவை அனைத்தையும் ஜயித்துவிட்டான் இவன் என்று காட்டப்பட்டது; ஆகையாலே, யாதொரு தடையுமில்லாமல் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்து, ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்கும், ஆத்மப்ராப்திக்கும் விரோதியான ப்ராசீனமான எல்லாக் கர்மங்களும் நீங்கப்பெறுகிறான் என்கிறது பிற்பாதி,- (யஜ்ஞாய ஆசரத:) முற்கூறிய யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்களின் பொருட்டு திரவியம் சமபாதிப்பது முதலான செயல்களைச் செய்பவனுக்கு, தன் வயிறு நிரம்புவதற்காகக் காரியம் செய்பவனல்லன் இவன் என்று கருத்து. 'ஆசரத.' என்னும பதத்தாலேயே செயல்களைச் செய்பவன என்னும பொருள் ஸ்வரஸமாகக் கிடைத்துவிடுமாகையாலும், 'எல்லாம் அழிகிறது' என்று கூறும் கடைசிப்பாதத்தில்

॥भा॥ प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपानुसन्धानयुक्ततया कर्मणो ज्ञानाकारत्वमुक्तम्, इदानीं सर्वस्य सपरिकरस्य कर्मणः परब्रह्मभूतपरमपुरुषात्मकत्वानुसन्धानयुक्ततया ज्ञानाकारत्वमाह—

ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविर्ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम्।
ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना॥

24. ப்₃ரஹ்மார்ப்பணம் ப்₃ரஹ்ம ஹவிர் ப்₃ரஹ்மாக்₃நௌ ப்₃ரஹ்மணா ஹுதம்।
ப்₃ரஹ்மைவ தேந க₃ந்தவ்யம் ப்₃ரஹ்மகர்மஸமாதி₄நா ॥

'எது அழிகிறது' என்னும் கேள்விக்கு விடையில்லாமற்போகுமாகையாலும், கர்மஶப்தத்தை 'ஆசரத:' என்பதோடு கூட்டாமல், 'ப்ரவிலீயதே' என்பதோடு கூட்டுவதே பொருத்தம். (கர்ம ஸமக்₃ரம ப்ரவிலீயதே) ஆத்மத₃ர்ஶனத்திற்கும், ஆத்மப்ராப்திக்கும் விரோதியான புண்யபாபகர்மங்கள் அனைத்தும் அடியோடு அழிகிறது. ஆத்மத₃ர்ஶநப்ராப்திகளைப் பற்றிய ப்ரகரணமாகையாலே அவற்றுக்கு விரோதி₄களான கர்மங்களை மாத்திரம் கர்மஶப்தம் காட்டுகிறது. "ஸஹ அக்₃ரேண ப₂லேந வர்த்ததே—இதி ஸமக்₃ரம்" (அக்₃ரம் எனத்தக்க பலத்தோடு கூடியிருப்பது ஸமக்₃ரம) என்று ஸமக்₃ரஶப்தத்துக்கு வ்யுத்பத்திகாட்டி 'கர்மம் ப₂லத்தோடு அழிகிறது' என்று பொருள்கொண்டார் சங்கரர். இப்பொருளில் வ்யுத்பத்தியின்படி 'ஸாக்₃ரம்' என்றே ரூபம் கிடைக்குமாகையால். 'ஸமக்₃ரம்' என்பதை ஆர்ஷமாகக்கொள்ளவேண்டிவருகிறது; மேலும், 'ஸமக்₃ரம்' என்பதற்கு 'பூர்ணம்' என்னும் ப்ரஸித்தமான பொருளிருக்க, 'பலத்துடன்கூடியது' என்னும் அப்ரஸித்தமான பொருளைக்கொள்ளும் அஸ்வாரஸ்யமும் ஏற்படுகிறது. 'கர்மம் அழிகிறது' என்றாலே 'கர்மபலன் அழிகிறது' என்பது கிடைக்குமாகையாலே, அதற்காக ஸமக்₃ரம் என்னும் பதமிடவேண்டிய அவசியமில்லை என்னும் அஸ்வாரஸ்யமும் ஏற்படுகிறது. ஆகையாலே, 'ஸமக்₃ரம் ப்ரவிலீயதே' என்பதற்கு மீதியில்லாமல் அழிகிறது என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தம். லீத₄ாதுவானது ஶ்லேஷம்(சேர்த்தி) காரணநிலையை அடைவது, அழிவது என்னும் மூன்று பொருள்களில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது; இங்கு முதலிரண்டு பொருள்கள் பொருந்தாவாகையால, கடைசிபொருளே கொள்ளப்படுகிறது. ஆக, இம்மூன்று ஶ்லோகங்களாலும், கர்மயோகம் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பது என்னுமர்த்தம் நன்கு ஶோதிக்கப்பட்டது. 23.

ப்₃ரஹ்மார்ப்பணம்—*ப்₃ரஹ்மமாயிருக்கும் ஸ்ருக் முதலான ஹோமஸாதனங்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்படுவதான*, **ப்₃ரஹ்ம ஹவி:**—*ப்₃ரஹ்மரூபமான ஹவிஸ்ஸு*, **ப்₃ரஹ்மணு**—*ப்ரஹ்மமாயிருக்கும் ஹோமம் செய்பவனால்*, **ப்₃ரஹ்மாக்₃னௌ**—*ப்ரஹ்மமான அக்னியில்*. **ஹுதம்**—*ஹோமம் செய்யப்பட்டது*. **ப்₃ரஹ்மகர்மஸமாதி₄னா**—*(இவ்வண்ணமாக) ப்₃ரஹ்மமாகக் கர்மத்தை அநுஸந்திப்பவனுல*, **தேந ஏவ**—*அவனாலேயே*, **ப்₃ரஹ்ம க₃ந்தவ்யம்** — *ப்ரஹ்மமான ஜீவாத்மா அடையத்தக்கதாகிறது*.

---

24. செய்யுந் தொழில்கண் மணஞ் சேரும் விதியதனிற்
பெய்யு மவியிற் பெறுந்தொழிலன்—மெய்யணைந்து
தான்பிரம மென்றுன்னித் தன்பிரம கன்மத்தால்
வான்பிரமத் தன்மையுறும் வாய்ந்து.

செய்யும் தொழில் கண்—*தான் செய்யும் கிரியையின் ஸாதனங்களிலும்*, **மணம் சேரும் விதி அதனில**—*மணம் பொருந்திய ஹோமாக்னியிலும்*, **பெய்யும் அவியில்**—*(அதில) ஹோமம் செய்யப்படும் ஹவிஸ்ஸிலும்*, **பிரமம் என்று உன்னி**—*ப்ரஹ்மம் என்னும் நினைவைவைத்து*, **தான் பிரமம என்று உன்னி**—*(ஹோமம் செய்யும்) தன்னையும் ப்ரஹ்மமாக நினைத்து*, **மெய் அணைந்து பெறும் தொழிலன்**—*சரீரத்தோடு பொருந்தி அடைந்த கர்மங்களைச் செய்பவன்*, **தன பிரம கன்மத்தால் வாய்ந்து**—*தனக்குரிய கர்மத்தை ப்ரஹ்மமாக அனுஸந்தித்து*, **வான் பிரமத் தன்மை உறும்**—*சிறந்தப்ரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மையைப் பெறுவான்*.

---

24. ப்ரக்ருதி கார்யமான சரீரத்தின் தொடர்பற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அநுஸந்தானத்தோடு கூடியிருக்கையாலே, கர்மயோகமானது ஜ்ஞாநாகாரமாகவேயிருப்பது என்று இதுவரையில் கூறப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில், நித்யம் நைமித்திகம் முதலான எல்லாக்கருமங்களும், அவற்றுக்குரிய உபகரணங்களான ஸ்ருக், ஸ்ருவம், ஹவிஸ் முதலானவையும பரப்₃ரஹமமான பரம

||भा|| ब्रह्मार्पणमिति हविर्विशेष्यते, अर्प्यतेऽनेनेत्यर्पणं स्रुगादि तद्ब्रह्मकार्यत्वाद्ब्रह्म, ब्रह्म यस्य हविषोऽर्पणं तद्ब्रह्मार्पणम्, ब्रह्म

புருஷனின் கார்யமாகவும, அவனை அந்தர்யமியாகக் கொண்ட வையாயுமிருப்பவை என்னும அநுஸந்தானத்தோடு கூடியிருக்கை யாலும், கர்மயோகமானது ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பது என்பதை நிரூபிக்கிருர். கர்மயோகத்தின வகைகளை நிரூபிக்கும் அடுத்துள்ள ஶ்லோகங்கள் போலே, இந்த ஶ்லோகமும் கர்மயோகததின ஒரு வகையைக்குறிக்கிறது என்று கொள்ளலாகாதோ? எனில: அடுத்துள்ள ஶ்லோகங்களில் 'அபரே' 'அந்யே' முதலான ஶப்தங்களிருக்கையால், அவை கர்மயோகத்தின் வகைகளைக் காட்டுகின்றன என்று நிர்ணயிக்கிறோம். இங்கு அத்தகைய ஶப்தங்களில்லையாகையாலும, 'ப்₃ரஹ்மகர்மஸமாதி₄நா' [ப்ரஹ்மமாகக்கர்மத்தை அநுஸந்திப்பவனால்] என்று பொதுவாகச் சொல்லுகையாலும், அனைததையும் ப்₃ரஹ்மாத்மகமாய் அநுஸந்திக்கவேண்டியது எல்லாக்கர்மயோகிகளுக்குமே அவசியமாகையாலும், எலலாக்கர்மயோகிகளுக்கும் பொதுவான ப்ரஹ்மாத்மகத்வாநுஸந்தானமே இந்த ஶ்லோகத்தில் கூறப்படுகிறது என்று கொள்வதே பொருத்தம். (ப்₃ரஹ்மார்ப்பணம் ப்₃ரஹ்மஹவி:) ப்₃ரஹ்மகார்யமாகவும், ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டதாயுமிருக்கையாலே ப்ரஹ்மமென்றே வழங்கத் தக்கதாயிருக்கும் ஸ்ருக் ஸ்ருவம் முதலான அர்ப்பண (ஹோம) ஸாத₄னங்களைக் கொண்டதாய், முற்கூறிய காரணத்தாலே தானே ப்₃ரஹ்மமென்றுவழங்கத்தக்கதான ஹவிஸ்ஸு. ப்₃ரஹ்மஶப்தமானது நாராயணனிடமே முக்கியமான பிரயோகத்தையுடையது எனபது 'நாராயணபரம் ப்₃ரஹ்ம' முதலான வேதாந்தவாக்கியங்களில் முடிவுகட்டப்பட்ட விஷயம். ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் இவ் விஷயம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் அந்த முக்கியப் பொருளையே கொண்டு நிர்வஹிக்க இடமிருக்குமபோது, ஔபசாரிகப் பொருள்களான ஜீவாத்மா, பரக்ருதி முதலானவற்றைக் கொள்வது அஸ்வரஸம். யோகிகள் அனைத்தையும் ப்₃ரஹ்மாத்மகமாய் அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்பது சாஸ்திரஸித்தமானது. "மந்த்ரோSஹம் அஹமேவாஜ்யமஹமக்₃நிரஹம் ஹுதம்" [கீதை 9-16] [நானே மந்திரம்; (ஹோமம் செய்யப்படும் ஹவிஸ்ஸான) நெய் முதலானவையும் நானே; நானே அக்னி; ஹோமமும் நானே.] என்று கீதாசார்யன் தானும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லப்போகிருன். ஆகையால், இங்கு உள்ள ப்₃ரஹ்மஶப்தங்கள் அனைத்தும் பரம

புருஷனைச் சொல்லுவதாகக்கொண்டு, அவனுக்குக் கார்யமாகவோ, சரீரமாகவோ இரண்டுமாகவோ இருப்பதால் ஸ்ருக் ஸ்ருவம் முதலானவற்றைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுவதே பொருத்தம். ப்ரத்யக்ஷம முதலான ப்ரமாணங்களுக்கு முரண்பட்டதாகையாலும், பிரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலும், ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த ஹவிஸ் முதலானவை பொய்யென்று கூறுவதாகவும், ப்ரஹ்மத்தையே யஜ்ஞுமாகக் கற்பிப்பதாகவும் சங்கரர் முதலானுர் வியாக்கியானம செய்தது பொருந்ாது. பூர்வார்த்த₄ம் முழுவதையும ஓரே வாக்கியமாகக் கொள்ள இடமிருக்கும் போது, அதைப் பல வாக்கியங்களாகச் சிலர் கொள்வதும் அஸ்வரஸம்; ஆகையால், 'ப்₃ரஹ்மார்ப்பணம் ப்₃ரஹ்ம' எனனும் இரண்டு பதங்களையும் 'ஹவி:' என்னும ஶப்₃தத்திற்கு விஶேஷணமாகக் கொள்ளவேண்டும்: "அர்ப்யதே அநேந இதி அர்ப்பணம்" [எதனுல் அர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறதோ அது அர்ப்பணமாகிறது] எனனும் கரணவ்யுத்பத்தியால அர்ப்பணம் செய்வதற்கு உபகரணமாயிருக்கும் ஸ்ருக், ஸ்ருவம் முதலியவை இங்கு அர்ப்பணஶப்தத்தால் குறிக்கப்படுகின்றன. 'ப்₃ரஹ்ம அர்ப்பணம் யஸய தத்' [ப்ரஹ்மரூபமாயிருக்கும் ஸ்ருக் முதலானவற்றை உடையது ப்ரஹ்மார்ப்பணமாகிறது.] எனனும ஸமாநாதி₄கரண பு₃ஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தைக்கொண்டு, ப்₃ரஹ்மார்ப்பண ஶப்தத்தை ஹவிஶ்ஶப்தத்துக்கு விஶேஷணமாகக் கொள்ளவேண்டும். வ்யதி₄கரண பு₃ஹுவ்ரீஹியைக் காட்டிலும, ஸமாநாதி₄கரண பு₃ஹுவ்ரீஹியே சிறந்தது என்பது வடமொழியிலக்கண வழக்காகையால், "ப்₃ரஹ்மணி அர்ப்பணம் ப்ரக்ஷேப: யஸய தத்" [ப்ரஹ்மத்திடம் எந்த ஹவிஸ்ஸானது அர்ப்பிக்கப்படுகிறதோ அது ப்₃ரஹ்மார்ப்பணம்] என்று வ்யுத்பத்தி கொள்வது அஸ்வரஸம்; மேலும, இப்படிக் கொள்ளும்போது, 'ப்₃ரஹ்மாக்₃நௌ ஹுதம்" [ப்₃ரஹ்மமாகிற அக்னியில் ஹோமம் செய்யப்பட்டது] எனறு அடுத்தபடி சொல்லும் அர்த்தத்தோடு புநருக்தியும் ஏற்படுகிறது. 'அாப்யதே அஸ்மிந் இதி அர்ப்பணம்' [அக்னியில் அர்ப்பிக்கப்படுகிறதாகையால் அர்ப்பணம் எனப்படுகிறது] என்று அர்ப்பண ஶப்தத்திற்கு அதி₄கரணவ்யுத்பத்திகொண்டாலும் ப்₃ரஹ்மார்ப்பண ஶப்தத்திற்கு ப்ரஹ்மமாகிற அக்னியில் ஹோமம் செய்யப்படும ஹவிஸ் எனறே பொருளாவதால், இதே புநருக்தி ஏற்படும. ஆகையால், முற்கூறியவாறு அர்ப்பண ஶப்தத்திற்குக் கரணவ்யுத்பத்தி கொண்டு, ப்ரஹ்மார்ப்பண ஶப்தத்தை ஸமாநாதி₄கரண பு₃ஹுவ்ரீஹியாகக்கொண்டு ஹவிஶ்ஶப்தத்துக்கு விஶேஷணமாக்கிப்

हविः—ब्रह्मार्पणं हविस्स्वयं च ब्रह्मभूतम्, ब्रह्माग्नौ—ब्रह्मभूते अग्नौ ब्रह्मणा कर्त्रा हुतमिति सर्वं कर्म ब्रह्मात्मकतया ब्रह्ममयमिति यस्समाधत्ते, स ब्रह्मकर्मसमाधिः। तेन ब्रह्मकर्मसमाधिना ब्रह्मैव गन्तव्यम्। ब्रह्मात्मकतया ब्रह्मभूतमात्मस्वरूपं गन्तव्यम्। मुमुक्षुणा क्रियमाणं

பொருள் கொள்வதே பொருத்தம். 'ப்₃ரஹ்மார்ப்பணம்' என்றவிடத்திற்போலே, இந்த ஶ்லோகத்தில் பின்வரும் எல்லா இடங்களிலுமே ப்₃ரஹ்மத்திற்குக் கார்யமாகவோ, அதற்கு சரீரமாகவோ இருக்கையால் எல்லாப் பொருள்களும் ப்ரஹ்மம் எனப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டுமாகையால். ஸ்ருக் முதலானவற்றை ப்ரஹ்மமாக உபாஸிக்க வேண்டும் என்று த்₃ருஷ்டிவிதி₄யாகக்கொள்வது அஸ்வரஸம். (ப்₃ரஹ்மாக்₃நௌ ஹுதம்) முற்கூறிய காரணத்தாலே ப்ரஹ்மமாகவேயிருக்கும் அக்னியில் (முற்கூறிய) ஹவிஸ்ஸு ஹோமம் செய்யப்பட்டது. யாரால் ஹோமம் செய்யப்பட்டது? எனில்: (ப்₃ரஹ்மணா ஹுதம்) முற்கூறியபடி ப்₃ரஹ்மமாகவேயிருக்கும் கர்த்தாவால் ஹோமம் செய்யப்பட்டது. 'ப்₃ரஹ்மார்ப்பணம்' 'ப்₃ரஹ்மஹவி:' 'ப்₃ரஹ்மாக்₃நௌ' என்றவிடங்களிற்போலே ப்ரஹ்மாத்மகமாயிருக்கும் பொருள் எது என்பதைக்காட்டும் விஶேஷ்யபதமில்லாவிடிலும், ஹோமம் செய்யும் உபகரணத்தை அர்ப்பணஶப்தத்தால் சொல்லிவிட்டபடியால், ஹோமம் செய்பவனை கர்த்தாவையே 'ப்₃ரஹ்மணா' என்னும் பதத்தால் சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். 'கர்த்தரித்ருதீயா.' இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் ப்₃ரஹ்மாத்மகத்வாநுஸந்தானம் எல்லாக் கர்மயோகங்களுக்கும் பொதுவாகையாலே, இங்கு கர்மஸாதனங்கள் சிலவற்றைச் சொன்னது எல்லாக் கர்மஸாத₄னங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவ்ரவர் தம்தம் கர்மங்களையும், அவற்றின் பரிகரங்களையும் ப்₃ரஹ்மாத்மகமாக அநுஸந்திக்கவேணும் என்றபடி. இனி, இப்படி எல்லாவற்றையும் ப்₃ரஹ்மாத்மகமாக அனுஸந்திப்பவனுக்குப் பலனைச் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்த₄ம். (ப்₃ரஹ்மகர்மஸமாதி₄நா தேந) முற்பாதியில் சொன்ன ரீதியிலே, நித்யம் நைமித்திகம் முதலான எல்லாக் கர்மமும் முன் சொன்ன முறையில் ப்₃ரஹ்மாத்மகமாயிருக்கையால் ப்₃ரஹ்மமாகவேயிருப்பது என்று அநுஸந்திப்பவனால். இங்கு ஸமாதி₄ஶப்தம் அநுஸந்தானம் என்னும் பொருளை உடையது. வேறு வழி

कर्म परब्रह्मात्मकमेवेत्यनुसन्धानयुक्ततया ज्ञानाकारं साक्षादात्मावलोकन-साधनम् ; न ज्ञाननिष्ठाव्यवधानेनेत्यर्थः ॥ २४ ॥

॥ भा ॥ एवं कर्मणो ज्ञानाकारतां प्रतिपाद्य कर्मयोगभेदानाह—

दैवमेवापरे यज्ञं योगिनः पर्युपासते ।
ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञेनैवोपजुह्वति ॥ २५ ॥

யில்லாமையாலே "ப்₃ரஹ்மாத்மகமாகையாலே ப்ரஹ்மமாயிருக்கும் கர்மவிஷயததில ஸமாதி₄யாகிற அநுஸந்தானத்தை உடையவன் ப்₃ரஹ்மகர்மஸமாதியாகிறுன்" எனும வ்யதி₄கரணப₃ஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் இங்கு கொள்ளப்பட்டது. "ஸமாத₄த்தே இதி ஸமாதி₄:" எனனும் வ்யுத்பத்தியாலே, அநுஸந்தானம் செய்பவனே ஸமாதி₄ ஶப்தம் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். "ஸர்வம் க₂ல்விதம்₃ ப்₃ரஹ்ம தஜ்ஜலாந்" [ப்₃ரஹ்மத்திடம தோன்றி லயிக்கையால் ப்₃ரஹ்ம கார்யமாகையாலும,ப்₃ரஹ்மத்தால் அந்தர்யாமியாயிருந்து ரக்ஷிக்கப் படுகையாலும் இவையனைத்தும ப்ரஹ்மமே] எனறு ஶ்ருதியிலும், "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோऽஸி ஸர்வ:" [கீதை 11-40] [அனைத்தை யும் வியாபித்திருக்கையால் நீயே அனைத்துமாகிறுய்] எனறு கீதையிலும சொல்லியிருக்கையாலே, ப்₃ரஹ்மகார்யமாகவும், ப்₃ரஹ்மஶரீரமாகவுமிருக்கையாலேயே இங்கு மற்ற பொருள்களை ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஸ்வரூபைக்யப் பொருள் ஶ்ருதி, ப்ரத்யக்ஷம் முதலான எல்லாப் பிரமாணங்களுக் கும முரண்பட்டது. (ப்₃ரஹ்ம க₃ந்தவ்யம) ப்₃ரஹ்மாதமக மாகையாலே ப்ரஹ்மம் எனத்தக்க ஆத்மஸ்வரூபம் அடையத் தக்கது. கர்மயோகத்திற்குப் பலன் சொல்லுகையாலே, ஆத்ம ஸ்வரூபமே இங்கு ப்ரஹ்மஶப்தத்திற்குப் பொருளாகக்கடவது. 'ப்₃ரஹ்மார்ப்பணம்' முதலானவிடங்களிற்போலே இங்கும் ப்ரஹ்மாத்மகனுகையாலே ஜீவன் ப்ரஹ்மமெனப்படுகிறுன எனறு கண்டுகொள்வது. (ப்ரஹ்மகர்ம ஸமாதி₄நா தேநைவ க₃ந்தவ்யம்) முற்கூறியபடி கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனுலேயே அடையத் தக்கது. முமுக்ஷுவால் செய்யப்படும் கர்மம் 'பரப்ரஹ்மாத்மகமே' என்னும் அநுஸந்தானத்தோடு கூடியிருக்கையால், ஜ்ஞாநாகாரமா யிருந்து கொண்டு ஜ்ஞாநயோகத்தை இடையிடாது தானே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு நேரே ஸாத₄நமாகிறது என்று ஏவகாரத்திற்குக்கருத்து. 24.

25. தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் யோகிந: பர்யுபாஸதே ।
ப்ரஹ்மாக்நாவபரே யஜ்ஞம் யஜ்ஞேநைவோபஜுஹ்வதி ॥

அபரே யோகிந:-*ஒருவகைக் கர்மயோகிகள்*, தைவம்-*தேவரைப் பூஜிப்பதாகிற*. யஜ்ஞம் ஏவ—*யாகத்தையே*, பர்யுபாஸதே — *விசேஷமாகச் செய்கிறார்கள்*. அபரே—*மற்றொரு வகைக் கர்மயோகிகள்*. ப்ரஹ்மாக்நௌ-*ப்ரஹ்மமாயிருக்கும் அக்னியில்*. யஜ்ஞம் — *யஜ்ஞஸாதனமான ஹவிஸ்ஸை*, யஜ்ஞேந—*யஜ்ஞோபகரணமான ஸ்ருக் முதலானவைகளால்*. உபஜுஹ்வதி ஏவ—*ஹோமம் செய்வதிலேயே ஊன்றிநிற்கிறார்கள்*.

---

25. வேறுசில யோகியர்கண் மேலான தேவரிடைக்
கூறுபடு மெச்சங் குறித்தியல்வ—ரீறில்
பிரமமா மங்கிப் பிறரெச்ச முய்ப்பா
ருரமத்தா லெச்சவுறுப் புற்று.

வேறு சில யோகியர்கள்—*கர்மயோகிகளில் ஒருவகைப் பட்டவர்கள்*, மேலான தேவரிடைக் கூறுபடும் -*(மனிதரிலும்) மேலான தேவர்களிடம் (அர்ச்சனம் முதலான) அடிமைகளைச் செய்யும்*. எச்சம்—*யாகத்தை*. குறித்து இயல்வர்—*ஊன்றிச் செய்வர்;* பிறர்—*மற்றொரு வகைக் கர்மயோகிகளோவெனில்*, எச்ச உறுப்பு உற்று—*யஜ்ஞத்திற் குரிய உபகரணங்களை ஸம்பாதித்து*. உரம் அத்தால்—*அவற்றைக்கொண்டு*, ஈறு இல் பிரமமாம் அங்கி—*அழிவில்லாத ப்ரஹ்மமாகவேயிருக்கும் அக்னியிலே*. எச்சம் உய்ப்பர்—*யஜ்ஞஸாதனமான அவியைப் பெய்வர்*.

---

25. "ப்ரஸங்காத் ஸ்வஸ்வபாவோக்தி: கர்மணோSகர்மதா" *[கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்-8]* *[ப்ராஸங்கிகமாகத் தன் அவதாரப் பெருமையைச்சொல்லி, அதற்குப்பின கர்மயோகம் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பது என்பதைச்சொல்லி,]* என்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில ஆளவந்தார் அருளிய இரண்டு அர்த்தங்களை இதுவரையில் உபதேசித்து, "அஸ்ய ச பேதா: ஜ்ஞாநஸ்ய மாஹாத்ம்யம் சதுர்த்தாத்யாய உச்யதே" *[கீதார்த்த-8]* *[அதற்குப்பின் கர்மயோகத்தின்

|| भा || दयम्—देवार्चनरूपं यज्ञम् अपरे कर्मयोगिनः पर्युपासते—

வகைகளைச் சொல்லி, (கர்மயோகத்திலடங்கிய) ஜ்ஞானத்தின பெருமை (கடைசியாக) நாலாம் அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கப் படுகிறது.] என்று அவரே அருளிய மற்ற இரண்டு விஷயங்களைச் சொல்லத் தொடங்கியவனாய், இந்த ஶ்லோகம முதலாகக் கர்ம யோகத்தின் வகைகளைச்சொல்லத்தொடங்குகிறான்(அபரே யோகி₃ந.) ஒருவகைக் கர்மயோகிகள. 'கர்மயோகே₃ந யோகி₃நாம்' [3-3] என்று இப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் சொன்னது போலே இங்கும் யோகி₃ ஶப்₃த₃ம் கர்மயோகி₃களைக் குறிக்கிறது "முன் ஶ்லோகத்தில் யாக ஹோமங்களுக்கேயுரிய அர்ப்பணம், ஹவிஸ்ஸு, அக்னி ஆகியவற் றைச்சொல்லி "ப்₃ரஹ்ம கர்மஸமாதி₄நா தேந' என்று எல்லாம் ப்₃ரஹ் மாத்மகமென்னும் அநுஸந்தானத்துடன் யாகஹோமங்களில் ஊன்றி நிற்கும் ஒருவகைக் காமயோகியைச் சொலுவதாகவும், 'அபரே' என்று, இங்கு அவர்களைக் காட்டிலும் வேறுவகைக் கர்மயோகியைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்வது 'அபரே' எனும் ஶப்தத்துக்குப் பொருந்தியதாகத் தோன்றுகிறதே" என்னும ஆக்ஷேபம் இவ்விடத் தில் எழக்கூடும்;'ப்₃ரஹ்மமாகக் கர்மத்தைஅநுஸந்திப்பவனல'என்று முன் ஶ்லோகத்தில் பொதுவாகச் சொல்லியிருப்பதாலும், 'அபரே' என்பதற்கு ப்ரதியோகி₃யாக 'ஏகே' என்பதுபோன்ற ஶப்தமில்லாமை யாலும், கர்மம் முழுவதையும் ப்₃ரஹ்மாத்மாக அநுஸந்திக்க வேண்டியது எல்லாக் கர்மயோகிகளுக்குமே தேவையாகையாலும், அங்கு சில கர்மஸாத₄னங்களைச் சொன்னது எல்லாக் கர்மஸாதனங் களுக்குமே உபலக்ஷணம் என்று சென்ற ஶ்லோகத்திலேயே நிர்ண யித்தோம்; மேலும், இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் 'ப்₃ரஹ் மாக்₃நௌ' என்று தொடங்கி யாகஹோமங்களில் ஊன்றிநிற்ப வனைத் தனியே எடுத்திருக்கையால், அந்த ஶ்லோகத்தைக் கர்ம யோகத்தின வகையைச் சொல்லும் ஶ்லோகமாகக் கொண்டால் புநருக்திவரும். ஆகையால், இவ்வாக்ஷபத்திற்கு இடமில்லை. (தை₃வம் யஜ்ஞம் ஏவ பர்யுபாஸதே) "யஜ தே₃வபூஜாயாம்" என்று த₄ாது வாகையால், தேவர்களைப் பூஜிப்பதாகிற யாகததிலேயே ஊன்றி நிற்கிறார்கள. இங்கு, "தை₃வம் ஏவ" என்ற அவத₄ாரணத்தாலும், 'அபரே' என்னும் ஶப்தத்தாலும், 'பர்யுபாஸதே' என்றவிடத்தில் உபஸர்க்கத்தாலும் பின் சொல்லப்போகும் யாகஹோமநிஷ்டர் முதலான கர்மயோகிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒருவகைக் கர்மயோகிகளே கூறப்படுகினறனர் எனபது விளங்குகின்றது. யஜ்ஞ ஶப்தமும் தேவபூஜை என்னும் பொருளில் பிரஸித்தியுடையது; ஆகையால், தேவஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கும் தை₃வஶப்தம பூஜை

யாகிற ஸம்ப$_3$ந்த$_4$விஶேஷத்தை இங்கு குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். யாகம் முதலானவையும் தேவபூஜையேயாயினும், அவை ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் சொல்லப்படப்போகின்றனவாகை யாலும், அந்தந்த தேவதைகளின் உருவத்திற்குச் செய்யும் அர்ச்சனம். வந்தனம் முதலான கைங்கர்யங்களிலேயே பூஜாஶப்தம் பிரஸித்தமாகையாலும் இங்கு அத்தகைய பூஜைகளில் ஊன்றி நிற்கும் கர்மயோகிகளைக் கூறுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தம். (பர்யுபாஸதே) விசேஷமாக ஸேவிக்கிறார்கள்; ஊன்றிநிற்கிறார்கள் என்றபடி. 'ஸேவா ப$_4$க்திருபாஸ்தி:' என்று நிகண்டுக்களில் உபாஸனஶப்தம நிரந்தரமான அநுஷ்டானம் என்னும் பொருளில் அதிகமாக வழங்கும ஸேவாஶப்தத்தோடு பர்யாயமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால், இங்கு தியான மாத்திரத்தைக் குறிக்காமல், முக்கரணங்களாலும் இடைவிடாமல் கைங்கர்யங்களைச் செய்வதைக் குறிக்கிறது உபாஸனஶப்தம். இப்படி முக்கியமாகப் பொருள் கொள்ள இடமிருக்கும்போது, தைவத்தை யஜ்ஞமாகக் கண்டு உபாஸிப்பதாகிற த்$_3$ருஷ்டி விதி$_4$யை இங்கு சொல்லுவதாகக் கொளவது பொருந்தாது. "தேவதாப்$_4$யர்ச்சநம் சைவ ஸமித$_3$ாத$_4$ாநமேவ ச' [மநு2-176] என்று மனுஸ்மருதி முதலானவற்றில் தேவபூஜையை எல்லாக் கர்மயோகிகளுக்குமுரிய நித்யகர்மமாகக் கூறியிருக்கும்போது, இங்கு அதை ஒருவகைக் கர்மயோகிகளுக்கே உரியதாகக் கூறலாமோ? எனில்: பலவிதமான கர்மங்களுக்குள் அந்த தேவபூஜனத்தில ஊன்றி நிற்பவர்கள் இவர்கள என்பதை ஏவகாரமும 'பரி' என்னும் உபஸர்க்கமும காட்டுகின்றனவாகையால், இவர்களைக் கர்மயோகிகளில் ஒருவகையாகக் குறிப்பதில் குறையில்லை. நித்ய நைமித்திகாதிகர்மங்களில் ஒவ்வொன்றில் ஊன்றி நிற்பவர்களையே இப்ரகணத்தில ஒவ்வொருவகைக் கர்மயோகியாகக் கூறுகின்றது. இக்காரணங்களால், "நிவ்ருத்தி லக்ஷணமான யஜ்ஞத்தைப் பற்றிய ப்ரஸக்தி முன் ஶ்லோகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கையால், 'தை$_3$வமேவாபரே' என்று தொடங்கி ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷணமான யஜ்ஞம் கூறப்படுகிறது" என்று சிலர் வியாக்கியானம் செய்வது பொருந்தாது என்று காட்டப்பட்டதாயிற்று. கர்மயோகநிஷ்டன, முமுக்ஷுவாகையாலே, "தை$_3$வம்" என்றது மற்ற தேவர்களைப் பற்றிய பூஜையைக் குறிக்கும்போது, 'அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான பரமபுருஷனுக்குப் பூஜையாகவே ஆகிறது அப்பூஜை' என்னும அனுஸந்தானத்துடன செய்யப்படவேண்டும்.

अत्र यज्ञशब्दो हविस्स्रुगादियज्ञसाधने वर्तते ; * ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविरिति न्यायेन यागहोमयोर्निष्ठां कुर्वन्ति ॥ २५ ॥

இனி, உத்தரார்த்தத்தாலே யாகஹோமங்களில் ஊன்றிநிற்கும் கர்மயோகிகளைச் சொல்லுகிறது. (அபரே) வேறு சில கர்ம யோகிகள். (ப்₃ரஹ்மாக்₃நௌ) ப்₃ரஹ்மமாகிற அக்னியில்; முன் ஶ்லோகத்திற்போலே ப்₃ரஹ்மாத்மகமான அக்னியில் என்றபடி. (யஜ்ஞம யஜ்ஞேநைவ உபஜுஹ்வதி) முன் ஶ்லோகத்தில சொல்லியபடி யஜ்ஞஸாத₄னமான ஹவிஸ்ஸை, ஹோமத்துக்கு உபகரணங்களான ஸ்ருக் முதலானவைகளால் ஹோமம் செய்கிறார்கள். 'யஜ்ஞத்தை யஜ்ஞத்தினலேயே ஹோமம் செய்கிறார்கள்' என்று ஶ்லோகத்தில் இருந்தபோதிலும், யஜ்ஞஸ்வரூபமோ, யஜ்ஞஶப்₃த₃வாச்யனை பரமாத்மாவோ ஹோமம் செய்யத்தக்கதாகவும் ஹோமத்துக்கு உபகரணமாகவும இருக்க முடியாதாகையாலும், சென்ற ஶ்லோகத்தில் படிக்கப்பட்ட 'ப்₃ரஹ்மாக்₃நௌ' என்னும் பதம் இங்கும் படிக்கப்படுகையாலும், அங்கு 'ப்₃ரஹ்மஹவி:' என்று சொல்லப்பட்டதாய், ஹோமம் செய்யத்தக்கதான ஹவிஸ்ஸும் அங்கு 'ப்₃ரஹ்மார்ப்பணம்' என்று சொல்லப்பட்டதாய், ஹோமத்திற்கு உபகரணமான ஸ்ருக் முதலானவையும் யஜ்ஞஸாதனங்களாகையாலே (முறையே) 'யஜ்ஞம' என்றும், 'யஜ்ஞேந' என்றும் கூறப்படுகின்றன என்று கொள்வதே பொருத்தம். 'ப்₃ரஹ்மாக்₃நௌ' என்று அகனியை ப்₃ரஹ்மாத்மகமாகப் படிக்கையாலே, ஹவிஸ், ஸ்ருக் முதலானவற்றையும் ப்₃ரஹ்மாத்மகமென்றே கொள்ளவேண்டும். ஆக, சென்ற ஶ்லோகத்திற்போலே எல்லாம் ப்₃ரஹ்மாத்மகம் என்னும் அநுஸந்தானத்துடன் யாகஹோமங்களைச் செய்கின்றவர்கள் என்றபடி. அப்படியானல் புநருக்தியாகாதோ? எனில்: சென்ற ஶ்லோகத்தில் யாகஸாதனங்களைச் சொன்னது எல்லாக் கர்ம ஸாதனங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று முன்னமே நிரூபித்தோம. இங்கு 'ஏவ'காரத்தால் யாகஹோமங்களிலேயே ஊன்றிநிற்கும் கர்மயோகிகளைச் சொல்லுகிறது என விளங்குகிறது. ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. அக்னியாகக் கற்பிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திடம் யஜ்ஞஶப்தத்தால் சொல்லப்படும ஜீவனையோ, அபூர்வத்தையோ ஹவிஸ்ஸாகக் கற்பித்து ஹோமம் செய்கின்றனர் – என்று சிலர் வியாககியானம் செய்கினறனர். யஜ்ஞஶப்தம ஜீவனையோ,

श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्यन्ये संयमाग्निषु जुह्वति।
शब्दादीन्विषयानन्ये इन्द्रियाग्निषु जुह्वति॥ २६॥

26. ஶ்ரோத்ராதீ₃நீந்த்₃ரியாண்யந்யே ஸம்யமாக்₃நிஷு
ஜுஹ்வதி ।
ஶப்₃தா₃தீ₃ந் விஷயாநந்யே இந்த்₃ரியாக்₃நிஷு ஜுஹ்வதி॥

அந்யே—*மற்றும் சில கர்மயோகிகள்*. ஶ்ரோத்ராதீ₃நி இந்த்₃ரியாணி—*செவி முதலான இந்திரியங்களை*, ஸம்யமாக்₃நிஷு—*புலனடக்கமாகிற அக்னியில்*, ஜுஹ்வதி—*ஹோமம் செய்கிறார்கள்;* அந்யே—*பிறிது சில கர்மயோகிகள்*, ஶப்₃தா₃தீ₃ந் விஷயாந்—*ஶப்தம் முதலான விஷயங்களை*, இந்₃த்ரியாக்₃நிஷு — *இந்திரியங்களாகிற அக்னிகளில்*, ஜுஹ்வதி—*ஹோமம் செய்கிறார்கள்*.

---

26. அறிபொறியை யான்றமைத லாமனலிற் பெய்வர்
பிறிதுசில ஹோமமெனப் பேணிப்—பொறியனல்வாய்
வந்தியலு மைம்பயனை வாரியுட னோமிப்பர்
செந்தொழிலி னின்றார் சிலர்.

பிறிது சிலர்–*வேறு சில கர்மயோகிகள்*, அறி பொறியை–(*செவி முதலான*) *ஞானேந்திரியங்களை*, ஆன்று அமைதலாம் அனலில—*முயன்று அடக்குவதாகிற நெருப்பில*, ஓமம் என பேணி–*ஹவிஸ்ஸாக நினைத்து*, பெய்வர்–*ஹோமம் செய்வர்*. செந்தொழிலின் நின்றார் சிலர்—*நன்மைமிக்க கர்மயோகத்தில் ஊன்றினர் வேறு சிலர்*, பொறி அனல் வாய்—*இந்திரியங்களாகிற அக்னியிலே*, வந்து இயலும் ஐம்பயனை—*அவற்றில் வந்துசேரும் ஶப்தம் முதலிய ஐந்து விஷயங்களை*, வாரி உடன் ஓமிப்பர்—*ஒன்றாகச் சேர்த்து ஓமம் செய்வர்*.

அபூர்வத்தையோ சொல்லுவது க்லிஷ்டமாகையாலே இது பொருந்தாது. இந்த ப்ரகரணம் முழுவதும் மாநஸமான யஜ்ஞத்தைச் சொல்லுவதாகச் சிலர் உரையிடுகின்றனர். கர்மயோகப்ரகரணமாகையாலே அதுவும் பொருந்தாது. 25.

॥ भा ॥ अन्ये श्रोत्रादीनामिन्द्रियाणां संयमने प्रयतन्ते। अन्ये

---

26. இந்த ஶ்லோகமும் கர்மயோக வகைகளைக் கூறுகிறது. (அந்யே) மற்றும் சிலவகைக் கர்மயோகிகள். (ஶ்ரோத்ராதீ₃நி இந்த்₃ரியாணி) செவி முதலான இந்திரியங்களை. (ஸம்யமாக்₃நிஷு ஜுஹ்வதி) ஹவிஸ்ஸை யாகாக்னியில் ஹோமம் செய்வதுபோல, புலனடக்கம் என்னும் நெருப்புகளிலே ஹோமம செய்வர். புலனடக்கம் நேரே நெருப்பாகமாட்டாதாகையாலும, இந்திரியங்களும் ஹோமம் செய்யத்தக்க அவியாகமாட்டாவாகையாலும, "இக்கர்மயோகிகள் செவி முதலான இந்திரியங்களை அடக்குவதாகிற கர்மத்தில் ஊன்றி நிற்கிறார்கள்" என்று கருத்து உரைக்கவேண்டும். அவியைச் சுட்டழிக்கும் அக்னிபோலே, இங்கு அவியாகச் சொல்லப்படும செவி முதலிய இந்திரியங்களைச் செயலற்றதாக்குகிறதாகையாலே, புலனடககம் இஙகு அக்னியாக உருவகப்படுத்தப்படுகிறது. முன ஶ்லோகத்திற்போலே ஏவகாரமில்லாவிடிலும், ப்ரகரணப₃லத்தாலே இந்த ஶ்லோகத்திலும், கர்மயோகவகைகளைச் சொல்லும பின் ஶ்லோகங்களிலும 'அவ்வக் கர்மங்களிலே ஊன்றிநிற்கிறார்கள்' என்று பொருள கொள்ளவேண்டும; ஒவ்வொரு இந்திரியத்தையும் அடக்குவது வேறுபட்டிருக்கையால் 'புலனடக்கமாகிற அக்னிகள்' என்று பன்மை பிரயோகிக்கப்பட்டது. இந்திரிய நியமனம் எலலாக் கர்மயோகிகளுக்குமே தேவையானதொன்று ஆனாலும், இவர்கள் அதில் ஊன்றிநிற்கையாலே, மற்றவகைக்கர்மயோகிகளைக் காட்டிலும் இவர்களுக்கு வேறுபாடு தேறுகிறது. இப்படியே பினனுள்ள கர்மயோகிகள் விஷயத்திலும கண்டுகொள்வது. இக்கருத்தை விளக்கவே பாஷ்யத்தில் இந்த ஶ்லோகத்திலும, அடுதத ஶ்லோகத்திலும் 'ப்ரயதந்தே' என்னும் ஶப்₃த₃மும், முன்பின் ஶ்லோகங்களில் 'நிஷ்டா₂ம் குர்வந்தி' என்னும் தொடரும் இடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைக்காணலாம. (அந்யே) பிறிதொரு வகைக் கர்மயோகிகள். (ஶப்₃தா₃தீ₃ந் விஷயாந் இந்த்₃ரியாக்₃நிஷு ஜுஹ்வதி) ஶப்தம் முதலான விஷயங்களை இந்திரியங்களாகிற அக்னிகளில் ஹோமம் செய்கிறார்கள். இங்கும் ஶப்தம் முதலானவை நேரே அவியாகவும், இந்திரியங்கள் நேரே அக்னிகளாகவும் ஆகமாட்டாவாகையால், "இந்திரியங்கள் ஶப்தம் முதலான விஷயங்களில் ஈடுபடாதபடி செய்கிறார்கள்' என்றே கருத்து உரைக்கவேண்டும். ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் இந்திரியங்களின் நியமனம உரைக்கப்பட்டது. 'இந்த்₃ரியேப்₄ய: பரா ஹ்யர்த்தா₂ அர்த்தே₂ப்₄யஶ்ச பரம் மந:'

योगिनः इन्द्रियाणां शब्दादिविषयप्रवणतानिवारणे प्रयतन्ते ॥ २६ ॥

[கட 1-3-10] [அடக்கத்தககவைகளுள இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் விஷயங்கள் மேலானவை; விஷயங்களைக் காட்டிலும மனம் மேலானது.] என்று உபனிஷத்தில் வசீகரிக்கத்தக்கவைகளுள் இந்திரியஙகளைக் காட்டிலும் சிறந்தவையாகச் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின நியமனம இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலும், விஷயங்களிலும் சிறந்தவையாகச் சொல்லப்பட்ட மனத்தின் நியமனம் அடுத்த ஶ்லோகத்திலும் கூறப்படுவதாகக் கொள்வது பொருத்தமானது. இங்கு விஷயங்களை நியமிபபது (அடக்குவது) யாதெனில்: அவற்றை விலக்குவதே நியமிப்பதாகிறது. விஷயங்கள் இந்திரியங்களுக்கு இலக்காகாமல் தவிர்க்கிறார்கள் இவர்கள் எனறு கருத்து. அப்படியானால் 'விஷயங்களை இந்திரியநெருப்பில் ஹோமம் செய்கிறார்கள்' என்பது பொருந்தவில்லையே! எனில: ஹோமத்தினால் ஹவிஸ் அழிக்கப்படுவதுபோல், இந்திரியங்களோடு ஶப்தாதிகளின் தொடர்பு அழிக்கப்படுவதே இஙகு ஶப்தாதி விநாஶமாகக்கருதப்படுகிறதாகையாலே பொருந்துகிறது. ஶப்தாதிகளை ஜயிப்பதே கர்மயோகப்ரகரணத்தில் சொல்லவேண்டிய தாகையால், 'ஶப்தாதி விஷயங்களாகிற ஹவிஸ்ஸை இந்திரியங் களாகிற நெருப்பில் ஸமர்ப்பித்து அநுபவிக்கச் செய்கிறார்கள்' என்று பொருள் கொள்வது ப்ரகரண விருத்தமாகுமாகையாலே முற்கூறியவாறே பொருள் கொள்ளவேண்டும. ஆக, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில், விஷயங்கள் இநதிரியங்களின் அருகில் செல்லாமல் தவிர்ப்பதும், முற்பாதியில் அருகில் சென்றாலும அவற்றால் எதுவும் செய்யமுடியாதபடி இந்திரியங்களை அடக்குவதும் சொல்லப்படு கின்றதாகையாலே இரண்டினிடையே பேதமும் உள்ளது. அன்றிக்கே, முற்பாதியில் இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்கள் இலக்காகதபடி தவிர்ப் பதும், பிற்பாதியில் இலக்கானாலும் விஷயங்களை ஒன்றும் செய்ய முடியாதபடி ஆக்குவதும் சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதிக்கு இந்த நிர்வாகம மிகப்பொருந்தி யுள்ளது. இந்திரியங்கள் எந்த விஷயத்திலுமே செல்லாதபடி அடக்கிவிட்டால், உணவு உண்பது முதலானவற்றைக் கூடச் செய்ய முடியாதாகையாலே, உயிரோடு இருப்பதே முடியாது. ஆகையால், அறத்துக்குப் புறம்பான விஷயங்களில் அடியோடு செல்லாதபடியும், அறத்தையொட்டிய விஷயங்களில் மிகவும் ஈடுபாடு கொள்ளாதபடியும் அடக்குவதே இங்கு சொல்லப்படு வதாகக் கொள்ளவேண்டும். 26.

सर्वाणीन्द्रियकर्माणि प्राणकर्माणि चापरे।
आत्मसंयमयोगाग्नौ जुह्वति ज्ञानदीपिते॥ २७॥

27. ஸர்வாணீந்த்₃ரியகர்மாணி ப்ராணகர்மாணி சாபரே |
ஆத்மஸம்யமயோகா₃க்₃நௌ ஜுஹ்வதி ஜ்ஞாநதீ₃பிதே||

அபரே—*மற்ற சில கர்மயோகிகள்.* ஜ்ஞாநதீ₃பிதே—*அறிவாகிற விளக்கால் கொளுத்தப்பட்ட.* ஆத்ம ஸம்யம யோகா₃க்₃நௌ—*யோக₃ஸாத₄னமாகிய மனவடக்கமெனும் நெருப்பில்.* ஸர்வாணி இந்த்₃ரியகர்மாணி—*இந்திரியங்களின் செயல்கள் அனைத்தையும்.* ஸர்வாணி ப்ராணகர்மாணி ச—*ப்ராணன்களின் செயல்கள் அனைத்தையும்.* ஜுஹ்வதி—*ஹோமம் செய்கிறார்கள்.*

---

27. எல்லாப் புலனி னியல்வும் பிராணனாற்
செல்லா வியலுஞ் செயலனைத்துஞ்—சொல்லாரு
முள்ளமைந்த யோகவன லுய்ப்பர் சிலருணர்விற்
கொள்ளவது மேல்விளக்கிற் கொண்டு.

சிலர்—*சில கர்மயோகிகள்.* உணர்வின் விளக்கில் கொண்டு—*ஶுத்தாத்மஜ்ஞானமாகிற விளக்கைக்கொண்டு.* அது மேற்கொள்ள—*அதனால் கொளுத்தப்பட்ட.* சொல் ஆரும் உள் அமைந்த யோக அனல்—*யோக ஸாதனமாகப் புகழப்படும் உள்ளமாகிற மனத்தின் அடக்கமாகிற நெருப்பில்.* எல்லா புலன் இயல்வும்—*இந்திரிய கர்மங்கள் அனைத்தையும்.* பிராணனால் செல்லாவியலும் செயல் அனைத்தும்—*பிராணனால் நடத்தப்பெறும் கர்மங்கள் அனைத்தையும்,* உய்ப்பர்—*ஹோமம் செய்வர்.*

---

27. "அர்த்தே₂ப்₄யஶ்ச பரம் மந:" [*விஷயங்களை அடக்குவதைக் காட்டிலும் மனத்தை அடக்குவது சிறந்தது.*] என்று உபனிஷத்தில் சொன்ன முறையிலே, விஷயங்களை அடக்குவதில் ஊன்றிநிற்கையாகிற கர்மயோகத்தைச் சென்ற ஶ்லோகத்தில்

॥भा॥ अन्ये ज्ञानदीपिते मनस्संयमयोगाग्नौ सर्वाणीन्द्रिय-कर्माणि प्राणकर्माणि च जुह्वति; मनस इन्द्रियप्राणकर्मप्रवणतानिवारणे प्रयतन्त इत्यर्थः॥ २७॥

சொல்லி, இந்த ஶ்லோகத்தில் மனத்தை அடக்குவதில் ஊன்றி நிற்கையாகிற கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (அபரே) மற்றும் சில கர்மயோகிகள். (ஆத்மஸம்யமயோகாக்₃நௌ) மனத்தை அடக்குவதெனும் யோகமாகிற நெருப்பில். முற்கூறியபடி விஷயங்களை அடக்குவதைச் சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறியபின் மனத்தை அடக்குவதைச் சொல்லுவதே உசிதமாகையாலே ஆத்மஶப்தம இங்கு மனத்தைச் சொல்லுகிறது. கீதையில் மற்றும் பலவிடங்களில் ஆத்மஶப்தம் மனத்தைச் சொல்லுவதைக் கண்டிருக்கிறோம். ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்திற்கு ஸாத₄னமாகையால் மன வடக்கம் 'யோகம்' எனப்படுகிறது. அன்றிக்கே, யோகஶப்த₃ம் அடைதலைச் சொல்லுமாகையால், மநஸ்ஸம்யமயோக₃ம் என்று மனவடக்கத்தை அடைதலைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். மனவடக்க யோகமாகிற இந்த நெருப்பைக் கொளுத்திய விளக்கு எது எனில்,—(ஜ்ஞாநதீ₃பிதே மநஸ்ஸம்யம யோகாக்₃நௌ) அறிவினால் கொளுத்தப்பட்டது முற்கூறிய மனவடக்கமாகிற நெருப்பு எனகிறது. தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஶுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திப்பதாகிற அறிவாலேயே, அல்பாஸ்தி₂ரமானதேஹம் முதலானவற்றில் ஈடுபடாமையாகிற மனவடக்கம் உண்டாகிற தாகையால், அவ்வறிவை மனவடக்கமாகிற நெருப்பை எரியவைக்கும் விளக்காக உருவகப்படுத்துகிறது. இந்த நெருப்பில் ஹோமம் செய்யப்படுவது எது? எனில்: (ஸர்வாணி இந்த்₃ரியகர்மாணி ப்ராணகர்மாணி ச ஜுஹ்வதி) காண்பது, தொடுவது, கேட்பது முதலான ஐந்து ஞானேந்திரியங்களின் செயல்களையும், பேசுவது, எடுப்பது. நடப்பது முதலான ஐந்து கர்மேந்திரியங்களின் செயல்களையும், மூச்சு விடுவது, மூச்சிழுப்பது முதலான ப்ராணனின் செயல்களையும் ஹோமம செய்கிறார்கள். இங்கு, இந்திரிய கர்மங்களை ஹோமம் செய்வது என்று அவற்றை அடக்குவதைச் சொன்னால், சென்ற ஶ்லோகத்தில் இந்திரியங்களை அடக்குவதைச் சொன்னதோடு புநருக்திவரும். ஆகையாலே, மனத்தை இந்திரியப்ராண கர்மங்களில் மிகவும் ஈடுபடாமல் தடுப்பதில் ஊன்றிநிற்கிறார்கள் இவர்கள் என்றே கொள்ளவேண்டும். மனவடக்க நெருப்பில் ஹோமம்

द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञास्तथाऽपरे।
स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयः संशितव्रताः ॥ २८ ॥

28. த்₃ரவ்யயஜ்ஞாஸ் தபோயஜ்ஞா: யோக₃யஜ்ஞாஸ் ததா₂ऽபரே।
ஸ்வாத்₄யாயஜ்ஞாநயஜ்ஞாஶ்ச யதய: ஸம்ஶிதவ்ரதா: ॥

யதய:—*முயற்சியுடையாரும்,* ஸம்ஶிதவ்ரதா:—*உறுதியான ஸங்கல்பமுடையாருமான,* அபரே—*சில கர்மயோகி*

---

28. பொருளெச்சம் பொன்றுத் தவவெச்சம் யோகத்
தெருளெச்சம் சேர்வர் சிலர்கள்—மருளற்ற
வாய்ந்த மறையுணர்வர் மன்னெச்ச மேவுவரே
வேய்ந்த வெதிவிரத ரிங்கு.

செய்யப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகையாலே, இந்திரியப்ராணகர்மங்கள் அழிந்து விடுவதாகத் தேறுகிறதாகையாலே, அவை அஸத்கல்பமாமபடி மனம் அவற்றில் ஈடுபடாமலிருக்கிறது என்று கருத்து. இந்திரியப்ராண கர்மங்களில் மனம் அடியோடு ஈடுபடாமலிருப்பது இயலாதாகையாலே, சென்ற ஶ்லோகத்திற்சொன்னதுபோலே அறத்துக்குப்புறம்பானவற்றில் அடியோடு ஈடுபடாமலும், அறத்தை ஒட்டியவற்றில் மிகவும் ஈடுபடாமலும் தடுப்பதையே இங்கு சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "ஶ்ரோத்ராதீ₃நி இந்த்₃ரியாணி" என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் செவி முதலான ஞானேந்திரியங்களையே எடுத்திருக்கையாலே அந்த ஶ்லோகத்தை ஞானேந்திரிய மாத்ர நியமனபரமாகக்கொண்டு இந்த ஶ்லோகத்தைக் கர்மேந்திரியங்களை அடக்குவதைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாமாகையாலே புநருக்தியில்லை என்றும் நிர்வஹிக்கலாம். ப்ராணகர்மங்கள் என்று எப்போதுமேயுள்ள மூச்சுவிடுவதிழுப்பதைச் சொல்லுகையாலே, இருபத்தொன்பதாவது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்போகும் ப்ராணாயாமத்தோடு புநருக்தியேற்படாது. அன்றிக்கே, உபனிஷத்தில் உள்ள இந்திரியப்ராண ஸம்வாதத்தில் சொல்லப்பட்டபடியே இந்திரியங்கள் செயல்புரிவதற்குறுப்பான ப்ராணனின் ஸூக்ஷ்மமான சில செயல்கள் இங்கு ப்ராணகர்மங்கள் என்று சொல்லபபடுகையாலே, ப்ராணாயாமத்தோடு புநருக்தியில்லை என்றும் கொள்ளலாம். 27.

கள். த்₃ரவ்யயஜ்ஞா:—(நல் வழியில் சேர்த்த) திரவியத்தைக் கொண்டு (தானம் முதலிய நற்காரியங்களாகிய) யஜ்ஞங்களைச் செய்பவர்கள்; (அபரே) தபோயஜ்ஞா:—மற்றும் சிலர் (உடலை வருத்திச்செய்யும்) தவங்களாகிற யஜ்ஞங்களைச் செய்பவர்கள்; ததா₂ (அபரே) யோக₃யஜ்ஞா:—அதுபோல் வேறு சிலர் (புண்யதீர்த்த₂ம் புண்யதே₃ஶம் முதலானவற்றை) அடைதலாகிற யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்கள்; (அபரே) ஸ்வாத்₄யாய ஜ்ஞாநயஜ்ஞா: ச—பிறிது சிலர் வேதாத்யயனம் செய்தலாகிற யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்களாயும் (மேலும் சிலர்) (வேதத்தின் பொருளை) அறிவதாகிற யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்களாகவும் உள்ளனர்.

இங்கு—இவ்வுலகில், ஏய்ந்த எதிவிரதர் (சிலர்கள்)—பொருந்திய முயற்சியையும், உறுதியான ஸங்கல்பத்தையுமுடைய சில கர்மயோகிகள், பொருளெச்சம் (சேர்வர்)—(நல்வழியில் சேர்த்த) பொருளைக்கொண்டு (தானம் முதலிய நற்காரியங்களாகிய) யஜ்ஞங்களைச் செய்பவர்கள்; (சிலர்கள்) பொன்ற தவ எச்சம் (சேர்வர்)—வேறு சிலர் (உடலை வருத்திச் செய்யும்) அழியாத தவங்களாகிற யஜ்ஞங்களைச் செய்பவர்கள்; (சிலர்கள்) யோகத்தெருள் எச்சம் சேர்வர்-மற்றும் சிலர் (புண்யதீர்த்தம், புண்யதேஶம் முதலானவற்றை) அடைதலாகிற தெளிந்த யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்கள்; சிலர்கள் மருளற்ற வாய்ந்த மறை உணர்வர்—பிறிது சிலர் ஞானத்தில் கலக்கமற்றுப் பொருந்திய வேதத்தை ஓதுவதாகிற யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்கள்; (சிலர்கள்) மன் எச்சம் மேவுவரே — மேலும் சிலர் நிலைநிற்கும் வேதப்பொருளை அறிதலாகிற யஜ்ஞத்தையே செய்பவர்கள்.

---

28. இந்த ஶ்லோகத்தின பல பதங்களில் தனித்தனியாக யஜ்ஞஶப்தத்தைப் பிரயோகிக்கையால், பலவிதமான கர்மயோகிகளைக் கூறுகிறது இந்த ஶ்லோகம். அதனாலேயே அப்பதங்கள் ஒவ்வொன்றோடும் அபரஶப்தத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளவேணும்.

||भा|| केचित्कर्मयोगिनो द्रव्ययज्ञाः—न्यायतो द्रव्याण्युपादाय देवतार्चने प्रयतन्ते, केचिच्च दानेषु, केचिच्च यागेषु, केचिच्च होमेषु, एते सर्वे द्रव्ययज्ञाः। केचित्तपोयज्ञाः कृच्छ्रचान्द्रायणोपवासादिषु

(த்₃ரவ்ய யஜ்ஞா:) "த்₃ரவ்யைர் யஜ்ஞா யேஷாம் தே த்₃ரவ்ய யஜ்ஞா:" [திரவியங்களாலே செய்யப்படும் யஜ்ஞங்களைச் அனுஷ்டிப்பவர்கள த்₃ரவ்யயஜ்ஞர்கள்] என்றே. "த்₃ரவ்யாத்மகா யஜ்ஞா யேஷாம் தே" [திரவியமயமான யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்கள்] எனறே கொண்டு, அறவழியில் பொருளீட்டி தேவார்ச்சனம், யாகம், ஹோமம், த₃ானம ஆகியவற்றைச் செய்பவர்களை த்₃ரவ்ய யஜ்ஞர்கள் என்பதாகக் கொள்ளலாம். தேவார்ச்சனம், தானம, யாகம, ஹோமம ஆகிய நாலுமே திரவியத்தைக்கொண்டு ஸாதிக்கப்படுமவையாகையாலே, அவை நாலினுள் ஓவ்வொன்றில் ஊன்றி நிற்கும நாலுவகைக் கர்மயோகிகளையும் இங்கு ஒருவகைப்படுத்திச் சேர்த்துச் சொல்லுகிறது. தேவார்ச்சனம், யாகம், ஹோமம் ஆகியவற்றில் ஊனறி நிற்பவர்களை முனனமே சொல்லியிருந்த போதிலும, தானத்தை முன் சொல்லாமையாலும், நால்வரையும ஒருவகைப்படுத்திச் சொல்லி, பின் சொல்லபபோகும் தபோயஜ்ஞர்கள் முதலானவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டை உணர்த்துவதிலும இவர்கள் நால்வரும அறவழியில் ஈட்டிய பொருளைக்கொண்டே அவ்வக்கர்மங்களைச் செய்யவேணடும எனறு அறிவிப்பதிலுமே இஙகு நோக்காகையாலும் புநருக்தியில்லை. அன்றிக்கே, தேவார்ச்சனம், யாகம், ஹோமம் ஆகியவற்றை முந்திய ஶ்லோகத்தில் யஜ்ஞங்களாகவும், அவற்றின பொருட்டு அறவழியில் பொருளீட்டுவதை இங்கு யஜ்ஞமாகவும் சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாமாகையாலே புநருக்தியில்லை. (தபோ யஜ்ஞா:) சிலர் உடலை வருத்திச் செய்யும் தவங்களாகிற யஜ்ஞங்களில ஊன்றிநிற்பவர்கள. சாஸ்திரவிதிகளுக்கு முரணபடாத வகையில் போகங்களைச் சுருக்கிக் கொள்வதைக் குறிககும் தபஶ்ஶப்₃த₃ம, இவ்விடத்தில் க்ருச்₂ரம சாந்த்₃ராயணம், உபவாஸங்கள் முதலானவற்றையும, காடுசென்று ஊனவாட உண்ணாது உயிர்காவலிட்டே உடலிற் பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து, தாம் வாடவாடத் தவம் செய்வதையும், காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயோடு நின்று தவம செய்வதையும் குறிக்கிறது. (தத₂ா அபரே யோகயஜ்ஞா:) அவ்வண்ணமே சிலர் யோக₃மாகிற

निष्ठां कुर्वन्ति। योगयज्ञाश्चापरे पुण्यतीर्थपुण्यस्थानप्राप्तिषु निष्ठां कुर्वन्ति। इह योगशब्दः कर्मनिष्ठाभेदप्रकरणात्तद्विषयः। केचित्स्वाध्यायाभ्यासपराः।

யஜ்ஞத்திலே ஊன்றிநிற்பவர்கள். யோக3ஶப்3த3ம் ஸம்யோக3மாகிற ப்ராப்தியைக் (அடைதலைக்) குறிக்கிறது. இங்கு காவேரி, கங்கை முதலான புண்யதீர்த்தங்களையும், கண்டியூர் அரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை வடதிசை மதுரை சாளக்கிராமம் முதலான திவ்யதேசங்களையும், பரத்வாஜாஶ்ரமம் போன்ற மஹர்ஷிகளின் ஆஶ்ரமங்களையும், மற்றும் இதிஹாஸபுராணங்களில் புண்யஸ்தானங்களாகக் குறிக்கப்படுமவற்றையும் அடைதலைக் குறிக்கிறது. யோக3ஶப்3த3ம் முக்கியார்த்தமான ஆத்மப்ராப்தியையோ கர்மயோக3 ஸாமாந்யத்தையோ குறிப்பதாகக் கொள்ளலாகாதோ? எனில்; கர்மநிஷ்டா2ப்ரகரணமாகையாலே கர்மநிஷ்டையின் பலனான ஆத்மப்ராப்தியை யோகஶப்தம் குறிப்பதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. முன்னும் பின்னும் கர்மயோக வகைகளைக் காட்டும் பிரகரணமாகையாலே, கர்மயோக3 ஸாமாந்யத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது ஒட்டாது. ஆகையால், ப்ராப்தியைச் சொல்லும் யோகஶப்3த3ம் கர்மயோக3 வகைகளில் முன்னும் பின்னும் சொல்லப்படாத புண்யதீர்த்த2 புண்யஸ்த2ான ப்ராப்திகளைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுவதே பொருத்தம். இவ்விஷயத்தையே பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும், "கர்மயோக3ஸ் தபஸ் தீர்த்த2தா3ந யஜ்ஞாதி3 ஸேவநம்" [கீதார்த்த-23] [கர்மயோகமாவது, தவம், தீர்த்தம், தானம், யாகம் முதலானவற்றை ஸேவிப்பதாகும்] என்று உணர்த்தியருளினர். (ஸ்வாத்4யாய ஜ்ஞாநயஜ்ஞாஶ்ச) சிலர் வேதமோதுதலாகிற யஜ்ஞத்திலும், சிலர் அதன் பொருளை அறிதலாகிற யஜ்ஞத்திலும் ஊன்றிநிற்பவர்கள். "த்3வந்த்3வ: ஸாமாஸிகஸ்ய ச" [கீதை 10-33] [ஸமாஸங்களுள் நான் த்வந்த்வமாவேன்] என்கிறபடியே த்வந்த்வஸமாஸமே மற்ற ஸமாஸங்களைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகையாலும், த்3வந்த்3வ ஸமாஸத்தில் இரண்டு பத3ார்த்த2ங்களுக்கும் ப்ராத4ாந்யமாகையாலும், வேதமோதுதலும், அதன் பொருளை அறிதலும் தனித்தனி தர்மங்களாகையாலும் இங்கு இவற்றை இருவகைக் கர்மயோகமாகக் குறிப்பதே பொருந்தும். 'ஜ்ஞாந யஜ்ஞா:' என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், ஆத்மஜ்ஞாநம் எல்லாக் கர்மயோகிகளுக்கும் பொதுவாகையால், வேதமோதுதலோடு கூடப் படிக்கப்படும் ஜ்ஞாநஶப்தம், ஓதிய அர்த்தத்தை அநுஷ்டிப்ப

केचित्तदर्थज्ञानाभ्यासपराः। यतयः—यतनशीलाः, संशितव्रताः—दृढसङ्कल्पाः ॥ २८ ॥

अपाने जुह्वति प्राणं प्राणेऽपानं तथाऽपरे।
प्राणापानगती रुद्ध्वा प्राणायामपरायणाः ॥ २९ ॥
अपरे नियताहाराः प्राणान्प्राणेषु जुह्वति ।

29. அபாநே ஜுஹ்வதி ப்ராணம் ப்ராணேऽபாநம் தத₂ாऽபரே।
ப்ராணாபாநக₃தீ ருத்₃த்₄வா ப்ராணாயாம பராயணா: ||
30 அபரே நியதாஹாரா: ப்ராணாந் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி।

---

29. மற்றும்பி ராணயா மத்தியல்வாா வாயுகதி
யுற்றுத் தகைநதங் குடணக்கச்—செற்றுப்
பிராண னபானனிடைப் பெய்வ ரபானன்
பிராணனிலுய்த் தோமிப்பர் போர்தது.

30. உண்ணு வவர்நியத மொல்லைப் பிராணனவை
திண்ணர வங்கவற்றிற் சேர்விப்ப—ரெண்ணார்ந்த
வெல்லாரு மெச்ச மவரறிவ ரெச்சத்தாற்
பொல்லா வினையொழியப் போந்து.

தற்கு உறுப்பான வேத₃ார்த்த₂ ஜ்ஞானத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருத்தம். இனி, கடைசியில் யஜ்ஞஶப்தத்தோடு சேர்ந்திராத இரண்டு பதங்களாலே எல்லாக் கர்மயோகிகளுக்கும அவசியம இருக்கவேண்டிய இருதன்மைகளை கூறிகிறது.— (யதய:) முயற்சி செய்வதையே இயல்வாகக் கொண்டவர்கள. கர்மயோகிகள் ஸந்யாஸிகளாயிருக்கவேண்டும் என்னும அவஶ்யமில்லாமையாலே யதிஶப்தம் அவர்களைக் குறிக்கமுடியாது. ஆகையால், யத்னத்தைக்காட்டும் யதத₄ாதுவிலிருந்து தோன்றி இகாராந்தமாயிருக்கும் யதிஶப்தம் முயற்சி செய்வதையே இயல்வாகக் கொண்டுள்ளவர்கள் எல்லாக் கர்மயோகிகளும் என்று காட்டுகிறது. (ஸம்ஶிதவ்ரதா:) உறுதியான ஸங்கல்பமுடையவர்கள். ஸம்ஶிதஶப்தம் தடைபடாமையைச் சொல்லுவதாகையால் உறுதியைக் காட்டுகிறது. வ்ரதஶப்தம் எல்லாக் கர்மயோகிகளுக்கும் இருக்கவேண்டிய ஸங்கல்பத்தைக் காட்டுகிறது. தத்தம் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பதில், குலைக்கமுடியாத ஸங்கல்பத்தை உடையவர்கள் எல்லாக் கர்மயோகிகளும் என்று கருத்து. 28.

ப்ராணுயாம பராயணு:—*ப்ராணுயாமத்தில் ஊன்றி நிற்பவர்களாய்,* **நியதாஹாரா:**—*ஆஹாரநியமமுடையவர்களான,* **அபரே**—*சில கர்மயோகிகள்,* **அபாநே ப்ராணம் ஜுஹ்வதி**—*அபாநவாயுவோடு ப்ராணவாயுவை ஒன்றுபடுத்துவதாகிற பூரகத்திலே ஊன்றிநிற்கிறார்கள்;* **ததா அபரே**—*அத்தகைய மற்றும் சில கர்மயோகிகள்,* **ப்ராணே அபாநம் ஜுஹ்வதி**—*ப்ராணவாயுவோடு அபாநவாயுவை ஒன்றுபடுத்துவதாகிற ரேசகத்திலே ஊன்றிநிற்கிறார்கள்;* **ததா அபரே**—*அத்தகைய மற்றும் சில கர்மயோகிகள்,* **ப்ராணுபாநகதீ**—*ப்ராணன் உயரச்செல்வதையும், அபாநம் கீழ்ச்செல்வதையும்,* **ருத்த்வா**—*தடுத்து,* **ப்ராணேஷு ப்ராணுந் ஜுஹ்வதி**—*ப்ராணனகள் அனைத்தையும் அவற்றிலேயே ஒன்றுபடுத்துவதாகிற கும்பகத்திலே ஊன்றி நிற்கிறார்கள்.*

மற்றும் பிராணுயாமத்தியல்வார்—*பிராணுயாமத்தில் ஊன்றிநிற்கும் வேறுசிலர்,* **நியதம் உண்ணு அவர்**—*நியமத்தோடு சாப்பிடுகிறவர்களாய்,* **அங்கு உடனுக்க**—*வாயுக்களில் ஒன்றை மற்றொன்றோடு சேர்ப்பதற்காக,* **வாயுகதி உற்றுத்தகைந்து**—*ப்ராணன அபானம் முதலிய வாயுக்களின் போக்கைத் தடுத்து,* **பிராணன் செற்று அபானனிடைப் பெய்வர்**—*(சிலர்) பிராணவாயுவை மேற்செல்லாமல் தடுத்து அபானவாயுவோடு ஒன்றுக்குவதாகிற பூரகத்தில் ஊன்றி நிற்பர்;* **அபாணன்பேர்த்து பிராணனில் உய்த்து ஓம்ப்பர்**—*(சிலர்) அபானவாயுவைக் கீழ்ச்செல்லாமல் தடுத்துப் பிராணவாயுவோடு ஒன்றுக்குவதாகிற ரேசகத்தில் ஊன்றி நிற்பர்;* **ஒல்லை பிராணன் அவை திணுர அங்கு அவற்றில் சேர்விப்பர்**—*(மற்றும் சிலர்) பழமையான பிராணன்கள் அனைத்தையும் அவற்றிலேயே உறுதியாக ஒனறுபடுத்துவதாகிற கும்பகத்திலே ஊன்றிநிற்பர்.* **எண் ஆர்ந்த அவர் எல்லாரும**—*இதுவரை எண்ணப்பட அந்த எல்லாக் கர்மயோகிகளும்,* **எச்சத்தால் பொல்லா விஜா ஒழியப்**

॥भा॥ अपरे कर्मयोगिनः प्राणायामेषु निष्ठां कुर्वन्ति। ते च त्रिविधाः पूरकरेचककुम्भकभेदेनः अपाने जुह्वति प्राणमिति पूरकः,

---

போந்து—(*நித்யநைமித்திககர்மரூபமான*) *யஜ்ஞத்தால் பொல்லாத புண்யபாபங்கள் அழியப்புகுகிறவராய்.*
எச்சம் அறிவர்—(*நித்யநைமித்திககர்மமாகிற*) *யஜ்ஞத்தை அறிந்து அனுஷ்டிப்பர்.*

29-*30. இனி, ஒன்றரை ஶ்லோகங்களாலே ப்ராணாயாமத்தில் பூரக ரேசக கும்பகங்கள் எனனும மூன்றில் ஒவ்வொன்றில் ஊன்றிநிற்கும் மூவகைக் கர்மயோகிகள் விவரிக்கப்படுகிறார்கள். காற்றை நாசித்துவாரம் வழியாக உள்ளே இழுப்பது பூரகம்; அதை உள்ளே நிறுத்துவது கும்பகம; வெளியே விடுவது ரேசகம். (ப்ராணாயாம பராயணா:) இங்கு சொல்லப்படும் மூவகைக் கர்மயோகிகளும் ப்ராணாயாமத்தில் ஊன்றிநிற்பவர்கள். (நியதாஹாரா:) ஆஹாரநியமம் உடையவர்கள். இதுவும் த்₃ருஷ்டாத்₃ருஷ்டவகைகளாலே மூவகைக் கர்மயோகிகளுக்கும் உபகாரம் செய்வதாகையாலே மூவர்க்கும் பொதுவானது. ஆஹார நியமமாவது,— ஜாதி, ஆஶ்ரயம, நிமித்தம முதலானவற்றால் குற்றமற்ற ஸாத்விகாஹாரத்தை

"த்₃வௌ ப₄ாகௌ₃ பூரயேத₃ந்நைஸ் தோயேநைகம் ப்ரபூரயேத் ।
மாருதஸ்ய ப்ரசாரார்த்த₂ம் சதுர்த்த₂மவஶேஷயேத் ॥"

[வயிற்றில் நாலில் இரண்டு பகுதியை அன்னத்தால் நிறைக்க வேண்டும; தண்ணீரால் ஒரு பகுதியை நிறைக்கவேண்டும்; காற்று ஸஞ்சரிப்பதற்காக ஒரு பகுதியைக் காலியாக வைத்திருக்க வேண்டும்] என்று கூறப்பட்டபடி அளவோடு புசிக்கை. இனி, மூவகைக் கர்மயோகிகளையும் தனித்தனியாகக் கூறுகிறது.— (அபரே) ப்ராணாயாமத்தில் பூரகத்தில் ஊன்றிநிற்பவர்கள். (அபாநே ப்ராணம் ஜுஹ்வதி) அபாநவாயுவாகிற அக்னியில் ப்ராணவாயுவாகிற ஹவிஸ்ஸை ஹோமம செய்கிறார்கள். காற்றை உள்ளே இழுப்பதாகிற பூரகக்ரியையில், மேல்நோக்கிச் செல்வதை இயல்வாகக் கொண்ட ப்ராணவாயு தன் இருப்பிடமான இருதயத்திலிருந்து கீழ்நோக்கித் தள்ளப்பட்டு கு₃த₃த்திலுள்ள அபாநவாயுவோடு ஒன்றாக்கப்படுகிறது. ஆகையால் அபாநவாயு

प्राणेऽपानमिति रेचकः, प्राणापानगती रुद्ध्वा...प्राणान् प्राणेषु जुह्वति इति कुम्भकः। [सप्राणायामेषु] प्राणायामपरेषु त्रिष्वप्यनुषज्यते नियताहारा इति ॥ २९ ॥

அக்னியாகவும். அததுடன ஒனருக்கப்படும் பிராணவாயு ஹவிஸ் ஸாகவும், ஒன்ருகும் பூரககிரியை ஹோமமாகவும் இவர்களால் பாவிக்கப்படுகிறது என்று கருத்து. ஆக, பூரகக்ரியையிலே ஊனறிநிற்பவர்கள இக்கர்மயோகிகள எனறதாயிற்று. (தத2ா அபரே) முறகூடியபடி ப்ராணுயாமபராயணர்களாய், நியதாஹாரர்களாய் ரேசகத்தில் ஊனறிநிற்கும் மற்றும சில கர்ம யோகிகள். (ப்ராணே அபாநம் ஜுஹ்வதி) ப்ராணவாயுவாகிற அக்னியில, அபாநவாயுவாகிற ஹவிஸ்ஸை ஹோமம செய கினறனர். காற்றை வெளியே தளளுவதாகிற ரேசகக்ரியையில் கீழ்நோக்கிச் செல்வதை இயல்வாகக்கொணட அபாநவாயு தன இருப்பிடமான குதத்திலிருந்து மேல்நோக்கித் தள்ளப்பட்டு இருதயத்திலுள்ள ப்ராணவாயுவோடு ஒன்ருகப்படுகிறது. ஆகையால் பராணவாயு அக்னியாகவும, அத்துடன் ஒனருககப் படும அபானவாயு ஹவிஸ்ஸாகவும, ஒன்ருகும் ரேசகக்ரியை ஹோமமாகவும் இவர்களால பாவிக்கபபடுகிறது எனறு கருத்து. ஆக. ரேசகக்ரியையில் ஊனறிநிற்பவாகள் இககர்மயோகிகள் எனறதாயிற்று. (தத2ா அபரே) முற்கூறியபடி ப்ராணுயாம பராயணர்களாய், நியதாஹாரர்களாய், கும்பகத்தில ஊன்றி நிற்கும் மற்றும சில கர்மயோகிகள். (ப்ராணுபாநகதீ ருத்த்வா) ப்ராணவாயு உயரச் செல்வதையும், அபாநவாயு கீழ்ச்செலவதை யும் தடுத்து. இது வ்யானன் முதலான மற்ற வாயுக்களின கதிகளைத் தடுப்பதற்கும் உபலக்ஷணம். (ப்ராணுந் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி) ப்ராணஶப்தத்தால் குறிக்கப்படும் ப்ராணன, அபாநன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் எனனும் ஐவகை வாயுக்களாகிற அக்னியில் அந்த ஐவகை வாயுக்களாகிற ஹவிஸ்ஸுக்களையே ஹோமம் செய்கின்றனர். காற்றை உள் நிறுத்துவதாகிற கும்பகக்ரியையில் ஐவகைப் பிராணன்களும் அவ்வவற்றின இயல்வான கதிகளினின்றும தடுக்கப்பட்டு ஒன்ருக் கப்படுகினறனவாகையாயால், அந்த ப்ராணன்களே அக்னி யாகவும், அவற்ருேடு ஒன்ருக்கப்படும் அந்த ப்ராணன்களே ஹவிஸ்ஸுக்களாகவும், ஒன்ருக்கும் கும்பகக்ரியை ஹோம

सर्वेऽप्येते यज्ञविदो यज्ञक्षपितकल्मषाः ॥ ३० ॥
यज्ञशिष्टामृतभुजो यान्ति ब्रह्म सनातनम् ।

ஸர்வேऽப்யேதே யஜ்ஞவிதே₃ா யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷா: ॥
31. யஜ்ஞஶிஷ்டாம்ருத பு₄ஜோ யாந்தி ப்₃ரஹ்ம ஸநாதநம் ।

ஏதே ஸர்வே அபி—*முற்கூறிய தைவயஜ்ஞம் தொடக்கமாக ப்ராணாயாமமீறாகவுள்ள கர்மயோகங்களில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் அனைவரும்.* யஜ்ஞவித₃:—*பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை முன்னிட்ட நித்யநைமித்திககர்மங்களாகிற யஜ்ஞங்களை அறிந்து அனுஷ்டிப்பவர்கள்;* யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷா:—*அந்த யஜ்ஞங்களாலே பாபம் நீங்கப் பெற்றவர்கள்;* யஜ்ஞஶிஷ்டாம்ருதபு₄ஜ:—*யஜ்ஞத்தில் எஞ்சிய அன்னம் முதலிய அமுதையே புசிப்பவர்கள்;* ஸநாதநம்—*பழைய தான.* ப்₃ரஹ்ம—*ப்ரஹ்மாத்மகமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை.* யாந்தி—*அடைகிறார்கள்.*

॥ भा ॥ दैवयज्ञप्रभृतिप्राणायामपर्यन्तेषु कर्मयोगभेदेषु स्वसमीहितेषु प्रवृत्ता एते सर्वे *सह यज्ञैः प्रजाः सृष्ट्वा (३. १०) इत्यभिहितमहायज्ञपूर्वक-

---

மாகவும் இவர்களால் பாவிக்கப்படுகிறது என்று கருத்து. ஆக, கும்பகக்ரியையில் ஊன்றிநிற்பவர்கள் இக்கர்மயோகிகள் என்றதாயிற்று. ஆக, "தை₃வமேவ" என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, கர்மயோகங்களில் பலவிதமான வகைகள் காட்டப்பட்டன. 29-*30.

30*-*31. இனி, முற்கூறிய பலவகைக் கர்மயோகிகளுக்கும் பலனில் பேதமுண்டா எனனும் ஐயமும், ப்ராணாயாமம் முதலான ஒவ்வொருவகைக் கர்மத்தில் ஊன்றிநிற்கும் கர்மயோகிகளுக்கு நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் கைவிடத்தக்கவையாகி விடுகின்றனவோ எனனும ஐயமும் எழக்கூடும். அவ்விரண்டு ஐயங்களும் இந்த ஶ்லோகத்தில் தவிர்க்கப்படுகின்றன. (ஏதே ஸர்வே அபி) "தை₃வ மேவ" என்று தொடங்கிச் சொலலப்பட்ட தே₃வார்ச்சனம் தொடக்கமாக, ப்ராணாயாமமீறாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோக வகைகளில் தாம் விரும்பும் ஒவ்வொன்றில் ஈடுபட்டுநிற்கும் எல்லாக் கர்மயோகிகளும். இதில், ஒவ்வொருவகைக் கர்மயோகத்திற்கும் இங்கு சொல்லப்போகும் பலன் ஸமானமேயாகையால்

नित्यनैमित्तिककर्मरूपयज्ञविदः तन्निष्ठाः तत एव क्षपितकल्मषाः यज्ञशिष्टामृतेन शरीरधारणं कुर्वन्त एव कर्मयोगे व्यापृताः सनातनं ब्रह्म यान्ति ॥ ३० ॥

---

31. ஆங்கெச்ச மிச்ச மமுதூண் விரும்புமவ
ரோங்குபிர மத்தை யுற்றணைவர்—பாங்காக
விவ்வுலக மில்லெச்ச மில்லார்க்கு மேலாகு
மவ்வுலக மெதநதாலுண டாம்.

ஆங்கு—*அந்த யஜ்ஞங்களில்.* **எச்ச மிச்சம் அமுது ஊண் விரும்புமவர்**—*யஜ்ஞத்தில் எஞ்சிய அன்னம் முதலிய அமுதையே விரும்பி உண்பவர்களான அவர்கள்.* **ஓங்கு பிரமத்தை உற்று அணைவா**—*மிகச்சிறந்த ப்ரஹ்மாத்மகமான தம் ஆத்மாவைப் பொருந்தி அணையப் பெறுவர்;* **எச்ச மில்லார்க்கு**—*யஜ்ஞங்களை அனுஷ்டிக்காதவருக்கு.* **பாங்காக இவ்வுலகம் இல்**—*(அறம் பொருளின்பங்களை விளைக்கும்) அழகிய இவ்வுலகமே கிடையாது;* **மேல் ஆகும் அவ்வுலகம் எத்தால் உண்டாம**—*மேலான மோக்ஷபுருஷார்த்ததைதை விளைககும் அப்ராக்ருதலோகம் எபபடிக கிடைக்கும்?*

அவரவர் விருப்பமே ஒவ்வொருவரைக் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடக் காரணம என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (யஜ்ஞவிதஃ) "ஸஹ யஜ்ஞை: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா" [கீதை 3-10] என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை முனனிட்டுக்கொண்டு செய்யப்படும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களாகிற யஜ்ஞங்களை அறிந்து அனுஷ்டிபப வர்கள். அறிவது அநுஷ்டிப்பதற்கேயாகையாலே, 'யஜ்ஞதகை அறிபவர்கள்' எனறது, அநுஷ்டிப்பதையும சொன்னபடி. திரவிய யஜ்ஞம், தபோயஜ்ஞம் எனறுப்போலே விசேஷிக்காமையாலே, யஜ்ஞஶப்தம முன் சொன்ன நித்யநைமித்திக கர்மஙகளையே குறிக் கிறது என விளங்குகிறது. 'யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷா:' 'யஜ்ஞஶிஷ்டா ம்ருதபுஜ:' என்னும பதங்கள், 'யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை:' [கீதை 3-13] என்னும பதங்களை நினைவுபடுத்துகினறனவாகையாலே, அங்கு யஜ்ஞமாகக் கூறப்பட்ட நிதயநைமிததிக கர்மஙகளே இஙகும யஜ்ஞமாகக் கூறப்படு கினறன என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. (யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷா:) முற்கூறியவாறு நித்யநைமித்திக கர்மஙகளை அறிந்து அனுஷ்டிப்ப தாலேயே பாபம் நீங்கப்பெறுகிறுர்கள் இவர்கள் என்று கருத்து.

नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम ॥ ३१ ॥

நாயம் லோகோऽஸ்த்யயஜ்ஞஸ்ய குதோऽந்ய: குருஸத்தம॥

குருஸத்தம—*குருகுலத்துதித்தவர்களில் சிறந்தவனே!* அயஜ்ஞஸ்ய—*நித்யநைமித்திக கர்மமற்றவனுக்கு.* அயம் லோக: ந—*இந்த ப்ராக்ருதலோகத்தில் அடையப்படும் புருஷார்த்தங்களே கிடைக்காது;* அந்ய: குத:—*அப்ராக்ருத லோகத்தில் அடையப்படும் மோக்ஷபுருஷார்த்தம் எப்படிக் கிடைக்கும்?*

(*யஜ்ஞஶிஷ்டாம்ருதபு₄ஜ:*) *யஜ்ஞத்தில் எஞ்சிநிற்கும் அமுதை உணடு சரீரத₄ாரணததைச் செய்பவர்கள்.* யஜ்ஞஶிஷ்டாம்ருத ஶப்தத்தாலே, *முன அத்தியாயத்திலுள்ள* "யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந:" *[3-13] என்னும் பதம உணர்த்தப்படுகிறதாகையாலும், அந்த ப்ரகரணத்தில்,* "ஶரீரயாத்ராऽபி ச தே ந ப்ரஸித்₃த்₄யேத₃கர்மண:" *[3-8] [கர்மத்தைக் கைவிட்டு ஜ்ஞாநநிஷ்டையில் ஈடுபட்டால் உனக்கு சரீரயாத்திரை கூட ஸித்திக்காது.] என்று யஜ்ஞ ஶிஷ்டத்தை உண்பது சரீரதாரணத்திற்காக என்று கூறபபடுகிற தாகையாலும, இத்தகைய சரீரதாரண வ்யாபாரம் ஆத்மத₃ர்ஶனத் துக்குத் தடைசெய்யாததோடன்றியில் உதவியும் புரியும: இப்படி சரீரதாரணத்தைச் செய்யாவிடில் எத்தொழிலும் செய்யமுடியாது என்று அந்த ப்ரகரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது இங்கும அநு ஸந்திக்கத்தக்கது. ஆக, இத்தால் ப்ராணாயாமம் முதலானவற்றில் ஊன்றிநின்றபோதிலும நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் எல்லாக் கர்மயோகிகளுக்கும் அவசியம் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை என்றும் காட்டப்பட்டது.* (*ஸநாதநம் ப்₃ரஹ்ம யாந்தி*) "ப்₃ரஹ்மைவ தேந க₃ந்தவ்யம்" *[4-24] என்று முன் சொனனபடியே, பழைமை யானதாய் ப்ரஹ்மாத்மகமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறார்கள் என்று கருத்து. ப்ரகரணவசத்தால், இங்கு ப்ரஹ்மஶப்தம ப்ரஹ்மாத்மகமாகையாலே ப்ரஹ்மமெனத்தக்க ஜீவாத்மஸ்வரூபத் தைச்சொல்லுகிறது. ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைகையாவது, அதைக் காண்கையேயாகும். ஆக, பலவகைக் கர்மயோகிகளுக்கும் பலனில பேதமில்லையென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டதாயிற்று. 30*-*31.*

॥ भा ॥ अयज्ञस्य — महायज्ञपूर्वकनित्यनैमित्तिककर्मरहितस्य, नायं लोकः—न प्राकृतलोकः, प्राकृतलोकसंबन्धिधर्मार्थकामाख्यः पुरुषार्थो न सिद्ध्यति। कुत इतोऽन्यो मोक्षाख्यः पुरुषार्थः? परम-पुरुषार्थतया मोक्षस्य प्रस्तुतत्वात्तदितरपुरुषार्थः अयं लोकः इति निर्दिश्यते; स हि प्राकृतः॥ ३१॥

31*. கர்மயோகங்களில் ஒன்றில் ஊன்றிநிற்கிறோம் என்னும் அபி₄மானத்தால், அனைவர்க்கும் பொதுவான நித்யநைமித்திக கர்மங்களைக் கைவிடுபவர்களுக்கு எப்புருஷார்த்தமும் ஸித்திக்காது என்று காட்டப்படுகிறது இந்த ஶ்லோகார்த்த₂த்தில். (அயஜ்ஞஸ்ய) பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கும் நித்ய நைமித்திககர்மங்களைச் செய்யாதவனுக்கு. (அயம் லோக: ந) ப்ராக்ருதமான இவ்வுலகமில்லை. 'அயம்' என்று கண்ணெதிரே காணப்படும் ப்ரக்ருதிகார்யமான உலகம் சொல்லப்படுகிறது. 'இவ்வுலகமே இல்லை' என்று கூறுவது முன்பின் ப்ரகரணங்களுக்கும், இதர சாஸ்திரங்களுக்கும் முரண்படுமாகையால், "இவ்வுலகத்தோடு தொடர்புள்ள அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூவகைப் புருஷார்த்தமும் அவனுக்குக் கிடைக்காது" என்று கருத்துரைக்கவேண்டும். (அந்ய: குத:) இவ்வுலகிலும் வேறுபட்ட அப்ராக்ருதலோகத்தில் அடையப்படும் மோக்ஷம் என்னும் புருஷார்த்தம் அவனுக்கு எப்படிக் கிடைக்கும்? "அயம் லோக:" என்று நேரே காணும் இவ்வுலகத்தையும், "அந்ய: லோக:" என்று கண்ணால் காணாத ஸ்வர்க்கம் முதலான உலகங்களையும், (அதாவது,— அவ்வவற்றில் பெறும் புருஷார்த்தங்களையும்) குறிப்பதாகக் கொள்ளக்கூடாதோ? எனில்: இங்கு மோக்ஷம் பரம புருஷார்த்தமாகவும் யஜ்ஞம் அதையடைய உபாயமாகவும் கூறப்படுகிறதாகையால், அதை விட்டவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்காது என்று கூறினால்தான் முமுக்ஷுவுக்கு இது கைக்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஆகையால், 'அந்ய: லோக:' என்று மோக்ஷத்தையடையும் உலகமான அப்ராக்ருதலோகத்தைக் குறிப்பதே பொருத்தம். ஆகையால், அதற்கு ப்ரதிகோடியான 'அயம் லோக:' என்னும் பதம் ப்ராக்ருதமான பூமி, ஸ்வர்க்கம் முதலிய எல்லா உலகங்களிலும் கிடைப்பவையாக ப்ரத்யக்ஷமாகவும் சாஸ்திரத்திலும் அறியப்படும் அறம் பொருள் இன்பங்களாகிற மூவகைப் புருஷார்த்தங்களைக் குறிக்கிறது என்று கொள்வதே பொருத்த

एवं बहुविधा यज्ञा वितता ब्रह्मणो मुखे।
कर्मजान्विद्धि तान्सर्वानेवं ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे॥ ३२॥

32. ஏவம் ப₃ஹு₂விதா₄ யஜ்ஞா விததா ப்₃ரஹ்மணோ முகே₂।
கர்மஜாந் வித்₃தி₄ தாந் ஸர்வாநேவம் ஜ்ஞாத்வா
விமோக்ஷ்யஸே ॥

ஏவம்—*இவ்வண்ணமாக.* **ப₃ஹு₂விதா₄:**—*பலவிதமான.* **யஜ்ஞா:**—*கர்மயோக வகைகள்.* **ப்₃ரஹ்மண: முகே₂**—*ஆத்மாவையடைய உபாயமான கர்மயோகத்தில்,* **விததா:**—*பரந்துள்ளன.* **தாந் ஸர்வாந்**—*அந்தக் கர்மயோகங்கள் அனைத்தையும்.* **கர்மஜாந்**—*நித்யநைமித்திக கர்மங்களினால் உண்டாகின்றவையாக.* **வித்₃தி₄**—*அறிவாயாக.* **ஏவம்**—*இவ்வண்ணமாக,* **ஜ்ஞாத்வா**—*அறிந்து அநுஷ்டித்து.* **விமோக்ஷ்யஸே**—*ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுவாய்.*

---

32. இன்னே பலவகையா லெச்சம் பிரமத்து
முனனே பரந்த முகஞ்செய்தே—யன்னவை
தான்கருமத் தானவெனச் சார்ந்தறிநீ யாங்குனக்கு
வான்கருது முத்திவரு மற்று.

இன்னே—*இவ்வண்ணமாக.* **பலவகையால் எச்சம்**—*பலவகைப்பட்ட கர்மயோக வகைகள்.* **பிரமத்து முகம் செய்தே**—*ஆத்மாவையடைய உபாயமான கர்மயோகத்தில.* **முன்னே பரந்த**—*அநாதிகாலமாகப் பரந்துள்ளன.* **அன்னவை தான்**—*அந்தக் கர்மயோகங்களானவை,* **கருமத்து ஆன என**—*நித்யநைமித்திக கர்மங்களினால் உண்டாகின்றவை என்று.* **நீ**—*நீ,* **சார்ந்து அறி**—*அறிந்து அநுஷ்டிப்பாய்;* **ஆங்கு**—*இப்படி அநுஷ்டித்தாயானால்.* **உனக்கு**—*உனக்கு.* **வான் கருதும் முத்தி வரும்**—*பரமபதத்தில் பெறலாகும் மோக்ஷம் கிடைக்கும்.*

முடையது. ஆக, நித்யநைமித்திக கர்மங்களைக் கைவிடுபவன் கர்மயோக வகையொன்றில் ஊன்றிநின்றாலும், அவனுக்கு நாலு புருஷார்த்தங்களில் எதுவும் கிடைக்காது என்றதாயிற்று (குரு ஸத்தம) கர்மாநுஷ்டான நிரதர் நிறைந்த குருகுலஶ்ரேஷ்டனான உனக்குநான் இதைச்சொல்லவும வேண்டுமோ என்று கருத்து. 31*.

॥भा॥ एवं हि बहुप्रकाराः कर्मयोगाः ब्रह्मणो मुखे वितताः आत्मयाथात्म्यावाप्तिसाधनतया स्थिताः ; तान्—उक्तलक्षणानुक्तभेदान्

32. ஆக, இருபத்தைந்தாவது ஶ்லோகம் தொடக்கமாகச் சென்ற ஶ்லோகம் வரையில கர்மயோகத்தின் வகைகள் விவரிக்கப் பட்டு, அவற்றில் ஒவ்வொனறை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கும் நித்யநை மித்திக கர்மங்கள் அவசியம் அநுஷ்டிககவேணடியவையே என்று காட்டி, அந்த நித்யநைமித்திக கர்மங்களை அநுஷ்டியாதவர்களுக்கு ஏற்படும் தீமையும் காட்டப்பட்டது இந்த ஶ்லோகத்திளுல் இதே அர்த்தம் வலியுறுத்தப்பட்டு இப்ரகரணம முடிவு கட்டப்படுகிறது (ஏவம் ப₃ஹு₋வித₄ா யஜ்ஞா:) முற்கூறியபடி பலவகைப்பட்டிருககும கர்மயோக வகைகள். பலவகைப்பட்ட கர்மயோகங்களை உபதேசித்தபின் 'இவ்வண்ணமாகப் பலவிதமான யஜ்ஞங்கள' என்று கூறுகிறபடியால், முற்கூறப்பட்ட பலவகைப்பட்ட கர்ம யோகங்களே இங்கு ப்₃ஹு₋வித₄யஜ்ஞங்களாகச் சொல்லப்படு கின்றன எனவிளஙகுகிறது. (ப்₃ரஹ்மண: முகே₂ விததா:) ஆத்மாவை யடைய உபாயமான கர்மயோகத்தில் பரநதுள்ளன. இநத ப்ரகரணத்தில் பலவிடங்களில் ப்₃ரஹ்மஶப்தம ஆதமஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம.

"முக₂ம் து வத₃நே முக்₂யே தாம்ரே த்₃வாராப்₄யுபாயயோ:"
[வைஜயந்தீ-த்₃வ்யக்ஷர-நபுமஸக-25]

[முக₂ஶப்தம் (சரீர) முகம், முக்₂யம், த்₃வாரம், தாம்ரம், வாசல், உபாயம் என்னும் பொருள்களில் பிரயோகிக்கப்படுகிறது] என்னும நிகண்டுவின்படி முக₂ஶப்₃த₃ம் உபாயத்தைக் குறிக்கும ஆக, 'ப்₃ரஹ்மணோ முகே₂ விததா:' என்றது ஆத்மாவையடைய உபாயமான கர்மயோகத்தில் (முற்கூறிய வகைகள) அவாந்தர பேதங்களாகப் பரந்துள்ளன என்று பொருள்படுகிறது. ப்₃ரஹ்ம ஶப்தம் வேதத்தையும், முக₂ஶப்₃த₃ம் அதன் முக்₂கியப₄ாக₃மான வேதாந்தத்தையும் குறிப்பதாகக் கொண்டு கீதார்த்த₂ஸங்க₃ரஹ தீபிகையில் 'வேதாந்தங்களில் முற்கூறிய பலகைப்பட்ட கர்ம யோகங்கள் விவரிக்கப்பட்டன' எனறு பொருள் உரைககப் பட்டது. இனி, உத்தரார்த்தத்தில், நித்யநைமித்திககர்மங்களா லேயே அவ்வக்கர்மயோக வகைகள் ஸித்திக்கும் என்பதைக் காட்டிக்கொண்டு, இதை அறிந்து அநுஷ்டிப்பதால் மோக்ஷ மடையலாம் என்று பலனுரைக்கப்படுகிறது. (தாந் ஸர்வாந்) இவ்வத்தியாயத்தின முற்பகுதியில் சொல்லியபடி ஜ்ஞானததை

कर्मयोगान्सर्वान्कर्मजान्विद्धि — अहरहरनुष्ठीयमाननित्यनैमित्तिककर्मजान् विद्धि। एवं ज्ञात्वा यथोक्तप्रकारेणानुष्ठाय मोक्ष्यसे ॥ ३२ ॥

உள்ளடக்கியிருக்கையாலே ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பவையாய், பிற் பகுதியில சொல்லியபடி பலவகைப்பட்டிருப்பவையான எல்லாக் கர்மயோகங்களேயும். 'தாந்' என்று கர்மயோகத்திற்கு கீதா ஶாஸ்திரத்தில முதலிலிருந்து சொல்லப்பட்ட எல்லாத்தனமைகளேயும் கூறுகிறது எனறும் கொள்ளலாம. 'தாந்' என்று, ஶ்லோகத்தின முற்பாதியில 'ஏவம' ஶப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட அர்த்ததையும, 'ஸர்வாந்' எனறு, ப,ஹுவித₄ஶப்₃த₃த்தால சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தையும் அநுவதிக்கிறது எனறும கொள்ளலாம. ஆக, நாலாவது அத்தியாயத்தின கீ₃தாபா₄ஷ்ய அவதாரிகையில் இவ்வததியாயத்தில் சொலலப்படுகினறவையாக விவரிக்கப்பட்ட ஆறு அர்த்தங்களில் 'கர்மயோகஸ்வரூபம' எனனும் அர்த்தம் கர்மயோகத்திற்கு ப்ரஸ்துதமான எல்லா ஆகாரங்களேயும் காட்டும் 'தாந்' என்னும் பதத்தாலும். 'கர்மயோகவகைகள்' என்னுமர்த்தம் 'ஸர்வாந்' என்பதாலும உணர்ததப்படுகினறன என்று அறியத் தக்கது. (கர்மஜாந் வித்₃தி₄) முற்கூறிய கர்மயோகவகைள் எல்லாமே நித்யநைமித்திககர்மஙகளாலேயே ஸ்வரூபஸித்தி பெறுகின்றவை என அறிவாயாக. ப்ராணுயாமம் முதலான ஒவ் வொரு கர்மங்களில் ஊன்றிநிற்கும ஒவ்வொருவகைக் கர்ம யோகிகளுக்கு அந்த ப்ராணுயாமம் முதலானவை ப்ரத₄ானமாக அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை என்றும, மற்ற நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அநத ப்ரத₄ானகர்மத்தின் ஸ்வரூபஸித்திக்காக அநுஷ்டிக்கத் தக்கவை என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. அந்த நித்யநைமித்திக கர்மங்களே அநுஷ்டிக்காவிடில், ப்ராணுயாமம முதலிய எதையுமே அநுஷ்டிக்கத் தகுதியற்றவனுகிருன்; மேலும், நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் தினந்தோறும அநுஷ்டிக்கப்பட்டால் அவ்வப்போது செய்யும் பாபங்களேப் போக்கி, மேனமேலே ஸத்வகுணத்தை அபிவிருத்திசெயகையாலே, ப்ராணுயாமம் முதலான ப்ரத₄ான கர்மங்களுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியையும பூர்த்தியையும் விளேக்கின்றன வாகையாலே, ப்ரத₄ான கர்மங்களுக்கு நித்யநைமித்திக கர்மஙகள் மிகவும் உதவிபுரிகினறன; ஆகையால் பலனேப் பெறும்வரையில் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை என்று காட்டப்படுகிறது. (ஏவம் ஜ்ஞாத்வா விமோக்ஷ்யஸே) இவ்வண்ணமாக அறிந்து அநுஷ்டித்துப் பரம்பரயா

॥ भा ॥ अन्तर्गतज्ञानतया कर्मणो ज्ञानाकारत्वमुक्तम् ; तत्रान्तर्गतज्ञाने कर्मणि ज्ञानांशस्यैव प्राधान्यमाह—

श्रेयान् द्रव्यमयाद्यज्ञात् ज्ञानयज्ञः परन्तप।
सर्वं कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते॥ ३३॥

33. ஶ்ரேயாந் த்₃ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப।
ஸர்வம் கர்மாகி₂லம் பார்த்த₂ ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே॥

பரந்தப—*எதிரிகளை அழிப்பவனே!* த்₃ரவ்யமயாத்—*திரவிய ஸாத்₄யமான கிரியைகளை முக்கியமாககொண்ட,* யஜ்ஞாத்—*கர்மயோகாம்ஶத்தைக் காட்டிலும்,* ஜ்ஞாநயஜ்ஞ:—*கர்மயோகத்தில் உள்ள ஜ்ஞாநாம்ஶம்,* ஶ்ரேயாந்—*சிறந்தது;* பார்த்த₂—*குந்தீ புத்ரனே!* ஸர்வம—*எல்லா ப்ரகாரங்களோடும் கூடியதாய்,* அகி₂லம்—*எல்லா அங்கங்களோடும் கூடியதான,* கர்ம—*கர்மரூபமான அம்ஶம்,* ஜ்ஞாநே—*(ஸாத்₄யமான) ஆத்மயாதா₂த்ம்ய ஜ்ஞாநத்தில,* பரிஸமாப்யதே—*முடிவடைகின்றதன்றோ.*

---

33. பொருண்மயமா மெச்சத்திற் போதமிகு மெல்லாந்
தெருணமயமா மெச்சந் தெளிதாந்—கருமமெல்லாம்
ஞானத்து வந்து முடிநதே நலமபயக்கு
மானத்தைப் பார்த்தான் மதித்து.

பொருள் மயமாம் எச்சத்தில்—*திரவியத்தைச் செலவிட்டுச் செய்யப்படும் கிரியைகளை முக்கியமாகக் கொண்ட கர்மயோகாம்ஶத்தைக் காட்டிலும்,* எல்லாம் தெருள் மயமாம் எச்சம்—*முழுவதும் ஞானமயமாயிருக்கும் கர்மயோகாம்ஶம்,* போத மிகும்—*மிகவும் சிறந்தது.* ஆனத்தை மதிததுப்பார்த்தால்-*அக்கர்மயோகத்தை ஆராய்ந்துபார்த்தால்*

பரமப₂லமான மோக்ஷத்தைப் பெறுவாய் என்று கருத்து. ஆக, இவ்வளவால், 'அஸ்ய ச பே₄த₃:' என்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகஸ்வரூபமும், அதன் வகைகளும் இந்த ஶ்லோகத்துடன் விவரிககபபட்டதாயிற்று. 32.

தெளிதாம் கருமம் எல்லாம்—எல்லாத் தன்மைகளோடும், அங்கங்களோடு கூடிய கர்மாம்ஶம் அனைத்தும், **ஞானத்து வந்து முடிந்தே நலம் பயக்கும்**—(ஸாத்₄யமான) ஆத்ம யாத₂ாத்ம்ய ஜ்ஞானத்தில் வந்தே முடிவடைகின்றதன்றோ.

---

33. இனி, "ஜ்ஞாநஸ்ய மாஹாத்ம்யம்" என்று கீதார்த்த ஸங்க்₃ரஹத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶத்தின் பெருமையை விளக்குவதான கடைசி ப்ரகரணம் இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. கர்மயோகவகைகளைக் காட்டும் முன ப்ரகரணத்திற்கும் முன்னால், கர்மயோகம் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பது என்று விளக்கப்பட்டது. அக்கர்மயோகத்தில் அடங்கிய கர்மாமஶத்தைக் காட்டிலும், ஜ்ஞாநாம்ஶம் சிறந்தது என்று விளக்குகிறது இங்கு. 'இவ்விடத்தில் ஞானயோகததின பெருமையே சொல்லப்படுவதாகத் தோன்றுகிறதே' என்று ஓர் ஆக்ஷேபமும், அதற்கு ஸமாதானமும் இங்கு அறியதக்கவை. ஆக்ஷேபம் பின்வருமாறு:— இந்த முப்பத்து மூன்றும ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் "திரவியமயமான யஜ்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஜ்ஞாநயஜ்ஞம் சிறநதது' என்று கூறப்படுகிறது. இதற்கு 'கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும், ஆத்மத₃ர்ஶனததிற்கு அந்தரங்கமான ஜ்ஞானயோகம் சிறந்தது' எனறு கருத்துரைப்பதே ஸ்வரஸம். இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் 'கர்மம் அனைத்தும் ஞானத்தில் முடிகிறது' எனறு கூறியிருப்பதும் கர்மயோகத்தினால் ஞானயோகம் உண்டாவதைக் குறிக்கிறது, முப்பதாவது ஶ்லோகத்தில், "எத்தனை பாவம் செய்தவனானாலும் ஞானமாகிற ஓடத்தினாலேயே அதைக் கடப்பாய்" எனறும், முப்பத்தேழில் "ஞானநெருப்பு எல்லாக்கர்மங்களையும சாம்பலாக்குகிறது" என்றும, நாற்பத்தொன்றில, "(ஜ்ஞாந) யோகத்தினால் கர்மத்தைக் கைவிட்டவனை" என்றும் சொல்லியிருப்பது கர்மயோகத்தோடு சிறிதும் பொருந்தாதவை. முப்பத்தெட்டில் "ஞானத்திற்கு ஸமானமான ஶுத்திகரமான உபாயம் இவ்வுலகிலில்லை" என்று கூறியிருப்பதிலிருந்தும் கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும ஞானயோகம் பவித்திரமானது எனறு சொல்லுவதாகவே தோனறுகிறது. முப்பத்தொனபதில் 'ஞானத்தையடைந்தால் மேலான சாந்தியை விரைவிலேயே அடைவான்' என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து, ஞானயோகம் ஆதமத₃ர்ஶனத்துக்கு நேரே ஸாதனமாகையாலே கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும் விரைவில் பலனளிப்பது எனறு

உணர்த்தப்படுகிறது. முப்பத்தைந்தில் எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஞானஸ்வரூபமாகக் காண்பதைப் பலனாகக் கூறியிருப்பதாலும் இங்கு ஞானயோகமே கூறப்படுகிறதென விளங்குகிறது. கர்ம யோகத்தில அடங்கிய ஞானத்தால் ஸர்வாத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படாதன்றோ. இருபத்தெட்டாம் ஶ்லோகத்தில், "ஸ்வாத்₄யாய ஜ்ஞாநயஜ்ஞாஶ்ச" என்று திரவியயஜ்ஞம முதலான கர்மயோக வகைகளைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானயோகம் வேறாக எடுக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஞானயோகத்தைப் புகழும ப்ரகரணமே இது என்று தேறுகிறது என்பது ஆக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:– இந்த ஶ்லோகத்தில ஞானயஜ்ஞம் சிறந்தது என்று சொல்லியிருப்பது கர்மயோகத்தில் ஜ்ஞாநாம்ஶம சிறந்தது என்னும் கருத்தையுடையதேயொழிய ஜ்ஞாநயோகம் சிறந்தது என்னும் கருத்தை உடையதன்று. "கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:" [3-8] முதலானவிடங்களில் முன் ப்ரகரணத்திலும, அடுத்த அத்தியாயத்தில, "தயோஸ்து காமஸந்யாஸாத் கர்மயோகோ₃ விஶிஷ்யதே" [5-2] என்று தொடங்கிப் பின் ப்ரகரணத்திலும் ஞானயோகத்தை விட்க கர்மயோகமன்றோ சிறந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இடையில் இப்ரகரணத்தில அதற்கு முரணாக ஞானயோகம சிறந்ததென எப்படிச் சொல்லமுடியும? ஆகையால் ஜ்ஞாநயஜ்ஞஶப்தம் இங்கு கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶத்தைச் சொல்லுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். "ஸ்வாத்₄யாய ஜ்ஞாநயஜ்ஞாஶ்ச" என்றவிடத்திலும் கர்மயோக வகைகளைக் காட்டும் ப்ரகரணமாகையால் வேதா₃ர்த்த₂ ஜ்ஞானத்தை அப்₄யஸிக்கும் கர்மயோக வகையைக் காட்டுகிறதேயொழிய ஞானயோகத்தைக் குறிப்பதல்ல என்பது அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலேயே நிரூபிக்கப்பட்டது. கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஆத்மயாதா₂த்ம்யஜ்ஞானமும வேதா₃ர்த்த ஜ்ஞானமாயிருக்கையால் இதில அடங்கும். இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகத்தில் ஞானமாகிற கத்தியால ஐயத்தை அறுத்துப் போர்புரிய எழுவாய் என்று அழைத்திருப்பதும் கர்மயோகத்தையும், அதிலடங்கிய ஞானத்தையுமே இங்கு குறிப்பதாகக் காட்டுகிறது. ஞானயோகம் சிறந்ததாகையால போர்புரிய எழுவாய் என்று அழைப்பது ஒட்டாதே. மேலும். இங்கு "ஸர்வம் கர்மாகி₂லம பார்த்த₂ ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" என்று கூறியிருப்பதும் கர்மயோகத்தில உள்ளடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶத்திற்கு ப்ராதா₄ந்யத்தைக் காட்டுவதற்கே தவிர, முற்கூறியபடி ப்ரகரணவிருத்தமாகையாலே ஜ்ஞாநயோகத்தைப் பற்றியதல்ல.

॥भा॥ उभयाकारे कर्मणि द्रव्यमयादंशात् ज्ञानमयोंऽशश्श्रेयान्; सर्वस्य कर्मणस्तदितरस्य चाखिलस्योपादेयस्य ज्ञाने परिसमाप्तेः। तदेव

"அபி சேத₃ஸி" [4-36] "ஜ்ஞாநாக்₃நி: ஸர்வகர்மாணி" [4-37] "நஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்₃ருஶம்"[4-38] முதலான மேல்வரும் ஶ்லோகங்களிலும், கர்மயோகத்திலடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶம் உபாயவிரோதி பாபத்தைப் போக்கவல்லதென்று அதைப்பற்றிய பெருமையே பேசப்படுகிறதாகையால், அவ்விடங்களிலும் ஜ்ஞாநயோகத்தைப் பற்றிப் பேசப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை. இவைகளையொட்டிப்பார்க்கும்போது, "யோக₃ஸந்ந்யஸ்தகர்மாணம்" [4-4] எனனுமிடத்திலும கர்மத்தை ஜ்ஞாநாகாரமாகப் பார்க்கும் புத்தியோகத்தால், கர்மமானது ப₂லஸங்கம் முதலியவையற்றிருக்கையாலே ஜ்ஞாநாகாரமாகவே மாறிவிடுகிறதாகையால் கேவல கர்மம கைவிடப்பட்டதாகிறது என்றே கருத்துரைக்கவேண்டும். "ஜ்ஞாநம் லப்₃த்₄வா பராம் ஶாந்திம்" [4-39] எனனும் ஶ்லோகத்தில் கர்மயோகத்திலடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶமே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகப் பழுக்கிறது என்று அதன் முற்றிய நிலை கூறப்படுகிறது. இதற்குச் சற்றுமுன், "தத் ஸ்வயம் யோக₃ ஸம்ஸித்₃த₄: காலேநாத்மநி விந்த₃தி" [4-39] என்றும், "ஶ்ரத்₃த₄ாவாந் லப₄தே ஜ்ஞாநம்" [4-39] என்றும் காலக்ரமத்தில் இந்த ஜ்ஞானம் பழுக்கும் முறை விளக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. இவ்வளவால், "யேந பூ₄தாந்யஶேஷேண த்₃ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதோ₂ மயி" என்னும் ஶ்லோகத்திலும், கர்மயோகத்திலடங்கிய ப்ரக்ருதிவியுக்தமான ஆத்மஜ்ஞானத்தினல், காலக்ரமத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களும், பரமாத்மாவும் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருக்கையால் ஸமமானவர்களென அறியப்படுகிறுர்கள் எனறே சொல்லப்படுவதாக விளங்கிறது. ஆக, ஆக்ஷேபஸமாத₄ானம் விளக்கப்பட்டது. இனி, ஶ்லோகத்தைக் காண்போம். (பரந்தப) எதிரிகளைப் போரில் தவிக்கச் செய்யும் நீ உன வர்ணத₄ர்மம் கர்மரூபமாயிருந்தபோதிலும் ஜ்ஞாநாகாரமாகவேயிருந்து பெருமைபெறுகிறது என்பதை அறியவேண்டாவோ? எனறு கருத்து. (த்₃ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: ஶ்ரேயாந்) கர்மாம்ஶமும், ஜ்ஞாநாம்ஶமும் அடங்கியதாக இதுவரையில் நிரூபிக்கப்பட்ட கர்மயோகத்தில், அம்பு, வில், தேர், குதிரை முதலான திரவியமயமாகவும், அதனுல்

सर्वैस्साधनैः प्राप्यभूतं ज्ञानं कर्मान्तर्गतत्वेनाभ्यस्यते, तदेव [हि] अभ्यस्यमानं क्रमेण प्राप्यदशां प्रतिपद्यते ॥ ३३ ॥

तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।
उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥ ३४ ॥

34. தத்₃வித்₃தி₄ ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா ।
உபதே₃க்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வத₃ர்ஶிந: ॥

---

34. அந்த வறிவை யறிநீ யடிவணங்கிச்
சிந்தை யுடன்கேட்டுச் சேவிததே—முந்தறிவை
யொத்துபதே சிப்ப ருனககுணர்ந் தோராய்த
தத்துவத்தைக் கண்டிருப்பார் தாம்.

ஸாதிக்கப்படும் கர்மமயமாகவுமிருக்கும் அம்ஶத்தைக் காட்டிலும், "இந்த யுத்தரூபமான கர்மத்தில் அநித்யமான சரீரத்திற்கு அழிவேயொழிய நித்யமான ஆத்மாவிற்கு அழிவே கிடையாது; பகவதாராதனமாக இதைச் செய்தவால் மோக்ஷபர்யந்தமான சிறப்பே ஆத்மாவிற்கு ஏற்படும்" என்னும் ஜ்ஞாநமயமான அம்ஶம் சிறந்தது. கர்மயோகத்தைச் சொல்லும யஜ்ஞஶப்தம் இங்கு அதன அம்ஶமான கர்மத்தை முதற்பாதத்திலும, ஞானததை இரண்டாம் பாதத்திலும் சொல்லுகிறது. (ஸர்வம் அகி₂லம் கர்ம) எல்லாக் கர்மமும்,அதைக்காட்டிலும வேறுபட்டதாய், அதற்கு அங்கமாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க எல்லாமும். ஸர்வஶப்தம் முற்கூறப்பட்ட கர்மயோக வகைகளைக் காட்டுகிறது. அகி₂லஶப்தம அவற்றின அங்கங்களைக் காட்டுகிறது. (ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே) அங்கங்களோடு கூடிய முற்கூறிய எல்லாக்கர்மமும் ஞானத்தில் முடிகினறது. எல்லா அங்கங்களோடும் கூடிய கர்மயோகத்தால் அடையப்படும் ஆத்மயாத₂ாம்யஜ்ஞானம், கர்மத்திலடங்கியதாக அப்₄யஸிக்கப் படுகிறது. அப்படி அப்₄யஸிக்கப்படும் அதுவே காலக்ரமத்தில் முற்றிப்பழுத்து ஆத்மாவை நேரே காண்கையாகிற ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார நிலையை அடைகிறது என்று கருத்து. பரிபக்வமடையாத ஆத்மஜ்ஞானம் ஸாதனமான கர்மத்திலடங்கியதாகவும், ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகப் பரிபக்வமடைந்த அதுவே ஸாத்₄யமாகவுமாகிறது என்றபடி. கர்மமானது தனக்குள்ளடங்கிய ஞானத்தில் முடிவடைவதாவது,— அந்த ஞானம ஸாத்₄யமான ஆத்மஸாக்ஷாத்கார நிலையை அடைவதேயாகும். 33.

ப்ரணிபாதேந—நன்கு வணங்குவதாலும், பரிப்ரஶ்நேந—சூழ்ந்து நின்று கேட்பதாலும், ஸேவயா—கைங்கர்யத்தினாலும், தத்—அந்த ஆத்மஜ்ஞானத்தை, வித்$_3$தி$_4$—(ஞானிகளிடமிருந்து) அறிவாயாக; தத்வத$_3$ர்ஶிந:—ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த, ஜ்ஞாநிந:—ஞானிகள், தே—உனக்கு, ஜ்ஞாநம் — ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவை, உபதே$_3$க்ஷ்யந்தி—(வணங்குதல் முதலானவற்றால் உகந்து) உபதேசிப்பார்கள்.

அடிவணங்கி—(ஆசார்யனின்) திருவடிகளை வணங்கியும், சிந்தையுடன் கேட்டு — ஆலோசித்துக் கேட்டும், சேவித்தே—கைங்கரியம் செய்தும், நீ—(சீடனே) நீ, அந்த அறிவை—ஆத்மாவைப்பற்றிய அவ்வறிவை, அறி—அறிவாய்; உணர்ந்தோராய்—ஞானிகளாய், தத்துவத்தை கண்டிருப்பார் தாம்—ஆத்மதத்துவத்தை நேரே ஸாக்ஷாத்கரித்திருப்பவர்கள், முந்தறிவை—பழமையான அவ்வாத்மஜ்ஞானத்தை, ஒத்து உபதேசிப்பர்—உன்னோடு பொருந்தி நின்று உபதேசிப்பார்கள்.

---

34. தனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞானத்தை, அந்தந்தப் பக்குவநிலைக்கேற்ப அவ்வப்போது தெளிவு ஏற்படுவதற்காக மறுபடியும் மறுபடியும் பல ஞானிகளிடம் கேட்கவேண்டும் என விதிக்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (தத் வித்$_3$தி$_4$) அதை அறிவாயாக. "அவிநாஶி து தத்$_3$ வித்$_3$தி$_4$" [2-17] என்று தொடங்கி, "ஏஷா தேऽபி$_4$ஹிதா ஸாங்க்$_2$யே" [2-39] என்பதீறாக என்னால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞானத்தை அறிவாயாக. 'தத்' [அது] என்று பரோக்ஷமாகச் சொல்லுகையாலே, இப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞானமே இங்கு பொருளாகத்தக்கது. இப்ரகரணத்திற்கும் பொருந்தியது. தான் சொன்னதையே ஞானிகளிடம் மேலும் தெளிந்தறியவேணும் என்கிறானாகையாலே, இதற்கு முன் சொல்லாததொன்றை ஞானிகளிடம் அறியச்சொல்லுவதாகக் கொள்ளுவது உசிதமன்று. (வித்$_3$தி$_4$) அந்த ஞானத்தோடு கலந்த கர்மயோகத்தைப் பயிலும் நீ, அந்தந்தப் பக்குவநிலைக்கேற்ப அவ்வப்போது அந்த ஞானத்தில் தெளிவு ஏற்படுவதற்காக ஞானிகளைக் கேட்டறிவாய்.

तदात्मविषयं ज्ञानं * अविनाशि तु तद्विद्धि (२. १७) इत्यारभ्य * एषा तेऽभिहिता (२. ३९) इत्यन्तेन मयोपदिष्टम्।

ஞானிகளைக் கேட்டறியவேண்டிய முறை யாதெனில்: (ப்ரணிபாதேந) நனகு வணஙகுவதன்மூலமும். மனம், புத்தி, அபி₄மானம் ஆகியவற்றையடக்கி, இருகைகள, இருபாதங்கள், தலை ஆகிய ஐந்து அஙகஙகளும தரையில படியுமபடியாக வணங்கி. பாதம அல்லது ,பதநமாவது உடலின் எல்லா அவயவங்களும தரையிலே பொருந்தும்படி விழுவது. நிபாதமாவது,— உளளே யிருக்கும் 'நான் எனது' எனனும் அபி₄மானமும் அழிநதுவிழுகை. ப்ரணிபாதமாவது,— 'இப்படி விழும்படி சாஸ்திரம சொல்லுகை யாலே விழுகிறோம்' எனறிராமல், 'வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே இது நம் ஸ்வரூபம்' எனறு உகப்புடன் காலில் விழுகை—என்பர் (பாரதாதி தனிஸ்லோகத்தில்) வியாக்கியான சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான்பிள்ளை "ப்ரகர்ஷேண நீசை: பதநம் ப்ரணியாத:; ப்ரஶ்நபூர்வாங்க₃பூ₄த: ப்ரஞ்மோபஸங்க்₃ரஹஞ்தி₃ர் விவக்ஷித:" [மிகத்தாழ்ந்து விழுதல் ப்ரணிபாதமாகும்; ப்ரஶ்னத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகக் காலில் விழுவது, காலைப்பிடிப்பது முதலானவை கருதப்படுகின்றன.] எனபர் தாத்பர்யசந்த்ரிகையில வேதாந்த தேசிகன். (பரிப்ரஶ்நேந) பரிப்ரஶ்னம் செய்வதன்மூலமும். மூன்று விதமாகப் பொருள்கொள்வர் பெரியவாச்சான்பிளளை. (1) பக்கத்தி லிருந்து கேட்பது. பரிஸரத்தில் (அருகில்) நின்று கேட்பது பரிப்ரஶ்னமாகிறது. ஆசாரியனிடம் சிஷ்யன் ஒரு வார்த்தை சொல்லவேண்டியிருக்கும்போது, கண்ணுக்குத் தோன்ருதபடி பின்னேயிருக்கவும் கூடாது; ஸமப்ராத₄ாந்யமுள்ளவன்போல் நேர்முன்னேயிருக்கவும் கூடாது; ஆசார்ய கடாக்ஷம விழுமபடி யாகவும், தன் அப்ராத₄ானயம் தோனறும்படிபாகவும் பக்கத்திலே யிருந்து கேட்கவேண்டும் என்று கருத்து. (2) போதுமான அளவு கேட்பது. "பர்யாப்தம் யத₂ா தத₂ா ப்ரஶ்ந:—பரிப்ரஶ்ந:" [எவ்வளவு கேட்டால் போதுமானதோ அவ்வளவு கேட்பது பரிப்ரஶ்னமாகிறது.] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே, தான் கேட்க நினைத்த பொருளை ஆசாரியன் விசேஷமாகப் பொழியும்படி, கேட்கவேண்டியதனைத்தையும் கேட்கவேண்டும்; தன் அபி₄நிவேஶம் தோற்றும்படி அளவுக்குமேல் கேட்பதும் கூடாது என்று கருத்து. அதாவது,—

"யந்மயம் ச ஜக₃த் ப்₃ரஹ்மந் யதஶ்சைதத் சராசரம் ।
லீநமாஸீத் யதா₂ யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ர ச ॥" [வி-பு 1-1-5]

[அந்தணரே! இவ்வுலகம் எவர் மயமாயிருந்தது? அசைவனவும் அசையாதனவுமான பொருள் எங்கிருந்து தோன்றுகின்றன? எங்கு எப்படி ஒடுங்கியிருந்தன? எங்கே லயமடைகின்றன?] என்று பொதுவிலே போதுமானவரையில் கேள்விகேட்டு,

"விஷ்ணோ: ஸகாஶாது₃த்₃பூ₄தம் ஜக₃த் தத்ரைவ ச ஸ்தி₂தம் ।
ஸ்தி₂திஸம்யமகர்த்தாऽஸௌ ஜக₃தோऽஸ்ய ஜக₃ச்ச ஸ: ॥
[வி-பு 1-1-11]

[உலகம் விஷ்ணுவிடமிருந்தே உண்டாயிற்று; அவரிடமே நிலை நிற்கிறது; இவ்வுலகிற்கு ரக்ஷணத்தையும் நியமனத்தையும் அவரே செய்கிறார். இவ்வுலகமும் அவரே (ஸர்வம் விஷ்ணுமயமே என்று கருத்து.)] என்று விஷ்ணுவாகிற தேவதாவிஶேஷமே ஜகத் காரணம என்று விசேஷத்திலே பதிலாம்படி போதுமான அளவு கேள்விகேட்கவேணடும்; அபி₄நிவேஶம் தோற்றும்படி அளவுக்கு மேல் கேட்கவும் கூடாது என்றபடி. தன அபி₄நிவேஶம் தோற்றுமபடி 'லிங்கத்தின் பெருமையைச் சொல்லு' என்று கேள்வி கேட்டு, அதைப் போரப்பொலியச் சொல்லும லிங்கபுராணத்தை பதிலாகப் பெற்றவிடத்திற்போலே அளவுக்குமீறிக் கேள்விகேட்கக் கூடாது என்பதும் குறிக்கொள்ளததக்கது. 3, ஸகலார்த்தங்களை யும் கேட்பது. "பரி—ஸாகல்யே" எனறு ஸாகலயத்தைச் சொல்லுவதாய், அறியவேண்டியவை அனைத்தையும் கேட்பது பரிப்ரஶ்னம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தாத்பர்யசந்த்ரிகை யில் காட்டப்பட்டபொருளாவது,— "பரிப்ரஶ்ந:- ஸ்வபு₃த்₃தி₄மத்தாதி ரேக கூ₃ஹநேந அஜாநத இவ ஸாக்ஷாத்ப்ரஷ்டவ்யாநபி₄தா₄நேந தத₃நுப₃ந்தி₄ விஷய: ப்ரஶ்ந: । ப்ரதிவாதி₃வத் குயுக்திபி₄: ப்ரத்ய வஸ்தா₂நம் ந கர்த்தவ்யமிதி பா₄வ: ।" *[பரிப்ரஶ்னமாவது,— தன் அறிவின சிறப்பை மறைத்துக்கொண்டு, அறியாதவன்போல நேரே கேட்கவேண்டியதைக் கேட்காமல், அதோடு ஸமபந்தப் பட்ட விஷயங்களைக் கேட்பது. ப்ரதிவாதியைபபோலே மறுத்துப் பேசக்கூடாது எனறு கருத்து.]* என்பது. அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞாந விஷயமான ப்ரஶ்னத்தில், அர்ஜுனன் அறியாதவன்போலே இபபடிப் பரிப்ரஶ்னம் செய்ததைக் கண்டோமன்றோ. (ஸேவயா) ஸேவை எனப்படும் பக்தி அல்லது நீண்டநாள் கைங்கர்யத்தின்

तद्युक्तकर्मणि वर्तमानस्त्वं विपाकानुगुणं कालेकाले प्रणिपातपरिप्रश्न-सेवादिभिर्विशदाकारं ज्ञानिभ्यो विद्धि। साक्षात्कृतात्मस्वरूपास्तु

மூலமும். ஆத்மஜ்ஞானவிஷயததில் அப்$_4$யாஸம் வளர வளர உன் பக்குவத்திற்கேற்ப அவ்வப்போது ஏற்படும் ஐயங்களை ப்ரணிபாதபரிப்ரஶ்நஸேவைகளாலே ஞானிகளை அநுவர்த்தனம் செய்து தெளிவித்துக் கொள்வாயாக என்பது பூர்வார்த்தத்தின் திரண்ட பொருளாகும். ப்ரணிபாதபரிப்ரஶ்நஸேவைகள என்று இங்கு சொல்லப்பட்டவையே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தின தொடக்கத்தில், "மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச$_2$ ப்ரணிபத்யாபி$_4$வாத்$_3$ய ச" [மைத்ரேயர் ப்ரணிபாதமும், அபி$_4$வாத$_3$னமும் செய்து, பரிப்ரஶ்நம பண்ணினார்.] என்று காட்டப்பட்டது. "ப்ரணிபாதேந—ப்ரணிபத்ய" "பரிப்ரஶ்நேந—பரிபப்ரச்ச$_2$" "ஸேவயா—அபி$_4$வாத்$_3$ய ச" என்ற பதங்களின் ஒற்றுமை காணத்தக்கது. இங்கு ஓராக்ஷேபம் எழுகிறது,— பகவான ஆத்மதத்வஜ்ஞானத்தை அர்ஜுனனுக்குத் தெளிவாகத்தானே உபதேசித்திருக்கிறான. மஹாமேதாவியான அர்ஜுனனும் தெளிவாகத்தானே அறிந்திருக்கிறான. அப்படியிருக்கும்போது எதற்காகப் பிறர் காலிலே விழுந்து துவள வேணுமா? என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாத$_4$ானம் பின்வருமாறு,— பகவான் தெளிவாகவேதான் உபதேசித்திருக்கிறான். அர்ஜுனனும் கவனமும், அறிவுமுள்ளவனே. ஆயினும், அநாதி கர்மத்தால் ஏற்பட்ட அநந்தமான பாபக்கதவுகளாலே, தத்வ ஜ்ஞானம் வெளிப்படும் மனமெனும துவாரம் மறைக்கப்பட்டிருக்கையால் இப்போது மிகுந்த தெளிவு ஏற்படவில்லை. "பித்தக்$_4$நமஞ்ஜநமநாப்நுஷி ஜாது நேத்ரே நைவ ப்ரப$_4$ாபி$_4$ரபி ஶங்க$_2$ஸிதத்வபு$_4$த்$_3$தி$_4$:" [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 16] [பித்தத்தைப் போக்கும் அஞ்ஜனம தீட்டாதவரையில் ஒளியிருந்தாலும் 'சங்கம் வெளுப்பு' என்னும அறிவு ஏற்படாதன்றோ.] என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்ததுபோலே அநாதிபாபமாகிற பித்தமிருக்குமவரையில் ஆத்மஜ்ஞானத்தில் தெளிவு ஏற்படாதன்றோ. கர்மயோகத்தை உள்ளபடி அநுஷ்டிப்பதால இப்பாபங்கள் சிறிது சிறிதாக நீங்கும். பாபங்கள் நீங்க நீங்கத் தெளிந்த அறிவை ஏற்கததக்க பக்குவநிலை ஏற்படும். அப்போது முன பொதுவாகக் கேட்டறிந்த அர்த்தத்தை வலியுறுத்திக கொள்வதற்காகவும், ஏற்கனவே கேட்டறியாத அர்த்தத்தை அறிவதற்காகவும, கேட்டதில் மறந்ததை நினைவுபடுத்திக்கொளளவதற்காகவும ஞானிகளிடம் கேட்டறிய

ज्ञानिनः प्रणिपातादिभिस्सेविताः ज्ञानबुभुत्सया परितः पृच्छतस्तवा-शयमालक्ष्य ज्ञानमुपदेक्ष्यन्ति ॥ ३४ ॥

வேண்டியதே என்றபடி. இதனாலேயே மாஸ்திரமும் "ஸ கு₃ருமேவாபி₄க₃ச்சே₂த்" [முண்ட 1-2-12] [அவன் (ஞானத்தெளிவு பெறுவதற்காக) குருவையே அடையவேண்டும்.] என்று விதித்தது. தான் கீதையில் கேட்ட அர்த்தத்தை இவ்வர்ஜுனனே சிறிது காலத்தில் மறந்து மறுபடியும் கண்ணனால் அநுகீதையுபதேசம் பெற்றானன்றோ. ஆகையாலே ஞானிகளிடம கேட்டறியவேண்டியது அவசியமே என்று நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று. "நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்₃ரூயாத் ந விநயாதி₃ ரஹிதாய ச வக்தவயம்" [ஒரு வருடமாவது மாஶ்ருஷை செய்யாதவனுக்கும் விநயம் முதலானவையற்றவனுக்கும் உபதேசிக்கலாகாது;] என்று, இவனுக்குத் தெளிந்த அறிவை ஏற்கத்தக்க பக்குவநிலை உண்டாவதற்காக ப்ரணிபாதம் ஸேவை முதலானவற்றை சாஸ்திரம் விதிக்கையாலேயே, ஞானிகள் அவை செய்தபின்பே சிஷ்யனுக்குத் தத்துவத்தை உபதேசிக்கிறார்கள் என்பதும் அறியத்தக்கது. இனி, இப்படி ப்ரணிபாதபரிப்ரஶ்நஸேவைகளைச் செய்தால் ஞானிகள் அவசியம் ஆத்மஜ்ஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள் என்கிறது உத்தரார்த்தம. (தத்வ த₃ர்ஶிந: ஜ்ஞாநிந:) ஆத்மதத்வஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஞானிகள். 'தத்வத₃ர்ஶிந:' என்று விசேஷிக்கையாலே, ஆத்மஜ்ஞானத்தை உபதேசிப்பதற்கு இவர்களுக்குள்ள தகுதி காட்டப்படுகிறது. இவனுக்கு அவ்வப்போது ஏற்படும பக்குவநிலைகளுக்கு ஏற்ப உண்டாகும் ஐயங்களும் பல விதமாயிருக்குமாகையாலே, "ப₃ஹுப்₄ய: ஶ்ரோதவ்யம். ப₃ஹுதா₄ ஶ்ரோதவ்யம், ப₃ஹு ஶ்ரோதவ்யம்" [பலரிடம் பலகால் பல விஷயங்களைக் கேட்கவேண்டும்] என்கிறபடியே பலரிடம் கேட்கவேணடும் என்பதை'ஜ்ஞாநிந:'என்பதில் பன்மை உணர்த்துகிறது. (ஜ்ஞாநிந:) கீதாசார்யனான நானும், பீஷ்மர், மார்க்கண்டேயர் முதலான மற்றவர்களும் உபதேசிக்கப்போகிறோம் என்று கருத்து. (தே) ஆத்மஜ்ஞானத்தைப் பெறவிரும்பி, ப்ரணிபாதம் முதலானவற்றை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரிப்ரஶ்னம் செய்யும உனக்கு. (ஜ்ஞாநம் உபதே₃க்ஷ்யந்தி) "தஸ்மை ஸ வித்₃வாந உபஸந்நாய ஸம்யக்...ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்₃ரஹ்ம வித்₃யாம்" [முண்ட 1-2-1] [நன்கு வந்தடைந்த அந்த சீடனுக்கு அறிவாளியான அவ்வாசார்யன ப்ரஹ்மவித்யையை உள்ளபடி உபதேசிக்கவேண்டும்.] என்கிற சாஸ்திரவிதியை அறிந்தவர்களாகையாலே, ப்ரணிபாதம முதலானவற்றை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரிப்ரஶ்னம் செய்யும் உன்

॥भा॥ आत्मयाथात्म्यविषयस्य ज्ञानस्य साक्षात्काररूपस्य लक्षणमाह—

यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोहमेवं यास्यसि पाण्डव।
येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि॥

35. யஜ்ஜ்ஞாத்வா ந புநர்மோஹம் ஏவம் யாஸ்யஸி பாண்ட₃வ।
யேந பூ₄தாந்யஶேஷேண த்₃ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதே₂ா மயி॥

யத்—*எந்த அறிவை.* ஜ்ஞாத்வா—*அறிந்து.* புந:—*மறுபடியும்,* ஏவம்—*இவ்வண்ணமாக.* மோஹம்—*(தேஹாத்மாபி₄மானம் முதலான) மயக்கத்தை.* ந யாஸ்யஸி—*அடையமாட்டாயோ.* யேந—*எந்த அறிவினால்.* பூ₄தாநி—*ஜீவராசிகளை,* அஶேஷேண—*ஒன்றுவிடாமல்.* ஆத்மநி—*தனக்கு ஸமமாகவும்.* அதே₂ா மயி—*எனக்கும் ஸமமாகவும்.* த்₃ரக்ஷ்யஸி—*காண்பாயோ.* (தத் வித்₃தி₄—*அந்த அறிவைப் பெறுவாயாக—என்று கீழ் ஶ்லோகத்தோடு அன்வயம்*)

---

35. யாததனை யிங்கறிந்தா லிவ்வண்ண மோகியா
யாததனு லுன்னிடத்து மென்னிடத்து—மேதமறப்
பூதங்க ளெல்லாம் பொருந்துநெறி காண்டிநீ
யாதங் கறிவென் பதம்.

யாததனை—*எந்த ஞானத்தை.* இங்கு அறிந்தால்—*இவ்வுலகில் பெற்றாயானால்.* இவ்வண்ணம் மோகியாய்—*இம்மாதிரியாக (தேஹத்தை ஆத்மாவாக எண்ணி) மயங்கமாட்டாயோ.* யாததனால்—*எந்த ஞானத்தினால்,* உன்னிடத்தும் என்னிடத்தும—*உன்னிடமும் என்னிடமும்.* பூதங்கள் எல்லாம்—*எல்லா ஜீவராசிகளும்.* ஏதம் அற—*வேற்றுமையில்லாமல்.* பொருந்தும நெறி—*ஸமமாயிருக்கும் நிலையை,* நீ காண்டி—*நீ காண்பாயோ.* ஆது—*அவ்வறிவே.* அங்கு—*ப்ராப்யதசையில்.* அறிவு என் பதம்—*அறிவுமயமான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகும்.*

கருத்தை அறிந்து ஞானிகள் அவசியம் உனக்கு ஆத்மதத்வ ஜ்ஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள். ஆக, அவ்வப்பக்குவநிலைக்கேற்ப ஆத்மதத்வஜ்ஞானத்தைப் பல ஞானிகளிடம் பலகால்கேட்டுத் தெளிவு பெறவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டதாயிற்று. 34.

॥भा॥ यत् ज्ञानं ज्ञात्वा पुनरेवं—दे[वा]हाद्यात्माभिमानरूपं तत्कृतं ममताद्यास्पदं च मोहं न यास्यसि, येन च देवमनुष्याद्याकारेणानुसंहितानि सर्वाणि भूतानि स्वात्मन्येव द्रक्ष्यसि, यतस्त्वान्येषां

35. கர்மயோகத்திலடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶத்தின் ப்ராத₄ான்யம் முப்பத்துமூன்றாவது ஶ்லோகத்திலும், அது காலம் செல்லச்செல்ல ஜ்ஞாநிஸேவையாலே பக்குவமடையும் என்று சென்ற ஶ்லோகத்திலும் கூறப்பட்டது; அந்த ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவு முற்றிப் பழுத்து ஸாக்ஷாத்கார நிலையை அடையும்போது அதன் ஸ்வரூபம் எத்தகையதாயிருக்கும் எனபது இந்த ஶ்லோகத்தில் விவரிககப் படுகிறது. (யத் ஜ்ஞாத்வா) எந்த ஆத்மஜ்ஞானத்தை நேரே பெறுபபோது; ஆதமஜ்ஞானமானது ஜ்ஞானிகளை ப்ரணிபாத பரிப்ரஶ்நஸேவைகள் பண்ணுவதாலே முற்றிப்பழுத்து ஸாக்ஷாத்கார நிலையை அடையும்போது என்றபடி (புந: ஏவம் மோஹம் ந யாஸ்யஸி) இப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று மயங்கியது, அதனாலே தேஹத்தைச்சேர்ந்த உறவினர் முதலானவற்றை ஆத்மாவோடு தொடர்புடையவையாக மயங்கியது முதலான மயக்கத்தை மறுபடியும் நீ இவ்வண்ணம் அடைய மாட்டயோ. ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், ஜ்ஞாநாநந்தமயமன ஆத்மாவை நேரே கண்டபின்பு, தேவாதிதேஹமே ஆத்மாவெனும் அஹங்காரமும்,தேஹாநுபந்திகளைத்தன்னுடையவையாக நினைக்கும மமகாரமும ஏற்பட இடமில்லையன்றே. (பாண்ட₃வ) பாண்டுபுத்திரனை நீ மோஹமற்ற அந்நிலையை அடையவேண்டாவோ என்று கருத்து. இனி, உத்தரார்த்தத்தாலே அந்நிலையில் எல்லா ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவைப்போலே ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பவர்களாகக் காணப்படுவர் என்கிறுன்: (யேந) எந்த ஜ்ஞானத்தினுலே. (அஶேஷேண பூ₄தாநி ஆத்மநி த்₃ரக்ஷ்யஸி) தேவர், மனிதர், திர்யக் (ஊர்வது), ஸ்தாவரம் (நிற்பது) என்று நாலுவகைப் பட்ட எல்லா ஜீவராசிகளையும் தன்னிடமே காண்பாயோ. ப்ரக்ருதி கார்யமான சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மற்ற ஜீவர்களும், நீயும் ஓரே ரீதியில் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருந்துகொண்டு ஸமமாயிருப்பதால், உன்னை நேரே காணும்போது அவற்றையும் கண்டதாகவேயாகிறபடியால், உன்னிடமே அவற்றைக் காண்கிறாய் என்று கருத்து. இவ்வர்த்தமே,

च भूतानां प्रकृतिवियुक्तानां ज्ञानैकाकारतया साम्यम्, प्रकृतिसंसर्ग-दोषविनिर्मुक्तमात्मस्वरूपं सर्वं सममिति च वक्ष्यते * निर्दोषं हि समं

"வித்₃யாவிநய ஸம்பந்நே ப்₃ராஹ்மணே க₃வி ஹஸ்திநி।
ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டி₃தா: ஸமத₃ர்ஶிந:॥"

[கல்வியும் அடக்கமும கூடிய அந்தணனிடமும், (அவையற்ற) அந்தணனிடமும, பசுவிடமும், யானையிடமும, நாயிடமும, நாயைத்தினனும் சண்டாளனிடமும் (ஆத்மா ஜ்ஞாநாகாரமாகவே யிருப்பதால்) ஆத்மஜ்ஞானிகள் ஸமமானவை எனனும அறிவையே உடையவர்கள்.] எனறு அடுத்த அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. பூ₄தஶப்தம் அந்தணன், பசு, யானை முதலான சரீரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களைக் காட்டுகிறது. இப்படி சரீரத்தால வேறுபட்டிருந்தபோதிலும் அவ்வேறுபாடு கர்மம காரணமாக ஏற்பட்டதாகையாலும் உளளேயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபம இயல்வாகவே பரிசுத்தமாய், ஜ்ஞாநாகாரமாய் ஸமமாகவேயிருப்பதாகையாலும, ஒருபானை சோற்றுக்கு ஒருசோறு பதம் எனனும ஸ்தாலீபுலாக ந்யாயத்தாலே உனனிடமே எல்லா ஜீவர்களையும் காணலாம் என்று கருத்து. 'பூ₄தாநி ஆத்மநி மயி த்₃ரக்ஷ்யஸி' [எல்லா ஜீவர்களையும் அந்தராத்மாவான என்னிடம் காண்பாய்] எனறு பொருள் கொள்ளலாகாதோ? எனில்: கூடாது. இப்ரகரணத்தில் ஜீவாத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைப்பற்றிப் பேசப்படுகிறதேயொழியப் பரமாத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப்பற்றிப் பேசப்படவிலலை; 'ஆத்மநி அதோ₂ மயி' என்றவிடத்தில் இடையில் உளள அதோ₂ ஶப்தம் 'ஆத்மநி' என்பதையும 'மயி' என்பதையும் விஶேஷணவிஶேஷயங்களாகக் கொள்வதைத் தடைசெய்து வேறு பொருளை உணர்த்துகிறது. எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஜ்ஞாநாகாரமாக ஒன்றாகக்காணும் நிலை முற்றிலை, எல்லாவற்றையும் ஜ்ஞாநாகாரனை பரமனோடும் ஒன்றாகக் காணும நிலை ஏற்படும் எனறு கீதையில் மேலே விவரிக்கப்படப்போகிறது. ஆகையால் 'அதோ₂ மயி' எனறதைத் தனி வாக்கியமாக்கி, அந்நிலையைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம. 'எல்லா பூதங்களையும உன்னிடமும், ஸர்வேஶ்வரனிடமும் காண்பாய்' என்றால், எலலா பூதங்களுக்கும் தன் ஆத்மாவும ஸர்வேஶ்வரனும் ஆதாரமாகிறார்கள் எனனும பொருளன்றோ ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுகிறது எனில்: ஜீவனுடைய ஆத்மா அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பது பொருந்தாதாகையால அப்படிப்

ब्रह्म तस्माद्ब्रह्मणि ते स्थिताः (५. १९) इति। अथो मयि सर्व-
भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यसि, मत्स्वरूपसाम्या[च]त् परिशुद्धस्य सर्वस्यात्म-

பொருள் கொள்ளக்கூடாது. அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவைக் கருத்திலகொண்டு ஜீவன் எல்லா பூதங்கட்கும் ஆதாரமாயிருப்ப தாகக கூறப்படுவதாகக் கொள்ளக்கூடாதோ? எனில்; ஜீவ சிந்தனமே இப்ரகரணத்தின் பொருளாகையால், ஆத்மஶப்தத்தைப் பரமாத்மபர்யந்தமாகக் கொள்வது ப்ரகரணவிருத்தமாகும். ஆகை யால், தன்னிடம் எல்லா பூதங்களைக் காண்பதாவது, கர்மம் காரண மாக ஏற்பட்ட சரீரத்தினுலுண்டான வேறுபாடுகளைத்தள்ளி, இயல் வாக ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஜ்ஞாநாகாரமாகையாலே ஸமம் என்று அநுஸந்திப்பதேயாகும.

'புமாந் ந தே₃வோ ந நர: ந பஶுர் ந ச பாத₃ப:।
ஶரீராகருதிபே₄த₃ாஸ்து பூ₄பைதே கர்மயோநய: ॥''
[வி-பு 2-13-98]

[ஆத்மாவானவன் புருஷனே, தேவனே மனிதனே பசுவோ, மரமோவலலன்; அரசனே! காமம காரணமாக ஏற்பட்ட சரீரத் தின் அமைப்பின வகைகளே புருஷன முதலானவையாகும்.]

''நாயம் தே₃வோ ந மர்த்யோ வா ந திர்யக் ஸ்த₂ாவரோऽபி வா।
ஜ்ஞாநாநந்த₃மயஸ்த்வாத்மா ஶேஷோ ஹி பரமாத்மந:॥''

[இவ்வாதமா தேவனே, மனிதனே, திர்யக்கோ, ஸ்தாவரமோ வலலன்; இயலவாகவே ஜ்ஞாநாநந்தமயனுன ஆத்மா பரமாத்மா வுக்கு அடிமைப்பட்டவனுவான்] என்று இதரஶாஸ்திரங்களிலும்,

''நிர்த்தோ₃ஷம் ஹி ஸமம் ப்₃ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்₃ரஹ்மணி தே ஸ்தி₂தா:'' [5-19]

[ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கமாகிற தோஷமற்றிருக்கையாலே ஸமமாயிருக் கும் எல்லா ஆத்மவஸ்துவும் ப்ரஹ்மமாகிறது; ஆகையால் ஆத்ம ஸாமயத்தை அநுஸந்திப்பவர்கள் ப்ரஹ்மத்தில் நிலைநிற்பவர்களே யாவர்.] என்று கீதையில் அடுத்த அத்தியாயத்திலும் ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாகிற தோஷம நீங்கப்பெற்ற ஆத்மஸ்வரூபம் அனைத் தும் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாயிருக்கையாலே ஸமம் என்று சொல்லப படுகிறதன்றே. (அதோ₂ மயி அஶேஷேண பூ₄தாநி த்₃ரக்ஷ்யஸி) மேலும், என்னிடத்தில் எல்லா பூதங்களையும் காணப்போகிருய்.

वस्तुनः ; * इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः (१४. २) इति हि वक्ष्यते; तथा * तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति (मु. ३. १. ३१) इत्येवमादिषु नामरूपविनिर्मुक्तस्यात्मवस्तुनः परस्वरूपसाम्यमवगम्यते; अतः. प्रकृतिविनिर्मुक्तं सर्वमात्मवस्तु परस्परं समं सर्वेश्वरेण च समम्॥ ३५॥

நான் ஈஶ்வரனுகவும் அகர்மவஶ்யனுகவும் அவை நேர் எதிராகவுமிருந்தபோதிலும் பரிசுத்தமான எல்லா ஆத்மவஸ்துக்களும் என் ஸ்வரூபத்தோடும் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருக்கும் அம்ஶத்தில் ஒத்திருக்கையாலே, எல்லா பூதங்களையும் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருக்கையாலே என்னேடு ஸமமமாகக் காணப்போகிருய் என்று கருத்து. இவ் விஷயமும்,

"இத₃ம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாத₄ர்ம்யமாக₃தா:" [14-2]

[இவ்வறிவைப்பெற்று எனனேடு ஸாமயத்தை அடைந்தவர்கள்.] எனறு கீதையில் சொல்லப்படப்போகிறது.

"தத₃ா வித்₃வாந் புண்யபாபே விதூ₄ய
நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" *[முண்ட 3-1-36]*

[அப்போது உபாஸகன் புண்யபாபங்களைவிட்டு, அதனுல் ஏற்படும ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமும், அதனுல் ஏற்படும் க்லேஶகர்மவிபாகாஶயங்களுமற்றவனுய் ஸர்வேஶ்வரனேடு மேலான ஸாமயத்தை அடைகிருன்] என்று ஶ்ருதியிலும ப்ராக்ருதமான நாமரூபங்களற்ற ஆத்மவஸ்துவுக்குப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தோடு ஸாம்யம சொல்லப் பட்டது. ஆக, 'அதே₂ா மயி' எனறதால் ஶ்ருதி முதலான சாஸ்திர ஸித்தமான ஈஶ்வர ஸாம்யத்தாலேயே ஜீவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸமராகிருர்கள் என்பதும் ஸித்திக்கிறது. இப்படி ஸாம்யமே கீதையிலும் மற்ற சாஸ்திரங்களிலும் கூறப்படுகையால், இவ்விடத்தில் ஜீவர்களுக்குள்ளும், பரமபுருஷனுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் ஐக்யம சொல்லப்படுகிறது என்று கூறுவது பொருந்தாது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆக, தேஹாத்மாபிமானம் முதலான மயக்கமற்று, எல்லா ஆத்மாக்களையும், ஈஶ்வரனைப்போலே ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பதாக அறியும் நிலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரநிலேயாகும் என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் விளக்கப்பட்டது. 35.

अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः।
सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं संतरिष्यसि॥ ३६॥

36. அபி சேத₃ஸி பாபேப்₄ய: ஸர்வேப்₄ய: பாபக்ருத்தம:।
ஸர்வம் ஜ்ஞாநப்லவேநைவ வ்ருஜிநம் ஸந்தரிஷ்யஸி॥

ஸர்வேப்₄ய: பாபேப்₄ய:-*எல்லாப் பாவிகளைக் காட்டிலும்*, பாபக்ருத்தம: அபி சேத அஸி—*மஹாபாபியாக நீ இருந்தாலும்*, ஸர்வம வ்ருஜிநம்—*அந்த எல்லாப் பாபக்கடலையும்*, ஜ்ஞாநப்லவேந ஏவ—*ஆத்ம ஜ்ஞானமாகிற ஓடத்தினாலேயே*, ஸந்தரிஷ்யஸி—*கடந்து விடுவாய்*.

---

36. பாவிகளெல் லாரினுநீ பாவத்தை மிக்கியன்று
மேவுதி யாகிலுமிம் மெய்யுணர்வாம்—தாவிவருந்
தெப்பத்தை மேற்கொண்டு தீவினையாம் வெங்கடலைத்
தப்பக் கடப்புதிநீ தான்.

பாவிகள் எல்லாரினும்—*எல்லாப் பாவிகளைக் காட்டிலும்*, நீ—*நீ*, பாவத்தை மிக்கு இயன்று மேவுதியாகிலும்—*பாபத்தை மிகவும செய்துவிட்டு இருக்கின்றாயானாலும்*, தீவினையாம் வெம கடலை-*அப்பாவங்களாகிற கொடிய கடலை*, இம்மெய் உணர்வாம்—*(ஆத்மாவைப்பற்றிய) இவ்வுண்மையறிவாகிற*, தாவிவரும் தெப்பத்தை மேற்கொண்டு-*வேகமாகச் செலலும் தெப்பத்தின்மேல் ஏறி*, நீ தான்—*(இதுகாறும் அக்கடலில் தத்தளித்துப் போந்த) நீதானே*. தப்பக் கடப்புதி—*முழுவதும் கடந்து விடுவாய்*.

---

36. கர்மயோகத்திலடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஸத்தின் ப்ராத₄ான்யமும் பக்குவத்திற்கு அனுகுணமாக அது முற்றிப்பழுக்கும் வழியும், முற்றிப்பழுத்து ஸாக்ஷாத்காரநிலையை அடைந்த அதன் லக்ஷணமும் சென்ற மூன்று ஸ்லோகங்களில் விவரிக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தில் அந்த ஞானமானது வலிய விரோதியையும் அழிக்கும் வல்லமையுடையது என்று கூறுவதன் மூலம் அதன் பெருமை காட்டப்படுகிறது. (ஸர்வேப்₄ய: பாபேப்₄ய: பாபக்ருத்தம: அபி சேத் அஸி) எல்லாப் பாவிகளைக் காட்டிலும் பெரும்பாவியாக

॥भा॥ यद्यपि सर्वेभ्यः पापेभ्यः पापकृत्तमोऽसि, सर्वं पूर्वार्जितं वृजिनरूपं समुद्रमात्मविषयज्ञानरूपप्लवेनैव संतरिष्यसि॥ ३६॥

यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा॥ ३७॥

37. யதை₂த₄ாம்ஸி ஸமித்₃தே₄ாऽக்₃நிர் ப₄ஸ்மஸாத்
குருதேऽர்ஜுந।
ஜ்ஞாநாக்₃நி: ஸர்வகர்மாணி ப₄ஸ்மஸாத் குருதே தத₂ா॥

*37. அங்கிவிற கெல்லா மெரிப்பதுபோ லவ்வறிவு
பொங்கிவரு கன்மம் பொடியாக்கு—மிங்கிலலே
மெய்யறிவிற் றூயதுதான் மிக்கவதும் யோகிதான்
பையவெய்து(ம) நெஞ்சிற் பயின்று.

நீ இருந்தாலும். 'பாபக்ருத்தம:' [பெரும்பாவி] எனனும் பதத்திற்கு ப்ரதிகோடியாக இருககையாலே இஙகுள்ள பாபஙபதம் பாவம் செய்யும பாவியைக் குறிக்கிறது. அன்றிக்கே, 'ஹேதௌ பஞ்சமி'யாய், 'பாபமகாரணமாகப் பெரும்பாவியாக நீ இருந்தாலும' என்றும் பொருள கொள்ளலாம். 'அபி', 'சேத' 'யதி₃' என்னும் மூன்று பதங்களும் ஒரே பொருளை உடையவையாகையாலே, 'அபி சேத்' என்றது 'யத்₃யபி' [இருந்தபோதிலும] என்று பொருள்படுகிறது. (ஸர்வம் வ்ருஜிநம் ஜ்ஞாநப்லவேநைவ ஸந்தரிஷ்யஸி) அந்த எலலாப் பாபஙகளாகிற கடலை முற்கூறிய ஆத்மஜ்ஞானமாகிற ஓடத்தாலேயே கடந்துவிடுவாய். ஓடத்தால் கடப்பாய்' என்று கூறுகையாலும், அநாதிகாலமாகச் சேர்ந்திருக்கும் பாபம் கடல்போலே பரந்திருக்கையாலும் 'எல்லாப் பாபங்களாகிற கடலை' என்று வருவித்துப் பொருள கூறப்பட்டது. ஆக, ஆத்ம ஜ்ஞானமானது உபாய விரோதியான அநாதிபாபங்களைப் போக்கடிக்க வல்லமையுடையது என்று காட்டப்பட்டதாயிற்று. 36.

* இபபாட்டு 37, 38 ஆகிய இருஶ்லோகங்களுக்கும் மொழி பெயர்பபாயுள்ளது.

அர்ஜுந—அர்ஜுனா! ஸமித்₃த₄: அக்₃நி:—கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு. ஏதா₄ம்ஸி—விறகுகளை. யதா₂ ப₄ஸ்மஸாத் குருதே—எப்படிச் சாம்பலாக்குகிறதோ. ததா₂—அப்படியே. ஜ்ஞாநாக்₃நி:—ஞானமாகிற நெருப்பு. ஸர்வ காமாணி—எல்லாக் கர்மங்களாகிற விறகுகளையும். ப₄ஸ்ம ஸாத் குருதே—சாம்பலாக ஆக்குகிறது.

|| भा || सम्यक्प्रवृद्धोऽग्निरिन्धनसञ्चयमिवात्मयाथात्म्यज्ञानरूपोऽग्निर्जीवात्मगतमनादिकालप्रवृत्तानन्तकर्मसञ्चयं भस्मीकरोति || ३७ ||

அங்கி—நெருப்பானது. விறகு எல்லாம் எரிப்பதுபோல்—எல்லா விறகையும் எரிப்பதுபோல். அவ்வறிவு—அந்த ஆத்மஜ்ஞானமானது. பொங்கி வரு கன்மம் பொடி ஆக்கும்-மேன்மேலே பொங்கிவரும் புண்யபாபகர்மத்தைச் சாம்பலாக்கும். மெய் அறிவில் தூயதுதான் — (ஆத்மாவைப் பற்றிய) உண்மையறிவைக் காட்டிலும் பரிசுத்தமானது. இங்கு இல்லை—இவ்வுலகில் இல்லை. மிக்க அதும்—சிறப்புடைய அவ்வறிவை. யோகிதான்—கர்மயோக ஸித்தி பெற்றவன், நெஞ்சில் பயின்று — நெஞ்சில் அவ்வாத்ம ஜ்ஞானத்தைப் பலகால அநுஸந்தித்து. பைய எய்தும்—சில காலத்தில் அடைவான்.

---

37. 'ஞானமாகிற ஓடத்தினாலே பாபமாகிற கடலைத் தாண்டுவாய்' என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொன்ன தருஷ்டாந்தத்தின் மேல இரண்டு ஐயங்கள் எழுகின்றன; அவையாவன:— (1) ஓடத்தால் கடலைத் தாண்டியவன மறுபடியும அக்கடலை அடைய இடமுண்டு; அதுபோலே இங்கும் பாபக்கடலைத் தாண்டியவன் மறுபடியும அதை அடைய இடமுண்டோ? எனபது முதல் ஐயம். (2) "அவஶ்யமநுபோ₄க்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபா₄ஶுப₄ம் | நாபு₄க்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடிஶதைரபி ||" [ப்ரஹ்மகைவர்த்தம்-ப்ர-26-70] [ஒரு சேதனன தான் செய்த நல்வினை தீவினைகளின் பயனை அவசியம் அநுபவித்தே தீரவேண்டும். நூறு கற்பகோடி காலமானாலும் கர்மபலனை அநுபவியாமல் கழியாது] என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லியிருக்கையில, ஒனருன ஆத்மஜ்ஞானம் அநாதி

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते।
तत्स्वयं योगसंसिद्धः कालेनात्मनि विन्दति॥ ३८॥

38. நஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்₃ருஸம் பவித்ரமிஹ வித்₃யதே।
தத் ஸ்வயம் யோக₃ஸம்ஸித்₃த₄: காலேநாத்மநி விந்த₃தி॥

இஹ — இவ்வுலகில். **ஜ்ஞாநேந ஸத்₃ருஸம்** — ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை ஒத்ததாக. **பவித்ரம்**—சுத்தியளிப்பதாக. **ந வித்₃யதே**—(வேறொன்று) இல்லை. **தத்**—அத்தகைய ஜ்ஞானத்தை. **யோக₃ ஸமஸித்₃த₄:**—(முற்கூறிய) கர்மயோக ஸித்திபெற்றவன். **காலேந**—காலக்ரமத்தில். **ஆத்மநி**—தன் ஆத்மாவில், **விந்த₃தி**—அடைகிறான்.

யான அநந்த பாபங்களை அழித்துவிடும் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்பது இரண்டாவது ஐயம். இவ்விரண்டு ஐயங்களையும் தவிர்ப்பதற்காக மற்றொரு திருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டுகிறது இந்த ஸ்லோகம். (ஸமித்₃த₄: அக்₃நி: ஏத₄ாமஸி யத₂ா ப₄ஸ்ம ஸாத் குருதே) கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பு, விறகுகளை எப்படிச் சாம்பலாக்குகிறதோ. நெருப்பு ஒன்றாயிருந்தபோதிலும், சுமை சுமையாயிருக்கும் விறகுகளை அவற்றைப்போடப்போடக் கொழுந்து விட்டெரியும் தன் வல்லமையாலே எப்படிச் சாம்பலாக்குகிறதோ, அப்படியே ஜ்ஞானம் ஒன்றாயிருந்தபோதிலும் அநந்தமான அநாதி காமங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடும் என்று கருத்து. இதனால் இரண்டாவது ஐயம் தவிர்க்கப்பட்டது. 'சாம்பலாக்கிவிடும்' என்றதால், முந்திய ஸ்லோகத்தில் கடலைத் தாண்டும் திருஷ்டாந்தத்திற்போலே மறுபடியும் பாபம் உண்டாகுமோ என்ற முதல் ஐயத்திற்கும் இடமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. (தத₂ா ஜ்ஞாநாக்₃நி: ஸர்வகர்மாணி ப₄ஸ்மஸாத் குருதே) அவ்வண்ணமே ஜ்ஞானமாகிற நெருப்பு எல்லாக் கர்மங்களையும் சாம்பலாக்குகிறது. 'எல்லாக் கர்மங்களையும்' என்றதால் உபாய விரோதியான புண்ணியத்தோடு பாபத்தோடு வாசியற எல்லாக்கர்மங்களையும் அழிக்கிறது என்று காட்டப்படுகிறது. கர்மங்களைச் சாம்பலாக்குவதாவது,— அவை தம் கார்யத்தைச் செய்யமுடியாதபடி பண்ணுகை. 'கர்மமானது அநுபவியாமல் கழியாது' என்ற ப்ரஹ்மகைவர்த்த வசனம் ஆத்மஜ்ஞானமற்றவனுடைய கர்மத்தைப் பற்றியதாகையாலே விரோதமில்லை. இப்படி ஸங்கோசப்படுத்திக்கொள்ளாவிடில் பாபங்கள் ப்ராயச்சித்தத்தால் அழிகின்றன என்று விதிக்கும் வசனங்களும் விரோதிக்கும். ஆக, ஆத்மஜ்ஞானத்தால் உபாய விரோதிபாபங்கள் மறுவலிடாதபடி அழிகின்றன என்றதாயிற்று. 37.

॥भा॥ यस्मादात्मज्ञानेन सदृशं पवित्रं शुद्धिकरमिह जगति वस्त्वन्तरं न विद्यते, तस्मादात्मज्ञानं सर्वपापं नाशयतीत्यर्थः। तत्-

38. சென்ற ஶ்லோகத்தில், 'நெருப்பு விறகுகளை எரிப்பது போல் ஆத்மஜ்ஞானம் பாபங்களை எரிக்கிறது' என்று லோகத்ருஷ்டாந்தம் காட்டி ஆத்மஜ்ஞானத்தின பெருமை விளக்கப்பட்டது. '(நெருப்பைப்போலே) மிகச் சிறந்த பரிசுத்தப் படுத்தும் தன்மை ஆத்மஜ்ஞானத்துக்கு உள்ளது' என்று காட்டுவதன்மூலம் அவ்வர்த்தமே மேலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. (ஹி) ஏனெனில்; முன் ஶ்லோகத்தில ஆத்மஜ்ஞானமானது எல்லாப்பாபங்களையும் அழிக்கிறது என்று சொனனதற்குக் காரணம் இந்த ச்லோகத்தின் முற்பாதியில் காட்டபபடுகிறது என்றபடி. (ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் பவித்ரம இஹ ந வித்யதே) ஆத்மஜ்ஞானத்தைப்போலே பரிசுத்தப்படுத்தும பொருள் இவ் வுலகில் வேறு இலலே. ஆகையாலே, அவ்வாத்மஜ்ஞானம எல்லாப் பாபங்களையும் அழிக்கிறது என்று முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னது பொருத்தமே எனறு பொருள. நெருப்பானது சில பொருள்களை அழிக்கும சக்திபெற்றிருப்பதுபோலே, சில பொருள்களைப் பரி சுத்தப்படுத்தும் சக்தியும் பெற்றிருக்கிறது ; அதுபோலவே பாபங்களை அழிக்கும சக்தி பெற்றிருககும ஆத்மஜ்ஞானமும், ஆத்மாவைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் சகதியும் பெற்றிருக்கிறது; இப்படி இருவிதங்களிலும ஆத்மஜ்ஞானம் நெருப்பை ஒத்திருக்கிறது எனறு கருத்து. 'ஆத்மஜ்ஞானத்தைப்போலே பவித்திரமானது வேறு எதுவுமே இல்லை' எனறு இங்கு சொல்லப்பட்டபோதிலும்,

"க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய ஈஶ்வரஜ்ஞாநாத் விஶுத்தி: பரமா மதா"
[யாஜ்ஞவலக்யஸ்ம்ருதி 3-1]

[ஜீவனுக்கு ஈஶ்வர ஜ்ஞானத்தாலேயே மேலான சுத்தியேற்படுவ தாகக் கருதப்படுகிறது.]

"பாவந: ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகு நந்தந"
[ரா-உ-82-9]

[ராகவரே எல்லாவுலகையும் பரிசுத்தப்படுத்துபவர் தேவரீரே.]

"பவித்ராணும் ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்யதே"

[பரிசுத்தப்படுத்துகின்றவைகளில் கோவிந்தனே மேலான பரிசுத்தப் படுத்தும் பொருளாகக் கூறப்படுகிருன்.]

तथाविधं ज्ञानं यथोपदेशमहरहरनुष्ठीयमानज्ञानाकारकर्मयोगसंसिद्धः कालेन स्वात्मनि स्वयमेव लभते ॥ ३८ ॥

"பவித்ராணும் பவித்ரம் யோ மங்க₃ளாநாம் ச மங்க₃ளம்"

[பாரதம-விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம்]

[பரிசுத்தப்படுத்தப்படுத்துமவற்றுள் எவர் மிகச்சிறந்த பரிசுத்தப் படுத்தும பொருளாகவும், மங்களமான பொருள்களுள் எவர் மிகச்சிறந்த மங்களமான பொருளாகவுமிருககிருரோ] என று பற்பல ஶாஸ்திரங்களில். ஸர்வேஶ்வரனும், அவனைப் பற்றிய ஜ்ஞானமுமே மிக மிகச்சிறந்த பவித்ரங்கள் என்று கூறப்படுகிற படியால், அவையொழிந்த பொருளகளில் ஆத்மஜ்ஞானமே மிகச் சிறந்த பவித்திரப்பொருள் என று இங்கு கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஞானமற்றவனுக்குள்ள கர்மம், திவ்யதேஶ வாஸம், திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும இவ்வுலகில் ஆத்மஜ்ஞானம மிகச்சிறந்த பரிசுத்தப்பொருள் என்பது முற்பாதியின திரண்ட பொருள். இனி, "'இப்போது ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை அடையக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பம் செய்து ஒருவன் எவ்வளவு முயனருலும் அது இவ்வுலகில் அடையப்படுவ தாகத் தெரியவில்லையே; இப்படிப் புருஷனல் முயனறு ஸாதிக்க முடியாததாயிருக்குமபோது அதை அடையவேண்டும் என று சாஸ்திரம் எப்படி விதிக்கமுடியும?" என்னும் ஐயம் எழக்கூடும; அந்த ஸந்தேஹம் ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே தவிர்க்கப்படு கிறது. (தத்) முற்றிப்பழுத்த நிலையிலிருக்கும் அவ்வாத்ம ஜ்ஞானத்தை. (யோக₃ ஸம்ஸித்₃த₄:) சாஸ்திரங்களில் சொல்லப் பட்டதாய், நித்யநைமித்திககர்மாநுஷ்டானத்தோடு கூடியதாய், அவ்வப்போது பக்குவத்திற்குத் தக்கபடி ஞானிகளால் உபதேசிக் கப்படும் ஆத்மஜ்ஞானத்தோடு சேர்ந்திருப்பதாக முன் உபதேசிக் கப்பட்டதாய், தினந்தோறும அனுஷ்டிக்கப்படுவதான ஜ்ஞாநாகார கர்மயோகத்தில் நன்கு ஸித்திபெற்றவன்.

"கஷாயபக்தி: கர்மாணி ஜ்ஞாநம் து பரமா க₃தி: |
கஷாயே கர்மபி₄: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே ||"

[பாரதம்]

[கர்மங்கள் (ஞானத்திற்குத் தடையாயிருக்கும்) பாபத்தை அழிக் கின்றன; அதன் பரமபலமாக ஞானம் ஏற்படுகிறது; பாபம

॥भा॥ तदेव विस्पष्टमाह—

श्रद्धावान् लभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः।
ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति॥३९॥

39 ஶ்ரத்₃த₄ாவாந் லப₄தே ஜ்ஞாநம் தத்பர: ஸம்யதேந்த்₃ரிய: ।
ஜ்ஞாநம் லப்₃த்₄வா பராம் ஶாந்திமசிரேணாதி₄க₃ச்ச₂தி ॥

38 ஆதரவு மிக்கா னறிவுபெறு மாங்கதனின்
மீதமருந் தன்மையான வென்றுபுலன்—போதமது
பெற்றெல்லை யாங்கே பெரிதான சாந்தியினை
யுற்றெய்தும் யோகி யுணர்ந்து

காமங்களால் அழிக்கப்பட்டவுடன் ஞானம் தன்னடையே ஏற்படு கிறது] என்று கூறப்பட்டபடியே ஆத்மஜ்ஞானத்தை அப்ய ஸித்துக்கொண்டு முற்கூறிய காமயோகத்தை அநுஷ்டித்து வந்தால் ஸம்ஸ்காரமிகுதியாலும் விரோதிபாபங்கள் கழிகையாலும் அவ வாத்மஜ்ஞானம் தானே முற்றிப்பழுக்கும் என்று கருத்து (காலேந) காலக்கிரமத்தில் ஆத்மஜ்ஞாநஸ்வரூபம் நேரே தன் முயற்சிக்கு விஷயமாகாதபோதிலும் அதற்குக் காரணமாக முற்கூறப்பட்ட காமயோகாநுஷ்டானத்தின்மூலம் காலக்கிரமத்தில் அதை அடைய லாமாகையாலே அதை சாஸ்திரம் விதிப்பதில் குறையில்லை என்று கருத்து (ஆத்மநி விந்த₃தி) ஆத்மாவில் என்றது விஷயஸப்தமியாய் ஆத்மவிஷயமான அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைகிறான் என்று பொருளாகிறது அல்லது அதி₄கரண ஸப்தமியாகக்கொண்டு இப்போது ஆத்மாவில் ஜ்ஞானமில்லா விடினும் காலக்கிரமத்தில் அதில் ஞானம் ஏற்பட்டுவிடும் என்றும் கொள்ளலாம் அல்லது ஆத்மஸாக்ஷிகமாக (தானே உணரும் படியாக) அவ்வறிவைப் பெற்றுவிடுவான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் (ஸ்வயம் விந்த₃தி) அப்போதாகச் சில உபதேசங்களை எதிர்பாராமல் தானே முற்றிப்பழுத்த ஆத்மஜ்ஞானத்தை அடைந்து விடுவான் ஆக ஆத்மஜ்ஞானம் மிகச்சிறந்த பவித்திரப்பொருள் என்றும் ஜ்ஞாநாகாரகாமயோக ஸித்திபெற்றவன் காலக்ரமத்தில் தன் ஆத்மாவிலேயே அதன் முற்றிய நிலையை அநுபவிப்பான் என்றும் கூறப்பட்டதாயிற்று 38

ஶ்ரத்₃த₄வாந் — (*ஆத்மஜ்ஞானத்தை வளர்ப்பதில்*) *ஆவல் மிக்கவனும்,* **தத்பர:**—*அதிலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனும்,* **ஸம்யதேந்த்₃ரிய:**-(*மற்ற விஷயங்களினின்றும்*) *இந்திரியங்களை அடக்கியவன்,* **ஜ்ஞாநம் லப₄தே**—(*முற்கூறியபடி முற்றிப் பழுத்த*) *ஆத்மஜ்ஞானத்தை* (*விரைவில்*) *அடைவான்.* **ஜ்ஞாநம்**-*அவ்வாத்ம ஜ்ஞானத்தை,* **லப்₃த்₄வா**–*அடைந்து,* **அசிரேண**—*விரைவிலேயே,* **பராம் ஶாந்திம்**—(*விஷயாநுபவங்களினின்றும் நீங்கப்பெற்று ஆத்மாவை அநுபவிப்பதாகிற*) *மேலான சாந்தியை,* **அதி₄க₃ச்ச₂தி**—*அடைகிறான்.*

ஆதரவு மிக்கான்—(*ஆத்மஜ்ஞானத்தை வளர்ப்பதில்*) *ஆவல் மிகுந்தவனும்,* **ஆங்கு அதனில் மீது அமரும் தன்மையான்**—*அத்தகைய ஆத்மஜ்ஞானத்திலேயே ஈடுபடும் இயல்வை உடையவனானவன்,* **புலன் வென்று**—(*மற்ற விஷயங்களினின்றும்*) *இந்திரியங்களை அடக்கி,* **அறிவு பெறும்**-(*முற்கூறியபடி முற்றிப் பழுத்த*) *ஆத்மஜ்ஞானத்தை அடைவான்.* **போதம் அது ஒல்லை பெற்று**—*அவ்வாதம ஜ்ஞானத்தை விரைவில் அடைந்தபின்,* **யோகி**—*அக்கர்ம யோகியானவன்,* **உணர்ந்து** — *ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்து,* **ஆங்கே**—*அப்போதே,* **பெரிதான சாந்தியினை உற்று எய்தும்**—(*விஷயாநுபவங்களினின்றும் நீங்கப்பெற்று ஆத்மாவை அநுபவிப்பதாகிற*) *மேலான சாந்தியை அடையப்பெறுவான்.*

---

39. முன் ஶ்லோகத்தில் பிற்பாதியால் சொன்னதை முற்பாதியாலும், முற்பாதியால் சொன்னதைப் பிற்பாதியாலும் விளக்குகிறது இந்த ஶ்லோகம். அதில், 'கர்மயோகஸமஸித்தன் முற்றிப் பழுத்த ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தன்னடையே பெறுவான' என்று சென்ற ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் சொன்னது பு₃த்₃தி₄ஸ்த₂மாயிருக்கையாலே, அதை முதலில் முற்பாதியால் விளக்குகிறான். (ஶ்ரத்₃த₄வாந்) முற்கூறியபடி உபதேசத்தாலே ஞானதத்தை அடைந்து, அவ்வறிவை வளர்ப்பதில் த்வரையுடையவன். இவனுக்கு

॥ भा ॥ एवमुपदेशात् ज्ञानं लब्ध्वा चोपदिष्टज्ञानवृद्धौ श्रद्धावान् तत्परः—तत्रैव नियतमनास्तदितरविषयात्संयतेन्द्रियोऽचिरेण कालेनोक्त-

---

எதிர்த்தட்டாயிருப்பவனை அடுத்த ஶ்லோகத்தில எடுக்கும்போது "அஜ்ஞஶ்ச அஶ்ரத்₃த₃தா₄நஶ்ச" என்று எடுக்கையாலே. இங்கும் ஶ்ரத்தையைச் சொன்னது அதற்கு முன்னோடியான ஞானத்தையும் சொல்லுவதாகக்கொள்ளவேண்டும். பக்குவானுகுணமாக ஞானிகளின் உபதேசத்தாலே ஞானம் அடைந்தவனுக்கேயன்றோ அதை வளர்ப்பதில் த்வரை ஏற்படும். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் 'அஶ்ரத்₃த₃தா₄ந:' எனனும் பதத்திற்கு 'அத்வரமாண:' என்று பாஷ்யத்தில் வியாக்கியானம் செய்கையாலே, ஶ்ரத்தையென்று இங்கு த்வரையாகிற ஆவலைக்காட்டுகிறது. 'ஶ்ரத்₃தா₄வாந்' என்று இந்த ஆவல் மிக்கிருப்பதைக் காட்டுகிறது. (தத்பர:) "ததே₃வ பரம் அபி₄ஸந்த்₄யாஸ்பத₃ம் யஸ்ய ஸ:" [அதுவே ஈடுபாட்டுக்குரியதான பரமாக எவனுக்கு ஆகிறதோ அவன் தத்பரன] எனனும வ்யுத்பத்தியாலே தத்பரஶபதம் அந்த ஆத்மஜ்ஞானத்திலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனைக குறிக்கிறது. (ஸம்யதேந்த்₃ரிய:) இப்படி ஆத்மஜ்ஞானத்திலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனுகையாலே இந்திரியங்களைச் சிறிது சிறிதாக சப்தாதி விஷயங்களில் செல்லாதபடி நனகு அடக்கிவிடுகிறுன் இவன். (அசிரேண ஜ்ஞாநம் லப₄தே) விரைவிலேயே முற்கூறியபடி முற்றிப்பழுத்த நிலையிலிருக்கும ஆத்மஜ்ஞானத்தைப் பெறுகிறுன. செனற ஶ்லோகத்தில் 'காலேந விந்த₃தி' எனறு கூறியதால, 'பல ஜன்மங்கள் கழிததுத் தான முற்றிபபழுதத ஜ்ஞானம ஏற்படுமோ?' என எழக்கூடிய ஐயத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, பிற்பாதியிலுள்ள 'அசிரேண' என்னும் பதத்தை முற்பாதியிலும் கூட்டிக்கொள்ளவேணும. சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'காலேந விந்த₃தி' [நீண்டகாலத்தில் ஆத்மஜ்ஞானத்தை அடைகிறுன்] என்றதற்கும, இங்கு 'அசிரேண விந்த₃தி' [விரைவிலேயே அறிவை அடைகிறுன்] எனறதற்கும முரண்பாடு இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே? எனில்: முன ஶ்லோகத்தில, 'இரண்டு மூன்று நாட்களில் ஆத்மஜ்ஞானம முற்றிப் பழுதது விடுமோ?' எனனும ஐயத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, 'காலேந விந்த₃தி' [நீண்டகாலத்தில் அறிவை அடைகிறுன] எனறுன; அப்படியானல் பல ஜன்மங்கள் கழிந்தபின்போ, ஜ்ஞானயோகமும் கைகூடிய பினனரோதான் ஆத்மஜ்ஞானம் முற்றிப்பழுக்குமோ?' என்னும் ஐயத்தைத தவிர்ப்பதற்காக இங்கு 'அசிரேண விந்த₃தி'

लक्षणविषाकदशापन्नं ज्ञानं लभते, तथाविधं ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति—परं निर्वाणमाप्नोति ॥ ३९ ॥

अज्ञश्चाश्रद्दधानश्च संशयात्मा विनश्यति ।
नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ॥ ४० ॥

40. அஜ்ஞஶ்சாஶ்ரத்₃த₃தா₄நஶ்ச ஸம்ஶயாத்மா விநஶ்யதி ।
நாயம் லோகோऽஸ்தி ந பரோ ந ஸுக₂ம ஸம்ஶயாத்மந:॥

[விரைவில் அறிவை அடைகிறான்] என்கிறான். ஆகையாலே விரோதமில்லை. ப்ராரப்தகாமம கழிந்து பக்தியோகம் முற்றியபின் அடையும் மோக்ஷத்தை 'விரைவில் அடைகிறான்' என்று கூறமுடியாதாகையால், முற்கூறியபடி முற்றிப்பழுத்த ஆத்மஜ்ஞானமே இங்கு ஜ்ஞாநஶப்தத்தால் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இனி, இவ்வறிவைப் பெற்றபின விஷயாநுப₄வம் அடியோடு நீங்கி, ஆத்மாநுபவம் ஏற்படுகிறது என்று கூறுவதனமூலம், ஜ்ஞானமானது பவித்திரப்பொருள்களில் மிகச்சிறந்தது என்று சென்ற ஶ்லோகத்தின முற்பாதியில் கூறப்பட்ட விஷயம் இங்கு பிற்பாதியில் விவரிக்கப்படுகிறது.— (ஜ்ஞாநம லப்₃த்₄வா) முற்கூறியபடி முற்றிப் பழுத்த ஆத்மஜ்ஞானத்தை அடைந்தபின். (பராம் ஶாந்திம் அசிரேண அதி₄க₃ச்ச₂தி) மேலான சாந்தியை விரைவிலேயே அடைவான. கர்மயோக₃ம் கைவந்தபின் ஏற்படும் பயனைக் குறிப்பிடுமிடமாகையால், கர்மயோகத்திற்கு அங்கமான 'ஶமம' என்னும் இந்திரியநிக்ரஹத்தை இங்கு ஶாந்திஶப்த்த்தால் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்வது உசிதமல்ல. 'அசிரேண' என்றுவிரைவில் அடையப்படுவதாகக் கூறப்படுகையால், இது பரம புருஷர்த்தலக்ஷணமோக்ஷமுமாகாது. ஆகையால், இரண்டாமத்தியாயத்தின கடைசியில், 'ஸஶாந்திமாப்நோதி' [2-70] "ஸ ஶாந்திமதி₄க₃ச்ச₂தி" [2-71] எனறு விஷயாநுப₄வநிவ்ருத்திரூபமாகையாலே ஶாந்தியென்றும், "நிர்வாணம் ருச்ச₂தி" என்றுஆத்மாநுபவாநந்தரூபமாகையாலே நிர்வாணம் எனறும் சொல்லப்பட்டதான ஆத்மாநுப₄வ நிலேயே இங்கு சாந்திஶப்தத்தால் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும. ஆக இரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் ஆத்மஜ்ஞானமே மேலான பவித்திரப் பொருள என்றும், கர்மயோகாநுஷ்டானத்தாலே அது முற்றிப்பழுத்து ஆத்மாநுபவ நிலேயை அடையும் என்றும் விளக்கப்பட்டதாயிற்று. 39.

அஜ்ஞ: **ச**—(உபதேசத்தால் அடையக்கூடிய) ஆத்ம ஜ்ஞானமற்றவனும், **அஶ்ரத்₃த₃த₄ாந:**—(அவ்வறிவை வளர்க்கும் உபாயத்தில்) ஆவலற்றவனும், **ஸம்ஶயாத்மா ச**—(உபதேசம் பெற்றாலும் அதில்) ஐயமுற்ற நெஞ்சினனு. மான மனிதன், **விநஶ்யதி**—அழிந்து விடுவான்; **ஸம்ஶயாத்மந:**—ஐயமுற்ற மனத்தினனுக்கு, **அயம் லோக: நாஸ்தி**—இவ்வுலகில் புருஷார்த்தங்கள் கிடையாது; **ந பர: (அஸ்தி)**—பரலோக புருஷார்த்தமான மோக்ஷமும் கிடையாது: **ந ஸுக₂ம் (அஸ்தி)**—ஆத்ம விஷயமான ஸுகலேசமும கிடையாது.

---

39. அறியாஞ யாதரவு மற்றே மயக்கஞ்
செறிவான் விநாசத்தைச் சேரும்—பொறிவாயில்
வந்தேலா திம்மை மறுமையுட னின்பந்தான்
சந்தேகப் பட்டான் றனக்கு.

அறியாஞய்—(உபதேசத்தால் அடையப்படும்) ஆத்ம ஜ்ஞானமற்றவஞய், **ஆதரவும் அற்றே**—(அவ்வறிவை வளர்ப்பதில்) ஆவலுமற்றவஞய், **மயக்கம் செறிவான்**—(பெற்ற உபதேசத்திலும்) ஐயமுற்ற நெஞ்சினஞன மனிதன், **பொறி வாயில் விநாசத்தைச் சேரும**— இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டு அழிந்து விடுவான். **சந்தேகப்பட்டான் தனக்கு**—ஐயமுற்ற மனத்தினனுக்கு, **இம்மை மறுமையுடன் இன்பம் தான்**—இவ்வுலகப் பலன்களும், மேலுலகப்பலஞன மோக்ஷமும், ஸுகலேசமும், **வந்து ஏலாது**—வந்து அடையாது.

---

40. முன ஶ்லோகத்தில் சொன்ன அர்த்தத்தை வ்யதிரேகத்தாலே (எதிர்மறையாலே) நிலைநிறுத்துகிறுன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (அஜ்ஞஶ்ச) முற்கூறியபடி பகுவாநுகுணமாக ஞானிகளின் சாஸதிரோபதேசத்தாலே ஞானமடையாதவனும். அத்தகைய ஞானமடைந்தவனுக்கே அதை வளர்ப்பதில் த்வரை ஏற்படுமாகையாலும, அந்த த்வரையை அடுத்தபடி சொல்லப்போகிறதாகையாலும, மேலே ஐயமுடையவஞகவும் இவனைச் சொல்லுகையாலும அடுத்தபடி சொலலப்போகும் த்வரையின்மைக்குக காரணமான சாஸ்திரஜந்யஜ்ஞாநமின்மையே இங்கு கூறப்படுவதாகக் கொள்ள

॥भा॥ अज्ञः — एवमुपदेशलब्धज्ञानरहितः, उपदिष्टज्ञान-वृद्ध्युपाये चाश्रद्दधानः—अत्वरमाणः, उपदिष्टे च ज्ञाने संशयात्मा—संशयमनाः विनश्यति—विनष्टो भवति। अस्मिन्नुपदिष्टे आत्मयाथात्म्यविषये ज्ञाने संशयात्मनोऽयमपि प्राकृतो लोको नास्ति, न च परः,

---

வேண்டும். (அஶ்ரத்₃த₄ாநஶ்ச) இப்படி சாஸ்திரஞானமில்லாமையாலே அதை வளர்க்கும உபாயங்களில் த்வரையில்லாதவனும். பொதுவாக ஶ்ரத்₃த₄ாஶப்தம் விஶ்வாஸத்தைக் குறிக்குமாயினும, இவனை ஸம்ஶயமுடையவனுக மேலே குறிப்பிடுகையால் விஶ்வாஸமின்மை அதிலிருந்தே ஸித்திக்குமாகையாலே, இங்கு ஶ்ரத்₃த₄ாஶப்தம் பேராவலாகிற த்வரையைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். ஆக, 'ஶ்ரத்₃த₄ாவாந்' என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டவனுக்கு எதிர்த்தட்டானவன் இவன என்றதாயிற்று. (ஸம்ஶயாத்மா) ஐயமுற்ற நெஞ்சினனுகவுமிருப்பவன. ஆத்மஶப்தம மனத்தைக் குறிக்கிறது. 'ஸம்ஶய்யதே அநேநேதி ஸம்ஶய:' [ஸம்ஶயமுறுவதற்குக் காரணமாயிருப்பது ஸம்ஶயஶப்தத்தால குறிக்கப்படுகிறது] என்கிற கரணேவ்யுத்பத்தியாலே ஸம்ஶயகாரணத்தைக் காட்டுகிறது ஸம்ஶயஶப்தம். ஆக, ஸம்ஶயாத்மா என்றது ஸம்ஶயகாரணமான மனத்தையுடையவன் என்றபடி. அன்றிக்கே, "ஸம்ஶயே மநோ யஸ்ய ஸ: ஸம்ஶயமநா:" [எவனுடைய மனம ஸம்ஶயத்தில் ஊன்றிநிற்கிறதோ அவன ஸம்ஶயமநாவாகிருன்] என்று ஸமாஸங்கொண்டு ஐயமுற்ற நெஞ்சினனைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்வண்ணமாக ஶாஸ்திரத்திஞலுண்டாகும அறிவற்றவனுய், அதனுலேயே அறிவை வளர்ப்பதில் ஆவலும அற்றவனுய், அதனுலேயே 'இப்படியோ, அப்படியோ' என்று ஐயமுற்றுக்கொண்டே இருப்பவனை அதிகாரிக்கு ஏற்படும் தீமையைச் சொல்லுகிறது அடுத்தபடியாக,–(விநஶ்யதி) அழிகிருன. நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அழிவு கிடையாதாகையாலே, அநாதிகாலமாயிருந்ததுவந்ததுபோலே தர்மார்த்தகாமமோக்ஷரூபமான எந்தப் புருஷார்த்தத்தையும பெருமல் ஸ்வரூபநாசம பெற்றவன்போலேயாகிருன் என்று கருத்துகொள்ளவேண்டும். "விநஷ்டா வா ப்ரணஷ்டா வா ம்ருதா வா" [ரா-ஸு 13-17] முதலானவிடங்களில்அழிவு தவிர்ந்த பொருள்களிலும நாஶஶப்தத்தைப் பிரயோகித்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இங்கு விநாஶஶப்தத்திற்குப் பொருள் யாதென்பதை இந்த ஶ்லோகத்தின் உத்தரார்த்த₄மும் விவரிக்கிறது.

धर्मार्थकामरूपपुरुषार्थाश्च न सिद्ध्यन्ति, कुतो मोक्ष इत्यर्थः; शास्त्रीय-कर्मसिद्धिरूपत्वात्सर्वेषां पुरुषार्थानाम्, शास्त्रीयकर्मजन्यसिद्धेश्च देहाति-

---

(ஸம்ஶயாத்மந:) என்றால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மயாதாத்ம்யத்தைப்பற்றிய அறிவில் ஐயமுற்ற நெஞ்சினனாயிருப்பவனுக்கு. ப்ரகரண பலத்தாலே இங்குள்ள ஐயம் ஆத்மதத்வஜ்ஞானத்தைப் பற்றியது எனத்தேறுகிறது (அயம லோகோ நாஸ்தி) மிகத்தாழ்ந்ததாக நாம் காணும் இவ்வுலகப் புருஷார்த்தங்களே கிடைக்கமாட்டா; (ந பர:) மிகவுயர்ந்த அப்ராக்ருதலோகத்தில் அடையப்பெறும் மோக்ஷபுருஷார்த்தம் எப்படிக் கிடைக்கும்? இங்கு முமுக்ஷுவைப் பற்றிய ப்ரகரணமாகையாலே, மோக்ஷபுருஷார்த்தம் கிடைக்க மாட்டாது என்று சொன்னாலே போதுமாயினும், கைமுதிகந்யாயத்தாலே, 'இதைவிடத் தாழ்ந்த மற்ற புருஷார்த்தங்களே கிடைக்காதபோது இது கிடைக்கவே மாட்டாது' என்று காட்டுவதற்காக, "நாயம் லோகோஸ்தி" என்று இவ்வுலகப் புருஷார்த்தங்களைப் பற்றி பரஸ்தாவிக்கபபட்டது.

"நாயம் லோகோऽஸ்த்யயஜ்ஞஸ்ய குதோऽந்ய: குருஸத்தம" [4-31]

[கௌரவஶ்ரேஷ்டனே! பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு நித்யநைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யாதவனுக்கு இவ்வுலகப் புருஷார்த்தங்களான அறமபொருளினபங்களே கிடைக்காதபோது மேலுலகப் புருஷார்த்தமான மோக்ஷம் எப்படிக் கிடைக்கும?] என்றவிடத்திற்போலே, இங்கும் லோகஶப்தம் அவ்வவ்வுலகங்களிற்கிடைக்கும் புருஷார்த்தங்களைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளப்படவேண்டும். இல்லாவிடில், 'இவ்வுலகமும் மேலுலகமும இல்லை' எனபது பொருந்தாதன்றோ. மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே, 'இவ்வுலகம்' 'அவ்வுலகம்' எனற பதங்களுக்கு முறையே பூமி, சுவர்க்கம என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாமையாலே, ப்ராக்ருதலோகம், அப்ராக்ருதலோகம் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும. மோக்ஷோபாயமான ஆத்மஜ்ஞானத்தில் ஐயமுடையவனுக்கு அறம்பொருளின்பங்களும் கிடைக்கமாட்டா என்று கூறுவது பொருந்துமோ? எனில்: இவ்வுலகிலும் இவன் அறம் பொருளின்பங்களைப் பெறுவதற்கு ஶாஸ்திரங்களில் சொன்ன

रिक्तात्मनिश्चयपूर्वकत्वात्। अतस्सुखलवभागित्वमात्मनि संशयात्मनो न संभवति॥ ४०॥

योगसंन्यस्तकर्माणं ज्ञानसंछिन्नसंशयम्।
आत्मवन्तं न कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय॥ ४१॥

41. யோகஸந்ந்யஸ்தகர்மாணம் ஜ்ஞாநஸஞ்சிந்ந ஸம்ஶயம்।
ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி நிபத்நந்தி தநஞ்ஜய॥

---

40. ஆனயோ கத்தா லமர்கருமத் தன்பற்று
ஞானயோகத் தான்மயக்க நன்கறுத்த—வானேயோர்
நெஞ்சன் றனைக்கரும நேர்பிணியா வாகியவத்
தஞ்சர் தனஞ்செயனே சார்.

கர்மங்களைச் செய்தேயாகவேண்டும். ஆயுர்வேதத்தைப்போலே எல்லா சாஸ்திரங்களும் இந்த தேஹத்திலேயே பெறும் பலனைச் சொல்லுவதில்லை; யஜ்ஞம முதலானவற்றை அநுஷ்டித்து, வேறு தேஹமெடுத்து ஸ்வர்க்கம் முதலான உலகங்களில் பெறும் புருஷார்த்தங்களையே பெரும்பாலும் சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால், அறம்பொருளின்பங்களாகிற புருஷார்த்தங்களைப் பெறவும் 'தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா ஒன்று உண்டு' என்னும் ஆத்மதத்வஜ்ஞானம் அவசியம் வேண்டியதே யாகும். (ந ஸுகம்) இப்படி எப்புருஷார்த்தமும் இல்லாமையாலே, சிறிது இன்பங்கூட இவனுக்கு ஏற்படமாட்டாது. ஸம்ஶயாத்மாக்களும் சில இன்பங்களை அநுபவிப்பதைக் காண்கிறோமே எனில்: சிலவற்றை அநுபவித்தாலும், கணக்கற்ற ஸுகதுக்காநுபவரூபமான இம்மை மறுமைப் பலன்களைப்பற்றி இவன ஸந்தேஹப் பட்டுக்கொண்டே இருக்கையால் இவனுக்கு ஏற்படும் மனவுளைச்சல், அநுபவிக்கும சிறிது இன்பத்தையும இல்லைசெய்துவிடும் என்று கருத்து. அன்றிக்கே, 'நாம் புருஷார்த்தங்களை அனுபவிக்கத் தகுதிபெற்றிருக்கிறோம்' என்னும் ஸாத்விகாபிமானத்தாலே ஏற்படும் ஸுகம் அவனுக்கு இல்லை என்று இங்கு கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஆக, ஆத்மதத்வஜ்ஞானத்தின் பெருமை அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே ஸாதிக்கப்பட்டதாயிற்று. 40.

த₄நஞ்ஜய—அர்ஜுநு! யோக₃ஸந்யஸ்தகர்மாணம்—முற் கூறிய புத்தியோகத்தாலே கேவலகர்மத்தைக்கைவிட்டவனுய். ஜ்ஞாநஸஞ்சி₂ந்நஸம்ஶயம்—ஆத்மஜ்ஞானத்தாலே அறுக்கப் பட்ட ஐயத்தையுடையவனுய். ஆத்மவந்தம்—நன்னெஞ்சை யுடையவனை மனிதனை. கர்மாணி ந நிப₃த்₄நந்தி—புண்ய பாப கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

|| भा || यथोपदिष्टयोगेन संन्यस्तकर्माणम्—ज्ञानाकारतापन्नकर्माणं यथोपदिष्टेन चात्मज्ञानेनात्मनि संच्छिन्नसंशयम्, आत्मवन्तम्—

ஆன யோகத்தால் அமர்கருமத்து அன்பற்று-முற்கூறிய புத்தியோகத்தால கேவலகர்மத்தில் பற்றற்றவனுய். ஞான யோகத்தால் மயக்கம் நன்கு அறுத்து—ஆத்மஜ்ஞானத்தின் சேர்த்தியாலே ஐயம் அறுக்கப்பெற்றவனுய். வானே ஓர் நெஞ்சன்தனை—மிக உயர்ந்த நெஞ்சையுடையவனை. கருமம் நேர் பிணியா—புண்ய பாப கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்த மாட்டா; தனஞ்சயனே—அர்ஜுநு! ஆகிய அத் தஞ்சம்—இப்படிப்பட்ட மோக்ஷாபாயமான புத்தியோடுகூடிய கர்மயோகத்தை. சார்—நீ அனுஷ்டிப்பாயாக.

---

41. இவ்வத்தியாயத்தின் திரண்ட பொருள் இந்த ஶ்லோகத் தில் முடிவுறுத்தப் பெறுகிறது. (யோக₃ஸந்யஸ்த கர்மாணம்) "கர்மண்யகர்ம ய: பஶ்யேத்...ஸ யுக்த:" [4-18] முதலானவிடங்களில கூறப்பட்ட புத்தியோகத்தாலே கேவலகர்மத்தைக் கைவிட்டவனை. ஆத்மயாதா₂த்மயஜ்ஞானத்தோடும், கர்மமனைத்தும் பரப்ரஹ்மாத் மாத்மகமானது எனனும் ஜ்ஞானத்தோடும் கூடியிருக்கையாலே, இந்த ஜ்ஞான்மற்ற கேவலகர்மத்தைக் கைவிட்டவனை என்றபடி. ப்ரகரணப₃லத்தாலே இங்கு யோக₃ஶப்தம ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் முதலானவற்றைக் காட்டாமல், முற்கூறிய புத்தியோகத்தைக் காட்டு கிறது. கர்மஸ்வரூபத்யாகம் முன் பின் ப்ரகரணத்திற்கு நேரே முரண்பட்டதாகையாலே, 'ஸந்யஸ்த கர்மாணம்' என்றது "கர்மண்யபி₄ப்ரவ்ருத்தோऽபி நைவ கிஞ்சித் கரோதி ஸ:" [4-20] எனறவிடத்திற்போலே கேவலகர்மத்தைக் கைவிட்டவன் எனறே பொருள்படுகிறது. ஆக, கர்த்ருத்வத்யாகம் முதலானவற்றை

मनस्विनम् उपदिष्टार्थे दृढावस्थितमनसं बन्धहेतुभूतप्राचीनानन्तकर्माणि न निबध्नन्ति ॥ ४१ ॥

तस्मादज्ञानसंभूतं हृत्स्थं ज्ञानासिनाऽऽत्मनः ।
छित्त्वैनं संशयं योगमातिष्ठोत्तिष्ठ भारत ॥ ४२ ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ज्ञानयोगो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

42. தஸ்மாத₃ஜ்ஞாநஸம்பூ₄தம் ஹ்ருத்ஸ்த₂ம் ஜ்ஞாநாஸிநாऽऽத்மந: ।
ஜி₂த்த்வைநம் ஸம்ஶயம் யோக₃மாதிஷ்டோ₂த்திஷ்ட₂ பா₄ரத ॥

॥ இதி ஶ்ரீப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸூபநிஷத்ஸு ஜ்ஞாநயோகோ₃ நாம சதுர்த்தோ₂ऽத்₄யாய: ॥

யுள்ளடக்கிக்கொண்டு ஜ்ஞாநாகாரமாகவே ஆகிவிட்டபடியால், இக்கர்மயோகத்திற்குக் கர்மாகாரத்வம் போய்விடுகிறது என்பதை 'ஸந்யஸ்தகர்மாணம' என்னும் பதம் காட்டுகிறது எனறதாயிற்று. (ஜ்ஞாநஸஞ்சி₂ந்நஸம்ஶயம்) முற்கூறியபடி ஆசார்யோபதேசத்தாலே அடையப்பெற்ற ஆத்மஜ்ஞானததாலே ஆதமவிஷயமான ஐயம் அறுக்கப்பெற்றவனை. 'தேஹமே ஆத்மாவோ?' முதலான ஐயங்கள் அறுக்கப்பெற்றவனை என்றபடி. ப்ரகரணத்தையொட்டி, இங்குள்ள ஜ்ஞாநஶப்₃த₃ம் ஜ்ஞாநயோகம் முதலானவற்றைக் காட்டாமல், ஆத்மஜ்ஞானத்தைக் காட்டுகிறது. (ஆத்மவந்தம) சிறந்த நெஞ்சையுடையவனை. ஆத்மஶப்தத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு 'ஆத்மஸ்வரூபத்தையுடையவனை' என்று கூறுவதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லாமையாலும், கீதையில் ஆத்மஶப்தம் பல்விடங்களில் மனத்தைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோமாகையாலும் சிறந்த நெஞ்சையுடையவனை என்று பொருள் கொள்வதே பொருந்தும். இங்கு, அதிசயப்பொருளுடையது 'மதுப்'ப்ரத்யயம. நெஞ்சுக்குச் சிறப்பாவது,—உபதேசிக்கப்பட்ட பொருளில் அசைக்க முடியாதபடி உறுதியாக ஊன்றிநிற்கையேயாகும். (கர்மாணி ந நிப₃த்₄நந்தி) அநாதிகாலமாக இவனைக் கட்டுப்படுத்திவரும் அநந்தமான புண்யபாப கர்மங்கள் இனிவருங்காலத்தில் இவனைக் கட்டுப்படுத்தமாட்டா; கிரமமாக இவன் மோக்ஷத்தை அடைந்துவிடுவானுகையாலே, ஸர்வகர்மநாஶம் இவனுக்குப் பரமப்ரயோஜனமாக ஏற்படும் என்று கருத்து. (த₄நஞ்ஜய) தநஞ்ஜயனுன நீ கர்மத்தையும் ஜயிக்கவேணும என்று கருத்து. .41.

பா₄ரத—பரதகுலத்துதித்தவனே! தஸ்மாத்—முற்கூறிய கர்மயோகத்தை அநுஷ்டியாமல் மோக்ஷமடைய முடியாதாகையாலே. அஜ்ஞாநஸம்பூ₄தம்—(தேஹத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா உண்டு என்னும்) அறிவு இன்மையினால் ஏற்பட்ட. ஹ்ருத்ஸ்த₂ம் ஏநம் ஆத்மந: ஸம்ஶயம்—நெஞ்சிலுள்ள இந்த ஆத்மவிஷயமான ஐயத்தை, ஜ்ஞாநாஸிநா—(என்னால் உபதேசிக்கப்பெற்ற) ஆத்மஜ்ஞானமாகிற கத்தியாலே. சி₂த்வா—அறுத்து. யோக₃ம் ஆதிஷ்ட₂—கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பாய். உத்திஷ்ட₂—(அதன் பொருட்டு) எழுந்திருப்பாய்.

---

41. ஆதலினீ யுள் ளறியாமை யால்வந்த
போதமயக் கத்தைப் புகருடைய—மீதறிவாம்
வாளா லறுத்து வளர்கரும யோகத்து
மூளா வெழுநீ முயன்று.

ஆதலினால்—முற்கூறிய கர்மத்தை அநுஷ்டியாமல் மோக்ஷமடைய முடியாதாகையால். நீ—நீ, உள் அறியாமையால் வந்த—தேஹத்தின் உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மாவை அறியாமையால் ஏற்பட்ட, போத மயக்கத்தை—ஆத்மவிஷயமான அறிவில் ஐயத்தை, மீது அறிவாம் வாளால் அறுத்து–அச்சிறந்த ஆத்மஜ்ஞானமாகிற கத்தியால் அறுத்து, வளர் கருமயோகத்து மூளா முயன்று — வளர்கின்ற கர்மயோகத்தில் உறுதியுடன் முயற்சி செய்வதற்காக. நீ எழு—நீ எழுந்திருப்பாயாக.

---

42. இவ்வண்ணமாக விரிவாக உபபாதிக்கப்பட்டு முடிக்கப்பெற்ற கர்மயோகமாகிற அர்த்தம், அர்ஜுனனால் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாக அறிவுறுத்தப்பெற்று, இந்த ஶ்லோகத்தோடு நாலாவது அத்தியாயம் முடிவுறுத்தப் பெறுகின்றது. (தஸ்மாத்) இதுவரை விரிவாகக் காட்டியபடி கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்காமல பக்தி யோகாதி₄காரியான நீ மோக்ஷமடைய முடியாதாகையாலே. (அஜ்ஞாநஸம்பூ₄தம ஸம்ஶயம்) தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவைப்பற்றிய அறியாமையாலுண்டான ஐயத்தை. (ஹ்ருத்ஸ்த₂ம் ஏநம் ஸம்ஶயம்) போர்புரிதல் உன் தர்மமாயிருந்து வைத்

॥भा॥ तस्मादनाद्यज्ञानसंभूतं हृत्स्थम् आत्मविषयं संशयं मयोपदिष्टेनात्मज्ञानासिना छित्त्वा मयोपदिष्टं कर्मयोगमातिष्ठ; तदर्थमुत्तिष्ठ भारतेति ॥ ४२ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

தும், 'உறவினர்களைக் கொல்லலாமோ?' என்று நீ தயங்குகையாலே, உன் நெஞ்சிலுள்ளதாக அறியப்படும் இந்த ஐயத்தை. (ஹ்ருத்ஸ்த₂ம) ஆத்மாவிலிருக்கும ஐயத்தை இருதயத்திலிருப்பதாகச் சொன்னது உன் நெஞ்சில முளபோலே உறுத்திக் கொண்டிருப்பதை என்னும் கருத்திலேயாம். அன்றிக்கே, ஹ்ருச்ச்₂ப்₃த₃ம் உள்ளேயிருக்கும ஆத்மாவைக் குறிப்பதாய், ஆத்மாவிலிருக்கும் ஐயத்தை என்றும் பொருள் கொளளலாம. (ஆத்மந: ஸம்ஶயம்) ஆத்மவிஷயமான ஐயத்தை. அனறிக்கே, 'ஹ்ருதஸ்த₂ம் ஸம்ஶயம்' என்பதிலிருந்தோ, 'ஏநம் ஸமஶயம' என்பதிலிருந்தோ ஆத்மவிஷயமான ஐயத்தை என்று ஸித்திக்குமாகையால், 'ஆத்மந: ஜ்ஞாநாஸிநா' என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். 'ஆத்மந:' எனனும் பதத்தை காகாக்ஷிந்யாயததாலே முன்னும் பின்னும கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம. (ஆத்மந: ஜ்ஞாநாஸிநா சித்₂வா) ஸர்வஜ்ஞனுய், பரமகாருணிகனுயிருக்கையாலே ஆப்ததமனுன என்னுல் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆதமஜ்ஞானமாகிற கத்தியினுல் முற்கூறிய ஐயத்தை அறுத்து. (யோக₃மாதிஷ்ட₂) என்னுல் உபதேசிக்கப்பட்ட கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பாயாக. கர்மயோகத்தை உபதேசித்து முடிக்கும் ப்ரகரணமாகையாலே, இங்கு யோக₃ஶப்₃த₃ம் அதைக் குறிப்பதே உசிதம். (உத்திஷ்ட₂ ப₄ாரத) பரதனென்னும் அரசனின 'குலத்திலுதித்த நீ போருக்காக எழுந்திருப்பதே கர்மயோகத்தைத தொடங்குவதாகும் எனறு கருத்து. பரமகர்மயோகியான பரதராஜாவைப்போலே நீயும் உன தர்மமான யுத்தத்தைச் செய்து மோக்ஷமடையவேண்டும் என்றும் கருத்து. 42.

ஆக, இந்நாலாம் அத்தியாயத்தில், முதலில் ப்ராஸங்கிகமாகத் தன் அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞானத்தையும், பிறகு கர்மயோகம ஜ்ஞானுகாரமாயிருக்கிறது எனபதையும், கர்மயோகத்தின் வகைகளையும, கர்மயோகத்திலடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶத்தின் ப்ராத₄ாந்யத்தையும் விளக்கியருளினுனயிற்று.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி த₃ாஸன் இயற்றிய
கீதார்த்த விவரணத்தில் நான்காமத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது.

பகவத் கீதை வெண்பா

(நாலாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

என்று கரும மிகையுடனே யோகத்தை
நன்று புணர்வித்து நற்கீதை—யொன்றியவிந்
நாலாமோத் தாலுரைத்து நாதனருள் செய்தபொருள்
மேலாய் முடிந்ததிது மிக்கு.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
நான்காமத்தியாயம் முற்றிற்று.

என்று-*இவ்வண்ணமாக,* மிகையுடனே கருமயோகத்தை-*சிறந்ததான (புத்தியுடன் கூடிய) கர்மயோகத்தை,* நன்று புணர்வித்து—*நன்கு அறிவித்து.* நல்கீதை ஒன்றிய இந்நாலாம் ஓத்தால் உரைத்து—*நலமுடைய கீதையில் சேர்ந்த இந்த நாலாம் அத்தியாயத்தில் உரைத்து,* நாதன் அருள் செய்த பொருள் இது—*ஸர்வேஸ்வரனை கண்ணன் அருளிச்செய்த இந்த அர்த்தம்.* மிக்கு மேலாய் முடிந்தது—*மிகச்சிறப்புடன் முடிவுற்றது.*

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர்)

நாலாமத்தியாயத்தின் ஸாரப் பொருள்

5. பிறவாமை தந்திடத் தானே பிறக்கும் பெருமைகளும்
துறவாக் கிரிசைக டும்தி தன்னுற் றுலங்குகையும்
இறவா வுயிர்நன் னிலேகண் டிடுமுல கின்னிலேயும்
மறைவாழு மாயவ னேயனுக் கன்றறி வித்தனனே.

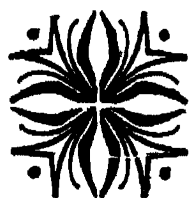
மறைவாழும் மாயவன்—*வேதத்தில் (பொருளாய்) உறைகின்றவனாய், மாயையென்னும் பிரகிருதியை உடையவனான எம்பெருமான்,* பிறவாமை தந்திட—*(உயிர்களுக்குப் பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் உண்டாகும்) மறுபிறவியின் இன்மையை அநுக்ரஹிப்பதற்காக,* தானே பிறக்கும் பெருமைகளும்—*(ஸர்வேஸ்வரனை) தானே (தன் இச்சை*

யால்) அவதரிக்கும் (அவதாரங்களின்) சிறப்புக்களும், **துறவா கிரிசைகள்**—ஞானியாலும் விடத்தகாத த்₃ரவ்ய யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்கள் யாவும், **தூமதி தன்னுல் துலங்குகையும்** — தூய்மையான ஆத்மதத்வஜ்ஞானமும், ப்ரஹ்மாத்மகத்வஜ்ஞானமும் சேர்ந்து விளங்குவதையும், **இறவா உயிர் நல் நிலே**—அழியாத ஜீவனின் சுத்தமான தன்மையை, **கண்டிடும்**—(கர்மயோகம் முற்றியபின்) நேரே காணும், **உலகின்**—உயர்ந்தோரான கர்மயோகிகளின், **நிலேயும்**—சிறப்பையும், **நேயனுக்கு**—நண்பனுன அர்ஜுனனுக்கு, **அன்று**—அக்காலத்தில், **அறிவித்தனன்**—உபதேசித்தான.

கீதாஸ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

நாலாம் அத்தியாயம்

ஸ்லோ.	அர்த்தம்.
1-3.	கர்மயோகம் ஸாத்தபரமபராப்ராப்தம்.
4.	அர்ஜுனன் கேளவி.
5-11.	அவதார ரஹஸ்யம்.
12-24.	கர்மயோகம் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பதை நிருபிப்பது.
25-*30.	கர்மயோக வகைகள்.
30*-32.	கர்மயோகிகளுக்கு நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் அவஶ்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியவையே; அவர்களிடையே ப₂லபே₄த₃ம் கிடையாது.
33-40.	கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶத்தின் ப்ராத₄ாந்யம்.
41-42.	முடிவுரை.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீதார்த்த ஸங்க்₃ரஹம்
[ஐந்தாமத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

कर्मयोगस्य सौकर्यं शैघ्र्यं काश्चन तद्विधाः।
ब्रह्मज्ञानप्रकारश्च पञ्चमाध्याय उच्यते॥ ९॥

9. கர்மயோக₃ஸ்ய ஸௌகர்யம் ஶைக்₄ர்யம் காஶ்சந தத்₃வித₄ா:।
ப்₃ரஹ்மஜ்ஞாநப்ரகாரஶ்ச பஞ்சமாத்₄யாய உச்யதே ||

கர்மயோக₃ஸ்ய–*கர்மயோகத்தினுடைய*, **ஸௌகர்யம்**–*செயற்கெளிய தன்மையும்*, **ஶைக்₄ர்யம்**-*விரைவில் பலனளிக்கும் தன்மையும்*, **காஶ்சந தத்₃வித₄ா:**—*அதற்குறுப்பான சில அங்கங்களும்*. **ப்₃ரஹ்ம ஜ்ஞாந ப்ரகார:** **ச**—*சுத்தாத்மாக்களை ஸமமாகக் காண்கைக்குறுப்பான நிலையும்*, **பஞ்சமாத்₄யாயே**—*ஐந்தாமத்தியாயத்தில்*, **உச்யதே**—*கூறப்படுகிறது*.

ஸ்ரீகருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய
கீதார்த்த விவரணம் ஐந்தாமத்தியாயம்

ஐந்தாவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:-கர்மயோகம் அநுஷ்டிப்பதற்கு எளியது எனபதும, ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் விரைவில் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற பயனை அளிப்பது என்பதும், அந்தக் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனுக்கு வேண்டிய அகர்த்ருதவாநுஸந்தான ப்ரகாரததையும், ஆத்மாக்களை ஸமமாகக் காண்கைக்கு உறுப்பான கர்மயோகியின் நிலையும் இவ்வைந்தாமத்தியாயத்தில் கூறப்படுகிறது. "ஸந்யாஸ: கர்மணும்" என்று இவ்வத்தியாயத்தின தொடக்கத்தில் கர்மஸந்யாஸமாகிற ஜ்ஞாநயோகத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கிருஞைகயாலும, 'கர்மங்களைச் செய்பவன் நானல்லன்' என்னும் அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தையும 'கர்மஸந்யாஸம' எனறு கூறலாமாகையாலும், அதுவே இவ்வத்தியாயத்தில் முக்கியமாகச் சொல்லப்படுகிறதாகையாலும், இவ்வத்தியாயம் கர்மஸந்யாஸயோகம் எனறு சொல்லப்படுகிறது எனறு கொள்ளலாம.

अर्जुन उवाच—
संन्यासं कर्मणां कृष्ण पुनर्योगं च शंससि।
यच्छ्रेय एतयोरेकं तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम्॥ १॥

அர்ஜுந உவாச—

1. ஸந்யாஸம் கர்மாணும் க்ருஷ்ண புநர்யோகம் ச மம்ஸஸி।
யச்ச்ரேய ஏதயோரேகம் தந்மே ப்ரூஹி ஸுநிஸ்சிதம்॥

க்ருஷ்ண! — *கண்ணு!* கர்மணும் ஸந்யாஸம் — *கர்மயோகத்தை விட்டுச்செய்வதான ஞானயோகத்தையும்,* புந:— *மறுபடியும்,* (கர்மணும்) யோகம் ச—*கர்மயோகத்தையும்,* மம்ஸஸி—*ஆத்மப்ராப்தி ஸாதனமாகப் புகழ்கின்ருய்.* ஏதயோ:—*இவ்விரண்டினுள்,* யத் ஏகம்—*யாதொன்று,* ம்ரேய: ஸுநிஸ்சிதம்—*சிறந்ததென்று உன்னுல் உறுதியாக எண்ணப்படுகிறதோ,* தத்—*அதை,* மே—*எனக்கு,* ப்ரூஹி—*சொல்லுவாயாக.*

---

1. கருமம விடுமறிவுங் கண்ணவதற் பின்னு
மொருமையுடன் யோகு முரைத்தி—யிருமையிலு [யும்
மொன்றுரைப்பா யென்றுரைத்தான் பார்த்தனுயரிறை
நின்றுரைத்தா னிச்சயத்தை நேர்ந்து.

கண்ண!—*கண்ணனே!* கரும விடும் அறிவும்—*கர்மயோகத்தை விட்டுச்செய்யும் ஜ்ஞாநயோகமே சிறந்ததென்றும்,* அதன் பின்னும்—*அதற்குப் பின்னும்,* ஒருமையுடன் யோகும்—*கர்மயோகமே ஒப்பற்றது என்றும்,* உரைத்தி-*கூறுகிருய்;* இருமையிலும்-*இவ்விரண்டினுள்ளும்,* ஒன்று உரைப்பாய்—*(எனக்குச் சிறந்தது) ஒன்றை உரைப்பாய்,* என்று—*என்று,* பார்த்தன்—*அர்ஜுனன்,* உரைத்தான்—*கேட்டான்;* உயர் இறையும்—*அனைவரிலும் உயர்ந்த ஸர்வேஸ்வரனும்,* நிச்சயத்தை நேர்ந்து நின்று—*(அர்ஜுனனுக்குச் சிறந்தது எது எனும்) நிச்சயத்தை முடிவுகட்டி,* உரைத்தான்—*கூறலானுன்.*

॥ भा ॥ कर्मणां संन्यासं—ज्ञानयोगं, पुनः कर्मयोगं च शंससि। एतदुक्तं भवति—द्वितीयेऽध्याये मुमुक्षोः प्रथमं कर्मयोग एव कार्यः, कर्मयोगेन मृदितान्तःकरणकषायस्य ज्ञानयोगेनात्मदर्शनं कार्यमिति

---

1. "தத்₃வித்₃தி₄ ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந" [4-34] என்று தெரியாத அம்ஸங்களைப் பெரியோர்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று உபதேசித்ததையொட்டி, கர்மஜ்ஞானயோகங்களில் தெரியாத அம்ஸங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் ஒரு கேள்விகேட்கிறான அர்ஜுனன். சென்ற அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் கேட்கப்பட்ட கேள்விபோலே, தெரியாதவனபோலே கேட்கப்படும் இக்கேள்வியும் 'பரிப்ரஶ்நம்' (சூழ்ந்து நின்று கேட்கை) எனப்படும் வகையைச் சேர்ந்ததாகும். (க்ருஷ்ண) கண்ணனே!

"க்ருஷிர் பூ₄வாசக: ஶப்₃தே₃ா ணஶ்ச நிர்வ்ருதிவாசக:।
விஷ்ணுஸ் தத்₃பா₄வயோக₃ாச்ச க்ருஷ்ண இத்யபி₄தீ₄யதே॥"

[க்ருஷிஶப்தம கர்ஷிக்கப்படும் (உழப்படும்) பூமியைச் சொல்லுகிறது; ண ஶப்த₃ம் ஆநந்தத்தைக் குறிக்கும எழுத்தாகும். பூமிக்கு (உலகினர்க்கு) ஆனந்தத்தை அளிப்பவனுகையாலே க்ருஷ்ணன எனப்படுகிறார் விஷ்ணு.] எனகிறபடியே உலகிற்கே ஆனந்தத்தை அளிப்பவனுன நீ எனக்குக் குழப்பத்தை அளிக்காமல், சிறந்ததைச் சொல்லி ஆனந்தத்தை அளிப்பாய் என்று கருத்து. (கர்மணும் ஸந்யாஸம்) கர்மயோகத்தை விட்டுச் செய்யவேண்டிய ஞானயோகத்தை. கர்மயோகத்தின் பலனுக ஜ்ஞானயோகம ஏற்படுவதாகையாலே, "ஸாத்₄யாபா₄வே மஹாபா₃ஹோ ஸாத₄நை: கிம் ப்ரயோஜநம்" [வி. பு. 1-19-36] [தடக்கையனே! ஸாதிக்க வேண்டியது ஒன்று இல்லாதபோது ஸாதனத்தால் பயன் என்ன?] என்கிற ரீதியிலே ஸாத்₄யமான ஜ்ஞாநயோகம் கைவந்தபின் கர்மயோகத்தால் ஆவதொன்றில்லாமையாலே கர்மயோகத்தைக் கைவிட்டு அப்₄யஸிக்கவேண்டியதொன்று என்னும் பொருளை உடைய கர்மஸந்யாஸஶப்தத்தாலே ஜ்ஞானயோகம கூறப்படுகிறது. (கர்மணும ஸந்யாஸம் ஶம்ஸஸி) இரண்டாம் அததியாயததில் (38 முதல் 52-வது ஶ்லோகம் வரையில்) முமுக்ஷுவாயிருப்பவன் பலனில் பற்றற்று அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்துடன தனக்குரிய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதாகிற கர்மயோகத்தை முதலில செய்ய

प्रतिपाद्य, पुनस्तृतीयचतुर्थयोर्ज्ञानयोगाधिकारदशापन्नस्यापि कर्मनिष्ठैव ज्यायसी, सैव ज्ञाननिष्ठानिरपेक्षा आत्मप्राप्तौ साधनमिति कर्मनिष्ठां प्रशं-

---

வேண்டுமென்று கூறி, அதற்குப்பின் இக்கர்மயோகத்தால் மனம் பண்பட்டு ஜ்ஞாநயோகாரம்ப₄விரோதி₄பாபம் கழியப்பெற்றவனுக்கு ஏற்படும் ஜ்ஞாநயோகத்தாலே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடையலாம் என்று விளக்கப்பட்டதை நினைவிற்கொண்டு பேசுகிறான். (புந:) மறுபடியும் மூன்றும் நாலாம் அத்தியாயங்களிலே. (கர்மணும் யோக₃ம் ச ஶம்ஸஸி) கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்து விடலாம் என்றும் கூறுகிறாய். மூன்றுவது நாலாவது அத்தியாயங்களிலே, ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதி₄காரம் உடையவனுக்கும் பல காரணங்களால் கர்மயோகமே சிறந்தது; ஜ்ஞானயோகத்தை எதிர்பாராமலே அக்கர்மயோகம் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டாக்குகிறது என்று கூறியதை நினைவிற்கொண்டு பேசுகிறான். அடுத்தபடி கண்ணன் பதிலுரைக்கும் போது, ஸாங்க்₂ய யோக₃ஶப்₃த₃ங்களாலே ஜ்ஞாநயோகத்தையும், கர்மயோகத்தையும் பற்றியே பேசுகையாலே, கேள்விகேட்குமிடமான இங்கும் கர்மஸந்யாஸஶப்தத்தாலே ஜ்ஞாநயோகமும், யோகஶபதத்தாலே கர்மயோகமும் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தம். 'கர்மணும' என்னும் பதம் இடையில் இருந்துகொண்டு காகாக்ஷி ந்யாயத்தாலே முன்னும் பின்னுமுள்ள 'ஸந்யாஸம்' 'யோக₃ம்' என்னும் பதங்களோடு அந்வயிக்கிறது. இரண்டாமத்தியாயத்தில் கர்மயோகத்தைக் கைவிடவேண்டும் என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிடிலும், ஜ்ஞாநயோகவிரோதி பாபம் போவதற்காகக் கர்மயோகம் அநுஷ்டிக்கத்தக்கது என்று ஐம்பதாவது ஶ்லோகத்தில் கூறியிருக்கிறபடியால், பாபம் கழிந்தபின் கர்மயோகத்தைக் கைவிட்டு அதன் பலமான ஜ்ஞாநயோகத்தை அப்₄யஸிக்கவேணும், அதுவே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு நேரே ஸாதனம் என்பது தன்னடையே ஸித்திக்கும். ஆக, இரண்டாமத்தியாயத்தில் கைவிடத்தக்கதாக உணர்த்தப்பட்ட கர்மயோகத்தை, மேல் இரு அத்தியாயங்களில் கைக்கொள்ளத்தக்கதாகக் கூறுவதும், இரண்டாமத்தியாயத்தில் கர்மயோக₃ஸாத்₄யமான ஜ்ஞானயோகத்தாலேயே கிடைப்பதாகக் கூறப்பட்ட ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை மேல் இரு அத்தியாயங்களிலும் ஜ்ஞாநயோகத்தை இடையிடாத கர்மயோகத்தாலேயே அடையப்படுவதாகக் கூறுவதும் குழப்பத்தை விளைப்பதாயிருக்கிறதே; ஒன்றைக் காட்டிலும், மற்றொன்றுக்குப் பெருமை

सखि—इति। तत्रैतयोर्ज्ञानयोगकर्मयोगयोरात्मप्राप्तिसाधनभावे यदेकं सौकर्याच्छैघ्र्याच्च श्रेयः—श्रेष्ठमिति सुनिश्चितम्, तन्मे ब्रूहि॥ १॥

श्रीभगवानुवाच—

संन्यासः कर्मयोगश्च निःश्रेयसकरावुभौ।
तयोस्तु कर्मसंन्यासात् कर्मयोगो विशिष्यते॥ २॥

யைச் சொல்லுவதைப் பார்த்தால், இரண்டில் ஏதாவதொன்றை அநுஷ்டிக்கலாம் என்றும் முடிவுகட்டமுடியவில்லையே என்று பூர்வார்த்தத்தில் தன குழப்பத்தை வெளியிட்டானாயிற்று. இனி, உத்தரார்த்தத்தாலே இவ்விரண்டில் எது எனக்குச் சிறந்ததென்று விளக்கி என குழப்பத்தைத் தெளிவிப்பாய் எனப்பிரார்த்திககிறான. (ஏதயோ: யத் ஏகம் ஶ்ரேய; ஸு நிஶ்சிதம் தத் மே ப்₃ரூஹி) இவ் வண்ணமாக, கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம் ஆகிய இரண்டுமே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு நேரே ஸாத₄னமாகில், இவ்விரணடி னுள் எளிமையாலும், விரைவில் பலனளிக்கும் தன்மையாலும எது ஆத்மஸாக்ஷாத்கார ஸாத₄னமாயிருப்பதில் சிறந்ததென்று உன்னால் முடிவுகட்டப்பட்டிருக்கிறதோ, அதை எனக்குக கூறு வாய். கர்மஸந்யாஸஶப்தமும், யோக₃ஶப்₁த₃மும் புல்லிங்கமா யிருக்க, 'ஏதயோரேகம்' என்று நபும்ஸகப்ரயோகம் செய்தது ஸாமாந்யேநபும்ஸகமாகவுமாம். அன்றிக்கே, 'ஏகம ஶ்ரேய:' என்று ஶ்ரேயஶ்ஶப்தத்துக்கு விஶேஷணமாகையாலே நபும்ஸக ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம். (ஶ்ரேய: ஸு நிஶ் சிதம) சிறந்தது என்று உறுதியாக முடிவுகட்டப்பட்டது. ஶ்ரேயஶ் ஶப்தம பலன முதலானவற்றையும் குறிக்குமாயினும், இங்கு ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றொன்றின் சிறப்பைக் காட்டுமிடமாகை யாலே 'மிகச்சிறந்தது' என்றே பொருள்படுகிறது. 'ஸுநிஶ்சிதம் ப்₃ரூஹி' [உறுதியாகக் கூறுவாய்] என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்வ தில் ஸ்வாரஸ்யமில்லாமையாலே, 'ஶ்ரேய: ஸு நிஶ்சிதம' என்று கூட்டிபபொருள்கொள்வதே பொருத்தம். ஜ்ஞாநகர்மயோகங்கள் இரண்டுக்குமே பலன் ஒன்றாயிருக்கிறபடியால், பலனைக்கொண்டு இவற்றிலொன்றுக்குச் சிறப்பு கூறமுடியாதாகையால், செயற்கு எளிமை, விரைவில் பலனளிக்கும் தனமை ஆகியவற்றால் சிறப்பு ஏற்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இரண்டில இவற்றால் சிறந்தது எது? என்று கேள்வியின் கருத்து. 1.

ஸ்ரீப₄க₃வாநுவாச—

2. ஸந்யாஸ: கர்மயோக₃ஸ்ச நி:ஸ்ரேயஸகராவுபௌ₄ |
தயோஸ்து கர்மஸந்யாஸாத் கர்மயோகோ₃ விஸிஷ்யதே ||

ஸந்யாஸ:-*ஞானயோகமும்,* **கர்மயோக₃: ச**-*கர்மயோகமும்,* **உபௌ₄**—*ஆகிய இரண்டுமே,* **நி:ஸ்ரேயஸகரௌ**—*ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற சிறந்த பலனை நேரே அளிப்பவையே:* (*ஆயினும்,*) **தயோ:** — *அவ்விரண்டினுள்ளும்,* **கர்மஸந்யாஸாத்**-*ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும்,* **கர்மயோக₃: து**-*கர்மயோகமே,* **விஸிஷ்யதே**-(*சில காரணங்களால்*) *சிறப்புறுகிறது.*

---

2. இக்கரும யோகமது விட்டுணர்வா மிவ்விரண்டும்
தக்கநலஞ் சாதிக்குஞ் சாதனமா—மக்கருமம்
விட்டிய றன்னின் மிகநன் றுதன்செயலிற
பட்டியலு மாறு பயினறு.

இக்கருமயோகம-*இததகைய கர்மயோகம்.* **அதுவிட்டு உணர்வாம இவ்விரண்டும**-*அதைவிட்டுச் செய்யப்படும் ஞானயோகம் ஆகிய இவ்விரண்டுமே.* **தக்க நலம் சாதிக்கும் சாதனமாம**-*நலல புருஷார்ததமான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை நேரே உண்டாக்கும் உபாயமாகும.* (*ஆயினும்*) **அக்கருமம் விட்டு இயல் தன்னில்**-*அக்கருமயோகத்தை விட்டுச் செய்யும் ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும்.* **தன் செயலில்பட்டு பயின்று இயலும் ஆறு**-*தனக்குரிய கர்மங்களில் ஈடுபட்டுப் பழகி அநுஷ்டிக்கும் உபாயமான கர்மயோகம்.* **மிக நன்று**-(*சில காரணங்களால்*) *மிகச்சிறப்புற்றதாகும்.*

---

2. ஜ்ஞானயோகத்தில சக்தியுடையவனும், லோகஸங்க்₃ரஹம் செய்யவேண்டுமபடியான ப்ரஸித்தியற்றவனுமான அதி₄காரிக்கே கர்மயோகமானது ஜ்ஞானயோகததை இடையிட்டு ஸாத₄னமாகிறதாகையாலே, மற்றவர்கள் விஷயத்தில் இருயோகங்களும நேரே ப₂லஸாத₄னமாகினறன என்று காட்டிக்கொண்டு, அக்காரணத்தாலேயே ஜ்ஞானயோகததில் அதிகாரமுள்ளவனுக்கும, எளிமையையும், விரைவில் பலனையும் விருமபினுைகில கர்மயோகமே கைக்கொள்ள த்தக்கது எனறு உறுதிப்படுத்துகிறவனும் கணணன் பதில்கூறத்தொடங்குகிறுன இரண்டாமஸ்லோகத்திலிருந்துதொடஙகி.

॥ भा ॥ संन्यासो ज्ञानयोगः कर्मयोगश्च ज्ञानयोगशक्तस्याप्युभौ निरपेक्षौ निःश्रेयसकरौ। तयोस्तु कर्मसंन्यासात्—ज्ञानयोगात् कर्मयोग एव विशिष्यते ॥ २ ॥

(ஸந்யாஸ: கர்மயோகஃச உபௌ) ஜ்ஞாநயோகமும், கர்ம யோகமுமாகிற இரண்டுமே. (நி:ஶ்ரேயஸகரௌ) பலனாகிற ஆத்ம ப்ராப்தியை நேரே ஸாதித்துக்கொடுப்பவை. ஜ்ஞாநயோகத்தில் ஶக்தியில்லாதவன் ஆத்மஜ்ஞானம் கலசாமல் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தானாகில், அவனுக்குக் கர்மயோகம் நேரே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்காது; ஆத்மஜ்ஞானத்தோடு கூடக் கர்ம யோகத்தை அநுஷ்டித்தானாகில், அதுவே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்கையாலே, ஜ்ஞாநயோகம் நேரே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்காது. ஆகையால், இரு யோகங்களும் நேரே பலஸாதனமாவதாகக் கூறுவது அவன் விஷயத்தில் பொருந்தாது; இங்கு இரண்டுமே நேரே ஸாதனமாவதாகக் கூறுகையாலே ஜ்ஞாநயோகத்தில் சக்தியுடைய அதிகாரிக்கு ஜ்ஞாநயோகம் போலே கர்மயோகமும் நேரே பலஸாதனமாகிறது என்று கருத்து கொள்ளவேண்டும். நாலாம் ஶ்லோகத்தில், "கர்மயோகம் ஒன்றிலேயே நிற்பவனாயினும், கர்மஜ்ஞானயோகங்கள் இரண்டின் பலனையும் அடைகிறான" என்று கூறுவதும் இதையே வலியுறுத்து கிறது. (கர்மயோகஃச) சகாரத்திற்கு நாலு பொருள்கள் உண்டு; அவையாவன.-(1) ஸமுச்சயம் (ஒன்றோடொன்று தொடர்பின்றியே பல பொருள்கள் ஒரே கிரியையில் அந்வயிக்குமிடம்) (2) அந்வாசயம (ஒன்று ப்ரதானமாகவும் மற்றொன்று ஆநுஷங்கிகமாகவுமிருக்கு மிடம்) (3) இதரேதரயோகம் (பொருள்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருகிரியை யில் அந்வயிக்குமிடம்) (4) ஸமாஹாரம் (பல பொருள்களின ஸமூஹம் ஒருகிரியையில் அந்வயிக்குமிடம்.) இங்கு ஜ்ஞாநகர்மயோகங்கள் தனித்தனியே பலத்தை விளைக்கின்றன என்று கூறுமிடமாகையால முதற்பொருளான ஸமுச்சயார்த்தமே பொருந்தும்; மற்ற மூன்று பொருள்களும் பொருந்தமாட்டா. இப்படி இரண்டுமே நேரே பலஸாதனமாகில் இரண்டில் ஏதாவதொன்றைக் கைக்கொள்ள லாம என்று கருத்தோ? எனில், இரண்டில் கர்மயோகத்திற்குச் சிறப்புண்டு என்கிறான் பிற்பாதியாலே,— (தயோஸ்து) அவ் விரண்டினுள்ளும; துஶப்தம் இரண்டில் ஏதாவதொன்றைக் கைக் கொள்ளலாமோ எனும ஐயத்தைத் தவிர்க்கிறது. (கர்ம ஸந்யாஸாத் கர்மயோகோ விஶிஷ்யதே) ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்ம யோகமே சிறப்புறுகிறது. 2.

ஸ்ரீப₄க₃வாநுவாச—

2. ஸந்யாஸ: கர்மயோக₃ஶ்ச நி:ஶ்ரேயஸகராவுபௌ₄ |
தயோஸ்து கர்மஸந்யாஸாத் கர்மயோகோ₃ விஶிஷ்யதே ||

ஸந்யாஸ:-*ஞானயோகமும்*, **கர்மயோக₃:** **ச**-*கர்மயோகமும்*, **உபௌ₄**—*ஆகிய இரண்டுமே*, **நி:ஶ்ரேயஸகரௌ**—*ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற சிறந்த பலனை நேரே அளிப்பவையே:* (*ஆயினும்*,) **தயோ:** — *அவ்விரண்டினுள்ளும்*, **கர்மஸந்யாஸாத்**-*ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும்*, **கர்மயோக₃:** **து**-*கர்மயோகமே*, **விஶிஷ்யதே**-(*சில காரணங்களால்*) *சிறப்புறுகிறது*.

---

2. இக்கரும யோகமது விட்டுணர்வா மிவ்விரணடும்
தககநலஞ சாதிக்குஞ் சாதனமா—மக்கருமம்
விட்டிய றன்னின் மிகநன் றுதன்செயலிற
பட்டியலு மாறு பயினறு.

இக்கருமயோகம-*இததகைய சர்மயோகம்*, **அதுவிட்டு உணர்வாம இவ்விரண்டும்**-*அதைவிட்டுச் செய்யப்படும் ஞானயோகம் ஆகிய இவ்விரண்டுமே*, **தக்க நலம சாதிக்கும் சாதனமாம**-*நல்ல புருஷார்த்தமான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை நேரே உண்டாக்கும் உபாயமாகும்*. (*ஆயினும்*) **அக்கருமம் விட்டு இயல் தன்னில்**-*அக்கருமயோகத்தை விட்டுச் செய்யும் ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும்*. **தன் செயலில்பட்டு பயின்று இயலும் ஆறு**-*தனக்குரிய கர்மங்களில் ஈடுபட்டுப் பழகி அநுஷ்டிக்கும் உபாயமான கர்மயோகம்*, **மிக நன்று**-(*சில காரணங்களால்*) *மிகச்சிறப்புற்றதாகும்*.

---

2. *ஜ்ஞானயோகத்தில் சக்தியுடையவனுய், லோகஸங்க்₃ரஹம் செய்யவேண்டுமபடியான ப்ரஸித்தியற்றவனை அதி₄காரிக்கே கர்மயோகமானது ஜ்ஞானயோகத்தை இடையிட்டு ஸாத₄னமாகிறதாகையாலே, மற்றவர்கள் விஷயத்தில் இருயோகங்களும நேரே ப₂லஸாத₄னமாகினறன எனறு காட்டிக்கொண்டு, அக்காரணத்தாலேயே ஜ்ஞானயோகத்தில் அதிகாரமுள்ளவனுக்கும், எளிமையையும், விரைவில் பலனையும் விரும்பினுகில கர்மயோகமே கைகொள்ளத்தக்கது என்று உறுதிப்படுத்துகிறவனுய் கணணன் பதில்கூறத்தொடஙகுகிருன இரண்டாமஶ்லோகத்திலிருந்துதொடங்கி.*

॥ भा ॥ संन्यासो ज्ञानयोगः कर्मयोगश्च ज्ञानयोगशक्तस्याप्युभौ निरपेक्षौ निःश्रेयसकरौ। तयोस्तु कर्मसंन्यासात्—ज्ञानयोगात् कर्मयोग एव विशिष्यते ॥ २ ॥

(ஸந்யாஸ: கர்மயோகஃச உபௌ) ஜ்ஞாநயோகமும், கர்ம யோகமுமாகிற இரண்டுமே. (நி:ஶ்ரேயஸகரௌ) பலனாகிற ஆத்ம ப்ராப்தியை நேரே ஸாதித்துக்கொடுப்பவை. ஜ்ஞாநயோகத்தில் ஶக்தியில்லாதவன ஆத்மஜ்ஞானம் கலசாமல் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தானாகில், அவனுக்குக் கர்மயோகம் நேரே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்காது; ஆத்மஜ்ஞானத்தோடு கூடக் கர்ம யோகத்தை அநுஷ்டித்தானாகில், அதுவே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்கையாலே, ஜ்ஞாநயோகம் நேரே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்காது. ஆகையால், இரு யோகங்களும் நேரே ப₂ல ஸாத₄னமாவதாகக் கூறுவது அவன் விஷயத்தில் பொருந்தாது; இங்கு இரண்டுமே நேரே ஸாத₄னமாவதாகக் கூறுகையாலே ஜ்ஞாநயோகத்தில் சக்தியுடைய அதி₄காரிக்கு ஜ்ஞாநயோகம போலே கர்மயோகமும் நேரே ப₂லஸாத₄னமாகிறது என்று கருத்து கொள்ளவேண்டும். நாலாம் ஶ்லோகத்தில், "கர்மயோகம் ஒன்றிலேயே நிற்பவனாயினும், கர்மஜ்ஞானயோகங்கள் இரண்டின் பலனையும் அடைகிறான்" என்று கூறுவதும் இதையே வலியுறுத்து கிறது. (கர்மயோகஃச) சகாரத்திற்கு நாலு பொருள்கள் உண்டு; அவையாவன.—(1) ஸமுச்சயம் (ஒன்றோடொன்று தொடர்பின்றியே பல பொருள்கள் ஓரே கிரியையில் அந்வயிக்குமிடம்) (2) அந்வாசயம (ஒன்று ப்ரதா₄னமாகவும் மற்றொன்று ஆநுஷங்கிகமாகவுமிருக்கு மிடம்) (3) இதரேதரயோகம் (பொருள்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருகிரியை யில் அந்வயிக்குமிடம்) (4) ஸமாஹாரம் (பல பொருள்களின் ஸமூஹம் ஒருகிரியையில் அந்வயிக்குமிடம்.) இங்கு ஜ்ஞாநகர்மயோகங்கள தனித்தனியே பலத்தை விளைக்கின்றன என்று கூறுமிடமாகையால் முதற்பொருளான ஸமுச்சயார்த்தமே பொருந்தும்; மற்ற மூன்று பொருள்களும் பொருந்தமாட்டா. இப்படி இரண்டுமே நேரே ப₂லஸாத₄னமாகில் இரண்டில் ஏதாவதொன்றைக் கைக்கொள்ள லாம என்று கருத்தோ? எனில், இரண்டில் கர்மயோகத்திற்குச் சிறப்புண்டு என்கிறான் பிற்பாதியாலே,— (தயோஸ்து) அவ் விரண்டினுள்ளும்; துஶப்தம் இரண்டில் ஏதாவதொன்றைக் கைக் கொள்ளலாமோ எனும ஐயத்தைத் தவிர்க்கிறது. (கர்மஸந்யாஸாத் கர்மயோகோ₃ விஶிஷ்யதே) ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்ம யோகமே சிறப்புறுகிறது. 2.

॥भा॥ कुत इत्यत्राह—

ज्ञेयस्स नित्यसंन्यासी यो न द्वेष्टि न काङ्क्षति।
निर्द्वन्द्वो हि महाबाहो सुखं बन्धात्प्रमुच्यते॥३॥

3. ஜ்ஞேய: ஸ நித்யஸந்யாஸீ யோ ந த்₃வேஷ்டி ந காங்க்ஷதி।
நிர்த்₃வந்த்₃வோ ஹி மஹாபா₃ஹோ ஸுக₂ம் ப₃ந்த₄ாத் ப்ரமுச்யதே॥

மஹாபா₃ஹோ—*தடக்கையனே!* ய:—*கர்மயோகம் செய்யும் எவனொருவன்.* ந காங்க்ஷதி—*(ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களை) விரும்பாமலிருக்கிறானோ.* ந த்₃வேஷ்டி—*(அவ்விஷயங்களைத் தடை செய்வாரிடம்) வெறுப்பற்றிருக்கிறானோ, (அதனாலேயே)* நிர்த்₃வந்த்₃வ:—*(ஸுக துக்கங்கள் முதலிய) இரட்டைகளைப்பொறுத்துக்கொள்கின்றவனாக ஆகின்றானோ.* ஸ:-*அவன்.* நித்யஸந்யாஸீ-*எப்போதும் ஜ்ஞானநிஷ்டனே யாவான். (ஸ:)* ஹி—*அவனேயன்றோ.* ப₃ந்த₄ாத்—*ஸம்ஸாரக் கட்டினின்றும்,* ஸுக₂ம்—*எளிதில்,* ப்ரமுச்யதே—*நன்கு விடுபடுகிறான்.*

---

3. வெறுப்புநசை யற்றவவன் விட்டவனு மென்றும்
பொறுப்புடனே தன்னிருமை பூண்ட—செறுப்பகற்றி
நின்றான் விசயனே நீள்வினையின் கட்டுவிட்டுச்
சென்றான் சுகத்துச் சிறந்து.

விசயனே!—*அர்ஜுனா!* நசை வெறுப்பு அற்ற அவன்—*(விஷயங்களில்) பற்றும், (அதைத் தடுப்பாரிடம்) துவேஷமும் இல்லாதவனாய், (அதனாலேயே)* பொறுப்புடனே—*பொறுமையுடன்,* தன் இருமை பூண்ட செறுப்பு அகற்றி—*(இன்பம் துன்பம் முதலான) இரட்டைகளால் தனக்கு உண்டாகும் கிளர்ச்சியைப் போக்கி,* நின்றான்-*(கர்மயோகத்திலேயே) நிலைநின்றவன்,* என்றும் விட்டவனும்-*என்றும் கர்மயோகத்தை விட்டுச்செய்யும் ஞானயோகத்தில் நிலைநிற்பவனேயாவான்.* சுகத்து சிறந்து—*(அவன்) எளிதிலும் நன்றாகவும்,* நீள் வினையின் கட்டு விட்டு சென்றான்—*அநாதியான கர்மங்களினால் ஏற்படும் கட்டு நீங்கப்பெறுகிறான்.*

यः कर्मयोगी तदन्तर्गतात्मानुभवतृप्तस्तद्व्यतिरिक्तं किमपि न काङ्क्षति, तत एव किमपि न द्वेष्टि, तत एव द्वन्द्वसहश्च; स नित्य-

---

3. கர்மஜ்ஞாநயோகங்களிரண்டும் தனித்தனியே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற நன்மையை விளைப்பனவாயினும், கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்று சென்ற ஶ்லோகத்திற் கூறியதற்குக் காரணம் காட்டுகிறுன் இந்த ஶ்லோகத்தில. 'நித்யஸந்யாஸீ' என்னும் ஶப்தத்தைப் பார்த்தால், இங்கு கூறப்படுகிறவன ஜ்ஞாநயோக$_3$நிஷ்ட்ட$_2$ன என்று தோற்றுகிறதே? எனில்: முன் ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும், கர்மயோகம் சிறந்தது என்று கூறிவிட்டு, அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநயோகநிஷ்ட்டன் எளிதில் முக்தியடைகிறுன் என்று ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டனுக்குப் பெருமையைச் சொல்லுவது பொருந்தாதாகையாலே, இங்கு கர்மயோகநிஷ்ட்டனையே, என்றும் ஜ்ஞாநயோகநிஷ்ட்டனுகக் கூறுகிறது என்று கொளளவதே பொருந்தும். "ஸந்யாஸஸ்து மஹாபா$_3$ஹோ து$_3$:க்க$_2$மாப்துமயோக$_3$த:" [5-6] என்று அடுததபடியாகக் கர்மயோகமில்லாமல் ஜ்ஞாநயோகத்தை அடைவது அரிது என்று ஜ்ஞாநயோகத்தின் அருமையைக் கூறியிருப்பதும், இங்கு ஜ்ஞாநயோகத்தின் எளிமையைக் கூறுவதாகக் கொண்டால் முரண்படும். ஆகையால் கர்மயோகநிஷ்ட்டனைப் புகழ்வது இந்த ஶ்லோகம் எனறே கொள்ளவேண்டும். (ய:) யாவனொரு கர்மயோக$_3$நிஷ்ட்ட$_2$ன். (ந காங்க்ஷதி) ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$ விஷயங்களில் விருப்பற்றிருக்கிறுனே. தன் கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஆத்மாநுபவத்தில் திருப்தியுடையவனுயிருக்கையாலே, அவ்வநுப$_4$வத்தில் வேறுபட்ட விஷயாநுப$_4$வம் எதையும் விரும்புவதில்லை என்று கருத்து. (ந த்$_3$வேஷ்டி) அதனுலேயே வெறுப்புமற்றிருக்கிறுனே: "காம ஏஷ க்ரோத$_4$ ஏஷ:" [3-37] என்றவிடத்திற்போலே ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$காமம் தடைப்பட்டால் தடுத்தவர்களிடம் உண்டாகும் கோபம், வெறுப்பு முதலானவை ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$காமமற்ற இவனுக்கு ஏற்படுவதில்லை என்று கருத்து. இந்த அர்தத$_2$ ஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்கியே 'ந த்$_3$வேஷ்டிந காங்க்ஷதி' என்னும கிரமத்தை 'ந காங்க்ஷதி-ந த்$_3$வேஷ்டி' என்று மாற்றிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. இவ்வண்ணமாக ராக$_3$த்$_3$வேஷங்களில்லாமையாலே, குளிர், உஷ்ணம் முதலான இரட்டைகளையும் பொறுத்துக்கொள்ளுகிறுன் இவன் என்கிறுன் மேலே,— (நிர்த்$_3$வந்த்$_3$வ:) குளிர் உஷ்ணம, அவை காரணமாக வரும் இன்பம் துன்பம், வெற்றி

संन्यासी—नित्यज्ञाननिष्ठ इति ज्ञेयः। स हि सुकरकर्मयोगनिष्ठतया सुखं बन्धात्प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

॥ भा ॥ ज्ञानयोगकर्मयोगयोरात्मप्राप्तिसाधनभावेऽन्योन्यनैरपेक्ष्यमाह–

सांख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः।
एकमप्यास्थितस्सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् ॥ ४ ॥

4. ஸாங்க்₂யயோகௌ₃ ப்ருத₂க்பா₃லா: ப்ரவத₃ந்தி ந பண்டி₃தா: ।
ஏகமப்யாஸ்தி₂த: ஸம்யக் உப₄யோர் விந்த₃தே ப₂லம் ॥

---

4. சாங்கியமும் யோகமதுந் தானறியார் வேறென்பா
ராங்கதனை நன்கறிவா ரஃதுரையா—ராங்கவற்றி
லொன்றுதனி னின்று முடனியல்வா னவ்விரண்டி
னின்றபய னெல்லா நிகழ்ந்து.

தோல்வி, அவை காரணமாகவரும் லாபம நஷ்டம் முதலான இரட்டைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறுனே. அவ்விரட்டைகள் அடியோடு அழியமாட்டாவாகையாலே, நிர்த்₃வந்த்₃வ ஶப்தத்திற்கு இரட்டைகள் பயனற்றவையாம்படி அவற்றைப் பொறுத்துக்கொள்பவன என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (ஸ: நித்யஸந்யாஸீ) அவன் கர்மயோகமே செய்பவனுயினும், அவனுக்குள்ள இப்பெருமைகளைப்பார்த்தால் அவன என்றும் ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனேயாவான். அவனுடைய கர்மயோகத்திலடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶத்தின் பெருமையை நோக்கும்போது அவனை என்றும் ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டன் என்றே கூறலாம் என்று கருத்து. உண்மையில், ஜ்ஞாநயோகநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் அவன் சிறப்புமுற்றவன் எனகிறுன் கடைசியாக,— (ஸ: ஹி ஸுகம் ப₃ந்த₄ாத் ப்ரமுச்யதே) எளிதான கர்மயோகத்தில் நிலைநிற்பவனுகையாலே, அவன் ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனைக் காட்டிலும் எளிதிலேயே ஸம்ஸாரககட்டினினறும் விடுபடுகிறுனன்றே. ஆகையால் ப₃ந்த₄மோக்ஷ விஷயத்தில் அவனுக்கு ஜ்ஞாநயோக₃நிஷ்ட₂னேடு ஸாம்யமுண்டானுலும், எளிதிலேயே பலனடையும் அமஶத்தில் அவனுக்கு ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனைக் காட்டிலும் சிறப்புமுண்டு என்று கருத்து. (மஹாபா₃ஹோ) மஹாபுருஷலக்ஷணமுடைய நீ, இத்தகைய மஹாபுருஷனுகவேண்டாவோ? என்று கருத்து. 3.

ஸாங்க்₂யயோகௌ₃ — *ஜ்ஞாநயோகத்தையும்*, *கர்ம யோகத்தையும்*, **ப்ருத₂க்**—*(பலத்தில்) வேறுபட்டவையாக*, **பா₃லா:**—*அறிவு முதிர்ச்சியில்லாதவர்களாய்*, **நபண்டி₃தா:**—*நிறைந்த அறிவைப் பெறுதவர்களாயிருப்பவர்களே*, **ப்ர-வத₃ந்தி**—*கூறுகிறார்கள்*; **உப₄யோ:**—*அவ்விரண்டினுள்ளும்*, **ஏகம் அபி**—*ஒன்றையே*, **ஸம்யக் ஆஸ்தி₂த:**—*நன்கு பற்றி நிற்பவன்*, **(உப₄யோ:) ப₂லம்**—*இரண்டின பலத்தையும்*, **லப₄தே**—*அடைகிறுன்*.

சாங்கியமும் யோகம் அதும் தான்—*ஜ்ஞாநயோகத்தையும்*, *கர்மயோகத்தையும்*, **அறியார்**—*அறிவு முதிர்ச்சியில்லாதவர்கள்*, **வேறு என்பார்**—*(பலத்தில்) வேறுபட்டவை என்று உரைப்பார்கள்*; **ஆங்கு அதனை**—*அப்பல விஷயத்தில் ஒன்றுபட்டவையே என்பதை*, **நன்கு அறிவார்**—*நன்கு அறிகின்ற பண்டிதர்கள்*, **அஃது**—*அவை (பலத்தில்) வேறு பட்டவையென*, **உரையார்**—*கூறமாட்டார்கள்*; **ஆங்கு அவற்றில்**—*அவ்விரண்டு யோகங்களினுள்ளும்*, **ஒன்று தனில் நின்றும்**—*ஒரு யோகத்திலேயே நிலைநின்றுலும்*' **அவ்விரண்டின் நின்ற பயன் எல்லாம் நிகழ்ந்து உடன் இயல்வான்**—*அவ் விரண்டிஞலும் கிடைக்கும் எல்லாப்பயனையும் ஒருசேரப் பெறுவான்*.

---

4. மூன்றும் ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநகர்மயோகங்கள் இரண்டுமே ஒன்றையொன்று எதிர்பாராமல் தனித்தனியே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைப்பவை என்று கூறியதை விவரிக்கிறுன இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஸாங்க்₂யயோகௌ₃) ஜ்ஞாநயோகத்தையும், கர்ம யோகத்தையும், இங்கு ஸாங்க்₂யயோக₃ ஶப்₃த₃ங்கள் ஸாங்க்₂ய மதத்தையும் யோக₃மதத்தையும குறிப்பதாக எண்ணலாகாது; ஏனெனில், இப்ரகரணத்தில் முன்னும பின்னும் அம்மதங்களைப் பற்றிய பேச்சே கிடையாது; பேச்சில்லாததோடன்றியில் அவை பற்றிப்பேசுவது இப்பிரகரணத்திற்குப் பொருந்தவும் மாட்டாது. 'தயோஸ்து கர்மஸந்யாஸாத் கர்மயோகே₃ா விஶிஷ்யதே'' [4-2] என்று முன்னும் ''ஸந்யாஸஸ்து மஹாப₃ாஹோ து₃:க்க₂மாப்துமயோக₃த:'' [4-6] என்று பின்னும் (கர்ம) ஸந்யாஸ ஶப்₃த₃த்தாலும், (கர்ம)

॥ भा ॥ ज्ञानयोगकर्मयोगौ फलभेदात्पृथग्भूतौ ये प्रवदन्ति, ते बालाः—अनिष्पन्नज्ञानाः ; नपण्डिताः—अकृत्स्नविदः । कर्मयोगो

யோகஶப்₃த₃த்தாலும் ஸாங்க்₂யயோகஶப்த வாச்யங்களை எடுப்ப தாகவும் விளங்குகிறது. ஸாங்க்₂யயோக₃மதங்களை இப்படிக் குறிப்பதும் பொருந்தாது; கீதையில ப்ரமாணமாக எடுக்கப்படும் ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் ரசநாநுபபத்யதி₄கரணத்தில் [2-2-1] ஸாங்க்₃யமதமும, யோகப்ரத்யுக்தயதி₄கரணத்தில் [2-1-2] யோக மதமும் தள்ளப்படுகின்றன என்பதும் பிரஸித்தம் கீதையை உள்ளடக்கியிருக்கும மஹாபாரதத்திலும், மோக்ஷதர்மத்தில் (அத்யாயம் 351)

"ப₃ஹவ: புருஷா ராஜந் ஸாங்க்₂ய யோக₃விசாரணே।
நைததி₃ச்ச₂ந்தி புருஷமேகம குருகுலோத₃வஹ ॥
[பார-மோக்ஷ 360-2]

[குருகுலத்தலைவனை அரசனே! ஸாங்க்யயோக மதங்களைச் சேர்ந்த வர்கள் புருஷர்கள் பலர் உளர் எனகின்றனர். இவர்கள் (ஆத்மா வான) ஒரு புருஷனை ஒப்புக்கொளவதில்லை.] என்றும்.

"ஸமாஸேந து தத்₃வ்யாஸ: புருஷைகாத்ம்யமுக்தவாந்"
[பார-மோக்ஷ 360-7]

[அதனால் வியாஸர் உலகமனைத்தும் ஓரே புருஷனை ஆத்மாவாக வுடையது என்று சுருக்கமாகக் கூறினர்.] என்று ஸாங்க்₂யயோக மதங்களில் தவருன அர்த்தங்களிருப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், இங்கு அவற்றையெடுப்பது சிறிதும் பொருந்தாது; இங்குள்ள யோக₃ஶப்தஸ்த₂ானத்தில் இரண்டாம் ஶ்லோகத்தில் கர்மயோக ஶப்தத்தையே இடுகையாலே அது கர்மயோகத்தைக் குறிக்கிறதென்பது தெளிவு; ஆகையால், ஸாங்க்₂யஶப்₃த₃ம், "ஸங்க்₂யயா பு₃த்₃த்₄யா அவத₄ாரணீயம் ஆத்மதத்வம் ஸாங்க்₂யம்; தத₃வத₄ாரணரூபம் ஸாங்க்₂யம்" [ஸங்க்₂யை எனப்படும அறிவால் அறியப்படும் ஆத்மததவம் ஸாங்க்₂யம எனப்படும; அவ்வாத்ம தத்துவத்தை அறிவதாயிருக்கும் ஜ்ஞாநயோகமும் ஸாங்க்யம எனப் படும்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே, கர்மயோக ஸஹபடி₂தமாய், கர்மயோகத்தை விட்டுச்செய்வதாகையாலே கர்மஸந்யாஸ ஶப்₃த₃ வாச்யமாயிருக்கும் ஜ்ஞாநயோகத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே

ज्ञानयोगमेव साधयति, ज्ञानयोग[एक एव]स्त्वेक आत्मावलोकनं साधयतीति तयोः फलभेदेन पृथक्त्वं वदन्तो न पण्डिता इत्यर्थः।

உசிதமாகும். (பா₃லா: நபண்டி₃தா: ப்ருத₂க் ப்ரவத₃ந்தி) அறிவு முதிர்ச்சி இல்லாதவர்களாய், முழுவதையும் அறியாதவர்களே இவ்விருயோகங்களையும் பலனில் வெவ்வேறுபட்டவையாகக் கூறுகின்றனர்; இவ்விரண்டையும் வெவ்வேறு பலனைத் தருபவையாகக் கூறுகின்றவர்கள் அறிவு முதிர்ச்சியில்லாதவர்களாகவும், முழுவதையும் அறியாதவர்களாகவும உள்ளனர் என்று கருத்து. பலனில் வெவ்வேறுபட்டவையாக இருயோகங்களையும் கூறுகின்றவர்களை நிந்திக்கும் வாக்யமாயிருக்கையாலே பா₃லத்வத்தையும், அபண்டி₃தத்வத்தையும் உத்₃தே₃ஶ்யமாகக் கொள்ளாமல் விதே₄யமாகவே கொள்ளவேண்டும். மேல் ஶ்லோகத்தில் இவர்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும ஏகப₂லவாதிகளைப் புகழும்போதும "ஏகம் ஸாங்க்₂யஞ்ச யோக₃ஞ்ச ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி" [எவன் இருயோகங்களையும் பலனில் ஒன்றுபட்டவையாக அறிகிருனே. அவனே அறிவாளி] என்றல்லவோ உத்₃தே₃ஶ்யவிதே₄ய பதங்கள உள்ளன. 'ப்ருத₂க் ப்ரவத₃ந்தி' என்னுமிடத்தில் ஜ்ஞாநகர்மயோகங்களிரண்டும் உண்மையிலே வெவ்வேருனவையாகையாலே, அவை ஸ்வரூபத்தில வேறுபட்டவை என்று கூறுவாரை நிந்திப்பதாகக் கொள்ள முடியாது; இரண்டும் தனித்தனியேயிருந்து பலனளிப்பதாகக் கூறுகினறவர்களை நிந்திப்பதாகக்கொண்டு, இரண்டும் சேர்ந்தேதான் ப₂லஸாத₄நமாகும் என்று இங்கு விதிக்கப்படுவதாகக் கொள்வதும் பொருந்தாது; ஏனெனில்,— இந்த ஶ்லோகத்திலேயே பிற்பாதியில் ஒன்றை அநுஷ்டித்தாலே இரண்டின் பலனையும அடையலாம் என்று கூறப்படுகிறது; மேல் ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநயோகிகளடையும் பலனைக் கர்மயோகிகளும் அடைவர் என்று சொல்லப்படுகிறது; ஆறும்ஶ்லோகத்தில் கர்மயோகிதானே விரைவில் பலனை அடைவான என்று உரைக்கப்படுகிறது. ஆகையால் கர்மஜ்ஞாநஸமுச்சயம ப₂லஸாத₄நம் என்று இங்கு பொருள்கூறமுடியாது. ஆகையால், இருயோகங்களும பலனில் வேறுபட்டவை என்று கூறுகிறவர்களை நிந்திபபதாகவே கொள்ளவேண்டும்; "கர்மயோகமானது ஜ்ஞாநயோகத்தையே ஸாதிக்கிறதேயொழிய எந்த அதி₄காரிக்கும் நேரே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை ஸாதிக்க மாட்டாது; ஜ்ஞாநயோகமொனறே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை நேரே ஸாதிக்கவல்லது" என்று கர்மஜ்ஞாநயோகங்கள்

उभयोरात्मावलोकनैकफलयोरेकफलत्वेन एकमप्यास्थितस्तदेव फलं लभते ॥ ४ ॥

முறையே ஜ்ஞானயோகத்தையும், ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தையும் ஸாதிப்பதன்மூலம பலனில் வேறுபட்டவையென்று கூறுகிற வர்கள் ப₃ாலர்களாகவும அபண்டி₃தர்களாகவும் உள்ளனர் எனபது பூர்வார்தத்தின திரண்ட பொருள். பாலஸப்தத்திற் குக் குழந்தைகள் எனறு முக்கியப் பொருள் கூறமுடியாதாகை யாலே, குழநதைகளைபபோலே, யுகதிகளால் அடையப்படும் அறிவு முதிர்ச்சியிலலாதவர்கள் என்றே பொருளகொள்ள வேண்டும; நபண்டி₃தஸப்₃த₃ம ஜ்ஞாநமேயிலலாதவர்களாய், இஷ்டப்படி திரிகின்றவர்களைக குறிப்பது இங்கு பொருந்தாதாகை யாலே 'முழுவதையும் அறியாதவர்கள்' என்றே இங்கு பொருள் கொள்ளவேண்டும். பணடி₃தஸப்₃தம் "தஸ்மாத்₃ ப்₃ராஹ்மண: பாண்டி₃த்யம் நிர்வித்₃ய" [ப்₃ருஹ 5-5-9] [ஆகை யால் அந்தணன் பாண்டித்யததை அடைந்து] முதலானவிடஙகளில் பிரஸித்தமானதாய், ஸதா₃சார்யனின அருளாலேயே கிடைப்பதான நிறைந்த அறிவையுடையவர்களைக குறிககிறதாகையாலே, நபண்டி₃த ஸப்₃த₃ம அதததைய நிறைநத அறிவில்லாதவர்களைக் காட்டுகிறது. ப₃ாலஸப்₃த₃ம் யுக்திகளால் அடையப்படும அறிவுமுதிர்ச்சி இல்லாமையையும், நபண்டி₃தஸப்₃த₃ம் முற்கூறிய நிறையறிவு இல்லாமையையும குறிககிறதாகையாலே புநருக்தியில்லை; வாக்ய பேத₃ம் செய்து பொருள்கொள்வதைக் காட்டிலும, ஏகவாக்யமாகவே கொண்டுபொருளுரைப்பதே சிறந்ததாகையாலே இப்படிப பொருள் கூறப்பட்டது; அபபடியல்லாமல் பகவத்கீதைவெண்பாவிற்போலே வாக்யபே₄த₃ம் செய்து, "அறிவற்றவர்களே இவற்றை (பலனில்) வெவ்வேறாகக் கூறுவர்; அறிவாளிகள் அப்படிக் கூறமாட்டார்கள" என்று பொருள் கொணடாலும தாத்பர்யார்த்த₂ம் இதுவேயாகும். இனி உத்தரார்த₃த₄த்தாலே, இவ்விரு யோகங்களில் ஒன்றையே பற்றி நினறுலும் இரண்டின் ப₂லமான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைவான எனகிறுன. (உப₄யோரேகமபி) இரண்டினுள் ஏதாவது ஒன்றையே. 'உப₄யோ:' எனறது நிர்தத₄ாரணே ஷஷ்டீ. (ஸம்யக ஆஸ்தி₂தோऽபி) நன்கு அநுஷ்டிப்பவனும். 'ஸமயக் ப₂லம்' என்று கூட்டி, நல்ல ப₂லனை ஆத்மஸாக்ஷாத்காரததை எனறு பொருள் கொள்ளவுமாம். (உப₄யோ: ப₂லம்விந்த₃தே) இரண்டின் ப₂லமான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைகிறுன. இரண்டுககும் அவ்வாதம ஸாக்ஷாத்காரமே நேரே பலனுகிறதாகையாலே, இரணடில ஏதாவ தொன்றை அநுஷ்டிததாலும அப்பலன கிடைக்கும் எனறு கருத்து. 4.

॥भा॥ एतदेव विवृणोति—

यत्सांख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते।
एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति॥५॥

5. யத் ஸாங்க்₂யை: ப்ராப்யதே ஸ்த₂ாநம் தத்₃யோகை₃ரபி க₃ம்யதே ।
ஏகம் ஸாங்க்₂யம் ச யோக₃ம் ச ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி ॥

யத் ஸ்த₂ாநம்—*யாதொரு ஆத்மத₃ர்ஶநரூபமான பலம்,* ஸாங்க்₂யை:—*ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டர்களால்,* ப்ராப்யதே—*அடையப்படுகிறதோ,* தத்—*அப்பலனே,* யோகை₃: அபி—*கர்மயோக₃நிஷ்டர்களாலும்,* க₃ம்யதே-*அடையப்படுகிறது;* ஸாங்க்₂யம் யோக₃ம் ச—*(இவ்வண்ணமாக ஒரே பலனை விளைப்பதாயிருக்கையாலே) ஜ்ஞாநயோகத்தையும், கர்ம யோகத்தையும்,* ஏகம்—*ஒன்ருக,* ய: பஶ்யதி—*எவன் காண் கிருனே,* ஸ: பஶ்யதி—*அவனே அறிவாளியாவான்.*

---

5. அறிவாராஞ் சாங்கியருக் காகுபயன் கன்மச்
செறிவாராம் யோகியர்க்குச் சேரும்—நெறியாலே
யொன்றெனவே சாங்கியமும் யோகமது முன்னினவ
னன்றெனவே கண்டா னலம்.

அறிவாராம் சாங்கியருக்கு—*ஜ்ஞாநயோகத்தில் நிற்கும் சாங்கியருக்கு,* ஆகு பயன்—*உண்டாகும் (ஆத்மத₃ர்ஶன மாகிற) பலன்,* கன்மச்செறிவாராம் யோகியர்க்குச் சேரும்—*கர்மயோகத்தில் ஈடுபடும் யோகிகளுக்கும் உண்டாகும்.* நெறியாலே ஒன்றெனவே—*(இவ்வண்ணமாகப்) பலத்தாலே ஒன்றுபட்டவை என்றே,* சாங்கியமும் யோகம் அதும் உன்னினவன்—*ஜ்ஞாநயோகத்தையும், கர்மயோகத்தையும் அறிந்தவன்,* நலம் நன்றெனவே கண்டான்—*உபாயபலங்களை உள்ளபடி உணர்ந்தவனுவான்.*

||भा|| साङ्ख्यैः—ज्ञाननिष्ठैः। यदात्मावलोकनरूपं फलं प्राप्यते, तदेव कर्मयोगनिष्ठैरपि प्राप्यते। एवमेकफलत्वेनैक—वैकल्पिकं साम्य

ரீ காமஜஞாநயோகஙகள இரணடும வெவவேறு பலனைக கொடுபபவை யாகையாலே தனிபபடடவை எனறு கூறுகிறவாகளை நிநதிததது செனற ஶலோகம இவவிரணடு யோகஙகளும ஒரே பலனைக கொடுபபவையாகையாலே ஒனறுபடடவை எனறு அறிகினறவாகளைப புகழவதன மூலம இநத ஶலோகம முறகூறியதையே விவரிககினறது (ஸாஙக2யை) ஜஞாநயோக3 நிஷடடாகளாலே இஙகு முன பின பிரகரணஙகளில் ஸாஙக3ய யோக3 மத நிஷடட2ாகளைபபறறியபேசசேயிலலாமையாலே இஙகுளள ஸாங்க2ய யோக3ஶப்3த3ஙகள அமமதஙகளைச சோநதவாகளைக கூறுகிறது எனறு நினைகக இடமேயிலலை எனறு விளஙகுகிறது ஆகையால முன பின பிரகரணஙகளில காமஸநயாஸம எனறும காமயோகம எனறும கூறபபடட ஜஞாநயோகததிலும காமயோகததிலும நிலைநிறபவாகளையே குறிககினறன என விளஙகுகிறது ஸாஙக2யை யோகை3 எனறு பனமையில படிககையாலே ஜஞாந காமயோகஙகளைக குறிககாமல அநத யோகஙகளில நிலை நிறபவாகளைக குறிபபதே உசிதம எனபதும தெளிவு ஸாஙக2ய ஶப்3த3ம ஜ்ஞாநயோக3நிஷடட2ாகளைக குறிபபது எபபடியெனில மூனறு விதமான வயுதபததிகளின மூலம இது ஜஞாநயோக3 நிஷடடாகளைக குறிககக்கூடும (1) ஸஙக2யாஶப்3த3ம 'க2யா பரகத2நே' எனனும த4ாதுவிலிருநது தோனறியதாகையாலே பரகத2நம செயயும அறிவைக குறிககிறது இஙகு பரகரணபலததாலே ஆதமஜஞானததைக குறிககிறது ஸாங்க2யஶப்3த3ம் ஆதம ஜ்ஞானஶாஸதிரததைக குறிககிறது ஸாஙக2யா எனனும பதம அநத ஶாஸதிரததை அறிநத ஜஞாநயோக3நிஷடட2ாகளைக குறிககும (2) அனறிககே, ஸஙக2யாஶப்3த3மே அறிவுமயமான ஜஞாநயோகததைக குறிதது அதில நிலைநிறபவாகளை ஸாஙக2ய ஶப்3த3ம குறிககிறதெனறும கொளளலாம (3) அனறிககே முற கூறியபடி ஸங்க2யாஶப்3த3ம ஜஞானததையும ஸாஙக2யஶப்3த3ம ஜஞாநமயமான ஆதமாவையும ஸாஙக2யாகளெனறு அவ் வாதமாவை அறியும ஜஞாநயோக3நிஷடட2ாகளையும குறிபபதாக வும கொளளலாம (யத ஸத2ாநம பராபயதே) யாதொரு ஆதம த3ாஶநருபமான பலன அடையபபடுகிறதோ ஜஞாநயோக3 நிஷடடாகளுககெனறு ஒரு லோகவிஶேஷததை அடையததககதாக

योग च यः पश्यति, स पश्यति—स एव पण्डित इत्यर्थः ॥ ५ ॥

ஶாஸ்திரங்கள் கூறுகையாலே இங்கு ஸத்₂ாநஶப்₃த₃ம் விநத₃தே ப₂லம் என்ற முந்திய ஶ்லோகத்திற்போலே ப₂லஸ்தச் சொல்லுகிறது என்றே கொள்ளவேணும் முன் பின் ப்ரகரணங்களில் ஜ்ஞாநயோக₃ ப₂லமாகச் சொல்லப்படும் ஆத்மத₃ர்ஶநமே இங்கு ஸத₂ாநஶப்த₃த்தால் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வதே உசிதம் யத் ஸாங்க₂யை ப்ராப்யதே ஸ்த₂ாநம் என்ற முதல் பாதத்தின் ஸ்தானத்தில் யதே₃வ ஸாங்க்யா பஶ்யந்தி என்னும் பாடம் யாத₃வப்ரகாஶரால் ஆத்ரிக்கப்பட்டது அப்பாடம் மற்ற ப₄ாஷ்யகாரர்களால் ஆதரிக்கப்படாமையாலே அதை ஏற்காமல் பல பாஷ்யகாரர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட பாடம் இங்கு ஏற்கப்பட்டது (தத் யோகை₃ரபி க₃ம்யதே) அவ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்கார ரூபப₂லமே கர்மயோக₃ நிஷ்டட₂ர்களாலும் அடையப்படுகிறது இங்கு யோக₃ஶப்₃த₃ம் முன் பின் ப்ரகரணங்களையொட்டிக் கர்மயோகத்தைக் குறித்தாலும் ஜ்ஞாநயோக₃நிஷ்டர்களுக்குப் ப்ரதிகோடியாக எடுக்கப்படுகை யாலே லக்ஷணையாலே கர்மயோகத்தில் நிலைநிற்பவர்களைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளலாம் அன்றிக்கே யோகை₃ என்னுமிடத்தில் ப்ரத்யயவிஶேஷத்தாலேயே யோகமுடையவர்களான கர்மயோக₃நிஷ்டட₂ர்களைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் ஆக பூர்வார்த்த₄த்தாலே கர்மஜ்ஞாநயோகங்கள் இரண்டுமே தனித் தனியாக ஒரே பலனை அடைவிக்கக்கூடியவை என்று காட்டப் பட்டது இனி உத்தரார்த்த₄த்தாலே இவ்வண்ணமாக அறிபவன் புகழப்படுகிறான் — (ஸாங்க₂யம் யோக₃ம் ச ஏகம் ய பஶ்யதி) ஜ்ஞாநயோகத்தையும் கர்மயோகத்தையும் இவ்வண்ணமாக ஒரே பலனை விளைக்கையாலே ஒன்றாக எவன் அறிகிறானோ ஒரே ஶாஸ்த்ரார்த்த₂மாயிருக்கை முதலான காரணங்களாலே ஜ்ஞாந கர்மயோகங்களிரண்டும் ஒன்றாயிருப்பதாகக் கூறுவது ப்ரமாண விருத்₃த₄மாகையாலே ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் கூறப்பட்டபடி ஒரே பலனை விளைக்கையாலேயே இங்கு இரண்டு யோகங்களும் ஒன்றெனக் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேணும் இங்கு கர்ம ஜ்ஞாநயோகங்களிரண்டும், ஒன்று அங்கி₃யாகவும் மற்றொன்று அங்க₃மாகவுமிருப்பவையல்ல இரண்டும் ஸமமாகச் சேர்ந்து பலனை விளைப்பவையுமல்ல ஆகையால் இரண்டும் அதி₄காராநு கு₃ணமாகத் தனித்தனியே அனுஷ்டிக்கப்பட்டு ஒரே பலனை விளைக்கக்கூடியவை என்று தேறுகிறது ஆக அந்தந்த அதி₄காரிகள்

॥भा॥ इयान् विशेष इत्याह—

संन्यासस्तु महाबाहो दुःखमाप्तुमयोगतः।
योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म नचिरेणाधिगच्छति॥ ६॥

6. ஸந்யாஸஸ்து மஹாபாஹோ து:க்கமாப்துமயோகத:।
யோகயுக்தோ முநிர் ப்ரஹ்ம நசிரேணாதிகச்சதி॥

---

6. ஏலுந் துறவறிவிங் கெய்தவரி தாகுமுனே
கோலும்யோகத் தக்கருமங் கூடாமல்—மேலுந்தா
னுற்று னியோக முயர்முனிவன் றுழாமற்
பெற்றான் பிரமவுயிர்ப் பேறு.

தம் சக்தி, ருசி முதலானவற்றுக்கு அநுகுணமாகக் கர்ம யோகத்தையோ, அல்லது ஜ்ஞாநயோகத்தையோ அநுஷ்டித்து ஆத்மஸாக்ஷாத்காரரூபமான பலத்தைப் பெறலாம் என்றதாயிற்று. பக்தியோகத்தின் வகைகளான ப்ரஹ்மவித்யைகளின விஷயத்தி லும் இவ்வண்ணமாக ஏதாவதொன்றை அநுஷ்டித்தாலே பலனைப் பெறுகையாலே விகல்பாநுஷ்டானமே என்பதை "விகல்போऽவிஶிஷ்டபலத்வாத்" [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-57] [பலனில் வாசி யில்லாமையாலே விகல்பாநுஷ்டானமே தகும்] என்று ஸூத்ர காரர் உணர்த்தினர். (ஸ: பஶ்யதி) முற்கூறியபடி ஜ்ஞாநகர்ம யோகங்களை ஒன்றாக அறிபவனே அறிவாளியாவான். முன் ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநகர்மயோகங்களை வெவ்வேறு பலன்களை விளைப்பவையாகக் கூறுகின்றவர்கள் 'நபண்டிதா:' என்று இகழப்பட்டனர்; இங்கு அவற்றை ஒரே பலனை விளைப்பவையாக அறிபவன் பண்டிதனாகப் புகழப்படுகிறான் என்று தேறுகிறது. அங்கு 'நபண்டிதா:' என்று பன்மையில் படிக்கையாலே அவ் வதிகாரிகள் பலரென்றும், இங்கு 'ஸ பஶ்யதி' என்று ஒருமையில் படிக்கையாலே, 'ஒரொருவர் உண்டாகில் அத்தனைகாண்' [உபதேசரத் தினமாலை55] என்றவிடத்திற்போலே, இவ்வதிகாரி தேடிக்கண்டு பிடிக்கவேண்டியவனாயிருப்பான் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. 5.

மஹாபாஹோ—பெருங்கையனே! ஸந்யாஸ: து—ஜ்ஞாந யோகமோவெனில், அயோகத:—கர்மயோகத்தை முதலில் அநுஷ்ட்டிக்காமல், ஆப்தும் து:க்கம்—அடைய அரிதாகும்: யோக யுக்த:—கர்மயோகத்தை அநுஷ்ட்டிப்பவன், முநி:—(தானே) ஆத்மாவை மனனம்செய்து, நசிரேண—சிறிது காலத்திலேயே, ப்ரஹ்ம—பெரிதான ஆத்மாவை, அதிகச்சதி—எளிதில் அடைகிறான்.

முனே கோலும் யோகத்து அக்கருமம் கூடாமல்-(ஜ்ஞாந யோகத்திற்கு) முன்னதாகவே அவசியம் அனுஷ்டித்தாக வேண்டிய அக்கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்காவிடில், இங்கு—இவ்வுலகில், ஏலும் துறவறிவு—தக்கதான ஜ்ஞாநயோகம், எய்த அரிதாகும்—அடைய அரிதாயிருக்கும்; மேலும்—இதற்குமேலே, இயோகம் தான் உற்றான்—கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பவன், உயர்முனிவன்—(தானே) ஆத்மாவை மனனம் செய்யும் உயர்முனிவனாகி, பிரம உயிர்ப்பேறு—பெரிதாகையாலே பிரமம் எனப்படும் ஆத்மாவைக் காண்கையாகிற பலனை, தாழாமல் பெற்றான்—விரைவிலே அடைந்து விடுவான்.

---

6. இரண்டாம் ஶ்லோகத்தில் 'கர்மயோகமே சிறந்தது' என்று கூறப்பட்டது; சென்ற இரண்டு ஶ்லோகங்களில் இரண்டு யோகங்களில் எதை அநுஷ்ட்டித்தாலும ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற பலனை அடைவதாகக் கூறப்பட்டது. பலன் ஒன்றாயிருக்கையில் கர்மயோகத்திற்குச் சிறப்பு எவ்வாறு? என்னும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கப்படுகிறது இங்கு. (ஸந்யாஸ: து) ஜ்ஞாநயோகமோ வெனில். "து" எனும் ஶப்தம் ஜ்ஞாநகர்மயோகங்களுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள வாசியைக் காட்டுகிறது. (அயோகத: ஆப்தும் து:க்கம்) கர்மயோகத்தை முதலில் அநுஷ்டிக்காமல் அடைய அரிதாகும்; கர்மயோகத்தை முதலில் அநுஷ்ட்டிக்காவிடில் முன் அத்தியாயங்களில் கூறியபடி மனப்பரிசுத்தி, இந்திரிய ஜயம் முதலானவை ஏற்படமாட்டாவாகையாலே, இவற்றை அபேக்ஷிக்கும் ஜ்ஞாநயோகத்தின் ஸ்வரூபமே ஸித்திக்காது என்று கருத்து. "ஶக்யமஞ்ஜலிபி: பாதும் வாதா:" [ரா-கி 28-8] என்றவிடத்தில்

॥ भा ॥ सन्यास'—ज्ञानयोगस्तु अयोगतः—कर्मयोगाहते प्राप्तु-
मशक्यः ; योगयुक्तः—कर्मयोगयुक्तः स्वयमेव मुनिः—आत्ममननशीलः
सुखेन कर्मयोग साधयित्वा नचिरेण—अल्पेनैव कालेन ब्रह्माधिगच्छति—

வாதா பாதும ஶகயா எனறிலலாமல ஶகயம எனறிருபபது போல இங்கு ஸந்யாஸ ஆபதும து₃ககூ₂ம எனறு பிரயோகிககப பட்டுளளது ஆக பூாவாாததததால காமயோகததை அநுஷ்டிககா மல ஜ்ஞாநயோகததை அடையமுடியாது எனறு கூறுவதன மூலம ஜ்ஞாநயோகம அடைதறகெளிதலல எனககாட்டபபட்டது இனி உததராாத்த₄ததால காமயோகம அடைவதிலும பலனை விளைபபதி லும எளிது எனககாட்டபபடுகிறது (யோக₃யுகத முநி) காம யோகததில ஈடுபட்டவன அதிலடஙகிய ஆதமயாத₂ாதமய ஜ்ஞானததைத தானே மனனம செயபவனுமான ஜ்ஞாநயோகததை அபேக்ஷிககமாட்டான ஆகையால காமயோகததோடு ஆதமஜ்ஞான மும பெருமுயறசியிலலாமல இவனுககுத தனனடையே வநது சேரும எனறு கருதது (ப₃ரஹ்ம நசிரேண அதி₄க₃சச₂தி) மிகுநத ஶரமபபட்டு நீணடகாலததிறகுப பின பலனையும ஜ்ஞாநயோக₃ நிஷ்டனைபபோலலலாமல, இககாமயோகநிஷ்ட₂ன பெரியதாகை யாலே பரஹ்மம எனபபடும ஆதமாவை விரைவிலேயே எளிதில பெறுவான ஜ்ஞாநயோகம காமயோகததை எதிாபாாபபதுபோல காமயோகம ஜ்ஞாநயோகததை எதிாபாராமையாலே காமயோக நிஷ்டன விரைவிலும எளிதிலும ஆதமஸாக்ஷாதகாரமாகிற பலனைப பெறுவான எனறு கருதது ஆதமஸாக்ஷாதகாரமே இவனுககுப பலனாகையாலே பரஹ்மஶபதம இஙகு பரமபொருளைக குறிககாமல பெரியதான ஆதமாவைக குறிககிறது ப₃ரஹ்மஶபதததால ஸந்யா ஸததைக குறிககிறது எனறு சஙகரா பாஷ்யமிட்டதும * ஸநயாஸ விஷயததில ப₃ரஹ்மஶபதபரயோகமிலலாமையாலே பொருநதாது பரஹ்மததை அடைகிறான எனறதும இவனகைவலய நிஷ்டனல லாமையாலே ஆதமஸாக்ஷாதகாரததைப பெறுகிறான எனறே பொருளபடுகிறது சிரேண ந அதி₄க₃சச₂தி எனறு அநவயிததால நெடுஙகாலமானாலும பரஹ்மததை அடையமாட்டான எனறு

---

* நயாஸ இதி ப்₃ரஹ்ம எனனும ஶருதியை ஶஙகரா காட்டி யிருககிறாா அஙகு நயாஸஶப₃த₃ம ஶரணாகதியையே குறிககிறது எனபது பரகரணஸித்₃த₄ம

आत्मानं प्राप्नोति। ज्ञानयोगयुक्तस्तु महता दुःखेन ज्ञानयोगं साधयति, दुःखसाध्यत्वादात्मानं चिरेण प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ६ ॥

கர்மயோகத்திற்குச் சிறப்பைக் கூறும் ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாத பொருளும் தோற்றக்கூடுமாகையாலே நசிரேண என்றதை ந்நகம் என்றாற்போலே ஸமஸ்தபதமாகக்கொண்டு விரைவிலேயே என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். ஆக கஷ்டப்பட்டு ஸாதிக்கத் தக்கதாகையாலே நீண்டகாலம் கழித்துப் பலனளிப்பது ஜ்ஞாந யோகமென்றும் எளிதில் ஸாதிக்கத்தக்கதாகையாலே விரைவிலேயே பலனளிப்பது கர்மயோகம் என்றும் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப் பட்டது. இப்படி ஜ்ஞாநயோகத்திற்குக் கர்மயோகத்தைக்காட்டிலும் சிறப்பைச் சொன்னால் ஏகம் ஸாங்க்யம் ச யோகம் ச என்று இரண்டையும் ஒன்றாகச் சென்ற ச்லோகத்தில் சொன்னது ஒட்டாதே எனில் இரண்டு யோகமும் தனித்தனியே ஆத்மதர்சநமாகிற ஒரே பலனை விளைப்பதாகையாலே ஒன்றெனக் கூறியது. சென்ற ச்லோகத்தில் ஜ்ஞாநயோகத்தைக்காட்டிலும் விரைவிலும் எளிதிலும் கர்மயோகம் பலனளிக்கிறது என்னும் சிறப்பு இங்குக் கூறப்படுகிறது ஆகையாலே விரோதமில்லை. இப்படி ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகம் விரைவிலும் எளிதிலும் பலனளிப்பதால் எல்லோரும் அதையே கைக்கொண்டுவிடுவார்களாகையாலே ஜ்ஞாநயோகத்தை அநுஷ்டிப்பார் இல்லாமல் அநுஷ்டிப்பாரின்மையால் ஏற்படும் அப்ராமாண்யம் அதற்கு ஏற்பட்டுவிடாதோ? எனில் கர்மயோகம் எளிதாகவும் விரைவில் பலனளிப்பதாகவுமிருந்தாலும் ஜ்ஞாந யோகத்தில் சக்தியுள்ளவனாய் லோகஸங்க்ரஹஸ்தானத்திலிராத அப்ரஸித்தனான அதிகாரி கர்மயோகத்தில் இழியாமல் ஜ்ஞாந யோகத்திலேயே இழியவேண்டும் என்னும் நியமமிருப்பதால் ஜ்ஞாநயோகத்திற்கு அநுஷ்டிப்பாரின்மையால் ஏற்படும் அப்ராமாண்யம் ஏற்படாதாகையாலே ஒரு குறையுமில்லை. (மஹா பாஹோ) பெருமைபெற்ற கையை உடையவனே! இருகைகளாலும் அம்புவிடவல்ல ஸவ்யஸாசியாய் வில்வீரர்களில் தலைவனாக லோகப் ப்ரஸித்திபெற்றவனாகையாலே லோகஸங்க்ரஹஸ்தானத்தி லிருக்கும் நீ ஜ்ஞாநயோகத்தில் சக்தியுடையவனாயிருந்தாலும் கர்மயோகத்தையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆகையால் அஸ்தாந ஸ்நேஹகாருண்யத்தையும் தர்மாதர்மபயத்தையும் விட்டுப் போர் புரியவேண்டும் என்று கருத்து. 6

योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेन्द्रियः।
सर्वभूतात्मभूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ ७॥

7. யோகயுக்தோ விஶுத்3தா4த்மா விஜிதாத்மா
ஜிதேந்த்3ரிய: ।
ஸர்வபூ4தாத்ம பூ4தாத்மா குர்வந்நபி ந லிப்யதே ॥

யோகயுக்த: — *கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனாய்.* **விஶுத்3தா4த்மா**—*(அதனாலேயே) பரிசுத்திபெற்ற நெஞ்சை உடையவனாய்.* **விஜிதாதமா**—*(அதனாலேயே) எளிதில் ஜயிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவனாய்.* **ஜிதேந்த்3ரிய:**—*(அதனாலேயே) இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவனாய்.* **ஸர்வபூ4தாத்ம பூ4தாத்மா**—*தேவர் மனிதர் முதலான எல்லா பூதங்களுடைய ஆத்மாக்களோடு ஸமாநாகாரமாயிருக்கையாலே ஒன்றாக அநுஸந்திக்கப்பட்ட தன் ஆத்மாவையுடையவனாயிருப்பவன.* **குர்வந் அபி**—*எல்லாக் கர்மங்களையும் அநுஷ்ட்டித்து வந்த போதிலும்,* **ந லிப்யதே**—*சரீராத்ம மயக்கம் முதலானவற்றால் கட்டப்படுவதில்லை.*

---

7. ஒன்றியயோ கத்தா லுளந்தெளிந்து தன்வசமாய்
வென்றுபுல னெவ்வுயிரு மேவினனாய்—நின்றவவ
னெல்லாக் கரும மியற்றிலு மப்பயன்கள்
செல்லா வவனிடையிற் சேர்ந்து.

ஒன்றிய யோகத்தால்—*(தன்னால்) அநுஷ்ட்டிக்கப்படும் கர்மயோகத்தால்,* **உளம் தெளிந்து**—*பரிசுத்திபெற்ற நெஞ்சை உடையவனாய்.* **உளம் தன்வசமாய்**-*(அதனாலேயே) உள்ளத்தைத் தன்வசப்படுத்தினவனாய்.* **புலன்வென்று**-*(அதனாலேயே) எல்லா இந்திரியங்களையும் வெற்றிகொண்டவனாய்.* **எவ்வுயிரும் மேவினனாய் நின்ற அவன்**—*தேவர் மனிதர் முதலான சரீரங்களிலுள்ள எல்லா உயிர்களோடும் ஸமாநாகாரமாயிருக்கையாலே தன் உயிரை அவற்றோடு ஒன்றாக அநுஸந்திப்பவனாய் நிற்பவன்,* **எல்லா கருமம் இயற்றிலும்**—*எல்லாக் கருமங்களையும் அநுஷ்டித்து வந்தாலும்.* **அப் பயன்கள்** — *அக்கர்மங்களின் பலன்கள்.* **அவனிடையில் சேர்ந்து செல்லா**—*அவனிடத்தில் ஒட்டியிருக்கமாட்டா.*

॥ भा ॥ कर्मयोगयुक्तस्तु शास्त्रीये परमपुरुषाराधनरूपे विशुद्धे कर्मणि वर्तमानः तेन विशुद्धमनाः विजितात्मा स्वाभ्यस्ते कर्मणि व्यापृतमनस्त्वेन सुखेन विजितमनाः, तत एव जितेन्द्रियः, कर्तुरात्मनो

---

7. இதுவரையில் கர்மயோகம ஜ்ஞாநயோகத்தைககாட்டிலும செயற்கெளிதாகவும், விரைவில பலனளிப்பதாகவுமிருப்பது என்று காட்டப்பட்டது; இந்த ஶ்லோகம் இதற்குக் காரணத்தை விளக்குகிறது. (யோக₃யுக்த:) கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிப்பவன. (விஶுத்₃தா₄த்மா) பரிசுத்திபெற்ற மனததையுடையவன். முன் பதத்தில கூறியபடி சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டதாய், பரம புருஷனுக்கு ஆராத₄னமாயிருப்பதான பரிசுத்தமான கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவனுகையாலே பரமபுருஷனுடைய அருளாலே பரிசுத்திபெறற மனத்தையுடையவனுகிருன இவன் எனறு கருத்து. மனத்திற்கு இங்கு சொலலப்படும பரிசுத்தியாவது எனனவெனில,— ரஜஸ்தமோகுணஙகள் நீங்குதலும், அவற்ருல் ஏற்படும ராக₃ம (சப்தாதிவிஷயங்களில் பற்று), துவேஷம் (அவ்விஷயஙகளின் அநுபவத்தைத் தடுப்பாரிடம வெறுப்பு) முதலான தோஷங்கள் நீங்குதலும் இஙகு பரிசுத்தியெனப்படுகிறது. (விஜிதாத்மா) முன் பதத்தில் கூறியபடி பரிசுததிபெற்ற மனத்தையுடையவனுகையாலே வெல்லப்பட்ட மனத்தை உடையவன். மனமானது பள்ளமடையான ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களில் ஈடுபடுவதை இயல்வாக உடையது; அதை நல்லவிஷயங்களில் ஈடுபடச்செய்வதன் மூலமே அவ்வியல்வைப் போக்கமுடியும. ஜ்ஞாநயோகம் நல்லவிஷயமானுலும் பழகிப்போநத தல்லாமையாலே அதில் மனத்தை ஈடுபடுத்துவது அரிது; கர்மமோ பழகிப்போந்ததாகையாலே அதில் மனத்தை ஈடுபடுத்துவது எளிது; ஆகையால் நல்ல விஷயமான கர்மயோகததில் மனத்தை ஈடுபடுத்துகிறவன், தாழ்ந்த விஷயங்களினின்றும எளிதில் அதைத் திருப்பி வெற்றிகொள்கின்ருன என்று கருதது. அடுத்துளள பததில் இந்திரியங்களை வெற்றிகொள்வதைப்பற்றிப்பேசுகையாலே; அதற்கு முன இருபதங்களிலுமுள்ள ஆத்மஶப்₃த₃ம் கீதையில் மற்றும் பலவிடங்களிற்போலே இந்திரியங்களை நியமிக்கும மனத்தைக குறிப்பதே பொருத்தமுடையது; வெல்லவேண்டியவைகளில் முக்கியமான மனத்தை ஜயிப்பதைக்கூறவேண்டியது முககியமாகையாலும், கீதையில மனத்தைக்குறித்தே ஆத்மஶப்₃த₃ம் பலவிடங்களில்

यथात्म्यानुसन्धाननिष्ठतया सर्वभूतात्मभूतात्मा सर्वेषां देवादिभूतानाम् आत्मभूत आत्मा यस्यासौ सर्वभूतात्मभूतात्मा, आत्मयाथात्म्यमनु-सन्दधानस्य हि देवादीनां स्वस्य चैकाकार आत्मा, देवादिभेदाना

ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதாகையாலும் விஜிதாத்மா என்றதற்கு விஜித தேஹ: என்று சங்கரர் வியாக்கியானம் செய்தது சுவையுடையதன்று. இனி இந்த்ரியங்களுக்கு மூலஸ்தானமான மனம் இவ்வண்ணமாக ஜயிக்கப்பட்டுவிட்டபடியாலே அதனால் நியமிக்கப்படும் மற்ற இந்த்ரியங்களும் தன்னடையே ஜயிக்கப்பட்டவையாகின்றன என்று காட்டுகிறது அடுத்த பதம் — (ஜிதேந்த்ரிய:) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஞானேந்த்ரியங்களையும் வாக் பாணி பாத பாயூபஸ்தங்களாகிற கர்மேந்த்ரியங்களையும் வென்றவன். ஆக முற்பாதியாலே கர்மயோகத்தின் செயற்கெளிமைக்கும் விரைவில் பலனளிக்கும் தன்மைக்கும் இந்த்ரியமனங்களை எளிதில் ஜயிப்பதே காரணம் என்று காட்டப்பட்டது. இனி கர்மமானது தேஹாத்மாபிமானம் முதலானவற்றை விளைத்து இவனை ஸம்ஸாரியாக்கிவிடுமே என்னும் ஐயம் பிற்பாதியாலே தவிர்க்கப்படுகிறது. (ஸர்வபூதாத்மபூதாத்மா) தேவர் திர்யக் முதலான எல்லா பூதங்களுடைய ஆத்மாக்களோடு ஸமானாகாரமாயிருக்கையாலே ஒன்றாக அநுஸந்திக்கப்பட்ட தன் ஆத்மாவை உடையவனாயிருப்பவன். ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கும் பரமாத்மாவைத் தானும் ஆத்மாவாக உடையவன் என்று பொருள் கொள்வது ஜீவாத்மயாதாத்ம்யாநுஸந்தான ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது. ஸர்வபூதங்களிலும் உள்ள ஆத்மாவே தன்னிடமும் உள்ள ஆத்மா என்று ஸ்வரூபைக்யத்தைக் கூறி ஏகாத்மவாதத்தை விதிப்பதாகக் கொள்ளலாகாதோ? எனில், ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபைக்யம் ப்ரத்யக்ஷம் அநுமானம் சாஸ்த்ரம் கீதையின் முன்பின் ப்ரகரணங்கள் ஆகிய அனைத்துக்கும் முரண்பட்டது. ஆகையால் ஒரே ஆகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கையாலே எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒன்றாக அநுஸந்திக்கப்படுவதாகவே இந்த பொருள் கொள்ளவேண்டும். மற்ற வீடுகளிலுள்ள சம்பா நெல்லே நம்மகத்திலுமுள்ளது என்று ஒருவர் கூறினால் அவ்விடத்தில் ஸ்வரூபைக்யம் தோற்றாமல் எல்லா வீடுகளிலுமுள்ள நெற்களின் ஏகாகாரத்வமே தோற்றுவது போலே இங்கும் எல்லா தேஹங்களிலுமிருக்கும் ஆத்மா ஒன்றே என்று கூறியிருப்பதற்கு எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே ஆகா

प्रकृतिपरिणामविशेषरूपतयाऽऽत्माकारत्वासंभवात्। प्रकृतिवियुक्तस्सर्वत्र देवादिदेहेषु ज्ञानैकाकारतया समानाकार इति * निर्दोषं हि समं ब्रह्म (२९)

ரத்தை உடையவையே.' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். இதன்மேல் பின்வருமாறு மற்றோர் ஆக்ஷேபம் எழுகின்றது,— தேவர் திர்யக் முதலான யோநிபேதத்தையும், ப்ராம்மணன் க்ஷத்ரியன் முதலான வர்ணபேதத்தையும், ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹஸ்த₂ன் முதலான ஆச்ரமபேதத்தையும். பண்டிதன் அபண்டிதன் முதலான ஜ்ஞாநபேதத்தையும், சக்தியுடையவன் சக்தியற்றவன், பணக்காரன் ஏழை, முதியவன் இளையவன் முதலான மற்றும் பலவகையான கணக்கற்ற பேதங்களையும் உடைய ஆத்மாக்களை ஒன்றாக அநுஸந்திப்பது ப்ரத்யக்ஷாநுமானங்களுக்கும் "ப்₃ராஹ்மணோ யஜேத" [ஶதபத₂ ப்₃ராஹ்மணம் 5-1-5-2] [ப்ராஹ்மணன் யாகம் செய்யக்கடவன்] என்த்தொடங்கி வெவ்வேறுபட்டதாகவே ஆத்மாக்களைச் சொல்லும் சாஸ்திரங்களுக்கும் முரண்பட்டதாயிற்றே என்பது அவ்வாக்ஷேபம்; அதற்குப் பரிஹாரமாவது,— முற்கூறிய தேவர் திர்யக் முதலான வேற்றுமைகள் ஆத்மாக்களிடையே இருப்பது உண்மையே; ஆயினும் அந்தபேதங்கள் கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட ப்ரக்ருதி பரிணாமமான சரீரங்களின் பேதங்களால் ஏற்பட்டவையேயொழிய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு இயல்பாக ஏற்பட்டவையல்ல. ஆகவிப்படி தேஹபேதத்தால் ஏற்பட்ட இந்த பேதங்கள் ஆத்மாகாரமாகமாட்டாவாகையால், ஆத்மயாத₂ாத்ம்யத்தை அநுஸந்திப்பவன் தேவாதிகளுககும் தனக்கும் உள்ள ஆத்மாக்களினுடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் ஒன்றாகவே உள்ளது என்று நினைப்பதில் குறையில்லை. "நிர்தோ₃ஷம் ஹி ஸமம் ப்₃ரஹ்ம" [5-19] என்று தொடங்கி இவ்வத்தியாயத்திலேயே தே₃வாதி₃ சரீரங்களினுள் அந்த சரீரஸம்பந்தத்தை நீக்கிப்பார்த்தால் ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஞானாகாரமாகவேயிருப்பதால் ஸமமானவரே என்று சொல்லப்படுகிறதும் இப்பொருளே இங்கு பொருத்தமானது என வலியுறுத்துகிறது. இனி, இப்படி ஆத்மாக்களை ஒருபடிப்பட்டதாக அநுஸந்திப்பவன் தேஹாத்மமயக்கம் முதலானவற்றாலே ஸ்பர்சிக்கப்படமாட்டான் என்று விதிக்கிறது கடைசிப்பாதம்,— (குர்வந்நபி ந லிப்யதே) கர்மயோகநிஷ்டனும், ஜ்ஞாநயோக₃நிஷ்ட₂னைப்போலே தேஹாத்மமயக்கம் முதலானவற்றால் தொடப்படமாட்டான். இத்தொடருக்கு, 'நிஷித்₃த₄கர்மங்களை அநுஷ்டித்தாலும்

इत्यनन्तरमेव वक्ष्यते। स एवंभूतः कर्म कुर्वन्नपि अनात्मन्यात्माभिमानेन न लिप्यते–न संबध्यते। अतोऽचिरेणात्मानं प्राप्नोतीत्यर्थः॥ ७॥

॥ भा॥ यतस्सौकर्याच्छैघ्र्याच्च कर्मयोग एव श्रेयान्, अतस्तदपेक्षितं शृणु—

नैव किञ्चित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित्।
पश्यञ्शृण्वन् स्पृशन् जिघ्रन्नश्नन् गच्छन् स्वपञ्श्वसन्॥ ८॥

प्रलपन् विसृजन् गृह्णन्नुन्मिषन्निमिषन्नपि।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन्॥ ९॥

8. நைவ கிஞ்சித் கரோமீதி யுக்தோ மந்யேத தத்வவித்।
பஶ்யந் ஶ்ருண்வந் ஸ்ப்ருஶந் ஜிக்₄ரந்
அஶ்நந் க₃ச்ச₂ந் ஸ்வபந் ஶ்வஸந்॥

அவற்றின பயனை அடையமாட்டான்' என்று பொருள்கொண்டால் பல சாஸ்திரவசனங்கள் விரோதிக்கும். 'கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தாலும் அதனுல் தொடப்படுவதில்லை' என்று பொருள்கொண்டால் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பதால் பயனில்லாமற்போகுமாகையாலே அதை அநுஷ்டிக்காமலேயிருக்கவேண்டிவரும். ஆகையால், ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனைப்போலே, கர்மயோகநிஷ்ட்டனும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற பயனுக்கு விரோதி₄யான தேஹாத்மமயககம் முதலானவற்றுல் தொடப்படுவதில்லை எனறே பொருளகொள்ள வேண்டும். (ந லிப்யதே) ஆத்மாவல்லாததான தேஹம் முதலானவற்றை ஆத்மாவென அபி₄மானிப்பது முதலான தோஷங்களின் வாஸனைகூட இவனை அண்டுவதில்லை என்று கருத்து. 'நைவ கிஞ்சித் கரோமி' என்று தொடங்கும அடுத்த இரண்டு ஶ்லோகங்களில் இது விவரிக்கப்படுகிறது. "இப்படி ஆத்மஸாக்ஷாத்கார விரோதி₄கள் இவனையும் அண்டுவதில்லையாகையாகையாலே ஜ்ஞாநயோகநிஷ்ட்டனைப்போலே இவனும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறுகிறுன்; பூர்வார்த்த₄த்தில் சொன்ன ஹேதுக்களாலே எளிதிலும் விரைவாகவும் பெறுகிறுன் என்பது இவனுக்குள்ள சிறப்பு" எனபது இந்த ஶ்லோகத்தின் திரண்ட பொருள். 7.

9. ப்ரலபந் விஸ்ருஜந் க்₃ருண்ஹந் உந்மிஷந் நிமிஷந்நபி ।
இந்த்₃ரியாணீந்த்₃ரியார்த்தே₂ஷு வர்த்தந்த இதி
தா₄ரயந் ॥

தத்வவித்-ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்தவனாக, யுக்த:- *கர்மயோகநிஷ்டன்,* பஶ்யந்—*கண்ணாலே உருவத்தைக் கண்டாலும்.* ஶ்ருண்வந்—*காதாலே சப்தத்தைக் கேட்டாலும்.* ஸ்ப்ருஶந்—*த்வகிந்திரியத்தாலே ஸ்பர்ஶத்தை உணர்ந்தாலும்.* ஜிக்₄ரந்—*மூக்காலே நாற்றத்தை மோந்தாலும்.* அஶ்நந்—*நாக்காலே சுவையை உணர்ந்தாலும்.* க₃ச்ச₂ந்—*காலாலே நடந்தாலும்.* ஸ்வபந்—*தூங்கினாலும்.* ஶ்வஸந்—*மூச்சுவிட்டாலும்,* ப்ரலபந்—*வாக்காலே பேசினாலும்.* விஸ்ருஜந்—*பாயூபஸ்தங்களாலே மலமூத்ராதிகளை விட்டாலும்.* க்₃ருண்ஹந்—*கையாலே எடுத்தாலும்.* உந்மிஷந—*கண்களைத திறந்தாலும்,* நிமிஷந் அபி-*கண்களை மூடினாலும்.* இந்த்₃ரியார்த்தே₂ஷு-*இந்திரியங்களுக்கு விஷயமான சப்தம் முதலானவற்றில,* இந்த்₃ரியாணி—*அந்தந்த இந்திரியங்களே,* வர்த்தந்தே—*ஈடுபடுகின்றன.* இதி—*என்று,* தா₄ரயந்—*உறுதிகொண்டவனாய்,* 'அஹம்—*நான்.* கிஞ்சித்—*(இங்கு கூறப்படும் இந்திரிய வ்யாபாரங்களில்) எதையுமே.* நைவ கரோமி—*செய்கின்றேனல்லேன்'.* இதி—*என்று.* மந்யேத—*எண்ணக்கடவன். (கர்த்ருத்வத்தை இந்திரியங்களில் ஏறிட்டுத் தன்னை அகர்த்தாவாக அநுஸந்திக்கக்கடவன் என்று கருத்து.)*

---

8. காட்சிமுத லைந்தின் கதிகண் டுயிலுயிர்த்தன்
மாட்சியுரை மற்றவையும் வன்புலன்க—ளாட்சியினிற்
றம் பயனிற் செல்லுமெனத் தான்மதித்து யானியலே
னென்பதறி வான்யோகி யிங்கு.

இங்கு யோகி—*இவ்வுலகில் கர்மயோகத்தைச் செய்பவன்.* காட்சி முதல் ஐந்தின் கதி—*கண்ணால் காண்பது. காதால் கேட்பது, மூக்கால் முகர்வது, நாவால சுவைப்பது, மெய்யால் ஸ்பர்ஶிப்பது என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரிய*

॥ भा ॥ एवमात्मतत्त्ववित् श्रोत्रादीनि ज्ञानेन्द्रियाणि, वागादीनि च कर्मेन्द्रियाणि, प्राणाश्च स्वविषयेषु वर्तन्त इति धारयन्—अनुसन्दधानो

வ்யாபாரங்கள். **கண் துயில் உயிர்த்தல்**—கண்ணை மூடுவது திறப்பது - தூங்குவது மூச்சுவிடுவது - ஆகிய ப்ராணவ்யாபாரங்கள். **மாட்சியுரை மற்றவையும்**—அழகாகப் பேசுவது முதலான கர்மேந்திரிய வ்யாபாரங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம், **வன் புலன்கள்**—வலிமைமிக்க இந்திரியங்கள். **ஆட்சியினில் தம் பயனில்**—தமக்குரிய விஷயங்களில். **செல்லும்**—ஈடுபடுகின்றன. என-என்று. **தான் மதித்து**-தான் உறுதி கொண்டவனாய். **'யான இயலேன்' என்பது அறிவான்**—இவ்விஷயங்களில் நான ஈடுபடுகின்றேனல்லேன் என அநுஸந்திப்பான.

8-9. ஜ்ஞாநகர்மயோகங்களில் எது சிறந்தது என்னும் அர்ஜுனனின கேள்விக்கு யுக்தியுடன் கூடிய பதில் இதுவரையில் உரைக்கப்பட்டது; இனி, சிறந்ததான இக்கர்மயோகத்தையே அநுஷ்டிககவேணடும எனனும ருசியும, அதற்கு உறுப்பானவற்றைக் கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமும அர்ஜுனனுக்கு உண்டானதை அறிந்து, செயற்கெளிமையாலும், விரைவில் பலனளிக்கும தன்மையாலும் சிறந்ததென இதுவரையில் நிரூபிக்கப்பட்ட கர்மயோகத்திற்குறுப்பானதொன்றைக கூறத்தொடங்குகிறன. (யுக்த:) கர்மயோகநிஷ்டன். (தத்வவித) அககர்மயோகத்திலடங்கியதாய், ஆதமாவைப் பற்றியதான உண்மையறிவை உடையவன். இனி, ஜ்ஞாநகர்மேந்திரியங்களின தொழில்களும், ப்ராணவ்யாபாரங்களும் முதல் ஶ்லோகத்தின பிற்பாதியாலும், இரண்டாம ஶ்லோகததின் முற்பாதியாலும் எடுக்கப்படுகினறன. இரண்டாம் ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியின் கடைசியிலுள்ள அபிமப்தத்தை 'ஶ்ருண்வந்' என்று தொடங்கியுள்ள பதினமூன்று பதங்களிலும் அந்வயித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவற்றில் (பஶ்யந) என்று கண்ணால் காண்பதையும, (ஶ்ருண்வந்) என்று காதால் கேட்பதையும, (ஸ்ப்ருஶந்) எனறு த்வக்கால் தொடுவதையும, (ஜிக்₄ரந்) என்று மூக்கால் முகர்வதையும, (அஶ்நந்) என்று நாவால சுவைப்பதையும கூறுகையாலே மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐநது ஞானேந்திரியங்களின் தொழில்கள் உணர்ததப்பட்டன. (க₃ச்ச₂ந்) என்று காலால்

நடப்பதையும், (ப்ரலபந்) என்று வாக்கால் பேசுவதையும், (விஸ்ருஜந்) என்று பாயூபஸ்த₂ங்களால் மலமூத்ராதி₃களை விடுவதையும, (க்₃ருண்ஹந்) என்று கையினால் எடுப்பதையும் கூறுகையாலே, கர்மேந்திரியங்களின தொழில்கள கூறப்படுகின்றன.

"பாயூபஸ்தே₂ விஸர்க்கா₃ர்த்த₂மிந்த்₃ரியே துல்யகர்மணீ |
விஸர்க்கே₃ ச புரீஷஸ்ய விஸர்க்கே₃ சாபி₄காமத: ||"

[பார-மோக்ஷதர்மம்]

[பாயுவும், உபஸ்த₂மும் விஸர்ஜனமாகிற ஒரே கர்மத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்ட புலன்கள்; மலவிஸர்ஜனத்திற்குப்பாயுவும, காமவிஸர்ஜனத்திற்கு உபஸ்தமும் ஏற்பட்டவை] என்று பாரதத்தில் பாயூபஸ்தங்களை விஸர்ஜனமாகிற ஒரே கர்மத்தைச் செய்பவையாகக் கூறப்பட்டதையொட்டி 'விஸ்ருஜந்' என்னும் பதத்தாலே அவையிரண்டின காரியம் எடுக்கப்பட்டது. இனி, 'ஸ்வபந்' 'ஶ்வஸந்' 'உந்மிஷந்' 'நிமிஷந்' என்னும் நாலு பதங்களால் ப்ராணவ்யாபாரங்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. (ஸ்வபந்) என்று கூறப்படும் தூக்கம தமோகுணத்தின் கரியமாகிலும், அது ப்ராணனுக்கு வசப்பட்டதாகையாலே ப்ராணவ்யாபாரமாகிறது. 'ஶ்வஸந்' என்று பஞ்சப்ராணனகளில் 'ப்ராணன்' என்னும் முதல் ப்ராணனின் தொழிலான மூச்சுவிடுதல் கூறப்படுகிறது; 'உந்மிஷந்' 'நிமிஷந்' என்று வ்யானன்' எனனும் பெயருடைய ப்ராணனின தொழிலான கண்திறத்தலும் மூடுதலும் கூறப்படுகின்றன. "தத₃பாநேந அஜிக்₄ருக்ஷத் தத₃ாவயத் ஸ ய ஏஷோऽந்நஸ்ய க்₃ரஹோ யத்₃வாயு:" [ஐதரேய 1-3-10] என்று ஶ்ருதியில அந்நக்ரஹணம அபாநவாயுவின காரியமாகக் கூறப்படுகையாலே, 'க்₃ருண்ஹந்' என்னும் பதம் கையின் தொழிலைக்குறிப்பதோடு அபாநவாயுவின தொழிலையும் (தந்த்ரேண) குறிக்கிறது. இவை மற்ற ப்ராணனகளின் தொழில்களுக்கும் உபலக்ஷணம் ஆக, இப்பதின்மூன்று பதங்களாலும ஜ்ஞாநகர்மேந்திரியவ்யாபாரங்களும் பஞ்சப்ராணவ்யாபாரங்களும உணர்த்தப்பட்டன. இனி, இரண்டாவது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலும், முதல் ஶ்லோகத்தின முற்பாதியாலும இந்த இந்த்₃ரியாதி₃வ்யாபாரங்கள் பற்றி இவன எப்படி அநுஸந்திகக்வேண்டும் என விதிக்கப்படுகிறது,— (இந்த்₃ரியாணி இந்த்₃ரியார்த்தே₂ஷு வர்த்தந்தே இதி தா₄ரயந்) அந்தந்த இந்திரியங்களும், ப்ராணனகளும் தத்தம் விஷயங்களிலே ஈடுபடு

नाहं किंचित्करोमीति मन्येत; ज्ञानैकस्वभावस्य मम कर्ममूलेन्द्रियप्राणसंबन्धकृतमीदृशं कर्तृत्वं न स्वरूपप्रयुक्तमिति मन्येतेत्यर्थः ॥८॥९॥

கின்றன என்று உறுதிகொண்டு. உபநிஷத்துக்களில ப்ராணஸம்வாதம முதலானவிடங்களில் எல்லா இந்திரியங்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமாகக கூறப்பட்ட முக்₂யப்ராணனையும் இந்தரியமபதம அஜஹல்லக்ஷணையாலே காட்டுகிறது 'இந்த்₃ரியார்த்தே₂ஷு' என்னும ஶப்தமும் ஶப்தாதிவிஷயஙகளைக்காட்டுவதோடு பராணவிஷயஙகளையும அஜஹல்லக்ஷணையாலே காட்டுகிறது. (நைவ கிஞ்சித்கரோமீதி மந்யேத) அந்தந்த இந்திரியங்களும் ப்ராணனகளும் தத்தம விஷயங்களில ஈடுபடுமித்தனையொழிய, நான இச்செயல்களில் ஒன்றையும செயகின்றேனல்லேன் என்று நினைக்கக்கடவன. இவ்விடத்தில் ஓராக்ஷேபம எழுகின்றது.— "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த₂வதத்வாத்" [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-33] [சாஸ்திரங்களிலுள்ள விதி₄நிஷேத₄ங்கள் பயனுடையவையாவதற்காக ஜீவனைக் கர்த்தாவாக-ஒப்புகொள்ளவேண்டும] என்று ஆதமாவுக்கே கர்த்ருத்வம் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இந்திரியஙகள் கர்த்தாவான ஜீவனுக்குக்கரணங்களாகக் கருதப்படுகின்றனவேயொழியக் கர்த்தாவாகக கருதப்படுவதில்லை; அப்படியிருக்கும போது, கரணஙகளான இந்திரியங்களைக் கர்த்தாவாகவும, கர்த்தாவான தன்னைக் கர்த்ருத்வமற்றவனாகவும் அநுஸந்திப்பது ப்₄ரமமன்றோ? என்பது ஆக்ஷேபம. இதற்கு ஸமாதாநம் பின்வருமாறு,— இஙகு தனக்குக் கர்த்ருத்வமில்லை. இந்திரியங்களுக்கே உள்ளது என்று கூறியதற்குக் கருத்தொன்று உண்டு. ஞானமே வடிவெடுத்த எனக்குப் புண்யபாபரூபமான இத்தகைய கர்த்ருத்வம கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட இந்திரியப்ராணனகளுடைய ஸம்பந்தத்தினால் உண்டானதேயொழிய இயல்வாக உண்டானதல்ல என்பதே இங்கு விதிக்கப்படும் அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தின் ஸாரமான கருத்தாகும். "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த₂வத்வாத்" முதலானவற்றில் ஜீவனுக்குச் சொல்லப்படும சரீரேந்த்₃ரியங்களை அதி₄ஷ்டித்து நிற்கையாகிற கர்த்ருத்வம் இங்கு நிஷேதிக்கப்படவுமில்லை, அத்தகைய கர்த்ருத்வம் கரணஙகளான இந்திரியங்களுக்கு விதிக்கப்படவுமில்லை; ஆகையாலே எக்குறையுமில்லை—என்பது ஸமாதா₄நம். இங்கு, 'தத்வவித்' என்று நிருபாதி₄கஸ்வரூபத்தை அறிந்தவனுடைய அநுஸந்தானத்தைப்பற்றிக்கூறப்படுகிறதேயொழிய, "கார்யகாரண" [கீதை 13-20] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திற்போலே சேதநாசேதநங்களின தொழில்களின பிரிவுகள் கூறப்படவில்லை என்பது முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. 8-9.

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः।
लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा॥१०॥

10. ப்₃ரஹ்மண்யாத₄ாய கர்மாணி ஸங்க₃ம் த்யக்த்வா கரோதி ய:।
லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்₃மபத்ரமிவாம்ப₄ஸா॥

ய:—எவனொருவன். ப்₃ரஹ்மணி—பெரிதான பிரகிருதியின் பரிணாமமான இந்த்ரியங்களில். கர்மாணி—(தான் செய்யும்) காண்பது முதலான கர்மங்களை. ஆத₄ாய—(முற்கூறிய முறையில்) வைத்து (அவற்றிலேயே கர்தருத்வத்தை அநுஸந்தித்து). ஸங்க₃ம்—பல ஸங்க₃த்தை. த்யக்த்வா—விட்டு. கரோதி—(நாணக ஒன்றும் செய்கின்றேனலலேன் என்னும் அநுஸந்தானத்துடன்) கர்மங்களைச் செய்கிறானோ, ஸ:—அவன். அம்ப₄ஸா—தண்ணீரினால். பத்₃மபதரம் இவ—தாமரையிலைபோலே. பாபேந—(தே₃ஹம். இந்திரியம் முதலானவற்றை ஆத்மாவாக அபி₄மானிப்பதாகிற) பாபத்தினால். ந லிபயதே—தொடப்படமாட்டான்.

---

9. காத லதுவிட்டுக் கருமம் பிரமமெனு
முதுயிரிற் றனமைத்து முற்றியல்வான்—றீதான
பாவத்தின் மன்னுன் பதுமத் திலைநீரின்
மேவப் படாததுபோன் மிக்கு.

காதல் அது விட்டு—(அவ்வக்கர்மங்களின் பலன்களான சுவர்க்கம் முதலானவற்றில்) பற்றுகிற அதைவிட்டு, கருமம-(தான் செய்யும்) மூச்சுவிடல் முதலான கர்மங்களை. பிரமம எனும் முதுயிரில் தான் அமைத்து—பெரிதாயிருக்கையாலே பிரமம் எனப்படும் பிரகிருதியின் காரியமான பழமையான பிராணன் முதலான (முற்கூறிய) இந்திரியங்களில் முற்கூறிய வகையில் வைத்து (அவற்றிலேயே கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்தித்து) முற்று இயல்வான்—(நாணக ஒன்றும் செய்

॥ भा ॥ ब्रह्मशब्देन प्रकृतिरिहोच्यते। * मम योनिर्महद्ब्रह्म (१४. ३) इति हि वक्ष्यते। इन्द्रियाणां प्रकृतिपरिणामविशेषरूपत्वेन

கிறேனல்லேன் என்னும் அநுஸந்தானத்துடன்) கர்மங்களில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபடுகின்றவன், **பதுமதது இலை—** *தாமரையின் இலை.* **நீரின் மிக்கு மேவப்படாதது போல்—** *நீரினால் பசையுண்டாகுமளவுக்குத் தொடடப்படாததுபோல்.* **தீதான—***ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிவைக்கையாகிற தீமை பயக்கும்.* **பாவத்தில் மனனுன்—***தேஹாத்ம மயக்கமாகிற பாவத்தினால தொடடப்படமாட்டான.*

---

10. கர்மயோகததிறகு உறுப்பான அகர்க்ருத்வாநுஸந்த₄ானத்தில் ஓருவகையான 'இநதிரியஙகளில் கர்த்ருத்வத்தை ஏறிடுகை' சென்ற இரு ஶ்லோகங்களில் விவரிக்கப்பட்டது. இதனமேல் மூனறு ஆக்ஷேபஙகள விளைகின்றன:— (1) "நான ஒனறும செய்கினறேனல்லேன்" எனனும முற்கூறிய ப₄ாவனையுடன் சுவர்க்கம முதலான பலனகளில் ஆசைவைததுக் கர்மங்களைச் செய்தாலும் தத்வஜ்ஞானிக்கு தே₃ாஷமிலலாமற்போகலாம. (2) உண்மையில் தனக்கே கர்த்ருத்வம உளளதாயிருக்க, அது தேஹேந்திரிய ஸமபந்தத்தால் வந்ததேயொழியத் தானுக வந்ததலல எனறு அநுஸந்திபபதால் மட்டும பயன் எனன? (3) அப்படியே அநுஸந்தித்தாலும, இவனுல் விடமுடியாததான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமே இவனை தேஹாதமமயககத்தில் ஆழ்நதிவிடுமே-என்பவை அந்த மூனறு ஆக்ஷேபங்கள். இவற்றுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறது இந்த ஶ்லோகம். (ப்₃ரஹ்மணி கர்மாணி ஆத₄ாய) மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமமாயிருக்கும முற்கூறிய கர்மேந்திரியம், ஜ்ஞாநேந்திரியம பிராணன் ஆகியவற்றில் கர்மங்களை வைத்து. இங்கு ஜீவனுக்குக் கர்த்ருத்வமில்லை எனறு நிரூபிக்கும் பிரகரணமாகையாலே, 'ப்ரஹ்மத்தில் கர்மங்களை வைத்து' எனறவிடததில் ப்₃ரஹ்ம ஶப்தத்தால் ஜீவனைக் குறிககமுடியாது. ஜீவனுக்கு ஏதோவொன்றின் ஸம்பந்தத்தால ஔபாதி₄கமாகக் (செயற்கையாகக்) கர்த்ருத்வம் ஏற்படுகிறது என்று நிரூபிக்கும பிரகரணமான இதில், பரம்பொருளின ஸம்பந்தத்தால் அத்தகைய கர்த்ருத்வம் ஏற்படுகிறதெனக் கூறமுடியாதாகையால், இங்கு ப்₃ரஹ்ம ஶப்தத்திற்குப் பரம்பொருளும் பொருளாக முடியாது. மேலும பதின

इन्द्रियाकारेणावस्थितायां प्रकृतौ * पश्यञ्शृण्वन् इत्याद्युक्तप्रकारेण कर्माण्याधाय फलसङ्गं त्यक्त्वा नैव किंचित्करोमीति यः कर्माणि

மூன்றாவது ஶ்லோகத்தில் "ஸர்வகர்மாணி மநஸா" என்று தொடங்கி தேஹத்தில கர்த்ருத்வாநுஸந்தானம செய்யவேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது. முன் ஶ்லோகமிரண்டிலும் இந்திரியங்களில் கர்த்ருத்வாநுஸந்தானம கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அத்தகைய இந்திரியங்களில கர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்திற்குப் பலனைக கூறுவதற்காகவே இந்த ஶ்லோகம எழுந்ததாகக் கொள்வதே உசிதமாகையால், இங்கு அவ்விந்திரியங்களையே ப்₃ரஹ்மமப₃தா₃ர்த்த₂மாகக கொள்வதே உசிதமென விளங்குகிறது. இந்திரியங்களை ப₃ரஹ்மபப்₃தார்தத₃மாகக கொள்வது எப்படியெனில்: "மம யோநிர் மஹத்₃ ப்₃ரஹ்ம" [கீதை 14-3] என்னுமிடத்தில் கீதையிலேயே ப்₃ரஹ்மபதததால் மூலப்ரக்ருதி சொல்லப்படுவதைக் காணகிறோம. "தஸ்மாதேதத்₃ ப்₃ரஹ்ம நாமரூபமந்நஞ்ச ஜாயதே" [முண்டகம 1-1-10] என்று பிரக்ருதியின காரியப்பொருளகளிலும ப்ரஹ்மஶப்தப்ரயோகம உள்ளதை உபனிஷத்துக்களிலும காணகிறோம. கண்ணால் காண்பது முதலான கர்த்ருத்வங்களை மூலப்ரக்ருதியில் அநுஸந்திப்பது ஒட்டாதாகையாலும, அவற்றை மூலப்ரக்ருதிகார்யமான இந்திரியங்களில அநுஸந்திப்பதே பொருந்துமாகையாலும், காரணத்தைச் சொல்லும ஶபதம், கார்யகாரண த்ரவ்யம ஒன்றாயிருக்கையாலே காரியததைச் சொல்லுவதை உலகில காண்கிறோமாகையாலும், இங்கு பெரிதாயிருககையாலும், ப்ரயோக மிகுதியாலும் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லக்கூடிய ப₃ரஹ்மஶப்₃த₃ம் மூலப்ரக்ருதி கார்யமான முற்கூறிய இந்திரியங்களை உபசாரவழக்காலே குறிபபதாகக் கொள்வதே பொருந்தும. (கர்மாணி) முன் ஶ்லோகங்களிரண்டிலும் சொல்லப்பட்ட காண்பது, கேட்பது முதலான கர்மங்களை. (ஆதா₄ய ய: கரோதி) 'இவ்விந்த்ரிய ஸம்பந்தததால் நான இச்செயல்களைச் செய்கின்றேனேயொழிய நானாகயாதொன்றையும செய்கின்றேனல்லேன' என்று அனுஸந்திப்பதனமூலம முற்கூறிய கர்மங்களை இந்திரியங்களிலே ஏறிட்டு எவனொருவன செய்கின்றானோ. தன்னுடைய கர்த்ருத்வம இந்திரிய ஸம்பந்தத்தால் ஔபாதி₄கமாக ஏற்படுவது என்னும் அநுஸந்தானத்துடன் எவன் செய்கிறானோ என்று கருத்து. இவ்வநுஸந்தானத்துடன் செய்தாலும், சுவர்க்கம் முதலான பலன்களில் பற்றுவைத்து

करोति, सः प्रकृतिसंसृष्टतया वर्तमानोऽपि प्रकृत्यात्माभिमानरूपेण बन्धहेतुना पापेन न लिप्यते। पद्मपत्रमिवाम्भसा—यथा पद्मपत्रमम्भसा संसृष्टमपि न लिप्यते तथा न लिप्यत इत्यर्थः॥ १०॥

விட்டால், தேஹாத்மமயக்கம வந்துவிடுமாகையாலே அப்பற்றையும் விடவேண்டுமெனகிருன,— (ஸங்க₃ம த்யக்த்வா ய: கரோதி) சுவர்க்கம் முதலான பலன்களில் பற்றைவிட்டு எவன் செய்கின்ருனே. இந்த ஶ்லோகத்தில் விதிக்கப்படும பாபம் ஒட்டாமையாகிற பலன் இவனுக்கும உண்டாகையாலே, முன அத்தியாயங்களில ப₃ந்த₄கமாகக் கூறப்பட்ட ஸ்வர்க்கா₃தி₃ப₂லஸங்க₃மே இங்கு விடத்தக்கதாகச் சொல்லப்படுகிறதெனக் கொள்ளவேண்டும. இதனுல் முதல ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாத₄ானம் உரைக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி உத்தரார்த்த₁ததாலே இவ்வகர்தருத்வானுஸந்த₄ானத்திற்குப் பலனைக் கூறுவதனமூலம பின இரண்டு ஆக்ஷேபங்களுககும் ஸமாத₄ானம் உரைக்கபபடுகிறது. (ஸ: பாபேந ந லிபயதே) அவன பிரகிருதிஸம்பந்தத்துடன் கூடியவனுயிருந்தபோதிலும், ப₃ந்த₄கமான தேஹாத்மமயக்கமாகிற பாபத்தால் தொடப்படுவதிலலே. உலகநடைக்குப் புறமபானதாய், இஷ்டபலத்திற்குத் தனிககாரணமாயிருப்பது புண்யமெனறும், உலகநடைக்குப் புறம்பானதாய், அநிஷ்டப₂லததிற்குத தனிககாரணமாயிருப்பது பாபமென்றும் கூறப்படுகிறது. "ந ஸுக்ருதம் ந து₃ஷ்க்ருதம் ஸர்வே பாப்மாநோऽதோ நிவர்த்தந்தே" [சாந் 8-4-1] முதலானவிடங்களில் அநிஷ்டமாயிருக்கையாலே ப₂லஸங்கத்துடன செய்யப்படும புண்யகர்மமும, துஷ்கர்மத்தோடு ஒககப்பாபமென ஶ்ருதியிலும் வழங்கப்பட்டது. இவ்வண்ணமாக அநிஷ்டமாயிருப்பவை பாபமென வழங்கப்படுமிடங்கள் பலவுண்டு. ஆத்மாவுககு தேஹேந்திரிய ஸமபந்தத்தால் கர்த்ருத்வம் எறபடுகிறதேயொழியத் தானுக ஏறபடுவதல்ல என்று அநுஸந்திக்கும இந்தப் பிரகரணத்தில், இவ்வநுஸந்த₄ானத்திற்குத் தடையான தே₃ஹாத்மமயக்கமே பாபம எனத்தக்கதாகும.

"யோऽந்யதா₂ ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா₂ ப்ரதிபத்₃யதே।
கிம் தேந ந க்ருதம பாபம் சோரேணுத்மாபஹாரிணு ॥"
[பாரதம உத்யோக 42-35]

[எவனெருவன் தேஹத்திலும் வேறுபட்டதாய், பரமாத்மஶேஷமாயிருக்கும் ஆத்மாவை தேஹமாகவும், ஸ்வதந்திரமாகவும அறி

कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि।
योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये॥ ११॥

11. காயேந மநஸா பு₃த்₃த்₄யா கேவலைரிந்த்₃ரியைரபி।
யோகி₃ந: கர்ம குர்வந்தி ஸங்க₃ம்
த்யக்த்வாऽऽத்மஶுத்₃த₃யே ॥

யோகி₃ந:—*கர்மயோகநிஷ்டர்கள்,* ஸங்க₃ம்—*சுவர்க்கம் முதலானவற்றில் பற்றை.* த்யக்தவா—*கைவிட்டு.* ஆத்மஶுத்₃த₄யே—*ஆத்மாவுக்கு ப்ராசீன கர்மங்கள் நீங்கி, ஶுத்தி ஏற்படும்பொருட்டு,* காயேந—*உடம்பாலும்.* மநஸா—*மனத்தாலும்.* பு₃த்₃த்₄யா—*அத்₄யவஸாயத்தாலும்.* கேவலை:—*மமகாரவிஷயமாகாத (எனதென்று அபிமானிக்கப்படாத)* இந்த்₃ரியை: அபி— *இந்திரியங்களாலும்.* கர்ம—*கர்மங்களை* குர்வந்தி—*செய்கின்றார்கள்.*

---

10. காயத்தா னெஞ்சாற் கருத்தமரும் புத்தியான
மாயத்துச் சேரா வரும்புலனு—னேயத்து
நீக்கத் துடன்கரும நின்றியல்வர் யோகியர்க
ளூக்கத் துளந்தெளிவை யுற்று.

கிறதே. ஆத்மாவையே திருடும் அத்திருடனால் செய்யப்படாத பாபம் எது உள்ளது?] என்று இந்த தேஹாதமமயக்கம் பெரும பாவமாக ஶாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், இங்கு பாபம எனப்படுவது தேஹாத்மமயக்கம் எனறு கொள்வதே உசிதம். இவன் தேஹஸம்பந்தமுடையவனுயிருந்தும, தேஹாத்ம மயக்கத்தால தொடப்படாமலிருக்கைக்கு திருஷ்டாந்தம ஒன்றைக் கூறுகிறுன் கடைசிப் பாதத்தாலே.— (பத்₃மபத்ரம அமப₄ஸா இவ) தாமரையிலை தண்ணீராலே தன்னிடம் பசையேறபடும் அளவுக்குத் தொடப்படாததுபோலே. தாமரையிலையின் பிறப்பு, இருப்பு முதலானவையனைத்தும் நீரிலேயேயிருந்தபோதிலும, தண்ணீரால பசையுண்டாமபடி நனைககப்படாமலிருப்பதுபோலே, பிரகிருதிகார்யமான தேஹேந்திரியங்களைகொண்டே * கண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டு உழன்றுவரும இவனுக்கு அதனுல் தேஹாதமமயக்கம் முதலானவை ஏற்படுவதில்லை எனறு கருத்து. 10.

---

* திருவாய் 4-9-10.

||भा|| कायमनोबुद्धीन्द्रियसाध्यं कर्म स्वर्गादिफलसङ्गं त्यक्त्वा

யோகியர்கள்—கர்மயோகிகள், **நேயத்து நீக்கத்துடன்**—சுவர்க்கம் முதலான பலன்களில் பற்றைவிட்டு, **உளம் தெளிவை உற்று**—உள்ளிருக்கும் ஆத்மாவானது ப்ராசீந கர்மங்களினின்றும் விடுபட்டுத் தெளிவடைவதற்காக, **காயத்தால்** — உடம்பாலும், **நெஞ்சால்** — மனத்தாலும், **கருத்து அமரும் புத்தியால்**—அறிவு ஊனறியிருசசையாகிற உறுதியாலும், **மாயத்துச் சேரா அரும் புலனுல**—'எனது' என்னும் மயக்கத்துக்கு விஷயமாகாத அரிய இந்திரியங்களாலும், **கருமம்**—கர்மங்களை, **ஊக்கத்து நினறு இயல்வர்**—ஊக்கத்துடன் நின்று செய்வார்கள்.

11. முன் ஸ்லோகங்களில் சொனன அர்தநத்தை உறுதிப் படுத்துவதற்காக, அவ்வர்ததம் சிஷடர்களின ஆசாரத்திலுைம ஸித்திக்கிறது எனறு கூறுகிறுன இநத ஸ்லோகத்தில. (யோகி$_3$ந:) கர்மயோகம் செய்பவர்கள். பிரகரணபலததாலே இஙகு யோகி$_3$ ஶப்$_3$த$_3$ம் கர்மயோகி$_3$களைக் குறிக்கிறது. (காயேந காம குர்வந்தி) உடம்பினுலும் கர்மத்தையே செய்கிருர்கள. (மநஸா கர்ம குர்வந்தி) மனததினுலும் கர்மத்தையே செய்கிருர்கள. (பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா கர்ம குர்வந்தி) புத்தியினுலும் கர்மததையே செய்கிருர்கள். புததி யாவது.— கர்மம செய்யவேண்டும் எனனும் உறுதி. (கேவலை: இந்த்$_3$ரியை: அபி கர்ம குர்வந்தி) கர்த்ருத்வாபி$_4$மானமற்ற இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தையே செய்கிருர்கள. அனறிக்கே, 'கேவலை:' எனறது 'மமகார விஷயமாகாத' [எனதெனறு அபி$_4$ மானிக்கப்படாத] எனனும் பொருளை உடையதெனறும் கொள்ள லாம். அப்போது லிங்க$_3$வசனங்களை மாற்றி, 'கேவலேந காயேந' [எனதெனறு அபிமானிக்கப்படாத உடம்பால்] 'கேவலேந மநஸா' [எனதென்று அபிமானிக்கப்படாத மனத்தினுல்] 'கேவலயா பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா' [எனதென்று அபி$_4$மானிக்கப்படாத புத்தியினுல்] என்றும் கூட்டிப் பொருள கொள்ளவேண்டும். அனறிக்கே, காய ஶப்தத்தினுலேயே காயததிலடஙகிய கர்மேந்திரியங்களையும் லக்ஷணை யாலே எடுப்பதாகக் கொள்ளலாமாகையாலே,'கேவலை:இந்த்$_3$ரியை:' எனறது ஜ்ஞாநேந்திரியங்களை மாத்திரம் எடுப்பதாகவுமாம். அப்போது 'கேவலை:' எனறது, 'பேசுதல், எடுத்தல் முதலான

योगिन आत्मविशुद्धये कुर्वन्ति ; आत्मगतप्राचीनकर्मबन्धविनाशाय कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ ११ ॥

காரியங்களைச் செய்யாத' என்று பொருளபடுகிறது. அக்காரியங் களைச் செய்யாத ஜ்ஞாநேந்திரியங்களால் கர்மத்தை எப்படி அநுஷ்டிக்கமுடியும்? அதன் பலனாக இந்த ஶ்லோகத்தின் கடைசிப் பாதத்தில சொல்லுகிறபடி ஆத்மஶுத்₃தி₄ எப்படி ஏற்படமுடியும? எனில்:

"த₄ர்ம: ஶ்ருதோ வா த்₃ருஷ்டோ வா கதி₂தோ வா
கருதோऽபி வா ।
அநுமோதி₃தோ வா ராஜேந்த்₃ர நயதீந்த்₃ரபத₃ம் நரம் ॥"
[பாரதம்–ஆஶ்வமேதி₄கம 96-31]

[அரசர் தலைவனே! ஒருவனால் செய்யப்படும் நற்கருமம மற்றொரு வனால கேட்கப்பட்டாலும், காணப்பட்டாலும, சொல்லபபட்டாலும, திருப்பிச் செய்யப்பட்டாலும், ஆமோதிக்கப்பட்டாலும் அப்புருஷ னையும் நற்கதிக்கு அழைத்துச் செல்லும] எனகிறபடியே ஜ்ஞாநேந் திரியஙகளும் நற்கருமஙகளைக கேட்பது, பார்ப்பது, ஆமோதிப்பது முதலானவற்றைச் செய்யலாம்; அவற்றுக்குப் பலனும உணடு என்று கண்டுகொள்வது. (ஸங்க₃ம் த்யக்த்வா கர்ம குர்வந்தி) சுவர்க்கம் முதலான பலன்களில் பற்றைவிட்டுக்கர்மத்தைச் செய் கிறார்கள். "ப்₁ரயோஜநமநுத்₃தி₃ஶ்ய ந மந்தோ₃ऽபி ப்ரவர்த்ததே" [பயனைக் கருதாமல் மநதனும எக்காரியததிலும முயலமாட்டான] என்கிறபடியே ஒரு பயனையும் கருதாமல காரியம செய்யமுடியா தாகையாலும், ஆத்மவிஶுத்₃தி₄யாகிற பயன இஙகே இவனுககே கூறப்படுகிறதாகையாலும், 'ஆத்மஸாக்ஷாத்கார விரோதி₄யான ஸ்வர்க்காதி₃ப₂லன்களில் பற்றை விட்டு' எனறே பொருள கொள்ள வேண்டும. இபபடிக் கர்மம செய்வதற்குப் பயன எனனவெனில: (ஆத்மவிஶுத்₃த₄யே) ஆத்மா நனகு சுததியடைவதற்காக. இயல் வாகவே சுததமான ஆத்மாவிற்கு தோஷமேது? தோஷமிருந்தா லலலவோ சுததியைத் தேடவேண்டும்? எனில்: அநாதிகாலபாக ஆதமஸாக்ஷாத்காரததிற்குத் தடையாக இவன செய்து வைததிருக் கும 'புண்ய பாப கர்மங்களே ஆத்மாவிற்கு தோ₃ஷமாகிறதாகை யாலே, அந்த தோஷம் அழிவதன பொருட்டுக் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கக் குறையில்லை. 11.

युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम्।
अयुक्तः कामकारेण फले सक्तो निबध्यते॥१२॥

12. யுக்த: கர்மபலம் த்யக்த்வா ஶாந்திமாப்நோதி நைஷ்டிகீம் ।
அயுக்த: காமகாரேண பலே ஸக்தோ நிபத்யதே ॥

யுக்த:—*மற்ற விஷயங்களில் சாபல்யமற்று ஆத்மாவில் ஈடுபட்டவன்,* கர்மபலம—*கர்மங்களுக்குள்ள சுவர்க்காதி பலன்களை.* த்யக்த்வா—*விட்டு (கர்மத்தை அநுஷ்ட்டிப்பதன் மூலம்).* நைஷ்டிகீம-*நிலையான.* ஶாந்திம—*ஆத்மாநுபவரூபமாகிற ஆனந்தத்தை,* ஆப்நோதி—*அடைகிறான்;* அயுக்த:—*மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு ஆத்மாவில ஈடுபாடற்றிருபபவன்,* காமகாரேண-*ஶப்தாதிவிஷய காமத்தாலுண்டாகும் முயற்சியாலே.* பலே—*சுவர்க்காதிபலங்களில்,* ஸக்த:—*ஈடுபட்டவனாய் (கர்மங்களை அனுஷ்டித்து.)* நிபத்யதே—*ஸம்ஸாரியாகிறான்.*

---

11. ஏற்ற மிகும்யோகி யியல்கருமப் பேறுவிடுத்
தாற்ற னிலைமை யடைந்தியலு—மூற்றமில்லாக்
காமத்தா னாதக் கருமப் பலனசையாந்
தாமத்தாற் கட்டுண்ணுந் தான்.

ஏற்றம் மிகும் யோகி—*சிறப்பு நிறைந்த ஆத்மாவில் ஈடுபடுபவன்,* இயல் கருமப் பேறு விடுத்து—*செய்யும கர்மத்துக்குரிய சுவர்க்கம் முதலான பயன்களை விட்டு.* ஆற்றல் நிலைமை—*ஆறியிருக்கும் நிலையை (நிலையான ஆத்மாநுபவத்தை).* அடைந்து—*பெற்று,* இயலும்—*இன்புறுவான்.* ஊற்றம் இலா காமததான் தான்—*ஆத்மாவில் ஈடுபாடற்று மற்ற விஷயங்களில விருப்பமுள்ளவன்,* அந்த கருமப்பலன் நசையாம தாமத்தால்—*அந்தக் கர்ம பலன்களில் ஆசையாகிற கயிற்றினால்,* கட்டுண்ணும்—*ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுவான்.*

॥भा॥ युक्तः—आत्मव्यतिरिक्तफलेष्वचपलः आत्मैकप्रवणः कर्मफलं त्यक्त्वा केवलमात्मशुद्धये कर्मानुष्ठाय नैष्ठिकीं शान्तिमाप्नोति— स्थिरामात्मानुभवरूपां निर्वृतिमाप्नोति। अयुक्तः—आत्मव्यतिरिक्तफलेषु चपलः आत्मावलोकनविमुखः कामकारेण फले सक्तः कर्माणि कुर्वन्

---

12. ஒரே கர்மம் ப₂லஸங்க₃த்துடன் செய்யப்படும்போது ப₃ந்த₄ஹேதுவாகவும், ப₂லஸங்க₃மில்லாமல் செய்யப்படும்போது மோக்ஷஹேதுவாகவும் ஆகக்குறையில்லை என்று காட்டுகிறான்.—(யுக்த:) நன்கு பழக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவன். அதாவது,— மற்ற விஷயங்களில் சாபல்யமற்று, ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடும்படி பழக்கப்பட்ட நெஞ்சை உடையவன் என்றபடி. (கர்மப₂லம் த்யக்த்வா) கர்மத்திற்குரிய ஸ்வர்க்க₃ாதி₃ப₂லன்களில் நசையை விட்டு ஆத்மசுத்திக்காகவே கர்மத்தை அநுஷ்டித்து. கர்மப₂ல த்யாகத்தை மாத்திரம் இங்கு சொன்னபோதிலும், "யோகி₃ந: கர்ம குர்வந்தி ஸங்க₃ம் த்யக்த்வாSSத்மஶுத்₃த₄யே" என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், இங்கும் அர்த்த₂ப₃லத்தாலே ஸித்திக்கக்கூடியதாய், ஆத்மஶுத்திக்காக மாத்திரம் செய்யப் படுவதான கர்மத்தின் அநுஷ்டானத்தையும் இங்கு பொருளாகக் கொள்ளவேணும். (நைஷ்டி₂கீம் ஶாந்திம் ஆப்நோதி) நிலை யான ஆத்மாநுப₄வரூபமான ஆனந்தத்தை அடைகிறான். 'நிஷ்ட₂ாயாம் ப₄வதீதி நைஷ்டி₂கீ' என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே 'நைஷ்டி₂கீ' என்னும் பதம் 'நிலையான' என்று பொருள்படு கிறது. ஶாந்திஶப்₃த₃ம் பரமமோக்ஷத்தைக் குறிப்பது ப்ரகரண விருத்தமாகையாலே, ப்ரகரணத்தையொட்டி ஆத்மாநுப₄வரூப மான ஆனந்தத்தையே இங்கு குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். (அயுக்த:) முற்கூறிய யுக்தனுக்கு நேர் எதிர்த்தட்டானவனாய், ஆத்மாவையொழிந்த மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டவனாய், ஆத்மாநுபவத்தில் ஈடுபாடற்றவனாயிருப்பவன். (காமகாரேண) ஶப்தாதிவிஷயகாமங்களால் உண்டான தூண்டுதலால். இந்த அயுக்தனும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனாகையால், காமகாரஶப்தத்திற்கு 'இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பது' என்று பொருள்கொள்ளக்கூடாது. ப்ரகரணத்தையொட்டி 'ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயகாமத்தால் தூண்டப் படுவது' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (காமகாரேண ப₂லே ஸக்த:) ஶப்த₃ாதி₃விஷயகாமத்தால் தூண்டப்பட்டவனாய்,

नित्यं कर्मभिर्बध्यते—नित्यसंसारी भवति। अतः फलसङ्गरहितः इन्द्रियाकारेण परिणतायां प्रकृतौ कर्माणि संन्यस्य आत्मनो बन्धमोचनायैव कर्माणि कुर्वीतेत्युक्तं भवति॥ १२॥

॥भा॥ अथ देहाकारेण परिणतायां प्रकृतौ कर्तृत्वसंन्यास उच्यते—

सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्यास्ते सुखं वशी।
नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन्न कारयन्॥ १३॥

13. ஸர்வகர்மாணி மநஸா ஸந்ந்யஸ்யாஸ்தே ஸுகம் வஶீ।
நவத்3வாரே புரே தே3ஹீ நைவ குர்வந் ந காரயந்॥

தே3ஹீ—*தேஹத்தையுடையவனும்* வஶீ—*(ஸ்வரூபத்தாலே) தன் வசத்திலிருப்பவனுமான ஜீவன்.* நவத்3வாரே புரே—*ஒன்பது வாசலுடைய பட்டணமான சரீரத்தில்.* ஸர்வகர்மாணி—*எல்லாக்கர்மங்களையும்.* மநஸா—*மனத்தினாலே.* ஸந்ந்யஸ்ய—*நன்கு விடுத்து.* நைவ குர்வந்—*தானும்*

---

12. ஒன்பதெனும் வாச லுடையபுர மாமுடலிற்
றன்பயிலுஞ் செய்தியெனத் தானியலா—னென்பதனு
லேது மியலா னியற்றுன் சுகமிருக்கு
மோது புலன்வென்றோ னுற்று.

தான் விரும்பும் ஸ்வர்க்கம முதலான பலன்களில ஈடுபட்டவனுய்க் கர்மங்களை அநுஷ்டித்து. (நிப3த்4யதே) மிகவும் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுகிருன். நித்யஸம்ஸாரியாகிருன் எனறபடி. 'நி' என்னும் உபஸர்க்கத்தாலும், 'ப3த்4யதே' என்னும் நிகழ்காலப் பிரயோகத்தாலும் 'எளிதில் மீளமுடியாதபடி ஸம்ஸாரத்தில் கட்டப்படுகிருன்' எனறு உணர்த்தப்படுகிறது. ஆக, "நைவ கிஞ்சித் கரோமி" என்று தொடங்கி இதுவரையில், இதரப2லன்களில் பற்றற்றவனுய், இந்திரியங்களாகப் பரிணமமடைந்த ப்ரக்ருதியில் கர்மங்களை ஏறிட்டு, அதாவது, ப்ரக்ருதியின் பரிணமமான இந்திரியங்களின் ஸம்பந்தத்தாலேயே இக்கர்மகர்த்ருத்வம் ஏற்படுகிறது என்று அநுஸந்தித்து, ஆத்மாவின் ஸம்ஸாரப3ந்த4ம் விடுவதற்காகவே கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்று கூறப்பட்டதாயிற்று. 12.

செய்யாமலும், ந காரயந்—தேஹத்தையும் செய்விக்காமலு மிருந்துகொண்டு, ஸுகம் ஆஸ்தே- இன்பமாய் வாழ்கிறான்.

॥भा॥ आत्मनः प्राचीनकर्ममूलदेहसंबन्धप्रयुक्तमिदं कर्मणां कर्तृत्वम्, न स्वरूपप्रयुक्तमिति विवेकविषयेण मनसा सर्वाणि कर्माणि

ஒன்பதெனும் வாசல் உடைய புரமாம் உடலில்—ஒன்பது வாசலகளையுடைய பட்டணம் போன்ற உடலில். தன பயிலும் செய்தி—தன்னோடு தொடர்புள்ள (தன்) செயல்கள் (உள்ளன), என—என்று (மனத்தால்) நினைத்து. தான் இயலான் என்பதனால்—செய்யாதவனாகத் தன்னை நினைக்கிறானைகயால். ஏதும் இயலான்— தானும் ஏதும் செய்யாத வனாய். இயற்றான்—(தேஹத்தையும்) செய்விக்காதவனாய். ஓது புலன உற்று வெனறான— சொலலபபடும் புலன்களைத தன் உடலிலேயே பெறறிருந்தும அவற்றை வசப்படுத்தின வனாய். சுகம் இருக்கும—இனபமாய் வாழ்வான்.

---

13. முன் ஶ்லோகங்களில், ஶரீரத்திலுள்ள இந்திரியப்ராணங் களில் கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்திக்கவேண்டும என்று கூறபபட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் அநத ஶரீரத்திலேயே கர்த்ருத்வத்தை அநு ஸந்திக்கவேண்டும் எனறு கூறப்படுகிறது. (தேஹீ வஶீ) தேஹத் தோடு கூடியிருந்தபோதிலும் தேஹத்தையும, அதிலுள்ள இந்திரி யங்களையும வசப்படுத்தியிருப்பவனாகையாலே, அவற்றை ஆதமா வாக அபிமானிப்பது, அவற்றால் இழுத்துச் செல்லப்படுவது முதலான நிலைகளை அடையாதவன். தேஹத்தோடு கூடியவனாயிருநத போதிலும், இவனுடைய பரிஶுத்தஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தால் தன வசத்திலிருப்பவன் என்றுமாம். இப்படிப்பட்டவனாகையாலே, இவன தேஹத்தில் கர்த்ருத்வஸந்யாஸம் செய்யக்குறையில்லை எனறு கருத்து இந்தக் கர்த்ருத்வஸந்யாஸம செய்வதற்குக கரணமாய் (முக்கியமான கருவியாய்) இருப்பது எது? எனில், மனமே என கிறது,- (மநஸா) மனத்தாலே. ஒரு வியாபாரமுடைய (தொழி லுடைய) முக்கியமான காரணமே கரணம் எனப்படுகிறது; இங்கு வியாபாரம் யாதெனில்; ''ஆத்மாவுக்குப் பழையதான கர்மத்தினால் உண்டான தேஹஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்டது இந்தக் கர்மகர்த்ரு

नवद्वारे पुरे संन्यस्य देही स्वयं वशी देहाधिष्ठानप्रयत्नमकुर्वन् देहं च नैव कारयन् सुखमास्ते॥ १३॥

த்வம்; இயல்வாகவே ஏற்பட்டதல்ல" என்று பகுத்தறிவதே இங்கு கரணமான மனத்துக்குள்ள வ்யாபாரமாகும். இவன் ஸந்யாஸம் செய்வதுதான் எவற்றை? எனில்: (ஸர்வ கர்மாணி ஸந்யஸ்ய) தேஹஸம்பந்தத்தால் இவன் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தையும் ஸந்யாஸம செய்கிறான். எதில் ஸந்யாஸம் செய்கிறான்? எனில்: (நவத்₃வாரே புரே) ஒன்பது வாசலுடைய பட்டணமான தேஹத்தில் இக்கர்மங்களை ஸந்யஸிக்கிறான். முகத்திலிருக்கும் இருகண்கள், இரு மூக்கு துவாரங்கள், இரு செவிகள், வாய் ஆகிய ஏழும், கீழேயுள்ள மலமூத்ரத்வாரங்கள் இரண்டும் ஆக ஒன்பது வாசலுடைய பட்டணமாக இந்த தேஹம ரூபணம் செய்யப்படுகிறது. பட்டணத்தில் கர்மங்களை விடுவது என்று ரூபணம செய்வதில் ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்திய கருத்து ஒன்றும இல்லாமையாலே, தேஹத்தை நவத்வாரபுரம் என்று ரூபணம செய்வதற்கு வேறு கருத்து உரைக்கவேண்டும். 'வஶீ' என்று ஆத்மாவைக் கூறியிருப்பதோடு சேர்த்துப்பார்க்கும்போது பின்வரும் கருத்துகள் புலப்படும். அதாவது,—இந்த தேஹம் ஒனபது வாசற்பட்டணம் போலே அவயவமுடையதாகையாலே விரோதிகளால் அழிக்கத்தக்கது; ஆத்மா அவயவமற்றதாகையாலே அழிக்கத்தகாதது. தேஹத்திற்கு ஒனபது வாசல்களிருக்கையாலே அதில் எதன்மூலமும் விரோதிகள் புகுந்துவிடலாம்; ஆத்மா வாசலற்றதாகையாலே விரோதிகள் உட்புகமுடியாது. ஒன்பதுவாசற்பட்டணம்போல் பெரிதாயிருக்கை யாலே தேஹத்தைக் கட்டிக்காப்பது சிரமம்; முந்தானையில் முடிந்து காக்கலாம மணிபோலே சிறிதாயிருக்கையாலே ஆத்மாவை ரக்ஷிப்பது எளிது. தேஹம் கர்மபரதந்த்ரமாகையாலே இதை ரக்ஷிப்பது அரிது: ஆத்மா கர்மபரதந்த்ரமல்லாததாகையாலே அதை ரக்ஷிப்பது எளிது. எதிரிகள் பலரால் முற்றுகையிடப்படும் பட்டணம போலே தேஹம இந்திரியங்களாலும். மனத்தினாலும இழுத்துச் செல்லப்படுவதாகையாலே அதைக் காப்பது கடினம; இந்திரிய மனங்களை வசப்படுத்தியிருப்பவனாகையாலே ஆத்மாவைக்காப்பது ஸுலபம். இவைபோன்ற கருத்துக்களே இங்கு நவத்₃வாரபுரமாக தேஹத்தையும், வஶியாக ஆத்மாவையும் சொன்னதிலிருந்து புலப்படும். இக்கருத்துக்களைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே திருமங்கை யாழ்வார்,

"ஊனிடைச் சுவர் வைத்து என்பு தூண் நாட்டி
உரோமம் வேய்ந்து ஒன்பது வாசல்
தானுடைக் குரம்பை பிரியும்போது உன்றன்
சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்"

[பெரியதிருமொழி 1-6-9]

என்று இந்த சரீரத்தை ஊன் (மாம்ஸம) ஆகிற சுவரையும, எலும்புகளாகிற தூணகளையும், உரோமங்களாகிற கூரையையும், ஒன்பது வாசல்களையும உடையதொரு பிரியக்கூடிய குரம்பையாக (குடிசையாக) ரூபணம் செய்தருளினார். அவ்விடத்தில் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை இந்த ஶ்லோகத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, "'நவத்₃வாரே புரே' என்று எங்கேனும் புக்கு, எங்கேனும புறப்படலாம்படியிறே இச்சரீரந்தானிருப்பது. ராஜபுத்ரன் ஒரு குடிலிலே ஒதுங்கினாற்போலே, நிதயமாய், ஜ்ஞாநாநந்த₃லக்ஷணமாய், ஏகரூபமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்து கர்மத்தாலே ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தைப் பிறப்பிப்பதான சரீரத்திலே அகப்பட்டதாயிற்று" என்று அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இந்த ஶ்லோகத்திற்கு மூலமாகவுள்ளதான

"புரமேகாத₃ஶத்₃வாரம் அஜஸ்ய அவக்ரசேதஸ: |
அநுஷ்ட்ட₂ாய ந ஶோசதி விமுக்தஶ்ச விமுச்யதே ||"

[கட 2-5-1]

[பிறப்பற்றவனாய், தேஹாத்மாபி₄மானம் முதலானவற்றைச் செய்யும வக்ரமனம் (கோணல் நெஞ்சு) இல்லாதவனான ஜீவனுக்குப் பதினொரு வாசல் உள்ள பட்டணம் அமைந்துள்ளது. (இதில் கர்த்ருத்வ ஸந்யாஸத்தைச் செய்துகொண்டு) கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும் அந்த ஜீவன (இவ்வுலகிலிருக்குமபோதே) ஸம்ஸாரக்கட்டினால் வருந்தமாட்டான்; இத்தகைய தேஹஸம்பந்தம் விட்டு முக்தனானவுடன் ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும அடியோடு விடுபடுகிறான்.] என்னும் உபநிஷந் மந்திரத்தில் பதினொரு வாசலையுடைய பட்டணமாக சரீரத்தையும், பிறப்பற்றவனாகவும், வக்ரமனமற்றவனாகவும் ஆத்மாவையும் சொல்லியிருப்பதும இக கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கவே என்பது தெளிவு. இமமந்திரத்தில் பதினொரு வாசல்களாகக் கூறியிருக்கிறதே; ஒனபது வாசல்களுக்கு மேலும் இரண்டு வாசலகள் எவை எனில்: பதினொரு இந்திரியங்களைப் பதினொரு வாசல்களாகக் கொணடார் உபநிஷத்

பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி. த்வக் (மெய்), நாக்கு, கை, கால், மனம ஆகியவற்றை ஒரு பட்டணத்தின் திறந்துகிடக்கும் வாசல்களாக ரூபணம் செய்வது அஸ்வரஸமாகையால், இப்பொருள் சிறப்புடையதன்று; கீதையில் சொல்லப்பட்ட நவ த்வாரங்களோடு, கர்ப்பததிலிருந்தபோது திறந்து கிடந்தவையாய், வெளிவருமுன் மெல்லியகதவுகளை வைத்து மூடப்பட்டவையான (தலையுச்சியிலுள்ள) ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தையும, நாபி (கொப்பூழ்) ரந்த்ரத்தையும சேர்த்துப பதினொரு வாசல்களாகக் கூறுவதாகத் தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் தேசிகன் அருளிய பொருளே சிறப்புடையது. இவன் தேஹத்தில் ஸர்வகர்மங்களையும் விடுகையாவதென்? எனில: (நைவ குர்வந் ந காரயந்) தானுக எதையும் செய்யாதவனுய், தேஹத்தையும் எதையும செய்விக்காதவனுயிருக்கையே தேஹத்தில் கர்மஸந்யாஸமாகும் என்கை. அதாவது— நாம், கர்மங்களுக்கு (ப்ராக்ருதக்ரியைகளுக்கு) மூலமான ப்ரயத்னஙகளுக்கு ஆஶ்ரயமாயிருப்பதும், தேஹத்தை அவ்வக்கர்மங்களில் ஈடுபடும்படி ஆட்டிவைப்பதும தேஹஸமபந்தத்தால் ஏற்படுவதேயொழிய இயல்வாய் ஏற்படுவதல்ல என்னும நினைவுடனிருக்கையாலே. இயல்வாகத் தான ஒன்றும செய்யாதவன் என்றும், தேஹத்தை எக்கர்மத்தையும் செய்விக்காதவன் என்றும் அநுஸந்திக்கையே தேஹத்தில் கர்மஸந்யாஸமாகும் என்று கருத்து. இப்படி தேஹத்தில் கர்த்ருத்வஸந்யாஸம் செய்வதால் ஏற்படும் பலன யாதெனில்: (ஸுகம் ஆஸ்தே) இன்பமாக வாழ்கிறுன். எதிரிகளால் எப்போதும முற்றுகையிடப்படுவதாய், அழியக்கூடியதான ஒனபதுவாசல் பட்டணமான தேஹத்தையே ஆத்மாவாக நினைத்தாளுகில் இவனுக்குத் துன்பமே ஏற்படும். இவனோவெனில், தேஹத்தில் கர்த்ருத்வஸந்யாஸம் செய்வதன் மூலம் தனக்கு வாழுமிடமான ஒன்பதுவாசல் பட்டணமாக சரீரத்தையும், அப்பட்டணத்தில் தன்னேடுகூட வாழ்பவர்களாக இந்திரியங்களையும், தன்னைச் சக்ரவர்த்தியான பரமாத்மாவுக்கு தாஸனுகவும், அப்பட்டணத்திற்கும் அதில் வாழும் குடிமக்களான தங்களுக்கும் அதிபதியான சக்ரவர்த்தியாகப் பரமாதமாவையும் கருதி வாழ்கின்றுனுகையாலே பட்டணத்தையோ, மற்ற குடிமக்களையோ, தனனையோ ரக்ஷிக்கவேண்டிய பொறுப்பு சிறிதுமில்லாதவனுய், 'தானே கர்த்தா' என்று அபிமானிப்பதால் வரும் கிலேசங்களும் அற்றவனுய் இன்பமாய் வாழ்கிறுன் எனறு கருத்து. 13.

॥ भा ॥ साक्षादात्मनस्स्वाभाविकं रूपमाह—

न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः।
न कर्मफलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ॥ १४ ॥

14. ந கர்த்ருத்வம் ந கர்மாணி லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு₄:।
ந கர்மப₂லஸம்யோக₃ம் ஸ்வபா₄வஸ்து ப்ரவர்த்ததே ॥

ப்ரபு₄:-*கர்மவசப்படாததான ஜீவஸ்வரூபம்*. லோகஸ்ய-*விசித்ரமான ஜனஸமூஹத்திற்கு*. காத்ருத்வம் ந ஸ்ருஜதி-*கர்த்தாவாயிருக்கும் தன்மையை உண்டாக்குவதில்லை*; கர்மாணி ந ஸ்ருஜதி — *செயல்களையும் உண்டாக்குவதில்லை*; கர்மப₂லஸம்யோக₃ம் ந ஸ்ருஜதி—(*தேவர் முதலானோர்க்குரிய*) *கர்மபலன்களின் அநுபவத்தையும் உண்டாக்குவதில்லை*. ஸ்வபா₄வ: து ப்ரவர்த்ததே— *ப்ரக்ருதிவாஸனையே இவையனைத்தையும் உண்டாக்குகிறது*.

---

13. கத்தாவா குந்தன்மை கன்மங்க ளாங்கவற்றி
லொத்தாம் பலனசே ருலகுக்குத்—தத்துவமா
நின்றவுயிர் தான்செய்யா னேர்நடக்கு மாறிதுதா
னொன்றியமுன் வாதனையா லுற்று.

தத்துவமா நின்ற உயிர்— (*கருமத்திற்கு வசப்படாத*) *சிறந்த தத்துவமாக நின்ற ஜீவஸ்வரூபம்*. உலகுக்கு—*விசித்ரமான ஜனஸமூஹத்திற்கு*. கத்தாவாகும் தன்மை—*கர்த்தாவாக* (*செயல்புரிபவனாக*) *இருக்கும் தன்மையையும்*. ஆங்கு கன்மங்கள்—*அவர்க்குரிய கர்மங்களையும்*. அவற்றில் சேர் ஒததாம் பலன்-*தேவர் முதலானோர்கருரிய கர்மபலன்களின அநுபவத்தையும்*. தான் செய்யான்— *தான் இயல்வாகச் செய்வதில்லை*; இது தான்— *இக்கர்த்ருத்வம் முதலானவை*. ஒன்றிய முன் வாதனையால் உற்று நேர் நடக்குமாறு— (*ஜீவனோடு*) *பொருந்தியிருக்கும் பூர்வவாஸனையாலே உண்டாகித் தொடர்ந்து நடந்து செல்லாநிற்கும்*.

॥ भा ॥ अस्य देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मना प्रकृतिसंसर्गेण वर्तमानस्य लोकस्य देवाद्यसाधारणं कर्तृत्वं तत्तदसाधारणानि कर्माणि तत्तत्कर्मजन्यदेवादिफलसंयोगं च, अयं प्रभुः — अकर्मवश्यः स्वाभाविकस्वरूपेणावस्थित आत्मा न सृजति — नोत्पादयति ।

---

14. இவ்வத்தியாயத்தின் எட்டாவது ஶ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி, முன் ஶ்லோகம் வரையில் ஜீவாத்மாவுக்கு தேஹேந்திரிய ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் கர்த்ருத்வத்தை அந்த தேஹேந்திரியங்களுடையதாகவே அநுஸந்திப்பதாகிற கர்த்ருத்வ ஸநயாஸம் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில், தன் ஆத்மாவில் அநுஸந்திக்கத்தக்க இயல்வான ஸ்வரூபம் கூறப்படுகிறது. (ப்ரபு$_4$:) கர்மத்திற்கு வசப்படாததாய், தானான தன்மையில் நிற்கும் ஜீவ ஸ்வரூபம. இப்ரகரணத்தில் "மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்யஸ்ய" [3-30] [என்னிடத்தில் எல்லாக்கர்மங்களையும் விட்டு] முதலான ஶ்லோகங்களாலே ஜீவனிடமுள்ள கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவினிடம் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது. ஆகையால், இந்த ஶ்லோகத்தில் அகர்த்தாவாகக் கூறப்படும் ப்ரபு$_4$ கர்த்ருத்வமுள்ளவனாக அநுஸந்திக்கப்படும் ஸர்வேஶ்வரனாக முடியாது; கர்த்ருத்வமில்லாதவனாக அநுஸந்திக்கப்படுபவனாய், தானான தன்மையில் அகர்மவஶ்யனாகையாலே ப்ரபு$_4$வெனத்தக்கவனான ஜீவனேயாகவேண்டும். (லோகஸ்ய) "லோகஸ்து பு$_4$வநே ஜநே" என்கிற நிகண்டுவின்படி லோகஶப்தம் இங்கு விசித்திரமான ஜநஸமூஹத்தைக் குறிக்கிறது. தேவர், திர்யக், மனிதர், ஸ்தா$_2$வரம் எனும் நாலுவகைப்பட்ட விசித்ரமான ப்ராக்ருதயோனிகளில் பிறந்திருக்கும் ஜநஸமூஹத்திற்கு என்றபடி. (கர்த்ருத்வம் ந ஸ்ருஜதி) அந்த தே$_3$வாதி$_3$யோனிகளுக்குரிய ப்ரயத்நாதி$_3$ரூபமான கர்த்ருத்வத்தையும் உண்டுபண்ணுவதில்லை; (கர்மாணி ந ஸ்ருஜதி) அவற்றுக்குரிய ஶரீரேந்திரியசேஷ்டாரூபமான கர்மங்களையும் உண்டுபண்ணுவதில்லை. (கர்மப$_2$லஸம்யோக$_3$ம் ந ஸ்ருஜதி) அந்தந்தக் கர்மங்களால் உண்டாகும் தேவர் முதலானோர்க்கு அவ்வக்கர்மங்களின் பலானுபவத்தையும் உண்டுபண்ணுவதில்லை. (ந ஸ்ருஜதி) 'ஸ்ருஜ விஸர்கே$_3$' என்னும் தாதுவுக்கு விடுவது என்னும் பொருளும் உண்டானாலும், 'கர்த்ருத்வம் முதலானவற்றை விடுவதில்லை' என்று பொருள் கொண்டால், 'அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறான்' என்னும் ப்ரகரணவிருத்தமான பொருள் ஏற்படுமாகையால், 'கர்த்ருத்வம் முதலானவற்றை ஸ்ருஷ்டிப்பதில்லை, அதாவது உண்டுபண்ணுவதில்லை' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

कस्तर्हि ? स्वभावस्तु प्रवर्तते। स्वभावः—प्रकृतिवासना; अनादिकालप्रवृत्त-पूर्वकर्मजनितदेवाद्याकारप्रकृतिसंसर्गकृततत्तदात्माभिमानजनितवासनाकृत-मीदृशं कर्तृत्वादिकं सर्वम्; न स्वरूपप्रयुक्तमित्यर्थः ॥ १४ ॥

இனி, ஜீவன கர்த்ருத்வம் முதலானவற்றை உண்டாக்கவில்லை யெனில், கர்த்ருத்வம் முதலானவை எதனுல் உண்டாகின்றன என்னும் கேள்வி எழுமளவில், பரக்ருதிவாஸனையாலேயே கர்த்ருத்வம் முதலானவை ஏற்படுகின்றனவென்கிறது ஶ்லோகத்தின் கடைசிப் பாதம் (ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்த்ததே) ப்ரக்ருதிவாஸனையே கர்த்ருத்வம் முதலானவற்றை உண்டாக்குகிறது. இவ்விடத்தில் ஓராக்ஷேபம் எழுகினறது:—அறிவுள்ளவனுன ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வம் முதலானவை இல்லையென்றும், அறிவற்றதாய், சேதனனுன ஜீவனின் குணமாத்ரமாயிருக்கும் வாஸனைக்கே கர்த்ருத்வம முதலானவை உண்டென்றும கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? ஆத்மா இயல்வாகவே பரிசுத்தனுயிருக்கையால் அவனுக்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லை யெனில் இயல்வாகவே பரிசுத்தனுன அவனுக்கு ப்ரக்ருதிவாஸனை தான் எங்கிருந்து உண்டாகும்? எங்கிருந்துமே உண்டாகாமல் தானேயுள்ளதெனில், அவ்வாஸனை இயல்வானதென்று ஏற்படுகை யால், அதனுலுண்டாகும் கர்த்ருத்வம் முதலானவையும் இயல் வானவையென்று கொளளவேண்டிவரும். இப்படிக் கொள்வதில்லை யாகையால் ஏதோவொன்றிலிருந்து வாஸனை உண்டாகிறதென்று சொல்லப்பார்த்தால், அந்த ஏதோவொன்று இயல்வானதா அல்லவா என்னும் கேளவி எழுகிறது; இயல்வானதெனில், வாஸனை இயல் வானதென்று கொண்டால் வரும் தோஷம் இங்கும் வரும். இயல வானதல்லவெனில் அது எதிலிருந்து உண்டாகிறது என்னும் கேள்வி எழுகிறது. வாஸனையாலேயே உண்டாகிறதெனில் அந்யோந்யாஶ்ரயதோ₃ஷம் ஏற்படும். வேறென்றிலிருநது உண்டாகிற தெனில் அதுஇயல்வானதா அல்லவா என்னும் கேள்வி முதலானவை முன்போலவே முடிவில்லாமல் எழுமாகையால் அநவஸ்தா₂ தோ₃ஷம் வரும். ஆகையால் ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே கர்த்ருத்வம் முதலானவை உண்டாகின்றன என்பது எப்படி என்னும இந்த ஆக்ஷேபம் 'ஸ்வ பா₄வஸ்து' எனறவிடத்தில் துஶப்₃த₃த்தாலே தவிர்க்கப்படுகிறது. எப்படித் தவிர்க்கப்படுகிறது எனில்: பீ₃ஜாங்குரந்யாயத்தாலே அந்யோந்யாஶ்ரய பரிஹாரம் ஏற்படுகிறதாகையாலே தவிர்க்கப்

नादत्ते कस्यचित्पापं न चैव सुकृतं विभुः।
अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः॥१५॥

15. நாத₃த்தே கஸ்யசித் பாபம் ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு₄:।
அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ:॥

விபு₄:— *பல இடங்களில் பரவக்கூடிய இந்த ஜீவன்,* கஸ்யசித் பாபம்—*(தனக்கு வேண்டியவனாக நினைக்கப்படும் புத்திரன் முதலான)* எவனுடைய *துக்கத்தையும்.* ந ஏவ ஆத₃த்தே—*நீக்கிவிடுவதேயில்லை;* (கஸ்யசித்) ஸுக்ருதம் ச—*(தனக்கு வேண்டாதவனாக நினைக்கப்படும் சத்ரு முதலான எவனுடைய) ஸுகத்தையும்,* ந ஏவ ஆத₃த்தே—*போக்கடிப்பதேயில்லை.* ஜ்ஞாநம்-*(இவனுடைய) அறிவு.* அஜ்ஞாநேந—*இவ்வறிவுக்கு விரோதியான முன் செய்த வினைகளால்,* ஆவ்ருதம்-*மறைக்கப்பட்டுள்ளது;* ஜந்தவ:-*தே₃வாதி₃ஶரீரங்களிலிருக்கும் ஜீவர்கள்.* தேந-*அந்த முன்செய்த வினைகளால்.* முஹ்யந்தி—*(தேஹாத்மமயக்கம் முதலானவற்றால்) மயங்குகின்றனர்.*

---

14. ஆங்கொருவன் றீவினையு நல்வினை யும்பெரியோன்
பாங்கினிற் றன்வாங்கும் பண்பிலனு—லீங்கறிவு
மாய வினையான் மறைந்தன்று மோகததி
லாய வுயிர்க ளவை.

படுகிறது. அதாவது, அநாதிகாலமாக வெவ்வேறு விதைகளிலிருநது வெவ்வேறு முளைகளும், அவற்றிலிருந்து வெவ்வேறு விதைகளும் ஏற்பட்டுவருவதுபோலே, இங்கும் அநாதிகாலமாக உண்டான அந்தந்தக் கர்மங்களாலே தேவர் முதலான ப்ராக்ருத ஶரீரங்களோடு தொடர்பு ஏற்பட்டு, அதனால், பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பில் நெருப்பென்னும் எண்ணம் ஏற்படுவதுபோலே அந்தந்த ஶரீரங்களில 'நானே ஆத்மா' என்னும தேஹாத்மாபி₄மானம ஏற்பட்டு அதனால் மாறிமாறி உண்டாகும் அந்தந்த வாஸனைகளாலே அந்தந்தக் காதருதவம முதலானவை உண்டாகின்றனவென்று கொள்கிறோமாகையாலே அந்யோந்யாஶ்ரயணம், அநவஸ்தை₂ முதலான தோஷங்கள் வரமாட்டா என்று கருத்து. 14.

॥ भा ॥ कस्यचित् स्वसंबन्धितयाऽभिमतस्य पुत्रादेः पापं दुःखं नादत्ते—नापनुदति। कस्यचित् प्रतिकूलतयाऽभिमतस्य सुकृतं सुखं

பெரியோன்—பல இடங்களில் பரவக்கூடிய இந்த ஜீவன், ஆங்கு—(தனக்கு வேண்டியவர்களாகவும் வேண்டாதவர்களாகவும் நினைக்கப்படுமவர்கள் நிறைந்த) உலகில், ஒருவன் தீவினையும்—(வேண்டியவனாக நினைக்கப்படும்) ஒருவனுடைய துக்கத்தையும், (ஒருவன்) நல்வினையும—(வேண்டாதவனாக நினைக்கப்படும்) ஒருவனுடைய ஸுகத்தையும், தான் பாங்கினில் வாங்கும் பண்பு இலனால்— தான் பக்குவமாகப் போக்கும் தன்மையை உடையவனல்லன்; ஈங்கு—இவ்வுலகில், அறிவு-(ஜீவனுடைய) அறிவு, மாயவினையால்—ஆஸ்சர்யமான புண்யபாபங்களால், மறைந்தன்று—மறைக்கப்பட்டுள்ளது; அவை— அப்புண்யபாப கர்மங்களால், உயிர்கள்—(தேவர் முதலான சரீரங்களிலுள்ள) ஜீவர்கள், மோகத்தில் ஆய—(தேஹாத்ம மயக்கம் முதலான) மயக்கங்களில் ஆழ்ந்துள்ளன.

---

15. முன் ஸ்லோகத்தில் முதல் மூன்று பாதங்களில் கூறப்பட்ட ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வமின்மை முதலானவை இந்த ஸ்லோகத்தின முற்பாதியிலும், கடைசிப்பாதத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரக்ருதி வாஸனையின் கர்தருத்வம் முதலானவை இந்த ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலும் விளக்கப்படுகின்றன. (கஸ்யசித் பாபம் நைவ ஆதத்தே) தனக்கு வேண்டியவனாக நினைக்கப்படும் புத்திரன மித்திரன் முதலான எவனுடைய துக்கத்தையும் இந்த ஜீவன் போக்கடிப்பதேயில்லை. (கஸ்யசித் ஸுக்ருதம் ச நைவ ஆதத்தே) தனக்கு வேண்டாதவனாக நினைக்கப்படும் சத்துரு முதலான எவனுடைய ஸுகத்தையும் இந்த ஜீவன் போக்கடிப்பதேயில்லை. (கஸ்யசித் பாபம் ஸுக்ருதம ச நைவ ஆதத்தே) (எவனுடைய பாபத்தையும், புண்ணியத்தையும் வாங்குவதேயில்லை) என்றே பொருள் ஏற்பட்டாலும, ஒரு ஜீவனுடைய பாபத்தையோ, புண்ணியத்தையோ மற்றொரு ஜீவன் வாங்குவதற்கு ப்ரஸக்தியே இல்லாமையால், பாபபலமான துக்கத்தைப் பாபமென்றும், ஸுக்ருத பலமான ஸுகத்தை ஸுக்ருதமெனறும இங்கு கூறுவதாகக்

च नादत्ते—नापनुदति। यतोऽयं विभुः न क्वाचित्कः, न देवादि-देहाद्यसाधारणदेशः, अत एव न कस्यचित्संबन्धी, न कस्यचित् प्रतिकूलश्च। सर्वमिदं वासनाकृतम्। एवंस्वभावस्य कथमियं विपरीत-

கொள்ளவேண்டும். பிறருடைய ஸுகதுக்கங்களைத் தான் போக்கி விடுவதாக இவன் அபி₄மானிக்கிறானன்றோ; அது மயக்கத்தால் ஏற்பட்டது என்று கருத்து. 'ந ஆத₃த்தே' [வாங்குவதில்லை] என்றதற்கு, பிறருடைய ஸுகதுக்கங்களைத் தான ஏற்றுக் கொள்வதில்லை என்று கொள்வது பொருந்தாதாகையால், அவற்றைப் போக்கடிப்பதில்லை என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆத₃ா நஶப்₃த₃த்திற்குச் செய்வது என்னும் பொருளில் பிரயோகமிருப்பதுபோலே வாங்குவது அல்லது போக்கடிப்பது என்னும் பொருளிலும் பிரயோகமுள்ளதாகையாலும், 'ஸுகதுக்கங்களை எவனுக்கும போக்கடிப்பதில்லை' என்று கூறினால் 'அவற்றை எவனுக்கும் செய்வதில்லை' என்பது தன்னடையே ஸித்திக்குமாகையாலும, 'ஸுகதுக்கங்களை எவனுக்கும் செய்வதில்லை' என்று கூறினால் 'அவற்றை எவனுக்கும போக்கடிப்பதில்லை' என்று தன்னடையே ஸித்திக்காதாகையாலும் இங்கு 'ந ஆத₃த்தே' என்னும் பதத்திற்குப் 'போக்கடிப்பதில்லை' என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஒருவனுடைய ஸுகதுக்கங்களையே மற்றொருவன் போக்கடிப்பதற்கு இடமில்லையாகையால், 'கஸ்யசித்' முதலான பதங்களை ஆவ்ருத்திசெய்துகொண்டு, 'வேண்டியவனுடைய துக்கங்களைப் போக்கடிப்பதேயில்லை' என்றும், 'வேண்டாதவனுடைய ஸுகங்களை போக்கடிப்பதேயில்லை' என்றும் பிரித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. 'ந சைவ' என்றவிடத்தில் உள்ள ஏவகாரத்தையும், வாசியில்லாமையாலே இரண்டிடத்திலும் கூட்டிப்பொருள்கொள்ளவேணும. இவ்வண்ணமாக ஜீவன் மற்றவர்களுக்கு ஸுகதுக்கங்களைச் செய்யவோ, போக்கடிக்கவோ முடியாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்னவெனில், இவன் விபு₄வாயிருக்கையே எனகிறது.— (விபு₄:) இவன இந்த தேவாதி தேஹங்களிலேயே கட்டுப்பட்டிராமல், பல தேஹங்களிலும் பிரவேசிக்கக் கூடியவனாகையாலே, ஒருவன இவனுக்கு வேண்டாதவனாவதும், மற்றொருவன் வேண்டியவனாவதும, அதனால் ஒருவனுக்கு ஸுகத்தைப்போக்கி துக்கத்தைச் செய்வதும், மற்றொருவனுக்கு துக்கத்தைப்போக்கி ஸுகத்தைச் செய்வ

वासनोत्पद्यते ? अज्ञानेनावृतं ज्ञानं—ज्ञानविरोधिना पूर्वपूर्वकर्मणा स्वफलानुभवयोग्यत्वाय अस्य ज्ञानमावृतं—संकुचितम् । तेन ज्ञाना-

தும தேஹத்தாலும், அந்த தேஹஸம்பந்தத்தாலுண்டான வாஸனை யாலும் ஏற்படுவதேயொழிய, இயல்வாக ஜீவஸ்வரூபத்தால் ஏற் படுவதன்று என்று கருத்து. ஜீவன அணுஸ்வரூபன் என்பது "ஏஷோऽணுராத்மா" [இவ்வாத்மா அணு]

"வாலாக்₃ரஶதபா₄கஸ்ய ஶதத₄ா கல்பிதஸ்ய ச |
பா₄கோ₃ ஜீவ: ஸ விஜ்ஞேய: ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே ||"

[ஶ்வேதாஶ்வதரம்]

[நெல்நுனியில் நூற்றிலொருபங்கை நூறுகூறிட்ட பகுதியிலும் ஒரு பகுதியாயிருப்பவன் ஜீவன் எனறு அறியவேண்டும. அவன் (தன் அறிவால் முக்திநிலையில்) எங்கும் பரவுகினறவனாகிறான்.] முதலான ஶ்ருதி முதலிய ப்ரமாணங்களால் ஏற்படும் விஷயமாத லால், அதற்கு முரணாக இங்குள்ள விபு₄ஶப்₃த₃த்தை ஜீவனுடைய ஸ்வரூபவிபு₄த்வத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொளளலாகாது. முன் ஶ்லோகத்திலுள்ள ப்ரபு₄ஶப்₃த₃பர்யாயமாகக் கொள்வதிலும் இங்கு பயன இல்லை. ஆகையால், விபு₄ஶப்₃த₃த்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தே₃ஶத்திற்கே உரியவனாயிராதவன் என்று பொருள்கொண்டு 'இத்தேஹத்திற்கே உரியவனாயிராமல், பல தேஹங்களிலும் பிர வேசிக்கக் கூடியவன்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இவ் வண்ணமாக, தேஹத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிராதவனாகையாலே பிறர்க்கு ஸுகதுக்கங்களைச் செய்வதும் போக்கடிப்பதும வாஸனை யால் ஏற்படுவதேயொழிய, இவனால் ஏற்படுவதில்லை எனறு கூறினால், இத்தகையவனுக்கு இத்தன்மைக்கு மாறான அவ்வாஸனை தான் எப்படி ஏற்படும் என்னும் கேள்விக்கு பதில் உரைக்கிறது ஶ்லோகத்தின் பிற்பகுதி. (ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநேந ஆவ்ருதம்) இந்த ஜீவனுடைய அறிவு, அவ்வறிவுக்கு விரோதியான முன் செய்த புண்யபாபகர்மங்களால் சுருக்கத்தை அடைவிக்கப்பட் டுள்ளது. 'நஞ்'ஞுக்கு, வேறுபட்டிருக்கை, அபா₄வம் (இல்லாமை) அல்பத்வம் (சிறிதாயிருக்கை) முதலான மற்றும் பல பொருள் களும் உண்டானாலும், அறிவைமறைக்கும் பொருளைச் சொல்லும இங் குள்ள அஜ்ஞாநஶப்தத்தில் உள்ள நஞ்ஞிற்கு அவை பொருந்த மாட்டாவாகையால், நஞ்ஞிற்கு விரோதா₄ர்த்த₂த்தைக்கொண்டு ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதி₄யான முன்செய்த வினைகள் அஜ்ஞாநஶப்தத் தால் சொல்லப்படுவதாகக்கொள்ளப்பட்டது,'ஒளி மறைக்கப்பட்டது'

वरणरूपेण कर्मणा देवादिदेहसंयोगस्तत्तदात्माभिमानरूपमोहश्च जायते। ततश्च तथाविधात्माभिमानवासना, तदुचितकर्मवासना च, वासनातो विपरीतात्माभिमानः, कर्मारम्भश्चोपपद्यते ॥ १५ ॥

எனனுமபோது 'அடியோடு அழிக்கப்பட்டது' எனருவதுபோல், இங்கு 'ஆவ்ருதம்' [மறைககப்பட்டது] என்றதற்கு அடியோடு அழிக்கப் பட்டது என்று பொருள்கொண்டால், "ந விஜ்ஞாதுர் விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே" [ப்₃ருஹ6-3-30] [அறிவாளியான ஜீவனின் அறிவுக்கு அடியோடு அழிவு ஏற்படாது.] முதலான ப்ரமாணங் கள் விரோதிக்குமாகையால, 'ஆவ்ருதம' என்றதற்கு, 'சுருக்கத்தை அடைவிக்கப்பட்டுளளது' எனறு பொருள் கொள்ளபபட்டது. இப்படிக் கர்மங்கள் ஜ்ஞானத்தைச் சுருக்குவதற்குப் பயன் யாதெனில: தம் ப₂லனை ஸம்ஸாரதாபங்களை அநுப₄விப்பிக்கையே பயனாகும். இவனுடைய அறிவு சுருங்காவிடில் கர்மப₂லமான ஸம் ஸாரதாபங்களை இவன் அநுப₄விக்கமுடியாதன்றோ. இவ்விடத்தில்,

"விஷ்ணுஶக்தி: பரா ப்ரோக்தா க்ஷேத்ரஜ்ஞாக்₂யா ததா₂ऽபரா।
அவித்₃யா கர்மஸமஜ்ஞாऽந்யா த்ருதீயா ஶக்திரிஷ்யதே ॥
யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்திஸ ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா₃।
ஸம்ஸாரதாபாநகி₂லா நவாப்நோத்யதிஸந்ததாந் ॥
தயா திரோஹிதத்வாச்ச ஶக்தி: க்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா।
ஸர்வபூ₄தேஷு பூ₄பால தாரதம்யேந லக்ஷ்யதே ॥"
[வி. பு-6-7-61, 62, 63]

[அரசனே! விஷ்ணுவின ஸ்வரூபமாகிற ஶக்தி மிகப்பெரிய ஶக்தி யாகும. 'க்ஷேத்ரஜ்ஞ' [ஜீவன] எனப்படும மற்றொரு விஷ்ணு சக்தி அதனிலும் தாழ்ந்ததாகும். வித்₃யையாகிற ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகையாலே அவித்₃யை எனப்படும் புண்யபாபகர்மம் மூன்றுவது விஷ்ணுசகதியாகும். எங்கும் பரவக்கூடிய அந்த ஜீவனாகிற சக்தி அக்கர்மமாகிற சக்தியாலே் சூழப்பட்டுள்ளது. (இப்படிச் சூழப்பட்டுளளமையாலேயே) கடுமையான எல்லா ஸாம் ஸாரிகதாபங்களையும அந்த ஜீவனாகிற சக்தி அடைகிறது. அது அக்கர்மத்தால் மறைககப்படிருககையாலேயே எல்லா சரீரங்களிலும் (அறிவில்) ஏற்றத்தாழ்வுடன் காண்கின்றது.] என்று தொடங்கி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ஸம்ஸாரதாபங்களை விளைப்பதற்காக ஜீவ னுக்குக் கர்மத்தால் ஏறபடுவதாகக்கூறப்பட்ட பலவிதமான ஜ்ஞானச் சுருக்கம இங்கு அநுஸந்திககத்தககது. (தேந) முற்கூறியபடி ஞானத்தைச் சுருக்கச்செய்யும் புண்யபாபகர்மத்தால். (ஜந்தவ: முஹ் யந்தி) தேவர் முதலான தேஹத்தோடு சேர்க்கையை அடையப்பெற்ற

॥भा॥ * सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं संतरिष्यसि। (४. ३६), * ज्ञानाग्निस्सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा (४. ३७), * न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रम् (४. ३८) इति पूर्वोक्तं स्वकाले संगमयति—

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः।
तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परम्॥ १६॥

16. ஜ்ஞாநேந து தத₃ஜ்ஞாநம் யேஷாம் நாஶிதமாத்மந:।
தேஷாமாதி₃த்யவத் ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஶயதி தத் பரம்॥

யேஷாம்—*எந்த ஜீவர்களுக்கு*, ஆத்மந: ஜ்ஞாநேந து—*ஆத்மவிஷயமான ஜ்ஞானத்தால்*, தத் அஜ்ஞாநம—*அந்தக் கர்மம்*, நாஶிதம்—*அழிக்கப்பட்டதோ*, தேஷாம்—*அவர்களுக்கு*, பரம் தத் ஜ்ஞாநம்—*மேலான அவ்வாத்மஜ்ஞானம்*, ஆதி₃தயவத்—*ஸூர்யனைப்போலே*, ப்ரகாஶயதி—*(எல்லாவற்றையும்) பிரகாசப்படுத்துகிறது*.

---

15. அந்த மயர்வை யறிவா னசிப்பித்துச்
சிந்தை தெளிந்து சிறப்புடையோர்—தந்தமது
பேரறிவு தானே பகலவனிற் பீடுடைத்தாய்
நேரறிவு காட்டு நிறத்து.

அந்த மயர்வை-*அந்த அஜ்ஞானஹேதுவான கர்மத்தை*, அறிவால்—*ஆத்மஜ்ஞானத்தால்*, நசிப்பித்து-*அழியச்செய்து*, சிந்தை தெளிந்து சிறப்புடையோர் தந்தமது—*மனத்தெளிவை அடைந்து சிறப்புற்றவர்களுடைய*, பேரறிவுதானே—*மிகப்*

ஜீவர்கள் அந்தந்த தேஹங்களையே ஆத்மாவாக மயங்குகின்றனர்; அந்த தேஹாத்மாபி₄மானத்திலிருந்து தே₃ஹாத்மாபி₄மான வாஸனையும், அந்தந்த ஶரீரத்திற்குரிய கர்மவாஸனையும் ஏற்படுகிறது. அந்த வாஸனையாலே இந்த ஆத்மாவின் இயல்வுக்கு முரண்பட்ட தேஹாத்மாபி₄மானம் பேலும் மேலும் வளர்கிறது. அதனல் இவன் தன சரீரஸம்பந்தியான ஒருவனைத் தனக்கு வேணடியவனுக மயங்கி அவனுக்கு துக்கத்தைப்போக்கி ஸுகத்தைச் செய்ய முயல்கிருன்; தன் சரீரத்திற்கு வேண்டாதவனுன ஒருவனைத் தனக்கு வேணடாதவனுக மயஙகி அவனுக்கு ஸுகத்தைப்போக்கி துக்கத்தைச் செய்ய முயல்கிருன. இவ்வண்ணமாகக் கர்த்ருத்வம முதலானவை வாஸனையினுல் ஜீவனுக்கு உண்டாகின்றனவேயொழிய இயல்வானவையல்ல என்று கருத்து. 15.

||भा|| एवं वर्तमानेषु सर्वेष्वात्मसु येषामात्मनामुक्तलक्षणे-नात्मयाथात्म्योपदेशजनितेन आत्मविषयेण अहरहरभ्यासाधेयातिशयेन

பெரிதான அவ்வாத்மஜ்ஞானமே. பகலவனில் பீடு உடைத்தாய்—சூரியனைப்போலே பெருமைபெற்றதாய். நேர் அறிவு காட்டும நிறத்து—(எலலா விஷயங்களைப்பற்றியும்) உண்மையான அறிவைக்காட்டும் தன்மையை உடையதாகும்.

---

16. மூன்ருமத்தியாயததில் [27-30] சொல்லப்பட்ட அகர்த்ருத்வாநுஸந்த$_4$ானத்தின் ப்ரகாரஙகள் இதுவரையில் விளக்கப்பட்டன. இனி, ''ஸர்வம் ஜ்ஞாநப்லவேநைவ வ்ருஜிநம் ஸந்தரிஷ்யஸி'' [4-36] [ஆத்மஜ்ஞானமாகிற ஓடததிஞலேயே (கடலபோனற) எலலாப் பாபஙகளையும கடக்கப்போகிருய்] ''ஜ்ஞாநாக்$_3$நி: ஸர்வகர்மாணி ப$_4$ஸ்மஸாத் குருதே தத$_2$ா'' [4-37] [ஆதமஜ்ஞானமாகிற நெருப்பு அவ்வணணமே எலலாக்கர்மங்களையும் சாமபலாக்குகிறது] ''ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்$_3$ருஶம பவித்ரம்'' [4-38] [ஆதமஜ்ஞானத்தைப் போலே பரிசுத்தப்படுத்துவது ஒன்றுமில்லையனறே] என்று நாலாவது அத்தியாயத்தில கூறப்பட்ட ஆதமவிஷயமான ஜ்ஞானததின் பெருமை உரியகாலததில கூறப்படுகிறது; அகர்த்ருத்வாநுஸந்த$_4$ானத்தைச் சொன்னபிறகுஅதை உள்ளடக்கிய ஆதமவிஷய ஜ்ஞானத்தின் பெருமையைச் சொல்லவேண்டியது அவசியமாகையாலும், முன ஶ்லோகத்தில் கர்மத்தால் ஜ்ஞாநம மறைக்கப்பட்டுள்ளது. எனறு சொன்னபின் எப்போது அமமறைவு நீங்கும் என்பதைச் சொல்லவேண்டியது அவசியமாகையாலும், இந்த ஶ்லோகம இங்கு அவதரித்துள்ளது எனபது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (யேஷாம து) எவர்களுக்கோவெனில்; 'து' [எனில்] எனனும் ஶப்தம் மற்ற ஆத்மாககளைக்காட்டிலும் இவர்களுக்குள்ள சிறப்பைக்காட்டுகிறது. முன ஶ்லோகத்தில சொன்னபடி மற்ற சேதனர்கள் முன் செய்த வினைகளாலே ஞானச்சுருக்கத்தைப் பெற்று மயங்கித் தாழ்ந்து கிடக்கும்போது, ஜ்ஞானத்தாலே அந்த முன் செய்த வினைகள் நசிக்கப்பெற்ற இவர்கள் மயக்கம நீங்கி வாழ்ச்சி பெறுகிருர்கள் என்று கருத்து; இவர்களுக்கு ஏற்படும் வாழ்ச்சி ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலே கூறபபடுகிறது. அன்றிக்கே, 'யேஷாம ஜ்ஞாநேந து' எனறு கூட்டி முற்கூறியபடி ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையுபதேசத்தால் உண்டானதாயிருக்கை, தினந்தோறும் அப்$_4$யாஸத்தால் முதிர்ச்சிபெற்றதாயிருக்கை. பரிசுத்தப்படுத்துமவற்றில மிகச் சிறந்ததாயிருக்கை முதலானவையான இவர்களுடைய ஞானத்துக்குள்ள சிறப்பு துஶப்தத்தாலே கூறப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

निरतिशयपवित्रेण ज्ञानेन तत्–ज्ञानावरणमनादिकालप्रवृत्तानन्तकर्मसंचय-रूपमज्ञानं नाशितम्, तेषां तत् स्वाभाविकं परं ज्ञानमपरिमितमसंकुचितं

'யேஷாம்' என்று இப்ரகரணத்தில் கூறப்படும் கர்மயோக₃ நிஷ்ட்டர்களுக்கிடையே எவர்களுக்கு ஆத்மஜ்ஞானத்தாலே முன் செய்த வினைகள் நசிக்கப்பெறுகின்றனவோ எனறும் பொருள் கொள்ளலாம். (ஆத்மந: ஜ்ஞாநேந) ஆத்மவிஷயமான அறிவால். "ஆத்மந:" என்றவிடத்தில் ஷஷ்டி [ஆறும் வேற்றுமை] ஸம்ப₃ந்த₄ ஸாமாந்யமாத்ரத்தைச் சொல்லுவதிலும, ஆதமாவால் செய்யப்படும் அறிவு என்று பொருள்கொள்வதிலும் இங்கு பயனில்லையாகையாலும், 'யேஷாம் ஜ்ஞாநேந' என்பதிஞலேயே ஆத₄ராதே₄யப₄ாவாதி₃களாகிற ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யார்த்த₂ம் கிடைக்குமாகையாலும, ஷஷ்டி ஸம்ப₃ந்த₄விஶேஷமான விஷயவிஷயிதா ஸம்ப₃ந்த₄த்தைச் சொலலுகிறது என்று கொள்வதே பொருத்தமுடையது. ஆக, இப்ரகரணத்திற் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவிஷயமான அறிவால் எவர்களுடைய அஜ்ஞாநம் அழிக்கப்பட்டதோ எனறு பொருளாகிறது. (தத் அஜ்ஞாநம் நாஶிதம்) முன் ஶ்லோகத்தில் ஆத்மாவுக்குச் சுருக்கத்தை விளைப்பதாகக் கூறப்பட்டதான முன் செய்த வினை அழிக்கப்பட்டதோ. (தத் அஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநேந நாஶிதம) அநாதிகாலமாக வளர்ந்துவரும் அநந்த புண்யபாபகர்மங்களாகிற காரிருள ஞானஸூர்யனுலே கணததில் அழிக்கப்பட்டது என்று கருத்து. (தேஷாம்) அததகைய கர்மயோக₃ நிஷ்ட்டர்களுக்கு. (தத் ஜ்ஞாநம) இயல்வான அவ்வாத்மஜ்ஞானம. (பரம் ஜ்ஞாநம) முறகூறியபடி சுருக்கமற்றதாகையாலே அனைத்தையும் அறிவதாய், அளவற்றதான அவ்வறிவு. 'பரம் ப்ரகாஶயதி' [மேலானதை ப்ரகாஶப்படுத்துகிறது] என்றுமுதல் வேற்றுமையிலுள்ள ஜ்ஞாநஶப்தத்தைக்காட்டிலும் வேறு வேற்றுமையாகப் பரஶப்₃த₃த்தை (இரண்டாவது வேற்றுமையாகக்) கொள்வதைக்காட்டிலும இரண்டு ஶப்₃த₃ங்களையும் ஒரே வேற்றுமையாகக் கொள்வதில் ஸ்வாரஸ்யம் அதி₄கமாகையாலும், சுருக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட அறிவு பரத்தை மாத்திரமல்லாமல் பரம், அபரம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துமாகையாலே 'ஸர்வம ப்ரகாஶயதி' [எல்லாவற்றையும் பிரகாஶப்படுத்தும்] என்பது தன்னடையே ஸ்வரஸமாக ஸித்திக்குமாகையாலும், 'பரம் ஜ்ஞாநம' எனறு கூட்டிப்பொருள கொள்வதே சிறந்தது. கர்மம் நீஙகினல் அறிவு அனைததையும் அறிவிக்கும் என்பது ஶ்ருதியில் பலவிடங்

आदित्यवत्सर्वं यथावस्थितं प्रकाशयति। तेषामिति विनष्टाज्ञानानां बहुत्वाभिधानादात्मस्वरूपबहुत्वम् * न त्वेवाहं जातु नासम् (२-१२) इत्युपक्रमावगतमत्र स्पष्टतरमुक्तम्। नचेदं बहुत्वमुपाधिकृतं, विनष्टाज्ஞானானா-

---

களில் கூறப்பட்டுள்ளது. (ஆதி₃த்யவத் ப்ரகாஶயதி) ஸூரியனை மூடியிருக்கும் மேகமூட்டம் விலகினால் ஸூரியனின் ஒளி அனைத்தையும் உள்ளபடி தெளிவுபடுத்துவதுபோல கர்மம விலகினால் ஆத்மாவின அறிவு மறைவு நீங்கப்பெற்று அனைத்தையும் உள்ளபடி அறிவிக்கும். இங்கு 'ஆதி₃த்யன' என்னும் ஶப்₃த₃ம ஆதி₃த்யனின ஒளியைக் குறிக்கிறது. ஒளியினாலேயேயன்றோ ஸூரியன அனைத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது. ஸூரியனின் ஸ்தானத்தில் ஆத்மாவும, அவனுடைய ஒளியின ஸ்தானததில ஆத்மாவின் அறிவும் இருக்கையாலேயே ஆத்மஸ்வரூபம் த₄ர்மிபூ₄தஜ்ஞாநமென்றும, அதன அறிவு த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம் என்றும கூறப்படுகிறது. அன்றிக்கே, "ஆதி₃த்யவத் (அவஸ்தி₂தாநாம) தேஷாம் (ப்ரப₄ாதுல்யம) ஜ்ஞாநம" என்று கொண்டு "ஸூரியனைப்போலிருக்கும் அவர்களுடையதான ஒளியைப்போலிருக்கும் அறிவு" என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

இப்படிப் பதங்களுக்கும், திருஷ்டாந்தததிற்கும பொருந்தும்படி பொருள்கொள்ளாமல, 'பரம' என்னும் பதத்திற்கு விஶேஷ்யமாகப் 'பத₃ம்' என்னும் பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு. 'பரமார்த்த₂ தத்துவத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகிறது' என்று சங்கரர் பொருள் கொண்டது பொருத்தமற்றது.

இந்த ஶ்லோகம் ஶங்கரருடைய அத்வைத மதத்திற்கும் ப₄ாஸ்கரரின் பே₄த₃ாபே₄த₃ மதத்திற்கும் பகவத்கீதை மிகவும் பொருந்தாது எனக்காட்டுகிறது; எப்படியெனில்: ஒரு நூலின் தொடக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயமே, நடுவிலும பல விடங்களில் வலியுறுத்தப்பட்டு, முடிவிலும் கூறப்பட்டால் அதுவே அந்நூலின் கருத்து என்பதை எளிதில் அறியலாம். "உபக்ரமோபஸம்ஹாரௌ அப்₄யாஸோऽபூர்வதா ப₂லம அர்த்த₂வாதோ₃பபததீ ச லிங்க₃ம் தாத்பர்ய நிர்ணயே ||" [(1) உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் (முதலும, முடிவும) (2) அப்₄யாஸம் (நடுவில் அடிக்கடி படித்தல்) (3) (ப்ரதயக்ஷம் முதலான மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறியமுடியாதபடி) அபூர்வமாயிருத்தல் (4) ப₂லம் (5) அர்த்த₂வாத₃ம (புகழ்ந்து கூறுதல)

(6) உபபத்தி (யுக்தியுடன் கூடியிருத்தல்) ஆகிய ஆறு அடையாளங்கள் ஒரு நூலின் தாத்பர்யததை நிர்ணயித்துத தருபவை] என்கிற ஷட்₃வித₄தாத்பர்யலிங்க₃ங்களில் உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களை யும், அப்₄யாஸத்தையும் முதலிரண்டு லிங்க₃ங்களாக (அடையாளங்களாக) எடுததிருப்பதைக் காணலாம். இவ்விரண்டு லிங்கங்களும கீதையில் எப்படி அமைந்திருக்கின்றன என்று பார்த்தால், உபக்ரமத்தில் (தொடககத்தில்) "ந தவேவாஹம்" [கீதை 2–12] எனனும ஸ்லோகத்தில் ஜீவேஸ்வரபே₄த₃மும, ஜீவாதமாக்களிடையே பரஸ்பரபே₄த₃மும கூறபபட்டன. முடிவிலும், ''மாமேவைஷ்யஸி'' [கீதை 18–65] [எனனையே அடைவாய்] "அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி''[கீதை18–66] [நான உன்னை எல்லாப் பாபங்களினினறும் விடுவிக்கிறேன்.] என்று முக்தி நிலையிலும் ஜீவேஸ்வரபே₄த₃ம் கூறப்படபபோகிறது. நடுவிலுள்ள இந்த ஸ்லோகததில் முக்தி நிலையில ஜீவர்களுக்கிடையே பரஸபரபே₄த₃ம வலியுறுத்தப்படுகிறது. எப்படியெனில்: ஸாங்கரப₄ாஸ்கரமதநிஷ்டர்கள் 'ந த்வேவாஹம' என்னும ஸ்லோகத்தில் சொனன ஜீவப₃ஹுத்வம மயககத்திலோ ஒருபாதி₄யிலோ ஏற்படுவதாகக் கூறுகினறனர். இஙகு அஜ்ஞானம் நசித்தபின்பு 'தேஷாம்' என்று பனமையாகப பிரயோகிதநருக்கிறபடியால முக்திநிலையில் மயக்கம உபாதி₄ முதலியவையெல்லாம நீஙகியபினபும ஜீவாத்மாக்கள் பலர் உளர் எனறு தெளிவாகிறது. ஆகையால் உபக்ரமத்தில் சொனன ஜீவப₃ஹுத்வம் ஸாங்கரப₄ாஸ்கரர்கள கூறுகிறபடி மயக்கத்திலோ உபாதி₄யிலோ ஏற்படுவதல்ல, உண்மையாகவே உள்ளதென்று நடுவிலுள்ள இந்த ஸ்லோகத்தில் மிகவும தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. ஸங்கரமதத்தின்படி பொய்யானதொரு அஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மத்தை மறைப்பதாலே, பொய்யான பல அந்த:கரணஙகளாகிற உபாதி₄கள் தோன்றி அவற்றில் ப்₃ரஹ்மம பிரதிபலிப்பதாலே ஜீவர்கள் பலர் என்னும் மயக்கம ஏற்படுகிறது. பொய்யான அவ்வஜ்ஞானம் நீங்கியபின் அதனாலுண்டாகும் அந்த:கரணங்களும் அழிந்துவிட வேண்டுமாகையால் ஜீவர்கள் பலர் எனும் மயக்கத்திற்கு இடமில்லை. பாஸ்கரமதத்தின்படி உண்மையான கர்மங்கள் அஜ்ஞானமெனப்படுகின்றன; அதனால் ஸரீரங்கள், அந்த:கரணங்கள் முதலான பல மெய்யான உபாதி₄கள் தோன்றுகின்றன. அந்த சரீராந்த:கரணங்களால் அளவுபடுத்தப்பட்ட ப்₃ரஹ்மம் பல ஜீவர்களாகத் தோன்றுகிறது. இந்த மதத்திலும் அஜ்ஞானமாகிற கர்மம் அழிந்தவுடன அதனாலுண்டாகும் ஸரீராந்த:கரணங்களாகிற

मुपाधिगन्धाभावात्। तेषामादित्यवज्ज्ञानम् इति व्यतिरेकनिर्देशात् ज्ञानस्य स्वरूपानुबन्धिधर्मत्वमुक्तम्। आदित्यदृष्टान्तेन च ज्ञातृज्ञानयोः

உபாதி₄களும அழிந்துவிடவேண்டுமாகையால் ஜீவர்கள் பலராகத் தோனற இடமில்லை. ஆகையால், அஜ்ஞானம் அழிந்தபினபு இங்கு 'தேஷாம்' என்று ஜீவர்களைக் குறித்துப் பனமையாகப் பிரயோகித்திருப்பது அவ்விரு மதங்களிலும சிறிதும் பொருந்தாது.

அத்வைத மதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்படும மற்ருெரு கொள் கைக்கும் இந்த ஶ்லோகம் மிகவும் பொருத்தமற்றதாயிருக்கிறது. அதாவது,— "ஸாத்₃த₄த₃ஶையில ஆத்மா ஜ்ஞானஸ்வரூபமாயிருப் பதேயொழிய ஜ்ஞானததை குணமாக உடையதல்ல; 'நான் அறிகிறேன்' 'என்னுடைய அறிவு' என்று ஸமஸாரத₃ஶையில் அறிவு தனக்கு குணமாயிருப்பதுபோல் உண்டாகும் வழக்கு மயக் கத்தால் ஏற்படுவது எனறு அதவைதிகள் கூறுகிருர்கள். அது இந்த ஶ்லோகத்திற்குப் பொருந்தாது. எப்படியெனில: "ஆதி₃த்யவத் தேஷாம் ஜ்ஞாநம்" [சூரியனுடையதுபோலே அவர்களுடைய அறிவு] என்று முக்திநிலையிலும் ஞானத்தை ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் கூறுகையாலே, தேஜோத்₃ரவ்யமான சூரியனே, தேஜோத்₃ரவ்யமாய், எங்கும் பரவும் ஒளியையும் த₄ர்மமாக உடையவனுயிருப்பதுபோலே, அஜ் ஞானம் நீங்கிய முக்திநிலையிலும் அறிவு மயமான ஜீவர்கள், ஒளி போனறு எங்கும் பரவும ஓர் அறிவைத் தமக்கு த₄ர்மமாக உடைய வர்களாயிருப்பார்கள் என்று விளங்குகிறது. சூரியனை திருஷ்டாந்த மாக எடுக்கையாலே ஜீவர்களுடைய ஸ்வரூபமும், அறிவும சூரிய னும் ஒளியும் போல் ஒன்ருெடொனறு பிரிக்கமுடியாதபடி சேர்ந்தே யிருக்கின்றன என்றும் காட்டப்படுகிறது. சூரியனுடைய ஒளி மேக மூட்டத்தால் மறைக்கப்பட்டு, மூட்டம விலகியவுடன் அனைத்தையும் தெளிவுபடுத்துவதுபோலே, ஆத்மாவின் த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானமும ஸம்ஸாரத₃ஶையில் கர்மத்தினல் சுருக்கத்தை அடைவிக்கப்பட்டு, முக்தி நிலையில் கர்மம் விலகியவுடன் சுருக்கம நீங்கி மலர்ச்சி பெற்று எல்லாப்பொருள்களையும் அறிவிக்கிறது எனபதும சூரியனை திருஷ்டாந்தமாக எடுத்திருப்பதாலேயே விளங்குகிறது. இப்படி சூரியனுக்கு ஒளிபோல் ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசவிகாஸங்களை அடையக்கூடிய த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம் ஒனறு உள்ளது என்று ஒப்புக் கொள்ளும் நம் பக்ஷத்திலேயே அவித்யையாலே அறிவுக்கு

प्रभाप्रभावतोरिवावस्थानं च। तत एव संसारदशायां ज्ञानस्य कर्मणा संकोचो मोक्षदशायां विकासश्चोपपन्नः॥१६॥

மறைவு பொருந்துகிறது. இதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ரஸ்வரூபமாக ப்ரஹ்மத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் அத்வைத பக்ஷத்தில் அதற்கு அவித்யையால மறைவு ஏற்பட்டால், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபநாஶமே ஏற்படுமாகையால் அவர்களுடைய பக்ஷம் பொருந் தாது எனபதும், இந்த ஶ்லோகத்திலுள்ள ஆதி₃த்யத்₃ருஷ்டாந்தம அவர்களுக்கு ஒட்டாது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. பின் வரும் விஷ்ணுத₄ர்ம ஶ்லோகங்களில் (104–54...56) "அழுக்கை எடுததவுடன மணியில் ஏற்கனவேயுள்ள ஒளி பிரகாசிக்கிறதே யொழியப் புதிதாக ஒளி உண்டாவதில்லை; அதுபோல் கர்மஸம் பந்தம் முதலான தாழ்ந்த குணங்கள விலகியபின் ஆத்மாவில் இயல்வாகவுள்ள ஞானம முதலிய நற்குணங்கள் தாமே பிரகாசிக் கின்றன" எனறு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானம் வந்தேறியாயிராமல் இயல்வாகவேயுள்ளதெனறு கூறப்பட்டிருப்பது இங்கு அநுஸந்திக் கத்தக்கது. இத்தால் ஞானம வநதேறி எனனும் நையாயிகபக்ஷமும் நிரஸிக்கப்பட்டதாயிற்று.

"யதா₂ ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாளநாந்மணே:।
தோ₃ஷப்ரஹாணே ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே ததா₂॥
யதோ₂த₃பாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்ப₃ரம்।
ஸதே₃வ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்ப₄வ: குத:॥
ததா₂ ஹேயகு₃ணத்₄வம்ஸாத் அவபோ₃தா₄த₃யோ கு₃ணா:।
ப்ரகாஶ்யந்தே ந ஜநயந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே॥"

[மணியிலுள்ள மலத்தைக் கழுவுவதினால் ஒளியானது புதிதாக உண்டுபணணப்படுவதில்லை. அபபடியே தோஷம நீஙகுமபோது ஆத்மாவுக்கு ஞானம் புதிதாக உண்டாவதில்லை. (எப்பொழுது முளள ஒளியும் ஞானமும் பிரகாசிக்கத் தொடங்குகினறன.) கிணறு வெட்டுவதினால் ஜலமானது உண்டுபண்ணப்படுவதில்லை. உளள ஜலமே வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இல்லாததை எப்படி உண்டு பண்ணமுடியும்? அப்படியே கெட்டகுணங்கள் நீங்குவதால் ஞானம முதலிய ஆத்மகுணங்கள் பிரகாசிப்பிக்கப்படுகினறனவேயொழிய உண்டுபண்ணப்படுவதில்லை. அவை ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருப் பவையன்றோ.] எனனும் விஷ்ணுத₄ர்ம ஶ்லோகங்கள் காண்க. 16.

तद्बुद्धयस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः ।
गच्छन्त्यपुनरावृत्तिं ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः ॥ १७ ॥

17. தத்₃பு₃த்₃த₄யஸ் தத₃ாத்மாநஸ் தந்நிஷ்ட்ட₂ாஸ் தத்பராயணா: ।
க₃ச்சₜந்த்யபுநராவ்ருத்திம் ஜ்ஞாநநிர்த்₄ூதகல்மஷா: ॥

தத்₃பு₃த்₃த₄ய:— *முற்கூறிய ஆத்மத₃ர்ஶனத்திலேயே உறுதிபூண்டவர்களாய்,* தத₃ாத்மாந:—*அதிலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சை உடையவர்களாய்.* தந்நிஷ்ட்ட₂ா:—*அதின பயிற்சியிலேயே ஊன்றி நிற்பவர்களாய்,* தத₃பராயணா:—*அதுவே பரமப்ரயோஜனம் என்று நினைத்திருப்பவர்களாய்.* ஜ்ஞாநநிர்த்₄ூதகல்மஷா:-*இந்த ஆத்மஜ்ஞானத்தாலே முன்செய்த வினைகள் அழியப்பெற்றவர்கள்* அபுநராவ்ருத்திம்—*திரும்பி வருதலிலலாத ஆத்மாவை.* க₃ச்ச₂ந்தி—*அடைகிறார்கள்.*

---

16. அப்புநதி யந்தமன மந்நிலைமை யப்பயனா
யிப்புந்தி யால்வினையை யீடழித்தோர்—மெய்ப்புந்தி
மீளா வகையுடைய மெய்ப்பயனை நண்ணுவரே
மாளா வுயிரின் வழி.

அப்புந்தி—*முற்கூறிய ஆத்மத₃ர்ஶனத்திலேயே உறுதி.* அந்த மனம்—*அதிலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சம்.* அந்நிலைமை—*அதின் பயிற்சியிலேயே நிலைநிற்கை.* அப்பயனாய்— *அது வாகிற பயன்ஆகியவற்றை உடையவர்களாய்,* இப்புந்தியால்-*இந்த ஆத்மஜ்ஞானத்தாலே.* வினையை— *முன் செய்த வினைகளை,* ஈடு அழித்தோர்— *அடியோடு அழித்தவர்கள்,* மாளா மெய்ப்புந்தி உயிரின் வழி— *அழிவில்லாத உண்மையறிவையுடைய ஆத்மாவை அடைதலாகிற.* மீளா வகை உடைய—*என்றும் திரும்பிவருதலில்லாத.* மெய்ப் பயனை—*உண்மைப்பயனை,* நண்ணுவரே—*அடைவர்.*

---

17. *ஆத்மானுப₄வமாகிற மாடத்திற்கு ஏறும் படிக்கட்டாயிருக்கும் அறிவின் படிகளின் வரிசையைக் காட்டுகிறது இந்த ஶ்லோகம். (தத்₃பு₃த்₃த₄ய:) முன ஶ்லோகத்திற் கூறப்பட்ட ஆத்ம த₃ர்ஶனத்திலேயே உறுதிபூண்டவர்கள். தச்ச₂ப்₃த₃ம் முன்*

॥भा॥ तद्बुद्धयः—तथाविधात्मदर्शनाध्यवसायाः, तदात्मानः—तद्विषयमनसः, तन्निष्ठाः—तदभ्यासनिरताः, तत्परायणाः—तदेव परमप्रयोजनमिति मन्वानाः, एवमभ्यस्यमानेन ज्ञानेन निर्धूतप्राचीनकल्मषाः

ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ஸாத்3த்4யாத்மஸ்வரூபத்தையோ, அதுபற்றிய த3ர்ஶநபர்யந்தமான அறிவையோ குறிக்கிறது. தச்ச2ப்3த3ம் ஸ்வரூபமாதரத்தைக்குறிக்கும்போது பு3த்3தி4ஶப்3த3ம த3ர்ஶநாத்4யவஸாயத்தையும், ஆத்மத3ர்ஶனத்தைக்குறிக்குமபோது பு3த்3தி1ஶப்3த3ம் அதில் உறுதியையும் குறிககிறது என்று கணடுகொள்வது. இது முதற் படி. இனி, ஆத்மாவைக்காணவேணும் என்னும் இவ்வுறுதிககு அடுத்தபடி ஏற்படுவதாய், ஆத்மத3ர்ஶனத்திற்குறுபபானதான முயற்சியாகிற அடுத்த படி கூறப்படுகிறது,— (தத3ாத்மாந:) அவ்வாத்மத3ர்ஶனத்திலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவர்கள்; அதற்காக முயல்கின்றவர்கள் எனறு கருத்து. இஙகு ஆத்மஶப்3த3ம மநோவாசி. இனி, முயற்சிககு அடுதத படியான பயிற்சி கூறப்படுகிறது,— (தந்நிஷ்ட2ா:) அவ்வாத்மத3ர்ஶனப்பயிற்சியிலேயே ஊனறிநிற்பவர்கள். இனி, பயிற்சியினுல உண்டாகும் விஷயாந்தர வைராக்3யத்தினுலுண்டாகும அடுத்த படி கூறப்படுகிறது,— (தத்பராயணு:) அவ்வாத்மத3ர்ஶனத்தையே பரமப்ரயோஜனமாக நினைத்திருப்பவர்கள். "ஈயத இத்யயநம்" என்று 'இண்-க3தௌ' என்னும த4ாதுவின்மேல் கர்மணி ல்யுட3ந்தப்ரயோக3மாயிருப்பதாகையாலே இங்குள்ள அயநஶப்3த3ம் பராபயத்தைக் குறிக்கிறது. இனி, இத்தகைய ஜ்ஞானத்தால் ஏற்படும அநிஷ்டநிவ்ருத்தியாகிற அடுத்த படி கூறப்படுகிறது.— (ஜ்ஞாநநிர்த்து4தகல்மஷா:) இப்படிப் பயிலப்படும ஆத்மத3ர்ஶனத்தாலே முன் செய்தவினைகள் அழியப்பெற்றவர்கள். இத்தால, கேவலவாக்யார்த்த2ஜ்ஞானத்தால் கல்மஷங்கள் கழன்றுவிடும எனறு கூறும் அத்வைதமதம் நிரஸிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி, இவ்வநிஷ்டநிவ்ருத்திக்குப்பின் ஏறபடும் கடைசிப்படியாகவும பராப்யமாகவுமிருக்கும் ஆத்மப்ராப்தி கூறப்படுகிறது,— (அபுநராவ்ருததிம் க3ச்ச2ந்தி) திருமபிவருதலில்லாத முற்கூறிய ஆத்மாவை அடைகின்றனர். புணயபாப நாஶமாகிற அநிஷடநிவ்ருத்திக்குப்பின ஏற்படுவது இஷ்டப்ராப்தியாகிற ஆத்மப்ராப்தியேயாகையாலே அதையே இங்கு அபுநராவ்ருத்தி ஶப்3த3த்தாலே கூறுவது உசிதம். அபுநராவ்ருத்திஶப்3த3ம ஆத்மாவை எப்படிச் சொல்லும? எனில்:

तथाविधमात्मानमपुनरावृत्तिं गच्छन्ति। यदवस्थादात्मनः पुनरावृत्तिर्न विद्यते, स आत्मा अपुनरावृत्तिः; स्वेन रूपेणावस्थितमात्मानं गच्छन्तीत्यर्थः॥ १७॥

"யஸ்மாத் (யத₃வஸ்த₂ாத் ஆத்மந:) புநராவ்ருத்திர் ந வித்₃யதே ஸ ஆத்மா அபுநராவ்ருத்தி:" [எந்த நிலையிலிருந்து ஆத்மாவுக்குத் திரும்பிவருதல் இல்லையோ அந்நிலையிலுள்ள ஆத்மா அபுநராவ்ருத்தி எனப்படுகிறது.] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ஸாத்₃த₄ ஜீவஸ்வரூபத்தைஅபுநராவ்ருத்திஸப்₃த₃ம் கூறும். இங்கு ஓராக்ஷேபம் எழுகிறது,— "க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஸந்தி" [கீதை9-21] [புண்ணியம குறைந்தவுடன் (தேவலோகத்திலிருந்து) மனிதவுலகை அடைகின்றனர்] என்று ஜீவர்களுககும் புநராவ்ருத்தி (திருமபிவருதல்) சொலலப்படுகிறது. "எந்த நிலையிருந்து ஆத்மாவுக்குத் திரும்பிவருதல் இல்லையோ" என்று ஆத்மாவுக்கு மோக்ஷத்தையும ஒரு நிலையாகச் சொன்னால், உலகில் நிலைகளெல்லாம் நிலையற்றதாயிருப்பதுபோலே, மோக்ஷநிலையும நிலையற்றதாக (அநித்யமாக) வேண்டிவரும் என்பது ஆக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாத₄ானம் பின்வருமாறு,— "க்ஷீணே புணயே" என்னும் ஸ்லோகம காம்யகர்மங்களை அனுஷ்டித்து அதன் பலனாக சுவர்க்கத்தை அடைந்தவர்கள் அவ்வநுபவம் கழிந்தபின் ப்ராசீநகர்மாநுகு₃ணமாக இவ்வுலகிற்குத் திரும்பிவருகின்றனர்கள் என்று சொல்லிற்று. இங்கு, ஸர்வகர்மங்களும் நீங்கி ஆத்மா இயல்வான தன்னிலையை அடைகிறபடியாலே, திரும்பிவர இடமில்லை. இதிலிருந்தே நிலைகள் எல்லாம அநித்யமானவை என்னும ஐயமும் தவிர்க்கப்படுகிறது. ஓர் காரணத்தால் ஏற்படும் நிலைகளே அநித்யமானவை; அக்காரணம் நீங்கி, இயல்வானதான நிலை ஒரு நித்யவஸ்துவுக்கு ஏற்பட்டால் அந்நிலை அநித்யமாகாது. அத்வைதிகள் முதலானருடைய மதத்திலும் இந்த ந்யாயம் துல்யமே, அவர்கள் உபாதி₄களால் ஏற்படும ஸாமஸாரிக நிலைகள் முழுவதும் கழிந்தபின ஏற்படும நிலையை மோக்ஷமென்கிறார்கள். ஸாமஸாரிக நிலையை அழிப்பதொன்று இருந்ததுபோல் இயல்வான இந்நிலையை அழிப்பது எதுவும் இல்லாமையால், இதிலிருந்து ஆத்மாவுக்கு நழுவுதல் கிடையாது என்றும கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால், எவரும் நிலையாயிருப்பதெலலாம் அநித்யமே என்று வாதம் செய்ய இடமில்லை. 17.

विद्याविनयसंपन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि।
शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः॥१८॥

18. வித்₃யாவிநய ஸம்பந்நே ப்₃ராஹ்மணே க₃வி ஹஸ்திநி
ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டி₃தா: ஸமத₃ர்ஶிந:॥

பண்டி₃தா:— *அறிவாளிகள்,* வித்₃யாவிநயஸம்பந்நே (ப்₃ராஹ்மணே)-*கல்வியும், அடக்கமுமுடைய அந்தணனிடமும்,* ப்₃ராஹ்மணே—(*அவையற்ற*) *அந்தணனிடமும்,* க₃வி—(*உருவத்தால் சிறிய*) *பசுவினிடமும்.* ஹஸ்திநி—(*உருவத்தால் பெரிய*) *யானையிடமும்,* ஶுநி—(*கொன்று தின்னப்படும்*) *நாயிடமும்.* ஶ்வபாகே ச ஏவ—(*அதைக் கொன்று தின்னும்*) *சண்டாளனிடமுங்கூட,* ஸமத₃ர்ஶிந:— (*ஆத்மா ஒருபடிப் பட்டிருக்கையாலே*) *ஸமமாகப் பார்பபவர்களாயிருக்கின்றனர்.*

---

17. ஆன்றுணர்ந்த வந்தணனு வததிநாய் நீசனெனத்
தோன்றுடலந் தோறுந் துவக்கமைந்தங்—கேன்றவுயி
ரொக்க நிகழு முணர்வோ ரெனமறையிற்
றக்க வறிவுடையோார் தாம்.

மறையில் தக்க அறிவுடையோர் தாம— *வேதத்திற் சொலலப்பட்ட (ஆத்மாவைப்பற்றிய) உண்மையறிவுடையவர்கள்.* ஆன்று உணர்ந்த அந்தணன்— *அடககத்தோடு கூடிய கல்வியை உடைய அந்தணன் (அவையற்ற அந்தணன்),* ஆ—*பசு,* அத்தி—*துதிக்கையையுடைய யானை,* நாய்—*நாய்.* நீசன்—(*அதைத் தின்னும்*) *சண்டாளன்,* என—*என்று இப்படி வெவ்வேறு பட்டு,* தோனறு உடலம் தோறும— *காட்சியளிக்கும் உடலகள் தோறும்,* துவக்கு அமைந்து- *வேறுபாட்டை உடையவையாய்,* அங்கு—*அவ்வுடல்களில,* ஏன்ற உயிர்—*பொருந்திநிற்கும் ஆத்மஸ்வரூபங்கள்,* ஒக்க நிகழும் என உணர்வோர்—*ஒருபடிப் பட்டவை என அறிபவர்கள் ஆவர்.*

॥भा॥ विद्याविनयसंपन्ने, केवलब्राह्मणे, गोहस्तिश्वश्वपचादिष्वत्यन्तविषमाकारतया प्रतीयमानेष्वात्मसु, पण्डिताः—आत्मयाथात्म्यविदः,

---

18. முன் ஶ்லோகங்களிற் சொன்ன ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் எததகையது? என்னும் கேள்வி எழுந்தவளவில், "யேந பூ₄தாந்ய ஶேஷேண த்₃ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதே₂ா மயி" [கீதை 4-35] [எந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தாலே, எல்லா பூதங்களிலுமிருக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபங்களையும (ஸ்வரூபம ஸமமாயிருக்கையாலே) தன்னிடமும், என்னிடமும் காணப்போகிருயோ] என்று சென்ற அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தையே விளக்குகிறது இந்த ஶ்லோகம. (வித்₃யாவிநய ஸமபநநே) கல்வியும அடக்கமும் கூடிய அந்தண னிடமும். கல்வியிருந்தபோதிலும அடக்கமில்லாவிடில், "வித்₃யா ஹ்ருத்₃யாऽபி ஸாவத்₃யா விநா விநய ஸம்பத₃ம்" [அடக்கமற்ற கல்வி அழகியதாயினும் குற்றமுளளதாகிறது] என்கிறபடியே அக்கல்வி சோபிக்காதாகையாலே, கலவியோடு அடக்கமும் வேணும் என்கிறது. (ப்₃ராஹ்மணே) அக்கல்வியும், அடக்கமுமற்ற ஸாமாந்ய ப்₃ராஹ் மணனிடமும். 'வித்₃யாவிநய ஸம்பந்நே" எனபதை விஶேஷண மாகவும், "ப்₃ராஹ்மணே" என்பதை அதற்கு விஶேஷ்யமாகவும கொண்டு, "கல்வியும, அடக்கமுமுடைய அந்தணனிடமும" எனறு கொள்ளலாம்படி பதங்கள் அமைந்திருக்க, இவற்றைத் தனித்தனி விஶேஷ்யங்களாகக் கொள்வானேன? எனில: முதன முதலில், இந்த ஶ்லோகத்தில் மேலே எடுக்கப்பட்ட பசு, யானை முதலான மற்ற பதம் எதற்குமே விஶேஷணமிடப்படவில்லை; ஆகையால் அந்தணன் ஒருவனுக்கு மாத்திரம் விஶேஷணமிடப்பட்டதாகக் கொள்வது விருபமாகும். ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட இரட்டை களை எடுக்கும இப்ரகரணத்தில் ஒனறுககு ஒரு விஶேஷணமிடப் பட்டதாகில், அதற்கு எதிர்த்தட்டான விஶேஷணத்தை மற்றென் றுக்கு இட்டிருக்கவேண்டும். அப்படி எப்பதத்திற்கும இடப்பட் டிருக்கவில்லை. மேலும், 'பசு, ஆனை, என்று உருவததால சிறிதும் பெரிதுமான வேற்றுமையுடைய இரு பொருளகளையும், 'நாய், நாயைக கொன்று தின்பவன்" எனறு "தின்னப்படும் பொருள் தின்பவன்" எனனும் வேற்றுமையுடைய இருபொருளகளையும் எடுத்திருக்கையாலே, "வித்₃யாவிநய ஸம்பந்நே ப்₃ராஹமணே" எனனும பதங்களாலும். ஒனறுக்கொனறு வேற்றுமையுடைய இரு பொருளகளை எடுப்பதே உசிதம். சரீரத்தால் ஒனறுக்கொனறு வேற்றுமையுடைய பொருள்களிடையேயும் ஆத்மாவை ஒனறென்று

அறிவாளிகள் காண்பர் என்று வலியுறுத்துவதன்றோ இந்த ஶ்லோகத்தின் பிண்டிதார்த்தம். ஆகையால், முதலிரண்டு பதங்களையும் தனித்தனி விஶேஷ்ய பதங்களாகக் கொண்டு முதற் பதம் கல்வியும் அடக்கமும் உடைய அந்தணனையும், இரண்டாம் பதம் அவையற்ற அந்தணனையும் குறிப்பதாகக் கொள்வதே தகும. கல்வியும, அடக்கமும் உடைய அந்தணன பகவத்பாகவதர்களுக்குத் தொண்டனாகவேயிருப்பானாகையாலே, முதற்பதத்தை "தொண்டாமினமும்" [பெரியதிருமொழி 1-5-9] என்றும, அக்கல்வியும், அடக்கமும் அற்ற அந்தணன மார்பில் பூணடிருக்கும பூணூல் ஒன்றினாலேயே அந்தணனென அறியப்படுவானாகையாலே, இரண்டாம் பதத்தை "துணை நூல் மார்பின் அந்தணரும்" [பெரியதிருமொழி 1-5-9] என்றும் விவரித்தருளினார் திருமங்கையாழ்வார். இத்தால், கல்வி, அடக்கம் முதலானவையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் எந்த மாறுபாட்டையும விளக்கமாட்டா என்றதாயிற்று. (க₃வி ஹஸ்திநி) உருவத்தாற் சிறிய பசுவினிடமும், உருவத்தாற் பெரிய ஆனையிடமும். இத்தால் ப்ரத்யக்ஷமான உருவத்தின் சிறுமை பெருமைகளும ஆத்மஸ்வரூபத்தில் எந்த மாறுபாட்டையும் விளக்கமாட்டா என்றதாயிற்று. (ஶுநி ஶ்வபாகே சைவ) கொன்று தினைப்படும் நாயிடமும், அதைக் கொன்று தின்பவனாகையாலே, 'ஶ்வபாகன்' [ஶ்வாவைப் பசநம செய்பவன்] என்று பெயர்பெற்ற சண்டாளனிடமுங்கூட. இத்தால், தொழில் முதலானவற்றில உள்ள வேறுபாடுகளும் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் எந்த வேறுபாட்டையும விளக்கமாட்டா என்றதாயிற்று. (சைவ) சகாரம உக்தஸமுச்சாயகமாய், முன இரண்டு இரட்டைகளையும் கூட்டுகிறது. ஏவகாரம் அவற்றைக் காட்டிலும மூன்றுவது இரட்டையில் வேற்றுமையின் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. தினைப்படுவதிலும், தினபவனிடமுங்கூட, ஸமத₃ர்ஶிகளாயுள்ளனர் என்றபடி. மூனறு இரட்டைகளும் முறையே ஸாத்விக ராஜஸதாமஸங்களிடையே வேறுபாட்டைக் காட்டுகையாலே, 'ஶ்வபாகே ச' என்றவிடத்திலுளள இரண்டாவது சகாரம் அநுக்த ஸமுச்சாயகமாய், ஸாதவிக ராஜஸ தாமஸ ஶரீரங்களால் மிகவும் வேறுபாட்டையுடையவையாகக காணப்படும் மற்ற எல்லாச் சேதனர்களையும் எடுக்கிறது. (பண்டி₃தா:) 'பண்டா₃' எனனும் ஶப்₃த₃ம் ஜ்ஞானத்தைக குறிக்கிறது. அதை உடையவர்கள் பண்டிதர்கள் எனப்படுகினறனர். இங்கு, ப்ரகரணப₃லத்தாலே, மேலே சொல்லப்படும ஸமத₃ர்ஶித்வத்துக்கு அநுகு₃ணமான அறிவுடையவர்களைக் காட்டு

ज्ञानैकाकारतया सर्वत्र समदर्शिनः। विषमाकारस्तु प्रकृतेः, नात्मनः, आत्मा तु सर्वत्र ज्ञानैकाकारतया सम इति पश्यन्तीत्यर्थः॥१८॥

கிறது. அதாவது,—ஊஹாபோஹஜ்ஞாநமுடையவர்கள். இங்கு, "சொல்லப்படும் ஸாம்யம் ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்திலேயே" என்று ஊஹம் செய்வதிலும், "சரீரவிஷயத்திலும், சரீரஸம்பந்தத்தினு லுண்டாகும் ஸுகதுக்காதி விஷயத்திலும் அல்ல" என்று அபோஹம் செய்வதிலும வலல ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநிகள் பண்டிதர்கள் என்றபடி. (ஸமதர்ஶிந:) மிகவும் வேறுபாட்டை யுடைய முற்கூறிய எல்லாப் பொருள்களையும் ஸமமாகக் காணும் இயல்வுடையவர்களாயிருக்கின்றனர். "ஸமம் த்ரஷ்டும் ஶீலம் யேஷாம் தே ஸமதர்ஶிந:" என்று வ்யுத்பத்தி. இவ்விடத்தில் ஓராக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது,— ஶரீரங்களிடையே வேறு பாடு எப்படி ப்ரதயக்ஷமாகக் காணப்படுகிறதோ, அப்படியே ஶரீரஸம்பந்தத்தினுல ஞானத்தில ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளை உடையவர்களாயிருக்கையாகிற வேறுபாடு ஆத்மாக்களிலும் காணப் படுகிறது. மேலும, சாஸ்திரஙகளில், ப்ராஹ்மணுதிகளை ஸம மாக பாவிப்பவர்களுடைய அந்நத்தைப் புசிக்கலாகாது என்று ஸாமயபுத்தியானது பெரிய தோஷமாகவும கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்க, இங்கு ப்ராஹ்மணர் முதலான அனைவரையும் அறிவாளிகள் ஸமமாகக் காண்கிருர்கள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? ப்ராஹ்மணர்கள் முதலான அனைவருமே பதார்த் தங்களாய் (உள்ள பொருள்களாய்) இருக்கை முதலான (ஸ்தூல மான) ஸாம்யங்களை உடையவர்கள என்று இங்கு கூறுவதில் பயனில்லையே? என்பது ஆக்ஷேபம். இதற்குப் பரிஹாரமாவது,— இங்கு, சரீரங்களில் காணப்படும் வேற்றுமைகளேயோ, சரீர ஸம்பந்தத்தினுல் ஆத்மாக்களின் தர்மபூதஜ்ஞாநத்தில் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளாகிற வேற்றுமைகளையோ இல்லை செய்யவில்லை. ஆத்மஸ்வரூபங்கள் அனைத்தும அறிவாகிற ஒரே ஆகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கையே இங்கு ஸாம்யம் எனப்படுகிறது. இது ஸ்தூலமான ஸாம்யம் அல்ல. ஆத்மஸ்வரூபங்களிடையே வேற்றுமை எந்த ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்படவில்லை. ஆத்மஸ்வரூபங்களுக்கு வேற்றுமையைக் காட்டித்தரும வெவ் வேறு ஆகாரங்களும் காணப்படவில்லை. சாஸ்திரங்களில் ப்ராஹ்மணுதிகளிடையே ஸாம்யபுத்தியை நிஷேதித்ததும,அந்தந்த ஶரீரங்களோடு கூடிய ஆத்மாககளில் வர்ணுஶ்ரமாசார விபரீத

इहैव तैर्जितस्सर्गो येषां साम्ये स्थितं मनः।
निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद्ब्रह्मणि ते स्थिताः॥१९॥

19. இஹைவ தைர்ஜித: ஸர்க்கோ₃ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்தி₂தம் மந: ||
நிர்த்தோ₃ஷம் ஹி ஸமம் ப்₃ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்₃ரஹ்மணி தே ஸ்தி₂தா: ||

யேஷாம் மந:— *எவர்களுடைய மனம்.* **ஸாம்யே**— *(முன் ஶ்லோகத்திற்சொன்ன) ஆத்மஸாம்யத்தில்.* **ஸ்தி₂தம்**- *நிலைநிற்கிறதோ.* **தை:**— *அவர்களால்.* **இஹ ஏவ:**— *ஸாத₄நாநுஷ்டா₂ன நிலையிலேயே.* **ஸர்க்க₃:**—*ஸம்ஸாரம்.* **ஜித:**—*ஜயிக்கப்பட்டது.* **நிர்த்தோ₃ஷம்**—*(ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ரூப) தோஷமற்றதாய்.* **ஸமம் ஹி**—*(அதனுலேயே) ஸமமா யிருப்பதான ஆத்மவஸ்துவேயன்றோ.* **ப்₃ரஹ்ம**— *ப்ரஹ்ம மெனப்படுகிறது.* **தஸ்மாத்**—*ஆகையால்,* **தே**—*அவர்கள்.* **ப்₃ரஹ்மணி**—*ப்ரஹ்மத்தில்.* **ஸ்தி₂தா:**— *நிலை நிற்பவர்களே யாவர்.*

---

18. இப்பிறவிச் சங்க மிவரால் வெலப்பட்ட
தொப்பி லெவர்க்குமன மொத்தமைந்த—தப்படியாத்
தீதிலா வொத்தவுயிர் சீரார் பிரமதனுள்
மீதுதான் நிற்பரவர் மிக்கு.

எவர்க்கு—*எவர்க்கு.* **மனம்**-*மனமானது.* **ஒப்பில்**-*(முன் பாட்டிற் சொன்ன) ஆத்மஸாம்யத்தில்.* **ஒத்து அமைந்தது**- *பொருந்தி நிற்கிறதோ.* **இவரால்**— *இத்தகையவர்களால்.*

மாக ஸாம்யபுத்தியைக் கொளபவர்கள் விஷயமானது எனபது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆக, காணப்படும் வேற்றுமைகளெல லாம ஶரீரங்களுடையவையாகவும், ஶரீரஸம்பந்தத்தால ஆத்ம த₄ர்மங்களுக்கு ஏற்படுபவையாகவுமிருக்கையால், ஆத்மஸ்வ ரூபங்களனைத்தும் ஜ்ஞானமாகிற ஒரே ஆகாரத்தை இயலவாக வுடையவையாயிருக்கையே இங்கு கூறப்படும் ஸாம்யம் எனறு அறியத்தக்கது. ஆகையாலே ஆக்ஷேபத்திற்கு இடமில்லை. 18.

॥ भा ॥ इहैव—साधनानुष्ठानदशायामेव तैस्सर्गो जितः—संसारो जितः; येषां उक्तरीत्या सर्वेष्वात्मसु साम्ये स्थितं मनः। निर्दोषं हि समं ब्रह्म—प्रकृतिसंसर्गदोषवियुक्ततया सममात्मवस्तु हि ब्रह्म। आत्म-

---

இப்பிறவி சங்கம்— *இப்பிறவியோடு தொடர்பாகிற ஸம்ஸாரம்.* வெலப்பட்டது—*ஜயிக்கப்பட்டது.* அப்படியா-*முன் பாட்டில் சொன்ன ரீதியில்,* தீதிலா— *(ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தரூப) தோஷமற்றதாய்.* ஒத்த உயிர்–*(அதனாலேயே) ஸமமாயிருப்பதான ஆத்மஸ்வரூபமாகிற.* சீர்ஆர் பிரமத்துள்–*சீர்மைமிக்க ப்ரஹ்மத்தினுள்* அவர்–*அவர்கள்.* மீது தான்–*நிலையாகத்தானே.* மிகக்கு நிற்பர்–*ஈடுபட்டு நிற்பர்.*

---

19. முன் ஶ்லோகத்திற்சொன்ன ஸமத³ர்ஶிதவம் ஒருகாலாந்தரத்தில் ஆதம ஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைப்பது மாத்திரமன்று; ஸாத⁴நாநுஷ்ட்டான வேளையிலேயே அந்த மோக்ஷதுல்யமான து³:க்க₂நிவ்ருத்தியை அளிக்கிறது என்று ஸமத³ர்ஶிகளைப் புகழ்கிறது இந்த ஶ்லோகம். (யேஷாம் மந: ஸாம்யே ஸ்தி₂தம்) எவர்களுடைய மனம், முன ஶ்லோகத்திற் சொன்ன ரீதியில் ஆத்ம ஸ்வரூபங்கள் இயற்கையில் அறிவாகிற ஒரே ஆகாரத்தை உடையவையாகையாலே ஸமமானவை என்னும் ஸமபுத்தியில் நிலைநிற்கிறதோ. (தை:) அவர்களாலே. (இஹைவ) ஸாத₄நாநுஷ்ட்டா₂நவேளையிலேயே. 'இவ்வுலகிலேயே' என்று பொருள்கொள்வதைக்காட்டிலும. ஸாத்₄யம் கைவரப் பெறுதவராய், இவர்கள் ஸாத₄நாநுஷ்ட்டாநநிலையிலிருக்குமபோதே எனறு பொருள் கொளவதே பொருத்தமுடையது. (ஸர்க்கோ³ ஜித:)ஸம்ஸாரம் வெல்லப்பட்டதாகிறது. ஸர்க்க₃ஶப்₃த₃ம் ஸ்ருஷ்டியைக் குறிப்பதில் பொருததமில்லாமையால், "ஸ்ருஜ்யதே இதி ஸர்க்க₃:" எனனும் வ்யுத்பத்தியாலே, ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதாகிற ஸமஸாரத்தையே இங்கு குறிக்கிறது. இனி, ஆத்மாவில் நிலை நிற்பதே ஸம்ஸாரஜயஹேதுவாயிருக்க, ஆத்மஸாமயத்தில் நிலை நிற்பதை ஸம்ஸார ஜயஹேதுவாகச் சொல்லுவது எப்படி? எனனும கேளவிக்கு ஶ்லோகத்தின பிற்பகுதி பதிலுரைக்கிறது. (நிர்த்தோ₃ஷம ஸமம் ஹி ப்₃ரஹ்ம) ப்ரக்ருதி ஸம்பநதமாகிற தோஷமற்றதாய், அதனாலேயே ஸமமாயிருக்கும் ஶுத்₃த₄ாத்மஸ்வரூபமன்றோ ப்ரஹ்மமெனப்படுகிறது. பரப்₃ரஹ்மத்திடம முக்₂யமான ப்₃ரஹ்ம ஶப்தம, ஜ்ஞாநைகாகாரமாயிருககையாலே ப்ரஹ்மத்தை ஒத்திருக்

[वस्तु]साम्ये स्थिताश्चेद्ब्रह्मणि स्थिता एव ते; ब्रह्मणि स्थितिरेव हि संसारजयः; आत्मसु ज्ञानैकाकारतया साम्यमेवानुसन्दधाना मुक्ता एवेत्यर्थः ॥ १९ ॥

॥ भा ॥ येन प्रकारेणावस्थितस्य कर्मयोगिनस्समदर्शनरूपो ज्ञानविपाको भवति, तं प्रकारमुपदिशति—

न प्रहृष्येत्प्रियं प्राप्य नोद्विजेत्प्राप्य चाप्रियम्।
स्थिरबुद्धिरसंमूढो ब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितः ॥ २० ॥

20. ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத் ப்ரியம் ப்ராப்ய நோத்$_{3}$விஜேத்
ப்ராப்ய சாப்ரியம் ।
ஸ்தி$_{2}$ரபு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$ரஸம்மூடோ$_{4}$ ப்$_{3}$ரஹ்மவித ப்$_{3}$ரஹ்மணி
ஸ்தி$_{2}$த: ॥

கும் ஸாத்தாத்மஸ்வருபத்தைக் குறித்து இங்கு பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது, (தஸ்மாத் தே ப்$_{3}$ரஹ்மணி ஸ்தி$_{2}$தா:) இப்படி ஸாமயத்தையுடைய ஆத்மவஸ்துவே ப்ரஹ்மமாகையாலே, ஆத்மஸாமயத்தில் நிலைநிற்கும் நெஞ்சையுடைய அவர்கள், அந்த ஸாமயத்தையுடைய ஆத்மவஸ்துவாகிற ப்ரஹமத்தில் நிலைநிற்பவர்களேயாவர். "நிர்த்தோஷமாய், ஸமமானது ப்ரஹ்மமாகையாலே, அவர்கள் ப்$_{3}$ரஹ்மத்தில் நிலைநிற்பவர்களே" என்று ஶ்லோகம் அமைந்திருப்பதால், 'நிர்த்தோஷமான ப்ரஹ்மம் ஸமமன்றோ' என்று மூன்ருவது பாதத்திற்குப் பொருள் கொள்ளலாகாது. அப்படிக்கொண்டால் மேலே 'ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தில் நிலைநிற்பவர்களே அவர்கள்' என்பது அந்வயிக்காது. ஆக, தோஷமற்றதாய் ஸமமான ஆத்மஸ்வருபம் ப்ரஹ்மமாகையால், ஸமத$_{3}$ர்ஶிகள் ப்$_{3}$ரஹமத்தில் நிலைநிற்கிருர்கள்; ப்$_{3}$ரஹமத்தில்நிலைநிற்கையே ஸம்ஸாரஜயஹேதுவாகும்; ஆகையால ஸாமயத்தில் நிலைநிற்பதை ஸம்ஸாரஜயஹேதுவாகக் கூறியதில முரண்பாடு ஒன்றுமில்லை என்று கருத்து. ஆத்மாக்கள் ஜ்ஞாநம ஒன்றையே ஆகாரமாகக்கொண்டிருக்கையைபபற்ற அவற்றை ஸமமாக அநுஸந்திப்பவர்கள் ஸாத்$_{4}$யம் கைவரப்பெருத இப்போதே முக்தர்களாயிருக்கிருர்கள் என்பது ஶ்லோகத்தின் திரண்டபொருள். 19.

ஸ்தி₂ர பு₃த்₃தி₄:— *நிலையான ஆத்மாவிடம் ஈடுபட்டவனாய்.* **அஸம்மூட₄:**—*நிலையற்ற தேஹத்தை ஆத்மாவாக எண்ணி மயங்காதவனாய்,* **ப்₃ரஹ்மவித்**— *(உபதேசத்தால்) ப்₃ரஹ்மமாகிற ஶுத்₃த₄ாத்மாவையறிந்து.* **ப்₃ரஹ்மணி ஸ்தி₂த:**—*அவ்வாத்மாவில ஈடுபடுபவன்.* **ப்ரியம் ப்ராப்ய**— *(ப்ராக்ருதமான) இனிய பொருளை அடைந்தும்,* **ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத்**— *ஆநந்தமடைவதில்லை;* **அப்ரியம் ப்ராப்ய ச**— *(ப்ராக்ருதமான) இன்னாத பொருளை அடைந்தும்.* **ந உத்₃விஜேத்**— *பயத்தை அடைவதில்லை.*

---

19. **இன்பமது பெற்றுகவா னின்னாத துண்ணடுங்கான்**
றன்படியிற் புந்தி தனை நிறுத்தி—முன்பயிலு
மோக மொழிந்திறையை முற்றுமறிந் திவ்வுயிரின்
போகமதி னினறமைந்தான் பூண்டு.

தன் படியில்—*தன் ஸ்வரூபத்தில்.* **புந்தி தனை நிறுத்தி**- *தன் அறிவை நிலைநிறுத்தி.* **முன் பயிலும்**—*அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்துவரும்.* **மோகம் ஒழிந்து**—*தேஹாத்ம மயக்கம் நீங்கப்பெற்று.* **இறையை முற்றும் அறிந்து**—*ப்₃ரஹ்மமெனப்படும் ஆத்மாவை முழுவதும் உணர்ந்து,* **இவ்வுயிரின் போகமதில் நின்று பூண்டு அமைந்தான்**—*இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தின் அனுபவத்தில் நிலைநின்று அதையே பெரும் பேறாகக்கொண்டு பொருந்தியிருப்பவன்.* **இன்பம் அது பெற்று**—*ப்ராக்ருதமான இனியபொருளைப்பெற்று இன்புறமாட்டான்;* **இன்னாதது (அது பெற்று)**—*இனியதல்லாத ப்ராக்ருதப்பொருளைப் பெற்று.* **உள் நடுங்கான்**—*நெஞ்சில் நடுக்கம் கொள்ளமாட்டான்.*

---

20. எந்த நிலையுடனிருந்தால், கர்மயோகிக்கு முற்கூறிய ஸமத₃ர்ஶித்வரூபமான ஜ்ஞாநபரிபாகம் ஏற்படுமோ, அந்த நிலையை உபதே₃ஶிக்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில்.

॥ भा ॥ यादृशदेहस्थस्य यदवस्थस्य प्राचीनकर्मवासनया यत्प्रियं भवति, यच्चाप्रियम्, तदुभयं प्राप्य हर्षोद्वेगौ न कुर्यात्। कथम्? स्थिरबुद्धिः—स्थिरे आत्मनि बुद्धिर्यस्य सः स्थिरबुद्धिः, असंमूढः—

(ப்ரியம் ப்ராப்ய ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத்) ஒவ்வொரு தேஹத்திலிருப்பவனுக்கும் ஒவ்வொரு ப்ராக்ருதப்பொருள் இனியதாகின்றது. ஒவ்வொரு தேஹத்திலேயே பா₃ல்யம், யௌவநம், முதுமை முதலான ஒவ்வொரு நிலைகளில் ஒவ்வொரு பொருள் இனியதாகின்றது. தேஹஸம்பந்தத்தினால் ஏற்படும் அறிவில் ஏற்றதாழ்வுகளினாலும் ஒவ்வொரு நிலையில ஒவ்வொரு பொருள் இனியதாகின்றது. இவையனைத்தும் பூர்வகர்மவாஸனையால் ஏற்படுபவை. ஸமத₃ர்ஶந நிலையை அடையவிரும்பும கர்மயோகியானவன இத்தகைய இனிய பொருள்களை அடைந்தாலும், மற்ற ப்ராக்ருதர்களைப்போலே இன்புறுவதில்லை. (அப்ரியம ப்ராப்ய ச ந உத₃விஜேத) அதுபோலவே அக்கர்மயோகியானவன தேஹபேததததாலும, அதன நிலைகளில வேறுபாட்டாலும, அதனாலுண்டாகும ஜ்ஞாநத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளாலும இன்னாத பொருளகளை அடைநதாலும், பூர்வகாமவாஸனையால் ப்ராக்ருதர்களைப்போலே துனபுறுவதுமில்லை. இனிய பொருள்களையும இன்னாத பொருள்களையும அடைந்தும, அவற்றால் ஏற்படட தீரககூடிய இனபதுனபங்களை எப்படி அடையாமலிருக்கமுடியும? என்னும் கேளவிக்கு மூன்றுவது பாதம் பதில் உரைக்கிறது—(ஸ்தி₂ரபு₃த்₃தி₄:) "ஸ்தி₂ரே ஆத்மநி பு₃த்₃தி₄: யஸ்ய ஸ:— ஸதி₂ரபு₃த்₃தி₄:" [ஸ்திரமான (நிலையானதான) ஆத்மாவில் ஈடுபட்ட புத்தியை (அறிவை) உடையவன் ஸ்திரபுத்தியாகிறான்.] எனனும் வ்யதி₄கரண ப₃ஹுவ்ரீஹிஸமாஸததாலே ஆத்மாவில உறுதி கொண்டவனிவன் எனறு காட்டுகிறது. இப்படிச் சிறந்த பொருளான ஆத்மாவில் உறுதிகொண்டவனாகையாலேயே, ப்ராக்ருதமான இனிய இனனுப்பொருள்களை அடைந்தும் இன்பதுனபங்களை அடைவதில்லை என்று கருத்து. ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்திய இக்கருத்தைக் காட்டாதாகையாலே, "ஸ்தி₂ரமான—(நிலையான) புத்தியை உடையவன்—ஸ்தி₂ரபு₃த்₃தி₄" எனனும ஸமாநாதி₄கரண ப₃ஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தைக் கொள்ளாமல், வ்யதி₄கரண ப₃ஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் கொள்ளப்பட்டது. (அஸம்மூட₄:) ஸம்மோஹமாவது—தேஹாத்மமயக்கம. 'ஸம்' எனனும் உபஸர்க்க₃ம் இரு

अस्थिरेण शरीरेण स्थिरमात्मानमेकीकृत्य मोहः—संमोहः, तद्रहितः, तच्च कथम्? ब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितः—उपदेशेन ब्रह्मवित्सन् तस्मिन् ब्रह्मण्यभ्यासयुक्तः। एतदुक्तं भवति—तत्त्वविदामुपदेशेन आत्मयाथात्म्यविद्भूत्वा तत्रैव यतमानो देहात्माभिमानं परित्यज्य स्थिररूपात्मावलोकनप्रियानुभवे व्यवसितः, अस्थिरे प्राकृते प्रियाप्रिये प्राप्य हर्षोद्वेगौ न कुर्यात्—इति ॥ २० ॥

பொருள்களை ஒன்றுபடுத்தும் அர்த்தத்தைக் குறிப்பதாகையால்; 'ஸம்மூட₄:' என்னும் பதம், தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றுபடுத்தி மயங்கும் அறிவிலியைக் குறிக்கிறது. 'அஸம்மூட₄:' என்று அத்தகைய தேஹாத்ம மயக்கமற்றவனைக் காட்டுகிறது. இப்படி தேஹாத்மமயக்கம் அற்றவனுகையாலேயும், இவன் தேஹ ஸம்பந்தத்தினுல் இனியவாகவும் இனாதவாகவும் தோற்றுகிற பொருள்களால இன்பதுன்பங்களை அடைவதில்லை என்று கருத்து. இவ்வண்ணமாக இவன் நிலையான ஆத்மாவில் உறுதிபூண்டிருப்பதற்கும், தேஹாத்மமயக்கம் அற்றிருப்பதற்கும் காரணத்தைக் காட்டுகிறது கடைசிப்பாதம்,— (ப்₃ரஹ்மவித்) தத்துவமுணர்ந்த நல்லோர்களால் உபதே₃ஶிக்கப்பெற்று, ஆத்மாவைப்பற்றிய ஜ்ஞாநத்தை உடையவனுகி. (ப்₃ரஹ்மணி ஸ்தி₂த:) அத்துடன் நில்லாமல், அவ்வாத்மாவிலேயே ஈடுபட்டிருக்கையாகிற மிகச் சிறந்த விஜ்ஞாநத்தையும் அடைந்தவன். இங்குள்ள இரண்டு ப்₃ரஹ்மஶப்₃த₃ங்களும் ப்ரகரணத்தையொட்டி ப்₃ரஹ்மதுல்யமான சுத்₃த₄ாத்மாவைக் குறிக்கின்றன. இப்படி ஆத்மஜ்ஞாநமுடையவனுகி, அதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கையாலேயே இவன தேஹாத்ம மயக்கமற்று ஆத்மாவிலேயே உறுதிகொண்ட நெஞ்சினனுயிருக்கிருன் என்று கருத்து. இந்த ஶ்லோகத்தின திரண்ட பொருளாவது,— ஸமத₃ர்ஶநநிலையை அடையவிரும்பும் கர்மயோகி, தத்துவமறிந்த ஆப்தர்களின் உபதே₃ஶத்தால் ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவை உடையவனுகி, அவ்வாத்மாவிலேயே ஈடுபட்டவனுய் (அதனுல்) தேஹாத்மாபி₄மாநத்தைக் கைவிட்டு, நிலையான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற இனிய அநுபவத்தில் உறுதிபூண்டவனுய், (அதனுல்) நிலையற்றதாய், ப்ராக்ருதமான இனிய பொருள்களையும், இன்னுப்பொருள்களையுமடைவது காரணமாக (முறையே) இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் அடையமாட்டான என்கை. 20.

बाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा विन्दत्यात्मनि यत्सुखम् ।
स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षय्यमश्नुते ॥ २१ ॥

21. பா₃ஹ்யஸ்பர்ஶேஷ்வஸக்தாத்மா விந்த₃த்யாத்மநி யஸ்ஸுக₂ம் ।
ஸ ப்₃ரஹ்மயோக₃யுக்தாத்மா ஸுக₂மக்ஷய்யமஶ்நுதே ॥

ய:—எந்தக் கர்மயோகியானவன். பா₃ஹ்யஸ்பர்ஶேஷு—*வெளி விஷயாநுப₄வங்களில்.* அஸக்தாத்மா—*ஈடுபடாத நெஞ்சை உடையவனாய்.* ஆத்மநி—*(உள்ளேயிருக்கும்) ஆத்மாவிலேயே.* ஸுக₂ம்—*இன்பத்தை.* விந்த₃தி—*அடைகிறானோ.* ஸ:—*அவன்.* ப்₃ரஹ்ம யோக₃யுக்தாத்மா—*ஆத்மாவைப்பயில்வதிலேயே ஈடுபட்ட மனதை உடையவனாய்.* அக்ஷய்யம் ஸுக₂ம்—*(ஆத்மாநுப₄வமாகிற) அழியாத ஸுகத்தை.* அஶ்நுதே—*பெறுகிறான்.*

---

20. புறம்பயிலுந் தொத்தற்ற புந்தியனா யுள்ளே
சிறந்தவுயி ரின்பமெவன் சேருந்—துறந்தவவன்
சேரும் பிரமத்திற் சிந்தையனா யந்தமிலா
தாருஞ் சுகமடையு மாங்கு.

புறம் பயிலும தொத்து அற்ற புந்தியனாய்—*வெளி விஷயங்களிலேயே ஈடுபடும் தாழ்வு இல்லாத நெஞ்சை உடையவனாய்,* உள்ளே—*உள்ளேயிருக்கும்.* சிறந்த உயிர் இன்பம—*சிறந்ததான ஆத்மாவில் இன்பத்தை.* எவன் சேரும்—*எந்தக் கர்மயோகி அடைகிறானோ.* துறந்த அவன்—*பிராகிருதப் பொருள்களைப் பயில்வதை விட்ட அவன்.* பிரமத்தில் சேரும் சிந்தையனாய்—*ஆத்மாவைப் பயில்வதிலேயே ஈடுபட்ட மனத்தை உடையவனாய்.* ஆங்கு—*ப₂ல த₃ஶையில்.* அந்தம இலாது ஆரும சுகம் அடையும்—*அழிவில்லாமல் வரும் ஆத்மாநுபவ ஸுகத்தை அடைவான்.*

---

21. முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி ப்ராக்ருதப் பொருள்களினால் இன்ப துன்பங்களை அடையாதவனாயிருப்பவனுக்குப் பதினெட்டாம் ஶ்லோகத்திற் சொன்ன ஸமத₃ர்ஶந நிலை ஏற்படு

॥भा॥ एवमुक्तेन प्रकारेण बाह्यस्पर्शेषु—आत्मव्यतिरिक्त-विषयानुभवेषु, असक्तात्मा—असक्तमनाः अन्तरात्मन्येव यत्सुखं विन्दति—लभते; स प्रकृत्यभ्यासं विहाय ब्रह्मयोगयुक्तात्मा—ब्रह्माभ्यासयुक्तमनाः ब्रह्मानुभवरूपमक्षयं सुखं प्राप्नोति॥२१॥

॥भा॥ प्राकृतस्य भोगस्य सुत्यजतामाह—

ये हि संस्पर्शजा भोगा दुःखयोनय एव ते।
आद्यन्तवन्तः कौन्तेय न तेषु रमते बुधः॥२२॥

22. யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஶஜா போ₄கா₃ து₃:க்க₂யோநய ஏவ தே।
ஆத்₃யந்தவந்த: கௌந்தேய ந தேஷு ரமதே பு₃த₄:॥

விடுமாகையாலே, அளவற்றதான ஆத்மாநுபவஸுகம் தன்னடையே வந்து சேரும் என்கிறது. (ய:) முற்கூறியபடி ப்ராக்ருதப் பொருள்களினால் இன்பதுன்பமடையாமல ஸமத₃ர்ஶந நிலையை அடைந்த எந்தக் கர்மயோகியானவன். (பா₃ஹ்யஸ்பர்ஶேஷு அஸக்தாத்மா) ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வெளி விஷயங்களின் அநுபவத்தில் ஈடுபடாத நெஞ்சை உடையவனாயிருக்கிறானோ. இந்த ஶ்லோகத்தில் முதலாவது மூன்றாவது பாதங்களில் வரும ஆத்மஶப்₃த₃ம நெஞ்சைக்குறிக்கிறது. (ஆத்மநி) வெளி விஷயங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாய் உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மாவிலேயே. (ஸுக₂ம விந்த₃தி) இன்பத்தை அடைகிறானோ. ஆத்மாவைப்பற்றிய உபதே₃ஶம் முதலானவற்றால் ஏற்படும ஜ்ஞாநத்தினால் வரும் இன்பத்தை அடைகிறானோ. ப₂லத₃ஶையில் வரும் ஆத்மாநுப₄வமாகிற அந்தமில் இன்பத்தைப் பிற்பாதியில் சொல்லப் போகிறதாகையாலே, அதன தொடக்க நிலையான இதையே இங்கு சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும. (ஸ:) ஆத்மாவைப் பயில்கின்றபடியாலே மறுபடியும் மறுபடியும் ப்ராக்ருதமான ஶப்₃தா₃தி₃ விஷயங்களை இனியவையாக நினைக்காதவனான அவன. (ப்₃ரஹ்மயோக₃யுக்தாத்மா) ப்₃ரஹ்மம் எனப்படும் சுத்₃த₄ாத்மாவைப் பயில்வதிலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சை உடையவனாய். (அக்ஷய்யம் ஸுக₂ம் அஶ்நுதே) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப்பின ஏற்படும் ஆத்மாநுப₄வமாகிற அளவற்ற இன்பத்தைப் பெறுகிறான். 'விந்த₃தி'—என்று தொடக்க நிலையையும, 'அஶ்நுதே'—என்று ப₂லத₃ஶையையும காட்டுகிறது.

21.

கௌந்தேய— *குந்திபுத்திரனே!* யே ஸம்ஸ்பர்ஶஜா: போ₄கா₃:—*விஷயங்களோடு இந்திரியங்கள் தொடர்புகொள்வதால் ஏற்படும் இன்பங்கள் யாவை சில உண்டோ,* தே—*அவை.* து₃:க்க₂யோநய: ஏவ ஹி— *துன்பத்திற்கே காரணமாயிருப்பவையன்றோ.* ஆத்₃யந்தவந்த: (ஹி)— *முதலும் முடிவும் உள்ளவையன்றோ;* பு₃த₄:—*அவற்றின் இயல்வை அறிபவன்.* தேஷு—*அவற்றில.* ந ரமதே— *ஈடுபடமாட்டான்.*

---

21. புலன்சேர் பொறியில்வரும போகங்க டுன்பக்
குலஞ்சேருங் காரணமாங் கேளாய்—நலஞ்சேர்ந்து
நிற்பதுவுமில்லை நிறைஞான வானவற்றி
லற்பமுகப் பெய்தா னமர்ந்து.

புலன சேர் பொறியில் வரும் போகங்கள்— *விஷயங்களோடு இந்திரியங்கள் தொடர்பு கொள்வதால ஏற்படும் இன்பங்கள்.* துனபக் குலம் சேரும காரணமாம்— *துக்க ஸமூஹங்கள் வந்தடைவதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றன.* கேளாய்— *(மேலும் அவற்றின் இயல்வைக்) கேட்பாயாக.* நலம் சேர்நது நிற்பதுவும இல்லை—*எவ்விதமான சிறப்பையும் உடையவையாய் நிலையாயிருப்பதும் இல்லை.* நிறை ஞான வான்—*அறிவு நிறைந்தவன்,* அவற்றில்— *அந்த ப்ராக்ருத இன்பங்களில,* அற்பமும்—*ஓர சிறிதும்.* அமர்ந்து–*ஈடுபட்டு.* உகப்பு எய்தான்—*ஆனந்தத்தை அடைய மாட்டான்.*

---

22. அநாதிகாலமாக வெளிவிஷய இன்பங்களிலேயே மண்டியிருந்தவன அதைக் கைவிடுவது எப்படி? என்னும கேள்வி எழ, அவ்வினபங்களை ஸம்பாதிபபது, காப்பாற்றுவது முதலானவற்றில் ஏற்படும் வருத்தங்களை அநுஸந்தித்தால் அவற்றை மிக எளிதில் கைவிட்டுவிடலாம என்கிறது. (ஸமஸ்பர்ஶஜா: யே போ₄கா₃:) ஶப₃தா₃தி₃ விஷயங்களோடு இந்திரியங்கள் தொடர்பு கொளவதால் ஏற்படும இனபங்கள் யாவை சில உண்டோ. அற்பமான இந்திரியங்கள் அத்யல்பமான விஷயங்களோடு தொடர்பு கொளவதால ஏற்படும இவ்வினபங்கள் செயறகையானவையெனறும், மிகவும அற்பமானவை எனறும இதனுல் உணர்த்தப்படுகிறது.

॥भा॥ विषयेन्द्रियस्पर्शजाः ये भोगाः दुःखयोनयस्ते—दुःखोदर्काः, आद्यन्तवन्तः—अल्पकालवर्तिनो ह्युपलभ्यन्ते। न तेषु तद्याथात्म्यविद्रमते ॥ २२ ॥

'ஸம்ஸ்பர்ஶஜா:' என்றதால கேவலம் ஸ்பர்ஶஸுக₂மேயொழிய அநந்தஸுகமில்லை என்று கருத்து. இப்படி அற்பமாயிருக்கும் ஸுகம அநந்தமான பல துனபஙகளை விளைப்பதாயுமிருக்கிறது எனகிறுன் மேலே,—(தே து₃:க்க₂யோநய: ஏவ) அந்த ஸுகங்கள் எல்லாம பல துன்பங்களுக்குக் காரணமாகவேயிருக்கின்றன. க்ஷுத்₃ரவிஷயாநுப₄வத்தால ஏற்படுகையால், இவ்வுலகத்தில் துன்பஙகளை விளைப்பதோடனறியில், பரலோகததிலும பல துன்பங்களை விளைப்பவையாயுள்ளன என்றுணரலாம் எனறு ஏவகாரத்தின் கருத்து. இப்படி அற்பமாய், துன்பஙகலந்ததாயிருந்தாலும், நீண்டகாலததிற்காவது இவ்வற்ப ஸுகத்தை அநுபவிக்கலாமோ எனில, அதுவுமில்லை என்கிறது மேலே,— (ஆத்₃யந்தவந்த:) இவ்வற்பஸுகங்களும் முதலும் முடிவுமுளளவையாகையாலே அற்பகாலத்திற்கேயிருப்பவை. இந்த போ₄கங்களில் தலைசிறந்ததான பிரமனின போ₄க₃மும, அப்பிரமனின வருடங்களாலே நூறு வருடங்களேயிருபபது; கணமே ஒளிவீசும மினனலுக்கும், சில கணங்கள வாழும நீர்குமிழிகளும உளள வாசியே மனிதனின ஆயுளுககும, பிரமனின ஆயுளுக்கும உள்ளது; ஆகையால் பராக்ருதபோகங்கள் எலலாமே அற்பகாலமே நீடிப்பவை எனறு கருதது. இவ்வணணமாக அற்பஸுக₂மாகவும, துனபங்கள் பல கலநததாகவும், அநித்யமாகவும ஒருவர் உபதே₃ஶிக்கவேண்டாதபடி கணகூடாகக் காட்சியளிக்கும் இவற்றில், அறிவாளியாயிருப்பவன ஈடுபடமாட்டான எனகிறுன கடைசிப்பாதத்தில. (பு₃த₄: ந தேஷு ரமதே) இவற்றின் இயலவை அறியும அறிவாளியானவன அந்தப் பிராகிருதபோகஙகளில் ரமிக்க(ஈடுபட)மாட்டான; ரமிக்கமாட்டான் என்பதோடன்றியில், இவற்றின் தோஷங்களைக் காணககாணக் கிரமமாக இவற்றினின்றும உபரமத்தையும் (வைராக்₃யத்தையும்) அடைவான் எனறு கருதது. (பு₃த₄:) ஶப்₃த₃ாதி, விஷயங்கள் ஐநதினின்றும் ஒதுங்கி வாழ்கையாகிற ஐந்து விதமான உபரமத்திற்கும காரணமான, ப்ராக்ருதபோ₄கங்களிலுளள ஐந்துவிதமான தோஷஙகளை விவேகித்து அறிபவன எனறு கருதது. (கௌந்தேய) சிறந்த ஞானியான குந்தியின் புததிரனை நீ இத்தகைய அறிவாளியாகவேண்டாவோ என்று

கருத்து. இவ்விடத்தில், ஸாங்க்₂யகாரிகையில் (50-வது ஶ்லோகத்தில) ஒன்பது விதமான துஷ்டிகளை (இன்பங்களை) விவரிக்கும்போது, "ஆத₄யாதமிகாஶ் சதஸ்ர: ப்ரக்ருத்யுபாத₃ாந காலப₄ாக்₃யாக₄யா:" என்று ஆத்₄யாத்மிகமான நாலு துஷ்டிகளையும், "ப₃ாஹ்யா விஷயோபரமாத் பஞ்ச' என்று ஐந்து விதமான விஷயவைராக்யங்களாலே ஏற்படும் ஐந்து விதமான ப₃ாஹ்யதுஷ்டிகளையும எடுத்திருபபதும, ப₃ாஹ்யதுஷ்டிகளை விவரிக்கும்போது, இந்த விஷயவைராக்₃யங்களுக்குக் காரணமாக விஷயங்களில் ஐந்து விதமான தே₃ாஷங்களை ஸாங்க்₂யதத்வகௌமுதியிலும், தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலும் எடுத்துக்காட்டியிருப்பதும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அந்த தோஷங்களாவன,— (1) ஆர்ஜந தே₃ாஷம்—போக்யங்களையும், அவற்றுக்கு ஸாத₄நமான பணத்தையும் ஸம்பாதிப்பதற்காக உயிருக்கும் ஆபத்து ஏற்படும்படி கடல் கடப்பது, ஆயுதமெடுத்துப் போரிடுவது முதலானவை ஆர்ஜநதே₃ாஷஙகள். (2) ரக்ஷண தே₃ாஷம — ஆயிரம மதிளிட்டுக் காவலிடப்பெற்ற க₃ர்ப்ப₄க்₃ருஹத்தில் வைத்து ரக்ஷித்தாலும், அரசர்கள், நெருப்பு, திருடர், எலிகள் முதலானவற்றால் அபாயஙகள வருவது, அவற்றைத் தடுக்கக் கஷ்டப்படுவது முதலானவை ரக்ஷணதோஷஙகள். (3) க்ஷயதே₃ாஷம்— "ஸவாக்கே₃ऽபி பாதபீ₄தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:" [வி.பு6-5-50] [சுவர்ககத்திலிருந்தாலும 'என்று அவ் வின்பம நசித்துக் கீழே விழுந்து விடுவோமோ' என்று பயப்படுகிறவனுக்கு, அங்கிருக்கும்போதும் இன்பம இல்லை.] என்கிறபடியே அநுப₄வத்தின் க்ஷயப₄யத்தினால வருபவை க்ஷயதே₃ாஷங்கள். (4) பே₄ாக₃தே₃ாஷம்— "ந ஜாது காம: காமாநாம் உபபே₄ாகே₃ந ஶாம்யதி, ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்தமேவ பூ₄ய ஏவாபி₄வாத்த₄தே ||" [வி.பு4-10-22] [காமிகளின காமம் ஒருபோதும் அநுபவத்தால் அடங்குவதில்லை; எரிபொருளை இட இட அக்நி கொழுந்துவிட்டு எரிவதுபோலே, காமமும் விஷயங்களை அநுபவிக்க அநுபவிக்க மேன்மேலும அதிகமாகிறது.] என்கிறபடியே மேன்மேலும ஆசையை வளர்க்கை, பெரிய அநாததஙகளை விளைக்கை, தகாத செயல்களில ஈடுபடுத்துகை முதலானவை பே₄ாக₃தே₃ாஷஙகள். (5) ஹிம்ஸாதே₃ாஷம்—பராக்ருதாநுப₄வம் பெரும்பாலும் பிறர்க்குத் தீங்கை விளைத்தே பெற வேண்டியதாயிருக்கையாலே, அப்பரஹிம்ஸையினால் ஏற்படும் இம்மை மறுமைத துன்பங்கள் ஹிம்ஸா தே₃ாஷங்கள். ஐந்து விதமான இந்த தோஷங்களும் ப்ரத்யக்ஷம முதலான எல்லாப் பிரமாணங்களாலும அறியப்படுகின்றனவாகையால, இந்த தோஷங்

शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक् शरीरविमोक्षणात्।
कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः॥२३॥

23. ஶக்நோதீஹைவ ய: ஸோடு₄ம் ப்ராக் ஶரீரவிமோக்ஷணாத்।
காமக்ரோதோ₄த்₃ப₄வம் வேக₃ம் ஸ யுக்த: ஸ ஸுகீ₂ நர:॥

ஶரீரவிமோக்ஷணாத் ப்ராக்—*சரீரம் விடுபடுவதற்கு முன்*, இஹ ஏவ—*(ஸாத₄நாநுஷ்ட்டா₂ந நிலையான)* இக்காலத்திலேயே, காமக்ரோதோ₄த்₃ப₄வம் வேக₃ம—*காமக்ரோதங்களால் (மனோவாக்காயங்களில)* ஏற்படும் வேகத்தை, ய:—*எந்தக் கர்மயோகியானவன்*, ஸோடு₄ம ஶக்நோதி—*பொறுக்கவல்லவனுகிறுனே* ஸ: நர:—*அந்த மனிதனே*, யுக்த:—*ஆத்மாநுபவத்தை அடையத்தக்கவன;* ஸ: ஸுகீ₂—*அவனே (சரீரம் விட்டபின்) ஆத்மாநுப₄வஸுக₂த்தை அடைகிறுன்.*

---

22. காயங் கழிபபதற்கு முன்னிலிலிக் காலத்தே
மாயந் தருகாமம் வல்வெகுளி—யாயவிவை
வேகத்தைத் தானடக்க வல்லா னவனயோகி
போகத்தைத் தானடையும் போய்.

காயம் கழிப்பதற்கு முன்னிலில்—*சரீரம் உயிரைவிட்டுப் பிரிவதற்கு முன்னுல*. இக்காலத்தே—*(ஸாத₄நாநுஷ்ட்டா₂ந நிலையான) இக்காலததிலேயே*. மாயம தரு காமம் வலவெகுளி ஆய இவை—*ஆர்சர்யமான மயககத்தை விளைக்கும் காமம், வலிமைமிக்க கோபம் ஆகிய இரண்டினுல்*. வேகத்தை—*(மனம் மெய் மொழிகளிலே ஏற்படும்)* வேகத்தை, தான் அடக்க வல்லான்—*தானே கட்டுப்படுத்த வல்லவனே*. யோகி—*ஆத்மாநுபவத்தை அடையத்தக்கவனுவான்;* போய்—*இந்த சரீரம் விட்டுப்போய்*. போகத்தை தான் அடையும்—*ஆத்மாநுப₄வஸுக₂த்தைத் தன்னடையே அடைவான்.*

களை நன்கு அநுஸந்தி₄ப்பவர்களுக்கு, அநாதி₃காலமாகப் பழகிப் போந்ததானுலும் ப்ராக்ருதபே₄ாக₃ம எளிதில் கைவிடத் தக்கதே எனபது இந்த ஶ்லோகத்தின் ஸாரார்த்த₂ம். 22.

॥भा॥ शरीरमोक्षणात् प्राक्, इहैव—साधनानुष्ठानदशायामेव आत्मानुभवप्रीत्या कामक्रोधोद्भवं वेगं सोढुं—निरोद्धुं यः शक्नोति,

---

23. 'வித்3யாவிநய' [18] என்னும் ஶ்லோகத்தில் ஸமத3ர்ஶந நிலை விளக்கப்பட்டு, 'இஹைவ தை:' [19] என்னும் ஶ்லோகத்தில் அதன் பெருமை காட்டப்பட்டது. அதற்குமேல் ஆறு ஶ்லோகங்களாலே, அந்நிலை ஏற்படுவதற்குரிய அநுஷ்ட2ான முறைகளைக் கூறத்தொடங்கி, இதுவரையில் மூன்று ஶ்லோகங்களில் முறையே ப்ரியாப்ரியங்களில் விருப்புவெறுப்புகளற்றிருக்கை, வெளி விஷயங்களில் பற்றற்றிருக்கை, அவ்விஷயங்களில தோஷத்தை அநுஸந்திக்கை எனனும் மூன்று முறைகள் கூறப்பட்டன. இந்த ஶ்லோகத்தில், இவ்வண்ணமாக வெளிவிஷயங்களில் பற்றற்று ஆத்மாநுப4வஸுக2த்தையே பயினறுகொண்டு, பிராகிருதபோகங்களின தாழ்வை அநுஸந்திப்பவனுக்குத் தானே ஏற்படுகிற நாலாவது நிலையைக் கூறிக்கொண்டு, அத்தகையவனுக்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திலும் அதனுல் ஏற்படும் ஸுகத்திலும் தகுதியைக் கூறுகிருன். (ஶரீரவிமோக்ஷணுத் ப்ராக்) சரீரம் விடுபடுவதற்கு முன். சரீரம் விட்டு ஆத்மாநுப4வம் ஏற்படுவதற்கு முன், முற்கூறிய பயிற்சிகளைச் செய்யாதவனுக்குக் காமக்ரோத4ங்களை வெல்வது அரிது எனறு கருத்து. (இஹைவ) இந்த ஸாத4நாநுஷ்ட்டாந நிலையிலேயே. ஸாத்4யமான ஆத்மாநுப4வம் கைபுகுந்தபின் காமக்ரோதங்கள் ஏற்பட இடமேயில்லாமையால், அது ஏற்பட ப்ரஸகதியுள்ள ஸாத4ாநாநுஷ்ட்டானநிலை இங்கு 'இஹைவ' என்று கூறப்படுகிறது. (ய:) ஆதமஸுகத்தைப் பயில்கினற யாவனெருு ஸாத4கன். (காமக்ரோதே4ாத்3ப4வம் வேக3ம் ஸோடு4ம் ஶக்நோதி) அவ்வாத்மாநுப4வப்ரீதியிலுலே, காமக்ரோத4ங்களால் உண்டாகும் வேகத்தைத் தடுக்க வல்லவஞகிருனே. காமக்ரோத4ங்களால் மநோவாக்காயங்கள் நிதானமிழந்து மிக்க பதற்றத்தையடைந்து வரம்புமீறி நடப்பதே இங்கு வேகம் எனப்படுகிறது. உதாரணமாக, காமத்திஞல், தாழ்ந்த விஷயங்களைப்பற்றிய இடைவிடாத சிந்தனம் உண்டாவது மனத்தில் ஏற்படும வேகம்; தாழ்ந்த விஷயங்களையே சுவைபடப் பேசிக கொண்டிருப்பது வாக்கில் ஏற்படும் வேகம்; அவை பொருட்டே ராஜாந்தப்புரத்திலும் நுழைவது போன்ற தலைபோகக்கூடிய காரியங்களில் ஈடுபடுவது காயத்தில் (உடம்பில்) ஏற்படும் வேகம்.

स युक्तः—आत्मानुभवायार्हः। स एव शरीरविमोक्षोत्तरकालमात्मानुभवैकसुखस्संपत्स्यते ॥ २३ ॥

योऽन्तस्सुखोऽन्तरारामस्तथाऽन्तर्ज्योतिरेव यः।
स योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति ॥ २४ ॥

24.யோऽந்தஸ்ஸுகோऽந்தராராமஸ் ததாऽந்தர்ஜ்யோதிரேவ ய:।
ஸ யோகீ ப்ரஹ்மநிர்வாணம ப்ரஹ்மபூதோऽதிகச்சதி ॥

கோபத்திஞல் பிறரை நலிவதற்கு வழிகளையாராய்வது மனத்தில் ஏற்படும் வேகம்; கடுஞ்சொற்களைப் பேசுவது வாக்கில் எற்படும் வேகம்; அடிதடியில் இறங்குவது காயத்தில ஏற்படும் வேகம். (ஸோடும்) தடுக்க. பொதுவாக இப்பதம 'பொறுத்துக்கொண்டிருக்க' என்னும் பொருளையே காட்டுவதாயினும, காமக்ரோதங்களிஞல் வேகத்தையடைந்துவிட்டு, அவற்றைப் பொறுததுக் கொண்டிருப்பதால் மாத்திரம பயனில்லையாகையால், இங்கு 'தடுக்க' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (ஸோடும் ஶக்நோதி) தடுக்க வல்லமைபெற்று, அதில முயல்கிருனே என்று பொருள். ஆக, காமக்ரோதங்களால் உணடாகும் வேகத்தை அடக்கமுயல்வது ஸமதர்ஶந நிலையை அடைவதற்கு நாலாவது உபாயம் என்று காட்டப்பட்டது. (ஸ: நர: யுக்த:) ஜராமரணங்களை வெல்லப் போகும் அவனே ஆத்மாநுபவத்திற்குத் தகுதிபெற்றவன். 'ரீங்க்ஷயே' என்று தாதுவாகையாலே 'ர' எனனும் எழுத்து க்ஷயத்தை விளக்கும ஜராமரணங்களைக் குறிக்கிறது. 'நர:' என்று ஜராமரணஙகளை வெல்லப்போகும் அதிகாரியான இவன குறிக்கப படுகிருன். (யுக்த:) யோகத்தையுடையவன யுக்தன; மேலே 'ஸ ஸுகீ' என்று ஆத்மாநுபவமாகிற பலத்தைச் சொல்லப்போகிற தாகையாலே, இப்பதம் யமம் நியமம் முதலான அஷ்டாங்கயோக நிலைகளில் கடைசி நிலையான ஸமாதிநிலையிலிருப்பவனைக் கூறுகிறது. (ஸ: ஸுகீ) ஶரீரம் விடுவதற்குமுன முற்கூறியபடி காமக்ரோதங்களாலுண்டாகும் வேகத்தை அடக்கியவனே, சரீரம் விட்ட மறுகணம் ஆத்மாநுபவ ஸுகத்தையே அடைகிருன். (ஸுகீ) 'ஸுகமக்ஷய்யமஶ்நுதே' [21] என்று சொல்லப்பட்ட அழியாத ஸுக முடைமையை இங்கு கூறுவதாகக் கொள்வதே இப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தும். 23.

ய:—எவனொருவன், அந்தஸ்ஸுக$_2$: (ஏவ)—ஆத்மாநுப$_4$வத்தையே பே$_4$ாக்$_3$யமாகக் கொண்டவனாய், (ய:) அந்தராராம: (ஏவ)—(எவனொருவன்) அதையே பே$_3$ாக$_3$ஸ்த$_2$ானமாகக் கொண்டவனாய். தத$_3$ா—அவ்வண்ணமே. ய:—எவனொருவன், அந்தர்ஜ்யோதி: ஏவ—அதையே பே$_4$ாக உபகரணமாகக் கொண்டவனாயிருக்கிறானோ, ப்$_3$ரஹ்ம பூ$_4$த:—சுத்தாத்மநிலையை அடைந்தவனான். ஸ: யோகீ$_3$—அந்தக் கர்மயோகி ப்$_3$ரஹ்மநிர்வாணம்—ஆத்மாநுப$_4$வஸுக$_2$த்தை. அதி$_4$க$_3$ச்ச$_2$தி—அடைகிறான்.

---

23. தன்னுளம ரின்பத்தோன் றன்னிழலிற்றான் மகிழ்வோன்
றன்னு ளுயர்சோதி தானுடையோன்—றன்னுருவே
யான பிரமமா யந்தப் பிரமத்தைத்
தானடையு மினபந் தழைத்து.

தன்னுள் அமர் இன்பத்தோன—ஆக்மாநுபவத்தையே போக்யமாகக் கொண்டவனாய். தன் நிழலில் தான் மகிழ்வோன்—அதையே போகஸ்தானமாகக் கொண்டவனாய். தன்னுள் உயர்சோதி தான் உடையோன்—அதையே போகோபகரணமாகக் கொண்டவனாயிருப்பவன். தன் உருவேயான பிரமமாய்—ப்$_3$ரஹ்மம் எனப்படும் சுத்தாத்ம ஸ்வரூபநிலையை அடைந்து. இன்பம் தழைத்து—ஸுகம் விஞ்சப்பெற்று. அந்த பிரமத்தை தான் அடையும்—அந்த சுததாத்மாவைத்தான் அநுபவிப்பான்.

---

24. “பா$_3$ஹ்ய ஸ்பர்ஶேஷ்வஸக்தாத்மா” [21] என்கிறபடியே கைவிடப்பட்ட பிராகிருதமான பே$_4$ாக்$_3$யபே$_4$ாகே$_3$ாபகரண பே$_4$ாக$_3$ஸ்த$_2$ானங்கள் அனைத்தும ஆத்மாவே என்று கொளவது ஸமத$_3$ர்ஶநநிலையை அடைய உதவும் ஐந்தாவது அநுஷ்டானமுறையென்று கூறுவதன்மூலம், “விந்த$_3$த்யாத்மநி யஸ்ஸுக$_2$ம்” [21] எனறு முன் கூறியதை விவரிக்கிறான. (ய: அந்தஸ்ஸுக$_2$: ஏவ) எவனொருவன் முற்கூறியபடி வெளிவிஷயங்களில் பே$_4$ாக்$_3$யமாக உள்ள பொருள்களைக் கைவிட்டு, உள்ளிருக்கும் ஆத்மாவையே அவை அனைத்துமாகக் கொள்கிறானோ. “பா$_3$ஹ்யஸ்பர்ஶேஷு”

||भा|| यो बाह्यविषयानुभवं सर्वं विहाय अन्तस्सुखः— आत्मानुभवैकसुखः, अन्तरारामः–आत्मैकोद्यानः स्वगुणैरात्मैव सुखवर्धको

என்று முன் எடுக்கப்பட்ட வெளிவிஷயங்களுக்கு எதிர்த்தட்டைச் சொல்லுகையாலே. இங்குள்ள 'அந்த:' ஶப்₃த₃ங்கள் ஆத்மாவையே குறிக்கின்றன. ஆத்மாவையே ஸர்வவித₄ஸுக₂மாகக் கொண்டவன் என்றும், ஆத்மாவிலேயே எல்லா ஸுகத்தையும் காண்பவன் என்றும் இரண்டுபடியாக அந்தஸ்ஸுக₂ஶப்தத்திற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். எப்படிக் கொண்டாலும், ஆத்மாநுப₄வத்தையே ஸர்வவித₄பே₄ாக்₃யங்களாகவும கொண்டவன் என்றதாகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் முற்பாதியின் கடைசியிலிருக்கும் 'ஏவ'காரம, அந்தஶ்ஶப்₃த₃த்தோடு கூடிய மூன்று பதஙகளோடும் அந்வயிக்கிறது. முதலிலும் கடைசியிலும் படிக்கப்பட்டிருக்கும் யச்ச₂ப்₃த₃த்தை நடுவிலும் வருவித்துக்கொளளவேண்டியது. உலகில் போக்யஙகளை அநுபவிக்கும் பே₄ாக₃ஸ்த₂ானங்களிருபபதுபோலே இவனுக்கு உண்டோ? என்னும் கேள்வியெழ, ஸர்வபே₄ாக₃ஸ்த₂ானமாகவுமிருப்பது ஆத்மாவே எனகிறது மேல்,— (ய: அந்தராராம: ஏவ) எவன் ஆத்மாவையே விளையாடும் தோட்டமாகக் கொள்கிறானே. விளையாடுவதற்குத் தன்னை அண்டியவர்களுக்குத் தோட்டம் எவ்வாறு தன்னகத்தேயுள்ள மரம், செடி, கொடி, தளிர், பூ, பழம், குளம், நிழல் முதலானவற்றால ஸுகத்தை வளரச்செய்கிறதோ, அவ்வாறே ஆத்மாவும் தனனை அநுபவிப்பவர்களுக்கு அபஹதபாப்மத்வம், ஜ்ஞாநாநந்தஙகள் முதலான குணங்களால் ஸுகத்தை வளரச்செய்து, தன விஷயமான வாதங்களைச்செய்வது, கிரந்தங்களை எழுதுவது முதலான விளையாட்டுகளையும் விளைக்கிறது எனறு கருத்து. இங்கு தோட்டத்தைச் சொன்னது ஸர்வவித₄மான பே₄ாக₃ஸ்த₂ானஙகளுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆத்மாவையே தன்னால் கைவிடப்பட்ட பிராகிருத பே₄ாக₃ஸ்த₂ானஙகள் அனைத்துமாகக் கொள்பவன் இவன் எனறு கருத்து. உலகில் தோட்டம் முதலான போகஸ்தானஙகளில் போக்யங்களை அநுபவிக்கும்போது வெளிச்சம முதலான போகே₃ாபகரணங்களிருப்பதுபோலே இவனுக்கு பே₄ாகே₃ாபகரணங்களுண்டோ? என்னும் கேள்வியெழ, ஸர்வபே₄ாகே₃ாபகரணமாகவுமிருப்பது ஆத்மாவே எனகிறது மேலே— (ய: அந்தர்ஜ்யோதி: ஏவ) வெளிச்சம முதலான ஸர்வபே₄ாகே₃ாபகரணஙகளும் எவனுக்கு ஆத்மாவேயாகின்றதோ, ஜ்யோதிஶ்ஶப்₃த₃ம்,ஆராமத்₃ருஷ்டாந்தத்தையொட்டி,பே₄ாக்₃யமமுத

यस्य स तथोक्तः, तथाऽन्तर्ज्योतिः—आत्मैकज्ञानो यो वर्तते, स ब्रह्मभूतो योगी ब्रह्मनिर्वाणम्—आत्मानुभवसुखं प्राप्नोति॥ २४॥

லானவற்றின ஜ்ஞாநஸாத₄நமாயிருக்கையாலே போ₄கோ₃பகரண மான வெளிச்சத்தைக் காட்டுவதன்மூலம் ஸர்வபோ₄கோ₃பகரணங் களுக்கும உபலக்ஷணமாகிறது. தோட்டத்தில் விளையாடுமவனுக்குத் தனியானதொரு வெளிச்சம் முதலியவை போ₄கோ₃பகரணமாகத் தேவைப்படுவதுபோலே இவனுக்குத தனியாக ஒன்றும் தேவைப் படுவதில்லை; போ₄க்₃யபோ₄க₃ஸ்த₂ானங்களாயிருக்கும ஆத்மாவே இவனுக்கு ஜ்ஞாநாதி₃ஸாத₄நமான ஸர்வவித₄போகோ₃பகரண மாகவுமாகிறது என்று கருத்து. அன்றிக்கே, ஜ்யோதிஸ்ஸப₃த₃ம் ஜ்ஞாநத்தைக் குறிப்பதாய், 'அநதர்ஜ்யோதி:' என்று 'ஆதமா வையே அறிபவன' என்கிறதாய், பிராகிருத விஷயங்களிறபோலே போக்₃யங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதொரு போ₄க₃ உப கரணத்தை இங்கு அறியவேண்டியதில்லை, ஆத்மாவே போ₄க உபகரணமாகவுமிருப்பதால் 'ஆதமாவையே அறிபவனிவன' என்று கூறுகிறதாகவுமாம. ஏவகாரம ஆதமாவைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும சோதி வேறில்லை என்று காட்டுகிறது. அன்றிககே, வெளிச்சோதியால் ஆதமா அறியப்படமாட்டாது என்று காட்டுகிற தாகவுமாம். இனி, இபபடி ஆதமாவையே ஸர்வவித₄போ₄க்₃ய போ₄கோ₃பகரண போ₄க₃ஸ்த₂ானமாகக் கொண்டவன அடையும் ப₂லனைக் கூறுகிறது உத்தரார்த₄ம,— (ப்₃ரஹ்மபூ₄த: ஸ: யோகீ₃) ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபட்ட சுத்தாத்ம ஸ்வரூபமாயிருக்கும் நிலையை அடைந்த அநதக் கர்மயோகி. அநாதிகாலமாக தே₃ஹாத்மாபி₄மானத்தினால தன்னை தேவனென்றும், மனிதனென றும் குறுக நினைத்துவநத இவன் இப்போது அக்குறுகிய உணர்வு நீங்கி, இயல்வாகவுள்ள த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநவிரிவுபெற்றுப் பெரியவனாகிருகையாலே இவனை ப்₃ரஹ்மபூ₄தன என்கிறது. (ப்₃ரஹ்மநிர்வாணம அதி₄க₃ச்ச₂தி) ஆத்மாநுப₄வஸுகதகை அடைகிறான. ப்ரஹ்மமெனப்படும் சுததாத்மாவாகிற ஸுகத்தை அடைகிறான் என்றே, அவ்வாதமாவில் ஸுகததை அடைகிறான் என்றே பொருள் கொள்ளலாம. 'விந்த₃த்யாதமநி யஸ்ஸுக₂ம்' என்கிற ப்ரகரணத்தையொட்டி, நிர்வாணஶப்₃த₃ம (ஆத்ம) ஸுகத் தைக் குறிக்கிறது. சங்கரர் நிர்வாண ஶப்₃த₃ததிற்கு ஶாந்தி என்று பொருள் கொண்டது இப்ரகரணததிற்குப் பொருநதாதாகையால அஸ்வரஸம். ஆக, இந்த ஶ்லோகததால ஆத்மாவையே *உண்

लभन्ते ब्रह्मनिर्वाणमृषयः क्षीणकल्मषाः ।
छिन्नद्वैधा यतात्मानस्सर्वभूतहिते रताः ॥ २५ ॥

25. லப₄ந்தே ப்₃ரஹ்மநிர்வாணம் ருஷய: க்ஷீணகல்மஷா: ।
சி₂ந்நத்₃வைத₄ா யதாத்மாந: ஸர்வபூ₄தஹிதே ரதா: ॥

சி₂ந்நத்₃வைத₄ா:—(*சீதோஷ்ணம் முதலிய*) *இரட்டைகளிலிருந்து விடுபட்டவர்களாய்.* யதாத்மாந:—*ஆத்மாவிலேயே ஈடுபட்ட மனத்தை உடையவர்களாய்.* ஸர்வபூ₄தஹிதே ரதா:—*எல்லா ஜீவராசிகளுடையவும் நன்மையில் ஊற்றமுடையவர்களாய்,* ருஷய:-*ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பயில்கின்றவர்களான கர்மயோகிகள்.* க்ஷீணகல்மஷா:—(*ஆத்மாவை அடையத் தடையாயிருக்கும்*) *எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றவர்களாய்.* ப்₃ரஹ்மநிர்வாணம—*ஆத்மாநுபவ ஸுகத்தை.* லப₄ந்தே—*அடைகிறார்கள்.*

---

24. கண்ட முனிவர் கடுவினையின் கட்டழித்துக்
கொண்ட வுயிரிருமை கூர்ந்ததுயர்—விண்டறவே
நெஞ்ச நிறீஇயுயிர்க்கு நீடின்பம பூண்டவரே
யெஞ்சாப் பதம்பெறுவ ரேய்ந்து.

உயிர் கொண்ட இருமை கூர்ந்த துயர் விண்டு—*ஆத்மாக்கள் அநுபவிக்கும்* (*சீதோஷ்ணம் முதலிய*) *இரட்டைத்துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு.* நெஞ்சம் அறவே நிறீஇ-*மனத்தை நன்றாக* (*ஆத்மாவில*) *நிலைநிறுத்தி.* உயிர்க்கு-*எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும்.* நீடு இன்பம் பூண்டவரே—*நிலையான இன்பத்தைத் தரும் ஹிதத்தில் ஈடுபட்டவர்களே.* கண்ட முனிவர்—*ஆத்மாவைக் காண்கின்றவர்களாய்.* கடுவினையின் கட்டு அழித்து—(*ஆத்மாவை அடையத் தடையாயிருக்கும்*) *கொடிய வினைகளினின்றும் விடுபட்டு.* எஞ்சா பத₃ம்—*அழியாத ஆத்மாநுப₄வத்தை.* ஏய்ந்து பெறுவர்—*பொருந்தி அடைவர்.*

னும் சோறு பருகுமநீர் தின்னும வெற்றிலையாகக் கொள்வதாகிற ஐந்தாவது அநுஷ்ட்டாநமுறை கூறப்படது. 24.

॥ भा ॥ छिन्नद्वैधाः—शीतोष्णादिद्वन्द्वैर्विमुक्ताः, यतात्मानः—आत्मन्येव नियमितमनसः, सर्वभूतहिते रताः—आत्मवत्सर्वेषां भूतानां

25. பதினெட்டாவது ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ஸமத₃ர்ஶந நிலையை அடைய இருபதாவது ஸ்லோகம் தொடக்கமாகச் சென்ற ஸ்லோகமீருக ஐந்து அநுஷ்ட்டான முறைகள் காட்டப்பட்டன. அவைகளில் சிலவற்றை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு, 'எல்லா வுயிர் கட்கும நனமை செய்வதிலேயே உறுதிபூண்டிருக்கை' என்னும் அந்தரங்க₃மான (மிக நெருங்கிய) ஆருவது அநுஷ்ட்டான முறை இந்த ஸ்லோகத்தில் காட்டப்படுகிறது. (சி₂ந்நத₃வை₄த₄ா:) ஶீதம உஷ்ணம், ஸுக₂ம் து₃க்க₂ம் முதலான இரட்டைகளால் விகார மடையாமலிருப்பவர்கள். இருபதாவது ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட இன்பதுன்பங்கள் அற்றிருக்கை என்னும் முதல அநுஷ்ட்டான முறை இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. இப்பொருளைப்போல் ப்ரகரணத திற்குப் பொருந்தியிராமையாலே, 'சி₄ந்நத்₃வைத₄' ஶப்தத்திற்கு 'பே₄த₃மற்றவர்கள்' 'இதுவோ அதுவோ எனனும ஸம்ஶயமற்றவர்கள்' முதலான பொருள்கள் பொருத்தமாட்டா. (யதாத்மாந:) நியமிக்கப்பட்ட மனத்தை உடையவர்கள்; ஆத்மாவிலேயே ஈடு படுத்தப்பட்ட மனத்தை உடையவர்கள எனறபடி. சென்ற ஸ்லோகத்தில் காட்டப்பட்ட ஐந்தாவது அநுஷ்ட்டானமுறை இப்பதத் தால் உணர்த்தப்படுகிறது. இப்படி ப்ரகரணததிற்குப் பொருந்திய தாயிருப்பதாலேயே, இங்கு ஆத்மஶப்₃த₃ம் மனததைக கூறுவதாக வும், 'யத' [நியமிககப்பட்ட] என்னும் ஶப்₃த₃ம் அதை ஆத்ம விஷயத்தில ஈடுபடுத்துவதைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வண்ணமாக இரண்டு அநுஷ்ட்டான முறைகளைக காட்டியது முற்கூறிய மற்ற மூனறு அநுஷ்ட்டான முறைகளுக்கும் உபலக்ஷணம. இனி, இவ்வைந்தைக் காட்டிலும் ஸமத₃ர்ஶன நிலையை விளைப்பதில் அந்தரங்க₃மான ஆருவது நிலை காட்டப்படுகிறது,— (ஸர்வபூ₄த ஹிதே ரதா:) தனனையுளளிட்ட எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும நன்மை செய்வதிலேயே உறுதிபூண்டவர்கள்; ஸர்வஶப₃த₃ம்தனனையுளளிட்ட எல்லா உயிர்களையும் காட்டுகிறது. தனனையும சோத்தெடுப்ப தற்குக் கருத்தென்னவெனில்,— எப்படி ஒவ்வொருவனும தனனு டைய நன்மையிலேயே உறுதிபூண்டிருப்பானே, அப்படியே மற்ற எல்லா உயிர்களின் நன்மையிலும் உறுதிபூண்டிருக்கவேண்டும என்று உணர்த்துவதற்காகவே த்₃ருஷ்டாந்தமாகத் தன்னையும் சோத்தெடுக் கிறது. "ஆத்மவத் ஸாவபூ₄தாநி ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி" [தனனைப்

हितेष्वेव निरताः, ऋषयः—द्रष्टारः आत्मावलोकनपराः, य एवंभूतास्ते क्षीणाशेषात्मप्राप्तिविरोधिकल्मषाः ब्रह्मनिर्वाणं लभन्ते ॥ २५ ॥

॥ भा ॥ उक्तलक्षणानां ब्रह्मात्यन्तसुलभमित्याह—

कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यतचेतसाम् ।
अभितो ब्रह्मनिर्वाणं वर्तते विजितात्मनाम् ॥ २६ ॥

போலே எல்லா பூதங்களையும காண்பவனே அறிவாளியாவான்.] என்றும்,

"ஶ்ரூயதாம் த₄ர்மஸர்வஸ்வம் ஶ்ருத்வா சைவ அவத₄ார்யதாம்|
ஆத்மந: ப்ரதிகூலாநி பரேஷாம் ந ஸமாசரேத ॥ [பாரதம]

[அறத்தின் ஸாரார்த்தத்தைக கேளுங்கள்; கேட்டுக் குறிக்கொள் ளுங்கள். (அதாவது,—) தனக்குத் தீமை பயப்பவற்றைப் பிறர்க்கும் செய்யக்கூடாது.] என்றும இவ்வர்த்தம கூறப்பட்டதன்றே. இந் நிலை விளைந்தால் எலலாவுயிர்களையும ஸமமாகப் பார்க்கையாகிற ஸமத₃ர்ஶந நிலை தன்னடையே கைகூடுமாகையாலே இதுவே ஸமத₃ர்ஶந நிலைக்கு அநதரங்க₃மான உபாயம் என விளங்குகிறது. (ருஷய:) ஆதமாவைக் காணபவர்கள். முற்கூறியபடி எல்லா உயிர்களின நன்மையிலேயே ஈடுபட்டிருந்தனராகில, பரிஶுத்₃த₄ங் களாய், ஒன்றோடொன்று ஒத்தவையான ஆத்மஸ்வரூபங்களை நேரே காணபார்கள் என்று கருத்து. (க்ஷீண கல்மஷா:) ஆத்மாவை அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப் பாபங்களும் நீஙகப்பெற்றவர்கள். முற்கூறியபடி ஆதமஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட் டால் ஆத்மப்ராப்திக்குத் தடையாயிருககும் எல்லாப் பாபங்களும் தன்னடையே நீங்கும் எனறு கருத்து. "நஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்₃ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்₃யதே" [கீதை 4-38] [ஆத்ம ஜ்ஞானத்தைப்போலே பரிசுத்தப்படுத்தும பொருள் வேறு இங்கு இல்லையன்றே] எனறு ஆத்ம ஸாக்ஷாதகாரம பாபங்களைப் போக்குமென்பது முனனமே கூறப்பட்டதன்றே, இப்படித் தடை நீங்கினால் தனனடையே ஏறபடும் ஆத்மப்ராப்தியைக் கூறுகிறது.— (ப்₃ரஹ்மநிர்வாணம் லப₄ந்தே) ஆத்மாநுப₄வ ஸுகத்தை அடைகிறார்கள். ஆக, இந்த ஶ்லோகமீறுகவுள்ள ஆறு ஶ்லோகங்களால், ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாத₄நமான ஸமத₃ர்ஶநநிலையை விளைககும் ஆறு அநுஷ்டான முறைகள் காட்டப்பட்டன. 25.

26. காமக்ரோத₄வியுக்தாநாம் யதீநாம் யதசேதஸாம்।
அபி₄தோ ப்₃ரஹ்மநிர்வாணம் வர்த்ததே விஜிதாத்மநாம் ॥

காமக்ரோத₄வியுக்தாநாம் — *காமக்ரோதங்களற்றவர்களாய்.* **யதீநாம்**—*ப்ராக்ருத விஷயங்களில் பற்றற்றவர்களாய்.* **யதசேதஸாம்**—*மனத்தை ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடுத்தியவர்களாய்.* **விஜிதாத்மநாம்**—*மனத்தை வென்றவர்களான கர்மயோகிகளுக்கு,* **ப்₃ரஹ்மநிர்வாணம்**-*ஆத்மாநுப₄வஸுக₂ம்.* **அபி₄தோ வர்த்ததே**—*அருகிலேயே உள்ளது.*

---

25. இவ்வாறு காம வெகுளி யடக்கிமதி
வெல்வாறு தாமனத்தை வென்றோருக்—கெவ்வாறு
மீளாது துய்க்கு மிகுபிரம வானந்த
நீளாகு மென்று நிகழ்ந்து.

இவ்வாறு—*இவ்வண்ணமாக.* **காமவெகுளி அடக்கி**—*காமக்ரோத₄ங்களை அடக்கி,* **மதி வெல்வாறு தாம்**—*புத்தியைப் (ப்ராக்ருத விஷயங்களில் மேயாமல்) வெல்லும் வழியாலே.* **மனதை வென்றோருக்கு**—*மனத்தை (ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடுத்தி) வென்றோருக்கு.* **எவ்வாறும் மீளாது துய்க்கும்**—*எந்த வழியிலும் முடிவில்லாது அநுபவிக்கும்.* **மிகு பிரம ஆனந்தம**—*சிறந்த ஆத்மாநுப₄வஸுக₂ம்.* **என்றும் நிகழ்ந்து**—*என்றும் ஏற்படுவதாய்.* **நீளாகும்**—*நீண்டு செல்லும்.*

---

26. இவ்வண்ணமாக ஆறு ஶ்லோகங்களாலே ஸமத₃ர்ஶன நிலையை அடைவதற்கு உறுப்பான ஆறு அநுஷ்டா₂ந முறைகளை உபதே₃ஶித்து, அந்நிலையை விரைவில் அடைய முயற்சி உண்டாவதற்காக, 'ஸமத₃ர்ஶந நிலையை அடைந்தவர்களுக்கு ஆத்மாநுப₄வஸுக₂ம் காலதாமதமில்லாமல் மிக எளிதில் கிடைக்கும்' என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் கூறப்படுகிறது. (காமக்ரோத₄வியுக்தாநாம) ''ஶக்நோதீஹைவ'' என்ற இருபத்துமூன்றுவது, ஶ்லோகத்திற்சொல்லப்பட்டபடியே, காமக்ரோத₄ங்களின வேகத்தை அடக்கி, அவற்றினின்றும நீங்கப்பெற்றவர்களுக்கு. இப்படிக் காமமும், கோபமுமற்ற

||भा|| कामक्रोधवियुक्तानां, यतीनां-यतनशीलानां, यतचेतसां-नियमितमनसां, विजितात्मनां—विजितमनसां, ब्रह्मनिर्वाणमभितो वर्तते-एवंभूतानां हस्तस्थं ब्रह्मनिर्वाणमित्यर्थः ॥५६॥

நிலையை அடைந்துவிட்டதால், இவர்களுக்குச் சென்ற ஶ்லோகத்திற் சொன்ன ஸர்வபூ₄தஹிதே ரதத்வமும் கைவந்திருக்கும் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இப்படிக் காமக்ரோத₄ங்களை அடக்கியவுடன தன்னடையே ஏற்படும் பு₃த்₃தி₄நிக்₃ரஹம் அடுத்தபடி கூறப்படு கிறது.—(யதீநாம்) அறிவை அடக்குவதையே இயல்வாக உடைய வர்களுக்கு. இதனால், இருபது இருபத்தோராவது ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பற்றிருக்கை. வெளிவிஷயங்களில் பற்றற்றிருக்கை என்னும தன்மைகள கைவந்திருக்கின்றன எனறு உணர்த்தப்படுகிறது. இப்படி அறிவை அடக்குகையாலே ஏற்படும் மநோநிக்₃ரஹம் அடுத்த இரு பதங்களாலும் கூறப்படுகிறது.—(யதசேதஸாம) ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடுத்தப்பட்ட மனத்தை உடையவர்களுக்கு. இதனால், இருபத்துநாலாவது ஶ்லோகததில் சொல்லியபடி ஆத்மாவையே த₄ாரகபோஷக பே₄ாக்₃யங்களாகக் கொண்டிருப்பவன இவன என்று உணர்த்தப்படுறது (விஜிதாத்ம நாம்) மனத்தைப்பிராகிருத விஷயங்களிற் செல்லாதபடி வெனற வர்களுக்கு. இத்தால், இருபத்திரண்டாவது ஶ்லோகத்திற் கூறிய படி விஷயங்களின தோஷததைக் காட்டி, அவற்றிற் செலலாதபடி நெஞ்சத்தை அடக்கியவர்கள் இவர்கள என்று விளங்குகிறது. ஆக, முன் ஆறு ஶ்லோகங்களில் கூறப்பட்ட ஆறு அநுஷ்ட₂ாந முறைகளும கைவந்தவர்கள் இவர்கள் எனறு உணர்த்தபபட்ட தாயிற்று. இவ்வண்ணமாக 'யதசேதஸாம' 'விஜிதாத்மநாம்' எனனும் பதங்களுக்கு ப்ரகரணத்தையொட்டி விஷயவிப₄ாக₃ம செய்து புநருக்திபரிஹாரம்செய்ய அறியாமல், 'விதி₃தாத்மநாம்' என்று சிலர் பாடத்தைமாற்றிப் பொருள்கொண்டார்கள். (ப்₃ரஹ்ம நிர்வாணம் அபி₄தோ வர்த்ததே) ஆத்மாநுப₄வஸுக₂ம் சூழ்ந்து நிற்கிறது. கையிலுள்ள தடியாலடித்து மரத்திலிருந்து பெற வேண்டிய பழத்தைப்போலே எட்டியிராமல், கையிற்கனிபோலே அருகில் உள்ளது என்று கருத்து. ஆக, ஸமத₃ர்ஶந நிலையை அடைந்தவர்களுக்கு ஆத்மாநுப₄வம் மிகவும் எளிது எனற தாயிற்று.

॥भा॥ उक्तं कर्मयोगं स्वलक्ष्यभूतयोगशिरस्कमुपसंहरति—

स्पर्शान् कृत्वा बहिर्बाह्यांश्चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः।
प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरचारिणौ॥२७॥

यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्मोक्षपरायणः।
विगतेच्छाभयक्रोधो यस्सदा मुक्त एव सः॥२८॥

27. ஸ்பர்ஶாந் க்ருத்வா ப₃ஹிர் பா₃ஹ்யாங் சக்ஷுஶ்
சைவாந்தரே ப்₄ருவோ:।
ப்ராணாபாநௌ ஸமௌ க்ருத்வா நாஸாப்₄யந்தர
சாரிணௌ॥

28. யதேந்த்₃ரியமநோபு₃த்₃தி₄ர் முநிர் மோக்ஷபராயண:।
விக₃தேச்ச₂ாப₄யக்ரோதே₄ா யஸ்ஸதா₃ முக்த ஏவ ஸ:॥

பா₃ஹ்யாங் ஸ்பர்ஶாங்— *வெளி விஷயஸ்பர்ஶங்களை*, ப₃ஹி. க்ருதவா—*வெளியிலே தள்ளி*, சக்ஷு: ச—*கண்கள் இரண்டையும்*, ப்₄ருவோ: அந்தரே ஏவ (க்ருத்வா)—*புருவங்களின நடுவிலேயே செலுத்தி*, நாஸாப்₄யந்தர சாரிணௌ—*மூக்கினுள் ஸஞ்சரிக்கும்*. ப்ராணாபாநௌ— *ப்ராணாபாந வாயுக்களை*, ஸமௌ க்ருத்வா—*ஸமமாக ஆக்கி*, யதேந்த₃ரிய மநோபு₃த்₃தி₄:—*(ஆத்மா தவிர்ந்த விஷயங்களிற் செல்ல முடியாதபடி) அடக்கப்பட்ட இந்திரியங்களையும் மனத்தையும், அறிவையும் உடையவனாய்*, விக₃தேச்ச₂ாப₄யக்ரோத₄:—*(அதனாலேயே விஷயங்களில்) விருப்பம், (அவ்விருப்பம் நிறைவேறுதோ என்னும்) பயம், (அதைநிறைவேறாதபடி செய்பவர்களிடம்) கோபம் ஆகியவையற்றவனாய்*, மோக்ஷ பராயண:—*ஆத்மப்ராப்தியாகிற மோக்ஷத்தையே மேலான ப்ராப்யமாகக்கொண்டவனாய்*, முநி:—*ஆத்மாவைக் காண்பதையே இயல்வாக உடையவனாய்*, ய:—*எவன் இருக்கிறானோ*, ஸ:—*அவன்*, ஸதா₃ முக்த: ஏவ—*எப்போதும் முக்தனாகவே இருப்பவன்*.

॥ भा ॥ बाह्यान् विषयस्पर्शान्, बहिः कृत्वा—बाह्येन्द्रियव्यापारं सर्वमुपसंहृत्य, योगयोग्यासने ऋजुकाय उपविश्य, चक्षुषी भ्रुवोरन्तरे—

26. புறப்பற்றை நீக்கிப் புருவத்துட் கண்ணுற்
சிறந்தொக்க மூச்சிருகாற் செல்ல—நிறுத்துமனப்
புந்தியான் வென்ற பயவெகுளி யானவனே
சிந்தையான் முத்தன் சிறந்து.

புறப்பற்றை நீக்கி—*வெளிவிஷயத் தொடர்புகளை நீக்கி.* **புருவத்துள் கண்ணால் சிறந்து**—*கண்களாலே புருவங்களின் இடையே சிறப்புடன் தியானம்செய்து.* **இருகால் மூச்சு ஒக்க செல்ல சிறந்து**—*உள்ளேயும் வெளியேயும் செல்லும் இரு மூச்சுகள் ஸமமாகச் செல்லும்படி சிறந்த யோகாப்யாஸத்தைச் செய்து.* **நிறுத்தும் மனப்புந்தியான்**—*(வெளி விஷயங்களிற்செலலாமல்) அடக்கப்பட்ட மனம் முதலிய இந்திரியங்களையும், அறிவையும் உடையவனாய்.* **வென்ற பயவெகுளி ஆனவனே**-*(அதனாலேயே) பயக்ரோதங்களையும் ஜயித்தவனே.* **சிந்தையால் சிறந்து முத்தன்**—*மனத்தால் சிறப்படைந்து முக்தனாகவே (எப்போதும்) இருப்பவன்.*

27-28. "ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே₂ யோக₃லக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே। ஆத்மாநுபூ₄தி ஸித்₃த்₄யர்த்தே₂ பூர்வஷட்கேந சோதி₃தே ॥" *[கீ₃தார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹம 2] [புததிவிசேஷங்களோடு கூடியவையாய், ஆதமஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பயனாகக் கொண்டவையாய், ஆத்ம ப்ராப்தியை அடைவதற்காக ஏற்பட்டவையான ஜ்ஞாநயோகம், கர்மயோகம என்னும் இருநிஷ்டைகளும முன் ஆறு அத்தியாயங் களாலும் விதிக்கப்பட்டன.]* என்று ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்தபடியே, தனக்கு இலக்கான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்கக்கூடியதாகக் கூறப்பட்ட கர்மயோகத்தை உபதேசித்து, இப்ரகரணத்தை முடிக்கிறான் இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலே. (பா₃ஹ்யாந் ஸ்பர்ஶாந்) வெளியேயுள்ள ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயஸ்பர்ஶங்களை. (ப₃ஹி: க்ருத்வா) வெளியே தளளி. 'வெளியே பட்டிமேயும் இந்திரியங்களின் தொழில்கள் அனைத்தையும் அடக்கி' என்று கருத்து. "உபவிஶ்யாஸநே யுஞ்ஜ்யாத் யோக₃மாத்ம விஶுத்₃த₄யே ॥" *[கீதை 6-12]* [யோகத்துக்குரிய ஆஸனத்

नासाग्रे विन्यस्य, नासाभ्यन्तरचारिणौ प्राणापानौ समौ कृत्वा— उच्छ्वासनिश्श्वासौ समगती कृत्वा, आत्मावलोकनादन्यत्र प्रवृत्त्यनर्हेन्द्रिय-

---

தில் நேரே அமர்ந்து. ஆத்மவிமர்சத்தியினைபொருட்டு யோகாப்யாஸம் செய்யவேண்டும்] என்று அடுத்த அத்தியாயத்தில் சொல்லப்போவதையும், யோகாப்யாஸ ப்ரகரணமான இங்கு சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். (சக்ஷு: ச ப்ருவோ: அந்தரே ஏவ க்ருத்வா) இரு கண்களையும் புருவத்திற்கு நடுவில் மூக்கின் நுனித்தலத்திலேயே வைத்து. இருகண்களும ஒருமைப்பட்டே பார்க்கின்றனவாகையாலே, 'சக்ஷு:' என்று ஒருமையை (ஏக வசநத்தைப்) பிரயோகித்தான். "ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம்" [கீதை 6-13] [மூக்கின் நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டு] என்று இங்கேயே மேல் ப்ரகரணத்திலும, "நாஸாக்ரந்யஸ்தலோசந:" [ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யம] [மூக்கின் நுனியில வைக்கப்பட்ட கண்களை உடையவன] என்று ப்ரகரணாந்தரத்திலும சொல்லப்படுகை யாலே இங்கு 'புருவத்தின் நடுவில' என்றது மூக்கின் நுனித் தலத்தைக் குறிக்கிறது. (நாஸாப்4யந்தரசாரிணௌ ப்ராணாபாநௌ ஸமௌ க்ருத்வா) மூக்கின் உள்ளே ஸஞ்சரிக்கும் ப்ராணாபாந வாயுக் களை ஸமமாக ஆக்கி. வெளியிலுள்ள வாயு உள்ளே நுழையுமபோது ப்ராணவாயு என்றும், மறுபடி வெளிவருமபோது அபாநவாயு என்றும பெயர்பெறுகிறது. வாயுவை உள்ளிழுப்பதும் வெளி விடுவதும தானே ஏற்படக்கூடியதாகையால், அவற்றை ஸமமாக ஆக்குவதே இங்கு விதிக்கப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும. இவ்விருவாயுக்களுக்கும ஸ்தானங்களும், தொழில்களும வெவ் வேறுபட்டிருக்கையால், அவற்றை ஸமமாக ஆக்கமுடியாது. ஆகையால் மூச்சை உள்ளேயும், வெளியேயும் இழுக்கும நேரத்தை ஸமமாக்குவதே இங்கு ப்ராணாபாநவாயுக்களை ஸமமாக ஆக்குவ தாகக் கூறப்படுகிறது. மூச்சிழுக்கும் நேரத்தையோ, மூச்சை வெளிவிடும் நேரத்தையோ ஒன்றைக் குறைத்து மற்றொன்றை அதிகமாக்கக்கூடாது என்று கருத்து. (யதேந்த்ரிய மநோபுத்தி:) ஆத்மா தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களில் செல்லமுடியாதபடி அடக் கப்பட்ட இந்திரியங்களையும், மனத்தையும், அறிவையும உடைய வனாய். ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு நேரே முந்தியிருக்கும் நிலை யைச் சொல்லுவதாகையாலே, 'யத' என்று ஸாமாந்யமான நிக்ரஹத்தைச் சொல்லாமல், மற்ற விஷயங்களில் செல்லவே முடியாதபடி அடக்குவதைக் கூறுகிறது. இப்படி இந்திரியம்

मनोबुद्धिः, तत एव विगतेच्छाभयक्रोधः, मोक्षपरायणः—मोक्षैकप्रयोजनः, मुनिः—आत्मावलोकनशीलः यः, सः सदा मुक्त एव—साध्यदशायामिव साधनदशायामपि मुक्त एवेत्यर्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥

॥ भा ॥ उक्तस्य नित्यनैमित्तिककर्मेतिकर्तव्यताकस्य कर्मयोगस्य योगशिरस्कस्य सुशकतामाह—

भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोकमहेश्वरम् ।
सुहृदं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति ॥ २९ ॥

॥इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु कर्मसंन्यासयोगो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

முதலானவற்றை அடக்குவதால் தன்னடையே ஏற்படுவதைக் கூறுகிறது அடுததபடியாக,–(விக3தேச்ச2ாப4யக்ரோத4:) ஶப்3த3ாதி3 விஷயங்களில் விருப்பம், அவ்விருப்பம நிறைவேருதோ என்றும, நிறைவேறியபின அவ்விஷயாநுப4வம அழிநதுவிடுமோ என்றும் ஏற்படும் ப4யம், விருப்பத்தை நிறைவேருதபடியும், நிறைவேறிய விஷயாநுப4வத்தை அழியுமபடியும செயபவர்களிடம் கோபம் ஆகியவை இந்திரிய மநோபுத்திகளை அடக்கியவுடன் தனனடையே நீங்குகின்றன என்று கருதது. இநநிலையை அடைந்தவன ஆத்மாநுப4வததையே மேலான பராபயமாகக்கொண்டிருபபான எனகிறது அடுத்தபடி,— (மோக்ஷபராயண:) ஆத்மாநுப4வமாகிற மோக்ஷத்தையே மேலான ப்ராப்யமாகக் கொணடவன. அந்த மோக்ஷத்தை அடைவதற்காக ஆத்மாவைக் காண்பதையே இயல்வாகக் கொண்டிருப்பான எனகிறது அடுத்தபடியாக,— (முநி:) ஆத்மாவைக் காண்பதையே இயலவாகக் கொண்டவன. 'மந—ஜ்ஞாநே' எனனும தா4துவிலிருந்து தோனறிய முநிஶப்3த3ம்; இங்கு யோக3ாப்4யாஸ ப்ரகரணமாகையாலே ஜ்ஞாந விஶேஷமான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தையே இயல்வாகக கொண்டவனைக் குறிக்கிறது. (ய: ஸ: ஸதா3 முக்த ஏவ) இத்தகையவனுக எவனொருவனிருக்கிருனே, அவன எபபோதுமே முக்தனுவான; ஆத்ம ப்ராப்தி த3ஶையாகிற ஸாத்4யத3ஶையிற்போலே, இப்போதிருககும ஸாத4ந த3ஶையிலும் ஆத்மாநுபவத்தில குறையிலலாமையாலே, முக்தனுகவேயிருக்கிருன என்றபடி; ஸாத4ந த3ஶையிலேயே முக்ததுல்யனுயிருக்கிருன் எனறு கருதது.

29. போ₄க்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம் ।
ஸு₁ஹ்ருத₃ம் ஸர்வபூ₄தாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம்
ஶாந்திம் ருச்ச₂தி ॥

யஜ்ஞதபஸாம் போ₄க்தாரம்—*யாகங்களையும், தவங்களையும் ஏற்றுக்கொள்பவனும்.* ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம்—*எல்லா உலகங்களுக்கும் பெரிய ஈஶ்வரனும்,* ஸர்வபூ₄தாநாம் ஸு₁ஹ்ருத₃ம்— *எல்லாவுயிர்களுக்கும் நண்பனுமாக.* மாம்—*என்னை.* ஜ்ஞாத்வா-*அறிந்து.* ஶாந்திம் ருச்ச₂தி—*ஶாந்தியை அடைகிறான்.*

27. வேள்விதவங் கொள்வோனாய் மிக்கனைத்துந்தன்வசமா
வாள்வினைய னாகி யனைத்துலகு – நீளுற்ற
வெல்லா வுயிர்க்கு முறவா மெனையறிந்த
நல்லான் பெறுஞ்சாந்தி நன்கு.

வேள்வி தவம் கொள்வோனாய்—*யாகங்களையும், தவங்களையும் ஏற்றுக்கொள்பவனாய்.* அனைத்து உலகும் தன் வசமா மிக்கு ஆள்வினையன் ஆகி—*எல்லா உலகத்தையும் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு, மிகவும் நியமிக்கும் தொழிலை உடையவனாக (ஸர்வலோகமஹேஶ்வரனாக) ஆகி.* அனைத்து உலகு எல்லா உயிர்க்கும்--*எல்லா உலகிலுமுள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும்,* நீள் உற்ற உறவாம்—*அநாதி உறவினனான,* எனை அறிந்த நல்லான்—*என்னை அறிந்த நல்லவனே,* நன்கு சாந்தி பெறும்—*சாந்தியை நன்கு அடைவான்.*

29. "ஸந்ந்யாஸம் கர்மணாம் க்ருஷ்ண" [5-1] என்று இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களில் எது சிறந்தது என்று கேட்கப்பட்டவளவில், செயற்கரியதாயிருக்கை முதலான குறைகளை ஜ்ஞாநயோகத்திற்கும், செயற்கெளிதாயிருக்கை, விரைவில் பலனளிப்பதாயிருக்கை முதலான நிறைவுகளைக் கர்மயோகத்திற்கும் கூறுவதனமூலம் கர்மயோகமே சிறந்ததென்று காட்டினான். அதற்குப்பின் நித்யநைமித்திக கர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யதையாக (அவஶ்யம் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய அங்கங்களாகக்)கொண்டவையாய்,ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பயனாகக்கொண்டவையான கர்மயோக வகைகள் விவரிக்கப்பட்டன. இப்போது அத்தியாயத்தின் முடிவிலும், தொடக்கத்தில்

॥ भा ॥ यज्ञतपसां भोक्तारं सर्वलोकमहेश्वरं सर्वभूतानां सुहृदं मां ज्ञात्वा शान्तिमृच्छति, कर्मयोगकरण एव सुखमृच्छति। सर्वलोकमहेश्वरं—सर्वेषां लोकेश्वराणामपीश्वरम्; * तमीश्वराणां परमं महेश्वरम् (श्वे. ६. ७) इति हि श्रूयते। मां सर्वलोकमहेश्वरं सर्वसुहृदं ज्ञात्वा मदाराधनरूपः कर्मयोग इति सुखेन तत्र प्रवर्तत इत्यर्थः सुहृद आराधनाय हि सर्वे प्रयतन्ते॥ २९॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये पञ्चमोऽध्यायः॥ ५॥

கர்மயோகத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட செயற்கெளிமையே மற்றொரு முறையாலே நிலைநிறுத்தப்படுகிறது இந்த ஶ்லோகத்தில். (யஜ்ஞ தபஸாம் போ₄க்தாரம் மாம் ஜ்ஞாத்வா) எல்லா யாகங்களுக்கும், தவங்களுக்கும் போ₄க்தாவாக என்னை அறிந்து; யஜ்ஞங்கள், தவங்கள் முதலான கர்மயோக வகைகள் அனைத்தையும் தனக்கு ஆராத₄நமாக ஏற்றுக்கொள்கிறவனாக என்னை அறிந்து என்று கருத்து. இப்படி எல்லாக் கர்மங்களும் தனக்கு ஆராத₄நமாயிருப்பதற்குக் காரணத்தை அடுத்தபடியாக மூன்று பதங்களாலே கூறுகிறான்,— (ஸர்வலோக மஹேஶ்வரம்) எல்லா உலகிற்கும் பெரிய ஈஶ்வரனாயிருப்பவனை; உலகிற்கு ஈஶ்வரர்களாயிருக்கும் பிரமன், உருத்திரன் முதலானோர்க்கும் ஈஶ்வரனாயிருப்பவனை என்று கருத்து. 'மாம் ஜ்ஞாத்வா' என்பதோடு இத்தொடர்கள் மூன்றும் அந்வயிக்கின்றன. 'மஹேஶ்வரம்' என்று மாத்திரம் சொன்னால் ரூடி₄யாலே உருத்திரனைக் குறிப்பதாகச் சிலர் மயங்கக்கூடும் என்று பார்த்து, ஸர்வலோகங்களுக்கும் மஹேஶ்வரன் என விஶேஷிக்கிறார். "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்" [ஶ்வே 6-7] [ஈஶ்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான மஹேஶ்வரனை அவனை] என்றன்றோ உபனிஷத்தும் ஓதிற்று. ஶ்ருதியில் பரமமஹச்ச₂ப₃த₃ங்களாலே விஶேஷித்திருப்பதும், இங்கு ஸர்வலோக மஹச்ச₂ப₃த₃ங்களாலே விஶேஷித்திருப்பதும் உருத்திரனுக்கு ஒட்டாதன்றோ. "ஸர்வேஶ்வரேஶ்வர: க்ருஷ்ண:" [விஷ்ணுத₄ர்மம் 74-44] முதலான ஆயிரக்கணக்கானவிடங்களில் மஹர்ஷிகள் உருத்திரன் முதலான ஈஶ்வரர்களுக்கும் ஈஶ்வரனாகக் கண்ணனையன்றோ அறுதியிட்டனர். இப்படி ஈஶ்வரர்களையும் உள்நுழைந்து நியமிக்கும் ஈஶ்வரனாயிருக்கையாலே, அவர்களை ஆராதி₄ப்பவையாகத் தோன்றும் எல்லாக் கர்மங்களும் உண்மையில் தன்னையே ஆராதிக்கின்றன என்று உணர்த்தினானாயிற்று.

(ஸர்வபூ₄தாநாம் ஸுஹ்ருத₃ம்) எல்லா உயிர்களுக்கும் நண்பனாக என்னை அறிந்து. உலகில் தமக்கு நன்மையை விரும்பும் ஸுஹ்ருத்தை ஆராதி₄ப்பதற்கே பண்டிதர்களோடு, பாமரர்களோடு திர்யக்குகளோடு வாசியற அனைவரும் முயல்கின்றார்கள். ஆகையால், ''மாதா பிதா ப்₄ராதா...ஸுஹ்ருத்...நாராயண:'' [ஸுபா₃லோபநிஷத்] என்கிறபடியே எல்லா உயிர்களுக்கும் இயற்கையுறவினனான தன்னைக் கர்மங்களால் ஆராதி₄ப்பதே தக்கது என்று கருத்து. 'ஸர்வபூ₄தாநாம்' என்று விசேஷிக்கையாலே, உலகிலுள்ள மனிதர்களைப்போலே இவன் ஒரு சிலர்க்கே ஸுஹ்ருத்தாயிருப்பவனல்லன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஐஶ்வர்யமத₃ம், அதனால ஏற்படும் க₃ர்வம். அதனாலுண்டாகும் முகக்கடுகடுப்பு முதலானவையற்றவனிவன் என்பது 'ஸுஹ்ருத்' என்னும் ஶப்₃த₃த்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது. (மாம்...) பரமோதா₃ரனாக என்னை அறிந்து. ஒன்று மளிக்காத க்ருபணர்களாகவும். அற்பங்களையும், அஸ்தி₂ரங்களையும் அளிக்கும் க்ஷுத்₃ரப்ரபு₄க்களாகவுமன்றோ உலகில் அனைவருமிருப்பது. அவர்களைவிட்டுப பரமோதா₃ரனான என்னை ஆராதி₄ப்பதனாலேயே அநந்தஸ்தி₂ரபலன் கிடைக்குமாகையால் நானே எல்லாக்கர்மங்களாலும் ஆராதி₄க்கத்தக்கவன் என்று கருத்து. (ஜ்ஞாத்வா ஶாந்திம ருச்ச₂தி) இப்படிப் பரமோதா₃ரனாகவும், ஸர்வதே₃வாந்தர்யாமியாகவும. ஸர்வஸுஹ்ருத்தாகவும் என்னை அறிந்து, அதனாலேயே யாக₃ம், தவம் முதலிய எல்லாக்கர்மயோகங்களும எனக்கே ஆராத₄னமாயிருக்கின்றன என அறிந்து கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிப்பவன், உடலை வருத்தும செயல்களான அக்கர்மங்களைச் செய்யும்போதும் அதனால் வருத்தத்தை அடையாமல் ஸுக₂த்தையே அடைகிறான் என்று கருத்து. இவ்வண்ணமாக, ஆயாஸஸாத்₄யமாயிருந்தும், அனுஷ்டிக்கும்போதும் வருத்தமேற்படாமல் ஸுக₂ரூபமாயிருக்கையே கர்மயோகத்திற்குச் செயற்கெளிமையாகிறது என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஆக, கர்மஸந்யாஸ யோக₃மாகிற இவ்வத்தியாயத்தில் கர்மயோக₃த்திலடங்கிய ஞானத்தின் பெருமை விளக்கப்பட்டதாயிற்று. 29.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தா₃ஸன் இயற்றிய
கீ₃தார்த்த₂விவரணத்தில் ஐந்தாமத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

பகவத் கீதை வெண்பா

(ஐந்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறுவது)

மெய்யுணர் வின்னே வியன்கருமத் தார்ந்து

... ...

... ...

... ... *யிதுமுடிந்த தோர்ந்து*

இவ்வெண்பா பெரும்பாலும் செல்லரித்திருப்பதால், பதவுரை எழுதப்படவில்லை.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில் ஐந்தாமத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் அருளியது)

ஐந்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

6. கண்டெளி தாங்கரு மம்முயிர் காட்டக் கடுகுதலு
மண்டி யதன்படி யின்மனங் கொள்ளும் வரிசைகளுங்
கண்டறி யாவுயி ரைக்காண லுற்ற நினைவுகளும்
வண்டுவ ரேச னியம்பினன வாசவன் மைந்தனுக்கே.

வண் துவரேசன்—*துவாரகைக்கு நாதனான வண்மை மிக்க கண்ணன்,* **வாசவன் மைந்தனுக்கு**—*இந்திரன் பிள்ளையான அர்ஜுனனுக்கு,*— **கணடு எளிதாம் கருமம்**—*கண்ணெதிரே தோற்றுகையால் எளிதில செய்யக்கூடிய கரும யோகம்,* **உயிர் காட்ட கடுகுதலும்**—*ஆத்மாவைக் காட்டுவதில் (ஜ்ஞானயோகத்திலும்) விரைவுமிக்கதாயிருப்பதையும்,* **அதன் படியில் மண்டி**—*அக்கர்மயோகத்தின் அங்கங்களில் ஈடுபட்டு,* **மனம் கொள்ளும் வரிசைகளும்**—*மனத்தில் அனுஸந்திக்கவேண்டிய அகர்த்ருத்வம் முதலானவற்றையும்,* **கண்டு அறியா உயிரை**—*(நேரில் இதுவரை) கண்டு அறியப்படாத ஆத்மதத்துவத்தை,* **காணல் உற்ற நினைவுகளும்**—*(எங்கும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகப்) பார்ப்பதற்கு உறுப்பான எண்ணங்களும் (ஆகிய இவற்றை)*- **இயம்பினன்**—*உபதேசித்தருளினன்.*

கீதாஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

ஐந்தாமத்தியாயம்

ஶ்லோ.	அர்த்தம்
1.	கர்மஜ்ஞாநயோகங்களில் எது சிறந்தது? என்று அர்ஜுனன கேள்வி.
2-7.	செயற்கெளிமையாலும், விரைவில் பலனளிக்கும் தன்மையாலும் கர்மயோகமே ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்று கண்ணனின பதில்.
8-11.	அகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநத்தில் ஒரு வகையான 'இந்திரிய ப்ராணன்களில் கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்திக்கை.
12.	பலஸங்கத்யாகம் மோக்ஷஹேது.
13.	சரீரத்தில் கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்திக்கை (அகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநத்தில் மற்றொரு வகை).
14-15.	ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வமின்மை; ப்ரக்ருதிவாஸனையின் கர்த்ருத்வம. (அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தில் மற்றொரு வகை)
16.	அகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநத்தை உள்ளடக்கிய ஆத்ம விஷய ஜ்ஞாநத்தின பெருமை.
17.	ஆத்மாநுபவமாகிற மாடத்திற்கு ஏறும் படிக்கட்டாயிருக்கும் அறிவின் படிகளின் வரிசை.
18-19.	ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஜ்ஞானைகாகாரத்தால் ஸமர் எனனும அறிவு—ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை மறுமையில் விளைப்பது; இம்மையிலும் மேலான துக்கநிவ்ருத்தியை அளிப்பது.
20-25.	ஸமதர்ஶநநிலை ஏற்பட உதவும் ஆறு அநுஷ்டாந முறைகள்.
20.	முற்கூறிய ஸமதர்ஶந நிலையை விளக்கும் மனநிலை.
21.	ஸமதர்ஶந நிலை வந்தால் ஆத்மாநுபவம் தன்னடையே வரும்.
22.	ப்ராக்ருதபோகங்களை விடும் வழி.
26.	ஸமதர்ஶநநிலை கைவந்தால் ஆத்மாநுபவம் விரைவில் ஏற்படும்.
27-28.	கர்மயோகத்தின் உபதேஶம்.
29.	கர்மயோகம் மற்றொரு காரணத்தாலும் செயற்கெளியதாயிருப்பது.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்
[ஆருவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

योगाभ्यासविधिर्योगी चतुर्धा योगसाधनम् ।
योगसिद्धिः स्वयोगस्य पारम्यं षष्ठ उच्यते ॥ १० ॥

10. யோக₄ாப்₄யாஸவிதி₄ர் யோகீ₃ சதுர்த்₄ா,
யோக₃ஸாத₄நம்
யோக₃ ஸித்₃தி₄: ஸ்வயோக₃ஸ்ய பாரம்யம்
ஷஷ்ட்ட₂ உச்யதே ||

யோக₃ாப்₄யாஸ விதி₄:—(*ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற*) *யோக₃த்தைப் பழகும் முறையும்,* **சதுர்த்₄ா யோகீ₃**—*நாலுவகைப்பட்ட யோகிகளும்,* **யோக₃ஸாத₄நம்**—*(முற் கூறிய) யோகத்திற்கு ஸாத₄நமாகிய அப்₄யாஸம், வைராக்₃யம் முதலானவையும்,* **யோக₃ஸித்₃தி₄:**—*(தொடங்கிய) யோக₃ம் (இடையில் தடைபட்டாலும் காலக்ரமத்தில்) ஸித்₃தி₄ யடையும் என்பதும்,* **ஸ்வயோக₃ஸ்ய பாரம்யம்**—*தன விஷயமான பக்தியோகத்தின் உயர்வும்,* **ஷஷ்ட்டே₂**—*ஆருமத்தியாயத்தில்,* **உச்யதே**—*கூறப்படுகிறது.*

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி த₃ாஸன் இயற்றிய
கீதார்த்த விவரணம் ஆரும் அத்தியாயம்

ஆருவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:— (1) ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார மாகிற யோகத்தைப் பழகும முறையும், (2) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம செய்யும் யோகிகளில் நாலு வகையும, (3) அவ்வாத்மஸாக்ஷாத் காரத்திற்கு ஸாத₄நமாயிருக்கும் அப்₄யாஸம் (சிந்தனம்), வைராக்₃யம் முதலானவையும், (4) தொடங்கிய யோக₃ம இடையில் தடைபட்டாலும, அடியோடு அழிந்துவிடாமல் காலக்ரமத்தில் ஸித்தி யடையும் என்பதும், (5) ஸர்வேஶ்வரனை விஷயமாகக்கொணட பக்தியோகம் முற்கூறிய ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தைக் காட்டிலும்சிறப்புற்றது என்னும் அர்த்தமுமாக ஐந்து அர்த்தங்கள் இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்படுகின்றன. இவ்வத்தியாயத்தில் இவ்

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 6

அத்₄யாத்மயோக₃ம்

அத்தியாயப் பொருளின சுருக்கம்

அத்த னருள்கீதை யாறுமோத் தாற்கருமத்
தொத்த தெளிவைத் தெரிந்துரைக்கு

... ...

... ...

ஆறுவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கத்தை விளக்கும் இவ் வெண்பாவில் பின்னடிகள் செல்லரித்துவிட்டதால் பதவுரை எழுதப்படவில்லை.

வைந்து அர்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டாலும், ஒவ்வோரத்தியாயத்தில் ஒவ்வோரர்த்த₂ம் ப்ரத₄ாநம் என்கிற கணக்கிலே, இவ்வத்தியாயத்தில் யோக₃ாப்₄யாஸ விதி₄யாகிற முதல் அர்த்த₂மே ப்ரத₄ாநமாகையால, இவ்வத்தியாயம் யோக₃ாப்₄யாஸயோக₂ம் என்று அழைக்கப்படுகிறது என அறியத்தக்கது. இதனாலேயே பா₄ஷ்யகாரரும, முதல் ஶ்லோகபா₄ஷ்யத்திலே யோக₃ாப்₄யாஸ விதி₄யையே இவ்வத்தியாயத்தின் அர்த்த₂மாகக் குறிப்பிட்டருளினார். ஆளவந்தாரால் குறிப்பிடப்பட்ட 2, 3, 4-வது அர்த்தங்கள் இந்த யோக₃ாப்₄யாஸத்திற்கு உறுப்பானவை எனபதும், பக்தியோகச் சிறப்பாகிற கடைசி அர்த்தம் மேலே உள்ள மத்₄யமஷட்கத்தில சொல்லப்போகும் பக்தியோகத்திற்குத் தோற்றுவாயாக அமைந்தது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

முன் அத்தியாயங்களோடு ஸங்க₃தி (தொடர்பு)

முன் ஐந்து அத்தியாயங்களிலும், கர்மயோக₃ ஸாத்₄யமான ஜ்ஞாநயோக₃மும, ஆத்மயாத₂ாத்ம்யஜ்ஞாநமாகிற அங்கத்தோடு கூடிய கர்மயோக₃மும விவரிக்கப்பட்டன; இவ்வத்தியாயத்தில் அவ்விரு யோகங்களாலும் தனித்தனியே ஸாதி₄க்கத்தக்க ஆதம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தைப் பழகும்முறை ப்ரத₄ாநமாக விவரிக்கப்பட்டு, பரவித்₃யைக்கு அங்க₃மானதாய், பரஜாபதி வாக்யத்தில் கூறப்படுவதாக மூன்றுவது அத்தியாயத் தொடக்கத்தில் காட்டப்பட்ட ஆத்மத₃ர்ஶநம் பரிபூர்ணமாக விளக்கப் படுகிறது.

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

श्रीभगवानुवाच—

अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः।
स संन्यासी च योगी च न निरग्निर्नचाक्रियः॥ १॥

ஶ்ரீப4க3வாநுவாச—

1. அநாஶ்ரித: கர்மப2லம் கார்யம் கர்ம கரோதி ய:।
ஸ ஸந்யாஸீ ச யோகீ3 ச ந நிரக்3நிர் ந சாக்ரிய:॥

கர்மப2லம்—கர்மங்களுக்குரிய ஸ்வர்க்கா3தி3 ப2லனை. அநாஶ்ரித:—*பற்றிநிற்காதவனாய்.* கார்யம் (இதி) கர்ம ய: கரோதி-*கர்மயோகா3நுஷ்ட்டாநமே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிருப்பது என்னும் எண்ணத்துடன் எவன கர்மயோகத்தை அநுஷ்ட்டிக்கிறானோ,* ஸ: ஸந்யாஸீ ச—*அவன் ஜ்ஞாநயோக3நிஷ்ட்ட2னாகவுமாகிறான்;* (ஸ:) யோகீ3 ச—*(அவன்) கர்மயோக3நிஷ்ட்ட2னாகவுமாகிறான்;* (ஸ:) ந நிரக்3நி:—*(அவன்) அக்3நிகார்யமான யஜ்ஞாதி3கர்மங்களில் ஈடுபடாதவனல்லன் (அவற்றைச் செய்பவனேயாவான்).* (ஸ:) ந ச அக்ரிய:—*(அவன்) கேவலஜ்ஞாநநிஷ்ட்ட2னுமல்லன்.*

---

1. கன்மபலனண்ணாது காரியமென் றுன்னியவத்
தன்மையுமத்தூய்மனத்திற்சார்ந்தியல்வா—னன்மை
ஞானியவன் யோகியவ னல்லங்கி யிற்கிரிசை [யமர்
தானிகழா னென்றுஞ் சமைந்து.

கன்ம பலன் நண்ணாது—*கர்மங்களுக்குரிய ஸ்வர்க்க3ம் முதலிய தாழ்ந்த பலன்களை விரும்பாமல்,* காரியம் என்று உன்னி—*(கர்மயோக3மே) ஸ்வயம்ப்ரயோஜநம் என நினைத்து* அவ்அத்தன்மையும்—*(ஆத்மாக்களும் அதன் ஸாக்ஷாத்காரமும் நித்யம், தே3ஹாதி3களும், அவற்றோடு*

॥भा॥ उक्तः कर्मयोगस्सपरिकरः, इदानीं (ज्ञानयोग)कर्मयोगसाध्यात्मावलोकनरूपयोगाभ्यासविधिरुच्यते। तत्र कर्मयोगस्य निरपेक्षयोगसाधनत्वं द्रढयितुं ज्ञानाकारः कर्मयोगो योगशिरस्कोऽनूद्यते; कर्मफलं—स्वर्गादिकं अनाश्रितः, कार्यं—कर्मानुष्ठानमेव कार्यम्, सर्वात्मना-

தொடர்புடைய ஸ்வர்க்க₃ாதி₃களும் அநித்யம். ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரகர்த்தாவல்லன் என்னும்) அந்தந்த அநுஸந்தாநங்களையும். அத்தூய் மனத்தில் சார்ந்து—அப்படிப்பட்ட (கர்மாநுஷ்டா₂னத்தால்) பரிசுத்தமான மனத்தில் கொண்டு. இயல்வான்-கர்மயோகத்தையே அநுஷ்டிப்பவன (எவனோ). அவன் நன்மை அமர் ஞானி—அவனே நன்மை மிக்க ஜ்ஞாந யோகததையும் செய்பவன்; அவன் யோகி—அவனே கர்ம யோகத்தையும் செய்பவன்; என்றும் சமைந்து—எப்போதும் (முற்கூறிய) மனப்பக்குவமுடையவனுய். நல் அங்கியில் கிரிசை தான் இகழான்—நல்ல அக்னியோடு தொடர்புடைய யாக₃ம் முதலான ஶ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களை இகழ்ந்து கைவிடமாட்டான்.

1. யோக₃ாப்₄யாஸ விதி₄யை விவரிப்பதற்கு முன், அந்த யோக₃த்திறகுக காமயோகமே நிரபேக்ஷகாரணம் எனபதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, ஜ்ஞாநத்தை உள்ளடக்கியதாய், யோக₃மாகிற அவ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரத்தில் முடிவடைவதான கர்ம யோகத்தை முதல் ஒன்பது ஶ்லோகங்களாலே மறுபடியும் கூறுகிருன். அதில் முதல் ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே ஜ்ஞாநாகார கர்மயோகத்தை அநுவதி₃த்து, பிற்பாதியாலே. அது யோகத்திற்கு நிரபேக்ஷமான (வேருென்றை எதிர்பாராத) காரணம் என்று காட்டுகிருன். (கர்மப₂லம் அநாஶ்ரித:)கர்மங்களுக்கு சாஸ்திரங்களிற் கூறப்படும ஸ்வர்க்க₃ாதி₃ப₂லங்களைப் பற்றி நில்லாதவனுய்: அப்படிப் பலனில்லாமற்போனுல், "ப்ரயோஜநமநுத்₃தி₃ஶ்ய ந மந்தோ₃ாऽபி ப்ரவாத்ததே" [பயனைக்கருதாமல் எக்காரியத்திலும் மூட₄னும் ஈடுபடமாட்டான] எனகிற ரீதியிலே எவரும் இக்கர்மங்களில் ஈடுபடமாட்டார்களே எனில், ஸ்வயம்ப்ரயோஜந'4கதியுடன் ஈடுபடலாம் என்கிறதுமேலே; (கர்ம கார்யம் இதி) கர்மமே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம் எனனும நினைவுடன்; முன ஶ்லோகத்திற் சொன்னபடி எலலாப் படியாலும் நமக்கு ஸுஹ்ருத்தாயிருக்கும பரமபுருஷனுக்கு ஆராத₄நமாயிருப்பதாகையாலே இக்கர்மயோகமே மிகவினிதாய்,

असत्सुहृद्भूतपरमपुरुषाराधनरूपतया कर्मैव मम प्रयोजनं न तत्साध्यं किंचिदिति यः कर्म करोति; स संन्यासी च—ज्ञानयोगनिष्ठश्च; योगी च—कर्मयोगनिष्ठश्च; आत्मावलोकनयोगसाधनभूतोभयनिष्ठ इत्यर्थः।

ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறதாகையாலே, இதற்குப்பயனுக வேறு எதுவும தேவையில்லை எனனும் நினைவுடன. (யः கர்ம கரோதி) எவன் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கிருனே. "கார்யம இதி யः கர்மகரோதி" என்று இதிஶப்₃த₃த்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு இப்படிப் பொருளகொள்ளாமல், "காயம் கர்ம யः கரோதி" [செய்யத்தக்கதாக சாஸ்த்ரத்தில் விதி₄க்கப்பட்ட கர்மயோகத்தை எவன செய்கிருனே] என்று பொருள்கொள்வதில் அர்த்த₂ஸ்வாரஸ்யம் குறைவாயிருக்கிறபடியால் முற்கூறியபடியே பொருள கொளளவேணடும். இனி, ஶ்லோகத்தின் மூன்ரும பாதத்தாலே கர்மஜ்ஞாந யோகங்களிரண்டாலும் ஸாதிக்கத்தக்க ஆத்மஸாக்ஷாத காரமாகிற பலன அவனுககுக கைகூடுகையால், அவன இரண்டு யோகத்திலும நிஷ்டை₂யுடையவனுகிருன என்று கூறப்படுகிறது (ஸ ஸந்யாஸீ ச யோகீ₃ ச) அவன் ஜ்ஞாநயோக₃ நிஷ்ட₂னுகவுமாகிருன; கர்மயோக₃ நிஷ்ட₂னுகவுமாகிருன. முன அத்யாயஙகளில் ஸந்யாஸ யோக₃ஶப்₃த₃ங்களைச் சேர்த்துப்படிக்குமபோது, (முறையே) ஜ்ஞாநயோகமும், கர்ம யோகமுமே அவற்ருல் குறிக்கப்படுகினறனவாகையால இஙகும் அப்படியே கொளளவேணும. தனித்தனியே ஆத்மஸாக்ஷாதகார மாகிற யோக₃ஸாத₄நமாயிருக்கும இவ்விரண்டு யோகங்களாலும ஸாதி₄க்கப்படும் பயன் இவனுக்குக் கிட்டுவதால், இவனை இரணடு யோகங்களையும அநுஷ்டிப்பவனெனறே (உபசாரமாகக்) கூற லாம என்று கருத்து. ஆக, ஜ்ஞாநயோகத்தை எதிர்பாராமலே (ஜ்ஞாநஸஹித) கர்மயோகம் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைககும் எனறதாயிற்று. இப்படிக கொணடாலொழியக் கர்மயோக நிஷ்ட₂னை முற்பாதியில் அநுவதி₃தது அவனுககே ஜ்ஞாநகர்ம யோகஙகள் இரண்டிலும் நிஷ்டையைக் கூறுவது ஒட்டாது; கர்மயோக₃ நிஷ்ட₂னுக்கு ஜ்ஞாநயோக₃ நிஷ்டை கிடையாது எனபதும், கர்மயோகநிஷ்டனையே எடுத்து அவனுக்குக் கர்மயோக₃ நிஷ்டை₂யை விதி₄ப்பது—கூறியது கூறல, பயனினமை முதலிய தோஷங்களையுடையது எனபதும தெளிவன்றே. அனறிக்கே, கர்மயோக₃த்தின அமஶமான ஜ்ஞாநாம்ஶம 'ஸந்யாஸீ' எனனும் பதத்தாலும், கர்மாம்ஶம 'யோகீ₃' எனனும் பத₃ததாலும் கருதப்படுகையால விரோத₄மில்லை எனறும நிர்வஹிக்கலாம.

न निरग्निर्न चाक्रियः–न चोदितयज्ञादिकर्मस्वप्रवृत्तः, न च केवलज्ञाननिष्ठः; तस्य हि ज्ञाननिष्ठैव, कर्मयोगनिष्ठस्य तूभयमस्तीत्यभिप्रायः ॥ १ ॥

கர்மஜ்ஞாநயோகங்களிரண்டையுமுடையவனென்று முன்பாத₃த்தில் சொன்னதுகண்டு, கர்மயோக₃த்தை ஸாத₄நமாகக் கொண்டு ஜ்ஞாநயோக₃த்தை அடைந்தவன் என்று கருதிவிடக்கூடாது என்ப தற்காக, இவன கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னே எனறு வலியுறுத்துகிறது கடைசிப்பாத₃ம். (ந நிரக்₃நி:) சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞாதி₃கர்மங்களில் ஈடுபடாதவனல்லனிவன; அக்₃நிஶப்₃த₃ம் இங்கு அக்₃நியோடு தொடர்புடைய யஜ்ஞாதி₃ கர்மங்களுக்கு உபலக்ஷணமாய், சாஸ்திரங்களில் விதி₄க்கப்பட்ட எல்லாக் கர்மங் களையும் குறிக்கிறது. (ந சாக்ரிய:) கேவலஜ்ஞாநயோக₃நிஷ்ட₂னு மல்லனிவன; 'நிரக்₃நி:' என்பதிலேயே கர்மநிவ்ருத்தி கூறப்பட்டு விட்டபடியால், 'அக்ரிய:' என்றது—க்ரியையிலும வேறுபட்டதாக இந்த ப்ரகரணத்தில் அடிக்கடி படிக்கப்படும் ஜ்ஞாநத்தில் நிஷ்டை₂ யுடையவன் என்றதாகிறது; 'ந சாக்ரிய:' என்றதால் இவன் கேவல ஜ்ஞாநயோக₃நிஷ்ட₂னுமல்லன் என்றபடி. அன்றிக்கே, 'ந நிரக்₃நி:' என்று ஶ்ருதியில் விதிக்கப்பட்ட ஶ்ரௌதகர்மங்களைச் செய்பவன் என்பதையும். 'ந சாக்ரிய:' என்று, ஸ்ம்ருதிகளில் விதி₄க்கப்பட்ட ஸ்மார்த்த கர்மங்களையும் செய்பவன் என்பதையும் காட்டுகிற தாகவுமாம். இவ்வர்த்தத்திலும், இவன் ஜ்ஞாந கர்மங்களிரண்டையு முடைய கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னேயொழிய ஜ்ஞாந நிஷ்டை₂ ஒன்றையேயுடைய கேவல ஜ்ஞாநயோக₃ நிஷ்ட₂னல்லன் என்பது ஸித்₃தி₄க்கும். "அநக்₃நிரநிகேத: ஸ்யாத்" [மநு 6-25, 43] [அக்₃நி காரியமற்றவனுகவும், ஓர் இருப்பிடமற்றவனுகவுமிருக்கவேண்டிய வன் ஸந்யாஸி] "த்யக்த்வா த்₃ரவ்யாக்₃நி ஸாத்₄யாநி கர்மாணி" [ ] [திரவியத்தாலும், அக்₃னியினுலும் ஸாதி₄க்கத்தக்க கர்மங்களைவிட்டு (வாழவேண்டியவன் ஸந்யாஸி)] என்கிறபடியே அக்₃நித்₃ரவ்யஸாத்₄யகர்மங்களில்லாத ஸந்யாஸியல்லனிவன் என்று பொருள்கொள்ளக்கூடாதோ? எனில், "ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄:" [எதற்கு ப்ரஸங்க₃ம் ஏற்பட்டதோ, அதையே தள்ள வேணடும்] என்னும் நியாயப்படி, இங்கு ப்ரஸங்க₃ம் ஏற்பட்டி ருக்கும் ஜ்ஞாநயோக₃நிஷ்ட₂னைத் தள்ளவேண்டுமேயொழிய, இங்கு ப்ரஸங்க₃மே ஏற்படாத ஸந்யாஸியை எடுத்துக்கழிப்பது பொருத்தமற்றது என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆக, ஜ்ஞாநாகார கர்மயோக₃மே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு நிரபேக்ஷ(நேரான) காரணம் என்றதாயிற்று. 1.

॥ भा ॥ उक्तलक्षणकर्मयोगे ज्ञानमप्यस्तीत्याह—
यं संन्यास इति प्राहुर्योगं तं विद्धि पाण्डव।
न ह्यसंन्यस्तसङ्कल्पो योगी भवति कश्चन॥ २॥

2. யம் ஸந்ந்யாஸ இதி ப்ராஹுர் யோக₃ம் தம் வித்₃தி₄ பாண்ட₃வ।
ந ஹ்யஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்போ யோகீ₃ ப₄வதி கஶ்சந॥

பாண்ட₃வ— *பாண்டு₃புத்திரனே!* யம்-*யாதொன்றை*, ஸந்ந்யாஸ: இதி—*ஜ்ஞாநம் என்று*, ப்ராஹு:—*(அறிவாளிகள்) கூறுகின்றார்களோ*, தம்-*அதை*, யோக₃ம் வித்₃தி₄—*கர்மயோக₃மென்றே அறிவாயாக; (கர்மயோகத்தில் அடங்கியதாக அறிவாயாக என்றபடி)* அஸந்ந்யஸ்த ஸங்கல்ப: கஶ்சந-*(ஆத்மாவல்லாத ப்ரக்ருதியில் ஆத்மாவென்னும்) அபி₄மானத்தைக் கைவிடாதவன் எவனும்*, யோகீ₃—*கர்மயோக₃ம் செய்பவனாக*, ந ப₄வதி ஹி—*ஆகமாட்டானன்றோ*.

---

2. கூரறிவு சேர்துறவென் றெத்தைக் குறித்துரைப்பார்
பேரறிவில் யோகமதாம் பாண்டவனே—தூரநசை
விட்டியலா தானொருவன் மெய்கரும யோகியெனப்
பட்டியல மாட்டான் பயின்று.

பாண்டவனே!—*பாண்டுவின் பிள்ளையே!* கூர் அறிவு சேர் துறவு என்று எத்தைக் குறித்து உரைப்பர்—*கூர்மையான அறிவை ஸ்வரூப நிரூபகமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநயோக₃ம் என்று எதைக்குறித்து அறிவாளிகள் வழங்குவரோ*, பேர் அறிவில் யோகம் அதாம்—*பெரிய அறிவைத் தன்னுள் அடக்கிய கர்மயோகமே அதுவாகும்*. பயின்று-*மிக முயன்று*, நசை தூர விட்டு இயலாதான் ஒருவன்-*(தேஹத்தில் ஆத்மா வென்னும்) அபி₄மானத்தை அடியோடு கைவிட்டிராதவன் எவனும்*, யோகி எனப்பட்டு இயலமாட்டான்—*கர்மயோகம் செய்பவன் எனப்படத்தகாதவனாவான்*.

॥भा॥ यं, संन्यास इति—ज्ञानयोग इति आत्मयाथात्म्यज्ञानमिति प्राहुः, तं कर्मयोगमेव विद्धि। तदुपपादयति—न ह्यसंन्यस्तसंकल्पो योगी भवति कश्चनेति। आत्मयाथात्म्यानुसन्धानेन अनात्मनि प्रकृतावात्मसङ्कल्पः संन्यस्तः—परित्यक्तो येन स संन्यस्तसङ्कल्पः, अनेवंभूतः असंन्यस्तसङ्कल्पः। न ह्युक्तेषु कर्मयोगिष्वनेवंभूतः कश्चन कर्मयोगी भवति; ※ यस्य सर्वे समारम्भाः कामसङ्कल्पवर्जिताः (४. १९) इति ह्युक्तम्॥ २॥

---

2. முற்கூறிய கர்மயோகத்தில் ஜ்ஞாநமும் உள்ளது என்கிறது. (யம ஸந்ந்யாஸ இதி ப்ராஹு: தம யோகம் வித்₃தி₄) ஸந்யாஸ யோக₃ ஶப்₃த₃ங்கள் முனபோல் முறையே ஜ்ஞாநகர்ம யோகங்களைக் குறிக்கின்றனவாகையால், "எதை 'ஜ்ஞாநயோகம்' என்கிறார்களோ அதைக் கர்மயோகம் என அறிவாயாக" என்று ஜ்ஞாநயோக₃த்தை எடுத்து, அதற்குக் கர்மயோகமாயிருக்கும் தன்மையை விதி₄ப்பதுபோலே தோன்றினும் இப்படிப்பொருள் கொள்வதில் பயனில்லையாகையாலும், உத்தரார்த₄த்திலுள்ள விவரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலும், இத்தொடருக்குத் தாத்பர்யார்த்த₂ம வேறுவிதமாகக் கொள்ளவேண்டும. ஸந்யாஸஶப்₃த₃ம் ஜ்ஞாநயோக₃த்தைச் சொல்லுவதன்மூலம் அதின் பகுதியான ஆத்மயாத₂ாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை இங்கு குறிக்கிறது; 'ஆத்மயாத₂ாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கர்மயோக₃ம் என்று அறி' என்றதும் பொருந்தாதாகையால், "ஆத்மயாத₂ாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கர்மயோக₃த்தில் அடங்கியதாக அறி"என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும; ஆக, கர்மயோக₃த்தில் ஜ்ஞாநமும் உள்ளது என்றதாயிற்று. இதை உத்தரார்த₄ம் விளக்குகிறது,— (அஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்ப: கஶ்சந யோகீ₃ ந ப₄வதி) தேஹத்தில் ஆத்மஸங்கல்பத்தைக் கைவிடாதவன் எவனும் கர்மயோகி₃யாகமாட்டானன்றே. ஆகையால் கர்மயோ₃கத்தில் ஆத்மஞானம இருந்தே தீரவேண்டும் என்று கருத்து. "கஶ்சந" ஶப்₃த₃ம் முற்கூறிய கர்மயோகி₃கள் பலவகைப்படுவர் என்பதையும், அவர்கள் அனைவர்க்குமே அவ்வாத்மஜ்ஞாநம் ஆவஶ்யகம் என்பதையும் காட்டுகிறது. இவ்வர்த்த₂ம் "யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்ப₄ா: காமஸங்கல்பவர்ஜிதா:" [4-19] [எந்த முமுக்ஷுவுக்கு எல்லாக் கர்மாரம்ப₄ங்களும்—ப₂ல

||भा|| कर्मयोग एवाप्रमादेन योगं साधयतीत्याह—

आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते।
योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते॥३॥

3. ஆருருக்ஷோர் முநேர் யோகம் கர்ம காரணமுச்யதே।
யோகாரூடஸ்ய தஸ்யைவ ஶம: காரணமுச்யதே ||

ஸங்கமும், தேஹமே ஆத்மா என்னும் அபிமானமும் அற்றவையாயிருக்கின்றனவோ...] முதலானவிடங்களில் ஏற்கனவே தனால் சொல்லப்பட்டது என்று காட்டுகிறது 'ஹி' ஶப்தம். ஸங்கல்ப ஶப்தம 'நான் இக்கார்யத்தைச் செய்யக்கடவேன' என்னும் கர்ம ஸங்கல்பத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளக்கூடாதோ? எனில்: அந்த ஸங்கல்பமில்லாவிட்டால் கர்மம் செய்வதே ஓட்டாதாகையால், 'கர்மயோகத்தைச் செய்' என விதிக்கும் இப்ரகரணத்திற்கு அது பொருந்தாது. 'பலத்தில் விருப்பத்தை ஸங்கல்பஶப்தம் குறிக்கக்கூடாதோ?'எனில்: அப்படிக்கொண்டால், 'கர்மயோகத்தில் ஞானம் அடங்கியுள்ளது' என்று கூறும் பூர்வார்த்தத்திற்கு இது விவரணமாகமாட்டாது. இக்காரணத்தாலேயே, "ஸங்கல்பமூல: காமோ ஹி யஜ்ஞாஸ் ஸங்கல்ப ஸம்பவா:" [மநு2-3] [பலஸங்கல்பத்தைக் காரணமாகக்கொண்டது அவ்வப்பலன்களில் விருப்பம்; யஜ்ஞங்களும் அந்த ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்படுமவை] என்று தொடங்கிப் பலகாமத்திற்கும், யஜ்ஞாதி கர்மங்களுக்கும் காரணமாக மநுஸ்ம்ருதியில் கூறப்பட்ட பலஸங்கல்பத்தை இங்கு ஸங்கல்ப ஶப்தத்தால் கூறுவதாகக் கொள்வதும் ஓட்டாது. ஆகையால், தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாகக் கற்பி(அபிமானி)ப்பதே இங்கு ஸங்கல்பமெனப்படுகிறது "ஸம்—ஏகீக்ருத்ய (ஒன்றுபடுத்தி) கல்ப:(கற்பிப்பது)—ஸங்கல்ப:". முன் அர்த்தத்திற்சொன்ன ஆத்ம ஜ்ஞானத்தாலே, தேஹாத்மாபிமானத்தைக் கைவிடாதவன் எவனும் கர்மயோகியாக முடியாது என்றபடி. இப்படிக் கொண்டால்தான் ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி முற்பாதிக்கு விவரணமாக முடியும். (பாண்டவ) பாண்டு புத்திரனே! தேஹாத்மாபிமானத்தைவிட்டு, க்ஷத்ரிய தர்மமாகிற கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்த உன் தந்தையைப்போலே நீயும் இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. 2.

யோக₃ம்—ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை, ஆருருக்ஷோ:—அடைய விரும்புகிற, முநே:—ஆத்மாநுஸந்த₄ானத்தில் ஈடுபடும் முமுக்ஷுவுக்கு, கர்ம—கர்மயோகமே, காரணம் உச்யதே—(அவ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறுவதற்குக்) காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. யோகா₃ரூட₄ஸ்ய தஸ்ய ஏவ—ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் நிலைபெற்ற அவனுக்கே, ஶம:—கர்ம யோகம் செய்யாமலிருப்பது, காரணம்—காரணமாக, உச்யதே—கூறப்படுகிறது.

---

3. ஞானயோ கத்தி னயந்தற வேண்டுமுனிக்
கானயோ கக்கரும மாமுதலா—மேனலஞ்சேர்
மிக்கமர்ந்தே யோகத்தின் மேலா மவனுக்கே
தக்கமுத லாகுஞ் சமம்.

ஞானயோகத்தில்-ஞானவுருவான ஆத்மாவைக் காண்பதில், நயந்து—விருப்பங்கொண்டு, அற வேண்டும் முனிக்கு—அதை அடைய மிகவும் ஆசைப்படும் முமுக்ஷுவுக்கு, ஆன யோகக் கருமம்—முற்கூறிய கர்மயோகம், மா முதல் ஆம்—சிறந்த காரணமாகும்; மேல் நலம் சேர் யோகத்தில் மிக்கு அமர்ந்தே—மேலான சிறப்பையுடைய அவ்வாத்மத₃ர்ஶனத்தில் மிகவும் பழகி, மேலாம் அவனுக்கே—சிறப்புற்ற அவனுக்கே, சமம்—கர்மயோகத்திலிருந்து நீங்குதல், தக்க முதலாம்—தக்க காரணமாகும்.

---

3. கர்மயோக₃மே நழுவுதலுக்கு இடமில்லாதபடி ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோக₃த்தை ஸாதி₄க்கிறது என்கிறது. (யோக₃ம் ஆருருக்ஷோ:) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோக₃த்தை அடைய விரும்புகிறவனுக்கு; பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் கர்மயோகத்தை அங்க₃மாகக்கொண்ட ப₄க்தியாலேயே ஸாதி₄க்கத்தக்கதாகையால், இங்கு கர்மயோக₃த்தாலேயே ஸாதி₄க்கத்தக்கதாகச் சொல்லப்படும் யோக₃ம் ஸ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரமேயாகமுடியும். (முநே:) ஆதம ஸ்வரூபத்தையே மனனம் செய்துகொண்டிருக்கும் முமுக்ஷுவான இவனுக்கு. (கர்ம காரணம் உச்யதே) கர்மயோக₃மே அவ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. "விஶேஷ விதி₄: ஶேஷ நிஷேத₄ பர:" [குறிப்பிட்டு ஒன்றை விதிப்பது,

॥भा॥ योगम्—आत्मावलोकनं प्राप्तुमिच्छोर्मुमुक्षोः कर्मयोग एव कारणमुच्यते। तस्यैव योगारूढस्य—प्रतिष्ठितयोगस्यैव, शमः—कर्मनिवृत्तिः कारणमुच्यते। यावदात्मावलोकनरूपमोक्षावाप्ति कर्म कार्यमित्यर्थः॥३॥

மற்றொன்றை நிஷேதிப்பதில நோககுடையது.] என்னும் நியாயத்தாலே, "கர்மயோகத்திலும் வேறுபட்ட ஜ்ஞாநயோகம் நழுவுதலுக்கு இடமளிப்பதாகையாலே, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்காமலும் போகலாம; கர்மயோகமோவெனில், நழுவுதலுக்கு இடமில்லாததாகையாலே, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை நிச்சயமாக விளைக்கும" என்று கருதது. இனி, "ஸாத்யாபாவே மஹாபாஹோ ஸாதநை: கிம் ப்ரயோஜநம்" [வி-பு 1-19-36] [ஸாதிக்கத்தக்கதொன்று இல்லாவிடில் ஸாதனத்தால என்ன பயன்?] என்னும் நியாயத்தாலே, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் கைவந்தபின, கர்மயோகம் தேவையில்லை என்கிறது உததரார்தம் — (யோகாரூடஸ்ய தஸ்யைவ) முற்கூறிய 'ஆருருக்ஷு' நிலை நீங்கி, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் கைவந்த அவனுககே. ஏவகாரம், அதிகாரி அவனேயாயினும், நிலையில் வேறுபாட்டாலே காரணத்தில் வேறுபாடு ஏற்படுகிறது என்று காட்டுகிறது. (ஶம: காரணம் உச்யதே) கர்மயோகத்தால் ஸாதிக்கவேண்டிய ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம கைவந்துவிட்டபடியால், அக்கர்மயோகத்தால பயனில்லையாகையால், அக்கர்மயோகத்தினின்று நீங்குதலாகிற ஶமமே காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆருருக்ஷுவுக்குக் கர்மம் காரணமானால், ஆரூடனுக்குக் கர்மததிற்கு எதிர்த்தட்டான கர்மநிவ்ருத்தியே காரணமாவது உசிதமாகையால், இங்கு ஶமஶப்தமும் கர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டக்கடவது. ஆகையால், இங்கு முனிஶப்தமும் ஸந்யாஸியைச் சொல்லுவதாகவும், ஶமஶப்தமும் ஸந்யாஸத்தைச் சொல்லுவதாகவும் சிலர் வியாக்கியானம் செய்வது பிரகரணம் முதலானவற்றுக்குப் பொருந்தாது என்று அறியத்தக்கது. நிற்க; "ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம கைவந்தவனுக்கு ஒரு காரணம் வேண்டுமோ? அக்காரணத்தால் ஸாதிக்கப்படும் கார்யம்தான் ஒன்றுமில்லையே!" எனில்: இங்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் கைவந்தவனுக்குக் கர்மநிவ்ருத்தியைக் காரணமாகச் சொன்னது, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற மோக்ஷம் ஏற்படும் வரையில் ஆருருக்ஷுவுக்கு கர்மயோகம் அவஶ்யம் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்னும் கருத்துடையதாகை

॥भा॥ कदा प्रतिष्ठितयोगो भवतीत्यत्राह—

यदा हि नेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुषज्जते।
सर्वसङ्कल्पसंन्यासी योगारूढस्तदोच्यते॥४॥

4. யதா₃ ஹி நேந்த்₃ரியார்த்தே₂ஷு ந கர்மஸ்வநுஷஜ்ஜதே।
ஸர்வஸங்கல்பஸந்ந்யாஸீ யோகா₃ரூட₄ஸ் ததே₃ாச்யதே॥

(அயம் யோகீ₃)—*இந்தக் கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ன்*, இந்த்₃ரியார்த்தே₂ஷு— *இந்திரியங்களால அநுப₄விக்கப்படும் ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களில்*. யதா₃—*எப்போது*. ந அநுஷஜ்ஜதே—*பற்றற்றவனுகிருனே*. கர்மஸு—*அந்த ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயாநுப₄வஸாத₄நமான கர்மங்களிலும்*. யதா₃—*எப்போது*. ந அநுஷஜ்ஜதே—*பற்றற்றவனுகிருனே*. ஸர்வ ஸங்கல்பஸந்ந்யாஸீ—*எல்லா ப்ராக்ருத மநோரத₂ங்களையும் கைவிட்ட அவனே*, ததா₃—*அந்நிலையில்*. யோகா₃ரூட₄: உச்யதே—*ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் கைவந்தவனுகக் கூறப்படுகிருன்*.

---

4. கோலும் புலன்பொருளில் கூட்டுங் கருமத்தி
லேலு நசையறுத்தா னெப்பொழுது—மேலுயர்ந்தே
யெப்பொருளின் சங்கற்பம் விட்டேறும் யோகியென
வப்பொழுதே பேருடைய னும்.

புலன் கோலும் பொருளில்— *இந்திரியங்கள் விரும்பும் ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களிலும்*, கூட்டும் கருமத்தில்—*அவ்விஷயங்களோடு இவனைச் சேர்ப்பிக்கும் கர்மங்களிலும்*, ஏலும் நசை—*ஏற்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும் பற்றை*. எப்பொழுது அறுத்தான்—*எப்பொழுது அறுக்கிருனே*. மேல் உயர்ந்து—*அந்நிலைக்கும் மேலே சென்று*, எப்பொருளின் சங்கற்பம் விட்டு (எப்பொழுது) ஏறும்-*பிராகிருதமான எல்லாப் பொருள்களைப்பற்றியும் மநோரத₂ங்களையும் கைவிட்டு எப்போது உயர்ந்ததான ஆத்மவிஷயத்திலேயே ஈடுபடுகிருனே*, அப்பொழுதே—*அப்போதே*. யோகி என பேர் உடையனும்—*யோகம் கைவந்தவன் என்னும் பெயரை உடையவனுகிருன்*.

யாலே குறையில்லை. கைவல்ய மோக்ஷதுல்யமாகையாலே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை மோக்ஷமென்கிறது. 3.

||भा|| यदाऽयं योगी स्वात्मैकानुभवस्वभावतया इन्द्रियार्थेषु-आत्मव्यतिरिक्तप्राकृतविषयेषु तत्संबन्धिषु च कर्मसु नानुषज्जते—

4. ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம கைவந்தவனாக ஆவது எப்போது என்பதை விளக்குகிறது. (அயம் யோகீ₃) என்னும் கர்த்ரு பத₃த்தை அத்₄யாஹரித்துக் கொள்ளவேண்டும்; (அயம் யோகீ₃) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம கைவருமவரையில் கர்மயோக₃த்தை அநுஷ்ட்டித்து வருபவன. (இந்த்₃ரியார்த்தே₂ஷு யதா₃ ந அநுஷஜ்ஜதே) நித்யமாய், சிறநததான தன் ஆத்மாவை அனுப₄விப்பதையே இயல்வாக உடையவனுயிருப்பதால், அவ்வாத்மாவிலும் வேறுபட்டவையாய், ப்ராகிருதமானவையாயிருக்கையாலே, அநித்யமாய், அற்பமாயிருப்பவையான இந்திரியார்த்த₂ங்களில் (இந்திரியங்களால் நுகரப்படும் ஶப்₃த₃ஸ்பர்ஶாதி₃ விஷயங்களில்) எப்போது பற்றற்றவனுகிருனே. (யதா₃ கர்மஸு ந அநுஷஜ்ஜதே) அவ்விஷயாநுபவ₄த்திற்கு ஸாத₄னமான கர்மங்களிலும எப்போது பற்றற்றவனுகிருனே. இங்கு கர்மஶப்₃த₃ம, ஸ்வர்க்கா₃தி₃ ஸாத₄நமாக ஶாஸ்திரங்களில் விதி₄க்கப்படும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி₃களை மாத்திரம் குறிப்பதல்ல; அவற்றில் அனைவர்க்கும் இயல்வாக ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படமாட்டாதாகையாலே, அவற்றை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுத் தள்ளுவது பொருந்தாது. சிலர் வியாக்கியானம் செய்வதுபோல் அக்₃நிஹோத்ரம முதலான நித்யநைமித்திக கர்மங்களைக் கர்மஶப்₃த₃த்தாலே கூறுவதாகக் கொள்வதும் சரியல்ல; வேத₃த்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்பவர்கள், ஆயுளுள்ளவரையில் அநுஷ்டி₂க்கவேண்டிய அவற்றில் பற்றற்றிருக்கமுடியாதாகையால். ஆகையால், முற்கூறிய இந்திரியார்த்த₂ங்களில் எவன் எதைவிரும்புகிருனே, அவன் அதிலும, அதன் ஸாத₄னத்திலுமே ஈடுபடுவானுகையால், அந்தந்த ஶப்₃தா₃தி₃ விஷயங்களுக்கு ஸாத₄நமான அந்தந்த விஹிதகர்மங்களும,நிஷித்₃த₄கர்மங்களும்,விஹிதமாகவும,நிஷித்₃த₄மாகவுமிராதகர்மங்களுமே. கர்மஶப்₃த₃த்தால் குறிக்கப்பட்டு, அவற்றில் அவரவர்க்கு ஏற்படக்கூடிய பற்றே இங்கு தவிர்க்கப்படுகிறது எனக்கொள்ளவேண்டும். (யதா₃ ந அநுஷஜ்ஜதே) 'யதா₃ ஸங்க₃ம் த்யஜதி' 'யதா₃ ஸங்க₃ம் நிவர்த்தயதி' என்று ப₃லாத்காரமாகப் பற்றை விடுவதாகக் கூருமல், 'யதா₃ ந அநுஷஜ்ஜதே' [எப்போது பற்றற்றவனுகிருனே] எனக்கூறுகையால், யோகா₃ரூட₄நிலையை நெருஙகுமபோது,இவனுக்கு விஷயங்களிலும், அதற்கு ஸாத₄நமான கர்மங்களிலும்பற்று தன்னடையே விட்டுப்போம் என உணர்த்தப்படுகிறது.

न सङ्गमर्हति; तदा हि सर्वसङ्कल्पसंन्यासी योगारूढ इत्युच्यते। तस्मादारुरुक्षोर्विषयानुभवार्हतया तदननुषङ्गाभ्यासरूपः कर्मयोग एव योगनिष्पत्तिकारणम्। अतो विषयाननुषङ्गाभ्यासरूपं कर्मयोगमेवारुरुक्षुः कुर्यात् ॥ ४ ॥

॥ भा॥ तदेवाह—

उद्धरेदात्मनाऽऽत्मानं नात्मानमवसादयेत्।
आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः॥ ५॥

(தத₃ா ஹி) அந்நிலையிலேயேயன்றே; முன்னதான கர்மயோக₃ாநுஷ்ட₂ாந நிலையில் அவனை யோக₃ாரூட₄னென்று கூறுவதில்லை என்று காட்டுவதாகையாலே. 'யத₃ா ஹி' என்றவிடத்திலுள்ள ஹி ஶப்₃த₃த்தை இங்கேயே கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். (ஸர்வ ஸங்கல்ப ஸந்ந்யாஸீ) ப்ராக்ருதமான எல்லா மநோரத₂ங்களையும் கைவிட்ட அவன; ப்ராக்ருதமான பொருளகளைக் கைவிடுவதோடல்லாமல், அவை பற்றிய மநோரத₂ங்களையும் கைவிடுமளவுக்கு இவன் அவற்றில் பற்றற்றவனுகி விடுகிருன் என்று கருத்து. 'அஸந்ந்யஸ்த ஸங்கல்ப:' என்றவிடத்திற்போல் ஸங்கலபஶப்₃த₃த்திற்கு ப்ரஸித்₃த₄ார்த்த₂ம கொள்வதில் ப்ரகரண விரோத₄மில்லாமையாலும், இங்கு விஷயங்களில் பற்றினமையைக் கூறும ப்ரகரணமாகையாலும், ஸங்கல்பஶப்₃த₃ம் தே₃ஹாத்மாபி₄மானமாகிற அபரஸித்₃த₄ார்த்த₂த்தைக்கூருமல் விஷயங்களைபபற்றிய மநோரத₂மாகிற ப்ரஸித₃த₄ார்த்த₂த்தையே கூறக்கடவது. (யோக₃ாரூட₄: உச்யதே) இவ்வண்ணமாக விஷயங்களிலும், அவற்றுக்கு ஸாத₄நமான கர்மங்களிலும், அவைபற்றிய மநோரத₂ங்களிலும் ஈடுபடாதவனுயிருக்கும் இந்நிலையிலேயே அவன் யோக₃ாரூட₄னென்று கூறப்படுகிருன், ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும், "ஆத்மஸாக்ஷாத்காரததை அடைய விரும்புகிறவனுக்கு விஷயாநுப₄வங்கள் ஏற்படக்கூடுமாகையால், அவற்றில் பற்றின்மையைப் பழக்கித்தரும் கர்மயோக₃மே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்கக்காரணமாகிறது; ஆகையால் விஷயங்களில் பற்றினமையைப் பழக்கித்தரும் கர்மயோக₃த்தையே ஆருருக்ஷு (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப்பெற விரும்புமவன்) செய்ய வேண்டும்" என்று உபதே₃ஶிக்கப்பட்டதாயிற்று. 4.

5. உத்$_3$த$_4$ரேத$_3$ாத்மநாऽऽத்மாநம் நாத்மாநமவஸாத$_3$யேத் ।
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ ப$_3$ந்து$_4$ராத்மைவ ரிபுராத்மந: ॥

ஆத்மநா—*(விஷயத்தில் பற்றற்ற) மனத்தினுல்.* ஆத்மாநம்—*தன்னை.* உத்$_3$த$_4$ரேத—*உயர்த்தக கடவன்;* [*ஆத்மநா—(விஷயங்களில் பற்றுள்ள) மனககால்*] ஆத்மாநம்—*தன்னை.* ந அவஸாத$_3$யேத்—*கீழே தள்ளக்கடவனல்லன்;* ஆத்மா ஏவ—*(விஷயப்பற்றற்ற) மனமே.* ஆத்மந:—*தனக்கு.* ப$_3$ந்து$_4$:—*உறவினனுயிருப்பது;* ஆத்மா ஏவ—*(விஷயப்பற்றுள்ள)மனமே.* ஆத்மந:—*தனக்கு.* ரிபு:—*எதிரியாயிருப்பது.*

---

5. தன்னைத்தன னெஞ்சாலே தானெடுப்பான் றன்னெஞ்
றன்னைத தளர்விக்கத தாணியலா—னனனவனும் [சாற்
தன்னுடைய நெஞ்சு தனக்குறவு தன்னெஞ்சே
தன்னுடைய வானபகையாந் தான்.

தன் நெஞ்சாலே—*(விஷயங்களில் பற்றற்ற) தன் மனத்தாலே.* தன்னை—*தன்னை.* தான் எடுப்பான்—*தான் கரையேற்றக்கடவன்;* தன் நெஞ்சால்—*(விஷயங்களிற் பற்றுள்ள) தன் மனத்தாலே,* தன்னை—*தன்னை.* தான—*தானே.* தளர்விக்க இயலான்—*கீழே நழுவவிடக் கூடாது.* அன்னவனும் தன்னுடைய நெஞ்சு—*அத்தகைய தன்னுடைய (விஷயங்களில் பற்றற்ற) மனமே.* தனக்கு உறவு—*தனக்கு உறவாகும்;* தன் நெஞ்சேதான்—*(விஷயங்களில பற்றுள்ள) தன் மனம் தானே.* தன்னுடைய வான் பகையாம்—*தனக்குப் பெரிய எதிரியாகும்.*

---

5. முன்னிரண்டு ஶ்லோகத்தால் கருதியதை இனியிரண்டுஶ்லோகத்தால் விவரிக்கிருன். (ஆத்மநா ஆத்மாநம் உத்$_3$த$_4$ரேத்) முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி விஷயங்களில் பற்றற்ற மனத்தாலே தனனை யோக$_3$ாரூட$_4$ன் (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் கைவந்தவன்) ஆக்கி ஸம்ஸாரக்கடலிலிருந்து உயரஎடுக்கக்கடவன். கரையேற்றும் கருவியாக ஓராத்மாவும் கரையேற்றப்படுவதாக ஓராத்மாவுமகூறப்படுகையாலும், முன்பின் ப்ரகரணத்தைப் பார்த்தாலும் கரையேற்றும கருவியானஆதமா நெஞ்சென்றும,கரையேற்றப்படும்ஆத்மா தானென்றும்

॥भा॥ आत्मना—मनसा; विषयाननुषक्तेन [मनसा] आत्मानमुद्धरेत्। तद्विपरीतेन मनसा आत्मानं नावसादयेत्। आत्मैव—मन एव ह्यात्मनो बन्धुः; तदेवात्मनो रिपुः॥५॥

बन्धुरात्माऽऽत्मनस्तस्य येनात्मैवात्मना जितः।
अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत्॥६॥

6. ப₃ந்து₄ராத்மாऽऽத்மநஸ் தஸ்ய யேநாத்மைவாத்மநா ஜித:।
அநாத்மநஸ்து ஶத்ருத்வே வர்த்தேதாத்மைவ ஶத்ருவத்॥

யேந—எந்த மனிதனுல், ஆத்மா—தன் மனம், ஆத்மநா ஏவ—தன்னுலேயே, ஜித:—(விஷயங்களில செல்லாமல்)

விளங்கும். இந்த ஶ்லோகத்திற்கு விவரணமான அடுத்த ஶ்லோகத்திலும் இப்படியே. (ஆத்மநா ஆத்மாநம் ந அவஸாத₃யேத்) முற்கூறியதிற்கு மாறுபட்ட (விஷயங்களில் பற்றுள்ள) நெஞ்சாலே தன்னை அந்த ஸம்ஸாரக் கடலிலேயே நழுவவிடக்கடவனல்லன். 'உத்₃த₄ரேத்' [கரையேற்றவேண்டும்] 'ந அவஸாத₃யேத்' [நழுவவிடலாகாது] என்னும் கிரியைகளின் ஸாமர்த்₂யத்தாலும், முனபின் ப்ரகரணத்தாலும இரண்டு பாதங்களிலும ஸமமான பத₃த்தால் சொல்லப்பட்ட நெஞ்சுக்கு மாறுபட்ட தனமைகள் கொள்ளப்பட்டன. இப்படி ஒரு மனமே இரு ஆகாரங்களை உடையதாலுல் விபரீதமான செயல்களைச் செய்யும என்பதையே ஶ்லோகத்தின பிற்பாதி விளக்குகிறது.— (ஆத்மா ஏவ ஹி ஆத்மந: ப₃ந்து₄:) விஷயங்களில் பற்றற்ற மனமேயனறு ஆத்ம ஸாக்ஷாகாரமோக்ஷத்தை விளைப்பதன்மூலம் இவனுக்கு நன்மை செய்யும் உறவினனுயிருப்பது; மற்ற உறவினர்கள் இம்மோக்ஷத்திற்குத் தடையாயிருப்பதன் மூலம் இவனுக்கு விரோதி₄களாயிருப்பவர்களே என்று ஏவகாரத்தின் கருத்து. (ஆத்மா ஏவ ஹி ஆத்மந: ரிபு:) விஷயங்களில் பற்றுள்ள மனமேயனறு, இவனை ஸம்ஸாரக் கடலில் தள்ளுவதன்மூலம் இவனுக்கு எதிரியாயிருப்பது; மற்ற எதிரிகள் இவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பை உண்டாக்கி ஆத்மாவை அடையும் முயற்சியில் ஈடுபடுத்துகிறவர்களாகையாலே அவர்கள் உண்மையில் இவனுக்கு உறவினராயாகிறவர்களே என்று ஏவகாரத்தின் கருத்து. 5.

வெல்லப்பட்டதோ. தஸ்ய ஆத்மந: — அம்மனிதனுக்கு, ஆத்மா—அம்மனம். ப₃ந்து₄:—உறவினனாகும்; அநாத்மந: து—வெல்லப்படாத மனத்தையுடைய மனிதனுக்கோவெனில், ஆத்மா ஏவ—தன் மனமே, ஶத்ருவத்—தன் எதிரியைப் போலே, ஶத்ருத்வே—நன்மைக்குத் தடையாயிருப்பதில், வர்த்தேத—ஈடுபடும்.

---

6. எவன்றன்னாற் றன்னெஞ்ச மேன்றுவெலப் பட்ட
தவன்றனக்கந் நெஞ்ச முறவாகும—அவன்றன்னா
லான்றநெஞ்சில் வாதவனுக் காங்கதுமா றேயியலு
மேன்ற பகைவன்போ லிங்கு.

எவன் தன்னால்—எந்த மனிதனால், தன் நெஞ்சம்—தன் மனம், ஏன்று வெலப்பட்டது—(விஷயங்களில் செல்லாமல) இழுதது வெல்லப்பட்டதோ, அவன் தனக்கு—அவ்வாத்மாவுக்கு, அந்நெஞ்சம்—அந்த மனம், உறவாகும்—உறவினன் ஆகும்; அவன் தன்னால் ஆன்ற நெஞ்சு இல்லாதவனுக்கு—தன்னால் அடக்கப்பட்ட மனத்தை உடையவனாயிராதவனுக்கு, ஆங்கு அது—அந்த மனமே, ஏன்ற பகைவன்போல்—நிலைநின்ற எதிரியைப்போல், இங்கு—இவ்வுலகில், மாறே இயலும்—நன்மைக்குத் தடையாகவே செயல்படும்.

---

6. முன் ஶ்லோகத்தில் தன் மனமே தன் ஆத்மாவுக்கு உறவினனாகவும, எதிரியாகவும் ஆகும் என்று கூறியது முரணாயிற்றே எனனும் ஶங்கையெழ, மனத்தின ஆகாரபே₄த₃த்தாலே இது கூடுமாகையாலே முரணில்லை என்று பதில் கூறுகிறுன இந்த ஶ்லோகத்தில். (யேந) எந்த மனிதனால் (ஆத்மா) தன மனம். (ஆத்மநா ஏவ ஜித:) உடைமையான அவ்வாத்மா உடையவனை தன்னாலேயே விஷயங்களிற் செல்லாமல் வெல்லப்பட்டதோ. ஓராத்மாவை வெற்றிகொள்வதாகவும், மற்றோராத்மாவை வெல்லப் பட்டதாகவும் கூறுகையாலே, வெல்லப்பட்டதை மனமென்றும். வெற்றிகொள்வதை - ஜீவனென்றும் கொள்வதே பொருததம், மனத்தை வெற்றிகொள்வதாவது, அதை விஷயங்களிற் செல்லா

॥ भा ॥ येन—पुरुषेण स्वेनैव स्वमनो विषयेभ्यो जितम्, तन्मनः तस्य बन्धुः। अनात्मनः—अजितमनसः स्वकीयमेव मनः स्वस्य शत्रुवत् शत्रुत्वे वर्तेत—स्वनिश्श्रेयसविपरीते बर्तेतेत्यर्थः। यथोक्तं भगवता पराशरेणापि—* मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः। बन्धाय विषयासङ्गि मुक्त्यै निर्विषयं मनः॥ (वि. ६. ७. २८) इति॥ ६॥

மல் இழுப்பதேயாகும். (தஸ்ய ஆத்மந: ஆதமா ப₃ந்து₄:) அவ் வாதமாவுக்கு வெலலப்பட்ட அநத மனமே உறவினறாகும். (அநாதமநஸ்து) வெல்லப்படாத மனததை உடையவனுககோ வெனில்; முன பாதியில் சொல்லபபட்ட அதி₄காரிக்கு நேரமாறுன வன் இவன என்று காட்டுகிறது துமப்₃த₃ம. அதனுலும, மேலே மனத்தை மத்ருவாகக் கூறுகையாலும் 'அநாத்மந:' என்றது 'வெல்லப்படாத மனத்தை உடையவனுக்கு' எனறே பொருள் படுகிறது. (ஆத்மைவ) தன் உடைமையான மனமே. தன் உடைமையே தனக்கு எதிரியாயிற்று என்று ஏவகாரத்தின கருத்து. (மதருவத்) வெளியுலகிற் காணும் எதிரிகளைப்போலே. (மத்ருத்வே வர்த்தேத) இவனுடைய நனமையைத் தடை செய்வதிலேயே ஈடு படும். ஆதமாவைக் காணமுடியாதபடி செய்யும என்றபடி. மத்ருவின் செயல் இங்கு மத்ருத்வம் எனப்படுகிறது. முன பின் ப்ரகரணங்களில் ஆத்மமப்₃த₃ம் மனத்தைக் குறித்தும் ஜீவனைக் குறித்தும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும, விஷயங்களினின்று மனத்தையிழுப்பதைச் சொல்லியிருப்பதாலும இங்கு வெற்றிகொள் ளும ஆத்மா ஜீவனென்றும், வெல்லப்படும் ஆதமா மனமென்றும், விஷயங்களினின்றும மனத்தையிழுப்பதே வெற்றி என்றும தேறும்; இவ்விஷயத்தைப் பராமரப₄க₃வானும,

மந ஏவ மநுஷ்யாணும் காரணம் ப₃ந்த₄மோக்ஷயோ:।
ப₃ந்த₄ாய விஷயாஸங்கி₃ முக்த்யை நிர்விஷயம் மந: ॥"
[வி-பு 6-7-28]

[மனமே மனிதர்களின் ஸம்ஸாரப₃ந்த₄த்திற்கும், மோக்ஷத்திற்கும் காரணமாகிறது; விஷயத்தில் ஈடுபடும மனம் ப₃ந்த₄கதிற்கும், விஷயப்பற்றற்ற மனம மோக்ஷத்திற்கும் காரணமாகிறது] என்று மிகத்தெளிவாக உரைததார். ஆகையால் 'ஆத்மநா' முதலான பதங்களுக்குக் கார்யகரண ஸங்க₄ாதம என்று மங்கரர் பொருள்

|| भा || योगारम्भयोग्याऽवस्थोच्यते—

जितात्मनः प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः।
शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानावमानयोः ॥ ७ ॥

7. ஜிதாத்மந: ப்ரஶாந்தஸ்ய பரமாத்மா ஸமாஹித:।
ஶீதோஷ்ண ஸுக₂து₃:கே₂ஷு தத₂ா மாநவமாநயோ: ||

ஶீதோஷ்ண ஸுக₂து₃:கே₂ஷு—*குளிர் உஷ்ணம், ஸுக₂ம் துக்கம் ஆகியவற்றிலும்,* தத₂ா—*அவ்வண்ணமே,* மாநாவமாநயோ:-*மதித்தல், அவமதித்தல் ஆகியவற்றிலும்,* ஜிதாத்மந:—*விகாரமற்ற மனத்தையுடையவனாய்,* ப்ரஶாந்தஸ்ய—*வெளியிந்திரியங்களையும் அடக்கியவனுடைய (மனத்தில்),* ஆத்மா பரம—*ஜீவாத்மா ஒருவனே,* ஸமாஹித:—*நன்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.*

---

7. சீத மழலின்பந் துன்பஞ் சிறப்பிகழ்வின்
மீதமைவு சேர்ந்துமிக வென்றுமனம்—போதம்
திகழ்ந்தவவ னெஞ்சிற் றெளிவுறவே நிற்கு(ம்)
நிகழ்ந்த வுயிர்பரமா நேர்ந்து.

சீதம் அழல்—*குளிர், உஷ்ணம்,* இன்பம் துன்பம்—*ஸுக₂ம், துக்க₂ம்,* சிறப்பு இகழ்வின் மீது—*மதித்தல், அவமதித்தல் ஆகிய இரட்டைகளின் மேல்,* அமைவு சேர்ந்து—*ஒருபடியாகப் பொருந்தி நின்று,* மனம் மிக வென்று—*மனத்தை மிகவும் வெற்றிகொண்டு,* போதம் திகழ்ந்த அவன்—*அறிவு திகழும் அவனுடைய,* நெஞ்சில்—*மனத்தில்,* நேர்ந்து பரமா நிகழ்ந்த உயிர்—*ஸூக்ஷ்மமாய் மேலாயிருக்கும் ஜீவாத்மா,* தெளிவுறவே நிற்கும்—*தெளிவாக விளங்குவான்.*

கொண்டதும், ஆத்மஶப்₃த₃ங்கள் அனைத்தையும் ஜீவபரமாகவே சிலர் பொருள்கொள்வதும் பொருத்தமற்றவை என விளங்கும். 6.

॥भा॥ शीतोष्णसुखदुःखेषु मानावमानयोश्च जितात्मनः— जितमनसः-विकाररहितमनसः, प्रशान्तस्य मनसि परमात्मा समाहितः— सम्यगाहितः। स्वरूपेणावस्थितः प्रत्यगात्माऽत्र परमात्मेत्युच्यते, तस्यैव प्रकृतत्वात्। तस्यापि पूर्वपूर्वावस्थापेक्षया परमात्मत्वात्। आत्मा परं समाहित इति वाऽन्वयः॥ ७॥

---

7. இதுவரையில் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் கைவந்த நிலையும், அந்நிலையை அடைய உபாயமும் கூறப்பட்டது. இனி, பதாவது ச்லோகத்திலிருந்து அத்தியாயத்தின் முக்கியார்த்தமான யோகாப்யாஸ விதியைச் சொல்லத் தொடங்குமுன், அதன் ஆரம்ப நிலை இதுமுதல் மூன்று ச்லோகங்களாலே உணர்த்தப்படுகிறது. (சீதோஷ்ண ஸுகது:கேஷு, ததா மாநாவமாநயோச்ச ஜிதாத்மந:) குளிர் உஷ்ணம், துன்பம் இன்பம், மதிப்பு அவமதிப்பு என்னும் இரட்டைகள் விஷயத்தில் வெல்லப்பட்ட மனத்தை உடையவனுக்கு. அநுபவிக்கப்படும் இவை விஷயத்தில மனத்தை வெல்லுவதாவது என்ன? எனில்: இவற்றை அநுபவிக்கும் போதும் மனத்தில் இன்பதுன்ப மிகுதிகளாகிற விகாரமற்றிருக்கையே மனத்தை வெல்லுவதாகும். ச்லோகத்தின் பிற்பாதியை முற்பாதியின் தொடக்கத்திலுள்ள 'ஜிதாத்மந:' என்பதோடு இப்படி அந்வயிக்கக் கூடியபோது பிற்பாதியில் 'ஸம:' என்னும் பதத்தை அத்யாஹாரம்செய்து ஸங்கரா பொருள்கொண்டது அவஸ்யமற்றது. (ப்ரஸாந்தஸ்ய) வெளியிந்திரியங்களை வென்றவனுக்கு. 'ஜிதாத்மந:' என்று மனத்தை அடக்கியதைச் சொல்லுகையாலே, 'ப்ரஸாந்தஸ்ய' என்று வெளியிந்திரியங்களை அடக்கியதைச் சொல்லுவதே உசிதம். அன்றிக்கே, முன் அத்தியாயங்களிற்கூறிய ஸ்வர்காதி பலாபிஸந்தி முதலானவையில்லாதவன என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (பரமாத்மா ஸமாஹித:) முன் முன் நிலைகளைக்காட்டிலும் மேலான நிலையிலிருப்பவனுகையாலே பரமாத்மா எனத்தக்க நிஷ்க்ருஷ்ட ஜீவஸ்வரூபம மனத்தில் நன்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ப்ரதானமாக ஜீவாத்மப்ரகரணமாகையாலே, இங்கு இவ்வண்ணம் பரமாத்மஸப்தத்தால் ஜீவாத்மாவே சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். ஸம்ஸாரி ஜீவனுயிருக்கும்போது ஆத்மாவென்றும், கர்மயோகம் செய்யும்போது பராத்மாவென்றும், ஸுத்த நிலையில பரமாத்மா என்றும சொல்லத்தக்கதாகிறது ஜீவ ஸ்வரூபம் என்று கருத்து. இப்படிக் கொண்டாலும், 'பரோ மா

ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थो विजितेन्द्रियः।
युक्त इत्युच्यते योगी समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥ ८ ॥

8. ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந த்ருப்தாத்மா கூடஸ்தோ₂ விஜிதேந்த்₃ரிய:।
யுக்த இத்யுச்யதே யோகீ₃ ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந: ॥

ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநத்ருப்தாத்மா-*அறிவாலும், பேரறிவாலும் திருப்தியடைந்த மனத்தையுடையவனாய்* கூடஸ்த₂:—*பரிஶுத்₃த₄ஆத்மாவிலேயே நிலைநிற்பவனாய்* விஜிதேந்த்₃ரிய:-*இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாய்,* ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந:—*மண்கட்டி, கல், பொன் ஆகியவற்றை ஒக்க நினைப்பவனாய்,* யோகீ₃—*கர்மயோகமும் செய்பவன்,* யுக்த: இதி உச்யதே—*ஆத்மஸாக்ஷாத்கார ரூபயோகத்தின் அப்₄யாஸத்திற்குத் தகுதியுள்ளவன் எனப்படுகிறான்.*

---

8. ஞான விவேகத்து நன்குகந்தார் தன்மையனா
யான புலனவென் றமர்யோகி—தானோட்டிற்
கற்கனகத் தொத்தியல்வான் காட்சியினாற்றக்கானென்
றொற்கமறுஞ் சொற்சேரு முற்று.

ஞான விவேகத்து நன்கு உகந்து ஆர் தன்மையனாய்—*அறிவையும், பேரறிவையும் மிக விரும்பி, அவற்றில் ஈடுபடும் இயல்வையுடையவனாய்,* ஆன புலன் வென்று—*தன் இந்திரியங்களை வென்று,* அமர் யோகி தான்—*ஆத்மாவில் நிலைநிற்கும் கர்மயோகியானவன்,* உற்று ஓட்டில் கல் கனகத்து ஒத்து இயல்வான—*தனக்குக் கிடைத்த ஓட்டிலும், கல்லிலும், பொன்னிலும் ஒருபடிப்பட்ட மனநிலையை உடையவனாய்* காட்சியினால் தக்கான்—*ஆத்மாவைக் காண்பதாகிற யோகத்தின் பழக்கத்திற்குத் தகுதியுடையவன்,* என்று—*என்கிற,* ஒற்கம அறும் சொல் சேரும—*தாழ்விலலாத சொல்லை அடைவான்.*

அஸ்மாத் இதி பரம: [*எவனைக்காட்டிலும் மேலானவனில்லையோ அவன் பரமன்*] என்னும் பரமஶப்₃த₃முக்₂யார்த்த₂ம் ஜீவனுக்கு ஸித்₃தி₄க்காதாகையாலும், அவனுடைய பரத்வம் அளவுபட்டதேயாகையாலும், பரமாத்ம ஶப்₃த₃த்திற்கு நாராயணனே முக்₂யார்த்த₂மாகையாலும், "ஆத்மா பரம ஸமாஹித:" என்று கூட்டுவது சிறந்தது. பரம—அதி₄கம அல்லது கேவலம் என்றபடி. ஆத்மா ஒருவனே (அல்லது அதி₄கமாக) அவனுடைய நெஞ்சில் நன்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்றபடி. 7.

॥ भा ॥ ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा—आत्मस्वरूपविषयेण ज्ञानेन, तस्य च प्रकृतिविसजातीयाकारविषयेण विज्ञानेन च तृप्तमनाः, कूटस्थः—

8. ஆத்மத₃ர்ஶனமாகிற யோகா₃ப்₄யாஸத்தின் ஆரம்ப₄நிலையில் யோகி₃யானவன இந்திரியங்களை வென்றவனுகவும், ஶீதோஷ்ணங்கள், ஸுக₂து₃:க்க₂ங்கள் முதலிய இரட்டைகளைப் பொறுப்பவனுகவுமிருப்பான என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் இப்படியிருக்கைக்குக் காரணம் கூறப்படுகிறது. (ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநத்ருப்தாத்மா) ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திலும, ஆத்மா ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும வேறுபட்டது என்னும் அதன் ஸ்வபா₄வத்தைப்பற்றிய விஜ்ஞானத்திலும் திருப்திபெற்ற நெஞ்சையுடையவன். ஆத்மஶப்₃த₃ம் நெஞ்சைச் சொல்லுகிறது. மறுமைப் பயன்கள் அனைத்துக்கும பொதுவானதாய், "(ப்ரக்ருதிகார்யமான) தே₃ஹம், இந்திரியம், மனம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது இவ்வாத்மா" என்னும் ஆத்மஸ்வரூபநிரூபகத₄ர்மத்தைப் பற்றியிருப்பதான அறிவு இங்கு ஜ்ஞானம் எனப்படுகிறது; மோக்ஷத்தைப் பெறவிருமபுகிறவர்களுக்கே வேண்டியிருப்பதாய், "ஆத்மா நித்யமானது; அளவற்ற ஆனந்தத்தையுடையது; அளவற்ற ஜ்ஞானத்தையுடையது" முதலான நிருபிதஸ்வரூப விஶேஷணங்களைப் பற்றியிருப்பதான அறிவு இங்கு விஜ்ஞானம் எனப்படுகிறது. ஆகையால் ஜ்ஞானவிஜ்ஞானஶப்₃த₃ங்களிடையே புநருக்தியில்லை. உபாஸனத்துக்கு அங்க₃மான ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைப்பற்றிய ப்ரகரணமாகையால். இங்கு விஜ்ஞாந ஶப்₃த₃த்தால் உபாஸநத்தைக் கொள்வது பொருந்தாது. (கூடஸ்த₂:) கூடம்போலே விகாரமற்றிருக்கும் தன் பரிசுத்₃த₄ாத்மாவில் நிலைநிற்பவன். 'கூடே திஷ்டதி இதி கூடஸ்த₂:' [கூடத்தில் நிலைநிற்பது கூடஸ்த₂மாகிறது] என்று வ்யுத்பத்தி. "கொல்லன் மற்ற லோஹங்களைக் காய்ச்சி அடித்து மாற்றுவதற்கு இருப்பிடமாயிருப்பதாய், தான் மாறுதலை அடையாமலிருப்பதான இரும்புத்துண்டு கூடம் (பட்டரை) எனப்படுகிறது. இங்கு, பலபல தே₃வாதி₃ ஶரீரங்களின் சேர்க்கையையும், பிரிவையும் உடையதாயிருந்தபோதிலும் 'ந ஜாயதே ம்ரியதே' [கீதை 2-20] [(ஆத்மா தேஹங்களின் பிறப்பிறப்புக்களையொட்டிப்) பிறப்பதுமில்லை; இறப்பதுமில்லை] என்கிறபடியே தான பிறப்பிறப்பு முதலான விகாரம எதுவுமற்றிருக்கை

देवाद्यवस्थास्वनुवर्तमानसर्वसाधारणज्ञानैकाकारात्मनि स्थितः, तत एव विजितेन्द्रियः, समलोष्टाश्मकाञ्चनः — प्रकृतिविविक्तस्वरूपनिष्ठतया प्राकृतवस्तुविशेषेषु भोग्यत्वाभावाल्लोष्टाश्मकाञ्चनेषु समप्रयोजनो यः

யாலே கூடம் போன்றிருக்கும் ஆத்மா கூடமஶப்₃த₃த்தாலே ஔப சாரிகமாகக் கூறப்படுகிறது. கூடமஶப்₃த₃ம் மலைச்சிகரத்தைக் குறிப்ப தும உண்டாகையால், மலைச்சிகரமபோலே விகாரமற்றிருக்கும் பரமாத்₃த₄ாத்மாவை ஔபசாரிகமாகக் குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம். இப்படிக் 'கூடம்' எனப்படும் பரிசுத்தாத்மாவில் நிலைநிற்பவன என்று கூடஸ்த₂ஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருள். 'கூடஸ்த₂ர்' என்று ஒரு வமஶத்தில் அனைவர்க்கும பொதுவான மூலபுருஷரைக் குறிப்பதுமுண்டு. வம்ஶத்திலுள்ள பலருக்குக் கூடஸ்த₂ர் பொதுவாக அநுஸந்திக்கப்படுவது போலே மாறிமாறிவரும் தே₃வர் முதலான எல்லா நிலைகளிலும் தொடர்ந்து வருவதாகையாலே பொதுவானதாய், ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்டதான ஆத்மாவை இப்படி அநுஸந்தி₄ப்பதன் மூலம அதில் நிலைநிற்பவனைக் கூடஸ்த₂ன் என்பதாகக்கொள்ளலாம். (விஜிதேந்த்₃ரிய:) இந்திரியங்களை வென்றவன். முன் இரண்டு பத₃ங்களாலும் கூறியபடி ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வப₄ாவங்களை அநுஸ்ந்தி₄ப்பதாலேயே இவனுடைய மனம் திருப்தி பெற்றிருப்ப தாலும், ஆத்மாவிலேயே இவன் நிலைநிற்பதாலும் இவன் முன் ஶ்லோகத்தில் கூறியபடி இந்திரியங்களை வெற்றிபெற்றிருக்கிறுன் எனறு கருத்து. இங்கு இந்த்₃ரிய ஜயத்தைச் சொன்னது த₃வந்த்₃வ ஸஹத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய், முனஶ்லோகத்திற் கூறிய இவ்விரண்டுக்கும் இந்த ஶ்லோகத்தில் முதலிரண்டு பதங்களும் காரணத்தைக் கூறுகின்றன என்று காட்டுகிறதாயிற்று. இனி, இதன் மற்ருெரு கார்யம் காட்டப்படுகிறது,— (ஸம லோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந:) மண்கட்டி, கல், பொன் ஆகியவற்றை ஒக்க நினைப்பவன். ஸ்வரூபத்தாலும், கார்யம், காரணம் முதலான வற்ருலும் மிகவும் வேறுபட்டிருக்கும் இவற்றை ஒக்க நினைக்கை யாவது என்? எனில்: முதல் இரண்டு பதங்களிலும் கூறியபடி ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄மற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே நிலைநிற்கை யால், பிராகிருதப் பொருள்களான மண்கட்டி, கல், பொன முதலானவற்றில் ஈடுபாடு இன்மையால், அவற்ருல் ஏற்படும் பயனை ஒன்ருக நினைக்கையே இங்கு அவற்றை ஒக்க நினைக்கை

कर्मयोगी, स युक्त इत्युच्यते—आत्मावलोकनरूपयोगाभ्यासार्ह इत्युच्यते ॥ ८ ॥

॥भा॥ तथा च—

सुहृन्मित्रार्युदासीनमध्यस्थद्वेष्यबन्धुषु ।
साधुष्वपि च पापेषु समबुद्धिर्विशिष்यते ॥

9. ஸுஹ்ருந்மித்ரார்யுதா₃ஸீந-
மத்₄யஸ்த₂ த்₃வேஷ்ய ப₃ந்து₄ஷு ।
ஸாது₄ஷ்வபி ச பாபேஷு
ஸமபு₃த்₃தி₄ர் விஶிஷ்யதே ॥

ஸுஹ்ருந் மித்ர அரி உதா₃ஸீந மத்₄யஸ்த₂ த்₃வேஷ்ய ப₃ந்து₄ஷு—*நன்மை விரும்பிகள், நண்பர்கள், விரோதி₄கள், தொடர்பில்லாதார், நடுநிலையாளர், இயற்கை வெறுப்புடையோர், இயற்கையன்புடையோர் ஆகியோரிடத்திலும்,*

9. நன்னெஞ்சன் றேழன் பகைவ னயப்பறியான்
பன்னு நடுவோன் பழிவெறுப்போன்—றன்னளவி
லுற்ரு ருயர்கருமர் பாவிகளா லொத்தமனம்
பெற்ருன் மிகத்தக்கான் பின்.

யாகிறது. மற்றுள்ள ப்ராக்ருதர் மண்கட்டி, கல் ஆகியவற்றைத் தாழ்வாகவும், பொன்னை உயர்வாகவும் கருதுவர்; இவனுக்குப் பொன்னும்—மண்கட்டி, கல் முதலானவற்றைப்போலே பயனற்ற தாகையால் இவனுக்கு எல்லாம் ஒன்று என்று கருத்து. (யோகீ₃) இத்தகையவனாக யாவனொரு கர்மயோகி₃ வாழ்கிருனே; (யுக்த இதி உச்யதே) அவன் யுக்தன் எனப்படுகிருன். யுக்தன்—யோக்₃யன்; (தகுதியுள்ளவன்). இங்கு ஆத்ம த₃ர்ஶனமாகிற யோக₃ாப்₄யாஸத் திற்குத் தகுதியுள்ளவனைக் குறிக்கிறது. (யுக்த:) யோக₃ாப்₄யா ஸத்தைச் சொல்லும யுஜதா₄துவினமேல், அர்ஹார்த்தே₂ க்தப்ரத்ய யம் ஏறிக்கிடககிறதாகையால். யோக₃ாப்₄யாஸத்திற்குத் தகுதி யுள்ளவன் என்கிறதாகவுமாம். 8.

ஸாது₄ஷு அபி—நல்லோர்களிடத்திலும், பாபேஷு ச—பாவிகளிடத்திலும், ஸமபு₃த்₃தி₄:—ஒத்த நினைவை உடையவன். விஶிஷ்யதே—(யோக₃ாப்₄யாஸம் செய்யத்தக்கவர்களில்) சிறப்புற்றவன.

பின்—மேலும். நல் நெஞ்சன்—நன்மை விரும்பி. தோழன்—நண்பன், பகைவன்—எதிரி, நயப்பு அறியான்—நன்மை (தீமை)களில் தொடர்பு இல்லாதவன். பன்னு நடுவோன்—புகழத்தக்க நடுநிலையாளன், பழி வெறுப்போன்—பழிக்கத்தக்க இயற்கை வெறுப்பை உடையவன், தன்னளவில் உற்றார்—தன்னிடம்இயற்கையன்புடையவர்கள். உயர்கருமர்—நற்கருமமே செய்யும் நல்லோர், பாவிகளால்—தீயகருமமே செய்யும் பாவிகள் ஆகிய இவர்கள் அனைவரிடத்திலும். ஒத்த மனம் பெற்றான்—ஒத்த நெஞ்சை உடையவன். மிக தக்கான்—(யோக₃ாப₄யாஸம் செய்யத்தக்கவர்களில்) மிகச் சிறந்தவன்.

---

9. "ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந:" [மண்கட்டி, கல், பொன் ஆகியவற்றை ஒக்க நினைப்பவன] என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் அசேதனப் பொருள்கள் எதிலும பயனில்லாமையாலே அவற்றை ஒக்க நினைப்பவன் என்று கூறப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில சேதனர்களிலும் எவரிடமும் எப்பயனும் இவனுக்கு இல்லாமையாலே அவர்களையும் ஒக்க நினைப்பவனிவன என்று கூறப்படுகிறது. "உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்" [திருவாய்6-7-1] என்றும், "பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும்திருமால் திருநாமமே"[ஷை 6-7-3] எனறும் சேதநாசேதநங்கள் அனைத்திலும் ஏற்படக்கூடிய பயன் ஆழ்வார்க்கு பகவத்விஷயத்திலேயே ஏற்பட்டாப்போலே, இவனுக்கும் சேதநாசேதனங்கள் அனைத்திலும் ஏற்படக்கூடிய பயன் ஆத்மாவிலேயே ஏற்படுகிறது என்று விளக்கப்படுகிறது. இப்படிச் சேதநாசேநதங்களைச் சொல்லுமபோது முந்திய ஶ்லோகத்தில் அசேதனங்களைச் சொல்லி, இந்த ஶ்லோகத்தில் சேதனர்களைச் சொல்லுவதற்குக் கருத்து என்னவெனில்: விஜாதீயமான அசேதனங்களை ஒக்க நினைப்பதைக் காட்டிலும், ஸஜாதீயரான

||भा|| वयोविशेषानङ्गीकारेण स्वहितैषिणस्सुहृदः ; सवयसो हितैषिणो मित्राणि, अरयो निमित्ततोऽनर्थेच्छवः ; उभयहेत्वभावात्

சேதனர்களை ஒக்க நினைப்பது கடி₂னமாகையாலே, முந்திய ஶ்லோகத்திற் சொல்லப்பட்ட நிலையைக் காட்டிலும் முதிர்ச்சி பெற்ற நிலையிலிருப்பவன் இவன என்று காட்டுவதற்காகச் சொல்லுகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தின கடைசியில் 'விஶிஷ்யதே' என்று கூறுவதும் இவன் யோக₃ாப்₄யாஸத்தில் முதிர்ந்த நிலையில் இருப்பவன எனக் காட்டுகிறதனறோ. (ஸுஹ்ருந் மித்ரார் யுதா₃ஸீந மத்₄யஸ்த₂ த்₃வேஷ்ய ப₃ந்து₄ஷு) நன்மைவிரும்பிகள், நண்பர்கள், விரோதி₄கள், தொடர்பில்லாதார், நடுநிலையாளர், இயற்கை வெறுப்புடையோர், இயற்கையன்புடையோர் ஆகியோரிடத்திலும். ஸுஹ்ருத், மித்ரம, ப₃ந்து₄ என்னும் ஶப்₃த₃ங்கள் நன்மை விரும்பிகளையும், அரித்₃வேஷ்ய பத₃ஙகள் தீமை விருமபிகளையும், உத₃ாஸீநமத்₄யஸ்த₂ ஶப்₃த₃ஙகள முற்கூறிய இரண்டு குழுவிலும் சேராதவர்களையும காட்டுகின்றன என்பது ப்ரஸித்₃த₄ம். இனி, இந்த ஶப்₃த₃ங்களுககுப் புநருக்தியில்லாமல் பொருள்கூறும் வழியைச் சிந்திப்போம். முதற்குழுவில் ப₃ந்து₄ஶப்₃த₃ம் தாய், தந்தை முதலான இயற்கையனபுடைய உறவினர்களைக் காட்டும் என்பதும, மித்ரஶப்₃த₃ம் ஒத்த வயதுடைய நண்பர்களைக் காட்டும் எனபதும பிரஸித்தம. ஆகையால், எஞ்சிநிற்கும் 'ஸுஹ்ருத்' என்னும் பத₃ம வயஸ்ஸில் ஏற்றத்தாழ்வைக் கணிசியாமல் நன்மைவிரும்பிகளை மாத்திரம் காட்டக்கடவது. இம்மூவரில் ஒத்த வயதையுடைய நண்பர்களுக்கு நன்மை விரும்புகையாகிற ஹிதபரத்வத்தோடு, விளையாட்டு முதலான இனிமையை விரும்பும் ப்ரியபரத்வமும் உண்டு என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. உறவினர்களிலும் தாய் முதலான சிலர்க்கு இது உண்டு. இனி, அரித்₃வேஷ்யர்களாகிய இரண்டாவது குழுவை ஆராய்வோம். இயற்கையனபுடையாரைக் குறிக்கும் ப₃ந்து₄ஶப்₃த₃த்தை ஒட்டிப்படிக்கப்படும த்₃வேஷ்யஶப்₃த₃ம் இயற்கைப பகையுடைய எதிரியைக் குறிப்பது பொருத்தம் என விளங்குகிறது. ஆகையால், எஞ்சிநிற்கும் அரிஶப்₃த₃ம் ஒரு காரணத்தால் பகையுடைய எதிரியைக் குறிக்கிறது என விளங்குகிறது.

"ம்ருக₃மீநஸஜ்ஜநாநாம்
த்ருணஜல ஸந்தோஷவிஹிதவ்ருத்தீநாம் |

उभयरहिता उदासीनाः; जन्मत एवोभयरहिता मध्यस्थाः; जन्मत एवानिष्टेच्छवो द्वेष्याः; जन्मत एव हितैषिणो बन्धवः; साधवो धर्मशीलाः; पापाः पापशीलाः; आत्मैकप्रयोजनतया सुहृन्मित्रादिभिः प्रयोजनाभावा-

---

லுப்₃த₄க தீ₄வரபிஶுநா:
நிஷ்காரணவைரிணோ ஜக₃தி ||"

[புல், நீர், திருப்தி இவற்றையே (முறையே) எதிர்பார்த்து உயிர்வாழும் மான, மீன, நல்லோன் ஆகிய மூவர்க்கும் இவ்வுலகில் (முறையே) வேடன, வலைஞன, தீயவன ஆகிய மூவரும் காரண மில்லாமலே எதிரிகளாகின்றனர்.] என்கிறபடியே இவ்வுலகில் சிலர் சிலர்க்குக் காரணமிலலாமலே எதிரிகளாவதும், மற்றும் பலர் காரணததால் எதிரிகளாவதும் பரஸித்₃த₄மனறே. இனி, உதா₃ஸீந மத்₄யஸ்த₂ர்களாகிற மூன்றுவது குழுவை ஆராய்ந்தால், த்₃வேஷ்யப₃ந்து₄க்களோடு கூடபபடிக்கபபடுகையாலும, ஒரு காரணத்தால நனமையையோ, தீமையையோ விருமபுகிறவர்களை 'மத்₄யஸ்த₂ர்' எனறு கூறுவதில்லையாகையாலும், 'மத₄யஸத₂ர்' என்று இயல்வாகவே நனமையையும, தீமையையும் விருமபாத வர்களைக் குறிக்கிறது. ஆகையால், எஞ்சிநிற்கும் உதா₃ஸீநபத₃ம் காரணம ஏற்பட்டால் நன்மையையோ, தீமையையோ விருமபக் கூடியவர்களாய், அது ஏற்படாமையாலே இரண்டையும் விரும் பாதவர்களைக் குறிக்கிறது. ப₃ந்து₄ஶப்₃த₃ம் உறவுடையார் அனை வரையும் குறிக்குமாயினும, து₃ர்யோத₄னனைப் போன்ற துவேஷி களான சிலரிடம் உறவின் கார்யமான நன்மை விரும்பும் தன்மை யில்லாமையாலே, இங்கு நனமை விரும்பும் உறவினர்களை மாத்திரம் காட்டக்கடவது. ஆக, ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியால் தனனோடு தொடர்புடைய பலவகைப்பட்ட சேதனர்கள் எடுக்கப் பட்டனர். இனி, நன்மையையோ, தீமையையோ விருமபுவதில் உலகனைத்துககும் பொதுவாயிருப்பவர்களைக் கூறுகிறது,— (ஸாது₄ஷ்வபி ச பாபேஷு) உலகனைத்துக்கும் நன்மையையே விருமபுகினற ஸாது₄க்களிடத்திலும, உலகனைத்துக்கும் தீமை யையே விரும்புகின்ற பாவிகளிடத்தும. (ஸமபு₃த்₃தி₄: விஶிஷ்யதே) முற்கூறிய ஒன்பது வகையினரிடத்திலும் ஒத்த நினைவுடையவன் யோகா₃ப்₄யாஸம் செய்யத்தக்கவரில் சிறப்புற்றவன். முன்

द्विरोधाभावाच्च तेषु समबुद्धिर्योगाभ्यासार्हत्वे विशिष्यते ॥९॥

ஶ்லோகத்தில் கூறியதுபோலவே, இவனுக்குப் பயனுயிருப்பது ஆத்மா ஒன்றேயாகையாலும், முதல் மூன்ருவது குழுவைச்சேர்ந்த ஸுஹ்ருந் மித்ரன் முதலான எவராலும் ஒரு பயனே அல்லது இரண்டாவது மூன்ருவது குழுவைச்சேர்ந்த அரி முதலான எவராலும் ஒரு விரோத₄மோ ஏற்பட முடியாதாகையாலும் இவன அவர்கள் அனைவரையும் பயனின்மையையிட்டு ஒக்க நினைக்கிருன என்று கருத்து. இங்கு, பின்வருமாறு ஓர் ஐயமும், அதற்குப் பரிஹாரமும் குறிக்கொள்ளத்தக்கவை. தன்னேடு தொடர்புடைய ஸுஹ்ருத் முதலானுரை இவன் தன யோக₃ாப்₄யாஸத்திற்கு எவ்வித₄மான பயனையோ, விரோத₄த்தையோ விளைக்கமுடியாதவர்களாயிருப்பதையிட்டு ஒக்க நினைப்பது பொருந்துமாயினும், உலகனைத்துக்கும் நன்மையை விரும்பும் ஸாது₄க்களுடைய தொடர்பால் இவனுடைய யோக₃ாப்₄யாஸத்திற்குச் சிறப்பும், உலகனைத்துக்கும் தீமைசெய்யும் பாவிகளுடைய தொடர்பால் இவனுடைய யோக₃ாப்₄யாஸத்திற்குத் தடையும் விளையலாமாகையாலே அவர்களிடம் இவனுக்கு ஸமபு₃த்₃தி₄த்வம் ஒட்டாதே என்பது ஐயம். இதற்குப் பரிஹாரமாவது.— இந்த ஶ்லோகத்தில் முன் ஶ்லோகத்திற்போலே யோக₃ாப்₄யாஸத்தின் தொடக்கநிலையிலிருப்பவனைக் கூறவில்லை; யோக₃ாப்₄யாஸத்தைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டியது அனைத்தையும் கேட்டவனுய், செய்யவேண்டியது அனைத்தையும் செய்தவனுய், ஆத்மத₃ர்ஶனத்திற்கு மிகவும் தகுதிபெற்றவனுயிருப்பவனையே இங்கு கூறுகிறது. இவனுக்கு முற்கூறிய ஸாது₄க்களாலுங்கூட ஓர் பயனையும், பாவிகளாலும்கூட ஓர் விரோத₄த்தையும் விளைக்கமுடியாதாகையாலே அவர்களிடமும் இவன ஸமபு₃த்₃தி₄யாயிருக்கலாம என்றபடி. யோக₃ாப்₄யாஸத்துக்குறுப்பாக அடுத்த ஶ்லோகங்களில் கூறப்போகும் ரஹஸ்யப்ரதே₃ஶம் முதலானவை தவிர சேதநாசேதநங்களில் வேறு எதுவும் இவனுக்குத் தேவையில்லை என்று கருத்து. "**விஶிஷ்யதே** — சிறப்புற்றவன்" எனகையாலே, முன ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டவன் தொடக்க நிலையிலிருப்பவன் என்றும், இவன் முதிர்ந்த நிலையிலிருப்பவன் எனறும் உணர்த்துகையாலே இக்கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது. "ஸமபு₃த்₃தி₄ர் விமுச்யதே" என்று ஶாங்கரபா₄ஷ்யத்தில் ஓர் பாட₂பே₄த₃ம் காட்டப்பட்டது; முக்திப்ரகரணமல்லாமையாலே அப்பாட₂ம் ஏற்கத்தக்கதன்று. 9.

योगी युञ्जीत सततमात्मानं रहसि स्थितः।
एकाकी यतचित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः॥१०॥

10. யோகீ3 யுஞ்ஜீத ஸததம் ஆத்மாநம் ரஹஸி ஸ்தி2த:।
ஏகாகீ யதசித்தாத்மா நிராஶீரபரிக்3ரஹ:॥

யோகீ3—(முற்கூறிய) கர்மயோக3நிஷ்ட2ன், ஸததம்—தினந்தோறும் யோக3காலத்தில், ரஹஸி ஸ்தி2த:—ஜனங்களில்லாத தே3ஶத்தில் இருப்பவனாய், ஏகாகீ—(அதிலும்) தனியேயிருப்பவனாய், யதசித்தாத்மா—சிந்தை செய்யும் மனத்தை அடக்கியவனாய். நிராஶீ:—(ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த விஷயங்களில்) ஆசையற்றவனாய். அபரிக்3ரஹ:—(அவ்விஷயங்களில) 'என்னுடையது' என்னும் பற்றுமற்றவனாய். ஆத்மாநம்—தன்னை. யுஞ்ஜீத—ஸ்வாத்மத3ர்ஶநம் செய்பவனாகக்கடவன்.

---

10. தானே யிருந்து தனியிடத்துத் தன்சிந்தைக்
கான மனமடக்கி யாசையற்றுத்—தானேய்ந்த
வெத்துவக்கு மற்ற வெழில்யோகி தன்னையென்றுந்
தத்துவத்திற் சார்விப்பான் றான்.

தனி இடத்து—ஜனங்களற்ற தே3ஶத்தில். தானே இருந்து—தான் தனியாக இருந்து. தன் சிந்தைக்கு ஆன மனம் அடக்கி—சிந்தை செய்வதற்கென்றே ஏற்பட்ட தன் மனத்தை அடக்கி, ஆசை அற்று—(ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த விஷயங்களில்) விருப்பமில்லாதவனாய். எத்துவக்கும் அற்ற—(அவ்விஷயங்களில்) 'தன்னுடையது' என்னும் பற்றும அற்றவனான, தான் ஏய்ந்த எழில் யோகி—தன்னை அநுஸந்திக்கும் (முற்கூறிய) அழகிய கர்மயோகி. தன்னை—தனனை. என்றும்—தினந்தோறும் யோக3காலத்தில். தத்துவத்தில்—(தன் ஆத்மாவாகிற) தத்துவத்தில். தான் சார்விப்பான்—தானே ஈடுபடுத்தக்கடவன்.

॥भा॥ योगी—उक्तप्रकारकर्मयोगनिष्ठः, सततम्—अहरहर्योगकाले, आत्मानं युञ्जीत—आत्मानं युक्तं कुर्वीत, स्वदर्शननिष्ठं कुर्वीतेत्यर्थः, रहसि—जनवर्जिते निश्शब्दे देशे स्थितः, एकाकी—तत्रापि न

---

10. இனி, இந்த ஶ்லோகம முதலாக இருபத்தெட்டாவது ஶ்லோகமீருக இவ்வததியாயத்தின் ப்ரத₄ாநார்த்த₂மான யோக₃ாப்₄யாஸவிதி₄ விவரிக்கப்படுகிறது. (யோகீ₃) முற்கூறியபடி கர்ம யோக₃த்தில் நிலைநிற்பவன. 'யுஞ்ஜீத' என்று ஆத்மஸாக்ஷாத காரரூபமான யோக₃ம் இந்த ஶ்லோகத்தில் விதி₄க்கப்படுகிற தாகையால், அவ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்கார ஸாத₄நமாகக் கர்ம யோக₃த்தை அநுஷ்டி₂க்கும் கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னே இங்கு அநு வதி₃க்கப்படுகிருன என விளங்குகிறது. (ஸததம யுஞ்ஜீத) யோக₃ாப்₄யாஸததுக்குரிய காலங்களில் யோக₃ாப₄யாஸம செயயக் கடவன். 'ஸததம்' (எப்போதும்) என்று இங்கு சொலலப்பட்ட போதிலும், எப்போதும் யோக₃ாப்₄யாஸம் செய்யவேணடும் என்று சாஸ்திரங்களில் விதி₄க்கப்படவில்லையாகையாலும, தூங்கும போது, சாப்பிடும்போது முதலான காலங்களில் யோக₃ாப்₄யாஸம் செய்வது இயலாதாகையாலும் 'எப்போதும்' என்றதற்கு யோக₃ாப்₄யாஸத்துககு உரியதாக சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஸத்வகுணமிகுதியுடைய ஸர்வகாலங்களிலும் எனறே பொருள் கொள்ளவேண்டும. (ஆதமாநம யுஞ்ஜீத) தன் ஆத்மாவை யோக₃ாப்₄யாஸத்தில் ஈடுபடுத்தக்கடவன. 'யுஜ-ஸமாதெ₄ள' என்று த₄ாதுவாகையாலே, தன் ஆத்மாவை ஸமாதி₄ எனப்படும் ஆத்மத₃ர்ஶனத்தில் ஈடுபடுத்தக்கடவன் என்று பொருள்படுகிறது. ஆத்மாவை என்றது தன் நெஞ்சை என்ருே தன்னை எனருே இருவிதமாகப் பொருள்கொள்ளலாம். (ரஹஸி ஸ்தி₂த:) ஜனங்க ளில்லாததாய், ஶப்₃த₃மற்றதான இடத்தில் இருப்பவன. ஜனங்க ளில்லாதவிடத்திலும், வெளியிலிருந்து ஶப்₃த₃ம் வந்து இடையூறு செய்யக்கூடுமாகையால், ஶப்₃த₃முமிலலாதவிடம என்று கொளள வேண்டும். ஆக, வெளியிலிருந்து வரும ஶப்₃த₃த்தாலும் இடையூறு நேராத இடத்திலிருந்துகொண்டு யோக₃ாப்₄யாஸம் செய்ய வேண்டும் என்று கருத்து. அப்படியாயின் மௌநவிரதத்தை முயன்று அநுஷ்டிக்கவல்லவர்களாய், அந்தரங்க₃ர்களான ஶிஷ்யர் முதலாஞர் கூட இருக்கலாமோ? எனில், (ஏகாகீ) தனியேயிருப்

सद्वितीयः, यतचित्तात्मा—यतचित्तमनस्कः, निराशीः—आत्मव्यतिरिक्ते कृत्स्ने वस्तुनि निरपेक्षः, अपरिग्रहः—तद्व्यतिरिक्ते कस्मिंश्चिदपि ममतारहितः ॥ १० ॥

பவன. அவர்களைப் பார்ப்பது முதலானவற்றாலும் யோகாப்4யாஸத்திற்கு இடையூறு ஏற்படலாமாகையாலே ஶிஷ்யர் முதலானுராலும் கூடியிருக்கப் பெருதவனுய் யோகாப்4யாஸம் செய்யவேணும் என்று கருத்து. அன்றிக்கே, 'ரஹ:' என்னும் பத3ம் ஜனமின்மையைக் குறிப்பதன்மூலம ஶப்3த3மின்மையையே லக்ஷணையாலே காட்டுவதாகவும், 'ஏகாகீ' எனனும் பத3ம ஜனமின்மையை நேரே காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம. ரஹ:ஶப்3த3த்தாலே யோக3காலத்தில் தனியேயிருக்கையையும், ஏகாகிஶப்3த3த்தாலே யோகத்திலிருந்து எழுந்திருக்கும் காலத்திலும் தனியேயிருக்கவேணும் என்பதையும் காட்டுவதாகக்கொண்டு சிலர் புநருக்தி பரிஹாரம் செய்தனர். அதைக் காட்டிலும், ஶப்3த3மின்மையையும், ஜனமினமையையும் இருபதங்களும் முற்கூறியபடி கூறுவதாகக்கொண்டு புநருக்தி பரிஹாரம் செய்வது யோக3ாப4யாஸப்ரகரணத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமாகையால் இதுவே பொருளாகக் கடவது. 'ரஹஸி ஸ்தி2த: ஏகாகீ ச' இதி விஶேஷணாத் ஸந்ந்யாஸம் க்ருத்வா இத்யர்த்த2:' ['ரஹஸி ஸ்தி2த: ஏகாகீ ச' எனனும இரண்டு விஶேஷணங்களால் ஸந்யாஸம் வாங்கிக்கொண்டவன என்னும பொருள் தேறுகிறது] எனறு ஶங்கரர் உரைதத பொருளும் ஸந்யாஸ ப்ரகரணமல்லாமையாலே பொருந்தாது. (யதசித்தாத்மா) சித்தரூபமான மனத்தை அடக்கியவன். ஆத்மஶப்3த3ம் மனததைக குறிக்கிறது. சிந்தை (நினைத்தல்) எனனும் தொழிலைப் புரியும் மனம 'சித்தம்' எனப்படுகிறது. நினைத்தலைப் புரியும் போது நெஞ்சை அடக்கியவன் என்ருே, நினைத்தலைப் புரியும் நெஞ்சை எப்போதும் அடக்கியவன் எனருே இருவகையாகப் பொருள்கொள்ளலாம். (நிராஶீ:) ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களில் அபேக்ஷையற்றவன். 'ஆஶீ:' என்னும் பத3ம் பல பொருள்களை உடையதாயினும் இங்கு 'அபேக்ஷை' எனனும பொருளே பொருந்தும். ஏற்கனவே அவற்றைப் பெற்றிருக்கையாலே அபேக்ஷையற்றவனுயிருக்கலாமே எனில்: (அபரிக்3ரஹ:) ஆதமாவைத் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களில் 'என்னுடையது' என்னும் மமகாரமும அற்றவன். பரிக்3ரஹஶப்3த3ம் புத்தியாலே

शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः।
नात्युच्छ्रितं नातिनीचं चेलाजिनकुशोत्तरम्॥११॥
तत्रैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः।
उपविश्यासने युञ्ज्याद्योगमात्मविशुद्धये॥१२॥

11. ஶுசௌ தேஶே ப்ரதிஷ்டா₂ப்ய ஸ்தி₂ரமாஸநமாத்மந: ।
நாத்யுச்ச்₂ரிதம் நாதிநீசம் சேலாஜிநகுஶோத்தரம் ॥

12. தத்ரைகாக்₃ரம் மந: க்ருத்வா யதசித்தேந்த்₃ரியக்ரிய: ।
உபவிஶ்யாஸநே யுஞ்ஜ்யாத் யோக₃மாத்மவிஶுத்₃த₄யே ॥

ஶுசௌ தேஶே—பரிசுத்தமான இடத்தில், ஆத்மந:—தனக்கு, ஸ்தி₂ரம்—(மரம் முதலியவற்ருல் செய்யப்பெற்று) நிலையாயிருப்பதாய், நாதயுச்ச்₂ரிதம்—மிக உயர்ந்ததாயிராத தாய் நாதிநீசம்—மிகத் தாழ்ந்ததாயிராததாய், சேலாஜிந குஶோத்தரம்—த₃ர்ப்ப₄ம், மான்தோல், பட்டுத்துணி ஆகிய வற்ருல் மேன்மேலே விரிக்கப்பெற்றதான, ஆஸநம்—ஆஸனத்தை ப்ரதிஷ்டா₂ப்ய—உறுதியாக நிலைநிறுத்தி, தத்ர ஆஸநே—அவ்வாஸனத்தில், உபவிஶ்ய—உட்கார்ந்து, மந:—மனத்தை, ஏகாக்₃ரம் க்ருத்வா—ஒருமுகப்படுத்தி,

11. தூயநிலத் தோக்கந்தாழ் வற்றதுகில் தோலதுமே
லாயதுகீ ழாக்குசமா மாசனத்து—மேயதன்
புத்தியொரு மித்துப் புலனடக்கி யோகத்தைச்
சுத்திபெறச் செய்வான் ருெடர்ந்து.

தன்னுடையதாக நினைக்கையாகிற மமகாரத்தைக் குறிக்கிறது. ஆக, இரண்டு பதங்களாலும ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த விஷயங்களில் தனனுடையது எனனும் பற்றுமில்லை; அவற்றைப் பெறவேணடும் என்னும ஆசையுமில்லை என்றதாயிற்று. ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தில் யோகா₃ப்₄யாஸம செய்யவேண்டிய இடம் ஶப்₃த₃மற்றதாயும், ஜனமற்றதாயும் இருக்கவேண்டுமென்றும், செய்பவனுடைய மனம் விஷயாந்தரங்களில் ஆசையும் பற்றுமற்றிருக்கவேண்டும் என்றும சொலலப்பட்டதாயிற்று. 10.

யதசித்தேந்த்₃ரியக்ரிய:—சித்த க்ரியைகளேயும், இந்த்₃ரிய கரியைகளேயும் (பட்டிமேயாதபடி) அடக்கியவனுய், ஆத்ம விஶுத்₃த₄யே—ஸம்ஸாரப₃ந்த₄ம் நீங்குவதற்காக, யோக₃ம் யுஞ்ஜ்யாத்—ஆத்ம த₃ர்ஶனத்தைச் செய்யக்கடவன்.

தூய நிலத்து—பரிசுத்தமான இடத்தில், ஒக்கம் தாழ்வற்ற—மிக உயர்ந்ததாகவும், மிகத் தாழ்ந்ததாகவுமிராததாய், துகில் தோலது மேலாய் அது கீழாக்குசமாம்—மேலே பட்டுத்துணியும் மான்தோலும் விரிக்கப்பெற்றதாய். அவற்றின் கீழ் தர்ப்பை பரப்பப்பெற்றதான, ஆசனத்து—(மரம் முதலியவற்ருலான) நிலேயான ஆஸனத்தில, மேய தன்—உட்கார்ந்திருக்கும் தன்னுடைய, புத்தி—மனத்தை, ஒருமித்து—ஒருமுகப்படுத்தி, புலன் அடக்கி—மனம் முதலிய எல்லா இந்திரியங்களேயும் (பட்டிமேயாதபடி) அடக்கி, சுத்தி பெற—ஸம்ஸாரப₃ந்த₄ம் நீங்குவதற்காக, தொடர்ந்து—தினந்தோறும், யோகத்தைச் செய்வான் –ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைச் செய்யககடவன.

11, 12. இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும் யோகா₃ப்₄யாஸம் செய்பவனுடைய பா₃ஹ்யோபகரணங்களின் நியமம விவரிக்கப்படுகிறது. (ஶுசௌ தே₃ஶே) ஸமஸர்க்கத்தாலும், இயலவாகவும் ஏற்படககூடிய அஶுத்₃தி₄கள இல்லாத பவித்ரமான இடத்தில். அஶுத்₃தி₄யையுடைய பாஷண்டி₃, பதிதர் முதலான புருஷர்கள் சில கார்யங்களே நிர்வஹிப்பதற்காக ஓரிடததிலிருநதாலும, அததகையவர்கள அங்கில்லாமலிருந்தபோதிலும அவ்விடத்திற்குச் சொநதக்காரர்களாயிருந்தாலும, அஶுத்₃தி₄யுடைய பொருளகள் அவ்விடத்திலிருந்தாலும அவ்விடததிற்கு அவர்களுடைய அலலது அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தால் அஶுத்₃தி₄ ஏற்பட இடமுணடு. சில இடங்களுக்கு இயல்வாகவே சில அஶுத்₃தி₄களும உண்டு. இத்தகைய அஶுத்₃தி₄கள் இல்லாததோடன்றியில, தன ஸம்பந்தத்தாலேயே பிறரைப பரிஶுத்₃தி₄ பெறச்செய்வதென்று ஶாஸ்த்ர ஸித்₃த₄மான ப₄க₃வத்ஸந்நிதி₄ முதலான பவித்ரமான இடததில என்று கருத்து. (நாத்யுச்ச்₂ரிதம நாதிநீசம ஸ்தி₂ரம ஆஸநம ஆத்மந: ப்ரதிஷ்டா₂ப்ய) மிகவும் உயர்ந்ததாயிராததாய், மிகவும

॥भा॥ शुचौ देशे—अशुचिभिः पुरुषैरनधिष्ठिते अपरिगृहीते च, अशुचिभिर्वस्तुभिरस्पृष्टे च पवित्रभूते देशे, दार्वादिनिर्मित नात्युच्छ्रित नातिनीच चेलाजिनकुशोत्तरमासन प्रतिष्ठाप्य, तस्मिन् मन -

தாழநததாகவுமிராததாய நிலையானதான ஆஸனததைத தான உடகாருவதறகாக உறுதியாக நிலைநிறுததி மிக உயாநததாயிருந தால ஏறுவதும இறஙகுவதும ஶ்ரம ஸாத$_4$யமாயிருககும மிகத தாழநததாயிருநதால தரையில ஊரும எறுமபு முதலானவறறால தொநதரவு ஏறபடும நிலையானதாயிலலாமலிருநதால அசைவதி னால யோக$_3$ாப$_4$யாஸததிறகுச சலனம ஏறபடும ஆகையால இநத அஸௌகாயஙகள ஏறபடாமலிருபபதறகாக மிக உயரமா யிராமலும மிகத தாழநததாயிராமலும மரம முதலானவறறால செயயபபெறறிருககையாலே நிலையானதாகவும உளள ஆஸனத தில அமரவேணடும எனறு கருதது நிலையாயிருபபதறகாக மரம முதலானவறறால செயயபபெறற ஆஸனம கடினமாயிருககு மாகையால அதில நெடுநேரம உடகாாநதிருககமுடியாதாகை யாலும அவவாஸனததிறகுப பரிஶுத$_3$தி$_4$யை விளைபபதறகாகவும அதனமேல விரிபபுகளை விரிககவேணடும எனகிறது அடுததபடி யாக — (சேலாஜிநகுஶோததரம ஆஸநம) படடுததுணி மான தோல தாபபை ஆகியவறறால மேனமேலே விரிககபபெறற ஆஸனததை நிலைநிறுததி ஆஸனததின காடி$_2$நயததைப போககு வதறகுப படடுததுணியாலும சுருஙகி விரியாமலிருபபதறகாக வும பரிசுததிககாகவும அதனமேல மானதோலாலும எலலா வறறினமேலே ஶுத$_3$தி$_4$ககாகவும ஸததவகுணம வளாவதறகாக வும தாபபைகளாலும விரிககபபெறறிருககவேணடும எனறு கருதது நனறிருநது யோகநீதி நணணுவாாகள [திருசசநத63] எனறவிடததின வியாககியானததில குஶாஜிநசேலோததரமான ஆஸநததையிடடு எனறு பெரியவாசசானபிளளை வியாககியானம செயதிருபபதிலிருநது தாதபாயசநத$_3$ரிகையில காடடபபடட குஶாஜிநசேலோததரம எனனும ப$_4$ாஷயபாட$_2$ாநதரததையே பெரியவாசசானபிளளை ஆதரிததுளளாா என விளஙகுகிறது

பாட$_2$கரமாத விபரீதோSதர கரம சேலாதீ$_3$நாம எனறு ஶஙகர ரும இபபடியே கொணடாா முதலில த$_3$ாபப$_4$ததையும அதறகு மேல மானதோலையும அதறகுமேல படடுததுணியையும விரிப பது மேனமேலும மெனமை ஸித$_3$தி$_4$பபதறகாக எனறு கொளள

प्रसादकरे सापाश्रय उपविश्य योगैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः—

வேணடும சிறிதேனும உறுததாமலிருநதாலதானே இவன மனததை ஒருமுகபபடுததமுடியும (தகர ஆஸநே உபவிஶய) முறகூறிய வழியில த்ருஷடததிலும அத்ருஷடததிலும மனததிறகுத தெளிவை விளைபபதினமூலம யோகததிறகு உபகாரகமாயிருபப தான ஆஸனததில உடகாரநது பினனால தரிககும முயறசியும இவனுககுக கூடாது எனறு காடடுவதறகாக ஸாபாஶ்ரயே [சாயமானமுளள ஆஸனததில] எனறு பாஷயததில அதிக விஶேஷணம ஆஸநததிறகு இடபபடடது (உபவிஶ்ய) உட காரநதுகொணடு நினறுகொணடிருநதால களைபபு ஏறபடும படுததுகொணடிருநதால தூககம ஏறபடும ஆகையால உட காரநதுகொணடே யோகாபயாஸம செயயவேணடும அதிலும முறகூறியபடி த்ருஷடாத்ருஷட ஸௌகாயஙகளுடன உடகார வேணும எனறு கருதது ஆஸீந ஸமபவாத [ப்ரஹமஸூ 4 1 7] [உடகாரநதுகொணடே (உபாஸநம செயயவேணடும) (உடகாரநதிருநதாலதான) மனம ஒருநிலைநிறகுமாகையால] எனறு ப்ரஹமஸூததரததிலும நனறிருநது யோகநீதி நணணு வாாகள [திருசசநத 63] இளைபபினை இயககம நீககி இருநது [திருககுறு 18] எனறு ஆழவாாகளாலும இவவாததமே அறி விககபபடடது இனி எதறகுறுபபாக இததனை த்ருஷடாத்ருஷட ஸௌகாயஙகளுடன உடகாருகிறுனே அநத மன ஒருமைபபாடு விதிககபபடுகிறது (ஏகாகரம மந கருதவா) மனததை ஒரு முகபபடுததி ஆதமாவைத தவிாநத மறற விஷயஙகளில செலுத தாமல ஆதமாவிலேயே செலுததுதல இஙகு ஒருமுகபபடுததுதல எனபபடுகிறது அவயாகுலம ஏகாகரம [இதர விஷயஙகளில சிதறுமலிருககை ஒருமுகபபடுததுகை] எனறு சில கோஶஙகளில பாஷயபாடம காணகிறது எனறு தாதபாயசநதரிகை யோக மாகிற ஆதமதாஶனததிலேயே ாடுபட ஸிகதமாயிருபபதாக மனததைச செயயவேணும எனறு கருதது இனி, மனததை ஆதமதாஶனததில ஒருமுகபபடுததுவதறகு உறுபபாக அதையும அதன பருதயாகளான இநதிரியஙகளையும படடிமேயாதபடி அடககவேணும எனகிறது அடுததபடியாக — (யதசிததேநதரிய கரிய) சிததமாகிற மனததின கிரியைகளையும வெளியிநதிரியங களின கிரியைகளையும எலலாபபடியாலும அடககியவன சிதத மெனறு மனததின கிரியையாகிற நினைததலை மாததிரம குறிபப

सर्वात्मनोपसंहृतचित्तेन्द्रियक्रियः, आत्मविशुद्धये—बन्धनिवृत्तये, योगं युञ्ज्यात्—आत्मावलोकनं कुर्वीत॥ ११ ॥ १२ ॥

தாகக்கொணடால் சித்தத்தையும், இந்த்₃ரியக்ரியைகளையும் அடக்கியவன் என்று கொள்ளவேண்டும; சிததமென்று நினைததலாகிய கிரியையோடு கூடிய மனத்தைக் குறிபபதாககொண்டால சித்த க்ரியைகளையும, இந்த்₃ரிய க்ரியைகளையும் அடக்கியவன் எனறு கொள்ளவேண்டும். சித்தத்தின கிரியைகளை அடககுவதே யோக₃ ஶாஸ்திரங்களில் யோக₃ததின் தலையாய அம்ஶமாகக் கூறப் பட்டிருப்பதால், சென்ற ஶ்லோகத்தில 'யதசித்தாதமா' என்று சொனனதோடு திருபதியடையாமல், இங்கு மறுபடியும் 'யத சிததேந்த்₃ரிய க்ரிய:' எனறு கூறப்படுகிறது. 'ஏகாக்₃ரம் மந: க்ருத்வா' எனறு மனத்தை ஆத்மத₃ர்ஶனத்தில் ஒருமுகப்படுத்த வேணும் என்று கூறுகையால், இங்கு சிததேந்த்₃ரிய க்ரியைகளை அடக்குகையாவது மனத்தையும, அதன ப்₄ருத்யர்களாகிய இந்த்₃ரியங்களையும் இதர விஷயங்களில் பட்டிமேயாதபடி அடக்குகையேயாகும். ஆத்மவிஷயத்திலும் செல்லாதபடி அடககினல் ஆத்மத₃ர்ஶனமே ஸித₃தி₄க்காது. இதனுல், 'மனத்தை ஒரு விஷயத்திலும் செல்லாதபடி அடக்குகையே யோக₃ம்' என்று சொல்லும் பக்ஷம் தள்ளப்படுகிறது. இனி, ஆத்மத₃ர்ஶனத்தின பலம் ஸம்ஸாரப₃ந்த₄நிவ்ருத்தி என்று கூறப்படுகிறது.—(ஆத்ம விஶுத்₃த₄யே யுஞ்ஜ்யாத) ஆத்மாவின் ஶுத்₃தி₄யினபொருட்டு யோகத்தைச் செய்யக்கடவன். "அஶுத்₃த₄ாஸதே ஸமஸ்தாஸ்து தே₃வாத்₃யா: கர்மயோநய:" [வி. பு 6-7-77] [கர்மம காரணமாகப் பிறந்த தே₃வர், மனிதர், திர்யக், ஸ்த₂ாவரம் ஆகிய நாலு வகைப்பட்ட யோனிகளும் பரிசுத்தியற்றவர்கள்] எனகிறபடியே கர்மப₃ந்த₄மும் அதடியாக ஏற்படும ஸமஸாரப₃ந்த₄முமன்றே ஆத்மாவிற்கு அஶுத்₃தி₄ எனப்படுகிறது. அவ்வஶுத்₃தி₄ நீங்கப பெற்றுக் கைவல்ய மோக்ஷத்தை அடைவதற்காக ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைச் செய்யக்கடவன் என்று கருத்து. 'அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர்' [திருவாய் 1-2-5] என்கிறபடியே இதர விஷயங களில் பற்றற்று ஆத்மாவில் ஈடுபட்டால் கைவல்யமோக்ஷம் ஸித்₃தி₄த்துவிடும் என்று ஆழ்வார் அருளினுரன்றே 'யோக₃ம் யுஞ்ஜ்யாத்' [யோகத்தைச் செய்யக்கடவன்] என்றது 'சமையலைச் செய்யவேண்டும்' என்பதுபோனற பிரயோகம். ஆக, ஆத்மாநு ப₄வரூபமான கைவல்ய மோக்ஷததை அடைவதற்காக, மனத்தை

समं कायशिरोग्रीवं धारयन्नचलं स्थिरम्।
संप्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन्॥१३॥
प्रशान्तात्मा विगतभीः ब्रह्मचारिव्रते स्थितः।
मनस्संयम्य मच्चित्तो युक्त आसीत मत्परः॥१४॥

13. ஸமம் காயஶிரோக்₃ரீவம் த₄ாரயந்நசலம் ஸ்தி₂ரம் ।
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்₃ரம் ஸ்வம் தி₃ஶஶ்சாநவ-
லோகயந் ॥

14. ப்ரஶாந்தாத்மா விக₃தபீ₄: ப்₃ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்தி₂த: ।
மநஸ் ஸம்யமய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பர: ॥

காயஶிரோக்₃ரீம ஸமம்-உடல் தலை, கழுத்து ஆகியவற்றை நேராகவும, அசலம்—அசையாததாகவும், ஸ்தி₂ரம்—நிலையாக வும், த₄ாரயந்-த₄ரித்துக்கொண்டும், தி₃ஶ: ச அநவலோகயந்-திககுகளைப்பாராமலும், ஸ்வம் நாஸிகாக்₃ரம் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய—தன் மூக்கின் நுனியைப் பார்த்துககொண்டும், ப்ரஶாந்தாத்மா-மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்த மனத்தை உடையவனாய், விக₃த₄பீ₄:—ப₄யமற்றவனாய், ப்₃ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்தி₂த:—ப்₃ரஹ்மசர்யத்தை உடையவனாய் மந: ஸம்யம்ய—மனத்தை அடக்கி, மச்சிந்த:—என்னிடம சித்தத்தை வைத்தவனாய், யுக்த:—கவனமுள்ளவனாய், மத்பர: ஆஸீத—என்னிடத்திலேயே ஈடுபட்டவனாயிருக்கக்கடவன்.

---

12. தன்காயஞ் சென்னிகளந் தாங்கிச் சலியாமன்
முன்காண மூக்கைக்கண் மொய்த்ததிசைப்—பின்
தாறியஞ் சாதே யறத்துரனாய் நெஞ்சடக்கித் [கானு
தேறியென் பால்விருப்பான சேர்ந்து.

இதர விஷயங்களில் பட்டிமேயாதபடி அடக்கி ஆத்மவிஷயத்தில் ஒருமுகபபடுத்துவதற்கு உறுப்பாக த்₃ருஷ்டாத₃ருஷ்டஸௌகர்யஙகளுடன உட்கார்ந்துகொண்டு ஆத்மத₃ர்ஶனமாகிற யோகத்₃தைச் செய்யவேணடும என்று கூறப்பட்டதாயிற்று. 11, 12.

தன் காயம் சென்னி களம் தாங்கி—தன்னுடைய உடல், தலை, கழுத்து ஆகியவற்றை நேரே தரித்து, சலியாமல்—நீண்டநேரம்அசையாமலிருப்பவனாய், கண் (தன்) முன்மூக்கை காண—கண்ணானது தன்னுடைய மூக்கின் நுனியைப் பார்க்கும்படி இருந்துகொண்டு, மொய்த்த திசை பின் காணாது—சூழ்ந்துள்ள திக்குகளைக்கூடக் காணாமல், ஆறி—ஆறுதல் பெற்று, அஞ்சாதே—ப₄யமில்லாமல், அறத்து உரனாய் — ப்₃ரஹ்மசர்ய த₄ர்மத்தில் உறுதிபூண்டவனாய், நெஞ்சு அடக்கி—மனத்தை (க்லேஶங்கள் ஸஞ்சரிக்காதபடி) அடக்கி, தேறி—கவனமுள்ளவனாய், என் பால் சேர்ந்து—என்னிடம் நெஞ்சை வைத்தவனாய், விருப்பான்—(என்னை) தியானிக்கக்கடவன்.

13, 14. முன் இரு ஶ்லோகங்களிலும், பரிசுத்தமான தே₃ஶம், ஆஸநம் முதலான வெளியிலுள்ள உபகரணங்களின் நியமமும், அவற்றால் மனம் ஆத்மாவில் ஒருமுகப்படுத்தப்படுகிறது என்னும் அர்த்த₂மும் கூறப்பட்டது. தே₃ஶம் ஆஸநம் முதலான வெளி உபகரணங்களைக் காட்டிலும் அந்தரங்க₃மான உடம்பினுடையவும், அதைக்காட்டிலும் அந்தரங்க₃மான மனத்தினுடையவும் நியமங்கள், இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும் முறையே கூறப்படுகின்றன. மனத்தினுடைய நியமங்களைக்கூறும் இரண்டாவது ஶ்லோகத்தில், நெஞ்சை ஶுப₄ாஶ்ரயமான எம்பெருமானிடத்தில் தன் ஆத்மாவலோகன விரோதி₄பாபம் நீங்குவதற்குறுப்பாகச் செலுத்துகையாகிற மிக முக்கியமான நியமமும் கூறப்படுகிறது. இந்த நியமத்தை அநுஷ்டி₂க்காவிடில் இவனுக்கு ஆத்மாவலோகநரூபமாகிற கைவல்ய மோக்ஷம் ஸித்₃தி₄க்கவேமாட்டாது என்பதை

"குறுக மிக உணர்வத்தொடு நோக்கி எல்லாம் விட்ட
இறுகல் இறப்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயன் இல்லையேல்
சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம், பின்னும் வீடில்லை
மறுகலில் ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில்" [திருவாய் 4-1-10]

என்று ஆழ்வார் அருளியது இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியது. (காயஶிரோக்₃ரீவம் ஸமம் த₄ாரயந்) உடல், தலை, கழுத்து ஆகியவற்றை நேராக த₄ரித்துக்கொண்டு; 'காயஶிரோக்₃ரீவம்' என்றது

॥भा॥ कायशिरोग्रीव समम्—अचल—सापाश्रयतया स्थिर धारयन्, दिशश्चानवलोकयन्, स्वनासिकाग्र संप्रेक्ष्य, प्रशान्तात्मा—

த3வந்த்3வஸமாஸமாய ப்ராணியங்க3மாகையாலே (உயிருள்ள பொருளின் அவயவமாகையாலே) ஒருமையும் நபும்ஸகலிங்க3மும் வந்திருக்கிறது. காயஶப்3த3ம்—பொதுவாக உடல் முழுவதையும் குறிக்குமாயினும் வீற்றிருக்கும் இவனுக்கு இடைக்குக் கீழிருக்கும் பகுதியை மேலிருக்கும் பகுதியோடு நேராக த4ரிப்பது இயலாதாகையாலும் ஶிரோக்3ரீவம் என்று தலையையும் கழுத்தையும் தனியே குறிக்கையாலும் இவ்விடத்தில் இடைக்கு மேலும் கழுத்துக்குக் கீழும் உள்ளதாய் யோக3ஶாஸ்த்ரங்களில் ஸித்3த4ம் என்று சொல்லப்படுவதான உடலின் பகுதியை மாத்திரம் குறிக்கிறது. ஆக இடைக்கு மேல் உள்ள உடற்பகுதிகளை நேராக த4ரிக்கவேண்டும் என்றதாயிற்று. வளைந்து நெளிந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தால் உடலுக்கு ஶ்ரமம் ஏற்பட்டு ஆத்மாவலோகனத்திற்கு இடையூறு ஏற்படுமாகையாலே நேரே உடலின் மேற்பகுதியை த4ரித்துக்கொண்டு உட்காரவேணும் என்று கருத்து. அப்பகுதியை நேராக த4ரித்துக்கொண்டே பக்கங்களில் சாய்ந்தாலும் ஆத்மத3ர்ஶநவிரோத4ம் ஏற்படுமாகையால் அசையாமலும் இருக்கவேணும் என்கிறது அடுத்தபடியாக— (காயஶிரோக்3ரீவம் அசலம் த4ாரயந்) உடலின் மேற்பகுதியை அசையாததாகவும் த4ரித்துக்கொண்டு. இப்படி அசையாமலிருக்கும்போது பின்புறம் சாயாமல் த4ரித்துக்கொண்டு நீண்டநேரமிருப்பது உடலுக்கு வருத்தத்தைத் தருமாகையால் சாய்மானத்தின் உதவியாலே அந்த ஶ்ரமத்தைத் தவிர்த்துக்கொண்டு இந்நிலையில் நீண்டநேரம் இருக்கவேணும் என்று உணர்த்துகிறது அடுத்தபடியாக— (காயஶிரோக்3ரீவம் ஸ்தி2ரம் த4ாரயந்) உடலின் மேற்பகுதியை நிலையாக (நீண்டநேரம்) த4ரித்துக்கொண்டு. அசலம் என்று அசையாமலிருக்கையையும் ஸ்தி2ரம் என்று அந்நிலையில் நீண்டநேரமிருக்கையையும் கூறுகிறதாகையாலே புநருக்தியில்லை. சாய்மானத்தின் உதவியாலேயே இந்நிலையில் நீண்டநேரமிருக்க முடியுமாகையால் சாய்மானத்தோடு கூடியிருக்கை ஸ்தி2ரஶப்3த3த்திற்குத் தாத்பர்யார்த்த2மாகக் கொள்ளத்தக்கது. இனி,

ஸர்வேந்த்3ரியாணாம் நயநம் ப்ரதா4நம் [எல்லா இந்திரியங்களுக்கிடையே கண் முக்கியமானது] என்கிறபடியே முக்கியமான ஜ்ஞாநேந்திரியமாய ஒளியின் மூலம் நீண்டதூ3ரத்திலுள்ள

பொருளகளையும பாராபபதாகையாலே எளிதில விஷயஙகளில படடிமேயககூடியதான கணணை அடககுவதைக கூறுகிறது — (திரும்ஸச 'அநவலோகயந) திககுகளையும பாராமலிருநதுகொணடு இதிலிருநது வெளிவிஷயஙகளிலிருநது கணணைத திருபப வேண்டும எனறு உணாததபபடுகிறது வெளிவிஷயஙகளிலிருநது கணணைததிருபபிவிடடாலும கண ஏதாவதொனறைப பாாததே தீருமாகையால் யோகாபயாஸததிறகு இடையூறு செயயாதபடி கண செலுததததகக விஷயததைக காடடுகிறது — (ஸவம நாஸிகாகரம ஸமபரேக்ஷய) தன மூககின நுனியைப பாாததுக கொணடு நாஸிகாகரம (மூககின நுனி) எனறு பொதுவாகச சொனனால வெளிவிஷயஙகளில ஒனருன பிறா மூககின நுனியைச சொலலுவதாகக கொணடுவிடககூடுமாகையால அதைதத தவிாபபதறகாக ஸவம நாஸிகாகரம (தன மூககின நுனியை) எனகிறது கை முதலான மறற அவயவஙகளைப பாாககச சொலலாமல மூககின நுனியைப பாாககச சொலலுவானேன? எனில மறற அவயவஙகள கணணிலிருநது விலகியிருபபவை யாகையால அவறறைப பாாககுமுன இடையிலிருககும மறறும பல பொருளகளைப பாாகக நேரிடடு யோகாபயாஸததிறகு இடையூறு ஏறபட இடமுணடு அதனால கணணால பாாககததககு பொருளகளுள மிக அருகிலிருபபதாய இரு கணகளுககும நடுவிலிருபபதாய ஆபரணஙகள முதலானவையும அறறதான மூககின நுனியைக காணச சொலலுகிறது ஒனறையும காணமல கணணை மூடிககொணடு விடடாலும விஷயஙகளில படடிமேயாமல தடுதது விடலாமே! மூககின நுனியைத தான எதறகுக காணவேணடும? எனில கணணை மூடிககொணடுவிடடால தூககம வருமாகையால மூககின நுனியைக காணச சொலலுகிறது ஶலோகததில மாறிப படிததிருநதபோதிலும எதிலிருநது கணணை இழுககவேண்டும எனபதை முதலிலும எதைக காணவேணடும எனபதைப பிறகும சொலலுவதே நியாயமாகையால மாறறி பாஷயமிடபபடடது' அனறிககே அநவலோகயந எனறவிடததில ஶதருபரத்யயம லக்ஷணஹேதவோ கரியாயா:'' [ஸூ 3 2 126] எனகிற பாணிநி ஸூதரததினபடி ஹேதுபபொருளை உடையதாகையால திக ஶப்தததில காடடபபடட எலலா வெளிபபொருளகளையும காணும விருபபதறகாக யோகாரமபகாலததில தன மூககின நுனியைப பாாககவேண்டும எனறு உணாததுவதறகாக மாறறி பாஷயமிடபபடடதாகவும கொளளலாம திகஶச அநவலோகயந'

अत्यन्तनिर्वृतमनाः, विगतभीर्ब्रह्मचर्ययुक्तो मनस्संयम्य मच्चित्तो युक्तः—

[திருக்குகளைக்கூடக் காணுமைக்காக] என்றது, இனிய பொருள்களைக் காணுமலிருப்பது மாத்திரம் போதாது; உபயோக₃மற்ற பொருள்களைக் காண்பதும் யோகா₃ப்₄யாஸ விரோதி₄யாகக் கூடுமாகையால், அவற்றினின்றுங்கூடக் கண்ணைத்திருப்பவேண்டும் என்று உணர்த்துவதற்காக. "மனம் உள்ளிருக்கும் ஆத்மாவை நோக்கியிருக்கும்போது, கண் மூக்கின் நுனியைப் பார்ப்பது ஒட்டாதாகையால் 'ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய இவ' என்றிருக்கவேண்டியவிடத்தில் 'இவ' ஶப்₃த₃ம் லோபமடைந்திருப்பதாகக்கொண்டு, 'மூக்கின் நுனியைப் பார்ப்பதுபோலே கண்ணை வைத்துக்கொள்ளவேணடும்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்" என்று ஶங்கரர் பா₄ஷ்யமிட்டார். மனம் ஆத்மாவில் லயித்திருக்கும்போதும், கண் வெளியில் பட்டிமேயலாமாகையால், அதைத் தவிர்ப்பதற்காக மூக்கின் நுனியைப் பார்க்கச் சொல்லுகிறது என்று கொள்வதே பொருத்தம். இப்படிக் கண் மாத்திரமல்லாமல் மற்ற இந்திரியங்களும் பட்டிமேயலாமாகையால், இங்கு ப்ரதா₄நேந்திரியமான கண்ணை அடக்குவதைச் சொன்னது மற்ற இந்திரியங்களை அடக்குவதற்கும் உபலக்ஷணம். இதனாலேயே, "இளைப்பினை" [திருக்குறு 18] என்னும் பாசுரததிலே யோகா₃ப்₄யாஸ விதி₄யாலே ஆத்மத₃ர்ஶனத்தைச் சொல்லும் திருமங்கையாழ்வார், 'முன் இமையைக் கூட்டி' என்று மூக்கின் நுனியிலே கண்ணை வைப்பதைச் சொன்னவுடன், "அளப்பில் ஐம்புலன் அடக்கி" என்று இது இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் அடக்குவதற்கு உபலக்ஷணம் என்று காட்டினார். ஆக, முதல் ஶ்லோகத்தால் உடலின் நியமங்கள் உணர்த்தப்பட்டன.

இனி, இரண்டாம் ஶ்லோகத்தால் மனத்தின் நியமங்கள் உணர்த்தப்படுகின்றன. (ப்ரஶாந்தாத்மா) மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்த மனத்தை உடையவனாய்; 'மந: ஸம்யம்ய' [மனத்தை அடக்கி] என்று மேலே மனத்தை அடக்குவதைச் சொல்லப்போகிறதாகையாலே, இங்கு படிக்கப்படும் ப்ரஶாந்தஶப்₃த₃ம் யோக₃த்திற்கு உறுப்பான மநஸ்ஸந்தோஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்றே கொள்ளவேண்டும். மனத்தின் நியமங்களைச் சொல்லும் ப்ரகரணமாகையால் ஆத்மபத₃ம் மனத்தைக் குறிககிறது. 'சஞ்சலம் ஹி மந:' [கீதை 6-34] "நின்றவா நில்லா நெஞ்சு" [பெரியதிருமொழி 1-1-4] என்கிறபடியே நெஞ்சு மிகவும் நிலைநில்லாததாயிருக்க, மனத்துக்குச் சில நியமங்களை விதி₄ப்பதால் பயன் என்ன என்

னும் கேள்வி எழுமாகையால், அப₄யமளிக்கிறுன்,— (விக₃தபீ₄:) ப₄யமற்றவனுய் ; மனத்திற்கு விதி₄க்கப்படும் நியமங்களில் தலை யான நியமமாக என்னிடத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்துவதை விதி₄க்கப்போகிறேனுகையால், மற்ற நியமங்களும் அதனுலே மனத்திற்கு ஸித்₃தி₄க்கும் என்று கருத்து. சஞ்சலமான குரங்கிற்கும் வலிமைமிக்க புளியங்கொம்பைப் பற்றியிருக்கும்போது ஆபத் தில்லாமலிருப்பதுபோல், மனக்குரங்கும் எனனைப் பற்றி நின்ருல் ஆபத்தற்றிருக்கும்; முன்னும் பின்னும் சொல்லப்படும் ஸந்தோஷம், ப்₃ரஹ்மசர்யவ்ரதம் முதலிய நியமங்கள் தன்னடையே ஸித்₃தி₄க் கும் ; ஆகையால் மனத்தின் நிலைநில்லாமையைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டா என்று கருத்து. இனி,

"மாத்ரா ஸ்வஸ்ரா து₃ஹித்ரா வா ந விவிக்தாஸநோ ப₄வேத் |
ப₃லவாநிந்த்₃ரியக்₃ராமோ வித்₃வாம்ஸமபி கர்ஷதி||"[மநு2-215]

[தாயாயினும், ஸஹோதரியாயினும், வயிற்றிற் பிறந்த பெண்ணு யினும் அவளோடு தனியிடத்தில் வாழலாகாது. வலிமைமிக்க இந்த்₃ரியஸமூஹம் அறிவாளியையும் இழுத்துவிடும.] என்கிற படியே விஸ்வாமித்ரர் முதலான மஹர்ஷிகளின் நெஞ்சையும் இழுக்கவல்ல பெண்ணுறவு இவனுக்கு ஏற்பட்டால், ஆத்மா வலோகனம் அடியோடு தொலைந்துவிடுமாகையாலே, அது கூடாது என்று விதி₄க்கிறுன் அடுத்தபடியாக,— (ப்₃ரஹ்மசாரி வ்ரதே ஸ்தி₂த:) ப்₃ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்திலே உறுதியாயிருப்பவனுய். "ப்ரஹ்மசர்யம் ச—ஸ்தநவதி பிஸிதபிண்டே₃ போ₄க்₃யதாதீ₄ க₃ர்ப்ப₄ ஸ்மரண—ஆலோகந—ஆலாபாதி₃ ரஹிதத்வம் |" [ஸ்தனங்களையுடைய மாம்ஸபிண்ட₃த்தில் (ஸ்த்ரீஸரீரத்தில்) 'இது மிகவினியது' என்னும் எண்ணத்தோடு கூடிய நினைவுகள், பார்வைகள், பேச்சுகள் முதலானவற்றை அடியோடு விடுகை ப்₃ரஹ்மசர்ய மாகும்] என்று தாத்பர்யசந்த்₃ரிகை.

"ப்₃ரஹ்மசர்யம் ச யோஷித்ஸு போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄வர்ஜநம்"

[ஸ்த்ரீகளிடத்தில் இனியவர்கள் என்னும் எண்ணத்தை விடுகை ப்₃ரஹ்மசர்யமாகும்.]

"ஸ்மரணம் கீர்த்தநம் கேளி: ப்ரேக்ஷணம் கு₃ஹ்யபா₄ஷணம் |
ஸங்கல்போऽத்₄யவஸாயஶ்ச க்ரியாநிர்வ்ருதிரேவ ச ||
ஏதந்மைது₂நமஷ்டாங்க₃ம் ப்ரவத₃ந்தி மநீஷிண: |
விபரீதம் ப்₃ரஹ்மசர்யம் ஏததே₃வ அஷ்டலக்ஷணம் ||"
[அக்₃னிபுராணம் 372-10, 11]

[(1) (ஸ்த்ரீயை) நினைப்பது, (2) (அவளைப்பற்றிப்) பேசுவது, (3) (அவளோடு) கேலிப்பேச்சுப் பேசுவது, (4) (அவளை) காமத்

अत्रहितो मत्पर आसीत—मामेव चिन्तयन्नासीत ॥ १३ ॥ १४ ॥

தோடு பாாபபது (5) புணாவதைபபறறிய பேசுவது (6) (புணாவ தெனறு) ஸஙகலபிபபது (7) அதில உறுதி கொளவது (8) புணாநது முடிபபது எனறு மைதுநம (பெணணுறவு) எடடு வகைபபடும எனறு காமஶாஸதரததில வலலவாகள பேசுகிறாகள இவறறில ஒவவொனறையும விலககுவதையிடடு பராஹமசாயமும எடடு வகைபபடுவதாகும] எனறு ஸமருதிகளில கூறியபடியே எடடுவிதமான பராஹமசாயமும இஙகு கருதபபடுகிறது (ஸதிதத) எனகையாலே இதில உறுதியாயிருககவேணடும எனறு உணாததபபடுகிறது அஷடாஙக மைதுநமாகிற யோகாபயாஸததில சிறிதே இழிநதாலுகில ஆதமாவலோகனததுககுறுபபான யம நியம ஆஸந பராணயாம பரதயாஹார தயாந தாரண ஸமாதிகளாகிற அஷடாஙக யோகாபயாஸம அடியோடு தொலைநது விடும எனறு கருதது இதனால ஶாகத ஶைவாதி ஆகமஙகளிலே அஷடாஙக மைதுநததை மோக்ஷததிறகு உறுபபாக விதிபபது தாமஸமான மோஹஶாஸ்தரஙகளாயிருபபதாலே எனறு உணாததபபடுகிறது பராஹமசாரி வரதே எனபதறகு பராஹமசாயாஶரமததைப பொருளாகக் கொளவதும ஶஙகரரைபபோலே— வேதமோதுதல குருஶுஶ்ரூஷை பிக்ஷையெடுபபது முதலான பராஹமசாரியின விரதஙகளைப பொருளாகக கொளவதும ஆதமதயாந பரகரணததிறகுச சிறிதும பொருநதமாட்டாவாகையாலே ஆதமதயாநததிறகு மிகவும உதவிபுரியும பெணணுறவினமையே இஙகு பொருளாகக கடவது இனி பெணணுறவை அறுததாலும அறுககவொணணாத பஞசகலேஶஙகளின ஸஞசாரததையும அறுகக வேணடும எனகிறது — (மந ஸமயமய) அவிதயாSஸமிதா ராக தவேஷ அபிநிவேஶா பஞச கலேஶா எனறு யோக ஶாஸதரததில மனததில எபபோதும ஸஞசரிபபவையாகக கூறப படும ஐநது கலேஶஙகளின ஸஞசாரததைத தவிாதது' யத சிததேநதரியகரிய எனறு மனததை விஷயஙகளில படடி மேயாதபடி அடககுவதை ஏறகனவே சொலலியாகிவிடடபடியால இஙகு கூறபபடும நியமனம ஆதமாவலோகனததிறகு மிகவும அவஶயமான இதுவேயாகும இநத ஶலோகஙகளையே பாசுரமாக வடிதத திருமஙகையாழவாா—இதையே இளைபபினை இயககம நீககி' [திருககுறு 18] எனறு காடடினாா இனி தனககு பராபயமான ஆதமாவலோகனததிலும அதறகுறுபபான பராஹமசாயவரதம முதலான நியமஙகளிலும மிகவும குறிககொணடவனாயிருகக வேணடும எனகிறது — (யுகத) கவனமுளளவனாய முனனும பினனும பலமுறை சொலலபபடும ஆதமாவலோகனததையே இநத

ஞுபகுத்கு ததாலும சொலலவேணடியது அவஸயமிலலையாகையாலும மனததின நியமஙகளைச சொலலுமிடமாகையாலும இநநியமங களில சிறிது தவறிலும யோக்குநீதி நழுவிவிடுமாகையாலும ஆதமாவலோகனததிலும அதறகுறுபபான நியமஙகளிலும மிகவும கவனமுளளவனயிருககவேணும எனனும பொருளே இஙகு பொருநதும மசசிதத மதபர எனனும பதஙகள ஒரே விஷய மாகையால 'யுகத எனபதை முனனே இழுததுககொளளவேணும அனறிககே மறற நியமஙகளில சறறு முனபினனக இருநதாலும எனனிடம நெஞசைச செலுததி ஈடுபடுததுவதில குறிககொண டிருநதாளுகில மறற நியமஙகளும தனனடையே ஏறபடும எனறு காட்டுவதறகாக அவவிரணடு பதஙகளுககுமிடையே யுகத எனறு படிபபதாகவும கொளளலாம இனி கடைசியாக மனததின இநநியமஙகள அனைததையும விளககவலலதாய ஸாததவ மயமாய பரமமஙகளமாகையாலே ஸுபமாய தியானிககததகக தாகையாலே ஆஸ்ரயமாயிருககையாலே ஸுபாஸ்ரயம எனபபடும திவயமஙகளவிககரஹததில நெஞசைச செலுததி ஈடுபடுதத வேணடும எனறு விதிககபபடுகிறது இரணடு பதஙகளாலே — (மசசிதத மதபர ஆஸீத) எனனிடததில நெஞசைச செலுததி எனனிடததிலேயே ஈடுபடடவனயிருககககடவன மசசிதத எனறு நெஞசைச செலுததுவதையும மதபர எனறு அநதிமஸமருதி ஏறபடும வரையில தொடாநது தியானிபபதையும காட்டுகிறது 'இளைபபினை [திருககுறு 18] எனனும பாசுரததில மசசிதத எனபதை அனபு அவாகணணே வைதது எனறும மதபர எனபதை துளககமில சிநதை செயது 'எனறும விளககியருளினா மஙகைமனனன எமபெருமானைப பறறுவிடில மறுபடியும விஷய ருசி ஏறபடும எனறும 'அநதிமகாலததில அவனை நினையாவிடில கைவலயமோக்ஷம ஸித்தியாது எனபதையும எலலாம விடட இறுகல இறபபெனனும ஞானிககும அபபயன இலலையேல சிறுக நினைவதோா பாசமுணடாம பினனும வீடிலலை மறுகலில ஈசனைப பறறிவிடாவிடில [திருவாய 4 1 10] எனறு நமமாழவாரும அருளினா 'தமககு ஆதமதாஸன விரோதியாயிருககும பாபஙகள போவதறகாகப பரிசுததியை உடையவனகவும விரோதி நிவாததகனகவும இவனை இடைவிடாமல அனுஸநதிபபாாகள கைவலய நிஷ்டாாகள எனபதை

பிறவித்துயரற ஞானததுள நினறு
துறவிச சுடா விளககம தலைபபெயவாா
அறவனை ஆழிபபடை அநதணனை
மறவியை யினறி மனதது வைபபாரே" [திருவாய 1 7 1]

என்று ஆழ்வார் அருளியிருப்பதையொட்டி 'ஆழிப்படை' என்று உணர்த்தப்பட்ட அந்த விரோதி4நிவர்த்தகத்வத்தையும், 'அந்தணனை' என்று உணர்த்தப்பட்ட அந்த ஸாத்3தி4கு3ணத்தையும் அநுஸந்தி4க்கவேண்டும் என்பதை 'மச்சித்த:' 'மத்பர:' என்று காட்டுகிறானாகவுமாம். ஸ்த்ரீயைப்போலே இனியவனாக நினைப்பதை 'மச்சிதத:' என்றும், அரசன் முதலானாரைப்போலே பரத்வம் (பெருமை) உடையவனாக நினைப்பதை 'மத்பர:' என்றும் காட்டுவதாக ஸங்கரர் பா4ஷ்யமிட்டார். பரமாத்மாவின் இனிமையிலே சிறிது ஈடுபட்டாலும், தன் ஆத்மாவில் கால்தாழ ப்ரஸக்தியேயில்லையாகையால், 'மச்சித்த:' என்று இனிமையை அநுஸந்தி4ப்பதாகக் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால், முற்கூறியபடியே பொருள்கொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்தில், "(ஆழிப்படை அந்தணனை) ஆத்மாநுப4வவிரோதி4யைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலே உடையவனை. 'அந்தணன்' என்று சாணிச்சாற்றோபாதி ஸாத்3த4ன் என்று கொண்டார்களித்தனை. போ4க்3யதையில் நெஞ்சு சென்றதில்லை. 'ஸாத்3தி4கு3ணவிஸிஷ்டன்' என்றாயிற்று அவர்கள் அநுஸந்தி4ப்பது. கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால், அதில் கால்தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜநத்துக்கு உறுப்பான ஸாத்3தி4மாத்ரத்தையே பற்றுவதே! என்கிறார்" [ஈடு 1-7-1] "(எல்லாம் விட்ட) ஸ்ரிய:பதி பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே தோளும் தோள்மாலையுமாய் வந்து நின்றாலும், சாணகச்சாற்றோபாதி ஸாத்3தி4மாத்ரத்தையே உபஜீவித்து, போ4க்3யதையில் நெஞ்சு செல்லாதபடி அவனையும் விடுவது....(அப்பயனிலலையேல்) அந்த ப4க3வது3பாஸநமில்லையாகில் ஆத்மாநுஸந்த4ாநம் பண்ணவொண்ணாது...(சிறுக இத்யாதி3) தனனை முன்புதமையிற்காட்டில் அதிக்ஷுத்3ரனாக நினைக்கும்படி, ப3ந்த4கமான அவித்3யாதி3கள் ஸதஸாகூமாகப் பணைக்கும... (பின்னும் வீடில்லை மறுகலிலீசனைப் பற்றிவிடாவிடில்) இந்த்3ரிய நியமநாதி3களுண்டாய், பின்பு ப4க3வது3பாஸனத்தைப் பண்ணிக் கர்மக்ஷயத்தைப் பிறப்பித்து, ஆத்மாவை லக்ஷிக்கப்பார்க்குமன்றும், ஸர்வேஸ்வரன் பக்கல் அந்திமஸ்ம்ருதிபண்ணி இஸ்ஸரீரத்தை விடப்பாராநாகில்அந்த மோக்ஷந்தான் இல்லை. (மறுகல் இல் ஈசனை)ஹேய ப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஸ்வரனை. அன்றியே, (மறுகலில்) மறுகுகிற ஸமயத்தில்; ப்ராணவியோக3ஸமயத்தில் வரும் கலக்கத்தில் என்னுதல். (ஈசனைப்பற்றிவிடாவிடில்)அந்திம ஸ்ம்ருதியில்லையாகில்; ஆதி3 ப4ரதனைப்போலே மானுதல் மரையாதலாமித்தனை" [ஈடு 4-1-10] என்று ஈட்டில் அருளியிருப்பது அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது.

ஆக, இவ்விரு ஸ்லோகங்களாலும் முறையே உடலின் நியமங்களும், மனத்தின் நியமங்களும் விளக்கப்பட்டன. 13, 14.

युञ्जन्नेवं सदाऽऽत्मानं योगी नियतमानसः।
शान्तिं निर्वाणपरमां मत्संस्थामधिगच्छति॥१५॥

15. யுஞ்ஜந்நேவம் ஸதா₃ऽऽத்மாநம் யோகீ₃ நியதமாநஸ:|
ஶாந்திம் நிர்வாணபரமாம் மத்ஸம்ஸ்த₂ாமதி₄க₃ச்ச₂தி ||

யோகீ₃—*யோக₃ாப்₄யாஸம் செய்பவன்*. ஏவம்—*இவ்வண்ணமாக*. ஆத்மாநம்—*மனத்தை*. ஸதா₃—*எப்போதும்*. யுஞ்ஜந்—*(என்னிடம்) செலுத்துகின்றவனாய்*. நியதமாநஸ:—*(அதனால்) நிலைபெற்ற மனத்தையுடையவனாய்*. மத்ஸம்ஸ்த₂ாம்—*என்னிடம் இருப்பதாய்*. நிர்வாணபரமாம்—*சரீர மோக்ஷத்தின் எல்லைநிலமாயிருப்பதான*. ஶாந்திம்-*(ஷடூ₃ர்மி) ஶாந்தியை*. அதி₄க₃ச்ச₂தி—*அடைகிறான்*.

---

13. இன்னேநெஞ் செந்நாளு மென்னிடையிற் சேர்யோகி
தன்னேர் மனமாக்கித் தானிறுததி—மன்னேர்ந்த
வானந்த மேலா யமர்சாந்தி யென்னிடையிற்
றானந்த மற்றடையுந் தான்.

இன்னே—*இவ்வண்ணமாக*. நெஞ்சு—*மனத்தை*. எந்நாளும்—*எப்போதும்*. என்னிடையில் சேர் யோகி—*என்னிடம் செலுத்துகின்ற யோகியானவன்*. தான் தன் மனம் நேர் ஆக்கி—*தானே தன் மனத்தை நிலைபெற்றதாக்கி*. நிறுததி—*(தன்னிடம்) நிறுத்தி*. மன் நேர்ந்த ஆனந்தமேலாய்—*நிலைநிற்பதாய், துன்பங்கலப்பற்ற ஆனந்தத்தின் மேலான நிலையாயிருப்பதாய்*. என்னிடையில் அமர் சாந்தி—*என்னிடம் இருப்பதான ஷடூ₃ர்மிஶாந்தியை*. அந்தம் தான் அற்று—*நித்யமாக*. தான் அடையும்—*தானே அடைவான்*.

---

15. ஜீவாத்மாவை அடைய ஸாத₄னமான யோக₃ாப்₄யாஸத்தை வர்ணிக்கும் ப்ரகரணத்தில் 'மச்சித்தோ மத்பர:' என்று பரமாத்ம சிந்தனம் சென்ற ஶ்லோகத்தில் ஏன் விதி₄க்கப்பட்டது என்று விளக்குகிறது இந்த ஶ்லோகம். (யோகீ₃) ஜீவாத்மயோக₃

॥भा॥ एव मयि परस्मिन् ब्रह्मणि पुरुषोत्तमे मनसश्शुभाश्रये सदा आत्मानं—मनो युञ्जन् नियतमानसः—निश्चलमानसः, मामेव चिन्तयन् मत्स्पर्शपवित्रीकृतमानसतया निश्चलमानसः, मत्संस्था निर्वाण

மாகிற ஆதமாவலோகனததைப பழகுமவன (ஏவம ஸதா3 ஆதமாநம (மயி) யுஞ்ஜந) இவவணணமாக (எனனிடததில) எபபோதும மனததைச செலுததுவதால ஏவம என்று சென்ற ஶ்லோகததில மசசிததோ மதபர- என்று கூறியதை அநுவாத3ம செயகிறதாகை யால அங்குள்ள மசச2பத3த்3ததை இங்கும 'மயி' என்று சோததுக கொளளவேணடும அங்குபோலே ஆதமஶபத3க3ததையும மனததைச சொலலுவதாகக கொளளவேணடும (மயி) பரமபொருளாயிருபப வனுய புருஷோததமனுய மனததுககு ஶுப4ாஶ்ரயமான திவய மஙகளவிக்3ரஹததொடு கூடியிருபபவனுன எனனிடததில ஆதமா நம யுஞ்ஜந நியதமாநஸ என்று—இபபடித தனனிடததில மனத தைச செலுததுவதறகுப பயன மனம முன ஶ்லோகததில சொன்ன நியமஙகளைபபெறறுச சஞ்சலமறறிருககையே என்று சொல்லுகிறு ஞகையால் அதற்கு உறுபபான இவனுடைய பெருமைகளை மயி எனனும ஶபத3த்3ததிலே அநுஸந்தி4ககவேணும அதாவது—(1) நிலை நிறகமாட்டாத நெஞ்சை நிலைநிறுததுவது ஸாவகாரணனுய ஸாவாநதாயாமியான பரமபொருளுககே இயலுமாகையாலே ஸாவ காரணதவம ஸாவாநதாயாமிதவம முதலானவறறையுடைய பரம பொருளே இவன் என்று அநுஸந்திககவேணும இதை ஸாவபூ4த ஸதி2தம யோ மாம ப4ஜதி (கீ3தை 6 31) [எல்லா பூதஙகளிலுமிருக கும எனனை எவன உபாஸிககிறுனே] என்று கணணனே காட்டபபோகிறுன (2) இபபடி ஸாவகாரணனுய ஸாவாநதா யாமியாயிருபபதனுலும ஸாவவஸதுககளிலும உளள தோ3ஷஙக ளால ஸபாஶிககபபடுமவனுயிருநதானுகில அவனுல இவனுடைய தோ3ஷஙகளைபபோககமுடியாதாகையாலே—ஸாவகாரணனுய ஸாவாநதாயாமியாயிருநதபோதிலும ஸாவவஸதுககளைககாட்டி லும மிகவும வேறுபட்டவனுகையால அவறறின தோ3ஷஙகள இவனைத தொடமாட்டா என்று உணாவதறகாகவும ப்3ரஹமருத்3 ரேநத்3ராதி3 தே3வதைகளுககுத தலைவனுன நாராயணனே இவன் என்று உணாவதறகாகவும புருஷோததமன என்று இவனை அநுஸநதி4ககவேணும (3) ரஜஸ தமம கலநத ப்3ரஹமருக்3ராதி3 ஶரீரஙகளைககாட்டிலும அதிவிலக்ஷணமாய ஶுத்3த4 ஸதவமாகை

யாலே ஸுப₄மாயிருப்பதாய ஸ்வரூபத்தைப்போலே தியானிக்க அரிதாயிராமல் எளிதாயிருக்கையால் ஆஶ்ரயமாயிருப்பதாய அதனாலேயே ஶுப₄ாஶ்ரயம் என்னப்படுவதான திவ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தினாலே இவனுடைய ஆத்மாவலோகந விரோதி₄ பாபம் கழியுமாகையால் இந்த கீ₃தையிலேயே 'கிரீடிநம் க₃தி₃நம் சக்ரிணம்' [கீதை 11–17] முதலானவிடங்களிலே காட்டப்பட்ட திவ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹயோக₃த்தையும் இங்கு அநுஸந்தி₄க்க வேணும். பரப்₃ரஹ்மமாகவும் புருஷோத்தமனாகவும் இவனைக் கைவல்யநிஷ்டா₂ர்கள் அநுஸந்தி₄ப்பார்கள் என்பதை 'அமரர் தொழப்படுவானை அனைத்துலகுக்கும் பிரானை அமர் மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து அவன்தன்னோடு ஒன்றாக அமரத்துணியவல்லார்கள்' [திருவாய் 3–5–9] என்னுமிடத்தில் முதலிரண்டு விஶேஷணங்களாலே ஆழ்வார் காட்டினார். விரோதி₄களைப்போக்கும் ஆயுத₄ங்களோடுகூடிய திவ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தையுடையவனாக இவனை இவர்கள் அநுஸந்தி₄ப்பார்கள் என்பதை 'கரணப்பல்படை பற்றற ஓடும் கனலாழி அரணத் திண்படை ஏந்திய ஈசற்கு ஆளாயே—மரணம் தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்று இவை மாயத்தோம்' [திருவாய் 8 3 2] 'ஆழிப்படை அந்தணனை மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே' [திருவாய் 1 7 1] என்று ஆழ்வார் காட்டியருளினார். இத்தகைய ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே 'பரஸ்மிந் ப்₃ரஹ்மணி புருஷோத்தமே மநஸ ஶுபா₄ஶ்ரயபூ₄தே' என்று பா₄ஷ்யகாரர் அருளியிருக்கிறார் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அருளிச்செயலைக்கொண்டு ஸாவத்₂ாநுபபத்தயதி₄கரணம் முதலானவிடங்களிலே ஸூத்ரவாக்யங்களை ஒருங்கவிட்ட கணக்கிலே அருளிச்செயலைக்கொண்டு கீ₃தாவாக்யங்களை பா₄ஷ்யகாரர் ஒருங்கவிட்டிருக்கும்படியை மேலேயும் பல விடங்களில் காட்டுவோம். (யுஞ்ஜந் நியதமாநஸ) முன் ஶ்லோகத்திற்சொன்னபடி நெஞ்சை என்னிடம் செலுத்தினால் அதில் நெஞ்சிற்குக் கூறப்பட்ட நியமங்கள் அனைத்தும் ஸித்₃தி₄க்கும்; என் ஸ்பர்ஶத்தாலே நெஞ்சு பரிசுத்தப்படுகையாலே விக₃தபீ₄ என்றவிடத்திற்காட்டியபடியே நெஞ்சின் நிலைநில்லாமையும் நீங்கும் என்று கருத்து. இனி இப்படி நெஞ்சின் நியமங்கள் ஸித்₃தி₄த்து அது நிலைநின்ற பிறகு 'அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர்' [திருவாய் 1 2 5] 'நலலிந்திரியம் எல்லாம் ஈர்த்து சென்று ஆங்கு இன்பத்துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றால் அன்றே அப்போதே வீடு' [திருவாய் 8 8 6] என்று ஆழ்வார் அருளிய

परमां शान्तिमधिगच्छति—निर्वाणकाष्ठारूपां, मत्संस्थां—मयि संस्थितां शान्तिमधिगच्छति ॥ १५ ॥

படியே இவனுக்குக் கிடைக்கும் கைவல்ய மோக்ஷத்தைப் பேசுகிறது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி. (மத்ஸம்ஸ்த₂ாம் ஶாந்திம் அதி₄க₃ச்ச₂தி) என்னிடத்திலிருக்கும் ஶாந்தியை (தோ₃ஷமின்மையை) அடைகிறான். இங்கு கூறப்படும் ஶாந்தியாவது,— ப்ராக்ருத ஶரீரத்தினால் ஏற்படும் அஶநாயா (பசி), பிபாஸா (தா₃ஹம்), ஶோகம், மோஹம், ஜரை (கிழத்தனம்), ம்ருத்யு (மரணம) என்னும் ஆறு ஊர்மிகளும், பிறப்பு முதலான ஷட்₃பா₄வ விகாரங்களும அடங்குகையேயாகும். "ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே" [கீதை 7-29] [கிழத்தனம், மரணம் முதலிய தோ₃ஷங்கள் நீங்குவதற்காக என்னை ஆஶ்ரயித்து எவர்கள் முயல்கின்றார்களோ] என்று கீ₃தையிலும், "பிறவித்துயர் அற" [திருவாய் 1-7-1] "மரணம் தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்" என்று ஆழ்வாராலும், இந்த ஷடூ₃ர்மிகளும் ஷட்₃பா₄வவிகாரங்களும் நீங்குகையாகிற மோக்ஷமே இவன அடைவது என்று கூறப்பட்டதன்றோ. (மத்ஸம்ஸ்த₂ாம்) 'என்னிடத்திலிருக்கும்' என்றதால், இந்த அம்ஶத்தில் ஸர்வேஶ்வரனோடு இவர்கள் ஸாம்யத்தைப் பெறுகிறார்கள் என்று கருத்து. இவ்வத்தியாயத்திலேயே மேலே "யோऽயம் ஸாம்யேந யோக₃:" [கீ₃தை 8-33] என்று கூறப்போவதும், "அவன் தன்னொடு ஒன்றாக அமரத்துணியவல்லார்கள்" [திருவாய் 3-5-9] என்று ஆழ்வார் அருளியதும் இக்கருத்திலேயே ஆகும். இததால், ஷட்₃பா₄வவிகார ஷடூ₃ர்மி ஶாந்தியோடு பக₃வத்₃ கு₃ணாநுப₄வத்தையும் பெறுகையாலே, "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று பரமஸாம்யத்தைப்பெறும் பா₄க₃வதப்ரனுக்கும் இவனுக்குமுள்ள வாசியும் உணர்த்தப்படுகிறது. இனி, இப்படி ஷடூ₃ர்மி முதலானவையற்றிருக்கைக்குக் காரணம் ப்ராக்ருத ஶரீரத்தின் ஆத்யந்திகநாஶமே என்று உணர்த்துகிறது,— (நிர்வாணபரமாம் ஶாந்திம்) ஶரீரமற்றிருக்கையின் எல்லையாயிருக்கும் ஶாந்தியை (அடைகிறான்). வ(ப₃)ாணஶப்₃த₃ம் ஶரீரத்தைக் குறிக்கும்; ஸ்தூ₂லஶரீரம் மாத்திரமல்லாமல் ஸூக்ஷ்மஶரீரமும் இவனுக்குக் கழிகையாலே, 'நிர்வாணபரமாம்' [ஶரீரமற்றிருக்கையின எலலையாயிருக்கும்] என்கிறது. "செடியாராக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை" [திருவாய் 1-5-7] என்று நம்மாழ்வாரும் இவர்களுக்கு ஶரீரத்தின் ஆத்யந்திகநாஶம் ஏற்படுகிறது என்று

காட்டினுர். "அஶரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத:" [ஶரீரமற்றிருப்பவனை ப்ராக்ருத ஸுக₂து₃:க்க₂ங்கள் தொடமாட்டா] என்று ஶ்ருதியிற்கூறியபடியே ஶரீரமற்றிருப்பவனுக்கு ப்ராக்ருத ஸுக₂து₃:க்க₂ங்கள் கழிகையால, ஆத்மஸுக₂ம தானே ப்ரகாஶிக்குமாகையால், நிர்வாண ஶப்₃த₃ம ஶரீரமின்மையின காரியமான ஆத்மாநந்த₃த்தையும் குறிக்குமாகையாலே, 'நிர்வாணபரமாம் ஶாந்திம்' என்றதற்கு ஆத்மாநந்த₃த்தின் எல்லேயாயிருக்கும் ஶாந்தியை' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

"குறுகா நீளா இறுதி கூடா எனையூழி
சிறுகா பெருகா அளவில் இன்பம்" [திருவாய் 6-9-10]

என்று நம்மாழ்வாரும் இது நித்யமாய், அளவற்றிருக்கும் இன்பம் என்பதைக் காட்டியருளினுர். "நிர்வாண பரமாம் ஶாந்திம்" என்றதால் ஶரீரமற்றிருக்கையும், அதனுல் தானே ஏற்படும தே₃ாஷ ஶாந்தியும், ஆத்மாநந்த₃த்தின் எல்லேயான நிலேயுமே இவனுக்குக் கிடைக்கும ப்ராப்யம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "நிர்வாணஸ்ய பரமாம (காஷ்டா₂ம்) நிர்வாண பரமாம்" [நிர்வாணத்தின் (ஶரீரமற்றிருக்கையின் அல்லது ஆத்மாநந்த₃த்தின்) எல்லேயான] என்று ஸமாஸம். பரமஶப்₃த₃ம் எல்லேயான நிலேயைக் குறிக்கிறது; இப்படிக்கொள்ளாமல் 'பரோ மா யஸ்மாத் ஸ:' [தனக்கு மேலில்லாதது பரமம்] என்று பரமஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருள் கொண்டு, 'நிர்வாணம் பரமம் யஸ்யா: ஸா' (தனக்கு மேற்பட்டதில்லாத (ஜீவாத்ம) ஸுக₂த்தைப் பலனுகக் கொண்ட ஶாந்தி) என்று ப₃ஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் கொண்டால், ஆத்மாநுப₄வத்திற்கு மேற்பட்டதாகப் பரமாத்மாநுப₄வமிருக்கிறபடியால் பரமஶப்₃த₃ம் அஸ்வரஸமாகும். இந்த அஸ்வாரஸ்யத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, "நிர்வாணம் பரமம் யஸ்யா: இதி நிர்வாணபரமா" [தனக்கு மேற்பட்டதில்லாத (பரமாத்ம) ஸுக₂த்தைப் பலனுகக் கொண்டது எதுவோ அந்த ஶாந்தி] என்று ப₃ஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம்கொண்டு, ஶுபாஶ்ரயத்₄யானத்தால் மனத்திற்கு ஏற்படும் பாபஶாந்தியினுல் ப₄க₃வத₃நுப₄வமே இவனுக்கு ஏற்படுகிறது என்று கொள்ளப் பார்த்தால், அதில் பல் அஸ்வாரஸ்யங்கள் ஏற்படும்; அவை யாவன,— (1) 'பரமநிர்வாணும்' [பரமமான ஸுக₂த்தைப் பலனுகக் கொண்டு] என்றிருக்கவேண்டியது, 'நிர்வாண பரமாம்' என்றிருக்கையாலே விஶேஷணவிஶேஷ்யங்கள் மாருடியிருக்கின்றன என்று கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. (2) நிர்வாணத்தை விளக்

கும் பாபஸ்மாந்தி நியதமாநஸ: என்னும் பதத்தாலேயே கூறப்பட்டுவிட்டபடியால் மறுபடியும் ஸ்மரந்திம் அதி4ர்3க3ச்ச2தி (ஸ்மரந்தியை அடைகிறார்) என்று அதைக் கூறுவது புநருக்தி (கூறியது கூறல்) என்னும் குற்றத்தின் பாற்படும் (3) ஆழ்வார்கள் இவனுக்கு ஜீவாத்மாநுப4வத்திற்குமேலே பரமாத்மாநுப4வம் எக்காலத்திலும் கிடையாது என்று காட்டியிருப்பது முரண்படும் அப்படி எங்கே காட்டியிருக்கிறார்கள்? எனில் (1) ஏடு நிலத்தில் இடுவதன் முன்னம் வந்து, ஒல்லைக்கூடுமினோ [திருப்பல்லாண்டு4] என்னுமிடத்தில் ஸூக்ஷ்மஶரீரம் கழிவதற்கு முன்னால் இவர்கள் அநந்யப்ரயோஜநர்களாகாவிடில் பின்னால் அப்படியாக இடமில்லாமற்போய்விடும் என்று பெரியாழ்வார் உணர்த்தினார் (2) எழுவார் விடை கொள்வார் [முதல்திருவ 26] என்னும் பாசுரத்தில் இக்கைவல்யநிஷ்டர்களை ப4க3வத்விஷயத்திலிருந்து விடைகொள்வாராக எடுப்பதன்மூலம் இவர்களுக்குப் பரமாத்மாநுப4வம் எக்காலத்திலும் இல்லை என்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டினார் பொய்கையாழ்வார் (3) அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு உயிர் அது செற்று மன்னுறில் அற்று இறை பற்றே [திருவாய் 1 2 5] என்று கைவல்யமோக்ஷத்தைச் செற்று ப4க3வத்3விஷயத்தைப் பெற நினைத்தால் விஷயங்களில் பற்றை அறுத்தவுடன் ஆத்மாநுப4வத்தில் ஈடுபடாமல் உடனே பரமாத்மாவை ப்ராப்யமாகப் பற்றிவிட வேண்டும் என்று அருளுவதன்மூலம் விஷயப்பற்று அற்றவுடன் இறையைப்பற்றாவிடில் கைவல்யமோக்ஷமே ஸித்3தி4த்து ப4க3வத்3நுப4வம் ஏற்படாமல் போய்விடும் என்று உணர்த்தினார் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி முதல் பத்தில் (2) குறுகமிக (திருவாய் 4 1 10) என்ற பாசுரத்தில் எல்லாம் விட்ட ஞானி என்கையாலே இவன் ப4க3வத்3 விஷயத்தையும் விட்டவன் என்று உணர்த்தினார் நம்மாழ்வார் (3) குறுகா நீளா இறுதிகூடா (திருவாய் 6—9—10) என்னும் பாசுரத்தில் கைவல்யமோக்ஷம் நித்யமானது என்றும் ஆராய்ந்தால் நித்யமான அவ்வளவின்பம் ப4க3வத3நுப4வத்தின் சிறுகாலத்திற்கும் ஒவ்வாது என்றும் நம்மாழ்வார் கூறியிருப்பதிலிருந்து கைவல்ய நிஷ்டனுக்கு என்றும் ப4க3வத3நுப4வமில்லை என்று விளங்குகிறது (4) வார்த்தையறிபவர் (திருவாய் 7-5-10) என்ற பாசுரத்தில் கைவல்யமோக்ஷத்தைப் பெருந்துன்பம் என்று குறிப்பதன்மூலம் பிறிதொருகாலத்தில் ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ண யோக்3யதையுடைய ஸம்ஸாரத்தைக்காட்டிலும் அந்த யோக்3யதையும் அற்ற இது தாழ்ந்தது என்று காட்டினார் நம்மாழ்வார் (5) பிறவித்துயரற

(திருவாய் 1-7-1) மரணம் தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம் (திருவாய் 8-3-2) என்னும் பாசுரப் பகுதிகளில் துக்க நிவ்ருத்தியே இவனுக்குப் பயன் என்று காட்டுவதன் மூலம் பகவதநுபவம் இவனுக்கு இல்லை என்று உணர்த்தினார் நம்மாழ்வார் (6) அதுவே வீடு வீடுபேற்றின்பந்தானும் அது (திருவாய் 8-8-7) என்னும் பாசுரப் பகுதியில் இவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம் ஆத்மாநுபவமே ஸுகம் என்று அவதாரண (ஏகார) பூர்வகமாகச் சொல்லுகையாலே இவனுக்கு பகவதநுபவமில்லை என்பதைத் தெளிவுறக் காட்டினார் நம்மாழ்வார் (7) வியன்மூவுலகு (திருவாய் 8-10-2) என்னும் பாசுரத்தில் போயத்தானே தானேயானாலும் என்னுமிடத்தில் தானே என்னும் பதத்தை இருமுறை படிக்கையால் இவனுக்கு ஆத்மாநுபவமொழிய வேறொரு புருஷார்த்தம் என்று மில்லையெனக் காட்டினார் நம்மாழ்வார் (8) யாதுமில்லை மிக்கதனில் என்றென்றது கருதிக் காதுசெய்வான் கூதை செய்து கடைமுறை வாழ்க்கையும் போம் (திருவாய் 9-1-9) என்னும் பாசுரப் பகுதியில் கேவலன் ஆத்மாநுபவஸுகத்தைக் காட்டிலும் பகவதநுபவத்தையும் மேலாக நினைப்பதில்லை என்றும் காதைப் பெருசக நினைத்து அதை அறுத்துக்கொண்டவன் கதைபோலே அவன் நிலை அமைகிறது என்றும் அருளுவதன் மூலம் இவனுக்கு பகவதநுபவத்தோடு ஸம்பந்தித்விஷயாநுபவத்தோடு வாசியற இரண்டுமே எப்போதும் இல்லாமற்போகிறது எனக் காட்டினார் (8) மின்னுருவாய் என்னும் திருநெடுந்தாண்டகத் தொடக்கப் பாசுரத்திலே இறப்பதற்கே எண்ணாது என்னும் பகுதியிலே கைவல்யமோக்ஷத்திலே உயிரான எம்பெருமானைவிட்டு நித்யமாகப் பிரிகையாலே இது ஆத்மாவுக்கு இறப்பை ஒக்கும் என்று உணர்த்தினார் திருமங்கையாழ்வார் ஆகவிப்படி இவனுக்கு என்றும் பகவதநுபவமில்லையென்பதையும் இவன் அடையும் இன்பம் தனக்குமேல் ஒன்றில்லாததன்று என்றும் உணர்த்துவதற்காகவே பாஷ்யகாரர் நிர்வாணபரமாம் என்றவிடத்தில் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் கொள்ளாமல் தத்புருஷ ஸமாஸம் கொண்டார் என்பதும், பரமபதத்தை திறகு பரோ மா யஸ்மாத் ஸ [தனக்கு மேல் இல்லாதது பரமம்] என்று வ்யுத்பத்தி கொள்ளாமல் காஷ்டா என்று பொருள் கொண்டார் என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது

என்னிடத்தில் இருக்கிற ஸுகத்தின் எல்லையான் சாந்தியை அடைகிறான் என்னும் உத்தரார்த்தத்தாலே மன்ம நிர்மலமாவதற்காக மனத்தை ஸாபாஸ்ரயமான பகவானிடம் இருத்துகையாகிற இதுவே கூறப்படுகிறது என்றும் அடுத்த ஸ்லோக அவதாரிகையில் ஏவம் ஆத்மயோகம் ஆரப்மாணஸ்ய மநோநைர்மல்யஹேதுபூதாம் பகவதி ஸாபாஸ்ரயே ஸ்திதிம் [இவ்வண்ணமாக

॥भा॥ एवमात्मयोगमारभमाणस्य मनोनैर्मल्यहेतुभूतां मनसो भगवति शुभाश्रये स्थितिमभिधायान्यदपि योगोपकरणमाह—

नात्यश्नतस्तु योगोऽस्ति न चैकान्तमनश्नतः।
न चातिस्वप्नशीलस्य जाग्रतो नैव चार्जुन॥१६॥
युक्ताहारविहारस्य युक्तचेष्टस्य कर्मसु।
युक्तस्वप्नावबोधस्य योगो भवति दुःखहा॥१७॥

16. நாத்யஶ்நதஸ்து யோகோ3ऽஸ்தி ந சைகாந்தமநஶ்நத:।
ந சாதிஸ்வப்நஶீலஸ்ய ஜாக்3ரதோ நைவ சார்ஜுந ॥

17. யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய யுக்தசேஷ்டஸ்ய கர்மஸு ।
யுக்தஸ்வப்நாவபோ3த4ஸ்ய யோகோ3 ப4வதி து3:க்க2ஹா ॥

அர்ஜுந—*அர்ஜுனா!* அத்யஶ்நத: து—*அதி4கமாக உண்பவனுக்கு.* யோக3:—*யோக3ாப்4யாஸம்.* ந அஸ்தி—*கைகூடாது;* ஏகாந்தம்—*ஒரேயடியாக,* அநஶ்நத: ச—*உண்ணாமலிருப்பவனுக்கும்.* ந—*யோகம் கைகூடாது;* அதிஸ்வப்நஶீலஸ்ய ச—*மிகவும் தூங்குபவனுக்கும்.* ந—*யோகம் கைகூடாது;* ஜாக்3ரத: ச—*(அதி4கமாக) விழித்திருப்பவனுக்கும்,* நைவ—*யோகம் கைகூடாது.* யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய—*அளவான ஆஹாரத்தையும் ஸஞ்சாரத்தையும் உடையவனாய்.* கர்மஸு—*தன் தொழில்களில்.* யுக்தசேஷ்டஸ்ய—*அளவான ஆயாஸங்களை உடையவனாய்.* யுக்தஸ்வப்நாவபோ3த4ஸ்ய — *அளவான தூக்கத்தையும். விழிப்பையும் உடையவனானவனுக்கு.* து3:க்க2ஹா—*எல்லாத் துன்பங்களையும் போக்கும்.* யோக3:—*யோக3ாப்4யாஸம்,* ப4வதி—*கைகூடும்.*

ஆத்மயோக3த்தைத் தொடங்குபவனுக்கு மனத்தின் மலத்தை அறுக்கக்காரணமான ஶுபா4ஶ்ரயமான பகவானிடத்தில் நிலையை] என்று பா4ஷ்யகாரர் இதையே அநுவதி3க்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம் என்றும் ஒரு நிர்வாஹம் தாத்பர்யசந்த்3ரிகையில் காட்டப்பட்டது.

ஆக, ஶுபா4ஶ்ரயமான எம்பெருமானிடம் நெஞ்சைச் செலுத்தித் தன் ஆத்மாநுப4வத்தைப் பெறவிரும்புகிறவனுக்கு ஷடூ3ர்மி முதலான தோ3ஷஶாந்தியும் ஆத்மாநுப4வ ஸுக2முமாகிற கைவல்ய மோக்ஷமே ஸித்3தி4க்கிறது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 15.

14. உண்ணுமவ னுக்குமிக வுண்ணு தவனுக்கும்
கண்ணுறங்கு வோற்குங் கடிந்தோற்கு—மெண்ணுங்
மண்ணுளும் வேந்தனே மாயோக மிவ்வோர்க்கு [கால்
நண்ணுது காணு நயந்து.

மண்ணுளும் வேந்தனே!—*இப்புவியை ஆளும் அரசனே!* மிக உண்ணுமவனுக்கும்—*அதிகமாகச் சாப்பிடுகிறவனுக்கும்.* மிக உண்ணுதவனுக்கும்—*அடியோடு சாப்பிடாமலிருப்பவனுக்கும்.* மிக கண்ணுறங்குவோற்கும்—*மிகவும் தூங்குபவனுக்கும்.* மிக கடிந்தோற்கும—*மிகவும் விழித்திருப்பவனுக்கும்.* இவ்வோர்க்கும்—*இதுபோலவே மிகவும் ஸஞ்சாரம் செய்பவனுக்கும். அடியோடு ஸஞ்சாரம் செய்யாதவனுக்கும். மிகவும் தொழில் புரிபவனுக்கும். அடியோடு தொழில் புரியாதவனுக்கும்.* எண்ணுங்கால் –*ஆராய்ந்து பார்த்தால்.* மாயோகம்—*ஆத்மயோகம்.* நயந்து நண்ணுது காணும்—*நன்கு கைகூடாது காண்!*

16, 17. "ஶுசௌ தேஶே" [கீதை 6-11] என்று தொடங்கி சென்ற ஶ்லோகமீருக ஆத்மயோகத்தைத் தொடங்குகிறவனுக்கு உசிததேஶம், ஆஸநம் முதலான வெளியுபகரணங்களின் நியமமும், காயம் மனம் ஆகிய உள்ளுபகரணங்களின் நியமமும், மனம் நிர்மலமாவதற்காக அதை ஶுபாஶ்ரயமான பகவானிடம் நிலைநிறுத்துகையாகிற பரமாத்மசிந்தனமென்னும முக்கியமான யோகோபகரணமும் கூறப்பட்டன. இப்போது யோகத்திற்கு உபகரணமான (உபகாரகமான) மற்றும் சில நியமங்கள் இவ்விரு ஶ்லோகங்களாலும் காட்டப்படுகின்றன. அதில்—மிக அதிகமாக சாப்பிடுவதும், பட்டினிகிடப்பதும், தூங்குவதும், விழித்திருப்பதும், ஸஞ்சரிப்பதும், ஸஞ்சாரமற்றிருப்பதும், தொழில் புரிவதும், தொழிலற்றிருப்பதும் யோகவிரோதி என்னுமர்த்தம் முதல் ஶ்லோகத்தாலும், அளவோடு சாப்பிடுவதும், பட்டினிகிடப்பதும், தூங்குவதும் விழித்திருப்பதும், ஸஞ்சரிப்பதும், ஸஞ்சாரமற்றிருப்பதும், தொழில்புரிவதும், தொழிலற்றிருப்பதும் யோகத்திற்கு உபகாரகம் என்னும் அர்த்தம் இரண்டாம ஶ்லோகத்தாலும் கூறப்படுகிறதாகையாலே, ஒரே அர்த்தம் இவ்

॥ भा ॥ अत्यशनानशने योगविरोधिनी, अतिविहाराविहारौ च,

15. தக்க வுணவியற்றி தன்கருமத் துண்முயற்றி
தக்க துயிலுணர்த்தி தானமர்ந்த—தக்கவனுக்
கெவ்வாறும் யோக மிருந்துயரை நீக்கியே
யிவ்வாறு வந்தியலு மீங்கு.

தக்க உணவு—*அளவான சாப்பாடு.* (தக்க) இயற்றி—*அளவான ஸஞ்சாரம்.* தன் கருமத்துள் (தக்க) முயற்றி—*தனக்குரிய கருமங்களில் அளவோடு தொழில்புரிகை.* தக்க துயில்—*அளவோடு தூங்குவது.* தக்க உணர்த்தி—*அளவோடு விழித்திருப்பது,* தான் அமர்ந்த—*ஆகிய இவை கைகூடப் பெற்ற.* தக்கவனுக்கு—*தகுதியுடையவனுக்கு.* ஈங்கு—*யோகாப்யாஸம் செய்யும்போது.* எவ்வாறும் இரும் துயரை நீக்கியே — *எல்லாப்படியாலும் ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் துயரை நீக்கிக்கொண்டு.* யோகம்—*ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்.* இவ்வாறு வந்து இயலும்—*பின் கூறப்போகும் முறையில் வந்துசேரும்.*

விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் முறையே வ்யதிரேகத்தாலும், அந்வயத்தாலும வலியுறுத்தப்படுகிறது என்று அறியத்தக்கது. (அத்யஶ்நத: து யோக: நாஸ்தி) மிக அதிகமாகச் சாப்பிடுபவனுக்கு யோகம் கைகூடாது; (ஏகாந்தம் அநஶ்நத: ந ச) ஒரேயடியாகப் பட்டினிகிடப்பவனுக்கும் யோகம கைகூடாது; (அதிஸ்வப்நஶீலஸ்ய ந ச) மிக அதிகமாகத் தூங்குபவனுக்கும் யோகம கைகூடாது; (ஜாக்ரதோ நைவ) மிக அதிகமாக விழித்திருப்பவனுக்கும் யோகம் கைகூடாது. கனவு ஜீவாதீநமல்லாமையாலும், ஜாக்ரச்சப்தத்திற்கு எதிர்த்தட்டாகப் படிக்கப்படுகையாலும், ஸ்வப்நஶப்தம் இங்கு கனவைக் குறிக்காமல் தூக்கத்தைக் குறிக்கிறது. அதிஸ்வப்நஶப்தத்திற்கு எதிர்ததட்டாகையாலே ஜாக்ரச்சப்தத்திலும் அதியைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்வயத்தாலே இதே அர்த்தத்தை வலியுறுத்தும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில்,— யுக்தாஹாரஶப்தத்தாலே இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியின் அர்த்தத்தையும்,'யுக்தஸ்வப்நாவபோதஸ்ய' என்று இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியின அர்த்தத்தையும் வலி

तथाऽतिमात्रस्वप्नजागर्ये; तथा अत्यायासानायासौ च। मिताहारविहारस्य

யுறுத்துவதோடு நில்லாமல், 'யுக்த விஹாரஸ்ய' என்று மிதமாக ஸஞ்சரிப்பதையும். 'கர்மஸு யுக்தசேஷ்டஸ்ய' என்று மிதமாகத் தொழில் புரிவதையும் யோக$_3$த்திற்கு உபகாரகமாகக் கூறுகையாலே, இந்த ஶ்லோகத்தில் மிக அதி$_4$கமாக ஸஞ்சரிப்பதும், ஸஞ்சாரமற்றிருப்பதும், தொழில்புரிவதும், தொழிலற்றிருப்பதும் யோக$_3$ விரோதி$_4$யாகக் காட்டப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இதனாலேயே ப$_4$ாஷ்யகாரர் முதல் ஶ்லோகத்தின் ப$_4$ாஷ்யத்திலே 'அதிவிஹாராவிஹாரௌ ச' என்றும், 'தத$_2$ா அத்யாயாஸாநாயாஸௌ ச' என்றும் அவற்றையும சேர்த்துக்கொண்டார்.

இனி, முதல் ஶ்லோகத்தால் இவ்வண்ணமாக வ்யதிரேகத்தால் கூறப்பட்ட இதே அர்த்த$_2$ம், இரண்டாவது ஶ்லோகத்தால் அந்வயத்தாலே கூறப்படுகிறது. (யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய யோகோ$_3$ ப$_4$வதி) மிதமான ஆஹாரத்தையும், ஸஞ்சாரத்தையும் உடையவனுக்கே யோக$_3$ம் கைகூடும். முன ஶ்லோகத்தில் அதிஶப்$_3$த$_3$த்திற்கு ப்ரதிகோடியாக இங்கு பிரயோகிக்கப்படுகையாலே, யுகத ஶப்$_3$த$_3$ம் இங்கு 'மிதம்' (அளவான) என்னும் அர்த்த$_2$த்தைக் காட்டுகிறது. 'யுக்த சேஷ்டஸ்ய' முதலானவிடங்களிலும் இப்படியே கொள்ளவேணும். உணவு உண்டவுடன், அது ஜரிப்பதற்காக அளவோடு ஸஞ்சரிக்கவேண்டும் என்று காட்டுவதற்காக ஆஹாரஶப்$_3$த$_3$த்தோடு விஹாரஶப்$_3$த$_3$த்தைச் சேர்த்துப் படிக்கையாலே, இங்கு விஹாரஶப்$_3$த$_3$ம் ஸஞ்சாரத்தைக் குறிக்கிறது. உணவு உண்டவுடன் உண்டகளைப்பினாலே சோம்பல் ஏற்படுமாகையால், அதைத் தவிர்ப்பதற்காகச் சிறிதுநேரம் விளையாடவேண்டும் என்று காட்டுவதற்காக விஹாரஶப்$_3$த$_3$த்தைப் பிரயோகி$_3$க்கிருன் என்று கொண்டு விஹாரஶப்$_3$த$_3$த்திற்கு 'விளையாட்டு' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எப்படிக்கொண்டாலும் ஆஹாரஶப்$_3$த$_3$த்தோடு தொடர்புடையதாகையாலே விஹாரஶப்$_3$த$_3$ம் முன் ஶ்லோகத்தில் உபலக்ஷணமுறையால் காட்டப்பட்டு. பின் ஶ்லோகத்தில் ஆஹாரஶப்$_3$த$_3$த்தோடு த்$_3$வந்த்$_3$வஸமாஸமாகப் படிக்கப் படுகிறது என்று விளங்குகிறது. அளவோடு சாப்பிடுபவனுக்கே க்ஷேமம் ஏற்படும் என்னும் அர்த்த$_2$ம், "யத்$_2$த்$_4$யாத்மஸம்மிதம் அந்நம் தத$_3$வதி தந்ந ஹிநஸ்தி, யத்$_3$பூ$_4$யோ ஹிநஸ்தி தத். யத் கநீயோ ந தத$_3$வதி" [யாதொரு உணவு ஶரீரத்திற்குத் தக்கவாறு அளவோடு அமைகின்றதோ, அது அந்த ஶரீரத்தை ரக்ஷிக்கும்;

मितायासस्य मितस्वप्नावबोधस्य सकलदुःखहा—बन्धनाशनो योगः संपन्नो भवति॥१६॥१७॥

அதற்குத் தீங்கு இழைக்காது; யாதொரு உணவு ஶரீரத்தின் தேவைக்கு மேற்பட்டிருக்கிறதோ அது அந்த ஶரீரத்திற்குத் தீங்கு இழைக்கும், யாதொரு உணவு ஶரீரத்தின் தேவைக்குக் குறைவாக உள்ளதோ அது அந்த ஶரீரத்தை ரக்ஷிக்காது] என்று ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் யுக்தஶப்₃த₃ம் ஶரீரத்தின் தேவைக்கு அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ இராமல் அதற்கேற்ற அளவோடு இருக்கையைக் குறிக்கிறது. இனி, ஶரீரத்தின தேவை தான் எவ்வளவு? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதில்

"உத₃ரஸ்யார்த்த₄மந்நஸ்ய த்ருதீயமுத₃கஸ்ய து।
வாயோ: ஸஞ்சரணார்த்த₂ம் து சதுர்த்த₂மவஶேஷயேத்॥"

[வயிற்றின் பாதிபாகம் உணவிற்காக ஏற்பட்டது; மூன்றுவது கால்பகுதி நீருக்காக ஏற்பட்டது: வாயு ஸஞ்சரிப்பதற்கு நாலாவது கால்பகுதியைக் காலியாக விடவேண்டும்.] என்று ஸ்ம்ருதியில் கூறப்பட்டது. த்₃வந்த்₃வஸமாஸத்தின் பின்னுலிருக்கும் பதம்போலே, முன்னுலிருக்கும் பத₃த்தையும் த்₃வந்த்₃வஸமாஸத்தின் ஒவ்வொரு பதத்தோடும் அந்வயிப்பதுண்டு; அந்த ரீதியில் இந்த ஶ்லோகத்தில் யுக்த ஶப்₃த₃த்தை—ஆஹார, விஹார, ஸ்வப்ந, அவபோ₃த₄ ஶப்₃த₃ங்கள் ஒவ்வொன்ருேடும அந்வயித்துக் கொள்ளவேண்டும். (கர்மஸு யுக்தசேஷ்டஸ்ய) தனக்குரிய கருமங்களில் அளவோடு தொழில்புரிபவனுக்கு, "பரத₄ர்மோ ப₄யாவஹ:" [கீ₃தை 3-35] [பிறனுக்குரிய த₄ர்மம் ப₄யததை அளிப்பது] என்கிற ரீதியிலே பிறர்க்குரிய கார்யங்கள் தீங்கை விளைகுமாகையால் 'கர்மஸு' என்பதை 'தனக்குரிய கர்மங்கள்' என்று விஶேஷித்துக்கொள்ளவேணும். ஒரு மனிதன் ஒவ்வொரு நாளும் செய்யும் காரியங்களில ஆஹாரம, விஹாரம், தூக்கம, விழிப்பு ஆகியவற்றை எடுத்த பின்பு, ஶ்ரமததைத்தரும் ஆயாஸமெனப்படும தொழில்புரிகையே எஞ்சிநிற்கிறதாகையாலும், சேஷ்டாஶப்₃த₃ம் அதைக் குறிப்பதே உசிதமாகையாலும், சேஷ்டாஶப்₃த₃ம் தொழில்புரிகையைக் காட்டுகிறது. தனக்குரிய காரியங்களில் தொழில் புரிவதிலும் அதி₄கமோ, குறைவோ இல்லாமல் அளவோடு இருக்கவேணும் என்று கூறப்பட்டதாகிறது. (யுக்தஸ்வப்நாவபோ₃த₄ஸ்ய) மிதமான (அளவான) தூக்கத்தையும், விழிப்பையும் உடையவனுக்கு. இவ்வளவால, "அளவுக்கு

यदा विनियतं चित्तमात्मन्येवावतिष्ठते।
निस्स्पृहस्सर्वकामेभ्यो युक्त इत्युच्यते तदा॥१८॥

18. யதா₃ விநியதம் சித்தம் ஆத்மந்யேவாவதிஷ்ட₂தே ।
நி:ஸ்ப்ருஹ: ஸர்வகாமேப்₄யோ யுக்த இத்யுச்யதே தத₃ா ॥

யத₃ா—*எந்த சமயத்தில்*. சித்தம்—*நெஞ்சானது*, ஆத்மநி ஏவ-*ஆத்மாவிலேயே*, விநியதம்-*மிகவும் ஈடுபடுத்தப்பெற்ற தாய்*, அவதிஷ்ட₂தே-*அவ்வாத்மாவிலேயே நிலைநிற்கிறதோ*, தத₃ா—*அந்த சமயத்தில்*, ஸர்வகாமேப்₄ய:—*எல்லா ப்ராக்ருத காமங்களினின்றும்*. நி:ஸ்ப்ருஹ:—*நீங்கப்பெற்ற ஆசையை உடையவனான யோகி₃*. யுக்த: இதி—*யுக்தன் என்று*. உச்யதே—*கூறப்படுகிருன்*.

மிஞ்சினுல் அமுதமும நஞ்சாம்" "அதி: ஸர்வத்ர வர்ஜித:" [எதிலும அதிகம் கூடாது.] என்னும முதுமொழிகளின் அநுஷ்ட₂ாநம் இவனுக்கு அவஶ்யம் என்றதாயிற்று. (து₃:க்க₂ஹா யோகே₃ா ப₄வதி) இந்த ஸம்ஸாரத்திலுள்ள எல்லா துக்கங்களையும் போக்கடிக்கும் யோகம் கைகூடும். அஸங்கோசந்யாயத்தாலே, து₃:க்க₂ஶப்₃த₃ம் ஸாம்ஸாரிகமான எல்லாத் துன்பங்களையும் காட்டுகிறது. "பிறவித்துயரற" [திருவாய் 1-7-1] "மரணம தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்று இவை மாய்த்தோம்" [திருவாய் 8-3-2] என்று ஆழ்வாராலும், "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே" [7-29] [கிழத்தனம், மரணம் முதலிய தோ₃ஷங்கள் நீங்குவதற்காக என்னை ஆஶ்ரயித்து எவர்கள் முயல்கிருர்களோ] என்று கீ₃தையிலும் இவனுக்கு ஸமஸாரத்திலுள்ள எல்லாத் துன்பங்களும் போக்கடிக்கப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டதன்றே. 'து₃:க்க₂ஹா யோக₃:' [துன்பத்தைப் போக்கும் யோக₃ம்] என்றதால், பரமாத்மாநுப₄வமாகிற பேரின்பம இவனுக்குக் கிடையாது என உணர்த்தப்படுகிறது. இவன் யோக₃ம் கைவரப்பெருதவனுகையால், 'யோக₃: து₃:க₂ஹா ப₄வதி' [இத்தகையவனுக்கு யோக₃ம துன்பத்தைப் போக்குவதாகிறது.] என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்ளாமல். 'து₃:க்க₂ஹா யோகே₃ா ப₄வதி' [துன்பத்தைப்போக்கும் யோக₃ம் இவனுக்கு உண்டாகிறது] என்று கூட்டிப் பொருளகொள்ளப்பட்டது ஆக, இவ்வளவால யோகே₃ாபகரணங்கள் அனைத்தும் விவரிக்கப்பட்டன. 16, 17.

॥ भा ॥ यदा प्रयोजनविषयं चित्तमात्मन्येव विनियतम्—विशेषेण नियतं–निरतिशयप्रयोजनतया तत्रैव नियतं निश्चलमवतिष्ठते, तदा सर्वकामेभ्यो निस्स्पृहस्सन् युक्त इत्युच्यते—योगार्ह इत्युच्यते ॥ १८ ॥

16. எப்போது நெஞ்ச மினிய வுயிர்தன்னிற்
றப்பாது பூண்டு தனிநிற்கு—மப்போது
காம மனைத்திற் கழிந்தநசை யோகியெனு
நாம முடைய னன்று.

நெஞ்சம்—*மனமானது*. இனிய உயிர் தன்னில்—*இனிதான ஆத்மஸ்வரூபத்தில்*. தப்பாது பூண்டு—*தப்பமுடியாதபடி ஈடுபடுத்தப்பெற்று*, எப்போது—*எந்த சமயத்தில்*. தனி நிற்கும்—*அதிலேயே நிலைநிற்குமோ*. அப்போது—*அந்த சமயத்தில்*. காமம் அனைத்தில் கழிந்த நசை யோகி எனும்—*எல்லா ப்ராக்ருத காமங்களினின்றும் ஆசை நீங்கிய யோகி (யுக்தன்) என்னும்*. நாமம்—*பெயரை*. நன்கு உடையனும்—*நன்கு உடையவனாகிறான்*.

---

18. இவ்வண்ணமாக யோகத்திற்குத் தேவையான உபகரணங்களைக் கூறியபின், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் யோக₃த₃ஶையைக் காட்டப்புகுகிறவனாய், அதற்கு முந்தியதாய், ஏற்கனவே (கீ₃தை6-7, 8, 9) காட்டப்பட்டதான யோக₃யோக்₃யத₃ஶையை இந்த ஶ்லோகத்தில் மறுபடியும் கூறுகிறான். (யதா₃ சித்தம் ஆத்மந்யேவ விநியதம்) பயனைக் கருதி நிற்கும் இயல்வுடைய நெஞ்சு எப்போது ஆத்மாவிலேயே விஶேஷமாக ஈடுபடுத்தப்பட்டதாய். சிந்திக்கும் இயல்வுடையது சித்தம். இங்கு, மற்ற பயன்களில் ஆசையற்று ஆத்மாவாகிற மிகச்சிறந்த பயனில் ஈடுபடுத்தப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறபடியால், ப்ரகரணாநுகு₃ணமாகப் பயனைச் சிந்திக்கும் இயல்வுடையது என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ஏவகாரத்தாலே, மற்ற பயன்களில் இந்நெஞ்சுக்கு ஆசை அறுக்கப் பட்டுள்ளது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (ஆத்மந்யேவ அவதிஷ்ட₂தே) ஆத்மாவிலேயே நிலைநிற்கிறதோ. 'ஆத்மந்யேவ' என்பதை மத்₄யமணிந்யாயத்தாலே முன்னும் பின்னும் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். பயனைக் கருதும் இயல்வுடைய நெஞ்சாகையாலே, க்ஷுத்₃ரமான பயன்களான ஶப்₃த₃ாதி₃

यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते सोपमा स्मृता ।
योगिनो यतचित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः ॥ १९ ॥

19. யதா₂ தீ₃போ நிவாதஸ்தே₂ா நேங்க₃தே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா ।
யோகி₃நோ யதசித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோக₃மாத்மந: ॥

யதசித்தஸ்ய—(*ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களில் நின்றும்) நிவர்த்திக்கப்பட்ட நெஞ்சை உடையவனாய்*. யோக₃ம் யுஞ்ஜத:—*ஆத்மவிஷயமான யோக₃ாப்₄யாஸத்தைச் செய்பவனை*. யோகி₃ந:—*யோகி₃யுடைய*, ஆத்மந:—*ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு*. நிவாதஸ்த₂:—*காற்றில்லாத இடத்திலிருக்கும்*. தீ₃ப:—*விளக்கு*. யதா₂ ந இங்க₃தே—*எப்படி அசையாமலிருக்கிறதோ*, ஸா—*அந்நிலை*. உபமா—*உபமானமாக*. ஸ்ம்ருதா—*சொல்லப்படுகிறது*.

---

17. வாயு விலாவிடத்து மன்னும விளக்கதுதா
னேயு சலனமறு மெவ்வாறு—தூயமன
நன்மையினிற் சேர்ந்தியலு நல்யோகு யோகிதன
தன்மையினுக் கொப்பதுவே தான்.

வாயு இலா இடதது—*காற்று இல்லாத இடத்தில்*. மன்னும் விளக்கு அது தான்—*நிலைநிற்கும் விளக்கானது*. ஏயு சலனம் எவ்வாறு அறும்—*அதோடு பொருந்தி நிற்கும் அசைவை எப்படி விட்டிருக்குமோ*. அதுவே தான்—

விஷயங்களில் ஈடுபடாமல், ஒப்பற்ற பயனை ஆத்மாவிலேயே நிலைநிற்கிறது என்று கருத்து. (ஸர்வகாமேப்₄ய: நி:ஸ்ப்ருஹ:) எல்லா க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களில் நின்றும் நீங்கப்பெற்ற ஆசையை உடைய யோகி₃. ஶப்₃தாதி₃ விஷயங்களில் ஆசையற்றவன் என்றபடி. 'யுக்த:' என்பதே இங்கு விதி₄க்கப்படுகையால், முற்பாதியில் ஏவகாரத்தால் உணர்த்தப்பெற்றதை இங்கு அநுவதி₃க்கிறது என்று கொள்ளவேணும். (ததா₃ யுக்த: இத்யுச்யதே) அப்போது யுக்தன் என்று கூறப்படுகிறான். "யுக்த இத்யுச்யதே யோகீ₃" [கீ₃தை 6-8] என்றவிடத்தில் கூறப்பட்ட யோக₃ாரம்ப₄த்திற்குத் தகுதிபெற்றிருக்கும் நிலையிலிருப்பவனே இங்கு மறுபடியும் கூறப்படுகிறான் என்று விளங்குகிறது. 18.

॥भा॥ निवातस्थो दीपो यथा नेङ्गते — न चलति: अचलस्सप्रभस्तिष्ठति ; यतचित्तस्य — निवृत्तसकलेतरमनोवृत्ते:

அந்நிலேயே. தூய மனம—(தாழ்ந்த விஷய ஸ்பர்சமினமை யால்) பரிசுத்தமான மனத்தை உடையவனாய். நல் யோகு நன்மையினில் சேர்ந்து இயலும்—நலமுடைய ஆத்மயோக மாகிற நன்மையில சேர்ந்து அப்₄யாஸம் செய்பவனுன, யோகி தன தன்மையினுக்கு—யோகியினுடைய நிலேக்கு, ஒப்பு—உவமையாகும்.

19 இந்த ம்லோகத்தில் யோகத₃த்₃ைை கூறப்படுகிறது. (நிவாதஸ்த₂: தீ₃ப: யத₂ா ந இங்க₃தே) காற்றில்லாத இடததி லிருக்கும விளக்கு எப்படி அசையாமலிருக்கிறதோ; அசையாமல் ஒளியுடன் விளங்குகிறதோ என்றபடி. காற்றுள்ள இடத்தி லிருந்தால அசைந்துகொண்டிருக்கும; காற்றில்லாத இடத்தி லிருக்கிறதாகையால அசையாமலிருக்கிறது. அதுபோலவே யோகி யின நெஞ்சிலும் ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களில் ஆசையாகிற காற்று அடித்துக்கொண்டிருந்தால அவன தன் ஆத்மாவில் ஸ்தி₂ரமாக ஈடுபடமுடியாது; அவ்வாசையாகிற காற்று அடிக்காத நிலே வந்தபினபு ஒளியுடன் கூடிய அசையாத விளக்குப்போலே, அறி வாகிற த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்துடன் கூடிய ஆத்மா ப்ரகாசிக்கும என்று கருத்து. 'இகி₃' த₄ாது க₃தி (நடத்தல்) என்னும் பொருளேயுடையதாயினும், விளக்குக்கு அது பொருந்தாதாகையால் 'அசைதல்' என்னும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'மலேபோல் அசையாமலிருக்கிறதோ' என்று சொல்லாமல், 'விளக்குப்போல் அசையாமலிருக்கிறதோ' என்று கூறியதன் கருத்து என னென்னில்: ஒளியற்ற மலேபோலன்றிக்கே, விளக்கு அசைந்தால் அதன ஒளியும் அசையும்; விளக்கு அசையாமலிருக்கும்போது அதன் ஒளியும் அசையாமலிருக்கும்; அதுபோல் ஆத்மா த₄ர்ம பூ₄தஜ்ஞான ஒளியுடன் இடைவிடாமல் பிரகாசிக்கிறது என்று கருதது. (யத சித்தஸ்ய) ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்கள் அனேத்திினின் றும தடுக்கப்பெற்ற மனோவ்ருத்திகளே உடையவனுடைய. சித்தம் என்று சிந்தை (நினேததல்) என்னும் வ்ருத்தியை உடைய நெஞ்சைச் சொன்னது மற்ற வ்ருத்திகளுக்கும் உபலக்ஷணமாய், எலலா வ்ருத்திகளுடன் கூடிய மனத்தைக் கூறுகிறது. அல்லது வ்ருத்தியில் நோக்கில்லாமல் நெஞ்சைக் குறிக்கிறது என்றுமாம்.

योगिनः — आत्मनि योगं युञ्जतः आत्मस्वरूपस्य सोपमा ;

அடுத்தபடி 'யோக₃ம் யுஞ்ஜத:' என்று ஆத்மயோக₃த்தைச் செய்பவன் என்று கூறுகையால், 'யதசித்தஸ்ய' என்றவிடத்தில் நெஞ்சு ஆத்மவிஷயம் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களிற் செல்லாமல தடுக்கப்படுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். உபமானத்தில் காற்றின் ஸ்த₂ானத்தில், உபமேயத்தில் இதர விஷயங்களில் ஆசை இருக்கின்றது என்று கண்டுகொள்வது. (யோக₃ம யுஞ்ஜத:) ஆத்மவிஷயத்தில யோக₃த்தைச் செய்பவனுடைய; ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்பவனுடைய என்று கருத்து. (யோகி₃ந: ஆத்மந:) யோகி₃யினுடைய ஆத்மாவிற்கு. 'யதசித்தஸ்ய யுஞ்ஜத: யோகி₃ந:' என்றவிடங்களில் ஸமாநாதி₄கரண ஷஷ்டி₂ "யோகி₃ந: ஆத்மந:" என்றவிடத்தில் வ்யதி₄கரண ஷஷ்டி₂. (தீ₃ப: யதா₂ ந இங்க₃தே ஆதமந: ஸா உபமா) முற்கூறியபடி விளக்கு எப்படி அசையாமலிருக்கிறதோ, அந்நிலை அவ்வாத்மாவிற்கு உவமையாகும். இதைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டே "விளக்கினை விதியிற்காண்பார்" [திருக்குறு 18] என்று கைவல்யநிஷ்ட₂ன் யோக₃ாப்₄யாஸவிதி₄யின்படி தன் ஸ்வரூபத்தைக் காண்பதைக் கூறும்போது, ஆத்மஸ்வரூபத்தை 'விளக்கு' என்றே நிர்தே₃ஶித்தார் — திருமங்கையாழவார். 'விளக்கு அசையாமலிருப்பது ஆத்மாவிற்கு உவமை' எனப தால் யோகி₃யின் ஶரீரம் அசையாமலிருப்பதைக் கூறுவதாகக் கொள்ளமுடியாது; "ஸமம் காயஶிரோக்₃ரீவம் த₄ாரயந் அசலம் ஸ்தி₂ரம்" [கீ₃தை 6-13] என்னும் ஶ்லோகத்திலேயே அதைக் கூறிவிட்டபடியால். மேலும், ஶரீரம் அசையாமலிருப்பது தியான நிலையிலேயே இருக்கவேண்டியதொரு நியமம்; ஸமாதி₄நிலையைக் குறிக்கும் இந்த ஶ்லோகத்தில் அதைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது; "யோகி₃யின் ஆத்மாவிற்கு அது உவமை" என்று கூறியிருப்பது பொருந்தாதாகையால், இந்திரியங்கள் சலியாமலிருப்பதை 'ந இங்க₃தே' என்பதால் குறிப்பதாகக் கொள்ளுவதும் பொருந்தாது; ஆத்மஸ்வரூபம் எப்போதுமே அசையாமலிருப்பதாகையால், ஸமாதி₄நிலையில் அதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவதாகக் கொள்ளுவதும் பொருந்தாது. ஆகையால், தானே பிரகாசிக்கும ஒளியோடுகூடிய விளக்கு, காற்றில்லாதவிடத்தில் அசையாமலிருப்பதுபோல், மற்ற மநோவ்ருத்திகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்ற

निवातस्थतया निश्चलसप्रभदीपवन्निवृत्तसकलेतरमनोवृत्तितया निश्चलो ज्ञानप्रभ आत्मा तिष्ठतीत्यर्थः ॥१९॥

பரிசுத்₃த₄மான ஆத்மாவாகிற விளக்கு தானே பிரகாசிக்கும் அறிவாகிற ஒளியோடு காட்சிதருகிறது என்று காட்டுவதற்காகவே, 'யோகி₃ந:' என்று கூறியபின்பும், 'ஆத்மந:' என்று மறுபடி கூறப்பட்டது என்று உணரத்தக்கது.

இதற்குமேல் சில ஆக்ஷேபங்கள் எழுகின்றன:— 'ஸா ஆத்மந: உபமா' [விளக்கின் அந்நிலை ஆத்மாவுக்கு உவமை] என்னுமிடத்தில 'உபமா' ஶப்₃த₃ம உவமிக்கப்படும பொருளான த்₃ருஷ்டாந்தத்தைக் கூறுவதாகவோ, உவமித்தலாகிய செயலைக் கூறுவதாகவோ எப்படிக் கொண்டாலும், இங்கு பொருந்தாது; ஏனெனில்: 'விளக்கு எப்படி அசையாமலிருக்கிறதோ, அந்நிலை' என்று விளக்கின் அசையாமலிருக்கும் நிலையை 'ஸா' என்னும் ஶப்₃த₃த்தால் எடுத்து, அதை ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு த்₃ருஷ்டாந்தமாகக் கூறுவது ஒட்டாது; நிலை, நிலையையுடைய பொருளுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தமாகாதாகையால். இந்த தோ₃ஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்தற்காக, 'உபமா' என்று உவமித்தலாகிய செயலைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாமோ என்று பார்த்தால், விளக்கு அசையாமலிருக்கும நிலை உபமிதிகரியையாகவும் மாட்டாது. மேலும, 'ஒளியுடன் கூடிய விளக்கு அசையாமலிருக்கும் நிலை' என்றது. வெறும ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு எப்படி த்₃ருஷ்டாந்தமாக முடியும? என்னும கேளவியும் எழுகிறது. யோகி₃யல்லாதாருடைய ஆத்மஸ்வரூபமும் அசைவதாகக் காணுமலிருக்க, யோகியின் ஆத்மஸ்வரூபம அசைவதில்லை என்று இங்கு உபதே₃ஶிப்பதற்குப் பயன் என்ன என்னும் கேள்வியும் எழுகிறது. இனி, இவற்றுக்கு ஸமாதா₄னம் பின்வருமாறு:— 'உபமா' என்று த்₃ருஷடாநதமான விளக்கில் உள்ள ஸாத்₃ருஶ்யம் இங்கு கூறப்படுகிறது. 'விளககு அசையாமலிருக்கும் நிலை ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஸாத்₃ருஶ்யமாகும்' என்றபடி. 'விளக்கின் ஒளி' ஸ்தா₂னத்தில் ஆத்மாவிற்கு த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம் உள்ளது. ஆகையால் ஒளியோடு கூடிய விளக்கு அதற்கு மிகப்பொருந்திய த்₃ருஷ்டாந்தமாகும. இங்கு ஆதமா அசையாமலிருக்கையாவது,— ஆத்மாவின் த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தைப் பற்றியதேயொழிய ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதன்றாகையால் யோகி₃ விஷயத்தில் 'ஆத்மா அசையாமலிருக்கிறது' என்னும் உப

यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योगसेवया।
यत्र चैवात्मनाऽऽत्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति॥ २०॥
सुखमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम्।
वेत्ति यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः॥ २१॥
यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः।
यस्मिन् स्थितो न दुःखेन गुरुणाऽपि विचाल्यते॥ २२॥
तं विद्याद्दुःखसंयोगवियोगं योगसंज्ञितम्।
स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा॥ २३॥

20. யத்ரோபரமதே சித்தம் நிருத்₃த₄ம் யோக₃ஸேவயா ।
யத்ர சைவாத்மநாऽऽத்மாநம் பஶ்யந்நாத்மநி துஷ்யதி ॥

21. ஸுக₂மாத்யந்திகம் யத்தத் பு₃த்₃தி₄க்₃ராஹ்யமதீந்த்₃ரியம் ।
வேத்தி யத்ர ந சைவாயம் ஸ்தி₂தஶ்சலதி தத்த்வத: ॥

22. யம லப்₃த்₄வா சாபரம் லாப₄ம் மந்யதே நாதி₄கம் தத: ।
யஸ்மிந் ஸ்தி₂தோ ந து₃:க்கே₂ந கு₃ருணாऽபி விசால்யதே ॥

23. தம் வித்₃யாத் து₃:க்க₂ஸம்யோக₃வியோக₃ம் யோக₃ஸம்ஜ்ஞிதம் ।
ஸ நிஶ்சயேந யோக்தவ்யோ யோகோ₃ऽநிர்விண்ணசேதஸா ॥

யோக₃ஸேவயா-யோகப் (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரப்)பழக்கத்தாலே, நிருத்₃த₄ம்—(வெளிவிஷயங்களில செல்லாதபடி) தடுக்கப்பட்ட, சித்தம்—நெஞ்சு, யத்ர—எந்த யோக₃த்தில் (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தில்), உபரமதே—மிகவும் ஈடுபடுகிறதோ, யத்ர ச—எந்த யோகா₃ப்₄யாஸ த₃ைாயில், ஆத்மநா—நெஞ்சாலே, ஆத்மாநம் பஶ்யந்—ஆத்மாவைப்

தே₃ஶம பொருந்தும். காற்றில்லாதவிடத்தில் ஒளியுடன் கூடிய விளக்கு அசையாமலிருப்பதுபோல், மற்ற எல்லா மநோவ்யாபாரங்களும் நீங்கப்பெற்றிருக்கையால், அறிவுடன்கூடிய யோகி₃யின் ஆத்மஸ்வரூபம் அசையாமலுள்ளது என்று இங்கு தாத்பர்யம. 19.

பார்ப்பவனாய். ஆத்மநி ஏவ:—ஆத்மாவிலேயே. துஷ்யதி—(யோகி$_3$) இன்புறுகிறான். அதீந்த்$_3$ரியம—இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும். பு$_3$த்$_3$தி$_4$க்$_3$ராஹ்யம்—ஆத்ம பு$_3$த்$_3$தி$_4$யினாலேயே அறியத்தக்கதாகவும், யத் தத்—பிரஸித்தமானதுமான. ஆத்யந்திகம் ஸுக$_2$ம்—துன்பம் கலவாத ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார ஸுக$_2$த்தை. யத்ர வேத்தி—எந்த யோக$_3$ாப்$_3$யாஸத்தில் அநுப$_4$விக்கிறானோ, யத்ர ஸ்தி$_2$த: அயம்—எந்த யோக$_3$ாப்$_4$யாஸத்திலிருக்கும் இந்த யோகீ$_3$, தத்தவத:—அத்தன்மையிலிருந்து. நைவ சலதி—ஒருபோதும் நழுவுவதில்லையோ. யம் லப்$_3$த்$_4$வா—எந்த யோக$_3$த்தைப் பெற்றபின். அபரம் லாப$_4$ம்—வேறொரு லாப$_4$த்தை. தத: அதி$_4$கம்—அதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாக. ந மந்யதே—(யோக$_3$த்திலிருந்து ஓய்ந்திருக்கும் நேரத்திலும் யோகி$_3$) எண்ணுவதில்லையோ. யஸ்மிந் ஸ்தி$_2$த:—எந்த யோக$_3$த்தில் இருப்பவன் (அதிலிருந்து ஓய்ந்திருக்கும் நேரத்திலும்) கு$_3$ருணா அபி து$_3$:க்கே$_2$ந—மிகப் பெரிய துன்பத்தினாலும், ந விசால்யதே—மனோவிகாரமடைவதில்லையோ, தம்—அதை, து$_3$:க்க$_2$ஸம்யோக$_3$வியோக$_3$ம் — துன்பங்களின் தொடர்புக்கு எதிர்த்தட்டாயிருப்பதாய். யோக$_3$ஸம்ஜ்ஞிதம்—யோக$_3$ம் என்று பெயர்பெற்றதாக. வித்$_3$யாத்—அறியக்கடவன். ஸ: யோக$_3$:—அத்தகைய யோக$_3$ம். நிஸ்சயேந—(முற்கூறிய) நிஸ்யத்தினால், அநிர்விண்ணசேதஸா—உவந்த உள்ளத்தை உடைய யோகியால். யோக்தவ்ய:—செய்யப்படவேண்டும்.

---

18. நெஞ்சுதா னேதி னிருத்தமாய் யோகத்தா
லெஞ்சலிலா தென்று மினிதமரு—நெஞ்சமர்
வேதின் மனத்தாலே யினிய வுயிர்கண்டு
மீததனிற் றனுகக்கு மிக்கு.

19. புலங்கடந்து யோகத்துப் புந்தியினாற் றோன்று(ம)
நிலங்கடந்த வின்ப நுகர்வோ—னலங்கலந்த
புன்மையிலா னந்தப் புணர்ப்பெய்தி நின்றவவன்
றன்மையினின் றுஞ்சலியா தான்.

20. யாதொன்றைப் பெற்று லதனில்வே றோர்பேறு
மீதென்று பின்றான் மிகமதியான் — போதமுடன்
மிக்ககதி நின்றான் மிகுதுன்ப மேலிடினுந்
தக்கவதிற் பினசலியான் றான்.

21. யோகமென்று பேராம் வியோக மதுதுனப
மாக வுறும்யோக மஃதறிவான் — யோகமது
தீங்கினறி நினற திசைப்பற்ற நெஞ்சினாற்
பாங்கொன்றி யொனறப் படும்.

யோகத்தால் — *யோகாப்யாஸத்தால்.* நெஞ்சு தான் — *நெஞ்சமானது.* நிருத்தமாய் — *எல்லா க்ஷுத்ர விஷயங்களி லும் தடுக்கப்பட்டதாய்* எஞ்சலிலாது — *குறைவில்லாமல்.* ஏதின் என்றும் இனிது அமரும் — *எந்த யோகத்தில எப் போதும் நன்கு ஈடுபடுமோ.* நெஞ்சு அமர்வு ஏதின் — *நெஞ்சிலுள்ள எந்த யோகத்தில்,* மனத்தாலே — *நெஞ்சாலே,* இனிய உயிர் கண்டு — *இனிதான ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத் கரித்து.* மீது அதனில் — *மிகச் சிறப்புற்ற அதனிடத்தில்.* தான் மிக்கு உகக்கும் — *யோகியானவன் மிகவும் உகப்பனே.* யோகத்து — *எந்த யோகத்தில்,* புலன் கடந்து — *இந்திரியங் களுக்கு அப்பாற்பட்டதாய்.* புந்தியினுல் தோன்றும் — *ஆத்ம புத்தியினுல் அறியப்படுவதாய்.* நிலம் கடந்த — *அளவிட்டறிய நிலமல்லாததான.* இன்பம் — *ஸுகத்தை.* நுகர்வோன் — *அநு பவிக்கிறானே.* நலம் கலந்த புன்மையிலான் — *நன்மை சேரப் பெற்று தீமை இல்லாதவனாய்,* அந்தப் புணர்ப்பு எய்தி நினற அவன் — *அந்த யோகத்தை அடைந்து நின்ற அந்த யோகி.* தன்மையினின்றும் - *அந்நிலையிலிருந்தும்.* சலியாதான் - *நழுவாமலிருக்கிறானே.* யாதொன்றை பெற்றால் — *யாதொரு யோகத்தைப் பெற்றுவிட்டால்.* பின — *யோகத்திலிருந்து ஓய்ந்த நேரத்திலும்.* அதினில் வேறோர் பேறு — *அதைக் காட்டிலும் வேறொரு பலனை.* மீது என்று தான் மிக மதி யான் — *சிறந்தது என்று தான் மிகவும் எண்ணமாட்டானே,* போதமுடன் — *அறிவுடன்.* மிக்க கதி நின்றான் — *சிறந்த அந்த*

॥ भा ॥ योगसेवया हेतुना सर्वत्र निरुद्धं चित्तं यत्र योगे

யோகத்தில நின்றவன், பின—அதிலிருந்து ஓய்ந்க நேரத்திலும். மிகு துனபம மேலிடினும்—பெரிய துன்பத்தை நலிந்தபோதிலும். தக்க அதில் தான சலியான்—துன்புறத்தக்க அதிலும் தான விகாரமற்றிருப்பானே. அது—அந்தயோகத்தை உறும் துன்பம அது வியோகம் ஆக—நேரும் துன்பங்களுககு எதிர்ததட்டானதாகவும். யோகம் என்று பேராம்—யோகம் என்று பெயரை உடையதாகவும், அறிவான்—அறியக்கடவன. யோகம் அது—அந்த யோகம். தீங்கின்றி நின்ற திசைப்பற்ற நெஞ்சினுல்-தீமையற்று தயகக மில்லாத நெஞ்சினுல். பாங்கு ஒன்றி ஒனறப்படும்—உவந்த உள்ளத்தோடு செய்யப்படவேண்டும்.

20—23. யோகத்தில அதி₄கமான பற்று ஏற்படுவதற்காக, மறுபடியும யோக₃த்₃தையே ஒப்பற்ற புருஷார்த்த₂மாகக் காட்டி விளக்கப்படுகிறது இந்நாலு ஸ்லோகங்களாலும். அதில் முதல் ஸ்லோகததாலே, மற்ற விஷயங்களினின்றும முழுவதும் இவன நீங்கியிருக்கும் தன்மையும, அவறறை எதிர்பாராமல் ஆத்மாவிலேயே இவன திருப்தி பெற்றிருக்கும் நிலையும் வெளியிடப்படுகினறன. (யோக₃ஸேவயா நிருத்₃த₄ம் சித்தம யத்ர உபரமதே) யோக₃த்தில் பழகுவதாகிற காரணத்தால் எல்லா வெளிவிஷயங்களிலும் பட்டி மேயாமல் தடுக்கப்பட்ட நெஞ்சம் எந்த யோக₃த்தில் நெருஙகி ஈடுபடுகிறதோ. 'நிருத்₃த₄ம்' என்பதற்கு, 'கைக்கொள்ளப்பட்டது' 'அழிக்கப்பட்டது' என்னும பொருள்களும் உண்டாயினும், அவை இவ்விடத்திற்குப் பொருந்தாவாகையால் 'தடுக்கப்பட்ட' என்னும் பொருந்திய பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'வெளிவிஷயங்களில் நின்றும் தடுக்கப்பட்ட' என்று கூறினுல், அவைகளில் ஈடுபட்ட நெஞ்சத்தைத் தடுப்பதை மாத்திரம சொல்லுவதாகக் தேறும். மேன்மேலும் அவற்றில் ஈடுபடாமல் தடுக்கப்பட்டதையும் காட்டுவதற்காக 'அவற்றில் ஈடுபடாமலே தடுக்கபபட்ட' என்று பொருள் கூறப்பட்டது. 'யோக₃ஸேவயா நிருத்₃த₄ம் யத்ர உபரமதே' [யோக₃ஸேவையால் தடுக்கப்பட்ட நெஞ்சு எதில் ஈடுபடுகிறதோ] என்று கூறினுல், யோக₃ம் வேறு. நெஞ்சு ஈடுபடும் விஷயம (யதர ஶப்₃த₃த்திறைல் காட்டப்

उपरमते — अतिशयितसुखमिदमिति रमते, यत्र च योगे

படுவது) வேறு என்றும் தோன்றலாமாயினும், 'யத்ர' ஶப்₃த₃ங்களுக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யைக் கூறும்போது, மேலே நாலாவது ஶ்லோகத்தில 'தம் யோகஸம்ஜ்ஞிதம்' [யோக₃ம் எனப்படுவதாக அதை] என்று கூறுகையால், 'யத்ர' முதலான எல்லா யச்ச₂ப்₃த₃ங்களாலும் யோக₃மே கூறப்படுவதாக விளங்குகையால், 'எந்த யோகத்தில் ஈடுபடுகிறதோ' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'யத்ததோ₃ர் நித்யஸம்ப₃ந்த₄:' என்னும் ந்யாயத்தின்படி இப்படிக் கொள்ளவேண்டியிருக்க, இப்படிக் கொள்ளாமல், சில யச்ச₂ப்₃த₃ங்களை யோகா₃தா₄ரமாகவும், யத்ரஶப்₃த₃ங்களை 'யஸ்மிந்காலே' [எந்தக் காலத்தில] என்றும விரூபமாக ஶங்கரர் முதலானோர் பொருள் கொண்டது பொருந்தாது. (யத்ர உபரமதே) எந்த யோக₃த்தில், 'இது மிகவும ஸுக₂மானது' என்னும் எண்ணத்துடன் ஈடுபடுகிறதோ. 'உபரமதே' என்பதற்குக் கைவாங்குகிறது என்னும பொருள் ப்ரஸித்₃த₄மாயினும, ப்ரகரணத்திற்கு அது பொருந்தாது; 'எது ஸித்₃தி₄த்தவளவில் மற்றவைகளிலிருந்து கைவாங்குகிறதோ' என்று பொருள்கொள்வதில், 'மற்றவைகளிலிருந்து' என்னும் பத₃த்தை அத்₄யாஹாரம செய்துகொள்ளவேண்டியுள்ளது. மேலும், 'நிருத்₃த₄ம்' [(இதர விஷயங்களில் பட்டிமேயாமல்) தடுக்கப்பட்ட (நெஞ்சு)] என்று சொன்னதோடு புநருக்தியும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால், உபஸர்க்க₃ங்கள் பல அர்த்த₂ங்களைக் காட்டக் கூடியவையாகையால், 'உப' என்னும உபஸர்க்க₃த்தோடு கூடிய 'ரமதே' என்னும் பதத்திற்கு 'மிகவும் ஈடுபடுகிறதோ' என்றே இங்கு பொருள் தேறும. 'மிகவும் ஸுக₂மானது இது' என்னும் எண்ணத்தால், மிகவும் ஈடுபடுகிறது என்று கருத்து. அன்றிகே, 'உப-ஸமீபே' என்று 'உப' என்னும் உபஸர்க்க₃த்திற்கு 'ஸமீபம்' என்னும் பொருள் ப்ரஸித்₃த₄மாகையால், 'ஸமீபத்தில் ஈடுபடுகிறது' என்று ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம கொண்டு, 'இது மிகவும் ஸுக₂மானது' என்னும எண்ணத்தாலே மிக நெருங்கி ஈடுபடுவதாகக் கருத்துரைக்கவுமாம. ஆக, முதல் ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே, மனம் இதர விஷயங்களில் பட்டிமேயாதபடி முழுவதும் தடுக்கப்பட்டமை கூறப்பட்டது. இனி, பிற்பாதியால், அவ்விஷயங்களை எதிர்பாராமல், ஆத்மாவிலேயே ஈடுபட்டிருக்கும்படி விளக்கப்படுகிறது. (யத்ர ச) எந்த யோக₃த்தில. (ஆத்மநா) முற்கூறிய நெஞ்சால்

आत्मना — मनसा आत्मानं पश्यन् अन्यनिरपेक्षमात्मन्येव तुष्यति, यत्तदतीन्द्रियमात्मबुद्ध्येकग्राह्यमात्यन्तिकं सुखम्, यत्र च योगे वेत्ति— अनुभवति, यत्र च योगे स्थितः सुखातिरेकेण तत्त्वतस्तद्भावान्न चलति,

---

(ஆத்மாநம் பஶ்யந்) தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காண்கின்றவனாய். (ஆத்மந்யேவதுஷ்யதி) அவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே யோகி ஈடுபடுகிறான். 'ஏவ'காரத்தினாலும், தோஷஸப்$_3$த$_3$த்தாலும் முன் அநுப$_4$வித்த இதர விஷயங்களை எதிர்பாராமல், அவற்றைக் காட்டிலும சிறப்புற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறபடி காட்டப்படுகிறது. இச்சிறப்பைக் கருதியே 'யத்ர சைவ' என்ற விடத்தில் உள்ள ஏவகாரம் 'ஆத்மந்யேவ' என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. 'யத்ர சைவ' [எந்த யோகத்திலேயே] என்று உள்ளவிடத்திலேயே ஏவகாரததை வைத்துப் பொருள் கொள்வதில் பயன் ஒன்றும இல்லையன்றோ அன்றிகே. 'ஆத்மாநம் பஶ்யந் துஷ்யதி' [ஆத்மாவைக் கண்டு இன்புறுகிறான] என்றாலே போதுமாயிருக்க, அதிகப்படியாக 'ஆத்மநி' என்று பதம இட்டது மற்ற விஷயங்களை எதிர்பாராமலே ஆத்மாவில ஈடுபடுகின்றமையைக காட்டுவதற்காகவுமாம. 'ஆத்மநி பரமாத மாநம பஶ்யந் என்று ஜீவாத்மாவில பரமாத்மாவைக் காண்பதைக் கூறுவதாகச் சிலர் பொருள் உரைத்தது ஜீவாத்மப்ரகரணத்திற்கு ஒட்டாதாகையால், அநாதரிக்கத்தக்கது. ஆக, முதல் ஶ்லோகத் தால் நெஞ்சு இதர விஷயங்களில பட்டிமேயாமல் முழுவதும தடுக்கப்பட்டமைக்கும், அவ்விஷயங்களை எதிர்பாராமல் ஆத்மா விலேயே ஈடுபட்டிருக்கும்படியும சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி, இரண்டாவது ஶ்லோகததாலே, ஆத்மஸ்வரூபஸௌக$_2$ாநுப$_4$வமும, அது இயல்வாகவே ஏற்படுவதால் தடைசெய்யமுடியாதது என்பதும கூறப்படுகிறது. (அதீந்த்$_3$ரியம்) இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாய். (பு$_3$த்$_3$தி$_4$க்$_3$ராஹ்யம) ஆத்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யினாலேயே அறியத்தக்கதாய். இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது என்று கூறிவிட்டபடியால், இந்திரியங்களைத் தவிர அறிவதில் வல்லதான ஆத்மபு$_3$த்$_3$தி$_4$யினாலே அறியத்தக்கது என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ஆத்மஸௌக$_2$விஷயத்தில இது உசிதமாகவும் உள்ளது. (ஆத்யந்திகம்) மறுபடியும் துனபம் கலவாதது.

(யத்ஸுகம் தத் யத்ர வேத்தி) முற்கூறிய பெருமைகளை உடையதாக உள்ள யாதொரு ஸுகத்தை எந்த யோகாப்யாஸத்தில் அநுபவிக்கிருனோ என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, 'யத்தத்' என்னும் பதங்கள் ஒன்று சேர்ந்து 'அப்படி ப்ரஸித்தி பெற்ற' என்று பொருள்பட்டு. இவ்வாத்மஸுகம் ஶாஸ்த்ரங்களிலும், யோகிகளின் அநுபவத்திலும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கின்றமையைக் காட்டுகிறதாகவுமாம். இப்படி 'யத்தத்' என்பதை இருவகையாகக்கூட்டிப் பொருள்கொள்ளலாம் என்பதை அறியாத சிலர் 'யத்தத்' என்பதை 'யத்ர' என்று திருத்திப்படிக்கிருர்கள். அது அவஶ்யமற்றது. "வேத்தி யத்ர" என்பதில் யத்ர ஶப்தம் மத்யமணி ந்யாயத்தாலே முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கும். (யத்ர வேத்தி) எந்த யோகாப்யாஸத்தில் அநுபவிக்கிருனோ. 'மோக்ஷதஶையில் அநுபவிக்கப்படும் அவ்வாத்மஸுகத்தை எந்த யோகாப்யாஸதஶையில் அறிகிருனோ' என்று பொருள்கொள்வது யோகாப்யாஸதஶையின் சிறப்பைக்காட்டாதாகையால், 'வேத்தி' என்றதற்கு 'அநுபவிக்கிருனோ' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'ஆத்மநி துஷ்யதி' என்று முதல் ஶ்லோகத்திலும் "யத்தத் ஸுகம் வேத்தி" என்று இவ்விரண்டாம் ஶ்லோகத்திலும் ஆத்மாநுபவம் கூறப்பட்டதாகிலும், முதல ஶ்லோகத்தில் மற்ற விஷயஸுகங்களை எதிர்பாராமலிருக்கையில் நோக்காகையாலும், இங்கு ஸ்வரூபஸுகாநுபவத்தில நோக்காகையாலும புநருக்தியில்லே. இனி, இவ்விரண்டாம் ஶ்லோகத்தின பிற்பகுதியாலே இந்த யோகாப்யாஸதஶையை அடைந்தபின் இவன் அதினின்றும் நழுவமாட்டான என்று கூறப்படுகிறது,—(யத்ர ஸ்திதஶ்ச அயம் தத்த்வத: நைவ சலதி) எந்த யோகாப்யாஸ நிலையில் இருக்கும்போது இவன் அந்நிலையிலிருந்து ஒருபோதும் நழுவமாட்டானோ. 'உபரமதே' என்றவிடத்தில் கூறியபடி இது 'தலைசிறந்த ஸுகம்' என்று அறிகிருனகையால், இதிலிருந்து நழுவமாட்டான் என்று கருத்து. யோகதஶையிலிருக்கும போது மிகுந்த ஸுகம் ஏற்படுகிறதாகையால், இயலபாகவே இவன் நீண்டகாலம் அந்நிலையைக் கைவிடமாட்டான என்று சொல்ல வேண்டியது உசிதமாகையாலும் இப்ரகரணத்திற்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையாலும் 'தத்த்வத:' என்னும் பதத்திற்கு 'அந்நிலையிலிருந்து' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இககாரணத்தாலேயே 'தத்வத: ந சலதி என்பதற்கு ப்ராமாணிகார்த்தத்திலிருந்து நழுவுவதிலலை' என்றும், 'நன்ருக நழுவுவதில்லை என்றும் பொருள்கொள்

यं योगं लब्ध्वा योगाद्विरतस्तमेव काङ्क्षमाणो नापरं लाभं (ततः अधिकं?) मन्यते, यस्मिंश्च योगे स्थितो विरतोऽपि गुणवत्पुत्रवियोगादिना गुरुणाऽपि

வது பொருந்தாது. ஆக, இதர விஷயங்களிற் செல்லாதபடி தடுக்கப்பட்டமையும். அவற்றை எதிர்பாராமையும் முதல் ஶ்லோகத்தாலும ஆத்மஸ்வரூபஸௌக₂ாநுப₄வமும், இயல்பாகவே ஏற்படும அது தடைபட்டுவிடாது என்பதும இரண்டாம் ஶ்லோகத்தாலும கூறபபட்டது.

இனி, மூன்ருவது ஶ்லோகத்தாலே, இந்த யோக₃ாப்₄யாஸத்திலிருந்து ஓய்ந்துநிற்கும் காலத்திலும், மிகப்பெரிய லாப₄நஷ்டங்களாலும், இவன ஆத்மஸௌக₂த்திலிருந்து அசைவிக்கப்படுவதில்லை என்று கூறப்படுகிறது. (யம் லப்₃த்₄வா) எந்த யோக₃நிலையைப் பெற்றபின், (அபரம லாப₄ம் தத: அதி₄கம ந மந்யதே) அதிலிருந்து ஓய்ந்திருக்கும் நேரத்தில் அடையும் மற்ற லாப₄ங்களையும அவ்வாத்மாநுப₄வத்தைக்காட்டிலும மேலானவையாக நினைப்பதில்லையோ. யோக₃நிலையிலிருக்குமபோது வேறு லாப₄ங்களை அறியவும் பரஸக்தியிலலாமையால், இது யோக₃ாப்₄யாஸத்திலிருநது ஓய்ந திருக்குமபோது ஏற்படும் லாப₄ங்களைக் குறிக்கிறது எனறு விளஙகுகிறது. இநத ஶ்லோகததின பிற்பாதியில கூறப்படும் பெருந்துககததிற்கும இந்த ந்யாயம பொருந்தும், (யஸ்மிந் ஸ்தி₂த:) எந்த யோக₃த்தில் இருப்பவன (கு₃ருணு அபி து₃:க்கே₂ந ந விசாலயதே) (அதிலிருந்து ஓய்ந்திருக்கும் நேரததிலும்) கு₃ணமுடைய புத்திரனின் மரணம் போன்ற மிகப்பெரிய துனபத்தாலும மநோவிகாரமஅடைவதில்லையோ. “புத்ரஜந்மவிபத்திப்₄யாம் ந பரம் ஸௌக₂து₃:க்க₂யோ:” [புத்திரன் பிறப்பதற்கு மேலான ஸௌக₂மும கிடையாது; அவனை இழப்பதற்கு மேலான துனபமும கிடையாது] எனறு கூறப்படுகிறதனறே, (ந விசால்யதே) யோக₃த்திற்குத் தடையான வருத்தத்தை அடைவதிலலையோ எனறு கருத்து. இததால் யோக₃நிலையிலிருந்து ஓய்ந்திருக்கும் காலத்திலும இவன ஆத்மாநுப₄வததையே பரமப்ராப்யமாகக்கொண்டிருக்கிருனுகையால், மிகப்பெரிய லாப₄நஷ்டங்களும் இவனை ஆத்மஸௌக₂த்திலிந்து அசையச்செய்யமாட்டா எனறு மூனருவது ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டதாயிற்று.

இனி நாலாவது ஶ்லோகத்தால் அந்த யோக₃த்தின அஸாத₄ாரணுகாரம் கூறப்பட்டு, அதைச் செய்யவேண்டிய ப்ரகாரம காட்டப்

दुःखेन न विचाल्यते, तं दुःखसंयोगवियोगं—दुःखसंयोगप्रत्यनीकाकारं योगशब्दाभिधेयं विद्यात्; स एवंरूपो योग इत्यारम्भदशायां निश्चयेनानिर्विण्णचेतसा—हृष्टचेतसा योगो योक्तव्यः॥ २०—२३॥

படுகிறது. (தம்) அந்த யோக₃ாப₄்யாஸ நிலையை. முன் ஶ்லோகங்களிலுள்ள யச்ச₂ப்₃த₃ங்களும, யத்ரஶப்₃த₃ங்களும் இதோடு அந்வயிக்கின்றன. (து:க₂ஸம்யோக₃வியோக₃ம்) துன்பங்களின் தொடர்புக்கு எதிர்த்தட்டாயிருப்பதாய். 'து:க₂ஸம்யோக₃ஸ்ய வியோக₃:—அப₄ாவ: யத்ர'' [துனபங்களின தொடர்பின பிரிவாகிற அதன் இன்மை எந்த நிலையில் ஏற்படுகிறதோ அது] என வ்யுத்பத்தி. து₃:க்க₂ஸம்யோக₃த்தின அப₄ாவம (இன்மை) மற்ருரு உள்ள பொருளேயாகவேண்டுமாகையால். துனபங்களின தொடர்புக்கு எதிர்ததட்டாயிருப்பது எனறு இங்கு கருத்து உரைக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே, ''வியுஜ்யுதே அநேந இதி வியோக₃'' எனனும் வ்யுத்பத்தியால் வியோக₃ஶப்₃த₃ம் வியோக₃ஹேதுவைக குறிககிறதாகையால். 'து₃:க்க₂ஸம்யோக₃ வியோக₃ம்' என்றது துனபங்களின தொடர்பின அழிவுக்குக்காரணமாயிருப்பது என்று பொருளபடுகிறதாகவுமாம். இது இந்த யோக₃த்திற்குரிய அஸாத₄ாரணாகாரம (தனிப்பெருமை). (யோக₃ஸம்ஜ்ஞிதம் வித்₃யாத்) இதையே யோக₃ம் எனப்படுவதாக அறியக்கடவன். (ஸ யோக₃:) இப்படி மிகச்சிறந்த பயனுயிருக்கும் அந்த யோக₃ாப்₄யாஸம, (நிஶ்சயேந) 'இது மிகச்சிறந்த பயனுயிருப்பது' என்னும் நிஶ்சயத்திஞல். மேலே 'யோகதவ்ய:' [செய்யத்தக்கது] என்று படிக்கிறபடியால், யோக₃ாரம்ப₄ து₃ஶையிலிருந்தே இந்த நிஶ்சயம இவனுக்கு அவஶ்யமானது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (அநிர்விண்ணசேதஸா) உகந்த உள்ளத்தை உடையவனுல்; 'இது மிகச்சிறந்த ப₂லன்' என்னும் நிஶ்சயமிருப்பதினுல் இவன் யோக₃ாப்₄யாஸம் செய்யுமபோது மிகவும உகந்த உள்ளத்தை உடையவனுயிருக்கிருன் என்று கருத்து. இச்சிறந்த கருத்தைத்தருகையால் 'நிஶ்சயேந யோக்தவ்ய:' என்ற பொருளற்ற அந்வயம் அநாதரிக்கப்பட்டு 'நிஶ்சயேந அநிர்விண்ண சேதஸா' என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'நிர்விண்ண சேதஸா' என்று பத₃ம் பிரிததால், ஸம்ஸாரததில் அல்லது தாபத்ரயத்தில (வருந்திய மனத்தை உடையவனுல்) எனறு ஒரு பத₃த்தை வருவித்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அந்த க்லேஶமில்லாமலிருப்பதற்காகவும், 'நிஶ்சயேந' என்னும்

सङ्कल्पप्रभवान्कामांस्त्यक्त्वा सर्वानशेषतः ।
मनसैवेन्द्रियग्रामं विनियम्य समन्ततः ॥ २४ ॥

शनैश्शनैरुपरमेद्बुद्ध्या धृतिगृहीतया ।
आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किंचिदपि चिन्तयेत् ॥ २५ ॥

24. ஸங்கல்பப்ரப₄வாந் காமாம்ஸ்த்யக்த்வா ஸர்வாநஶேஷத:।
மநஸைவேந்த்₃ரியக்₃ராமம் விநியம்ய ஸமந்தத: ॥

25. ஶநை: ஶநைருபரமேத் பு₃த்₃த்₄யா த்₄ருதிக்₃ருஹீதயா ।
ஆத்மஸம்ஸ்த₂ம் மந: க்ருத்வா ந கிஞ்சித₃பி சிந்தயேத் ॥

ஹேதுவுக்குப் பொருந்தியிருப்பதற்காகவும் 'அநிர்விண்ணசேதஸா' என்று பத₃ம் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இங்கு அநிர் விண்ண ஶப்₃த₃த்தில 'நஞ்' விரோதி₄யைச் சொல்லுவதாகையாலே நிர்வேத₃த்திற்கு எதிர்த்தட்டான ஹர்ஷத்தை (ஆனந்த₃த்தை) உடையவனாலே என்று பொருள் கொள்ளவேணும். 'மநஸா க்லிஶ்யமாநஸ்து ஸமாதா₄நம ச காமயேத் । அநிர்வேத₃ம் முநிர் க₃ச்ச₂ந் குர்யாதே₃வ ஆத்மநோ ஹிதம் ॥' [ஸம்ஸாரதாபங்களால் மனத்தில் கிலேஶமடைந்தவன மனஸ்ஸமாத₄ானத்தை விரும்பவேண்டும். அதற்காக நிர்வேத₃த்தின் எதிர்த்தட்டான ஹர்ஷத்தை யோகி₃ யானவன் அடைந்து, ஆத்மாவுக்கு நன்மையைச் செய்ய வேண்டும்] என்று அநிர்வேத₃ஶப்₃த₃ம் ஹர்ஷப்பொருளிலே பிரயோகி₃க்கப்படுகிறதன்றோ. ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்₃யம ஏற் படுவதற்கு உறுப்பான நிர்வேத₃ம் யோகி₃க்கு அவஶ்யம் வேண்டியதாகையாலே, இங்கு அதன இன்மையை அநிர்விண்ண ஶப்₃த₃த்தால் குறிப்பதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. ஆகையால் இங்கு வருத்தத்திற்கு எதிர்த்தட்டான ஹர்ஷமே அநிர்வேத₃ ஶப்₃தா₃ர்த்த₂மாகும். (யோக₃: யோக்தவ்ய:) யோக₃ம செய்யப்பட வேண்டும என்றபடி.

ஆக, இந்த நாலு ஶ்லோகங்களாலும யோகா₃ப்₄யாஸம் மிகச் சிறந்த புருஷார்த்த₂மாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 20—23.

ஸங்கல்ப ப்ரப₄வாந்—*தன் மமகாரத்தால் ஏற்படும்*, ஸர்வாந் காமாந்—*எல்லா விரும்பத்தக்க பொருள்களையும்*, அஶேஷத: (ச) மநஸா ஏவ தயக்த்வா—*அடியோடு மனத்தாலேயே ஸ்வரூபத்யாக₃ம் செய்தும்*, ஸமந்தத:—*எல்லா விஷயங்களினின்றும்*. இந்த்₃ரியக்₃ராமம்—*இந்திரிய ஸமூஹத்தை* விநியம்ய—*மிகவும் திருப்பி*, ஶநை: ஶநை:—*மெள்ள மெள்ள*, த்₄ருதிக்₃ருஹீதயா—*தை₄ர்யத்தினால் நிலை நிறுத்தப்பட்ட*, பு₃த்₃த்₄யா—*அறிவினாலே*. உபரமேத்—*(ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களினின்றும்)* *கைவாங்கக்கடவன்;* ஆத்ம ஸம்ஸ்த₂ம்—*ஆத்மாவிலேயே இருப்பதாக*, மந:—*மனத்தை*, க்ருத்வா—*செய்து*, கிஞ்சித₃பி—*ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த எவ்விஷயத்தையும்*, ந சிந்தயேத்—*சிந்திக்கக்கடவனல்லன்*.

---

22. தன்னிலாங் காமங்க டானெல்லா நெஞ்சால்விட்
டன்ன புலனைந்து மான்றடக்கி—மன்னுநிலைப்
புந்தியினின மெள்ளமனம் பூணடாங் குயிர்மன்னச்
சிந்தியான் வேறொன்றுஞ் சேர்ந்து.

தன்னில் ஆம் காமங்கள் தான் எல்லாம்—*தன் மமகாரத்தால் ஏற்படும்* எல்லா *விரும்பத்தக்க விஷயங்களையும்*, நெஞ்சால் விட்டு-*(அடியோடு) மனத்தால் கைவிட்டு*, அன்ன புலன் ஐந்தும—*விஷயங்களில் பட்டிமேய்வதை இயல்வாகக்கொண்ட ஐந்து இந்திரியங்களையும்*. ஆன்று அடக்கி—*(எல்லா விஷயங்களினின்றும்) நன்கு அடக்கி*, மெள்ள—*சிறிதுசிறிதாக*, மன்னு நிலைப் புந்தியினின்—*சலன மில்லாத அறிவினாலே*. உயிர் மன்ன மனம் பூண்டு—*ஆத்மாவிலேயே இருப்பதாக மனத்தைச்செய்து*, வேறு ஒன்றும்—*ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த வேறு எவ்விஷயத்திலும்*, சேர்ந்து சிந்தியான் — *மனத்தை ஈடுபடுத்தி* எண்ணக் கடவனல்லன்.

॥ भा ॥ स्पर्शजास्सङ्कल्पजाश्चेति द्विविधाः कामाः, स्पर्शजाः— शीतोष्णादयः, सङ्कल्पजाः—पुत्रक्षेत्रादयः, तत्र सङ्कल्पप्रभवाः स्वरूपेणैव त्यक्तुं शक्याः, तान्सर्वान्मनसैव तदनन्वयानुसन्धानेन त्यक्त्वा

24—25. யோக₃ாப்₄யாஸத்திற்கு உறுப்பானவையாக முன்னமே ஆங்காங்கு வெளியிடப்பட்டவையான மமகாரபரித்யாச₃ம முதலானவை அனைத்தையும் எளிதில் உணர்வதற்காகவும் செயற்கெளியவை என்று காட்டுவதற்காகவும இதுமுதல் நாலு ஶ்லோகங்களால் சேர்த்துக்கூறி அவை யோக₃த₃ஶையில் முடிவுறுகின்றன என்று காட்டப்படுகிறது. (ஸங்கல்பப்ரப₄வாந் காமாந் ஸர்வாந் அஶேஷத· ச மநஸைவ த்யக்த்வா) தன் அபி₄மானத்தால் (மமகாரத்தால்) ஏறபடும எல்லா விரும்பத்தகக பொருளகளையும் அடியோடு மனத்தாலேயே கைவிட்டு. இவ்வுலகில் காமங்கள் எனப்படும் விருமபத்தக்க பொருளகள ஸ்பர்ஶஜங்கள (ஸ்பர்ஶத்தால் உண்டாமவை) என்றும, ஸங்கலபஜங்கள் (மமகாரத்தால் உண்டாமவை) எனறும இருவகைபபடும. குளிர் உஷ்ணம் அனைத்தல் அடித்தல முதலானவை ஸ்பர்ஶஜங்களாகும். "மாத்ராஸபர்ஶாஸ்து கௌந்தேய ஶீதோஷ்ணஸுக₂ து₃:கத₃ா." (2—14) "யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஶஜா போ₄க₃ா:" (5—22) முதலானவிடங்களில் அவை காட்டப்பட்டன. ஸங்கல்பமாகிற மமகாரத்தால் ஏற்படும் காமஙகள் (விரும்பத்தக்க பொருள்கள்) ஆவன—பெண்டுபிள்ளைகள், மாடு, மனை, வீடு, நிலம் முதலியவைகள். இவ்விரண்டுவகைக் காமங்களில் ஸங்கல்பஜங்கள ஸ்வரூபத்யாக₃மே செய்ய உரியவை. அவை அனைத்தையும, எந்த மனம அவற்றில் மமகாரம் வைத்ததோ, அந்த மனத்தாலேயே 'இவை கர்மத்தால ஏற்படுமவையேயொழிய நம்முடையவையல்ல' என்னும் அனுஸந்த₄ானத்தைச் செய்வதன்மூலம் கைவிடவேணும் எனறு கருதது. 'ஸங்கல்பப்ரப₄வ காமம்' என்றதால் மற்றொரு வகைக் காமமானஸ்பர்ஶஜங்களும்உணர்த்தப்படுகையாலும், அவற்றைக்கைவிடுவதையும் இங்கு சொல்லவேண்டியது அவஶ்யமாகையாலும்'அஶேஷதஶ்ச த்யக்த்வா'என்று சஶப்₃த₃த்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு,அடியோடு கைவிடமுடியாத ஸ்பர்ஶஜகாமங்களையும் உணர்த்துவதாகக்கொள்ளவேணும். "ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத்"(5—20) எனனும ஶ்லோகத்தில் கூறிய ரீதியில் தவிர்க்கமுடியாதபடி வந்தடையும் ஶீதோஷ்ணம முதலானவற்றை அடியோடு தள்ளமுடியாதாயினும, அவற்றால் ஏற்படும் இன்பதுன்பங்களை விலக்கியிருக்கவேணும்

स्पर्शजेष्ववर्जनीयेषु तन्निमित्तहर्षोद्वेगौ त्यक्त्वा, समन्तत: सर्वस्माद्विषयात्सर्वमिन्द्रियग्रामं विनियम्य शनैश्शनैर्धृतिगृहीतया—विवेकविषयया बुद्ध्या सर्वस्मादात्मव्यतिरिक्तादुपरम्य आत्मसंस्थं मन: कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ २४ ॥ २५ ॥

என்று கருதது. இப்படி ஸ்பர்ஶஜ காமங்களையும இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளாவிடில் 'அஶேஷத:' என்னும் பதமும் வீணுனதாகும. 'இந்த்₃ரியக்₃ராமம்' என்று எல்லா இந்த்₃ரியங்களையும் கூறிவிட்டபடியால், 'அஶேஷத:' என்பதை இந்த்₃ரிய ஶப்₃த₃த்தோடும அந்வயிக்க முடியாது. ஆகையால் சகாரத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு இங்கு அவஶ்யம் சொல்லவேண்டிய ஸ்பர்ஶஜ காமத்யாக₃த்தையும அநுஸந்திக்கவேண்டும். (ஸமந்தத: இந்த்₃ரியக்₃ராமம விநியம்ய) எல்லா க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களினின்றும் இந்த்₃ரியஸமூஹத்தை அடக்கி. ''ஸமம் தத:' என்று பத₃ம் பிரித்துப் பொருள் கொளவதில் ஒரு ஸ்வாரஸ்யமும் இல்லாமையால், 'ஸமந்தத:' என்று ஒரே பதமாகக்கொண்டு, ''எல்லா க்ஷுத்₃ர விஷயங்களினின்றும்'' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (ஶநை: ஶநை: த்₄ருதிக்₃ருஹீதயா பு₃த்₃த்₄யா உபரமேத்) 'இவ்விஷயங்கள் ஆத்மாவோடு தொடர்பற்றவை' என்னும் விவேகத்திலுலே மெள்ள மெள்ளச் சலனமற்றதான அறிவிலுலே, ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களினின்றும் கைவாங்கக்கடவன. (த்₄ருதிக்₃ருஹீதயா பு₃த்₃த்₄யா) தைர்யத்திலுல் நிலைநிறுத்தப்பட்ட அறிவாலே. ''விகாரஹேதௌ ஸதி விக்ரியந்தே யேஷாம் ந சேதாம்ஸி த ஏவ தீ₄ரா:'' [விகாரமடையக் காரணமிருக்கும்போது எவர்களுடைய மனங்கள் விகாரமடைவதில்லையோ, அவர்களே தீ₄ரர்கள்] என்கிற ரீதியிலே விகாரமாகிற சலனமற்றிருக்கும அறிவாலே என்றபடி. இப்படிச் சலனமற்றிருக்கைக்குக் காரணம் முற்கூறிய விவேகமேயாகும். (உபரமேத்) வெளிவிஷயங்களைப பெறுவதற்காக மனத்திலுல் செய்யும முயற்சிகளையும் கைவிடக் கடவன என்று கருதது. (ஆத்மஸம்ஸ்த₂ம் மந: க்ருத்வா) ஆத்மாவில் ஈடுபட்டதாக மனத்தைச் செய்து. இதர விஷயங்களிலிருநது கைவாங்கக் கைவாங்க மனம் ஆத்மாவில் ஈடுபடும் என்று கருத்து. (ந கிஞ்சித₃பி சிந்தயேத்) அதற்குப்பின் ஆத்மாவைத் தவிர்நத அநுகூல ப்ரதிகூல உதா₃ஸீந விஷயங்களில் எதையும் மனததாலும் எண்ணுமல் இருக்கக்கடவன. 24, 25.

यतो यतो निश्चरति मनश्चञ्चलमस्थिरम् ।
ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्येव वशं नयेत् ॥ २६ ॥

26. யதோ யதோ நிஶ்சரதி மநஶ்சஞ்சலமஸ்தி₂ரம் ।
ததஸ் ததோ நியம்யைதத₃ாத்மந்யேவ வஶம் நயேத் ॥

சஞ்சலம்—நிலைநில்லாமையையே இயல்வாகக் கொண் டிருப்பதாய். அஸ்தி₂ரம—(ஆத்மவிஷயத்தில்) உறுதி யாக ஈடுபடாததான. மந:—மனமானது. யத: யத:—எந்த எந்த விஷயத்தில ஈடுபாடுகாரணமாக. நிஶசரதி—வெளியே செல்லுகிறதோ. தத: தத:—அந்த அந்த விஷயததினின்றும்; ஏதத் நியம்ய—இந்த மனத்தை முயன்று திருப்பி ஆத்மநி ஏவ—ஆத்மாவினிடததிலேயே, வஶம் நயேத்—('இவ்வாதமா அவையனைத்தையுமவிடச் சிறந்த ஸுக₂மாயிருபபது' என் னும் அநுஸந்த₄ானத்தினால்) வசப்படுத்தவேண்டும்.

---

*23. நில்லா துழனெஞ்சு நீங்குமெவை மேலவற்றிற்
செல்லாமைத தன்வசததைச் சேர்விபபான்—நல்யோகி
யாறினான் றீங்குசெருக் கற்றுப் பிரமவுயிர்
தேறினா னின்பமிகச் சேர்ந்து.

நில்லாது உழல நெஞ்சு—(எதிலும்) நிலைநில்லாமல் திரியும் மனம். நீங்கும் எவை மேல்—எந்த விஷயங்களைப் பற்றி (ஆத்மாவினின்றும) நீங்குகிறதோ. அவற்றில் செல் லாமை—அவ்விஷயங்களிற் செல்லாமல். தன் வசத்தை சேர்விப்பான்—தன் ஆத்மாவினிடமே வசப்படுத்துகின்றவ னை. நல் யோகி₃—நல்ல யோக₃ாப்₄யாஸநிஷ்ட₂ன்— ஆறினான்—(ஆத்மாவினிடம்) அசையாத மனத்தையுடைய வனாய், தீங்கு செருக்கு அற்று—(அதனாலேயே) கல்மஷங்க ளாகிற பாபங்களும். ரஜோகுணத்தால் ஏற்படும் க₃ர்வமும் அற்றவனாய் இனபம் மிகச் சேர்ந்து-உத்தமமான ஸுக₂த்தை அடைந்து, பிரம உயிர் தேறினான—ஸ்வஸ்வரூப ஆவிர் ப₄ாவத்தைப் பெற்றுவிடுகிறான்.

---

* 23-ம் பாட்டு 26, 27 ஶ்லோகங்களுக்கு மொழி பெயர்ப்பு.

||भा|| चलस्वभावतयाऽऽत्मन्यस्थिरं मनः यतो यतो विषय-

26. மனத்தை நியமிப்பது மிகவும் கடிநமாகையால், அதில் மிகவும் குறிக்கொண்டு முயலவேண்டும் என்று காட்டுவதற்காக, ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட மநோநியமநப்ரகாரம் தெளிவாக விளக்கப்படுகிறது இந்த ஸ்லோகத்தில். (சஞ்சலம அஸ்திரம் மந:) நிலைநில்லாமையையே இயல்வாகக் கொண்டிருக்கையால், ஆத்மாவினிடம் நிலையாக ஈடுபடாமலிருக்கும் மனம். 'சஞ்சலம' 'அஸ்திரம்' என்னும இரண்டு பதங்களும் நிலைநில்லாமையையே குறிக்குமாகையால், அதனுல் ஏற்படும் புநருக்தி (கூறியது கூறல்) எனனும் தோஷத்தை இரண்டு வகையாகப் பரிஹரிக்கலாம:— (1) 'சஞ்சலம' என்னும் பதம் ஸாமாந்யமாக (பொதுவாக எல்லா விஷயங்களிலும்) மனம் நிலைநில்லாமலிருக்கையைக் காட்டுகிறது. 'அஸ்திரம' என்னும் பதம், முற்கூறிய தன்மை காரணமாக, ப்ரக்ருதத்தில் விஶேஷிதது (குறிப்பாக) இம்மனம் ஆதமாவிடம் நிலையாக ஈடுபடாமலிருக்கிறது என்று காட்டுகிறது. இபபடி முதற்பதம் ஸாமாந்யவிஷயமாகவும், இரண்டாவது பதம் விஶேஷவிஷயமாகவுமிருக்கையால் புநருக்தியில்லை. இந்தப் பரிஹாரத்தில் 'சஞ்சல ஸ்வபாவதயா' என்று பாஷ்யத்தில் அருளியதற்கு, 'எல்லா விஷயங்களிலும் சஞ்சலமாயிருக்கையால' எனறு தாத்பர்யார்த்தம் கொள்ளவேணும். (2) இப்படியல்லாமல், 'நிலைநில்லாமையையே இயல்வாகக் கொண்டது' எனறு சஞ்சல ஸ்வபாவஶப்தத்திற்கு ஶப்தார்த்தத்தையே கொண்டு இரண்டாவது பரிஹாரம உரைக்கப்படுகிறது. அதாவது:— 'சஞ்சலம் அஸ்திரம' என்னும் பதங்கள்—நிலைநில்லாமையையே இயல்வாகக் கொண்டிருக்கும் மனம அதுவே காரணமாக ஆத்மாவிடம் ஈடுபாடில்லாமலிருக்கிறது எனறு காட்டுகிறது—என்றபடி. இப்படி இரண்டு வழிகளில் புநருகதி பரிஹாரம கண்டுகொள்வது. (யதோ யதோ நிஸ்சரதி) எந்த எந்த விஷயத்தில் ஈடுபாடு காரணமாக அவற்றை அநுபவிப்பதற்காக வெளியே செல்லுகிறதோ, 'யத:' என்றவிடத்தில் ஐந்தாம் வேற்றுமையின பொருளிலே 'தஸில்' ப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது. விஷயங்கள், பயனுயிருந்துகொண்டு (மனம் வெளிச்செல்வதற்கு) ஹேதுவாயிருப்பதால், 'ஹேதௌ பஞ்சமீ' எனனும் இலககண வழக்குப் படி ஐந்தாம் வேற்றுமை பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அன்

प्रावण्यहेतोः बहिः निश्चरति, ततस्ततो यत्नेन मनो नियम्यात्मन्येव अतिशयितसुखभावनया वशं नयेत्॥ २६॥

றிக்கே, 'தஸில்' ப்ரத்யயம இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளுடையதாய், எந்த எந்த விஷயங்களைக்குறித்து வெளிச்செல்லுகிறதோ என்றும பொருள்கொள்ளலாம. இப்படியுமல்லாமல், 'எநத எந்த இந்திரிய த்₃வாரங்களின வழியாக வெளிச் செலலுகிறதோ' என்றும பொருள் கொள்ளலாம. பிற்பாதியில 'அவ்வவறறிலிருந்து திருப்பி ஆத்மாவிடமே ஈடுபடுத்தவேண்டும்' என்று விஷயப்ரதிகோடியான ஆத்மாவில் ஈடுபடுத்தவேண்டும் என விதி₄க்கப்படுகையால், 'திருப்புவது அவ்விஷயங்களிலிருந்து' என்று கொள்ளும முந்திய பொருளில ஸ்வாரஸ்யம் அதி₄கம். இக்கருததினால இப்பொருளைத் திருவுளளத்திற்கொண்டே மூலத்தில்லாத 'விஷயப்ராவண்யஹேதோ:' என்னும் பத₃ம பா₄ஷ்யகாரரால் இடப்பட்டது. விஷயங்களில் ஈடுபாடாகிற ஹேதுவினாலே என்று ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்; விஷயங்களோடு தொடர்புகொண்டு அவற்றை அநுப₄விப்பதற்காக என்று தாத்பர்யார்த்த₂ம. விஷயங்களில் ஈடுபாட்டிற்குக் காரணமாக எதிர்பாராமல் ஏற்படும் விஷயஸந்நிதி₄ அவைபற்றிய பேச்சு முதலானவை காரணமாக என்றும பொருள் கொள்ளலாம். (ததஸ் ததோ நியம்ய ஏதத்) அந்த அந்த ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களினின்றும் மனததை மீட்டு. (ஆத்மந்யேவ வஶம் நயேத்) ஆத்மவிஷயத்திலேயே வஶப்படுத்த வேண்டும். இப்படி வஶப்படுத்த இயலுமோவெனில், இந்த ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களைக் காட்டிலும், ஆத்மவிஷயம மிகவும் ஸுக₂மாயிருப்பது என்னும் அநுஸந்தா₄நத்தால் மனத்தை ஆத்மவஶப்படுத்தலாம என்று கருத்து. 'எந்த எந்த இந்திரியங்களின் வழியாக மனம வெளிச்செல்லுகிறதோ, அவற்றினின்றும் மீட்டு ஆத்மாவிடமே ஈடுபடுத்தவேண்டும' என்று பொருள் கொள்ளும்போது, மனத்தை வெளிச்செலலாதபடி மீட்டு உள்ளே செலுததவேண்டும் என்னும கருத்து சொலலப்படுகிறது. 26.

27. ஆத்மாவிடம் மனத்தை வஶப்படுத்தும் உபாயமாக முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதை இந்த ஶ்லோகத்தில் மறுபடியும் விவரிக்கிறான். அதில் "ஆத்மந்யேவ வஶம் நயேத்" (மனத்தை ஆத்மாவிடம வசப்படுத்தவேண்டும்) என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டதை "ப்ரஶாந்தமநஸம்" என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் முத

प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमम्।
उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकल्मषम्॥ २७॥

27. ப்ரஶாந்தமநஸம் ஹ்யேநம் யோகி₃நம் ஸுக₂முத்தமம் ।
உபைதி ஶாந்தரஜஸம் ப்₃ரஹ்மபூ₄தமகல்மஷம் ॥

ப்ரஶாந்தமநஸம்—(முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி ஆத்மாவிடத்தில்) நிலையான மனத்தையுடையவனும், அகல்மஷம்—(அது காரணமாக) பாபமற்றவனும், ஶாந்த ரஜஸம்—(அது காரணமாக) ரஜோகு₃ணம் நீங்கப்பெற்ற வனும் ப்₃ரஹ்மபூ₄தம்—(அது காரணமாக) தன் நிலை அடைந்தவனும் யோகி₃நம்—ஆத்மயோக₃த்தில் ஈடுபடுமவ னை, ஏநம்-இவனை, உத்தமம ஸுக₂ம்-தலைசிறந்த ஆத்மாநு பூ₄வஸுக₂ம் உபைதி ஹி—வந்தடைகிறதன்றோ.

வில் ப்ரஸ்தாவித்துக்கொண்டு. அதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள நிலைகளை. 'யோகி₃நம' 'ஶாந்தரஜஸம்' 'ப்₃ரஹ்மபூ₄தம'' அகல்மஷம்' எனனும் பத₃ஙகளாலே தெரிவித்து, இவன அடையும் ப₂லனைத் தெரிவிக்கிறது இந்த ஶ்லோகம். கார்யமும, காரணத்திற்கு ஜ்ஞாபக ஹேதுவாயிருப்பதையிட்டு, ''பரஶாந்தமநஸம்...தத ஏவ ஹேதோர் த₃க்₃த₄ாஶேஷகல்மஷம்'' எனறு ப₄ாஷ்யமிடிபபட்டது. இனி, தாதபர்ய சந்த்₃ரிகையில காட்டியபடி ஹேதுகார்யக்ரமப்படி பத₃ங்களை விளககு வோம். (யோகி₃நம்) ஆத்மஸாக்ஷாதகாரயோக₃த்தை அப்₄யாஸம் செய்பவனை, இது முதறபடி. (அகல்மஷம்) பாபமற்றவனை. முற்கூறிய படி யோக₃ாப்₄யாஸம செய்யச்செய்ய இவனுடையபாபங்கள் எல்லாம் படிப்படியாக நீங்குகினறன எனறு கருத்து. தன ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்காரம செய்யப்பழகுவதினால், தன் பாபம் எப்படி நீங்கும எனில: பரிஶுத்₄த₄மான பஞ்சக₃வ்யத்தைப் பருகினால் ப₄க₃வத் ஸங்கல்பத்தாலே தே₃ாஷம் நீங்குவதுபோல், பரிஶுத்₃த₄மான ஆத்மாவைப் பார்க்கப் பழகுவதனாலும் ப₄க₃வத்ஸங்கல்பத்தாலே தன தே₃ாஷம் நீங்கத்தட்டில்லை. (ஶாந்தரஜஸம்) ரஜோகு₃ணம் நீங்கப்பெற்றவனை. இங்கு ரஜோகு₃ணத்தைச் சொனனது தமோகு₃ணத்திற்கும் உபலக்ஷணமாய், ரஜஸ்தமங்கள் நீங்கப்பெறு கிறானிவன் எனறதாகிறது. முற்கூறியபடி பாபம் நீங்க நீங்க, பாபத் தின காரணமாக இவன மனத்தைப்பற்றிநிற்கும் ரஜஸ்தமோ

॥ भा ॥ प्रशान्तमनसम्—आत्मनि निश्चलमनसम्, तत एव हेतोर्दग्धाशेषकल्मषम्, तत एव शान्तरजसं—विनष्टरजोगुणम्, तत एव ब्रह्मभूतं—स्वस्वरूपेणावस्थितमेनं योगिनम्, आत्मस्वरूपानुभवरूपमुत्तमं सुखमुपैति; हीति हेतौ; उत्तमसुखरूपत्वादात्मस्वरूपस्येत्यर्थः ॥ २७ ॥

கு3ணங்கள் அழிகின்றன என்று கருத்து. (ப்ரஶாந்தமநஸம்) ஆதமாவிடம நிலையாக நிற்கும மனத்தை உடையவனை; முற்கூறிய படி ரஜஸ்தமங்கள் அழிய அழிய மனம் ஆத்மாவிடம நிலைநிற்கிறது என்று கருத்து. (ப்3ரஹ்மபூ4தம) ஜ்ஞாநச்சுருக்கமாகிற ஸாமஸாரிக நிலை நீங்கபபெற்று ஜ்ஞாநப்பெருக்கமாகிற ப்3ரஹ்மநிலையை அடைந்தவனை. முற்கூறியபடி மனம ஆதமாவிடம வஶப்பட வஶப் பட, இவனுடைய தே3ஹாதம மயககம், அதனால ஏற்படும க்லேஶம முதலிய ஜ்ஞாநஸங்கோசஙகள் நீங்கி, இவன் ஜ்ஞாநவிகாஸ மாகிற ஸ்வஸ்வரூபததை அடைகிறான என்று கருத்து.

''வாலாக்3ரஶதபா4க3ஸ்ய ஶதத4ா கல்பிதஸ்ய ச |
பா4கோ3 ஜீவ: ஸ விஜ்ஞேய: ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே ||
[ஶ்வே 5-9]

[நெல் நுனியின் நூற்றில் ஒருபகுதியை நூறுகூறிட்ட அளவைக் காட்டிலும் சிறியவனாயிருப்பவன ஜீவன என்று அறியவேண்டும். அவனே (முக்திநிலையில் ஜ்ஞாநப்பெருக்கம் பெற்று) எஙகுமிருப்பவ னாகிறான்] என்று, அணுவான ஜீவன் முக்திநிலையில் த4ர்மபூ4த ஜ்ஞானத்தாலே எங்கும வியாபிததிருக்கையாகிற ப்3ருஹத்வத்தை (பெருமையை) அடைகிறான என்று ஶ்ருதியிலேயே கூறப்பட்டதன்றோ. ஆகையாலே, அந்நிலையிலே அவனை 'ப்3ரஹ்மபூ4தன்' என்னத் தட்டில்லை. (ஏநம்) இப்படி ஸ்வஸ்வரூபப்ராபதி பெற்ற இவனை. (உத்தமம் ஸுக2ம உபைதி ஹி) ஆத்மஸ்வரூபமே உததமஸுக2ரூப மாயிருபபதால் தலைசிறந்த ஆத்மஸ்வரூபாநுப4வரூபமான ஸுக2ம் அடைகிறதன்றோ. இவன ஆதமஸ்வரூபாநுப4வ ஸுக2த்தையே அடைகிறான் என்பதை, அடுத்த ஶ்லோகத்திலேயே 'ப்3ரஹ்ம ஸமஸ்பர்ஶம் ஸுக2ம் அஶ்நுதே' என்று கூறப்போகிறதன்றோ. ஶப்3த3ாதி3 விஷய ஸுக2ங்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றதாகை யாலும், துன்பம் கலசாததாகையாலும் இது உத்தமஸுக2ம் எனப்படுகிறது.

एवं युञ्जन् सदाऽऽत्मानं योगी विगतकल्मषः ।
सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुखमश्नुते ॥ २८ ॥

28. ஏவம் யுஞ்ஜந் ஸதா₃ऽऽத்மாநம் யோகீ₃ விக₃தகல்மஷ: ।
ஸுகே₂ந ப்₃ரஹ்மஸமஸ்பர்மம் அதயந்தம
ஸுக₂மஶ்நுதே ॥

ஏவம்—*முற்கூறியபடி*, ஆத்மாநம் யுஞ்ஜந்—*ஆத்மாவில் ஈடுபடுகிறவனாய்*. விக₃தகல்மஷ:—*(அதனைல) பாபம நீங்கப் பெற்றவனை*. யோகீ₃—*ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரநிஷ்ட₂ன்*. ப்₃ரஹ்மஸம்ஸ்பர்மம—*ஆத்மாநுப₄வரூபமான*. அத்யந்தம் ஸுக₂ம்—*அளவற்ற இன்பத்தை*. ஸுகே₂ந—*எளிதில*. ஸதா₃—*எபபோதும்*. அஶ்நுதே—*அடைகிருன்*.

---

24. இவ்வணண மேதன்னை யோகத்தி லேவிடுத்துத்
தெவ்வண்ண வல்வினைகள் செற்றென்று—மெய்வண்ண
யோகி பிரமத் தணைநதீறி லின்பத்தா
ஞகியுயி ரேலெளிதே யாங்கு.

இவ்வண்ணமே—*முற்கூறியபடி*. தன்னை யோகத்திலே விடுத்து—*தன்னை ஆத்மாநுப₄வத்திலே ஈடுபடுத்தி*. தெவ் வண்ண வெவ்வினைகள் செற்று—*ஆத்மாவை ஜ்ஞாநச் சுருக்க மடையச் செய்யும் இயல்வுடைய பாபங்கள் நீங்கப்பெற்று*.

"குறுகா நீளா இறுதிகூடா எனையூழி
சிறுகா பெருகா அளவில் இனபம்" *[திருவாய் 6-9-10]*

என்று ஆழ்வாரும இவ்வின்பத்தை அளவற்றதாக அருளிச் செய்தாரன்றே. (ஹி) எனனும பத₃ம் ஹேதுப்பொருளை உடையது. முன ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட மநோவஶீகரணத்திற்கோ, இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட உததமஸுக₂ப்ராப்திக்கோ, ஆத்மஸ்வரூபம் ஸுக₂ரூபமாயிருக்கிறதெனபது காரணம் எனறு கருத்து. ஆத்மஸ்வரூபம் ஸுக₂ரூபமாயிருப்பதால், மனத்தை வஶீகரிப்பது எளிது எனறே, ஆத்மாநுப₄வத்தின்மூலம் சிறந்த ஸுக₂த்தை அடைகிருன, எனறே தேறுகிறது. 27.

॥भा॥ एवमुक्तप्रकारेणात्मानं युञ्जन् तेनैव विगतप्राचीनसमस्त-कल्मषो ब्रह्मसंस्पर्शं—ब्रह्मानुभवरूपं सुखमत्यन्तमपरिमितं सुखेन—अनायासेन सदाऽश्नुते॥२८॥

மெய்வண்ண யோகி—ஸ்வஸ்வரூபத்னை அடைந்த யோகி3, உயிர் பிரமத்து அணைநது—ஜ்ஞானப்பெருக்கம் பெற்ற ஆதமாவை அநுப4வித்து. எளிதே—எளிதில் என்றும்—எப்போதும். ஈறில் இனபத்தான் ஆகி ஏல்—அளவற்ற இன்பத்தை உடையவனுகிருன்.

---

28. முற்கூறியபடி யோக3ப்ரப4ாவத்திஞல் உண்டாகும் ஸுக2ம் ஆத்மாநுப4வரூபமானது எனறும், ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப் பிறகு அளவற்றதாகிறது எனறும், அவ்வின்பம் அழிவில்லாதது எனறும, அது எளிதில் அடையப்படுகிறது எனறும் இந்த ஶ்லோகததில உணர்த்தப்படுகிறது. (ஏவம்) "யோகீ3 யுஞ்ஜீத "[6-10] எனறு தொடங்கிக் கூறப்பட்ட முறையில். (ஆதமாநம யுஞ்ஜந்) ஆத்மாவில் ஈடுபடுகிறவனுய், (விக3த கலமஷ: யோகீ3) அவ்வாத்ம யோக3த்திஞல் அநாதி3 பாபம் நீங்கபபெற்றவனுன ஆதமஸாக்ஷாத்காரநிஷ்ட2ன். (ப்3ரஹ்ம ஸமஸ்பர்ஶம) ஆத்மாநுப4வரூபமான, ஸம்ப3ந்த4தைதக் குறிககும் ஸம்ஸ்பர்ஶஶப்3த3ம லக்ஷணையாலே அநுப4வத்தைக் காட்டுகிறது. அல்லது அறிவோடு ஸம்ப3நத4த்தைக் காட்டுகையாலே அநுப4வத்தை நேரே காட்டுகிறதாகவுமாம். (அத்யந்தம் ஸுக2ம) எலலையற்றதான இனபத்தை. அந்தமாகிற எல்லையை அதிக்ரமித்திருபபது அத்யந்நம். அளவற்றதாயினும் ஒரு காலத்தில் முடிவடைவதாயிருக்குமோ ? எனில் : (ஸதா3 அஶ்நுதே) எப்போதும அடைகிருன். இவ்வினபம் அளவில்லாததாகவும் அழிவில்லாததாகவும இருக்கிறது என்று கருத்து. "குறுகா நீளா இறுதி கூடா எனையூழி சிறுகா பெருகா அளவில் இன்பம்" (திருவாய் 6–9 -10) என்ருர் ஆழ்வாரும, "ஏவம் யுஞ்ஜந்" என்று முன் ஶ்லோகங்களில் கூறியபடி குறிப்பிட்ட காலங்களிலேயே இவன் யோக3ாப்4யாஸம் செய்கிருன எனறு காட்டப்பட்டுவிட்டபடியால், "ஸதா3 யுஞ்ஜந்" [எப்போதும் யோக3ாப்4யாஸம செய்கிற] என்று அந்வயிப்பது முரண்படும். மேலும், இவ்வினபம் அழிவற்றது எனறு காட்டவேண்டியது அவஶ்யமும ஆகும். ஆகையால். ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில்

॥भा॥ अथ योगविपाकदशा चतुष्प्रकारोच्यते—
सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि।
ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः॥

29. ஸர்வபூ₄தஸ்த₂மாத்மாநம் ஸர்வபூ₄தாநி சாத்மநி।
ஈக்ஷதே யோக₃யுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமத₃ர்ஶந:॥

உள்ள 'ஸுத₃ா' எனனும் ஶப்₃த₃த்தைப் பிறபாதிக்கு இழுதது 'ஸுத₃ா அஶ்நுதே' [எப்போதும் அடைகிருன] என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது (ஸுகே₂ந அஶ்நுதே) எளிதில் அடைகிருன. ஆத்ம ஸுக₂த்திற்கு ஸாத₄நமாக வேறு ஸுக₂ம இல்லையாகையால், 'ஸுகே₂த ஸுக₂ம் அஶ்நுதே' என்பதற்கு 'ஒரு ஸுக₂த்தினுல் மற்ருெரு ஸுக₂த்தை அடைகிருன' என்று பொருள் கொள்ளாமல், எளிதில் ஆத்மஸுக₂த்தை அடைகிருன எனறு பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ஆக, இதுவரையில் "யோக₃ாப்₄யாஸ விதி₄:" [கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் 10] என்று ஆளவந்தாரால் காட்டப்பட்ட யோக₃ாப்₄யாஸவிதி₄ விளக்கப்பட்டது. 28.

29. இவ்வண்ணமாக யோக₃ாப்₄யாஸவிதி₄யையும், "ஆத்மலாப₄ ஸுக₂ம் யாவத் தாவத் த்₄யாநமுத₃ாஹ்ருதம்" [ஆத்மாவைப் பெற்று இன்புறும் வரையில் ஆதமப்ராப்திகாமன (ஆத்மாவை) தியானிக்க வேண்டும்] என்கிறபடியே அந்த யோக₃ாப்₄யாஸம் ஆத்மாவைப் பெற்று இனபுறும் வரையில் செய்யத்தக்கது என்பதையும் கூறிய பின்பு, "யோகீ₃ சதுர்த₄ா" [கீ₃தார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹம 10] எனறு ஆளவந்தாரால் காட்டப்பட்ட நாலுவகைப்பட்ட யோகிகளை மேல் வரும் நாலு ஶ்லோகங்களாலே கூறுகிறது. அவர்களாவார்:— (1) ஜ்ஞாநாநந்த₃ ஸ்வரூபர்களாயிருக்கையையிட்டு ஆத்மாக்கள் அனைவரையும் ஸமமாகக் காண்பவர்கள். (2) முக்திநிலையில் அபஹதபாப்மத்வம் (பாபமற்றவர்களாயிருககை) முதலான எட்டு கு₃ணஙகளை உடைத்தாயிருககையையிட்டு ஈஶ்வரனையும் தம்மையும் ஸமமாகக் காண்பவர்கள். (3) ப்ராகருதபே₄த₃ங்களை நீங்கிய பிறகு விரிவுபெற்ற ஞானமுடையவர்களாயிருக்கையையிட்டு ஈஶ்வரனேடும், அவனைவிட்டுப் பிரியாத விஶேஷணமாயிருக்கையை யிட்டு மற்ற ஆத்மாக்களோடும தமக்குளள ஸாம்யத்தைக் காண் பவர்கள். (4) கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட பெண்டு பிள்ளைகளோடு

யோக₃யுக்தாத்மா — *யோக₃ாப்₄யாஸத்தில் ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவன்.* ஸர்வத்ர—(*ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ மற்ற) எல்லா ஆத்மாக்களிலும்,* ஸம த₃ர்ஶந:—(*ஜ்ஞாநா நந்த₃ாதி₃களையே ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்கையாகிற) ஸாம்ய நிலையைக் காண்கின்றவனாய்.* ஸர்வபூ₄தஸ்த₂ம் ஆத்மாநம்—*எல்லா ஜீவர்களோடு ஸமானமான ஸ்வரூபத்தை உடையவனாகத் தன்னையும்,* ஆத்மநி ச ஸர்வபூ₄தாநி—*தன்னோடு ஸமானமான ஸ்வரூபத்தை உடையவர்களாக மற்ற எலலா ஜீவர்களையும,* ஈக்ஷதே—*காண்கிருன்.*

॥भा॥ स्वात्मनः परेषां च भूतानां प्रकृतिवियुक्त[त्म]स्वरूपाणां ज्ञानैकाकारतया साम्याद्वैषम्यस्य च प्रकृतिगतत्वाद्योगयुक्तात्मा

---

25. எல்லா வுயிரு மெனதுயிர்போ லென்னுயிர்தா
னெலலா வுயிர்போ லெனக்காணுஞ—சொல்லார்ந்த
யோகஞ்சேர் நன்னெஞ்ச னெவ்விடதது மொத்துயிர்க
ளேகஞ்சேர் வண்ணமறிந் தேய்ந்து.

சொல் ஆர்ந்த யோகம சேர் நல் நெஞ்சன்—*முற்கூறப் பட்ட யோக₃ாப்₄யாஸத்தில் ஈடுபட்ட நல்ல நெஞ்சை உடையவன்.* எவ்விடத்தும்—*எலலாவிடத்திலும்.* உயிர்கள் ஒத்து ஏகம சேர் வண்ணம் அறிந்து—*ஜீவர்கள் (ஜ்ஞாநா நந்த₃ஸ்வரூபர்களாயிருககையாலே) ஒருபடிப்பட்டு ஸாம்ய நிலையை அடைந்திருப்பதை அறிந்து.* எல்லா உயிரும் எனது உயிர்போல்—*எல்லா ஆத்மாக்களும் எனது ஆத்மா போலவும்.* என உயிர்தான் எல்லா உயிர்போல்—*என் ஆத்மா எல்லா ஆத்மாக்களைப் போலவும் (ஜ்ஞாநாநந்த₃ ஸ்வரூபமாயுள்ளது)* என—*என்று.* ஏய்ந்து காணும்—*பொருந்திக் காண்பான்.*

தொடர்பற்றிருக்கையாகிற (ஸகலாத்ம) ஸாம்யத்தைக்காண்பவர்கள். இப்படி மேன்மேலே முற்றிய ஸாம்யத₃ர்ஶனத்தை உடைய இந்நால்வரில் முதற்படியிலே நிற்பவர்களைப் பேசுகிறது இந்த ஶ்லோகம்.

प्रकृतिवियुक्तेष्वात्मसु सर्वत्र ज्ञानैकाकारतया समदर्शनः, सर्वभूतस्थं स्वात्मानं सर्वभूतानि च स्वात्मनीक्षते—सर्वभूतसमानाकारं स्वात्मानं

(யோக₃யுக்தாத்மா) யோக₃த்தில் ஈடுபட்ட நெஞ்சை உடையவன். ஆத்மஶப்₃த₃ம் மனத்தைச் சொல்லுகிறது; அன்றிக்கே, ஆத்மஸ்வரூபத்தையே சொல்லுகிறதாய், யோக₃ஸமாதி₄நிலையிலிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உடையவன் என்கிறதாகவுமாம். இப்படி ஸமாதி₄நிலையிலே ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து கொண்டு இவன் இருப்பதால் ஏற்படும் பயனைச் சொல்லுகிறது.—(ஸர்வத்ர ஸமத₃ர்ஶந:) ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄மற்ற நிலையில எல்லா ஆத்மாக்களும் ஸமம் என்னும காட்சியை உடையவன். தன் ஆத்மாவும், மற்ற ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄மற்ற நிலையில் ஒருபடிப்பட ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டிருக்கையையிட்டு ஸமமானவரென்றும், வேறுபாடுகளெல்லாம் கர்மம் காரணமாக அவரவர்க்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ப்ரக்ருதிகார்யமான ஶரீரத்தைப்பற்றிருப்பவையென்றும் காண்கையாலே, இவன் எல்லா ஆத்மாக்களையும ஸமமாகக்காண்கிறான் என்று கருத்து. இனி, இதையே ஶ்லோகத்தின் எஞ்சிய பகுதி விளக்குகிறது.—(ஸர்வபூ₄தஸ்த₂ம் ஆத்மாநம்) எல்லா ஆத்மாக்களிடமும் தான் இருப்பதாகவும்; (ஸர்வபூ₄தாநி ச ஆத்மநி ஈக்ஷதே) எல்லா பூ₄தங்களும தன்னிடம் இருப்பதாகவும் காண்கிறான். எல்லா ஆத்மாக்களும ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாக உடையவராதலால், தன்னைக்காணும்போதே தன்னைப்போலவே அவர்கள் அனைவரும் இருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்களைப்போலவே தான் இருப்பதாகவும் காண்கிறான் என்று கருத்து. பொதுவாக அசேதநஶரீரத்தோடு கூடிய சேதனரைச்சொல்லும் பூ₄தஶப்₃த₃ம், "ஸத்யம் பூ₄தஹிதம் ப்ரோக்தம்" [ஆத்மாவிற்கு எது நன்மையோ அதுவே ஸத்யமாகும்] முதலானவிடங்களிற்போலே, இங்கு சேதநாம்ஶத்தை மாத்திரம சொல்லுகிறது. முற்கூறியபடி கருத்துரைக்காமல், "ஸர்வபூ₄தஸ்த₂ம்" என்று தொடங்கும் பகுதிக்கு ஶப்₃தா₃ர்த்த₂த்தையே கொண்டால் அதில் பல பொருந்தாமைகள் ஏற்படும். அவையாவன:—(1) தன் ஆத்மாவில் எல்லா பூ₄தங்களுமிருக்கையும், அவற்றில் தான் இருக்கையும் பரஸ்பரம் முரண்பட்டதாகையால் பொருந்தாது. (2) அணுவான தன் ஆத்மா எல்லா ஜீவாத்மாக்களிலும்

स्वात्मसमानाकाराणि च सर्वभूतानि पश्यतीत्यर्थः। एकस्मिन्नात्मनि दृष्टे सर्वस्यात्मवस्तुनस्तत्साम्यात्सर्वमात्मवस्तु दृष्टं भवतीत्यर्थः। सर्वत्र

இருப்பது முதலிலேயே ஓட்டாது. (3) பற்பல தே₃ஹங்களிலிருக்கும் பற்பலலாயிரம் உயிர்கள் ஒரு தே₃ஹத்திலிருக்கும் தன் ஆத்மாவிலிருப்பது அடியோடு ஓட்டாது. இதற்காக இங்குள்ள ஆத்மஶப்₃த₃த்தைப் பரமாதமபரமாகக்கொண்டுவிடலாமே என்று பார்த்தால, பரமாத்மா ஸர்வாதா₄ரனுகவும், ஸர்வவ்யாபியாகவும் உளளவன் எனபதைத் தெரிவிப்பதற்காக இப்ரகரணம் ஏற்பட்டதல்லவாகையால் அப்பொருள் பொருந்தாது. ஆகையால் 'எல்லா ஜீவர்களோடு ஸமாநமான ஆகாரத்தை உடையவனுகத் தன் ஆதமாவையும், தன் ஆத்மாவோடு ஸமாநமான ஆகாரத்தை உடையவராக எல்லா ஜீவர்களேயும் காண்கிருன' எனறே பொருள் கொளளவேணும். இதற்கு மேல் ஓர் கேள்வி எழுகிறது; அதாவது:- இவன தன ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுஸந்தி₄ப்பதாகிற யோக₃த்தில் ஈடுபட்டவன; அத்தகையவன தனனேடு ஸாமயமுடையவராகவும, தன்னிடமுள்ள ஸாம்யத்திற்கு ப்ரதியோகி₃யாயிருப்பவராகவும் எப்படி மற்ற ஆத்மாக்களேக் காணமுடியும? என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு பதில்:- ஸ்த₂ாலீபுலாகந்யாயத்தாலே, ஒரு சோற்றைப் பதம பார்த்தால் ஒரு பானே சோறும் பதம் பார்க்கப்பட்டதாகிறது; ஓருகுவியலில் ஒரு நெல்லின ஜாதியைக்கண்டால் எல்லா நெலலின் ஜாதியும் கணடதாகிறது; அதுபோல், தன ஆத்மாவாகிற ஓர் ஆத்மாவைக்கண்டபோதே மற்ற ஆத்மாக்களும் கண்டதாக ஆகிறபடியால், எலலா ஆத்மாக்களேயும் காணக் குறையில்லே என்பது. 'ஸர்வபூ₄தஸ்த₂ம் என்னும் பகுதியாலே ஸகலாதம ஸாம்யமே கூறப்படுகிறது என்று நிர்ப்பந்திக்கக்காரணமென் ?' ஏனெனில்: இந்த ஶ்லோகத்தின் முடிவில் 'ஸர்வத்ர ஸமத₃ர்ஶந:' என்று ஸாம்யமே கூறப்பட்டிருக்கையாலும், மேலே முப்பத்து மூன்றுவது ஶ்லோகத்தில் அர்ஜுனன் இதைப்பற்றி அநுவாத₃ம் செய்யும்போது "யோSயம் யோக₃ஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந' என்று ஸாம்யயோக₃ம் என்றே கூறுகையாலும், 'நிர்த்தோ₃ஷம் ஹி ஸமம் ப்₃ரஹ்ம" (கீதை 5–19) முதலான முன் கீ₃தாப்ரகரணங்களிலும் ஆத்மஸாம்யமே வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பதாலும், இங்கும ஆத்மஸாமயமே ஸர்வத்ரஸமத₃ர்ஶந: என்று கூறப்பட்டு, எஞ்சிய பகுதியால் வலியுறுத்தப்படுகிறது என்று கொள்வதே பொருத்தம்.

समदर्शन' इति वचनात्, योऽय योगस्त्वया प्रोक्तस्साम्येन (३३) इत्यनुभाषणाच्च, निर्दोष हि सम ब्रह्म (५. १९) इति वचनाच्च ॥ २९ ॥

योमा पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।
तस्याह न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥ ३० ॥

30 யோ மாம பஶ்யதி ஸாவதர ஸாவம ச மயி பஶ்யதி ।
தஸ்யாஹம ந பரணஶ்யாமி ஸ ச மே ந பரணஶ்யதி ॥

வேறு எபபடிக்கொணடாலும பொருநதாமைகளஏறபடும எஙஙனே யெனில வெளியிலிருககும பஞசபூ₄தஙகளிலும தன ஆதமாவையும அபபஞசபூ₄தஙகளைத தன ஆதமாவிலும காணபதாககொளவது—மேலே (ஸாவத்ர ஸமத₃ாஶந) எனறு எலலாவறறிலும ஸாமயததைக காணபதாகச சொலலியிருபபதோடு ஒடடாது இது பரமாதம யோக₃பரகரணமலலாமையாலே எலலா ஜீவராஶிகளையும பரமாத மாவிடமும எலலா ஜீவராசிகளிலும பரமாதமாவையும காணப தாகக கூறுவது பொருநதாது ஜீவாதம யோக₃ததுககு உபயோகி₃ யான பரமாதமத₄யானததை இஙகு சொலலுவதாகககொளளலாமே? எனில ஜீவாதமயோக₃ஸமாதி₄யைச சொலலுவதெனறு தெளிவாக விளஙகுகையால அதுவும ஒடடாது ஜீவாகளுககும பரமாதமா வுககும ஸாமயததை இஙகு சொலலுவதாகக கொளளலாமே? எனில யோ மாம எனறு மாம ஶப₃த₃ததாலேயே தனனை நேரே எடுககும அடுதத இரணடு ஶலோகஙகளிலும அநத ஸாமயததைக கூறுவதாககொளவது உசிதமேயொழிய அஸமச ச₂ப₃த₃மறற இநத ஶலோகததில அதைக கொளளுவது உசிதமலல அபபடிச சொலலுவதாகக கொணடால அடுதத இரணடு ஶலோகஙகளோடு ஓரளவுககுப புநருகதி ஏறபடும மேலும மேலே அாஜுனன இதை அநுவாத₃ம செயயுமபோது ஒனறுக கொனறு ஆத₄ாராதே₄யமாயிருபபதாகச சொலலாமல யோऽயம யோக₃ ஸாமயேந எனறு ஸாமயததையே கூறுகையாலும முனபிரகரணஙகளிலும புணடி₃தா ஸமத₃ாஶிந [5 18] நிாத தோ₃ஷம ஹி ஸமம [5 19] முதலான ஶலோகஙகளில ஆதம ஸாமயததையே பலகால வலியுறுததுகையாலும், ஜீவாகளிடையே பரஸபர ஸாமயமே இஙகு கூறபபடுவதாகக கொளள வேணடும

ய:—எவனொருவன். மாம்—என்னை. ஸர்வத்ர பஶ்யதி—எல்லா ஆத்மவஸ்துக்களிலும் (என் தன்மையிருப்பதை யிட்டுக்) காண்கிறானோ. ஸர்வம் ச—எல்லா ஆத்மாக்களை யும். மயி—என்னிடம். பஶ்யதி—(அவர்கள் தன்மையிருப் பதையிட்டுக்) காண்கிறானோ. தஸ்ய—அவனுக்கு. அஹம்—நான். ந ப்ரணஶ்யாமி—காட்சியளிக்காமற்போவதில்லை; ஸ: ச—அவனும். மே—எனக்கு. ந ப்ரணஶ்யதி—காட்சி யளிக்காமற்போவதில்லை.

26\. என்றன்மை யாலுயிர்களெங்குமெனைக் கண்டவற்றைத்
தன்றன்மை யாலென்பாற் றான்காண்பான்—சிந்தையி
நான்றோன்று வாறில்லை நன்குணர்ந்தான் என் [னில்
றான்றோன்று வாறில்லை தான். [னிடையிற் 26.

உயிர்கள் எங்கும்—எல்லா ஆத்மாக்களிலும், என் தன்மையால்—என் தன்மையிருப்பதால். எனை கண்டு—என்னைக் கண்டு. அவற்றை—அந்த ஜீவாத்மாக்களை. தன் தன்மையால—அவற்றின் தன்மையிருப்பதால், என்பால் தான காண்பான்—என்னிடம் தான் காண்பவனுடைய. சிந்தையினில்—நெஞ்சிலே. நான் தோன்றுவாறில்லை—நான் தோனறுமறபோவதில்லை; நன்கு உணர்ந்தான தான்—(என்னோடு தனக்குள்ள ஸாம்யத்தை) நன்கு அறிந்தவன் தானும். என்னிடையில்—என் நெஞ்சில் தோன்றுவாறில்லை தான்—தோன்றுமற்போவதில்லை.

30\. ப்ரக்ருதி பரிணாமமான தேவர், மனிதர் முதலான ரூப பேதங்களற்ற ஸ்வரூபததில் எல்லா ஆத்மாக்களும ஜ்ஞாநஸ்வ ரூபராயிருக்கையாகிற ஸாம்யம் முன் ஶ்லோகத்தில் பேசப்பட்டது. இனி, இந்த ரூபபேதங்களுக்குக காரணமான புண்யபாபங்கள் அழிந்தபின் முக்திநிலையில் "அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு: விஶோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" [(1) பாபமற்றவன், (2) கிழத்தனமற்றவன், (3) மரணமற்றவன, (4) ஶோகமற்றவன், (5) பசியற்றவன், (6) தாஹமற்றவன, (7) பழுதுபடாத குணங்களை உடையவன, (8) பழுதுபடாத ஸங்கல்

॥ भा ॥ ततोऽपि विपाकदशापन्नो मम साधर्म्यमुपागतः, निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति (मु. ३. १. ३.) इत्युच्यमानं सर्वस्यात्मवस्तुनो विधूतपुण्यपापस्य स्वरूपेणावस्थितस्य मत्साम्यं पश्यन् यस्सर्वत्रात्म-

---

பத்தை உடையவன்] என்று ஶ்ருதியில் பரமஸாமயம் அடையும் ஜீவனுக்கு உண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட எட்டுகு₃ணங்களை உடைத்தாயிருக்கையையிட்டு ஈஶ்வரனையும் தமமையும ஸம மாகக் காண்கையாகிற இரண்டாவது நிலையைச் சொல்லுகிறது இந்த ஶ்லோகம். ஜீவர்கள் தங்களுக்குள் உள்ள ஸாமயத்தை மனத்தாலே அநுஸந்தி₄ப்பதைவிட முகதிநிலையில் பரமாத்மாவோடு உண்டாகும் பரமஸாம்யத்தை மனத்தாலே அநுஸந்திப்பது சிறப்புற்றதாகையால் இந்த ஶ்லோகத்திற்கூறும் நிலை முனஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவனைவிடப் பக்குவமடைநதவனுக்கே ஏற்படும. புண்யபாபங்கள் கழிந்தபினபு, கு₃ணாஷ்டகாவிர்பா₄வமாகிற பரம ஸாம்யம் ஏற்படுகிறதென்பது "ததா₃ வித்₃வாந் புண்யபாபே விதூ₄ய நிரஞ்ஜநः பரமம் ஸாம்யமுபைதி" [முண்ட 3-1-3] [அப்போது உபாஸகன் புண்யபாபங்களை விட்டு, தோ₃ஷமற்றவனாய் மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான] எனறு ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டது. இது இப்ரகரணத்தில் சொலலப்படும கைவல்யமடைபவனுக்கும், மேலே சொல்லப்போகும் பரமாத்மாவையடைபவனுக்கும் ஸமம் என்று இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்து விளஙகுகிறது. (யோ மாம் ஸர்வத்ர பஶ்யதி) எவனொருவன இப்படி எல்லாப் புண்யபாபமும் கழிந்தபினபு, என்னோடு முக்திநிலையில் பரம ஸாம்யமடைவதையிட்டு என்னை எலலா ஆத்மாக்களிலும காண்கிறானோ; (ஸர்வம் ச மயி பஶ்யதி) எல்லா ஆதமாக்களையும் என்னிடம் (அவர்கள் தனமையிருப்பதையிட்டுக்) காண்கிறானோ: இங்கும பரமாத்மா ஸர்வாத₄ாரனாகவும, ஸர்வவ்யாபியாகவும் உள்ளவன் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக இப்ரகரணம ஏற்பட்டதல்லவாகையாலும், முனபின் ப்ரகரணங்களில "ஸமத₃ர்ஶந:" "ஸாம்யேந யோக₃:" எனறு ஸாம்யமே வலியுறுத்தப்படுகையாலும், பரமாத்மாவின ஸர்வாத₄ாரத்வாதி₃களை அநுஸந்தி₄ப்பதாகக் கொள்ளாமல், ஸாம்யத்தை அநுஸந்தி₄ப்பதாகப்பொருள கொள்ளவேண்டும. தன் ஆத்மாவை மாததிரம அநுஸந்திக்கும் யோக₃த்தில் ஈடுபட்ட இவனுக்கு ஸாம்யத்தையிட்டு மறற ஜீவாதமஸ்வரூபங்களும கணடதாகிறது என்று செனற ஶ்லோ

वस्तुनि मां पश्यति, सर्वमात्मवस्तु च मयि पश्यति; अन्योन्य-साम्यादन्यतरदर्शनेन अन्यतरदपीदृशमिति पश்யति; तस्य स्वात्मस्वरूपं

கததில் சொன்னரீதியில வரப்போகிற ஸாம்யத்தை அநுஸந்தி₄ப் பதையிட்டுப் பரமாத்மஸ்வரூபமும் காணப்பட்டதாவதாக இங்கு கூறுவதில் குறையில்லே. "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று ஶ்ருதியில் இந்த ஸாம்யாநுஸநத₄ாநம விதி₄க்கப்பட்டது. அதுவே இஙகு "யோ மாம் பஶ்யதி" எனறு அநுவதி₃க்கப்படுகிறது எனறு கண்டு கொள்வது. ஆக, "பரமாதமாவோடு மற்ற ஜீவர்கள் முக்தி நிலேயில் பரமஸாமயத்தை அடைந்திருப்பதால, தன ஆத்மாவைக் கண்டவனுககு, பரமாத்மாவும, மற்ற ஜீவர்களும் காணப்பட்ட வர்களாகவே ஆகிருர்கள" எனறு ஶ்லோகத்தின முற்பாதியி லிருந்து பொருள் தேறுகிறது. இனி, அந்வயத்தால் சொல்லப் பட்ட இதையே வ்யதிரேகததாலே வலியுறுத்துகிறது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி. (தஸ்ய அஹம் ந ப்ரணஶ்யாமி) அவனுக்கு நான் காட்சி தராமற்போவதில்லே; அதாவது.— தன் ஆத்மஸ்வரூபத் தைக் காணுமபோது, 'முக்திநிலேயில் என்னேடு ஸாமயமுடைய வன் பரமாத்மா' எனறே அநுஸநதி₄க்கிருஞகையால், அவனுக்கு நான் காட்சிதராமற்போகும் காலமே கிடையாது என்று கருத்து. (ஸ ச மே ந ப்ரணஶ்யதி) அவனும எனக்குக் காட்சிதராமற் போவதிலலே; அதாவது,— முக்திநிலேயில் எனனேடு ஸாம்யத்தை யிட்டு, தன் ஆதமாவை எனக்கு ஸமமாகக் காணும் அவனும், என் ஸ்வரூபததை நான காணும்போது அடங்கியிருக்கையாலே அவன் எனக்குக் காட்சிதராமற்போவதில்லே என்று கருத்து இப்படிப் பொருள் கொள்ளாமல், "அவனுக்கு நான அழிவதில்லே; எனக்கு அவன் அழிவதில்லே" என்று பொருளகொண்டால் அதில் பின் வருமாறு பல பொருந்தாமைகள் ஏற்படும்:—(1) நித்யர்களெனறு பல ப்ரமாணங்களிலிருந்து ஸித்₃தி₄ககும் ஜீவேஶ்வரர்களுக்கு இப்போது அநித்யத்வஶங்கை ஏற்பட இடமில்லாமையால், 'நான் அழிவதில்லே; அவன அழிவதில்லே' என்று அதைத் தவிர்க்க வேண்டிய அவஶ்யமில்லே. (2) மேலும், ஒரு பொருள் ஒருவருக்கு அழிவதாகவும், மற்ருெருவருக்கு அழிவதிலலேயென்றும் எங்கும் காண்பதில்லேயாகையால், 'எனக்கு அவன் அழிவதில்லே; அவ னுக்கு நான் அழிவதிலலே' என்னும் பிரயோக₃மும் சிறிதும் பொருந்தாது. ஆகையால், "ணஶ — அத₃ர்ஶநே" என்னும்

पश्यतोऽहं तत्साम्यान्न प्रणश्यामि—नादर्शनमुपयामि; ममापि मां पश्यतो मत्साम्यात् स्वात्मानं मत्सममवलोकयन् स नादर्शनमुपयाति ॥ ३० ॥

॥ भा ॥ ततोऽपि विपाकदशामाह—

सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः।
सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥ ३१ ॥

31. ஸர்வபூ₄தஸ்தி₂தம் யோ மாம் ப₄ஜத்யேகத்வமாஸ்தி₂த:।
ஸர்வதா₂ வர்த்தமானோ(அ)பி ஸ யோகீ₃ மயி வர்த்ததே ॥

த₄ாதுபாட₂த்தை ஒட்டி, "காட்சிதராமற்போவதில்லை" என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாகும். பரமாத்மாவோடு ஸாம்யாநுஸந்தா₄நம் இவனுக்குக் கணநேரமும் இடைவிடாமல் நடந்து செல்கிறது என்று வலியுறுத்துவதற்காக, முற்பாதியில் அந்வயத்தாலே சொல்லப்பட்ட அர்த்த₂மே வ்யதிரேகத்தாலே பிற்பாதியில் சொல்லப்படுகிறது. "அவனுக்கு நான் காட்சிதராமற்போவதில்லை" என்று சொன்னாலே இது ஸித்₃தி₄க்குமே; "எனக்கு அவனும் காட்சி தராமற்போவதில்லை" என்று கடைசிப் பாதத்தில் சொல்லுவது எதற்காக? எனில: (1) ஸர்வஜ்ஞனான எனக்கு அவன் எப்படிக் காட்சிதராமற்போவதில்லையோ, அது போலவே நானும் அவனுக்குக் காட்சிதராமற்போவதில்லை என்று த்₃ருஷ்டாந்தத்தின் பொருட்டுச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (2) அவன் அநுஸந்தி₄க்கும் ஸாம்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனான தானும் கண்டு கொண்டிருப்பதைக் காட்டுவதன்மூலம் அது ப்ராமாணிகமானது என்று நிலைநாட்டுவதற்காகச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (3) சென்ற ஶ்லோகத்திற்போலே ஸாம்யவிஷயத்தில் ஆஶங்கையெழ, ஜீவேஶ்வரஸாம்யமே இங்கு கூறப்படுகிறது என்று தெளிவாகக் காட்டுவதற்காகச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஆக, "எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் எனக்கும், என் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி₄க்கும்போது, என்னோடு ஸமமாயிருக்கையையிட்டு, அவனுடைய ஸ்வரூபமும் அநுஸந்தி₄க்கப்பட்டதாகிறதன்றோ" என்று கடைசிப் பாதத்தின் திரண்ட கருத்து. ஆக, இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்து இவ்வதி₄காரி முக்தப்ராயன (முக்திநிலையை அணுகியிருப்பவன) என விளங்குகிறது 30.

ஸர்வபூ₄தஸ்தி₂தம் மாம்—(யோக₃த₃ஶையில் முற்கூறிய ஸாம்யத்தையிட்டு) எல்லா ஜீவர்களிலுமிருக்கும் என்னை. ஏகத்வம் ஆஸ்தி₂த:—(ஜ்ஞாநச் சுருக்கமற்றிருக்கையாகிற) ஒற்றுமையை அநுஸந்தி₄ப்பவனாய், ய:—எவனொருவன். ப₄ஜதி — காண்கிறானோ. ஸ: யோகீ₃ — அந்த யோகி₃, ஸர்வதா₂ வர்த்தமாந: அபி—(யோக₃த்திலிருந்து எழுந்த நிலையில) எப்படியிருந்தாலும. மயி வர்த்ததே—என்னோடு ஸாம்யத்தை அநுஸந்தி₄ப்பவனாகவே வாழ்கிறான்.

---

27. எங்கு நிகழ்திருக்கு மெனறனை யேகமாத்
தங்குஞ் சமநினைவாற் றுணர்ந்தா—னங்கங்கே
யெவ்வா றியன்றிடினும யோகியவ னெனனிடையி
லவ்வா றியன்றவனே யாம்.

எங்கும நிகழ்நதிருக்கும என தன்னை—(யோக₃த₃ஶை யில் முற்கூறிய ஸாமயத்தையிட்டு) எலலா ஜீவர்களிலு மிருக்கும் என்னை. ஏகமா தங்கும் சம நினைவால் தான் உணர்நதான்—(எல்லா ஜீவர்களும) பரகாரமாகப் (பரமனோடு) தங்கியிருக்கும் ஸாம்யபுத்தியால் தான் அறிவு பெற்றிருப்பவனான. யோகி அவன்—அந்த யோகி. அங்கு அங்கே—(யோகத்தை விட்டு எழுந்த) அவ்வக்காலங்களில். எவ்வாறு இயன்றிடினும்—எந்தவிதமாக இருந்தாலும், என்னிடையில் அவ்வாறு இயன்றவனே ஆம்—என்னோடு ஸாம் யத்தை அநுஸந்திப்பவனாகவே வாழ்கிறான்.

---

31. கர்மம் கழிந்த முக்திநிலையில் ஈஶ்வரனோடு ஏற்படும் ஸாம்யத்தைக் காண்பது சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில்—அந்த நிலையில் விரிவுபெற்ற ஞானமுடையவர்களாயிருக்கையையிட்டு ஈஶ்வரனோடும், அவனைவிட்டுப்பிரியாத ப்ரகாரமாயிருக்கையையிட்டு மற்ற ஆத்மாக்களோடும் தமக்குள்ள ஸாமயத்தைக் காண்பதாகிற மூன்றாவதுநிலை விவரிக்கப்படுகிறது. ஈஶ்வர ப்ரகாரமாயிருக்கையை அநுஸந்தி₄ப்பதாகையாலே இது சென்ற ஶ்லோகத்தில் அநுஸந்தா₄னத்தைவிடச் சிறப்புற்றதென்பது தெளிவு. இப்படி மேலும் பரிபக்குவநிலையை அடைகையால், யோக₃த்தைவிட்டு எழுந்தபோதும்,யோக₃ஸம்ஸ்காரப்பெருமையால் ஸாம்யாநுஸந்தா₄னம் தொடர்கிறபடியும கூறப்படுகிறது.

॥भा॥ योगदशायां सर्वभूतस्थितं मामसंकुचितज्ञानैकाकारतया एकत्वमास्थित: प्राकृतभेदपरित्यागेन सुदृढं यो भजते, स योगी

(ஸர்வபூ₄தஸ்தி₂தம் மாம் ய: ப₄ஜதி) எல்லா பூ₄தங்களிடமும் இருக்கும என்னைப்போனறவனுடைய தனனை எவனொருவன காண்கிறுனே. இது எப்படி முடியுப? எனில்: (ஏகத்வம ஆஸ்தி₂த:) முக்தி நிலையில் என்னைப்போலே தானும் ஜ்ஞாநச்சுருக்கமற்றவனும், எல்லா பூ₄தஙகளிலும இருககப்போவதாகிற ஒற்றுமையை அநுஸந்தி₄ப்பதின மூலம காண்கிருன் என்றபடி. எல்லா பூ₄தங்களிலும இருக்கும பரமாத்மாவைத் தன ஆத்மாவில காண்கையாவது— தன ஆத்மாவும ப்ராக்ருத பே₄த₃ங்கள கழிந்தபினபு முக்திநிலையில் பரமாதமாவைபபோலே எல்லா பூ₄தங்களிடமும் இருககபபோவதாகக் காண்கையேயாகும. ஆனுல், அணுவான ஆதமாவுக்கு, விபு₄வான பரமாதமாவுக்குப்போலே ஸ்வரூபத்தாலே எலலா பூ₄தஙகளிலுமிருக்கை ஒட்டாது. ஆயினும், "வாலாக்₃ர ஶதப₄ாக₃ஸய ஶதத₄ா கல்பிதஸ்ய ச। ப₄ாகே₃ா ஜீவ: ஸ விஜ்ஞேய: ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே॥" [ஶ்வே 5-9] [நெலநுனியின நூறில ஒரு பகுதியை நூறு கூறிட்ட பகுதியிலும ஒரு பகுதியாயிருப்பவனே ஜீவன் என அறியவேண்டும். அவன் (முக்திநிலையில் ஞானத்தாலே) எங்கும் பரவுகிருன.] எனகிறபடியே முக்திநிலையில் த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தாலே எங்கும் வியாபிப்பதையிட்டு அவனையும் எல்லா பூ₄தங்களிலும் இருப்பவனுகக் கூறமுடியும். "ப்ரதீ₃பவத₃ாவேஶ: தத₂ா ஹி த₃ர்ஶயதி" [4-4-15] [விளக்கு (ஒளியாலே அறை முழுவதும் பரவுவது) போலே (ஜீவனும் ஞானத்தாலே) பரவுகிருன; ஶ்ருதியும் அப்படியே காட்டுகிறதன்றே.] என்று இதையே ப்₃ரஹ்மஸூத்ரமும் வலியுறுத்திற்று. ஆகையால். கர்மம் காரணமாக உண்டான ஶரீர ஸமப₃ந்த₄த்திஞல் ஏற்படும் ஜ்ஞாந தாரதம்யமாகிற பே₄த₃ம் முக்திநிலையில் கழிந்தபின்பு, பரமாத்மாவோடு ஏற்படப்போகும் இந்த ஒற்றுமையை அநுஸந்தி₄ப்பதன் மூலம் தன ஆத்மாவில் பரமாத்மாவைக் காண்கிருன் என்று கருத்து. பரமாத்மாவுக்கும், ஜீவனுக்கும் ஸ்வரூபைக்யத்தைக் கூறுவது எல்லா ப்ரமாணங்களோடும் முரண்படுமாகையாலே, இங்கு 'ஏகத்வம்' என்றதற்கு 'ஸாம்யம்' எனறே பொருள கொள்ளவேண்டும. அடுத்து இந்த யோக₃த்தை அநுவதி₃க்கும

व्युत्थानकालेऽपि यथातथा वर्तमानः स्वात्मानं सर्वभूतानि च पश्यन्

அர்ஜுனன் "ஸாமயேந யோக₃:" [கீ₃தை 6-33] என்று கூறுவதும இதையே வலியுறுத்துகிறது. இக்கைவல்யநிஷ்டரையே ஆழ்வாரும்,

"அமரர் தொழப்படுவானை அனைத்துலகுக்கும் பிரானை
அமரமனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்து அவன்தன்னொடொன்றாக
அமரத்துணிய வல்லாரகள்" [திருவாய் 3-5-9]

என்று குறிப்பிட்டார். இவ்விடத்தின ஈட்டில், "ஒன்றாக என்னுங்காட்டில் ஸமாநமாக எனனும இவ்வர்த்₂தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், 'ஸர்வபூ₄தஸ்தி₂தம் யோ மாம ப₄ஜத்யேகத்வமாஸ்தி₂த:' [6-31] என்று ஏகத்வத்தைச் சொல்லி, அதுதன்னை அநுபா₄ஷிக்கிறவிடத்திலே 'யோऽயம் யோக₃ஸ் த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மது₄ஸூத₃ந' [கீ₃தை 6-33] என்று ஸாமயத்தைச் சொல்லிற்றிறே." என்று வியாக்கியானம செய்ததும இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. "ஏகத்வம்' என்று எல்லா ஜீவர்களும் பரமாத்மாவுக்கு அப்ருத₂க்ஸித்₃த₄ (விட்டுப் பிரியாத) விஶேஷணமாயிருப்பதைக் குறிப்பதாககொண்டு, எல்லா ஜீவர்களுக்குமுள்ள பரமாத்மாவை விட்டுப்பிரியாதிருக்கையாகிற ஸாம்யத்தையும் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம. ஆகையால், இவ்வதி₄காரி—முகதிநிலையில் தான ஞானவிரிவுபெற்று எங்கும் வியாபிப்பதாகிற பரமாத்ம ஸாம்யத்தையும் பரமாத்மாவோடு விட்டுப்பிரியாதிருப்பதாகிற ஸர்வஜீவஸாமயத்தையும் அநுஸந்தி₄ப்பவன் எனறதாகிறது. (ஏகத்வம ஆஸ்தி₂த: ப₄ஜதி) இவ்வொற்றுமையிலே ஊன்றி நிற்பவனாய் தன ஆத்மாவை அநுஸந்தி₄க்கிறான் என்றபடி. (மாம ப₄ஜதி) எனக்கு ஸமமான ஆத்மாவை அநுஸந்தி₄ப்பது என்னை அநுஸந்தி₄ப்பதேயாகும என்று கருத்து. இனி, இத்தகைய பரிபக்குவ நிலையை அடைந்தவன யோக₃த்தைவிட்டு எழுந்தபோதும், யோக₃ஸம்ஸ்காரப்பெருமையாலே இவனுக்கு இந்த ஸாம்யாநுஸந்தா₄னம் தனனடையே தொடர்கிறது என்கிறது உத்தரார்த்த₄ம்: (ஸ: யோகீ₃ ஸர்வதா₂ வர்த்தமாநோऽபி) அந்த யோகி₃யானவன் எப்படியிருந்தபோதிலும; "ய: ஏகத்வம் ப₄ஜதி ஸ: ஸர்வதா₂ வர்த்தமாநோऽபி" [எவன் ஸாம்யத்தை அநுஸந்தி₄க்கிறானோ, அவன் எபபடியிருந்தபோதிலும்] என்கையாலே, முற்பாதியில் சொன்ன நிலைக்கும பிற்பாதியில் சொன்ன நிலைக்கும் காலபே₄த₃ம் ஸித்₃தி₄க்கிறது. "யோ ப₄ஜதி";

मयि वर्तते—मामेव पश्यति—स्वात्मनि सर्वभूतेषु च सर्वदा मत्साम्यमेव पश्यतीत्यर्थः ॥ ३१ ॥

॥ भा ॥ ततोऽपि काष्ठामाह —
आत्मौपम्येन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन।
सुखं वा यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥ ३२ ॥

32. ஆத்மௌபம்யேந ஸர்வத்ர ஸமம் பஶ்யதி யோऽர்ஜுந।
ஸுகம் வா யதி வா து:க்கம ஸ யோகீ பரமோ மத: ॥

என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட யோகநிலையில் எப்படி வேண்டு மானுலும இருக்கை ஒட்டாதாகையால், பிற்பாதியில யோகத்தை விட்டு எழுந்தபோது எப்படியிருந்தாலும் இந்த ஸாமயாநு ஸந்தாநம் தொடர்கிறது என்று கூறுவதாகக கொளவதே பொருந் தும். 'ஏகத்வமாஸ்தித:' என்று இந்த ஸாம்யாநுஸந்தாநத்தில் இவன் ஊன்றி நிற்கிருன எனகையாலே, யோகததை விட்டு எழுந்தபோதும் இவ்வநுஸந்தானம் தொடரத்தட்டில்லை: 'ஸர்வதா வர்த்தமாந:' எனறதற்கு 'மாஸ்தரங்களில் நிஷித்தமான முறை யில் வாழ்ந்தாலும்' என்று பொருள் கொண்டால், அப்படிவாழும் இவனுக்குக் கைகூடியிருக்கும் யோகநிலையும் அழிந்துவிடும். ஆகையால், தேஹதாரணதிகளுக்கு உறுப்பான லௌகிகக்ரியை களில் ஈடுபட்டிருந்தபோதிலும் என றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். (ஸ யோகீ மயி வர்த்ததே) அந்த யோகி, என்னிடமே வாழ்கிருன், பரமாத்மாவிடம தங்கிநிற்பதென்பது யோகிக்கும், மற்ற ஜீவர்களுக்கும் துல்யமாகையால், இங்கு அதைககூருமல், தன் புத்தியால் இவன் பரமாத்மாவிடம் வாழ்கிருன எனறு கூறுவதாகவே கொளளவேண்டும. 'என்னையே காண்கிருன்' என்றபடி. 'தன்னிடமும, எல்லா ஜீவராசிகளிலும் என்னோடு முற்கூறிய ஸாம்யத்தையே காண்கிருன்' எனறு கருதது. யோகத்தைவிட்டு எழுந்தபோது தன ஆத்மாவையே இவன் ஸாக்ஷாத்கரிப்பதில்லையே; அப்படியிருக்க பரமாத்ம ஸாம்யத் தையோ, ஜீவஸாம்யத்தையோ எப்படி இவன் காணமுடியும் எனில்: சற்றுமுன் யோகநிலையில் இருந்தபோது கண்டது இப்போதும் தொடர்வதைக் கூறுவதாகத் தாத்பர்யம கொள்ளவேணும்." 31.

அர்ஜுந—அர்ஜுநா! ஸர்வத்ர—எல்லாவிடத்திலும், ஆத்மௌபம்யேந—ஆத்மாக்கள் (முற்கூறிய) ஸாம்யத்தை உடையவராயிருக்கையாலே, ஸாவத்ர—தன்னிடமும் மற்றவர்களிடமும் உள்ள, ஸுக₂ம வா—(பிள்ளை பிறத்தல் முதலிய) ஸுக₂த்தையும், யதி₃ வா து₃:க்க₂ம்—(பிள்ளை இறத்தல் முதலிய) து₃:க₂த்தையும், ய:—எவனொருவன், ஸமம்—ஸமமாக, பஶ்யதி—காண்கிறானே, ஸ: யோகீ₃—அந்த யோகி₃யானவன், பரம: மத:—அனைவரிலும் சிறந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான்.

28. தன்னொத்த வெவ்விடத்து மனனு சமமாக
மன்னொத்த வின்பம வளர்துன்ப—முன்னலுறி
லாங்கவனே சால வதிகனும் யோகியென
வோங்கறிவார் தாமதிப்ப ருற்று.

மன்னு—அரசனே! தன் ஒத்த—(முற்கூறியபடி) தன் ஆத்மாவை ஒததிருக்கும், எவ்விடத்தும்—எல்லா ஜீவாத்மாக்களிடமும் உள்ள, மன் ஒத்த இன்பம்—மனிசர்களுககுரிய இன்பங்களையும், வளர் துன்பம்—வளர்கின்ற துனபங்களையும், சமமாக உன்னலுறில்—சமமாகக் கண்டானுகில், ஆங்கு அவனே—அப்படிப்பட்ட அவனே, சால அதிகனும் யோகி என—யோகிகளுக்குள் மிகச்சிறந்தவன் என்று, ஓங்கு அறிவார் தாம்—அறிவிற்சிறந்தவர்கள்தாம், உற்று மதிப்பர்—நன்கு கௌ₃ரவிப்பர்.

32. நாலுவித₄மான ஜீவாத்ம யோக₃நிலைகளில் தலைசிறந்த நிலையைச் சொல்லுகிறது இந்த ஶ்லோகத்தில். மிகப்பெரிய துன்பத்திற்குக காரணமான அநர்த்த₂ம வந்தாலும அதில் விகாரமடையாமலிருப்பதற்கு உறுப்பாக, "பூர்வகர்மத்தில் ஏற்றத்தாழ்வாலும், அதனால உண்டாகும ஜ்ஞாநத்தில ஏற்றத்தாழ்வாலும் ஸுக₂து₃:க்க₂ங்களில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படுகிறது; அவற்றில் விகாரமடையக்கூடாது" என்று அநுஸந்தி₄த்து பிறர் இன்ப துன்பங்களிற்போலே தன் இனப துனபங்களிலும் ஒட்டற்றிருக்கும் நிலையாகையாலே இது தலைசிறந்த நிலையாகிறது:— (ஸர்வத்ர

॥भा॥ स्वात्मनश्चान्येषां चात्मनामसंकुचितज्ञानैकाकारतयौपम्येन स्वात्मनि चान्येषु च सर्वत्र वर्तमानं पुत्रजन्मादिरूपं सुखं तन्मरणादि-रूपं च दुःखमसंबन्धसाम्यात्समं यः पश्यति, परपुत्रजन्ममरणादिसमं स्वपुत्रजन्ममरणादिकं यः पश्यतीत्यर्थः ; स योगी परमो मतः— योगकाष्ठां गतो मतः ॥ ३२ ॥

ஆத்மௌபம்யேந) தன் ஆத்மாவிலும், மற்றவர்களுடைய ஆத்மாக்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபங்கள் தேஹவிலக்ஷணமாய், ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், முக்திநிலையில் தர்மபூதஜ்ஞாந விகாஸமடைவதாய் இவ்வண்ணம் ஒருபடிப்பட்டதாயிருக்கையாலே. மேலே, 'ஸமம் பஶ்யதி' என்று ஸமமாகக்காண்கையைச் சொல்லுகையாலே, 'ஆத்மௌபம்யேந பஶ்யதி' என்று கூட்டிப் பொருள்கொண்டால் புநருக்தி ஏற்படுமாகையால், 'ஸர்வத்ர ஆத்மௌபம்யேந' என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. உபமாஶப்தமும் 'ஸமம்'என்னும் பொருளை உடையது; அதன் தன்மை ஔபம்யமாகிறது. எல்லா ஆத்மாக்களும் முற்கூறிய ஸாம்யத்தை உடைத்தாயிருக்கையாலே என்றதாகிறது. ஸர்வத்ர' என்னும் பதம் காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே கீழும் மேலும் அந்வயிக்கிறது. (ஸர்வத்ர ஸுகம் வா யதி வா துக்கம் ஸமம் பஶ்யதி) தன்னிடமும், பிறரிடமும் ஏற்படும் பிள்ளை பிறத்தல் முதலானவற்றால் உண்டாகும் இன்பத்தையும், பிள்ளை இறத்தல் முதலானவற்றால் உண்டாகும் துன்பத்தையும், ஆத்மாவோடு தொடர்பற்றிருக்கையையிட்டு ஸமமாகக்காண்கிறான். மிகவும் வேறுபட்டிருக்கும் இவற்றை ஸமமாகக் காண்பது எப்படி? எனில்; பிறர்க்குப்பிள்ளை பிறப்பதாலும், இறப்பதாலும் தன்னிடமும், தனக்குப்பிள்ளை பிறப்பதாலும் இறப்பதாலும் பிறரிடமும் இன்ப துன்பங்கள் எப்படி ஏற்படுவதில்லையோ, அப்படியே தனக்குப் பிள்ளை பிறப்பது இறப்பது முதலானவற்றிலும் முற்கூறிய அநுஸந்தாநத்தின் மூலம் இன்ப துன்பங்கள் ஏற்படாமலிருக்கும் நிலையை அடைந்தவன் இவன் என்று கருத்து. (ஸ யோகீ பரமோ மத:) அந்த யோகியே நால்வரிலும் தலைசிறந்தவன் என்று ஆத்மயோகத்தை அறிந்தவர்களாலே கருதப்படுகிறான். பரமாத்மயோகத்தை மேலே சொல்லப்போகிறானாகையால், இங்கு சொல்லப்படும் ஆத்மயோகிகளில் இவன் தலைசிறந்தவன் என்றே கொள்ள வேண்டும். பரமயோகிகளான வ்யாஸவஸிஷ்டாதிகளும், புதர

अर्जुन उवाच—

योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन मधुसूदन।
एतस्याहं न पश्यामि चञ्चलत्वात्स्थितिं स्थिराम्॥३३॥
चञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवद्दृढम्।
तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम्॥३४॥

அர்ஜுந உவாச—

33. யோऽயம் யோக₃ஸ்த்வயா ப்ரோக்த:
ஸாம்யேந மது₄ஸூத₃ந।
ஏதஸ்யாऽஹம ந பஶ்யாமி
சஞ்சலதவாத் ஸ்தி₂திம் ஸ்தி₂ராம் ||

34. சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி₂ ப₃லவத் த்₃ருட₄ம் |
தஸ்யாஹம நிக்₃ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுது₃ஷ்கரம் ||

மது₄ஸூத₃ந க்ருஷ்ண–*மதுவென்னும் அசுரனை அழித்த கண்ணனே!* ய: அயம ஸாமயேந யோக₃—*யாதொரு ஸம த₃ர்ஶநரூபமான இந்த யோக₃ம்.* த்வயா–*உன்னால்.* ப்ரோக்த:–*உபதே₃ஶிககப்பட்டதோ.* ஏதஸ்ய ஸ்தி₂ராம் ஸ்தி₂திம்—*இந்த யோக₃ம் நிலையாக நிற்பதை.* சஞ்சலத்வாத்—*மனம் நிலைநில்லாமலிருக்கும் காரணத்தாலே.* ந பஶ்யாமி—*நான் காணவில்லை.* ஹி—*ஏனெனில்:* மந:—*மனமானது.* சஞ்சலம்–*(இயல்வாகவே) நிலைநில்லாததாகவும்.* ப₃லவத்—*வலிமை யுடையதாகவும்.* *(அதனுலேயே)* ப்ரமாதி₂—*கலங்கவைப்பதாகவும்.* த்₃ருட₄ம்—*(விபரீத விஷயங்களில் இழுப்பதில்) உறுதியானதாகவும உள்ளது;* தஸ்ய நிக்₃ரஹம்—*அதை அடக்குவதை.* வாயோ: இவ—*புயற்காற்றை அடக்குவது போலே,* ஸுது₃ஷ்கரம்—*மிகவும் செய்ய இயலாதது என்று.* அஹம் மந்யே—*நான் நினைக்கிறேன்.*

வியோக₃ாதி₃களால் விகாரமடைகிறுர்களாகையால், அவ்விகாரமடையாத இவனை யோகி₃களில் தலைசிறந்தவன என்று கூறத்தட்டில்லையன்றோ. (அர்ஜுந் அர்ஜுனன் (வெளுததவன்) என்று பெயர் பெற்ற நீ ப₃ந்து₄லாப₄மரணஙகளில் ஸுக₂து₃:கங்₂களாகிற அழுக்கற்று வெளுத்த நெஞ்சினனுகவேண்டாவோ? என்று கருத்து. 32.

29. அண்ணலைப்பின் கேட்டா னமர்விசய னீயுரைத்த
வெண்ணமரு மொப்பா ரெழில்யோகந்—திண்ணமிது
மன்னு நிலைமை மதுசூத னுகாணே
னுன்னுமனஞ் சஞ்சலத்தா லோர்த்து.

30. வன்னெஞ்சு சஞ்சலமாய் மாறும் வலிநதடரு
மந்நெஞ்சு காற்றைப்போ லானறடக்கல்—தனனி
லரிதென் றிருப்பனென வாங்கவனுங் கேட்கச்
சுரிசங்கன் றானுரைத்தான் சொல்.

பின்—இப்படிக் கண்ணன் கூறியவுடன், அமர் விசயன்—போரில் வெற்றியே அடையும் அர்ஜுனன், அண்ணலை—ஸ்வாமியான கண்ணனை, கேட்டான்—பின்வருமாறு கேட்டான்.— "மதுசூதனா—மதுவை அழித்தவனே! நீ உரைத்த—உன்னால் உரைக்கப்பெற்றதாய், எண் அமரும்—அனைவராலும் மதிக்கத்தக்கதாய், ஒப்பு ஆர்—ஸமதர்சனம் நிறைந்ததான, எழில்யோகம் — அழகிய யோகத்தை, ஓர்த்து—ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், உன்னும் மனம் சஞ்சலத்தால்—(ஆத்மாவை.) தியானிக்கவேண்டிய மனம் நிலைநில்லாமையால், இது—இந்த யோகம், திண்ணம—உறுதியாக, மன்னும் நிலைமை-நிலைநிற்கும் தன்மையுடையதாயிருப்பதை, காணேன்—நான் காணவில்லை; (ஏனெனில்) வல் நெஞ்சு—வலியநெஞ்சம், சஞ்சலமாய் —(இயல்வாகவே) நிலைநில்லாததாய் மாறும்—கலங்கவைப்பதாய், வலித்து—பலமுடையதாய், அடரும் — உறுதியாக நலியும், அந்நெஞ்சு — அந்த நெஞ்சதனை, ஆன்று அடக்கல்—நன்கு அடக்குவது, காற்றை (அடக்கல்) போல்—புயற்காற்றை அடக்குவதுபோல, தன்னில் அரிது என்று—இயல்வாகவே இயலாதது என்று, இருப்பன்—நினைப்பேன், என—என்று, ஆங்கு—அப்போது, அவனும்—அர்ஜுனனும், கேட்க—கேட்க, சுரிசங்கன் தான்—சுரியுடைய சங்கத்தை ஏந்திய கண்ணன், சொல் உரைத்தான்—(பின்வரும்) பதிலைக் கூறினான்.

॥ भा ॥ योऽयं देवमनुष्यादिभेदेन जीवेश्वरभेदेन चात्यन्तभिन्नतयैतावन्तं कालमनुभूतेषु सर्वेष्वात्मसु ज्ञानैकाकारतया परस्परसाम्येन अकर्मवश्यतया चेश्वरसाम्येन च सर्वत्र समदर्शनरूपो योगस्त्वया प्रोक्तः, एतस्य योगस्य स्थिरां स्थितिं न पश्यामि, मनसश्चञ्चलत्वात् ।

---

34. இவ்வண்ணமாக ஆத்மயோகி₃க்குரிய நாலு நிலைகளைச் சொல்லும் முந்திய நாலு ஶ்லோகங்களிலும் ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாயிருக்கையையிட்டும், குற்றமற்றிருக்கையையிட்டும், ப்₃ரஹ்மத்தோடு அப்ருத₂க்ஸித்₃தி₄ஸம்ப₃ந்த₄த்தையும் அதன் கு₃ணமான ஜ்ஞாநவிகாஸத்தை முக்திநிலையில் தான அடைவதையுமிட்டும், மற்ற ப்ராக்ருதர்களோடு ஸம்ப₃ந்த₄மற்றிருக்கையையிட்டும் ப்₃ரஹ்மத்தோடும், மற்ற ஜீவர்களோடும ஸாம்யாநுஸந்த₄ானம கூறப்பட்டது. இந்நாலு ஶ்லோகங்களில முதலிரண்டு ஶ்லோகங்களாலேயே ஸாம்யாநுஸந்த₄ானம சொல்லப்படுகிறது என்றும் மேலிரண்டு ஶ்லோகங்களாலே அவ்வநுஸந்த₄ானம த்₃ருட₄தரமாகவும், த்₃ருட₄தமமாகவும் முற்றுவதற்கேற்ப ஏற்படும் இரண்டு ப₂ல நிலைகள் கூறப்படுகின்றனவென்றும சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தார்கள். ஆக, இவ்வத்தியாயத்தில் இதுவரையில யோக₃ாப்₄யாஸவிதி₄யும் பகுவத்திற்கேற்ப நாலுவகைப்பட்ட யோகி₃களும கூறப்பட்டனர். இனி, முன் அத்தியாயங்களில சொல்லப்பட்ட யோக₃ஸாத₄நங்களான அப்₄யாஸம், வைராக்₃யம் முதலானவற்றைத் தெளிவாக அறிவதற்காக மறுபடியும் அர்ஜுனன் கேள்வி கேட்கிறான இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலே. அதில் முதல் ஶ்லோகத்தில் கேள்வியைச் சுருக்கமாகக் கேட்டு, இரண்டாவதாலே அதை விவரிக்கிறான. (யோSயம் ஸாம்யேந யோக₃:)பரமாத்மாவோடும, இதரஜீவர்களோடும் ஸாம்யாநுஸந்த₄ாநரூபமான யாதொரு இந்த யோக₃ம். (த்வயா ப்ரோக்த:)உன்னால் உபதே₃ஶிக்கப்பட்டதோ; இயல்வாகவே ஸர்வஜ்ஞனுயிருக்கும் உன்னாலேயே இதை அநுஸந்தி₄ப்பதற்கும, சொல்லுவதற்கும் இயலுமேயொழிய அஜ்ஞர்களான எங்களால் அநுஸந்தி₄ப்பதற்கும் இயலாது என்று கருத்து. (ஏதஸ்ய) இந்த ஸாம்யாநுஸந்த₄ாந யோக₃த்தினுடைய. (ஸ்தி₂ராம் ஸ்தி₂திம ந பஶ்யாமி) நிலையான ஸ்தி₂தியை நான் காண்கிறேனலலேன். இந்த யோக₃ம் நிலைநிற்பதை நான காணவில்லை என்கை.

வைஷமயம் நிறைந்திருக்கும் இவ்வுலகில் ஸாம்யாநுஸந்த$_4$ாநம் எப்படிக்கூடும? தே$_3$வர், மனிதர், திர்யக், ஸ்த$_2$ாவரம் என்னும் நாலுவகைப்பட்ட ஶரீரபே$_4$த$_3$ங்களையும், அதனுல் ஜ்ஞாநம் ஶக்தி முதலானவற்றில எண்ணிறந்த பே$_4$த$_3$ங்களையும உடையவர்களா யிருக்கிருர்கள் ஜீவர்கள். ஜீவர்களையும ஈஶ்வரனையும் எடுததுக் கொண்டால், ஜீவர்கள் கர்மவஶ்யர்களாகவும், அதனுல் அஜ்ஞர் களாகவும, அஶக்தர்களாகவுமிருக்கிருர்கள்; ஈஶ்வரனே அகர்மவஶ்ய ஞகவும், ஸர்வஜ்ஞனுகவும், ஸர்வஶக்தனுகவுமிருக்கிருன். இப்படி இருளும் ஒளியும் போலே அடியோடு வேறுபடிப்பட்டவையாக அநாதி$_3$காலமாக அநுப$_4$விக்கப்பட்ட இநதத் தத்துவங்களிடையே ஸாம்யத்தை அநுஸந்தி$_4$க்கச் சொல்லுகிருய். ஜ்ஞாநஸ்வரூபர்களா யிருக்கையையிட்டு ஸர்வஜீவர்களோடும், ஈஶ்வரனேடும், முக்தி நிலையில கர்மவஶ்யரல்லாதவராயிருப்பதையிட்டும், அதனுல் ஜ்ஞாநத்திலும, பெறும பேருன இன்பத்திலும ஏற்றத்தாழ்வு இல்லா திருக்கையையிட்டும் ஈஶ்வரனேடும தனக்கு ஸாம்யத்தை அநுஸந் தி$_4$க்கச்சொல்லுகிருய். வைஷம்யம அநாதி$_3$காலமாக முகம் பழகியதா யிருககிறது; ஸாம்யமோ ஶாஸ்திரத்திஞலேயே அறியத்தக்கதா யிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது இந்த யோக$_3$ம் எனக்கு எப்படி நிலைநிற்கமுடியும் என்று கருத்து. மனத்தை அடக்குவதன் மூலம் இந்த யோக$_3$த்தை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளலாமே? என்று கண்ணன் திருவுள்ளமாகக் கூறுகிருன,— (சஞ்சலத்வாத்) விவரண மான மேல்வாக்யத்தில் மனத்தையே சஞ்சலமாகக்கூறுகையால், ‘மனம் நிலைநில்லாததாயிருக்கையால்’ என்று இங்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (மது$_4$ஸூத$_3$ந) மது$_4$கைடப$_4$ர்களை அழித்தாற் போலே, என்நெஞ்சிலுள்ள ரஜஸ்தமங்களை அழிக்க வல்ல நீயே என் நெஞ்சை அடக்க உபாயத்தையும் உபதே$_3$ஶிக்கவேணும் என்று கருத்து. ஆக அநாதி$_3$காலமாக பே$_4$த$_3$ாநுஸந்த$_4$ானம் செய்துவந்தவனுய் நிலைநில்லாத நெஞ்சை உடையவனுயிருக்கை யால் என நெஞ்சில் ஸாம்யாநுஸந்த$_4$ாநயோக$_3$ம் நிலைநில்லாது; நிலைநிற்க நீயே வழி சொல்லவேணும் என்று முதல ஶ்லோகத்தில சொல்லிற்றுயிற்று. 33.

இனி, முதல் ஶ்லோகத்தாலே கேட்கப்பட்ட கேள்வி இரண்டா வது ஶ்லோகத்தால் விவரிக்கப்படுகிறது. (ஹி) எப்படியெனில்: ‘ஹி’ என்பதற்கு ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ப்பொருளைக்கொண்டு சஞ்சலமாகப் பிரஸித்$_3$தி$_4$பெற்ற மனம் என்று மனத்துக்கு விஶேஷணமாக்கினுர்

तथा ह्यनवरताभ्यस्तविषयेष्वपि स्वत एव चञ्चलं पुरुषेणैकत्रावस्थापयितु-मशक्यं मनः पुरुषं बलात्प्रमथ्य दृढमन्यत्र चरति, तस्य स्वाभ्यस्त-

---

யாத₃வப்ரகாஶர்; அதைவிட, அதற்கு ஹேதுப்பொருளைக்கொண்டு முன ஶ்லோகத்திற்சொன்ன அர்த்த₂த்திற்கு இந்த ஶ்லோகத்தில ஹேது விளக்கப்படுகிறது என்று கூறுவது உசிதம் எனபது ஶ்லோகங்கள் அமைந்திருக்கும் முறையிலிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது. (சஞ்சலம மந:) தான எபபோதும பழகும ஶப₃த₃ாதி₃ விஷயங்களிலும் இயல்வாகவே நிலை நில்லாததாயிருக்கும மனம். அவ்விஷயங்களிலேயே ஒனறிலும் நிலை நில்லாமல ஒன்றை விட்டு ஒன்றுக்குத் தாவிவரும் மனத்தைத் தான் பழகியறியாத ஆத்மாவில் நிலைநிறுத்த எவனாலும ஆகுமோ? என்று கருத்து. இதையே "நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையேன்" [பெரியதிரு 1-1-4] "உள்ளமோ ஒன்றின் நில்லாது" [திருக்குறு 9] என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். (ப₃லவத்) வலிமை யுடையது. இவன ஆத்மாவை நோக்கி இழுகக, இது தனக்கு முகம் பழகிய ஶப₃த₃ாதி₃விஷயங்களை நோககி இழுத்தால் இவனை விட வலிமையுடைய இது வெல்லுமேயொழிய இவன வெலல மாட்டான என்று கருதது. (ப்ரமாதி₂) கலங்க வைப்பது; முற் கூறியபடி வலிமைமிக்கதாகையாலே இவனை விஷயங்களை நோககி இழுத்துச் சென்று கலங்கவைப்பது இமமனம் என்று கருதது. 'ப₃லவத்' என்று ஹேதுவையும், 'ப்ரமாதி₂' என்று கார்யத்தை யும் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, ப₃லவச்ச₂ப்₃த₃ம் ப்ரமத₂நக்ரியா விஶேஷணமாகவுமாம். ப₃லாத்காரிததுக் கலங்கவைப்பது என்றபடி. (த்₃ருட₄ம்) வெளிவிஷயங்களில் செலவதில் உறுதியாயிருபபது. ஒரு பூவைவிட்டு மற்றொரு பூவுக்குப் பறந்து சென்றுகொண்டே யிருககும வணடுபோலே, ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களில சஞ்சல ஸ்வ ப₄ாவமாயிருந்தபோதிலும, "யாதானும் பற்றிநீங்கும் விரதம" [திரு விருததம் 95] என்றாப்போலே. ஆத்மாவைக் கைவிட்டு ஏதேனு மொரு வெளிவிஷயத்தை நோக்கிச் செல்வதில உறுதியாயிருப்பது என்று கருத்து. ஆத்மவிஷயத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தின ருசியறிநத பினபும், அநாதி₃வாஸனையாலே அதி லும் நிலைநில்லாமல், "உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ள மனம்" [திருவாய் 5-1-3] என்கிறபடியே ப₄க₃வானிடம ஈடுபட்டதுபோலே நடித்து அவனையும வஞ்சிதது வெளியில் பட்டி மேயும உறுதி

विषयेष्वपि चञ्चलस्वभावस्य मनसस्तद्विपरीताकारात्मनि स्थापयितुं निग्रहं प्रतिकूलगतेर्महावातस्य व्यजनादिनेव सुदुष्करमहं मन्ये। मनोनिग्रहोपायो वक्तव्य इत्यभिप्रायः ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

யுள்ளதன்றோ இம்மனம். "விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலன்" [திருவாய் 7-1-6] "பலவாநிந்த்₃ரியக்₃ராமோ வித்₃வாம்ஸமபி கர்ஷதி" [மநு 2-215] [வலிமைமிக்க இந்த்₃ரியஸமூஹம் அறிவுடையவர்களையும் ஶப்₃தா₃தி₃ விஷயங்களை நோக்கி இழுத்துவிடும்] என்கிறபடியே பேரறிவாளர்களையும் ஶப்₃தா₃தி₃ விஷயங்களில் இழுத்துவிடும் ஐந்து இந்திரியங்களை அடியாட்களாகக்கொண்டு மனமென்னும் வன்குறும்பனோடு போரிட்டு வெல்வது இயலாத காரியமேயன்றோ. (தஸ்ய) இவ்வண்ணமாகப் பழகிய விஷயங்களிலும் இயல்வாகவே நிலைநில்லாததாய், வெளிவிஷயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைப்பற்றி ப்ரத்யக்₃ (உள்) விஷயத்தை விட்டு நீங்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய அந்த மனத்தினுடைய. (நிக்₃ரஹம்) நியமனத்தை; முகம் பழகியறியாத ஆத்மவிஷயத்தில் நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு அம்மனத்தை நியமிப்பதை என்கை. (வாயோரிவ ஸுது₃ஷ்கரம் அஹம் மந்யே) (மனத்தைப் போலே) சஞ்சலமாய், வலிமையுடையதாய் கலங்க வைப்பதாய், எல்லாப் பொருள்களையும் தான் செல்லும் வழியே அடித்துச்செல்வதில் உறுதியானதான புயற்காற்றை விசிறி முதலானவற்றால் தடுப்பதுபோலே, (இம்மனத்தை நியமிப்பதும்) செயற்கரிய செயல் என்றே எண்ணுகிறேன். த₃ார்ஷ்டாந்திகமான மனத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட சஞ்சலத்வம் முதலான தன்மைகளை த்₃ருஷ்டாந்தமான காற்றுக்கும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமாகையால், வாயுஶப்₃த₃த்திற்குப் புயற்காற்று என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்வளவு வலிமையுடைய மனத்தை எளியேனும்பனான இவன் அடக்கமுயலுவது புயற்காற்றை விசிறியால் தடுக்கமுயல்வதையொக்கும் என்று கருத்து. (க்ருஷ்ண) "க்ருஷாமி மேதி₃நீம் பார்த்த₂" என்கிறபடியே உயிர்களை உய்விப்பதற்காக அநாதி₃காலமாக க்ருஷிசெய்பவன் க்ருஷ்ணனாகிறான். "பத்தியுழவன் பழம்புனத்து" [நான்-திருவ 23] என்கிறபடியே உயிர்களிடத்தில் பக்திப் பயிர் வளருவதற்காக அநாதி₃காலமாக க்ருஷிசெய்யும் நீ இம்மனத்தை அடக்கினால் அடக்கலாமேயொழிய எளியேனுமபனான என்னால் இதை அடக்க இயலாது என்று கருத்து.

श्रीभगवानुवाच—

असंशयं महाबाहो मनो दुर्निग्रहं चलम्।
अभ्यासेन तु कौन्तेय वैराग्येण च गृह्यते॥ ३५॥
असंयतात्मना योगो दुष्प्राप इति मे मतिः।
वश्यात्मना तु यतता शक्योऽवाप्तुमुपायतः॥ ३६॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—

35. அஸம்ஶயம் மஹாபா₃ஹோ மநோ து₃ர்நிக்₃ரஹம் சலம்।
அப்₄யாஸேந து கௌந்தேய வைராக்₃யேண ச க்₃ருஹ்யதே॥

36. அஸம்யதாத்மநா யோகோ₃ து₃ஷ்ப்ராப இதி மே மதி।
வஶ்யாத்மநா து யததா ஶக்யோऽவாப்துமுபாயத:॥

மஹாபா₃ஹோ—*தடக்கையனே!* கௌந்தேய—*குந்தீ புத்திரனே!* சலம் மந—*நிலையில்லாத மனம்,* து₃ர்நிக்₃ரஹம்—*அடக்கவரிது (என்பதில்)* அஸம்ஶயம்—*ஐயமில்லைதான்;* து—*ஆயினும்.* அப்₄யாஸேந—*(ஆத்மகு₃ணங்களில்) பழக்குவதாலும்.* வைராக்₃யேண—*(மற்ற விஷயங்களில் தோ₃ஷத்தைக் காட்டி) வெறுப்பை விளைப்பதாலும்,* க்₃ருஹ்யதே—*(ஒருவாறு) மனம் அடக்கப்படுகிறது.* அஸம்யதாத்மநா—*மனத்தை அடக்காதவனால்,* யோக₃:—*(ஸமத₃ர்ஶந) யோக₃ம்.* து₃ஷ்ப்ராப:—*அடைய அரிது.* இதி—*என்பதே,* மே மதி:—*என் முடிவு,* து-*ஆனால்,* உபாயத:-*(முற்கூறிய) கர்மயோக₃மாகிற உபாயத்தினால்,* வஶ்யாத்மநா—*மனத்தை அடக்கியவனாய்,* யததா—*யோகா₃ப்₄யாஸம் செய்பவனால.* (யோக₃:—*இந்த ஸமத₃ர்ஶந யோக₃ம்)* அவாப்தும் ஶக்யதே—*அடைய எளிதாகிறது.*

“ஒன்று சொல்லி ஒருததினில் நிற்கிலாத ஓரைவர் வன்கயவரை என்று யான் வெல்கிற்பன் உன திருவருளில்லையேல”

[திருவாய் 7-1-7]

என்ற ஆழ்வாரைபபோலே அவனையே கால் கட்டுகிறான். ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகத்தாலும மனத்தை அடக்குவது அரிதாயுள்ளது என்று காட்டி, அதை அடக்கும உபாயத்தை நீயே சொல்ல வேண்டும் எனறு உணர்த்தி நிற்கிறான் அர்ஜுனனை. 33, 34.

31. நேராக நின்றடக்க நில்லா தரிதுமனங்
காரார் கொடைத்தடந்தோட் கௌந்தேயா—சீராரும்
யோகத் திடைப்பயில்வா லேலுந் துறவதனு
லாகத் ததுவடக்க லாம்.

காரார் கொடை தடம் தோள் கௌந்தேயா—மேகம் போலே வரையாது வழங்கும் பெரிய தோளையுடைய குந்திபுத்திரனே. நில்லாத மனம்—நிலைநில்லா நெஞ்சானது. நேராக நின்று அடக்க அரிது—எளிதில் அடக்க இயலாததேயாகும்; சீர் ஆரும் யோகத்திடை பயில்வால்—குணங்கள் நிறைந்த ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரத்தில் பயிற்சியாலும். ஏலும் துறவு அதனுல்—மற்ற விஷயங்களில் பொருந்திய வைராக்யத்தாலும். அது—அம்மனத்தை. ஆகத்து—ஆத்மாவில். அடக்கலாம்—ஈடுபடும்படி செய்யலாம்.

32. தன்னிசையா நெஞ்சுதன்னுற்சார்வரிதாம்யோகமென்
றென்னிசைவ தாகு மிதுபின்னே—முன்னிசையு
நெஞ்சான் முயனறவனு னேரே யுபாயத்தா
லெஞ்சா தடையலா மிங்கு.

தன் இசையா நெஞ்சு தன்னுல்—தனக்கு வசப்படாத மனத்தால். யோகம் சார்வரிதாம்—(ஸமதர்சனரூப) யோகம் அடைய இயலாதது. என்று—என்று. என் இசைவு அது ஆகும்—என் உறுதியான முடிவாகும்; பினனே இது—ஆயினும் இந்த யோகத்தை, உபாயத்தால்—(முற்கூறிய) கர்மயோகமாகிற உபாயத்தால். முன் இசையும் நெஞ்சால்—தனக்கு முற்பட இசைந்திருக்கும் மனத்தால் முயன்றவனுல்—முயற்சி செய்கின்ற யோகியால். இங்கு—இப்பிறப்பிலேயே. எஞ்சாது—முழுவதும். நேரே அடையலாம்—தடையற அடையலாம்.

35, 36. அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்வியை அநுவாதம் செய்துகொண்டு, அவன் அறிய விரும்பிய மனத்தையடக்குமுபாயத்தை இவ்விரு ச்லோகங்களாலே கூறுகிறான் கண்ணன். (சலம மந:

॥भा॥ चलस्वभावतया मनो दुर्निग्रहमेवेत्यत्र न संशयः; तथाऽप्यात्मनो गुणाकरत्वाभ्यासजनिताभिमुख्येनात्मव्यतिरिक्तेषु दोषाकरत्वदर्शनजनितवैतृष्ण्येन च कथंचिद्गृह्यते : असंयतात्मना—अजित-

துர்நிக்3ரஹம (அஸம்ஶயம்) நிலைநில்லாத நெஞ்சு அடக்க அரியதே என்பதில் ஐயமில்லை; மனம் நிலைநில்லாமையையே இயல்வாகக் கொண்டதாகையால் அடக்க அரிதாயுள்ளது என்று நீ கூறியது பொதுவாக உண்மையே என்று கருத்து. 'அஸம்ஶய:' (ஐயமில்லை) என்றது, 'ஸம்ஶயம்' என்னும் பத3ம்போல் அர்த்4தா4ங்கீ3காரத்தை (பாதி இசைவை) காட்டுகிறது. (து) ஆயினும்; பொதுவாக நீ சொன்னது சரியாயினும், ஒரு விசேஷமும் உண்டு என்று காட்டுகிறது துஶப்3த3ம். (அப்4யாஸேந வைராக்3யேண ச) ஆத்மா நற்குணங்கள் பல நிறைந்தது என்று அடிக்கடி அநுஸந்தி4ப்பதன் மூலம் மனத்தை ஆத்மாவில் ஈடுபடுத்துவதாலும், ஆத்மாவைத்தவிர்ந்த ஶப்3தா3தி3விஷயங்களில் தோ3ஷத்தைக் காட்டி அவற்றில் வெறுப்பை வளர்ப்பதாலும். அநாதி3காலம் முதல் பழகிய ஶப்3தா3தி3விஷயங்களில் இவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஈடுபாட்டைப்போக்குவதற்கு அவற்றிலுள்ள அற்பமாயிருக்கை நிலைநில்லாததாயிருக்கை முதலிய தோ3ஷங்களைக்காட்டிக்காட்டி அவற்றில் வெறுப்பை வளர்க்கவேண்டும். இவனுக்குப் பழக்கமேயில்லாத ஆத்மாவில் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கு ஆத்மாவிடமுள்ள நித்யமாயிருக்கை, அறிவே வடிவாகவும், அறிவுடையதாகவுமிருக்கை, ஆனந்த3மே வடிவாயிருக்கை, (முக்திநிலையில்) கர்மவஶப்படாததாயிருக்கை, குற்றமற்றதாயிருக்கை முதலான நற்குணங்களைக் காட்டிக்காட்டி அதில் விருப்பை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கருத்து. (க்3ருஹ்யதே) முற்கூறிய அப்4யாஸவைராக்3யங்களால் மனம் ஒருவாறு அடக்கப்படுகிறது. குறிக்கொண்டு அப்4யாஸவைராக்3யங்களைப்பழகப்பழக, இயல்வாக நிலைநில்லாததாய், யாதானுமொரு வெளிவிஷயத்தைப்பற்றி ஆத்மாவைவிட்டு நீங்கும் மனம் அவ்வெளி விஷயங்களில் ஈடுபாட்டைவிட்டு ஆத்மாவில் நிலையாக நிற்கும் என்று கருத்து. ஆக, முதல் ஶ்லோகத்தாலே நிலைநில்லா மனத்தை ஆத்மாவில் ஈடுபடுத்தும் உபாயம் கூறப்பட்டது. இனி,' ஏதஸ்யாஹம் ஸ்தி2ராம் ஸ்தி2திம் ந பஶ்யாமி' [33] என்று அர்ஜுநன் ''யோக3ம் நிலைநிற்பதைக் காணவில்லை'' என்று கூறியது நெஞ்சை அடக்காதவன் விஷயத்திலேயே பொருந்தும் என்று இரண்டாவது

मनसा महताऽपि यत्नेन योगो दुष्प्राप एव ; उपायतस्तु वश्यात्मना— पूर्वोक्तेन मदाराधनरूपेणान्तर्गतज्ञानेन कर्मणा जितमनसा यतमानेनाय- मेव समदर्शनरूपो योगोऽवाप्तुं शक्यः ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

ஶ்லோகத்தாலே காட்டுகிறான். (அஸம்யதாத்மநா யோக: துஷ்ப்ராப இதி மே மதி:) அடக்கப்படாத நெஞ்சை உடையவனாலே முற்கூறிய ஸமதர்ஶநயோகம் அடைய முடியாதது என்பதே என் ஸித்தாந்தம். இந்த ப்ரகரணம் மனத்தை அடக்குவது பற்றியதானமையாலும், 'அஸம்யதாத்மநா' என்றும், 'வஶ்யாத்மநா' என்றும் முறையே ஆத்மாவை அடக்காமலிருப்பதையும் அடக்குவதையும் பற்றி இந்த ஶ்லோகத்தின் இரு பாதிகளிலும் சொல்லுகையாலும், அடக்கத்தக்கது மனமேயொழிய ஜீவாத்மாவல்லாமையாலும் இங்கு ஆத்மாவெனப்படுவது மனமேயாக வேண்டும் என்பது தெளிவு. முந்தின ஶ்லோகத்தில் அர்ஜுனனை 'மஹாபாஹோ' [தடக்கையனே!] என்று கூப்பிட்டிருப்பதை இத்துடன் சேர்த்து அநுஸந்திக்கும்போது, 'எத்தனைதான் பாஹுபலம் இருந்தாலும் மநோபலம் இல்லாதவனால் யோகத்தை அடைவது அரிது' என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 'உபாயேந து யச்சக்யம் ந தச்சக்யம் பராக்ரமை:' [(புத்திபலத்தால் நிர்ணயிக்கப்படும்) உபாயத்தால் எதை ஸாதிக்கலாமோ, அதை பராக்ரமங்களால் (தேஹபலத்தால்) ஸாதிக்கமுடியாது] என்றது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. 'மே மதி:' என்று '(ஸர்வஜ்ஞனான) என் ஸித்தாந்தம்' என்கையாலே இதில் ஐயமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. (உபாயதஸ்து வஶ்யாத்மநா) எனக்கு ஆராதனமாயிருப்பதாய், ஜ்ஞானத்தை உள்ளடக்கியதான கர்மயோகமாகிற முற்கூறிய உபாயத்தால் நெஞ்சை அடக்கியவனுக்கோவெனில். இத்தால், முற்கூறிய கர்மயோகமே மனத்தை அடக்குவதற்கு நேரே உபாயம் என்றும், முதல் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அப்யாஸவைராக்யங்கள் அக்கர்மயோகத்திற்கு அங்கமாயிருந்து கொண்டு மனத்தை அடக்குவதில் உதவுகின்றன என்றும் விளங்குகிறது. 'அஸம்யதாத்மநா,' 'வஶ்யாத்மநா' என்ற இரண்டும் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம். 'அடக்காத நெஞ்சை உடையவனால்,' 'வஶப்பட்டிருக்கும் நெஞ்சை உடையவனால்' என்று பொருள்படுகின்றன. கர்மதாரயஸமாஸமாகக்கொண்டு 'அடக்கப்படாத நெஞ்சால்' 'வஶமாயிருக்கும் நெஞ்சால்' என்று பொருள் கொண்டார் வெண்பாவில்

।।भा।। अथ नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति (२. ४०) इत्यादावेव श्रुतं योगमाहात्म्यं यथावच्छ्रोतुमर्जुनः पृच्छति; अन्तर्गतात्मज्ञानतया योगशिरस्कतया च हि कर्मयोगस्य माहात्म्यं तत्रोदितं, तच्च योगमाहात्म्यमेव।

अर्जुन उवाच—

अयतिश्श्रद्धयोपेतो योगाच्चलितमानसः।
अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण गच्छति।।३७।।

कच्चिन्नोभयविभ्रष्टश्छिन्नाभ्रमिव नश्यति।
अप्रतिष्ठो महाबाहो विमूढो ब्रह्मणः पथि।।३८।।

एतं मे संशयं कृष्ण च्छेत्तुमर्हस्यशेषतः।
त्वदन्यः संशयस्यास्य च्छेत्ता न ह्युपपद्यते।।३९।।

ஆர்ஜுந உவாச—

37. அயதி: ஶ்ரத்3த4யோபேதோ யோக3ாச்சலிதமாநஸ:।
அப்ராப்ய யோக3ஸம்ஸித்3தி4ம் காம க3திம் க்ருஷ்ண
க3ச்ச2தி ||

38. கச்சிந்நோப4ய விப்4ரஷ்டஶ்சி2ந்நாப்4ரமிவ நஶ்யதி।
அப்ரதிஷ்டே2ா மஹாபா3ஹோ விமூடே4ா ப்3ரஹ்மண: பதி2||

39. ஏதம மே ஸம்ஶயம் க்ருஷ்ண ச்சே2த்துமர்ஹஸ்யஶேஷத:।
த்வத3ந்ய: ஸம்ஶயஸ்யாஸ்ய ச்சே2த்தா ந ஹ்யுபபத்3யதே ||

வாதி3கேஸரிஜீயர். 'வஶ்யாத்மநா' என்ற பத3த்தோடு முன் ஶ்லோகத்திலுள்ள 'கௌந்தேய' ஶப்3த3த்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு, 'விபத3: ஸந்து ந: ஶஶ்வத' [கண்ணா! உன்னை நாங்கள் நினைக்கும்படி) ஆபத்துகள் எங்களுக்கு எப்போதும் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கட்டும.] என்று பிரார்த்திக்குமளவுக்கு நெஞ்சை அடக்கிய குந்தியின பிள்ளையான நீ அவளைப்போலே நெஞ்சை அடக்கியவனாக ஆகவேண்டாவோ என்று கருத்து. (யததா) யோக3ாப்4யாஸம் செய்பவனால. (யோக3: அவாப்தும் ஶக்ய:) முற்கூறிய ஸமத3ர்ஶந யோக3ம அடைய எளிது. ஆக, அப்4யாஸ வைராக்3யங்களோடு கூடிய கர்மயோக3த்தைச்செய்து நெஞ்சை அடக்காதவனுக்குத்தான யோக3ம் நிலைநில்லாதேயொழிய அதைச் செய்து நெஞ்சை அடக்கியவனுக்கு யோக3ம் எளிதேயாகும என்றதாயிற்று. 35, 36.

க்ருஷ்ண—கண்ணு! மஹாப$_3$ாஹோ—தடக்கையனே! ஸ்ரத்$_3$த$_4$யா — ஸ்ரத்$_3$தை$_4$யினுல். உபேத: — யோக$_3$த்தைத் தொடங்கியவனுய் அயதி:—(உறுதியான யோக$_3$ாப$_4$யாஸமாகிற) முயற்சியற்றவனுய், (அதனுலே) யோ$_3$க ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$ம் அப்ராப்ய—யோக$_3$ம் நிறைவடையாமலிருக்கும் போதே, யோக$_3$ாத் சலித மாநஸ:—அந்த யோக$_3$த்தினின்றும் நழுவிய நெஞ்சையுடையவனுனவன், காம் க$_3$திம்—(போ$_4$க$_3$மோக்ஷாரகங்களில்) எந்த க$_3$தியை, க$_3$ச்ச$_2$தி—அடைவான்? ப்$_3$ரஹ்மண: பதி$_2$ விமூட$_4$:—ப்$_3$ரஹ்மப்ராப்திக்கு உபாயமான யோக$_3$த்தில் வழி தவறியவனுய், அப்ரதிஷ்ட$_2$:—(ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$ ப$_2$லஸாத$_4$னங்களில்) நிலேநில்லாதவனுய், (இவ்வண்ணமாக), உப$_4$ய விப்$_4$ரஷ்ட:—போ$_4$க$_3$மோக்ஷக$_3$திகளிரண்டினின்றும் நழுவியவனுய், சி$_2$ந்நாப்$_4$ரம் இவ-சிதறிய மேக$_4$ம்போலே, கச்சிந் ந நஶ்யதி—நசிக்காமலிருப்பானு? (அல்லது நசித்தே விடுவானே?) க்ருஷ்ண—கண்ணனே! மே — என்னுடைய, ஏதம் ஸம்ஶயம் — இந்த ஐயத்தை, அஶேஷத:—முழுவதும், சே$_2$த்தும் அர்ஹஸி—போககடிப்பாயாக; அஸ்ய ஸம்ஶயஸ்ய சே$_2$த்தா—இந்த ஐயத்தைப் போக்கடிப்பவனுக, த்வத$_3$ந்ய:-உன்னைத் தவிர வேருெருவன், ந ஹி உபபத்$_3$யதே -தகுதி பெற்றிருக்கவில்லேயன்றே.

---

33. ஆங்கு விசய னமலன் றனேக்கேட்டா
னீங்குவிருப் புற்று னியல்வற்றுப்—பாங்குமனந்
தக்கயோ கத்துச் சலித்தங் கதுசேரா
தெக்கதியைத் தானடையு மிங்கு.

34. முன்பயன்சேர் கன்ம முழுதொழிந்து மேற்பிரமந்
தன்பயனு நல்வழியிற் சாராதே—பின்பவன்ருன்
றஞ்சமில்லா தவ்விரண்டுந் தானழுவிச் சின்னமா(ம்)
மஞ்செனமே மாயுமோ மற்று.

35. மிக்க மயக்கிதனை மீண்டொன் றொழியாமற்
றக்க பரிசறுக்கத் தக்கவனீ—மிக்கோரி
லுன்னை யொழிய வொழிப்பா ரிதுகண்ணா
பின்னையெவ ருண்டு பெயர்ந்து.

ஆங்கு—*அந்தப் போர்க்களத்திலே*, விசயன்—*அர்ஜுனன்*, அமலன்தனை கேட்டான் — *குற்றமற்றவனான கண்ணனைப் (பின்வருமாறு) கேட்டான்:*— "கண்ணா!—*கண்ணனே!* ஈங்கு—*இந்த யோக₃விஷயத்தில்*, விருப்பு உற்றான்—*ஶ்ரத்₃தை₄யோடு கூடி அதைத் தொடங்கியவன்*, இயல்வு அற்று—*அப்₄யாஸம் இல்லாமையாலே*, பாங்கு மனம தக்க யோகத்து சலித்து—*பாங்காயிருக்கும் நெஞ்சாலேயே கூடாததக்க யோக₃த்தினின்றும் நழுவப்பெற்று*, அங்கு அது சேராது — *அப்பிறப்பில அந்த யோக₃ம் கைவரப்பெறாமல*, இங்கு—*மறுமையில்*, எக்கதியைத்தான்—*(போ₄க₃மோக்ஷ நரகங்களில்) எந்த க₃தியைத்தான்*, அடைவான்—*பெறுவான்?* முன் பயன் சேர் கன்மம் முழுது ஒழிந்து—*பூர்வ பா₄க₃த்தில் சொன்ன சுவர்க்கம் முதலான பயன்களில் பற்றோடு கூடிய கர்மங்களிலிருந்து முழுதும் நீங்கியவனாய்*, மேல் பிரமம் தன் பயனும் நல் வழியில் சாராதே—*உடனிஷத்தில சொன்ன ப்₃ரஹ்மத்தைப் பயனாகக் கொண்ட நலல உபாயமாகிற யோக₃மும் கைவரப்பெறாதவனாய்*, பின்பு—*மறுமையில்*, அவன் தான்—*அந்த மனிதன்*, அவ்விரணடும் தான் நழுவி தஞ்சமிலாது—*போ₄க₃மோக்ஷக₃திகள் இரண்டினின்றும் நழுவப்பெற்றுப் புகலற்றவனாய்*, சின்னம் ஆம் மஞ்சு எனவே—*சிதறிப்போகும் மேக₄மபோலவே*, மாயுமோ—*அழிந்துவிடுவனோ? (அல்லது அழியாமலிருப்பானோ?)* மிக்க மயக்கு இதனை—*இந்தப் பெரிய ஐயததை*, மீண்டு ஒன்று ஒழியாமல்—*மறுபடியும் ஒருசிறிதும் தலையெடுக்காதபடி*, தக்க பரிசு—*நல்ல முறையில்*, அறுக்கத்தக்கவன நீ—*போக்கடிக்கத் தகுதியுடையவன் நீயே;* மிக்கோரில்—*அறிவில் சிறந்தவர்களில்*, இது ஒழிப்பார்—*இந்த ஐயத்தைப் போக்*

கடிக்கக் கூடியவர்கள். உன்னை ஒழிய பெயர்ந்து பின்னை எவர் உண்டு—உன்னைவிட்டால்வேறு எவர் இருக்கின்றனர்?''

87-89. இவ்வண்ணமாக, ஏற்கனவே சுருங்கச்சொல்லப்பட்ட யோகஸாதநமான அப்யாஸம் வைராக்யம் முதலானவை உள்ள படி விவரிக்கப்பட்டன. இனி, ஏற்கனவே ''நேஹாऽபிக்ரம நாஶோऽஸ்தி'' [2.40] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட யோக மாஹாத்மியத்தை எல்லாப்படியாலும் விரிவாகக் கேட்பதற்காக அர்ஜுனன் இம் மூன்று ஶ்லோகங்களாலே கேள்விகேட்கிறான். ''நேஹாऽபிக்ரம'' (2-40) முதலானவிடங்களில் கர்மயோகத்தின் மாஹாத்மியமன்றோ சொல்லப்பட்டது. இங்கு அதன் பலமான யோகம் எனப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தின் பெருமையே கூறப் படுகிறது. ஆகையால் அங்கு சொன்னது இங்கு விவரிக்கப்படுகிற தென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? எனில்: ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தின் தொடக்க நிலையான ஆத்மஜ்ஞானத்தோடு கூடியதாய், பரிபூர்ண மான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்திற்கு ஸாதனமா யிருப்பதான கர்மயோகத்திற்கன்றோ அங்கு பெருமை சொல்லப் பட்டது. அங்கமாயிருக்கும் அக்கர்மயோகத்தின் பெருமையைச் சொன்னது, அங்கியான யோகத்தின் (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தின்) பெருமையைச் சொன்னதேயாகுமன்றோ. ஆகையால் அங்கு சுருக்க மாகக் கூறப்பட்ட யோகமாஹாத்மியம இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது என்னத்தட்டில்லை. ''யோக ஸித்திஃ ஷஷ்டே உச்யதே'' என்று இவ்வத்தியாயத்தை ஸங்க்ரஹிக்கும் கீதார்த்தஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத் தில் யோகஸித்தி ஶப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதே இங்கு யோக மாஹாத்ம்யஶப்தத்தினால் கீதாபாஷ்யத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸித்திக்குக்காரணமாயிருப்பதன்றோ மாஹாத்மியம். யோக ஸித்தியாவது:— யோகம் தடைபட்டபோதிலும் நீண்டகாலம் பல புண்யலோகங்களை அடைவதும், மறுபடியும் யோகததைத் தொடரத்தகுந்த யோகிகுலத்தில் பிறப்பதும், அதன் மூலம் மறு படியும் தொடங்கப்பட்டு யோகம் நிறைவடைவதும், அதிலிருந்து ஆத்மப்ராப்தியாகிற மோக்ஷம விளைவதுமாகும. இதற்கேயுரிய மாஹாத்மியத்தினாலேயே யன்றோ இத்தகைய ஸித்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையாலே மாஹாத்ம்ய ஶப்தத்தாலே பாஷ்யகாரர் ஸித்தி ஶப் தத்தை விவரிக்கிறார் என்று கண்டு கொள்வது. (ப்ரதமயா உபேத:) ப்ரதமத்திலேயே யோகத்தைத் தொடங்கியவன. யோகத தைத் தொடங்கியவனே அதில நின்றும நழுவமுடியும்; வெறும

॥भा॥ श्रद्धया योगे प्रवृत्तो दृढतराभ्यासरूपयत्नवैकल्येन योगसंसिद्धिमप्राप्य योगाच्चलितमानसः कां गतिं गच्छति? उभयविभ्रष्टोऽयं छिन्नाभ्रमिव कच्चिन्न नश्यति? यथा मेघशकलः पूर्वस्माद्बृहतो मेघाच्छिन्नः परं बृहन्तं मेघमप्राप्य मध्ये विनष्टो भवति, तथैव कच्चिन्न नश्यति? कथमुभयविभ्रष्टता? अप्रतिष्ठो विमूढो ब्रह्मणः

ஶ்ரத்3தை4யோடு கூடி நின்று யோக3த்தைத் தொடங்காதவன் அதில் நின்றும் நழுவமுடியாது. ஆகையால் ஶ்ரத்3தா4ஶப்3த3த்தால் அதன் கார்யமான யோக3முயற்சி லக்ஷணையாலே கூறப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். அல்லது, 'உபேத' ஶப்3த3த்தினால ஶ்ரத்3தை4யினால் உண்டாகும் யோக3தொடக்க நிலையை அடைவதைக்கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (அயதி:) முற்கூறிய உறுதியான யோகா3ப்4யாஸமாகிற முயற்சி இல்லாதவன. (யோக3ஸம்ஸித்3தி4ம அப்ராப்ய) அதுவே காரணமாக யோக3ம் நிறைவடையாமலிருக்கும் போதே. (யோகா3த் சலித மாநஸ:) யோக3த்திலிருந்து நழுவிய நெஞ்சையுடையவன்; பரிபூர்ண யோக3த்தைச் செய்வதில ஒத்துழைககாத நெஞ்சையுடையவன் என்று கருத்து. (காம க3திம க3ச்சதி) பே4க3ம், மோக்ஷம, நரகம எனப்படும் மூவகைப்பட்ட பலன்களில் எப்பலனை அடைகிறான்? 37.

'எந்த க3தியை அடைகிறான்?' என்று முந்திய ஶ்லோகத்தில் பொதுவாகக் கேட்கப்பட்டதையே இரண்டாவது ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிட்டுக்கேட்கிறான் அர்ஜுனன,— (உப4யவிப்4ரஷ்ட) பே4க3 மோக்ஷக3திகள் இரண்டில் நின்றும நழுவியவனாய. (சி2ந்நாப4ரம இவ கச்சித ந நஶ்யதி) சிதறிய மேக4ம்போலே நசிக்காமலிருபபானா? 'ஏதம் மே ஸம்ஶயம்' என்று அடுதத ஶ்லோகத்தில் இதை ஐயமாகக் கூறுகையாலே," அல்லது நசிததே விடுவானோ" என்னும (ஸமஶயத்தின்) மறுகோடியையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேணும். முதலில் ஒரு பெரிய மேக4த்தினின்றும் பிரிந்துவந்த ஓர் மேக4ப்பகுதி, மற்றொரு பெரிய மேக4த்தை அடையாமல் இடையிலே எப்படி நசித்தே விடுகிறதோ, அதுபோல் இவன் நசிதது விடாமல் இருப்பானா? அலலது நசிததே விடுவானோ? எனறு கருதது. பே4க3மோக்ஷ க3திகள் இரண்டில் நினறும் இவன் நழுவியவனாவது எபபடி என்பதை உததரார்தத4ம் (ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி) விவரிக்கிறது,- (அப்ரதிஷ்ட2:) ஜ்யோதிஷ்

पथीति—यथावस्थितं स्वर्गादिसाधनभूतं कर्म फलाभिसन्धिरहितस्यास्य पुरुषस्य स्वफलसाधनत्वेन प्रतिष्ठा न भवतीत्यप्रतिष्ठः, प्रक्रान्ते ब्रह्मणः पथि विमूढः—तस्मात्पथः प्रच्युतः, अतः उभयविभ्रष्टतया किमयं

ஹோமம் முதலான அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குப் ப2லமாக வேத3த்தில் சொல்லப்படும் ஸ்வர்க்க3ம் முதலானவற்றில் ஆசை வைக்காமலே இவன் அக்கர்மங்களை அநுஷ்டி2க்கிறானையால அந்தக கர்மங்கள் ஸ்வர்க்க3ம் முதலான ப2லன்களில் இவனை நிலை நிறுத்துவதன் மூலம் இவனுக்கு ஆதாரமாவதில்லை என்றபடி. போ4க3 மோக்ஷ க3திகளிரண்டினின்றும் நழுவியவனுவதை விவரிக்கும் உத்தரார்த்த4த்தில், மேலே 'விமூடோ4 ப்3ரஹ்மண: பதி2' என்று மோக்ஷப2ல ஸாத4னத்தினின்றும் நழுவியவனவதைக் கூறுகையால், எஞ்சிய ஸாம்ஸாரிக போ4க3 ஸாத4னததினின்றும நழுவியவனுவதையே 'அப்ரதிஷ்ட2' பத3ம் சொல்ல வேண்டும். (ப்3ரஹ்மண: பதி2 விமூட4:) தொடங்கப்பட்ட மோக்ஷஸாத4னத்தினின்றும் அறிவுக் குறைவாலே நழுவியவன. மோக்ஷஸாத4னத்தை அறிந்து, அதைத் தொடங்கி, அதில் நின்றும் கைவாங்கியவனைப்பற்றியே இங்கு பேசப்படுகிறதாகையால், "விமூடோ4 ப3ரஹ்மண: பதி2" என்ற விடத்தில் விமூட4ஶப்3த3ம் மோக்ஷஸாத4னத்தில் அடியோடு அறிவின்மையைக்கூறவில்லை; அதை மேன்மேலும் தொடர்ந்து நடத்துவதில் அறிவுக்குறைவால் அதில் நின்றும் கைவாங்கி நிற்கையை லக்ஷணையாலே கூறுகிறது. (ப்3ரஹ்மண: பதி2) ப்3ரஹ்ம ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் ஆத்மாவை அடைவிக்கும உபாயமான யோக3ம் எனப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தில் நின்றும (விமூட4:) தொடர்ந்து நடத்த அறிவுக்குறைவால் நழுவியவன் என்றபடி. இவ்வண்ணமாக போ4க3மோக்ஷ க3திகள் இரண்டினின்றும் நழுவிய இவன் முற்கூறிய மேக4ப்பகுதிபோலே சிதறியே விடுவானோ? அல்லது சிதறாமலிருப்பானோ? என்று ஶ்லோகத்தின திரண்ட பொருள். (க்ருஷ்ண மஹாபா3ஹோ) "க்ருஷிர் பூ4வாசக: ஶப்3தோ3 ணஶ்ச நிர்வ்ருதி வாசக:। விஷ்ணுஸ் தத்3பா4வயோகா3ச்ச க்ருஷ்ண இத்யபி4தீ4யதே॥" [க்ருஷிஶப்3த3ம பூ4மியைச் சொல்லி ஸாம்ஸாரிகமான போ4க3ங்கள் அனைத்தையும காட்டுகிறது, 'ண' காரம் மோக்ஷானந்த3த்தைக்காட்டுகிறது. இந்த போ4க3 மோக்ஷங்கள் இரண்டையும் தன் வஶத்தில கொண்டிருப்பவனாகையால, விஷ்ணு 'க்ருஷ்ணன்' எனப்படுகிறான்] என்கிறபடியே போ4க3மோக்ஷநாத2

नश्यत्येव? उत न नश्यति? तमेनं संशयमशेषतश्छेत्तुमर्हसि, स्वतः प्रत्यक्षेण युगपत् सर्वं सदा पश्यतस्त्वत्तोऽन्यस्संशयस्यास्य छेत्ता न ह्युपपद्यते॥३७—३९॥

னாய். சேதனரை இவ்விரண்டிலெ எதிலும் இட்டுவைக்கவல்ல மஹா பலமுள்ள தடக்கையனான நீ இவனைச் சிதறவிட்டுவிடுவாயோ? மாட்டாயோ என்றபடி. 38.

இனி, மூன்றாவது ஸ்லோகத்தில், தனது இந்த ஸம்ஸயத்தைத் தவிர்க்கக் கூடியவன் ஸர்வஜ்ஞனான கண்ணனே என்று கூறி, இவ்வையத்தைப் போக்கடிக்குமாறு அவனைப் பிரார்த்திக்கிறான் — (மே ஏதம ஸம்ஸயம) என்னுடைய இந்த ஐயத்தை. (அஸேஷத: சேத்துமர்ஹஸி) மிகுதியில்லாமல் போக்கடிப்பதற்கு—ஸர்வஜ்ஞனாய், பரமகிருபையை உடையவனாய், எனக்கு இனிய நண்பனாயிருக்கும நீயே தகுந்தவன். (அஸ்ய ஸம்ஸயஸ்ய சேத்தா த்வதந்ய: ந ஹி உபபத்யதே) இந்த ஐயத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடியவனாக உன்னைத் தவிர வேறு எவனும் தகுதி பெற்றிருக்கவில்லையன்றோ. (க்ருஷ்ண) க்ருஷ்ணன் என்னும உன் தனிப பெயரே நீ ஒருவனே இதற்குத் தகுதிபெற்றவன் என்று காட்டித் தருகிறதே! "க்ருஷாமி மேதிநீம் பார்த்த...க்ருஷ்ணோ வர்ணஸ்ச மே யஸ்மாத் தேந க்ருஷ்ணோऽஹமர்ஜுந॥" [குந்திபுத்திரனான அர்ஜுனா! இவ்வுலகை நான க்ருஷி (உழுதல்) செய்கின்றேன்; என் நிறமும் க்ருஷ்ண வர்ணமாய் (கறுப்பு நிறமாய்) இருக்கிறது; அதனால் நான க்ருஷ்ணனாகிறேன.] "ஏகைவ பஞ்சதா பூதா ப்ரதா நா விக்ரஹாத்மிகா। ஸர்வஸக்திஸமேதாபி புருஷோ நியதீரிமா:॥ ந ஜஹாதி ஸ்வபாவோத்தகாருண்யேந ஸமாஸ்ரித:। பரமேஷ்டீ புமாந விஸ்வோ நிவ்ருத்த: ஸர்வ ஏவ ச। பஞ்சைதா: ஸக்தய: ப்ரோக்தா: பரஸ்ய பரமாத்மந:॥" [ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம] [நித்யவிபூதித்ரவ்யம் ஒன்றே எல்லா ஸக்திகளோடு கூடியதாயினும, முக்கியமான ஐந்துவிதமான ஸக்திகளாகிப் பரம புருஷனின விக்ரஹமாகின்றது. தனக்கு இயல்வான கருணையோடு கூடியவனாய், பரமபுருஷன இந்த விக்ரஹத்தின் நியதிகளான இவற்றைக கைவிடுவதில்லை. பரமேஷ்டீ, புமாந், விஸ்வன, நிவ்ருத்தன, ஸர்வன என்னும இவ்வைந்துமே பரம்பொருளான அபபரமாத்மாவின இத்தகைய ஐந்து ஸக்திகளாகக் கூறப்படுபடுகின்றன] என்று சொல்லப்பட்டபடியே, பத்தியுழவனுகை

श्रीभगवानुवाच—

पार्थ नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते।

न हि कल्याणकृत्कश्चिद्दुर्गतिं तात गच्छति ॥ ४० ॥

40. பார்த்த₂ நைவேஹ நாமுத்ர விநாஶஸ்தஸ்ய வித்₃யதே।
நஹி கல்யாணக்ருத் கஶ்சித் து₃ர்க்க₃திம் தாத க₃ச்ச₂தி ॥

பார்த்த₂ — குந்திபுத்திரனே! தஸ்ய — யோக₃த்தைத் தொடங்கி அதில்நின்றும் நழுவிய மனிதனுக்கு. இஹ— ப்ராக்ருதபோ₄க₃ங்களிலோ, அமுத்ர — மோக்ஷாநுப₄வத்திலோ. விநாஶ:—(விரும்பியது கிடைக்காமலிருத்தல். விரும்பாததை அடைதல் ஆகிய) விநாஶம். நைவ வித்₃யதே— ஒருபோதும் ஏற்படாது; தாத—அப்பா! கல்யாணக்ருத் கஶ்சித்—நல்ல காரியமான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைச் செய்யும் ஒருவன். து₃ர்க்க₃திம்—விரும்பாத க₃தியை, ந ஹி க₃ச்ச₂தி— அடையமாட்டானல்லவோ.

யாலும், பஞ்சஶக்திமயமான அப்ராக்ருத தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹமுடையவனுகையாலும் க்ருஷ்ணன் எனப்படும் நீயே "யோ வேத்தி யுக₃பத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா₃ ஸ்வத:" [ந்யாயதத்வம்] [எவனொருவன் எல்லாப் பொருள்களையும் ஒரே சமயத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாக எப்போதும் இயல்வாகவே காண்கிறுனே] என்று புகழத்தக்க அறிவை உடையவனுகையாலே இவ்வையத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடியவன் என்கை. உன்னைத் தவிர மற்றுள்ளாரின் அறிவு இந்திரியங்களை எதிர்பார்ப்பதாகவும், தெளிவற்று, அநுமாநாதி₃களைக்கொண்டே பெரும்பாலும் ஏற்படுவதாயும். காலக்ரமத்தில் ஏற்படுவதாயும், சில விஷயங்களையே பற்றியதாயும, சில சமயங்களிலேயே உண்டாவதாகவும் உள்ளது. உனனுடைய அறிவோ எதையும் எதிர்பாராமல் இயல்வாகவே உண்டாவதாய், ப்ரத்யக்ஷமாக மிகத் தெளிவாயிருப்பதாய், உடனே உண்டாவதாய், எல்லாவற்றையும் விஷயீகரிப்பதாய், எப்போதும் ஒளிவிடுவதாய் உள்ளது. ஆகையால் உன்னையொழிய வேறு எவனும் இவ்வையத்தைப் போக்கத் தகுதி பெறவில்லை என்பதையும் நீயே இவ்வையத்தைப் போக்கவல்லவன் என்பதையும் விளக்கவே வேண்டியதில்லை என்று கருத்து. 39.

॥ भा ॥ श्रद्धया योगे प्रक्रान्तस्य तस्मात्प्रच्युतस्य इह चामुत्र च विनाशो न विद्यते—प्राकृतस्वर्गादिभोगानुभवे ब्रह्मानुभवे च

36. ஆய வவனுக் கறிய வுரைசெய்தான்
மேயவுல கத்தினு மேலிடத்து(ம்)—மாய்(வு) அவனுக்(கு)
இல்லாதா னன்றே யிவன்றான் விசயனே
பொல்லா நெறியிற் புகான.

ஆய அவனுக்கு—இப்படிக் கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு. அறிய உரை செய்தான் — (அவன்) உணரும்படியாக (கண்ணன் பின்வருமாறு) உபதே₃ஶித்தான்:—"விசயனே!—அர்ஜுனா! இவன் தான—முற்கூறிய இந்த யோக₃ப்₄ரஷ்டன். மேய உலகத்தினும—அவன வாழும் இந்த ப்ராக்ருத லோகத்திலும. மேல் இடத்தும்—மேலே இருக்கும் மோக்ஷ லோகத்திலும். மாய்வு அவனுக்கு இல்லாதான்—(விரும்பிய து கிடைக்காமலிருத்தல விரும்பாதது கிடைத்தல ஆகிய) அழிவு தனக்கு இல்லாதவன். பொல்லா நெறியில் புகான் அன்றே—தாழ்ந்த க₃தியையும் அடையமாட்டானன்றே.

40. யோக₃ப்₄ரஷ்டனுக்கு அவன விரும்பும் ப்ராக்ருத அப்ராக்ருத அநுப₄வங்கள் எல்லாமே கிரமமாகக் கிடைக்கும் என்று கூறுவதன் மூலம, இவனுக்கு இரண்டுமே கிடைக்காமற்போய்விடுமோ எனனும் கேள்விக்கு பதில் உரைக்கிறுன் இந்த ஶ்லோகததில். (தாத பார்த்த₂) அப்பா குந்தீபுத்திரனே! 'தாத' (அப்பா) என அழைபபதன் மூலம பரிவையும, 'பார்த்த₂' (குந்தீபுததிரனே) எனறு அழைப்பதன மூலம் அப்பரிவுக்குக் காரணமான உறவையும காட்டி, தான் சொல்லும் அர்த்த₂ததில் 'இல்லாததைக் கூறல், மிகைபடக்கூறல்' முதலான குற்றங்கள் இல்லை என உணர்த்துகிறுன். (தஸ்ய) யோக₃த்தை ஶ்ரத்₃தை₄யுடன் தொடங்கி, அதில் நின்றும நழுவிய மனிதனுக்கு. (இஹ அமுத்ர) அவன் வாழும இந்த ப்ராக்ருதலோகத்திலும, அவனுககு அநந்தஸ்தி₂ர ப₂லங்களை அளிக்கவல்ல அப்ராக்ருதலோகத்திலும். முமுக்ஷுவுக்குப் புண்யத்தோடு, பாபததோடு வாசியற இரண்டுமே கழிக்கத்தக்கதாகிப் பாபஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படுவதுபோலே, புண்யப₂லமான ஸ்வர்க்கா₃தி₃களும 'இஹ' ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படும இம்மைப் ப₂லனைக் குறிக்கப்படுவதே பொருநதும் என்றபடி.

अभिलषितानवाप्तिरूपः, प्रत्यवायाख्यानिष्टावाप्तिरूपश्च विनाशो न विद्यत इत्यर्थः; न हि निरतिशयकल्याणरूपयोगकृत्कश्चित्कालत्रयेऽपि दुर्गतिं गच्छति॥४०॥

(விநாஶ: நைவ வித்3யதே) ப்ராக்ருத லோகத்தில் கிடைக்கும் ஸ்வர்க்க3ம் முதலானவற்றின் அநுப4வத்திலோ, அப்ராக்ருத லோகத்தில் கிடைக்கும் ஆத்மபரமாத்மாக்களின் அநுப4வத்திலோ தான் விரும்பியது கிடைக்காமல்போவதும், வேண்டாத ப்ரத்யவாயம் முதலானவற்றை அடைவதும் ஆகிய விநாஶங்களில் எதுவும் அவனுக்கு இல்லை. நித்யமென்று முற்கனவே நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்ட ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபநாஶத்தை நிஷேதி4க்க ப்ரஸக்தியில்லையாகையாலும், ஏற்பட்டே தீரும் ஶரீரநாஶத்தை இல்லை என்ன முடியாதாகையாலும், "நேஹாபி4க்ரமநாஶோऽஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்3யதே" [2-40] முதலானவிடங்களில் கூறப்பட்ட இஷ்டப்ராப்தியும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இல்லாமற்போவதே இங்கு 'விநாஶம்' எனப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். இனி, "கோல்விழுக்காட்டாலே, அவன் நரகம் முதலான வேண்டாத பயன்களையும், ஜந்மாந்தரத்திலாவது அடைந்து நஶித்துவிட இடமுண்டோ" என்னும் அர்ஜுனனின் ஶங்கைக்கு உத்தரார்த்த4த்தில் பரிஹாரம் உரைப்பதன்மூலம் பூர்வார்த்த4ம் வலியுறுத்தப்படுகிறது.— (கல்யாணக்ருத் கஶ்சித் து3ர்க்க3திம் நஹி க3ச்ச2தி) மிகச் சிறந்த நல்ல காரியமான யோக3த்தைச் செய்தவன் எவனும், வருங்காலம், நிகழ்காலம், கழிகாலம் ஆகிய மூன்று காலத்திலும் வேண்டாத க3தியை அடையமாட்டானன்றோ. இவன் ஸாமாந்யமானதொரு நல்ல காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கி அதில் நின்றும் நழுவியிருந்தால், கோல்விழுக்காட்டாலே வேண்டாத நரகம் முதலானவற்றையும் ஜந்மாந்தரத்தில் அடைய இடமுண்டு. இவனோ, மிகச்சிறந்த நல்ல காரியமான யோக3ம் எனப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைச் செய்யத் தொடங்கி, அதில் சில பல காலம் பழகியவன். பழகிய அளவுக்கு வைராக்3யம் முதலானவற்றை ஸம்பாதித்தவன். ஆகையால், அந்த யோக3த்திலிருந்து உறுதிக்குறைவினாலே நழுவியபோதிலும், இட்டபடைகற்படையாய் (ஏற்பட்ட வைராக்3யாதி3கள் கல்லாலான அஸ்திவாரம்போலே அழிவற்றதாய்), ஜந்மாந்தரத்திலும் தீயக3திகளான

॥ भा ॥ कथमयं भविष्यतीत्यत्राह—

प्राप्य पुण्यकृतां लोकानुषित्वा शाश्वतीः समाः।
शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥ ४१ ॥

41. ப்ராப்ய புண்யக்ருதாம் லோகாந்
உஷித்வா ஶாஶ்வதீ: ஸமா: ।
ஶுசீநாம் ஶ்ரீமதாம் கே₃ஹே
யோக₃ப்₄ரஷ்டோऽபி₄ஜாயதே ॥

யோக₃ப்₄ரஷ்ட:—யோக₃த்தைத் தொடங்கியவுடன் அதி லிருந்து நழுவியவன். (யோக₃மாஹாத்மியத்தாலேயே)

நரகத்திற்கோ, மற்ற வேண்டாத க₃திகளுக்கோ போக இடமே யில்லையன்றோ என்று கருத்து. கல்யாணஶப்₃த₃ம் மிகச்சிறந்த நல்ல காரியத்தைக் குறிக்கிறது. து₃ர்கக₃தி ஶப்₃த₃ம் "காம் க₃திம" என்றவிடத்தில் அர்ஜுனனால் கருதப்பட்ட பே₄ாக₃மோக்ஷநரகங் களில் நரகக₃தியையோ, அல்லது இவன் விரும்பாத எலலா க₃தியையுமோ குறிக்கிறது. 'ந க₃ச்ச₂தி' [போகிறதில்லை] என்று நிகழ்காலப்பிரயோக₃ம் செய்தது, முக்காலத்திலும இவனுக்கு து₃ர்க்க₃தியில்லை என்று காட்டுகிறது. பல காலத்தில் முயனறு ஸம்பாதி₃க்கப்பட்ட கணக்கற்ற புண்யம் செய்தவனுக்கே யோக₃ முயற்சி ஏற்படுமாகையால் கழிந்தகாலத்தில் இவனுக்கு து₃ர்க்க₃தி யில்லை எனபது ஸித்₃த₄ம். இப்போது மிகச்சிறந்த நல்ல காரிய மான யோக₃த்தில் முயற்சி செய்திருக்கிறுனகையால் நிகழ்காலத் தில து₃ர்க்க₃தியை அடைய இடமில்லை. வருங்காலத்திலும, புண்ய லோகங்களை அடைவதும், நற்குடிப்பிறப்பும், யோக₃ம் கைகூடு வதும், மோக்ஷமே ஸித்₃தி₄ப்பதும் பின்வரும் ஶ்லோகங்களில் அவனுக்கு நிரூபிக்கப்படபபோகிறதாகையால் து₃ர்க்க₃திக்கு இடமேயில்லை என்று கருத்து. ஹிஶப்₃த₃ம்—பூர்வார்தத₄ததில சொல்லப்பட்ட விநாஶமின்மைக்கு உத்தரார்த்த₄ம் ஹேதுவைக் காட்டுகிறது என்று உணர்த்துகிறது. அல்லது உத்தரார்த்த₄த்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்த₂ம் ப்ரஸித்₃த₄மானது என்று காட்டுகிற தாகவுமாம். யோக₃த்தைத் தொடங்கியவன் எவனும், ஒருகாலத் தில் து₃ர்க்க₃தியை அடைந்தான் என்று எந்த ப்ரமாணத்தின் மூலமும் நாம் அறிந்ததில்லையே என்று கருத்து. 40.

புண்யக்ருதாம் லோகாந் ப்ராப்ய—மிக்க புண்ணியம் செய்தவர்கள் அடையும் நல்ல உலகங்களை அடைந்து. ஶாஶ்வதீ: ஸமா:—(அங்குள்ள போகங்களில் திருப்தி ஏற்படும் வரையில்) நீண்ட காலம். உஷித்வா—அவ்வுலகங்களில் வாழ்ந்து. ஶுசீநாம்—பரிசுத்தியுடையவர்களாய். ஶ்ரீமதாம்—குண நலச் செல்வம் நிறைந்தவர்கள் வாழும். மஹதி கேஹே—சிறந்த வீட்டில். ஜாயதே—பிறக்கிறான்.

---

37. புண்ணியர்க ளெய்துபெரும் போகத் தினிதமர்ந்தே
நண்ணியதிற் பல்லூழி நாளிருந்து—திண்ணியசீர்
செல்வநலந் தூயார் சிறந்தமனே யிற்பிறக்கு(ம்)
நல்வினேயோ கஞ்சிதைந்தா னன்கு.

நல்வினே யோகம் சிதைந்தான்—மிகச் சிறந்த நல்ல காரியமான யோகத்தைத் தொடங்கி. அதிலிருந்து நழுவியவன். புண்ணியர்கள் எய்து பெரும் போகத்து நண்ணி—அதிகமான புண்ணியம் செய்தவர்கள் அடையும் நல்ல உலகங்களில் இன்பங்களை அடைந்து அதில இனிது அமர்ந்தே பல்லூழி நாள் இருந்து—அவற்றில் (திருப்தி ஏற்படும் வரையில) ஸுகமாக வாழ்ந்துகொண்டு நீண்டகாலம் இருந்துவிட்டு. திண்ணிய சீர் செல்வம் நலம் தூயார்—உறுதிபெற்ற நற்குணச் செல்வமும், தூய்மையும் உடையவர்களுடைய, சிறந்த மனேயில்—சிறந்த வீட்டில. நன்கு பிறக்கும்—(யோகத்தைக் காணும் தொடரத்தக்க) நல்ல சூழ்நிலேயில் பிறப்பான்.

---

41. இரண்டு வகையான யோகப்ரஷ்டனுக்கு ஜந்மாந்தரங்களில் என்ன ஆகிறதென்பதை இரண்டு ஶ்லோகங்களில் விவரிப்பதனூடே, அவனுக்கு போகமோக்ஷங்களில் இரண்டுமே காலக்ரமத்தில் ஏற்படும் என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொன்னதை விவரிக்கிறன். யோகப்ரஷ்டரில இரண்டுவகையாவது:—(1) யோகத்தைத் தொடங்கியவுடன் அதில் நின்றும நழுவியவன. (2) நீண்டகாலம் யோகாப்யாஸம் செய்தபின் அதில் நின்றும நழுவியவன. அதில், இந்த ஶ்லோகத்தில் யோகத்தைத் தொடங்கியவுடன அதில் நின்றும் நழுவியவனுக்கு என்ன நேர்கின்றது

॥भा॥ यज्जातीयभोगाभिकाङ्क्षया योगात्प्रच्युतोऽयमतिपुण्यकृतां प्राप्यान् लोकान् प्राप्य तज्जातीयानतिकल्याणान् भोगान् योगमाहात्म्या-

---

என்பதை வாணிக்கிருன்; யோக₃த்தை நீண்டகாலம் தொடர்ந்த பின் அதில் நின்றும் நழுவியவனுக்கு நேர்வதைக் கூறுகிருன் அடுத்த ஶ்லோகத்தில். இப்படிப் பிரிப்பதற்குக் காரணம் என்ன வெனில்: (1) இந்த ஶ்லோகத்தில் முற்பாதியில் இவன் பல புண்யலோகங்களில் நெடுங்காலம் வாழ்வதாகக் கூறுகையால், யோக₃ம் தொடங்கிச் சிறிது காலத்திலேயே வைராக்₃யம் வளர்ச்சி பெருமலிருக்கையாலே, அப்புண்ய லோகங்களில் வாழவேண்டும் என்னும் ஆசை ஏற்பட்டு, அதனுல் யோக₃ம் தடைபட்டவன் இவன் என்று விளங்குகிறது. (2) இப்படி நெடுங்கால இடை வெளிக்குப்பின் தூய்மையும், நற்குணச்செல்வமும் உடையவர் களின் குலத்தில் பிறப்பதாக இந்த ஶ்லோகத்தில் கூறுவது போலல்லாமல், நேரே பெரிய யோகி₃களின் குலத்தில் கிடைத் தற்கரிய பிறப்பை அடைகிருன் என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கூறுகையால், நெடுங்காலம் யோக₃த்தைத் தொடர்ந்து அற்ப காரணங்களால் நழுவியவன் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கூறப்படுபவன் என்று விளங்குகிறது. (புண்யக்ருதாம் லோகாந் ப்ராப்ய) எத்தகைய போ₄கங்களை அடையவேண்டும் என்னும் விருப்பத் தாலே இவன் யோக₃த்தைத் தொடங்கியவுடன் அதில் நின்றும் நழுவி விடுகின்றுனே, அதிபுண்யசாலிகளால் அடையத்தக்க உலகங்களில் அத்தகைய போ₄கங்களை அடைந்து. இதனுல் இவன் யோக₃த்தி லிருந்து நழுவியதற்குக் காரணமும் உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று. உலகில் அனைவருமே ஓரளவுக்குப் புண்ணியம் புரிந்திருந்த போதிலும், சிலரைப் புண்ணியசாலிகள் என்பது அதி₄கமான புண்ணியம் புரிந்தமையைப்பற்ற. அப்படிப்பட்ட அதி₄கமான புண்ணியம் புரிந்தவர்களால அடையத்தக்க உலகங்களை — அத் தகைய புண்ணியம் செய்யாமலிருந்தபோதிலும், அவற்றை ஆசைப் பட்டதே ஹேதுவாக யோக₃மாஹாத்மியத்தால் இவன் பெற்று விடுகிருன் என்று கருத்து. இப்படிப் புண்ணியசாலிகளின் உல கங்களைப் பெறுவதோடு மாத்திரமல்லாமல், அவ்வுலகங்களில் அவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த போ₄கங்களை யோக₃மாஹாத் மியத்தாலேயே அடையவும் செய்கிருன் என்கிறது.— (ஶாஶ்வதீ: ஸமா: உஷித்வா) நீண்டகாலம் அவ்வுலகங்களில் வாழ்ந்து. புண்ணியகர்மங்களைச்செய்து அதன் ப₂லனுக அவ்வுலகங்களை

देव भुञ्जानो यावत्तद्भोगतृष्णावसानं शाश्वतीस्समास्तत्रोषित्वा तस्मिन् भोगे वितृष्णः शुचीनां श्रीमतां योगोपक्रमयोग्यानां कुले योगोपक्रमे भ्रष्टो योगमाहात्म्याज्जायते ॥ ४१ ॥

அடைந்தவனுயிருந்தால், "க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம விஶந்தி" [புண்ணியம் கழிந்தவுடன் இம்மனிதருலகிற்கு வருகிருர்கள்.] என்கிறபடியே இவன் புண்யலோகங்களில் வாழும் காலம் அளவு பட்டேயிருக்கும். இருக்கும காலத்தில் அநுப₄விக்கும அநுப₄ வங்களும் புண்ணியத்தின் அளவையொட்டி அளவுபட்டேயிருக்கும். இவனுவெளில் ஆசைப்பட்ட.தே ஹேதுவாக அழியாத யோக₃ மாஹாத்மியத்தால் அவ்வுலகங்களை அடைநதவனுகையால், ஆசை தீரும் வரையில் நீண்டகாலம் அவ்வுலகங்களில் வாழ்கிருன என்றும், அப்படி வாழும்போது அப்புண்யஶாலிகளைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்த போ₄க₃ங்களை அங்கு அநுப₄விக்கிருன என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இத்தால், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி₃கர்மங்களை அவற்றின் ப₂லனுன ஸ்வர்க்க₃ம் முதலானவற்றில் விருப்பமிலலா மலே இவன் செய்கையாலே, இவன் அந்த போ₄க₃ங்களையும் அடையாமல் இழந்து விடுவானே என்னும் அர்ஜுனனுடைய ஐயத்திற்கு பதில் உரைக்கப்பட்டதாயிற்று. புண்ய லோக ஸாத₄னங்களை இவன் அநுஷ்டிக்காவிடிலும், யோக₃ மாஹாத்மியமே இவன் விருப்பிய எலலா புண்யலோகாநுப₄வங களையும் ஆசை தீரும்வரையில் இவனுக்கு அளித்துவிடுகிறது என்று கருத்து. அத்தோடு நில்லாமல், வெறுககத்தக்க அந்த ப்ராக்ருதபோ₄க₃ங்களில் வெறுப்பையும்—பககுவமடைந்த புண்ய கர்மத்திஞல் ஏற்படும் ஸத்வகு₃ணமிகுதியிஞல் உண்டாகும விவே கத்தை விளைப்பதனமூலமும், நீணடகாலம போ₄க₃ங்களை அநு ப₄விக்கச் செய்வதன மூலமும ஸௌப₄ரி முதலானுர்க்குப்போலே, வேறொரு ஸாத₄னத்தை எதிர்பாராமல் தானே விளைத்து, அதற்குப் பின்னும் பூர்வபாப ப₂லனுன லோகங்கள் எதையும் இவனை அடைய விடாமல்செய்து, மோக்ஷஸாத₄னமான யோக₃த்தை மறுபடியும் தொடரத்தக்க குலத்தில் இவனைப் பிறக்கும்படியாகவும செய்கிறது யோக₃மாஹாத்மியம் என்கிறது உததரார்த்த₄ம். (யோக₃ப்₄ரஷ்ட:) முற்கூறிய ரீதியில் யோக₃த்தைத் தொடங்கியவுடன அதில் நினறும நழுவியவன. (ஶுசீநாம்) ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த ஶப்₃தா₃தி விஷயங்களில் ஈடுபாடு அற்றவராயிருக்கும தூய்மையுடையவர் களாய், (ஸ்ரீமதாம்) தம்மோடு ஸம்ப₃ந்த₄ம் பெற்றவர்களுக்கும்

अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम्।
एतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम्॥४२॥

42. அத₂வா யோகி₃நாமேவ குலே மஹதி [ப₄வதி] தீ₄மதாம் ।
ஏதத₃தி₄ து₃ர்லப₄தரம லோகே ஜந்ம யதீ₃த₃ருமம் ॥

அத₂வா—*அன்றிகேக. (யோகம் முற்றியபினபு நழு வினவனுயிருந்தானுகில)* தீ₄மதாம்- *பேரறிவாளர்களான.* யோகி₃நாம் ஏவ—*யோகி₃களுடையதேயான.* மஹதி குலே—*பெரிய குலத்தில.* (அபி₄ஜாயதே—*பிறக்கிருன்;*) ஈத்₃ரு ஶம் யத் ஜநம ஏதத்—(*சென்ற ஸ்லோகத்திலும், இந்த ஸ்லோகத்திலும் கூறபபட்ட*) *இரண்டு வித₄மான இப் பிறப்பும்.* லோகே—*இவ்வுலகில்.* து₃ர்லப₄தரம் ஹி—(*மககளுக்கு*) *மிகவும கிடைத்தற்கரியதன்றே.*

---

38. மறறதுவே யன்றி வளாமதிசேர் யோகியர்க
ளுற்ற குலத்தி லுதயமா(ம)—முற்றுலகி
லிவ்வாறு சேரு மிதிற்பிறவி தான்மன்னு
வெவ்வாறு தானரிதே யிங்கு.

மற்றதுவேயன்றி—*அன்றிக்கே. (யோகம் முற்றியபின்பு நழுவினவனுயிருந்தானுகில),* வளர்மதி சேர் யோகியர்கள் உற்ற குலத்தில் உதயமாம்—*பேரறிவுடைய யோகி₃களின் சிறபபுடைய குலத்தில பிறக்கிருன்.* மன்னு—*அரசனே!* இங்கு உலகில்—*இம்மனிதருலகில.* இவ்வாறு உற்று சேரும் இதில் பிறவி தான்—*இவ்வாறு வந்தடையும் இந்நற்குடிப் பிறப்பானது,* எவ்வாறுதான் அரிதே—*எல்லாப்படியாலும் கிடைத்தற்கரியதாகும்.*

யோகா₃ரமப₄த்தைச் செய்துவைககவல்ல கு₃ணச்செல்வத்தை உடையவாகளான பெரியார்களின, (கே₃ஹே) வீட்டில். (அபி₄ ஜாயதே) யோகமாஹாதமியததாலேயே பிறக்கிருன எனறபடி. தூயவராய், கு₃ணச்செலவம நிறைந்தவராயிருப்பாரின வீட்டில பிறபபு—யோக₃ப்₄ரஷ்டனுக்கு அத₃ருஷ்டமாகிற புண்ணியததை விளைததும், நேரே ஆதமாவில ஈடுபடுத்தியும நழுவிய யோக₃ததை இவனைத் தொடரச்செய்துவிடும எனறு கருத்து. 41.

॥भा॥ परिपक्वयोगश्चलितश्चेत्, योगिनां धीमतां योगं कुर्वतां स्वयमेव योगोपदेशक्षमाणां महतां कुले भवति; तदेतदुभयविधं योगयोग्यानां योगिनां च कुले जन्म, लोके प्राकृतानां दुर्लभतरम्; एतत्तु योगमाहात्म्यकृतम्॥४२॥

---

42. யோகம் முற்றியபின் அதில் நின்றும் நழுவியவன் அடையும் சிறப்பைப் பேசுகிறது இந்த ஸ்லோகம். (அதவா) வ்யவஸ்தித விகல்பமாய், யோகம் முற்றியபின் அதில் நின்றும் நழுவியவனுக்கு நேர்வதைக் கூறுகின்றது. முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவனைக்காட்டிலும் சிறப்பான பிறப்பு இவனுக்குக் கூறப்படுகிறதாகையால், இவன் யோகம் தொடங்கியவுடன் நழுவிய அவனைக்காட்டிலும் அதிகமான தகுதிபெற்றிருக்கவேண்டும். ஆகையால், யோகம் முற்றியபின் நழுவியவனுயிருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. (யோகிநாம ஏவ மஹதி குலே) 'அபிஜாயதே' என்ற வினைச்சொல்லைச் சென்ற ஸ்லோகத்திலிருந்து கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும்; யோகிகளுடைய பெருங்குலத்தில் பிறக்கிறுன். 'குலே பவதி' என்று பாடமாகில், சென்ற ஸ்லோகத்திலிருந்து வினைச்சொல்லைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டியதில்லை. (யோகிநாம் ஏவ மஹதி குலே) சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவன் யோகத்தைத் தொடரத்தக்க சூழ்நிலையுள்ள குலத்தில் பிறக்கிறுன். இவன் பரம்பரை பரம்பரையாக யோகாப்யாஸம் செய்துவருகிறவர்களுடைய குலத்திலேயே பிறக்கிறுன். சென்ற ஸ்லோகத்தில் 'கேஹே' என்றதும் இங்கு 'குலே' என்றதும் ஒரே பொருளையுடையது; நல்லோர்களின் குலத்தில் அவர்கள் வீட்டிலேயே பிறக்கின்றனர் இருவரும். முந்தியவனுடைய குலத்தில் யோகத்தைத் தொடரத்தக்க சூழ்நிலை உள்ளதேயொழிய, அவனுடைய தந்தை முதலானோர் நேரே யோகத்தை உபதேசிக்கத் தக்க யோகிகளல்லர். இந்த ஸ்லோகத்தில் 'தீமதாம் யோகிநாம் குலே' [பேரறிவாளர்களான யோகிகளின் குலத்தில்] என்று கூறப்படுகையால், இவனுடைய தந்தை முதலானுர் யோகத்தை அநுஷ்டிப்பவர்களாய், அதை உபதேசிக்கத்தக்க தகுதிபெற்றவர்களாயிருக்கிறுர்கள் என்று விளங்குகிறது. இப்படிச் சிறப்புற்ற குலமாகையாலே 'மஹதி குலே' என்று மூலத்திலும், 'மஹதாம் குலே' என்று பாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டது. "பஶவோ மநுஷ்யா: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்ஶ்ரயா:" [வைஷ்ணவனைப் பற்றி

तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिकम्।
यतते च ततो भूयः संसिद्धौ कुरुनन्दन॥४३॥

पूर्वाभ्यासेन तेनैव ह्रियते ह्यवशोऽपि सः॥४३॥

43. தத்ர தம் பு₃த்₃தி₄ஸம்யோக₃ம் லப₄தே பௌர்வதை₃ஹிகம்।
யததே ச ததோ பூ₄ய: ஸம்ஸித்₃தௌ₄ குருநந்த₃ந ||

*44. பூர்வாப்₄யாஸேந தேநைவ ஹ்ரியதே ஹ்யவஶோऽபி ஸ:।

தத்ர — அப்பிறப்பில். பௌர்வதை₃ஹிகம் — முற்பிறப்பில் ஏற்பட்டிருந்த. தம் பு₃த்₃தி₄ஸம்யோக₃ம் — (யோக₃ விஷயமான அந்த பு₃த்₃தி₄ச்சேர்க்கையை. லப₄தே -அடைகிறான். குருநந்த₃ந—குருகுலத்தோன்றலே! தத:—அதற்குப் பின். பூ₄ய:—மறுபடியும். ஸம்ஸித்₃தௌ₄—யோக₃ம் நன்கு நிறைவேறுவதற்கு. யததே—முயல்கிறான். தேந பூர்வாப்₄யாஸேந ஏவ—முற்பிறப்பில ஏற்பட்டிருந்த அந்த யோக₃ப் பழக்கத்திலேயே, ஸ: — அவன், அவஶ: அபி — தன் வஶமிழந்தவனாகவே. ஹ்ரியதே—(யோக₃த்திலேயே) இழுக்கப்படுகிறான்.

நிற்கும பஶு, மனிதன், பறவை ஆகியவையும் (அந்த ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலேயே நற்கதியடைகிறனர்)] "தவ தா₃ஸ்யஸு₂கைகஸங்கி₃நாம் ப₄வநேஷ்வஸத்வபி கீடஜந்ம மே' [ஸ்தோ—ர 55] [உனனுடைய ஶேஷத்வமாகிற ஸு₂க₂ம் ஒன்றிலேயே ஈடுபட்டவர்களுடைய திருமாளிகைகளில் அடியேனுக்குப் புழுவாகவாவது பிறப்பு உண்டாகவேண்டும.] முதலானவற்றில் சொல்லப்பட்டதுபோனற பெருமைபெற்ற குலம எனறு கருதது. (ஏத்₃ருஶம யத் ஜநம ஏதத்) சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட யோக₃யோக₃யகுலத்தில் பிறபபும, இநத ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட யோகி₃குலப்பிறப்புமாகிய இவ்விரண்டும். (லோகே து₃ர்லப₄தரம ஹி) 'கணடதே காட்சி' எனறு கருதும இவ்வுலகிலுள்ள ப்ராக்ருதர்களுக்கு மிகவும் கிடைததற்கரிதன்றோ. இத்தகைய கிடைத்தற்கரிய பிறபபு இவ்விருவர்க்கும் யோக₃மாஹாத்மியத்தால் கிடைககிறது எனறு கருத்து. 42.

||भा|| तत्र जन्मनि तमेव पौर्वदैहिकं योगविषयं बुद्धिसंयोगं लभते। ततस्सुप्तप्रबुद्धवद्भूयस्संसिद्धौ यतते। यथा नान्तरायहतो

39. ஆங்கேதன் முன்பிறவி யானயோ கத்துணர்வைப்
பாங்கேலும் புத்தியினிற் பற்றியே—யீங்கமர்ந்த
பின்னு மதின்முயற்றி பெற்றியன்று பேறதனின்
மன்னுமவ னாகுமே மற்று.

ஆங்கே—அப்பிறப்பில், தன் முன்பிறவி ஆன யோகத்து உணர்வை—தன்னுடைய முன்பிறவியிலிருந்த யோக₃விஷயமான அவ்வறிவை, பாங்கு ஏலும் புத்தியினில் பற்றியே—ப₄வ்யமான நெஞ்சில் அடைந்து, ஈங்கு அமர்ந்த பின்னும்—(அவ்வறிவை) இப்பிறப்பில் அடைந்த பின்பும், அதில் முயற்றி பெற்று இயன்று—யோக₃ம் நன்கு நிறைவேறுவதற்கு முயற்சியை அடைந்து செயல்புரிந்து, மற்று பேறு அதனின் மன்னுமவன் ஆகுமே—கடைசியில் அந்த யோக₃த்தில நிலை நிற்பவனாகவே ஆகிவிடுவான்.

43-*44. நல்லோர்களுடைய அல்லது யோகி₃களுடைய குலத்தில் பிறந்துவிட்டதால் மாத்திரம் அவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தியாகிற மோக்ஷம் கிடைத்துவிடுமோ? முன் ஜந்மத்திலேயே ஆத்மப்ராப்தி ஸாத₄னமான யோக₃ம் தடைபட்டு விட்டதே? என்னும் கேள்விக்கு பதில் உரைக்கிறது—(தத்ர) அந்தப் பிறப்பில். தூ₃ரத்திலுள்ள 'குலே' அல்லது 'கே₃ஹே' என்பதைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதை விட, அடுத்துள்ள "ஜந்ம யத் ஈத்₃ருஶம்" என்றவிடத்தில உள்ள 'ஜந்ம' என்பதை 'தத்ர' ஶப்₃த₃ம் குறிப்பதாகக்கொள்வது உசிதம். (பௌர்வதை₃ஹிகம் தம் பு₃த்₃தி₄ஸம்யோக₃ம் லப₄தே) முற்பிறப்பில் தடைபட்ட அந்த யோக₃விஷயமான பு₃த்₃தி₄யின சேர்த்தியை அடைகிறான். முற்பிறப்பில யோக₃த்தைத் தடைசெய்த பு₃த₃தி₄யும் இருந்தபோதிலும, யோக₃மாஹாத்மியமானது அந்த பு₃த்₃தி₄யை மறுபடியும் எழும்பவிடாமல் செய்து, தடைபட்ட யோக₃விஷயமான பு₃த்₃தி₄யின் சேர்த்தியையயே மறுபடியும் உண்டாக்கி விடுகிறது என்று கருத்து. (தத:) அந்த பு₃த்₃தி₄ச்சேர்க்கையால. (பூ₄ய: ஸம்ஸித்₃தௌ₄ யததே ச) தூங்கினவன விழித்துக்கொண்டவுடன

भवति; तथा यतते। तेन पूर्वाभ्यासेन—पूर्वेण योगविषयेणाभ्यासेन सः योगभ्रष्टो ह्यवशोऽपि योग एव ह्रियते। प्रसिद्धं ह्येतद्योग-माहात्म्यमित्यर्थः ॥ ४३ ॥

जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्तते ॥ ४४ ॥

44*. ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோக₃ஸ்ய ஶப்₃த₃ப்₃ரஹ்மாதிவர்த்ததே ||

பழைய கார்யத்தைத் தொடர்வதுபோலே, மறுபடியும் யோக₃த்தைத் தலைக்கட்டுவதில் முயலவும் செய்கிறான். முற்பிறப்பில் உள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள் இப்பிறப்பில் பெரும்பாலும் அழிந்துவிடுவதாகக் காண்கின்றபோதிலும், மிகச்சிறந்த புண்யகார்யமான யோக₃த்தைச் செய்தவனுக்கு அந்த ஸம்ஸ்காரம் ஒருபோதும் அழியாது; தூங்கினவனுக்குப் பூர்வஸம்ஸ்காரம் அழியாமலிருப்பதுபோலே— என்று கருத்து. 'ஸித்₃தௌ₄ யததே' என்னாமல், "ஸம்ஸித்₃தௌ₄ யததே' எனகையாலே, முற்பிறப்பிற்போலே தடைபட்டுவிடாமல் தலைக்கட்டிவிடும்படியாக நன்கு முயல்கின்றான என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "பூ₄ய:ஸம்ஸித்₃தௌ₄" என்று அதி₄கமான ஸித்₃தி₄யைக காட்டுவதாகவும கொள்ளலாம். (தேந பூர்வாப்₄யாஸேந ஏவ) முற்பிறப்பில் இருந்த அந்த யோகா₃ப்₄யாஸத்தாலேயே; (ஸ:) அந்த யோக₃ப்₄ரஷ்டன். (அவஶோऽபி ஹ்ரியதே) தன் வஶமிழந்தவனாகவே அந்த யோக₃த்திலேயே இழுக்கப்படுகிறான். 'முற்பிறப்பில் இருந்த அந்த யோகா₃ப்₄யாஸத்தினாலேயே இழுககப்படுகிறான' எனகையால், 'யோக₃த்திலேயே இழுக்கப்படுகிறான' என்று ஸித்₃தி₄க்கிறது. (ஹி) இந்த யோக மாஹாத்மியம ப்ரஸித்₃த₄மானதன்றோ. ஜட₃ப₄ரதர், விது₃ரர், பீ₄ஷ்மர் முதலானோருடைய சரித்திரங்களிலே இது ப்ரஸித்₃த₄மன்றோ என்று கருத்து. இந்த ஶ்லோகத்திலுள்ள 'குருநந்த₃ந' [குருகுலத்து உதி₃த்தவனே!] என்னும் ஶப்₃த₃த்தாலும, இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்திலுள்ள 'பார்த்த₂' [ப்ருதை₂ எனப்படும் குந்தியின் பிள்ளையே!] என்னும ஶப்₃த₃த்தாலும தந்தை வழியிலும், தாய்வழியிலும் பரமபரிஶுத்₃த₄ர்களாய், குணநலச் செல்வம் மிகுந்தவர்களுடைய குலத்திலே உதி₃த்த நீ யோக₃த்தைத் தொடர்வதற்கு மிகவும் தகுதிபெற்றவனன்றோ என்னும் கருத்தைக் காட்டுகிறான். 43-*44.

யோகஸ்ய ஜிஜ்ஞாஸு: அபி—யோகத்தை அறிந்து அநுஷ்டிக்க விரும்புகின்றவனும் (அதில் நின்றும்நழுவிய பின்பும் யோகமாஹாத்மியத்தினாலேயே முற்கூறிய ரீதியில் அந்த யோகம் தலைக்கட்டப்பெற்று). ஶப்தப்ரஹ்ம அதிவர்த்ததே—'ஶப்தப்ரஹ்மம்' எனப்படும் ப்ரக்ருதியைத் தாண்டிவிடுகிறான்.

---

40. முன்னியலும் யோக முயற்சி வசமறவே
பின்னிவனைத் தன்வசமாம் பேறளிக்கு—மன்னுநசை
யோகத்தி லுற்றா னுரைசேர் பிரமமா
மாகத்து மீதியல்வா னாம்.

முன் இயலும் யோகமுயற்சி—முற்பிறப்பில் ஏற்பட்டிருந்த யோகமுயற்சியானது. பின்—இப்பிறப்பில், இவனை வசம் அறவே—இவனை இவன் வசத்தில் விடாமல், தன் வசமாம் பேறு அளிக்கும்—யோகமுயற்சியாகிய தனது வழியிலேயே செல்லும் பயனை அளிக்கும். யோகத்தில் மன்னும் நசை உற்றான்—யோகத்தில் ஈடுபடவேண்டும் என்று விரும்பியவனும் (அதிலிருந்து நழுவினாலும், யோகமாஹாத்மியத்தினாலேயே முற்கூறிய ரீதியில் யோகம் தலைக்கட்டப்பெற்று). உரைசேர் பிரமமாம் ஆகத்து மீது இயல்வான் ஆம்—'ஶப்தப்ரஹ்மம்' எனப்படும ப்ரக்ருதி தத்துவ ஸ்வரூபத்தைத் தாண்டிவிடுகிறான்.

---

44. யோகத்தைத் தொடங்கியவுடன் நழுவியவனும், யோகம் முற்றியபின் நழுவியவனும், பின் பிறப்பில அந்த யோகம நிறைவடையப் பெறுகின்றனர் எனபது ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; யோகத்தை அநுஷ்டிக்க விரும்பி அதைத் தொடங்காமலிருக்கையிலேயே அவ்வெண்ணம் நழுவபபெற்றவனகூட, அதைத் தொடங்கவிரும்பிய மாஹாத்மியத்தாலேயே பின்பிறபபில் முற்கூறிய ரீதியில் யோகம நிறைவேறப்பெற்று ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுகதுக்கொள்கிறான்; யோகததின் மாஹாதமியம் இத்தகையது என்கிறான் இதில். (யோகஸ்ய ஜிஜ்ஞாஸுரபி) யோகத்தை அறிந்து அநுஷ்டிக்க விரும்புகிறவனும். அறிவு மாத்திரம் பயனற்றதாகையால், அநுஷ்டிப்பதற்காக அறியவிரும்புகிறவனும் என்று

अप्रवृत्तयोगो योगे जिज्ञासुरपि ततश्चलितमानसः पुनरपि तामेव जिज्ञासां प्राप्य कर्मयोगादिकं योगमनुष्ठाय शब्दब्रह्मातिवर्तते। शब्द-

---

கருதது. 'அபி' ஶப்3த3த்திறைல் முந்தின ஶ்லோகத்தில் கூறபபட்ட இருவகைப்பட்ட அதி4காரிகளைககாட்டிலும், இஙகு சொலலப்படுகிறவன தாழ்வானவன என்று உணரத்தப்படுகிறது. 'ஜிஜ்ஞாஸு:' [அறிந்து அநுஷ்டி2க்க விரும்புகிறவன்] என்று இவனைக் குறிப்பிட்டமையால், இவனுக்கு யோக3த்தை அநுஷ்டி2க்கவேண்டும என்னும விருப்பம உள்ளதேயொழிய, இன்னம இவன யோக3த்தைத் தொடஙகவில்லை என்று தெளிவாகிறது. இப்படி அநுஷ்டி2க்கவிரும்பும் நிலையில் இருக்கையிலேயே, முந்திய அதி4காரிகளைபபோலே இவனும் தன் நிலையிலிருந்து நழுவி விட்டான் என்பதையும கொள்ளவேண்டும். (யோக3ஸ்ய ஜிஜ்ஞாஸு:) "ந லோகாவ்யய நிஷ்டா2 க2லர்த்த2 த்ருநாம்" [அஷ்டாத்4யாயீ 2-3-69] [லாதே3ஶம், 'உ'ப்ரத்யயம், 'உக'ப்ரத்யயம, அவ்யயம், நிஷ்டா2ப்ரத்யயம், க2லர்த்த2ப்ரத்யயம, 'த்ருந' ப்ரத்யயம ஆகியவற்றை முடிவிலகொண்ட பத3ங்களின் பிரயோக3ங்களில (அவற்றோடு ஸம்ப3ந்த4ப்பட்ட பத3ங்களுக்கு கர்மார்த்த2த்தில் ஆறுவது வேற்றுமை வாராது.)] என்கிற பாணிநி ஸூத்ரத்தின படி, உபரத்யயாந்தமான ஜிஜ்ஞாஸு பத3த்தோடு சேருமபோது யோக3பத3த்திற்கு ஆறுவது வேற்றுமை வாராதாயினும், பொதுவாக எந்த ஸம்ப3ந்த4த்தையும் குறிக்கும் ஸமப3ந்த4ஸாமாந்யப் பொருளுள்ளதான ஆறுவது வேற்றுமை வந்திருப்பதாகக் கொளளலாம. மேலே, இவ்வதி4காரிக்கு "ஶப்3த3ப்3ரஹ்மாதிவாத்ததே" என்று ப்ரக்ருதிமண்ட3லத்தைத் தாண்டுகையாகிற பரம ப2லன் சொல்லப்படுகையால், அதற்குமுன கிடைக்கவேணடிய கீழ்க்கண்ட அவாந்தரப2லனகளும் இவனுக்குப் பின பிறப்பில கிடைப்பதாக இங்கு கொள்ளப்படவேண்டும். அவையாவன,— (1) நழுவிய விருப்பம மறுபடியும் உண்டாவது; (2) அதனா காரணமாகக் கர்மயோக3த்தையும், ஜ்ஞாநயோக3த்தையும அநுஷ்டி2ப்பது (3) அது காரணமாக யோக3ம எனப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அநுஷ்டி2ப்பது. யோக3ம் முற்றிய பின்பு நழுவப் பெற்றவனுக்கு விட்ட இடத்தில் யோக3முமம, யோக3ம் தொடங்கியவுடன் நழுவப்பெற்றவனுக்கு யோக3த் தொடக்கமும், யோகா3நுஷ்டா2ந விருப்பம் மாததிரமிருக்கும்போது நழுவப்பெற்றவனுக்கு அதில் விருப்பமும் பின்பிறப்பில் முதலில

ब्रह्म—देवमनुष्यपृथिव्यन्तरिक्षस्वर्गादिशब्दाभिलापयोग्यं ब्रह्म प्रकृतिः ।

உண்டாகிறது என்னும் வாசி காணத்தக்கது. (ஶப்3த3ப்3ரஹ்ம அதிவர்த்ததே) ஶப்3த3ப்3ரஹ்மம் எனப்படும் ப்ரக்ருதியைத் தாண்டுகிறான். தே3வர், மனிதர், பூ4மி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்க3ம் முதலான ஶப்3த3ங்களால் சொல்லத்தக்கதாய், பெரிதாயிருக்கையாலே ப்3ரஹ்மம் எனப்படுவதான ப்ரக்ருதி தத்துவம் இங்கு 'ஶப்3த3 ப்3ரஹ்ம' எனப்படுகிறது. வேறுவகையாகப் பொருள் கொள்வதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை. ஏனெனில்:— பரப்3ரஹ்மத்தையோ, ஜீவனையோ, வேத3த்தையோ இவன் கடப்பது (தாண்டுவது அல்லது மீறுவது) கூடாதாகையால் அவற்றை இங்கு ஶப்3த3 ப்3ரஹ்மம் என்று குறிக்க முடியாது. 'ஶப்3த3 ப்3ரஹ்ம' என்று வேத3த்தில் சொல்லப்படும் கர்மமோ, அதன் ப2லமோ லக்ஷணையால் சொல்லப்படுகிறது என்னும் ஶாங்கரபா4ஷ்யப்பொருளும் பொருந்தாது; இப்பொருளில் ப்3ரஹ்மஶப்3த3த்திற்கு வேத3விஷயத்தில் அமுக்2யமான பொருளைக்கொண்டு, அதிலும் பூர்வபா4க3த்தை மாத்திரம் குறிப்பதாகக்கொண்டு அதற்குமேல் லக்ஷணையையும் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறதன்றோ. ஶப்3த3த்தினால் உண்டாகும் அறிவும் இங்கு ஶப்3த3ப்3ரஹ்மம் எனத்தக்கதன்று; யோக3த்தை அறிந்து அநுஷ்டி2க்க விரும்புகிறவனுக்கு அவ்வறிவை மீறுவது முரண்பட்டதன்றோ. "ஸ்வாத்4யாயாத்3 யோக3மாஸீத யோகா3த் ஸ்வாத்4யாயமாமநேத" [வி-பு 6-6-2] [வேத3த்தை அர்த்த2த்துடன் அறிந்து யோக3ம செய்யவேண்டும்; யோக3ம் செய்யும்போது அடிக்கடி வேத3த்தை அர்த்த2த்துடன் அநுஸந்தி4க்கவேண்டும்.] என்று வேதா3ர்த்த2ஜ்ஞானத்தோடே யோக3த்தைச் செய்யவேண்டும என்று கூறியிருப்பதும் விரோதி4க்குமன்றோ. இனி, பின்வருமாறு ஒரு பூர்வபக்ஷம எழுகின்றது:— ஶப்3த3ப்3ரஹ்மமென்று வேத3ஶப்3த3த்தின் பொருளைப்பற்றிய அறிவை மாத்திரமுடைய புருஷனைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, யோக3த்தை அநுஷ்டி2க்க விரும்புகிறவன், ஶப்3த3ப்3ரஹ்மமெனப்படும இப்புருஷனைக் காட்டிலும சிறப்புற்றவன என்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. "ப்3ராஹ்மணேஷு ச வித்3வாம்ஸ:, வித்3வத்ஸு க்ருதபு3த்3த4ய:। க்ருதபு3த்3தி4ஷு கர்த்தார: கர்த்ருஷு ப்3ரஹ்மவாதி3ந: ||" [1-97] [ப்3ராஹ்மணர்களுக்குள் வித்3வான்கள் சிறந்தவர்கள்; வித்3வான்களுக்குள் நல்ல விஷயத்தைச் செய்யவேண்டும என்னும் உறுதியுள்ளவர்கள் சிறந்தவர்கள்; இவர்களுள் அக்காரியத்தைச்

प्रकृतिबन्धाद्विमुक्तो देवमनुष्यादिशब्दाभिलापानर्हं ज्ञानानन्दैकतान-मात्मानं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

செய்துமுடிப்பவர்கள் சிறந்தவர்கள்; இவர்களுள் ப்₃ரஹ்மத்தில் ஈடுபடுகிறவர்கள் சிறந்தவர்கள்] என்று மநுஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் இப்பொருளை ஏன ஏற்கலாகாது என்பது அப் பூர்வபக்ஷம். இப்பூர்வபக்ஷத்தில் பல தோ₃ஷங்கள் உள்ளன. அவையாவன:— (1) வேதத்தைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃ப்₃ரஹ்மபத₃ம் லக்ஷணையாலே அதனால உண்டாகும் ஜ்ஞாநத்தைக்கூறி, அதை உடைய புருஷனைக் காட்டுவதற்காகப் புருஷஶப்₃த₃த்தை அத்₄யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. (2) இப்ர கரணததில இத்தகைய புருஷனைப் பற்றிய பேச்சும இல்லை. (3) இபபடிக் கொண்டால் முன்பின் வாக்யங்கள் பொருளபடவும மாட்டா. ஆகையால் இபபூாவபக்ஷம் பொருந்தாது. இவ்வண்ணமாக ஶப்₃த₃ப்₃ரஹ்மபத₃த்திற்கு வேறு எப்பொருளும் பொருந்தாதவளவில ப₃ரஹ்மஶப்₃த₃தாலே மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களிற்போலே கீ₃தையிலும பலவிடங்களில் குறிக்கப்படுவதும், ஆத்மாவை யடைபவனால கடக்கப்படவேண்டியதுமான ப்ரக்ருதியே இங்கு ப்₃ரஹ்மஶப்₃த₃த்தால குறிக்கப்படுகிறது என்று கொள்வதே பொருந்தும். போ₄க்₃யமாகவும், போ₄கோ₃பகரணமாகவும, போ₄க₃ ஸ்த₂ாநமாகவும மூலப்ரக்ருதியானது பரநதுகிடக்கையால் அதை 'ப₃ரஹ்மம்' [பெரியது] என்பதும் பொருத்தமுடையது. "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீ₄ர: நாமாநி க்ருத்வா அபி₄வத₃ந்" [பு ஸூ 6] [பேரறிவாளனான பரமபுருஷன ப்ரக்ருதியிலிருந்து எல்லா ரூபங்களையும ஸ்ருஷ்டித்து, அவற்றுக்கு நாமங்களையும இட்டு அப் பெயர்களை உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.] என்கிறபடியே ப்ரக்ருதியே பல தத்துவங்களாகப் பிரிந்து தே₃வர் முதலான ஶப்₃த₃ங்களால சொல்லப்படுகிறதாகையால் அதை 'ஶப₃த₃ ப்₃ரஹ்மம்' என்பதும் பொருத்தமுடையது.

"புமாந் ந தே₃வோ ந நரோ ந பஶுர் ந ச பாத₃ப:।
ஶரீராக்ருதிபே₄தா₃ஸ்து பூ₄பைதே கர்மயோநய: ॥"

[வி-பு 2-13-98]

[அரசனே! ஆத்மாவானவன், தே₃வனோ, மனிதனோ, திர்யக்கோ, ஸ்த₂ாவரமோ ஆகமாட்டான. இந்த தே₃வதவம் முதலானவை

प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिल्बिषः।
अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्॥ ४५॥

45. ப்ரயத்நாத்₃யதமாநஸ்து யோகீ₃ ஸம்ஶுத்₃த₄ கில்பி₃ஷ: ।
அநேகஜந்மஸம்ஸித்₃த₄ஸ் ததோ யாதி பராம் க₃திம் ॥

தத: ஆகையால். ஸம்ஶுத்₃த₄கில்பி₃ஷ:—பாபம் நீங்கப் பெற்றவனாய். அநேக ஜந்ம ஸம்ஸித்₃த₄:—பல ஜன்மங்களில் (ஸம்பாதி₃க்கப்பட்ட புண்ணியமிகுதியால்) யோக₃த்தை நன்கு கலக்கட்டக் கருதிபெற்றவனாய். ப்ரயத்நாத்— (இந்திரிய நியமனம் முதலானவற்றில்) மிகமுயன்று. யதமாந: து-(யோக₃த்தில்) முயற்சி செய்கிறவனை. யோகீ₃—யோக₃ப்₄ரஷ்டன் (முற்பிறப்பில் நழுவியபோதிலும்). பராம் க₃திம் யாதி—(பிறிதொரு பிறப்பில்) மேலான க₃தியை (ஆத்மப்ராப்தியை) அடையவே செய்கிருன்.

---

41. மிக்க முயற்றியுடன் மேலியல்வான் பல்பிறப்பி
லொக்க வருநல் லுயர்வினையிற்—றக்கமர்ந்து
சாரும் துயரகன்று தானியன்ற ருய்ப்பின்னுஞ்
சேரும் பரகதியைச் சென்று.

கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் வெவ்வேறு ஶரீர அமைப்புக்களைக் குறிப்பவை.] என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும் இவ்வர்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டதன்றே. ஆக, (ஶப்₃த₃ப்₃ரஹ்ம அதிவர்த்ததே) என்றதால், யோக₃த்தை அநுஷ்டி₂க்க விரும்பும் இவ்வதி₄காரியும் முந்திய இரு அதி₄காரிகளைப்போலே க்ரமேண ப்ரக்ருதிமண்ட₃லத்தைக் கடப்பதாகிற பரமபு₂லனைப் பெறுகிருன் என்றதாயிற்று. ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄த்தால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸாரப₃ந்த₄த்தில் நின்றும் இவ்வண்ணமாக விடுபட்டவனாய், "நாऽஹம் தே₃வோ ந மர்த்யோ வா ந திர்யக் ஸ்த₂ாவரோऽபி வா। ஜ்ஞாநாநந்த₃மயஸ்த்வாத்மா ஶேஷோ ஹி பரமாத்மந:॥" [நான் தே₃வனோ, மனிதனோ, திர்யக்கோ, ஸ்த₂ாவரமோ அல்லன்; ஜ்ஞாநாநந்த₃ ஸ்வரூபனாய், பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவனாயிருப்பவனன்றோ.] என்கிறபடியே, தே₃வர், மனிதர் முதலான ஶப்₃த₃ங்களால் சொல்லத்தகாதவனாய், ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்களையே ஸ்வரூபமாக உடையவனான தன் ஆத்மாவை அடைகிருன் என்று கருத்து. 44.

॥भा॥ यत एवं योगमाहात्म्यम्, ततोऽनेकजन्मार्जितपुण्यसञ्चयैः संशुद्धकिल्बिषः संसिद्धस्संजातः प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी चलितोऽपि पुनः परां गतिं यात्येव॥४५॥

சாரும் துயர் அகன்று—(அநாதி₃காலமாகச்) சார்ந்திருக்கும துயரத்தை விளைக்கும் பாபங்கள் நீங்கி, பல் பிறப்பில்—பல பிறப்புகளில், ஒக்க வரும் நல் உயர் வினையில் தக்கு அமர்ந்து—ஒன்றுகூடி உண்டான புண்ணியங்களால் ஏற்படும யோக₃த்தில தகுதிபெற்றுப் பொருந்தின்று, மிக்க முயற்றியுடன் மேல் இயலவான—(இந்திரியங்களை அடக்குவது முதலானவற்றில) மிகுந்த முயற்சியுடன் ஈடுபடுபவன், தான் இயன்றுனும்—யோக₃த்தில் முயற்சி செய்பவனும், பின்னும்—பிறிதொரு பிறப்பில், பரகதியை—மேலான க₃தியான ஆத்மாவை, சென்று—(அப்ராகருதலோகத்தில)சென்று, சேரும்—அடைவான.

---

45. யோக₃ப்₄ரஷ்டனுக்கு மறுபடியும யோக₃ம் கைகூடுவதில் முயற்சி ஏற்படுகிறது என்பது முன ஸ்லோகங்களில் கூறப்பட்டது. அந்த முயற்சியானது ஆத்மபராப்தியாகிற மேலான புருஷார்த்த₂த்தையும் அவனுக்கு விளைக்கிறது என்று இந்த ஸ்லோகத்தில் கூறப்படுகிறது. (தத:) யோக₃த்தை அநுஷ்டி₂க்கவேண்டுமென்று விரும்பி, அதில் நின்றும் நழுவியவனுக்குங்கூடக் காலக்கிரமத்தில் முற்கூறியபடி பரமபூலனவரை கிடைக்கலாமபடி யோக₃மாஹாத்மியம இருக்கையாலே; கடைசிப் பாத₃த்தில் உள்ள 'தத:' என்னும் பத₃த்தை அங்கேயே வைத்து, 'பிறகு' என்று பொருள் கொள்வதில ஸ்வாரஸ்யம இல்லாமையாலே, முன ஸ்லோகத்தில் சொன்னதை ஹேதுவாகக் காட்டுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தமுடையது அன்றிக்கே, 'தத:' ஶப்₃த₃த்தை உள்ள விடத்திலே வைத்து, யோக₃த்தினின்று நழுவியவனும பிற்பிறப்பில் நற்கதியை அடைகிறுன் என்று கூறுவதாகவும பொருள்கொள்ளலாம (ஸப ஶப்₃த₃₄கில்பி₃ஷ:) முற்கூறிய யோக₃மாஹாத்மியத்தாலே யோக₃ம தொடாவதற்குத் தடையாயிருந்த பாபம நீங்கப்பெற்றவனுகையால். (அநேக ஜநமஸம்ஸித்₃த₄:) பல ஜந்மங்களில ஸம்பாதி₃க்கப்பட்ட புண்யமிகுதியினலே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை நன்கு தலைக்கட்டத்தகுதிபெற்றவனுய்.

॥भा॥ अतिशयितपुरुषार्थनिष्ठतया योगिनस्सर्वस्मादाधिक्यमाह–

तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः।
कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुन॥ ४६॥

46. தபஸ்விப்4யோऽதி4கோ யோகீ3 ஜ்ஞாநிப்4யோऽபி மதோऽதி4க:।
கர்மிப்4யஶ்சாதி4கோ யோகீ3 தஸ்மாத்3யோகீ3 ப4வார்ஜுந॥

யோகீ3—யோகி3யானவன். தபஸ்விப்4ய: அதி4க: (மத:)—கேவலதபஸ்ஸைச் செய்பவர்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றவனாக எண்ணப்படுகிறான்; (யோகீ3—யோகி3யானவன்) ஜ்ஞாநிப்4ய: அபி—(ஆத்மஜ்ஞானம் தவிர்ந்த மற்ற) அறிவுடையவர்களைக்காட்டிலும். அதி4க: மத: — சிறப்புற்றவனாக எண்ணப்படுகிறான். யோகீ3—யோகி3யானவன். கர்மிப்4ய: ச—கேவல கர்மத்தைச் செய்பவர்களைக் காட்டிலும் அதி4க: (மத:)—சிறப்புற்றவனாக எண்ணப்படுகிறான். அர்ஜுந—அர்ஜுனா! தஸ்மாத்—ஆகையால், (த்வம்—நீ), யோகீ3 ப4வ—யோகி3யாக ஆகக்கடவாய்.

(ப்ரயத்நாத் யதமாந: யோகீ3 து) இந்திரியங்களை அடக்குவது முதலானவற்றில் முயற்சியுடன், ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தில் முயல்கின்றவனை யோகி3யோவெனில்; இவ்வண்ணமாக 'ப்ரயத்நாத், யதமாந:' என்னும் பத3ங்களில் சொல்லப்படும் முயற்சிகள் வெவ்வேறு விஷயங்களைப்பற்றியவையாகையாலே புநருக்தியில்லை. 'து' ஶப்3த3ம் இவ்வதி4காரிக்கு இப்பிறப்பில் ஏற்படும் சிறப்பைக் காட்டுகிறது. (பராம் க3திம் யாதி) முற்பிறப்பில் யோக3முயற்சியிலிருந்து நழுவியபோதிலும், இப்பிறப்பில் முற்கூறியபடி கிரமமாக யோக3ம் தலைக்கட்டப்பெற்று, மேலான க3தியான ஆத்மாவை அடைகிறான், இங்கு 'பரா க3தி' என்று ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோக3மோ, அதனால் கிடைக்கும் ஆத்மப்ராப்தி முதலானவையோ கூறப்படுகின்றது. 45.

॥भा॥ केवलतपोभिर्यः पुरुषार्थस्साध्यते, आत्मज्ञानव्यतिरिक्तैर्ज्ञानैश्च यः, यश्च केवलैरश्वमेधादिभिः कर्मभिः, तेभ्यस्सर्वेभ्योऽधिक-

---

42. தவம்புரிந்தார் தன்மை யுணர்ந்தார் கருமத்
துவந்தியன்றார் தங்களிலும் யோகி—யவன்சிறந்து
மிக்குணர்ந்தா னென்றுணரப் பட்டான் விசயா நீ
தக்குயர்ந்த யோகமே சார்.

தவம் புரிந்தார் — கேவலதபஸ்ஸைச் செய்பவர்கள். தன்மை உணர்ந்தார்-(அசேதனப் பொருள்களின்) தன்மையை அறிபவர்கள். கருமத்து உவந்து இயன்றார்—கேவல கர்மங்களை உகப்புடன் செய்பவர்கள் (ஆகிய), தங்களிலும்—இவர்கள் அனைவரிலும். யோகி அவன்—யோகி₃யானவன். சிறந்து—சிறப்புற்றவனாய், மிக்கு உணர்ந்தான் என்று உணரப் பட்டான்—சிறந்த பயனுக்கு ஸாத₄னத்தை அறிந்தவன் என்று எண்ணப்படுகிறான். விசயா—அர்ஜுனா!. நீ—நீ. தக்கு—தகுதிபெற்று. உயர்ந்த—சிறப்புற்ற. யோகமே—யோகத்தையே. சார்—அநுஷ்டி₂ப்பாயாக.

---

46. கேவலதபஸ்ஸு. அசித்தத்வஜ்ஞாநம், கேவலகர்மம ஆகியவற்றுக்கு, இங்கு யோக₃த்திற்குச் சொல்லப்பட்ட மாஹாத்மியம் இல்லாமையால். உலகில் சிறப்புற்றவர்களாகக் காணப்படும் கேவல தபஸ்விகள், அசித்தத்வஜ்ஞாநிகள், கேவலகர்மாநுஷ்டா₂ந பரர்கள் ஆகியவர்களுக்கு யோகி₃க்குக் கிடைப்பதுபோன்ற சிறந்த பயன் கிடைப்பதில்லை; ஆகையால் யோகி₃யானவன முற்கூறியவர்கள் அனைவரைக்காட்டிலும் சிறந்தவன் என்று காட்டி, ஜீவாத்ம யோக₃த்தைப் பற்றிய உபதே₃ஶத்தை நிறைவுபடுத்துகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (யோகீ₃ தபஸ்விப்₄ய: அதி₄க: மத:) யோகி₃யானவன் கேவலதபஸ்ஸைச் செய்பவர்களைக் காட்டிலும சிறப்புற்றவன் என்று எண்ணப்படுகிறான். "ஊன்வாட வாட உயிர்காவலிட்டு, உடலிற் பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து, தாம் வாட வாடத் தவம் செய்ய வேண்டா" [பெரியதிருமொழி 3-2-6] என்று சொல்லப்பட்ட காயக்லேஶரூபகர்மமே இங்கு 'தபஸ்' எனப்படுகிறது. முமுக்ஷுவான யோகி₃க்கும் ப₂லனில் விருப்பமற்ற தவம் உண்டாகையால்,

पुरुषार्थसाधनत्वाद्योगस्य, तपस्विभ्यो ज्ञानिभ्यः कर्मिभ्यश्चाधिको योगी; तस्माद्योगी भवार्जुन ॥ ४६ ॥

அப்பெருமையற்ற கேவலதபஸ்ஸையுடையவர்களே இங்கு தபஸ்விகள் எனப்படுகிருர்கள் என்று கொள்ளவேண்டும். சிறந்த ஜ்ஞாந கர்மங்களும் யோகிக்கு உண்டாகையால், மேலே ஜ்ஞாநிகள், கர்மிகள் ஆகியவர்கள் விஷயத்திலும் இதே ரீதியில் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (யோகீ ஜ்ஞாநிப்யோऽபி அதிக: மத:) யோகியானவன் அசேதநதத்வத்தைப் பற்றிநிற்கும் ஜ்ஞாநமுடையவர்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றவனாக எண்ணப்படுகிருன். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ஈஶ்வரதத்வஜ்ஞாநமுடையவனை இந்த யோகியைக்காட்டிலும் மேலானவனுகச் சொல்லப்படுகிருகையாலும், ஆத்மஜ்ஞாநத்தை இவனே உடையவனுகையாலும், இங்கு ஜ்ஞாநிகள் எனப்படுகிறவர்கள் எஞ்சிய அசித்தத்வத்தைப்பற்றிநிற்கும ஜ்ஞாநத்தை உடையவர்களேயாகவேண்டும். அந்தந்த யோகஶாஸ்திரங்களிலும், உபநிஷத்துக்களில் பூமவித்யை முதலானவிடங்களிலும் தேவதாந்தரங்களைப் பற்றியும், சந்த்ரஸூர்யர் முதலானவற்றின் க்ரஹணங்களைப்பற்றியும், இந்திரியம் முதலானவற்றைப் பற்றியும் சொல்லப்படும் அறிவுகள் அசித்தத்வத்தைப்பற்றிநிற்கும ஐஶ்வர்ய போகங்களையும், அவற்றின் ஸாதநங்களையுமே அறிவிக்கின்றனவன்றே. (யோகீ கர்மிப்யஶ்ச அதிகோ மத:) யோகியானவன் அஶ்வமேதம் முதலான கேவலகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றவனுக எண்ணப்படுகிருன். 'தபஸ்' என்று காயக்லேஶமும், 'கர்ம' ஶப்தத்தால் அஶ்வமேதம் முதலானவையும் குறிக்கப்படுகையால் புநருக்தியில்லை. முமுக்ஷுவான யோகியும் அஶ்வமேதம் முதான கர்மங்களைப் பலனில் விருப்பமில்லாமல் செய்கிருகையால், 'கர்மி' ஶப்தத்தாலே பலனில் விருப்பத்தோடு கூடிய கேவலகர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவர்களைக் கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். (அதிகோ மத:) அசித் தத்வ பரிணுமமான ஐஶ்வர்ய புருஷார்த்தங்களையே ஸாதித்துத்தரும் கேவலதபஸ், அசித்தத்வஜ்ஞாநம், கேவலகர்மங்கள் ஆகியவற்றை ஸாதநமாகக் கொண்டவர்களைக்காட்டிலும், சித்தத்வமான ஆத்மாவின் அநுபவத்தை ஸாதித்துத்தரும் யோகத்தை ஸாதநமாகக் கொண்ட யோகி சிறப்புற்றவன் என்று கருத்து. (தஸ்மாத் யோகீ பவ) இக்காரணத்தினுல் நீ யோகியாக ஆவாய். (அர்ஜுந) 'அர்ஜுந:' (வெளுத்தவன) என்று பெயர்பெற்ற நீ, ஸாத்விகனுய்,

॥भा॥ तदेवं परविद्याङ्गभूतं प्रजापतिवाक्योदितं प्रत्यगात्मदर्शन-मुक्तम्; अथ परविद्यां प्रस्तौति—

योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना।
श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः॥ ४७॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे योगाभ्यासयोगो नाम षष्ठोऽध्यायः॥ ६॥

47. யோகி₃நாமபி ஸர்வேஷாம் மத்₃க₃தேநாந்தராத்மநா।
ஶ்ரத்₃தா₄வாந் ப₄ஜதே யோ மாம ஸ மே யுக்ததமோ மத:॥

இதி ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு
ப்₃ரஹ்மவித்₃யாயாம் யோக₃ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுந
ஸம்வாதே₃ யோகா₃ப்₄யாஸயோகோ₃ நாம
ஷஷ்டோ₂ऽத்₄யாய: ॥ 6 ॥

யோகி₃நாம் — *முற்கூறிய யோகிகளைக் காட்டிலும்,* அபி ஸர்வேஷாம் — *தபஸ்விகள் முதலான அனைவரைக் காட்டிலும்.* மத்₃க₃தேந அந்தராத்மநா— *என்னிடம் ஈடு பட்டிருக்கும் நெஞ்சினால்,* ஶ்ரத்₃தா₄வாந்—*(என்னை அடைவதில) த்வரை உடையவனாய்.* ய: மாம் ப₄ஜதே—*எவன் என்னை உபாஸிக்கிறானோ.* ஸ:—*அவன்,* யுக்ததம:— *மிக உயர்ந்தவனாக.* மே மத: — *என்னால் எண்ணப் படுகிறான்.*

---

43. முன்னுரைத்த யோகிகளுண் முற்றுமென் பான்மனஞ்சேர்
தன்னுறைப்பான் மேல்விரும்பித் தானென்னை-மன்னு
பெற்றே பணிந்தான் பிறங்கியுயர் யோகியென [நலம்
வற்றேநான் கொள்வ னுகந்து.

வெள்ளை மனத்தினனான யோகி₃யாக வேண்டாவோ? என்று கருத்து.

॥ भा ॥ *योगिनामिति पञ्चम्यर्थे षष्ठी। *सर्वभूतस्थमात्मानम्(२९)

முன்னுரைத்த யோகிகளுள் — முன் உரைத்த யோகி₃களைக் காட்டிலும். முற்றும்—மற்ற எல்லாரைக் காட்டிலும். என்பால் சேர் மனம்—என்னிடம் ஈடுபட்டிருக்கும் மனத்தினால், தன் உறைப்பால்—(என்னை அடைவதில) தான் வேக₃த்தை உடையவனாயிருப்பதால், மேல் விரும்பி—மிகவும் விருப்புற்று. தான் மன்னும் நலம் பெற்றே என்னை பணிந்தான் — தான (என்னிடம்) நிலையான ப₄க்தியை அடைந்து என்னை உபாஸிப்பவன், பிறங்கி உயர் யோகி என—மிகவிளங்கி உயர்ந்திருக்கும் யோகி₃ என்று, நான் உகந்து கொள்வன் — நான் உகப்புடன் எண்ணுவேன். ('அற்றே' என்பது உகப்பைக் காட்டும் சொல்.)

47. "இவ்வண்ணமாக, தபஸ்விகள் முதலான அனைவரைக் காட்டிலும் ஜீவாத்மயோகி₃யின் சிறப்பு கூறப்பட்டவளவில், 'இவனுடையும் இவ்வாத்ம ப்ராப்தியைக் காட்டிலும் மேலான பயனில்லை' என நினைத்து அர்ஜுனன் இதிலேயே திருப்திபெற்றுவிடப்போகிறானே" என்று நினைத்து, படிப்படியாக மேன்மேலே சிறந்த ப₄லஸாத₄நங்களை உபதே₃ஶித்த ப்₄ரஹ்மவித்₃யையிற்போலே—முற்கூறிய ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் காட்டிலும சிறந்த பயனான பரமாத்ம ப்ராப்தியை விளைப்பதும், அவ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை அங்க₃மாகக்கொண்டதுமான தன் விஷயமான ப₄க்தியோக₃த்தை மத்₄யமஷட்கத்தில் உபதே₃ஶிப்பதற்காக, தானே அதை இந்த ஶ்லோகத்தில் புகழ்கிறான். மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் தொடககத்தில் [பக்கம் 319-326] சொல்லப்பட்ட ரீதியில், மூன்றாவது அத்தியாயத்திலிருந்து தொடங்கி இதுவரையில், பரவித்₃யையான உபாஸநத்தின் அங்க₃மாயிருப்பதாய், "ய ஆத்மாऽபஹதபாப்மா" [சாந் 8-7-1] என்று தொடங்கும் ப்ரஜாபதிவாக்யத்தில் சொல்லப்படுவதான ஜீவாத்மத₃ர்ஶநம் விளக்கப்பட்டதன்றோ. அதை அங்க₃மாகக்கொண்ட பரமாத்மோபாஸநத்தை அடுத்த ஷட்கத்தில் விவரிக்க நினைத்து இந்த ஶ்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கிறான என்றபடி. (யோகி₃நாம்) "தபஸ்விப்₄ய: அதி₄க:" என்ற முந்திய ஶ்லோகத்திற்போலே, இங்கும, "யோகி₃ப்₄ய: யுக்ததம:" என்று ஐந்தாவது வேற்றுமைப்பொருளே பொருத்தமாகையாலே, "முற்கூறிய யோகி₃களைக் காட்டிலும்" என்று பொருள்படுகிறது. "ஸம்

इत्यादिना चतुर्विधा योगिनः प्रतिपादिताः ; तेष्वनन्तर्गतत्वा-

ப₃ந்த₄ஸாமாந்யே ஷஷ்டீ₂" என்னும் இலக்கண வழக்கையொட்டி எந்த ஸம்ப₃ந்த₄த்தையும் குறிக்கவல்ல ஆருவது வேற்றுமை, இங்கு ஐந்தாவது வேற்றுமைப்பொருளைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும். இனி, இங்கு பின்வருமாறு பூர்வபக்ஷம் எழுகின்றது.— "நிர்த்₄தா₄ரணே ஷஷ்டீ₂" என்னும் இலக்கண வழக்கின்படி "யோகி₃களுக்குள் என்னை உபாஸிக்கும் யோகி₃ மிகச்சிறந்தவன்" என்று பொருள்கொள்ள இடமிருக்கும்போது ஐந்தாவது வேற்றுமைப்பொருளிலே ஆருவது வேற்றுமை படிக்கப்பட்டிருப்பதாக நலிந்து பொருள்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லையே. இருபத்தொன்பதாவது ஶ்லோகம் தொடங்கி நாலு வகைப்பட்ட யோகி₃களைச் சொல்லிவருகையில் முப்பத்தோராவது ஶ்லோகத்தில், "ஸர்வபூ₄தஸ்தி₂தம் யோ மாம் ப₄ஜத்யேகத்வமாஸ்தி₂த:" என்ற முற்பாதியில் 'மாம் ப₄ஜதி' என்று தன்னை உபாஸிப்பவனாக ஒரு யோகி₃யைக் கூறுகிருன் கண்ணன். இந்த ஶ்லோகத்தில் "ஶ்ரத்₃த₄ாவாந் ப₄ஜதே யோ மாம்" என்று தன்னை உபாஸிப்பவனாகக் கூறப்படுபவன் அவனேயென்றுகொண்டு, "முற்கூறப்பட்ட நாலுயோகி₃களுக்குள் இவன் தலைசிறந்தவன்" என்று அவனைப் புகழுவதாகக் கொண்டு விடலாமே. 'யுக்ததம:' என்ற 'தமப்' ப்ரத்யயமும், யோகி₃களுக்குள் சிலர் யுக்தராகவும், சிலர் யுக்ததரராகவும், இவன் யுக்ததமனாகவுமிருப்பதைக் காட்டுமாகையால், 'நிர்த்₄தா₄ரணே ஷஷ்டி₂'யேயன்றே பொருந்தும்; ஆகையால் ஐந்தாவது வேற்றுமைப்பொருளில் ஆருவது வேற்றுமை பிரயோகி₃க்கப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்வது சரியல்ல.—என்பது அவ்வாக்ஷேபம்; இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு:— முந்திய ஶ்லோகத்தில் யோகீ₃ என்று ஒருமையில் படிக்கப்பட்டவனையே இங்கு 'யோகி₃நாம' என்று பன்மையில் அநுவதி₃க்கப்படுகிறது இதற்குக் காரணம் யாதெனில்: "ஸர்வபூ₄தஸ்த₂மாத்மாநம்" [29] என்று தொடங்கி நாலு ஶ்லோகங்களாலே சொல்லப்பட்ட நாலு வகைப்பட்ட யோகி₃களும் இங்கு அநுவதி₃க்கப்படுகையாலேயே "யோகி₃நாம" என்று பன்மையில் படிக்கப்படுகிறது. பரமாத்மாவை உபாஸிக்கும் யோகி₁யானவன் நடு ஷட்கத்திலேயே விவரிக்கப்படப் போகிருன். இந்த ஶ்லோகத்தில் அவன் ப்ரஸ்தாபிக்கப்படுகிருன். இதற்குமுன் எந்த ஶ்லோகத்திலும் அவனைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. "ஸர்வபூ₄தஸ்தி₂தம் யோ மாம்" [31] என்னும் ஶ்லோகத்தில், "ஏகத்வமாஸ்தி₂த:" என்றிருப்பதால், பரமாத்மாவுக்கும் ஆத்மாக்

द्रक्ष्यमाणस्य योगिनो न निर्धारणे षष्ठी संभवति। ※ अपि सर्वेषामिति

களுக்கும் ஸாம்யத்தை அநுஸந்தி₄க்கும் யோகி₃யே கூறப்படுகிறான் என்று அந்த ஶ்லோகத்தில் விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டது. அங்கு பரமாத்மாவை உபாஸிப்பவன் கூறப்படுகிறான் என்று கருது வதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. அப்படிக்கொண்டால், அடுத்ததான "ஆத்மௌபம்யேந" (32) என்னும் ஶ்லோகத்தில் "ஸ யோகீ₃ பரமோ மத:" என்று சொல்லியிருக்கையால், பரமாத்மோபாஸகனைவிட முப்பத்திரண்டாம் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவன் சிறந்தவன் என்று ஏற்படும். 'யோகி₃நாமபி ஸர்வேஷாம்—யுக்ததமோ மத:' என்று இங்கு சொல்லியிருக்கையால், முப்பத்திரண்டாம் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவனைவிடப் பரமாத்மோபாஸகன் சிறந்தவன் என்று ஏற்படும். இப்படி முன்னுக்குப்பின் முரண்படுகையால், முப்பத் தொன்றும் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மஸாம்யாநு ஸந்தா₄நம் செய்யும் ஜீவாத்மயோகி₃யே எனத்தேறுகிறது. இவ் வண்ணமாக "யோகி₃நாம்" என்னுமிடத்தில் பரமாத்மயோகி₃யைச் சேர்க்கமுடியாதாகையால், ஜீவாத்மயோகி₃கள் நால்வரைக்காட்டிலும் பரமாத்மயோகி₃ மிகச்சிறந்தவன் என்று ஐந்தாவதுவேற்றுமைப் பொருளில் ஆறுவது வேற்றுமை பிரயோகி₃க்கப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டுமேயொழிய' எல்லா யோகி₃களுக்குள்ளும் பரமாத்ம யோகி₃ சிறந்தவன்" என்னும் 'நிர்த்தா₄ரணே ஷஷ்டி₂'யைக் கொள்ள முடியாது. இனி, மற்றோராக்ஷேபம் எழுகிறது.—முன் சொல்லப்பட்ட நாலு ஜீவாத்மயோகி₃களையும், நடுஷட்கத்தில் சொல்லப்படவிருக் கும் பரமாத்மயோகி₃யையும் சேர்த்து 'யோகி₃நாம்' என்று எடுத்து, அவர்களுள் பரமாத்மயோகி₃ சிறந்தவன் என்று கூறுவதாகக் கொள்ளலாமே என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற் குப் பரிஹாரமாவது,— ஏற்கனவே தெரிந்தவர்களுள்ளேயே ஒருவனை நிர்த்தா₄ரணம் செய்யவேண்டும். பரமாத்மயோகி₃யோ அர்ஜுனனுக்கு இதுவரையில் அறியப்படாதவன். அவனையும் சேர்த்து 'யோகி₃நாம்' என்று அநுவதி₃த்து நிர்த்தா₄ரணம் செய் வது அடியோடு ஒட்டாது. ஆகையால், ஏற்கனவே அறியப்பட்ட ஜீவாத்மயோகி₃களைக்காட்டிலும் இனிச்சொல்லப்போகும் பரமாத்ம யோகி₃ மிக்க சிறப்புற்றவன் என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் பரஸ்தாபம் செய்யப்படுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். ஆக இவ்வண்ணமாக ஐந்தாவது வேற்றுமைப் பொருளே பொருந்துமாகையால், 'நிர்த் தா₄ரணே ஷஷ்டி₂'யைக்கொண்டு 'யோகி₃களுள்' என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. (அபி ஸர்வேஷாம்) "தபஸ்விப்₄ய:" என்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தபஸ்விகள், ஜ்ஞாநிகள், கர்மிகள் ஆகிய அனைவரைக்காட்டிலும். "ஸர்வேஷாம் யோகி₃நாம் அபி'

सर्वशब्दनिर्दिष्टास्तपस्विप्रभृतयः। तत्राप्युक्तेन न्यायेन पञ्चम्यर्थो ग्रहीतव्यः। योगिभ्यः, अपि सर्वेभ्यः वक्ष्यमाणो योगी युक्ततमः।

(எல்லா யோகிகளைக்காட்டிலும்)என்று'ஸர்வேஷாம்' "யோகி₃நாம்" என்னும் இருபதங்களும ஒரே அதி₄காரியைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால் 'ஸர்வஶப்₃த₃ம் அவஶ்யாபேக்ஷிதமல்லாமற்போகிறது 'அபி' ஶப்₃த₃மும் ஸ்வரஸமாகப் பொருள்படாது. யோகி₃களுக்கு ப்ராதா₄ந்யத்தை 'அபி'ஶப்₃த₃த்தாலே காட்டுவதாகக் கொள்ளலாமாயினும், முந்தின ஶ்லோகததிலேயே சொல்லப்பட்டுவிட்ட அந்த ப்ராதா₄ந்யத்தை மறுபடியும் இங்கு உணர்த்தவேணடிய அவஶ்யமில்லை. மேலும், பரமாதமயோகி₃க்கு ப்ராதா₄ந்யத்தைச் சொல்லவேண்டிய இந்த ஶ்லோகத்தில் ஜீவாத்மயோகி₃க்கு ப்ராதா₄ந்யததைக் கூறுவது விபரீதமும் ஆகும. 'அபி'ஶப்₃த₃த்திற்கு ஸமுச்சயப்பொருளே மிகவும் ப்ரஸித்₃த₄மாகும. இஙகு அபபொருளே கொள்ளத்தக்கதாயிருக்கையில் அதைக்கைவிடுவது சரியல்ல. ஆகையால், 'அபி'ஶப்₃த₃ம் ஸமுச்சயப் பொருளது என்று கொண்டு, ஸர்வஶப்₃த₃த்தால் முந்திய ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தபஸ்வி முதலானவர்களைககூறி, அவர்களையும ஜீவாத்மயோகி₃களோடு ஸமுச்சயிககிறது என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும. 'ஸர்வேஷாம் யோகி₃நாம்' என்று ஜீவாத்மயோகி₃களைக்கூறி தபஸ்வி முதலானுரை உபலக்ஷணமுறையாலே காட்டுவதாககொளவதைவிட 'ஸர்வேஷாம்' எனறு அவர்களை ஶாப்₃த₃மாகவே கூறுவதாகக் கொள்வது சிறப்புற்றது. ஜீவாத்மயோகி₃களைக்காட்டிலும் குறைவானவர்களையும சேர்தெடுத்து அனைவரைக்காட்டிலும பரமாத்மயோகி₃ சிறப்புற்றவன் என்பதற்குக்கருத்து என்னவெனில்; தபஸ்விகள் முதலானுர்க்கும, ஜீவாத்மயோகி₃களுக்கும் வாசி உள்ளதேயாகிலும, பரமாத்மயோகி₃க்கு ஒப்பிடுமபோது தபஸ்விகளைப் போலே ஜீவாத்மயோகி₃களும் மிகத்தாழ்ந்தவர்களே என்று உணர்த்துவதற்காக அவர்களையும் சேர்த்து எடுக்கிறது. 'யோகி₃நாம' என்றவிடத்தில் சொன்ன நியாயத்தின்படி தபஸ்விகள் முதலானுரில பரமாத்மயோகி₃ சேர்ந்தவனல்லன், அவனை அவர்களோடு சேர்க்கவும் முடியாது என்பது இப்ரகரணத்திலிருந்து ஸித்₃தி₄க்கையாலே 'அபி ஸர்வேஷாம' என்றவிடத்திலும் 'ஸர்வேப்₄ய: அபி'(தபஸ்விகள் முதலான அனைவரைக்காட்டிலும்) என்று ஐந்தாம் வேற்றுமைப்பொருளைக்கொளளவேண்டும. ஆக, "முற்கூறிய நாலுவகைப்பட்ட ஜீவாதமயோகி₃களைக்காட்டிலும், தபஸ்விகள் முதலான அனைவரைக்காட்டிலும் இனிச்சொல்லப்போகும் பரமாதமயோகி₃ யுக்ததமன் (மிகச்சிறந்தவன்)" என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

तदपेक्षया अवरत्वे तपस्विप्रभृतीनां योगिनां च न कश्चिद्विशेष इत्यर्थः; मेर्वपेक्षया सर्षपाणामिव। यद्यपि सर्षपेष्वन्योन्यन्यूनाधिकभावो विद्यते; तथाऽपि मेर्वपेक्षया अवरत्वनिर्देशस्समानः। मत्प्रियत्वातिरेकेणानन्यधारणस्वभावतया मद्गतेनान्तरात्मना—मनसा, श्रद्धावान्—

(யுக்ததம:) மிகமிகச்சிறப்புற்றவன். அன்றிக்கே, அவரவர்களுக்குரிய உபாயத்தை உடைய (ஜீவாத்ம) யோகிகள், தபஸ்வி முதலானோர் ஆகியவர்களைக் காட்டிலும் மிகமிகச்சிறப்புற்ற உபாயத்தை உடையவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, மிகமிகத்தகுதி பெற்றவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'தமப்' ப்ரத்யயமானது—உலகிலுள்ள மற்றுள்ளாரைக்காட்டிலும் சிறந்த உபாயமுடைய தபஸ்வி முதலானோர் யுக்தர்கள் (சிறப்புற்றவர்கள்) என்றும், அவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்த உபாயமுடைய ஜீவாத்ம யோகிகள் யுக்ததரர்கள் (மிகச்சிறப்புற்றவர்கள்) என்றும், அவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்த உபாயமுடைய இந்தப்பரமாத்மோபாஸகன யுக்ததமன் (மிகமிகசசிறப்புற்றவன்) என்றும் காட்டுகிறது. தபஸ்வி முதலானோரோடு ஜீவாத்ம யோகிகளோடு வாசியற அனைவருமே பரமாத்ம யோகியைக்காட்டிலும தாழ்ந்தவர்களே என்று கருத்து. கடுகுகளுக்கிடையே சிறிய கடுகென்றும், பெரிய கடுகென்றும வாசியிருந்தபோதிலும், மேருமலைக்கு ஒப்பிடுமபோது அவையெல்லாமே சிறியவை எனறு வழங்கும் விஷயத்தில் வாசியில்லாமற்போவது போல், தபஸ்வி முதலானோரைக்காட்டிலும் ஜீவாதம யோகிகள் மிகச்சிறப்புற்றவர்களாயினும், பரமாத்ம யோகியைக்காட்டிலும தாழ்ந்தவர் என்று வழங்கும் விஷயத்தில் அனைவரும ஒத்தவர்களே என்று கருத்து. (மத்கதேந அந்தராத்மநா) என்னிடம் ஈடுபட்டிருக்கும் நெஞ்சால். (மத்கதேந) என்னையே மிகவும் இனியவனாகக் கொண்டிருக்கையால் வேறு எதனாலும் தரிக்க மாட்டாத இயல்வுடையதாகையாலே என்னிடமே தலைசிறந்த பக்தியுடைய நெஞ்சால் என்றபடி. (அந்தராத்மநா) உள்ளேயிருக்கும நெஞ்சால். வெளியிந்திரியங்கள், ஶரீரம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் மனம் அந்தரங்கமாயிருப்பதைக்கருத்தில் கொண்டு இங்கு மனம் அந்தராத்மா எனப்படுகிறது. (ஶ்ரத்தாவாந்) என்னிடமே எல்லையற்ற ப்ரீதியைக்கொண்டிருக்கையாலே, ஒருகணமும் என்னை விட்டுப்பிரியமாட்டாதவனாகையாலே என்னை அடைவதற்கு முயல்வ

अत्यर्थमत्प्रियत्वेन क्षणमात्रविश्लेषासहतया मत्प्राप्तिप्रवृत्तौ त्वरावान् यो मां भजते, मां—विचित्रानन्तभोग्यभोक्तृवर्गभोगोपकरणभोगस्थानपरि-

தில் த்வரையுடையவன். ப₄க்தியின் எல்லைநிலையில் இருக்கும் இவன் விஷயத்தில் ஶ்ரத்₃த₄ா ஶப்₃த₃ம் விருப்பம் முதலான வற்றை மாத்திரம் குறிப்பது உசிதமன்று. ஆகையால் அது இங்கு விருப்பத்தின் கார்யமான த்வரையைக் (வேக₃த்தைக்) குறிக்கிறது. (ய: மாம் ப₄ஜதே) எவன் என் விஷயமாக ப₄க்தி செய்கிறானோ. இவ்விடத்தில்—நூற்றுக்கணக்கான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களிலும், மேலே வரும் இரண்டாவது மூன்றாவது ஷட் கங்களிலும கூறப்படுகின்றவையாய், ப₄க்தி (உபாஸநம்) செய் வதற்கு அவஶ்யம் வேண்டியிருப்பவையாய், ப₄க்தி செய்யத்தக்க பரமபுருஷனிடம் குடிகொண்டிருப்பவையான கீழ்க்கண்ட கல்யாண கு₃ணங்களை 'மாம்' என்னும் ஶப்₃த₃த்திற்குப்பொருளாக அநு ஸந்தி₄க்கவேண்டும். அவையும—எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைக் (மேன்மையைக்) காட்டும் கு₃ணங்கள் என்றும, ஸௌலப்₄யத்தைக் (நீர்மையைக்) காட்டும் கு₃ணங்கள் என்றும் இருவகைப்படும. மேரு முதலானவற்றைப்போலே வெறும் பரத்வமும், புல் முதலான வற்றைப்போலே வெறும் ஸௌலப்₄யமும் இருந்தால் சிறப்பில்லை யாகையாலே, இரண்டும் சேர்ந்திருப்பது பரமாத்மாவுக்குச் சிறப்பை யளிக்கிறது. அவற்றில் பரத்வத்தைக்காட்டும் கு₃ணங்களாவன:-

(1) ஜக₃த்காரணத்வம். "ஸதே₃வ ஸோம்ய இத₃மக்₃ர ஆஸீத்" [சாந்6-2-1] "ப்₃ரஹ்ம வா இத₃மக்₃ர ஆஸீத் ஏகமேவ"[ப்₃ருஹ3-4-11] "ஆத்மா வா இத₃மேக ஏவாக்₃ர ஆஸீத்" [ஐதரேயம் 1-1-1] என்கிற காரணவாக்யங்களில் உள்ள ஸத், ப்₃ரஹ்ம, ஆத்மா என்னும் ஸாமாந்ய ஶப்₃த₃ங்களுக்கு "ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் ந ப்₃ரஹ்மா நேஶாந:" [மஹோபநிஷத் 1-1] என்கிற வாக்யத்தில் உள்ள நாராயண ஶப்₃த₃த்தாலே சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனிடமே பர்யவஸாநம் என்பது ஸாமாந்ய விஶேஷந்யாயத்தாலே ஸித்₃ தி₄க்கிறது. "யதோ வா இமாநி பூ₄தாநி ஜாயந்தே" [தைத்-ப்₄ருகு₃ 1] என்று தொடங்கும் வாக்யத்தை விஷயவாக்யமாகக் கொண்ட 'ஜந்மாத்₃யஸ்ய யத:" [ப்₃ரஹ்ம ஸூ 1-1-2] என்கிற ஸூத்ரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட அறியத்தக்க ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய லக்ஷணமாயிருப் பது இந்த ஜக₃த்காரணத்வம். இந்தக்காரணத்வத்தாலே லீலா விபூ₄தியோக₃ம் சொல்லப்படுகிறது:- லீலா விபூ₄தியாவது,—விசித்

पूर्णनिखिलजगदुदयविभवलयलीलम्, अस्पृष्टाशेषदोषानवधिकातिशय-ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजःप्रभृत्यसङ्ख्येयकल्याणगुणगणनिधिम्, स्वामि-

---

திரமாய், அளவற்றதாயுள்ள, போ₄க்₃யங்களாகிற இனிய பொருள்கள், போ₄க்தாக்களான ஸம்ஸாரி ஜீவர்கள், இந்த போ₄க்தாக்கள் அந்த போ₄க்₃யங்களை அநுப₄விக்கைக்கு உறுப்பான தே₃ஹேந்திரியங்களாகிற போ₄கோ₃பகரணங்கள், அவ்வநுப₄வத்திற்குத்தகுந்த இடங்களான போ₄க₃ஸ்தா₂னங்கள் ஆகிய அனைத்தும் நிறைந்த இவ்வுலகமாகும். இவ்வுலகின் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂தி ஸம்ஹாரங்களை விளையாட்டாக உடையவன் ஜக₃த்காரணபூ₄தனான நாராயணன்.

(2) உப₄யலிங்க₃த்வம் அல்லது உப₄யலிங்க₃விஶிஷ்டத்வம். உப₄யலிங்க₃மாவது — அகி₂லஹேய ப்ரத்யநீகத்வமும் (எல்லா தோ₃ஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருக்கையும்) ஸமஸ்தகல்யாண கு₃ணாத்மகத்வமும (எல்லா நற்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கையும்) ஆகும். இவையிரண்டும பரமபுருஷனை மற்ற எல்லாப் பொருள்களைக்காட்டிலும் பரம விலக்ஷணனாகக்காட்டிக்கொடுக்கும் தன்மைகள் ஆகும. "யதோ வா இமாநி" என்று தொடங்கும் வாக்யத்தால் சொல்லப்பட்ட ஜக₃த்காரணத்வம் உபாதா₃நகாரணத்வம் என்றும், நிமித்தகாரணத்வம என்றும் இருவகைப்படும். குடத்துக்கு உபாதா₃ந காரணமான மண்கட்டிக்கு விகாரமுடைமையாகிற தோ₃ஷமிருப்பதுபோலே, உலகிற்கு உபாதா₃நகாரணமான ப்₃ரஹ்மத்திற்கும் தோ₃ஷமுண்டோ என்றும், சட்டிபானைகளுக்கு நிமித்தகாரணமான குயவனுக்கு ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலான கு₃ணங்களில் குறைவிருப்பது போலே, உலகிற்கு நிமித்தகாரணமான ப்₃ரஹ்மத்திற்கும் கு₃ணக்குறைவு உண்டோ என்றும் ஏற்படும ஶங்கைகளை "ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்தம் ப்₃ரஹ்ம" [தைத்-ஆ 1] "ஆநந்தோ₃ ப்₃ரஹ்ம" [தைத்-ப்₄ருகு₃ 6] என்னும் ஶோத₄காதி₃வாக்யங்கள் ப்₃ரஹ்மத்தை உப₄யலிங்க₃த்தோடு கூடியது என்று காட்டுவதன் மூலம் போக்குகின்றன. இவ்வர்த்த₂த்தையே ஸ்ரீபராஶர மஹர்ஷி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமான புராணரத்நத்தில்,

"ஜ்ஞாநஶக்தி ப₃லைஶ்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யஶேஷத:|
ப₄க₃வச்ச₂ப்₃த₃ வாச்யாநி விநா ஹேயைர் கு₃ணாதி₃பி₄:||"
[வி-பு 6-5-79]

[ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும் ஆறு கு₃ணங்களும், தாழ்ந்த கு₃ணங்களில்லாமையும் சேர்ந்து 'ப₄க₃வாந்' என்னும் ஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருளாகும்.] என்று அநுஸந்தி₄த்தார். 'ப₄க₃வ' என்னும் பகுதியினாலே உயர்வற வுயர்நலமுடைமையையும், 'அந்' என்னும் பகுதியாலே தே₃ாஷ மின்மையையும், ஆக இப்படி உப₄யலிங்க₃முடைமையைக் காட்டி னர். ஜ்ஞாநம் முதலான இவ்வாறு கு₃ணங்களை ஜ்ஞாநம், ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், ஶக்தி, தேஜஸ் என்கிற அடைவிலே கீ₃தா ப₄ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தமைக்குத் தாத்பர்யம் என்னென்னில்: இவ்வாறு கு₃ணங்களில் ஜ்ஞாநப₃லங்கள் ஸங்கர்ஷணனுக்கும், ஐஶ்வர்ய வீர்யங்கள் ப்ரத்₃யும்நனுக்கும், ஶக்திதேஜஸ்ஸுக்கள் அநிருத்₃த₄னுக்கும் ப்ரத₄ானங்களாக அமைந்திருக்கையாலே இந்த க்ரமத்தில் ப₄ாஷ்யகாரர் அருளினர் என்று கண்டு கொள்வது.

'ப₃லம் வீர்யம் தத₂ா தேஜ: இத்யேதத்து கு₃ணத்ரயம் ।
ஶ்ரமாத்₃யபத்₃யாப₄ாவாக்₂யம ஜ்ஞாநாதே₃ருபஸர்ஜநம் ॥''

[ப₃லம், வீர்யம், தேஜஸ் என்கிற மூன்று கு₃ணங்களும ஜ்ஞாந ஸங்கிதமான ஶ்ரமமும், ஐஶ்வர்ய ஸங்கிதமான விகாரமும, ஶக்தி ஸங்கிதமான ஸஹகாரிஸாபேக்ஷத்வமுமாகிற குற்றங்கள இவனுக்கு இல்லை என்று முறையே காட்டும் முகத்தாலே ஜ்ஞாந ஐஶ்வர்ய ஶக்திகளுக்கு உபஸர்ஜநங்களாய் (உறுப்பானவையாய்) இருக் கின்றன] என்கிற ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ர வசநத்தையொட்டி ஜ்ஞாநத் திற்குப்பிறகு ப₃லத்தையும், ஐஶ்வர்யத்திற்குப்பிறகு வீர்யத்தை யும், ஶக்திக்குப்பிறகு தேஜஸ்ஸையும் கீ₃தாப₄ாஷ்யகாரர் நிர்த் தே₃ஶித்தருளினர் என்பதும் காணத்தக்கது. உலகில் ஸாமாந்ய மனிதன் தூக்கம முதலான நிலைகளில் தன் விபூ₄தியைத் தான் அறியமாட்டான; அறியும்போதும அதை த₄ரிக்கமாட்டான். அறிந்து த₄ரித்தாலும் அவற்றை எப்போதும் நியமிக்கவல்லமையற்றவனா யிருப்பான். வல்லவனும்போதும் த₄ாரண நியமனங்களாலே வாட்ட மடைவான். வாடாதபோதும அவற்றின ஸத்தாஸ்தி₂திகளுக்குக் காரணமாகமாட்டான். அப்படிக் காரணமாம்போதும் துணையை எதிர்பார்ப்பான். இக்குற்றங்கள் ஒன்றும் இல்லாதவன் எம் பெருமான என்பதை—ஜ்ஞாநம் (எல்லாவற்றையும எப்போதும் உள்ளபடி அறிகை) ப₃லம (அறிந்தவற்றை ஶ்ரமலேஶமில்லாமல் த₄ரிக்கை), ஐஶ்வர்யம் (அனைத்தையும நியமிப்பவனாகை), வீர் யம (நியக்குமிம்போதும் விகாரமற்றிருக்கை), ஶக்தி (ஸத்தா

मतानुरूपैकरूपाचिन्त्यदिव्याद्भुतनित्यनिरवद्यनिरतिशयौज्ज्वल्यसौन्दर्य -

ஸ்தி₂தி முதலான அனைத்தையும் நிர்வஹிக்கும் திறமை), தேஜஸ் (துணையை எதிர்பாராமை) என்னும் இந்த ஷட்கு₃ணங்கள் காட்டுகின்றன. இக்குணங்கள் யாதொரு தோ₃ஷமும் கலசாதவையாய், எல்லையற்ற பெருமையை உடையவையாய் எம்பெருமானிடம் பிரகாசிக்கின்றன.

(3) நித்யவிபூ₄தியோகம். ஶுபா₄ஶ்ரயம் எனப்படும் அப்ராக்ருத தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹமும், தி₃வ்யாப₄ரணங்களும், தி₃வ்யாயுத₄ங்களும், தி₃வ்யமஹிஷிமார்களும், நித்யஸூரிகளும் முக்தாத்மாக்களுமாகிற பரிஜநங்களும், நித்யவிபூ₄தியான பரமபத₃ ஸாம்ராஜ்யமுமாகிற இவற்றோடே கூடியவன் எம்பெருமான் என்பது ஸகல ஶாஸ்த்ரஸித்₃த₄ம். தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தைக் காட்டுவதன்மூலம் பா₄ஷ்யகாரர் இந்த நித்யவிபூ₄தியுடைமையாகிற பரத்வகு₃ணத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அதில், உபாஸகனுக்கு ஶுபா₄ஶ்ரயமாயிருக்கும் ப்ராதா₄ந்யத்தையிட்டு தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தைக்கொண்டு மற்றவற்றை உபலக்ஷிக்கிறார். இந்த விக்₃ரஹம் எத்தகையதெனில்: (1) ஸ்வாபி₄மதமாயிருக்கும். அதாவது— ' இச்சா₂க்₃ருஹீதாபி₄மதோருதே₃ஹ:" [வி. பு 6-5-84] [இச்சை₂யினாலே எடுக்கப்பட்ட இஷ்டமான பெரிய தே₃ஹத்தையுடையவன்] என்கிறபடியே தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கும் அடியார்களுக்கும் இஷ்டமாயிருக்கும். (2) ஸ்வாநுரூபமாயிருக்கும். அதாவது— ப₄க₃வத் ஸ்வரூபத்தின் அநுப₄வத்தை மறைப்பதாயிராமல், அதை வளர்ப்பதாயிருக்கும். (3) ஏகரூபமாயிருக்கும். அதாவது— "ஸதை₃கரூபரூபாய" [வி. பு 1-2-1] "மலராது குவியாது" [திருவாய் 3-1-8] என்கிறபடியே கர்மாநுகு₃ணஷட்₃பா₄வவிகாரரஹிதமாயிருக்கும். (4) அசிந்த்யமாயிருக்கும். அதாவது—மற்ற பொருள்களோடு ஒக்க எண்ணத்தகாததாயிருக்கும். (5) தி₃வ்யமாயிருக்கும். அதாவது—உபமானமின்றிக்கேயிருக்கும். (6) அத்₃பு₄தமாயிருக்கும். அதாவது—"எப்பொழுதும் நாள்திங்கள் ஆண்டூழியூழிதொறும், அப்பொழுதைக் கப்பொழுது என்னாராவமுதமே" என்கிறபடியே நீடூழிகாலம் அநுப₄வியாநின்றாலும் க்ஷணந்தோறும் அபூர்வமாயிருக்கும். (7) நித்ய நிரவத்₃யமாயிருக்கும். அதாவது—எப்போதும் குற்றமற்றதாயிருக்கும். குற்றமாவது,—தனக்காயிருக்கையாகிற ஸ்வார்த₂தை. இந்த தி₃வ்யவிக்₃ரஹம் "ப₄க்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஶஸே" [ஜிதந்தே]

सौगन्ध्यसौकुमार्यलावण्ययौवनाद्यनन्तगुणनिधिदिव्यरूपम् , वाङ्मन - सापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावम् , अपारकारुण्यसौशील्यवात्सल्यौदार्यमहो - दधिम् , अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्यम् , प्रणतार्तिहरम् , आश्रित-

---

எனகிறபடியே என்றும் ப₄க்தாகளுக்காகவேயிருப்பதால என்றும் ஒருபடிப்படத் தனக்காயிராததாயிருக்கும். (8) நிரதிஶயமான (எலலை யற்ற) ஔஜ்வல்யம் (ஒளி), ஸௌந்த₃ர்யம் (அவயவஶோபை₄) ஸௌக₃ந்த்₄யம (நறுமணம), ஸௌகுமார்யம (மென்மை), லாவண்யம் (லவணமபோலே எஙகுமொக்க வ்யாபித்திருக்கும் ஸமுத₃ாய ஶோபை₄) யௌவநம் முதலான கு₃ணங்கள, செந்தாமரைத்தடங் கண், செங்கனிவாய், செந்தாமரையடிகள், தடப்பெரும்தோள்கள், நிமக்₃நநாபி₄, தநுமத்₄யம, கோலநீள்கொடிமூக்கு, மைவண்ண நறுங்குஞ்சி முதலான அவயவங்கள் ஆகியவற்றோடு கூடியிருக்கும். (9) தி₃வ்யமாயிருக்கும. அதாவது—" ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைததிங்கு பிறந்த வேதமுதல்வனை " [திருவாய் 3-5-5] என்கிற படியே பரமபத₃த்தில் உளள உருவேயாயிருக்கும். ஆக, உப₄ய விபூ₄தியுடையதாய், உப₄யலிங்க₃முடையதாயிருப்பது பரம்பொருள் எனறு அறுதியிடப்பட்டதாயிற்று.

(4) பரத்வாதிஶயம். முற்கூறிய உப₄யவிபூ₄தி உப₄யலிங்க₃ யோக₃ங்களால் எமபெருமானுக்குப் பரத்வம ஸித்₃தி₄க்கிறது. இத்துடன் நில்லாமல், அவனுடைய ஸ்வரூபமும், ஸ்வபா₄ாவமும் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதது என்னும் பரத்வாதிஶயமும் (மேன்மையின் எல்லைநிலமும்) உபாஸநத்துக்கு உறுப்பாக அநுஸந்தி₄க்கப்படவேண்டும். ஸ்வரூபமாவது,—ஸத்யத்வம, ஜ்ஞாநத்வம், அநந்தத்வம், ஆநந்த₃த்வம, அமலத்வம், ஶ்ரிய:பதித்வம் முதலான ஸ்வரூபநிரூபகத₄ர்மங்கள. ஸ்வபா₄ாவமாவது,—ஜ்ஞாநம, ஶக்தி முதலான நிரூபிதஸ்வரூப விஶேஷணங்கள. பரதவம ஸ்வரூபமென்றும். ஸௌலப்₄யம் ஸ்வபா₄ாவமென்றும் சிலர் கூறுவர். " ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேத₂ா: " என்ற ஶ்ரீ ராமாயண ஶ்லோக வ்யாக்₂யாநாவஸரத்தில் ஆஶ்ரிதபாரதந்தர்யத்தை ஸ்வரூபமாக ப₄ட்டர் நிர்வஹித்தருளினர். ஆக, இதுவரையில் பரத்வத்துக்கு உறுப்பான கல்யாண கு₃ணங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. இனி, ஸௌலப்₄யத்துக்கு உறுப்பான கல்யாண கு₃ணங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன,—

(1) எல்லையற்ற கருணை, நீர்மை, வாத்ஸல்யம், ஔதா₃ர்யம் ஆகியவற்றுக்குக் கடலாயிருப்பவன் எம்பெருமான். கருணையாவது,— பிறர் துன்பங்கண்டு பொருமை. இது எல்லையற்றிருக்கையாவது, "யதி₃வா ராவண: ஸ்வயம்" [ரா-யு 18-34] என்கிறபடியே எதிரிகளான ராவணாதி₃கள் விஷயத்திலும் செல்லுகை. ஸௌசீல்யம எனப்படும் நீர்மையாவது,—உயர்ந்தவனை எம்பெருமான் தாழ்ந்தவர்களோடு கலக்கும்போது 'இவன் நம்மைச்சேர்ந்தவன்' என்று அவர்கள் புரையறக்கலக்கலாமபடியிருக்கை. இது எல்லையற்றிருக்கையாவது,— தே₃வமநுஷ்யாதி₃ உத்க்ருஷ்ட அவதாரங்களில் மாத்திரமல்லாமல், மத்ஸ்யகூர்மாதி₃திர்யக்ஸ்த₂ாவரஜந்மங்களொடுக்கும் போதும் ஸஜாதீயமான திர்யக்ஸ்த₂ாவரங்களோடு ஒருநீராகப் புரையறகலக்கை. வாத்ஸல்யமாவது,— "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே" [திருச்சந்த 111] "குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணங்கொள்ளும்" [முதல்திருவ 41] என்கிறபடியே அடியார்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே அவர்களிடமுள்ள குற்றங்களையும் குணமாகக்கொள்ளுகை. இது எல்லையற்றிருக்கையாவது,— ஆஶ்ரிதரளவோடு நில்லாமல் "ரிபூணுமபி வத்ஸல:" என்கிறபடியே எதிரிகள் விஷயத்திலும் வெள்ளமிடுகை. க்ஷமையின் எல்லை நிலமான வாத்ஸல்யத்தைக் கூறியமையால் க்ஷமையும் கூறப்பட்டதாயிற்று. ஔதா₃ர்யமாவது,— அடியார்க்கு விருப்பங்களைத் தன் பேருகக்கொடுக்கை. இது எல்லையற்றிருக்கையாவது. "உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றே இருத்தி" [பெரியதிருவ 53] "ருணம் ப்ரவ்ருத்₃த₄மிவ மே ஹ்ருத₃யாந்நாபஸர்ப்பதி" [ப₄ார—உத்₃யோக₃ 47-22] [வட்டியால் வ்ருத்₃தி₄யடைந்த கடன்போலே என் நெஞ்சைவிட்டு அகலுகிறதில்லை.] என்கிறபடியே அடியார்க்கு எல்லாம் செய்தாலும் ஒன்றும் செய்திலனாக எப்போதும் நெஞ்சாறல்பட்டுக்கொண்டிருக்கை. இக்குணங்களனைத்துக்கும் கடலாயிருக்கையாவது,—இவற்றுக்கு ஒரே கொள்கலமாயிருக்கை.

(2) ஜாதி, கு₃ணம், ஒழுக்கம், கல்வி முதலிய விஶேஷங்களைக் கணிசியாமல் அனைவர்க்கும் ஶரண்யனாயிருப்பவன் எம்பெருமான். கீழே கூறப்பட்ட காருண்யம் முதலானவற்றால் விளையக்கூடியது இந்த ஶரண்யத்வம்.

(3) ப்ரணதார்த்திஹரனாயிருப்பவன் எம்பெருமான். அதாவது— அடியாருடைய விரோதி₄களை நிரஸிப்பதையே இயல்வாக உடையவன் என்கை. கீழே கூறப்பட்ட ஶரண்யபத₃ம் எம்பெருமான் அடி

वात्सल्यैकजलधिम्, अखिलमनुजनयनविषयतां गतम्, अजहत्स्वस्वभावम्,

யார்க்கு ஆஶ்ரயிக்கத்தகுந்தவன் என்று காட்டும். அப்படி ஆஶ்ரயிப்பவர்களுக்கு விரோதி₄களைப் போக்குவனாகிற ப₂லனை அளிப்பவன் என்று காட்டுகிறது ப்ரணதார்த்திஹர ஶப்₃த₃ம்.

(4) ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யைகஜலதி₄யாயிருப்பவன் எம்பெருமான்: அதாவது,— மற்ற எல்லா கு₃ணங்களையும் ஒரு தட்டாகவும், வாத்ஸல்யகு₃ணத்தை ஒரு தட்டாகவும், கொண்டிருப்பவன் எம்பெருமான் என்றபடி, மற்ற கு₃ணங்களோடு சேர்த்து வாத்ஸல்ய கு₃ணம் கீழே கூறப்பட்டிருந்தாலும், மறுபடியும் வாத்ஸல்யத்தைக் கூறுவதற்குத் தாத்பர்யமாவது,— வாத்ஸல்யகு₃ணம் விஶேஷமாக ப்ரகாஶிக்கும் ப₄ர்த்ருப₄ார்யாஸம்ப₃ந்த₄ம். மாத்ருபுத்ரஸம்ப₃ந்த₄ம், முதலான விஶேஷ ஸம்ப₃ந்த₄ங்கள் ஜீவர்களுக்கு எம்பெருமானோடு உண்டு என்று உணர்த்துவதற்காகவும், அவதாரகாலங்களிலேயே வாத்ஸல்யகு₃ணம் விஶேஷமாகச் செயல்படுகிறது என்று தெரிவிப்பதற்காகவும், குற்றம் செய்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப₄யநிவ்ருத்திக்கு உறுப்பான முக₂ய கு₃ணம் இதுவே என்று விளங்கவைக்கவும், நமக்கு ஜ்ஞாநம் முதலான நன்மைகளில்லாத ப்ரளயாதி₃த₃ஶை களிலும் இவ்வாத்ஸல்ய கு₃ணத்தாலே அவன் தானே ரக்ஷகனுகிருன் என்று காட்டுவதற்காகவும், அவன் செய்யும் ரக்ஷணத்திற்குத் தடையாய், ஜீவன் எம்பெருமானிடம் காட்டும் வைமுக₂யத்தை இக்குணுநுஸந்த₄ானமே போக்குவதாகையாலும் மறுபடியும் தனித்து அநுஸந்தி₄க்கப்படுகிறது இக்குணம் என்கை.

(5) அகி₂லமநுஜநயநவிஷயதாங்க₃தனுயிருப்பவன் எம்பெருமான். அதாவது,—"மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக்கண்காணவந்து" [திருவாய் 3-10-6] என்கிறபடியே எல்லா மனிதரும் ஊனக்கண்ணுலும் காணலாமபடியிருப்பவன் என்றபடி. முன் சொல்லப்பட்ட காருண்யம் முதலான கு₃ணக₃ணங்களால் ஏற்படுவதாய், ப்ராக்ருத மான க்ருஷ்ணுவதாரத்திற்கு மற்ற அவதாரங்களைக்காட்டிலும் ஏற்றத்தைக் காட்டுவதாயிருப்பது இது.

(6) அஜஹத்ஸ்வஸ்வப₄ாவனுயிருப்பவன் எம்பெருமான். "அஜோऽபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூ₄தாநாம் ஈஶ்வரோऽபி ஸந்" [கீ₃தை 4-6] என்கிறபடியே அவதாரகாலத்திலும் தன் பெருமைகளில் ஒன்றும் குறைவு படாமல் எழுந்தருளியிருப்பவன் என்றபடி.

वसुदेवगृहेऽवतीर्णम्, अनवधिकातिशयतेजसा निखिलं जगद्भासयन्तम्, आत्मकान्त्या विश्वमाप्याययन्तम्, भजते—सेवते, उपास्त

(7) வஸுதே₃வக்₃ருஹத்தில் அவதரித்தவன் எம்பெருமான். "மாம்" என்னும் ஶப்₃த₃ம அப்பத₃த்தை உச்சரிக்குமவனைக்காட்டுவதாகையாலே, இங்கு வஸுதே₃வனின் பிள்ளையாய் அவதரித்த கண்ணனைக் காட்டுகிறது.

(8) எல்லையற்ற சிறப்புடைய தேஜஸ்ஸாலே உலகனைத்தையும் ஒளிவிடச்செய்பவன் எம்பெருமான்.

(9) தனது காந்தியினுல் உலகனைத்தையும் போஷிக்கச்செய்பவன் எம்பெருமான். தேஜஸ்ஸும் காந்தியும, முறையே பரத்வத்தையும், ஸௌலப்₄யத்தையும் காட்டும் விக்₃ரஹகு₃ண விஶேஷங்களாகும். இவை உபாஸகனுடைய நெஞ்சை ஈர்க்குமவையாயுமிருக்கும், "கதிர் போல் முகததான்' [திருப்பாவை-1] என்கிறபடியே எதிரிகள் எம்பெருமானை அணுகவொண்ணுதபடியான மிகச்சிறந்த ஒளியே தேஜஸ்ஸாகும. "மதியமபோல் முகத்தான்" [திருப்பாவை 1] எனகிறபடியே அடியார்க்குப் போஷகமான லாவண்யம் காந்தி எனப்படுகிறது.

"அரௌபம்யேந வபுஷா ஹ்யமூர்த்தோ மூர்த்ததாம் க₃த:।
விஶ்வமாப்யாயயந் காந்த்யா பூர்ணேந்த்₃வயுததுல்யயா ॥"
[ஸாத்வதஸம்ஹிதை 2-70]

[உருவற்ற எம்பெருமான் உருவமுடையவனுகி, ஒப்பற்ற தன உருவத்தாலே பதினுயிரம பூர்ணசந்திரர்களை ஒத்த காந்தியாலே உலகத்தைப் போஷித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருககிருன.] என்ற வசநம் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கததககது. (ய: மாம ப₄ஜதே) இத்தகைய என்னை எவனெருவன் ஸேவிக்கிருனே. அதாவது உபாஸநம் செய்கிருனே என்கிறபடி. "ப₄ஜ-ஸேவாயாம" என்ற தா₄துபாட₂த்தினபடி ஏற்படும் 'ஸேவிக்கிருன்' என்னும் பொருள "ஸேவா ப₄க்திருபாஸ்தி:" என்ற நிக₄ண்டுவின்படி 'உபாஸிக்கிருன' என்ற பொருளாகத் தேறுகிறது. ஆக, "உபாஸீத" என்று ஶ்ருதிவிஹிதமான உபாஸநமே இங்கு 'ப₄ஜதே' என்று அநுவதி₃க்கப்படுகிறது எனத் தேறுகிறது.

इत्यर्थः। स मे युक्ततमो मतः—स सर्वेभ्यश्श्रेष्ठतमः इति सर्वं सर्वदा यथावस्थितं स्वत एव साक्षात्कुर्वन् अहं मन्ये॥ ४७॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये षष्ठोऽध्यायः॥ ६॥

(ஸ: யுக்ததமோ மே மத:) அவன் மற்ற எல்லா யோகி₃களைக் காட்டிலும் மேலானவன என்பது என் ஸித்₃த₄ாந்தம். (மே மத:) "யோ வேத்தி யுக₃பத் ஸாவம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா₃ ஸ்வத:" [ந்யாயதத்வம்] [எவனொருவன் எல்லாவற்றையும் ஒரே காலத்தில் எப்போதும் தானே ப்ரதயக்ஷமாகக் காண்கிருனே] என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும் ஒரே காலத்தில் எப்போதும் தானுகவே ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டுகொண்டிருககிற எனனுடைய ஸித்₃த₄ாந்தமாகையாலே இதில் நீ விஸ்வஸிக்கத் தட்டில்லே என்று கருத்து. ஆக, இந்த ஸ்லோகத்தால் மத்₄யமஷட்கத்தில் விவரிக்கப்படவிருக்கும் ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂னுடைய பெருமையைக் காட்டிஞுயிற்று. 47.

ஆக, யோகா₃ப்₄யாஸ யோக₃ம் என்று பெயர் பெற்ற இவ் வாரும அத்தியாயத்தில், யோகா₃ப்₄யாஸ விதி₄யாகிற (ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பழகும் முறையாகிற) அர்த்த₂ம் ப்ரத₄ானமாக விளக்கப்பட்டது. ஆதமஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும் யோகி₃களில் நாலுவகை உண்டு என்னும் அர்த்த₂மும், அவ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு அப்₄யாஸம (சிந்தனம்), வைராக்₃யம் முதலானவை ஸாத₄னமாயிருக்கின்றன என்னும் அர்த்த₂மும், தொடங்கிய யோக₃ம் இடையில் தடைபட்டாலும் அடியோடு அழிந்து விடாமல் காலக்ரமத்தில் ஸித்₃தி₄யடையும் எனனும் அர்த்த₂மும் முற்கூறிய ப்ரதா₄நார்த்த₂த்திற்கு உறுப்பாக விளக்கப்பட்டன. மேலே உள்ள மத்₄யமஷட்கத்தில் சொல்லப்போகும் ப₄க்தியோக₃த்திற்கு அவதாரிகையாக ப₄க்தியோக₃ச்சிறப்பாகிற அர்த்த₂மும் கடைசி ஸ்லோகத்தில் விளக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தா₃ஸன் இயற்றிய
கீ₃தார்த்த₂ விவரணத்தில் ஆருமத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது.

ப்ரத₂ம ஷட்கம்
ஸம்பூர்ணம்

பகவத் கீதை வெண்பா

(ஆறுமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

யோக விதியோகி யோகத்து நாலுவகை
யோகமது மேலா வுயர்நிலைமை—மேகநிக
ரண்ண லருள்கீதை யாறுமோத் தின்பொருளாத்
திண்ண முடிந்ததிது சேர்ந்து.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யோக விதி—*யோகமாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பழகும் முறையும்,* யோகி யோகத்து நாலு வகை—*அதைப் பழகும் யோகியரிலும், அந்த யோகத்திலும் உள்ள நாலு பிரிவும்,* யோகம் அது—*ஸுப்ரஸித்தமான பக்தியோகம்.* மேலா உயர் நிலைமை—*எல்லா யோகங்களைக் காட்டிலும் மேலாக உயர்ந்து நிற்கும் நிலையும்,* இது சேர்ந்து—*ஆகிய இவ்வர்த்தங்கள் சேர்ந்து.* மேகம் நிகர் அண்ணல் அருள் கீதை ஆறும் ஓத்தின் பொருளா திண்ணம் முடிந்தது—*மேகத்தை ஒத்த ஸ்வாமியான கண்ணன் அருளிய கீதையின் ஆறும அத்தியாயத்தின் பொருளாக அறுதியிடப்பட்டு நிறைவடைந்தது.*

முதல் ஷட்கத்தின் ஸாரம்

சோக முயிருணர்வு தொல்கருமச் செய்தியதி
லாகு மறிவுயர்த்தி யார்வகைகள்—யோகமுயிர்
காட்சி யிவற்றின் கருத்துமுத லாறோத்தின்
மாட்சிமை சொல்லும் வகை.

சோகம்—*(அர்ஜுனனுடைய) சோகம்.* உயிர் உணர்வு—*ஜீவாத்மதத்துவத்தைப்பற்றிய அறிவு,* தொல் கருமச் செய்தி—*பழைமையான கர்மயோகாநுஷ்டானம்.* அதில் ஆகும் அறிவுயர்த்தி-*அக்கர்மயோகத்தில் அடங்கிய அறிவின் சிறப்பு.* (அதில்) ஆர் வகைகள்—*அககர்மயோகத்தில் உள்ள சில வகைகள்.* உயிர் காட்சி யோகம—*ஆத்மாவைக் காண்பதாகிற யோகம்.* இவற்றின் கருத்து—*ஆகிய இவ்வாறு அர்த்தங்களின் விளக்கமும்.* முதல் ஆறு ஓத்தின்—*(முறையே) முதல் ஆறு அத்தியாயங்களின்* மாட்சிமை சொல்லும்வகை—*முக்கியமான அர்த்தங்களைச் சொல்லும் வகையாகும்.*

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேத3ாந்த தே3ஶிகர்)

ஆறுமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

7. யோக முயற்சியும் யோகிற் சமநிலை நால்வகையும்
யோகி னுபாயமும் யோகுத னால்வரும் பேறுகளும்
யோகு தனிற்றன் றிறமுடை யோகுதன் முக்கியமு
நாகணை யோகி நவின்றன னன்முடி வீரனுக்கே.

நாக அணை யோகி—*திருவனந்தாழ்வானாகிய திருப்பள்ளியில் யோகநித்திரைகொண்டருள்கின்ற எம்பெருமானாகிய கண்ணன்.* நன்முடி வீரனுக்கு—*சிறந்த கிரீடத்தையுடைய வீரனாகையால் கிரீடி எனப் பெயர்பெற்ற அர்ஜுநனுக்கு.* யோக முயற்சியும்—*ஜீவாத்ம யோக3மாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பழகும் முறையும்.* யோகில்—*முற்கூறிய யோகத்தில்.* சமநிலை நால்வகையும்—*நாலுவகைப்பட்ட ஸாம்யத்தைப் பார்க்கும் நிலைகளும்.* யோகின் உபாயமும்—*முற்கூறிய யோக3த்தின் ஸாத4நங்களும்.* யோகுதனால் வரும—*அந்த யோக3த்தால் உண்டாகின்ற.* பேறுகளும—*பயன்களும்.* யோகுதனில்—*(கீழ்க்கூறிய நான்கு நிலையுள்ள) யோக3த்தைக்காட்டிலும்.* தன் திறமுடை—*தன்னைப் பற்றிய தான.* யோகுதன் முக்கியமும்—*ப4க்தியோகத்தின் சிறப்பும் (ஆகிய இவற்றை).* நவின்றனன்—*உபதேசித்தான்.*

கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்

ஆறுமத்தியாயம்

ஶ்லோ.	அர்த்த2ம்
1-6.	*ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோக3த்திற்கு, ஜ்ஞானத்தை உள்ளடக்கிய கர்மயோக3மே காரணம் என்பதை உறுதிப் படுத்துவதற்காக, அக்கர்மயோக3த்தை விவரித்தல்.*
7-9.	யோகா3ப்4யாஸ விதி4யின் (யோக3மாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பழகும் முறையின்) தொடக்கநிலை.
10-28.	யோகா3ப்4யாஸவிதி4 விவரணம்

10-12. பா₃ஹ்ய (வெளி) உபகரண நியமம்.

13-14. அந்தரங்க₃ உபகரணங்களான சரீரம் முதலியவற்றின் நியமம்.

15. பரம ஸௌந்த₃ர்யமான ப₄க₃வத்₃ விக்₃ரஹத்தைச் சிந்திப்பது யோகோ₃பகரணங்களில் முக்₂யமானது.

16-17. மற்றும் சில நியமங்கள்.

18. யோக₃யோக்₃யதை₃யை

19. யோக₃ த₃ஶையின் விளக்கம்.

20-23. யோகா₃ப்₄யாஸம் மிகச்சிறந்த புருஷார்த்த₂ம்.

24-27 யோகா₃ப்₄யாஸத்திற்கு உறுப்பான மனோ நிக்₃ரஹம் முதலானவை.

28. ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோக₃த்தின் பலன்.

29-32. நான்குவகைப்பட்ட யோகி₃கள்

33-34. யோக₃ஸாத₄நமான அப்₄யாஸம் (ஆத்மசிந்தனம்), வைராக்₃யம் முதலானவற்றைத் தெளிவாக அறிவதற்காக அர்ஜுனனின் கேள்வி.

35-36. முற்கூறிய கேள்விக்குக் கண்ணனின் பதில் (யோக₃ ஸாத₄நம்).

37-39. யோக₃மாஹாத்ம்யத்தை அறிவதற்காக 'யோக₃ப்₄ரஷ்டனுக்கு போ₄க₃மோக்ஷங்கள் இரண்டுமே கிடைக்காதோ?' என்று அர்ஜுனனின் கேள்வி.

40-45. யோக₃ப்₄ரஷ்டனுக்குக் காலக்ரமத்தில் இரண்டுமே கிடைக்கும் என்று கண்ணனின் பதில் (யோக₃மாஹாத்ம்யம்).

46. தபஸ்விகள் முதலானோரைக்காட்டிலும் ஜீவாத்ம யோகி₃யின் சிறப்பு.

47. தபஸ்விகள் முதலானோர், ஜீவாத்மயோகி₃ ஆகிய அனைவரைக் காட்டிலும் பரமாத்மோபாஸகனின் சிறப்பு (ப₄க்தி யோக₃மாஹாத்ம்யம்).

கீ₃தா ஶ்லோகார்த்த₂ச் சுருக்கத்தில் முதல் ஷட்கம் நிறைவு பெற்றது.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்
செயல்களுக்கு எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன்
வெளிவரும் சிறந்த

ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

வேதம். ஸ்மிருதிகள். இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் என்னும் சிறந்த கிரந்தமும், தமிழில் கீதா வ்யாக்யானமும். திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு எளிய விவரணங்களோடு கூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களும் விசிஷ்டாத்வைத ப்ரகரண க்ரந்தமான விவரண ஸஹித சாரீரககாரிகாவளியும், விவரண ஸஹித ப்ரபந்நாம்ருதமும் மற்றும் பல விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன.

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்
அட்வகேட்,
3. புத்தூர் அக்ரஹாரம். திருச்சி.

வருடச் சந்தா ரூ. 5-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28உ (12-1-1948)
முதல் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

— ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள் —

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு
முதலானவற்றோடு கூடிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான
பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள்.

க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1. பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய பட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1.50	.35
2. ஸ்தோத்ர ரத்ந சதுச்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள் (அச்சில்)		
3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	[illegible]
4. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1.88	[illegible]
5. பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம்	1.88	.40
6. திருமாலை வ்யாக்யானம் (அச்சில்)		
7. திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	[illegible]	.40
8. சதுச்லோகீ வ்யாக்யானம் (நாயனாராச்சான்பிள்ளை)	1-50	[illegible]
9. கத்ய வ்யாக்யானங்கள் (அச்சில்)	0.50	.20
10. நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்	4.00	[illegible]
11. திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்	5-00	.55
12. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் (அச்சில்)		
13. ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் (விவரணத்துடன்) I Part	3-50	.65
ஷை. இரண்டாம் பாகம் (விவரணத்துடன்)	7.00	1.25
14. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	0-50	.20
15. பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபால்கூலி 0-10)		
16. அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள்	1.84	.40
17. கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2-75	.50
18. சிறிய திருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்) (அச்சில்)		
19. முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3.00	.55
20. பெரிய திருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1.50	.35
21. முதல் திருவந்தாதி அப்பிள்ளையுரை ..	5.00	.55
22. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் ..	4.00	.75
23. ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் (அச்சில்)		
24. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 4- அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	6.00	1-00
25. மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	4-00	.60
26. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் (பூஷணத்துடன்)	2-50	.30
27. திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1-00	.30

P. T. O.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

(ஸுதர்ஶன பத்ரிகையில் வெளிவந்த எளியநடை நூல்கள்)

1.	திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	4-00	-55
2.	(போதாயந) ஸந்த்யாவந்தந பதவுரையுடன்	0-35	-10
3.	(போதாயந) உபாகர்மவிதி	0-35	-10
4.	புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
5.	நாராயண ஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
6.	ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-00	-45
7.	பூ நீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	1-75	-50
8.	தேஹளீஶ ஸுப்ரபாதம்	0-25	-10
9.	ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள்	1-00	-30
10.	விசிஷ்டாத்வைதவிஜயம் (முதல் பாகம்)	10-00	1-50
	ஷை இரண்டாம பாகம	5-00	-75
11.	சாதிமத ஆராய்ச்சி	2-00	-25
12.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-37	-15
13.	ஸந்மதகாரிகாவளீ	1-75	-45
14.	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல் பாகம்	5-00	1-00
	ஷை இரண்டாம் பாகம்	7-00	1-50
15.	கம்பனின் சமயம் முதல் பாகம்	1-00	-30
16.	சாரீரககாரிகாவளீ (முதல் பாகம்)	3-00	-60
17.	பெரியாழ்வார் ப்ரபாவம்	4-00	-75
18.	ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம் (தபால் உள்பட) 50பை		
19.	ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம்	3-00	-70
20.	திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-35
21.	மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி	1-50	-40
22.	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	0-75	-25
23.	மாமுனிகள அறுநூருவது ஆண்டு மலர்	1-50	-40
24.	சங்கரரும் வைணவமும் (தபால் வகைக்கூலி) 50பை		
25.	ஸித்தோபாய விஜயம்	3-00	-50
26.	திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி (மூலம் மட்டும்)	0-20	-10
27.	கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்)	0-25	-15
28.	கீதா வ்யாக்யானம்	10-00	1-50

கிடைக்குமிடம்:-

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,

3. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.